

Tài Hàng Tuyệt Sắc

Vô
Tinh
Bảo
Bảo

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Ebook từ Diễn đàn Cung Quảng Hằng

Tài lãng Tuyệt Sắc

Vô
Tinh
Bảo
Bảo

CQH

cungquanghang.com
facebook.com/CungQuangHang

Tài Năng Tuyệt Sắc

Vô Tình Bảo Bảo

Ebook by: Đào Tiểu Vũ eBook

Giới Thiệu Tác Phẩm

Tác giả: Vô Tình Bảo Bảo

Thể loại: Xuyên Không , Tiểu thuyết

Nguồn: Sưu tầm

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Truyện xuyên không chẳng phải vẫn luôn khiến người ta thích thú với những tình huống xuyên qua, câu chuyện vượt thời gian đầy lãng động, chạm đến lòng người đọc, khiến bạn có đôi chút nghĩ suy lại có lúc đắn đo, không biết phải làm sao. Truyện Tài Năng Tuyệt Sắc của tác giả Vô Tình Bảo Bảo, chính là một truyện đầy hấp dẫn như vậy, lại mang theo yếu tố truyện ngôn tình đang để theo dõi.

Chuyện gì sẽ xảy ra khi một người lạnh lùng, phúc hắc như nàng xuyên qua trở thành một đại tiểu thư quý tộc háo sắc lại vô dụng? Đại tiểu thư là một người ngu ngốc, háo sắc. Vì đuổi theo nhị hoàng tử mà rơi xuống ngựa rồi hôn mê bất tỉnh. Lần nữa mở mắt lại trở nên lạnh lùng, bức người. Không lâu sau đó, tài năng hiện ra, khiến cho lòng người khiếp sợ. Ở nơi này, người có ma pháp, đấu khí sẽ trở nên mạnh mẽ, kiêu ngạo. Nàng muốn đi con đường nào? Và lại, sắc đẹp của nàng thật thần bí, khiến cho thiên hạ chấn động, mở ra một cái đường phản nghịch.

Nhị hoàng tử tuần mã chịu sự khiển trách của hoàng thượng, bất đắc dĩ

phải đến phủ Công Tước thăm hỏi đại tiểu thư háo sắc đang bị thương vì rơi xuống ngựa. Lại nghe nha hoàn kia nói, tiểu thư không rảnh. Đến khi nhìn thấy đại tiểu thư đang nhàn nhã uống trà ở đình viện, hoàn toàn không đếm xỉa đến hẳn, khuôn mặt nhị hoàng tử bỗng nhiên có phần run rẩy. Kỵ sĩ bảo vệ cho nàng - Tần Diêm, vẫn luôn dùng ánh mắt chán ghét mà nhìn nàng. Nhìn thấy tài năng của nàng thì kinh ngạc, hoài nghi. Nàng, thật sự vẫn là nàng như trước đây sao?

Liệu đi đến cuối thì mọi việc còn trở trêu vào định mệnh không, đọc truyện để tìm câu trả lời, đồng hành cùng chuyến hành trình dài của nữ chính, bạn cũng có thể tìm đọc các truyện khác cùng thể loại như: Kế Hoạch Dưỡng Thành Hôn, Vương Phi Mười Ba Tuổi, Y Thủ Che Thiên,...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Mục lục

[Giới Thiệu Tác Phẩm](#)

[Chương 1 → 50](#)

[Chương 51 → 100](#)

[Chương 101 → 150](#)

[Chương 151 → 200](#)

[Chương 201 → 250](#)

Chương 1 → 50

[Q.1 - Chương 1: Đại Tiểu Thư Hảo Sắc](#)

[Q.1 - Chương 2: Quý Tộc](#)

[Q.1 - Chương 3: Không Rảnh, Không Gặp](#)

[Q.1 - Chương 4: Lục Tinh Thần Khủng Bố](#)

[Q.1 - Chương 5: Mệnh Bàn Không Thể Đọc Được](#)

[Q.1 - Chương 6: Nghi Ngờ, Dò Xét](#)

[Q.1 - Chương 7: Cút Ra Khỏi Học Viện](#)

[Q.1 - Chương 8: Cuộc Chiến Giữa Hai Tỷ Muội](#)

[Q.1 - Chương 9: Lời Thề Vĩnh Viễn Bảo Vệ](#)

[Q.1 - Chương 10: Cuộn Giấy Dịch Chuyển Không Gian Quý Giá](#)

[Q.1 - Chương 11: Bí Pháp](#)

[Q.1 - Chương 12: Lão Đầu Kỳ Quái](#)

[Q.1 - Chương 13: Thánh Ma Đạo Sư Trong Truyền Thuyết](#)

[Q.1 - Chương 14: Món Quà Quý Giá](#)

[Q.1 - Chương 15: Đúng Là Người Của Thần Điện Quang Minh](#)

[Q.1 - Chương 16: Cuộc Gặp Gỡ Vận Mệnh](#)

[Q.1 - Chương 17: Sa Vào Nguy Hiểm](#)

[Q.1 - Chương 18: Pháp Sư Hắc Ám](#)

[Q.1 - Chương 19: Âm Mưu](#)

[Q.1 - Chương 20: Bi Kịch Của Ngõa Nhĩ Đa](#)

[Q.1 - Chương 21: Cảm Giác Của Khắc Lôi Nhã](#)

[Q.1 - Chương 22: Đi Tới Công Hội Ma Pháp](#)

[Q.1 - Chương 23: Hình Ảnh Siêu Chấn Động](#)

[Q.1 - Chương 24: Cho Ta Xem Sự Trung Thành Của Người](#)

[Q.1 - Chương 25: Trung Thành Với Ác Ma](#)

[Q.1 - Chương 26: Mắt Tím, Tóc Bạch Kim](#)

[Q.1 - Chương 27: Lãng Lãng Vân](#)

[Q.1 - Chương 28: Ánh Mắt Vương Giả](#)

[Q.1 - Chương 29: Sóng Ngầm Mãnh Liệt](#)
[Q.1 - Chương 30: Mở Màn Rung Động](#)
[Q.1 - Chương 31: Sát Khí](#)
[Q.1 - Chương 32: Công Kích Tinh Thần](#)
[Q.1 - Chương 33: Người Ra Đây!](#)
[Q.1 - Chương 34: Vô Sĩ, Hèn Hạ, Xấu Xa](#)
[Q.1 - Chương 35: Ta Thề Ta Không Cối Ý](#)
[Q.1 - Chương 36: Thật Cường Hãn, Thật Mê Người](#)
[Q.1 - Chương 37: Che Đây Nguy Cơ](#)
[Q.1 - Chương 38: Ma Thú](#)
[Q.1 - Chương 39: Tóc Đen, Mắt Đen](#)
[Q.1 - Chương 40: Quyết Đấu](#)
[Q.1 - Chương 41: Người Còn Vô Sĩ Hơn Ta](#)
[Q.1 - Chương 42: Đây Mới Là Vô Sĩ Nhất](#)
[Q.1 - Chương 43: Nhị Sư Phụ Muốn Giết Đại Sư Phụ](#)
[Q.1 - Chương 44: Hai Huynh Đệ Tốt](#)
[Q.1 - Chương 45: Đây Không Phải Đơn Giản Là Dịch Bệnh](#)
[Q.1 - Chương 46: Pháp Sư Vong Linh](#)
[Q.1 - Chương 47: Cảm Giác Chằng Lành](#)
[Q.1 - Chương 48: Phong Dật Xuất Hiện](#)
[Q.1 - Chương 49: Chân Thân Của Hoàng Đế, Dấu Ấn Hắc Ám](#)
[Q.1 - Chương 50: Xem Ta Đánh Người Thành Đầu Heo](#)

Chương 51 → 100

[Q.1 - Chương 51: Ngõa Nhi Đa Bị Trộm](#)

[Q.1 - Chương 52: Gặp Tập Kích Của Rồng](#)

[Q.1 - Chương 53: Xử Lý Thánh Kỵ Sĩ](#)

[Q.1 - Chương 54: Phong Dật Hiên Chiến Tiện Nghi Của Khắc Lôi Nhã](#)

[Q.1 - Chương 55: Hành Vi Vô Sĩ Của Khắc Lôi Nhã](#)

[Q.1 - Chương 56: Khắc Lôi Nhã Bộc Phát](#)

[Q.1 - Chương 57: Con Rồng Lớn Màu Vàng Tức Giận](#)

[Q.1 - Chương 58: Thần Hắc Ám Kịp Thời Xuất Hiện](#)

[Q.1 - Chương 59: Đẩy Ngã Nhị Hoàng Tử](#)

[Q.1 - Chương 60: Phụ Thân Là Lỗi Nhục Nhã Của Khắc Lôi Nhã](#)

[Q.1 - Chương 61: Khắc Lôi Nhã Bị Kề Dao Vào Cổ](#)

[Q.1 - Chương 62: Ngõa Nhĩ Đa Sống Lại Bằng Thân Thể Của Mình](#)

[Q.1 - Chương 63: Người Muốn Đen Ăn Đen](#)

[Q.1 - Chương 64: Người Chết Không Thể Tố Cáo Được](#)

[Q.1 - Chương 65: Lăng Lăng Vân Và Khắc Lôi Nhã](#)

[Q.1 - Chương 66: Nhân Vật Quan Trọng Tề Tụ](#)

[Q.1 - Chương 67: Thần Điện Quang Minh Nghi Ngờ Khắc Lôi Nhã](#)

[Q.1 - Chương 68: Hắc Lonh Bản Gây Hoạ](#)

[Q.1 - Chương 69: Hào Quang Vạn Trọng](#)

[Q.1 - Chương 70: Hào Quang Vạn Trọng.\(Tiếp Theo\)](#)

[Q.1 - Chương 71: Nổi Danh Bốn Biển](#)

[Q.1 - Chương 72: Thiếu Niên Yêu Nghiệt Ngu Như Heo](#)

[Q.1 - Chương 73: Động Thủ Trên Đầu Thái Tuế](#)

[Q.1 - Chương 74: Thần Khí](#)

[Q.1 - Chương 75: Khắc Lôi Nhã Rất Vô Tội](#)

[Q.1 - Chương 76: Thần Thú Ra Đời](#)

[Q.1 - Chương 77: Hành Động Lạ Lùng Của Thánh Tử](#)

[Q.1 - Chương 78: Thân Phận Ngõa Nhĩ Đa Bại Lộ](#)

[Q.1 - Chương 79: Chọc Phái Nhân Vật Lợi Hại](#)
[Q.1 - Chương 80: Được Bắt Chuyện](#)
[Q.1 - Chương 81: Đột Phá Và Đột Phá](#)
[Q.1 - Chương 82: Không Biết Điều Thì Phải Chết](#)
[Q.1 - Chương 83: Khế Ước Thay Đổi. Ra Oai Phủ Đầu](#)
[Q.1 - Chương 84: Ta Khinh Người Quá Đáng Thì Sao](#)
[Q.1 - Chương 85: Tuyệt Đại Mỹ Nhân Muôn Vạn Tao Nhã](#)
[Q.1 - Chương 86: Cười Một Tiếng Khuynh Thành, Cười Hai Tiếng Khuynh Quốc](#)
[Q.1 - Chương 87: Phong Dật Hiên Cởi Bỏ Phong Ấn](#)
[Q.1 - Chương 88: Hình Mẫu Bạo Long Với Khắc Lôi Nhã](#)
[Q.1 - Chương 89: Chuyện Đáng Chú Ý Nhất Trên Đời Là Đại Hội Tỷ Võ](#)
[Q.1 - Chương 90: Kim Liên Thịnh Thế Quang Mang Vạn Trượng](#)
[Q.1 - Chương 91: Kim Liên Thịnh Thế Quang Mang Vạn Trượng.\(Tiếp\)](#)
[Q.1 - Chương 92: Lão Đầu Dở Hơi](#)
[Q.1 - Chương 93: Biến Cố](#)
[Q.1 - Chương 94: Tiến Vào Ma Lực](#)
[Q.1 - Chương 95: Thiếu Chủ Của Ma Giới](#)
[Q.1 - Chương 96: Lời Thề Của Tần Diêm](#)
[Q.1 - Chương 97: Không Khí Rất Quý Dị](#)
[Q.1 - Chương 98: Lời Giải Thích Của Lăng Lăng Vân](#)
[Q.1 - Chương 99: Tiểu Muội Muội Đến, Ca Ca Thương Muội](#)
[Q.1 - Chương 100: Trở Thành Thánh Nữ Hắc Ám](#)

Chương 101 → 150

[Q.1 - Chương 101: Ngụy Công Tử Và Tiểu Nhân](#)

[Q.1 - Chương 102: Gặp Gỡ Kẻ Thù Thoáng Qua](#)

[Q.1 - Chương 103: Gặp Lại Phong Dật Hiên](#)

[Q.1 - Chương 104: Xương Sườn Mềm Của Khắc Lôi Nhã](#)

[Q.1 - Chương 105: Tư Không Lâm Xấu Xa](#)

[Q.1 - Chương 106: Khắc Lôi Nhã Phẫn Nộ](#)

[Q.1 - Chương 107: Cao Trào \(1\)](#)

[Q.1 - Chương 108: Cao Trào \(2\)](#)

[Q.1 - Chương 109: Cao Trào \(3\)](#)

[Q.1 - Chương 110: Cao Trào \(4\)](#)

[Q.2 - Chương 1: Lịch Sử Qua Trang Mới](#)

[Q.2 - Chương 2: Một Đời Một Kiếp Không Bao Giờ Phản Bội](#)

[Q.2 - Chương 3: Ra Bên Ngoài Sẽ Dem Người Làm Thịt](#)

[Q.2 - Chương 4: Bộ Mặt Thật Của Lăng Lăng Vân](#)

[Q.2 - Chương 5: Thích Ngạo Sương Nổi Giận](#)

[Q.2 - Chương 6: Xinh Đẹp Vô Song](#)

[Q.2 - Chương 7: Nhân Ngự \(Người Cá\)](#)

[Q.2 - Chương 8: Đến Nhân Như Quốc](#)

[Q.2 - Chương 9: Công Chúa Nhân Ngự Bỏ Trốn](#)

[Q.2 - Chương 10: Tỷ Thí Với Hoa Công Tử Tiết Long Phi](#)

[Q.2 - Chương 11: Phong Vân Rời Đi, Hắc Long Bản Trở Thành Vương](#)

[Q.2 - Chương 12: Yêu Nữ Mục Đích Của Người Là Gì](#)

[Q.2 - Chương 13: Vì Sao Người Lại Không Báo Thù](#)

[Q.2 - Chương 14: Vương Tử Linh Tinh Kiêu Ngạo](#)

[Q.2 - Chương 15: Thật Quái Lạ](#)

[Q.2 - Chương 16: Sự Trở Về Của Tẩn Diễm](#)

[Q.2 - Chương 17: Ngõa Nhĩ Đa Có Tông Tích Sao](#)

[Q.2 - Chương 18: Thiên Sứ Đuổi Giết, Long Thần Phủ Xuống](#)

[Q.2 - Chương 19: Bị Trối Thành Bánh Chưng](#)

[Q.2 - Chương 20: Diện Mạo Thật Của Long Thần](#)

[Q.2 - Chương 21: Thất Bại Trong Gang Tắc? Quay Về](#)

[Q.2 - Chương 22: Ngọa Nhĩ Đa Sợ Tạp Mễ Nhĩ](#)

[Q.2 - Chương 23: Bí Mật Của Tạp Mễ Nhĩ, Hường Đi Mới Của Thích Ngạo Sương](#)

[Q.2 - Chương 24: Ta Đồng Ý Gả Cho Người Là Được](#)

[Q.2 - Chương 25: Ngạo Sương Lên Cấp](#)

[Q.2 - Chương 26: Thân Phận Của Bắc Đế Hoạch Hắc Vũ](#)

[Q.2 - Chương 26: Thân Phận Của Bắc Đế Hoạch Hắc Vũ](#)

[Q.2 - Chương 27: Mọi Người Tề Tụ](#)

[Q.2 - Chương 28: Cao Trào](#)

[Q.2 - Chương 29](#)

[Q.3 - Chương 1: Hắc Vũ Không Được Tự Nhiên](#)

[Q.3 - Chương 2: Hoa Lài Cắm Bãi Phên Trâu](#)

[Q.3 - Chương 3: Bạch Đế Và Hắc Vũ Phản Bội](#)

[Q.3 - Chương 4: Lựa Chọn Của Thích Ngạo Sương](#)

[Q.3 - Chương 5: Phong Dật Hiên](#)

[Q.3 - Chương 6: Sát Ý Của Thiếu Chủ Ma Giới Và Tính Toán Trong Lòng Của Lăng Lăng Vân](#)

[Q.3 - Chương 7: Yêu Hóa Thichs Ngạo Sương](#)

[Q.3 - Chương 8: Thiếu Chủ Phiền Não Và Các Biện Pháp](#)

[Q.3 - Chương 9: Thiếu Chủ Có Ý Đồ Như Thế](#)

[Q.3 - Chương 10: Tạp Mễ Nhĩ Khác Thường](#)

Chương 151 → 200

[Q.3 - Chương 11: Đi Tối Thần Giới](#)

[Q.3 - Chương 12: Cứu Vớt Nữ Thần Quang Minh](#)

[Q.3 - Chương 13: Hắc Âm Chi Thần Ra Sận](#)

[Q.3 - Chương 14: A Bảo Đùa Giỡn Thần Hắc Âm](#)

[Q.3 - Chương 15: Thành Viên Của Hội Trưởng Lão Biến Thái](#)

[Q.3 - Chương 16: Dã Tâm Bành Trướng Của Mã Lệ Liên](#)

[Q.3 - Chương 17: Thập Lục Đức Thiên Sứ \(Thiên Sứ 16 Cánh\)](#)

[Q.3 - Chương 18: Phong Dật Hiên, Rốt Cuộc.....](#)

[Q.3 - Chương 19: Nỗi Khổ Của Phong Dật Hiên](#)

[Q.4 - Chương 1: Ta Sẽ Không Để Chàng Chết](#)

[Q.4 - Chương 2: Kết Quả Không Thể Tưởng Tượng Được](#)

[Q.4 - Chương 3: Thích Ngạo Sương Thành Tiểu Bạch Kiềm](#)

[Q.4 - Chương 4: Phong Chi Ngữ Của Hạo Sương](#)

[Q.4 - Chương 5: Người Là Bạn Gái Hay Vợ Của Hắc](#)

[Q.4 - Chương 6: Là Phong Dật Hiên Hay Tạt Mễ Nhĩ](#)

[Q.4 - Chương 7: Bị Nụ Cười Của Nam Nhân Mê Hoặc](#)

[Q.4 - Chương 8: Kiêu Nạp Sâm Đuổi Theo Thích Ngạo Sương](#)

[Q.4 - Chương 9: Không Thương Hưởng Tiệc Ngọc Chút Nào](#)

[Q.4 - Chương 10: Rất Thuần Khiết Ngậy Thơm](#)

[Q.4 - Chương 11: Sắc Lang](#)

[Q.4 - Chương 12: Nữ Nhân Nóng Bỏng, Nam Nhân Rầu Rĩ](#)

[Q.4 - Chương 13: Có Phúc Khó Hưởng](#)

[Q.4 - Chương 14: Châm Dứt Tai Họa Về Sau](#)

[Q.4 - Chương 15: Ha Ha, Mỹ Nữ Nhìn Trúng Ta Rồi](#)

[Q.4 - Chương 16: Mĩ Nữ Nào Coi Trọng Hắc](#)

[Q.4 - Chương 17: Các Người Mới Là Kẻ Vong Ân Phụ Nghĩa](#)

[Q.4 - Chương 18: Ta Vô Tội, Ta Là Bất Đắc Dĩ A](#)

[Q.4 - Chương 19: Xinh Đẹp Thì Ngon À?](#)

[Q.4 - Chương 20: Nàng Khó Chịu Ta Rất Thoải Mái](#)
[Q.4 - Chương 21: Người Hoặc Ngạo Sương](#)
[Q.4 - Chương 22: Xem Náo Nhiệt Là Xem Náo Nhiệt](#)
[Q.4 - Chương 23: Người Đàn Ông Đây Là Ai?](#)
[Q.4 - Chương 24: Da Mặt Của Người Thật Là Dày](#)
[Q.4 - Chương 25: Người Quá Bì Ổi](#)
[Q.4 - Chương 26: Ta Không Cần Thứ Tình Yêu Nhàm Chán](#)
[Q.4 - Chương 27: Nhất Minh Kinh Nhân](#)
[Q.4 - Chương 28: Ta Sẽ Không Thích Nữ Nhân](#)
[Q.4 - Chương 29: Ngạo Sương Thật Ra Là...](#)
[Q.4 - Chương 30: Hai Nàng Giàng Ngạo Sương](#)
[Q.4 - Chương 31: Nam Tử Thần Bí Lại Xuất Hiện](#)
[Q.4 - Chương 32: Sao Người Lại Ở Đây?](#)
[Q.4 - Chương 33: Để Người Đợi Lâu](#)
[Q.4 - Chương 34: Giống Như Đã Từng Quen](#)
[Q.4 - Chương 35: Chọn Rể](#)
[Q.4 - Chương 36: Ta Có Thể Mang Nàng Ấy Đi Thật Sao?](#)
[Q.4 - Chương 37: Ta Chờ Chàng Đã Lâu](#)
[Q.4 - Chương 38: Thích Ngạo Sương Bị Nghi Ngờ](#)
[Q.4 - Chương 39: Nhìn Thoáng Qua Liền Kinh Hãi](#)
[Q.4 - Chương 40: Ngạo Sương Ta Không Cho Phép Đệ Đi](#)
[Q.4 - Chương 41: Chúng Ta Cùng Là Một Đôi Tình Lữ A](#)

Chương 201 → 250

[Q.4 - Chương 42: Định Thân Tư Rung Động](#)

[Q.4 - Chương 43: Ta Sẽ Làm Cho Tất Cả Phải Chết Hết](#)

[Q.4 - Chương 44: Tạp Mễ Nhi Là Ai?](#)

[Q.4 - Chương 45: Thích Ngạo Sương Có Người Yêu](#)

[Q.4 - Chương 46: Ta Thật Sự Rất Thích Huỳnh](#)

[Q.4 - Chương 47: Thích Ngạo Sương Là Một Cô Gái](#)

[Q.4 - Chương 48: Định Thân Tư Rồi Răm](#)

[Q.4 - Chương 49: Kinh Hãi! Định Thân Tư Yêu!](#)

[Q.4 - Chương 50: Đột Phá](#)

[Q.4 - Chương 51: Áo Trắng Là Ai](#)

[Q.5 - Chương 1: Trao Đổi Thân Thể](#)

[Q.5 - Chương 2: Éo Lả](#)

[Q.5 - Chương 3: Nữ Nhân Của Tạp Mễ Nhi](#)

[Q.5 - Chương 4: Tất Cả Đều Là Thiên Định](#)

[Q.5 - Chương 5: Phong Dật Hiên Trở Lại](#)

[Q.5 - Chương 6: Ta Hồi Hận](#)

[Q.5 - Chương 7: Một Trong Những Ứng Cử Viên Làm Phụ Thân](#)

[Q.5 - Chương 8: Nàng Chính Là Bạch Vương](#)

[Q.5 - Chương 9: Phụ Thần Bức Bách](#)

[Q.5 - Chương 10: Thích Ngạo Sương Khác Thường](#)

[Q.5 - Chương 11: Thích Ngạo Sương Hôn Hấn](#)

[Q.5 - Chương 12: Chảy Máu Mũi Hằng Ngày](#)

[Q.5 - Chương 13: Thay Đổi Bất Ngờ](#)

[Q.5 - Chương 14: Nhanh Lên Tìm Cho Ta Đến Hấn](#)

[Q.5 - Chương 15: Tâm Tình Của Lăng Lăng Vân Đang Ở Nơi Đâu](#)

[Q.5 - Chương 16: Một Thích Ngạo Sương Khác](#)

[Q.5 - Chương 17: Kiếp Trước Của Thích Ngạo Sương](#)

[Q.5 - Chương 18: Phong Dật Hiên Của Nàng](#)

[Q.5 - Chương 19: Vì Ta Mà Phán Bội Nàng](#)

[Q.5 - Chương 20: Tự Tay Giết Chết Người](#)

[Q.5 - Chương 21: Yêu Cực Hạn](#)

[Q.5 - Chương 22: Tạt Mễ Nhĩ](#)

[Q.5 - Chương 23: Đứa Con Tội Nghiệp](#)

[Q.5 - Chương 24: Đại Kết Cục](#)

Q.1 - Chương 1: Đại Tiểu Thư Hảo Sắc

N

hanh lên một chút!"

"Tên mập mập chết bẩm kia, nhanh lên một chút. Không đi nhanh, để cho sát tinh kia thức tỉnh, trở lại Thiên Đình, chúng ta sẽ không được ăn ngon ngủ yên rồi."

"Thật là, tốc độ của người nhanh như rùa. Nhanh lên một chút đi."

Mặt đất bạch ngọc, cột trụ hoàng ngọc, bên trong Thiên cung xa hoa, lộng lẫy bỗng bị tiếng la hét, huyên náo thành một đoàn. Mỗi gương mặt của vị thần đều trở nên hoang mang, hốt hoảng. Tất cả bọn họ đều tụ họp ở đây để thúc giục cái tên thần tiên mập mập kia.

Xung quanh một mảnh tối đen, thân thể nàng nhẹ nhàng

Mình đã chết rồi sao? Nàng trợn tròn mắt nhìn lên phía trên, vẫn là một mảnh tối sẫm.

Đột nhiên, trước mắt nàng xuất hiện một đạo quang.

Một khuôn mặt tươi cười, mập mập với cái đầu trọc xuất hiện. Phía sau lưng có một vòng sáng nhàn nhạt, nhu hoà. Thoạt nhìn giống như thần tiên, không thể xâm phạm.

"Người là ai?" - Nàng cau mày nhìn tên đầu trọc trước mắt. Nàng chết, không phải đầu tiên sẽ gặp mấy tên đầu trâu mặt ngựa, sau đó đem nàng kéo đi gặp Diêm Vương sao?

“Con gái, không cần hoài nghi. Con thật ra đã chết. Khi sống làm nhiều điều xấu, đáng lẽ ra con sớm phải xuống mười tám tầng địa ngục rồi.” – Tên mập mập, đầu trọc kia cười híp mắt, đằng sau có vòng sáng nhìn giống

“Ta vẫn chưa xuống địa ngục sao?” – Nàng nhàn nhạt tiếp lấy lời hăn

“Còn nữa, ta không phải là con gái của người, người là của chung. Người cũng không sinh ra được người lớn như ta.”

Cái ót nhỏ của hăn bỗng nhiên chảy mồ hôi lạnh, sắc mặt có chút khó coi. Quả nhiên, tên sát tinh này cũng không phải dễ dàng đối phó. Coi như mất đi tất cả trí nhớ nhưng vẫn khiến cho người ta nhức đầu như vậy. Cho nên đám thần kia mới quyết định dùng phương pháp rút thăm để chọn một người đi ra, thật tức chết, làm sao hăn lại rút được cái thăm đó.

"Khụ, khụ ..." – Tên mập trọc đầu ho khan một cái, chỉnh sửa sắc mặt một chút rồi nghiêm túc nói:

“Trách không được, trời rất có lòng thương người, con cũng có một tư chất ưu tú. Cho nên chúng ta đã thương lượng với nhau, quyết định cho con cơ hội lấy công chuộc tội, cho con đến thế giới khác để tiếp tục tu luyện.”

Cái gì? Trời có lòng thương người? Tư chất ưu tú? Là có ý tứ gì? Cái gì lấy công chuộc tội? Đi đến một thế giới khác để tu luyện? Rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra?

"Đi đi, con gái. Hi vọng con sẽ sống tốt." – Tên mập trọc đầu không nói những lời vô nghĩa nữa mà thuận tay nhẹ nhàng đưa tay vung lên. Một tia sáng cứ như vậy đánh úp về phía nàng, còn thuận tiện quét sạch trí nhớ của nàng về cuộc nói chuyện vừa rồi.

Sau một khắc, nàng biến mất. Tên mập trọc đầu thở dài, vươn tay xoa mồ hôi trên trán mình. Ngay sau đó, bên cạnh hăn có rất nhiều vị thần xuất hiện. Một đám hèn hạ cười rộ lên, vỗ vỗ vai hăn, khen hăn làm rất tốt.

"Thật tốt quá, như vậy là cái sát tinh đó liền cách xa chúng ta rồi."

"Người được lắm đấy, bịa ra nhiều lí do buồn cười như vậy liền đuổi được nàng đi."

"Rất tốt, rất tốt, ta sẽ ghi cho công ngươi" – Lời nói này dĩ nhiên là do người nắm nắm quyền của Thiên Đình nói rồi.

Tên mập trọc đầu lại cười không nổi. Đuổi là đuổi, nhưng nếu có ngày sát tinh kia trở về thì người chết đầu tiên lại là mình!

"Lo lắng cái gì? Nàng nếu muốn trở lại thì còn phải tu luyện rất lâu. Còn không biết chuyện này là chuyện của mấy vạn năm sau rồi." – Lập tức có người an ủi

Cũng đúng. Nghe vậy, tên mập trọc đầu cũng hèn hạ cười.

Sát tinh, tại cái thế giới đó, tự người cầu phúc đi. Tốt nhất là cái gì cũng không nhớ tới, tốt nhất là vĩnh viễn đừng có quay trở lại.

"Đức Lý, chờ ta một chút." – Một thiếu nữ có mái tóc vàng xinh đẹp đang cầm váy, giọng nói nũng nịu. Thanh âm này cơ hồ có thể khiến cho người ta nổi cả da gà. Nàng vội vàng chạy lên phía trước. Đuổi theo một nam nhân đang nhanh chóng rời đi. Trước mặt nàng là một thân thể nam nhân thon dài, mái tóc màu nâu phiêu dật, lay động lòng người, nhưng hăm cũng không có ý tứ dừng bước hay quay đầu lại. Cứ như vậy dứt khoát mà thiếu nữ kia vẫn như cũ nhanh chóng đuổi theo phía sau lưng hắn.

Thiếu nữ xinh đẹp thấy thế, thái độ bỗng trở nên vội vàng hơn, nhanh chóng chạy theo. Phía sau nàng là một nam nhân mặc áo đen rất tuấn tú. Bước chân của nam nhân này vững vàng, hơi thở kín đáo, bên hông có một thanh bội kiếm, hẳn không có biểu lộ gì cứ như vậy mà đi theo thiếu nữ kia. Cả

người lại toả ra một loại lạnh lẽo bức người khiến cho những người cách cả ngàn dặm cũng có cảm giác.

"Tần Diêm, mau giúp ta ngăn nhĩ hoàng tử điện hạ! Nhanh lên một chút! Điện hạ sắp đi rồi!" – Thiếu nữ xinh đẹp dừng bước lại, cực kỳ tức giận chạy đến chỗ tên nam nhân kia dặm chân nói

"Người chết rồi sao? Không nghe ta nói gì hả? "

"Tiểu thư, trách nhiệm của ta là bảo vệ cho người an toàn."- Nam tử anh tuấn, trẻ tuổi kia không kiêu ngạo, không tự ti, nhàn nhạt nói một câu. Đáy mắt hần hiện lên sự chán ghét, khinh thường nhưng thiếu nữ xinh đẹp kia cũng không nhìn ra. Ngụ ý của hần cũng rất rõ ràng, ta chỉ phụ trách bảo vệ nàng an toàn, cũng không có nhiệm vụ phải giúp nàng đuổi theo nam nhân.

"Người!!!" – Sắc mặt của thiếu nữ xinh đẹp bỗng trở nên tức giận, hung hăng dặm chân một cái rồi bỏ lại một lời nói tàn nhẫn:

"Người lại dám cãi lời của ta! Người chờ đó, ta sẽ nói với gia gia. Người làm kỹ sĩ của ta lại có thái độ kiêu ngạo như vậy!" – Vừa dứt lời, thiếu nữ xinh đẹp liền vội vàng xách váy đuổi theo nhĩ hoàng tử.

Tần Diêm không nói một lời, lạnh lùng đi theo. Trò cười này vẫn xảy ra thường xuyên, vị đại tiểu thư háo sắc này thấy mỹ nam thì giống như ong mật nhìn thấy hoa tươi, nhất định sẽ đuổi theo, kêu gọi không ngừng. Khiến cho những mỹ nam kia đúng là khổ không thể tả. Nhĩ hoàng tử điện hạ cũng bị làm phiền vài lần. Lần này đến phủ công tước gặp phải đại tiểu thư, thật đúng là bất hạnh. Tần Diêm nhìn gương mặt hoảng hốt của nhĩ hoàng tử phía trước, đáy mắt hiện lên một tia đồng tình.

Nhĩ hoàng tử chạy thật nhanh ra cửa, ngồi lên xe ngựa liền vội vàng kêu phu xe hồi cung. Phu xe có chút nóng nảy, buồn bức nhìn nhĩ hoàng tử, lại ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một thiếu nữ tóc vàng đang đuổi theo, lập tức hiểu rõ. Thì ra là Đại tiểu thư háo sắc. Mặc dù cái đại tiểu thư háo sắc này ở

nhà không được sủng ái, nhưng dù sao cũng là cháu gái của công tước đại nhân. Phu xe đương nhiên hiếu nhị hoàng tử ngại vì tình cảm giữa ngài và công tước đại nhân, không muốn vị đại tiểu thư háo sắc này mất thể diện, cũng không đối với nàng quá mức cứng rắn. Phu xe chợt kéo roi ngựa, xe ngựa bay nhanh rời đi. Thiếu nữ xinh đẹp đuổi tới cửa đại môn liền tức giận, nhìn xe ngựa đang rời đi, khuôn mặt đỏ bừng tức giận, cả người khẽ run. Đột nhiên thấy một người hầu vừa lúc dắt một con ngựa đến đây, liền đoạt lấy dây cương, xoay người ngồi lên ngựa rồi kéo dây cương đuổi theo.

"Tiểu thư!" – Sắc mặt Tần Diêm đột nhiên biến hoá. Cái đại tiểu thư háo sắc này thật bốc đồng, chẳng lẽ nàng quên nàng căn bản cũng không biết cưỡi ngựa sao? Vì đuổi theo nam nhân cư nhiên có thể kích động như vậy? Tần Diêm hừ lạnh một tiếng, trong lòng khinh thường, nhưng lại không thể không để ý đến sự an toàn của nàng liền chuẩn bị đuổi theo. Trước cửa không có ngựa, bóng dáng của đại tiểu thư cũng càng ngày càng xa.

Một đám người hầu thì ngây ngốc nhìn một màn này không cách nào phục hồi lại tinh thần. Ai cũng không ngờ, cái đại tiểu thư háo sắc kia, vì đuổi theo nam nhân lại bộc phát tiềm lực lớn như vậy. Ở Hy gia, vị đại tiểu thư này quả thật không xứng với danh hui của nàng. Không biết cưỡi ngựa, chán ghét đi học, tóm lại, nàng chính là vô học. Đây cũng là nguyên nhân khiến Công tước không yêu thích nàng.

Tần Diêm khẽ cau mày, hẳn phải dùng đấu khí đuổi theo. Vậy mà, một khắc sau, vị đại tiểu thư háo sắc đã bị ngựa quăng xuống. Trong tiếng kêu sợ hãi, thân thể nhỏ nhắn cứ như vậy mà rơi xuống đất. Mà xe của nhị hoàng tử điện hạ sớm đã đi xa.

Tần Diêm cau mày, nhanh chóng đuổi về phía trước, đi đến bên cạnh đại tiểu thư. Nhìn nàng đã hôn mê, Tần Diêm nhíu mày lại. Lần này, chính hẳn thất trách. Thế nào cũng không nghĩ đến đại tiểu thư lại có thể hành động như vậy.

Khi đại tiểu thư được đưa về phủ, trong phủ liền náo loạn một hồi. Gia gia đại tiểu thư – Công tước Hy gia không có ở nhà, ngày cả phụ thân của nàng cũng không có ở nhà. Chỉ còn lại mẫu thân của nàng mà thôi.

Trong phòng ngủ tráng lệ, bốn cột trụ trên giường được khảm mạ vàng rất xa hoa, phô trương, được trải một bộ chăn gối mềm mại. Phía trên, đại tiểu thư vẫn còn hôn mê. Bên cạnh nàng là một nữ nhân tóc vàng đang lo lắng nhìn người trên giường. Người này cùng người trên giường có dung mạo tương tự nhau, nhìn vào liền hiểu rõ, đây chính là mẫu thân của đại tiểu thư – Khải Sắt Lâm. Nhưng so với đại tiểu thư hào sảng này thật khác biệt, nàng là một nữ nhân xinh đẹp, hiền thực. Giờ phút này, nàng đang lo lắng nhìn vị thiếu nữ trên giường, trong lòng hiện lên một chút bất đắc dĩ. Nữ nhi này, phụ thân nàng, gia gia nàng ngay cả huynh trưởng của nàng cũng không thích nàng quá. Nguyên nhân là do tính tình của nàng. Cũng không biết đứa bé này tính tình giống ai.

Đại phu nhanh chóng chạy tới, cẩn thận kiểm tra một hồi liền đưa ra kết luận, đại tiểu thư bị thương nhẹ. Chỉ cần đợi nàng tỉnh lại là được.

"Phu nhân, là thuộc hạ thất trách khiến tiểu thư đã gặp phải chuyện như vậy." - Tần Diêm cúi đầu đứng ở một bên trầm giọng xin tội

"Xin phu nhân trách phạt."

"Không cần, Tần Diêm" - Khải Sắt Lâm mỉm cười lắc đầu, trong lời nói có bất đắc dĩ

"Tính tình của đứa nhỏ này, ta cũng biết. Người không có liên quan, lui xuống đi."

Tần Diêm do dự, sau đó vẫn cúi đầu lui xuống. Chỉ còn lại một mình Khải Sắt Lâm canh giữ bên giường.

Gần tối, thiếu nữ trên giường rớt cuộc chậm rãi giật giật ngón tay, hình như muốn tỉnh lại rồi.

“Khắc Lôi Nhã! “- Khải Sắt Lâm bên cạnh vui mừng lên tiếng. Nhanh chóng nắm tay tay của người nằm trên giường, gọi tên nàng.

Thiếu nữ trên giường chậm rãi mở mắt, không nói gì.

“Nhã nhi, con làm sao vậy? Để cho ta xem một chút.” - Khải Sắt Lâm vui mừng đỡ thiếu nữ trên giường ngồi dậy, vội vàng hỏi.

Vậy mà người trên giường vẫn như cũ không nói gì. Khải Sắt Lâm ôm lấy người trên giường, thanh âm có chút nức nở. Khắc Lôi Nhã, đứa bé bảo bối của nàng, ngay cả gia gia, phụ thân thậm chí cả huynh trưởng khi trở về cũng không có sang đây thăm nàng. Đối xử bất công như vậy, khiến cho lòng người thật chua xót.

Thiếu nữ tóc vàng trên giường mở mắt ra, lạnh lùng nhìn xung quanh, trong mắt loé lên một tia mê mang cùng nghi ngờ. Nhưng lập tức biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng sâu xa.

“Nhã nhi, hiện tại cảm thấy như thế nào? Đầu choáng váng sao? Có đói bụng không?” - Khải Sắt Lâm kìm nén nước mắt, ân cần hỏi.

Thiếu nữ nhìn nữ nhân xinh đẹp trước mặt nàng, trong phút chốc liền sáng tỏ. Nàng nhẹ nhàng nói:

“Ân, có chút đói.”

“Được rồi. Nhã nhi, chờ một chút, ta đi kêu người mang thức ăn lên. “- Khải Sắt Lâm vui mừng đứng dậy, đột nhiên nàng lão đảo một chút, có lẽ là do ngồi quá lâu. Khuỷu tay nàng bỗng nhiên có một cỗ sức lực nâng lên, không ngã xuống được. Khải Sắt Lâm quay đầu lại, liền nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của Khắc Lôi Nhã. Là Nhã nhi đỡ nàng? Trong lòng Khải Sắt

Lâm suy nghĩ một chút nhưng cũng không nhiều mà vội vàng đi ra cửa kêu gọi nha hoàn bên ngoài.

Trên giường, thiếu nữ chậm rãi quay đầu, nhìn khung cảnh xa lạ, khẽ chớp mắt, trong mắt một mảnh lạnh lùng. Khóe miệng gợi lên một chút nhưng cũng không dễ dàng phát giác độ cong, cũng là rất lạnh lùng.

Xem ra, mình thật đã chết rồi, mà linh hồn, hình như xuyên qua đến thế giới hoàn toàn xa lạ. Lại nhìn những món đồ xa xỉ kia, nàng xuyên qua một gia đình khá giàu có nha.

Khắc Lôi Nhã. Đây chính là tên của chủ nhân thân thể này sao? Người trên giường ánh mắt lạnh lùng, lấy tay nhẹ nhàng xoa huyết thái dương. Nàng rất nhức đầu, ý thức cùng trí nhớ bắt đầu dung hợp.

Càng dung hợp, thái độ thiếu nữ càng kỳ lạ. Vì trong trí nhớ, những thứ hữu dụng rất ít. Ngược lại toàn là hình ảnh mỹ nam. Thật lộn xộn, lung tung, không có hữu dụng nào. Chỉ là gia tộc nàng ở thế giới này hình như có địa vị rất cao.

Thiếu nữ khẽ chớp mắt, thở dài một hơi.

Thiếu nữ cúi đầu, Khắc Lôi Nhã, từ này trở đi, đây chính là tên của nàng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 2: Quý Tộc

K

hắc Lôì Nhã...Thiếu nữ trên giường nhẹ nhàng nói thầm cái tên này. Tên này thật dễ nghe, chỉ là tính tình của nàng thật khiến người ta không chịu nổi. Trong trí nhớ, nàng chính là một nữ nhân háo sắc bị người ta cự tuyệt.

Cửa chợt bị chợt đẩy ra, Khắc Lôì Nhã nhìn về phía cửa. Cùng lúc lại nhìn thấy một nữ nhân mỹ lệ có vài phần giống với nàng, nhưng là hình hươ nhỏ tuổi hơn nàng một chút. Chỉ là, trên khuôn mặt nàng thể hiện sự chán ghét, khinh thường, cũng không để ý đến tuổi tác.

Khắc Lôì Nhã chớp mắt, trong trí nhớ của nàng, thân thể này đối với thiếu nữ trước mắt rất sợ hãi.

Thiếu nữ này là muội muội của Khắc Lôì Nhã - Lạp Tây Á, là một thiếu nữ thiên tài. Mới mười hai tuổi, nàng đã trở thành một cao cấp pháp sư. Bởi vì có tư chất xuất chúng, lúc nàng năm tuổi đã được viện trưởng học viện Húc Nhật nhìn trúng, liền trở thành đệ tử của viện trưởng. Điều này khiến cho Hy gia rất vui mừng. Nhưng là, tiểu thiên tài này cực kỳ căm ghét Khắc Lôì Nhã, bởi vì mẫu thân thương yêu Khắc Lôì Nhã vô cùng. Suy nghĩ một chút cũng không có gì kỳ quái, Lạp Tây Á là một thiếu nữ thiên tài, có gia gia, phụ thân và huynh trưởng thương yêu, mẫu thân tự nhiên sẽ đặt sự quan tâm lên người Khắc Lôì Nhã, không được mọi người yêu thích.

“Hừ, thật khiến cho Hy gia mất mặt. Vì đuổi theo nam nhân mà bị té ngựa, thật là ngu ngốc.” – Lạp Tây Á ngẩng cao đầu, bước đến gần, khinh thường nhìn người ở trên giường, đáy mắt hiện lên một tia độc ác. Nàng ta tiến lại gần gương mặt của Khắc Lôì Nhã, hạ thấp giọng, âm trầm nói:

“Tỷ tỷ thân ái của ta, tại sao người lại không ngã chết đi?”

Khắc Lôi Nhã trầm mặc nhìn khuôn mặt xinh đẹp phóng đại trước mắt, ai cũng sẽ không nghĩ tới, thiếu nữ này bề ngoài thuần khiết lại nói ra những lời độc ác như vậy.

Lạp Tây Á nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Khắc Lôi Nhã có chút ngây ngẩn cả người. Bình thường, tỷ tỷ ngu xuẩn này đã sợ hãi, run lấy bấy rồi. Bây giờ lại có dáng vẻ bình tĩnh như thế này.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân. Sắc mặt Lạp Tây Á liền biến đổi, nàng cau mày, nhỏ giọng nói thầm cái gì, trên tay lập tức có một tia chớp nhỏ. Khắc Lôi Nhã còn chưa rõ Lạp Tây Á sẽ làm gì đã nhìn thấy nàng giơ tay hướng tới sau lưng Khắc Lôi Nhã. Sau lưng liền truyền đến một trận đau buốt.

“Cái háo sắc ngu xuẩn, lần sau nếu để mẫu thân lo lắng thì không phải đơn giản như vậy đâu.” – Lạp Tây Á nhỏ giọng nói bên tai Khắc Lôi Nhã

“Người dám can đảm nói với mẫu thân, liền biết hậu quả sẽ như thế nào.”

Trong trí nhớ của Khắc Lôi Nhã, chuyện tương tự như vậy xảy ra rất nhiều lần. Lạp Tây Á trước kia hình như cho Khắc Lôi Nhã nếm không ít mùi đau khổ. Khuôn mặt nàng không chút biểu tình, buông hạ lông mi, cũng không có nhìn lại thiếu nữ kia đang xoay lưng rồi đi.

Lúc này cánh cửa bị đẩy ra, một nữ nhân xinh đẹp, khuôn mặt mỉm cười hiện ra:

"Mẫu thân..." Lạp Tây Á vui mừng nghênh đón.

“Lạp Tây Á, con về rồi “- Khải Sát Lâm mỉm cười đi vào

"Uh, mẫu thân, chúng ta đi ăn cơm đi." – Lạp Tây Á vui mừng kéo tay Khải Sát Lâm.

“Con đi ăn trước đi, ta ở đây với tỷ tỷ của con.” - Khải Sắt Lâm sờ sờ đầu Lạp Tây Á, dịu dàng nói

“Tỷ Tỷ con hôm nay không thoải mái, ta ở đây với nó”

“Dạ.”- Lạp Tây Á dạ một tiếng, đáy mắt loé lên một tia sát khí nhưng Khải Sắt Lâm không nhìn thấy. Nhìn Khải Sắt Lâm đi tới bên giường, Lạp Tây Á hừ lạnh một tiếng, không để cho bất kì kẻ nào nghe được, liền nhanh chóng xoay người rời đi.

“Nhã nhi, nha hoàn sẽ nhanh chóng đưa cơm tối tới.” - Khải Sắt Lâm đi tới trước giường ngồi xuống, nắm tay Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã ngăn người ra, trên tay bỗng trở nên ấm áp khiến cho nàng thất thần. Thật ấm áp, cảm giác này thật ấm áp. Giống như là muốn nói nàng nhất định phải sống thật hạnh phúc.

"Mẫu thân....." – Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng mở miệng.

"Thế nào?"- Khải Sắt Lâm dịu dàng mỉm cười, sắc mặt chợt biến hóa, vội vàng nói

"Có phải hay không có chỗ nào không thoải mái?"

"Không có, mẫu thân."- Khắc Lôi Nhã chợt lộ ra nụ cười

"Mẫu thân không có đi ăn cơm, người không đói bụng sao?"

Khải Sắt Lâm ngơ ngẩn, chợt nước mắt cứ như vậy không tiếng động đột nhiên chảy xuống. Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên Khắc Lôi Nhã hỏi như vậy. Lần đầu tiên mở miệng quan tâm nàng.

Khắc Lôi Nhã nhìn thấy nàng vui mừng đến rơi nước mắt, liền buông hạ đôi mắt. Hàng lông mi hạ xuống, nhìn không rõ mắt nàng.

Khắc Lôi Nhã, Khắc Lôi Nhã, về sau nó là tên của nàng. Đáy mắt thiếu nữ không khỏi hiện lên một tia sáng. Trước đây, Khắc Lôi Nhã bị Lạp Tây Á tùy ý ăn hiếp mà không dám lên tiếng cũng không có năng lực phản kích. Chỉ là, về sau.....Khắc Lôi Nhã cảm thấy sau lưng truyền đến một trận đau đớn, đáy mắt liền trở nên lạnh lùng.

Giờ khắc này, bầu trời Đại lục Tích Lan đột nhiên xuất hiện một tia sáng.Nhưng cũng không biết đó là cái gì.

Sáng sớm hôm sau, đám người hầu trong Phủ công tước đang bàn luận xôn xao.Ai cũng nhìn về phía thư phòng của Đại tiểu thư, khuôn mặt trần đầy nghi ngờ. Không vì cái gì, chỉ là thái độ của đại tiểu thư bỗng nhiên khác thường! Thường ngày, vào lúc này, đáng lẽ ra tiểu thư đã ra cửa đi tìm mỹ nam hoặc là đến viện ca kịch hay thư viện trong thành...Bởi vì, những nơi này, các nhóm thanh niên trẻ tuổi hay tụ tập. Hôm nay nàng cứ nhiên lại đi đến thư phòng của công tước đại nhân. Khi công tước đại nhân không có ở thư phòng quản lý công vụ, đều cho phép cháu gái của hắn đến thư phòng học tập. Mặc dù ngày hôm qua bị té ngựa nhưng đại phu cũng nói qua là không có gì đáng ngại. Theo tính tình của vị đại tiểu thư này, đến thư phòng đọc sách căn bản không phải là tác phong của nàng.

Thư phòng lớn, sạch sẽ, sáng sủa như thế, mấy giá sách khổng lồ được sắp xếp ngay ngắn, chỉnh tề. Một thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp đang dựa vào kệ cửa sổ lật xem một quyển sách thật dày. Tên của cuốn sách là: Lịch sử của Đại lục Tích Lan

Lật xem cuốn sách trên tay, trên mặt thiếu nữ lộ ra vẻ phức tạp. Chỉ là nàng đã lật xem đến lịch sử của nước An Mạt Cách Lan. Quốc gia này thành lập, công thần lớn nhất chính là Hy gia, lấy hoa tường vi làm dấu hiệu cho gia tộc này. Nàng ngẩng đầu nhìn dấu hiệu hoa tường vi khổng lồ trên vách tường, có một chút đắm chiêu. Xem ra, cái gia đình này không đơn giản chỉ giàu có.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nhỏ nhẹ, lại nháy mắt dừng lại ở cửa. Mặc dù rất nhẹ rất nhẹ, nhưng là Khắc Lôê Nhã trong nháy mắt liền cảm nhận được.

"Tiểu thư, công tước đại nhân trở lại." – Ngoài cửa liền truyền đến một thanh âm nhàn nhạt lạnh lùng.

“Ừ”- Khắc Lôê Nhã nhàn nhạt đáp một tiếng, khép lại sách. Người ngoài cửa trong trí nhớ chính là kỵ sĩ bảo hộ cho nàng – Tần Diêm.

Khắc Lôê Nhã đứng dậy đang chuẩn bị đem sách cất giá sách thì ngoài lại cửa vang lên một chuỗi tiếng bước chân. Thanh âm của Tần Diêm hành lễ vang lên.

Cánh cửa bị đẩy ra, một lão nhân uy nghiêm hiện ra. Nhìn hàng lông mày có mấy phần tương tự với Khắc Lôê Nhã, người này chính là gia gia của nàng, hiện tại là trọng thần của nước An Mạt Cách Lan cũng là người nắm quyền của cái nhà này – Công tước đại nhân.

"Gia gia." – Khắc Lôê Nhã nhàn nhạt hành lễ. Cũng không có khiếp đảm như thường ngày .

Hi Nhĩ Cổ Đốn cau mày nhìn thiếu nữ trước mặt, trong mắt không khỏi có chút tâm tình. Khi nghe nói đứa cháu gái bốc đồng này ở thư phòng đọc sách, hẳn không tin, nhưng nhìn thấy một màn này, quả nhiên là sự thật. Mà trang phục thiếu nữ trước mặt hẳn so với trước đây hoàn toàn khác nhau. Bình thường nàng ăn mặc hết sức hoa lệ, nhìn như một bông hoa. Hôm nay lại chỉ mặc một bộ y phục trắng đơn giản, mái tóc vàng kim cũng chỉ quấn một kiểu tóc đơn giản nhất. Ngày hôm qua té xuống ngựa, chẳng lẽ có vấn đề gì?

“Khắc Lôê Nhã, hôm qua té ngựa?” – Hi Nhĩ Cổ Đốn đi vào trong, thuận miệng hỏi một câu. Người ở phía sau cũng nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

"Đã không có gì đáng ngại." – Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng trả lời.

"Vậy thì tốt." – Hi Nhĩ Cổ Đốn nhìn cuốn sách trên tay Khắc Lôi Nhã, lại có chút giật mình, cư nhiên đang đọc lịch sử Đại lúc Tích Lan? Đứa cháu gái này, hẳn không rõ lắm, luôn tùy hứng, điêu ngoa, hơn nữa hình như đối với khác phái có thường si mê....Luôn ghét học tập, nàng cư nhiên lại ở đây xem lịch sử Đại lúc Tích Lan.

"Xem lịch sử Đại lúc Tích Lan, có cảm nghĩ gì?" – Hi Nhĩ Cổ Đốn tiến về bàn đọc sách ngồi xuống, lơ đãng hỏi.

"Lá cờ hoa sắc vi vĩnh viễn tung bay." – Khắc Lôi Nhã cười nhạt, nhẹ nhàng nói ra.

Án mắt của Hi Nhĩ Cổ Đốn bỗng nhiên trợn to, không thể tin nhìn nụ cười lạnh nhạt của thiếu nữ trước mặt. Hẳn mới vừa rồi nghe được cái gì?

Lá cờ hoa sắc vi vĩnh viễn tung bay!

Gia tộc Hy gia sẽ vĩnh viễn tồn tại.

"Nói lại lần nữa!" - Hi Nhĩ Cổ Đốn híp mắt trầm giọng nói.

"Lá cờ hoa sắc vi vĩnh viễn tung bay." – Đáy mắt Khắc Lôi Nhã đã hiện lên một tia sáng, không dễ dàng phát giác nụ cười. Trước mắt lão nhân này, gia tộc rất quan trọng, hẳn là người đứng đầu. Ở hoàn cảnh xa lạ, như thế nào tận dụng ưu thế của mình, nàng đã sớm quen rồi. Nếu muốn sống tốt ở cái thế giới xa lạ này, nếu muốn cường đại, người trước mắt có thể giúp nàng.

Những lời này nếu người khác nói ra, Hi Nhĩ Cổ Đốn chỉ bỏ qua bởi vì đó là nịnh bợ. Nhưng là do nàng nói ra, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau. Con trai duy nhất của hẳn cùng hai đứa cháu trai, cháu gái khác cũng chưa từng nói những lời như vậy, cuối cùng lại bị nàng nói ra. Hi Nhĩ Cổ Đốn ngậy ngấn cả người.

"Gia gia, trước kia là ta không hiểu chuyện, hoang phí quá nhiều thời gian. Về sau, ta sẽ nghiêm túc học tập. Tuyệt đối sẽ không phụ lòng với danh hào của Hy gia." – Khắc Lôì Nhã nhìn lão nhân sừng sờ liên từng chữ từng câu rõ ràng nói, ánh mắt của nàng sáng trong, mang vẻ nghiêm túc.

Hi Nhĩ Cổ Đốn cứ như vậy kinh ngạc nhìn đứa cháu gái này, một hồi lâu không tiếng động. Mà Khắc Lôì Nhã cũng không có nói, chỉ là nhìn chăm chăm Hi Nhĩ Cổ Đốn.

"Tốt!" - Rốt cuộc, Hi Nhĩ Cổ Đốn hồi hồn lại, trên mặt tất cả đều là nụ cười vui mừng, tiến lên đây nắm bả vai Khắc Lôì Nhã, vui mừng nói:

"Đây mới đúng là cháu gái của Hi Nhĩ Cổ Đốn, đây mới đúng là con cái của Hy gia "

"Tuyệt sẽ không làm cho gia gia thất vọng." – Khắc Lôì Nhã cười, trong nụ cười mang theo sự tự tin, quyết đoán.

Một ngày này, phủ công tước cũng trở nên sôi nổi.

Cái đại tiểu thư háo sắc, người mà từ trước đến giờ công tước đại nhân không thích, cứ nhiên trong một ngày lại thay đổi. Công tước đại nhân mỉm cười, nắm tay đại tiểu thư từ thư phòng ra ngoài.

Đại tiểu thư háo sắc của Hi gia được sủng ái rồi! Tin tức này nhanh chóng truyền đi khắp phủ công tước.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 3: Không Rảnh, Không Gặp

T

ừ nay về sau cuộc sống của Khắc Lôi Nhã sẽ thay đổi.

Cổ Đốn cho mời đại đệ tử của học giả nổi danh nhất đế đô cho Khắc Lôi Nhã, tục tuyển trò giỏi hơn thầy, đặc biệt là vị lam học giả trẻ tuổi – Tạt Mễ Nhĩ. Nam tử tuần mỹ một đầu tóc vàng chói mắt, con người màu lam ôn nhu.

“Khắc Lôi Nhã, về sau vị này chính là lão sư của con, buổi sáng dạy văn cho con, à đợi chút.” Cổ Đốn tự mình dẫn Tạt Mễ Nhĩ đến thư phòng, giới thiệu cho Khắc Lôi Nhã, quay đầu nói với Tạt Mễ Nhĩ: “Tạt Mễ Nhĩ, sau này làm phiên người rồi.”

“Không sao, công tước đại nhân quá lời rồi.” Tạt Mễ Nhĩ ôn hoà nở nụ cười, hướng Khắc Lôi Nhã gật đầu nhẹ “Tiểu thư Khắc Lôi Nhã, xin chào.”

Khắc Lôi Nhã đã sớm đứng lên, mỉm cười gật đầu hành lễ: “Lão sư, về sau thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.”

“Có gì cần thì cứ phân phó cho quản gia. Ta còn có việc phải đi trước.”

Cổ Đốn ha ha cười rộ lên.

“Xin công tước đại nhân cứ tự nhiên.” Tạt Mễ Nhĩ như cũ vẫn mỉm cười ấm áp, tao nhã.

Khắc Lôi Nhã cũng hành lễ, tiễn Cổ Đốn.

Thư phòng lớn như vậy chỉ còn lại hai người. Tạt Mễ Nhĩ có chút không yên, đánh giá thiếu nữ trước mắt, một thân bạch y đơn giản, váy chỉ có chút

ren, mái tóc vàng xinh đẹp cũng được xoã ra ở phía sau, không có trang sức phức tạp. Con người xanh biếc lại sâu thẳm như trời đêm giá rét. Một thiếu nữ thanh thuần như vậy lại là kẻ háo sắc nhất đế đô?

“Lão sư, mời ngồi.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười.

Tạp Mễ Nhĩ có chút ngây người trước nụ cười nhàn nhạt của Khắc Lôi Nhã. Thiếu nữ trước mắt này, chẳng giống lời đồn chút nào. Nghe đồn nàng háo sắc đáng sợ, bản thân trước đã chuẩn bị tư tưởng tốt. Nếu không vì mặt mũi của công tước đại nhân, hẳn sẽ không đời nào tiếp nhận chuyện như vậy. Nhưng là, thiếu nữ trước mắt cho người ta cảm giác Nên nói thế nào đây, dù là đang cười, nhưng nụ cười kia chẳng định rõ. Mang đến luôn cảm giác lạnh lẽo cho người ta.

Tạp Mễ Nhĩ đè nén nghi hoặc trong lòng, gương mặt nghiêm nghị, nở nụ cười chuyên nghiệp, mang sách của mình ra: “Như vậy, tiểu thư Khắc Lôi Nhã, hôm nay chúng ta bắt đầu học...”

“Lão sư, ta muốn hỏi cái này.” Khắc Lôi Nhã không nhìn đến quyển sách trên tay Tạp Mễ Nhĩ, mà giơ quyển sách trên tay mình lên. Tạp Mễ Nhĩ vừa thấy, có chút sửng sốt. Quyển sách kia, chính là quốc sử của An Mạt Cách Lan.

Đến trưa, Tạp Mễ Nhĩ cũng không quấy rầy. Mà Khắc Lôi Nhã không chút mệt mỏi lại hỏi tiếp. Tạp Mễ Nhĩ cực kì kinh ngạc, thiếu nữ này, tựa như miếng bọt biển bình thường đang liều mạng hấp thu kiến thức. Mà vấn đề đề cập đến toàn nói trúng tim đen (trọng yếu). Thậm chí rất nhiều vấn đề khiến cho sự phụ của hắn, đại học giả Lan Địch Tư hoang mang.

Học buổi sáng, buổi chiều nghỉ ngơi. Tạp Mễ Nhĩ mệt mỏi rời khỏi phủ công tước, trong lòng mang theo nghi hoặc cùng rung động.

Tần Diêm vẫn chờ ở trước cửa hiên nhiên có thể thu hết âm thanh trong thư phòng vào tai. So với Mễ Nhĩ, hắn càng nghi ngờ hơn. Chủ tử háo sắc lại

không dây dưa với vị mỹ nam này? Ngược lại, lại hỏi chút vấn đề cao thâm. Thậm chí còn tương đối nhạy cảm. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?

Buổi chiều, Khắc Lôi Nhã nhàn nhã ngồi trong nhà kính trồng hoa, uống hồng trà, liếc nhìn một quyển sách, bên cạnh còn để vài quyển sách rất dày. Những người hầu ở cửa xa đều bàn luận xôn xao, nghi ngờ tiểu thư của họ lại có thể an phận như vậy. Chẳng lẽ giả bộ để công tước đại nhân vui vẻ sao?

Tần Diêm vô cảm đứng sau lưng Khắc Lôi Nhã không xa, chỉ nhìn bóng lưng Khắc Lôi Nhã, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu.

Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng khép sách lại, rốt cuộc cũng đại khái hiểu rõ cái thế giới này. Ma pháp, đấu khí, trong trí nhớ những thứ này rất mơ hồ, chỉ hiểu đại khái, nhưng bây giờ đọc sách cuối cùng cũng đã hiểu hoàn toàn.. Kỵ sĩ thân cận Tần Diêm sau lưng là người dùng đấu khí. Ngày hôm qua, người ghét mình, sử dụng ma pháp của Lạp Tây Á với mình. Là pháp thuật hệ lôi. Hơn nữa không chế tương đối tốt, có thể khiến cho mình cảm thấy đau đớn, nhưng cơ thể lại không có chút ngoại thương nào. Mà thân thể của Khắc Lôi Nhã, trước đây đã từng khảo nghiệm qua, là thuộc tính hỏa, nhưng Khắc Lôi Nhã cũng không hứng thú về điểm này. Khảo nghiệm lực Tinh Thần cũng rất bình thường. Ngày Lạp Tây Á tồn tại, toàn bộ ánh sáng đều tập trung trên người Lạp Tây Á, hẳn là Khắc Lôi Nhã đã sống trong bóng ma của Lạp Tây Á.

Không, nên nói, Khắc Lôi Nhã trước kia không cảm thấy hứng thú với bất kỳ thứ gì, duy chỉ thấy hứng thú với mỹ nam. Khoé miệng Khắc Lôi Nhã lộ ra tia cười khổ, rốt cuộc mình đã xuyên vào thân thể của người thế nào.

Vừa lúc đó, có thị nữ đến hành lễ bẩm báo: “Tiểu thư, nhị hoàng tử điện hạ đến thăm người, đang chờ ở đại sảnh.”

Khắc Lôi Nhã khẽ cau mày, nhị hoàng tử điện hạ? A, nghĩ ra rồi. Trước đây chính vì đuổi theo hấn mà Khắc Lôi Nhã bị ngã, sau đó mình mới xuyên đến đây.

“Không gặp, không rảnh.” Khắc Lôi Nhã tùy tiện nói một câu, đặt ly trà xuống, tiện tay cầm một quyển sách khác lên lật xem

Thị nữ ngây ngốc, vẫn đứng đó không nhúc nhích. Tần Diêm cũng có chút ngờ ngác, vờ tha để bắt thật? Lúc nào thì tiểu thư ngốc nghếch này lại thông minh như vậy? Biết phải dùng thủ đoạn này.

Thị nữ hồi lâu không có ý rời đi, ngờ ngác đứng ở nơi đó. Phải hồi bẩm với nhị hoàng tử điện thể nào đây? Hôm nay đại tiểu thư đã xảy ra chuyện gì? Nếu là như bình thường vừa nghe nhị hoàng tử điện hạ đến, sẽ vội vàng xông ra. Hôm nay thái độ lại khác thường.

“Cản trở ánh sáng của ta.” Khắc Lôi Nhã xem quyển Âm Ảnh không kiên nhẫn nói một câu, ngẩng đầu cau mày nhìn thị nữ vẫn còn đang sợ hãi trước mặt mình.

“Dạ dạ” Thị nữ như vừa tỉnh mộng, vội vàng lui ra đại sảnh.

Trong đại sảnh, nhị hoàng tử điện hạ Á Đức Lý Nam Hi lạnh lùng ngồi ở đó, nhưng trong lòng lại không ngừng chán ghét. Cái kẻ háo sắc đó đuổi theo mình nên ngã bị thương, nhưng hấn lại bị phụ vương, hoàng đế bề hạ mạng cho một trận, lệnh cho hấn trước phải đi thăm. Những thứ này hấn đều hiểu, nàng dù bị người ta chán ghét thế nào, không được Hy công tước đại nhân yêu mến, nhưng dù sao cũng là cháu gái của Hy công tước đại nhân. Vì mình mà bị ngã, mình không đến thăm là thất lễ. Vừa nghĩ đến bộ dáng háo sắc của nữ nhân kia, lòng Á Đức Lý Nam Hi có chút run lên. Thôi, coi như là bị ruồi đốt miệng, thăm hỏi một chút rồi chạy.

Á Đức Lý Nam Hi thở dài, lúc này tâm trí mới ổn định. Chờ một hồi từ cửa bên kia có một con bướm hoa bay ra. Tiếng bước chân rất cuộc vang lên,

Đức Lý ngẩng đầu nhìn về phía cửa, lại thấy sắc mặt của thị nữ có chút kỳ quái, kẻ háo sắc kia không đến gặp theo dự đoán.

Á Đức Lý Nam Hi nghi ngờ nhìn sắc mặt thấp thỏm của thị nữ đến trước mặt hân hành lễ, sau đó thị nữ ấp úng nói: “Nhị hoàng tử điện hạ, tiểu thư Tiểu thư nàng...”

“Rất nghiêm trọng?” Á Đức Lý Nam Hi không hiểu, tình trạng đã hiểu rất rõ. Mặc dù nàng ngã khỏi ngựa, nhưng mọi việc vẫn bình thường.

“Không phải.” Thị nữ ấp a ấp úng không dám nói lời nào. Nàng cũng không dám tự tiện nói tiểu thư bệnh nặng vô cùng nên không thể gặp nhị hoàng tử điện hạ, trừ phi là không muốn sống nữa mới dám bịa chuyện như vậy.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Á Đức Lý Nam Hi có chút thiếu kiên nhẫn. Cái kẻ háo sắc này đến cùng là đang làm gái quỷ gì?

“Tiểu thư, nói.....nói không rành.” Thị nữ cuối cùng cũng nói ra được lời kìm nén trong lòng, “Tiểu thư không gặp. Nhị hoàng tử điện hạ mời trở về đi.” Thị nữ nói xong như trút được gánh nặng, thở thật dài.

Mặt Á Đức Lý Nam Hi nháy mắt cứng đờ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 4: Lục Tinh Thần Khủng Bổ

K

hông gặp? Không rảnh??

Đầu óc Á Đức Lý Nam Hi thiếu chút nữa ngừng hoạt động. Á Đức Lý Nam Hi nhìn thị nữ kia, thị nữ rụt rè nhìn hẩn. Thị nữ không dám nói dối. Nói vậy, cái kẻ háo sắc kia thật sự nói vậy sao? Tại sao? Tại sao lại như vậy?

Trong đầu Á Đức Lý Nam Hi đầy dấu chấm hỏi, trong lòng cũng đã chuẩn bị bị nữ nhân kia làm cho ghê tởm một phen, nhưng cục diện hiện giờ lại thành ra thế này. Không rảnh?

“Tiểu thư nhà người không rảnh? Rất bận?” Á Đức Lý Nam Hi mở miệng nghi ngờ hỏi.

“Tiểu thư dạo gần đây bắt đầu học, công tước đại nhân vì tiểu thư đã mời học giả Táp Mễ Nhĩ đến dạy cho người.” Thời điểm thị nữ trả lời, trên mặt hiện lên tia đỏ ửng. Học giả Táp Mễ Nhĩ, học giả trẻ nổi danh khắp đế đô, người vừa dịu dàng lại uyên bác, còn là một nam tử tuấn mỹ.

Cái gì? Á Đức Lý Nam Hi càng kinh ngạc hơn. Ai cũng biết tiểu thư gốc nghèo này bất học vô thuật (không học cũng không có pháp thuật), đã làm nên không ít chuyện khôi hài. Nên về sau công tước đại nhân không cho phép nàng tham gia tiệc hoàng gia, bây giờ lại học?

Vừa lúc đó, cửa lại truyền đến một loạt tiếng bước chân.

“Nhị hoàng tử điện hạ, ha ha, sao người lại đến đây?” Vào cửa không phải ai khác chính là Cổ Đốn.

“Công tước đại nhân.” Á Đức Lý Nam Hi đứng lên, đối với công tước Hy quyền cao chức trọng này, ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng phải nhún nhường ba phần, đừng nói đến một hoàng tử như hắn.

“Ta, ta đến thăm tiểu thư Khắc Lôi Nhã.” Á Đức Lý Nam Hi có chút xấu hổ. “Chỉ là, tiểu thư Khắc Lôi Nhã hình như không rảnh.”

“Hả? Không rảnh?” Cổ Đốn có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn thị nữ bên cạnh Á Đức Lý Nam Hi hỏi “Xảy ra chuyện gì? Khắc Lôi Nhã đang làm gì?”

“Hồi công tước đại nhân, tiểu thư, đang ở nhà kính trồng hoa đọc sách,” Thị nữ nhỏ giọng trả lời.

“Vậy thì. Nhị hoàng tử điện hạ, mời theo ta, ha ha, chúng ta tiện thể uống trà chiều.” Cổ Đốn mỉm cười.

“Được.” Á Đức Lý Nam Hi gật đầu một cái mỉm cười đi theo sau. Lão già tinh ý này, tuyệt đối không thể đắc tội được. Một nửa binh lực cả nước đều nằm trong tay lão, mà đội trưởng đội hộ vệ Hoàng thất Sư Thửu chính là cháu hắn, Á Lực Khắc, Hy.

Đến nhà kính trồng hoa, đập vào mắt Á Đức Lý Nam Hi chính là một cảnh tượng. Bên trong đầy những đoá hoa rực rỡ, thiếu nữ xinh đẹp một đầu tóc vàng chói mắt lẳng lặng ngồi ở đó, nhàn nhã uống ly hồng trà trong tay, sau khi uống xong liền đặt ly trà xuống, lui về phía sau một chút, đứng dựa trên chiếc xích đu ken kết, mắt nhìn quyển sách trong tay. Trạng thái này chỉ dùng hai chữ để hình dung dường như chưa đủ.

Đây là cái không rảnh mà nàng nói? Khoé miệng Á Đức Lý Nam Hi có chút run rẩy.

“Khắc Lôi Nhã ~” Cổ Đốn liếc mắt liền thấy được quyển sách trong tay Khắc Lôi Nhã là quyển gì, đó là địa lý nhân văn, hơn nữa còn là về đất đai

của Hy tộc. Đứa bé này, thật sự đang học tập nghiêm túc. Cổ Đốn trong lòng rất vui mừng.

“Gia gia.” Khắc Lôi Nhã lập tức đứng lên, tiếp theo nhìn Á Đức Lý Nam Hi bên cạnh, khẽ uất ức nhàn nhạt hành lễ “Ra mắt người, nhị hoàng tử điện hạ.”

Á Đức Lý Nam Hi trong nháy mắt có chút mất hồn, thiếu nữ trước mắt, ánh mắt nàng! Lại tựa như dòng sông băng lạnh lẽo, tựa như trời đêm thâm thúy hơn. Lạnh lùng, đây là vẻ thờ ơ lạnh lùng.

“A,a ~ ” Á Đức Lý Nam Hi lấy lại tinh thần, lúc này mới nói. “Người, thân thể không sao chứ?”

“Tạ nhị hoàng tử đã quan tâm, ta rất khỏe, không có việc gì.” Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt cười, nhẹ giọng đáp.

“Cùng ngồi đi, ngồi xuống nào.” Tâm tình Cổ Đốn không tệ, ý bảo tất cả mọi người ngồi xuống, sau phân phó thị nữ đi chuẩn bị trà.

Ba người tán gẫu hồi lâu, Cổ Đốn vốn định giữ nhị hoàng tử lại ăn cơm, nhưng chính hắn cũng có việc phải xử lý nên thôi.

Nhị hoàng tử đứng dậy cáo từ, sau lại bỗng nhiên mở miệng đòi Khắc Lôi Nhã tiễn hắn.

Hai người một trước một đi về phía cửa chính, Tần Diêm cách đó không xa, lặng lẽ theo sau. Làm kỵ sĩ thân cận bên người Khắc Lôi Nhã, Tần Diêm phải bảo vệ cẩn thận.

Đường không dài, nhưng hai người vẫn trầm mặc. Á Đức Lý Nam Hi hí mắt nhìn thiếu nữ đi trước, lòng đầy nghi hoặc. Thái độ này, thật quá khác lạ. Trong lòng Khắc Lôi Nhã vẫn đang nghĩ đến chuyện khác.

“Nhị hoàng tử điện hạ, mời.” Khắc Lôê Nhã quay đầu, nhàn nhạt nói với Á Đức Lý Nam Hi một câu rồi im bặt. Không có bất kỳ ý muốn giữ hân lại.

“Nha.” Á Đức Lý Nam Hi có chút ngây ngẩn, thật thà đáp một tiếng, đi về hướng cửa, nơi đã có xe ngựa đợi sẵn.

Khắc Lôê Nhã xoay người rời đi, không nhìn lại Á Đức Lý Nam Hi lấy một cái, trong lòng còn đang nghĩ về quyền sách địa lý nhân văn thú vị kia.

Xe ngựa của nhị hoàng tử chậm rãi rời phủ công tước. Á Đức Lý Nam Hi dựa vào cửa xe, khẽ cau mày như đang suy nghĩ về điều gì đó. Xe ngựa quẹo cua, tiến vào ngõ hẻm vắng vẻ bên cạnh. Sau một khắc, một giọng nói lạnh lạnh vang lên trong xe ngựa.

“Người thấy thế nào?” Vốn chỉ có Á Đức Lý Nam Hi ở trong xe ngựa, không gian trống rỗng nhiều hơn người.

“Rất kỳ lạ.” Á Đức Lý Nam Hi cau mày nói một câu.

“Ta nhìn không ra.” Giọng nói lạnh lạnh cũng mang theo tia nghi hoặc.

“Tốt lắm, không nói về vấn đề này nữa. Chuyện thế nào rồi?” Á Đức Lý Nam Hi nghiêm nghị hỏi.

“Xảy ra chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn. Bên kia hình như nhận được ý chỉ của thần gì đó, vội cái gì. Sẽ không làm trễ nãi kế hoạch của chúng ta đâu.” Trong giọng nói lạnh lạnh kia tràn đầy tự tin.

“Vậy thì tốt, người mau trở về đi. Lâu như vậy, người khác sẽ nghi ngờ.

“Sắc mặt Nam Á Lý Đức nặng nề.

“Ừ.” Giọng nói lạnh lạnh vừa dứt, bóng người trong xe ngựa đã biến mất. Xe ngựa lúc này mới tăng tốc rời khỏi, chạy về hướng hoàng cung.

Lúc này Khắc Lôi Nhã tìm được một quyển sách thú vị trong thư phòng. Cổ Đốn đang xem công văn trong thư phòng, thế mà hẫng lại cho phép Khắc Lôi Nhã đọc sách trong thư phòng, đây là sự cưng chiều chưa từng có.

Khắc Lôi Nhã xem quyển sách trong tay, rất nhanh liền bị hấp dẫn mạnh mẽ. Quyển sách này, là ma pháp cơ bản. Đúng là trụ cột nhất đồ, chỉ nói cảm ứng nguyên tố ma pháp chung quanh và suy tưởng thế nào.

“Thế nào, hứng thú với cái này?” Chợt, Cổ Đốn xuất hiện sau lưng Khắc Lôi Nhã, hăng giọng hỏi.

“Gia gia.” Khắc Lôi Nhã xoay người, mỉm cười thành thật gật đầu. “Vâng, có hứng thú.” Trong cả Đại lục Tích Lan, số lượng pháp sư rất thừa thớt, là tư nguyên vô cùng quý báu của mỗi quốc gia. Đại pháp sư không chỉ là người siêu việt, mà còn có thể phá huỷ cả một quân đội, thậm chí cả một toà thành, lực lượng khổng lồ. Nhưng những pháp sư như thế lại rất ít, thiếu về pháp sư, lực lượng, địa vị cũng như phú quý.

Mà Lạp Tây Á là một nữ pháp sư thiên tài, nên những cuộc thảo luận trong Hi gia về nó tự nhiên cũng bình thường.

“Ha ha, nhóc con, thời điểm con khảo nghiệm, thế chất là thuộc tính hoả, mặc dù tinh thần con hơi yếu một chút. Nhưng con muốn học ma pháp, ta tự nhiên sẽ có biện pháp.” Cổ Đốn mỉm cười, nhớ lại khi Khắc Lôi Nhã khảo nghiệm tinh thần ngày bé, mặc dù không phải là tốt, dù không thể sánh kịp với Lạp Tây Á, nhưng cũng không thể coi là quá kém cỏi. Chỉ là, đứa bé này trước kia hoàn toàn không hứng thú với thứ này, ép buộc thế nào cũng không muốn học. Bây giờ lại chủ động yêu cầu học, đương nhiên là không thể tốt hơn.

“Thật sao? Trên mặt Khắc Lôi Nhã lộ ra nụ cười mừng rỡ. Chỉ khi mình trở nên mạnh mẽ, mới thật sự mạnh.

“Bắt đầu từ ngày mai, sáng học văn, chiều ta sẽ cử người đến dạy ma pháp cho con. Muốn vào được học viện Húc Nhật phải thông qua khảo hạch căn bản, dù ta có thể giúp con vào đó mà không cần thông qua khảo hạch. Nhưng nếu con không có tư chất của pháp sư, coi như vào đó cũng uổng công.” Cổ Đốn mỉm cười vươn tay ra sờ sờ đầu Khắc Lôi Nhã nói “Chỉ là, ta tin tưởng, cháu gái của Cổ Đốn ta, nhất định có thể vượt qua khảo hạch.”

“Ta tuyệt đối sẽ không khiến gia gia thất vọng.” Khắc Lôi Nhã nghiêm túc trả lời, trên trán hiện lên vẻ trịnh trọng.

“Vậy thì tốt.” Cổ Đốn vui mừng gật đầu một cái.

Ban đêm, Khắc Lôi Nhã lặng lẽ ngồi trên giường, nhớ lại những chỉ dẫn làm thế nào suy tưởng cùng cảm ứng nguyên tố ma pháp chung quanh mà quyển sách đã đề cập. Hai mắt chậm rãi nhắm nghiền, bắt đầu quên đi mọi thứ chung quanh. Từ từ, Khắc Lôi Nhã kinh ngạc phát hiện, quanh mình có rất nhiều điểm sáng nhỏ. Dù là nhắm mắt lại, nhưng quả thật đã “thấy” rất nhiều điểm sáng nhỏ, phần lớn là màu đỏ, có một số ít là màu sắc khác. Khắc Lôi Nhã nhớ đến Cổ Đốn đã nói qua thân thể này mang thuộc tính hoả. Vậy những điểm sáng đỏ kia ...

Chính là nguyên tố hoả rồi, cảm giác khác ứng rất ít, đúng là nguyên tố ma pháp khác rồi

Thật là một cảnh giới kỳ lạ. Khắc Lôi Nhã sợ hãi kêu than, theo sách nói ngôn từ, lời nói sẽ nâng những nguyên tố ma pháp màu đỏ này.

Nếu như có pháp sư biết được, Khắc Lôi Nhã chỉ mất thời gian ngắn để biết cách suy tưởng và cảm ứng nguyên tố ma pháp, hơn nữa còn bắt nguyên tố ma pháp, tuyệt đối cảm sẽ bị trật khớp tại chỗ. Đây cũng không phải dùng từ thiên tài để hình dung.

Hôm sau, buổi sáng vẫn như cũ, vẫn là Tạp Mễ Nhĩ ôn tồn nho nhã vội đến dạy văn cho Khắc Lôi Nhã.

Trong thư phòng sáng sủa, Khắc Lôì Nhã nghe Tậ̣p Mễ Nhĩ giảng giải.

“Thần điện Quang Minh chính là minh chứng cho sự tồn tại của thần linh, bọn hủ phụng hành ý chỉ của thần. Trừ tà ma, truyền ánh sáng. Là làm Chỉ có một vị thần tồn tại, Là ánh mặt trời trong lòng tất cả thần dân, để họ dựa vào.” Hôm nay Tậ̣p Mễ Nhĩ đã giảng đến tầm ảnh hưởng lớn của thần điện Quang Minh với cả quốc gia thậm chí là toàn bộ đại lục.

Khắc Lôì Nhã chăm chú nhìn còn Tậ̣p Mễ Nhĩ lại chẳng nói gì, nàng chú ý tới, thời điểm Tậ̣p Mễ Nhĩ nói về điều này, mặc dù tán tụng như thế, nhưng nửa điểm sùng kính cũng chẳng có. Có chút ý tứ, đáy mắt Khắc Lôì Nhã thoáng qua tia cười, vị học giả Tậ̣p Mễ Nhĩ này, hình như không đơn giản như bề ngoài chút nào.

Buổi chiều, pháp sư Hi gia đúng lúc xuất hiện. Đầu tiên phải khảo nghiệm lực tinh thần của Khắc Lôì Nhã. Dù sao khảo nghiệm trước đó cũng đã quá lâu rồi. Có thể trở thành một pháp sư hay không, lực tinh thần chính là mẫu chốt quan trọng nhất, nếu như quá mức yếu kém, tuyệt đối sẽ không thể trở thành pháp sư. Nói cách khác, lực tinh thần chính là cửa ải thứ nhất, nếu như cửa ải này mà Khắc Lôì Nhã cũng không thể vượt qua, thì không được trở thành pháp sư rồi.

Người đến khảo nghiệm Khắc Lôì Nhã là một nam tử trung niên mặc ma pháp trường bào. Bên ngực trái trường bào là hai chiếc lá nhỏ màu vàng, chứng tỏ hắn đã là một đại pháp sư. Đây chính là điều rất khó đạt được. Nhưng xuất hiện tại Hi gia thì cũng không kì lạ chút nào. Hi gia hết sức quan trọng dĩ nhiên là nơi dự trữ nuôi dưỡng không ít lực lượng như vậy.

Mặt nam tử trung niên không chút thay đổi, móc ra thủy tinh cầu trực tiếp đặt trước mặt Khắc Lôì Nhã, không vòng vo, nói thẳng: “Tiểu thư, xin đặt tay người ở trên đây, tập trung tinh lực.”

Khắc Lôi Nhã chậm rãi vươn tay, đặt Thuỷ Tinh cầu lên, nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt.

Sau một khắc, “phịch” một tiếng nổ vang lên trong nhà.

Mảnh vụn của Thuỷ Tinh Cầu bay rải rác, mặt nam tử trung niên vốn không thay đổi nay há to miệng , cứ như vậy ngây ngốc nhìn những mảnh vụn của Thuỷ Tinh Cầu rơi xuống, phủ đầy mặt đất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 5: Mệnh Bàn Không Thể Đọc Được

T

ần Diêm chờ ở ngoài cửa hiển nhiên cũng nghe được tiếng vang kì dị, nhưng không vọt vào bên trong. Không có chút sát khí nào, không có người ẩn nấp tiến vào. Pháp sư bên trong cũng là người Hi gia, dĩ nhiên là rất trung thành. Pháp sư phát ra tiếng vang như thế cũng là chuyện bình thường.

“Bế rồi.” Khắc Lôì Nhã nhìn mặt đất phủ đầy vụn Thuỷ Tinh Cầu, phun ra hai chữ.

“Ừ, bế rồi.” Nam tử trung niên thần thờ trả lời, vẫn chưa kịp phục hồi lại tinh thần.

Khắc Lôì Nhã không nói thêm gì, chỉ chờ người trước mắt lấy lại tinh thần. Một hồi lâu, nam tử trung niên mới lấy lại được tinh thần, chậm rãi đưa tay vào trường bào, móc lại móc, móc ra một Thuỷ Tinh Cầu lớn hơn so với cái cũ một chút. “Làm lại đi.”

Như cũ vẫn là tiếng nổ vang, như cũ vẫn là cảm nam tử trung niên sắp trật khớp.

“Nữa không?” Khắc Lôì Nhã nhẹ giọng hỏi. Nàng biết, đồ ma pháp đều có giá cả xa xỉ. Hai miếng Thuỷ Tinh Cầu này chỉ sợ không đơn giản như vậy.

“Không, không, không cần tiểu thư.” Đáy mắt nam tử trung niên là rung động, sau đó là mừng như điên. Hẳn hiện tại thậm chí còn muốn mở miệng nhận thiếu nữ trước mắt này làm đệ tử. Phải biết, pháp sư xem ma pháp của mình là tài sản trân quý, hiển nhiên sẽ không dễ dàng truyền ra ngoài. Nhưng cũng không thể mang thứ này theo cùng chết đi được. Để ma pháp

được truyền tiếp, phương pháp xử lý chình là tìm một đệ tử mà mình hài lòng. Mà một đệ tử có thiên tư tốt thì ít càng thêm ít, đã từng có chuyện pháp sư vì tranh đoạt đệ tử mà đánh nhau. Học viện Húc Nhật mặc dù là ma pháp đấu khí, trường học nhưng ngoài mặt chỉ dạy những thứ căn bản nhất, nhiều nhất dạy cho học sinh trở thành pháp sư sơ cấp và kiếm sĩ sơ cấp. Muốn học nhiều thứ hơn phải tự mình chọn đạo sư (người hướng dẫn). Có được đạo sư, đệ tử mới có thể học được nhiều thứ tuyệt diệu hơn. Thiếu nữ trước mắt lại chẳng kém thiên tài Lạp Tây Á kia, không, có lẽ là mạnh hơn!

Mặc dù hẳn rất muốn mở miệng nhận Khắc Lôì Nhã làm đệ tử, nhưng hẳn biết đây chỉ là ý tưởng tình nguyện của một bên. Đừng bảo là muốn cầu xin Khắc Lôì Nhã đồng ý, còn phải cầu xin công tước đại nhân đồng ý. Hiển nhiên mình chỉ là một đại pháp sư, thân phận không đủ để trở thành đạo sư của thiếu nữ trước mắt.

“Tiểu, tiểu thư, xin đợi chút.” Nam tử trung niên tỉnh táo lại, việc đầu tiên nghĩ đến là phải bẩm báo cho công tước đại nhân xử lý. “Tiểu thư, ta trước dạy người cách cảm ứng nguyên tố ma pháp chung quanh cùng cách suy tưởng.”

“Người nói là những điểm sáng nhỏ chung quanh sao?” Khắc Lôì Nhã đuổi ngón tay chỉ vào hư không.

Nam tử trung niên kinh ngạc tột cùng: “Tiểu thư, người đã cảm ứng nguyên tố ma pháp rồi sao?”

“Quyển sách này viết rất cặn kẽ nha. Ngày hôm qua ta đã xem xong rồi.” Khắc Lôì Nhã lấy ra quyển sách ma pháp cơ bản.

Nam tử trung niên kinh hãi không thốt nên lời, ngày hôm qua đọc xong! Hôm qua mới tiếp xúc với những thứ này, vậy mà bây giờ cũng đã có thể cảm ứng nguyên tố ma pháp rồi!

“Tiểu thư biết bước kế tiếp không?” Nam tử trung niên cẩn thận hỏi.

“Bắt lấy nguyên tố ma pháp, khiến nguyên tố ma pháp tiến vào trong cơ thể của mình. Chỉ là hình như rất khó bắt nha. Bắt một vạn cái thì mới lưu được 1000 cái trong người.” Khắc Lôì Nhã có chút sầu não nói.

“Phịch” một tiếng vang. Nam tử trung niên cứ như vậy ngã ngồi trên mặt đất, ngây ngốc nhìn Khắc Lôì Nhã nói không nên lời. Một vạn cái thì lưu được 1000 cái!!! Nàng còn sầu não như vậy. Nàng có biết, lần đầu suy tưởng có thể bắt được một vạn cái lưu được mười cũng không tệ rồi! Ban đầu Lạp Tây Á được gọi là thiên tài, lần đầu suy tưởng kết quả cũng chỉ là bắt một vạn lưu được hơn một trăm cái. Việc này cũng đã rung động rất nhiều người ở đế đô. Mà thiếu nữ trước mắt, cũng là lần đầu lại gấp mười lần thành tích ban đầu của Lạp Tây Á! Trời ạ!

Nam tử trung niên hồi lâu mới chậm rãi bò dậy, lên tiếng dặn dò: “Tiểu thư, xin người đừng đem chuyện xảy ra hôm nay nói cho bất kì ai.”

“Được.” Khắc Lôì Nhã đương nhiên hiểu suy tính của người trước mắt. Xem ra khảo nghiệm vừa rồi của mình hình như tốt hơn lần đầu. Chỉ dẫn rất rõ cho nàng.

“Vậy tiểu thư, ta sẽ dạy cho người chú ngữ cơ bản nhất của hệ hoả sơ cấp. Khi người có thể phát ra lúc đi, nói cho ta biết.” Nam tử trung niên không kịp đợi đã muốn lập tức chạy đến báo cho công tước đại nhân rồi.

“Được.” Khắc Lôì Nhã gật đầu một cái, đồng ý.

“Thuật hoả cầu là Cơ bản nhất. Người phải tập hợp nguyên tố ma pháp trong cơ thể lại, cho đến khi thành một điểm, sau đó đọc chú ngữ, phun ra.” Nam tử trung niên tận tâm dạy dỗ “Nhưng tiểu thư, người phải nhớ, ma pháp không có bất kỳ con đường tắt nào, phải đi từng bước từng bước chắc chắn, mặc kệ người thiên phú hơn người thế nào, nóng lòng cầu thành chỉ thương tổn bản thân mà thôi.”

“Vâng, tạ ơn lão sư.” Khắc Lôi Nhã thấy rõ đáy mắt quan tâm chân thành của nam tử trung niên trước mắt, vì vậy trịnh trọng hành lễ.

“Không, tiểu thư, ta còn không đủ tư cách được làm lão sư của người.” Nam tử trung niên liên tiếp cuống quýt khoát tay nói.

“Người dạy ta, dĩ nhiên chính là lão sư của ta, mặc kệ người có thừa nhận hay không, người khác có thừa nhận hay không, giờ khắc này người đã là lão sư của ta.” Khắc Lôi Nhã thành thật nói “Nhất nhật vi sư, chung thân vi sư” (Một ngày làm thầy, cả đời làm thầy.)

Lời nói cảm động này khiến nam tử trung niên thiếu chút nữa khóc lên.

“Tiểu thư, ta không đủ tư cách làm lão sư của người, tư chất của người, nếu pháp sư giỏi nhất của An Mật Cách Lan làm lão sư của người cũng không quá đang. Nhưng ta Ô Mã Lý thề, nhất định sẽ tận tình dạy hết những thứ ta biết cho người.” Pháp sư tên Ô Mã Lý kích động tuyên thệ. Hắn có thể đoán được, thiếu nữ trước mắt, trong tương lai tuyệt đối sẽ là một ngôi sao xuất sắc.

“Tạ ơn lão sư.” Khắc Lôi Nhã trịnh trọng hành một đại lễ.

“Tiểu thư, người trước hãy ở đây luyện tập, ta phải tìm công tước đại nhân. Nhớ không được nói chuyện đã xảy ra hôm nay cho bất kì ai.” Ô Mã Lý lại lần nữa dặn dò Khắc Lôi Nhã. Nếu tài năng này bị người khác biết được, là phúc hay hoạ, ai cũng không thể nói rõ.

“Vâng.” Khắc Lôi Nhã gật đầu.

Khi Ô Mã Ly rời khỏi phòng thì Tần Diêm đứng canh trước cửa có chút kinh ngạc. Cái tên pháp sư mặt lạnh này, luôn rất điềm tĩnh, hôm nay sắc mặt lại có chút ửng hồng, hình như là rất kích động. Chuyện gì đang xảy ra đây?!

“Người nói cái gì? Đây đều là thật?” Khi Ô Mã Lý ở quân chính tìm được Cổ Đốn, đến nắm bắt tất cả mọi chuyện cho hắn, Cổ Đốn khiếp sợ tột đỉnh, sau đó là mừng rỡ. Nếu nói là thiên tài trăm năm khó gặp, vậy Khắc Lôi Nhã chính là thiên tài ngàn năm khó gặp. Trời thương xót cho Hi gia đây mà! Cổ Đốn kích động, lập tức hiểu được lý do tại sao Ô Mã Lý lại nắm bắt. Bởi vì thần điện Quang Minh! Nếu thần điện Quang Minh biết được Khắc Lôi Nhã cũng có tài năng giống hệt, nhất định sẽ không bỏ qua, nhất định sẽ tìm cách đem Khắc Lôi Nhã biến thành một phần của bọn họ. Tiến hành tẩy não, trung thành với thần điện Quang Minh. Thần điện Quang Minh và vương quyền vẫn có mối quan hệ rất sâu sắc. Tuyệt đối không thể để tương lai của lực lượng lớn mạnh bị thần điện Quang Minh cướp lấy. Cổ Đốn cũng không hy vọng cháy gái mình về sau thuần phục thần điện Quang Minh đổi đầu với hắn.

“Đại nhân, tất cả đều là thật.” Ô Mã Lý gật đầu thành thật nói.

“Rất tốt, Ô Mã Lý, người làm rất tốt.” Cổ Đốn vui mừng vỗ vỗ vai Ô Mã Lý “Trước khi Khắc Lôi Nhã chưa trưởng thành, chuyện này không thể nói cho bất kì ai.”

“Dạ, đại nhân.” Ô Mã Lý gật đầu.

Cổ Đốn vuốt cằm của mình, rơi vào trầm tư, trong lòng đã có quyết định.

“Ô Mã Lý, người về trước đi.” Cổ Đốn rốt cuộc đã khôi phục lại tinh thần, tiếp tục nở nụ cười nói “Khắc Lôi Nhã cho nổ tung Thủy Tinh Cầu của người, ta sẽ cho người đưa cái khác cho người.”

“A, không, đại nhân cứ đùa.” Ô Mã Lý khoát tay xin lỗi.

“Tốt lắm, đi đi. Tối đợi ta về thì gọi Khắc Lôi Nhã đến thư phòng chờ ta.” Tâm tình Cổ Đốn hiển nhiên rất tốt, vỗ vai Ô Mã Lý cười “Yên tâm, ta sẽ không bạc đãi người.”

[Tuyển phân cách]

Phía Đông của đế đô là một toà kiến trúc tráng lệ, một gian an tĩnh rộng rãi, trong phòng, mấy người ngồi trên chiếc bàn hội nghị bạch ngọc dài. Ngồi ở phía đầu là một lão già hiền lành. Lão một thân áo bào trắng, áo khoác vàng cũng đủ cho người ta nhìn một cái cũng biết đó là người của thần điện Quang Minh, hơn nữa địa vị cũng chẳng thấp kém.

“Thế nào, có đầu mối rồi sao?” Lão khẽ cau mày hỏi một người bên cạnh. Người nọ một thân trường bào trắng, tư thái mỹ lệ, một đầu tóc xanh rũ xuống. Ngũ quan xinh đẹp khiến người ta sợ hãi kêu than, nhưng đôi tròng mắt kia lại không có con ngươi, cả mắt đều là màu trắng, thật quý dị làm sao.

“Bẩm giáo hoàng, vẫn không có tiến triển gì.” Thiếu nữ tóc xanh nhẹ lắc đầu.

“Tại sao lại như vậy? Người là Chiêm Tinh Sư xuất chúng của thần điện chúng ta, lại tìm không ra người mà thần muốn tìm sao.” Người ngồi ở một phía khác có chút gấp gáp nóng nảy mở miệng.

“Không phải là ta không muốn tìm, mà là, người mà thần muốn tìm, Mệnh Bàn hình như hoàn toàn không thể đọc ra được. “Thiếu nữ tóc xanh quý dị có chút ảo não. Lần đầu tiên thuật chiêm tinh của nàng không có tác dụng.

“Được rồi, không cãi nữa.” Giáo Hoàng thở nhẹ ra một hơi “Người mà thần muốn tìm, rồi cũng sẽ xuất hiện thôi, Chúng ta chỉ cần ban lệnh, cả nước nếu có người phi thường xuất hiện thì lập tức tìm đến là được.”

“Cũng chỉ có biện pháp này.”

Mọi người tán thành

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 6: Nghi Ngờ, Dò Xét

M

àn đêm buông xuống, ánh sáng cũng không chỉ là thông thấu phủ công tước. Những người có tiền trong đế đô, trong nhà đều sáng rực rỡ. Ban đêm tối om, không có ánh đèn là những ngôi nhà bình dân.

Trong phòng, Khắc Lôi Nhã nằm ở trên giường, duỗi ngón tay ra chơi đùa với đốm lửa tròn. Trong lòng nàng lại nhớ đến lời dặn dò của Hi Nhĩ Cổ Đốn dặn nàng ở thư phòng. Phải che giấu cái thiên phú hơn người này, không phải lúc cấp bách, tuyệt đối không biểu diễn thiên phú của nàng trước mặt người khác. Đặc biệt là trước mặt người của thần điện Quang Minh, tuyệt đối không thể cho họ biết. Đi học viện tiến hành khảo nghiệm. Khi Khắc Lôi Nhã nói chỉ cần ở nhà, không cần đi đến học viện, Tạt Mễ Nhĩ dạy nàng là được rồi nhưng Hi Nhĩ Cổ Đốn lại cự tuyệt. Rõ ràng, hẳn cho cũng cho rằng Tạt Mễ Nhĩ cũng không đủ tư cách làm lão sư của Khắc Lôi Nhã.

“Có thể làm lão sư của cháu, cũng chỉ có người kia. Nhưng là, cháu muốn tìm được người kia, nhất định phải đến học viện. Về sau làm đệ tử của hắn, cũng không cần kiêng kị người của thần điện Quang Minh.” – Hi Nhĩ Cổ Đốn nói. Càng không rõ người kia là ai. Nhưng lời nói kia có chút rõ ràng, nếu như Khắc Lôi Nhã làm đệ tử của người đó, người của thần điện Quang Minh muốn tranh người, căn bản là không thể.

Quả nhiên, vương quyền cùng thần quyền vĩnh viễn đều sẽ có xung đột. Khắc Lôi Nhã dập tắt ngọn lửa trong tay. Nhớ lại câu chú ngữ hoả thuần mà Tạt Mễ Nhĩ đã dạy nàng lúc tối. Đây là ma pháp của Tạt Mễ Nhĩ, là tài sản trân quý của hắn. Nhưng hắn lại vô tư dạy lại cho Khắc Lôi Nhã. Lợi dụng hoả trong thân thể tụ hợp lại cùng một chỗ rồi chống đỡ công kích. Chỉ là hiện giờ, Khắc Lôi Nhã không có cách nào khiến cho hoả tụ kết. Không thể

gấp, Khắc Lôi Nhã nhớ kỹ lời nói của Tật Mễ Nhĩ. Sau mấy lần thử nghiệm, Khắc Lôi Nhã tạm thời bỏ qua. Ma Pháp Sư cùng người bình thường rất khác nhau, người bình thường nếu không ngủ được trong một thời gian dài, nhất định sẽ vô cùng mệt mỏi. Mà Ma pháp sư thì có thể thông qua suy tưởng của mình mà phục hồi ma lực và sức khoẻ. Khắc Lôi Nhã ngồi xếp bằng lên, bắt đầu tiến hành suy tưởng. Nàng không ngừng hút lấy nguyên tố ma pháp vào cơ thể mình, bắt nguyên tố ma pháp để dự trữ. Ba giờ sau, Khắc Lôi Nhã mở mắt, liền cảm thấy tinh thần sảng khoái. So với ngủ một giấc trong ba giờ thì thoải mái, tốt hơn nhiều.

Ba ngày sau, Khắc Lôi Nhã thông qua khảo hạch của học viện Húc Nhật, liền có thể tiến vào học viện Húc Nhật để học tập. Mà kỵ sĩ của nàng là Tần Diêm cũng phải đi theo để bảo hộ nàng. Nhưng Tần Diêm là đại kiếm sĩ, không thể lấy thân phận đệ tử mới để vào học viện. Chỉ có thể âm thầm bảo vệ.

Khi nhìn thấy dòng chữ Học Viện Húc Nhật phía trên cửa chính, thật là khí thế. Khi trời tối đi, dòng chữ này sẽ sáng lên, dĩ nhiên là do có người đã thi triển ma pháp ở trên nó.

"Tiểu thư, ta sẽ ở trong bóng tối bảo vệ người."- Sau khi Khắc Lôi Nhã tiến vào cửa trường, Tần Diêm nói một câu rồi biến mất.

Khắc Lôi Nhã đi theo một lão sư đến phòng học hệ Hoả. Khi vào phòng học, nàng cảm thấy mọi người đều nhìn nàng với ánh mắt quái dị, còn có một loại ánh mắt tìm tòi, nghiên cứu. Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu nhìn lại thì thấy được người quen. Là nhị hoàng hoàng tử điện hạ - Á Đức Lý Nam Hi. Hẳn cũng học ở hệ Hoả sao?

“Hôm nay chúng ta có học viên mới – Khắc Lôi Nhã. Như vậy, hôm nay chúng ta sẽ ôn tập cái tri thức nền tảng.” – Người giảng bài là lão sư Ngải Mễ Lệ, là một nữ nhân ôn hoà, là người hướng dẫn của hệ Hoả. Khắc Lôi

Nhã vừa gia nhập hệ Hoả, lão sử nghĩ rằng Khắc Lôi Nhã chưa có học kiến thức nền tảng, liền muốn ôn tại để nàng hiểu.

“Khắc Lôi Nhã, em có thể tự tìm vị trí cho mình.” – Ngải Mễ Lệ đương nhiên biết được thân phận của người trước mắt liền khách khí nói.

"Tạ ơn lão sư." – Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt gật đầu nói tạ ơn sau hướng về phía chỗ trống phía sau phòng học đi tới.

Cảm thấy có những ánh mắt quái dị đang nhìn nàng, Khắc Lôi Nhã không để ý đến mà trực tiếp ngồi xuống nghe Ngải Mễ Lệ giảng bài. Kiến thức nền tảng cùng với trên sách không khác mấy. Nam Á Đứa Lý ngồi bên cạnh thỉnh thoảng đưa tới ánh mắt dò xét.

Về sau, từ trên xuống dưới học viện Húc Nhật ai cũng biết. Đại tiểu thư háo sắc, ngu ngốc của Hi gia cư nhiên thông qua khảo hạch tiến vào học viện học tập! Hơn nữa nàng còn học cùng với Nhị hoàng tử điện hạ, người mà nàng vài ngày trước đã đuổi theo không buông.

Rất nhiều người cho rằng Khắc Lôi Nhã vào được học viện là bằng quyền thế, càng cảm thán vị tiểu thư háo sắc này vì theo đuổi nam nhân liền không có gì không làm được. Dĩ nhiên, danh tiếng của Khắc Lôi Nhã lại rớt xuống.

Ở phòng học hệ Lôi

"Cái gì? Nàng tới học viện?" – Lạp Tây Á đã bắt đầu nổi điên. Người bên cạnh nói cho nàng biết tin tức này có chút sợ hãi. Khuôn mặt Lạp Tây Á luôn thanh thuần, xinh đẹp vào lúc này lại trở nên vặn vẹo. Trong lòng nàng cực kỳ phẫn nộ. Cái ngu xuẩn kia! Cư nhiên muốn làm mất thể diện của học viện! Tại sao gia gia lại cho nàng đến học viện? Chẳng lẽ còn không ngại thanh danh Hi gia bị nàng làm hư chưa đủ sao? Hừ! Khắc Lôi Nhã, cái người này háo sắc, ngu xuẩn, ta sẽ khiến cho người phải ngoan ngoãn mà

cút ra khỏi học viện! Trong lòng Lạp Tây Á thầm quyết tâm, bàn tay nàng lúc này cũng đã siết chặt trong tay áo.

“Lạp Tây Á, người muốn làm gì?”- Một thiếu nữ bên cạnh có chút lo lắng hỏi

“Nàng ta dù sao cũng là tỷ tỷ của người, người không nên...”

“Câm mồm – Hy Lệ Á gầm lên, tức giận.

“Ta không có tỷ tỷ như vậy!” – Sĩ nhục, thiên tài như nàng lại có một tỷ tỷ như vậy, thật là một sự sỉ nhục lớn.

Mọi người chung quanh nhìn bộ dạng nổi giận của Lạp Tây Á, ai cũng ngậm miệng không dám nói thêm cái gì. Phải biết, nàng chẳng những là cháu gái của công tước đại nhân mà còn là đệ tử mà viện trưởng hài lòng nhất. Ai mà dám đắc tội nàng.

Trong học viện húc Nhật có khu dạy học, khu sinh hoạt, khu nghỉ ngơi. Nước An Mạt Cách Lan chỉ có một học viện Đấu khí, dĩ nhiên là vô cùng lớn. Quý tộc hay bình dân, chỉ cần có thiên phú cũng được học ở đây. Học sinh cũng có thể ở bên ngoài.

Sau khi tan lớp, Khắc Lôi Nhã đi ra phòng học, lúc này nàng mới chân chính cảm thấy thân thể này rốt cuộc không được hoan nghênh cỡ nào. Các nữ sinh ai cũng lấy ánh mắt chán ghét nhìn nàng, tránh như tránh xà. Mà mấy nam nhân tuy mị vừa nhìn thấy nàng liền trốn đi. Thật làm cho người ta dở khóc dở cười, Khắc Lôi Nhã im lặng.

Buổi trưa, ở phòng ăn, Khắc Lôi Nhã ngồi bên trong góc, an tĩnh đang ăn cơm. Thuận tiện nghĩ lại những lời mà Hi Nhĩ Cổ Đốn nói với nàng. Muốn gặp phải người kia, chỉ có tiến vào học viện này? Là Lão sư trong học viện sao? Nhưng chắc chắn không phải là viện trưởng, nếu, nếu như là viện

trưởng, Hi Nhĩ Cổ Đốn sẽ nói rồi. Ý hẩn là người kia so với viện trưởng còn có phân lượng hơn.

Phòng ăn náo nhiệt chỉ có Khắc Lôi Nhã là ngồi một mình, khiến cho mọi người chăm chú nhìn chăm chăm.

Chợt cánh cửa ầm ỉ vang lên, Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu lên nhìn liền thấy Lạp Tây Á giống như một con khổng tước kiêu ngạo, cùng một đám thiếu nam thiếu nữ đi vào. Thiên tài Lạp Tây Á đi đến nơi nào liền thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

Lạp Tây Á nhìn về hướng của Khắc Lôi Nhã thấy Khắc Lôi Nhã hờ hững cúi đầu ăn cơm tiếp. Đáy mắt Lạp Tây Á đã hiện lên một tia sát khí, cũng không nhìn nàng nữa mà quay sang một bên.

Thật là một đứa trẻ bị chiều hư. Trong Lòng Khắc Lôi Nhã than thở. Nhưng là bây giờ nàng không phải là đối thủ của nàng ta. Trong mắt nàng, lệ khí căn bản không nên thuộc về một đứa trẻ mười hai tuổi. Hoàn cảnh sống tốt hơn người khác đã khiến cho nàng quên đi sự đúng mực. Nếu nàng ta thật sự ra tay với nàng, chính nàng thật đúng là không cách nào ngăn cản.

Không biết khi Lạp Tây Á công kích nàng, nàng sẽ làm cái gì? Khắc Lôi Nhã khẽ cau mày.

Trong một góc hẻo lánh.

“Tần Diêm người đến đây thật tốt a”- Một người có mái tóc nâu, mỉm cười đứng dựa vào cây treu ghẹo Tần Diêm.

"Được rồi, nhị hoàng tử điện hạ, cầu xin người cũng không cần hả hê như vậy." - Tần Diêm nhẹ nhàng thở ra một hơi

“Ha ha, ta nhẫn nhịn không được” – Người nói chuyện chính là nhị hoàng tử điện hạ Á Đức Lý Nam Hi

“Chỉ là không ngờ, công tước đại nhân lại cho nàng đến học viện. Nàng có thể trở thành một ma pháp sư sao?”- Trong giọng nói của hắn mơ hồ mang theo sự khinh thường.

"Cái này khó nói." - Tần Diêm khẽ cau mày, chột nghiêm mặt nói

"Người biết không? Nàng đúng là thông qua khảo hạch, cũng không phải do công tước đại nhân dùng tiền để đưa nàng vào"

"Cái gì?" - Lúc này đến phiên Á Đức Lý Nam Hi giật mình. Cái đại tiểu thư ngu ngốc đó là chính mình thông qua khảo hạch?

"Chớ không tin, đây là thật." - gương mặt Tần Diêm nghiêm túc

"Ta bỗng nhiên phát hiện ta có chút không hiểu nàng."

“Thật có chút kỳ quái. Cử chỉ hành động của nàng bây giờ so với trước kia nhìn giống như hai người.”- Nam Á Đức Ly cau mày trầm tư.

“Lúc đầu, ta cho là nàng lạt mềm buộc chặt, nhưng giờ nhìn lại cũng không phải như vậy.” - Tần Diêm như có điều suy nghĩ nói qua.

"Vậy người tính sao?"- Á Đức Lý Nam Hi hỏi

“Trước tiên, quan sát một chút”- Trên gương mặt anh tuấn của Tần Diêm chột l ra ý cười sâu xa.

“Có người có lẽ sẽ không kiềm chế được mà ra tay.”

Á Đức Lý Nam Hi nghi ngờ, chột hiểu:

“Người nói Lạp Tây Á.”

"Không tệ." – Tần Diêm gật đầu, khóe miệng lộ ra tia cười lạnh

“Ta đây phải xem cái chủ tử háo sắc, ngu ngốc kia rồi cuộc có chuyện gì xảy ra. Ta rất muốn nhanh chóng dò xét xem “

"Chức trách của người không phải phải bảo vệ an toàn của nàng sao?"- Á Đức Lý Nam Hi khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh

"Để cho nàng chịu chút đau khổ cũng tốt. Phụ trách an toàn nha, ta tự nhiên sẽ không để cho nàng có chuyện nguy hiểm đến sinh mạng. Chỉ là hai tỷ muội nhốn nháo mâu thuẫn mà thôi, không phải sao?" - Tần Diêm buông tay chẳng hề để ý mà nói, đáy mắt lại có một tia xem kịch vui hài hước

Á Đức Lý Nam Hi cười gật đầu, nhưng là không biết vì sao trong lòng hẳn lại có một cảm giác kì quái, mơ hồ như là lo lắng.

Thật có thể dò xét chuyện gì đã xảy ra sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 7: Cút Ra Khỏi Học Viện

B

uổi chiều, Khắc Lôi Nhã không có khoá học liền tịch mạch giữa học viện. Khắc Lôi Nhã tự nhiên nghĩ muốn đến thư viện xem một chút.

"Xin hỏi, thư viện đi như thế nào?" – Khắc Lôi Nhã tuy ý hỏi một nam sinh đi ngang qua

Ai ngờ, người nam sinh này vừa nhìn thấy Khắc Lôi Nhã liền giống như nhìn thấy quỷ vậy, sắc mặt bối rối chạy đi, còn quay lại nhìn xung quanh, chỉ sợ Khắc Lôi Nhã đuổi theo, vô lễ với hắn.

Khắc Lôi Nhã im lặng, bộ dạng người này giống như con heo, cho dù là Khắc Lôi Nhã trước kia cũng sẽ không coi trọng hắn. Những người này, thật không biết tự mình soi gương, tự mình cảm thấy mình đẹp. Hoàn toàn là vũ nhục ánh mắt thẩm mỹ của Khắc Lôi Nhã.

Khoé miệng Khắc Lôi Nhã giật giật, ai đi ngang qua nàng cũng giống như đi qua xà, bò cạp, toàn bộ đều nhanh chóng chạy trốn. Thật quỷ dị

Nơi xa, có một đôi mắt sáng ngời, tràn đầy tò mò đang nhìn Khắc Lôi Nhã. Đây chính là vị tiểu thư háo sắc, ngu ngốc nhất đế đô sao? Xem ra không giống như trong truyền thuyết nha. Ngược lại làm cho người ta cảm thấy nàng rất chừng chạc, thật không giống với số tuổi của nàng. Đặc biệt là đối với những người bài xích nàng, thái độ của nàng lúc nào cũng hờ hững, lạnh nhạt.

Khắc Lôi Nhã đang nghĩ là mình tự tìm thư viện hay là đi hỏi lão sư thì một giọng nói ngọt ngào truyền đến:

“Xin chào, người là đang tìm thư viện sao? Không chê ta dẫn người đi chứ?”

Khắc Lôi Nhã kinh ngạc quay đầu lại, vì trong thanh âm này không có châm chọc cũng không có dối trá, rất chân thành. Có ai nguyện ý nói chuyện với nàng? Khi nhìn thấy thiếu nữ sau lưng, Khắc Lôi Nhã hơi sững sờ, người này mặc một bộ y phục đơn giản, màu tím nhạt, nhưng lại lộ ra một cổ hơi thở cao quý. Cổ áo màu vàng kim, chứng minh thân phận của nàng. Công chúa duy nhất của nước An Mạt Cách Lan- Mã Lệ Ti. Một mái tóc quần màu nâu, con ngươi màu xanh dương đôi môi ướm ắt, là một mỹ nữ chuẩn mực.

"Công chúa điện hạ." – Khắc Lôi Nhã đang chuẩn bị hành lễ thì bị Mã Lệ Ti ngăn lại.

"Nơi này là học viện, cũng không phải là trong cung, chúng ta là đồng học, không cần hành lễ." - Mã Lệ Ti mỉm cười ngăn cản Khắc Lôi Nhã hành lễ.

Hành động nho nhỏ này khiến cho lòng Khắc Lôi Nhã nảy sinh một chút hảo cảm. Một công chúa không kiêu ngạo như vật, thật khiến cho người ta không thích đứng dậy.

"Cám ơn công chúa điện hạ." – Khắc Lôi Nhã mỉm cười.

"Không cần xa lạ như vậy, ta dẫn người đi thư viện." - Mã Lệ Ti cũng mỉm cười. Thiếu nữ trước mắt khiến cho nàng hiếu kỳ vô cùng, vô cùng cảm thấy hứng thú, nàng có cảm giác thiếu nữ trước mắt không đơn giản như vậy. Không có lí do gì, chỉ là do cảm giác của nàng.

Mã Lệ Ti dẫn Khắc Lôi Nhã đến thư viện. Trên đường đi rất nhiều người hướng tới họ với ánh mắt nghi hoặc. Công chúa cao quý sao lại đi cùng với vị tiểu thư háo sắc, ngu ngốc kia.

Trong thư viện yên tĩnh, sau khi cho người phụ trách kiểm tra ở cửa ra vào, hai người liền được phép tiến vào. Nhưng nàng chỉ có thể đọc sách ở lầu hai, ba còn lầu thứ tư thì những người có quyền mới được lên. Hai người họ vừa mới bước vào thư viện, liền thu hút ánh mắt của mọi người. Một người là công chúa xinh đẹp, cao quý, một người là tiểu thư háo sắc nổi danh khắp đế đô. Tại sao hai người họ lại đi cùng nhau?

(ĐN: Đám này nhều chuyện)

“Lạp Tây Á, mau nhìn kìa” – Một thiếu nữ trên lầu một nhẹ giọng nói với Lạp Tây Á.

“Có chuyện gì?” – Lạp Tây Á không kiên nhẫn hướng về hướng ánh mắt của vị thiếu nữ bên cạnh, trong nháy mắt, sắc mặt liền biến đổi. Cái người Khắc Lôi Nhã ngu xuẩn này cư nhiên lại ở cùng một chỗ với công chúa điện hạ. Nếu ả làm ra hành động gì không thích hợp sẽ khiến cho Hi gia mất mặt. Thật là một nữ nhân xấu xa, điên loạn! Không cho nàng biết tay, nàng thật vênh váo.

"Hừ, chúng ta đi." – Lạp Tây Á hừ lạnh một tiếng, cất bước đi lên lầu. Hãy chờ xem, Khắc Lôi Nhã ngu ngốc, chờ đến lúc ngươi suy sụp, ta sẽ thay mặt gia gia giáo huấn ngươi thật tốt. Trong lòng Lạp Tây Á phần nộ thề,

Khắc Lôi Nhã cảm thấy có một ánh mắt âm độc, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy bóng lưng của Hy Lạp Tây Á. Lạp Tây Á....Trong lòng Khắc Lôi Nhã rung mình, nàng biết đứa trẻ bốc đồng này sẽ nhanh chóng tìm đến nàng. Ở nơi này, nàng phải nhanh chóng khiến cho thực lực của mình tăng lên trong thời gian ngắn, sau đó nghĩ thật kỹ đối sách để đối phó.

“Khắc Lôi Nhã, ngươi muốn đọc loại sách gì?” – Công chúa Mã Lệ Ti nhẹ giọng hỏi.

“Ta đầu tiên xem thử.” – Khắc Lôi Nhã mỉm cười gật đầu.

“Cám ơn công chúa điện hạ đã dẫn ta tới thư viện, xin lỗi ta không thể tiếp người. Ta phải đi tìm sách.”

“Được.” – Công chúa Mã Lệ Ti gật đầu một cái rồi cũng xoay người đi lên lầu.

Sách trong thư viện rất đầy đủ, Khắc Lôì Nhã rất nhanh tìm được cuốn sách mà nàng cảm thấy có hứng thú, ngồi ở một góc khuất đọc say sưa. Nàng mãi mê đọc sách đến nỗi quên mất thời gian, cho đến đi thư viện muốn đóng cửa, có người đến thúc giục, Khắc Lôì Nhã mới giật mình nhận ra. Nhìn sắc trời bên ngoài, chắc cũng hơn chín giờ tối rồi. Lúc này, bụng Khắc Lôì Nhã truyền đến một tiếng kháng nghị.

Nàng tập trung tinh thần đến nỗi quên ăn cơm. Khắc Lôì Nhã mượn hai cuốn sách rồi xoay người rời đi. Những học sinh giống nàng, chỉ có thể mượn tối đa hai cuốn sách, mà Hy Lệ Á là thiên tài được viện trưởng chăm sóc, có thể được đối xử như lão sư trong học viện, có thể mượn năm cuốn sách.

Học viện vào ban đêm thật yên tĩnh, một làn gió nhẹ thổi qua, mát mẻ không thôi.

Nàng nên về nhà hay ở lại học viện? Khắc Lôì Nhã nhìn sắc trời, suy nghĩ một chút vẫn là nên trở về nhà. Nàng có một chút chuyện về ma pháp muốn hỏi lão sư Tạt Mễ Nhĩ. Mặc dù Hi Nhĩ Cổ Đốn không đồng ý cho Tạt Mễ Nhĩ làm lão sư của nàng, bởi vì hắn không đủ tư cách. Nhưng trong lòng của Khắc Lôì Nhã, Tạt Mễ Nhĩ chính là sư phụ của nàng.

Xuyên qua rừng cây nhỏ trước mặt, băng qua quảng trường là đến cửa học viện rồi.

Tiến vào rừng cây nhỏ, chợt một hồi gió nhẹ thổi qua. Khắc Lôì Nhã dừng bước lại, ánh mắt liếc về phía phía sau, lạnh lùng nói:

"Đi ra đi."

Trả lời Khắc Lôi Nhã chỉ có tiếng gió cùng lá cây tiếng xào xạc.

Đáy mắt Khắc Lôi Nhã lạnh lẽo, thật khổ cho vị thiếu nữ thiên tài này, ở thư viện đợi nàng lâu như vậy.

"Hừ! Cái nữ nhân ngu xuẩn." - Sau một khắc, một cái thanh âm lạnh lùng cứ như vậy truyền vào tai Khắc Lôi Nhã. Lạp Tây Á một thân bạch y, giống như u linh trong đêm, xuất hiện sau lưng Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã chậm rãi xoay người, hờ hững nhìn thiếu nữ trước mặt đang cực kỳ tức giận, bất đắc dĩ than thở. Cái đứa bé bốc đồng này thật đúng là nóng lòng, lại ra tay nhanh như vậy.

"Cút ra khỏi học viện, ngoan ngoan ở nhà, ta không muốn bị người làm cho ta mất mặt." – Lạp Tây Á cắn răng tức giận nói

"Cũng không biết gia gia đang suy nghĩ gì, cứ nhiên lại để cho người đến học viện. Chẳng lẽ nghĩ người làm mất mặt cho Hi gia chưa đủ sao?"

"Nếu như ta không đồng ý?" - Trên mặt Khắc Lôi Nhã xuất hiện một nụ cười khó hiểu. Nàng rất lười, không muốn cùng tiểu quý bốc đồng này tranh cãi.

Cái nụ cười này trong mắt Lạp Tây Á chính là nụ cười khiêu khích, không biết sống chết.

"Vậy hôm nay ta cho người biết, không đồng ý sẽ có hậu quả gì." – Hy Lệ Á đột nhiên vươn tay, trong mắt lộ ra tia ác độc, miệng bắt đầu niệm chú ngữ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 8: Cuộc Chiến Giữa Hai Tỷ Muội

T

hời điểm khi Lạp Tây Á niệm chú ngữ, có hai người đang bình tĩnh quan sát tình huống bên này ở trong một góc sâu của rừng cây. Ma pháp thật mạnh, không hổ danh là thiếu nữ thiên tài Lạp Tây Á. Hai người nhìn nhau một cái rồi nhẹ nhàng nhú mào. Lần này, nhất định sẽ dò xét được cái vị tiểu thư háo sắc kia rốt cuộc có chuyện gì xảy ra rồi

Khắc Lô Nhã lạnh lùng nhìn Lạp Tây Á đang niệm chú ngữ trước mắt, hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng xông lên phía trước. Chờ Lạp Tây Á đọc xong chú ngữ? Nàng không phải giống như một con thỏ ngoan ngoãn chờ bị đòn sao?

Lạp Tây Á nhìn thấy Khắc Lô Nhã xông lên liền cà kinh nhưng là chú ngữ tương đối ngắn, đọc đã xong, vung tay lên, một đạo tia chớp loé lên đánh về phía Khắc Lô Nhã. Đạo tia chớp này so với lần trước dạy dỗ Khắc Lô Nhã hiển nhiên mạnh hơn nhiều. Lần này, Lạp Tây Á thật ác độc.

Mắt nhìn thấy đạo tia chớp kia sẽ nhanh chóng bắn tới tên người Khắc Lô Nhã, Khắc Lô Nhã lại nhanh chóng thì thầm câu gì đó. Trong một nháy mắt, một tấm chắn màu đỏ hiện lên vây chắn trước mặt nàng, đạo tia chớp kia cứ như vậy mà đánh lên mặt tấm chắn. Tấm chắn loé sáng, thay đổi trong suốt rồi biến mất. Lạp Tây Á ngây ngẩn cả người, không có đánh vào người Khắc Lô Nhã sao? Tấm chắn đó là cái gì? Ma pháp? Cái nữ nhân háo sắc, ngu ngốc này lại biết ma pháp.

“Hỏa Diễm Thuần “- Chỗ sâu của cánh rừng, Tần Diêm cùng Á Đức Lý Nam Hi cũng chỉ nghe thấy thanh âm kêu lên, nhìn thẳng nhau. Từ trong mắt đối phương ai cũng thấy ngạc nhiên, không thể tin được. Ai có thể tin

được? Cái tiểu thư háo sắc, gốc nghềch đó cư nhiên trong thời gian ngắn như vậy học được ma pháp, hơn nữa vừa rồi còn dùng Hỏa Diễm Thuần.

Khắc Lôi Nhã nhanh nhẹn, nhưng Lạp Tây Á cũng không hổ danh là thiếu nữ thiên tài, phản ứng rất nhanh, tiến tới gần Khắc Lôi Nhã, Lạp Tây Á cấp tốc lui về phía sau, cứ như vậy mà lơ lửng giữa không trung. Ma pháp hệ phong? Khắc Lôi Nhã cau mày, không! Không đúng! Lạp Tây Á thuộc tính Lôi. Cho dù nàng ta thiên phú hơn người cũng không thể nào thuần thực như vậy, càng không thể nào đọc niệm chú trong nháy mắt. Chỉ có một khả năng duy nhất, trên người nàng có đạo cụ ma pháp, một đạo cụ ma pháp vô cùng trân quý. Khiến cho nàng có thể trong nháy mắt lơ lửng trên không.

Lạp Tây Á nhìn Khắc Lôi Nhã phía dưới, trong lòng hoảng hốt. Nàng quá thật khinh thường nữ nhân ngu xuẩn này rồi, nàng lại có thể thi triển ma pháp. Nhưng cho dù là thế, cũng không thể để nàng ta ở lại học viện khiến cho nàng mất mặt, vì sự tồn tại của nàng ta chính là một sự sỉ nhục đối với nàng.

“Là vòng tay khinh phong.” – Á Đức Lý Nam Hi cùng Tần Diêm nhỏ giọng nói qua. Lạp Tây Á mặc dù trong nháy mắt có thể lơ lửng trên không, thật ra không phải ma pháp hệ phong mà là trên tay nàng đeo vòng tay khinh phong. Cái đạo cụ ma pháp trân quý này là viện trưởng học viện Húc Nhật tặng cho nàng ta khi nhận nàng làm đệ tử. Bên trong vòng có một ma pháp thiên về hệ phong, giúp cho người ta có thể lơ lửng trên không trung nhưng thời gian kéo dài cũng không lâu. Nhưng cho dù không lâu thì cũng tương đối trân quý. Bởi vì ngoài ý muốn lơ lửng có thể cho đối thủ một kích trí mạng, hoặc là dùng để chạy trốn.

Lạp Tây Á không có chút do dự nào, đã bắt đầu niệm lên chú ngữ:

“Không mây trời quang, cùng nhau tập hợp! Tuân theo lời điện cùng hoá xưa khế ước…….Lôi bạo!”

Khắc Lô Nhã cau mày, trong nháy mắt lần nữa khai triển Hỏa Diễm Thuần. Phan một tiếng, Lô bạo lập tức phá huỷ tấm chắn trên người Khắc Lô Nhã. Khắc Lô Nhã lăn mình đi ra chỗ khác, trốn xa lô bạo. Từng cái lô điện loé lên xung quanh Khắc Lô Nhã, tấm chắn cứ như vậy mà vỡ ra. Nhất thời, đầu tóc cùng y phục nàng rối bời, rất thảm hại. Trên không trung, Lạp Tây Á nhú mày, Lô điện không trúng vào người của Khắc Lô Nhã.

Ánh mắt Khắc Lô Nhã dần dần nghiêm túc, trong miệng bắt đầu đọc chú ngữ. Một quả cầu lửa đột nhiên đánh về phía Lạp Tây Á trên không trung. Lạp Tây Á cười lạnh một tiếng, cái tài nghệ nhỏ nhoi mà muốn đánh trúng nàng sao? Lạp Tây Á khinh thường nhẹ nhàng lắc mình tránh thoát quả cầu lửa. Lạp Tây Á kinh ngạc quay đầu lại liền phát hiện có rất nhiều quả cầu lửa từ bốn phương tám hướng đánh về phía nàng. Khắc Lô Nhã không ngừng phóng ra cầu lửa về phía Hy Lạc Á. Tài nghệ như vậy có thể làm khó nàng sao? Lạp Tây Á linh hoạt né tránh những quả cầu lửa này một cách dễ dàng. Thế nhưng những quả cầu lửa này không có giảm bớt mà ngày càng nhiều. Lạp Tây Á cau mày, cái nữ nhân ngu xuẩn này tại sao có nhiều ma lực mà phóng ra nhiều quả cầu lửa như vậy? Thời điểm Lạp Tây Á đang trầm tư, không để ý liền bị một quả cầu lửa đánh trúng ở mép váy nàng, chiếc váy bị thiêu đốt. Lạp Tây Á nhìn cái váy của mình đang bốc cháy, khuôn mặt liền biến sắc. Cư nhiên bị cái nữ nhân ngu xuẩn kia đánh trúng, thật là một sự sỉ nhục lớn.

"Đi chết đi! Cái nữ nhân ngu xuẩn! Đồ bất tài.! Sâu bọ."- Giờ phút này, Lạp Tây Á đem phần nộ trong lòng mình đối với Khắc Lô Nhã toàn bộ hét lên. Trong miệng càng nhanh chóng niệm chú ngữ, lần này thì không phải là dạy dỗ một Tiểu Ma pháp. Đáy mắt Lạp Tây Á đã nổi lên sát ý.

Hai người ở trong rừng cũng ngây ngẩn cả người. Thật là một lực lượng lớn! Tẩn Diêm nắm kiếm bên hông, nghĩ chuẩn bị hành động:

"Đợi đã nào...! Dầu gì các nàng cũng là tỷ muội, Lạp Tây Á sẽ không ra tay giết Khắc Lô Nhã." – Á Đức Lý Nam Hi kéo tay Tẩn Diêm, nhẹ nhàng nói

bên tai hẳn. Tần Diêm khẽ do dự một chút, động tác cũng dừng lại không có đi ra. Nhưng họ không hiểu rằng, một người luôn được mọi người khen ngợi là thiếu nữ thiên tài, quen thói cao cao tại thượng, không ai bì nổi. Giờ đây nàng lại bị một cặn bã khiến nàng bị thương, khiến nàng mất đi lí trí. Lạp Tây Á xuất ra Lôi Tiên! Một cơn mưa tên cứ như vậy mà đánh úp về phía nàng. Khắc Lôi Nhã cau mày, nhanh chóng đọc lên chú ngữ, tạo tấm chắn Hỏa Diễm Thuần. Đáy mắt cũng là một mảnh lạnh lẽo. Lạp Tây Á lúc này rất giận dữ, muốn lấy mạng của nàng.

Lôi Tiên đánh vào tấm chắn Hỏa Diễm Thuần, tấm chắn trong nháy mắt rách đi. Sau một khắc, Khắc Lôi Nhã cảm nhận toàn thân đau đớn, thân thể cơ hồ giống như bị vỡ ra, không khí tử vong cứ như vậy bao trùm lên người Khắc Lôi Nhã. Mặt đất cũng có rất nhiều hố sâu lớn nhỏ không đều.

Một chất lỏng từ từ theo cánh tay nàng chảy xuống, Máu, thấm ướt cả y phục Khắc Lôi Nhã:

“Khụ” – Khắc Lôi Nhã ho khan, phổi giống như lửa thiêu rất đau đớn. Nội tạng bị thương tổn không nhỏ.

Lạp Tây Á rốt cuộc hơi bình tĩnh lại, thấy Khắc Lôi Nhã một thân đầy máu, căm hận nói:

“Bây giờ đã biết hậu quả của việc không rút ra khỏi học viện ”

Trong rừng, trong lòng Tần Diêm cùng Á Đức Lý Nam Hi kinh ngạc, không ngờ Lạp Tây Á hạ thủ ác độc như thế.

Khắc Lôi Nhã cười lạnh một tiếng, không nói gì.

"Người còn cảm thấy như vậy chưa đủ sao?" - Lạp Tây Á thấy Khắc Lôi Nhã cười lạnh, lý trí mới khôi phục tức lại bị lửa giận thiêu đốt.

"Không tốt!" - Tần Diêm hô nhỏ một tiếng, vừa muốn rút kiếm xông lên. Lần này, Lạp Tây Á thực sự ra tay, Khắc Lô Nhã sẽ chết!

"Gia gia, sao người lại tới đây?" – Khắc Lô Nhã chột kinh ngạc ngẩng đầu nhìn phía sau lưng Lạp Tây Á lớn tiếng hỏi.

Cái gì? Gia gia? trong lòng Lạp Tây Á chột cả kinh, xoay người về phía sau nhìn.

Giờ khắc này, Tần Diêm cùng Á Đức Lý Nam Hi cũng ngây ngẩn cả người nhìn tình trạng trước mắt nhưng cũng không thấy bóng dáng của Hi Nhĩ Cổ Đốn.

Khắc Lô Nhã nhanh chóng chạy tới đi, đi tới trước mặt của Lạp Tây Á, một cước đá vào đầu gối Lạp Tây Á. Hy Lệ Á làm một Ma Pháp Sư thể chất tự nhiên rất yếu. Ma pháp sư sợ nhất là khi bị tiếp cận, bởi vì căn bản không kịp đọc chú ngữ cũng sẽ bị đánh ngã. Lạp Tây Á phịch một tiếng đã quỳ gối trên đất. Nhưng là vẫn chưa hết! Khắc Lô Nhã kéo tay của Lạp Tây Á, đem nàng ta kéo tới, dùng đầu gối thúc vào bụng của Lạp Tây Á. Nàng ta đau co rúc lên, còn không kịp kêu to liền bị một vật thể cứng rắn cứ như vậy đụng phải cổ họng của nàng. Cổ họng nàng đau nhức kịch liệt, thiếu chút nữa bị rách ra. Không thể nói chuyện hay đọc chú ngữ, ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Muốn chết! Đây là cảm thụ duy nhất của Lạp Tây Á. Lạp Tây Á kinh hãi mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt lãnh khốc giống như Tử Thần của Khắc Lô Nhã, Khuỷu tay nàng cứ như vậy trụ ở cổ họng Hy Lệ Á. Cảm giác hít thở không thông. Nếu như Khắc Lô Nhã dùng thêm sức, nàng ta nhất định sẽ chết. Lạp Tây Á sợ khẽ run, giờ khắc này, không khí tử vong đến gần, khiến cho người ta suy sụp. Lạp Tây Á mặc dù là thiếu nữ thiên tài nhưng mà nàng được viện trưởng cực kỳ thương yêu, căn bản là rất ít kinh nghiệm chiến đấu. Coi như có ra ngoài săn ma thú, cũng là do sư huynh của nàng làm thay nàng. Đây là lần đầu tiên nàng chịu tình huống thê thảm như thế .

Không khí chung quanh tựa như đọng lại, gió nhẹ nhàng thổi qua, vén mái tóc vàng của Khắc Lôi Nhã. Một cỗ không khí ngọt ngào tràn ngập.

Khắc Lôi Nhã lạnh lùng nhìn Lạp Tây Á phía dưới, hiện tại nàng chỉ cần dùng một chút lực, cái đứa bé bốc đồng sẽ vĩnh biệt cái thế giới này rồi.

Tần Diêm cùng Á Đức Lý Nam Hi hai mặt nhìn nhau, lời gì cũng nói không ra được. Thủ pháp của Khắc Lôi Nhã lãnh khốc như thế, giống như một sát thủ vậy. Đầu tiên là lừa gạt Lạp Tây Á là công tước đại nhân đã đến khiến cho Lạp Tây Á hoảng sợ, thời điểm này nàng liền ra tay công kích Lạp Tây Á. Đây là chuyện mà tiểu thư háo sắc, ngu ngốc kia có thể làm sao?

Khắc Lôi Nhã lạnh lùng nhìn Lạp Tây Á đang run rẩy, trong đáy mắt tràn ngập sự sợ hãi. Cỗ họng hít thở không thông ngày càng mãnh liệt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 9: Lời Thề Vĩnh Viễn Bảo Vệ

K

hắc Lôì Nhã lạnh lùng nhìn Lạp Tây Á đang run rẩy, trong đáy mắt tràn ngập sự sợ hãi. Cổ họng hít thở không thông ngày càng mãnh liệt.

Đúng vậy, hiện tại Khắc Lôì Nhã hoàn toàn có thể giết Lạp Tây Á- người vừa rồi muốn giết chính nàng. Nàng không nên tùy hứng như vậy! Cưng chiều đến mức không có chừng mực như vậy!

Chung quanh một mảnh tĩnh mịch, không khí khắc nghiệt càng làm cho Lạp Tây Á sắp không được.

Chợt, trong không khí yên tĩnh vang lên một tiếng “Ba “, vang dội tột cùng.

Khắc Lôì Nhã nặng nề cho Lạp Tây Á một bạt tai. Hai mắt Lạp Tây Á như nổi lên đom đóm, gần như bất tỉnh. Mà trên gương mặt xinh đẹp đã hiện lên rõ ràng dấu ngón tay, khoe miệng chảy xuống một dòng máu tươi.

“Người, nên cảm ơn mẫu thân. Nếu không phải mẫu thân, ta hôm nay nhất định sẽ giết chết người rồi – Khắc Lôì Nhã lạnh lùng tàn khốc cứ như vậy mà nói bên tai Lạp Tây Á. Nàng lúc này giống như ma quỷ ở địa ngục tới, làm cho lòng người rung động. Lạp Tây Á nhìn con người không có chút tình cảm nào. Nàng biết, Khắc Lôì Nhã là nghiêm túc. Nếu như bây giờ nàng có một chút biểu hiện nào khiến cho nàng ta không vừa lòng, nàng ta nhất định sẽ giết nàng, nhất định sẽ, tuyệt đối sẽ!

Trong rừng, Tần Diêm cùng Á Đức Lý Nam Hi hoàn toàn ngăn cản cả người. Nữ nhân kia cả người đầy máu, mái tóc vàng tung bay theo gió, xinh đẹp nhưng tràn đầy sự lạnh khốc, vô tình, toả ra sự kiên quyết cự nhiên làm

cho người ta không dám nhìn thẳng! Người này, thật sự là vị tiểu thư háo sắc, ngu ngốc như trước kia sao

“Ky sĩ trung thành của ta, xin hỏi người còn mun xem đến bao giờ?” – Khắc Lôi Nhã khinh thường buông Lạp Tây Á ra, ngẩng đầu nhìn vào chỗ sâu của cánh rừng, cười lạnh hỏi.

Một cổ lạnh lùng, khiến cho Tần Diêm cùng Á Đức Lý Nam Hi phát rét, cảm giác giống như là bị linh hồn nhìn thấu, khiến cho người ta có chút không thở nổi.

Hai bên tổn hại, Khắc Lôi Nhã thẳng thê thảm.

Không bao lâu, trong thư phòng của Hi gia.

Hi Nhĩ Cổ Đốn trầm mặc. Nam Á Đức Ly cùng Tần Diêm cũng im lặng.

Đứng ở phía trước là người đã được chữa trị, Khắc Lôi Nhã và Lạp Tây Á.

“Lạp Tây Á! Bắt đầu từ hôm nay, người ở nhà úp mặt vào tường sám hối một tháng, nơi nào cũng không được đi.” – Lần này, Hi Nhĩ Cổ Đốn hiển nhiên là thật sự nổi giận. Trước đây, Hi Nhĩ Cổ Đốn chưa từng nổi giận, cũng chưa từng trừng phạt Lạp Tây Á như thế. Úp mặt vào tường sám hối cũng không đơn giản như bị nhốt ở nhà, dù sao cũng là xử phạt, chỉ có người đã trải qua mới biết. Nhưng là có thể khẳng định, đây tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

Lạp Tây Á không nói tiếng nào, từ lúc vào nhà đến bây giờ, nàng vẫn thủy chung cúi đầu, không người nào có thể nhìn thấy rõ ánh mắt của nàng.

"Dạ, gia gia." – Thanh âm khàn khàn của Lạp Tây Á trả lời, sau đó liền xoay người đi ra ngoài. Giọng nói này thiếu chút nữa đã bị Khắc Lôi Nhã phớt bỏ. Mục sư phải toàn lực trị liệu mới giữ được cổ họng cho nàng.

Đội Lạp Tây Á đi ra ngoài đóng cửa lại, Hi Nhĩ Cổ Đốn nhẹ nhàng than thở, trong mắt đều là yêu thương:

“Khắc Lôi Nhã, Lạp Tây Á bị chúng ta làm hư Cho nên mới xảy ra hôm nay chuyện như vậy. Nàng dù sao cũng là muội muội của cháu, hi vọng cháu đừng để bụng.”

“Cháu biết rõ, Gia gia”- Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng nói. Nếu như nàng “để bụng” thì Lạp Tây Á căn bản cũng không còn ở đây để nói chuyện. Nàng có lẽ đã vĩnh viễn biến mất khỏi cái thế giới này!

"Thương thế của cháu, không có gì chứ? Còn đau phải không?" – Biểu hiện của Hi Nhĩ Cổ Đốn giống như một gia gia đối với cháu gái. Đáy mắt tất cả đều hiện lên sự ân cần.

"Không sao, gia gia người không phải lo lắng."- Khắc Lôi Nhã mỉm cười. Đây cũng là lời nói thật. Mục Sư trị liệu vết thương ngoài da là cực kỳ hữu hiệu.

"Vậy thì tốt." – Hi Nhĩ Cổ Đốn rất cuộc yên lòng.

"Chỉ là, gia gia, có một chuyện mà cháu rất để bụng." – Trên mặt Khắc Lôi Nhã hiện lên tia cười lạnh, thản nhiên nói.

"Hả?" – Hi Nhĩ Cổ Đốn sửng sốt, không hiểu nhìn Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã xoay người, ngẩng cao đầu lên, coi thường Tần Diêm, lớn tiếng nói:

“Ta, Khắc Lôi Nhã. Bây giờ tuyên bố, không cần ký sĩ. Từ giờ khắc này, Tần Diêm sẽ không còn là ký sĩ của Khắc Lôi Nhã ta, giải trừ quan hệ!”

Trong phút chốc, tất cả mọi người cứng đờ, không khí lúc này bỗng ngưng đọng.

Gương mặt Khắc Lôê Nhã lúc này toàn bộ là sự quyết tuyệt cùng kiêu ngạo.

Sắc mặt Tần Diêm chợt thay đổi, trở nên tái nhợt.

Sắc mặt Hi Nhĩ Cổ Đốn vào giờ khắc này cũng thay đổi. Á Đức Lý Nam Hi càng thêm kinh hãi, không suy nghĩ nữa.

Kỵ sĩ, biểu trưng cho sự trung thành, từng người lấy tinh thần kỵ sĩ làm thủ tục, chính là những anh hùng thực thụ.

"Trung thành –tin tưởng- vinh quang- dũng cảm." – Khắc Lôê Nhã nhìn Tần Diêm, từng chữ từng chữ nói ra, từng chữ nặng ngàn cân giống như từng khúc tạ đè lên trong lòng Tần Diêm

"Thủ tục của kỵ sĩ, người làm được cái gì? Lúc ta gặp nguy hiểm người làm cái gì? Người và nhị hoàng tử điện hạ tôn quý đi xem náo nhiệt! Trung thành? Đây chính là một trò cười!"

Trong khoảnh khắc, trên người Khắc Lôê Nhã tản ra một loại khí thế bức người khiến cho người ta

nhất thời không thể suy nghĩ.

"Ta không cần những người bất trung như vậy thành kỵ sĩ của ta!"- Trong ánh mắt Khắc Lôê Nhã bắn ra tia hào quang khiến cho lòng người kinh hãi, khiếp sợ.

Đối với một kỵ sĩ mà nói, bị trục xuất, đó là sỉ nhục lớn nhất. Nói cách khác, Tần Diêm về sau không đủ tư cách để trở thành kỵ sĩ. Vô luận đi đến nơi nào, đều không được mọi người đón nhận.

"Tiểu thư Khắc Lôê Nhã"—Á Đức Lý Nam Hi mở miệng nói chuyện, hăn không nghĩ đến mọi chuyện sẽ thành ra như vậy. Chuyện này hăn cũng

không muốn nhìn. Trước đó, khi Tần Diêm muốn đi ra, chính hấn đã ngăn cản nên Tần Diêm mới không ra.

“Nhị hoàng tử điện hạ tôn quý, ta nghĩ đây là chuyện nhà của chúng ta. Ngài không có quyền lợi can thiệp chứ?” – Khắc Lôi Nhã lại ngẩng cao đầu lên, lạnh lùng, không chút lưu tình nói.

Á Đức Lý Nam Hi sửng sốt một hồi lâu nói không ra lời, Khắc Lôi Nhã mạnh mẽ như thế, hấn chưa từng thấy bao giờ. Cả người nàng tản ra tia sáng chói mắt, khiến cho người ta tránh không được.

Sắc mặt Hi Nhĩ Cổ Đốn rốt cuộc từ từ khôi phục như cũ, nhẹ nhàng ho khan một cái, lúc này mới lên tiếng:

“Khắc Lôi Nhã, lần này đúng là Tần Diêm thất trách, cháu xử phạt hấn thế nào cũng được. Nhưng là, không thể giải trừ quan hệ. Khi cháu ra đời, hấn đã cùng cháu xác lập quan hệ, không chỉ trước kia mà sau này hấn sẽ luôn luôn bảo vệ cháu. Lần này chỉ thất trách, ta muốn Tần Diêm sau này sẽ không thất trách như vậy.”

"Đúng vậy, tiểu thư Khắc Lôi Nhã" - Á Đức Lý Nam Hi thấy thế liên tục không ngừng mở miệng

“Tất cả đều là sai lầm của ta. Khi Tần Diêm muốn đi ra cứu người, là do ta đã kéo hấn lại. Ta thề, lời ta nói đều là sự thật. Tuyệt đối không có ý bao che hấn.”

Khắc Lôi Nhã trầm mặc không nói gì.

Hi Nhĩ Cổ Đốn nhìn cau mày, nháy mắt.

"Tiểu thư, hôm nay tất cả đều là thất trách của ta, ta nguyện ý tiếp nhận xử phạt." – Tần Diêm chợt rút kiếm bên hông ra, mí mắt cũng không có hạ xuống, dùng sức đem kiếm đâm vào đùi của hấn. Có thể thấy được hấn

dùng bao nhiêu lực. Mà Tần Diêm giống như không cảm thấy đau, sắc mặt không có thay đổi.

Khắc Lôi Nhã lạnh lùng nhìn sự việc trước mắt , Hi Nhĩ Cổ Đốn hi vọng nhìn Khắc Lôi Nhã, Á Đức Lý Nam Hi cũng rất lo lắng. Cũng không phải lo lắng cho thương thế của Tần Diêm. Đối với một Đại Kiếm Sĩ mà nói, thương thế này cũng không to tát gì, huống chi còn có Mục Sư chữa trị. Điều hăn lo chính là Khắc Lôi Nhã là muốn cố ý giải trừ quan hệ giữa bọn họ.

Khắc Lôi Nhã vẫn như cũ trầm mặc.

“Ta, Tần Diêm, ở đây xin thề, cả đời này vĩnh viễn trung thành bảo vệ Khắc Lôi Nhã. Cả đời không thay đổi, không xa không rời.” – Bỗng nhiên, Tần Diêm một chân quỳ xuống, tay phải nắm thành quyền, đập xuống lồng ngực của mình cứ như vậy trịnh trọng thề

Khắc Lôi Nhã lạnh lùng nhìn Tần Diêm, Tần Diêm cứ như vậy quỳ một gối xuống, ánh mắt sáng rực nhìn thiếu nữ trước mắt, đáy mắt tất cả đều là sự kiên định.

Trong thư phòng, không khí tựa như ngưng kết khiến cho người ta hít thở không thông.

Không có người nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 10: Cuộn Giấy Dịch Chuyển Không Gian Quý Giá

K

hông khí trong thư phòng như ngưng đọng lại khiến người ta cảm thấy khó mà thở được.

Không có người nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở.

“Hi vọng người tuân thủ lời hứa của người.” Thanh âm lạnh lùng của Khắc Lôi Nhã cứ hờ hững như thế mà vang lên.

Cổ Đốn cùng Á Đức Lý Nam Hi cũng thở nhẹ, cũng may, hoàn hảo. Khắc Lôi Nhã đã tha thứ cho ký ỷ thân cận của mình rồi.

“Gia gia, ta về phòng nghỉ ngơi trước.” Khắc Lôi Nhã xoay người, khẽ hành lễ với Cổ Đốn.

“Ừ, tốt nhất cháu nên nghỉ ngơi đi.” Cổ Đốn yêu thương gật đầu một cái, Khắc Lôi Nhã khẽ nghiêng người trước Á Đức Lý Nam Hi, sau khi hành lễ liền rời đi. Không ai thấy, đáy mắt sau khi Khắc Lôi Nhã xoay người rời đi bắn ra tia thâm thúy.

Cửa thư phòng đóng lại, Cổ Đốn thở dài.

“Công Tước Hy, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, ta không thể đùn đẩy trách nhiệm.” Sắc mặt Á Đức Lý Nam Hi đầy nặng nề.

“Không, nhị hoàng tử điện hạ.” Cổ Đốn nhẹ lắc đầu, dường như cũng không muốn nói thêm về chuyện này “Bây giờ đã không có gì rồi. Người không cần quá lo lắng.”

Á Đức Lý Nam Hi gật đầu, đáy mắt lại hiện lên tia thâm thúy, không biết lại đang nghĩ cái gì.

“Tần Diêm, người đi tìm Mục Sư trị liệu đi.” Cổ Đốn quay đầu nói với Tần Diêm vẫn đang quỳ một chân xuống đất hành lễ.

“Dạ, công tước đại nhân.” Tần Diêm đứng dậy, đi ra ngoài. Trên sàn nhà là một vết máu chói mắt.

“Công Tước Hy, vậy ta cũng cáo từ.” Á Đức Lý Nam Hi gật đầu nhẹ nói.

“Ta không thể tiến điện hạ rồi.” Bộ dạng của Cổ Đốn rất mệt mỏi. Xảy ra chuyện như vậy, dù đã xử lý tốt, nhưng khẳng định trong lòng khá khó chịu. Cả hai đều là cháu gái bảo bối của mình, đều là hi vọng, tương lai của Hi gia. Tuy nhiên lại xảy ra xung đột kịch liệt như vậy. Nếu không có cách nào hoà giải bằng lời nói, vậy về sau còn phiền toái hơn. Tâm sự nặng nề, Cổ Đốn nhíu chặt mày. Chuyện này, không nói cho mẫu thân Khải Sắt Lâm của hai đứa nó biết. Nếu Khải Sắt Lâm biết được, không biết sẽ tạo ra quang cảnh như thế nào.

Á Đức Lý Nam Hi cáo biệt Cổ Đốn, sau đó cùng Tần Diêm ra cửa.

Tần Diêm được Mục Sư trị liệu, vết thương trên đùi rất nhanh liền khép lại.

Đêm khuya, xe ngựa của Á Đức Lý Nam Hi vẫn như cũ dừng lại trong ngõ tắt vắng vẻ này.

“Tối nay không phải người đã quá vội vàng sao?” Giọng nói trầm thấp của Á Đức Lý Nam Hi.

Trong xe ngựa im ắng.

Hồi lâu sau, một giọng nói khác mới khe khẽ vang lên.

“Trong nháy mắt đó, ta cảm giác như tim ta đã bị nàng chiếm đoạt.” Giọng nói này không phải ai khác, chính là Tần Diêm!

Á Đức Lý Nam Hi trầm mặc, nhưng trong lòng lại cực kỳ phức tạp. Không chỉ là Tần Diêm, thật ra thì bao gồm có cả hân nữa, trong khoảnh khắc đó cũng đã bị mê hoặc. Chiều nay, Khắc Lô Nhã hân chói mắt hơn cả ánh mặt trời.

“Nàng, tuyệt đối không phải là Khắc Lô Nhã trước kia.” Tần Diêm trầm giọng nặng nề nói.

“Tuyệt đối không phải.” Á Đức Lý Nam Hi gật đầu, sắc mặt cũng rất nghiêm túc.

“Hãy chờ xem nàng có giống với những gì ta đánh giá.” Đáy mắt Tần Diêm u tối.

Á Đức Lý Nam Hi trầm mặc, lại nhẹ gật đầu.

“Người trở về nghỉ ngơi thật tốt đi đã.” Á Đức Lý Nam Hi chỉ vào vết thương trên người Tần Diêm.

“Không đáng ngại.” Tần Diêm tùy tiện nói.

“Ừ, ta về đây. Để tránh có người nghi ngờ.”

Đêm, vắng vẻ yên tĩnh.

Khắc Lô Nhã nằm trên giường, sắc mặt trang nhã. Chên lệch, nàng và Lạp Tây Á chên lệch rất lớn. Lần này nếu không phải Lạp Tây Á thiếu kinh nghiệm thực chiến, người chết có lẽ làm mình. Cũng vì việc này mà nhận được lòng trung thành của Tần Diêm. Hừ! Khắc Lô Nhã nhẹ hừ lạnh một tiếng. Đối diện với Cổ Đốn mạnh mẽ như thế, Tần Diêm cũng không thể là nàng nhất thời khí. Nàng bây giờ thật sự quá yếu, hiện tại bản thân chưa

mạnh, cần phải có người trung thành nhất dốc toàn sức bảo vệ nàng. Tần Diêm chính là lựa chọn tốt nhất.

Trở nên mạnh mẽ, chỉ có bản thân không ngừng trở nên mạnh mẽ. Lực lượng mới phải nói chuyện tư cách.

Khắc Lôi Nhã lật người, ngồi xếp bằng, tiến vào trạng thái suy tưởng.

Vừa lúc đó, cửa sổ vang lên tiếng gõ nhẹ.

Khắc Lôi Nhã chậm rãi mở mắt. Ai đến đây? Gõ cửa sổ mà không đi vào từ cửa. Khắc Lôi Nhã xuống giường mở cửa sổ ra, ngoài cửa sổ là một chiếc áo khoác che khuất mặt người. Nhưng Khắc Lôi Nhã lại mỉm cười, vì người này chính là Ô Mã Lý.

“Lão sư, đã trễ thế này người có chuyện gì không?” Khắc Lôi Nhã nói xong, tránh sang bên cạnh, để người bên ngoài cửa sổ trèo vào. Nàng biết, trễ thế này mà Ô Mã Lý lại đến tìm nàng, hơn nữa lại không vào bằng cửa chính hẳn là đã có chuyện.

“Khắc Lôi Nhã, chuyện tối nay ta đã nghe rồi.” Ô Mã LÝ trèo vào, sau đó vén áo khoác, lộ khuôn mặt, vẻ chân tình lo lắng không thể thay đổi trên khuôn mặt hiện rõ.

“Ta không sao, Lão sư, người không phải cũng thấy sao? Ta hiện tại rất tốt, còn đứng trước mặt người đây.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười nhún vai tỏ ra mình không làm sao cả.

“Nhưng, người thiếu chút nữa cũng mất mạng.” Sắc mặt Ô Mã Lý khó coi. Xem ra tình huống cụ thể thì hẳn cũng đã nắm rõ.

Đúng vậy, nếu không phải Khắc Lôi Nhã gạt Lạp Tây Á nói Công tước Cổ Đốn đến, sợ rằng Khắc Lôi Nhã đã biến thành một cỗ thi thể. Sau đó dù có trừng phạt Lạp Tây Á, thì mọi chuyện coi như vô ích rồi.

“Ta còn sống, lão sư, không cần lo lắng. Ta sẽ còn sống.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười tự tin.

“Cái này cho người. Thời điểm nguy cấp thì người xé cái này ra, địa điểm được thiết lập ở mật thất trong phòng ta. Đó là nơi yên lặng, rất an toàn.” Ô Mã Lý rút ra một cuộn giấy trong lòng ngực đưa cho Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã trong lòng nghi ngờ, vì lời Ô Mã Lý nói hình như là Khắc Lôi Nhã nhận lấy nó, vừa liếc nhìn, trong lòng kinh hãi. Đây thật sự là cuộn giấy về dịch chuyển không gian! Đã từng nhìn thấy hình minh họa các đạo cụ ma pháp trong thư viện học viện, nên Khắc Lôi Nhã nhìn một cái liền có thể nhận ra. Vật quý giá thế này dù có tiền cũng không mua được. Vật này đồng nghĩa với việc người ta có mệnh lưỡng điều tính, nên người ta sẽ không dễ dàng nhượng bộ cuộn giấy này. Vật quý giá như vậy rõ ràng cũng không phai do tài nghệ của Ô Mã Lý có thể chế ra được, nghĩ đến việc hãn đoạt được vật như vậy hãn cũng mất không ít thời gian. Nhưng bây giờ lại dễ dàng đưa cho Khắc Lôi Nhã! Lòng Khắc Lôi Nhã trong một khắc lại cảm động.

“Không! Lão sư, thứ này quá quý giá. Người cứ giữ lại phòng tình huống nguy hiểm thôi.” Khắc Lôi Nhã lắc đầu muốn trả lại cuộn giấy cho Ô Mã Lý.

“Khắc Lôi Nhã, nghe lời ta, cầm lấy nó. Ta có dự cam, người có thể sử dụng nó hơn ta. Coi như đây là ý nguyện của ta.” Ô Mã Lý kiên trì.

“Lão sư” Khắc Lôi Nhã cảm động vô cùng. Khi Ô Mã Lý biết mình gặp nguy hiểm liền trở về tặng thứ quý giá như vậy cho mình, phần tâm ý này, Khắc Lôi Nhã thề sẽ mãi ghi tạc nó trong lòng.

“Cũng khuya rồi, người nghỉ ngơi cho tốt. Ta đi trước đây. Chờ người rảnh ta sẽ dạy tiếp cho người những thứ ma pháp khác. Chỉ hoá thuận thôi còn

chưa đủ.” Ô Mã Lý nói xong lại phủ áo khoác, trèo cửa sổ ra ngoài, biến mất khỏi tầm mắt của Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã vẫn nắm trong tay cuộn giấy quý giá ấy, trong lòng ấm áp.

Chuyện giữa Khắc Lôi Nhã và Lạp Tây Á, chỉ có công tước Cổ Đốn, Á Đức Lý Nam Hi, Tần Diêm và vài người của Cổ Đốn biết được. Những người khác một chút cũng không biết. Nên những ngày tiếp đó, Lạp Tây Á không đến học viện, rốt cuộc cũng có người không nhịn được đến hỏi thăm Khắc Lôi Nhã. Lúc này Khắc Lôi Nhã mới biết, thiếu nữ thiên tài Lạp Tây Á không chỉ được các tiểu thư quý tộc kia ủng hộ, mà còn là đối tượng theo đuổi của một lượng lớn các công tử quý tộc. Dù Lạp Tây Á mới chỉ mười hai tuổi, 4 năm nữa mới đến lễ thành niên, nhưng lại trở mã, dáng vẻ mỹ lệ động lòng người. Bối cảnh gia thế cũng không cần nói đến, hiệu trưởng học viện lại càng thêm yêu thương nàng. Có chỗ dựa lợi hại như vậy, có thể nào không nổi bật được chứ?

Tiết sau Khắc Lôi Nhã đơn độc ngồi trên ghế dài bên hồ học viện suy nghĩ về nội dung bài giảng của lão sư trên lớp, cách đó không xa, mấy công tử tiểu thư quý tộc vẫn ngóng nhìn về phía bên này.

Sau hồi lâu, cuối cùng họ hình như đã hạ quyết tâm, tiến về hướng của Khắc Lôi Nhã. Các thiếu nữ quý tộc đi trước, mấy nam sinh lại rụt đầu nhút nhát đi theo sau. Bộ dáng kia chỉ sợ Khắc Lôi Nhã sẽ ăn tươi nuốt sống họ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 11: Bí Pháp

Đ

oàn người thận trọng đi tới, trong đáy mắt họ hiện rõ vẻ chán ghét, khi dễ và khinh thường.

“Cái đó, Khắc Lôi Nhã, Lạp Tây Á tại sao vẫn chưa đến học viện vậy?” Thiếu nữ quý tộc cầm đầu là bạn tốt nhất của Lạp Tây Á, nàng dè dặt chán ghét trong lòng xuống nhẹ giọng hỏi.

Khắc Lôi Nhã đứng dậy, lạnh lùng nhìn đám người trước mặt. Đối với bọn người này, Khắc Lôi Nhã không có ý định kết giao. Đáy mắt bọn họ đối với Khắc Lôi Nhã đã biểu lộ rõ ý tứ, nếu không phải vì Lạp Tây Á, những người này tuyệt đối sẽ không nói chuyện với mình.

Một đám người nhìn Khắc Lôi Nhã, ánh mắt lạnh lẽo, song đáy lòng lại có chút kinh sợ.

“Không biết.” Khắc Lôi Nhã xoay người rời đi, không để ý đến đám người sau lưng. Nàng biết hiện tại phải tìm một nơi yên tĩnh để tiêu hoá hết những kiến thức được học hôm nay. Chứ không phải lãng phí thời gian để để ý đám người nhàm chán này.

“Thái độ gì vậy? Người lại không biết? Người là tỷ tỷ của Lạp Tây Á, sao người lại không biết?” Trong đám người kích động đó có một nam sinh rất cuộc không nhịn được phải mở miệng. Đã vài ngày nay Lạp Tây Á không đến, là người theo đuổi trung thành nhất của Lạp Tây Á, dĩ nhiên lòng như lửa đốt.

Khắc Lôi Nhã không để ý đến đám người sau lưng đang rít gào, lại tiếp tục đi về phía trước. Cùng nói chuyện với đám con nhà giàu này, là hoàn toàn

lãng phí thời gian.

“Đứng lại! Thái độ đó của ngươi là gì! Cái kẻ háo sắc này!” Rốt cuộc tên ấy kích động đến mức nói ra những lời vô lễ như vậy.

Thiếu nữ cầm đầu trừng mắt liếc nhìn tấm lưng người nói chuyện, ngay cả khi những điều hắn nói là thật, như vậy cũng quá vô lễ.

Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng quay đầu lại, nhàn nhạt đưa mắt nhìn đám người sau lưng. Chỉ là cái nhìn nhàn nhạt này, lại khiến cho mọi người tưởng họ bị đặt trong hầm băng. Dáng vẻ này xâm nhập vào xương cốt, xâm nhập vào linh hồn như cái lạnh khiến người ta không rét lại run. Đây là ánh mắt thế nào, sao lại chẳng có chút tình cảm nào. Chỉ có lạnh lẽo, tàn khốc, giết chóc.

Tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ, trong đầu trống rỗng.

Khắc Lôi Nhã quay đầu, tiếp tục đi về phía trước, để lại một đám người sững sốt, đứng ngẩn ra.

Bóng dáng của Khắc Lôi Nhã dần biến mất trong mắt mọi người, họ mới phục hồi lại tinh thần.

“Nàng, nàng là ai?” Nam sinh vô lễ trước đó có chút kinh sợ lên tiếng.

Mọi người trầm mặc. Đó là Khắc Lôi Nhã háo sắc nha, nhưng nay sao lại như một người khác vậy? Lạnh lùng lãnh khốc như vậy, khiến lòng người ta kinh sợ như thế.

Trong 1 tháng, Lạp Tây Á vẫn không xuất hiện. Mà một tháng sau, chính là thời gian trường nghỉ học. Trong 1 tháng này, Khắc Lôi Nhã đã phát triển đến thế nào, Ô Mã Nhiên lại hoàn toàn nhìn không thấu. Khắc Lôi Nhã sẽ luôn khiến hắn vui mừng.

Phủ công tước Hy.

“Khắc Lôi Nhã, hai tháng nghỉ hè này người định làm gì?” Ô Mã Lý ở một bên nhìn Khắc Lôi Nhã đang chơi đùa quả cầu lửa trên tay hỏi. Có thể không chế cầu lửa nhiều như vậy lại chính xác như thế, nếu là người khác, hẳn sẽ rất kinh ngạc. Nhưng đây lại là Khắc Lôi Nhã, Ô Mã Lý lại không thấy kì lạ. Trong khoảng thời gian 1 tháng ngắn ngủi này, Khắc Lôi Nhã khiến hẳn vui mừng, rung động rất nhiều lần.

“Lão sư, ta cuối cùng cũng cảm thấy những thứ thiếu sót, nhưng ta lại không nói ra được.” Khắc Lôi Nhã có chút sầu não đập tắt quả cầu lửa trong tay.

“Không nên gấp gáp, Khắc Lôi Nhã, người vẫn phải học rất nhiều. Không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể học hết. Ta nói rồi, đừng gấp.” Ô Mã Lý hiển nhiên hiểu lầm ý của Khắc Lôi Nhã, cho là Khắc Lôi Nhã cảm thấy học được quá ít.

“Không, lão sư, ta không có ý này.” Khắc Lôi Nhã nhẹ lắc đầu “Ta vẫn nhớ lời của lão sư. Học ma pháp không thể nóng vội.”

“Này?” Ô Mã Lý nghi ngờ.

“Ta cũng không rõ lắm. Mấy lần có cảm giác đã nghĩ đến điều gì đó, nhưng nghĩ nữa lại nghĩ không ra.” Khắc Lôi Nhã có chút sầu não.

Ô Mã Lý cau mày, hình như đang nghĩ gì đó. Từ lúc nhập học đến nay chưa khảo nghiệm tài nghệ của Khắc Lôi Nhã. Chẳng lẽ hiện tại Khắc Lôi Nhã đang ở giai đoạn đột phá?

“Ta cuối cùng cũng cảm thấy chút ma pháp, nhưng ta lại không biết làm thế nào.” Khắc Lôi Nhã nhỏ giọng nói.

“Có lẽ, nói không chừng” Ô Mã Lý hình như đang do dự về thứ gì đó.

“Cái gì? Lão sư?” Khắc Lôi Nhã nghi ngờ hỏi.

“Có lẽ lực tinh thần của người có thể học bí pháp.” Ô Mã Lý do dự có nên nói cho Khắc Lôi Nhã biết, để Khắc Lôi Nhã đi tìm bảo vật bí ẩn đó. Dù sao đó cũng là bí pháp nguy hiểm, nếu như lực tinh thần của người học không đủ mạnh, hậu quả chỉ có hai. Một là chết từ từ, hai là chết nhanh!

“Lão sư, là cái gì?” Khắc Lôi Nhã hứng thú.

“Ma pháp cũng có hình dáng. Người nên hiểu. Mặc kệ là pháp sư hay kỵ sĩ, công kích của họ cũng có hình dáng. Ma pháp, uy lực càng lớn, chú ngữ để đọc càng dài. Khi đó cần phải có người bảo vệ. Mà kỵ sĩ đấu khí đều là hữu hình.” Ô Mã Lý hắng giọng một cái, sắc mặt nặng nề nói “Nhưng có một loại công kích là vô hình hơn nữa khiến người ta khó lòng phòng bị.”

“Có dạng này sao?” Khắc Lôi Nhã hứng thú.

“Không tệ.” Ô Mã Lý gật đầu một cái, sắc mặt nặng nề bổ sung “Nhưng, nguy hiểm hơn.”

“Lão sư, rốt cuộc là cái gì?” Khắc Lôi Nhã thúc giục.

Ô Mã Lý không nói gì, mà chỉ ngẩng đầu nhìn quanh, móc trượng ma pháp trong ngực ra, nhẹ nhàng vung lên, một vòng xanh dương nhạt gợn sóng cứ như vậy tản ra xung quanh, bao phủ gian phòng. Khắc Lôi Nhã hiểu, đây là để che giấu tất cả cảm ứng ma pháp, tránh có người nghe lén bọn họ nói chuyện.

Tất cả đều tối đen, Ô Mã Lý mới thu hồi pháp trượng, trầm giọng nói: “Là tinh thần công kích.”

Khắc Lôi Nhã ngơ ngẩn, tinh thần công kích!

“Trực tiếp công kích vào tinh thần người, hoàn toàn vô hình. Cũng không ai có thể đoán trước được.” Gương mặt Ô Mã Lý nghiêm túc “Dĩ nhiên đối với kẻ mạnh mà nói, thứ này không có tác dụng gì. Nhưng đối với người thường, thứ này tuyệt đối vô cùng hữu hiệu.”

“Nặng thì trực tiếp biến người đó thành kẻ ngốc, nhẹ thì làm ma pháp của người đó bị trọng thương.” Ô Mã Lý giải thích cho Khắc Lôi Nhã “Dĩ nhiên, loại bí pháp này, có rất nhiều người vô liêm sỉ. Họ không học không làm, càng không đối phó. Nên”

“Ta hiểu, lão sư.” Khoé miệng Khắc Lôi Nhã hiện lên tia cười lạnh nhàn nhạt “Loài người luôn sợ không có cách nào khống chế thứ gì đó, khiến cho họ lại bị đả kích nặng nề nhất.”

Lúc này Ô Mã Lý ngây ngẩn cả người, lời nói triết lý như vậy lại được thốt ra từ một thiếu nữ chỉ mới mười ba tuổi!

“Lão sư, ta phải làm sao mới tập được bí pháp đó? Có thể nói cho ta biết không?” Đáy mắt Khắc Lôi Nhã hiện lên tia hưng phấn cùng khiêu chiến.

“Được.” Ô Mã Lý gật đầu, trong lòng hần hiện giờ đã không còn xem Khắc Lôi Nhã là một thiếu nữ chưa trưởng thành nữa rồi. “Ta từng có một người bạn, học bí pháp đó, nhưng thật đáng tiếc, hần lại không thể học được tinh túy. Nên” Nói đến đây, nét mặt Ô Mã Lý có chút nặng nề.

“Thật xin lỗi, lão sư, đã khiến người nhớ lại chuyện đau lòng.” Khắc Lôi Nhã có chút áy náy, xin lỗi.

“Không, Khắc Lôi Nhã. Ban đầu ta đã khuyên giải hần, nhưng hần không nghe.” Ô Mã Lý điều chỉnh lại tâm tình, nói tiếp: “Khi hần ở ẩn hần giấu bí pháp trong mật thất. Hi vọng sau này ta có thể đến lấy, nhưng ta lại không muốn việc này.”

Khắc Lôi Nhã không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe.

“Ta sẽ cho người một tấm bản đồ nơi hắc ở ẩn. Ở giữa vực Tật Phong. Lần này người có thể đến đó luyện tập. Thực chiến vĩnh viễn sẽ thắng được lý luận. Ma thú ở đó tương đối yếu, người có Tần Diêm đi theo, sẽ không sao. Điểm này, người phải đồng ý với ta, ta mới có thể giao bản đồ cho người.” Ô Mã Lý trịnh trọng nói với Khắc Lôi Nhã.

Lòng Khắc Lôi Nhã đầy nét cảm động, nàng tự nhiên biết Ô Mã Lý vì lo lắng cho an nguy của nàng nên mới nói vậy.

Khắc Lôi Nhã gật đầu, nghiêm túc đồng ý, Ô Mã Lý mới rút bản đồ từ trong ngực cho Khắc Lôi Nhã.

“Người nhất định phải cẩn thận. Ở thời điểm nguy hiểm nhất, để Tần Diêm bảo vệ người, người lập tức xé cuộn giấy dịch chuyển, hiểu không?” Ô Mã Lý vẫn dặn dò. Mặc dù miệng hắc có chết cũng không thừa nhận chuyện Khắc Lôi Nhã là đệ tử của hắc, nhưng trong lòng đã sớm xem Khắc Lôi Nhã là đệ tử duy nhất của hắc.

“Lão sư, người yên tâm, ta nhất định sẽ trở về an toàn.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười lên tiếng.

“Vậy thì tốt.” Ô Mã Lý mỉm cười gật đầu.

Khi Khắc Lôi Nhã nói muốn dùng kì nghỉ hè này để đến vực Tật phong rèn luyện, công tước Cổ Đốn lại vui mừng khác thường. Hi gia không có nuôi loại đó ở nhà kính trồng hoa! Chỉ có Khải Sắt Lâm là cực kì lo lắng, được công tước Cổ Đốn an ủi rất lâu mới chịu đồng ý. Mà hai huynh trưởng của Khắc Lôi Nhã vẫn chưa về nhà, một ở lãnh địa, một là đảm nhiệm chức vụ đội trưởng đội hộ vệ Sư Thửu hoàng gia. Phụ thân của nàng hình như đang xử lý vấn đề gì đó ở biên cảnh (biên giới)

Không phô trương, công tước Hy chỉ cho Khắc Lôi Nhã đủ tiền để nàng và Tần Diêm có thể khiêm tốn cưỡi ngựa ra khỏi cửa.

Buổi sớm mát mẻ, hai người cứ cười ngựa như vậy rồi đi. Không ai nghĩ đến, vừa ra khỏi cửa thành, Khắc Lô Nhã sẽ gặp người có tác động sâu sắc đến cả đời nàng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 12: Lão Đầu Kỳ Quái

S

áng sớm, kinh thành cũng không yên tĩnh gì. Một đội tuần tra trị an sớm đã đi tuần, các thương nhân cũng chịu khó ra mở cửa hàng để chuẩn bị buôn bán. Suốt dọc đường đi đến cửa tây kinh thành, nơi nào cũng rất náo nhiệt. Bởi vì nơi này là tổng bộ Dong Binh Công Hội lớn nhất ở nước An Mạt Cách Lan. Có rất nhiều người làm thuê và những người liều lĩnh, mạo hiểm, mà cách nơi này không xa là một cái chợ nô lệ. Nơi này có rất nhiều cửa hàng đa dạng thường thu mua bọn lính thuê rồi bán ra. Trong này có phòng đấu giá lớn nhất gần với chợ nô lệ và dĩ nhiên đây là nơi náo nhiệt nhất để đô. Đương nhiên, nơi này cũng có nhiều nhân tài ẩn dật.

"Tiểu thư, người tới nơi này làm cái gì?"- Tần Diêm nhìn Khắc Lôi Nhã hướng tới Dong Binh Công Hội liền nghi hoặc hỏi

“Đi đăng kí cho ta để thành một Dong Binh.” – Khắc Lôi Nhã không có giải thích gì Tham gia trở thành Dong Binh, khi hoàn thành được nhiệm vụ sẽ kiếm thêm được kim tệ. Làm một Ma pháp sư, dụng cụ ma pháp rất quý giá, tài liệu ma pháp càng thừa thớt hơn. Dụng cụ ma pháp này không phải tùy lúc mà mua được. Các Dong Binh vào sinh ra tử mới có được tài liệu ma pháp trân quý nhưng đều mang đi đấu giá. Dĩ nhiên, giá tiền rất cao. Khắc Lôi Nhã cũng không muốn dùng tiền để mua những thứ tài liệu đắt giá này.

* Dong Binh: người làm thuê, làm mướn

Tần Diêm nhìn gương mặt lạnh nhạt của Khắc Lôi Nhã, không nói thêm gì nữa, mà hướng đến chỗ đăng kí làm Dong Binh.

Khắc Lôi Nhã đứng lẳng lặng trong đại sảnh của Công Hội Dong Binh, nhìn nhiệm vụ treo trên tường. từ nhiệm vụ tìm được thảo bình thường đến

săn giết các đại ma thú, nhiệm vụ khó khăn từ F đến A, lên nữa còn có S, SS đều có dán nhiệm vụ riêng SSS thì trống không, đến giờ vẫn chưa có nhiệm vụ khó khăn nhất xuất hiện. Trong đại sảnh có rất nhiều Dong Binh đa dạng cơ nghề nghiệp khác nhau đang tụ chung một chỗ mà thảo luận về một vấn đề gì đó.

Đây là một thế giới mà Khắc Lôi Nhã trước kia chưa bao giờ biết đến.

Tìm kiếm Đoạn Trường thảo? Cấp F, nhiệm vụ thấp nhất. Loại được này sinh trưởng ở vực núi Tật Phong. Người mới đăng kí cũng chỉ có thể làm những nhiệm vụ như vậy. Một trăm kim tệ, thật không đủ. Thời điểm Tần Diễm đi nhận nhiệm vụ, Khắc Lôi Nhã đang suy tư một mình bỗng nghe thấy một thanh âm vang bên tai. Một thanh âm chói tai ở không xa vang lên:

"A, vị tiểu thư xinh đẹp này, một mình người tới nơi này làm gì đây?"

Khắc Lôi Nhã có một mái tóc vàng óng, con người màu lục bích, lại có một dung mạo tinh tế có một không hai, dĩ nhiên là khiến cho mọi người chú ý. Mỹ nữ ở nơi này bị trêu chọc bất quá cũng rất bình thường.

Khắc Lôi Nhã khẽ liếc mắt, liền nhìn thấy một nam nhân to lớn cười hì hì tiến đến đây, theo phía sau là ba nam tử trẻ tuổi. Người nam nhân to lớn, khôi ngô trước mặt nàng có là một kiếm sĩ, ba người phía sau có cung thủ, cũng là ma pháp sư. Người xung quanh thấy chuyện này quen rồi nên cũng không ra ngăn cản, đương nhiên chuyện như vậy cũng đã từng xảy ra. Nữ nhân làm Dong Binh đặc biệt có chút thủy mị, bình thường chỉ có thành viên của Dong Binh Đoàn mới có thể tới nơi này. Nơi này tốt xấu lẫn lộn, nữ nhân xuất hiện đơn độc ở đây thật đúng là một hành động không sáng suốt.

Ánh mắt của nam nhân kia không chút kiêng kỵ quan sát Khắc Lôi Nhã. mấy người trẻ tuổi phía sau hẩn lộ ra vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, thờ ở,

chuyện này mãi cũng trở thành thói quen.

"Tiếp nhiệm vụ." – Khắc Lôì Nhã nhàn nhạt trả lời.

"Như vậy, người cũng là Dong Binh “– Nam nhân này sau khi nghe xong câu trả lời của nàng có chút xúc động, một tiểu mỹ nhân yêu kiều như vậy là người của Dong Binh Đoàn

“Tiểu thư xinh đẹp, hay là nàng đến Dong Binh Đoàn của chúng ta. Thiết Huyết dong binh đoàn chúng ta sẽ cùng nhau làm nhiệm vụ, có trang bị nào tốt sẽ ưu tiên cho nàng a.”

"Không cần, cảm ơn." – Khắc Lôì Nhã lạnh lùng cự tuyệt.

Nhưng là, cái nam nhân kia căn bản không có muốn buông ta, nhất quyết nói:

“Thiết Huyết dong binh đoàn của chúng ta là Dong Binh Đoàn đứng thứ hai của cả nước, nàng tham gia, chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi nàng. Đúng rồi, còn chưa hỏi nàng làm nghề gì?”

Khắc Lôì Nhã quay đầu nhìn thấy Tần Diêm đã đăng kí xong, đang hướng về phía bên này, liền nhắc chân đi về phía trước.

Nam nhân kia vừa thấy Khắc Lôì Nhã không nhìn thấy hắn, liền nhìn theo phương hướng mà Khắc Lôì Nhã đi tới thì thấy một nam nhân anh tuấn trẻ tuổi đang đi đến đây. Sắc mặt của hắn lập tức biến đổi, vài người ở phía sau lập tức cười vang:

"Ax, người lại tiếp tục sai lầm." - Lời này ý tứ rất rõ ràng, chính là nữ nhân kia đã có người thương. Mặc dù nam nhân này cảm tức, không biết làm sao, chỉ ngượng ngùng nói:

"Thì ra là tiểu thư có người đi cùng, vậy không làm phiền." – Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt gật đầu, nam nhân kia liền nhanh chóng cùng mấy người đồng bạn đi tới bên kia tiếp nhiệm vụ.

"Tần Diêm, người thuận tiện qua tiếp nhiệm vụ kia." – Khắc Lôi Nhã chỉ vào thanh nhiệm vụ tìm được thảo loại F nói. Cái nhiệm vụ kia nhẹ nhàng không hạn chế thời gian, số lượng, nói cách khác cho dù bao lâu, tìm được bao nhiêu chỉ cần giao nộp, họ cũng sẽ nhận. Một Đoạn Trường thảo 100 kim tệ, nếu tìm được nhiều được thảo thì kim tệ càng nhiều.

"Tiểu thư, những người kia làm cái gì?" - Tần Diêm cau mày nhìn về phía đám người vừa mới rời đi

"Không có gì. Chỉ là một đám Dong Binh tới tiếp nhiệm vụ. Còn nữa, ở bên ngoài gọi tên của ta, không cần gọi tiểu thư." – Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt trả lời, mặc dù người dẫn đầu đoàn Dong Binh kia có chút lỗ mãng nhưng cũng không có làm ra chuyện gì thất lễ. Hành động, bản chất của hắn cũng không xấu. Không cần so đo cái gì, ở Công Hội Binh Đoàn này không nên gây ra chuyện.

"Tốt, Khắc Lôi Nhã." - Tần Diêm ngược lại ứng đối rất nhanh.

Tiếp xong nhiệm vụ, Khắc Lôi Nhã cùng Tần Diêm đi về phía cửa thành.

Cửa thành rất náo nhiệt, người ra vào không ngừng, lại ngay gần trật tự đóng tiền thuế vào thành. Khắc Lôi Nhã cùng Tần Diêm ra khỏi cửa thành, Khắc Lôi Nhã chợt cảm thấy có một luồng không khí khác thường, theo phản xạ rút chân trở lại. Quả nhiên sau một khắc, một vật thể không rõ ràng ‘bịch’ một cái đụng vào đuôi của ngựa. Khắc Lôi Nhã quay đầu nhìn lại, cư nhiên lại là một lão già! Lão già đang ôm chặt cái đuôi của ngựa. Nói cách khác, nếu như Khắc Lôi Nhã không co chân về, như vậy lão này đã ôm lấy bắp chân của nàng rồi.

Tần Diêm nhìn chăm chăm lão già thiếu chút nữa ôm lấy bắp chân của Khắc Lôi Nhã, cau mày đang muốn nói gì. Lão già kia lại giành mở miệng trước, lời nói của hắn khiến cho Tần Diêm im lặng:

"Các người, tại sao lại không cẩn thận như vậy đụng vào lão nhân ta nha? Trời ạ ~ tuổi trẻ bây giờ đều lỗ mãng như vậy sao? Thối đời bạc bẽo a!" - Thanh âm kia ai oán khiến cho người xung quanh cũng quay đầu lại nhìn về phía bên này bàn luận xôn xao, nhưng không ai tiến lên để khuyên giải. Việc không liên quan đến mình thì vất giò ngồi xem được rồi. Thủ vệ cửa thành cũng lộ ra dáng vẻ xem náo nhiệt, nếu không có gây ra chuyện gì phiền toái, bọn họ cũng sẽ không ra mặt. Huống chi, Khắc Lôi Nhã cùng Tần Diêm ăn mặc bình thường, mang bộ dáng của những người mạo hiểm, đi phiêu lưu, bọn họ cũng không thích lãng phí thời gian trên người dân. Nếu là Quý tộc bị như vậy quấy rầy, bọn họ đã sớm đi lên xua đuổi rồi.

Khắc Lôi Nhã giựt giựt khoe miệng, mình đụng phải hắn? Chẳng lẽ gặp phải tên lương gạt? Trong lòng Khắc Lôi Nhã vừa mới nghĩ như vậy, nhưng nhìn thấy một tia sáng trong ánh mắt lão liền khiến cho nàng lập tức bác bỏ cái ý nghĩ này. Đáy mắt hắn không có hiện lên sự khát vọng, ham muốn kim tệ. Hơn nữa, hơi thở của người này ...Khắc Lôi Nhã giật mình. Ngoài mặt là một lão nhân rất bình thường, nhưng toàn thân hắn lại mơ hồ tàn ra một cỗ ma pháp. La dụng cụ ma pháp quý giá. Lão giả này, không đơn giản!

"Lão nhân gia này, thật sự thật xin lỗi." – Khắc Lôi Nhã không biết vì sao sao đáy lòng toát ra một cỗ cảm giác kỳ quái, cảm thấy, cảm thấy đối chọi với lão nhân này sẽ tự rước đến phiền toái.

Nhanh giải quyết thì tốt hơn:

"Là ta không tốt, đây là bồi thường người –" Khắc Lôi Nhã móc túi tiền ra, lấy ra kim tệ vàng óng .

"Uh, coi như có lễ phép. Không biết các người đây là muốn đi đâu đây?" – Lão già kia cũng không thu tiền, mắt lưu vòng nhìn Khắc Lôi Nhã

Khắc Lôi Nhã khẽ giựt giựt khóe miệng, liền thấy được đáy mắt kia chợt lóe lên một giảo hoạt, nàng hiểu được, lão đầu này, chính là nhằm nàng mà xông tới! Nhưng là vì cái gì?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 13: Thánh Ma Đạo Sư Trong Truyền Thuyết

C

ác người muốn đi nơi nào đây?" – Lão đầu nhìn chăm chăm Khắc Lôi Nhã, liền hỏi

Khắc Lôi Nhã trầm mặc, lão đầu kia lại dựa người bên cạnh ngựa không chịu đi

“Đi đến núi Tật Phong.” - Hồi lâu, Khắc Lôi Nhã rốt cuộc nhàn nhạt nói một câu.

“A, thật sự thật trùng hợp, ta cũng đi đến đó. Người đặng ta thì bồ thường, chúng ta đi cùng nhau. Các người người trẻ tuổi, trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, bảo vệ một lão nhân gia yếu ớt không tính là quá đáng chứ?” - Lão đầu hí hóp mắt, gian xảo nhìn ngược Khắc Lôi Nhã.

Lão đầu này, không phải đơn giản người, da mặt rất dày, hơn nữa còn là một lão đầu háo sắc! Khắc Lôi Nhã nhìn ánh mắt của lão đầu kia, trong lòng liền khẳng định những ý nghĩ này

“Chúng ta có hai con ngựa. Ta sẽ thuê cho ngài một chiếc xe ngựa.”- Khắc Lôi Nhã cũng không muốn dây dưa với lão đầu háo sắc này, nên nói ra quyết định như vậy.

"Oh, không được. Đường xá xa xôi, xe ngựa sẽ không nguyện ý đi. Hơn nữa nếu gặp phải nguy hiểm, phu xe chạy nhanh làm sao giúp lão đầu nhu nhược như ta a?" - Lão đầu này hiển nhiên là không muốn thả Khắc Lôi Nhã, liền chẳng biết xấu hổ mà nói. Phu xe có thể so với xe ngựa? Lời này mà lão cũng nói ra được.

Tần Diêm nhìn ánh mắt giao hoạt của lão đầu này, đáy lòng cũng đang nghi hoặc. Hắn cảm thấy lão đầu này nhìn rất quen, rốt cuộc là người nào? Trước kia, hắn đã gặp nhưng hiện tại nhất thời cũng không nhớ ra.

"Vậ ngài muốn thế nào đây?" – Khắc Lôi Nhã cau mày, lão đầu này xem ra là quyết định bám theo bọn họ rồi. Mặc dù không biết mục đích của lão đầu này là cái gì, nhưng có thể khẳng định, lão đầu này không có ác ý.

Trong đầu Tần Diêm nỗ lực nhớ lại. Bỗng nhiên, Tần Diêm trừng mắt. Là hắn! Là người kia. Hành tung của hắn luôn bất định, không nghĩ tới hôm nay cứ nhiên gặp phải hắn! Nhưng tại sao lão lại bám theo Khắc Lôi Nhã? Hắn không hiểu, cũng không nghĩ ra. Chỉ là, dọc theo con đường này, căn bản cũng không gặp nguy hiểm như lời lão nói

Không đợi Khắc Lôi Nhã nói chuyện, Tần Diêm vội vàng lên tiếng:

"Tốt, lão nhân gia, ta lập tức mua cho ngài một con ngựa tốt, ngài chờ một chút."

Thái độ của Tần Diêm chợt biến chuyển, Khắc Lôi Nhã hiểu, Tần Diêm nhất định đã phát hiện ra cái gì. Nếu vậy, nàng trước tiên im lặng theo dõi tình hình.

Rất nhanh Tần Diêm liền mua được ngựa, lão đầu lưu loát xoay người lên ngựa, động tác này lại là của một lão nhân gia nhu nhược hay sao?

Ba người cứ như vậy đi xa cửa thành để đô.

Không khí sáng sớm mát mẻ, đàn chim nhỏ bay tới bay lui hót líu lo. Hàng cây hai bên đường xanh tươi, trên lá cây còn có những giọt sương óng ánh, trong suốt.

"Người tên gì vậy? Nha đầu xinh đẹp." – Lão đầu bắt đầu lái nhái. Xưng hô với Khắc Lôi Nhã cũng rất khác biệt.

“Khắc Lôi Nhã” – Nàng tùy ý trả lời.

"Hả? Khắc Lôi Nhã? Ân, không tệ không tệ. Người bao nhiêu tuổi rồi à?" – ánh mắt Lão đầu liếc về phía bộ ngực của nàng, trong lòng suy nghĩ. Nhìn đáng dấp, tuổi tác cũng không lớn, nhưng trở mã không tệ, hắc hắc.

“Tại sao phải nói với người.”- Khắc Lôi Nhã lạnh lùng nói

Đáy mắt Tần Diêm bên cạnh có chút lo lắng. Người này, tuyệt đối không thể chọc hấn mất hứng. Phải biết, ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng hết sức lấy lòng hấn, chỉ sợ khiến cho hấn không thoải mái. Bởi vì hấn chính là người có sức mạnh hủy diệt cả một đô thị.

"Vậy ta đoán một chút, 12? 13? 14? 15?....." - Lão đầu không thèm để ý đến thái độ của Khắc Lôi Nhã, bắt đầu suy đoán. Khắc Lôi Nhã chỉ cảm thấy bên tai mình có vô số con ruồi đang bay tới bay lui.

“Khắc Lôi Nhã, người là Ma Pháp Sư sao?” - Lão đầu một mực om sòm nhưng Khắc Lôi Nhã không có để ý tới, lão đầu liền chuyển đề tài.

"Không phải."- Khắc Lôi Nhã lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Khắc Lôi Nhã mới vào học ở học viện Húc Nhật, còn tiến hành khảo hạch công hội Ma pháp.” – Trong lòng Tần Diêm mừng rỡ, hấn cư nhiên chủ động nhắc đến chuyện này, chẳng lẽ muốn chỉ dẫn cho Khắc Lôi Nhã? Nếu như vậy, nàng quả thật rất may mắn! Vì lão đầu ấy chính là Thánh Ma Đạo Sư duy nhất của nước An Mạt Cách Lan, là lão sư của viện trưởng học viện Húc Nhật- Khắc Lý Phu. Tên của lão được người người truyền tụng. Lão chính là một truyền kì, Thánh Ma Đạo Sư những nước khác cũng có nhưng hai mươi sáu tuổi liền trở thành Thánh Ma Đại Sư cũng chỉ có lão. Thiên tài trong thiên tài chính là lão. Nhưng là, người đời cũng đều biết, lão nhân này

trong truyền thuyết có một khuyết điểm lớn. Đó chính là – háo sắc! Không phải háo sắc bình thường mà là háo sắc kinh thiên động địa!

“Vậy người có sư phụ chưa?” – Khắc Lý Phu hào hứng bừng bừng hỏi.

Những lời này lại làm cho Tần Diêm giật mình, cảm cũng muốn trật khớp! Lời này của Khắc Ly Phu là ý gì? Muốn nhận Khắc Lôi Nhã làm đệ tử? Không thể nào? Đệ tử của hắn rất ít, một trong số đó chính là viện trưởng học viện Húc Nhật! Lão coi trọng Khắc Lôi Nhã sao? Lạp Tây Á thiên phú hơn nhiều nhưng Khắc Lý Phu cũng không thèm nhìn qua. Hôm nay lại hỏi Khắc Lôi Nhã như vậy?

"Có." – Khắc Lôi Nhã lạnh lùng trả lời càng làm cho Tần Diêm thiếu chút nữa ngã xuống ngựa. Nàng có biết trước mặt nàng là một cơ hội lớn

“Ta nhận người làm đồ đệ thế nào?” – Khắc Lý Phu không chút nào để ý câu trả lời của nàng, vẫn như cũ cười hì hì hỏi.

Trong lòng Tần Diêm đột nhiên cảm giác được bay lên, rơi xuống rồi tiếp tục bay lên

"Không cần." – Khắc Lôi Nhã lạnh lùng cự tuyệt. Một người chỉ có thể có một sư phụ, Khắc Lôi Nhã rất rõ ràng.

Trong lòng Tần Diêm lần nữa rơi xuống. Hắn cảm giác buồng tim của mình hôm nay rất bị kích thích

"Người biết ta là ai không?" – Khắc Lý Phu bữu môi có chút giận. Bao nhiêu người muốn làm đệ tử của hắn? Suy nghĩ một chút, nha đầu xinh đẹp này không biết mình là ai nên mới có thái độ như vậy thôi.

"Một lão đầu bĩ ối, háo sắc." – Khắc Lôi Nhã độc miệng nói. Sắc mặt Tần Diêm đại biến, mặc dù lời nói của Khắc Lôi Nhã là thật nhưng người trước mặt là Khắc Lý Phu nha!

"Khụ, khụ ~~" - Khắc Lý Phu ho khan một cái, nhưng mà trên mặt lại không có chút thẹn thùng hoặc giận dữ, mà vội vàng lên tiếng:

“Ta chính là Khắc Lý Phu

“Đại sư Khắc Lý Phu, thì ra là ngài! Ngài là Thánh Ma Đạo Sư duy nhất của nước chúng ta, là nhân vật truyền kỳ, vì sao hôm nay lại xuất hiện tại nơi này đây?”- Tần Diêm lập tức nói ra thân phận của Khắc Lý Phu, dĩ nhiên là gián tiếp nói cho Khắc Lôi Nhã, cái lão đầu không thể đắc tội, tốt nhất chính là bái ông ta làm sư phụ

Khắc Lôi Nhã khẽ nhíu mày, Khắc Lý Phu? Là thiên tài trong truyền thuyết? Lão sư của viện trưởng học viện Húc Nhật? Là Thánh Ma Đạo Sư duy nhất của nước An Mạt Cách Lan! Cứ nhiên lão lại có nhân phẩm như vậy, da mặt dày, háo sắc, lại rất bỉ ổi

Trong lòng Tần Diêm nghi hoặc, tại sao nhân vật truyền kỳ như Khắc Lý Phu lại coi trọng Khắc Lôi Nhã? Nếu như chỉ vì dung mạo của nàng, lý do này quá gượng ép rồi. Bởi vì Ma Pháp sư xinh đẹp, ở đâu chẳng có. Chỉ có một nguyên nhân đó là Khắc Lôi Nhã có chỗ hơn người nhưng hắn không phát hiện, lại bị Khắc Lý Phu phát hiện.

Khắc Lôi Nhã nhớ lại những lời mà Hi Nhĩ Cổ Đốn dặn dò nàng, không thể ở trước mặt người ngoài biểu diễn thiên phú của nàng, hơn nữa còn phải gặp người kia. Cũng chỉ có người kia mới có tư cách làm sư phụ của mình. Chẳng lẽ gia gia nàng là ám chỉ người này? Trong lòng Khắc Lôi Nhã suy đoán.

Xét thân phận, tám chín phần là lão rồi

Nếu là như vậy thì...

Đáy mắt Khắc Lôi Nhã hiện lên một tia sáng không dễ dàng phát giác, giáo hoạt cười.

“Người muốn làm sư phụ ta?” – Khắc Lôi Nhã quay đầu nhìn lão nhân cười ngược bên cạnh vẫn đang dùng con mắt bỉ ổi nhìn trước ngực nàng.

Khắc Lý Phu lấy lại tinh thần, nhú mày nhìn Khắc Lôi Nhã, một cỗ ma pháp quý dị tản ra. Thanh âm Khắc Lý Phu trực tiếp vang lên, truyền cho Khắc Lôi Nhã không để cho Tần Diêm nghe:

“Nha đầu xinh đẹp, thiên phú của người ngàn năm khó gặp, hắc hắc, làm đệ tử của ta đi, ta sẽ không bạc đãi người.” – Thanh âm này bỉ ổi giống như bọn buôn người đang lừa gạt một tiểu muội muội.

Khắc Lôi Nhã hiểu, đây cũng là một loại ma pháp cao cấp, cứ nhiên có thể trực tiếp truyền lời cho người khác. Lão đầu này giờ tay nghề nói hấn rất có tư cách.

"Cái này sao ~~"- Khắc Lôi Nhã cau mày, hình như đang suy tư điều gì, chính là chậm chạp không chịu tỏ thái độ.

Dáng vẻ của Khắc Lý Phu có chút nóng nảy.

Lúc ở cửa thành liền nhìn thấy Khắc Lôi Nhã xinh đẹp, sau đó ngạc nhiên phát hiện nàng có thiên phú hơn người. Bảo bối như vậy làm sao có thể buông tha? Nhất định phải thu làm đệ tử của lão! Tiểu nha đầu này nhất định có thể kế thừa lão. Nhất định có thể cùng đệ tử của lão gia hoá kia so tài! Hừ! Cái lão già kia hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu kia ...Chờ xem đi, lão già!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 14: Món Quà Quý Giá

K

hắc Lôi Nhã tuyệt đối không phải là người lương thiện, đáng tiếc lão già Khắc Lý Phu háo sắc giờ phút này lại hoàn toàn mù quáng muốn nhận nàng làm đệ tử, không phát hiện ra điểm này. Tần Diêm giảm tốc độ, chờ hai người đến phía trước, hắc chờ đợi ở phía sau.

“Tại sao ta phải làm đệ tử của người?” Khắc Lôi Nhã cau mày, bộ dáng sầu não.

“Làm đệ tử của ta, người có thể xông pha.” Bộ dáng Khắc Lý Phu phô trương, giống như đám nhà giàu mới nổi. Dĩ nhiên, lời này tuyệt đối là rất thật! Khắc Lý Phu không chỉ rất háo sắc, hơn nữa lại siêu cấp bao che. Coi như đệ tử của hắc sai, nhưng hắc vẫn sẽ bảo vệ đến cùng, như bảo vệ con gà con. Đương nhiên để trở thành đệ tử của hắc là việc rất khó, đến nay, hắc chỉ mới có hai đệ tử. Khắc Lôi Nhã là người thứ ba hắc nhìn trúng.

“Vậy thì sao?” Khắc Lôi Nhã tỏ vẻ khinh thường “Tốt đâu không thấy. Thực tế chút đi.”

Khắc Lý Phu há miệng, con người khế chuyển, trong lòng lại vui mừng, ngay cả khi có cơ hội như vậy mà con nha đầu xinh đẹp này cũng nói thế.

“Cái này cho người, nha đầu xinh đẹp. Khi người bóp vỡ nó, có thể gọi một thiên sứ Lưỡng Dực Linh Hồn Thể bảo vệ người.” Trong tay Khắc Lý Phu lập tức hiện ra một chiếc dây chuyền, là hình giọt nước trong suốt, dưới ánh mặt trời chiếu sáng lấp lánh. Vật này, hắc thắng cuộc với cái lão già vô sỉ hèn hạ hạ lưu kia. Một lần đánh bạc lại đặc biệt đại thắng, cuối cùng vì mình không có đệ tử có thể sánh với đệ tử của hắc ta nên rất tức giận.

Khắc Lôi Nhã liền nhận lấy, không chút khách khí. Thấy bộ dáng đau lòng của Khắc Lý Phu, Khắc Lôi Nhã cũng biết đây là vật quý giá nhưng sợ rằng trong mắt hắn cũng chẳng đáng là bao.

“Giờ có thể gọi ta tiếng sư phụ chứ?” Khắc Lý Phu vui vẻ hỏi.

Khắc Lôi Nhã lại đung đưa dây chuyền trong tay: “Vật này là duy nhất, bóp nát sẽ hết chứ? Ngộ nhờ đối phương rất mạnh, trực tiếp giết ta trong nháy mắt. Vậy không phải ta chết chắc sao? Đệ tử của hiệu trưởng học viện Húc Nhật còn được tặng một chiếc vòng tay Khinh Phong đấy. ” Khắc Lôi Nhã đưa chiếc dây chuyền lên không trung, khinh thường vứt bỏ chiếc vòng. Trong lòng cũng nói thầm, tên Thánh Ma Đạo Sư này, đồ tốt còn có thể ít sao? Tại đây còn muốn dùng chút đồ này muốn đuổi mình.

Khắc Lý Phu nháy mắt, không thể không biết áy náy, chợt cười hắc hắc đứng lên: “Vật kia có gì tốt chứ. Cái này cho người, cái này cũng cho người, còn cái này nữa.” Khắc Lý Phu thoáng một cái, nhiều thứ đồ tốt khác lại hiện trên tay. Khắc Lôi Nhã hiểu, Khắc Lý Phu nhất định có không ít vật phẩm truyền thuyết quý hiếm. Là chiếc nhẫn không gian còn là túi không gian, cũng không thể biết được.

“Những thứ này là cái gì?” Khắc Lôi Nhã nhìn chăm chăm những thứ trên tay Khắc Lý Phu nghi ngờ hỏi.

“Cái này là áo choàng ẩn thân, người có thể biến mất thân hình, nhưng thời gian chỉ có 10 phút. Cái này là vòng tay thuận di, nhưng ma pháp ma thâm thể không thể tiếp cận, chỉ có thể lui về sau chiếc vòng mười lăm thước. Chỉ là đây cũng đủ thời gian cho người chạy trốn chết khi nguy hiểm rồi. Cái cung tên nhỏ này là võ khí ma pháp. Chỉ cần rót chút ma lực vào sẽ có mũi tên ma pháp, căn cứ vào thuộc tính của người, mũi tên khi phát ra sẽ mang thuộc tính ấy. Thuộc tính của người là hoả, nên sau này sẽ có Hoả Viêm.” Khắc Lý Phu cười hắc hắc, những thứ này quý hiếm vô cùng, tốt hơn nhiều so với vòng tay khinh phong của Lạp Tây Á. Món thứ nhất, thật sự là quá

quý giá, quá quý giá. Bảo vật như vậy mà rơi vào tay một thích khách, dù chỉ là 10 phút ngắn ngủn, cũng là trí mạng vô cùng. Bảo vật thứ hai, vòng tay lui về phía sau mười lăm thước là gì? Pháp sư kiêng kỵ nhất là cận chiến, phải cách xa kẻ thù, nên vô cùng có lợi. Cái cuối cùng, mũi tên khéo léo, vô cùng đẹp, phía trên có khắc hoa vàng, hoa khắc trên đó phát ra chút ma pháp nhàn nhạt, ẩn dấu ma pháp dưới bông hoa ấy, không thể khôi khen kẻ chế tạo mũi tên này có thẩm mỹ vô cùng cao.

“Ân, cảm ơn.” Khắc Lôi Nhã không khách khí nhận lấy toàn bộ những thứ này, trong lòng cực kỳ hài lòng, lão già háo sắc này ra tay thật hào phóng.

“Hắc hắc, nha đầu xinh đẹp, bây giờ có thể gọi một tiếng sư phụ rồi chứ?” Khắc Lý Phu vui vẻ ra mặt, nói.

“Ân ~~ cái này ~~” Sắc mặt Khắc Lôi Nhã có chút nghiêm túc “Trước ta nói cho người, ta đã có lão sư hãn chính là lão sư vỡ lòng của ta. Nên nếu người là sư phụ ta, chỉ có thể là nhị sư phụ, xếp sau hãn. Chỉ có điều kiện này thôi.

Gương mặt Khắc Lý Phu hi hi ha ha rất cuộc biến sắc. Nhị sư phụ? Đến tận bây giờ chưa từng nghe qua kiểu xưng hô như thế. Mình đường đường là một Thánh Ma Đạo Sư lại xếp sau người ta? Có lầm không vậy?

“Người kia cũng là Thánh Ma Đạo Sư?” Khắc Lý Phu giận dữ hỏi.

“Không phải.” Khắc Lôi Nhã lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc kì lạ, nói: “Đây là điều kiện duy nhất của ta, nhưng cũng là điều kiện ta tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.”

“Được.” Ai ngờ, Khắc Lý Phu lại hào sảng đồng ý, bởi lòng hãn đã có tính toán. Rồi Khắc Lý Phu hí mắt nói: “Bây giờ có thể kêu một tiếng sư phụ được chứ?”

“Dạ, sư phụ.” Khắc Lôi Nhã lúc này dứt khoát kêu lên.

“Ha ha, ha ha ha ha Tốt! Tốt! Tốt!!!” Khắc Lý Phu ngửa mặt lên trời cười lớn, cười đến thiếu chút nữa đã ngã lộn khỏi ngựa. Lần này mình rốt cuộc có thể tự hào rồi!

Tần Diêm xa xa thấy Khắc Lý Phu cười thiếu chút nữa ngã khỏi ngựa, cũng hiểu được chuyện gì xảy ra. Hắn nhận Khắc Lôi Nhã làm đệ tử? Trời ạ! Chuyện không thể tưởng tượng nổi thật sự đã xảy ra! Khắc Lôi Nhã rốt cuộc có điểm nào hơn người mà mình không phát hiện ra? Tại sao nhân vật trong truyền thuyết này lại coi trọng Khắc Lôi Nhã? Tần Diêm vẫn trăm lờ không thể giải thích nổi. Chỉ là, tin tức này nên sớm thông báo cho công tước đại nhân. Còn người kia

“Đồ đệ bảo bối à, người đến núi Tật Phong làm gì?” Khắc Lý Phu nháy mắt nhìn Khắc Lôi Nhã hỏi.

“Làm nhiệm vụ hái thảo dược, kiếm tiền. Còn có chuẩn bị Tiểu Ma Thú, cũng như kinh nghiệm sống cho mình.” Khắc Lôi Nhã thuận miệng nói. Với việc bí pháp tinh thần, Khắc Lôi Nhã cũng không muốn nhiều người biết, huống chi đây là tài sản quý báu mà đại sư phụ Ô Mã Lý tặng cho. Vừa rồi Khắc Lý Phu vừa nghe mình là nhị sư phụ, sắ mặt đại biến, nàng không phải là không thấy, cách sáng suốt nhất chính là trước mặt nhị sư phụ không nên nói nhiều về đại sư phụ.

“Nha. Kỵ sĩ của người thực lực cũng không tệ, có tài nghệ của Đại Kiếm Sư. Có hẳn ở bên người sẽ không có nguy hiểm gì. Ta còn chuyện phải xử lý, muốn tìm vài người. Chờ người làm xong nhiệm vụ trở về Công Hội Ma Pháp tìm ta. Ta sẽ dốc hết sức dạy tất cả cho người.” Nét mặt Khắc Lý Phu thoải mái hơn. Lần này đi theo Khắc Lôi Nhã, thuận lợi nhận Khắc Lôi Nhã làm đệ tử, hẳn phải nhanh về để xử lý việc kia rồi.

Khắc Lôi Nhã trong lòng giật mình, một là vì Khắc Lý Phu nói Tần Diêm có thực lực, thứ hai hẳn vì Khắc Lý Phu gấp gáp như vậy, chuyện kia nhất

định không phải là chuyện đơn giản. Tần Diêm không chỉ là Đại Kiếm Sĩ sao? Thế nào lại là Đại Kiếm Sư? Vượt những 2 cấp bậc? Nói vậy Tần Diêm cố ý che giấu thực lực của mình? Khắc Lý Phu coi trọng Khắc Lôi Nhã, Khắc Lôi Nhã cũng nhìn được. Nhưng làm sư phụ lại không theo để chỉ dẫn đệ tử, bây giờ lại vội vã về thành, nhất định là có chuyện lớn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 15: Đúng Là Người Của Thần Điện Quang Minh

K

hắc Lôi Nhã đang nghĩ tốt cuộc Khắc Lý Phu vì chuyện quan trọng gì mà lại gấp gáp như vậy. lúc này thanh âm của Khắc Lý Phu truyền đến: “Nha đầu xinh đẹp, đi sớm về sớm nha. Ta chờ người đấy.” Khắc Lý Phu dặn dò rồi quay đầu, đi về. Không nhìn đến Tần Diêm ở phía sau. Hắc chính là người như vậy, đối với những người mình hứng thú sẽ để ý đến. Pháp sư luôn luôn ngạo mạn, luôn gắn liền với vẻ thần bí của họ và lực lượng mạnh mẽ.

“Khắc Lôi Nhã, Đại sư Khắc Lý Phu thật sự đã nhận người làm đệ tử rồi sao?” Tần Diêm thúc ngựa chạy lên phía trước xác nhận lại.

“Ừ.” Khắc Lôi Nhã xem lại món đồ Khắc Lý Phu vừa đưa trên tay, nhàn nhạt ừ một tiếng. Đối với kỵ sĩ Tần Diêm này, Khắc Lôi Nhã cũng không có thiện cảm gì, cho dù ngày đó hắc nguyện thề. Khắc Lôi Nhã đeo chiếc vòng vào tay, khéo léo thu vào áo choàng và cây cung, sau đó đi về phía trước. Tần Diêm theo sát phía sau.

Dọc đường đi căn bản không gặp chút trở ngại nào. Vì một kỵ sĩ và một pháp sư lập thành một tổ đội mạo hiểm đi về núi Tạt Phong, hay là do người mới cái gì cũng không hiểu, hay là họ chính là tổ đội rất mạnh. Đương nhiên, hai người đều cho rằng đó là trường hợp sau cùng. Trong mắt hai người cũng không phải loại người mới rất hiếu kỳ, kích động. Những kẻ mới thường sẽ đánh cướp hay lừa gạt gì đó. Nhưng hai người lại nhận thức rất rõ. Họ không muốn trộm gà không được còn mất cả năm gạo.

Như vậy cũng được năm ngày rồi, cuối cùng đã tới một trấn nhỏ gần núi Tật Phong, Tần Diêm phụ trách việc tìm chút đồ, hai người chuẩn bị nghỉ ngơi và hồi phục lại, hôm sau sẽ vào núi.

Ban đêm, Khắc Lôi Nhã ngồi bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn bầu trời có đến hai vầng trăng tròn. Thế giới này thật thần kỳ. Hàng năm cứ 4 tháng đầu bầu trời sẽ có 1 mặt trăng, 4 tháng tiếp đó, sẽ có 2 mặt trăng, 4 tháng cuối bầu trời lại có đến 3 mặt trăng. Bây giờ là đầu tháng bảy, bầu trời xanh lại có 2 mặt trăng. Khắc Lôi Nhã thậm chí còn nghĩ đến, chính là bởi vì ánh trăng kỳ quái thế này, nên thế giới này mới tràn đầy ma pháp thần kỳ như vậy.

Núi Tật phong là nơi nguy hiểm nhưng cũng là nơi hái tiền. Có nhiều nguy hiểm, thì có biết bao nhiêu là tiền trong đó. Có vô số Mạo Hiểm Gia, Dong Binh Đoàn, già trẻ lớn bé đều đến đây. Nhiệm vụ hoàn thành, săn giết ma thú lấy được ma hạch, bán ra giá rất cao. Nhưng lại có ít người có thể xâm nhập vào bên trong núi Tật Phong, có người nói bên kia nó là một sa mạc vô biên, cũng có người nói đó là dòng sông băng vô tận. Nhưng nó thế nào, không có ai có một đáp án chính xác.

Khắc Lôi Nhã và Tần Diêm, hai người cứ cười ngửa như vậy tiến vào núi Tật Phong. Nhưng trên đường đến cũng chẳng thấy ma thú, cả ma thú cấp thấp cũng không có.

“Nếu không có ma thú cao cấp ở gần đây, chắc là Dong Binh Đoàn đã tới.” Tần Diêm phân tích. Hiển nhiên, nơi này sẽ không có ma thú cao cấp, vậy lời giải thích duy nhất chính là vừa có một đội khá mạnh của Dong Binh Đoàn càng quét tiến vào.

“Đi thôi.” Ánh mắt Khắc Lôi Nhã lại dừng tại những thứ ươn ướt nơi tắm tối kia, nhiệm vụ của họ lần này chính là thu thập Đoạn Trường thảo sinh trưởng ở nơi này, chỉ là vẫn chưa tìm được.

Núi Tập Phong rộng rãi, rất dài, tuyệt đối không phải người thường có thể nghĩ đến, càng đi về phía trước, con đường phía trước đã không cách nào cưỡi ngựa tiến vào được nữa. Hai người chỉ có thể để ngựa lại, đi bộ về phía trước.

Đi hơn nửa ngày, bóng đêm dần tối xuống, họ chỉ tìm được 3 cây Đoạn Trường thảo.

“Chúng ta nên dừng lại phía trước dựng trại nghỉ ngơi thôi. Phía trước là một mảnh đất trống.” Tần Diêm hiển nhiên đã đến nơi này.

Khắc Lô Nhã gật đầu, không nói thêm gì,

Thời điểm hai người đang tiến về phía trước, lại nghe được hàng loạt âm thanh kì quái. Hình như có tiếng đánh nhay. Trong không khí truyền đến từng đợt mùi máu tươi, còn kèm cả tiếng trách giận của người, tiếng sói tru.

“Là bầy Phong Lang! (coll: sói gió à? @@)” Tần Diêm cau mày. Rõ ràng phía trước có người bị bầy Phong Lang tấn công, hơn nữa hình như còn là cuộc chiến khốc liệt nữa. Phong Lang chỉ là ma thú cấp 3, nhưng khiến người ta đau đầu nhất là miệng bọn chúng có thể phun ra lực công kích mười phần Phong Nhận, mà chúng lại là động vật sống theo bầy đàn. Trời sinh tính tình tàn bạo, hơn nữa nhất định thông minh, là cái chủng loại có thù tất báo ... Động vật phiền toái. Bầy Phong Lang phải ở trung bộ núi Tập Phong, sao lại xuất hiện ở nơi này? Tần Diêm cau mày, có chút nhớ lại không thông.

“Lão tử liều mạng với các người!” Một giọng nói quen thuộc tục tăng, giận dữ vang lên.

Tiếp theo lập tức có tiếng quát lớn nóng nảy: “Khắc Á Tư, không được kích động!”

A, Khắc Lôê Nhã chợt hiểu, đây không phải giọng nói ở công hội lính đánh thuê nghe được sao. Hình như là Thiết Huyết dong binh đoàn gì đó.

“Xem ra bọn họ gặp phải rắc rối lớn rồi.” Tần Diêm ngẩng đầu nhìn sắc trời, sắc trời ngày càng mờ mịt. Đêm tối, đúng là thế giới đầy sợ hãi, tà ác, chết chóc.

Khắc Lôê Nhã rút cái gì đó bên hông túi, một hồi lâu rút ra một con chim đen nhỏ, con chim nhỏ này không có sinh mệnh, không có hơi thở. Đây là một ma ngẫu, là ma pháp tự hào nhất của Ô Mã Lý.

Khắc Lôê Nhã rót vào chút ma lực trong cơ thể của ma ngẫu, con chim nhỏ chợt đứng lên, khẽ kêu hau tiếng chiêm chiêm, vỗ cánh bay giữa trời không. Khắc Lôê Nhã lại rút ra một Thủy Tinh Cầu nhỏ, trong thủy tinh cầu lập tức hiện lên thứ mà ma ngẫu thấy!

Tần Diêm ở một bên nhìn kinh hãi. Ô Mã Lý cả ngày mặt lạnh, già nua lại keo kiệt vô cùng kia, lại dạy kỹ năng đặc biệt này cho Khắc Lôê Nhã!!!

Trong thủy tinh cầu nhỏ kia hiện ra một nhóm người hình như đang rơi vào cuộc chiến khốc liệt, xung quanh có rất nhiều Phong Lang đứng yên ở đó. Hình như cũng đang đợi màn đêm tối đến. Thay phiên nhau tấn công, đơn giản nhưng là cách hiệu quả nhất. Ở giữa có chừng hai ba mươi người tựa lưng vào nhau vây ở trung tâm, ở trung tâm là những người bị thương đã mất khả năng chiến đấu. Dù bọn họ rất nhếch nhác, nhưng lại không có người chết. Có thể thấy được thực lực của họ quả thật không tệ. Kỵ sĩ và cung thủ chiếm đa số, chỉ có một pháp sư, có lẽ ma lực đã bị hao tổn. Pháp sư ít ỏi ấy quyết định giá trị của họ. Pháp sư trẻ tuổi đó xem ra hơi yếu một chút, được những đồng đội vây ở trung tâm, bảo vệ nghiêm mật.

“Tiểu thư, người muốn giúp họ?” Lúc này Tần Diêm không dùng tên tuổi để gọi Khắc Lôê Nhã, mà dùng tiểu thư để gọi, hiển nhiên là đang đợi Khắc Lôê Nhã ra lệnh, chứ không phải hỏi ý nàng.

Đáy mắt Khắc Lôê Nhã thoáng loé lên tia sáng, thoáng qua rồi lại biến mất. Đại Kiếm Sư, cấp bậc trên đó lần lượt là Kiếm Thánh và Kiếm Thần. Thực lực của Tần Diêm thết nào, có thể thử một chút.

“Ừ, giúp họ.” Khắc Lôê Nhã nhẹ nhàng nói. Đối phương là người của Dong Binh Đoàn thứ hai cả ngược, giúp họ về sau tất nhiên là có lợi.

“Vâng” Tần Diêm rút kiếm ra, kiếm phát ra chấn động nhẹ, thân kiếm phát ra dấu khí xanh, vậy thì thật sự là Đại Kiếm Sĩ có Đấu Khí. Nhưng Khắc Lôê Nhã hiểu rõ, nếu như Khắc Lý Phu nói không sai, màu sắc đấu khí của Tần Diêm phải là màu tím! Nhưng Tần Diêm cũng không mù quáng xông về phía trước, hẳn hiểu được trách nhiệm quan trọng là bảo vệ Khắc Lôê Nhã an toàn.

Khắc Lôê Nhã triệu hồi ma ngẫu chim nhỏ, Thuỷ Tinh cầu lại được thu hồi. Lấy ra một ma trượng khéo léo tinh xảo. Ma trượng này không cần phải nói, cũng là do Ô Mã Lý đưa cho Khắc Lôê Nhã. Đây là ma trượng mà Ô Mã Lý dùng khi vừa trở thành pháp sư. Ý nghĩa dĩ nhiên là không giống như vậy.

Khắc Lôê Nhã chậm rãi giơ ma trượng lên, niệm chú ngữ phức tạp. Trong phút chốc vô số hoá cầu to bằng đầu nắm tay đầy trời hướng về Phong Lang trước mặt họ. Bị tấn công ngoài ý muốn, Phong Lang kêu thảm thiết. Da lông bị đốt trụi tản ra mùi hôi thối trong không khí. Tần Diêm ở trước mặt mở đường, hai người thuận lợi đến đám người bị vây ở giữa.

“Pháp sư!”

“Là pháp sư!”

Tiếng kinh hô xen lẫn niềm hi vọng và mừng rỡ.

“Là người! Tiểu thư xinh đẹp.” Nam tử đến gần Khắc Lôì Nhã, trên người dính chút ít máu là kẻ lần trước ở công hội lính đánh thuê.

Khắc Lôì Nhã không lên tiếng, mà tập trung tinh thần cảnh giác nhìn phía trước. Bóng đêm đã dần tối, lúc này lại không nghe thấy tiếng của Phong Lang. Nhưng lại không phải rời đi, mà toàn bộ chúng đang nằm phục trong bụi cỏ, hình như đang chuẩn bị cho cuộc tấn công tiếp theo.

“Trước tiên đốt lửa lên.” Nam nhân vạm vỡ được gọi là Khắc Á Tư hình như là đội trưởng của tiểu đội này, giờ phút này rốt cuộc tỉnh táo lại, bắt đầu phân phó những người bị thương nhưng vẫn còn có thể di chuyển làm chút chuyện. Những người khác vẫn cảnh giác bảo vệ như cũ.

Gió....

Lúc này, một hồi gió kỳ lạ thổi ngang qua.

Xa xa giữa không trung hiện lên ánh bạch quang thánh khiết. (thánh thiện)

Mọi người ngạc nhiên nhìn về phía nguồn sáng. Ánh sáng chói mắt kia ngày càng gần, giữa ánh sáng rực rỡ ấy lại có 1 bóng người.

“Là người của thần điện Quang Minh!” Sự vui mừng trong giọng nói của Khắc Á Tư tăng lên mấy phần. Có thể bay giữa không trung, người có ánh bạch quang thánh khiết thế này, nhất định chính là người của thần điện Quang minh, hơn nữa thực lực không tầm thường! Nếu như Khắc Lôì Nhã xuất hiện khiến họ cảm nhận được hy vọng sẽ được cứu. Vậy người của thần điện Quang Minh xuất hiện càng không thể nghi ngờ thêm, giống như giúp họ ăn được một viên Định Tâm Hoàn! (Bình tĩnh hơn)

Ánh bạch quang thánh khiết ngày càng gần, người giữa luồng sáng ấy cũng dần hiện ra.

Thấy rõ đó là một nam tử.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 16: Cuộc Gặp Gỡ Vận Mệnh

B

Ạch quang dần dần tiêu tán, một người từ trên không trung chậm rãi đáp xuống trước mặt mọi người. Một thân trường bào trắng không nhiễm một chút máu nào, không bị núi Tật Phong ảnh hưởng, có thể thấy thực lực của người này rất cường đại.

Khắc Lô Nhã quan sát người kia. Nam tử này trẻ tuổi, chừng hai mươi tuổi nhưng trên thân trường bào màu trắng của hắn lộ ra màu vàng tinh xảo, hắn có địa vị không thấp trong thần điện Quang Minh. Một mái tóc bạc phiêu dật, dung nhan tuyệt mỹ hiện ra, đôi mắt màu tím hiếm thấy, khiến cho người ta càng muốn ngắm nhìn. Cả người hắn tản ra một cỗ ánh sáng uy nghiêm, không thể xâm phạm.

Nam tử trẻ tuổi lạnh nhạt nhìn mọi người một cái, khi nhìn thấy Khắc Lô Nhã, trong ánh mắt chợt vụt sáng, sau đó liền dời đi, không nói gì. Chỉ là chậm rãi giơ tay, một uy lực kinh người cứ như vậy tản ra. Phong Lang trên mặt đất liền phát ra thanh âm ô ô. Hình như là đang sợ hãi cái gì. Rất nhanh, Phong Lang cứ nhiên bò dậy từ từ chậm rãi lùi lại, lui đi. Đồng thời, sự oai phong, cường uy của hắn bao phủ khiến cho mọi người có chút khó thở, thậm chí còn có ý nghĩ muốn quỳ xuống cúng bái. Nếu là người dân bình thường, bây giờ sớm đã quỳ xuống cúng bái rồi, nhưng mọi người ở đây đều không phải dân thường, đương nhiên cũng dè xuống được sự kích động của mình.

Nam tử trẻ tuổi kia dường như nhìn thấy tình huống bên này, ngón tay nhẹ nhàng vung lên, giải trừ sự cường uy bên này. Tất cả mọi người thở phào một cái.

Sắc mặt của Khắc Lôi Nhã lại trầm xuống. Đây chính là cường giả sao? Đây là lực lượng, là sự chênh lệch giữa nàng và cường giả! Đến lúc nào, nàng mới vượt qua được người này.

Nam tử tuyệt mỹ kia lần nữa phát tay, một ánh sáng liên bao phủ, vây quanh những người bị thương. Vết thương của họ nhanh chóng phục hồi. Tiếng kinh hô lại bắt đầu vang lên. Mục sư, nam tử áo trắng này lại là Mục sư! Hiếm khi Mục sư lại xuất hiện ở những chỗ như thế này. Hơn nữa chỉ cần vung tay đã chữa trị cho cả đoàn.

Không chờ mọi người nói cảm ơn, nam tử kia nhanh chóng bay đi, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Chờ mọi người phục hồi tinh thần lại mới nhớ tới mình đã thất lễ, vẫn kinh ngạc về thực lực của nam tử kia mà quên không cảm ơn ân nhân của bọn họ.

Khắc Lôi Nhã nhìn bóng đêm, thật lâu không nói gì. Tần Diêm trầm mặc, hẳn hình như có thể cảm thấy trong lòng Khắc Lôi Nhã có vẻ dao động.

"Tiểu thư xinh đẹp, các người làm sao lại xuất hiện tại nơi này? Chính là hai người các người?" – Khắc Á Tư nhìn quanh bốn phía, không có phát hiện những người khác, liền tò mò hỏi Khắc Lôi Nhã.

"Ừ, để làm nhiệm vụ." – Khắc Lôi Nhã trả lời ngắn gọn.

"Thật là thật cảm ơn các người đã trợ giúp." – Khắc Á Tư mỉm cười, từ đáy lòng cảm tạ

“Còn chưa thỉnh giáo thanh danh của tiểu thư.”

"Không cần, chúng ta cũng không giúp được gì." – Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt nói một câu.

"Không thể nói như vậy tiểu thư. Chỉ cần người có lòng giúp chúng ta là tốt rồi." – Khắc Á Tư nghiêm túc trả lời.

“Hiện tại đã không còn nguy hiểm.” – Tâm tình Khắc Lôi Nhã hiển nhiên không tốt lắm, lạnh lùng nói:

“VẬY CHÚNG TA XIN TỪ BIỆT, TẤN DIÊM, ĐI THÔI.”

"ĐỢI CHÚT, TIỂU THƯ, NẾU NHƯ KHÔNG GHÉT BỎ, CHÚNG TA HÃY CÙNG CẨM TRẠI Ở ĐÂY ĐI. CHÚNG TA THẤY NÚI TẬT PHONG CÓ CHÚT KHÁC THƯỜNG SO VỚI MỌI KHI, HÌNH NHƯ ĐÃ CÓ CHUYỆN GÌ XẢY RA, CHO NÊN MỚI GẶP ĐƯỢC BẦY PHONG LANG” – KHẮC Á TƯ CHÂN THÀNH NÓI. HẮN THẬT SỰ LO LẮNG CHO AN TOÀN CỦA VỊ TIỂU THƯ XINH ĐẸP NÀY. NẾU NHƯ NỮ NHÂN SINH ĐẸP NHƯ VẬY MẤT MẠNG TRONG TAY MA THÚ XẤU XÍ, THẬT ĐÚNG LÀ CHUYỆN KHIẾN CHO NGƯỜI TA HỐI TIẾC.

“Khắc Lôi Nhã, hắN nói có chút đạo lí. Nơi này có điểm khác thường.” - Tấn Diêm nhỏ giọng nói bên tai Khắc Lôi Nhã:

“Không bằng chúng ta trước tiên ở nơi này cắm trại, ngày mai đến nơi đó liền tách ra.”- Khắc Lôi Nhã suy nghĩ một chút rồi gật đầu một cái, không khí nơi này thật quý dị, kỳ quái.

Ban đêm, một đồng lửa bùng lên khiến cho không gian sáng lên, trên mỗi lều cũng đã lên đèn.

Khắc Nhã Lôi một mình ngồi trong lều, hấp thu nguyên tố ma pháp ở nơi này. Ma pháp ở núi Tật Phong hiển nhiên so với bên ngoài dày hơn nhiều.

Tấn Diêm ngồi cách đó không xa, đang cùng mọi người trò chuyện, tán gẫu.

"Huynh đệ, hôm nay cảm ơn các người. Ta tên là Khắc Á Tư, là đội trưởng của Thiết Huyết dong binh đoàn. Còn người thì sao?" – Khắc Á Tư cầm túi rượu uống, bọn họ đang cùng nhau ăn mừng khi mới thoát chết. Nhưng cũng có chừng mực, tuyệt đối sẽ không uống rượu say.

"Tần Diêm." - Tần Diêm nhàn nhạt trả lời.

“Còn vị tiểu thư kia, là Khắc Lô Nhã.”- Khắc Á Tư vừa rồi mới nghe Tần Diêm gọi nàng như vậy, lần nữa xác nhận hỏi.

“Ừ. Chúng ta cũng không có giúp các người cái gì. Người giúp các người chính là nam tử của thần điện Quang Minh.” - Tần Diêm nhàn nhạt nói xong, ngăn chặn lời của Khắc Á Tư sắp sửa nói.

"Người kia, rất lợi hại." - Khắc Á Tư buông túi rượu trong tay xuống, nặng nề nói:

“Còn chưa sử dụng ma pháp, chỉ cần sự cường uy của hãn đã khiến cho ma thú phải lui đi. Còn có, áo khoác của hãn có hoa văn kim hoa, hãn ở thần điện Quang Minh tuyệt đối không phải người bình thường.”- Mặc dù khiến cho ma thú lui đi chỉ là Phong Lang cấp ba, nhưng chỉ dựa vào cường uy thì quả thật hãn rất cường hãn.

Tần Diêm trầm tư xuống, trong đầu nhớ đến nam tử có ánh mắt màu tím quý hiếm.

"Là Thánh tử của thần điện Quang Minh!"- Tần Diêm chợt mở miệng chắc chắn .

Khắc Á Tư cùng những người chung quanh nghe hãn nói vậy cũng sửng sốt. Một hồi lâu, Khắc Á Tư mới hồi hồn lại, chợt hiểu rõ nói:

“Nghe nói Thánh tử của thần điện Quang Minh có lực lượng ánh sáng, chẳng những là một Ma Pháp Sư cao cường, mà còn là một Mục sư hiếm thấy. Là người được Giáo Hoàng đề cử. Hơn nữa, hãn còn có đôi mắt màu tím, có thể biết trước tương lai.”

Tần Diêm trầm mặc không nói gì. Những lời này cũng không nói quá sự thật, mới vừa rồi hãn cũng thấy được sự cường đại của nam tử kia. Nhưng

là nói đôi mắt màu tím kia có thể biết trước tương lai, cái này chỉ sợ không phải sự thật. Tin đồn thường bị mọi người truyền đi một cách thái quá.

Trong lều, Khắc Đức chậm rãi mở mắt, ánh mắt hiện lên vẻ quật cường, không cam lòng.

Cường giả! Đây chính là cường giả trong cái thế giới này! Nhất định hẳn phải trở nên mạnh mẽ, nhất định.

Thánh tử Thần Điện Quang Minh? Khắc Lôi Nhã lần nữa chậm rãi nhắm mắt. Sẽ có một ngày, nàng sẽ trở nên cường đại như vậy. Không! Nhất định sẽ vượt qua hẳn.

Đây là lần đầu tiên Khắc Lôi Nhã cùng hẳn gặp mặt, dĩ nhiên, tuyệt đối cũng không phải là lần cuối cùng.

Trong bầu trời đêm, ánh sao sáng ngời, quỹ đạo hình như chệch hướng một chút.

Bên trong thần điện Quang Minh

Một gian phòng âm u, một cô gái có mái tóc màu xanh bồng nhú mào. Đó chính là vị Chiêm Tinh Sư kia của thần điện Quang Minh, rất lợi hại. Nhìn giá gỗ trước mặt nàng, Thủy Tinh Cầu trong suốt, cư nhiên lại ẩn chứa một tia màu đen!

Tại sao? Nàng có một cảm không giác không lành xảy ra.

Hình như là có một lực lượng khổng lồ xuất hiện. Còn có quan hệ với thần điện Quang Minh trong tương lai. Rốt cuộc là cái gì?

Nàng chỉ có thể xác định, cảm giác này, tuyệt đối không phải là tốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 17: Sa Vào Nguy Hiểm

S

áng sớm hôm sau, Khắc Á Tư cố gắng giữ Khắc Lôi Nhã cùng Tần Diêm đi cùng bọn họ, bởi vì tất cả bọn họ đều cảm thấy núi Tật Phong này có chút khác thường. Trong không khí tràn ngập một cỗ quỷ dị, không nói nên lời, thỉnh thoảng lại có tiếng kêu thê lương của đàn chim. Có ma thú chạy ra từ núi Tật Phong nhưng cũng không công kích bọn họ mà giống như không nhìn thấy họ, trực tiếp chạy mất. Hình như là đang sợ hãi một cái gì đó.

“Thật kỳ quái.”- Khắc Á Tư sờ lên cằm, nghi hoặc nhìn tình huống trước mắt.

Khắc Lôi Nhã cũng khẽ cau mày, tự hỏi. Bỗng nhiên, ở chỗ này xuất hiện một bầy Phong Lang, người của Thần Điện Quang Minh xuất hiện tại nơi này. Rốt cuộc là có chuyện gì?

“Khắc Á Tư, chúng ta không nên đi tiếp, ta có linh cảm xấu.” – Một thanh niên đứng sau Khắc Á Tư lịch sự nói. Hẳn chính là Ma Pháp Sư duy nhất trong đội, cũng chính là quân sư của bọn hắn.

Sắc mặt của Khắc Á Tư nặng nề, chuyện này đã xảy ra mấy lần, quân sư của bọn họ mỗi lần đều nói vô cùng chính xác.

“Tốt, vậy chúng ta tạm thời ra ngoài trước.” - Khắc Á Tư quyết định. Sau đó quay đầu nói với Khắc Lôi Nhã:

“Tiểu thư Khắc Lôi Nhã, người cũng nên theo chúng ta ra ngoài. Các người đơn độc tiến về phía trước sẽ gặp nguy hiểm.”

"Cám ơn ý tốt của người, nhưng mà ta có lí do không thể không đi về phía trước. Cho nên, xin cáo từ.”- Khắc Lôi Nhã khách khí cảm tạ rồi chào mọi

người, đi về phía trước.

Tần Diêm cũng hướng mọi người mà gật đầu nhẹ, rồi đi theo phía sau.

Khắc Á Tư nhìn bóng lưng hai người rời đi còn muốn nói điều gì nhưng lại bị ma pháp sư phía sau nhẹ nhàng kéo vạt áo:

“Không cần khuyên, trong ánh mắt vị tiểu thư kia có sự kiên định khác thường. Có thể nàng có lí do nào đó. Người khuyên cũng chẳng được gì. Hơn nữa nàng là Ma Pháp Sư, không cần quá lo lắng.”

Khắc Á Tư nhẹ nhàng than thở, trong lòng âm thầm cầu nguyện vì Khắc Lôi Nhã, hi vọng vị tiểu thư xinh đẹp, trẻ tuổi này sẽ không gặp phải nguy hiểm gì.

Khắc Lôi Nhã cùng Tần Diêm tiếp tục đi vào, dọc đường đi quả nhiên không nhìn thấy bóng dáng của ma thú, trong không khí tràn ngập một cổ quý dị.

Càng đi về phía trước, Khắc Lôi Nhã càng cảm thấy có hai loại hơi thở đang lưu lại ở trong không khí. Một loại là một cổ lực lượng ánh sáng quen thuộc, còn lại là một cổ lực lượng bóng tối. Bỗng nhiên, trước mặt nàng chợt trống trải, là một mảnh đất trống!

Tần Diêm khẽ nhíu mày, trước mắt hẳn là một bừa bãi, lộn xộn. Ở đây, cây cối vắt ngang, cự thạch bị đập tan, vung vãi khắp nơi. Nơi này cũng không phải là đất trống mà là một rừng cây tươi tốt! Người ngoài nhìn vào rất dễ nhận ra, tại đây đã xảy ra một trận đánh nhau rất kịch liệt.

Khắc Lôi Nhã cũng suy tư, xem ra, cái cổ lực lượng ánh sáng kia chính là do người của thần điện Quang Minh lưu lại, còn cổ lực lượng hắc ám kia chính là đối thủ của hắn. Nhìn y phục của hắn tối qua rất sạch sẽ, nhất định là người của thần điện Quang Minh đã thắng. Hai cổ lực lượng này chính là

nguyên nhân khiến cho đám ma thú kia sợ hãi sao? Hai loại hơi thở lưu lại trong không khí, chuyện này thật không thoải mái.

Nhìn tình huống trước mắt, hình như là có một vấn đề gì đó đã xảy ra nhưng đã được giải quyết. Chỗ này có lực lượng bóng tối nhưng đã bị Thánh tử của thần điện Quang Minh tiêu diệt rồi.

"Đi thôi." – Khắc Lô Nhã nhàn nhạt nói một câu rồi tiếp tục đi. Tần Diêm đi theo phía sau.

Không có ai chú ý tới, ở trong một góc âm u, một cục đá nhỏ màu đen như nước sơn sáng bóng, phát ra một đạo ánh sáng quý dị. Rất nhạt, nhưng là quả thật tồn tại.

Khắc Lô Nhã móc bản đồ trong túi ra, nhìn kỹ một chút, rồi ngẩng đầu nhìn quang cảnh phía trước mắt. Mục tiêu trên bản đúng là chỗ này nhưng phía trước không có mật thất kia. Chỉ có một cái áo khổng lồ và một cái thác nước màu bạc, hùng vĩ! Mật thất được xây dựng dưới nước sao? Người kia sẽ không có năng lực mạnh như vậy. Nghe cách nói của sư phụ nàng, thực lực người kia còn không bằng người.

"Tiểu thư, là chỗ này sao?" - Tần Diêm cũng có chút nghi ngờ.

Khắc Lô Nhã không nói gì, mà nhắm mắt lại, cảm nhận nguyên tố ma pháp chung quanh. Nguyên tố ma pháp dày đặc, có lẽ mật thất ở đây. Nhưng Khắc Lô Nhã có chút thất vọng, nàng phát hiện nguyên tố ma pháp ở đây phân bố không đều, không có chút khác thường nào.

"Tiểu thư, Ô Mã Lý có phải đưa sai bản đồ cho người không?" - Tần Diêm ở một bên rốt cuộc không nhịn được lên tiếng.

Vừa mới nói xong, mặt hồ vốn là yên tĩnh chợt nổi lên sóng.

Tần Diêm cau mày, đột nhiên nhanh chóng chắn trước mặt của Khắc Lô Nhã.

Khắc Lô Nhã lại nhẹ nhàng nhú mày, bởi vì nàng cảm thấy rõ ràng hồ nước này dao động là do nguyên tố ma pháp. Khi Tần Diêm nói ra ba chữ ‘Ô Mã Lý’ thì mặt hồ bỗng nhiên dao động.

Khắc Lô Nhã hiểu được, người bạn kia của sư phụ nàng nhất định là bố trí cơ quan gì đó. Khắc Lô Nhã ngồi chồm hổm xuống, hướng về phía mặt hồ nhẹ nhàng nói:

“Khắc Lạp Ô Mã Lý.” - Đây chính là họ tên đầy đủ của Ô Mã Lý rồi.

Đột nhiên mặt hồ bỗng dao động kịch liệt, dần dần tụ tập lại thành một cái mũi tên chỉ thẳng về phía thác nước.

Mũi tên ở phía sau thác nước?

Ánh mắt Tần Diêm đột nhiên biến đổi, quay đầu lại đưa tay ra nói với Khắc Lô Nhã

“Đi “

Nàng không chút do dự, đuổi tay cho Tần Diêm.

Tần Diêm ôm chầm lấy Khắc Lô Nhã, trên người trong nháy mắt hiện lên một vòng Đấu Khí màu xanh, đem hai người bao vây lại. Mũi chân Tần Diêm đạp một cái rồi lướt nhanh trên mặt hồ, cứ như vậy mà tiến đến thác nước. Tần Diêm mang Khắc Lô Nhã đâm đầu vào bên trong thác nước.

Xuyên qua thác nước, trên người của hai người không hề bị nước đánh vào. Khắc Lô Nhã lúc này mới khẳng định, thực lực của Tần Diêm tuyệt đối không chỉ là Đại Kiếm Sĩ, có lẽ còn cao hơn.

Đằng sau thác nước tối mờ làm cho người ta nhất thời không thể nào thích ứng. Khắc Lôi Nhã tạo ra một quả cầu lửa bắn lên không trung, đem không gian xung quanh chiếu sáng. Bên trong thật quái dị, còn có một con đường nhỏ dẫn cho một chỗ sâu, u ám.

Tần Diêm không nói gì, mà đi về phía trước.

Đường nhỏ này dẫn vào một chỗ rất sâu, xung quanh mọi thứ ẩm ướt từ từ khô ráo. Đi một hồi lâu, rốt cuộc nhìn thấy một cánh cửa bằng đá. Trên cửa chính có một lỗ nhỏ. Hy Nhã móc ra một tiểu thạch bản nhẹ nhàng ấn vào. Quả nhiên, không lưu một tia khe hở.

Trong phút chốc, một cỗ ma pháp kỳ quái chợt dao động

Tần Diêm rút kiếm ra, đem Khắc Lôi Nhã chặn sau lưng.

Cánh cửa trước mặt chậm rãi mở ra, hiện lên một làn khói, có một bóng người bỗng hiện ra. Là một người trung niên, trông có vẻ chán chường, cái đầu thảo thấp, mái tóc có vài sợi bạc, rõ ràng không tương xứng với số tuổi.

“A, Ô Mã Lý thân ái, là người sao? Người nói, tiếp theo nên làm như thế nào?” – Bóng người kia vui vẻ nói.

Tần Diêm cùng Khắc Lôi Nhã hai mặt nhìn nhau, Khắc Lôi Nhã cũng có chút mờ mịt. Sư phụ Ô Mã Lý cũng không có dạy nàng phải làm gì khi gặp phải tình hình như vậy. Hình như cái này là một loại hình thức liên lạc giữa hai bọn họ.

Trầm mặc, vẫn là trầm mặc. Hai người cũng không có hành động gì thiếu suy nghĩ. Thân ảnh cũng trầm mặc chờ đợi. Vẫn không có động tĩnh, người này rốt cuộc lần nữa nói chuyện.

"A, chẳng lẽ người không phải là ô Mã Lý? Vậy làm sao người sẽ biết tên đầy đủ của Ô Mã Lý? Phải biết, biết tên đầy đủ của hã, người biết sẽ

không vượt quá ba người.” - Bóng người kia chợt vuốt cằm của mình nghi ngờ hỏi.

Khắc Lôi Nhã cũng không có nói gì. Bởi vì nàng biết, lời nói này tuyệt đối không phải người còn sống nói, có lẽ người này đã sớm biết sẽ xảy ra tình huống như thế này mà tạo ra hình ảnh ma pháp!

"Người có quan hệ gì với Ô Mã Lý? Nữ nhi sao? Không thể nào, nếu hãn kết hôn, ta thật sự sẽ cắt đầu xuống làm cái ghế ngồi." – Hình ảnh này vẫn thản nhiên nói chuyện như cũ

“Biết tên đầy đủ của hãn, cũng không phải con gái của hãn. Vậy cũng chỉ có một loại khả năng, hãn đã thu nhận người làm đệ tử.”

Tần Diêm giật mình nhìn hình ảnh này. Người kia như thế nào lại hiểu rõ Ô Mã Lý như vậy?

"Được rồi, tiểu tử, người cư nhiên khiến cho lão già ngoan cố Ô Mã Lý thu người làm đệ tử. Vậy hãy để cho ta nhìn xem, người có bản lĩnh học cái bí pháp này không. Được rồi, bỏ tiểu thạch bản xuống đất đi." – Hình ảnh kia tiếp tục nói

Tần Diêm cau mày, cảnh giác nhìn hình ảnh này. Ánh mắt hướng về phía Khắc Lôi Nhã. Chuyện này thật thuận lợi như vậy sao?

Khắc Lôi Nhã hơi trầm tư một chút, đặt tay lên tiểu thạch bản.

Trong phút chốc, ánh sáng bắn ra bốn phía. Ánh sáng này hoàn toàn đem Khắc Lôi Nhã bao phủ ở bên trong

Tần Diêm thấy rõ, chân mày Khắc Lôi Nhã khóa chặt, sắc mặt đã trắng bệch, hiển nhiên đang phải chịu đựng khổ sở gì đó. Chẳng lẽ là do truyền thừa ma pháp, cho nên nàng mới có bộ dáng này? Tần Diêm dè xuống lo âu trong lòng, chờ Khắc Lôi Nhã hoàn thành truyền thừa. Nhưng là, một lúc

lâu, ánh sáng này cũng không có tản đi. Chân mày Khắc Lôi Nhã nhíu chặt hơn, sắc mặt hơn tái nhợt, đã không có một tia huyết sắc!

Trong lòng Tần Diêm cực kỳ nóng nảy, rồi lại không dám tùy tiện cắt ngang, bởi vì nếu hắn tùy tiện hành động như vậy có thể hay không khiến cho Khắc Lôi Nhã lâm vào tình cảnh nguy hiểm.

Chỉ có Khắc Lôi Nhã biết chính mình đã lâm vào hiểm cảnh. Hiện tại nàng phải làm gì để thoát khỏi nó?

Mà Tần Diêm không biết, cũng không phải là cái hình ảnh đó khiến Khắc Lôi Nhã rơi vào hiểm cảnh mà là do nàng!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 18: Pháp Sư Hắc Âm

T

ối tằm, hỗn độn, mê mang, nghi ngờ, tức giận, không cam lòng, hối hận...
Tất cả những tâm tình này trong nháy mắt tràn đầy tâm trí Khắc Lôi Nhã.

“Người là ác ma hóa thân, căn bản không nên xuất hiện ở trên đời này”

“Không, người còn kinh khủng hơn ác ma. Người làm cho người ta căm hận, phỉ nhổ!”

“Trong lòng người còn đen tối hơn đêm tối”

Chung quanh không ngừng có những âm thanh ác độc công kích, nguyên rủa Khắc Lôi Nhã.

“Người là con của tội nghiệt, sớm nên róc xương lóc thịt, tan thành mây khói!”

Chân mày Khắc Lôi Nhã càng nhíu chặt lại.

Âm u? Đáng chết?

Khắc Lôi Nhã mê mang nhìn về tối tăm xung quanh.

Chẳng lẽ, tử vong chính là phương thức giải quyết tốt nhất của mình sao?

“Đúng! Chỉ khi người chết, tất cả mới được cứu. Những người người quan tâm nhất cũng rất muốn thấy người chết. Mau giải thoát đi để cứu bọn họ.”
Âm thanh ác độc từ từ trở nên ôn hòa, dẫn đường cho Khắc Lôi Nhã. “Cô bé, đến đây đi. Trở về với lòng ngực của thần nào.”

Thế nhưng, sau khi một câu nói cuối cùng kết thúc, Khắc Lôi Nhã đột nhiên mở mắt ra.

Ánh sáng trắng bao phủ xung quanh nàng trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung. Trong đầu nàng không có những thanh âm ác độc nguyên rủa ấy nữa. Thật thần kỳ! Đó chính là bí pháp mà bằng hữu của Ô Mã Lý truyền lại cho nàng!

“Khắc Lôi Nhã, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” - Tần Diêm khẩn trương hỏi. Bộ dạng mới vừa rồi của nàng thực dọa người.

“Hừ!” Khắc Lôi Nhã hừ lạnh một tiếng, búng ngón tay một cái. Một ngọn lửa nho nhỏ cứ như vậy xông về một góc âm u. Một tiếng hét thảm vang lên ngay sau đó.

Tần Diêm kinh ngạc nhìn về phương hướng Khắc Lôi Nhã công kích. Lúc này mới phát hiện một khối đen phát ra ánh sáng. Một bóng người chậm rãi đứng lên. Bóng dáng nho nhỏ nhạt nhòa, tựa như một khắc sau sẽ biến mất lập tức.

“Này?” Tần Diêm nhìn chăm chăm bóng người kia, hô nhỏ “Là Vong Linh”

“Không tệ lắm, cư nhiên có thể giấu giếm hơi thở đi theo tới tận đây”. Khắc Lôi Nhã tiến lên nhặt hòn đá nhỏ, cầm trong tay vuốt vuốt.

Vẻ mặt của bóng người nhàn nhạt thoáng chốc trở nên hoảng sợ.

“Người chính là người giao thủ với Thánh tử sau đó thiếu chút nữa chết? Giấu mình vào tảng đá, chờ có thân thể thích hợp sau đó cướp lấy?” Khắc Lôi Nhã không nhanh không chậm nói xong, dùng lực ngắt hòn đá trong tay.

Bóng người kia lập tức la hoảng lên: “Đừng! Van cầu người đừng bóp vỡ!”

“Người coi trọng thân thể ta sao?” Khắc Lôi Nhã cười lạnh thường thức hòn đá trong tay, hỏi.

“Bởi vì... bởi vì người là người có chuyện xưa. Như vậy sâu trong đáy lòng nhất định có nhiều nơi âm u. Hơn nữa, người là Ma Pháp Sư. Rất thích hợp”. Bóng người kia do dự nói, thanh âm dần dần yếu đi, chỉ sợ Khắc Lôi Nhã không vui một chút liền bóp vỡ hòn đá trong tay.

Sắc mặt Tần Diêm biến đổi, có chút hồ nghi nhìn bóng người nhàn nhạt này. Vong Linh này nói gì vậy? Khắc Lôi Nhã là người có chuyện xưa? Hắc và Á Đức Lý Nam Hi có thể khẳng định nàng không phải người trước kia. Nhưng nàng là ai? Giờ phút này Tần Diêm thậm chí rất muốn cầm hòn đá màu đen đó tự mình hỏi một chút.

Ánh mắt hồ nghi của hắc được Khắc Lôi Nhã thu vào trong mắt. Nàng hừ lạnh một tiếng, hung hăng bấm bấm tảng đá. Bóng người kia gào lên: “Đừng! Ta đều đã nói hết. Đừng mà!”

“Người cầm miệng cho ta!” Khắc Lôi Nhã quát lạnh “Vào đây cho ta!”. Có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi tiểu tử này, nhưng không phải ở đây.

“A! Được”. Bóng người mặt mày ủ ê đáp lời. Hắc đã mất đi thân thể, lực lượng cũng mất, sao còn tư cách cò kè mặc cả cơ chứ.

Tiếp theo một màn khói đen dâng lên, bóng người biến mất.

“Khắc Lôi Nhã....?” Ý nghi ngờ nàng rõ ràng hiện lên trong mắt Tần Diêm.

“Không có gì. Chỉ là một người bại trận, mất đi thân thể, đem linh hồn gửi vào hòn đá. Nhân lúc ta tiếp nhận truyền thừa bí pháp mà nhiễu loạn ta, muốn chiếm thân thể của ta mà thôi”. Khắc Lôi Nhã hơi hợt giải thích. Nếu không phải sâu trong lòng nàng có chút mê mang thì sao có thể bị nhiễu loạn được. Mặc dù Khắc Lôi Nhã nói nhẹ nhàng như thế nhưng Tần Diêm biết mới vừa rồi vô cùng nguy hiểm. Trong lòng tò mò làm thế nào Khắc

Lôi Nhã tỉnh lại được nên hỏi: “Này...người làm sao phát hiện sự tồn tại của Vong Linh?”

“Bởi vì câu nói sau cùng của hắc”. Khắc Lôi Nhã cười lạnh một tiếng, lặp lại lời nói vừa rồi của người kia “Cô bé, đến đây đi. Trở về với lồng ngực của thần nào”, dứt lời, ngẩng đầu nhìn về phía cửa đá, nhẹ nhàng đẩy. Cửa cư nhiên mở ra!

Nàng đi về phía trước, Tần Diêm theo sau. Trong lòng hắc vẫn đang suy nghĩ chuyện khác. Ngữ điệu khinh thường trong lời nói của Khắc Lôi Nhã hắc nghe được.

Phía sau cửa đá là từng nấc thang đi thẳng xuống dưới. Ở cuối con đường, hai người nhìn thấy một gian phòng cực kỳ đơn sơ. Giường đá, băng đá, tảng đá. Ngoài ra không có thêm vật gì khác. Xem ra người kia đã dùng biện pháp đặc biệt niêm phong bí pháp vào đây. Lại có bản đá nhỏ khóa lại. Không có bất kỳ chữ viết lưu lại. Như vậy mới yên tâm.

Mặt thất trống rỗng. Hai người theo đường cũ trở về. Tần Diêm mang theo Khắc Lôi Nhã ra khỏi thác nước như khi đi vào.

Trên đường trở về, hơi thở của ánh sáng và bóng tối dần dần phai đi. Bọn ma thú từ từ khôi phục bình thường. Thuận tay giết mấy con ma thú cấp ba và cấp bốn, Khắc Lôi Nhã cũng tìm đoạn hồn thảo hoàn thành nhiệm vụ. Nàng không chú ý tới lúc Tần Diêm thấy nàng ra tay trong đáy mắt có chứa chút nghi ngờ. Hắc nghi ngờ bản lĩnh lâm nguy không sợ hãi cùng thân thủ gọn gàng linh hoạt của nàng. Đây không phải phong thái của người mới mà là Khắc Lôi Nhã thuận đường tru diệt mà thôi.

“Ma hạch này có thể làm nhẵn cho mẫu thân”. Khắc Lôi Nhã dùng chủ thủ đào ra ma hạch trong đầu một ma thú cấp bốn, thần nhiên nói. Ma hạch này khác với những ma hạch khác. Bên trong màu xanh dương đậm là một màu thuần lam. Tần Diêm cảm thấy rất kỳ quái. Người thiếu nữ trước mắt này

rốt cuộc là ai? Hoàn toàn không thể nhìn thấu nàng. Chủy thủ trong tay nàng tung bay khéo léo như một vũ điệu, nhẹ nhàng linh hoạt liên cắt đầu ma thú, đào ra ma hạch. Một màn trước mắt này, ai sẽ tin tưởng nàng trước kia là hoa si ngu ngốc đâu? Mấy lần chiến đấu gần gũi đã đem ma pháp vận dụng thuần thục như thế. Không cần hãn thủ hộ nàng cũng có thể giết chết ma thú.

“Đi thôi”. Khắc Lôì Nhã đứng lên, cắt ma hạch, thuần thục cầm chủy thủ vào trong giày.

Trên đường trở về cũng chỉ tìm được hai khóa đoạn trường thảo. Nhưng cũng có thể giao trả nhiệm vụ rồi.

Ra khỏi núi Tật Phong, hai người quyết định ở trong trấn nhỏ gần đây nghỉ ngơi một đêm rồi xuất phát.

Màn đêm buông xuống.

Khắc Lôì Nhã ăn xong vào phòng, cài cửa lại. Sau đó nàng lấy một quyển trục nhẹ nhàng xé ra. Một cỗ ma lực cứ như vậy tứ tán ra, tạo thành một cái lồng trong phòng. Nó che giấu cảm ứng ma pháp khiến cho tiếng nói chuyện trong phòng không người nào nghe được.

Làm xong, Khắc Lôì Nhã mới lấy hòn đá đen nho nhỏ từ trong túi ra.

“Ra ngoài”. Khắc Lôì Nhã lạnh lùng nhìn hòn đá màu đen trên bàn nói.

Hòn đá kia không có bất kỳ động tĩnh nào, xung quanh cũng an tĩnh như vậy. Khắc Lôì Nhã cũng không lên tiếng mà đem chủy thủ trong giày rút ra, đâm về hòn đá đen kia.

“Chớ a, chớ a~~~”, một tiếng kinh hô vang lên.

Khắc Lôi Nhã nhìn bóng người hiển hiện ra, cảm chủy thủ trở lại trong giày. Vào thời điểm bóng người cho rằng đã tránh được một kiếp, nàng duỗi tay bắn vào hòn đá kia. Bóng người lập tức bị đau run run thành một đoàn.

“Người và hòn đá này hình như cùng một linh hồn, một nhịp thở. Lại có thể khiến người cảm nhận được đau đớn.” Khắc Lôi Nhã rất hăng hái nhìn hòn đá tỏa ra nhàn nhạt u quang trước mắt.

Bóng người kia run run một hồi. Thiếu nữ xinh đẹp thuần khiết này tuyệt đối không phải là thiên sứ, mà là tiểu ác ma!

“Nói đi. Người là ai? Tại sao lại đánh nhau cùng Thánh tử? Hòn đá này là như thế nào?”, Khắc Lôi Nhã vuốt vuốt cục đá nhỏ, hỏi.

Tại sao người thiếu nữ này cho hãn cảm giác tương tự như cái đó?!

“Nói đi, người là Pháp Sư Hắc Âm sao? Người tới Núi Tật Phong làm gì? Đừng nói với ta là người ước hẹn với Thánh tử ở đây đây.” Thanh âm Khắc Lôi Nhã lạnh lẽo, chỉ ra nghề nghiệp của bóng người này. Tiếng cười của nàng khiến bóng người kia sợ hãi không nhẹ.

Hãn hiểu được rằng hôm nay mình gặp phải sát tinh rồi. Người này hãn tuyệt đối không thể tùy tiện ứng phó được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 19: Âm Mưu

A

nh mắt lạnh lẽo của Khắc Lôì Nhã làm cho bóng người có cảm giác giống như có con rắn độc đang quấn quanh cổ hã, khiến cho hã có thể biến mất bất cứ lúc nào.

“Vâng! Ta là một Pháp Sư Hắc Âm”. Bóng người rớt cục cũng bắt đầu nói chuyện. “Ta tên là Tây Mễ Ngõa Nhĩ Đa. Ta tới đây tìm một dược liệu quý hiếm chỉ có ban đêm mới xuất hiện. Ai ngờ lại gặp tên Thần Lôì Thánh tử chết tiệt. Tên cầm thú đó hủy diệt thân thể ta, cho là linh hồn ta cũng vậy. Nhưng mà ta lại bám được vào đá.” Bóng người cắn răng nghiến lợi nói, cho thấy hã hận Thánh tử đến thấu xương.

Tây Mễ Ngõa Nhĩ Đa? Khắc Lôì Nhã nghĩ xem mình có từng nghe qua cái tên này không. Nàng có thể khẳng định là chưa bao giờ!

Bóng người thấy Khắc Lôì Nhã trầm tư, lén thở phào nhẹ nhõm. Chắc là đáp án này khiến cho tiểu ác ma hài lòng rồi. Dù sao hã cũng nói thật, chỉ là không nói hết cho tiểu ác ma này biết thôi.

Đang khi Ngõa Nhĩ Đa thở phào, hòn đá quý báu lại bị Khắc Lôì Nhã cầm thật chặt. Sắc mặt nàng lạnh lẽo, âm trầm phun ra lời nói khiến hã sợ tới hồn phi phách tán: “Tiểu tử, ngươi còn có chuyện không nói cho ta biết. Nếu ngươi dám nói dối phải biết gánh chịu hậu quả. Nếu ta nghiền hòn đá này thành bột thì như thế nào nhỉ?”

Dứt lời, Khắc Lôì Nhã ngồi xổm xuống, bắt đầu cọ sát hòn đá xuống đất. Thanh âm chói tai và cảm giác cọ sát này khiến cho Ngõa Nhĩ Đa thiếu chút nữa khóc lên.

“Đừng! Lời ta nói là thật mà!”, thanh âm hản mang theo tiếng nước nở.

“Người nói thật, nhưng chưa hết.” Khắc Lôì Nhã lại cọ sát hòn đá. Tiếng ken két vang lên khiến hản sợ tới hồn phi phách tán.

“Đừng! Tiểu thư, ta sẽ nói cho người!”, vẻ mặt Ngõa Nhĩ Đa như đưa đám.

“Nói đi, tiểu tử. Nếu người không ngoan ta mài thành bụi phấn ngay”, Khắc Lôì Nhã ngồi lại chỗ cũ, đặt hòn đá trên bàn.

“Ta nhận một tấm ngân phiếu lớn để mai phục ở cửa núi Tật Phong, ám sát một đội người. Thời gian còn chưa tới nên ta nhân cơ hội đi hái một dược thảo trân quý. Nào ngờ gặp phải tên Thánh tử chết tiết kia liền biến thành bộ dáng này. Sau đó...sau đó người cũng biết rồi”, Ngõa Nhĩ Đa thành thật trả lời.

“Ám sát? Người nào?”, Khắc Lôì Nhã nhàn nhạt hỏi.

“Ta cũng không biết a. Ta muốn mua đồ mà thiếu tiền, tiếp nhận sinh ý nhưng không hỏi xem ai ra giá hoặc là giết ai.”, Ngõa Nhĩ Đa vô cùng phối hợp mà trả lời nàng. Quả thật hản không biết ai sai hản giết người nào.

Vốn nghĩ rằng đáp án này sẽ khiến tiểu ác ma không hài lòng. Ai ngờ nàng lại không nói lời nào. Điều này làm hản vô cùng nghi ngờ. Làm sao mà hản biết được Khắc Lôì Nhã tiếp nhận bí pháp tinh thần ở thác nước. Ngay khi tinh thần hản dao động thì nàng đã nhận ra nên mới biết hản có chuyện giấu nàng.

“Linh thạch này chỉ có thể sử dụng một lần hay sao?”, Khắc Lôì Nhã mắt lạnh nhìn Ngõa Nhĩ Đa, hỏi

Hản bị nhìn khiến cho toàn thân sợ hãi, sững sờ trả lời: “Chỉ có thể sử dụng một lần duy nhất.”

“Àh”, trong thanh âm Khắc Lôi Nhã có thất vọng nhàn nhạt.

Ngõa Nhĩ Đa không thể giải thích được Khắc Lôi Nhã có ý gì khi hỏi lời này. Nếu như hẳn biết nàng có chủ ý với ma linh thạch này, sợ rằng hẳn sẽ bị dọa sợ đến chết đi sống lại lần nữa.

Ngõa Nhĩ Đa không dám nói tiếp, chỉ lẳng lặng chờ đợi Khắc Lôi Nhã mở miệng. Hiện tại hẳn đã biết được cảm giác dê đợi làm thịt là như thế nào. Tất cả lực lượng đã mất. Ma linh thạch thì bị tiểu ác ma này nắm trong tay rồi.

“Tốt lắm. Ngủ thôi.”, Ngõa Nhĩ Đa chờ một hồi lâu lại nghe được câu nói lười biếng này của Khắc Lôi Nhã. Nàng cởi bỏ áo khoác, đi tới giường. Con người Ngõa Nhĩ Đa mở to ra. A a a, thần a, tiểu ác ma này vóc người thật đẹp.

Hắn trừng mắt nhìn Khắc Lôi Nhã chỉ còn lại áo lót, trong lòng cảm thán. Hắc ám và Vong Linh tin thờ không phải là Nữ Thần Quang Minh mà là thần Hắc Ám.

“Người còn nhìn! Có tin ta đào hai lỗ trên ma linh thạch hay không?”, một câu nói nhàn nhạt của Khắc Lôi Nhã khiến cho Ngõa Nhĩ Đa lập tức chui vào hòn đá, không dám phát ra thanh âm nào nữa.

Khắc Lôi Nhã nằm xuống nhưng không suy nghĩ nhiều về chuyện Ngõa Nhĩ Đa kể. Ai bị ám sát không có quan hệ gì với nàng cả. Nàng nghĩ tới chuyện khác kia. Pháp Sư Hắc Ám này với ma pháp mà nàng tiếp xúc không giống nhau. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nàng muốn khai thác nhiều tin tức hữu dụng hơn từ Ngõa Nhĩ Đa. Cả cách tạo ra ma linh thạch nữa. Nếu như nàng bại trận trong chiến đấu, mất đi thân thể, liệu có thể dựa vào ma linh thạch mà sống lại lần nữa hay không?

Đêm thật tĩnh lặng.

Sáng sớm hôm sau, Khắc Lôi Nhã mua ngựa và Tần Diêm trở về. Đến trưa, hai người dừng lại nghỉ ngơi dùng bữa trong một khu rừng.

Họ lặng lẽ ăn, xung quanh yên tĩnh. Chợt có tiếng vó ngựa từ xa hướng lại gần.

Tần Diêm trầm giọng nói : “Có năm người.”

Khắc Lôi Nhã không hề hoài nghi thính lực của Tần Diêm.

Quả nhiên là một nhóm năm người, cũng là người quen – Nhị hoàng tử Á Đức Lý Nam Hi và công chúa Mã Lệ Ti. Sau lưng họ là ba kỵ sĩ thực lực không tầm thường, chắc hẳn là Cuồng Phong kỵ sĩ của hoàng gia. Á Đức Lý Nam Hi và Mã Lệ Ti mặc một bộ trang phục dạ hành khiến cho Mã Lệ Ti càng lộ vẻ anh khí bừng bừng.

“Nhị hoàng tử điện hạ, công chúa điện hạ”, Tần Diêm và Khắc Lôi Nhã đứng dậy nhàn nhạt hành lễ.

Trong mắt Mã Lệ Ti hiện lên một tia nghi ngờ rồi biến mất ngay say đó. Theo như tính tình của Cổ Đốn Công Tước, Khắc Lôi Nhã xuất hiện ở đây cũng không có gì là lạ cả.

“Khắc Lôi Nhã, sao ngươi lại ở đây?”, Mã Lệ Ti lưu loát tung người xuống ngựa, rất vui mừng khi gặp được Khắc Lôi Nhã ở đây.

“Nhân dịp nghỉ hè tới núi Tật Phong rèn luyện một chút.”, Khắc Lôi Nhã mỉm cười trả lời. Công chúa nhiệt tình này là người duy nhất nàng nói chuyện.

“Vậ sao? Ngươi thu được gì rồi?”, Mã Lệ Ti hỏi đầy hưng phấn.

“Cũng không có gì. Chỉ có ma hạch của mấy ma thú cấp ba cấp bốn mà thôi.”, Khắc Lôi Nhã vẫn mỉm cười thản nhiên như cũ.

“Cho ta nhìn một chút! Cho ta nhìn một chút!”, Mã Lệ Ti tò mò như đứa trẻ. Chuyện Khắc Lôi Nhã có thể thu được ma hạch khiến cho nàng kinh ngạc.

Khi Khắc Lôi Nhã nói chuyện với Mã Lệ Ti, trong góc không ai có thể nhìn thấy, Tần Diêm và Á Đức Lý Nam Hi làm một dấu tay kỳ quái. Tần Diêm vừa ra hiệu, sắc mặt Á Đức Lý Nam Hi càng trở nên nặng nề. Khóe mắt liếc về phía Mã Lệ Ti đang cười nói với Khắc Lôi Nhã. Trong lòng hấn rung động vô cùng. Khắc Lôi Nhã là ai? Không ai có thể nhìn thấu nàng. Có thể khiến cho Khắc Lý Phu thu làm đệ tử, tuyệt đối không phải là người thường. Chỉ có một điều duy nhất khiến hấn yên tâm chính là Khắc Lôi Nhã đối với thần điện Quang Minh không có hảo cảm. Chuyện này thật là tối đối với Á Đức Lý Nam Hi.

Thần quyền và vương quyền, vĩnh viễn đều sẽ có xung đột.

Đang lúc Khắc Lôi Nhã nói chuyện với Mã Lệ Ti, hòn đá nhỏ trong túi Khắc Lôi Nhã hơi chấn động.

Mã Lệ Ti cầm một quả ma hạch Khắc Lôi Nhã đưa, hào hứng búng búng đem tới cho ca ca Á Đức Lý Nam Hi nhìn .

Khắc Lôi Nhã móc hòn đá ra, nhỏ giọng : “Nói!”

“Ta vốn là muốn ám sát đội người này.”, thanh âm vang lên ở trong đầu nàng.

Cái gì? Ám sát nhị hoàng tử và công chúa điện hạ? Là ai đã ra lệnh cho bọn chúng?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 20: Bi Kịch Của Ngõa Nhĩ Đa

N

gõa Nhĩ Đa tựa như đoán được suy nghĩ của Khắc Lôi Nhã, ngay lập tức bổ sung: “Đừng hỏi ta. Ta cũng không biết đâu. Ta chỉ lấy tiền làm việc thôi.” Chỉ là giao dịch này thật đắt, đến mạng cũng mất. Muốn ám sát người ta mà ngay cả cái chéo áo còn chưa chạm tới được. Đều là do tên Thánh tử thần điện Quang Minh chết tiết kia. Không có việc gì làm hay sao mà chạy tới núi Tật Phong hái thuốc! Gặp phải người khác của thần điện Quang Minh còn đỡ. Đẳng này lại là một Thánh tử có thực lực phi phàm! Ngõa Nhĩ Đa nghĩ đến trận chiến không cân tài cân sức ấy mà lòng vẫn còn sợ hãi không thôi.

Khắc Lôi Nhã không hỏi nữa vì nàng biết có hỏi cũng không biết thêm được gì.

“Khắc Lôi Nhã, chúng ta trở về thôi.” công chúa Mã Lệ Ti vui mừng đi tới. Nàng cất thật cẩn thận ma hạch mà Khắc Lôi Nhã cho.

Mặc dù nghi ngờ lời mời của công chúa, nhưng Khắc Lôi Nhã cũng vẫn nghỉ ngơi rồi cùng đoàn người lên đường trở về thành.

“Khắc Lôi Nhã, chủ nhật tuần này là sinh nhật của ta. Phụ vương chuẩn bị tiệc mừng, ngươi nhất định phải tới đó.”, Mã Lệ Ti công chúa mời.

“Được.”, Khắc Lôi Nhã mỉm cười gật đầu.

Trên đường đi, công chúa Mã Lệ Ti quần quýt lấy Khắc Lôi Nhã đòi nàng kể chuyện vào núi Tật Phong cho mình. Tần Diêm và Nam Hi đi phía trước, công chúa Mã Lệ Ti và Khắc Lôi Nhã đi giữa, ba kỵ sĩ đi sau.

Công chúa Mã Lệ Ti lúc này và ở học viện hoàn toàn khác nhau. Nàng hoạt bát hơn, không nghiêm trang như ở học viện. Đây chắc mới là con người thật của nàng.

Đoàn người thuận lợi trở lại thành Bối Nhĩ Đặc. Khắc Lôê Nhã tạm biệt mọi người ở cửa thành. Công chúa Mã Lệ Ti lưu luyến dặn dò nàng nhất định phải dự tiệc sinh nhật mình rồi mới rời đi.

Khắc Lôê Nhã đi giao trả nhiệm vụ ở Dong Binh Công Hội rồi trở về phủ công tước.

“Tiểu thư, người đã trở lại. Công tước đại nhân dặn người đến thư phòng.”. Quản gia hành lễ, cung kính nói. Thái độ luôn nghiêm mặt của quản gia đối với nàng giờ đã thay đổi. Không phải bởi vì Cổ Đốn công tước bắt đầu sủng ái Khắc Lôê Nhã, mà là bằng thực lực không tầm thường của mình, hẳn cảm nhận được sự thay đổi của nàng. Nàng là hy vọng của nhà Hi Nhĩ.

“Ta biết rồi.”, Khắc Lôê Nhã nhàn nhạt đáp lời. Nàng không kịp đổi y phục liền tới thư phòng.

Nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong truyền ra thanh âm uy nghiêm của Cổ Đốn: “Vào đi!”

Khắc Lôê Nhã khe khẽ đẩy cửa ra, Tần Diêm chờ bên ngoài.

“Gia gia, con đã về.”, Khắc Lôê Nhã đứng trước thư án, nhìn lão nhân uy nghiêm nhẹ nhàng nói. Ô Mã Lý mặc trường bào màu nâu, đứng lẳng lặng một bên.

“Ừ, trở về là tốt rồi.”, Cổ Đốn gật đầu, đứng lên mỉm cười: “Cảm giác lần này thế nào?”

“Cũng không tệ lắm. Săn được vài đầu ma thú cấp ba cấp bốn.”, Khắc Lôê Nhã nghiêm túc hồi báo, ánh mắt liếc về phía Ô Mã Lý. Hiếu được ánh mắt

nàng cho thấy tất cả đều thuận lợi, hẳn cũng yên tâm.

“Ừ. Có bị thương không?”, Cổ Đốn đi tới trước mặt Khắc Lôi Nhã ân cần hỏi han.

“Không có.”, Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ha ha, không tệ không tệ. Đây mới là người nhà Hi Nhĩ ta.”, Cổ Đốn vui mừng gật đầu.

“Còn nữa, gia gia, ta gặp được Thánh Ma Đạo Sư Khắc Lí Phu.”, Khắc Lôi Nhã nhắc đến chuyện này.

“Hả? Sau đó thì sao?”, Cổ Đốn vội vàng hỏi.

“Hẳn là lão đầu háo sắc!”, Khắc Lôi Nhã nói thật.

Mặt Cổ Đốn nhăn lại, nhất thời không biết nói sao cho phải. Thánh Ma Đạo Sư Khắc Lí Phu đúng thật là tên sắc lang. Nhưng thiếu nữ xinh đẹp trong học viện Húc Nhật cũng từng bị hắn bóp ngực vén váy. (lạ Chúa T_T).

Sắc mặt Ô Mã Lý trở nên kỳ quái. Hẳn muốn cười nhưng không dám cười.

“Hẳn cứng rắn thu ta làm đệ tử, còn tặng cả vòng tay di chuyển tức thời và áo choàng ẩn thân gì đó.”, câu bổ sung này của Khắc Lôi Nhã khiến Cổ Đốn mừng rỡ .

“Vậy sao? Có thật không? Ha ha, thật tốt quá!”, Cổ Đốn bị chấn động, ngôn ngữ có chút không mạch lạc, sau đó trở nên đặc chí: “Ta biết ngay là bảo bối Khắc Lôi Nhã của ta nhất định bị hắn nhìn trúng mà.”

Đối với sự mừng rỡ khác thường của Cổ Đốn, Khắc Lôi Nhã không để ý mà nàng lại nhìn về Ô Mã Lý. Sắc mặt hắn có chút phức tạp, vui mừng có, mất mát có.

“Là Khắc Lí Phu cứng rắn thu ta làm đệ tử. Ta nói ra điều kiện mới đồng ý hẳn làm sư phụ của ta.”, Khắc Lôi Nhã đột ngột nói với Ô Mã Lý

“Cái gì?”, Cổ Đốn vừa mới lấy lại tinh thần lại nghe cháu gái bảo bối của mình kêu ngạo như vậy, lại lo nàng có chọc giận Khắc Lí Phu đại sư hay không.

“Ta chỉ có một điều kiện. Hẳn chỉ có thể làm nhị sư phụ của ta bởi vì ta đã có một vị sư phụ rồi. Nếu hẳn không làm được coi như xong. Hẳn đồng ý với ta rồi.”

Nàng vừa dứt lời, Cổ Đốn há hốc miệng, một hồi lâu không thốt ra được lời nào.

Khắp thiên hạ, sợ rằng chỉ có Khắc Lôi Nhã là có thể vừa báỉ sư với đặt điều kiện với người ta. Đối tượng lại là Thánh Ma Đạo Sư! Điều kiện này cũng quá hà khắc đi.

Ô Mã Lý hoàn toàn ngây ngẩn cả người. Hẳn đương nhiên biết lời Khắc Lôi Nhã là có ý gì, vị Đại sư phụ theo lời nàng chỉ là ai. Bao nhiêu năm nay hẳn tưởng tuyến lệ của mình đã khô cạn, nhưng hôm nay nó lại có hiện tượng ướn át!

“Gia gia, người không phải lo lắng. Con tự có cân nhắc. Hơn nữa chuyện con quyết định không bao giờ thay đổi.”, Khắc Lôi Nhã nghiêm túc nói.

Cổ Đốn sững sốt, thật lâu sau mới phục hồi tinh thần rồi cười lớn: “Tốt! Không hổ là cháu gái của ta. Con giống y như ta hồi còn trẻ. Ta không lo lắng. Ta tin tưởng con sẽ xử lý vô cùng tốt.”

“Cám ơn gia gia đã hiểu cho con.”, Khắc Lôi Nhã mỉm cười.

“Con cũng mệt mỏi rồi. Tắm rửa thay y phục rồi đi gặp mẫu thân đi.”. Tâm tình Cổ Đốn thật tốt. Trong lòng vẫn còn tính toán phải đem chuyện Khắc

Lí Phu thu Khắc Lôi Nhã làm đệ tử nhanh chóng truyền ra ngoài. Còn muốn cho đòi Tần Diêm vào hỏi cặn kẽ một chút.

Đợi Khắc Lôi Nhã lui ra ngoài, Cổ Đốn xoay người nhìn về phía Ô Mã Lý, ánh mắt có chút phức tạp.

“Ô Mã Lý, quyết tâm của Khắc Lôi Nhã người cũng thấy đấy.”, Cổ Đốn nặng nề than thở.

“Dạ, đại nhân, ta...”, Ô Mã Lý không biết nói gì cho phải bây giờ. Tim của hắn sắp bị hòa tan bởi cảm động rồi.

“Ta chỉ hy vọng người không cô phụ một mảnh tâm ý này của Khắc Lôi Nhã.”, Cổ Đốn thở phào nhẹ nhõm nói.

“Đại nhân, người yên tâm. Ta hiểu.”, Ô Mã Lý nói. Tâm của hắn vào giờ khắc này đã hoàn toàn trao cho Khắc Lôi Nhã.

“Vậy thì tốt. Ha ha, người cũng đi xuống đi. Ta biết người nhất định có nhiều điều muốn nói với con bé. Ta tìm Tần Diêm hỏi chút chuyện. Người đi đi.”, Cổ Đốn mỉm cười gật đầu.

“Vâng”, Ô Mã Lý hành lễ rồi lui ra ngoài.

Ban đêm, Cổ Đốn cùng Tần Diêm nói gì trong thư phòng không ai biết.

Khắc Lôi Nhã tắm rửa, đổi y phục rồi đi gặp mẫu thân. Khải Sắt Lâm thấy nàng bình an trở về rất vui mừng. Ăn cơm với Khải Sắt Lâm xong, Khắc Lôi Nhã mới về nghỉ ngơi. Không thấy bóng dáng Lạp Tây Á đâu cả. Khải Sắt Lâm nói nàng đang học cùng với viện trưởng.

Khắc Lôi Nhã về phòng đóng cửa lại, không bao lâu sau liền nghe thấy tiếng gõ vang nơi cửa sổ. Nàng đương nhiên biết ai đến. Cửa sổ vừa mở ra, Ô Mã Lý nhảy vào.

“Sư phụ, người tới vừa đúng lúc. Con có việc thỉnh giáo người.”, thấy Ô Mã Lý đến, trong lòng Khắc Lôi Nhã vui mừng.

Ô Mã Lý mỉm cười, nhìn thật say thiếu nữ trước mắt, phất tay bày ma pháp tráo rồi mới lên tiếng: “Khắc Lôi Nhã, chuyển này đi tất cả đều thuận lợi chứ?”

“Vâng. Thuận lợi. Bí pháp cũng học được. Nhưng vẫn còn rất nhiều điều cần có thời gian mới hiểu rõ được. Con hỏi sư phụ cái này.”, Khắc Lôi Nhã sờ soạng lõi hòn đá vẫn mang theo người ra.

“Ma linh thạch!”, Ô Mã Lý thất kinh, nhìn bảo vật trân quý trong tay Khắc Lôi Nhã nhỏ giọng hô.

Khắc Lôi Nhã đưa hòn đá cho Ô Mã Lý. Hắn nhận lấy xem xét cẩn thận: “A, bên trong có cái gì?”

“Có một người ngu ngốc không đánh lại người khác, mất đi thân thể, đem linh hồn bám vào đây. Là một Pháp Sư Hắc Ám tên là Tây Mễ Ngõa Nhĩ Đa.”, Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt nói.

“Tây Mễ Ngõa Nhĩ Đa?”, Ô Mã Lý lại nhỏ giọng hô thất thanh lần nữa.

“Sao cơ? Sư phụ, người này rất nổi tiếng sao?”, Khắc Lôi Nhã nghi ngờ.

“Là một thiên tài trong Pháp Sư Hắc Ám. Âm hiểm, xảo trá, hèn hạ, vô sỉ. Người vẫn bị thần điện Quang Minh truy nã. Thế nhưng hắn một lần lại một lần có thể bình yên đào thoát. Nhưng lần này...”. Ô Mã Lý tò mò nhìn ma linh thạch trong tay. Hình như đang hoài nghi linh hồn này có phải Ngõa Nhĩ Đa mà hắn biết hay không.

“Hắn lợi hại vậy sao?”, Khắc Lôi Nhã bĩu môi. Sau đó nàng lạnh nhạt nói: “Hắn gặp phải Thánh tử của thần điện Quang Minh.”

“A! Vậy thì không có gì là lạ cả.”, lúc này Ô Mã Lý không thấy kỳ quái nữa.

“Ngõa Nhĩ Đa, ra ngoài! Nếu không ta sẽ khiến người sống không bằng chết.”, Khắc Lôi Nhã hừ lạnh một tiếng.

Sau một khắc, hòn đá nhỏ trong tay Ô Mã Lý bốc lên một làn khói, đảo mắt đã hình thành một bóng người.

“Thật sự là thiên tài Pháp Sư Hắc Âm Tây Mễ Ngõa Nhĩ Đa?”, Ô Mã Lý nhìn bóng người trước mắt hỏi.

“Là ta.”, Ngõa Nhĩ Đa bày ra thái độ cao cao tại thượng.

“Người ngựa da phải không? Dám nói như vậy với sư phụ ta!”, ánh mắt Khắc Lôi Nhã bắn ra hàn quang.

“A! Ma Pháp Sư tôn kính chính là ta, Tây Mễ Ngõa Nhĩ Đa. Xin hỏi ngài có gì phân phó không ạ?”, Ngõa Nhĩ Đa liền đổi sang giọng điệu nịnh hót.

Ô Mã Lý chớp chớp mắt. Sao hẳn lại có cảm giác đê tử bảo bối của mình có khí thế phức tạp như vậy với người này nhỉ?

“Hắc hắc. Có.”, Ô Mã Lý nhú mày, trong đầu nảy ra một chủ ý to gan.

Lần đầu tiên Khắc Lôi Nhã thấy Ô Mã Lý hi vọng không bộc lộ ra này cư nhiên cười gian!

Ngõa Nhĩ Đa không biết vì sao cả người rét run.

Có chuyện không tốt sẽ xảy ra!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 21: Cảm Giác Của Khắc Lôi Nhã

N

gười, người định làm gì?”, Ngõa Nhĩ Đa run run hỏi.

“Đến đây, thiên tài pháp sư. Đến ký kết khế ước với đệ tử bảo bối của ta. Người về sau chính là một đôi mắt khác của Khắc Lôi Nhã.” Ô Mã Lý cười híp mắt nói. Cảm ứng của linh hồn thể đó thật siêu phàm.

“Ta có thể làm được gì? Hiện tại ta không còn chút lực lượng nào cả!”, vừa nghe Ô Mã Lý nói vậy, Ngõa Nhĩ Đa mới hơi yên lòng.

“Ta có thể cho người lực lượng. Nhưng người phải làm một đôi mắt khác của đồ đệ ta, phát hiện và trợ giúp năng vượt qua nguy hiểm.”

“Khế ước là sao?”, Ngõa Nhĩ Đa nghi ngờ hỏi. Sau đó liền cau mày lại, nói: “Ta cho người biết, đừng nghĩ biện pháp vĩnh viễn trói buộc ta. Hơn nữa lại là khế ước linh hồn.”

“Không phải. Đây là một khế ước bình đẳng. Để cho người và Khắc Lôi Nhã trong một phạm vi nhất định có thể tương thông tinh thần. Trong cuộc sống sau này của Khắc Lôi Nhã có rất nhiều nguy hiểm. Ta hy vọng người có thể trợ giúp hóa giải những nguy hiểm này bằng tất cả sự cố gắng của người. Để báo đáp, ta sẽ giúp người khôi phục một lực lượng nhất định, cũng sẽ xem xét thân thể của người thích hợp giúp người sống lại.”, Ô Mã Lý lắc đầu, giọng nói bình ổn chậm rãi.

“Có chuyện tốt như vậy sao?”, Ngõa Nhĩ Đa vừa nghe liền vui mừng, rồi lại hồ nghi nói: “Người không gạt ta chứ?”

“Tuyệt đối không. Ta dùng tôn nghiêm của Ma Pháp Sư thề.”, Ô Mã Lý nặng nề nói.

“VẬY thì tốt. Không thành vấn đề.”, Ngõa Nhĩ Đa vui mừng. Trong những ngày sau này khi gặp phải những phiền phức khác thường, hẳn mới hiểu được quyết định này là bi thảm cỡ nào. Nếu như Khắc Lôi Nhã là tiểu ác ma, thì Ô Mã Lý chính là đại ác ma!

Khắc Lôi Nhã nghi ngờ nhìn hai người cò kè mặc cả. Ô Mã Lý cầm tay nàng đặt lên ma linh thạch, đọc một chú ngữ kỳ quái. Một đạo bạch quang mờ lung bao phủ Khắc Lôi Nhã và ma linh thạch. Khi bạch quang tản đi, nàng cảm thấy trên tinh thần của mình có chỗ không giống trước. Đó chính là có thể trao đổi trực tiếp với Ngõa Nhĩ Đa!

“Ngõa Nhĩ Đa cảm nhận Ma Pháp Hắc Ám nhanh hơn. Về sau có hẳn bên cạnh, mọi chuyện sẽ tốt hơn rất nhiều.” Tuy Ô Mã Lý nói như thế, nhưng Khắc Lôi Nhã cũng đoán không ra ý tứ của hẳn. Chỉ là mơ hồ cảm thấy Ô Mã Lý hình như đang tính toán về chuyện gì đó.

“Được rồi, Khắc Lôi Nhã, người cũng đã mệt mỏi rồi. Nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Ô Mã Lý đẩy cửa sổ nhảy ra ngoài.

Khắc Lôi Nhã vuốt cằm nhìn ma linh thạch trên tay, chau mày lại, không biết là đang nghĩ gì.

“Ngõa Nhĩ Đa, ma linh thạch này rất trân quý sao? Người có thể ẩn giấu hơi thở hắc ám của mình hả?”, Khắc Lôi Nhã cau mày hỏi.

“Tất nhiên. Vô cùng trân quý đó. Ta dựa vào hòn đá này có thể che giấu hơi thở của mình. Nếu như ta không lộ ra thì ai cũng sẽ cho rằng đây chỉ là hòn đá bình thường mà thôi.”, Ngõa Nhĩ Đa đắc chí nói. Mới vừa rồi Ô Mã Lý có thể phát giác ra sự khác biệt của hòn đá cũng là do hẳn lộ ra.

“Trân quý?”, Khắc Lôi Nhã vuốt hòn đá nhỏ, không chút để ý mà nói: “Chỉ có giá trị như thế thôi. Nhìn qua chẳng khác nào phế phẩm. Vậy mà rất trân quý sao?”

“Đương nhiên rồi. Vật này tương đương với Á Thần Khí đó. Nó có thể chứa linh hồn. Có rất ít người có thể nhận ra đây là ma linh thạch. Sự phụ của người thật không đơn giản. Thánh tử cũng không nhận ra được đâu.”. Nói nhảm! Nếu Thánh tử mà nhận ra thì Ngõa Nhĩ Đa hẳn không thể đứng ở đây trò chuyện với Khắc Lôi Nhã.

Chỉ là nếu Ngõa Nhĩ Đa có thể cảm ứng được hơi thở hắc ám bên cạnh mình, coi như có lợi. Khắc Lôi Nhã nghĩ một chút rồi cũng bình thường trở lại. Hôm nay mệt mỏi quá. Hôm nào lại hỏi người này về Ma Pháp Hắc Ám vậy.

“Ngủ.” Ngõa Nhĩ Đa đang chờ câu nói tiếp theo của Khắc Lôi Nhã thì nghe nàng lười biếng nói.

Ngõa Nhĩ Đa lại trợn mắt nhìn Khắc Lôi Nhã thản nhiên cởi quần áo. Nàng chỉ hơi liếc ánh mắt tới hắn đã cảm thấy lạnh cả người, vội vàng rút vào trong ma linh thạch.

Hôm sau, Khắc Lôi Nhã vừa mới thức dậy liền bị quản gia tới gõ cửa nói rằng giáo sư Tạt Mễ Nhĩ sẽ tới dạy nàng văn học và số học. Vậy là kỳ nghỉ hè Cổ Đốn đã sắp xếp xong xuôi cho Khắc Lôi Nhã.

Dùng qua bữa sáng, Khắc Lôi Nhã đi tới thư phòng của mình. Tạt Mễ Nhĩ đã đợi ở đó. Thư phòng ai cũng có, chỉ là sách trong thư phòng của Công Tước đầy đủ hơn rất nhiều. Cho nên bình thường Khắc Lôi Nhã thích đọc sách ở đây.

Tạt Mễ Nhĩ vẫn bộ dáng ôn tồn nho nhã, dịu dàng không thay đổi. Tóc vàng rực rỡ nhìn thật chói mắt.

“Lão sư, để cho người phải chờ lâu.”, Khắc Lôi Nhã mỉm cười, nhàn nhạt hành lễ với Tạt Mễ Nhĩ.

“Không. Ta cũng mới tới. Vậy chúng ta bắt đầu học nhé.”, Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười.

Lúc Khắc Lôi Nhã ngồi xuống, trên bàn đã có bài tập dành cho nàng hôm nay.

Tạt Mễ Nhĩ viết công thức lên bảng, Khắc Lôi Nhã nghiêm túc nghe. Chợt, một động tác nho nhỏ của hắn khiến nàng nghi ngờ. Tư thế viết của Tạt Mễ Nhĩ có chút cứng rắn. Động tác của hắn khiến Khắc Lôi Nhã nghi ngờ. Đó là bởi vì bị thương nên khi nâng tay lên sẽ ảnh hưởng. Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tạt Mễ Nhĩ vẫn dịu dàng mỉm cười như cũ, khí sắc cũng rất tốt. Biểu hiện của hắn không ai có thể nhận ra được là đang bị thương. Hơn nữa, hắn lại là một học giả nổi tiếng nhất đế đô, tay trái gà không chặt. Ai có thể tổn thương hắn đây?

Sự thật thường làm cho người ta phải giật mình. Khắc Lôi Nhã dám khẳng định là Tạt Mễ Nhĩ bị thương, còn bị thương không nhẹ.

Khắc Lôi Nhã không mở miệng hỏi. Những thứ này không có quan hệ gì với nàng cả. Nếu Tạt Mễ Nhĩ đã che giấu như thế chính là không muốn cho ai biết. Thân phận của Tạt Mễ Nhĩ cũng không đơn giản. Khắc Lôi Nhã cũng không mấy hiếu kỳ vấn đề này.

Tới trưa bài giảng hoàn thành. Tạt Mễ Nhĩ uyển chuyển cự tuyệt lời mời lưu lại dùng bữa.

Buổi trưa, Khắc Lôi Nhã và Cố Đốn, còn có Khải Sắt Lâm cùng dùng cơm. Tự nhiên Khắc Lôi Nhã lại phát hiện Cố Đốn có chút không yên lòng.

Hình như đã có chuyện gì xảy ra rồi.

Cố Đốn thậm chí còn chưa ăn cơm xong đã vội vàng ra ngoài. Khắc Lôi Nhã như có điều gì suy nghĩ nhìn bóng lưng Cố Đốn biến mất ở cửa đại sảnh.

“Người có muốn biết chuyện gì xảy ra không?”, thanh âm bí ối của Ngõa Nhĩ Đa vang lên trong đầu Khắc Lôi Nhã.

“Có gì nói thẳng đi!”, Khắc Lôi Nhã mặt không chút thay đổi, lạnh lùng nói.

“Đi mà hỏi kỹ sĩ của người ấy. Lúc ra khỏi núi Tật Phong, gặp được nhị hoàng tử, hẳn với nhị hoàng tử dùng ngôn ngữ của người câm điếc.”, Ngõa Nhĩ Đa nói nhanh.

“Ta biết hẳn là người của nhị hoàng tử, cũng là người của gia gia.” Khắc Lôi Nhã nói một câu khiến Ngõa Nhĩ Đa giật mình.

“Người cũng biết?”, Ngõa Nhĩ Đa kinh hô.

“Nếu ta không đoán sai, bọn họ...” Khắc Lôi Nhã nói tới đây thì dừng lại, thiếu chút nữa khiến Ngõa Nhĩ Đa gấp chết.

“Là cái gì? Người nói mau đi.” Ngõa Nhĩ Đa hỏi tới.

“Ngõa Nhĩ Đa...”, thanh âm không chút để ý của Khắc Lôi Nhã vang lên “Người biết không? Lòng hiếu kỳ thường sẽ phải trả bằng giá cao.”, khiến lòng Ngõa Nhĩ Đa lạnh lẽo. Thiếu nữ hơn mười tuổi nhìn như ánh mặt trời này tuyệt đối không làm cho lòng người thấy ấm áp như bề ngoài.

Ngõa Nhĩ Đa ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không dám phát ra thanh âm nào nữa.

Nói chuyện cùng Khải Sắt Lâm một lúc, Khắc Lôi Nhã đứng dậy trở về nghỉ trưa. Buổi chiều nàng còn học cưỡi ngựa và kiếm thuật nữa.

Tần Diêm theo sau Khắc Lôi Nhã đến trước cửa phòng. Chợt nàng xoay người, nhìn hẳn nhàn nhạt hỏi : “Tối hôm qua không xảy ra chuyện gì có liên quan tới nhị hoàng tử đấy chứ?”

Lời Khắc Lôi Nhã vừa rơi xuống, sắc mặt Tần Diêm liền thay đổi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 22: Đi Tới Công Hội Ma Pháp

L

ời nói của Khắc Lôì Nhã vừa rơi xuống, sắc mặt Tần Diêm liền thay đổi. Nhưng cũng chỉ nháy mắt sau, hãn lại bình thường như cũ.

“Đêm qua nhị hoàng tử điện hạ bị đâm. Cũng may lúc ấy đoàn trưởng Đoàn Kỵ Sĩ ở đấy cho nên thích khách không đắc thủ. Đoàn trưởng kỵ sĩ khiến thích khách bị thương nặng, bản thân mình cũng bị thương không nhẹ.” Tần Diêm trầm giọng nói, ánh mắt không rời gương mặt của Khắc Lôì Nhã, hình như muốn tìm được biểu hiện gì đó từ nét mặt của nàng. Nhưng Khắc Lôì Nhã đã khiến hãn thất vọng.

“Đây là chuyện cơ mật phải không?” Khắc Lôì Nhã lại nhàn nhạt phun ra một câu.

Tần Diêm không nói gì, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy vì sao ngươi lại nói cho ta biết?”, khloe miệng Khắc Lôì Nhã hiện lên một nụ cười châm chọc nhàn nhạt. Cố Đốn cũng không nói chuyện này cho nàng biết. Một là vì không hy vọng chuyện nhị hoàng tử bị đâm truyền ra ngoài. Hai là không muốn Khắc Lôì Nhã bị cuốn vào. Nhưng Tần Diêm lại nói cho nàng nghe, rốt cuộc là có ý gì đây?

“Ngươi không phải Khắc Lôì Nhã trước kia.”, thanh âm Tần Diêm thật thấp nhưng cũng đầy khẳng định.

“Hừ!”, Khắc Lôì Nhã nhẹ nhàng cười lạnh một tiếng. Nàng ngẩng đầu lên miệt thị nói : “Lôi Mông Tần Diêm! Ta chính là Hi Nhĩ Khắc Lôì Nhã! Là người người thề cả đời này vĩnh viễn bảo hộ!”

“Vâng.” Tần Diêm cúi đầu, tay phải nắm thành quyền. Trong ngực như bị giáng một búa nặng nề.

“Nói đi. Người cho ta biết chuyện này để làm gì?”. Trong lòng Khắc Lôi Nhã đã có đáp án, nhưng vẫn hỏi.

“Muốn nhìn thái độ của tiểu thư.”, Tần Diêm cũng không che giấu thái độ của mình.

“Người và gia gia đều ủng hộ nhị hoàng tử. Mặc dù ngoài mặt người không tỏ thái độ gì nhưng lại phái người âm thầm trợ giúp. Ngoài là kị sĩ của ta, người còn có thân phận gì?”, Khắc Lôi Nhã hài hước nhìn sắc mặt Tần Diêm biến hóa, hỏi. Trong hoàng thất, người thừa kế là đại hoàng tử, nhưng sự thật hình như không phải thế.

“Tiểu thư, sự sáng suốt của người vượt qua Công Tước Cổ Đốn.” Giờ phút này trên mặt Tần Diêm một mảnh nặng nề, nói thật lòng mình.

“Ta không cần người nịnh nọt.” Khắc Lôi Nhã lạnh lùng nói, mặc dù Tần Diêm không có ý này.

Trong mắt Tần Diêm lóe lên tia khó xử. Hắn biết Khắc Lôi Nhã muốn hỏi gì, nhưng bây giờ không phải lúc.

“Tiểu thư, thân phận khác của ta không tiện nói ra. Hy vọng người có thể tha thứ. Đến lúc cần thiết người sẽ biết. Chỉ là hiện tại thời cơ chưa tới!”, Tần Diêm nghiêm túc nói.

“Được. Có cơ hội sẽ biết thôi.”. Khắc Lôi Nhã không dây dưa vấn đề này. Nàng có thể xác định thân phận Tần Diêm tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Tần Diêm nhìn đôi mắt sáng ngời của thiếu nữ trước mặt mà lòng đầy phức tạp. Người thiếu nữ này mình đã thề thủ hộ cả đời. Nàng một lần lại một lần

khiến hắn thay đổi ấn tượng. Trong thân thể nho nhỏ lại có một lực lượng vô tận. Nàng sáng suốt, có dũng khí lâm nguy không sợ hãi, tốc độ phát triển kinh người, còn có hậu thuẫn lớn phía sau. Thật không dám tưởng tượng nàng sẽ trở thành người như thế nào. Càng không cách nào tưởng tượng nổi kết cục của kẻ địch của nàng. Cũng may nàng không phải ai khác, mà là cháu gái bảo bối của Cổ Đốn Công Tước.

“Người còn ngần ra đó làm gì? Chuẩn bị xe ngựa. Buổi chiều ta muốn tới nơi chế tạo châu báu. Ta nghỉ ngơi trước.”, thanh âm lạnh lùng của Khắc Lôì Nhã gọi thần trí Tần Diêm trở về.

Tần Diêm khẽ gật đầu đồng ý. Hắn biết Khắc Lôì Nhã muốn dùng ma hạch làm nhẫn cho mẫu thân. Nhìn bóng dáng nàng biến mất ở cửa, trong lòng hắn hết sức phức tạp. Hắn hối hận! Đúng vậy, hắn hối hận thật sâu. Hối hận rằng đêm đó ở học viện đã không bảo vệ cho nàng, khiến nàng mất đi tin tưởng với mình.

Cửa đóng lại, Khắc Lôì Nhã lật người trên giường. Trong đầu đột nhiên vang lên thanh âm đáng ghét của Ngõa Nhĩ Đa: “Người không thấy người đối với kỹ sĩ của mình quá lạnh lùng sao? Ta thấy hắn rất trung thành với người.”

“Vậy người muốn ta phải làm thế nào? Chẳng lẽ dùng khuôn mặt tươi cười chào đón nói với hắn rằng kỹ sĩ của ta, người chuẩn bị xe ngựa nha, ta muốn đi ra ngoài sao?”, Khắc Lôì Nhã chậm chọc đáp trả. Để cho Tần Diêm ở lại bên người đã phá vỡ nguyên tắc của nàng rồi. Một lần bất trung, cả đời không cần. Nhưng ở thế giới này, nàng thực sự quá nhỏ bé.

Ngõa Nhĩ Đa rùng mình một cái. Thật không dám tưởng tượng bộ dáng làm nũng của tiểu ác ma này. Nước đôi dòng chảy, bầu trời sụp đổ cũng chưa chắc thấy được nàng làm nũng. Nàng mà làm như vậy đối với ai, đảm bảo người kia còn thê thảm hơn sa vào địa ngục gấp trăm nghìn lần!

Ngõa Nhĩ Đa trầm mặc. Mặc dù không biết người kỵ sĩ đó đã làm gì đối với Khắc Lôi Nhã nhưng hẳn có thể cảm thấy nàng không thích người đó.

“Ngủ. Người mà còn nói nhảm, ta liền cho người tắm nước nóng trong nồi.” một câu uy hiếp hời hợt của Khắc Lôi Nhã khiến Ngõa Nhĩ Đa bỏ ngay ý niệm nói tiếp trong đầu.

Buổi chiều, Khắc Lôi Nhã và Tần Diêm đi tới nơi chế tạo châu báu.

Biển hiệu đơn giản lại có ý vị của cửa hàng khiến nàng thưởng thức. Ký hiệu cổ xưa thể hiện niên đại lâu đời của nó.

Xe ngựa vừa dừng lại liền có người ra ngoài nghênh đón. Trong đế đô này đều biết dấu hiệu Hoa Sắc Vi là của nhà quý tộc nào.

“Tiểu thư Khắc Lôi Nhã, đã lâu không thấy.” nhân viên phục vụ chào đón mang ý cười dào dạt của con buôn. Hoa si Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã là khách quen của tiệm này nhưng đã lâu không thấy xuất hiện.

Khắc Lôi Nhã chỉ nhàn nhạt gật đầu, không nói gì. Mặt nhân viên phục vụ kia có chút co quắp. Nếu là trước kia, nàng đã không kịp chờ mà hỏi có kiểu dáng mới gì không. Hôm nay thật là kỳ quái. Mặc dù như vậy, nhân viên này vẫn ân cần dẫn Khắc Lôi Nhã vào tiệm. Khắc Lôi Nhã nói ra ý định của mình, nhân viên phục vụ liền dẫn nàng lên phòng khách quý ở lầu hai, rồi an bài sử phụ chế tạo châu báu nói chuyện với nàng. Thế nhưng, vừa bước lên cầu thang lại gặp được người khiến cho Tần Diêm kinh ngạc.

“Đại hoàng tử điện hạ...”, Tần Diêm nhỏ giọng hành lễ.

“Không cần khách sáo như thế. Ta cũng chỉ là khách mà thôi.”, Đại hoàng tử điện hạ mỉm cười ngăn Tần Diêm hành lễ. Ánh mắt ngạc nhiên rơi xuống trên người Khắc Lôi Nhã.

“Đại hoàng tử điện hạ.” Khắc Lôê Nhã khẽ hành lễ, không nói gì thêm. Trong trí nhớ mờ hồ của nàng, ấn tượng đối với đại hoàng tử ngoài anh tuấn ra thì không còn gì nữa. Đúng là nam tử trước mắt và Nam Hi cùng có dung nhan tuấn mỹ, chỉ là có vẻ thành thực hơn. Ánh mắt tinh quang cũng không giống với Nam Hi ngang ngạnh. Vừa nhìn liền biết là người bình tĩnh.

Đại hoàng tử Vương Lý Tư ngạc nhiên nhìn thiếu nữ trước mắt. Đây là Khắc Lôê Nhã hoa si lại ngu ngốc trong ấn tượng của mình đó sao? Mới không gặp nàng một thời gian, không nghĩ tới nàng sẽ cho mình cảm giác hoàn toàn bất đồng. Ánh mắt lạnh lùng, từ chối người ngoài ngàn dặm làm cho người ta có cảm giác không dám có ý đồ xấu.

“A! Tiểu thư Khắc Lôê Nhã, ta không quấy rầy ngươi nữa.” Vương Lý Tư mỉm cười nhường đường cho nàng.

Khắc Lôê Nhã ưu nhã hành lễ, rời đi. Tần Diêm theo sau.

Wang Lý Tư nhìn theo bóng lưng nàng, nhú nhú mày đầy nghi ngờ nhưng cũng không suy nghĩ gì thêm rồi rời đi.

Khắc Lôê Nhã ngồi lặng lẽ trong phòng khách quý. Trên bàn Hoa Trà tỏa ra mùi hương thơm ngát. Tần Diêm đứng sau không nói gì. Hình như hắn đang suy tư.

“Tuần sau là sinh nhật của công chúa Mã Lệ Ti. Đại hoàng tử tới là đặt quà cho nàng mà thôi.” Một câu nói nhàn nhạt của Khắc Lôê Nhã đã chỉ ra suy nghĩ của Tần Diêm. Đồng thời nàng cũng có chút khổ não. Tặng quà gì cho công chúa Mã Lệ Ti đây?

Thợ kim hoàn thu chút tiền đặt cọc chế tạo chiếc nhẫn, hẹn Khắc Lôê Nhã ba ngày sau đến lấy. Nàng liền cùng Tần Diêm rời đi.

Đi tới cửa, Khắc Lôê Nhã chợt nhớ tới mình quên mất một người. Đó là Thánh Ma Đạo Sư Khắc Lý Phu. Đi tìm hắn vậy.

“Đi Công Hội Ma Pháp!”, Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt nói với phu xe.

Cửa chính hùng vĩ của Công Hội Ma Pháp chỉ có hai Ma Pháp Học Đồ trực.

Khi bọn hắn thấy Khắc Lôi Nhã quần áo chỉnh tề đi tới thì sắc mặt chưa tính là cung kính, nhưng cũng tương đối khách khí. Ma Pháp Học Đồ không được coi là Ma Pháp Sư chân chính, không có tư cách cao ngạo khi đối mặt với quý tộc.

“Xin hỏi vị tiểu thư này có chuyện gì không ạ?”, một người hỏi.

“Ta tìm Khắc Lý Phu.”, Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt đáp.

Lời của nàng làm cho hai Ma Pháp Học Đồ nhú mày. Thánh Ma Đạo Sư Khắc Lý Phu có thể nói tìm là được sao. Thiếu nữ trước mắt chắc là tiểu thư nhà quý tộc nào đó, vì để thỏa mãn lòng hiếu kỳ mà tới chiêm ngưỡng phong thái đại sư Khắc Lý Phu mà thôi. Bọn họ hoàn toàn không chú ý rằng thiếu nữ trước mắt gọi thẳng tên của đại sư. Hơn nữa giọng nói không hề có chút tôn kính nào.

Nghĩ tới đây, hai Ma Pháp Học Đồ nhin không được, vẻ mặt kiêu ngạo, tự chủ trương nói: “Đại sư Khắc Lý Phu không có ở đây. Mời đi ra ngoài cho.”

Khắc Lôi Nhã sao không hiểu ý nghĩ của hai người kia. Vì vậy nói một câu với thái độ không thèm quan tâm: “Được. Nếu hẳn biết các người ngăn ta ở bên ngoài, hậu quả các người tự gánh chịu.”

Hai người sững sốt, nhìn nhau một cái. Chúng cảm thấy thiếu nữ nói chuyện có điểm gì đó là lạ. Ngộ nhờ là khách quý của đại sư Khắc Lý Phu thật, mà lại bị ngăn bên ngoài, nếu để đại sư biết thì họ liền xong đời. Ai mà chịu nổi lửa giận của đại sư chứ!

“Người chờ một chút. Ta đi thông báo.”. Rốt cuộc, một người có vẻ cơ trí hơn nói, rồi chạy vào trong.

Khắc Lôi Nhã cũng không nói gì, chỉ đứng lẳng lặng ở đó.

Sau lưng nàng vang lên tiếng bước chân, hình như có mấy người đang đi lại đây.

“Sao người lại tới đây?”, một thanh âm mang theo ý chán ghét nồng đậm vang lên sau lưng Khắc Lôi Nhã.

Là giọng của Lạp Tây Á.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 23: Hình Ảnh Siêu Chấn Động

K

hắc Lôì Nhã nghe thấy thanh âm đó, thậm chí cũng không đáp lại, hoàn toàn coi như không nghe thấy.

Lạp Tây Á cau mày nhìn bóng dáng quen thuộc đứng đó. Trong lòng dâng lên một cỗ tức giận. Đêm đó, chính là nàng lừa mình rằng gia gia đến, mới đánh lén được mình, khiến mình phải diện bích một tháng! Trong thời gian phiền não này, Lạp Tây Á cũng nghĩ vô cùng rõ ràng. Nếu như Khắc Lôì Nhã không vô sỉ dùng cách hạ lưu như vậy, mình tuyệt đối sẽ không thua nàng. Sợ hãi và nhục nhã cô ta dành cho mình, khiến mình hận đến nghiến răng nghiến lợi. Lúc ấy mình lại bị con ngốc này hù dọa thành như vậy. Thật là nhục nhã! Khuất nhục ngày hôm nay, nhất định sẽ có ngày hoàn trả gấp trăm lần!

Trước mặt Lạp Tây Á là một lão giả mặc một thân áo bào Ma Pháp thật dài. Trên ngực áo khoác có một đóa hoa Tiểu Kim. Có thể thấy hẳn chính là một Ma Đạo Sư, thực lực ở dưới Khắc Lý Phu. Chỉ kém một cấp, nhưng khác biệt rất lớn. Người này chính là viện trưởng học viện Húc Nhật, cũng là sư phụ của Lạp Tây Á – Mạc Trát.

Mạc Trát nhìn bóng lưng thiếu nữ tóc vàng trước mặt, biết rằng đó chính là tỷ tỷ của Lạp Tây Á – Khắc Lôì Nhã. Đối với nàng Mạc Trát không có hảo cảm. Đã sớm nghe nói nàng hoang đường từ miệng của đồ đệ bảo bối Lạp Tây Á rồi.

Hai người trẻ tuổi đi sau dĩ nhiên là sư huynh của Lạp Tây Á. Ánh mắt không tốt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Khắc Lôì Nhã.

Lạp Tây Á thấy Khắc Lôi Nhã không để ý đến mình, vốn định phát tác. Nhưng nghĩ tới đây là Công Hội Ma Pháp, hơn nữa còn đang ở cùng sư phụ, cuối cùng đành nhịn. Nàng quay đầu nhìn Tần Diêm lạnh giọng hỏi: “Tần Diêm, các người ở chỗ này làm gì?”

“Hồi bẩm nhị tiểu thư, chúng ta tìm đại sư Khắc Lý Phu.”, Tần Diêm nhàn nhạt đáp trả, không kiêu ngạo không tự ti.

“Cái gì?”, Lạp Tây Á vừa nghe đáp án này thiếu chút nữa bật cười. Hoa si ngu ngốc này muốn gặp đại sư Khắc Lý Phu? Thật là cười chết người. Ha ha! Đại sư Khắc Lý Phu là người mà ả ngu ngốc này nói thấy là thấy được sao? Phải biết rằng bọn họ khẩn cầu sư phụ thật lâu, người mới đồng ý dẫn đi gặp đại sư Khắc Lý Phu, hy vọng có thể được chỉ giáo một chút.

Đáy mắt Tần Diêm hiện lên một tia sáng rõ thoáng qua rồi biến mất. Hình như là hài hước nhưng cũng không rõ lắm.

“Chỉ bằng người mà đòi gặp đại sư Khắc Lý Phu sao? Thật là người si nói mộng!” Lạp Tây Á cười lạnh, nói đầy châm chọc. Hai nam tử phía sau nàng cũng cùng vẻ mặt châm biếm. Ý tứ của nàng rõ ràng nói Khắc Lôi Nhã thật ngu ngốc hơn so với cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

Khắc Lôi Nhã vẫn trầm mặc, hoàn toàn không nhìn đến Lạp Tây Á đang cười nhạo. Cũng không để ý đến viện trưởng bên cạnh. Những học sinh khác gặp viện trưởng ở bên ngoài sẽ rất cung kính mà hành lễ. Nhưng Khắc Lôi Nhã lại không có ý kính trọng gì. Chỉ là cấp trên của những người dạy tri thức căn bản mà thôi. Đối với những người dạy tri thức căn bản, Khắc Lôi Nhã còn kính trọng một chút. Nhưng vị viện trưởng này không gây bất kỳ cảm giác gì cho nàng.

Tần Diêm cũng trầm mặc, không nói ra chuyện đại sư Khắc Lý Phu đã thu Khắc Lôi Nhã làm đệ tử.

Mạc Trát nhẹ nhàng ho: “Được rồi, Lạp Tây Á, chúng ta vào thôi.”

“Dạ, sư phụ.” Lạp Tây Á hiểu mục đích lần này tới đây không phải để giấu cột ả ngu ngốc này mà là có chuyện quan trọng phải làm. Lần sau phải tìm cơ hội thích hợp dọn dẹp ả mới được!

Vừa lúc đó, Mạc Trát thấy được vòng tay của Khắc Lôi Nhã, kinh hô lên: “Vòng tay dịch chuyển tức thời!”. Vòng tay này hẳn biết. Bảo bối trân quý này do sư phụ Khắc Lý Phu tốn rất nhiều thời gian làm nên. Dịch chuyển tức thời là pháp thuật cao cấp. Khi một người đạt tới trình độ tu tập ma pháp nhất định có thể thực hiện được thuật này. Nhưng muốn thể hiện pháp thuật cao cấp kết hợp với Ma Pháp Đạo Cụ lại tương đối khó khăn. Một vật trân quý như vậy lại đeo ở trên này thiếu nữ này!

“Sao cơ? Sư phụ?”, Lạp Tây Á cũng giật mình, bởi vì rất ít khi thấy sư phụ lộ ra nét mặt luống cuống như vậy.

Mạc Trát không trả lời Lạp Tây Á, mà nhìn Khắc Lôi Nhã thận trọng hỏi: “Khắc Lôi Nhã, vòng tay của người từ đâu mà có?”

“Người ta cho.”, Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt đáp. Đó là nàng nể mặt của viện trưởng mà trả lời một tiếng.

“Không thể! Đó là bảo bối trân quý của sư phụ.” Mạc Trát cả kinh thất sắc. Nhưng nếu không phải được cho, vật này sao có thể xuất hiện ở đây? Sư phụ không thể nào làm mất, để nó lạc vào tay Khắc Lôi Nhã được.

“Cái gì?”, Lạp Tây Á la hoảng. Hai đệ tử khác của Mạc Trát cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Nàng ăn trộm!”, Lạp Tây Á tức giận kêu lên. “Khắc Lôi Nhã! Người là tên ăn trộm. Thật vô sỉ! Người ném mặt mũi của nhà Hi Nhĩ ở đâu? Ta muốn...” hận thù của Lạp Tây Á đối với Khắc Lôi Nhã khiến nàng mất đi lý trí. Lời nói không vận dụng não cứ như vậy thốt ra. Tần Diêm nhẹ nhàng

nhúu mày. Sao trước kia hã không phát hiện nhị tiểu thư như thiên sứ này không có giáo dục như vậy nhỉ?

“Người là heo sao?”, một câu nói nhẹ nhàng của Khắc Lôi Nhã làm cho mọi người im lặng như tờ. “Trên thế gian này có mấy người trộm được cái gì của Thánh Ma Đạo Sư Khắc Lý Phu sao?”

Những lời này vừa rơi xuống, miệng của Lạp Tây Á như bị nhựa cao su cố định, mở thật to không khép lại được.

Sắc mặt Mạc Trát nghiêm túc. Hai đệ tử bên cạnh cũng sững sờ đứng im ở đó.

Khi mọi người đang chết lặng, cửa Công Hội Ma Pháp vang lên tiếng chạy dồn dập.

Lão đầu háo sắc Khắc Lý Phu nhảy cẫng từ bên trong ra (iem thề là tác giả viết vậy ạ). Vừa thấy Khắc Lôi Nhã ở cửa trên mặt cười thành một đóa hoa. Hã nhanh chóng chạy tới, trong miệng gào thét ý vị đáng khinh: “Oh~~ oh~~ đồ đệ bảo bối thân ái của ta. Ta cứ nghĩ là người không đến tìm ta cơ đấy!”

Mạc Trát hoàn toàn hóa đá. Sư phụ gọi hã như vậy sao? Gọi buồn nôn như vậy sao? Không phải! Chuyện này chưa từng xảy ra.

Những người khác cũng ngốc luôn, nhưng cũng cao hứng. Không ngờ đại sư thích sư phụ của mình như vậy. Chuyện được đại sư chỉ giáo có hy vọng rồi!

Trong đáy mắt Tần Diêm hiện lên một tia châm chọc không dễ dàng phát giác được.

Ma Pháp Học Đồ đi thông báo thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình. Hã chỉ nói có một thiếu nữ tóc vàng muốn gặp đại sư Khắc Lý Phu, còn uy

hiếp nếu không gặp được mình tự gánh hậu quả. Không ngờ đại sư chẳng những không ngại giọng điệu cuồng vọng của cô gái kia, mà còn vội vàng vọt tới.

Mọi người không ngờ rằng chuyện kinh ngạc hơn còn chờ ở phía sau!

Sau một khắc, Khắc Lý Phu đã chạy vội tới trước mặt Khắc Lôi Nhã, vươn tay ôm lấy nàng liền bị nàng nhẹ nhàng lắc mình tránh thoát. Khắc Lý Phu xoay người vén váy của nàng. Váy vừa tung lên, Khắc Lôi Nhã liền lui lại, đảo qua một cái. Tần Diêm ôm hông nàng, nàng mượn lực đạp chính xác một phát lên mặt Khắc Lý Phu! Một loạt động tác liền mạch lưu loát. Tần Diêm và Khắc Lôi Nhã phối hợp vô cùng ăn ý.

Quạ kêu loạn, lá bay đầy trời!

(Sau này, Khắc Lý Phu vẫn giữ thói quen gặp Khắc Lôi Nhã liền vén váy của nàng, không sợ uy hiếp, làm không biết mệt. Nhưng chẳng có lần nào thành công.)

Mạc Trát sống lâu như vậy, lần đầu tiên cảm thấy sư phụ mình thật đáng khinh bỉ.

Suy nghĩ của Lạp Tây Á hoàn toàn đình trệ. Sắc mặt giống y như cá Palette, muốn bao nhiêu đặc sắc có bấy nhiêu, y như kẻ ngốc đứng đó không nhúc nhích nổi. Mà hai vị sư huynh của nàng thiếu chút nữa sùi bọt mép ngất đi!

“Oh~~ Khắc Lôi Nhã thân ái. Sao ngươi lại đối xử như vậy với sư phụ?”, Khắc Lý Phu bộ dáng không có việc gì, còn phớt tỉnh lấy khăn lau mặt, ai oán nói. Trên mặt giấu hài khéo léo thật rõ ràng!

“Còn muốn ôm bao lâu?”, Khắc Lôi Nhã không để ý tới Khắc Lý Phu đang tình ái dào dạt khóc lóc kể lể, mà liếc mắt về Tần Diêm phía sau, lạnh giọng nói.

Tần Diêm vội vàng buông lỏng tay ra, giúp Khắc Lôi Nhã đứng ngay ngắn lại.

“Lần sau còn dám vén váy ta, ta làm thịt ngươi!”. Giọng điệu âm trầm của Khắc Lôi Nhã khiến cho hai Ma Pháp Học Đồ đứng ở cửa hồi hồn lại. Bọn họ liều mạng xoa xoa mắt, hoài nghi sự việc vừa nãy là ảo giác.

“Đồ đệ bảo bối, đừng như vậy mà!”, mắt Khắc Lý Phu vẫn đắm đuối nhìn bộ ngực của Khắc Lôi Nhã (ta chết đây ==) “Ta đoán một chút nhé. Hôm nay ngươi buộc thắt lưng hình tròn.”

Mọi người vừa lấy lại tinh thần liền co quắp khóe miệng. Mặc dù sớm biết đại sư Khắc Lý Phu rất háo sắc, nhưng không nghĩ lại lộ liễu như vậy.

Ánh mắt Khắc Lôi Nhã lạnh lẽo khiến Khắc Lý Phu mất tự nhiên. Hắn ho khan, lộ ra thần sắc nghiêm túc: “Được rồi, Khắc Lôi Nhã, đi cùng ta đến phòng thí nghiệm. Ta sẽ đem bút ký của ta cho ngươi.”

“Được.”, Khắc Lôi Nhã gật đầu.

Khắc Lý Phu mang theo Khắc Lôi Nhã và Tần Diêm cứ như vậy đi vào cửa chính Công Hội Ma Pháp. Lòng đang tràn đầy vui mừng nên hắn hoàn toàn không thấy ở cửa còn một đệ tử khác của mình.

“Sư phụ...” Mạc Trát rốt cuộc lên tiếng gọi Khắc Lý Phu đang đi vào.

“Hả?”, Khắc Lý Phu lúc này mới quay đầu lại nhìn Mạc Trát :“Ah? Mạc Trát, sao ngươi lại tới đây?”

Những lời này khiến khóe miệng Mạc Trát khẽ co quắp.

Sự phân biệt đối xử này khiến mọi người hoàn toàn không còn lời nào để nói.

“Sư phụ, là người nói hôm nay rảnh rồi, ta có thể tới a.” Mạc Trát thận trọng trả lời.

“A, hôm nay không rảnh. Hôm khác đi.” Tất cả ý định của Khắc Lý Phu đều ở trên người Khắc Lôi Nhã, làm sao còn có thời gian mà để ý tới Mạc Trát.

“Dạ, sư phụ.” Mạc Trát gật đầu cung kính, không dám có dị nghị gì.

Mọi người đưa mắt nhìn bóng dáng đoàn người Khắc Lôi Nhã biến mất ở cửa chính Công Hội Ma Pháp.

Nhìn theo Khắc Lôi Nhã, Lạp Tây Á cơ hồ muốn nghiêng nát răng của mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 24: Cho Ta Xem Sự Trung Thành Của Người

T

âm tình Lạp Tây Á không cách nào bình tĩnh được, không thể tin nổi một màn vừa diễn ra trước mắt. Đại sư Khắc Lý Phu trong truyền thuyết lại có thể đối với ả ngu ngốc kia thân thiết như vậy. Thậm chí còn lấy lòng! Hận thù, ghen tỵ, không cam lòng, tất cả những tâm tình này cắn nuốt Lạp Tây Á trong nháy mắt.

“Sư phụ, chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao ả ngu ngốc kia lại cùng đại sư Khắc Lý Phu thân thiết như thế?”, Lạp Tây Á đè xuống tâm tình hận đến nghiến răng, hỏi. Nếu Khắc Lô Nhã đang ở trước mặt nàng, nàng sẽ hung hăng nhào lên cắn vài hớp! Nàng mới là thiên chi kiêu nữ! Tất cả ngôi sao đều phải vây xung quanh trăng sáng là nàng (chúng tinh phụng nguyệt)! ả ngu ngốc kia lại dám cười lên đầu nàng như vậy!

“Ta cũng không rõ. Điều duy nhất ta có thể xác định đó là sư phụ đã thu nàng làm đệ tử, còn rất sủng ái.” Mạc Trát khẽ than thở. Hắn có thể hiểu được tâm tình của Lạp Tây Á. Nhưng sự thật Khắc Lô Nhã được sư phụ thu làm đệ tử không còn gì để tranh cãi. Hy vọng chuyện này đối với đồ đệ quá mức cao ngạo của mình không tạo thành đả kích quá lớn.

“Không thể nào. Cô ta là hoa si lại ngu xuẩn!” Lạp Tây Á đầy kích động. Nàng phải tiếp nhận tình huống này như thế nào?! Hoa si ngu ngốc mình ghét nhất lại thành sư muội của sư phụ mình tôn kính!! Đây là chuyện nhục cười chó má gì? Lần đầu tiên trong lòng Lạp Tây Á mắng ra lời bất nhã.

“Đúng vậy, sư phụ, điều này sao có thể! Nhất định là nàng dùng sắc đẹp dụ dỗ đại sư Khắc Lý Phu.” Một người đệ tử nói một cách chắc chắn, trên mặt

đầy tức giận.

“Không sai. Sư phụ, người cần tra ra rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Có lẽ hoa si Khắc Lôi Nhã dùng mị thuốc với đại sư Khắc Lý Phu.” Người đệ tử còn lại cũng không cam lòng nói.

“Câm miệng!”. Không ngờ sắc mặt của Mạc Trát thay đổi, lớn tiếng khiển trách “Tất cả câm miệng cho ta! Không được nói hươu nói vượn!”

Mọi người đều im lặng lại. Lần đầu tiên sư phụ nổi giận lớn như vậy.

“Ghen tỵ đã che mắt, lấp đi lý trí của các người rồi sao? Kiểm chế lại cho ta!”. Mạc Trát tức giận khiển trách “Các người cho là Khắc Lôi Nhã có thể bỏ thuốc đại sư Khắc Lý Phu sao? Sư phụ háo sắc, nhưng đã có khi nào các người nghe nói người bởi vì nữ sắc mà làm hỏng việc, hay váng đầu làm ra chuyện gì không có đạo lý chưa? Các người không chỉ vu oan Khắc Lôi Nhã, mà còn vũ nhục sư phụ!”

Tất cả mọi người sửng sốt, kinh hoàng, không ai dám thở mạnh. Vũ nhục đại sư Khắc Lý Phu, hậu quả không ai đảm đương nổi. Lời nói của Mạc Trát như kim châm vào lòng họ. Đúng thế. Đừng nói là Khắc Lôi Nhã, ngay cả sư phụ bọn họ cũng không có năng lực đó. Sự thật thật tàn nhẫn. Đại sư Khắc Lý Phu trong truyền thuyết lại thu nhận hoa si đó làm đệ tử.

Mạc Trát nhìn ba đệ tử trước mặt nhẹ nhàng than thở. Ba đệ tử này thiên tư rất khá, nhưng còn quá trẻ, dễ ghen tỵ. Tính tình như vậy về sau sẽ gặp nhiều khó khăn. Có lẽ mình đã quá cứng chiều bọn họ, không để họ trải qua thử thách. Bây giờ nhìn lại, phương thức giáo dục này thật sai lầm.

“Thật xin lỗi, sư phụ.”, Lạp Tây Á lên tiếng đầu tiên. Mạc Trát thích nàng cũng bởi vì nàng khéo léo.

“Sư phụ, chúng con sai lầm rồi.” Hai đệ tử khác cũng vội vàng nhận lỗi.

“Các người a, tuổi còn trẻ, hy vọng có thể thành thực chút. Đừng vì bề ngoài của sự vật mà che lấp đôi mắt của mình và cả nơi này.” Mạc Trát chỉ vào lòng mình nói ra lời thâm thía.

“Vâng thưa sư phụ.” Tất cả mọi người gật đầu, sắc mặt cũng có chút xấu hổ.

“Mặc dù không biết tại sao sư phụ lại thu Khắc Lôi Nhã làm đệ tử, nhưng đây là sự thật không thể thay đổi. Nàng là sư muội của ta, hy vọng các người đối xử đúng mực với nàng.” Mạc Trát có chút bất đắc dĩ nói. Hẳn biết với tính tình bị chiều hư của Lạp Tây Á, rất có thể sẽ gây chuyện. Mạc Trát than thở: “Lạp Tây Á, người ngàn vạn lần không được hành động quá khích, hiểu không?”. Mạc Trát lo lắng không phải bởi vì sợ ảnh hưởng đến tình tỷ muội của bọn họ, mà là sợ Khắc Lý Phu. Người này siêu cấp bao che. Từ thái độ hôm nay đối với Khắc Lôi Nhã có thể thấy hẳn yêu thích nàng cỡ nào. Nếu như bảo bối Khắc Lôi Nhã mà bị người nào đó tổn thương, sợ là người đó không chịu nổi lửa giận của hắn.

“Vâng.” Ngoài mặt mọi người đồng ý, nhưng trong lòng nghĩ thế nào Mạc Trát không biết được. Lạp Tây Á cũng khéo léo chiều ý hắn. Chỉ là trong lòng nàng ghen tỵ cùng phần hận như cỏ dại điên cuồng mọc lan tràn.

“Đi thôi. Có một ngày chúng ta sẽ biết sư phụ tại sao muốn thu nàng làm đệ tử. Hiện tại điều chúng ta phải làm là tiếp tục tu tập.” Mạc Trát dẫn đầu đi phía trước, ba người trao đổi ánh mắt với nhau liền đi theo phía sau.

Trong Công Hội Ma Pháp, Khắc Lôi Nhã đang quan sát kết cấu.

Tầng thứ nhất chính là nơi nàng đang đứng. Một quảng trường rất lớn, bốn phía có mấy cửa sổ nhỏ. Đây là nơi khảo hạch thân thủ của Ma Pháp Sư. Ở giữa có một sân khấu khổng lồ. Đây cũng là một thang máy cực lớn, nối thẳng với tầng lầu bên trên.

Đứng trong thang máy, Khắc Lý Phu tùy ý niệm chú ngữ, sân khấu vững vàng từ từ đi lên lầu hai. Khắc Lôi Nhã nhìn thấy cửa hàng ở sát bên. Mỗi cửa hàng đều có người trông coi. Nhìn áo khoác thì đều là Ma Pháp Học Đồ. Tại sao lại như vậy? Khắc Lôi Nhã sinh nghi. Ma Pháp Sư không phải là ghét nhất thương nhân vàng đỏ nhọ lòng son (hám lợi đen lòng) hay sao? Sao lại mở cửa hàng ở đây?

Khắc Lý Phu hình như nhìn thấu nghi ngờ của Khắc Lôi Nhã, cười cười giải thích: “Nhưng cửa hàng này đều là các Ma Pháp Sư tự mình mở, dùng để trao đổi đồ dùng ma pháp. Chỉ trao đổi mà không mua bán.”

Thì ra là như vậy. Đây cũng là biện pháp rất tốt để các Ma Pháp Sư trao đổi với nhau.

Lầu ba là phòng thí nghiệm của từng Ma Pháp Sư. Càng đi lên thì địa vị càng cao.

Lầu cuối đương nhiên là phòng thí nghiệm của Khắc Lý Phu.

“A ha ha! Khắc Lôi Nhã, người thấy chỗ này của ta thế nào?” Khắc Lý Phu giống như đứa trẻ khoe khoang, chỉ vào phòng thí nghiệm lớn của hắn hỏi.

“Không nhìn ra gì.” Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt trả lời. Phòng thí nghiệm của Khắc Lý Phu hỗn loạn vô cùng, nhưng trong loạn có trật tự. Sợ rằng chỉ có chủ nhân mới biết những tài liệu của mình để ở đâu.

“Người chờ một chút.” Trên tay trống rỗng của Khắc Lý Phu đột nhiên có một quyển bút ký. Hắn đưa cho Khắc Lôi Nhã. “Cái này cho người. Là bút ký giai đoạn đầu của ta, rất hữu dụng.”

Khắc Lôi Nhã nhận lấy lật ra, nhẹ nhàng nhíu mày. Quả nhiên giải thích vô cùng độc đáo. Không thể không thừa nhận lão đầu háo sắc này quả thật rất lợi hại. Quả nhiên có tư cách làm Thánh Ma Đạo Sư duy nhất của An Mạt Cách Lan.

“Người bây giờ không thích hợp vận dụng chú ngữ quá mức cao cấp. Chờ thời cơ chín muồi ta sẽ dạy cho người. Thế giới ma pháp tuyệt diệu rộng lớn, không thể nóng vội được, phải tiến hành theo chất lượng.” Khắc Lý Phu nghiêm túc nói. Lời này không hện mà hợp với lời của Ô Mã Lý.

“Dạ biết thưa sư phụ.” Một câu sư phụ của Khắc Lôi Nhã khiến Khắc Lý Phu như mở cờ trong bụng.

“Tuần sau là tiệc sinh nhật của công chúa, người tới sớm một chút.” Khắc Lý Phu chợt nói.

Khắc Lôi Nhã có chút nghi ngờ. Theo tính tình của Khắc Lý Phu, phải rất ghét thế tục, càng không tham gia những bữa tiệc nhàm chán mới phải. Nhưng bây giờ lại chủ động đưa ra yêu cầu. Sao không kỳ quái cho được. Sau nàg nghe thấy Khắc Lý Phu cười gian, nàg liền biết không có chuyện gì tốt.

“Sư phụ, có ai nói người cười rất bí ối chưa?” Khắc Lôi Nhã cau mày nhìn Khắc Lý Phu vẫn không ngừng cười gian.

“Có sao? Có sao?” Khắc Lý Phu lập tức khôi phục dáng vẻ phớt tỉnh, cau mày hỏi.

“Mục đích là gì?” Khắc Lôi Nhã không tin lời nói bí ối của sư phụ. Càng nghiêm túc càng có vấn đề.

“Không có gì. Ha ha. A ha ha ~” Khắc Lý Phu cười không khép miệng lại được “Ha ha, chính là lão gia hỏa cũng tham gia. A ha ha ~”

Khắc Lôi Nhã hồ nghi nhìn Khắc Lý Phu. Nàng tò mò lão gia hỏa trong miệng sư phụ là ai.

“Được rồi. Đồ đệ bảo bối. Không hỏi nhiều nữa. Dù sao đến ngày đó người cũng biết được lão gia hỏa theo lời ta nói là ai.”

“Nhớ đó. Vào cung sớm một chút.” Khắc Lý Phu không yên lòng, một lần nữa dặn dò. Nếu công chúa không muốn mời Khắc Lôi Nhã, nàng là đệ tử của Khắc Lý Phu, như vậy không thể chỉ trích được.

“Biết.” Khắc Lôi Nhã đồng ý, chợt nhớ tới một điều “Sư phụ, người có ma trượng đặc biệt gì không?”

“Người muốn dùng làm gì?” Khắc Lý Phu nháy mắt hỏi.

“Ta muốn tặng quà cho công chúa điện hạ. Nhưng không có gì thích hợp cả. Châu báu thì nàng có rất nhiều rồi.” Khắc Lôi Nhã không khách khí nói ra mục đích của mình.

Con người Khắc Lý Phu xoay tròn, suy nghĩ một chút. Sau đó trên tay xuất hiện một cái ma trượng cao quý xinh đẹp. Xung quanh ma trượng khéo léo là bảo thạch trong suốt óng ánh, phát sáng rực rỡ. Vừa xinh đẹp vừa tiện lợi. Thân trượng có vẽ hoa văn Thượng Cổ càng tăng thêm vẻ thần bí.

Thật ra đây không phải đồ rất tốt nhưng tuyệt đối không tầm thường. Trong mắt Khắc Lý Phu chẳng là gì cả. Khắc Lôi Nhã nhận lấy, nhẹ nhàng nhún mào. Trong lòng nàng thầm suy tính làm thế nào để bóc lột bảo bối của sư phụ háo sắc này.

“Được. Ta tiếp tục làm cho xong thí nghiệm đã.” Sau khi đưa Khắc Lôi Nhã xuống lầu, Khắc Lý Phu hoàn toàn tập trung vào thí nghiệm của mình.

Khắc Lôi Nhã và Tần Diêm ra khỏi Công Hội Ma Pháp, lên xe ngựa. Khắc Lôi Nhã lẳng lặng tựa vào xe nhắm mắt dưỡng thần.

Một lát sau, Khắc Lôi Nhã bỗng nhiên mở mắt ra, trong ánh mắt toàn là lạnh lẽo. Nàng ngẩng đầu đối mặt với Tần Diêm. Ánh mắt của hắn cũng

giống nàng.

Lộ tuyến của phu xe không đúng.

Đây không phải đường trở về phủ Công Tước! Phu xe đã trải qua quá trình chọn lựa nghiêm khắc, tuyệt đối trung thành với nhà Hi Nhĩ. Có thể ra lệnh cho phu xe là ai đây?

Khóe miệng Khắc Lôĩ Nhĩ hiện lên một nụ cười lãnh khốc không dễ phát giác.

Nha đầu bị chiều hư này, hình như dạy dỗ lần trước chưa đủ để cho nàng biết nghe lời.

Tần Diêm đáy mắt tất cả đều lạnh lẽo. Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn Khắc Lôĩ Nhĩ gần từng chữ: “Muốn gây bất lợi với người, ngăn trở người, ta sẽ diệt trừ không do dự.”

Khắc Lôĩ Nhĩ cười khê: “Cho dù là nhị tiểu thư nhà Hi Nhĩ?”

“Đúng!” Tần Diêm trả lời đầy kiên quyết. Trên khuôn mặt tuấn mỹ lạnh như băng, ánh mắt rét lạnh thâm thúy như bầu trời đêm.

Khắc Lôĩ Nhĩ chỉ cười mà không nói gì, lẳng lặng nhìn Tần Diêm.

Hồi lâu, nàng khẽ hé đôi môi đỏ mọng: “Được. Vậy thì cho ta xem quyết tâm của người. Cho ta xem lòng trung thành của người.”

Thanh âm Khắc Lôĩ Nhĩ sâu kín như tiếng thở dài của ác ma vang lên trong khoang xe.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 25: Trung Thành Với Ác Ma

X

e ngựa không dừng lại mà đi ra ngoài thành. Có thể thấy rất rõ ràng rằng cho dù Khắc Lôì Nhã hiện tại được Công Tước Cổ Đốn sủng ái, nhưng địa vị vẫn không thể so sánh với thiên chi kiều nữ Lạp Tây Á. Phu xe nghe lời Lạp Tây Á là chuyện khiến hấn hối hận cả đời!

“Ta hi vọng nàng còn sống.” thanh âm âm lãnh sâu kín của Khắc Lôì Nhã vang lên. Đây là ranh giới cuối cùng của nàng. Không phải bởi vì muội muội trên danh nghĩa này, mà là vì mẫu thân dịu dàng.

Tần Diêm nhàn nhạt gật đầu. Đáy mắt một mảnh lạnh lẽo.

Xe ngựa đi về hướng rừng cây ngoài thành. Không bao lâu sau thì dừng lại.

Tần Diêm xuống xe, vươn tay ra, Khắc Lôì Nhã hồ hững đặt tay lên. Tần Diêm cẩn thận đỡ nàng xuống xe.

Phu xe nhìn quanh. Hấn nghe lời nhị tiểu thư chạy xe đến đây, nhưng lại không thấy nàng đâu cả. Có nên nghe theo lời nhị tiểu thư, lập tức rời đi không nhỉ? Dù sao lệnh của nhị tiểu thư không bao giờ sai. Đại tiểu thư này không bằng nàng nên nếu biết là nàng phân phó chắc cũng không dám so đo. Phu xe suy nghĩ một chút liền ra roi thúc ngựa rời đi.

Nhưng sau một khắc, thanh âm lạnh lẽo sâu kín vang lên bên tai hấn: “Người muốn đi đâu?” Đáy mắt Tần Diêm không có chút độ ấm.

Phu xe kinh hãi. Thanh âm không chút tình cảm này khiến máu trong người hấn đông cứng lại. Ngay sau đó, khí tức tử vong bao phủ hấn. Một cổ đau đớn thấu tâm can từ tay hấn truyền tới, khiến hấn không thể hô hấp được.

Gân tay đã bị cắt đứt. Tần Diêm ưu nhã thu hồi kiếm. Trên thân kiếm không dính giọt máu nào nhưng gân hai tay của phu xe đã đứt đoạn! Máu tươi nhỏ giọt, phu xe gào lên thê thảm. Thanh âm thê lương vang vọng trong rừng cực kỳ chói tai.

Tần Diêm như Tử Thần đứng lẳng lẳng ở đó, lạnh lùng nhìn phu xe đang không ngừng lăn lộn kêu đau.

“Ai sai người đưa chúng ta tới đây?” Khắc Lôi Nhã mỉm cười như ánh mặt trời, đầy dịu dàng hỏi điều nàng đã biết rõ.

Đáy mắt phu xe tràn đầy hoảng sợ. Thiếu nữ trước mắt đang cười nhưng so với hàn băng ngàn năm còn lạnh lẽo hơn.

“Người đã mất chức!”, Tần Diêm lạnh lùng lần nữa rút kiếm chỉ vào người trên đất.

Chưa kịp đâm xuống, phu xe đã kêu lên tê tâm liệt phế: “Nhị tiểu thư, cứu mạng! Là người phân phó ta chạy xe đến đây mà. Nhị tiểu thư...”

Khắc Lôi Nhã cười, đứng một bên như cây anh túc xinh đẹp mà chứa đầy chất độc, nhàn nhã chờ người kia xuất hiện.

Trong bóng tối, Lạp Tây Á rét lạnh. Lần đầu tiên thấy được khuôn mặt không chút để ý, đối với mọi chuyện của Khắc Lôi Nhã đều thờ ơ của Tần Diêm xuất hiện vẻ mặt lãnh khốc, tàn nhẫn như vậy. Đây là sao? Người kỵ sĩ này thật đối với Khắc Lôi Nhã ngu ngốc dốc hết tâm can hay sao? Sao lại có thể như vậy? Khi mình khi dễ ả ngu ngốc đó, Tần Diêm luôn mắt nhắm mắt mở. Hiện tại lại không như thế nữa!

“Dừng tay!” Mắt thấy kiếm của Tần Diêm sắp đâm thủng lồng ngực phu xe, Lạp Tây Á từ góc tối đi ra, găm lên. Phu xe kia dù sao cũng bởi vì nghe lệnh của nàng mà có kết quả này.

Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng nhún mào, khoe miệng hiện lên một tia cười khẽ nhìn thiếu nữ vừa đi ra. Nàng đã bị cứng chiều đến mức vô pháp vô thiên mà vẫn còn có tình người và ý thức trách nhiệm?

Lạp Tây Á phần hận nhìn thiếu nữ tóc vàng đang mỉm cười. Bộ dáng nhàn nhả của nàng như chọc vào làm đau nhói ánh mắt nàng ta.

“Tại sao đại sư Khắc Lý Phu lại thu người làm đệ tử? Tại sao?!”, Lạp Tây Á đè nén lửa giận trong lòng, hỏi.

Khắc Lôi Nhã cười nhạt một tiếng: “Ta có nghĩa vụ phải trả lời người sao?”

“Điều này làm sao có thể chứ! Người cái gì cũng không biết. Cho tới bây giờ đều là hoa si, làm chuyện mất mặt, bất học vô thuật. Người còn biết được gì nữa đâu? Tại sao lại có thể khiến đại sư Khắc Lý Phu thu người làm đệ tử?”, Lạp Tây Á rốt cuộc bộc phát, phát tiết toàn bộ lửa giận. “Người chỉ là hoa si ngu ngốc! Là sỉ nhục của nhà Hi Nhĩ!”

Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng than thở. Lời này của Lạp Tây Á cũng là sự thật. Trước kia nàng chỉ là hoa si, mất mặt khắp nơi. Mẫu thân thương yêu nàng nhất cũng không thèm quan tâm. Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu nhìn trời, im lặng. Khắc Lôi Nhã trước kia thật là làm cho người ta chán ghét đến cực điểm. Khó trách kỵ sĩ cận thân Tần Diêm cũng có thái độ như vậy. Dù là ai chẳng nữa cũng không thể nào thích một người ngu xuẩn lại là hoa si!

Khắc Lôi Nhã nhìn thiếu nữ trước mắt, đột nhiên có chút bi ai. Năm tuổi nàng đã nở rộ hào quang khiến người ta chăm chú theo dõi. Cho tới nay nàng là minh tinh trong mắt mọi người, là kiêu ngạo và hy vọng của nhà Hi Nhĩ. Thế mà có một ngày nàng lại bị mình đánh bại. Tự ái của nàng, kiêu ngạo của nàng, hào quang của nàng giờ đây lại là một chuyện cười siêu cấp.

“Có lẽ sau này người sẽ biết nguyên nhân.” Khắc Lôi Nhã bỏ đi tính toán lúc trước, nhàn nhạt nói một câu rồi đi tới xe ngựa.

“Đứng lại!” quả đấm của Lạp Tây Á nắm chặt lại “Người hôm nay không nói rõ lý do thì đừng nghĩ tới chuyện rời đi.”

Khắc Lôi Nhã dừng lại, ánh mắt đặt trên người Lạp Tây Á, sâu xa nói: “Ngày người thành thực, có thể sẽ vượt qua đại sư Khắc Lý Phu.”

Lạp Tây Á sững sờ, nhìn chăm chăm bóng lưng Khắc Lôi Nhã, không nói nên lời. Trong nháy mắt nàng chợt có cảm giác thiếu nữ tóc vàng này không phải là Khắc Lôi Nhã, mà là người có trí thông minh cường đại hoàn toàn xa lạ.

Chờ Khắc Lôi Nhã lên xe ngựa, bóng lưng biến mất trong tầm mắt Lạp Tây Á, nàng mới phục hồi tinh thần. Liều mạng lắc đầu khiến cảm giác vừa rồi biến mất. Trong lòng có chút tức giận tại sao mình lại bị hoa si này nắm mũi dẫn đi.

“Người đứng lại đó! Hôm nay người không nói ra lý do ta tuyệt đối không bỏ qua!” Lạp Tây Á xông về phía trước, trong miệng niệm lên chú ngữ.

“Xin lỗi, nhị tiểu thư.” Vạt áo màu đen của Tần Diêm tung bay, ánh mắt hờ hững. Động tác nhìn chậm chạp ừ ừ nhưng trong nháy mắt đã di chuyển đến trước mặt Lạp Tây Á.

Trong nháy mắt này, một ánh sáng màu tím bắn ra. Một cỗ lực lượng khổng lồ đánh úp vào mặt Lạp Tây Á.

Lạp Tây Á kêu lên thảm thiết, cả người như muốn vỡ tan ra. Miệng phun máu tươi, rơi xuống như một con búp bê vải. Máu trên không trung vẽ nên một đường vòng cung lấp lánh diêm dúa, chói mắt. Cảm giác của Lạp Tây Á còn khó chịu hơn là chết.

Thân thể nàng nặng nề rơi xuống. Bụi đất tung bay. Nàng nằm trên đất không nhúc nhích. Một màn này diễn ra nhanh tới nỗi hai vị sư huynh của Lạp Tây Á đang núp trong bóng tối không phản ứng kịp. May mắn là họ

không giúp đỡ nàng bởi vì nàng lúc này thê thảm vô cùng. Tần Diêm chỉ giữ lại một phần nhỏ Đấu Khí trên người Lạp Tây Á, một phần lớn lưu lại trên đất khi Lạp Tây Á rơi xuống, vậy mà còn kinh khủng như thế. Ma Pháp Sư kiêng kị nhất là chiến sĩ cận chiến. Đó là đả kích hủy diệt trí mạng. Người ở chỗ này trừ Khắc Lôê Nhã ra, không ai ngờ Tần Diêm lại ra tay nặng như thế với nhị tiểu thư nhà Hi Nhĩ.

“Tần Diêm, đi.” Thanh âm Khắc Lôê Nhã nhàn nhạt truyền đến, mang theo một cỗ cảm xúc khó hiểu.

Tần Diêm lạnh lùng thu kiếm, không thèm liếc nhìn Lạp Tây Á trên đất, lên xe ngựa ngồi ở vị trí phu xe, rời đi.

Xe chậm rãi chạy.

“Người không sợ gia gia trách tội người sao?” thanh âm thật thấp của Khắc Lôê Nhã truyền tới tai Tần Diêm. Trong giọng nói không mang theo lo lắng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 26: Mắt Tím, Tóc Bạch Kim

N

gười không sợ gia gia trách tội người sao?” thanh âm thật thấp của Khắc Lôi Nhã truyền tới tai Tần Diêm. Trong giọng nói không mang theo lo lắng.

“Trách nhiệm của ta là bảo vệ người an toàn.” Thanh âm của Tần Diêm truyền vào tai Khắc Lôi Nhã, không có một tia do dự nào.

Khắc Lôi Nhã không nói gì nữa, nhẹ nhàng tựa vào khoag xe, lạnh nhạt nói: “Trở về đi thôi.”

Hai ngày tiếp theo cực kỳ yên lặng. Lạp Tây Á không trở về nhà. Công Tước Cổ Đốn cũng không đề cập tới.

Khắc Lôi Nhã vẫn buổi sáng học văn học địa lý các loại, buổi chiều học cưỡi ngựa. Tạp Mễ Nhĩ mỗi ngày vẫn xuất hiện tại thư phòng vào buổi sáng như cũ. Khắc Lôi Nhã thấy kỳ quái bởi vết thương Tạp Mễ Nhĩ không tiến triển chút nào. Ai có thể tổn thương học giả tôn kính này nặng đến như vậy? Tại sao Tạp Mễ Nhĩ lại muốn giấu giếm?

Rất nhanh đã tới chủ nhật. Thiệp mời của công chúa Mã Lệ Ti đã sớm đưa tới. Bên Công Tước Cổ Đốn dĩ nhiên là hoàng đế bệ hạ mời.

Khắc Lôi Nhã phục trang lộng lẫy theo Công Tước Cổ Đốn lên xe ngựa đi tới bữa tiệc.

“Công Tước Cổ Đốn đại nhân đến.”, vừa xuống xe ngựa bước lên thảm đỏ, người hầu ở cửa đã thấy họ, hăng giọng hô lên.

Khi Cổ Đốn và Khắc Lôi Nhã xuất hiện ở cửa đại sảnh, ánh mắt mọi người đều dồn về đây. Đại hồng nhân bên cạnh hoàng đế bệ hạ, nên không thể

thiếu người muốn đến tranh thủ tình cảm. Mọi người nhìn thấy người đang đứng bên cạnh Công Tước Cổ Đốn thì sững sờ. Không phải là thiếu nữ thiên tài Lạp Tây Á, mà là Khắc Lô Nhã! Công Tước Cổ Đốn đã sớm mệnh lệnh không cho phép hoa si này tham gia bất cứ bữa tiệc hoàng gia nào. Tại sao lại tự mình dẫn nàng xuất hiện?

Khắc Lô Nhã một thân quần áo trắng như tuyết, đường viền hoa tầng tầng lớp lớp, là tiêu chuẩn dùng cho cung yến. Bên hông là một đóa hoa Sắc Vi màu hồng khác biệt, càng giúp nàng thêm xinh đẹp. Chỉ là vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt nàng khiến mọi người cảm thấy lạ lùng, nhưng lại có sức hấp dẫn không nói thành lời. Ai đã nhìn thấy nàng đều không tránh khỏi phải quan sát thật kỹ.

Chủ nhân bữa tiệc – công chúa Mã Lệ Ti – vừa nhìn thấy Khắc Lô Nhã liền vui mừng cực kỳ. Nhưng nàng vẫn giữ vẻ ưu nhã từ từ đi tới.

“Chúc mừng công chúa điện hạ nhiều thêm một tuổi.” Công Tước Cổ Đốn khẽ nâng tay công chúa Mã Lệ Ti, hôn lên mu bàn tay nàng.

“Cám ơn ngài, Công Tước đại nhân. Có ngài tham dự là vinh hạnh của ta.” Công chúa Mã Lệ Ti nở nụ cười cung đình tiêu chuẩn, lễ phép đáp lại.

Khắc Lô Nhã ở một bên khẽ hành lễ.

“Ôi, đồ đệ bảo bối, người đã đến rồi. Sao lại chậm như vậy?” một thanh âm đột ngột chen vào. Giọng nói bỉ ổi này không cần đoán cũng biết là của lão đầu háo sắc Khắc Lý Phu.

“Sư phụ.” Khắc Lô Nhã nhìn Khắc Lý Phu đang đi tới thật nhanh nhàn nhạt đáp một tiếng. Hắn mặc một trường bào Ma Pháp thật lớn, hồi hả chạy tới.

Những lời này của Khắc Lý Phu như một tiếng bom oanh tạc đám người. Đồ đệ bảo bối?! Sau đó lại là hoa si gọi sư phụ?! Chắc là đúng lúc một đệ

tử của đại sư Khắc Lý Phu tới thôi. Mọi người nhìn về phía cửa nhưng không thấy ai đi vào cả.

Khóe miệng Công Tước Cổ Đốn nâng lên một nụ cười không dễ phát giác. Ông muốn chính là hiệu quả này. Bữa tiệc tối nay là thời cơ tốt để công bố tin tức. Phải tận mắt nhìn thấy mới đủ rung động lòng người.

“Ôi, ta nhớ người muốn chết.” Khắc Lý Phu vươn tay muốn ôm Khắc Lôi Nhã. Ánh mắt nàng lạnh lẽo, lui về sau hai bước. Công Tước Cổ Đốn nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Khóe miệng Khắc Lôi Nhã giựt giựt. Khắc Lý Phu mở cờ trong bụng ôm nàng. Nhưng không ai thấy nàng vươn tay chống đỡ lồng ngực hẫng, không để hẫng lại gần mình.

Đại sảnh sôi trào! Đại sư Khắc Lý Phu – nhân vật truyền kỳ - xuất hiện trong bữa tiệc tối nay đã để mọi người phải ghen hòng trần trời. Một màn này còn chấn động hơn! Đại sư Khắc Lý Phu gọi hoa si là đồ đệ bảo bối, còn thân thiết ôm nàng như vậy.

Công chúa Mã Lệ Ti cũng ngây ngẩn cả người, một hồi lâu không lấy lại được tinh thần.

Khắc Lý Phu thu tay về. Ánh mắt bí ối dừng trên làn váy của Khắc Lôi Nhã. Viên tơ trùng điệp từng tầng thật là mê người.

“Ta nói rồi, người dám can đảm vén váy ta lần nữa, ta làm thịt người.” Từ kẽ răng Khắc Lôi Nhã lạnh lẽo phun ra một câu. Đây là tình huống đặc biệt!

Khắc Lý Phu cũng hiểu điều này, cười hắc hắc, vươn tay kéo Khắc Lôi Nhã đi qua hướng khác. Hắn không thèm để ý đến Công Tước Cổ Đốn và công chúa Mã Lệ Ti. Nàng áy náy quay lại gật đầu một cái với công chúa.

Công Tước Cổ Đốn không có một tia không thích nào. Khắc Lý Phu vẫn là bộ dáng này. Hắn có tư cách cao ngạo không thèm để quý tộc vào mắt. Trong lòng Công Tước Cổ Đốn thật vui mừng. Hôm nay tới yến hội đều là

những nhân vật có mặt mũi. Hiện tại họ đều chứng kiến tận mắt Khắc Lôi Nhã là đệ tử của đại sư Khắc Lý Phu.

Công chúa Mã Lệ Ti còn sừng sờ ở đó, ngơ ngác nhìn Khắc Lý Phu lôi Khắc Lôi Nhã đi.

Trong một ngõ ngách của đại sảnh, một đôi con người âm trầm nhìn cảnh tượng này. “Lạp Tây Á, đừng xem.” Nam tử trẻ tuổi bên cạnh không đành lòng, nhẹ nói.

Lạp Tây Á không nói gì, chỉ theo dõi bóng lưng Khắc Lôi Nhã. Sắc mặt nàng tái nhợt. Tổn thương Tẩn Diêm gây ra vẫn chưa khỏi hẳn. Mặc dù đã tìm Mục Sư trị liệu nhưng đấu khí của hắc quá bá đạo, không có cách nào hoàn toàn chữa trị được. Bên cạnh Lạp Tây Á chính là hai vị sư huynh của nàng. Bọn họ trừ áy náy vì không cứu kịp Lạp Tây Á, còn có chút khó hiểu. Thật không hiểu vì sao nàng không bẩm báo việc này với Công Tước Cổ Đốn để người trông trị tên kỵ sĩ tàn bạo, vô pháp vô thiên này. Một người đã từng nói nghi vấn này, nhưng Lạp Tây Á chỉ cười lạnh một tiếng: “Ta không phải đứa bé đánh không được thì tìm người lớn khóc lóc kể lể.” Nàng âm trầm nhìn bóng lưng Khắc Lôi Nhã, không biết đang nghĩ gì.

“Lạp Tây Á, chúng ta sẽ báo thù cho người.” Đại sư huynh cau mày nói đầy căm hận.

“Không, các người đừng nhúng tay vào.” Thanh âm Lạp Tây Á trong nháy mắt hạ nhiệt độ, lạnh lùng phun ra một câu.

“Tại sao? Chẳng lẽ người cho rằng ta không đánh lại tên kỵ sĩ đó? Hắc là Đại Kiếm Sư!” nhị sư huynh cắn răng, lo lắng nói. Tình huống ngày đó quá thật vượt qua dự liệu của bọn chúng. Không ngờ kỵ sĩ đó sẽ ra tay. Càng không ngờ hắc lại là Đại Kiếm Sư. Ma Pháp Sư sợ nhất là kỵ sĩ công kích gần người và mũi tên bay tới từ chỗ tối. Những thứ này cùng chú ngữ dài

dòng đọc lên, tiến hành công kích Ma Pháp Sư mang theo tính chất hủy diệt trí mạng.

Lạp Tây Á trầm mặc. Ánh mắt nàng thâm thúy. Nàng cảm thấy có gì đó không đúng. Thiếu nữ tóc vàng lạnh lùng, đáy mắt không có nhiệt độ đó thật sự là tỷ tỷ hoa si ngu ngốc của mình sao? Quả thật mình đã bị ghen tỵ che mất tâm và cặp mắt. Người kia rốt cuộc có chỗ gì hơn người, có thể khiến Tần Diêm trung thành như thế? Lại có chỗ nào hơn người để đại sư Khắc Lý Phu thu làm đệ tử? Mình nhất định phải tìm ra đáp án.

Khắc Lôi Nhã bị Khắc Lý Phu lôi tới ban công. Ở trên ban công có một người đang đứng im lặng. Nơi này rất an tĩnh, không ai dám tới quấy rầy. Ai đang ở đây?

“Lao Nhĩ, lão tới đây một chút. Đây là đệ tử ta mới thu. Người không tin lời ta thì nhìn đi.” Khí lạnh trong lỗ mũi Khắc Lý Phu phun lên người đang đứng trên ban công.

Khắc Lôi Nhã giật mình, nhìn người đứng ở đó. Mặt người nọ trang nghiêm, một thân hồng y. Cái mũ cũng là màu đỏ. Dấu hiệu mặt trời nhỏ cho thấy hẳn là người của Quang Minh thần điện. Hồng Y Giáo Chủ! Chỉ đứng dưới Giáo Hoàng. Tiệc sinh nhật của công chúa điện hạ lần này hẳn là đại diện cho thần điện Quang Minh. Mặc dù thần quyền và vương quyền vĩnh viễn đều sẽ có xung đột, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ hài hòa.

Khi Khắc Lôi Nhã quan sát lão giả trước mắt, lão cũng đồng thời quan sát nàng. Dần dần, đáy mắt lão giả xuất hiện kinh ngạc, ghen tỵ.

“Lão già kia. Thật là dâm phải cútf khủng long (ôi mẹ của ta ời T.T). Có thể thu được đồ đệ như vậy!” Lão giả trang nghiêm khạc ra câu nói như vậy khiến khóe miệng Khắc Lôi Nhã khẽ co quắp. Lời như vậy lại từ một lão giả trang nghiêm, thật quái dị vô cùng. Huống chi người này lại là Hồng Y

Giáo Chủ. Lão đầu này, rất có ý tứ, cũng rất đáng yêu! Không giống kẻ dối trá.

“Giáo chủ đại nhân, người mạnh khỏe. Lần đầu gặp mặt. Ta là Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã.” Nàng ưu nhã chào một cái, không kiêu ngạo không tự ti.

“Đứa bé ngoan. Thật là khác với cái lão già kia. Hay người bỏ hẳn đi, rồi bái ta làm thầy. Ta nhất định sẽ...” lời của Lao Nhĩ chưa nói hết, đã bị Khắc Lý Phu giận giữ kéo miệng.

“Cái đồ miệng chó không thể khạc ra ngà voi. Ta nhổ vào! Người cho ta là không khí sao? Dám trước mặt ta giành đồ đệ của ta?” Khắc Lý Phu liều mạng xé miệng Lao Nhĩ, khiến nó giống như miệng cá chép bạc vậy.

“Người với tính tình này sẽ dạy hư đồ đệ của người!” nước miếng Lao Nhĩ thiếu chút nữa chảy xuống, lời phản bác cũng không rõ ràng.

Đang lúc hai người không có hình tượng mà đánh nhau, có một người đi vào ban công.

Người này, Khắc Lôi Nhã đã gặp.

“Sư phụ.” Một thanh âm lạnh lạnh nhẹ nhàng truyền đến.

Khắc Lôi Nhã quay đầu lại.

Mắt tím, tóc bạch kim.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 27: Lãng Lãng Vân

T

uyệt mỹ nam tử trước mặt Khắc Lôi Nhã chính là Thánh tử mắt tím, tóc bạch kim.

“Sư phụ, đại sư Khắc Lý Phu.” Người này hình như đối với cảnh hai người đánh nhau đã quen, gọi họ. Ánh mắt hấn rơi vào người Khắc Lôi Nhã, hiện lên một tia sáng.

“Là người.” Hấn cười nhạt, nhẹ nhàng nói.

“Là ta.” Khắc Lôi Nhã cũng cười nhạt.

“Các người biết nhau sao?” Lao Nhĩ tránh khỏi ma trảo của Khắc Lý Phu, nhìn chăm chăm hai người hỏi. Khắc Lý Phu cũng kinh ngạc nhìn họ.

“Gặp qua ở núi Tật Phong.” Mắt tím tóc bạch kim mỉm cười nhẹ nhàng hành lễ: “Xin chào, ta là Lãng Lãng Vân.”

“Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã.” Nàng nhìn tuyệt mỹ nam tử trước mắt, trong lòng nghi ngờ họ của người này. Lãng Lãng Vân? Không giống họ của thế giới này.

“Đại tiểu thư nhà Công Tước Hi Nhĩ?” Lãng Lãng Vân mỉm cười nhìn Khắc Lôi Nhã.

Nàng cười nhạt một tiếng: “Xem ra danh tiếng của ta rất lớn.”

“Tất cả đều là vô căn cứ. Kể cả tai nghe mắt thấy, chỉ có nơi này thấy mới là sự thật.” Lãng Lãng Vân nhẹ nhàng gõ lồng ngực của mình. Xem ra hấn

cũng nghe không ít lời đồn về đại tiểu thư hoa si nhà Hi Nhĩ. Nhưng biểu hiện của hãn lại hoàn toàn khác người.

Khắc Lôi Nhã cười khẽ, không nói gì. Trong đầu nàng lúc này đã âm ỉ muốn lật trời, khiến nàng đau đầu. Chính là vì cái tên Ngõa Nhĩ Đa kia. Kẻ thù ở trước mắt, sao hãn có thể không kích động? Nhưng lúc hãn còn sống đã không phải đối thủ của người ta, khi chết sao có thể. Thế là chỉ có thể gào khan trong đầu Khắc Lôi Nhã.

“Báo thù, ta muốn báo thù! Chính là tên đáng chết này! Ta muốn làm thịt hãn!” Ngõa Nhĩ Đa gào lên. Hãn cũng chỉ có thể như vậy, thậm chí còn không dám bộc lộ ra một chút xú hỉ hơi thở nào.

Khắc Lôi Nhã đau cả đầu. Ngõa Nhĩ Đa đáng chết! Ôn chết người! Trong đầu nàng ong ong.

“Người câm miệng cho ta! Người đánh thẳng được người ta sao?” trên mặt Khắc Lôi Nhã không có gì bất thường, vẫn nhàn nhạt mỉm cười như cũ. Trong đầu thầm khiển trách người đang gào lên này. Lãnh Lăng Vân tuyệt đối không đơn giản. Mặc dù hãn lễ phép ưu nhã mỉm cười, nhưng không có một tia ấm áp. Nụ cười thậm chí không đạt tới đáy mắt.

Lãnh Lăng Vân cũng quan sát Khắc Lôi Nhã. Thiếu nữ vẫn mỉm cười này tuyệt đối không phải là đại hoa si ngốc nghếch như lời đồn. Mặc dù nàng đang một mực dịu dàng mỉm cười nhưng đáy mắt lại lạnh lẽo. Ánh mắt lạnh lùng thâm thúy, hơi thở bất phàm. Người thiếu nữ này chính là đệ tử mới của đại sư Khắc Lý Phu? Quả nhiên không đơn giản.

“Làm thịt người đàn ông này, ta muốn làm thịt hãn!” Ngõa Nhĩ Đa không ngừng gào lên trong đầu Khắc Lôi Nhã, cực kỳ kích động.

“Người dám nói một câu nữa, ta đem người mài thành mảnh vụn, để người tiêu tán trong gió, làm phân bón cho hoa cỏ.” Khắc Lôi Nhã âm trầm uy hiếp Ngõa Nhĩ Đa vẫn ồn ào trong đầu nàng.

Ngõa Nhĩ Đa im lặng. Hắn biết nếu còn gây sự, tiểu ác ma này sẽ làm như vậy thật. Hắn cũng không muốn vừa sống lại đã thành phân bón cho hoa cỏ.

Vừa lúc đó, tiếng nhạc vang lên.

Hoàng đế bệ hạ và Hoàng hậu giá lâm.

Khắc Lôi Nhã quan sát Hoàng đế và Hoàng hậu phía trên. Hoàng đế xem ra tinh thần vô cùng tốt, vẻ uy nghiêm khí thế làm cho người ta lóa mắt. Hoàng hậu bảo dưỡng làn da thật tốt. Xem bộ dáng chỉ khoảng ba mươi tuổi. Dáng vẻ duyên dáng sang trọng làm cho hai mắt người khác tỏa sáng. Một chút cũng không nhìn ra bà đã là mẫu thân của hai hài tử. Đại hoàng tử là Hoàng hậu tiền nhiệm sinh ra, bởi khó sinh mà chết. Hai năm sau Hoàng đế tái giá với Hoàng hậu bây giờ.

Sau đó dĩ nhiên là những thứ lễ nghi cung đình phức tạp. Trên mặt công chúa Mã Lệ Ti thủy chung mang nụ cười cung đình tiêu chuẩn, dịu dàng dễ gần. Khắc Lôi Nhã cũng hiểu được giờ phút này công chúa chỉ sợ đã không chịu được. Nha đầu kia dáng vẻ chân thật không gò bó như bây giờ.

Lời chúc mừng kết thúc, Hoàng đế bệ hạ hắng giọng một cái, vui mừng nói: “Tối nay, chúng ta may mắn mời được đại sư Khắc Lý Phu. Còn có tin tốt đó chính là đại sư đã thu nhận cháu gái Khắc Lôi Nhã của Công Tước Cổ Đốn làm đệ tử. Từ hôm nay, thành Ni Á là đất phong của Khắc Lôi Nhã, ban thưởng cho Khắc Lôi Nhã phong hào Nam Tước.”

Một câu vừa nói ra, toàn trường xôn xao. Ma Pháp Sư cường đại tiếp nhận phong hào là chuyện bình thường. Nhưng Khắc Lôi Nhã còn chưa thông qua khảo nghiệm của Công Hội Ma Pháp, chưa phải là Ma Pháp Sư chân chính. Chỉ bởi vì nàng là đệ tử của đại sư Khắc Lý Phu đã hoàn toàn có tư cách này. Mà Hoàng đế bệ hạ nói chuyện cũng thật uyển chuyển. Không trực tiếp xưng tên của Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã mà dùng thân phận cháu gái

của Công Tước Cổ Đốn. Vậy là một lần nữa cho thấy địa vị không thể dao động của Công Tước.

Khắc Lôi Nhã tiến lên nghe phong, nhận lấy con dấu và huy chương Nam Tước, rồi cảm ơn Hoàng đế bệ hạ. Lúc đó bữa tiệc mới chính thức bắt đầu. Khắc Lôi Nhã cảm thấy nhiều ánh mắt ganh tỵ rơi trên người mình, nhẹ nhàng than thở trong lòng, lui vào một góc.

Công Tước Cổ Đốn bị mọi người vây lấy chúc mừng.

Khắc Lôi Nhã chán đến chết liền lui về ban công, nhìn mọi người đang khiêu vũ trong đại sảnh.

“Đây chính là cái bẫy lớn.” thanh âm Khắc Lý Phu thật thấp từ bên cạnh truyền tới.

“Sư phụ.” Khắc Lôi Nhã ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên nàng không thấy Khắc Lý Phu trưng ra bộ mặt bỉ ổi, mà là một vẻ nghiêm túc.

“Cho nên ta ghét cung đình, ghét vương quyền.” Khắc Lý Phu nhìn Công Tước Cổ Đốn bị vây vào một nhóm người nịnh hót, thản nhiên nói.

“Cho nên người chỉ nhận phong hào Công Tước, đất phong cũng không muốn?” Lao Nhĩ chen vào.

Khắc Lôi Nhã kinh ngạc. Không ngờ Khắc Lý Phu còn có phong hào Công Tước.

“Ta không muốn bị lôi vào đấu tranh với những thứ dơ bẩn ấy. Lục đục đấu đá không thích hợp với ta.” Khắc Lý Phu nhún vai, đổi lại vẻ mặt bỉ ổi đáng đánh đòn nhìn về phía váy viền hoa xinh đẹp của Khắc Lôi Nhã.

Lao Nhĩ khẽ than thở trong lòng. Có lúc thật hâm mộ lão gia hỏa này. Có thể tự do tự tại. Thân phận hãn không thể như thế. Phải có người điều chỉnh

xung đột giữa thần quyền và vương quyền...

Lãnh Lăng Vân vẫn trầm mặc, nhìn đầy mắt Lao Nhĩ hiện lên tâm tình khó hiểu. Hắn khẽ hí mắt, không biết đang nghĩ gì.

Tâm tình Công Tước Cổ Đốn rất tốt, không thể rảnh rỗi phút nào. Bữa tiệc là của công chúa Mã Lệ Ti, nhưng có rất nhiều người vây quanh Công Tước Cổ Đốn. Mà người gây ra việc này lại nhàn nhả tựa vào ban công hóng gió. Không ai dám tới quấy rầy nhân vật quan trọng này.

Trong tiếng nhạc du dương, trên sàn nhảy, các quý tộc nhẹ nhàng khiêu vũ. Họ giống như những con bướm khiến người ta hoa cả mắt. Lao Nhĩ và Lãnh Lăng Vân đã đi đến bên người Hoàng đế bệ hạ, nói nói cười cười. Khắc Lý Phu mang ánh mắt sùng bái chăm mút các thiếu nữ.

“Đối trá, ghê tởm, những kẻ xấu này cười so với khóc còn khó coi hơn.” Thanh âm bất mãn của Ngõa Nhĩ Đa vang lên trong đầu Khắc Lôi Nhã. Ngõa Nhĩ Đa là Pháp Sư Hắc Ám, dĩ nhiên hận nhất người của thần điện Quang Minh.

Khắc Lôi Nhã không nói gì, nhẹ nhàng nhấp rượu ngọt trong ly.

Trên ban công chỉ có Khắc Lôi Nhã. Đang khi nàng cho rằng có thể tỉnh táo vượt qua buổi tiệc này thì một thanh âm đột ngột, không có chút khách khí nào vang lên.

“Khắc Lôi Nhã, có thể nhảy một bản không?” trong thanh âm có khinh thường và không cam lòng nhàn nhạt.

Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu, thấy một thiếu niên quý tộc. Chỉ sợ là phụ thân hắn ra lệnh đến mời nàng nhảy để tạo giao tình mà thôi. Con người chính là sinh vật không chịu nổi như thế. Trong trí nhớ Khắc Lôi Nhã có chút ấn tượng về thiếu niên này. Hình như là một mỹ nam tử từng bị nàng quấy rầy. Sắc mặt hắn cũng không tốt lắm, nhưng vẫn tỏ ra kiên nhẫn với nàng.

Thiếu niên quý tộc thấy Khắc Lôi Nhã không nói gì, có chút khó chịu, vô lễ nói: “Khắc Lôi Nhã, chỉ là khiêu vũ thôi. Không phải trước kia người vẫn hy vọng có thể khiêu vũ với ta sao?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 28: Ánh Mắt Vương Giả

K

hắc Lôi Nhã nhìn thiếu niên trước mắt không nhận được khẽ than thở trong lòng. Ánh mắt của chủ nhân trước kia của thân thể này thật không dám khen tặng.

“Người này muốn ăn đòn!”, thanh âm của Ngõa Nhĩ Đa chít chít cạc cạc vang lên trong đầu Khắc Lôi Nhã. Bỗng nhiên hắc nghi hoặc: “Tiểu thí hài lớn lối như vậy, sao trước kia người lại vừa ý? Lời của hắc có ý gì vậy?” đánh chết Ngõa Nhĩ Đa cũng không tin tiểu ác ma lại vừa mắt thiếu niên trước mắt này.

Khắc Lôi Nhã im lặng. Làm sao có thể nói cho Ngõa Nhĩ Đa mình không phải Khắc Lôi Nhã trước kia đây?

Thiếu niên tuần mỹ thấy Khắc Lôi Nhã không nói gì lại càng không nhận được. Hắc vừa đổ kị lại vừa hận nạng. Hoa si này thế mà lại được đại sư Khắc Lý Phu nhìn trúng, trở thành đệ tử của ngài. Hơn nữa còn chưa trở thành Ma Pháp Sư, cũng không có bất kỳ chiến công gì mà được phong làm Nam Tước. Tuy là tước vị thấp nhất nhưng đó cũng là phong hào! Nhìn Khắc Lôi Nhã trầm mặc, trong lòng hắc càng thêm căm tức và khinh thường. Quả nhiên là hoa si! Mời nạng nhảy một bản mà kích động nói không nên lời.

“Xin lỗi, ta không biết khiêu vũ. Người tìm bạn nhảy khác đi.” Khắc Lôi Nhã lạnh lùng nói.

Thiếu niên tuần mỹ ngơ ngẩn. Không biết khiêu vũ? Điều này từ trong miệng hoa si Khắc Lôi Nhã nói ra thật nực cười. Ai không biết hoa si Khắc Lôi Nhã bất học vô thuật am hiểu nhất chính là khiêu vũ. Người trước mặt

lại nói rằng mình không biết khiêu vũ. Đây là ý gì vậy? Lạt mềm buộc chặt chẳng? Thiếu niên cau mày. Ý tứ của phụ thân đại nhân hẳn hiểu. Trước kia Khắc Lôi Nhã từng dây dưa với hắn nên cho hắn đi lôi kéo tình cảm của nàng, lui tới với nàng. Muốn kết giao tình với nhà Hi Nhĩ thông qua Lạp Tây Á thì thật vô vọng. Dù sao người ta cũng là thiếu nữ thiên tài. Nhưng hoa si này thì khác. Theo đuổi nàng có hy vọng rất lớn.

“Người đang dùng kế lạt mềm buộc chặt sao?” mỹ thiếu niên cười lạnh, không đợi Khắc Lôi Nhã trả lời liền lăm bắm “Chúc mừng người, người đã thành công. Khiêu vũ thôi!”, hắn đưa tay ra.

Trong lòng Khắc Lôi Nhã có chút bất đắc dĩ. Không phải bởi vì hành động vô lễ của thiếu niên trước mắt mà là với hành động của thân thể này trước kia. Nếu bây giờ chuyển biến thành thái độ khác, sợ rằng hắn không thể tiếp nhận ngay được.

“Hình như có hiểu lầm gì đó ở đây thì phải. Khắc Lôi Nhã đang chờ ta.” Một thanh âm trong trẻo truyền đến.

Mỹ thiếu niên quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn nhị hoàng tử điện hạ đang mỉm cười trước mắt.

“Nhị hoàng tử điện hạ.” Hắn vội vàng hành lễ, trong lòng có chút hương vị không diễn tả được. Đến nhị hoàng tử cũng thay đổi thái độ với nàng sao?

Nam Hi nhẹ nhàng mỉm cười, gật đầu với mỹ thiếu niên.

“Vậy ta không dám quấy rầy nhị hoàng tử điện hạ nữa.” mỹ thiếu niên khẽ hành lễ, thối lui khỏi ban công.

Khắc Lôi Nhã vẫn trầm mặc.

“Không cảm tạ ta giải vây cho người sao?” Nam Hi nhẹ nhàng cười, trêu ghẹo Khắc Lôi Nhã.

“Người nên cảm tạ là hăn.” Khắc Lôi Nhã nói, thanh âm lạnh lẽo vô cùng.

Nam Hi hiểu ý tứ trong lời nói của nàng. Nhưng hăn không để ý giọng điệu của nàng, mà nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Không biết ta có vinh hạnh mời tiểu thư Khắc Lôi Nhã nhảy một điệu không?” Dứt lời, Nam Hi ưu nhã đưa tay cho Lôi Nhã.

“Không.” Khắc Lôi Nhã không nể mặt hăn mà thẳng thừng từ chối. Thậm chí mí mắt của nàng cũng không nâng lên.

Nam Hi giận quá hóa cười, cười đến ôn hòa thu lại tay đang dừng ở không trung. Hiển nhiên lời cự tuyệt của Khắc Lôi Nhã cũng không nằm ngoài dự đoán của hăn.

“Đêm hôm đó là ta ngăn cản Tần Diêm cứu người. Đây không phải là giải thích cho hăn mà là lời nói thật. Lúc đó, ta chỉ muốn biết, người rốt cuộc là ai?” Nam Hi chột hạ thấp giọng, kề sát bên tai Khắc Lôi Nhã nói. Nở nụ cười như gió xuân, thì thầm bên tai, người bên ngoài đều cho là đôi tình nhân đang tâm tình. Kỳ thực lại không phải thế.

“Ồ, vậy thì sao?” Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu trong tay, mỉm cười. Ở giữa lông mày nàng toát ra lạnh lẽo làm cho người ta run sợ.

Nam Hi có chút tức cười. Vậy thì sao? Một câu nói lạnh lùng khiến toàn bộ lời muốn nói của hăn phải nuốt lại. Phải hay không thì sao đây? Thiếu nữ trước mắt này không còn là một người bình thường, một hoa si từng dây dưa hăn. Mà nàng là đệ tử của đại sư Khắc Lý Phu!

“Nếu không có vấn đề gì nữa, ta muốn an tĩnh một lát.” Khắc Lôi Nhã tựa vào ban công, miễn cưỡng nói. Ánh mắt nàng hướng về vườn hoa yên tĩnh ngoài ban công.

Nam Hi hơi ngần ra, ngay sau đó gật đầu: “Vậy ta đi trước.”

Khắc Lôi Nhã khẽ gật đầu, thậm chí không thèm nhìn Nam Hi một cái.

Ban công cuối cùng cùng được yên tĩnh. Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng thở ra, uống rượu ngọt trong ly.

“Người này không đơn giản.” thanh âm của Ngõa Nhĩ Đa vang lên trong đầu Khắc Lôi Nhã.

“Vậy sao?” Khắc Lôi Nhã đáp qua loa.

“Ánh mắt của hắn là của bậc vương giả.” Ngõa Nhĩ Đa khẳng định.

“Người thông minh như vậy từ khi nào thế?” Khắc Lôi Nhã châm chọc. Thật ra nàng cũng rõ ràng . Tranh đoạt vương vị vừa lộ ra đầu mối. Tranh đấu của họ, nàng không muốn tham dự. Vương quyền cho tới bây giờ đều là như vậy. Sinh ở vương thất mà có tình thân là chuyện đáng cười cỡ nào. Bọn họ tranh đoạt thì tranh đoạt, đừng đụng đến người nàng quan tâm là được.

“Không phải. Ta có hiểu một chút thuật chiêm tinh.” Ngõa Nhĩ Đa hùng hồn phản bác.

“Vậy sao Chiêm Tinh Sư vĩ đại người lại không đoán được mình sẽ gặp phải Thánh tử đại nhân cường hãn? Sao không tính đến mình không phải đối thủ của người ta?” lời nói ác độc của Khắc Lôi Nhã phản bác Ngõa Nhĩ Đa.

“Ta nói là ta chỉ hiểu một chút mà.” Ngõa Nhĩ Đa uể oải.

Khóe miệng Khắc Lôi Nhã hiện lên một tia cười nhạt. Không biết tại sao nàng rất thích đả kích Ngõa Nhĩ Đa.

Nàng biết Ngõa Nhĩ Đa đúng là hiểu thuật chiêm tinh. Cơ hội nhị hoàng tử Nam Hi trở thành Hoàng đế kế nhiệm rất lớn. Hắn nhận được sự ủng hộ của

Công Tước Cổ Đốn. Còn về phần Công Tước Cổ Đốn tại sao chỉ âm thầm ủng hộ, nhất định là có nguyên nhân.

“Khắc Lôi Nhã, người đang nghĩ gì vậy? Khi nào chúng ta mới có thể thoát khỏi đây? Nơi này thật phiền toái.” Ngõa Nhĩ Đa hỏi Khắc Lôi Nhã “Còn có, đại sư phụ của người nói sẽ giúp ta, tiến độ như thế nào rồi?”

“Ta đang suy nghĩ làm sao để rửa sạch người đây. Trụng dầu hay đun trong nước nhỉ?” nghe câu nói cuối cùng của Ngõa Nhĩ Đa, Khắc Lôi Nhã lạnh lẽo nói “Nếu muốn được gì đó, người phải trả giá như thế. Ở chỗ của ta, phải nỗ lực thật nhiều.”

Ngõa Nhĩ Đa rung mình một cái. Thật là tiểu ác ma. Mới vừa nói đùa, mình còn khinh thường tưởng nàng dễ nói chuyện. Sự thật chứng minh, áo khoác lông lấy không che giấu được bản tính siêu cấp ác liệt của ác ma.

“Nhưng hiện tại ta không có năng lực gì cả, giúp người thế nào đây?” Ngõa Nhĩ Đa uất ức nói.

“Khi trở về nói cho ta biết nguyên lý Ma Pháp Hắc Ám. Người nói hết ma pháp ra, ta sẽ nghiên cứu.” Yêu cầu này của Khắc Lôi Nhã thật sự quá cao. Điều kiện tiên quyết là bản thân nàng phải có thuộc tính hắc ám. Ngõa Nhĩ Đa bĩu môi. Nói thì nói. Dù gì thì thân phận và thuộc tính cũng không cho phép nàng học Ma Pháp Hắc Ám. Hơn nữa theo cá tính của tiểu ác ma, càng không thể dạy cho người khác học tập ma pháp. Nói kiến thức Ma Pháp Hắc Ám cho nàng, tổn thất của Ngõa Nhĩ Đa cũng không lớn.

“Được được, không thành vấn đề, hoàn toàn không thành vấn đề.” Ngõa Nhĩ Đa liền đồng ý, lại hỏi “Vậy khi nào chúng ta có thể rời đi nơi quỷ quái này? Lão đầu kia và Thánh tử phát ra hơi thở ánh sáng khiến cho ta buồn nôn.” Mặc dù Ngõa Nhĩ Đa không có thân thể, nhưng hơi thở ánh sáng thuần khiết nồng hậu vẫn khiến hắc cực kỳ chán ghét và khó chịu.

“Chờ bữa tiệc kết thúc.” Khắc Lôi Nhã tùy ý bỏ lại một câu. Ngõa Nhĩ Đa thất vọng kêu lên. Ngữ điệu Khắc Lôi Nhã giao hoạt “Ta có thể dẫn người tới vườn hoa Xuy Phong.”

“Oa, người thật là tốt.” Ngõa Nhĩ Đa hoan hô. Sau khi lấy lại tinh thần hẳn liền co quắp. Ác ma! Thật là ác ma! Nàng như vậy sẽ được tiếng là người tốt. Nếu nàng là người tốt, trên thế gian không có ai tốt cả.

Trong hoa viên, gió nhẹ nhàng thổi qua thật mát mẻ. Khắc Lôi Nhã lặng lẽ ngồi trên ghế dài, ngửa đầu nhìn một ngôi sao lóe qua bầu trời đêm.

“Có một đại nhân vật truyền kỳ đã ra đời trên quốc thổ này.” Thanh âm Ngõa Nhĩ Đa chợt truyền vào tai Khắc Lôi Nhã.

“Tại sao lại nói vậy?” Khắc Lôi Nhã nghi ngờ.

“Thuật chiêm tinh. Mặc dù bây giờ ta không có đạo cụ và lực lượng, nhưng ta vẫn có thể xem sao.” Ngõa Nhĩ Đa khẳng định “Người xem ngôi sao sáng nhất trên đầu người, mấy tháng trước không có. Sau đó tự nhiên hiện ra. Đám tiên nhân thần điện Quang Minh phải bận rộn rồi.” Ngõa Nhĩ Đa khinh thường mắng.

“Nói chi tiết một chút.” Khắc Lôi Nhã cau mày, trong lòng chợt thoáng qua một cảm giác kỳ dị. Nhưng nó chỉ lóe lên, không nắm bắt được.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 29: Sóng Ngâm Mạnh Liệt

N

gõa Nhĩ Đa hắng giọng một cái, nói: “Người nghĩ xem. Nếu xuất hiện người như vậy, thần điện Quang Minh chẳng lẽ không sợ địa vị bị lung lay sao? Cho nên bọn họ sẽ vận dụng tất cả các biện pháp. Theo tác phong của Nữ Thần Quang Minh, nhất định sẽ tìm thấy trước rồi biến thành người của nàng. Người đó sẽ trung thành với nàng, là tay sai của nàng.”

“Nếu như không thuần hóa được thì sao” Khắc Lôi Nhã hí mắt, trong con người xanh biếc bắn ra ánh sáng lạnh.

“Đương nhiên là tiêu diệt sạch sẽ!”, Ngõa Nhĩ Đa hừ lạnh, rồi hừ một tiếng “Trước giờ đều như vậy.”

“Người đã từng bị Nữ Thần Quang Minh làm như vậy?” Khắc Lôi Nhã vừa hỏi liền cảm thấy có gì đó không đúng. Điều này hẳn phải có ý nghĩa khác. Theo giọng điệu phản hận của Ngõa Nhĩ Đa, hình như điểm gì đó không tầm thường.

“Khi ta chưa tiếp xúc Ma Pháp Hắc Ám, ta từng bái một Mục Sư làm thầy. Nhưng người ti tiện vô sỉ đó đã chèn ép, hãm hại, chiếm đoạt thành quả luyện kim của ta.” Tinh thần Ngõa Nhĩ Đa dao động kịch liệt. Hiển nhiên là bị kích thích khi nhớ lại chuyện trước kia.

Khắc Lôi Nhã không chen vào, chỉ lắng lắng nghe Ngõa Nhĩ Đa tức giận gầm nhẹ. Nàng mơ hồ có thể đoán được chuyện gì đã xảy ra. Thiên tư của Ngõa Nhĩ Đa hơn người, được thần điện Quang Minh nhìn trúng thu làm thành viên. Nhưng sau đó hẳn lại bị người ghen tỵ, chèn ép. Hẳn trở thành Pháp Sư Hắc Ám bị mọi người phỉ nhổ có quan hệ rất lớn với chuyện này.

Ngõa Nhĩ Đa chợt trầm mặc, không nói thêm gì nữa.

Khắc Lôi Nhã biết hẳn đã tỉnh táo lại. Hẳn không muốn nói, nàng cũng không hỏi.

Mỗi người đều có bí mật.

Khắc Lôi Nhã hưởng thụ gió mát ở vườn hoa, suy tư một vài vấn đề cho đến khi bữa tiệc kết thúc.

Kết thúc bữa tiệc, nàng cùng Công Tước Cổ Đốn rời đi.

“Gia gia, người thay mặt cho con trước đi. Con còn chưa hoàn thành việc học.” Khắc Lôi Nhã nói.

“Ừ. Ta cũng có ý này. Con dấu thành chủ con đưa cho ta. Ta sẽ tìm quản gia cho con. Con muốn đi xem hay tự mình xử lý tất cả các sự vụ lúc nào cũng được.” Công Tước Cổ Đốn không để thành trì nho nhỏ này trong mắt. Chuyện nhỏ này không thể ảnh hưởng đến việc học tập ma pháp với đại sư Khắc Lý Phu được.

“Cám ơn gia gia.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười nói.

“Con phải học tập đại sư Khắc Lý Phu thật tốt. Nếu có một ngày con trở thành Thánh Ma Đạo Sư, cờ hoa Sắc Vi nhà Hi Nhĩ có thể tung bay vĩnh viễn.” trong mắt Cổ Đốn tỏa ra tinh quang.

“Con sẽ nỗ lực, không để gia gia thất vọng.” Khắc Lôi Nhã gật đầu.

“Ta tin tưởng con. Có một ngày con sẽ trở thành niềm kiêu ngạo của ta, trở thành niềm kiêu ngạo của nhà Hi Nhĩ, càng là niềm kiêu ngạo của An Mạt Cách Lan.” Trong mắt Cổ Đốn tràn đầy chờ mong. “Những người đó còn giữ ấn tượng trước kia về con. Ta biết có một ngày con sẽ khiến họ phải kinh ngạc. Họ sẽ gọi con là đệ tử của đại sư Khắc Lý Phu chứ không phải là

cháu gái của ta nữa. Cái tên Khắc Lôi Nhã sẽ oanh động! Con chính là con, là Hi Nhã Khắc Lôi Nhã.” Mắt Cổ Đốn sáng quắc , nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình.

Khắc Lôi Nhã mỉm cười không nói gì thêm. Nhưng cảm động trong lòng không gì có thể so sánh được. Lão nhân trước mắt này có kỳ vọng rất lớn đối với cháu gái của mình như một người bình thường. Khắc Lôi Nhã có chút không hiểu. Lão nhân này còn hiểu rõ bản thân hơn.

Cổ Đốn không ngờ rằng kỳ vọng này thành hiện thực nhanh như vậy.

Cuộc sống trong thời gian nghỉ hè của Khắc Lôi Nhã tương đối khô khan: luyện tập ma pháp với Ô Mã Lý. Buổi sáng học văn học, buổi chiều học cưỡi ngựa và kiếm thuật. Khắc Lý Phu phái người đem tới một ít đạo cụ trân quý nhưng hẳn không xuất hiện. Chắc là đang bận thí nghiệm.

Không ai biết rằng mỗi buổi tối khi Khắc Lôi Nhã trở về phòng ngủ, trên người vết thương chồng chất.

“Khắc Lôi Nhã, người hành hạ mình như vậy có gì tốt?” Ngõa Nhã Đa tò mò hỏi. Mỗi buổi tối sau khi tắm xong, Khắc Lôi Nhã mới để lộ ra vết thương dọa người. Nàng có thuốc trị thương thần kỳ từ chỗ Khắc Lý Phu, có thể khiến nó khép lại trong nháy mắt. Khắc Lý Phu cũng không hỏi nàng xin thuốc này làm gì. Chỉ cần nàng muốn, hẳn nhất định sẽ cho.

Khắc Lôi Nhã trầm mặc, lấy thuốc bôi lên vết thương. Hình như nàng không có cảm giác đau đớn. Ngõa Nhã Đa cũng không dám nhìn. Cho hẳn mười lá gan, hẳn cũng không dám xem thân thể Khắc Lôi Nhã. Nhưng hẳn vẫn nghi ngờ tại sao nàng phải như vậy? Cần gì phải cực khổ như thế. Nàng bây giờ được Công Tước yêu mến, có Khắc Lý Phu làm chỗ dựa, muốn cái gì mà không có? Tại sao phải khiến mình chịu uất ức như vậy?

Mười ngày cuối của kỳ nghỉ hè, xảy ra một chuyện lớn.

Nước láng giềng Lạp Cách Tạt đưa học sinh học viện Ma Pháp tới trao đổi với học viện Húc Nhật. Ngoài mặt gọi là trao đổi nhưng mọi người đều hiểu đây là một cuộc tỷ thí, thị uy. Trên đại lục này, Lạp Cách Tạt là nước có thực lực đứng sau An Mạt Cách Lan. Những năm gần đây thực lực tăng lên, rục rịch ngóc đầu dậy. Lần trao đổi học sinh này không đơn giản.

“Chúng ta không thể thua.” Công Tước Cổ Đốn sắc mặt nặng nề ngồi trước thư án, truyền đạt ý tứ của Hoàng đế bệ hạ.

“Ý của đại nhân là trong tình huống cần thiết chúng ta có thể dùng một chút biện pháp sao?” Ô Mã Lý mặc trường bào Ma Pháp màu đen đứng ở một bên thấp giọng hỏi.

“Không ngoại trừ thủ đoạn. Lần tranh tài trước Lạp Tây Á có thể thắng trong nguy hiểm, là do đối phương xuất hiện sơ hở. Lần này rất khó nói.” Gương mặt của Công Tước Cổ Đốn nặng nề. “Lần này chẳng những Hoàng đế bệ hạ sẽ tham dự, mà còn có cả thần điện Quang Minh. Cho tới nay thực lực của chủ điện Quang Minh mạnh nhất nước ta. Nếu lần này thua, không ai dám đảm bảo thần điện Quang Minh sẽ không hướng về bên đó.” Tất cả các quý tộc ở đế đô cũng sẽ quan sát trận tỷ thí này. Lần này, tuyệt đối không thể thua. Nó còn ảnh hưởng đến vận mệnh quốc gia. Chuyện phức tạp đến mức không ai dám khinh suất. Cho nên, dù không chừa thủ đoạn nào, cũng phải thắng bằng được!

“Đúng rồi. Không thể để cho Khắc Lôi Nhã tỷ thí lần này. Nàng còn chưa có trưởng thành. Ta không hy vọng nàng bị tổn thương dù chỉ một chút.” Công Tước Cổ Đốn cau mày bổ sung.

“Dạ, đại nhân.” Ô Mã Lý hớn hở đồng ý. Hắn là người không muốn thấy Khắc Lôi Nhã bị tổn thương nhất.

Nhưng sự việc có thể phát triển theo suy nghĩ của họ như vậy sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 30: Mở Màn Rung Động

B

a ngày sau, đặc sứ Lạp Cách Tạt và học sinh của học viện tới đế đô, ở dịch quán chờ “Đại hội trao đổi”.

Một ngày, ánh nắng tươi sáng, Khắc Lôi Nhã tựa vào bộ cửa sổ nhìn chim nhỏ trên cây líu ríu, thoáng chút đắm chiêu.

“Khắc Lôi Nhã, người đang nghĩ gì vậy?” thanh âm của Ngõa Nhĩ Đa đột ngột vang lên. Bóng dáng hắc lặc lư hiện ra. Ngõa Nhĩ Đa nói những điều nàng muốn biết để báo đáp Ô Mã Lý tìm tinh thạch có thuộc tính hắc ám, giúp hắc khôi phục một chút lực lượng. Còn có thể thi triển một ít ma pháp kỳ quái. Hắc đã có thể rời ma linh thạch xa hơn một chút và che giấu hơi thở. Chỉ cần không phải nhân vật cường hãn như Thánh tử thì không dễ dàng phát hiện. Hiện tại Khắc Lôi Nhã có thể hỏi thăm chút tin tức từ hắc.

Khắc Lôi Nhã quay đầu, nhìn Ngõa Nhĩ Đa bên cạnh. Bóng dáng hắc trong suốt nhưng có thể nhìn thấy được rõ ràng. Hình dạng hắc sau khi được Ô Mã Lý tăng cường lực lượng liền hiển hiện ra. Bề ngoài hắc không bì ổi như hành động. Ngõa Nhĩ Đa...dáng dấp rất thanh tú. Tóc dài màu đen mềm mại, con ngươi màu hổ phách. Nhìn hắc giống một mỹ nam tử văn nhược dụ dàng. Nhưng nếu hắc mở miệng thì tất cả liền thay đổi. Hắc luôn muốn biết rõ tâm tư của Khắc Lôi Nhã. Hắc không thể nhìn thấu tiểu ác ma này. Cho tới nay Pháp Sư Hắc Ám Ngõa Nhĩ Đa đều cho là mình nhìn người rất thấu đáo, có thể lợi dụng nhược điểm của con người để đạt tới mục đích. Nhưng chiêu này hoàn toàn vô dụng đối với Khắc Lôi Nhã. Tính tình nàng hắc còn không rõ nói gì đến nhược điểm.

Ngõa Nhĩ Đa nhìn Khắc Lôi Nhã trầm mặc nhìn mình, trong lòng có chút sợ hãi. Thời điểm tiểu ác ma này trầm mặc là đáng sợ nhất. Không ai biết

được nàng có ý định gì. Cảm giác này giống như là bị rắn độc cắn mắt tối vậy.

“Lần này đại hội trao đổi của học viện, không đơn giản như vậy. Sư phụ Ô Mã Lý cả ngày không thấy bóng dáng. Gia gia cũng rất lo lắng.” Khắc Lô Nhã khẽ cau mày, nhỏ giọng nói. Nàng cảm giác có một mạch nước ngầm đang chuyển động. Cảm giác này không tốt chút nào.

Ngõa Nhĩ Đa trầm mặc. Hắn không thể không thừa nhận cảm giác của Khắc Lô Nhã thật đáng sợ, luôn luôn đoán trúng.

“Gia gia người nói lần tỷ thí này tuyệt đối không thể thua.” Ngõa Nhĩ Đa nói ra tin tức ngày đó hắn che giấu hơi thở nghe được.

Tuyệt đối không thể thua?

“Hơn nữa, gia gia người không cho người tỷ thí, sợ người bị thương tổn.” Ngõa Nhĩ Đa bổ sung.

Khắc Lô Nhã hơi ngần ra, sau đó ánh mắt liền nhu hòa. Chỉ là cỗ nhu hòa này nhạt đến nỗi Ngõa Nhĩ Đa cũng không phát hiện.

Hội trường tỷ thí được lập trên bãi tập lộ thiên của học viện Húc Nhật. Trên cùng là những vị trí đặc biệt, chuẩn bị cho những người có thân phận đặc biệt. Thảm đỏ, nơi có mấy chỗ ngồi trải bằng lá mây tre bằng quý giá là chỗ thoải mái nhất. Lòng thiên nga mềm mại trên đệm hiển nhiên thích hợp vào lúc này. Trên bàn nhỏ bên cạnh, trong khay bạc có đủ loại nước trái cây danh quý. Phía trên khán đài có tư lụa màu đen để che bớt ánh nắng. Phía sau chỗ ngồi có hai thị nữ đứng hai bên, tay cầm quạt.

Hai bên khán đài dù cũng có lụa đen che bớt ánh nắng mặt trời, nhưng không có người hầu hạ và đệm. Đó chính là chỗ của các đại thần và quý tộc khác. Đối diện khán đài là chỗ dành cho học sinh hai nước.

Cờ xí hoa Tử Kinh tung bay. Phía sau là hai đội nhạc chỉnh tề. Vẻ mặt bọn họ nặng nề, quân hàm màu vàng kim Lưu Tô nhẹ nhàng lắc lư theo gió. Chỉ cần Hoàng đế bệ hạ ra lệnh là trận tỷ thí bắt đầu. Cả hội trường tràn ngập không khí trang nghiêm.

Với thân phận của mình, Khắc Lô Nhã ngồi ở vị trí đặc biệt gần khán đài nhất. Tần Diêm cũng như người hầu của quý tộc khác, đứng ở phía sau cùng. Khán đài nhanh chóng đầy người. Có người Khắc Lô Nhã biết, người không. Lần đầu tiên nàng biết được quý tộc ở đế đô nhiều như thế. Bữa tiệc hoàng cung không phải quý tộc nào cũng được tham gia. Nhưng cuộc tỷ thí này lại khác. Tất cả quý tộc đều có thể tới quan sát.

Đại biểu hai học viện ra sân. Trong số đại biểu của học viện Húc Nhật dĩ nhiên không thể thiếu Lạp Tây Á. Thiếu nữ quang huy bốn phía vừa ra tới liền được hoan hô. Nàng là người mẫu chốt tạo nên thắng lợi trong tỷ thí lần trước. Lần trước ba trận, một thắng một thua, người ra sân cuối cùng là nàng. Sau trận thắng đó, có rất nhiều người sùng bái, thối phòng nàng.

Tiếng hoan hô, hoa tươi đầy trời bao phủ hội trường.

“Thật nhàm chán.” Thanh âm không bình tĩnh của Ngõa Nhĩ Đa vang lên trong đầu Khắc Lô Nhã. “Đối thủ lần này của học viện Húc Nhật tuyệt không đơn giản.”

Khắc Lô Nhã mắt lạnh nhìn những học sinh của đối thủ. Trong hoàn cảnh tiếng hoan hô vang dội như vậy mà đối phương cũng không bị ảnh hưởng chút nào. Mặt không đổi sắc. Không chỉ tuyển thủ tham gia tỷ thí, những học sinh khác cũng rất bình tĩnh. Lần này chỉ sợ đối phương có chuẩn bị mà đến, không dễ đối phó.

Đang lúc Khắc Lô Nhã suy tư, tiếng hô dài hùng hậu vang lên, xông thẳng lên trời.

Hoàng đế bệ hạ giá lâm!

Hoàng đế một thân trang phục trang nghiêm cao quý xuất hiện, nhẹ nhàng phất tay liền dẫn đến tiếng hoan hô lớn. Hoàng hậu trang phục lộng lẫy ở bên cạnh, tôn quý tao nhã. Sau Hoàng đế là một lão giả mặc áo khoác màu trắng, mặt đầy nghiêm trang và uy nghiêm. Có người kinh hô lên. Là Giáo Hoàng! Giáo Hoàng tôn quý tự quan sát! Sao lại như vậy? Chỉ là tỷ thí trao đổi giữa học sinh, sao lại có thể kinh động đến Giáo Hoàng?

“Oa, lão già không biết xấu hổ đó còn chưa chết.” Ngõa Nhĩ Đa thanh âm mang đầy vẻ hài hước và khinh thường. Giáo Hoàng tôn kính trong lòng hẳn hoàn toàn là một đồng cốt. (tác giả làm iem khổ tâm quá @.@)

Khắc Lô Nhã khẽ híp mắt lại, trong lòng hiện lên ý niệm không tốt. Tỷ thí giữa học viên chỉ cần Hồng Y Giáo Chủ là đủ, lần này Giáo Hoàng lại xuất hiện. Tại sao?

Sau lưng Giáo Hoàng là người dẫn đội đặc sứ của Lạp Cách Tạt, một vị Công Tước. Bề ngoài xem ra là ngồi không mà hưởng. Nhưng đôi mắt nhỏ nheo lại, thỉnh thoảng lóe sáng. Khắc Lô Nhã biết tên đặc sứ đáng dấp như heo này tuyệt không đơn giản như bề ngoài.

Trên khán đài là Hoàng đế và Hoàng hậu, Giáo Hoàng, Công Tước Cổ Đốn, đại sư Khắc Lý Phu.

Sau khi bọn họ ngồi xuống, thanh âm ngân dài dừng lại.

Đang khi mọi người chưa lấy lại tinh thần, trên bầu trời truyền đến tiếng vỗ cánh, sắc trời tối sầm lại, một cỗ gió không tầm thường nhào tới.

Bỗng nhiên trên bầu trời xuất hiện bóng dáng một đội chinh tề. Trang phục màu đen, giày da bóng loáng, quân hàm màu vàng phất phới theo gió, hơi thở bá đạo, ánh mắt kiên định. Mọi người chăm chú nhìn. Bọn họ cười ngửa mình sư tử, có móng nhọn, đầu ưng và có cánh.

Là Sưu Thửu!!

Đội ngũ Sưu Thửu hoàng gia An Mạt Cách Lan. Trực thuộc Hoàng đế, chỉ nghe theo mệnh lệnh của một cỗ lực lượng cường đại. Có tư cách lớn nhất hoàng gia và cũng là một phòng tuyến chắc chắn.

Người phía dưới kinh hô lên. Sắc mặt đặc sứ trong nháy mắt thay đổi, vụng trộm nghiêng mắt nhìn Giáo Hoàng bên cạnh. Thấy mặt Giáo Hoàng không chút thay đổi mới hơi hòa hoãn lại. Hắn khôi phục lại vẻ mặt, nhìn về phía học viên của mình. Sắc mặt họ đại đa số cũng thay đổi, không giữ được vẻ bình tĩnh vừa rồi. Hắn sao có thể không hiểu Hoàng đế đưa Sưu Thửu ra để thị uy. Kết quả lần này thật đúng là khó nói.

Khắc Lôì Nhã hăng hái nhìn đội Sưu Thửu được nghiêm chỉnh huấn luyện giữa không trung. Đội trưởng là người có gương mặt có mấy phần tương tự với Khắc Lôì Nhã. Đó chính là nhị ca Hi Nhĩ Á Lực Khắc. Cường đại như hắn nhưng cũng giống người khác, rất ưa thích và sủng ái Lạp Tây Á thiên tài lại khéo léo, chán ghét hoa si Khắc Lôì Nhã.

Đội Sưu Thửu biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Hiệu quả đã đạt được, không cần phải biểu diễn cỗ lực lượng thần bí cường đại này nữa.

“Khắc Lôì Nhã ~~”, chợt một thanh âm nhẹ nhàng gọi Khắc Lôì Nhã về với thực tại.

Nàng quay đầu liền nhìn thấy công chúa Mã Lệ Ti ý cười đầy mặt.

“Công chúa điện hạ.” Khắc Lôì Nhã mỉm cười nhẹ nhàng gật đầu.

“Ta vẫn chưa có thời gian tới tìm ngươi. Quà người tặng ta rất thích. Cảm ơn nha.” Công chúa Mã Lệ Ti rất vui mừng, hạ thấp giọng cảm ơn Khắc Lôì Nhã.

Khắc Lôì Nhã mỉm cười: “Công chúa điện hạ thích là tốt rồi.”

Khi hai người đang nhẹ giọng chào hỏi, Hoàng đế bệ hạ tuyên bố phần thưởng cho người thắng cuộc, khán đài lại sôi trào một lần nữa.

Một ma hạch của ma thú cấp chín, một ma trượng, một thanh đại kiếm. Thứ đầu tiên không cần nói. Ma trượng là di sản quý báu của một vị Thánh Ma Đạo Sư, có thể phát ra ba pháp thuật cao cấp không cùng hệ một lúc. Thanh đại kiếm kia gọi là Vô Song Kiếm. Tính chất của nó dĩ nhiên không cần phải nói, chém sắt như chém bùn. Chủ yếu nhất đó là một thanh Ma Pháp Kiếm! Có thể làm giảm tốc độ của đối thủ khi bị kiếm chém. Phần thưởng thật lớn!

Khắc Lô Nhã lại có cảm giác hứng thú.

“Khắc Lô Nhã, ma trượng đó không tệ. Ha ha. Lại còn ma hạch của ma thú cấp chín. Không tồi.” Ngõa Nhĩ Đa cười bỉ ổi trong đầu nàng.

Cuộc tỷ thí chính thức bắt đầu. Ba trận thắng hai là quyết định.

Lạp Tây Á đối chiến cuối cùng với một vị Ma Pháp Sư. Kịch vui ở đây chính là đối thủ của nàng lại là thiếu niên bị bại bởi nàng lần trước. Thiếu niên kia nửa năm ở đó, không thèm nhìn Lạp Tây Á một cái. Hắn có mái tóc màu đỏ chói mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên sự không kiên nhẫn nghe người hướng dẫn đang trợn trắng mắt dằn dò. Khắc Lô Nhã trầm ngâm nhìn khẩu hình miệng có chút quỳnh lên của người hướng dẫn.

“Phong Dật Hiên, ngươi có đang nghe hay không?! Lần trước ngươi ăn đòn lung tung bị đau bụng dẫn đến thất bại. Lần này ngươi không như vậy nữa chứ? Hả? Hả? Hả?” Người hướng dẫn kia vội muốn chết nhìn đệ tử không chút để ý kia, muốn có đáp án khẳng định từ hắn.

Phong Dật Hiên? Khắc Lô Nhã cau mày. Lại là một dòng họ không thuộc về đại lục này. Đây là sao?

“Ngõa Nhĩ Đa!” Khắc Lôi Nhã âm thầm gọi.

“Sao?” hần lập tức đáp lại.

“Người nhớ danh tính của Thánh tử chứ? Lãnh Lăng Vân. Còn có học viên đối phương, Phong Dật Hiên. Sao họ của họ kỳ lạ quá vậy?” Khắc Lôi Nhã hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 31: Sát Khí

N

gười nói họ của họ sao? Một họ Lãnh, một họ Phong. Đây là họ cổ xưa nhất của đại lục này, tương đối tôn quý. Sao người không biết điều này?” Ngõa Nhĩ Đa không chút để ý mà trả lời, sau đó bỗng nhiên lại nghi ngờ. Thân là đại tiểu thư nhà Hi Nhĩ sao lại không biết chuyện này?

Khắc Lôi Nhã không nói gì thêm. Trong trí nhớ trước kia của nàng đều là mỹ nam, châu báu, y phục. Chỗ đâu mà chứa những thứ này. Dòng họ cổ xưa? Giống như họ Đông Phương? Đại lục này cùng chỗ kia của mình có quan hệ sao?

Hàng loạt tiếng tung hô cắt đứt suy nghĩ của Khắc Lôi Nhã. Cuộc tranh tài đã bắt đầu.

Trận đầu là Ma Pháp Sư đấu với Ma Pháp Sư. Trận thứ hai là chiến sĩ đấu với chiến sĩ. Trận cuối chính là thiếu nữ thiên tài Lạp Tây Á đấu với Phong Dật Hiên tóc đỏ.

Trong chiến đấu, Ma Pháp Sư hào hoa mà lực sát thương lại lớn, nhưng rất chậm chạp. Bởi vì họ phải sử dụng câu thần chú dài lòng. Uy lực câu thần chú càng cao, thời gian đọc lên càng nhiều. Xung quanh đài cao dùng để tỷ thí có một cái lồng phòng hộ, tránh ảnh hưởng đến người khác. Ở trên người những học viên tỷ thí cũng có một lá chắn nho nhỏ hình tam giác do đại sư Khắc Lý Phu chế tạo. Cả hai nước đều không hy vọng tương lai của bọn họ mất đi sinh mạng ở chỗ này.

Hai Ma Pháp Sư trên đài cao, một là thuộc tính Hỏa, một là thuộc tính Thủy. Khắc Lôi Nhã nhìn Ma Pháp Sư thuộc tính Thủy dùng một lá chắn hình cung cao bằng hai người, chặn lại lửa công kích của đối phương. Đối

phương cau mày, lá chắn nước lay động, tiếp theo đó ào một tiếng liên phân tán. Bọt nước văng đầy đất. Lá chắn nước này không ngăn được sự công kích của lửa. Lúc này có thể thấy mặt Ma Pháp Sư thuộc tính Thủy đỏ bừng. Ngọn lửa kia đã tiến gần đến mặt của người này.

Trên khán đài đặc biệt, ánh mắt đặc sứ híp lại thành một đường. Thẳng rồi.

Hoàng đế bệ hạ không có bất kỳ điều gì khác thường, sắc mặt vẫn bình thường quan sát mọi chuyện. Phong phạm vương giả một đời hoàn toàn bộc lộ.

“Tên ngu ngốc.” Ngõa Nhĩ Đa nói thầm trong đầu Khắc Lôê Nhã. “Cho là phá lá chắn có thể thắng sao.” Hắn nhìn Ma Pháp Sư thuộc tính Hỏa châm chọc. Trong chiến đấu, dễ dàng thường dẫn đến bại trận.

Sau một khắc nước rơi xuống đầy đất, lại lặng yên lưu động như quỷ mị, lặng lẽ vòng ra sau lưng Ma Pháp Sư thuộc tính Hỏa. Trong nháy mắt biến thành vô số mũi tên nước bén nhọn đâm vào lưng Ma Pháp Sư kia.

Đại cục đã định.

Ma Pháp Sư thuộc tính Thủy chỉ bị vết thương nhẹ, tóc và y phục bị thiêu cháy. Ma Pháp Sư thuộc tính Hỏa bị thương nặng. Có lá chắn bảo vệ, nên không nguy hiểm đến tính mạng.

Ván đầu tiên, An Mạt Cách Lan chiến thắng.

Tiếng hoan hô vang trời.

Khóe mắt Khắc Lôê Nhã liếc về phía đặc sứ, thấy hắn đang híp mắt trầm mặc. Trên khán đài trừ Hoàng hậu lộ ra vẻ vui mừng, những người khác đều là mặt không chút thay đổi.

“Khắc Lôi Nhã, ta cảm thấy có điểm không đúng. Người có cảm giác người này thẳng quá dễ dàng không?” Ngõa Nhĩ Đa nghi hoặc.

Khắc Lôi Nhã không nói gì, nhưng trong lòng đồng ý với cách nhìn của Ngõa Nhĩ Đa. Cuộc tỷ thí này thực sự quá đơn giản. Đối phương phải ra đòn là tinh anh, không thể phạm phải sai lầm cấp thấp như thế. Nhưng sự thật đúng là đối phương dễ dàng bị mũi tên nước đánh bại.

Mặt khác, học viện bên kia dù trầm mặc nhưng không như đưa đám hay có ý trách cứ. Khắc Lôi Nhã khẽ híp mắt. Sao nàng lại có ảo giác là bên kia đã sớm dự liệu như thế nhỉ? Nếu là thật, thì càng nguy hiểm.

Cảm giác của Khắc Lôi Nhã quả nhiên lại được chứng thực một lần nữa.

Kế tiếp là chiến sĩ đối chiến. Người có thực lực cường đại nhất học viện Húc Nhật, cơ hồ chết dưới công kích của đối phương. Nếu không có lá chắn tam giác của đại sư Khắc Lý Phu, An Mạt Cách Lan đã mất đi một vị dũng sĩ tương lai rồi. Chiến đấu lần này là giết người trong nháy mắt. Trong mắt đối phương phát ra Đấu Khí màu tím khiến cho mọi người thật khó tin. Học viên trẻ tuổi như thế lại có thực lực của Đại Kiếm Sư!

Học viên Húc Nhật cả người đầy máu bị mang xuống, ánh mắt của các đệ tử Húc Nhật đầy thù hận nhìn người vững vàng đứng trên đài cao. Mặt người nọ đỏ lên đầy khát máu, cười lạnh. Động tác tiếp theo của hắn càng khiến người ta phát điên. Hắn thu hồi kiếm, dùng tay nhẹ nhẹ vuốt lại kiểu tóc bị loạn trong khi chiến đấu, thản nhiên nhấc chân rời đi.

Động tác này đã chọc giận học viên Húc Nhật.

“Thủy Văn Mặc. Người chỉ có vẻ ngoài bảnh bao, không có bề sâu sao?” Chiến sĩ có thực lực không tầm thường vừa đến trước ghế nghỉ ngơi của bọn họ, liền nghe Phong Dật Hiên khinh bỉ.

“Kiểu tóc hoàn mỹ này nhất định sẽ giúp ta bảnh bao cả đời.” Chiến sĩ gọi là Thủy Văn Mặc vươn tay lần nữa, vuốt lại mái tóc có chút loạn của mình.

Người bên cạnh sùng bái nhìn hai người này. Họ đều thuộc dòng họ cổ xưa, thiên tư hơn người. Hơn nữa họ còn là một đôi hợp tác vô cùng hoàn mỹ. Ma Pháp Sư cường đại và cường hãn chiến sĩ, sự phối hợp của họ vô cùng ăn ý, kể cả thời điểm cãi nhau.

“Thật nhức đầu. Sao người lại phiền phức như vậy? Những người đó đoán chừng đang muốn ăn tươi nuốt sống người. Một lát nữa lửa giận thế nào cũng phát tiết lên người ta.” Phong Dật Hiên bĩu môi. Tuy ngoài mặt nói thế nhưng gương mặt hằn hiện lên vẻ không sao cả.

“Lần trước người thật mất mặt. Vào thời khắc mấu chốt đánh bại nha đầu không biết trời cao đất rộng đó, lại bị đau bụng đi nhà cầu, sau đó bại trận. Thật là chuyện cười kinh điển. Năm nay người lại ước gì đánh bại nàng chứ gì?”. Thủy Văn Mặc khinh bỉ nhìn Phong Dật Hiên nói.

“Phong Dật Hiên, lần này không có vấn đề gì chứ?” người hướng dẫn bên cạnh lo lắng.

“VẬY người đầu đi.” Phong Dật Hiên nhú mày nhìn về phía người hướng dẫn đang nóng nảy, phun ra một câu. Người hướng dẫn liền im lặng ngay lập tức. Hắn không thèm quan tâm tỷ thí lần này có ảnh hưởng gì. Cho tới bây giờ hắn và Thủy Văn Mặc đều làm theo ý mình. Hơn nữa bọn họ có tư cách này vì có bối cảnh và thực lực không tầm thường.

Phong Dật Hiên đứng lên, ngáp một cái, xoay cổ, chậm rãi đi về phía trước.

Thủy Văn Mặc đi tới chỗ ngồi. Lúc đi qua người Phong Dật Hiên, hắn hạ thấp thanh âm nói chỉ đủ cho hai người nghe: “Người muốn làm thịt nha đầu kia sao?”

“Người nói đi?” Phong Dật Hiên híp mắt mỉm cười nhìn đài tỷ thí, trong khóe mắt hần bắn ra ánh sáng âm lãnh.

“Ha ha.” Thủy Văn Mặc mỉm cười đi về, chuẩn bị thưởng thức một cuộc chiến đấu tuyệt vời. Tính tình Phong Dật Hiên hần quá hiểu. Lần này nha đầu lông vàng phải nói lời vĩnh biệt với thế giới là cái chắc.

Khắc Lô Nhã khẽ cau mày nhìn thiếu niên tóc đỏ chậm rãi lên đài. Có sát khí! Tuy được che giấu rất kỹ nhưng nàng vẫn cảm nhận được. Bởi vì cổ hơi thở kia rất quen thuộc với nàng.

Thiếu niên này xem ra không chỉ muốn so tài.

Hắn muốn giết Lạp Tây Á!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 32: Công Kích Tinh Thần

K

hắc Lôi Nhã nhúc đầu. Nha đầu đáng ghét kia chết thì chết, có quan hệ gì với mình đâu? Nhưng nếu Lạp Tây Á chết, mẫu thân dịu dàng sẽ đau lòng. Vừa nghĩ đến mẫu thân, trong lòng Khắc Lôi Nhã thấy ấm áp hẳn. Vì người, Khắc Lôi Nhã sẽ không để nha đầu đó chết.

Không ai phát hiện ra sát khí của thiếu niên tên Phong Dật Hiên đó. Hắn cười tươi như hoa, từ từ bước lên đài cao trong ánh mắt thù hận của học viên học viện Húc Nhật. Hắn bước đi như đang tản bộ, vô cùng nhàn nhã. Hơi thở lười biếng làm cho người ta không cách nào phát hiện sát khí của hắn.

Phong Dật Hiên tạo cho người ta cảm giác hoàn toàn khác với Lạp Tây Á. Nếu như thiếu niên này là mãnh thú ẩn dưới nụ cười dịu dàng thì Lạp Tây Á chính là con cừu nhỏ.

“Tiểu thư Lạp Tây Á, rất vinh hạnh được gặp lại.” Phong Dật Hiên khẽ khom người ưu nhã hành lễ. Nụ cười mỉm của hắn khiến Lạp Tây Á chói mắt. Đồng bọn của thiếu niên này thiếu chút nữa giết chết học trưởng. Thật đáng ghét! Đáng hận! Thù này nhất định phải thanh toán! Lần trước là bởi vì đối phương có sơ hở mới có thể thắng. Nhưng lần này thì khác. Khoảng thời gian này mình không ngừng tu tập nâng cao năng lực bản thân. Lần này nhất định phải dùng thực lực hung hăng đánh bại đối phương.

“Ít nói lời vô nghĩa đi!” Lạp Tây Á hừ lạnh một tiếng. Nàng lập tức niệm lên câu thần chú ngắn gọn. Vô số tia chớp nhỏ bổ về phía Phong Dật Hiên. Dĩ nhiên nàng hiểu cách này không tổn thương được hắn. Nàng chỉ đang đánh lạc hướng hắn để tranh thủ thời gian niệm lên câu thần chú có uy lực cực lớn.

Trên mặt Phong Dật Hiên hiện lên tia khinh thường. Hắn cười lạnh, tay vung lên nhẹ nhẹ. Một đạo ánh sáng hiện ra, đánh nát toàn bộ tia chớp của Lạp Tây Á.

Khắc Lôi Nhã cau mày. Tài năng lơ đãng bộc lộ ra của Phong Dật Hiên khiến nàng nảy sinh cảnh giác. Hắn là Ma Pháp Sư hệ Băng. Thực lực của hắn vượt xa Lạp Tây Á.

“Ồ, muội muội kiêu ngạo kia của người xui xẻo rồi. Cấp độ của hai người này chênh lệch thật lớn.” thanh âm mỉa mai của Ngõa Nhĩ Đa vang lên trong đầu Khắc Lôi Nhã. Sau này có rất nhiều việc đã chứng minh nhãn lực của hắn sắc bén khiến cho người ta chán ghét.

“Sao người thấy được?” Khắc Lôi Nhã trao đổi với Ngõa Nhĩ Đa bằng tinh thần.

“Hơi thở trên người hắn tương tự ta.” Ngõa Nhĩ Đa cười hắc hắc “Đừng hiểu lầm. Hắn không phải Pháp Sư Hắc Ám. Ta muốn nói hắn có tâm trí giống ta.”

“Âm hiểm, xảo trá, thích núp trong bóng tối như nữ nhân, thích tính kế, giết người mà còn mỉm cười.” Khắc Lôi Nhã lạnh giọng nói. Người kia không đơn giản là một Ma Pháp Sư. Hơi thở sâu kín của hắn chỉ thích khách mới có. Không có gì đáng sợ hơn một thích khách tinh thông ma pháp. Thích khách không thể giao chiến chính diện với Ma Pháp Sư hoặc chiến sĩ, như vậy chẳng khác nào lấy trứng chọi đá. Nhưng thích khách có thể trong lúc Ma Pháp Sư suy nghĩ mà lặng yên không tiếng động cướp đi tính mạng đối phương. Thích khách và Ma Pháp Sư, thật là thiếu niên đáng sợ.

Ngõa Nhĩ Đa giựt giựt khóe miệng. Mặc dù là sự thật nhưng sao nói ra từ miệng tiểu ác ma này lại khó nghe thế.

“Cho nên, ta cảm thấy thực lực của hắc mới có thể thi triển một chút ma pháp. Ta đoán hắc sẽ ám toán muội muội người.” Ngõa Nhĩ Đa nháy mắt.

Cứu hay không?

“Cuồng Phong! Thiên Vân! Sấm sét! Hãy tuân theo kế ước cổ đại, tới bên cạnh ta! – Thiên Lôi tới!” câu thần chú của Lạp Tây Á chuẩn bị kết thúc. Pháp thuật này mà bố xuống người thì không dễ chịu gì. Nếu là người bình thường hắc phải chết không thể nghi ngờ. Lá chắn ma pháp cũng không thể ngăn cản được công kích như vậy. Rất nhiều Ma Pháp Sư kinh hãi, thầm nghĩ nếu là mình sao có thể ngăn cản được một kích kinh khủng này.

Tiếng sấm ầm ầm vang lên, sắc mặt mọi người thay đổi. Viện trưởng học viện Húc Nhật vui mừng gật đầu một cái. Tốc độ trưởng thành của Lạp Tây Á thật đáng hài lòng. Đặc sứ trên đài cao híp mắt nhìn nàng, không lộ vẻ mặt gì. Tuy người thiếu nữ này rất mạnh nhưng không đủ để tạo thành uy hiếp với bọn hắc. Nếu không tính mạng nàng sẽ không giữ được tới bây giờ. Khắc Lý Phu ngáp một cái, nhàm chán đem ánh mắt liếc về váy của thị nữ sau lưng.

Gió lớn, mây đen giăng đầy, tiếng sấm vang rền. Trên đài cao tối sầm lại.

Phong Dật Hiên vẫn nhàn nhã. Hắc ưu nhã đứng đó, đợi Lạp Tây Á đọc xong câu thần chú.

Khắc Lôi Nhã nhìn ánh sáng đang mờ đi trên đài cao, lòng trầm xuống. Phần lớn người không thể nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra dưới tình huống này. Nhưng Khắc Lôi Nhã có thể cảm nhận được Phong Dật Hiên nở nụ cười lạnh lùng nhàn nhạt.

Đó là nụ cười của tử thần!

Ngón tay hắc khẽ động, một viên băng nhũ nhỏ xuất hiện. Hắc chỉ thả ra một lá chắn băng băng tượng trưng để chống lại tiếng nổ sắp phủ xuống

đầu mình. Tiếp đó hắn cũng bắt đầu đọc câu thần chú. Trước mặt hắn xuất hiện băng nhũ lớn nhỏ khác nhau, chuẩn bị phản kích. Giấu giữa ngón tay là một cái dùi nhỏ bằng băng sắc bén. Trên đó mang theo một chút hơi thở kỳ dị khiến cho Khắc Lôi Nhã hoang mang.

Nàng có thể thấy được thiếu niên ác độc này muốn làm gì. Hắn muốn đón lấy một kích này của Lạp Tây Á rồi phản kích lại bằng băng nhũ dày đặc. Nhưng trong lúc đó sẽ lạng lẽ bắn cái dùi nhỏ bằng băng vào ngực nàng. Mặc dù đã có lá chắn hình tam giác của Khắc Lý Phu, nhưng Khắc Lôi Nhã không dám đảm bảo hắn có thể phá vỡ nó hay không.

Trong điện quang hỏa thạch, hai người cùng phát động công kích.

Khắc Lôi Nhã thấy cái dùi nhỏ trong tay Phong Dật Hiên bay ra ngay sau một băng nhũ khổng lồ, nhắm thẳng vào ngực Lạp Tây Á. Nàng có thể ngăn băng nhũ khổng lồ kia nhưng lại không thể phát hiện ra cái dùi nhỏ kỳ dị đó.

Sấm dậy, băng động, Phong Dật Hiên mỉm cười như gió xuân.

Ánh mắt Khắc Lôi Nhã thâm thúy, con ngươi đột nhiên mở lớn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 33: Người Ra Đây!

T

rên đài cao âm một cái, thanh âm vang dội tận chân trời. Sau tiếng sấm, khối băng bén nhọn rơi xuống đất. Tiếng rơi đó kích thích lỗ tai của mọi người.

Mây đen tan đi, tình cảnh trên đài cao khiến mọi người kinh ngạc.

Lạp Tây Á mệt mỏi chống đỡ thân thể, nỗ lực thở mạnh để ổn định thân hình. Nàng dùng lá chắn ma pháp chặn lại những băng nhũ đang tập kích mình. Nhưng chúng tạo thành trùng kích quá lớn khiến cánh tay trái của nàng hiện ra một lỗ nhỏ đang chảy máu. Máu chảy xuống theo cánh tay nhiễm đỏ ống tay áo của nàng. Máu nhỏ giọt trên đất vẽ ra những đóa hoa quý dị.

Sắc mặt Phong Dật Hiên trầm như nước. Hắn rõ ràng hơn tất cả mọi người rằng nếu không phải có một cỗ Công Kích Tinh Thần mãnh liệt ngăn trở, thì nha đầu đối diện không chỉ bị thương trên tay như thế. Đáng ra phải là trái tim của nàng. Là ai?

Lạp Tây Á cắn răng chịu đựng đau nhức truyền tới từ cánh tay. Trong máu còn có nước đá hòa tan từ băng nhũ. Nước đá tan ra, đau đớn càng rõ ràng hơn, giống như có hàng ngàn con kiến đang cắn xé xương của nàng. Toàn thân nàng dường như đóng băng lại. Thậm chí Lạp Tây Á còn nghe được tiếng xương mình nứt ra. Trước mắt nàng trở nên mơ hồ. Nàng hiểu mình vừa được kéo trở về trên con đường đi tới tử vong. Sự kinh ngạc và tức giận hiện lên rồi biến mất trong mắt của thiếu niên đối diện, cùng với ánh nhìn quý dị dời từ cánh tay đến ngực khiến nàng hiểu rõ: hắn muốn giết mình, nhưng bị ai đó ngăn chặn. Vết thương này đáng ra phải ở trên ngực mình!

Nhưng ai đã ngăn chặn thiếu niên ác độc này? Là ai cứu mình?

Trước mắt Lạp Tây Á mơ hồ nhưng nàng thấy được ánh mắt thiếu niên kia càng ngày càng lạnh nhìn về một hướng.

Nàng thấy gương mặt lạnh nhạt của Khắc Lôê Nhã theo ánh nhìn đó trước khi bất tỉnh.

Khán đài yên lặng như tờ. Tất cả đều ngây ngẩn.

Khắc Lý Phu lúc này mới đem ánh mắt từ váy của thị nữ phía sau thu hồi lại.

Kết quả tỷ thí trên đài cao không cần nói cũng biết. Lạp Tây Á bất tỉnh, đương nhiên thua. Thiếu niên Phong Dật Hiên gương mặt lạnh lùng đứng đó thẳng.

Học viện của Lạp Cách Tạt vang lên tiếng hoan hô. Bọn họ thắng rồi!

Mặt của các học viên học viện Húc Nhật tối lại, chưa lấy lại được tinh thần. Lạp Tây Á trong vũng máu trên đài cao chưa rõ sống chết. Toàn bộ quý tộc trên khán đài không nghĩ tới kết quả này nên nhất thời cũng không tiếp nhận được.

Thua rồi!

Thiếu nữ thiên tài Lạp Tây Á thua, còn thua thảm như thế.

Đặc sứ trên khán đài đặc biệt híp mắt, khóe mắt bắn ra tinh quang. Hắn liếc về phía Giáo Hoàng bên cạnh nhưng ngài lại nhắm mắt lại! Nụ cười trên mặt Hoàng đế bệ hạ không còn, nhưng cũng không có biểu lộ gì khác. Khắc Lý Phu khẽ nhướn mày như đang suy tư gì đó. Hoàng hậu khẽ cau mày, lo lắng.

Nhân viên cứu hộ rất nhanh đem Lạp Tây Á hôn mê trên đài cao đi chữa thương. Ma Pháp Sư trọng tài lên tuyên bố thắng lợi của Phong Dật Hiên.

Hắn không để ý tới Ma Pháp Sư này, mà xoay người, ánh mắt sáng quắc nhìn về một hướng, trên mặt hiện ra nụ cười quỷ dị. Tay hắn nhẹ nhẹ nhấc lên, ngăn cản trọng tài tuyên bố.

Trọng tài sững sốt, không hiểu thiếu niên tản ra hơi thở lạnh lẽo này muốn làm gì.

Cái mộng Thủy Văn Mặc trên ghế cũng không yên. Hắn uốn qua uốn lại nhìn Phong Dật Hiên trên đài. (tác giả dùng từ dành cho mấy nhân vật kiểu này thật không đỡ được :”>) Chỉ có hắn mới hiểu được Phong Dật Hiên lúc này là nghiêm túc. Đáy mắt hắn dâng lên một tia âm u, chứng tỏ hắn đang hưng phấn, phát hiện được đồ tốt gây hứng thú. Là cái gì vậy? Là cái gì vậy? Thủy Văn Mặc cũng kích động.

“Tỷ thí vừa rồi không tính.” Một câu nói của Phong Dật Hiên liền đưa tới sóng to gió lớn.

Học viên học viện Húc Nhật nổi giận. Đây là coi thường, là vũ nhục trực tiếp nhất!

Người Lạp Cách Tạt thì há hốc miệng. Người hướng dẫn của Phong Dật Hiên muốn khóc. Hắn biết thiếu niên này lại lên cơn rồi (động kinh ấy ạ =)). Thắng lợi tới tay lại không thềm. Điên rồi! Điên rồi! Hắn kéo tóc, trong lòng thầm kêu rên sớm muộn gì nó cũng biến mất. Ánh mắt đặc sứ đại nhân quăng tới khiến hắn muốn đâm đầu vào tường chết cho xong.

“Người! Ra đây!” ngón tay Phong Dật Hiên chậm rãi chỉ về một hướng, phun ra mấy chữ lạnh lùng.

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay của hắn, ngây ngẩn.

Khuôn mặt có mấy phần tương tự với thiếu nữ Lạp Tây Á mới bại trận. Là Khắc Lôê Nhã!

“Ra đây. Người biết vì sao ta gọi người ra.” Mặt Phong Dật Hiên lạnh lẽo, âm lãnh nói với Khắc Lôê Nhã: “Người thay nàng tử thí. Vừa rồi không tính.”

Lời nói cuồng vọng khiến đám người An Mạt Cách Lan nổi giận. Thiếu niên này không biết trời cao đất rộng. Hẳn nghĩ cuộc tử thí trang trọng giữa hai nước này là gì?

Sắc mặt đặc sứ rốt cuộc cũng thay đổi, muốn đứng lên nói gì đó.

Lúc này Giáo Hoàng khẽ mở mắt, nhẹ nhàng nói với Hoàng đế bệ hạ bên cạnh: “Bệ hạ, để cho bọn họ tử thí đi. Đừng bóp chết tình cảm mãnh liệt của bọn trẻ.”

Đặc sứ há to miệng. Lời muốn nói ra liền nuốt lại. Hẳn không biết Giáo Hoàng đang suy nghĩ gì. Chuyện hoang đường như vậy mà Giáo Hoàng cũng đồng ý?!

Hoàng đế cũng sửng sốt. Vỡ kịch biến hóa thật hoang đường. Nhưng phản ứng của Giáo Hoàng mới khiến người ta phải ngạc nhiên. Người trên khán đài ngơ ngác. Ý của Giáo Hoàng là sao? Bảo vệ An Mạt Cách Lan hay còn gì khác nữa? Kết quả đã định còn muốn tử thí lại?

Ánh mắt của Hoàng Đế rơi vào người Khắc Lôê Nhã. Hẳn cũng không muốn đắc tội đại sư Khắc Lý Phu hay Giáo Hoàng. Khắc Lôê Nhã hờ hững gật đầu. Hoàng đế lúc này mới yên tâm. Khắc Lôê Nhã đồng ý, nếu đại sư Khắc Lý Phu cũng sẽ không trách hấn được. Hơn nữa với tính tình của đại sư, hẳn tuyệt đối sẽ không để Khắc Lôê Nhã bị uy hiếp tính mạng trong trận tử thí này. Đến thời khắc nguy hiểm, hẳn nhất định sẽ ra tay.

Hoàng đế bệ hạ gật đầu với trọng tài. Trọng tài lấy lại tinh thần, quát to: “Trận tỷ thí thứ ba. Hi Nhĩ Khắc Lôĩ Nhĩ đấu với Phong Dật Hiên.”

Hội trường triệt để sôi trào!

Vở kịch này ban đầu khiến mọi người nghẹn họng trân trối, sau đó là kích động.

Dù hoang đường thế nào thì vở kịch này vẫn còn một tia hy vọng.

Có cơ hội thắng chứ? Có cơ hội lấy lại mặt mũi chứ?

Rất nhanh đã có hai phái được chia ra.

Có phái cho rằng hoa si ngu ngốc Khắc Lôĩ Nhĩ sẽ chỉ khiến An Mạt Cách Lan mất thể diện hơn. Có phái lại cho rằng Khắc Lôĩ Nhĩ là đệ tử của đại sư Khắc Lý Phu, có lẽ có hy vọng. Phái trước được nhiều người ủng hộ hơn. Những quý tộc biết Khắc Lôĩ nhĩ cũng nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp. Có khinh bỉ, có nhỏ nhen, có châm chọc, có nực cười, có may mắn... Công chúa Mã Lệ Ti lo lắng nhìn bóng lưng Khắc Lôĩ Nhĩ. Sắc mặt Công Tước Cổ Đốn trầm xuống.

Khắc Lôĩ Nhĩ chậm rãi đứng lên.

Ánh mắt tất cả mọi người tập trung trên người thiếu nữ tóc vàng mắt xanh.

Dưới ánh mặt trời, Khắc Lôĩ Nhĩ mỉm cười thản nhiên, đi từ từ lên đài cao.

Gió nhẹ thổi, tóc Khắc Lôĩ Nhĩ tung bay. Trong nháy mắt mọi người có ảo giác cô gái này cũng không phải là hoa si ngu ngốc trong lời đồn, mà là viên minh châu tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 34: Vô Sĩ, Hèn Hạ, Xấu Xa

T

ất cả mọi người đều chăm chú nhìn Khắc Lôi Nhã chậm rãi đi xuống khán đài, hướng tới đài tỷ thí.

Công chúa Mã Lệ Ti lo lắng nhìn theo bóng lưng nàng, trong lòng thấp thỏm không yên. Lạp Tây Á không phải là đối thủ của người kia, liệu Khắc Lôi Nhã có được không? Nàng có thể toàn thân trở ra hay không?

“Chúng ta mất mặt mất. Hoa si Khắc Lôi Nhã căn bản bất học vô thuật. Không ai biết nàng làm thế nào mà có thể trở thành đệ tử của đại sư Khắc Lý Phu. Nhất định là có chuyện mờ ám ở đây.” Một thanh âm thật thấp truyền vào lỗ tai công chúa Mã Lệ Ti.

“Đúng vậy. Lần này chúng mất hết mặt mũi cho coi. Ả ngu ngốc cho mình là ai mà dám đứng ra nghênh chiến?” một thanh âm khác nói.

Ngay sau đó, bọn họ ngây ngẩn. Ánh mắt lạnh lẽo ác độc của công chúa Mã Lệ Ti bắn qua làm bọn chúng im lặng ngay lập tức, đầu cúi xuống. Bọn họ chưa từng gặp qua nét mặt như vậy của công chúa luôn dịu dàng hào phóng này.

“Mặc kệ Khắc Lôi Nhã có thể thắng hay không. Nàng có dũng khí dám đứng ra tỷ thí vì nước nhà là đủ.” Thanh âm nhàn nhạt của nhị hoàng tử Nam Hi bay vào lỗ tai mọi người. Sắc mặt họ đều phức tạp, không dám lên tiếng nữa. Bọn họ hiểu ý tứ của nhị hoàng tử điện hạ. Nàng dám đứng lên nghênh chiến mà họ lại ở đây nói mát, thật không bằng hoa si Khắc Lôi Nhã.

Trên đường đi, thanh âm om sòm của Ngõa Nhĩ Đa vang lên trong đầu Khắc Lôi Nhã: “Khắc Lôi Nhã, người muốn ứng chiến?”, hân vò đầu bứt tai.

“Ừ.” Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt đáp một tiếng. Từ một khắc nàng ra tay đã chuẩn bị tâm lý.

“Người kia vừa mạnh lại vừa biến thái như vậy, người có thể thắng không?” nghe Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt trả lời, Ngõa Nhĩ Đa liền có chút hy vọng.

“Đánh không lại.” Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt trả lời.

“Ôi mẹ nó!! Vậy mà người còn bình tĩnh như thế!” Ngõa Nhĩ Đa như núi lửa bộc phát, tức giận không thôi. Khắc Lôi Nhã không nói gì. Ngõa Nhĩ Đa chợt nhớ: “Chẳng lẽ người chờ sự phụ Khắc Lý Phu ra tay cứu người?”. Lời vừa nói ra đã bị Ngõa Nhĩ Đa bác bỏ. Tiểu ác ma này tuyệt đối sẽ không để xảy ra chuyện như vậy. Đây là nhận thức của hân về nàng.

Khắc Lôi Nhã mỉm cười như hoa, chậm rãi đi lên đài cao, đối diện với Phong Dật Hiên.

“Ta không muốn chết.” mồ hôi lạnh của Ngõa Nhĩ Đa chảy ròng ròng. Hiện tại hân là Linh Hồn Thể, dựa vào ma linh thạch. Đối diện với thiếu niên có thực lực đáng sợ có thể giết chết Khắc Lôi Nhã, số mạng của hòn đá như hân âm đạm rồi.

“Người không chết được.” Khắc Lôi Nhã hừ lạnh.

“Người đánh không lại hân.” Ngõa Nhĩ Đa run rẩy, bi thống trong lòng.

Phong Dật Hiên mắt lạnh nhìn thiếu nữ tóc vàng trước mắt, không biết vì sao trong lòng đầy hưng phấn như tiểu hài tử. Mặc dù chỉ một chút xú thôi nhưng đây là cảm giác chân thật.

“Thật ngượng ngùng. Mới vừa rồi ta tùy tiện ra tay. Ta không thể nhìn người giết muội muội của mình.” Khắc Lôê Nhã mỉm cười xin lỗi, nhưng trong giọng nói không có một tia áy náy.

“Hừ.” Phong Dật Hiên lơ đãng hừ lạnh một tiếng, không để ý lời nàng. Khắc Lôê Nhã có thể thấy mục đích của hắn. Phong Dật Hiên quan sát nàng. Bề ngoài nàng có mấy phần tương tự với Lạp Tây Á, nhưng không cùng một loại người. Ánh mắt của nàng thâm thúy đáng sợ, tản ra một cỗ hơi thở nguy hiểm trí mạng. Không sai! Nàng cũng giống mình, tinh thông thuật thích khách! Cần phải cẩn thận hơn.

“Bớt nói nhảm. Bắt đầu đi.” Phong Dật Hiên cười lạnh rồi bày trận thế. Dù thiếu nữ trước mắt có tinh thông thuật thích khách thì thế nào? Trong trường hợp này thích khách không có ưu thế. Thích khách chỉ có thể ra tay trong bóng tối mới có thể tạo thành uy hiếp lớn. Hiện tại, ma lực yếu ớt của thiếu nữ này hoàn toàn bộc lộ trước mặt mình. Công Kích Tinh Thần ư? Ha ha. Mình có thể thua hai lần bởi cùng một chiêu thức sao? Chỉ là thiếu nữ này thật khiến cho người ta kinh ngạc. Nàng lại có thể biết Công Kích Tinh Thần!

Mặc dù trong lòng có một chút cảm giác hưng phấn của tiểu hài tử, nhưng Phong Dật Hiên cảm thấy mình sẽ thắng. Hắn muốn cho thiếu nữ dám cả gan đánh lén phải trả giá lớn vì hành động của mình. Đó chính là sinh mạng của nàng.

Phong Dật Hiên thử đọc câu thần chú sơ cấp ngăn ngừa dò xét nàng. Vài băng nhũ xuất hiện. Khắc Lôê Nhã lập tức đưa ra lá chắn bằng lửa cản lại.

Hai người đều không có cảm giác đau nhức hay ngứa ngáy nào.

Nhưng trong lúc đó họ có thể thấy rõ ràng thực lực của đối phương.

Khóe miệng Phong Dật Hiên hiện lên tia cười lạnh. Ma lực của nàng quá nhiên chưa hình thành. Trực tiếp giết nàng là được. Hắn hừ nhẹ một tiếng,

lui về phía sau, kéo khoảng cách, niệm lên câu thần chú.

Mọi người khẩn trương nhìn tình huống trên đài. Khi thấy Phong Dật Hiên niệm câu thần chú nhưng Khắc Lôi Nhã vẫn lẳng lặng đứng đó, phản ứng của họ rất đa dạng.

Học viên học viện Húc Nhật cắn chặt răng, thái độ phức tạp. Trong lòng họ đầy mâu thuẫn. Họ không hiểu được thiếu niên Phong Dật Hiên này tại sao lại chỉ đích danh Khắc Lôi Nhã ra tỷ thí. Khắc Lôi Nhã thắng thì có thể cứu vãn chút mặt mũi, có thể không thua kém người ta. Nhưng nếu hoa si bất học vô thuật Khắc Lôi Nhã thật sự thắng, thì mặt mũi họ ở đâu?

Các quý tộc trên khán đài dài cổ, ngừng thờ nhìn một màn trên đài cao. Thấy tình cảnh đó, nhiều người lộ ra nét mặt “quả nhiên là thế”. Thật đúng là Khắc Lôi Nhã đã làm mất thể diện. Nàng làm sao thắng được thiếu niên đã đánh bại Lạp Tây Á?

Câu thần chú của Phong Dật Hiên càng ngày càng nhanh. Trong lòng hắn chợt dâng lên cảm giác lo lắng. Đây là cảm giác nhạy cảm bẩm sinh của thích khách. Tuyệt đối không sai!

Hắn thấy rõ ràng trên mặt Khắc Lôi Nhã chậm rãi hiện lên nụ cười lạnh lẽo và cực kỳ nguy hiểm.

“Phong Dật Hiên, thật ra đáng đáp ngươi rất đẹp mắt. Ta có chút bị mê hoặc đấy!” trên khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân của Khắc Lôi Nhã hiện ra nụ cười, nói với Phong Dật Hiên đầy “dịu dàng thâm tình”. Bộ dáng nàng phong tình vạn chủng, mê hoặc lòng người.

Phong Dật Hiên sửng sốt, không thể niệm tiếp câu thần chú.

Ngay sau đó, toàn thân Khắc Lôi Nhã phát ra ánh sáng màu xanh lá cây rực rỡ, đẹp mắt vô cùng. Nàng nhanh chóng xông về Phong Dật Hiên còn chưa lấy lại tinh thần.

Đấu Khí!!

Là Đấu Khí!

Hơn nữa còn là Đấu Khí màu xanh lá cây của cao cấp Kiếm Sĩ!

Ma Vũ Song Tu?!

Hoa si vô dụng Khắc Lô Nhã lại biết Ma Vũ Song Tu?!

Ma pháp và Đấu khí?!

Khán đài lại sôi trào mạnh mẽ. Trời ạ! Đấu Khí! Ma Pháp Sư nếu để cho chiến sĩ lại gần, hậu quả ai cũng biết.

Rất nhiều người há hốc miệng đến quên cả khép lại. Còn có người liều mạng ngắt cánh tay mình đến lúc tím bầm cũng chưa chịu dừng. Có người cảm thấy trước mắt tối sầm, cảm giác muốn sụp đổ. Công Tước Cổ Đốn ngây ngốc nhìn ánh sáng màu xanh lá cây quên cả suy tư. Khuôn mặt công chúa Mã Lệ Ti hưng phấn đến đỏ cả lên. Nhị hoàng tử Nam Hi lại nhẹ nhàng quay lại nhìn Tần Diêm ở phía cuối. Khóe miệng Tần Diêm nâng lên một nụ cười nhạt đến nỗi không ai nhận ra.

Trên khán đài đặc biệt, Hoàng đế trợn to mắt nhưng không duy trì nét mặt này quá lâu. Khắc Lý Phu cau mày không biết đang nghĩ gì. Sắc mặt đặc sứ đại nhân thì trắng bệch, nắm chặt tay vịn của ghế không nói được gì. Giáo Hoàng trầm mặc, híp mắt nhìn lên đài cao. Chỉ có Hoàng hậu là lộ vẻ mặt vui mừng.

Lúc này, Phong Dật Hiên luống cuống. Hắn không ngờ rằng thiếu nữ này chẳng những là Ma Pháp Sư, tinh thông thuật thích khách, mà còn là chiến sĩ!!! Thân thể hắn linh hoạt tránh công kích. Nhưng hắn không thể lui về

sau nữa. Dù Ma Pháp Sư tinh thông thuật thích khách cũng không có biện pháp ngăn công kích mãnh liệt của chiến sĩ ở gần.

Ngõa Nhĩ Đa kêu gào lật trời trong đầu Khắc Lôi Nhã. Vô sỉ! Thật là vô sỉ! Tiểu ác ma này thật vô sỉ tới cực điểm. Nàng ở ngay lúc người ta đọc câu thần chú cuối cùng quan trọng như vậy lại nói ra lời nói mập mờ, khiến lòng hần dao động. “Phong Dật Hiên, thật ra thì đáng đáp người rất đẹp mắt. Ta có chút bị mê hoặc đấy!” Ta nhớ vào! Có khả năng tiểu ác ma sẽ thích tiểu tử cuồng vọng mới gặp mặt lần đầu này sao? Quả nhiên khi tiểu ác ma làm nũng chính là lúc đối phương gặp phải đả kích hủy diệt! Thật là tiểu ác ma vô sỉ, hèn hạ, hạ lưu, xấu xa! Dùng thủ đoạn quá âm hiểm, quá ác độc!

Khốn cảnh của Phong Dật Hiên bây giờ Thủy Văn Mặc có thể cảm nhận được. Dùng cảm giác vô cùng hỗn loạn để hình dung là vô cùng thỏa đáng. Phong Dật Hiên bị đuổi xoay quanh nhưng không có không gian để hần vòng vo lâu. Phương thức công kích của Khắc Lôi Nhã thật xảo trá, tàn nhẫn nhưng rất có ích. Tay nàng không có binh khí nhưng cũng có thể làm cho hần hốt hoảng không thôi. Thủy Văn Mặc giãy dựa cái mông rời khỏi ghế, đứng lên nhìn Phong Dật Hiên đang hốt hoảng mà trong lòng cười to không dứt. Lần đầu tiên thấy Phong Dật Hiên bị người ta đuổi giống như chó rơi xuống nước. Quá thú vị!

Trong lòng Phong Dật Hiên âm thầm kêu khổ. Khắc Lôi Nhã mỗi lần đều chặn chính xác đường lui của hần, sau đó liều mạng công kích mãnh liệt. Đừng nói là thời gian để đọc câu thần chú, ngay cả thời gian vận dụng thân thể linh hoạt né tránh còn vô cùng khó khăn. Mỗi lần nàng đánh trúng đều khiến hần đau đến nhe răng trợn mắt, không còn hăng hái được nữa. Nữ nhân đáng chết này, mỗi lần ra tay đều chuẩn như vậy. Tính sai! Tính sai rồi! Nữ nhân này vậy mà lại có Đấu Khí.

“Người đừng khinh người quá đáng!” Phong Dật Hiên chật vật né tránh Đấu Khí của Khắc Lôi Nhã công kích lần nữa, thở hắt ra nói.

Mặt Khắc Lôì Nhã vẫn sắc lạnh, không lên tiếng mà tiếp tục ngăn đường lui của Phong Dật Hiên.

Ma Pháp Sư bị chiến sĩ ở gần quấn lấy, giống như là đánh rắm vậy (oa a, là khó chịu ấy mà T_T). Phong Dật Hiên có thể kiên trì lâu như vậy bởi vì hãn tinh thông thuật thích khách. Nhưng thể lực hãn cũng giảm xuống nhanh chóng. Mà sắc mặt của Khắc Lôì Nhã vẫn như cũ, tóc cũng không loạn.

Ngõa Nhĩ Đa hưng phấn. Thấy một người lợi hại như vậy bị Khắc Lôì Nhã chèn ép, hãn cảm thán nỗ lực Khắc Lôì Nhã đã bỏ ra. Đoạn thời gian đó, mỗi ngày khi nàng trở về đều mang theo vết thương chồng chất. Đó chính là kết quả của việc học tập Đấu Khí với Tần Diêm. Sự trưởng thành trong đấu khí của nàng khiến Tần Diêm và Ngõa Nhĩ Đa giật mình.

Không khí nhiệt liệt trong hội trường dâng lên tận trời. Biến đổi trên đài cao không ai có thể ngờ được.

Kết quả sẽ như thế nào?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 35: Ta Thề Ta Không Cố Ý

T

ình huống trên đài cao mọi người đều thấy rõ ràng. Khắc Lôi Nhã ép Phong Dật Hiên đến không còn chỗ trốn, chặt vật không chịu nổi.

Mặt công chúa Mã Lệ Ti hồng lên, siết chặt năm đấm, muốn kêu tên của Khắc Lôi Nhã nhưng lại bận tâm đến thân phận của mình. Không thể làm chuyện ô nhục như vậy được! Đang khi công chúa Mã Lệ Ti cực kỳ kích động mà phải nhẫn nhịn, bên tai nàng chợt truyền đến tiếng la vang như sấm nổ:

“Khắc Lôi Nhã!”

“Khắc Lôi Nhã! Khắc Lôi Nhã!”

“Khắc Lôi Nhã!”

Càng ngày càng nhiều thanh âm vang lên. Những quý tộc trên khán đài cực kỳ kích động như gà chọi, nắm chặt nắm tay đứng lên liều mạng gọi tên Khắc Lôi Nhã.

Giờ khắc này, nàng chính là anh hùng trong lòng mọi người, là sự kiêu ngạo, là viên minh châu tỏa sáng.

Khí nóng trong hội trường xông thẳng lên trời. Cả hội trường nhiệt liệt, phấn chấn.

Tần Diêm đứng cuối cùng, lẳng lặng nhìn thiếu nữ tỏa sáng vạn trượng trên đài cao, đáy mắt lộ ra một tia thâm tình kỳ dị. Đoạn thời gian đó hẳn đã bị khuất phục bởi thiếu nữ này. Sự dẻo dai của nàng làm cho người ta kinh sợ. Một lần lại một lần đối chiến, nàng không chỉ hung ác với đối thủ mà còn

tàn nhẫn với chính mình. Đấu Khí của Tần Diêm không giống người khác. Nó bá đạo lại tràn đầy bạo liệt. Khi đó mỗi ngày nàng đều bị Đấu Khí đả thương chồng chất nhưng chưa bao giờ than một tiếng. Không bao giờ nàng nói từ bỏ, mà là “Tiếp đi!”

Lạp Tây Á đã tỉnh lại. Mặc dù rất suy yếu nhưng vẫn có thể tỉnh táo quan sát mọi chuyện trên đài cao. Nét mặt nàng phức tạp, đáy mắt lại càng nặng nề hơn. Không ai biết giờ phút này nàng đang suy nghĩ gì.

Người hướng dẫn của Phong Dật Hiên thật muốn tự tử cho xong. Hẳn biết thiếu niên này muốn gây chuyện nhưng không biết cục diện sẽ thành ra thế này. Với thực lực của hắn, cứ cho là hắn hồ đồ cũng không phải là không chịu nổi như thế. Hôm nay hắn gặp phải khắc tinh rồi. Thủy Văn Mặc thiếu chút nữa kích động mà huyết gió luôn! Tên khốn Phong Dật Hiên này cũng có ngày bị đánh giống như chó rơi xuống nước. A ha ha, cười chết người rồi. Học viên học viện Lạp Cách Tạp vừa nóng vừa giận. Thăng lợi tới tay lại bay mất, lại còn mất hết mặt mũi như thế. Người hướng dẫn xoắn tóc, phát điên lên.

Tiếng hô trong hội trường càng cao thêm, chỉ quanh quẩn một cái tên – Khắc Lôi Nhã!

Ma Vũ Song Tu!

Thiếu nữ trên đài sử dụng Ma Vũ Song Tu. Nếu là một Ma Pháp Sư bình thường, hay cao cấp Ma Pháp Sư, sau đó kiêm tu Đấu Khí và là Cao Cấp Chiến Sĩ thì sử dụng chiêu này cũng không có gì khó cả. Khó trách người có nội tâm hung ác muốn học hai loại một lúc. Nhưng hậu quả là không tinh thông được cả hai. Dù là ma pháp hay Đấu Khí sẽ không thể đạt tới cảnh giới cao nhất. Nhưng chuyện này lại xảy ra trên người hoa si Khắc Lôi Nhã!

Mấy tháng trước nàng chỉ là một kẻ bất học vô thuật, hoa si vô dụng, hoàn toàn không hiểu Đấu Khí ma pháp là gì! Thế mà giờ đây lại có thể sử dụng

Ma Vũ Song Tu. Mặc dù không biết ma pháp của nàng đã đạt tới trình độ nào, nhưng có thể trở thành đồ đệ được đại sư Khắc Lý Phu coi trọng thì chắc cũng không kém cỏi. Đấu Khí của nàng đã đạt tới tài nghệ của Cao Cấp Kiếm Sĩ rồi. Chỉ trong vòng mấy tháng mà được như vậy!

Kỳ tích, tuyệt đối là kỳ tích!

Nàng là thiên tài trong thiên tài.

Phong Dật Hiên trên đài cao đã không còn thể lực để né tránh nữa. Thật là một nữ nhân hung hãn! Quá hung hãn! Lần đầu tiên hắn gặp phải một người như vậy.

“Đủ rồi, nữ nhân hung hãn, âm hiểm, hèn hạ! Ta nhận thua.” Chợt hắn thở hỗn hển, bất đắc dĩ đầu hàng.

Khắc Lôi Nhã không dừng tay, vỗ tới một chương khiến hắn hoa lệ ngã xuống đất. Sau đó nàng đá một cước, giẫm trên lưng Phong Dật Hiên lúc này đang lăn lộn trên đất.

“Ôi mẹ nó! Khắc Lôi Nhã! Người có cần thiết phải ác như vậy không? Còn giẫm lên lưng người ta nữa? Người muốn quan hệ hai nước càng căng thẳng hơn sao?” Ngõa Nhĩ Đa la to trong đầu Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã hoàn toàn bị quẩn lên. Sao nàng lại có thể làm vậy chứ? Nàng không ngờ rằng trước đông đảo người như vậy hắn lại nhận thua, còn lăn một cái khiến chân mình thuận thế giẫm lên lưng hắn! Nàng không có định làm như vậy nha!

Phong Dật Hiên lè lưỡi bất động trên đất. Hai mắt hắn trợn trắng, không nói gì cũng không có bất kỳ cử động nhỏ nào.

Khắc Lôi Nhã hoa lệ giẫm lên lưng hắn, quên cả thu hồi chân.

Thật lâu, thật lâu sau vẫn yên lặng như cũ...

“Việc này...việc này...” trọng tài run rẩy leo lên đài cao, nhìn Phong Dật Hiên nằm dưới chân Khắc Lôi Nhã, sửng sốt nhìn nàng rồi yếu ớt nói: “Hiện tại...”

“Ta thua.” Thanh âm Phong Dật Hiên nhỏ như muỗi kêu truyền tới.

“Hả?” trọng tài như đang đi vào cõi tiên.

“Ta thao! (chửi bậy ạ T_T) Ta nói ta thua! Con mẹ nó người nghe không hiểu hả?” Phong Dật Hiên không còn hừ hừ nhỏ như tiếng muỗi nữa, mà là rống to lên. Nhưng vẫn ngoan ngoãn nằm một chỗ cho Khắc Lôi Nhã giẫm lên.

“Ta tuyên bố, Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã chiến thắng.” Trọng tài sợ tới mức hồn phi phách tán, vội vàng lớn tiếng tuyên bố.

Khắc Lôi Nhã vẫn còn quính. Ngõa Nhĩ Đa co quắp khóe miệng: “Này! Này! Tiểu ác ma! Người nên thu hồi chân của người lại!”

Khắc Lôi Nhã như vừa tỉnh mộng, vội vàng thu hồi chân lại, áy náy liếc nhìn Phong Dật Hiên vẫn bất động ở đó. Lúc này quính thật rồi! Mặc dù nàng cũng muốn thắng cuộc tỷ thí này, nhưng không phải là không nể mặt đến như thế. Làm vậy vừa khiến quan hệ của hai nước thêm căng thẳng, mà mình lại có thêm một kẻ thù cường đại, biến thái. Trước khi chính thức trở nên mạnh hơn, nàng không muốn có thêm kẻ địch.

Ngay sau đó, hội trường vốn đang im lặng, âm ầm nổ vang. Huyền náo ngất trời!

“Khắc Lôi Nhã!”

“Khắc Lôi Nhã!”

“Khắc Lôi Nhã!”

Cả hội trường trở nên điên cuồng. Mặt các quý tộc đỏ bừng, hưng phấn khi được chứng kiến kỳ tích ở đây.

Thắng rồi! Hoa si vô dụng Khắc Lôi Nhã trong truyền thuyết thắng rồi! Thiếu nữ thiên tài cũng không phải đối thủ của hắn. Vậy mà Khắc Lôi Nhã có thể đánh bại! Hơn nữa còn thắng triệt để như thế, kiêu ngạo như thế. Giẫm đối thủ dưới chân của mình!

Vẻ mặt cao ngạo, tư thế oai hùng, thoải mái, tóc vàng bay phất phơ trong gió, con người xanh biếc thâm thúy. Thật là mê hoặc lòng người! Nàng như một vị thần khiến người ta không dời được tầm mắt.

Không ai chú ý tới đáy mắt Hoàng đế bệ hạ trên khán đài đặc biệt nhanh chóng buông lỏng. Sắc mặt đặc sứ đại nhân biến thành màu gan heo. Thật khinh người quá đáng! Thiếu nữ kia dám vũ nhục bọn họ như vậy! Giáo Hoàng chậm rãi đứng lên, mỉm cười hỏi với Hoàng đế bệ hạ: “Bệ hạ, kết quả đã định. Chúc mừng ngài có thêm một nhân tài. Thần điện còn có sự vụ cần xử lý, ta đi trước.”

“Vậy thì ta không giữ ngài lại nữa.” Hoàng đế bệ hạ đứng lên, mỉm cười nói.

Giáo Hoàng rời đi, không nhìn đặc sứ đại nhân một cái.

Ánh mắt đặc sứ đại nhân vẫn dừng lại trên người Khắc Lôi Nhã không rời. Trong lòng hắn chỉ có một ý niệm: không thể để cho thiếu nữ này tiếp tục trưởng thành! Tuyệt đối không thể!!!

Không khí trên hội trường trở nên mất khống chế. Các quý tộc không để ý đến lễ nghi nữa, liên tục hoan hô tên Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã có chút xin lỗi nhìn Phong Dật Hiên nằm trên đất. Hắn giống như con chó chết nằm đó không nhúc nhích.

Xong rồi! Tên thiếu niên biến thái này bị mình đả kích hỏng mất thôi! Khắc Lôi Nhã nhúc nhích. Tạo kẻ thù cường hãn sớm như vậy không phải cử chỉ sáng suốt. Nhưng nàng quả thật không cố ý! Nàng thề!

“Ôi. Lần này phiền toái rồi. Người tâm cao khí ngạo này sẽ trả thù chúng ta thế nào nhỉ? Phải cẩn thận, cực kỳ cẩn thận với hắn.” Ngõa Nhĩ Đa lo lắng nói trong đầu Khắc Lôi Nhã. Hắn đã cột mình và Khắc Lôi Nhã chung một thuyền khi nói ra hai chữ “chúng ta”.

Khóe miệng Thủy Văn Mặc co rút, lo lắng nhìn Phong Dật Hiên còn nằm bất động. Lần đầu tiên có người đả kích tên khốn này trầm trọng như vậy. Tiểu tử tâm cao khí ngạo này bị vũ nhục bị thảm, vô nhân đạo như vậy trước mặt nhiều người như thế, bảo hắn sao có thể thừa nhận? Lần đầu tiên Thủy Văn Mặc lo lắng cho tên biến thái Phong Dật Hiên này.

Đại cục đã định.

Mặc dù có chút nực cười, nhưng Khắc Lôi Nhã đã thắng. Thắng trong hoàn cảnh vạn người chú ý, khiến cho vạn người rung động!

Khắc Lôi Nhã liếc mắt nhìn Phong Dật Hiên vẫn bất động ở đó, nhỏ giọng nhẹ nhàng nói: “Ta thề ta không cố ý!”

Ngõa Nhĩ Đa muốn khóc. Tiểu ác ma, lời nói của người có thành ý sao? Người đang đổ thêm dầu vào lửa hay đang giải thích? Ngõa Nhĩ Đa cực kỳ rối rắm, tức giận không thôi. Thậm chí hắn còn cảm thấy cả kinh với vận mệnh, cả cục hoa (Chúa tôi TT__TT) cũng căng thẳng. Hắn còn có ý định đập đầu vào tường nữa cơ!

Nếu người muốn báo thù, hãy tính toán với Khắc Lôi Nhã!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 36: Thật Cường Hãn, Thật Mê Người

K

hắc Lôi Nhã vừa xuống, công chúa Mã Lệ Ti đã ra đón. Một đám quý tộc sau lưng nàng lập tức bao vây Khắc Lôi Nhã. Họ hưng phấn líu ríu bên tai nàng. Học viên học viện Húc Nhật không tiến lên mà chỉ đưa ánh mắt phức tạp nhìn qua bên này.

“Khắc Lôi Nhã, người thật lợi hại! Người học Đấu Khí từ khi nào vậy?!”

“Khắc Lôi Nhã, người thật giỏi!”

“Khắc Lôi Nhã, người...”

Tiếng ca ngợi bao phủ nàng, nhưng nàng chỉ cười nhạt mà không nói gì.

Đánh một trận thành danh.

Khắc Lôi Nhã rời đi, Phong Dật Hiên vẫn nằm đó không nhúc nhích. Thủy Văn Mặc nuốt nước miếng một cái, thận trọng tiến lên.

“Dật Hiên?” Thủy Văn Mặc kêu một tiếng dò xét.

Đáp lại hẳn là một mảnh tĩnh mịch.

“Dật Hiên, người không sao chứ? Người đừng làm ta sợ. Người chết đi sao ta giao phó với người mẹ hung dữ của người đây? Nàng trước tiên sẽ lột một tầng da của ta rồi chôn theo người! Người có chết cũng phải chờ mẹ người chết đã.” Thủy Văn Mặc khóc lớn, rồi rầm gào khan.

Phong Dật Hiên vẫn không nói gì như cũ, trầm mặc nằm ở đó, không ai thấy rõ sắc mặt của hắn.

“Dật Hiên, người không thể chết được. Giữ lại giọng nói, chống đỡ tới lúc trở về đến nhà hãy chết.” Thủy Văn Mặc vớt Phong Dật Hiên không nhúc nhích, khiêng lên vai, đi xăm xăm xuống đài.

“Ta muốn nôn...” Phong Dật Hiên rớt cuộc làm bầm xuất ra một câu ngắn gọn, giọng nhỏ như muỗi kêu. Hắn quả thật bị hoảng đến sắp phun ra rồi.

“A, Dật Hiên, người không sao. Thật tốt quá. Người không sao là tốt rồi.” Thủy Văn Mặc vui mừng, dùng một tay lấy Phong Dật Hiên xuống. Hắn liền mềm nhũn người muốn ngã. Thủy Văn Mặc vội vàng đỡ hắn ngay ngăn trở lại. Thủy Văn Mặc vô cùng mừng rỡ trong lòng. Thật tốt! Tiểu tử Dật Hiên này cũng chịu nói chuyện rồi. Điều này chứng minh hắn có thể chịu đựng được vũ nhục vừa rồi. Cũng may tiểu tử này chưa hỏng mất. Sau đó, Thủy Văn Mặc cứ như vậy khiêng Phong Dật Hiên mềm nhũn đang đi vào cõi tiên rồi đi.

Đại hội trao đổi kết thúc như vậy. Mở màn rung động cũng kết thúc rung động. Sắc mặt đại sứ khó coi tới cực điểm. Thấy vậy, Hoàng đế bệ hạ liền giản bớt nghi thức ban thưởng.

Nhưng phần thưởng cũng gây tranh cãi rất lớn. Các học viên tham gia tỷ thí không dám giành về mình, cũng không dám nhắc tới. Khi viện trưởng nhận lấy phần thưởng rồi trở về, không ai dám nhận cả. Tỷ thí lần này mọi người đều rõ ràng đã xảy ra chuyện gì. Không có Khắc Lôi Nhã họ đã thua rồi tinh rồi mù, còn làm cho An Mạt Cách Lan hổ thẹn.

Phần thưởng này ai dám nói là thuộc về mấy học viên tham gia tỷ thí?

Buổi tối, theo lệ thường sẽ tổ chức bữa tiệc trong cung đình. Một là để mừng thắng lợi, hai là vui vẻ đưa tiễn học viên Lạp Cách Tạt.

Buổi chiều, khi Khắc Lôì Nhã tranh thủ thời gian ở nhà ẩm trồng hoa uống trà thì có người hầu tới bẩm báo viện trưởng học viện Húc Nhật phái người đem phần thưởng tới. Hãn nói mình không thể tự mình đến nên sai một người hướng dẫn đưa phần thưởng tới cho ba người.

Khắc Lôì Nhã nhìn phần thưởng bất phàm trong khay của ba người, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, đi tới trước khay đặt Ma Pháp Kiếm. Nàng cầm lên, thuận tay ném cho Tần Diêm đứng sau, nhàn nhạt nói với người hầu: “Những thứ khác người phái người trả lại. Ta chỉ lấy thứ ta nên lấy.”

Người hầu sững sờ, nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Khắc Lôì Nhã, vội vàng cúi đầu cầm khay lui ra ngoài.

Tần Diêm nhận kiếm, nhẹ nhàng rút ra một chút. Ánh sáng lạnh chiếu vào mặt hãn. Kiếm tốt! Trên mặt Tần Diêm lộ ra nụ cười thản nhiên. Hãn rất thích quà tặng này.

“Cất đi. Sau này người dùng nó để bảo vệ ta.” Khắc Lôì Nhã trở về chỗ ngồi, nhớ lại một màn siêu cấp quýnh trên hội trường. Chân nàng cứ thế mà đập lên lưng của thiếu niên biến thái đó. Nghĩ tới tên Ma Pháp Sư tinh thông thuật thích khách bị mình nhục nhã trước mặt mọi người như thế khiến nàng nhức đầu. Đó cũng không phải ý định ban đầu của nàng. Hiện tại chỉ có thể nghĩ ra đối sách ứng phó sau cuồng phong.

“Tiểu thư, người đang lo lắng về thiếu niên tỷ thí với người hôm nay?” Tần Diêm thu kiếm lại, hỏi.

“Nếu là người bị một nữ nhân yếu hơn mình giẫm lên lưng ở trước mặt nhiều người như vậy, người có thoải mái không?” Khắc Lôì Nhã tức giận hỏi.

Tần Diêm cứng họng. Đúng vậy. Không chỉ là một nam nhân sẽ mất khống chế khi bị nữ nhân giẫm lên lưng trước công chúng, mà là ai cũng sẽ điên tiết!

“Trong khoảng thời gian này cần cẩn thận một chút. Người kia vô cùng tinh thông thuật thích khách.” Khắc Lôê Nhã nhức đầu. Thích khách đấu với thích khách, không ai chiếm được thượng phong.

“Dạ, tiểu thư. Ta sẽ bảo vệ người.” Tần Diêm nghiêm túc khác thường, nặng nề nói.

Mà đêm nay còn có bữa tiệc...Khắc Lôê Nhã nhắm mắt nhẹ nhàng than thở. Nàng không muốn đi.

“Người bây giờ mới thấy phiền toái. Lúc đó người còn thêm dầu vào lửa. Là nam nhân đều tức giận hộc máu mà chết. Ta thật đồng tình người kia. Thua thì đã thua, còn bị một cước đạp lên lưng. Thật tốt! Thật là một hình ảnh tốt đẹp vĩnh hằng. Đến ta cũng sáng khoái!”, lời nói của Ngõa Nhĩ Đa hoàn toàn khác với ý nghĩ của hắn. Hắn như con quạ trong lồng hấp vẫn còn lo lắng.

Khắc Lôê Nhã không nói gì, móc ra ma linh thạch dùng hết sức bóp một cái.

Ngõa Nhĩ Đa co quắp, im lặng lại.

Thế giới này rốt cuộc cũng được an tĩnh.

Tần Diêm nhìn Khắc Lôê Nhã bóp mạnh lên ma linh thạch, sau đó không chút để ý mà cất nó đi, không biết tại sao đáy lòng nổi lên một cỗ ý lạnh. Hắn có chút đồng tình với Ngõa Nhĩ Đa, cũng hiểu được tại sao Ngõa Nhĩ Đa luôn miệng gọi Khắc Lôê Nhã là tiểu ác ma.

Bữa tiệc ban đêm cử hành theo lẽ thường. Khắc Lôê Nhã mặc váy lễ phục màu đen. Nàng là nhân vật chính của bữa tiệc này. Lạp Tây Á không xuất hiện. Hoàng đế bệ hạ lướt qua sân khấu như cũ, sau đó bữa tiệc bắt đầu. Các quý tộc ồn ào vây quanh Khắc Lôê Nhã, khiến nàng nhức đầu. Trong đó có rất nhiều người đã được Công Tước Cổ Đốn nhắc nhở nàng phải trò chuyện

hiều một chút. Nhưng vẫn có một ít quý tộc đứng ở phía xa, đưa ánh mắt phức tạp nhìn nàng.

“Được rồi, các vị, Khắc Lôê Nhã đã có hẹn với ta. Nếu không ngại các vị cho ta mượn nàng một lúc.” Công chúa Mã Lệ Ti mỉm cười xuất hiện trước mắt mọi người, chặn lại đám người đang quấy rầy nàng.

Đáy mắt Khắc Lôê Nhã thoáng qua một tia cảm kích. Công chúa Mã Lệ Ti và nàng thối lui đến ban công. Nàng nhẹ nhàng thở phào một cái. Nếu không phải Công Tước Cổ Đốn nói phải chào hỏi, nàng cũng không muốn để ý tới những quý tộc nhàm chán đó.

“Khắc Lôê Nhã, người hôm nay rất tuyệt.” công chúa Mã Lệ Ti đáy mắt tràn đầy ánh sáng, nhìn chăm chăm Khắc Lôê Nhã chân thành than thở.

Khắc Lôê Nhã cười khổ lắc đầu. Nếu bàn về thực lực, nàng không phải đối thủ của Phong Dật Hiên. Nàng thắng nhờ đánh bất ngờ. Nếu hẳn biết nàng có Đấu Khí sẽ không liều lĩnh hạ chiến thư như thế. Mà sao tối nay không thấy thiếu niên đó nhỉ?

“Phong Dật Hiên nghe nói vẫn vô tri vô giác, chưa tỉnh táo lại. Chắc là chịu đả kích quá lớn.” công chúa Mã Lệ Ti có chút kiêu ngạo, mỉm cười nói. Trong mắt nàng, Khắc Lôê Nhã đã anh hùng đánh bại người kia!

Vô tri vô giác? Khắc Lôê Nhã ngơ ngẩn. Chuyện gì xảy ra vậy?

Phong Dật Hiên và Thủy Văn Mặc không có mặt trong bữa tiệc tối nay. Phong Dật Hiên nằm trên giường trong dịch quán không nhúc nhích. Thủy Văn Mặc vừa nhai gà nướng, vừa canh giữ một bên.

Đặc sứ đại nhân vô cùng lo lắng cho tình trạng của Phong Dật Hiên, nên cũng không cường cầu họ tham gia bữa tiệc vui vẻ đưa tiễn đầy sỉ nhục này. Bối cảnh của Phong Dật Hiên đặc sứ đại nhân không thể đắc tội.

“Này! Người rớt cuộc đã chết chưa?” Thủy Văn Mặc biết Phong Dật Hiên đã tiếp nhận được đả kích nên cũng không khách khí nữa. Miệng hăn nhai gà nướng, ngồi trên ghế bên giường, đập lên mông đít Phong Dật Hiên đang nằm lỳ trên giường, hỏi. (Con lạy các thánh thần, từ ngữ của tác giả làm iem không còn gì để nói =3=).

Phong Dật Hiên trầm mặc, vẫn giữ trạng thái đi vào cõi tiên.

“Không chết thì ăn một chút gì đi. Chờ bữa tiệc kết thúc liền trở về suốt đêm. Nơi khí gió này khiến ta không muốn đợi thêm nữa.” Thủy Văn Mặc vừa nhai cánh gà vừa lầu bầu.

“Thật đẹp! Thật cường hãn...” Thanh âm Phong Dật Hiên nhẹ nhàng như muỗi kêu truyền tới, không để ý tới cái chân heo của Thủy Văn Mặc đập trên mông đít hăn.

“Cái gì?” Thủy Văn Mặc nhổ xương ra, nghi ngờ hỏi.

“Nàng thật cường hãn, thật mê người...” thanh âm Phong Dật Hiên lúc này Thủy Văn Mặc có thể nghe thấy rõ ràng.

Cái gì?!!

Trong lòng Thủy Văn Mặc dâng lên dự cảm chẳng lành!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 37: Che Đậy Nguy Cơ

N

gười vừa nói gì?” Thủy Văn Mặc vút gà nướng trong tay, khẩn trương hỏi.

“Nàng thật mê người, thật cường hãn.” Phong Dật Hiên chậm rãi bò dậy, ánh mắt mơ mơ màng màng, kinh ngạc nhìn phía trước. Giống như bóng dáng mê hoặc của Khắc Lôi Nhã đang đứng trước mặt hãn vậy.

“Phốc ~” Thủy Văn Mặc trực tiếp ới cục xương còn lại trong miệng lên mặt Phong Dật Hiên.

Phong Dật Hiên mờ mịt xoa xoa mặt, cười ngây ngô hai tiếng, đứng lên: “Văn Mặc, nàng thật mê người.”

Thủy Văn Mặc há hốc miệng, ngây ngốc nhìn người vẫn cười khúc khích trước mặt, cảm giác lo lắng trong lòng càng lúc càng tăng. Lần đầu tiên hãn thấy dáng vẻ này mằm tình yêu của Phong Dật Hiên.

Xong đời! Tiểu tử này phát xuân!

Cho tới bây giờ tên tiểu tử khốn nạn này vẫn chẳng thèm ngó tới nữ nhân. Thậm chí còn có một lần nhìn thấy dáng vẻ kịch cỡm của một biểu muội nào đó, hãn không chút nể tình mà phun trà lên mặt người ta. Làm hại mẫu thân hung dữ của hãn nghi sinh lý hãn không bình thường, sai mình len lén quan sát. Kết quả cho thấy tất cả chức năng của Phong Dật Hiên đều bình thường. Chỉ là hãn chướng mắt những nữ nhân đó mà thôi.

Hiện tại hãn đã biết coi trọng nữ nhân.

Nhưng!!!!

Nữ nhân này không được!

Bởi vì nàng là người An Mạt Cách Lan. Hơn thế nữa còn là cháu gái của nhà Công Tước Hi Nhĩ quyền thế nhất nước.

Quan hệ hiện tại của hai nước An Mạt Cách Lan và Lạp Cách Tạt tuy bề ngoài vẫn ổn, nhưng ai cũng biết thực ra rất căng thẳng. Sóng ngầm mãnh liệt nhưng chưa đến lúc trầm trọng. Đường kim Hoàng đế bệ hạ của Lạp Cách Tạt không phải là người an phận thủ thường.

Cho nên, nữ nhân này tuyệt đối không được!

Hơn nữa hình như đặc sứ đại nhân có ý nghĩ khác.

Không đợi Phong Dật Hiên nói thêm gì, Thủy Văn Mặc đã trở nên nóng nảy. Hắn kéo ga trải giường một cái, dùng Đầu Khí biến nó thành từng dải nhỏ, không nói hai lời trói chặt Phong Dật Hiên lại.

“Mẹ nó! Ngươi là gia súc! Làm cái gì vậy?” Phong Dật Hiên rớt cuộc hồi hồn lại, nhìn người đang chuyên tâm trói mình tức giận mắng. Hắn giãy dụa nhưng không làm được gì.

“Đừng có mơ tưởng nữa. Chúng ta sẽ đi suốt đêm về nước. Nữ nhân này không được. Nàng là cháu gái Công Tước Hi Nhĩ của An Mạt Cách Lan.” Thủy Văn Mặc phi thường tỉ mỉ quẩn kỹ, lại dùng sức siết thật chặt.

“Ngươi đừng tự đâm đầu vào chỗ chết. Buông ra! Ta muốn đi tìm nàng.” Phong Dật Hiên uốn éo như giun. Nhưng hắn sao có thể là đối thủ của chiến sĩ Thủy Văn Mặc?

Thủy Văn Mặc ngăn Phong Dật Hiên, nhẹ nhàng ném hắn trở về giường. Phong Dật Hiên tiếp tục ngọ nguậy, lăn thêm mấy vòng nữa.

“Người là đồ gia súc. Dám trối ta. Ta muốn khiến cho người....Ân, ân, ô....” Chưa nói hết câu hăn đã bị Thủy Văn Mặc lấy ga giường vo lại một cục, nhét vào miệng.

Thủy Văn Mặc không để ý đến Phong Dật Hiên đang điên cuồng ngo nguậy trên giường, bắt đầu thu thập đồ. Tối nay nhất định phải đi nhanh. Với tính tình của đặc sứ đại nhân, sẽ không bỏ qua cho nữ nhân Khắc Lô Nhã đó. Ma Vũ Song Tu! Dù bây giờ thành tựu chưa cao, nhưng ai biết tương lai sẽ thế nào. Đặc sứ đại nhân sẽ không mạo hiểm mặc kệ nàng trưởng thành.

Còn nữa, không thể để Phong Dật Hiên biết chuyện này. Thủy Văn Mặc liếc về người đang giãy dụa trên giường, quyết định. Đi nhanh thôi! Đưa tiểu tử này về cho mẹ hăn xử lý. Chỉ cần về đến nhà, là hăn có thể buông tay mặc kệ rồi.

Khi người hướng dẫn và học viên tham gia yến hội trở về thì thấy Thủy Văn Mặc đang vác Phong Dật Hiên bị trối như xác ướp lên xe ngựa. Phong Dật Hiên liều mạng ngo nguậy. Thủy Văn Mặc nói với người hướng dẫn đang ghen hống nhìn trân trối: “Chúng ta đi trước. Lão sư, tiểu tử này bị kích thích quá lớn. Ta sợ hăn nghĩ không thông sẽ tự sát nên đành sử dụng biện pháp này.” Thủy Văn Mặc vô sỉ nói, mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh.

Người hướng dẫn ngu ngơ. Hăn giật mình đứng đó, không biết nên làm gì. Những học viên khác cũng sững sờ xem một màn tức cười quỷ dị này.

Đặc sứ đại nhân gật đầu để bọn họ rời đi. Hăn vẫn sợ Phong Dật Hiên bị kích thích sẽ làm ra chuyện gì đó ảnh hưởng tới quan hệ còn tương đối hòa bình giữa hai nước. Thủy Văn Mặc có thể mang hăn đi là chuyện tốt. Càng nhanh càng tốt!

Không ai chú ý lúc Thủy Văn Mặc nói ra những lời này, Phong Dật Hiên đang bị hăn khiêng trên vai càng giãy dụa mạnh hơn. Phong Dật Hiên bị

vác lên xe ngựa, miệng vẫn ô ô. Chỉ có Thủy Văn Mặc là biết hẳn đang đang nói gì từ những tiếng hừ này: “Ân ân ân, a ân ân...ân ân...ô...ô...ô... (Thủy Văn Mặc, người là tiện nhân. Ta thề không đội trời chung với người...Ta sẽ làm thịt người...)”. Đáng tiếc những tiếng ô ô này không ai nghe rõ.

Xe ngựa mang theo Phong Dật Hiên bị trói chặt và Thủy Văn Mặc mặt lười biếng biến mất trong bóng đêm. Lấy văn thư thông hành ra, xe ngựa thuận lợi rời đi.

Phong Dật Hiên cứ ủy khuất bị Thủy Văn Mặc mạnh mẽ mang đi như vậy, càng ngày càng cách xa Khắc Lôi Nhã càng hằn hằn người trong lòng hẳn.

Bữa tiệc kết thúc, Khắc Lôi Nhã và Công Tước Cổ Đốn cùng nhau lên xe ngựa rời đi.

Công Tước Cổ Đốn vẻ mặt đỏ hồng, tâm tình rất tốt. Sau thời khắc kích động khi thấy Khắc Lôi Nhã sử dụng Ma Vũ Song Tu, ông liền biết nàng nhất định đang thâm học Đấu Khí với Tẩn Diêm. Cháu gái này, thật sự không chịu thua kém ai. Lần này đã khiến người ta khiếp sợ không thôi. Ông vui đến nỗi thiếu chút nữa tim cũng nhảy ra khỏi họng.

Đêm khuya yên tĩnh. Khắc Lôi Nhã nằm trên giường nhưng không ngủ say.

Trong thư phòng giờ phút này bao trùm không khí khẩn trương, nặng nề.

“Đại nhân, thiếu niên bại bởi tiểu thư Phong Dật Hiên kia và chiến sĩ cường hãn Thủy Văn Mặc đã rời đế đô trong đêm.” Một nam tử mặc bộ quần áo khỏe mạnh cúi đầu thật thấp báo cáo với Công Tước Cổ Đốn.

Công Tước Cổ Đốn cau mày, sau đó chậm rãi gật đầu, thanh âm trầm thấp nói: “Phải thêm người đi theo Khắc Lôi Nhã, cần phải bảo vệ nàng thật tốt. Mặc dù tỷ thí lần này thắng khiến chúng ta an tâm một chút, nhưng Ma Vũ Song Tu, sợ rằng với tính tình của người kia...”

Ô Mã Lý trầm mặc, trong lòng cũng tràn đầy lo lắng. Hôm nay Khắc Lôi Nhã tỏa hào quang rực rỡ. Nhưng lại khiến nàng đứng trên đầu sóng ngọn gió. Với tính tình cẩn thận mà tàn bạo của tên đặc sứ đó, hăn thà giết nhầm một ngàn còn hơn bỏ qua một. Khắc Lôi Nhã quả thật đang gặp nguy hiểm. Nếu như bị hăn tra ra được là gần đây Khắc Lôi Nhã mới trưởng thành như bây giờ, nhất định hăn sẽ nghĩ mọi biện pháp diệt trừ nàng.

“Dạ, thuộc hạ thề bảo vệ tiểu thư an toàn.” Nam tử đặt tay lên ngực, thề.

“Chúng ta đã có đề phòng, bọn họ không thể dễ dàng đắc thủ. Nhưng tuyệt đối không thể khinh thường. Còn nữa, Khắc Lôi Nhã hiện tại Ma Vũ Song Tu, đại sư Khắc Lý Phu...” Công Tước Cổ Đốn cau mày. Là một Ma Pháp Sư cấp cao nhất vậy mà đệ tử lại không chuyên tâm học ma pháp của hăn. Không biết hăn nghĩ thế nào đây? Trong lòng Cổ Đốn không yên ổn.

“Đại nhân không cần lo lắng. Tin tưởng là tiểu thư nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này.” Ô Mã Lý an ủi Công Tước Cổ Đốn. Hăn có lòng tin Khắc Lôi Nhã nhất định sẽ làm tốt.

“Ừ, vậy cũng được. Không có chuyện gì nữa thì các người lui đi.” Cổ Đốn nhẹ nhàng khoát tay cho mọi người lui ra.

.....

“Khắc Lôi Nhã, có người đến.” thanh âm Ngõa Nhĩ Đa chợt nhẹ nhàng vang lên trong đầu nàng. Tiếng động ngoài cửa rất nhỏ, rất bất thường. Tuyệt đối không phải là của người hầu hay tên kỵ sĩ đầu gối kia. Mà Ô Mã Lý thì có thói quen nhảy từ cửa sổ vào. Vậy là ai?

Khắc Lôi Nhã không nói gì. Nàng dĩ nhiên đã sớm phát hiện tiếng động ngoài cửa. Tần Diêm không có hành động gì tức là người này hăn biết. Hơn nữa người này không có ý định làm gì bất lợi với nàng.

Trong phòng yên tĩnh, ánh trăng bàng bạc chiếu vào từ cửa sổ.

Người ngoài cửa bất động, cứ lẳng lặng đứng đó.

Thật lâu sau, từ khe cửa nhẹ nhàng bay tới một câu nói: “Cám ơn. Cám ơn người hôm nay đã cứu ta.”

Ngay sau đó, tiếng bước chân như đang chạy trốn vang lên.

Thanh âm này, là Lạp Tây Á.

“Cô nàng này cũng biết nói cám ơn à!” Ngõa Nhĩ Đa oa oa gào to như phát hiện vùng đất mới trong đầu Khắc Lôi Nhã “Phải biết là khi nàng đi đường lỗ mũi đều hướng lên trời đấy!”

“Ngủ.” Khắc Lôi Nhã ngáp một cái, xoay người ngủ thiếp đi.

Ngõa Nhĩ Đa im lặng, không biết đang nghĩ gì.

.....

Trong thần điện Quang Minh.

Trong phòng một căn phòng âm u.

Một Chiêm Tinh Sư tóc màu xanh lá cây, ánh mắt quỷ dị cau mày nhìn Thủy Tinh Cầu trước mắt.

Người có mệnh nữ thần vẫn không thể tìm ra.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, không tìm ra mau một chút thì thật phiền toái.

Người kia đã thoát khỏi phạm vi lời tiên đoán...

Nữ thần sẽ tẩy sạch trần gian!!!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 38: Ma Thú

C

uộc sống tạm thời khôi phục yên tĩnh. Khắc Lôi Nhã không phải đón nhận sự trả thù của Phong Dật Hiên. Hắn cứ như thế biến mất.

“Kỳ quái. Sao tên tiểu tử biến thái kia chưa trả thù nhỉ? Chẳng lẽ hắn bị trỉ rồi?” (nguyên văn nhé, không có thay đổi) Ngõa Nhĩ Đa chẳng hiểu gì cả. Hắn âm thầm cảm thấy may mắn lúc ấy không nói ra câu thề son sắt rằng muốn báo thù hãy tính với tiểu ác ma. Thật may mắn! Vô cùng may mắn!

“Người đang thầm thì cái gì vậy?” thanh âm âm lãnh của Khắc Lôi Nhã chợt truyền đến tai Ngõa Nhĩ Đa.

Ngõa Nhĩ Đa cả kinh thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Tiểu ác ma có thể nghe được ý nghĩ của mình? Không thể nào!

Ngõa Nhĩ Đa đã quên mất Khắc Lôi Nhã có thể đoán được qua việc dao động tinh thần của hắn. Tỷ như mới vừa rồi tinh thần hắn dao động có chút bí ối. Tự nhiên nàng có thể đoán được người này đang suy nghĩ chuyện gì đó không tốt đẹp.

Waldo hắc hắc cười khan.

“Không có, không có. Ta đang suy nghĩ về người sắp đi học.” Ngõa Nhĩ Đa hắc hắc cười khan.

Khắc Lôi Nhã hừ lạnh một tiếng. Độ tin cậy trong lời nói của Ngõa Nhĩ Đa là số âm.

“Hôm nay tiếp tục sao? Người không đau à? Ngày nào cũng như vậy.” Ngõa Nhĩ Đa nhìn Khắc Lôi Nhã một thân quần áo cứng cáp, đau lòng thay

cho nàng. Ngày nào cũng vết thương chồng chất khi đối chiến với tên Tần Diêm đầu gỗ đó.

“Đau với chết cái nào thoải mái hơn?” Khắc Lôi Nhã lạnh lùng hỏi.

Ngõa Nhĩ Đa run run một cái. Nói nhảm! Chết là mất hết. Đau một cái thì không sao cả.

Khắc Lôi Nhã cầm kiếm lên, đi tới sân huấn luyện ở hậu viện, Tần Diêm theo phía sau.

Xem đối chiến kịch liệt mỗi ngày, Ngõa Nhĩ Đa buồn ngủ ngáp dài. Dù sao người đau cũng không phải hăn, cần gì trông nom tiểu ác ma đánh như thế nào.

Thanh âm của vũ khí chạm nhau vang lên không dứt bên tai. Nếu Khắc Lôi Nhã không bày kết giới, không biết đã kinh động bao nhiêu người tới vì cho rằng ở đây đang có một cuộc chiến đấu ác liệt

Ngõa Nhĩ Đa nhìn cánh tay Khắc Lôi Nhã đã bị thương. Máu không ngừng chảy ra, nhìn mà phát sợ. Tiểu ác ma này quá độc ác, quá dữ tợn. Nàng hà khắc với mình không phải bình thường. Ánh mắt thâm thúy âm lãnh, dung nhan bướng bỉnh khiến cho không ai dám lại gần.

Tần Diêm cau mày. Khắc Lôi Nhã công kích không giống chiến sĩ bình thường. Nàng xảo trá, tàn nhẫn. Hăn không thể không cẩn thận ứng đối.

Khắc Lôi Nhã lui về sau, bắn ra Đấu Khí, giơ kiếm về phía Tần Diêm.

Tần Diêm không dám khinh suất, chuẩn bị ngăn cản.

Ai ngờ, ngay sau đó đã xảy ra một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

“Chiêm chiêm ~~ chiêm chiêm ~~!” Một vật thể lông lá không biết từ đâu rớt xuống ngay trên mặt Khắc Lôi Nhã. Tốc độ nhanh đến nỗi mắt thường

không phân biệt được đó là vật gì. Không khác tốc độ ánh sáng chút nào. Mọi người không ai kịp phản ứng.

“Tiểu thư!” Tần Diêm cực kỳ khẩn trương.

Khắc Lôi Nhã sững sốt. Vật thể nho nhỏ không rõ này, lông mềm mại ấm áp. Là cái gì vậy? Động vật nhỏ sao? Không phải. Động vật nhỏ không thể tiến vào kết giới mà họ không biết. Phủ Công Tước cũng không có động vật nhỏ nào.

“Chiêm chiêm ~~ chiêm chiêm ~~” Vật nho nhỏ lông lá thận trọng bò lên đầu Khắc Lôi Nhã, nắm thật chặt tóc nàng không buông.

“Đây là cái gì?” Khắc Lôi Nhã cau mày.

“Hình như là động vật nhỏ.” Tần Diêm sững sờ nhìn động vật bỗng nhiên xuất hiện này, trơ mắt nhìn nó thận trọng bò lên đầu Khắc Lôi Nhã cũng không dám bắt xuống.

“Thứ gì vậy?” Khắc Lôi Nhã nâng tay phải bắt lấy đầu động vật nhỏ. Nhưng gỡ thế nào cũng không ra. Nó nắm tóc nàng không chịu buông.

Ngõa Nhĩ Đa kinh ngạc nhìn động vật nhỏ dám động thủ trên đầu thái tử, quan sát cẩn thận. Lỗ tai lông lá nho nhỏ, đầu cũng toàn lông lá, móng vuốt lông lá, thân thể lông lá, con người xoay tít, còn có cái đuôi ngắn ngủn nhỏ xíu. Một viên thịt nhỏ điển hình! Chưa từng thấy qua sinh vật nhỏ như vậy. Đây là vật gì vậy? Mặc dù không biết nó là cái gì, nhưng trong lòng Ngõa Nhĩ Đa có cảm giác tiểu tử này thật đáng yêu! Đúng vậy, vô cùng đáng yêu! Nam nhân như hắn còn thấy đáng yêu như vậy, “lực sát thương” của nó với nữ nhân khỏi nói cũng biết.

Vấn đề lớn nhất là vật khả ái đó nằm trên đầu tiểu ác ma Khắc Lôi Nhã!

Thật là một hình ảnh buồn cười nhất! Hắn rất muốn cười nhưng không dám.

“Chiêm chiếp ~~” động vật nhỏ cúi đầu nhìn Khắc Lôì Nhã tóc vàng, trực tiếp trượt từ đầu nàng xuống bả vai.

“Tiểu thư! Cẩn thận!” Tần Diêm vô cùng khẩn trương. Động vật nhỏ bỗng nhiên xuất hiện này mặc dù bề ngoài thoát nhìn rất vô hại, nhưng ai dám đảm bảo nó không có độc. Hơn nữa nó xuất hiện quá kỳ quái!

Khắc Lôì Nhã cau mày. Đây rốt cuộc là động vật gì vậy? Nó không giống ma thú hay yêu thú trong sách.

“Chiêm chiếp ~~” đang khi Khắc Lôì Nhã vươn tay muốn lấy động vật nhỏ xuống, tự nhiên thấy cổ ngứa ngứa. Tiểu tử này cư nhiên há miệng nhẹ nhàng liếm liếm vết thương trên cổ nàng.

Khi mọi người đều cho rằng tiểu ma thú này là vô hại, Khắc Lôì Nhã lại muốn ngất xỉu, suýt nữa đứng không vững. Nàng lập tức cảm kiểm xuống đất ổn định thân hình.

“Khắc Lôì Nhã!” Ngõa Nhĩ Đa khẩn trương kêu lên.

“Tiểu thư!” Tần Diêm hốt hoảng. Chẳng lẽ ma thú này đã làm gì với Khắc Lôì Nhã?

“Đừng chạm vào ta. Để cho ta nghỉ ngơi một chút.” Trước mắt Khắc Lôì Nhã có chút mơ hồ. Đáng chết. Một cỗ lực lượng khế ước cường đại cư nhiên tràn vào qua chỗ vật nhỏ vừa liếm vết thương như cuồng phong bạo vũ. Ngay cả lực tinh thần cực kỳ cường hãn của nàng cũng chịu không nổi. Nếu là người bình thường đã sớm chảy máu đến chết rồi.

Tiểu Mao Cầu này lại mạnh mẽ ký khế ước chủ tớ với mình.

Mặc dù Khắc Lôì Nhã cũng nghĩ tới muốn tìm một ma thú hay một yêu thú cao cấp ký kết khế ước trợ thủ cho mình, nhưng không muốn ký cùng ma

thú không rõ nguồn gốc này. Không ai biết nó là gì! Một người chỉ có thể ký kết với một ma thú. Phải giải trừ khế ước thì mới có thể có ma thú khác. Hiện tại, khế ước cứ không minh bạch bị một viên cầu thịt cướp đi!

Ngõa Nhĩ Đa và Tần Diêm nhìn Khắc Lôi Nhã đứng đó không động đậy gì, trong lòng cực kỳ lo lắng. Nhưng họ không dám phát ra tiếng hay ra tay, sợ làm như vậy sẽ khiến nàng lâm vào tình cảnh nguy hiểm hơn.

“Tên ta là Bạch Đế.” Một thanh âm xa xôi trang trọng nghiêm túc vang lên trong đầu Khắc Lôi Nhã, rồi biến mất ngay sau đó.

Bạch Đế?!!

Khắc Lôi Nhã kinh ngạc. Thanh âm này chẳng lẽ phát ra từ Tiểu Mao Cầu?

Không thể nào.....

Không biết trải qua bao lâu, Khắc Lôi Nhã rút cuộc hơi giật giật ngón tay. Mồ hôi nàng toát ra đầy người. Mới vừa rồi gần cả lực lượng cường đại lại bá đạo đó hao phí quá nhiều sức lực của nàng.

“Khắc Lôi Nhã, người không sao? Thật tốt quá, người không sao.” Ngõa Nhĩ Đa kích động kêu lên.

“Tiểu thư, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Tần Diêm cau mày nhìn Tiểu Mao Cầu trên bả vai Khắc Lôi Nhã, hỏi.

“Nó ký kết khế ước chủ tớ với ta.” Khắc Lôi Nhã ôm Tiểu Mao Cầu trên bả vai xuống. Nó thân mật liếm lên vết thương trên tay của nàng. Khắc Lôi Nhã không nói ra vật nhỏ thoát nhìn vô hại lại rất đáng yêu này vừa mạnh mẽ ký kết khế ước.

Tần Diêm và Ngõa Nhĩ Đa ghen hòng nhìn trân trối. Ký kết khế ước chủ tớ?!

Đây là ma thú?

Tiểu tử lông xù, búp múp míp? Dù nhìn thế nào cũng đáng yêu, vô hại lại vô dụng? Dùng đầu ngón tay cũng có thể bắt nó bay xa.

Còn nữa, nếu người khác biết kỳ tích Khắc Lôi Nhã nhất chiến thành danh có một tiểu ma thú đáng yêu vô hại, vậy...

Ngõa Nhĩ Đa sợ run cả người, bắt đầu tưởng tượng. Mặt Khắc Lôi Nhã tràn đầy khí phách, sắc lạnh, hô một tiếng rung trời, rung động người đời, vạn chúng chú ý. Sau đó trên đầu nàng chậm rãi bò lên một Tiểu Mao Cầu mượt mà, quơ múa móng vuốt lông lá cũng hô một tiếng rung trời như thế. Phốc ha ha ~~ Thật buồn cười!

“Ta đi tìm sư phụ hỏi xem đây là ma thú gì.” Khắc Lôi Nhã lắc lắc đầu còn có chút choáng váng, ôm Bạch Đế ra khỏi kết giới.

Trong phòng thí nghiệm của Ô Mã Lý, Khắc Lôi Nhã tìm được hãn.

Ô Mã Lý trợn to mắt quan sát Tiểu Mao Cầu bám dính lấy ngực Khắc Lôi Nhã thật lâu, vô lực khoát tay không có đáp án.

“Khắc Lôi Nhã, người đi hỏi đại sư Khắc Lý Phu đi. Chắc hẳn biết.”, Ô Mã Lý lập tức nhớ ra Khắc Lý Phu.

“Được.” Khắc Lôi Nhã gật đầu. Trong lòng suy nghĩ chắc lão đầu hẹp hòi đó vẫn còn tức giận. Hãn giận mình học Đấu Khí mà không nói cho hẳn biết. Lúc này đi tìm thuận tiện làm ồn hẳn luôn. Bạch Đế di chuyển từ trong ngực Khắc Lôi Nhã, bò lên bả vai nàng. Toàn thân lông lá rất đáng yêu. (ta chỉ nghĩ tới con sâu thoai TT_TT)

“Còn nữa, Khắc Lôi Nhã, không được nói cho bất luận kẻ nào chuyện người và vật nhỏ này đã ký kết khế ước.” Ô Mã Lý trịnh trọng dặn dò.

“Ừ.” Khắc Lôi Nhã gật đầu. Nàng hiểu hẳn có suy tính của mình.

Thay y phục xong, Khắc Lôi Nhã mang theo Tần Diêm lên xe ngựa, đi tới Công Hội Ma Pháp.

Ra khỏi phủ Công Tước, xe ngựa đi qua mấy con phố. Khắc Lôi Nhã vốn đang tựa vào khoang xe nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên mở mắt. Vẻ mặt Tần Diêm lạnh lùng.

“Xem ra, bọn họ thật nóng nảy. Rốt cuộc không thể chờ đợi mà động thủ với tiểu thư khi người vừa ra khỏi phủ.” Tần Diêm cười lạnh, đáy mắt lạnh lẽo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 39: Tóc Đen, Mắt Đen

Đ

ó là thiếu niên biến thái đã thua người sao?” Ngõa Nhĩ Đa cũng cảm nhận được bất thường.

“Không phải.” Khắc Lô Nhã nhẹ nhàng lắc đầu.

“Sát thủ do đặc sứ đại nhân phái tới. Tính tình cẩn thận quá đáng của hắn không cho phép tiểu thư trưởng thành. Người xuất chiến ngày đó đã khiến tên heo mập này hoảng sợ.” Tần Diêm cười khẽ. Khó có thể nghe được lời như thế từ miệng hắn.

Khắc Lô Nhã nhẹ nhàng than thở. Thắng lợi ngày đó là nhờ may mắn. Sợ rằng ngay cả Giáo Hoàng cũng không biết được tại sao mình lại thắng cho nên mới không để ý. Nhưng đặc sứ đại nhân kia, hình như nghĩ mình có thực lực. Ai, quả nhiên...Nàng thấy thật oan uổng.

Ngõa Nhĩ Đa nghe được tiếng thở dài của Khắc Lô Nhã liền đoán được nàng đang nghĩ gì. Hắn muốn cười nhưng không dám.

“Chỉ là, không cần người động thủ.” Khắc Lô Nhã híp mắt cảm nhận động tĩnh bên ngoài. Có hai nhóm người. Phía sau có người chặn đường. Khắc Lô Nhã lập tức hiểu được nhất định là người của gia gia phái tới bảo vệ nàng. Người đã sớm đoán được tình huống này.

“Ừ. Chúng ta đi tiếp thôi.” Tần Diêm vừa cảm thụ động tĩnh bên ngoài vừa mỉm cười nói. Những người đó đang đợi họ đến một nơi vắng người liền ra tay. Nhưng đến đó, người nào giết người nào còn chưa biết được.

Xe ngựa bình an vô sự đi tới cửa Công Hội Ma Pháp. Ma Pháp Học Đồ thấy người vừa xuống xe lập tức tiến lên đón. Đại danh Hi Nhĩ Khắc Lô

Nhã trong một đêm đã vang dội cả đế đô.

Khắc Lôi Nhã và Tần Diêm dưới sự hướng dẫn của Ma Pháp Học Đồ đi thang máy thẳng tới trước cửa phòng thí nghiệm của Khắc Lý Phu ở lầu cuối. Ma Pháp Học Đồ hành lễ với nàng rồi lui xuống.

Khắc Lôi Nhã gõ cửa: “Sư phụ.”

“Không có ở đây.” Bên trong truyền đến thanh âm dứt khoát của Khắc Lý Phu, mang theo chút tức giận.

Ngõa Nhĩ Đa ghen cười. Tính tình lão đầu này thật trẻ con. Người đang ở bên trong lại còn nói không ở đây. Rất rõ ràng hắn đang tức giận chuyện Khắc Lôi Nhã học Đấu Khí mà không nói cho hắn biết. Chuyện này cũng là bình thường. Bất kể là một chiến sĩ học ma pháp, hay Ma Pháp Sư học Đấu Khí, thân là sư phụ của bọn họ nhất định sẽ cảm thấy sỉ nhục và tức giận.

“Sư phụ, ta tới nhận lỗi với người. Ta đồng ý bất kỳ yêu cầu gì của người.” trên mặt Khắc Lôi Nhã hiện lên nụ cười thản nhiên, chậm rãi nói rõ ràng.

“Thật?!” Cửa ngay lập tức mở ra, lộ ra khuôn mặt hớn hở của Khắc Lý Phu.

Ngõa Nhĩ Đa co quắp. Hoan hô tiểu ác ma! Nàng lại dám chắc chắn như vậy...Ngõa Nhĩ Đa có chút đồng tình nhìn Khắc Lý Phu. Thật đáng thương. Hắn sẽ bị tính kế thôi! Tuyệt đối! Khăng định! Hắn thề!

“Thật!” Khắc Lôi Nhã gật đầu, chắc chắn nói “Chỉ cần sư phụ không tức giận nữa. Ta học Đấu Khí chỉ để tự vệ. Dưới tình huống nguy cấp không thể đọc câu thần chú ta còn có thể thoát thân.”

Khắc Lý Phu quệt miệng, không nói lời nào.

“Lúc này trên đường đến đây ta gặp phải sát thủ. Với thân phận bây giờ của ta sau này sẽ thường xuyên gặp phải chuyện này. Ma pháp của sư phụ mới

thật là bảo vật, Đấu Khí chỉ dùng để thoát thân thôi. Chẳng lẽ sư phụ nhìn tâm nhìn ta không đọc kịp câu thần chú mà bị kiếm đâm vào tim sao?” Khắc Lôê Nhã đổi bộ dạng đáng thương hỏi.

Khắc Lý Phu kéo tóc, cả giận nói: “Ai muốn giết người? Dám động tới người, ta sẽ dùng cấm chú nổ chết cả nhà hần!”

Tần Diêm và Ngõa Nhĩ Đa co quắp khoe miệng. Dùng cấm chú nổ chết cả nhà? Sợ rằng không chỉ như vậy, mà còn là nổ cả một thành trì luôn!

“Sư phụ không giận nữa?” Khắc Lôê Nhã nở nụ cười.

“Người phải bảo đảm lời vừa nãy ta mới không giận.” Khắc Lý Phu nghiêng người để bọn họ vào rồi nói.

“Ừ, nhưng chỉ có một yêu cầu thôi.” Đáy mắt Khắc Lôê Nhã thoáng qua một tia狡 hoạt không dễ phát hiện.

“Được. Một yêu cầu thì một yêu cầu.” ánh mắt Khắc Lý Phu rơi vào trên đường viền hoa xinh đẹp trên váy của nàng, con người xoay tròn.

Ngõa Nhĩ Đa và Tần Diêm lập tức hiểu lão đầu háo sắc này muốn làm gì. Hần muốn làm chuyện mình chưa bao giờ thành công. Chính là vén váy Khắc Lôê Nhã!!

“Chính là...chính là...ta muốn vén váy của người. Không cho phép người đá mặt ta.” Khắc Lý Phu nhăn nhó nói.

“Được.” Khắc Lôê Nhã đồng ý, khiến cho Tần Diêm và Ngõa Nhĩ Đa giật mình không thôi.

Ngay sau đó, Ngõa Nhĩ Đa một lần nữa khẳng định và chắc chắn, tiểu ác ma chính là tiểu ác ma! Ngàn vạn lần không được chọc nàng, cũng đừng nghĩ tới chiếm một chút tiện nghi của nàng.

Cồi lòng Khắc Lý Phu đầy kích động, nhấc váy của Khắc Lôi Nhã lên. Nụ cười trên mặt hắn liền cứng lại. Khắc Lôi Nhã mặc bên dưới chính là quần bó dùng khi huấn luyện!! Nó bó chặt lấy chân nàng đến nỗi gió thổi cũng không lọt. (ta chết =]])

Khắc Lôi Nhã bình tĩnh kéo váy xuống, nhẹ nhàng nói với Khắc Lý Phu đang ghen hống nhìn trần trời: “Sư phụ, con đã thỏa mãn yêu cầu của người rồi. Người không giận con nữa chứ?”

Khắc Lý Phu mặt như đưa đám, giựt giựt khóe miệng: “Ừ, ừ...”

Ngõa Nhĩ Đa cười nghiêng ngửa. Quả nhiên lão đầu háo sắc này bị tính kế. Ác ma Khắc Lôi Nhã này cũng thật lợi hại. Cư nhiên đoán ra được Khắc Lý Phu sẽ nói ra yêu cầu vô lễ này mà nghĩ đối sách. Tần Diêm phía sau cũng cười đến ghen.

“Sư phụ, ta muốn cho người xem cái này.” Khắc Lôi Nhã ôm Bạch Đế trên ngực ra “Ma thú này là gì vậy?”

“Cái gì thế này?” Khắc Lý Phu kinh ngạc nhìn Tiểu Mao Cầu trong tay Khắc Lôi Nhã “Người thích sủng vật khả ái như thế này từ khi nào vậy?”

“Sư phụ không biết?” Khắc Lôi Nhã nghi ngờ. Nếu ngay cả Thánh Ma Đạo Sư cũng không biết, thì không có cách nào biết được thân phận của vật nhỏ này rồi.

Khắc Lý Phu cau mày, nghiêm túc đánh giá vật nhỏ trên ngực Khắc Lôi Nhã. Nhìn đi nhìn lại rồi lắc đầu nói: “Chưa từng thấy qua. Cũng chưa từng nghe nói qua.”

Khắc Lôi Nhã khẽ cau mày, cúi đầu nhìn Bạch Đế trên ngực. Tên tiểu tử này xuất hiện thật quý dị, ký kết khế ước cũng thật bá đạo. Nhưng lại hoàn toàn không cảm thấy bất kỳ ma lực nào của nó. Nhìn như thế nào thì tên

tiểu tử này cũng giống một vật nhỏ khả ái, không giống ma thú có thể có lực lượng ép buộc người ta ký kết khế ước.

“Khắc Lôi Nhã! Sau khi ta thí nghiệm xong người nhất định phải một tắc không rời theo ta tu hành.” Lỗ mũi Khắc Lý Phu phun ra khí lạnh, trong lòng vẫn còn uất ức và không cam lòng.

“Được. Nhưng thí nghiệm của người làm đã lâu rồi.” Khắc Lôi Nhã tạm thời gác chuyện Bạch Đế sang một bên, nghi ngờ hỏi.

“Tài liệu rất hiếm. Tìm thật khó.” Khắc Lý Phu than thở. “Đúng rồi, nếu người đã tới, ta liền thuận tiện dạy cho người mấy câu thần chú. Người tự nhớ đi.” Vừa dứt lời, Khắc Lý Phu vươn tay bắn ra, một đạo ánh sáng nhu hòa tiến vào trong đầu Khắc Lôi Nhã. Một ít câu thần chú không lưu loát tràn vào trong ý thức của nàng.

“Được rồi. Không có việc gì nữa thì người đi đi. Mọi việc bên này ổn thỏa ta sẽ tới tìm người.” Khắc Lôi Nhã phất tay, nói.

“Ừ.” Khắc Lôi Nhã gật đầu ôm Bạch Đế ra ngoài.

Nàng vừa lên xe ngựa thì nhìn thấy một chiếc xe khác dừng lại ở cửa Công Hội Ma Pháp. Dấu hiệu trên đó là của thần điện Quang Minh.

Người của thần điện Quang Minh đến đây làm gì?

Khắc Lôi Nhã nhìn từ cửa sổ, thấy Lao Nhĩ tinh thần sáng láng bước xuống, liền hiếu hấn tới đây để làm gì. Thì ra là “bạn lâu năm” của sư phụ. Nhưng thần điện Quang Minh và Công Hội Ma Pháp trước nay nước sông không phạm nước giếng. Hai người cũng phải kiêng dè, lén lút đùa giỡn. Sao hôm nay Lao Nhĩ lại xuất hiện ở đây?

“Tiểu thư. Việc này có chút kỳ quái.” Tẩn Diêm nói.

“Thần thánh của thần điện Quang Minh quang minh chính đại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ thời gian như trong lời tiên đoán sắp đến?” thanh âm Ngõa Nhĩ Đa vang lên.

“Lời tiên đoán gì?” Khắc Lôì Nhã nhàn nhạt hỏi.

“Lời nói vô căn cứ thôi. Có một lời tiên đoán từ ngàn năm trước, gì mà khi cô gái song hắc xuất hiện, ánh sáng sẽ bị phá vỡ.” Ngõa Nhĩ Đa thuận miệng nói. “Cho tới bây giờ không thấy cô gái tóc đen mắt đen xuất hiện, cho nên chỉ là nói bậy. Chúng ta đi thôi.”

Khắc Lôì Nhã gật đầu: “Đi thôi. Đi tới thư viện đế đô. Ta muốn tìm thử xem ở đó có sách tranh nào nói về ma thú chưa từng thấy hay không. Xem xem tiểu tử này rốt cuộc là cái gì.” Khắc Lôì Nhã cúi đầu nhìn Bạch Đế an tĩnh nằm trên ngực nàng.

Thư viện đế đô, cửa bạch ngọc cao lớn, trước cửa có một cuốn sách được điêu khắc trông rất hùng vĩ, tượng trưng cho sự thông thái.

Đây là nơi Khắc Lôì Nhã thường tới trước kia. Nàng tới không phải để đọc sách, mà làm tìm mỹ nam. (zừa đọc sách zừa có thể ngắm zai, thú zui tao nhĩ =))

Bóng dáng của Khắc Lôì Nhã xuất hiện ở cửa thư viện dẫn tới xôn xao. Các thiếu nam thiếu nữ nhìn nàng, nhỏ giọng nghị luận.

Chữ chui vào lỗ tai nàng nhiều nhất là kỳ tích Khắc Lôì Nhã.

“Cái phong hào này xuất hiện lúc nào vậy?” nàng cau mày thản nhiên nói.

“Từ sau ngày tiểu thư phô bày Ma Vũ Song Tu đánh bại thiếu niên kia, người của đế đô đã xưng hô như vậy. Kỳ tích Khắc Lôì Nhã.” Tần Diêm nhẹ nhàng nói. Tỷ tỷ của thiên tài Lạp Tây Á là kỳ tích Khắc Lôì Nhã.

Không thú vị. Khắc Lôi Nhã khẽ nguyên rửa một tiếng, đi tới khu vực tập học.

Mấy đạo ánh mắt không tốt đối theo nàng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 40: Quyết Đấu

K

hắc Lôi Nhã cũng cảm nhận được mấy đạo ánh mắt không tốt này.

“Đó là học viên học viện Húc Nhật.” thanh âm thật thấp của Tần Diêm vang lên bên tai Khắc Lôi Nhã. “Hắn là thí sinh không được chọn để tỷ thí, không phục thẳng lợi của tiểu thư.”

Khắc Lôi Nhã liếc qua. Hai thiếu niên và một thiếu nữ đang lạnh lùng nhìn nàng. Khi bắt gặp ánh mắt của nàng liền vội vàng dời đi.

“Ngay cả tư cách được tuyển cũng không có. Còn không bằng được muội muội khổng tước của người.” Ngõa Nhĩ Đa khinh thường nói. Lạp Tây Á đi đường lỗ mũi hếch lên trời, chẳng lẽ không phải là khổng tước?

“Ba người đó đều là chiến sĩ.” Tần Diêm khẽ cau mày nhìn ba người kia đang quây lại một chỗ. Họ đang nhỏ giọng thảo luận gì đó.

Khắc Lôi Nhã không để ý, đặt Bạch Đế trên đầu vai, tra tựa đề của sách tranh. Sách tranh bách khoa toàn thư về ma thú, sách tranh bách khoa toàn thư về yêu thú, còn có sách tranh bách khoa toàn thư về huyền thú.

Cuốn sách dày cộm, nặng nề cầm thật không thoải mái. Những quyển sách này nàng đưa cho Tần Diêm cầm, tìm một cái bàn gần đó ngồi xuống lật xem.

Tần Diêm sau lưng Khắc Lôi Nhã nhìn ba người vừa có ánh mắt không tốt đang đi tới. Thiếu nữ cầm đầu đeo trên lưng một thanh kiếm lớn có hình đánh kỳ lạ. Trên khuôn mặt sắc lạnh mang theo ý khinh thường Khắc Lôi Nhã. Hai tên thiếu niên sau lưng nàng khuôn mặt cũng không mang theo ý tốt. Ánh mắt bọn họ thỉnh thoảng liếc về phía thanh Ma Pháp Kiếm bên

hông Tần Diêm. Đó là phần thưởng của trận tỷ thí kia. Thật không ngờ Khắc Lôi Nhã lại ban cho kỵ sĩ bảo vệ nàng!

“Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã. Ta, La Môn Ái Lệ Ti thỉnh cầu quyết đấu với ngươi!” Thiếu nữ lạnh lùng âm hiểm nhìn Khắc Lôi Nhã, nói năng đầy nghiêm túc, khí phách.

Tần Diêm nghe dòng họ này thì khẽ cau mày. Là thiên kim La Môn sao? Nhà La Môn là danh môn vọng tộc của đế đô. Trong gia tộc cũng có không ít người làm quan trong cung đình.

Quyết đấu?!

Mọi người xung quanh ồ lên, thư viện an tĩnh trở nên huyên náo. Nếu đối phương sợ mà không tiếp nhận quyết đấu thì quả là chuyện vô cùng sỉ nhục. Người thiếu nữ này là Cao Cấp Chiến Sĩ. Khắc Lôi Nhã mặc dù là Ma Vũ Song Tu nhưng nghe nói thành tựu tu vi không cao. Hành động của thiếu nữ này hơi quá mức thì phải?

Mọi người nghị luận âm ỉ. Bọn họ cũng muốn nhìn phản ứng của Khắc Lôi Nhã.

“Không rảnh.” Khắc Lôi Nhã lật sách tranh, không thèm nhìn thiếu nữ lấy một cái, thản nhiên nói. Dáng vẻ không chút để ý của nàng khiến xung quanh đều ngây ngốc.

Mọi người kinh ngạc nhìn Khắc Lôi Nhã. Nàng có biết cự tuyệt đối phương như vậy là vũ nhục lớn nhất hay không? Lời nói này khiến đối phương cho dù có liều mạng cũng phải đuổi giết nàng bằng được. Vậy mà nàng không có chút để ý nào, tùy ý cự tuyệt. Chẳng lẽ nàng cho rằng quyết đấu là mời ăn cơm hay sao?

Quả nhiên, mặt thiếu nữ Ái Lệ Ti đã biến thành màu gan heo. Nàng cắn răng, tức giận dâng lên trong lòng. Hoa si tự đại này, mới học sơ sơ Đấu

Khí đã cho rằng mình là vô địch. Nếu ngày đó người đấu với Phong Dật Hiên là mình, hẳn sẽ thất bại thảm hại hơn! Tài nghệ mà Khắc Lôi Nhã biểu hiện chẳng qua chỉ là Cao Cấp Kiếm Sĩ mà thôi! Nếu là mình, Phong Dật Hiên sẽ bị thảm bại còn khó nhìn hơn! (đứa nhỏ này suy nghĩ ngây thơ quá. Người ta sẽ ngoan ngoãn đứng để người đánh sao? Khắc Lôi Nhã là tính kẻ người ta. Những thủ đoạn âm hiểm ấy là bản thủ, cấp thấp trong mắt người, người sao áp dụng được) => đoạn này là tác giả viết, iem nó xin giữ nguyên @.@

“Người nhà Hi Nhĩ đều không có cốt khí, không có thực lực như vậy sao? Vậy nên người không dám nhận khiêu chiến của ta sao?” Ái Lệ Ti cười lạnh, kịch liệt giấu giếm lửa giận trong lòng, châm chọc.

“Người nhà Hi Nhĩ được giáo dục tốt. Không như người đàn bà đánh đá kêu to hét lớn ở thư viện an tĩnh.” Không đợi Khắc Lôi Nhã lên tiếng, một thanh âm lạnh lẽo nhẹ nhàng chen vào.

Mọi người xôn xao, quay đầu lại nhìn, thấy Lạp Tây Á đang lạnh lùng nhìn bên này. Lời nói vừa rồi là của nàng. Thì ra nàng vẫn ở đây. Từ khi Khắc Lôi Nhã vào thư viện nàng đã thấy.

Mặt Ái Lệ Ti lúc trắng lúc xanh. Biểu hiện mới vừa rồi của nàng quả thật đúng là không được giáo dục tốt. Thư viện đế đô là nơi tụ tập người tài. Có thể mượn sách ở đây đều không phải người bình thường. Lời nói vừa rồi của nàng không ổn chút nào. Nàng phục hồi tinh thần lại, hồi hận không thôi. Nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua: “Thiên tài Lạp Tây Á, không phải người đã thua rất thảm sao. Suýt nữa mất tính mạng không nói, còn thiếu chút nữa khiến cho nước ta phải hổ thẹn.” (hâm quá u.u) Ái Lệ Ti đã sớm nhìn không vừa mắt Lạp Tây Á. Thiên tài ma pháp gì chứ. Ma Pháp Sư mà bị chiến sĩ lại gần còn không phải tương đương với chết?

Sắc mặt của Lạp Tây Á biến đổi, muốn phát tác.

Thanh âm nhẹ nhàng mềm mọng của Khắc Lôi Nhã chen vào: “Ngay cả tư cách so sánh cũng không có, người còn sửa loạn gì ở chỗ này? Người tiếc là cuối cùng nước ta không phải chịu hổ thẹn, hay đang giận người không có tư cách ra sân khiến cho nước ta phải chịu hổ thẹn?” Lời nói của nàng ác độc. Đối với loại quý tộc tự cho là đúng, Khắc Lôi Nhã chưa bao giờ có hảo cảm.

“Người!!!” Ái Lệ Ti giận dữ, rút kiếm trên lưng chỉ vào Khắc Lôi Nhã.

Không khí trong thư viện trở nên khẩn trương.

“Ha ha.” Khắc Lôi Nhã chậm rãi đứng dậy. Trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười tuyệt luân. Trong nháy mắt nàng làm cho thần hồn người ta điên đảo. Nhưng lời nói của nàng lại không như vậy: “Người phụ nữ đánh đá, đi thôi. Ta tiếp nhận lời quyết đấu của người. Ra ngoài! Không được ảnh hưởng tới người đọc sách ở đây.” Giọng nói dịu dàng, nụ cười kiêu mỹ làm cho người ta thất hồn lạc phách, khiến cho người ta hoàn toàn quên mất nội dung lời nói đầy độc ác.

Thật độc ác! Trong đầu Ngõa Nhĩ Đa lập tức nổi lên ý nghĩ này. Không thể chọc nữ nhân! Sự dịu dàng lúc này là một dao giáng xuống. Cảm giác này thật quá “tuyệt vời”. Bị nàng làm thịt còn giúp nàng lau đao (giống như bị bán còn giúp người ta đếm tiền =)) Ngõa Nhĩ Đa tổng kết ra kinh nghiệm sâu sắc: khi tiểu ác ma mỉm cười chính là thời điểm đáng sợ nhất.

Khắc Lôi Nhã chậm rãi rời chỗ ngồi, đi về phía cửa. Lúc nàng lướt qua Lạp Tây Á, đáy mắt Lạp Tây Á thoáng qua một tia lo lắng. Hai chữ thật thấp nhẹ nhàng truyền tới: “Tỷ tỷ...”

Khắc Lôi Nhã khẽ quay đầu, nhẹ nhàng gật đầu với Lạp Tây Á, sau đó đi ra ngoài.

Lạp Tây Á ngẩn ngơ, trên mặt lộ ra một nụ cười không dễ phát hiện, mềm mọng, nhàn nhạt.

Khắc Lôi Nhã đi trước, Tần Diêm theo sau.

Ái Lệ Ti cảm kiếm về trên lưng, mặt tràn đầy tức giận theo sau. Lửa giận ngập trời trong mắt của nàng. Nàng hung tợn nhìn Khắc Lôi Nhã, hận không thể băm Khắc Lôi Nhã thành trăm mảnh. Hoa si đáng hận này! Dám nói nàng như vậy!

Lạp Tây Á cũng đi theo. Bên cạnh là những người ủng hộ nàng. Phía sau cùng là một đám người đông nghịt. Họ vốn muốn đến thư viện tìm tài liệu. Vừa nghe nói Khắc Lôi Nhã đón nhận quyết đấu liền kích động chạy tới xem náo nhiệt.

Khi bọn họ thấy rõ đối tượng quyết đấu của nàng liền giật mình. Là La Môn Ái Lệ Ti. Ái Lệ Ti có bài danh là chiến sĩ đệ tam của học viện Húc Nhật. Mới mười ba tuổi đã đạt tới tài nghệ Đại Kiếm Sĩ. Thật làm cho người ta phải liếc nhìn. Mà Khắc Lôi Nhã chỉ là Ma Pháp Sư có tiêu chuẩn Cao Cấp Kiếm Sĩ. Tài nghệ Ma Pháp Sư của nàng còn chưa có chân chính khảo nghiệm.

Cuộc tỷ thí này nhà nào sẽ thắng?

Quảng trường rộng rãi trước thư viện rất nhanh bị bao vây đến giọt nước cũng không lọt. Hơn nữa nhân số càng ngày càng tăng lên.

“Thật vui mừng vì người đón nhận quyết đấu.” Ái Lệ Ti cười lạnh, cắn răng nghiêng lợi nói. Sự hài lòng hiện rõ trong mắt, giống như thắng lợi ngay lập tức sẽ thuộc về nàng.

“Bắt đầu đi!” Khắc Lôi Nhã chỉ nhàn nhạt nói một câu.

“Đợi chút.” Ái Lệ Ti lại lạnh lạnh nói “Như vậy thật không thú vị. Đánh cuộc đi!”

“Hả?” Khắc Lôi Nhã khẽ nhú mảy.

“Nếu ta thắng, ta muốn lấy kiếm của kỵ sĩ của ngươi! Nếu ta thua, kiếm của ta sẽ là của ngươi.” Ái Lệ Ti rút thanh kiếm kỳ lạ trên lưng mình ra, cắm xuống đất. Phiến đá dùng để chế tạo quảng trường lập tức có một vết nứt.

Muốn thanh Ma Pháp Kiếm của Tần Diêm?!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 41: Người Còn Vô Sĩ Hơn Ta

M

uốn Ma Pháp Kiếm của Tần Diêm? Khắc Lôi Nhã cau mày, đáy mắt lạnh lẽo. Thanh kiếm kia mình đã đưa cho Tần Diêm, không còn quyền lợi khống chế nữa. Nàng cũng không có hứng thú với vũ khí của thiếu nữ vô lễ kia.

“Ta tin tưởng tiểu thư sẽ thắng được một thanh Ma Pháp Kiếm nữa.” Thanh âm Tần Diêm nhẹ nhàng truyền tới từ sau lưng Khắc Lôi Nhã. Nàng hiểu ý của hắn. Hắn đồng ý đưa vũ khí của mình để đánh cược. Hơn nữa hắn còn rất tin tưởng Khắc Lôi Nhã nhất định sẽ thắng.

Thanh kiếm kia cũng là Ma Pháp Kiếm? Khắc Lôi Nhã lúc này mới chú ý đến thanh kiếm cắm trên mặt đất của Ái Lệ Ti. Quả nhiên có một tia ma pháp chuyển động mơ hồ. Kiếm tốt!

“Tiểu thư, cho người.” Tần Diêm tiến lên, cời bội kiếm bên hông đưa cho Khắc Lôi Nhã. Đối phương có vũ khí, Khắc Lôi Nhã dĩ nhiên không thể dùng tay không ứng phó được. Nàng nhận lấy kiếm, quay đầu nhìn Ái Lệ Ti.

“Được rồi.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười rực rỡ như hoa đào, nhẹ nhàng gật đầu “Vậy bắt đầu đi.”

“Hừ! Không biết gì thì đừng nói!” Ái Lệ Ti cười lạnh, rút thanh kiếm đang vận sức chờ phát động lên, chuẩn bị đến gần Khắc Lôi Nhã, cho nàng một kích trí mạng. Trong lòng thầm hạ quyết tâm nhất định phải đánh cho nàng lăn lộn trên đất. Phải khiến cho nhà Hi Nhĩ mất hết mặt mũi, giẫm nàng dưới chân, khiến nàng phải cầu xin tha thứ trước mặt mọi người.

“Công Kích Tinh Thần người đàn bà đánh đá này, khiến nàng không nhúc nhích được. Tiếp đó đá một cước lên mặt, rồi giẫm lên lưng nàng. Sau đó còn cạo sạch tóc của nàng nữa!” Ngõa Nhĩ Đa kêu gào trong đầu Khắc Lôi Nhã. Đối với thiếu nữ quý tộc phách lối, ngốc nghếch này, hẳn cũng cảm thấy vô cùng ghê tởm. Quý tộc có thể có cảm giác mình ưu việt. Tiểu ác ma cũng là quý tộc nhưng không chướng mắt như vậy.

Khắc Lôi Nhã trầm mặc, không nói một lời liền huy kiếm xông vào Ái Lệ Ti. Ái Lệ Ti thấy vậy thì mừng rỡ, lập tức huy kiếm vọt lên. Ngõa Nhĩ Đa gào lên: “Ôi mẹ nó! Tiểu ác ma, không phải người am hiểu tính kế người ta nhất sao? Sao hôm nay không tính kế người đàn bà đánh đá này? Chẳng lẽ người muốn cứng đối cứng thật sao?”

Ái Lệ Ti mừng rỡ không thôi. Quả nhiên hoa si ngu ngốc này không động não, lại muốn Cận Chiến với mình! Chỉ bằng thực lực của Cao Cấp Kiếm Sĩ mà dám Cận Chiến với mình sao ?! Thật là người si nói mớ!

Ái Lệ Ti quát khê một tiếng, cả người phát ra Đấu Khí màu xanh. Nàng huy kiếm bổ về phía Khắc Lôi Nhã. Nàng tự tin Khắc Lôi Nhã không thể tiếp nổi một kiếm mười phần bá đạo như thế này. Tuyệt đối nàng sẽ bị lực lượng của mình đánh ngã quy xuống đất.

Khắc Lôi Nhã không thả ra một chút xíu Đấu Khí nào, trực tiếp tiến lên. Lúc Ái Lệ Ti lộ ra nụ cười trên mặt, cũng là lúc Khắc Lôi Nhã linh hoạt lắc mình một cái, biến mất đầy quý dị trước mắt nàng ta. Con người Ái Lệ Ti phóng đại. Đối thủ biến mất trước mắt chiến sĩ thì phải làm sao? Chiến sĩ am hiểu nhất là tranh đấu trực diện!

Ngay sau đó, một tiếng xé gió lạnh lẽo khiến Ái Lệ Ti lấy lại tinh thần. Nàng vung kiếm về sau ngay lập tức. Tiếng leng keng kịch liệt khiến nàng đổ mồ hôi lạnh. Nếu một kiếm này đánh trúng nàng, thì...

Nhưng kinh hãi của nàng bây giờ mới bắt đầu. Khắc Lôê Nhã công kích xảo trá, độc ác không theo lẽ thường khiến nàng khổ không thể tả. Chiến đấu như thế này là sao? Có phải là chiến sĩ đang chiến đấu hay không? Hoa si này lại độc ác như vậy. Mỗi một kiếm đều công kích vào chỗ trí mạng hoặc là góc chết, khiến nàng ứng phó thật mệt mỏi. Nếu tiếp tục nữa, Ái Lệ Ti chỉ còn sức chống đỡ chứ không thể đánh lại.

Khẩn trương cao độ và ứng phó mệt mỏi khiến thể lực Ái Lệ Ti giảm xuống nhanh chóng. Nếu sơ ý một chút, kiếm của Khắc Lôê Nhã liền đâm đến chỗ yếu hại của nàng.

Mọi người đang vây xem đều kinh hãi. Từng là hoa si vô dụng Khắc Lôê Nhã sử dụng kiếm thuật gì vậy?! Quý dị và linh hoạt như thế. Thân là Đại Kiếm Sĩ mà Ái Lệ Ti cũng bị buộc phải thở hồng hộc, thối lui liên tiếp. Đấu Khí rực rỡ màu xanh chậm rãi biến mất. Nhưng Khắc Lôê Nhã từ đầu đến cuối chưa dùng đến Đấu Khí, chỉ đơn thuần dùng kiếm thuật công kích.

Tần Diêm hí hóp mắt nhìn trận quyết đấu trước mắt, trong lòng vẫn nghi hoặc không thôi. Kiếm thuật của Khắc Lôê Nhã cường hãn đến không thể tưởng tượng nổi. Khắc Lôê Nhã nói đó chính là lấy nhu thắng cương, mượn lực dùng sức. Đến bây giờ Tần Diêm vẫn chưa hiểu hết ý nàng. Rốt cuộc Khắc Lôê Nhã làm sao học được bộ kiếm thuật thần kỳ này? Đó vẫn còn là bí mật.

“Hừ!” Khắc Lôê Nhã hừ lạnh một tiếng, phát ra Đấu Khí màu xanh. Nàng vung một kiếm về phía Ái Lệ Ti. Nàng ta luống cuống, không kịp giơ kiếm ngăn trở. Lúc này nàng ta đã không còn sức lực nghênh đón một kiếm tràn đầy lực lượng này của Khắc Lôê Nhã nữa.

Thanh âm binh khí đụng vào nhau thanh thúy, tiếp theo là tiếng kiếm rơi xuống đất.

Trong nháy mắt xung quanh trở nên yên tĩnh.

Kiểm trong tay Ái Lệ Ti bị đánh bay, rơi xuống không xa chỗ hai người. Mặt Khắc Lôi Nhã sắc lạnh, huy kiếm chỉ vào cổ Ái Lệ Ti.

Một cơn gió lạnh thổi qua, mái tóc vàng của Khắc Lôi Nhã bay lên, chói lọi như ánh mặt trời.

Trong mắt Ái Lệ Ti một mảnh tro tàn.

Xung quanh cực kỳ yên tĩnh.

“Thì ra người nhà La Môn chính là như vậy? Không có thực lực lại cứ muốn khiêu chiến?” thanh âm lạnh lùng của Lạp Tây Á bay đến. Nha đầu này thù dai vô cùng. Lời nói vừa rồi ở thư viện của Ái Lệ Ti nàng vẫn nhớ rõ ràng. Hiện tại nàng trả lại nguyên vẹn cho Ái Lệ Ti.

Ái Lệ Ti phản hận ngẩng đầu nhìn về phía Lạp Tây Á. Trong mắt nàng ta dấy lên lửa giận và không cam lòng, nhưng một câu cũng không nói nên lời.

“Đi thôi.” Khắc Lôi Nhã nhặt thanh bảo kiếm từng thuộc về Ái Lệ Ti lên.

“Nhưng mà tỷ tỷ, kỵ sĩ của người dùng hai thanh kiếm không phải hơi nhiều à?” Lạp Tây Á cười tủm tỉm đi tới, khinh miệt nhìn Ái Lệ Ti vô lực quy xuống đất, cố ý nói.

Ngõa Nhĩ Đa mất tiếng luôn. Khống tước đáng chết này lại gọi tỷ tỷ thân thiết như vậy. Trước kia thì đi bộ lỗ mũi đều hất lên trời! Tần Diêm khẽ nhú mào không nói gì. Trước kia Lạp Tây Á ghét Khắc Lôi Nhã như thế nào dĩ nhiên không cần phải nói. Hiện tại giọng điệu nha đầu này lại mơ hồ kiêu ngạo vì Khắc Lôi Nhã. Thật đúng là nha đầu đơn thuần! Một khi đã nhận thức cái gì đúng thì vô cùng cứng rắn chấp nhất.

“Tặng cho người. Người có thể tùy tiện đưa cho bạn bè của mình.” Khắc Lôi Nhã trả kiếm cho Tần Diêm xong, nhìn thanh Ma Pháp Kiếm kỳ lạ,

thuận miệng nói xong liền đưa cho Lạp Tây Á.

Ái Lệ Ti trợn to đôi mắt, gắt gao nhìn thanh Ma Pháp Kiếm vốn thuộc về mình trong tay Lạp Tây Á. Đó là một trong những bảo vật gia truyền của nhà La Môn! Vô cùng trân quý! Nhưng bây giờ mình lại thua mất! Biết nói thế nào khi về nhà đây? Phụ thân đại nhân và gia gia nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Lạp Tây Á vui mừng huy Ma Pháp Kiếm trong tay, nói: “Cảm ơn tỷ tỷ.”

Khắc Lô Nhã nhàn nhạt cười cười, xoay người đi về hướng cửa chính của thư viện. Sách tranh còn chưa tra xong. Mọi người nhường đường cho nàng. Tiếng nghị luận bao phủ lấy Ái Lệ Ti, ánh mắt mọi người đều đặt lên bóng lưng đang biến mất ở cửa thư viện của Khắc Lô Nhã.

Khắc Lô Nhã thân là Cao Cấp Chiến Sĩ lại đánh bại Đại Kiếm Sĩ Ái Lệ Ti. Hơn nữa khi kết thúc mới sử dụng Đấu Khí. Có người nói vì Ái Lệ Ti phải hao phí thể lực né tránh mới thua Khắc Lô Nhã. Nhưng, mặc kệ là như thế nào, Khắc Lô Nhã đã thắng cuộc quyết đấu này. Hơn nữa nàng còn thắng được bảo vật Ma Pháp Kiếm gia truyền của nhà La Môn.

Tên tuổi Khắc Lô Nhã lại một lần nữa vang dội đế đô.

Thái độ Lạp Tây Á giờ đây hoàn toàn thay đổi như chong chóng. Sau khi biết được mục đích Khắc Lô Nhã tới thư viện, nàng liền xung phong tra tên sách tranh. Nhưng bận rộn một buổi chiều vẫn không tra được Bạch Đế là ma thú gì.

Gần tối, khi Khắc Lô Nhã và Lạp Tây Á về đến nhà, lại phát hiện trước cửa có một chiếc xe ngựa hào hoa. Trên xe ngựa chính là dấu hiệu của nhà La Môn!

“Chẳng lẽ ả Ái Lệ Ti ngu ngốc kia đánh không lại tỷ tỷ liền chạy tới nhà chúng ta cáo trạng?” Lạp Tây Á nhìn xe ngựa, khinh thường nói. Nha đầu

này hiện tại mở miệng liền một tiếng tỷ tỷ cực kỳ thân thiết. Nàng không hề nhớ đến trước kia đã làm khó Khắc Lôĩ Nhĩ như thế nào. Ngõa Nhĩ Đa trợn trắng mắt, trong lòng cảm thán nữ nhân quả thật là động vật hay thay đổi.

“Không phải vậy.” Khắc Lôĩ Nhĩ nhàn nhạt nói. Với cá tính của Ái Lệ Ti tuyệt đối sẽ không làm chuyện ngu ngốc như thế.

“Vào xem là biết.” Lạp Tây Á dẫn đầu đi vào.

Trong đại sảnh, Công Tước Cổ Đốn đang mỉm cười trò chuyện với một lão giả. Ái Lệ Ti trầm mặc cúi đầu đứng một bên.

“Cổ Đốn đại nhân, thật ngượng ngùng quá. Hai đứa trẻ đùa giỡn liền đánh cuộc, nhưng đứa bé này nhà ta lại không hiểu chuyện, thua mất Viêm Ma Kiếm. Người cũng biết đó là bảo vật gia truyền của nhà ta. Thật là, aiz...” Lão giả kia mỉm cười, thoát nhìn như rất có lỗi, nói.

Ngõa Nhĩ Đa nghe xong trực tiếp nôn ra. Người còn vô sỉ hơn ta!!! Không đúng. Ngõa Nhĩ Đa lập tức bổ sung: phải nói còn vô sỉ hơn tiểu ác ma.

Lời này thật thơm hơn gà nướng. Hai đứa trẻ đùa giỡn đánh cuộc, thua mất kiếm. Vậy nên? Vậy nên muốn đòi kiếm lại?!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 42: Đây Mới Là Vô Sĩ Nhất

L

ảo không biết xấu hổ mang theo tiểu không biết xấu hổ muốn lấy thanh kiếm này về!” Lạp Tây Á giận dữ. Nàng cố gắng đè lại lửa giận nói với Khắc Lôi Nhã.

“Thật mất mặt.” Khắc Lôi Nhã thản nhiên nói. nàng không muốn bị liên lụy vào việc tranh lợi ích giữa các gia tộc. Những chuyện này để cho gia gia xử lý. Nhưng nếu họ nghĩ Khắc Lôi Nhã dễ khi dễ như thế thì hoàn toàn sai lầm rồi đấy.

“Tần Diêm, lại đây.” Khóe miệng Khắc Lôi Nhã hiện lên một tia cười nhạt lạnh lạnh. Nàng quay đầu, ngoắc ngón tay gọi Tần Diêm phía sau.

“Tiểu thư?” Mặc dù giọng điệu của Tần Diêm mang ý hỏi thăm, nhưng trong lòng hẩn rất hiểu. Mỗi khi tiểu thư nở nụ cười trên mặt là lúc có người gặp xui xẻo.

“Người làm thế này...thế này... Ừ, đúng. Cứ như vậy đi.” Nghe Khắc Lôi Nhã nhẹ giọng giao phó xong, Tần Diêm chau lông mày. Hẩn đang rất buồn cười, nhưng phải nhịn vì sợ người trong đại sảnh nghe thấy. Ngõa Nhĩ Đa thì chẳng cố kỵ gì điều này nên hẩn cười nghiêng ngửa trong đầu Khắc Lôi Nhã cả nửa ngày. Quá âm hiểm. Chắc phải làm một quyển sách tên là “Mười tám kế hại người của tiểu ác ma”.

“Lạp Tây Á, đi theo ta. Chúng ta đến sân huấn luyện.” Khắc Lôi Nhã quay đầu nói với Lạp Tây Á.

Lạp Tây Á cười thành một đóa hoa. Nàng thầm ảo não tại sao mình không nghĩ được biện pháp tốt này.

Khắc Lô Nhã và Lạp Tây Á không tới sảnh, mà vòng cửa sau, đi tới sân huấn luyện.

Đội bóng dáng hai người biến mất, Tần Diêm lập tức đổi bộ mặt đau buồn phần nộ. Được rồi, hẳn không thể không thừa nhận rằng nét mặt thể này đã thành công làm khó hẳn! Hẳn luyện tập mất hai phút, cốt cuộc cũng trưng ra được vẻ mặt đau buồn phần nộ một cách miễn cưỡng.

Tần Diêm bước vào đại sảnh, vọt tới chỗ ngồi phía trên của Công Tước Cổ Đốn, mặt đầy lo âu và đau thương căm giận mà bẩm báo: “Đại nhân, không xong! Đại tiểu thư và nhị tiểu thư...”

“Cái gì? Chuyện gì? Khắc Lô Nhã và Lạp Tây Á làm sao?” Công Tước Cổ Đốn kinh hãi đứng lên. Nếu là người khác, ông đã sớm lớn tiếng quát thuộc hạ của mình khiến họ sợ hãi rồi. Nhưng ông chưa từng gặp qua bộ dáng thể này của Tần Diêm. Dùng mông cũng có thể biết đã xảy ra chuyện lớn gì rồi! (amen \$.\$.) Khắc Lô Nhã chiếm vị trí vô cùng quan trọng trong lòng Cổ Đốn, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì. Lạp Tây Á – đứa bé này tâm cao khí ngạo nhưng vô cùng có thực lực, không thể gặp chuyện không may! Chẳng lẽ mâu thuẫn giữa hai tỷ muội tăng lên khiến chuyện gì xảy ra hay sao?

“Đại nhân, hôm nay có người khiêu chiến đại tiểu thư, thỉnh cầu nàng quyết đấu, cũng hết sức vũ nhục nhà Hi Nhĩ. Đại tiểu thư tức giận, tiếp nhận quyết đấu. Mặc dù thắng, nhưng đại tiểu thư vẫn thịnh nộ có người có thể vũ nhục nhà Hi Nhĩ như thế. Nàng trách mình không đủ thực lực cho nên hiện tại giống như phát điên, liều mạng đối chiến luyện tập với nhị tiểu thư ở sân huấn luyện. Nếu không dừng lại, thuộc hạ sợ thân thể đại tiểu thư chịu không nổi mất.” Lời nói và cảm xúc của Tần Diêm rất phong phú, lúc nhanh lúc chậm, lúc đau buồn phần nộ, lúc lo lắng. Hẳn chưa bao giờ có biểu hiện thể này và nói nhiều như vậy. Nếu Ngõa Nhĩ Đa ở đây, nhất định

sẽ cảm thán chàng kỵ sĩ đẹp trai, chính trực này đã hoàn toàn bị Khắc Lôi Nhã dạy hư.

“Cái gì?!!” Công Tước Cổ Đốn sắc mặt nặng nề, đứng lên, không quản La Môn đại nhân ở bên cạnh, vội vội vàng vàng phóng tới hậu viện. Tần Diêm cũng đi theo sau.

La Môn đại nhân co quắp khóe miệng, sắc mặt trở nên tối tăm. Nghe mấy lời Tần Diêm vừa nói, La Môn đại nhân hiểu rằng thanh kiếm kia đừng nghĩ sẽ lấy lại được trong hôm nay. Hắn còn có cảm giác bị tính kế! Mình quá khinh thường tiểu thư hoa si này rồi. Hắn đánh đòn phủ đầu, vốn là hy vọng Công Tước Cổ Đốn sẽ đem chuyện lớn hóa nhỏ, rồi đưa thêm chút quà tặng là có thể đem bảo vật gia truyền về. Nếu Công Tước Cổ Đốn biết cặn kẽ mọi chuyện chắc hẳn sẽ không hẹp hòi mà truy cứu. Nhưng bây giờ xong rồi. Xong thật rồi! Đừng nói là không lấy được kiếm, có khi còn phải hứng chịu cơn thịnh nộ của Công Tước Cổ Đốn.

“Gia gia, đó là....” Ái Lệ Ti tức giận mở miệng. Sao nàng không hiểu đây là quỷ kế của Khắc Lôi Nhã chứ.

“Câm miệng!” La Môn đại nhân tức giận quát lớn “Về thôi. Từ nay không cho phép người chọc người nhà Hi Nhĩ!” La Môn đại nhân đứng dậy, không chào Công Tước Cổ Đốn, dẫn Ái Lệ Ti vội vàng rời đi. Để ngày khác tới bãi phóng, nói lời xin lỗi vậy. Sắc mặt Ái Lệ Ti tái nhợt.

Trong xe ngựa, Ái Lệ Ti cúi đầu không nói tiếng nào. La Môn đại nhân nhìn nàng, sắc mặt phức tạp, thở dài, chậm rãi nói: “Con đang trách gia gia?”

“Không, gia gia, con không có ý trách cứ người.” Ái Lệ Ti ngẩng đầu, sợ hãi nói.

“Ái Lệ Ti, con là hy vọng của nhà La Môn chúng ta, nhưng quá nóng vội. Con hiểu tại sao gia gia quát con không?” La Môn đại nhân ý vị sâu xa hỏi.

“Con không nên trêu chọc người nhà Hi Nhĩ.” Ái Lệ Ti cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

“Không!” La Môn đại nhân kiên quyết phủ định.

“Là sao?” Ái Lệ Ti nghi ngờ, ngẩng đầu nhìn lão nhân trước mắt hỏi.

“Ta quát con hiện tại không nên chọc vào người không thể chọc.” ánh mắt La Môn đại nhân băng lạnh.

Con người Ái Lệ Ti ngay lập tức sáng rõ. Nàng hiểu ý gia gia. Bây giờ nhà La Môn không thể chọc nhà Hi Nhĩ. Mình đã phạm sai lầm. Nhưng, có một ngày... Nhất định sẽ có một ngày, mình có thể trêu chọc nhà họ!

La Môn đại nhân vui mừng nhìn nét mặt Ái Lệ Ti biến đổi. Hẳn hiểu cháu gái đã lĩnh ngộ được ý tứ của mình. Hẳn nhẹ nhàng sờ sờ đầu Ái Lệ Ti: “Con phải cố gắng, không ngừng cố gắng vượt qua chính mình. Sẽ có một ngày như vậy!”

“Dạ, con biết rồi, gia gia.” Ái Lệ Ti nặng nề gật đầu, thầm hạ quyết tâm. Đúng vậy, một ngày nào đó, nàng sẽ giẫm Khắc Lôi Nhã và nhà Hi Nhĩ dưới chân mình, sẽ bóp chết nhà Hi Nhĩ! Vừa nghĩ đến mục tiêu to lớn này, máu cả người Ái Lệ Ti liền sôi trào.

La Môn đại nhân chậm rãi nhắm mắt lại, khóe miệng dâng lên một nụ cười lạnh lẽo. Cờ Trường Vi sẽ không thể tung bay mãi trên An Mạt Cách Lan!

Lúc này, tại sân huấn luyện ở hậu viện phủ Hi Nhĩ.

Cổ Đốn chứng kiến một màn khiến ông sợ đến mất hồn mất vía. Hai cháu gái bảo bối đều không muốn sống mà thả ra những ma pháp hoa lệ đối chiến. Bụi bay cuồn cuộn đầy trời, trận trận cuồng phong thổi loạn tóc mọi người.

“Mau dừng tay cho ta! Dừng tay!” Công Tước Cổ Đốn nóng nảy la to. Ông cực kỳ gấp gáp. Không ngờ rằng hai tiểu tồ tông vẫn như nước với lửa. Không thể để một trong hai người bị thương được.

Khắc Lôi Nhã và Lạp Tây Á lúc này mới dừng tay, nhất trí nhìn về phía Công Tước Cổ Đốn bên cạnh. Tốt, lão đầu vô sỉ đó không tới đây.

“A, gia gia, La Môn đại nhân đi rồi?” Lạp Tây Á nhảy cẫng, vui sướng hỏi.

“Cái gì?” Công Tước Cổ Đốn đầu tiên là sửng sốt, sau đó há to miệng. Nhưng từ lời nói của Lạp Tây Á và nét mặt lạnh nhạt của Khắc Lôi Nhã, ông liền hiểu tất cả.

“ Các người... Tốt!” Công Tước Cổ Đốn nở nụ cười, quay lại nhìn Tần Diêm nói: “Tần Diêm, không ngờ người lại...”

“Ta bị đại tiểu thư ép.” Mặt Tần Diêm không đổi sắc, đẩy trách nhiệm cho Khắc Lôi Nhã. Công Tước đại nhân tự nhiên sẽ không trách nàng. Nhưng không biết người có tâm huyết dâng trào mà trách cứ hãn không.

“Gia gia, lão đầu kia thật vô sỉ. Rõ ràng là Ái Lệ Ti vũ nhục nhà Hi Nhĩ trước, tỷ tỷ mới đồng ý quyết đấu với nàng. Hơn nữa chính là nàng đánh cuộc.” mặt Lạp Tây Á đầy bất bình, giận dữ nói.

“Ha ha, ta đoán được. Lúc đó các con chưa về, ta lại không có ở đó. Ta chỉ ứng phó, cho lão chút mặt mũi thôi.” Công Tước Cổ Đốn cười như lão hồ ly “Hiện tại tốt rồi. Lão đã đi. Thanh kiếm kia đâu? Ta xem một chút.”

“Ở đây.” Lạp Tây Á đưa Ma Pháp Kiếm cho Công Tước Cổ Đốn.

“Kiếm tốt. Quả nhiên là kiếm tốt.” Ông nhìn bảo kiếm trong tay, than thở.

“Tỷ tỷ tặng con.” Lạp Tây Á kiêu ngạo nói.

“Con là Ma Pháp Sư, lấy kiếm làm gì? Đưa đây đưa đây!” Công Tước Cổ Đốn lầu bầu, cầm kiếm không buông. Nói giỡn sao. Bảo vật gia truyền nhà người ta sao kém được?

Ngõa Nhĩ Đa bữu môi. Thì ra vô sỉ nhất chính là lão đầu này!

“A! Tỷ tỷ đã tặng cho con rồi. Không cho.” Lạp Tây Á kêu to.

“Con là Ma Pháp Sư, lấy kiếm làm gì?” Lão đầu Cổ Đốn không buông tay.

Khắc Lôi Nhã buồn cười nhìn hai người đang tranh nhau, mở miệng nói: “Được rồi, Lạp Tây Á. Sau này ta sẽ tìm cho người cái khác hợp hơn. Cái này người đưa cho gia gia đi.”

Lạp Tây Á nghe xong, quệt miệng nhìn Cổ Đốn đang đắc chí cầm bảo kiếm, không tình nguyện nói: “Thật chứ? Gia gia cũng thật là.”

Ma Pháp Kiếm cực kỳ hiếm có. Cổ Đốn hấp ta hấp tấp ôm thanh Viêm Ma Kiếm đi, chuẩn bị thưởng cho thuộc hạ của ông. Tâm tình của ông thật tốt. Thấy hai tỷ muội tình cảm tốt như vậy, trong lòng còn ngọt hơn ăn mật ong. Còn lấy được thanh Ma Pháp Kiếm vô cùng trân quý này. Thật cảm ơn cháu gái nhà La Môn không hiểu chuyện, giúp họ lấy được binh khí hiếm hoi quý báu này.

Mấy ngày sau, học viện Húc Nhật hoạt động trở lại .

Lúc Khắc Lôi Nhã và Lạp Tây Á cùng xuất hiện ở cửa học viện, thì con người của những học viên đều rơi xuống đất.

Hai tỷ muội luôn luôn như nước với lửa lại xuất hiện cùng nhau, hơn nữa còn là hình ảnh hài hòa như thế.

Hai bóng dáng kiều diễm khiến người ta phải chăm chú ngắm nhìn. Đặc biệt là Khắc Lôi Nhã danh tiếng mới nổi.

Nhưng mới đi qua rừng cây của học viện, họ liền gặp một trư ca.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 43: Nhị Sư Phụ Muốn Giết Đại Sư Phụ

M

ột thiếu niên quý tộc chặn trước mặt Khắc Lôi Nhã. Nếu hắn không có sắc mặt tái nhợt bất thường và ánh mắt mơ hồ thì cũng được coi là nam tử tuấn mỹ. Hắn không kiêng kỵ chút nào mà nhìn Khắc Lôi Nhã.

“Người làm gì đấy? Có chuyện gì sao?” Lạp Tây Á cau mày nhìn thiếu niên trước mắt, không khách khí hỏi.

“Buổi sáng tốt lành, hai vị tiểu thư xinh đẹp.” Thiếu niên tái nhợt chào một tiếng, sau đó nở nụ cười tự cho là mê người.

Lạp Tây Á giựt giựt khóe miệng, nhìn thiếu niên trước mắt đang giả bộ, nhin xuống kích động muốn ói.

Khắc Lôi Nhã cau mày, người này...Nàng có chút ấn tượng. Hình như là người Khắc Lôi Nhã trước kia từng dây dưa, còn theo đuổi rất vất vả. Tên là Tư hay Đức gì đó, không nhớ rõ lắm. Nàng chỉ có ấn tượng với gương mặt giống móng heo này.

“Khắc Lôi Nhã tiểu thư, ta muốn mời người ăn trưa. Có thể hay không?” Trư ca mỉm cười, tràn đầy tự tin mà hỏi. Phải biết rằng Khắc Lôi Nhã trước kia cứ dây dưa hắn mãi. Ánh mắt hắn càng rõ du tẩu trên người Khắc Lôi Nhã. Thật là vô cùng ngoài dự đoán, hoa si Khắc Lôi Nhã làm người ta chán ghét ban đầu lại có thể tỏa hào quang như thế. Lần nhất chiến thành danh trước và quyết đấu ở thư viện đã khắc sâu ấn tượng với hắn. Thật không ngờ hoa si ngu ngốc cũng có ngày sẽ khiến người ta chú ý như vậy. Nàng như một vị thần khiến người ta không dời được tầm mắt. Thật ra nếu nhìn cẩn thận một chút, dáng dấp nàng cực kỳ xinh đẹp. Chỉ là bộ dạng ngu

ngốc trước kia của nàng khiến dạ dày người ta sôi trào. Hiện tại lại hoàn toàn khác.

“Không rảnh.” Khắc Lôê Nhã thấy ánh mắt không chút kiêng kỵ của người này, liền lạnh giọng từ chối.

“Hả?” Trư ca ngây ngẩn. Hắn hoàn toàn không ngờ lời mời thật tình của mình lại nhận được hai chữ lạnh lẽo này. Trong dự tính của hắn, Khắc Lôê Nhã có lẽ sẽ không mừng như điên, nhảy cẫng, nhưng cũng sẽ cười thành một đóa hoa mà đồng ý chứ. Nhưng nàng lại không nể mặt mà trực tiếp cự tuyệt như thế?! Lạt mềm buộc chặt? Nhất định là như vậy!

Lạp Tây Á cau mày, không nhìn được mà nói: “Người nghe không hiểu tiếng người à? Tỷ ta nói không rảnh.”

Trư ca cũng không để ý đến thái độ của Lạp Tây Á, nàng này luôn kiêu ngạo như thế. Khắc Lôê Nhã cũng thật là, muội muội nàng đã nói vậy rồi, chẳng lẽ nàng vẫn còn muốn giả bộ nữa hay sao?

“Ta nghĩ tiểu thư Khắc Lôê Nhã ngược ngùng nên không muốn đồng ý ngay lập tức thôi. (tự kỷ, tự kỷ nặng #.#) Tiểu thư Lạp Tây Á có thể cho chúng ta chút không gian riêng tư được không?” Trên mặt trư ca lộ ra nụ cười tự cho là mê người.

“Không có thời gian.” Khắc Lôê Nhã nhàn nhạt nói, chuẩn bị rời đi.

Lạp Tây Á hừ lạnh một tiếng, khinh thường liếc nhìn trư ca sau lưng Khắc Lôê Nhã, cùng nàng rời đi.

Trư ca sững sốt, rồi nổi giận bưng bưng. Hoa si này, cho nàng chút mặt mũi mà còn lên mặt! Muốn giả bộ tới khi nào?

“Đợi đã.” Trư ca quát lên.

Khắc Lôi Nhã mắt diếc tai ngơ, trực tiếp rời đi.

Trư ca gấp gáp, đuổi theo Khắc Lôi Nhã, chặn nàng lại, hừ hừ cười lạnh: “Đừng có giả bộ. Người vẫn muốn ở cùng ta không phải sao?” Dứt lời, hắn vươn tay muốn bắt lấy nàng. Trong mắt hắn toàn là hình ảnh khuôn mặt lạnh lạnh của Khắc Lôi Nhã. Nàng như vậy khiến hắn động lòng. Nam nhân chính là động vật như thế. Có được dễ như trở bàn tay thì không thích, ngược lại lại có hứng thú (chuẩn ^_^).

Khắc Lôi Nhã nhìn bàn tay heo của hắn, hơi cau mày.

Ngay sau đó, một tiếng kêu cực kỳ thảm thiết vang lên từ rừng cây, xông thẳng lên trời, khiến tất cả các loài chim bay nháo nhác.

Mặt Khắc Lôi Nhã lạnh lẽo. Trư ca cầm cổ tay phải của mình gào lên. Tiếng gãy rõ ràng như thế! Gãy rồi, xương cổ tay hắn gãy rồi! Nước mắt trư ca dâng lên, còn thiếu nước mũi rơi ra nữa thôi! Hắn hoảng sợ nhìn vẻ mặt sắc lạnh của Khắc Lôi Nhã. Nàng mới bẻ gãy cổ tay của mình mà mặt không đổi sắc!

“Ngu ngốc! Tỷ ra đã nói không rảnh! Lại đây, ta bẻ gãy tay còn lại của người!” Lạp Tây Á vốn đã vận dụng ma pháp, chờ phát động công kích, bây giờ thì không cần nữa rồi.

“Người...người...A!A! Tay của ta!” Nước mắt của trư ca rơi ra.

“Không đi tìm Mục Sư thì tay của người sẽ bị phế.” Thanh âm Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng, nhưng lại thanh tịnh và đẹp đẽ như của Tử Thần.

Trư ca như người mới tỉnh mộng, kinh hoảng chạy ra khỏi rừng. Thật hận sao cha mẹ chỉ cho hắn một đôi chân!

Trư ca là tấm gương...

Cho nên, khóa học này của Khắc Lôi Nhã cực kỳ thuận lợi, không có những người tự cho mình là mỹ nam tới quấy rầy nàng nữa.

Khắc Lôi Nhã cứ nghĩ mình sẽ có một thời gian yên tĩnh, thì lại xảy ra chuyện lớn.

Thành Ni Á – đất phong của Khắc Lôi Nhã – bộc phát dịch bệnh!

Trong thư phòng phủ Công Tước Hi Nhĩ.

Công Tước Cổ Đốn gương mặt nặng nề nhìn mấy văn thư trên bàn, chân mày cau chặt.

Khắc Lôi Nhã lẳng lặng đứng chờ.

“Khắc Lôi Nhã, tình thế rất nghiêm trọng. Dịch bệnh vẫn hoành hành ở thành Ni Á, hơn nửa lần này rất kỳ lạ. Dân tâm cũng có chút rung chuyển. Mặc dù ta không muốn con phải mạo hiểm, nhưng con là thành chủ của thành Ni Á nên phải đi. Con hiểu chứ?” sắc mặt Công Tước Cổ Đốn nặng nề, đầy lo lắng. Bình tĩnh mà xem xét, ông tuyệt đối không hy vọng Khắc Lôi Nhã đến địa phương nguy hiểm như thế. Nếu bị lây dịch bệnh, hậu quả không cần nói cũng biết. Nhưng Khắc Lôi Nhã là thành chủ, là người nhà Hi Nhĩ.

“Con hiểu, gia gia, khi nào thì lên đường?” Khắc Lôi Nhã trầm giọng hỏi.

“Con cầm những tài liệu này về phòng xem một chút đi. Tối nay xuất phát. Thần điện Quang Minh sẽ phái người trợ giúp con. Hy vọng lần này có thể khống chế được dịch bệnh. Vật dụng cứu nạn ngày mai sẽ phát. Tối nay con cứ lên đường trước.” Công Tước Cổ Đốn giơ tài liệu trong tay lên nói, sắc mặt ông vẫn luôn khó coi.

“Dạ, gia gia, người không cần phải lo lắng. Con sẽ không có việc gì.” Khắc Lôi Nhã tiến lên nhận lấy tài liệu, nhẹ giọng an ủi Công Tước Cổ Đốn.

“Con ngàn vạn lần phải cẩn thận. Nhất định phải bình an trở về, biết không?” Công Tước Cổ Đốn dặn dò lần nữa.

“Dạ. Gia gia đừng lo lắng.” Khắc Lôi Nhã cười tủm tỉm.

Ngay lúc đó, một tiếng nổ thật lớn vang lên, truyền vào tai hai người.

Công Tước Cổ Đốn chợt đứng lên, trên mặt hiện lên vẻ kinh sợ. Tiếng nổ này phát ra từ trong phủ. Hình như là từ phòng của Ô Mã Lý!

Khắc Lôi Nhã cũng nghi ngờ nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy khói đen cuộn cuộn bốc lên. Hình như vừa có gì đó phát nổ. Nhưng Khắc Lôi Nhã lại nhận ra trong không khí có ma pháp đang dao động mãnh liệt. Hiển nhiên vụ nổ này là do ma pháp gây nên!

“Đại nhân, không ổn rồi, không ổn rồi! Đại sư Khắc Lý Phu đánh nhau với đại sư Ô Mã Lý. Đại sư Khắc Lý Phu muốn giết đại sư Ô Mã Lý!” Một người hầu không gõ cửa mà vọt vào, hô to gọi nhỏ. Ai cũng biết Ô Mã Lý là trợ tá đắc lực của đại nhân, mà đại sư Khắc Lý Phu lại là nhân vật truyền kỳ. Mặc kệ là ai trong hai người bị tổn thương, hậu quả những nhân vật nhỏ như bọn họ không thể tưởng tượng, cũng không thể thừa nhận được.

Cái gì? Nhị sư phụ muốn giết Đại sư phụ?

Sắc mặt Khắc Lôi Nhã biến đổi, không nói hai lời liền lập tức vọt ra khỏi thư phòng đến phòng của Ô Mã Lý. Công Tước Cổ Đốn cũng vội vàng theo sau.

Chuyện gì xảy ra vậy?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 44: Hai Huynh Đệ Tốt

K

hi Khắc Lôi Nhã chạy tới phòng của ô Mã Lý, bị cảnh tượng trước mắt làm cho nàng kinh ngạc. Phòng đâu rồi? Phòng ngủ cũng là phòng thí nghiệm của Ô Mã Lý đã bị san thành bình địa, chỉ còn lại phế tích. Bạch Đế đang nằm tóc Khắc Lôi Nhã cũng trừng to mắt nhìn một màn này, phát ra thanh âm chiêm chiếp. (Bình thường Bạch Đế luôn an tĩnh đứng trên bả vai hoặc trên đầu của nàng. Cảm giác nó tồn tại thật sự quá nhỏ.)

Ô Mã Lý nhếch nhác đứng trong đống phế tích. Trên người hắn đã có không ít vết thương. Máu tươi nhuộm đỏ tay áo bên phải của hắn. Máu vẫn không ngừng nhỏ xuống. Khắc Lý Phu đứng lơ lửng giữa không trung, gương mặt đầy sát khí, nhìn chăm chăm Ô Mã Lý bên dưới.

“Sư phụ, người không sao chứ?” Khắc Lôi Nhã nhanh chóng vọt tới bên cạnh Ô Mã Lý, đỡ lấy thân thể xiêu vẹo chực đổ của hắn, lo lắng hỏi: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Khụ, khụ...” Ô Mã Lý ho khan, khóe miệng chảy xuống một vết máu đỏ tươi, nhẹ nhàng nói “Cũng may, tạm thời ta không có chuyện gì làm. Hôm nay đại sư Khắc Lý Phu vừa vọt vào đã nói thì ra ta là Đại sư phụ của người, cho nên ta nhất định phải chết.”

Khắc Lôi Nhã lập tức hiểu mọi chuyện.

Lão đầu hẹp hòi Khắc Lý Phu này không cam tâm làm Nhị sư phụ, cho nên muốn giết chết Ô Mã Lý. Sau đó hắn chính là sư phụ duy nhất của Khắc Lôi Nhã.

“Người có tài đức gì mà có thể làm sư phụ của Khắc Lôi Nhã? Ta còn nghĩ người nào có thể làm Đại sư phụ của nàng. Tiểu nhân vật như người cũng xứng sao?” Khắc Lý Phu lơ lửng trên không, mặt đầy sát khí nhìn Ô Mã Lý, gầm lên.

Ô Mã Lý đè nén khí huyết sôi trào trong lồng ngực, ho khan nói: “Đúng. Ta cũng thấy mình không xứng...”

“VẬY người đi chết đi.” Đáy mắt Khắc Lý Phu thoáng qua hàn quang, muốn xuất thủ.

“Dừng tay!” Khắc Lôi Nhã chặn trước mặt Ô Mã Lý, nổi giận với Lý Phu: “Ô Mã Lý là lão sư vỡ lòng của ta, trợ giúp ta và quan tâm ta. Không có bất luận kẻ nào có thể thay thế.”

“Hắn có thể dạy người, ta cũng có thể. Hắn không dạy người được ta cũng có thể! Hắn có tư cách gì mà làm sư phụ của người? Hôm nay hắn phải chết!” Khắc Lý Phu gầm thét, mặt đã bởi vì kích động mà đỏ lên.

“Khắc Lý Phu!” Khắc Lôi Nhã trợn mắt lên, trực tiếp hô tên tuổi của Khắc Lý Phu, “Ta cho người biết, sư phụ Ô Mã Lý yêu mến và trợ giúp ta, không người nào có thể thay thế! Nếu hôm nay người dám tổn thương hắn nữa, ta sẽ dốc hết cả đời để đuổi giết người. Tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!”

Cuồng phong thổi qua, bụi bặm đầy trời.

Một mảnh không khí ngọt ngào, khắc nghiệt sinh ra.

Công Tước Cổ Đốn ở một bên choáng váng mặt mày. Ông không nghĩ Khắc Lôi Nhã lại nói lời đối nghịch lớn như vậy. Hiện tại phải làm sao đây? Đối phương cũng là đại nhân vật mà nhà Hi Nhĩ không thể đắc tội.

Ô Mã Lý bị cảm động không thể nói nên lời. Hắn từng sờ nhìn thiếu nữ trước mặt mình, cổ họng có chút nghẹn ngào, khóe mắt cũng ẩm áp. Hình

như có chất lỏng gì đó sắp trào ra.

Mặt Khắc Lý Phu càng đỏ hơn, thân thể hần hơi run rẩy, đôi môi nhẹ nhàng nhếch lên. Dường như hần muốn nói điều gì đó nhưng một chữ cũng không phát ra được.

Khắc Lôi Nhã lại vì một người không phải là Ma Pháp Sư mà nói lời ngoan tuyệt như vậy với hần!

Dốc hết cả đời đuổi giết người! Tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!

Không khí căng thẳng tới cực điểm. Công Tước Cổ Đốn hô to xong đời! Lần này thật xong rồi. Đại sư Khắc Lý Phu đã bị uy hiếp như thế bao giờ?

Hàm răng Ngõa Nhĩ Đa run rẩy, trong lòng bi thống. Quả thật không cách nào dùng lời nói mà hình dung được. Khắc Lôi Nhã không muốn sống, nhưng mình còn muốn. Mình còn muốn lại có thân thể, lần nữa cảm thụ ánh nắng mặt trời! Dám nói với Lão Quái Vật đang lơ lửng giữa không trung như thế, không phải không muốn sống thì là gì?

Khắc Lôi Nhã cứ nhìn chăm chăm Khắc Lý Phu như vậy. Khắc Lý Phu đang lơ lửng giữa không trung cũng dùng ánh mắt sáng quắc nhìn nàng.

Không khí hết sức căng thẳng.

Công Tước Cổ Đốn toát mồ hôi đầy người.

Trên mặt Ô Mã Lý hiện lên nụ cười thản nhiên. Đó là một loại giác ngộ mà cười. Trong tim hần đã quyết định. Cả đời này, có Khắc Lôi Nhã là đệ tử, còn có cái gì để tiếc nuối nữa?

Ô Mã Lý đang muốn mở miệng nói gì đó, Khắc Lôi Nhã lại nhìn chăm chăm Khắc Lý Phu, mềm mỏng nói ra một câu.

“Đồng dạng với đạo lý đó, sư phụ, người ở trong lòng ta cũng không ai thay thế được. Nếu có người muốn thương tổn người, ta cũng sẽ liều mạng, dùng hết sức lực và tính mạng bảo vệ người. Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người đó. Ta thề, ta sẽ không bỏ qua cho hần.” Thanh âm mềm mỏng nhưng vô cùng kiên định của Khắc Lôi Nhã cứ như vậy vang lên trong không khí, vang lên trong lòng của Khắc Lý Phu.

Xung quanh hoàn toàn yên lặng, an tĩnh đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở của mọi người.

Chợt, Khắc Lý Phu giống như đứa trẻ oa oa khóc lớn lên, đáp xuống, đặt mông ngồi trên mặt đất, đập đập hai chân đại náo: “Tại sao ta lại là Nhị sư phụ? Tại sao lại muốn ta là Nhị sư phụ? Ta muốn là Đại sư phụ, ta muốn là Đại sư phụ...”

Quýnh rồi, mọi người hoàn toàn quýnh rồi.

Công Tước Cổ Đốn ngổn ngang trong gió. Đây là Thánh Ma Đạo Sư trong truyền thuyết sao? Sao giống đứa trẻ như vậy?

Trên mặt Khắc Lôi Nhã lộ ra ý cười. Mọi người đều nói lão còn nhỏ, lời này không sai. Biểu hiện của hần mười phần là một đứa trẻ. Nhưng mặc kệ như thế nào, cuối cùng chuyện đã được giải quyết.

“Người!” đại sư Khắc Lý Phu ngẩng đầu nhìn Ô Mã Lý đang chặt vật không chịu nổi, rống giận “Ta là Đại sư phụ, người là Nhị sư phụ. Người đồng ý ta liền bồi thường phòng thí nghiệm cho người, còn đưa cho người rất nhiều đồ dùng ma pháp, còn dạy người một ít câu thần chú! Nhanh đồng ý! Phải đồng ý! Cứ như vậy đi!”

“Không được, Đại sư phụ là Đại sư phụ.” Khắc Lôi Nhã cự tuyệt.

“Không quan trọng, Khắc Lôi Nhã. Đại sư phụ hay Nhị sư phụ thì thế nào? Ta hiểu tâm ý của người. Để đại sư Khắc Lý Phu làm Đại sư phụ của người

đi. Ta không thể đi theo bên cạnh người để dạy người. Ta còn phải phụ trợ Công Tước đại nhân. Đại sư Khắc Lý Phu vô câu vô thúc, có thể đi theo người, dạy người những thứ tốt nhất. Trong lòng người có ta, điều này khiến ta vui mừng hơn bất cứ thứ gì.” Thanh âm cự tuyệt của Ô Mã Lý truyền đến từ sau lưng Khắc Lôì Nhã.

Khắc Lôì Nhã kinh ngạc quay đầu lại, thấy trên mặt Ô Mã Lý đều là thỏa mãn đang mỉm cười hạnh phúc.

“Có đệ tử như người, ta chết cũng không tiếc.” Cặp mắt Ô Mã Lý có chút mờ lung. Chưa từng nghĩ tới có thể có tư cách làm sư phụ của Khắc Lôì Nhã, nhưng nàng luôn đặt mình ở vị trí thứ nhất. Vì mình mà nàng không tiếc đắc tội đương kim Thánh Ma Đạo Sư Khắc Lý Phu. Có đệ tử như Khắc Lôì Nhã, mình còn cần cái gì nữa?

“Sư phụ?” Khắc Lôì Nhã cũng có chút giật mình.

“Tốt, quyết định như vậy đi. Đại sư Khắc Lý Phu sau này sẽ là Đại sư phụ của Khắc Lôì Nhã.” Công Tước Cổ Đốn chạy lại, hòa giải. Không biết đã chết mất bao nhiêu tế bào của ông rồi. Tình thế rối cuộc cũng được khống chế. Ông đương nhiên lập tức nhảy ra nói chuyện để hòa hoãn không khí lại.

“Tốt, ha ha, cứ quyết định như thế, ta sau này đã là Đại sư phụ rồi!” Khắc Lý Phu vô lại nói, lập tức bò dậy, cười rộ lên nhảy tới vỗ vỗ bả vai Ô Mã Lý, nói: “Người về sau chính là tiểu đệ của ta, ai dám khi dễ người, tới tìm ta.”

Vết thương của Ô Mã Lý bị vỗ vào, đau tới nhăn mày lại. Khắc Lý Phu thấy thế lập tức từ trong chiếc nhẫn không gian móc ra thuốc trị thương, không nói lời nào liền bắt đầu thoa thuốc cho Ô Mã Lý. Vết thương khép lại với tốc độ mắt thường không thể nhìn kịp.

Dáng vẻ hai huynh đệ tốt với trường hợp vừa sống chết vật lộn với nhau hoàn toàn chẳng quan hệ gì.

“Còn đau không? A ha ha, trước kia Khắc Lôi Nhã nhà ta được người chăm sóc, về sau ta sẽ dạy dỗ nàng. A ha ha, về sau chúng ta là người một nhà. Đúng không?” Khắc Lý Phu vui mừng nói. Công Tước Cổ Đốn đứng đó mà hần dấm nói là Khắc Lôi Nhã nhà hần.

Ô Mã Lý gật đầu.

Bộ dạng hai người thật hài hòa, mỹ mãn.

Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng thở một hơi, mặc kệ như thế nào, chuyện được giải quyết là tốt rồi.

Buổi tối còn phải lên đường đến thành Ni Á.

Người thần điện Quang Minh phái tới hiệp trợ Khắc Lôi Nhã chính là Thánh tử Điện hạ mắt tím tóc bạch kim – Lãnh Lăng Vân.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 45: Đây Không Phải Đơn Giản Là Dịch Bệnh

V

ừa nghe nói Khắc Lôi Nhã phải đến thành Ni Á, Lạp Tây Á cũng muốn xin nghỉ để đi theo. Nhưng nàng bị Công Tước Cổ Đốn và Khắc Lôi Nhã ngăn lại. Dịch bệnh rất nguy hiểm, bọn họ không muốn nàng mạo hiểm như vậy. Khắc Lý Phu và Tần Diêm thì nhất định phải đi theo.

Ban đêm, người của thần điện Quang Minh phái tới đi đến phủ Công Tước Hi Nhĩ, cùng Khắc Lôi Nhã đi đến thành Ni Á. Công Tước Cổ Đốn cố ý chuẩn bị một chiếc xe ngựa thoải mái thật lớn, có thể chứa sáu người một lúc. Đệm mềm mại, xe ngựa phủ thảm thật dày, đồ ăn và đồ dùng tất cả đều đầy đủ. Đi cùng Khắc Lôi Nhã lần này đều là những nhân vật không đơn giản. Là Thánh tử điện hạ của thần điện Quang Minh và Thánh Ma Đạo Sư - đại sư Khắc Lý Phu.

Bốn người lên xe ngựa. Khắc Lý Phu dựa vào thành xe ngủ gà ngủ gật. Tần Diêm cũng trầm mặc ngồi phía sau.

“Đa tạ Thánh tử điện hạ hiệp trợ lần này.” Khắc Lôi Nhã cảm ơn. Nàng biết Lãnh Lăng Vân có thể trị bệnh bằng ma pháp. Nhưng dịch bệnh hình như không thể dùng ma pháp để trị dứt được. Lần này, thật đúng là khó giải quyết.

“Đây là việc Thần điện chúng ta nên làm.” Lãnh Lăng Vân nhàn nhạt cười, đáp trả.

Không còn tiếng động gì sau đó nữa.

Trong khoang xe, không khí trầm mặc.

“Chiêm chiếp ~~” Bạch Đế chui ra từ trong ngực Khắc Lôi Nhã, run rẩy bò lên bả vai nàng, rồi tiếp tục bò lên đầu. Sau đó nó bắt tóc nàng đầy bất khuất.

Khắc Lôi Nhã vẫn trầm mặc như trước, không hề cử động. Lãnh Lăng Vân có chút kinh ngạc nhìn viên cầu thịt đầy lông lá trên đầu nàng. Đây là cái gì vậy? Sủng vật của Khắc Lôi Nhã sao? Nhìn thế nào Khắc Lôi Nhã cũng không giống người biết nuôi sủng vật khả ái như vậy.

“Chiêm chiếp!!!” Bạch Đế hình như tức giận Khắc Lôi Nhã không để ý tới nó, hai cái móng vuốt nho nhỏ nắm tóc nàng, kéo mạnh.

“Được rồi, được rồi. Cho người ăn.” Khắc Lôi Nhã bất đắc dĩ lấy từ ghế sau ra một cái giỏ đựng thức ăn, lấy cái khay bạc và một miếng thịt nướng. Nàng lấy thịt nướng đã lạnh ra đặt trên khay, đọc lên thần chú, thả ra một quả cầu lửa nho nhỏ nướng thịt lại cho nóng. Bạch Đế vui mừng kêu chiêm chiếp, bổ nhào tới cái khay. Hai cái móng vuốt ôm thịt nướng, bắt đầu gặm.

“Đây là ma thú gì vậy?” Lãnh Lăng Vân ngạc nhiên, hỏi.

“Không biết.” Khắc Lôi Nhã nhún vai, nhìn Bạch Đế đang đứng ngay ngắn trong mâm, thành thật trả lời. Bạch Đế không phải động vật ăn thịt cũng chẳng phải động vật ăn chay. Nó là động vật ăn tạp, chỉ cần ăn ngon là thích. Mặc kệ là thịt hay rau dưa trái cây. Nó thích nhất là thịt nướng.

Tiếp đó lại không có tiếng động nào nữa.

Dọc theo đường đi vẫn là không tiếng động như thế. Khắc Lôi Nhã cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với thần điện Quang Minh. Cũng không biết tại sao. Chắc là vì thần điện Quang Minh ở trong lòng của nàng chính là nơi tụ tập thần linh chẳng?

“Khắc Lôi Nhã, người này đang cố ra vẻ. Thật là làm cho người ta chán ghét, muốn kéo cái mặt nạ đó xuống, xem đằng sau đó là gì.” Ngõa Nhĩ Đa chít chít cạc cạc trong đầu Khắc Lôi Nhã.

“An tĩnh một chút. Ta muốn nghỉ ngơi. Còn phải lên đường. Chắc sáng sớm là có thể đến được thành Ni Á. Có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.” Khắc Lôi Nhã nhắm mắt lại, tựa vào phía sau.

“Hừ hừ.” Ngõa Nhĩ Đa phẫn hận hừ lạnh. Thánh tử điện hạ, hừ, chỉ là tay sai của Nữ Thần Quang Minh mà thôi. Cứ chờ mà xem, sẽ có một ngày nào đó mình báo thù hân!

Thành Ni Á đã phong tỏa toàn diện. Khi Khắc Lôi Nhã đến nơi thì thấy cửa thành đóng chặt, ngoài thành có rất nhiều ngôi lều cỏ đơn giản. Đây đều là những người bị cấm vào thành. Bọn họ muốn vào thăm người thân hoặc bạn bè trong thành. Nhưng trong thành đang lan tràn dịch bệnh. Để phòng ngừa lây bệnh, dĩ nhiên là cấm mọi hoạt động xuất nhập thành.

Mọi người xôn xao khi biết được người ngồi trong xe ngựa chính là thành chủ thành Ni Á.

“Thành chủ đại nhân, xin cho chúng ta vào. Vợ con của ta vẫn còn ở bên trong. Ta muốn biết tình hình hiện tại của bọn họ.”

“Thành chủ đại nhân, cha của ta vẫn còn ở bên trong. Van cầu người cho chúng ta vào đi.”

“Thành chủ đại nhân....”

Thanh âm cầu cạnh vang lên liên tiếp, mọi người xông tới khiến cho xe ngựa không cách nào tiến lên phía trước thêm một bước nào.

Vừa lúc đó, cửa thành mở ra, một đội binh lính chỉnh tề đi ra bắt đầu xua đuổi người dân, mở ra một con đường để xe ngựa có thể vào thành. Rồi họ

lại tiếp tục xua đuổi người muốn nhân cơ hội mà vào thành. Mặc dù có chút thô bạo nhưng cũng có chừng mực, không để họ bị thương tổn. Có thể sử dụng hàng loạt các biện pháp như thế này trước tình huống nghiêm trọng đang xảy ra, chứng tỏ người Công Tước Cổ Đốn phái tới cũng không phải những kẻ đầu đường xó chợ.

Ngay sau đó trên cửa thành vang lên một thanh âm: “Chư vị bình tĩnh, chớ nóng nảy. Thành chủ đại nhân đã tự mình đến đây, chuyện này rất nhanh sẽ được giải quyết. Xin mọi người bình tĩnh chờ tin tức tốt lành. Cấm mọi người ra vào cũng chỉ là vì an toàn của mọi người. Thánh tử điện hạ của thần điện Quang Minh cũng tới, xin mọi người yên tâm. Rất nhanh sẽ có tin tốt thôi.”

Cửa thành đóng lại lần nữa. Mọi người mặc dù khẩn trương nhưng không có khủng hoảng.

Bên trong thành Ni Á, tràn ngập một mùi quái dị. Mùi vị rửa nát xen lẫn với mùi nhang. Khắc Lôi Nhã vén màn lên nhìn tình huống bên ngoài. Trên đường phố không có lấy một bóng người. Tất cả cửa nẻo đều đóng chặt. Mùi quái dị nằng ngừi thấy chắc là mùi nhang đang át đi mùi thối nát.

Như vậy là, thi thể người tử vong vì dịch bệnh không đưa đi hỏa táng?

Như vậy chỉ càng khiến cho dịch bệnh lan rộng!

Xe ngựa vào phủ Thành chủ. Đám người Khắc Lôi Nhã vừa vào tới đã có người nghênh đón.

“Tiểu thư Khắc Lôi Nhã, thuộc hạ đợi người đã lâu.” Một nam tử trẻ tuổi hào hoa phong nhã tiến lên, cung kính hành lễ “Thuộc hạ là trợ tá Công Tước đại nhân phái tới giúp người xử lý sự vụ, Hi Tư.”

“Vất vả cho người rồi.” mặt Khắc Lôi Nhã nặng nề, không vào nhà mà lập tức hạ một loạt mệnh lệnh “Người chết trong cơn dịch bệnh, lập tức hỏa

táng. Tất cả các gia đình đều phải thông gió, trừ độc. Khi bọn lính thi hành đều phải đeo khẩu trang. Đưa ta đi gặp những người bị lây bệnh. Ta muốn xem triệu chứng của bọn họ.” Nàng thấy những binh lính nghênh đón mình trước cổng thành không có bất kỳ biện pháp phòng hộ nào. Đây không phải là nguy hiểm bình thường.

“Thành chủ đại nhân?” Hi Tư thay đổi xưng hô, có chút kinh ngạc hỏi “Đi gặp ngay bây giờ sao?”

“Lập tức thi hành mệnh lệnh của ta. Phải ngay lập tức hỏa táng những thi thể kia. Mùi nhang chỉ có thể che bớt mùi, không có bất kỳ tác dụng nào khác. Mang ta đi gặp những người bị lây bệnh.” Khắc Lôi Nhã nghiêm túc khác thường, ra lệnh “Ngay bây giờ! Hiểu không?”

Hi Tư sợ đến ngẩn người, rồi lập tức hồi thần lại, xoay người phân phó mọi chuyện.

Rất nhanh có mấy đội binh lính chỉnh tề, đeo khẩu trang tản ra bốn phương tám hướng.

Lãnh Lăng Vân nhìn khuôn mặt nặng nề khác thường của Khắc Lôi Nhã, nghe nàng ra lệnh, trong chỗ sâu của con người thoáng qua một chút ánh sáng rồi biến mất.

Khi Khắc Lôi Nhã nhìn thấy tình trạng của những người bị lây dịch bệnh thì trong lòng nảy lên nghi ngờ. Dịch bệnh này không phải là đậu mùa hoặc là dịch chuột hay có ở thời cổ. Triệu chứng của họ đều là da trên thân thể có chút biến thành màu đen, rồi đen hơn cho đến khi rữa nát! Dịch bệnh sẽ lan ra theo nước bọt, máu.

Trong mắt Lãnh Lăng Vân lóe lên ánh sáng lạnh. Trong lòng hẳn đã có đáp án.

Đây không phải là dịch bệnh!

“Khắc Lô Nhã, đây không phải là dịch bệnh. Là độc hệ Hắc Âm. Mặc dù rất nhạt nhưng có một cỗ hơi thở bóng tối tỏa ra. Có Pháp Sư Hắc Âm đang giở trò quỷ trong thành. Hơn nữa thành tựu của hắn cũng không thấp. Nếu không thành Ni Á này không thể không có Ma Pháp Sư nào phát hiện ra.” Thanh âm Ngõa Nhĩ Đa đầy chắc chắn vang lên trong đầu Khắc Lô Nhã.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 46: Pháp Sư Vong Linh

N

hững người bị lây bệnh được an trí trong một căn nhà trống trải. Trên những tấm đệm là bệnh nhân đang nhỏ giọng kêu rên. Trong phòng tràn ngập một mùi rữa nát. Mặc dù đã mở cửa sổ ra để thông gió nhưng mùi vẫn khó ngửi vô cùng.

“Người xác định?” Khắc Lôì Nhã cau mày nhìn chăm chăm những người bệnh nằm dưới đất, hỏi Ngõa Nhĩ Đa. Mặc dù có nghi vấn, nhưng Khắc Lôì Nhã rõ ràng, ở phương diện về Pháp Sư Hắc Ám, Ngõa Nhĩ Đa có quyền phát ngôn hơn bất cứ người nào. Hẳn dù sao cũng là Pháp Sư Hắc Ám thiên tài.

“Ta xác định.” Thanh âm Ngõa Nhĩ Đa nặng nề, “Nhưng ma pháp ác độc này đã lâu không ai dùng. Người này, không chỉ là Pháp Sư Hắc Ám, mà còn là một Ma Pháp Sư Vong Linh.”

“Cái gì?” Khắc Lôì Nhã kinh ngạc. Ma Pháp Sư Vong Linh tương đối tà ác. Ma Pháp Sư Hắc Ám mặc dù khiến rất nhiều người ghét, Công Hội Ma Pháp cũng bài xích. Nhưng Ma Pháp Sư Vong Linh là mục tiêu khiến tất cả các Ma Pháp Sư dùng hết quyền lợi và nghĩa vụ, bất chấp tất cả mà đuổi giết. Bởi vì Ma Pháp Sư Vong Linh thật sự rất tà ác. Chúng dùng sinh mạng con người để nâng cao ma lực của mình.

“Đây không phải ôn dịch.” Lúc này, thanh âm lạnh lạnh của Lãnh Lăng Vân truyền đến tai Khắc Lôì Nhã.

“Ha ha, tiểu tử, không tệ. Người có thể nhìn ra đây không phải ôn dịch.” Khắc Lý Phu nhíu mày, cười ha ha nói.

“Dừng! Túm cái rắm! Vậy người hỏi hẩn một chút, xem đây không phải ôn dịch, nhưng cụ thể là cái gì?” Ngõa Nhĩ Đa khinh thường nói.

“Đại sư, đây là Ma Pháp Hắc Ám gây ra, nhưng cụ thể là gì thì ta không biết.” Lãnh Lăng Vân khiêm tốn mà thành thực nói.

“Không tệ, người biết được đây không phải là dịch bệnh đã là không tệ. Không có Ma Pháp Sư nào của thành Ni Á phát hiện ra.” Khắc Lý Phu khen Lãnh Lăng Vân nhưng nửa câu sau có ý trách cứ Ma Pháp Sư của thành Ni Á.

“Ma pháp này đã biến mất rất lâu rồi.” Ngõa Nhĩ Đa tiếp tục nói trong đầu Khắc Lôi Nhã, “Mọi người sẽ bị lây nhiễm hơi thở tử khí đen tối, sau đó lan ra toàn thân, từ từ rữa nát mà chết. Mọi người sẽ phải chịu đựng đau đớn rất khổ sở. Pháp Sư Vong Linh sẽ hấp thu khổ sở của những oan hồn này để phát triển thực lực của mình. Chỉ là, đây thật là một tác giả lớn, ra tay với cả một thành trì.” Ngõa Nhĩ Đa cảm thán.

Ở thời điểm Khắc Lôi Nhã còn kinh ngạc, Khắc Lý Phu mở miệng nói chuyện: “Đây là Ma Pháp Tử Linh. Ta đã từng thấy qua một trăm năm trước.”

Một trăm năm? Khắc Lôi Nhã kinh ngạc. Sư phụ năm nay rốt cuộc bao nhiêu tuổi?

“Không nghĩ tới hôm nay lại gặp được, hơn nữa lại là một thành.” Khắc Lý Phu nhẹ nhàng than thở, “Biện pháp duy nhất để diệt trừ dịch bệnh này là tìm ra Pháp Sư Vong Linh đáng chết đó, hủy diệt hẩn hoàn toàn.”

“Trong bụng lão đầu này còn có chút dự tính.” Ngõa Nhĩ Đa hừ hừ. Mặc dù cực kỳ khó chịu nhưng trong lòng vẫn khâm phục. Thân là Thánh Ma Đạo Sư Khắc Lý Phu quả thật có tiền vốn để kiêu ngạo.

“Pháp Sư Vong Linh!” Sắc mặt Lãnh Lăng Vân khê biến. Pháp Sư Vong Linh có ý nghĩa thế nào ai cũng biết. Ý nghĩa của tử vong, tử vong khổ sở nhất.

Nguyên nhân đã tìm được, nhưng hành tung của Pháp Sư Vong Linh tuyệt đối không phải dễ tìm. Bọn họ ẩn núp ở nơi âm u nhất, bí mật nhất mà dòm ngó cái thế giới này.

“A!!” Chợt có một thanh âm thê lương truyền vào lỗ tai mọi người, tiếp theo đó mọi người xông xao lên.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Khắc Lý Phu ngẩng đầu nhìn về phía bên kia.

Khắc Lô Nhã trầm mặc, ánh mắt rơi vào người bệnh nhân gần đó. Da thịt phơi bày đã lõm xuống, đen lại và đang chậm rãi rữa nát. Những thống khổ họ phải thừa nhận không phải bình thường. Thanh âm hét thối tai thê lương kia là của người đã không chịu đựng nổi mà tự vận.

Lãnh Lăng Vân chậm rãi nhắm mắt lại, trong miệng niệm lên câu thần chú. Một đạo ánh sáng trắng rực rỡ từ trên người hắt phát ra, tạo thành một màn hào quang khổng lồ, bao vây lấy những người đang bị thương. Ánh sáng nhu hòa chiếu lên họ, thanh âm thống khổ dần dần nhỏ xuống. Nhưng màu da đen nhánh và sự rữa nát của thân thể không hóa giải được. Đây chỉ là giúp họ giảm bớt khổ sở mà thôi, không thể chữa khỏi được.

“Không ích lợi gì đâu tiểu tử. Chỉ có thể giảm bớt nỗi khổ sở của bọn họ thôi. Nếu muốn giải quyết dứt điểm, phải tìm người khởi xướng.” Khắc Lý Phu nặng trĩu nói.

“Ta biết rõ.” Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng nói, nhưng không ngừng động tác trên tay.

Khắc Lô Nhã quay đầu, nhìn Lãnh Lăng Vân tuần mỹ, hờ hững, sâu trong con người màu tím có chút gì đó không ai hiểu được.

Kỳ quái...Khắc Lô Nhã nghi ngờ. Lãnh Lăng Vân cho nàng cảm giác bọn họ rất giống nhau, đều lạnh bạc từ trong xương. Hơn nữa tính tình hẳn tuyệt đối không phải là loại trách trời thương dân. Nhưng hiện tại những gì Lãnh Lăng Vân biểu hiện ra hoàn toàn khác với những gì Khắc Lô Nhã nhận thức.

“A phi, thật đúng là cho mình là Thánh tử rồi. Hẳn không phải là có ý đồ riêng mới vào thần điện Quang Minh, học ma pháp Quang Minh để trở thành Mục Sư sao?” Ngõa Nhi Đa rất khó chịu với Lãnh Lăng Vân, tiếp tục dội nước lạnh.

“Nguyên nhân gì?” Khắc Lô Nhã nghi ngờ hỏi.

“Hẳn có một muội muội yếu ớt nhiều bệnh, cho nên mới vào thần điện Quang Minh, trở thành Mục Sư, sau lại làm tới Thánh tử. Muội muội của hẳn hiện tại dùng được vật của thần điện Quang Minh cung cấp để kéo dài tính mạng. Cho nên hẳn mới bán mạng vì thần điện Quang Minh như vậy.” Ngõa Nhi Đa khinh thường nói “Người cho rằng hẳn thật còn tâm trí trách trời thương dân à?”

Khắc Lô Nhã chợt hiểu. Rốt cuộc thì nàng cũng hiểu được vì sao tính tình Lãnh Lăng Vân lạnh bạc như vậy lại trở thành một Mục Sư. Thì ra tất cả đều vì muội muội của hẳn.

“Sư phụ, phải làm phiền người rồi.” Khắc Lô Nhã nhìn căn phòng đầy bệnh nhân, nhẹ giọng nói với Khắc Lý Phu.

Khắc Lý Phu hiểu ý tứ của nàng, vỗ ngực nói: “Yên tâm, ta lập tức điều động Ma Pháp Sư trong Công Hội Ma Pháp trong thành trợ giúp điều tra, tìm kiếm tung tích của Pháp Sư Vong Linh.”

“Đối phương không phải là người bình thường. Ngàn vạn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ khi gặp bọn chúng.” Khắc Lô Nhã dặn dò.

“Ừ. Ta đến Công Hội Ma Pháp đây.” Khắc Lý Phu hấp tấp ra ngoài.

“Tần Diêm, đi, chúng ta đi xem xung quanh một chút.” Khắc Lôi Nhã nhìn bệnh nhân đầy phòng, nhẹ nhàng nói.

“Vâng.” Tần Diêm cúi đầu theo sau Khắc Lôi Nhã.

“Thánh tử điện hạ, nơi này phải làm phiền người rồi.” Khắc Lôi Nhã khách khí nói.

“Đâu cần phải nói thế.” Lãnh Lăng Vân cười nhạt.

Khắc Lôi Nhã và Tần Diêm ra cửa, nàng nhẹ nhàng thở một hơi. Ở chung với Lãnh Lăng Vân khiến cho nàng thấy rất áp lực.

Thành Ni Á một mảnh tiêu điều. Người dân đóng chặt cửa chính, không bước ra khỏi nhà.

“Ngõa Nhĩ Đa, có biện pháp nào ngăn cản hơi thở tử khí đen tối khuếch trương không?” Khắc Lôi Nhã và Tần Diêm đi trên đường phố trống trải, cảm thấy rất nhiều ánh mắt không tốt bắn tới từ khe cửa hoặc cửa sổ.

“Có thì có, nhưng rất phiền toái. Hơi thở tử khí đen tối không thể xâm lấn ở những nơi có hơi thở của ánh sáng. Những người dân nào có thể chất của ánh sáng? Người yếu ớt nhiều bệnh, người già, phụ nữ và trẻ con bị lây trước hết.” Ngõa Nhĩ Đa gọn gàng, dứt khoát nói.

Người có thể chất ánh sáng rất ít. Không biết có bao nhiêu người còn khỏe mạnh chưa bị lây bệnh. Nếu tiếp tục như thế này nữa, người của toàn thành đều bị lây bệnh. Việc cấp bách chính là tìm được Pháp Sư Vong Linh.

“Có một biện pháp có thể ngăn chặn tạm thời.” Ngõa Nhĩ Đa bĩ ối cười
“Người nào ở đây có hơi thở ánh sáng đậm nhất?”

Đáp án đương nhiên là Thánh tử Lãnh Lăng Vân rồi.

“Gọi tiểu tử kia làm lễ rửa tội cho toàn bộ những người chưa lây bệnh, mỗi người đều tiếp thụ hơi thở ánh sáng của hắc. Hắc hắc, như vậy có thể tạm thời dự phòng rồi.” Ngõa Nhĩ Đa xấu bụng nói. Thành Ni Á còn nhiều người như vậy, ha ha, một chết tên tiểu tử mắt tím tóc bạch kim đó. A ha ha, Ngõa Nhĩ Đa càng nghĩ càng vui mừng.

“Cái này cho hắc quyết định. Nếu hắc nguyện ý làm lễ rửa tội thì tốt, không nguyện ý thì không còn biện pháp nào cả.” Khắc Lô Nhĩ Nhã thản nhiên nói.

Khắc Lô Nhĩ Nhã và Tần Diêm tuần tra trong thành, nhưng không phát hiện bất cứ điều gì khác thường.

“Người có thể cảm nhận được hơi thở tử khí đen tối đậm nhất ở đâu không?” Khắc Lô Nhĩ Nhã nhìn về phía bầu trời đang dần trở nên mờ mịt, hỏi.

“Tạm thời không cảm thấy.” Ngõa Nhĩ Đa thành thực trả lời.

Trở về phủ thành chủ, Lãnh Lăng Vân cũng đã về, đang ngồi nghỉ ngơi trong đại sảnh.

“Tiểu thư Khắc Lô Nhĩ Nhã, người đã trở về.” Lãnh Lăng Vân thấy Khắc Lô Nhĩ Nhã về liền lập tức đứng dậy, “Ta đang đợi người, có một chuyện muốn nhờ.”

“Hả?” Khắc Lô Nhĩ Nhã kinh ngạc. Lãnh Lăng Vân mở miệng muốn nhờ vả?

“Xin tiểu thư Khắc Lô Nhĩ Nhã lấy thân phận thành chủ triệu tập người toàn thành tập hợp ở quảng trường. Ta phát hiện những hơi thở tử khí đen tối kia hình như rất chán ghét hơi thở ánh sáng. Cho nên ta muốn tiến hành lễ rửa tội cho bọn họ, để họ không bị lây nhiễm hơi thở tử khí đen tối.” Lãnh Lăng Vân cứ nói ra thỉnh cầu như vậy làm Khắc Lô Nhĩ Nhã ngây ngẩn. Nàng còn chưa mở miệng, hắc đã nói ra.

“Nhưng, trong thành nhiều người như vậy...” Khắc Lôi Nhã có chút do dự. Quá nhiều người. Nếu thật như Ngõa Nhĩ Đa nói, Lãnh Lăng Vân có thể mất mấy ngày mấy đêm không được ngủ.

“Giáo Hoàng phái ta tới hiệp trợ người, người không phải ngại ngần gì cả. Ta sẽ dùng biện pháp nhanh nhất để át chế hơi thở tử khí đen tối.” thái độ Lãnh Lăng Vân kiên quyết, nói.

“Được. Vậy ta lập tức cho người đi làm.” Khắc Lôi Nhã không từ chối nữa. Chưa tìm được Pháp Sư Vong Linh, không thể để cho hơi thở tử khí đen tối lấy đi tính mạng của mọi người được.

“Oa ha ha ha, một chết tên tiểu tử mặt trắng này. Oh vui, oh vui, oh vui vui ~~” thanh âm hả hê của Ngõa Nhĩ Đa vang lên trong đầu Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã mặt không thay đổi duỗi tay vào trong túi xách, cầm ma linh thạch, hung hăng bấm mạnh.

“Vui ~~~~ a ~~~!!!!” Ngõa Nhĩ Đa như máy móc hết nhiên liệu, âm điệu biến đổi kéo dài, giọng từ từ nhỏ lại sau đó liền im lặng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 47: Cảm Giác Chăng Lành

N

gười thay mặt thành chủ nhanh chóng tập hợp người trong thành ở quảng trường. Hi Tư rất thông minh. Hắc nói hết toàn bộ chân tướng sự tình, sau đó nói rằng Ma Pháp Sư Quang Minh – khắc tinh của Ma Pháp Hắc Ám đã được Khắc Lô Nhã mời tới. Thánh tử của thần điện Quang Minh tự mình đến. Chỉ cần tiếp nhận lễ rửa tội ánh sáng sẽ không bị hơi thở tử khí đen tối xâm nhập nữa.

Kêu gọi của thần điện Quang Minh rất hữu dụng. Mọi người tập hợp rất nhanh ở quảng trường, chờ đợi nhìn Thánh tử điện hạ có mái tóc màu bạch kim trên đài cao. Mất tím tóc bạch kim đã trở thành một loại tượng trưng cho ánh sáng và sự tốt lành.

Mọi người xôn xao không dứt, nghị luận ầm ĩ.

Ngay lúc đó, trên đài cao truyền đến một thanh âm.

“Chư vị không cần khủng hoảng. Tin tưởng mọi người đều hiểu dịch bệnh này là do Pháp Sư Hắc Ám giở trò quỷ rối. Chúng ta sẽ tìm ra hung thủ rất nhanh, quét sạch bầu không khí. Thánh tử Điện hạ sẽ làm lễ rửa tội cho mọi người ngay lập tức. Khó khăn gì rồi cũng sẽ qua. Mọi người có thể đoàn tụ với người thân ở ngoài thành rất nhanh thôi. Hy vọng mọi người nghe theo an bài của bọn lính ở đây. Ta lấy danh nghĩa nhà Hi Nhĩ thề, nhất định sẽ giải quyết chuyện lần này. Còn có sư phụ ta là đại sư Khắc Lý Phu và Công Hội Ma Pháp cũng sẽ hiệp trợ. Xin mọi người an tâm, cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn này.” Mặt Khắc Lô Nhã nặng nề, đứng trên đài cao tuyên bố. Khắc Lý Phu sử dụng ma pháp nho nhỏ khiến cho thanh âm của nàng có thể truyền khắp mọi nơi, đến tai của tất cả mọi người.

Mọi người dần dần yên lặng lại, trên mặt cũng dần dần bình tĩnh hơn.

Đúng vậy. Có Thánh tử điện hạ của thần điện Quang Minh và Thánh Ma Đạo Sư đại sư Khắc Lý Phu ở đây, còn phải sợ gì nữa?

Giống như thành chủ đại nhân nói, bọn họ nhất định có thể gắng gượng vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

Khắc Lô Nhã nhìn mọi người phía dưới đang dần dần an tĩnh lại, nhẹ nhàng thở ra, quay đầu lại nói với Lãnh Lăng Vân: “Thánh tử điện hạ, tiếp theo phải làm sao?”

“Tiếp theo giao cho ta thôi.” Lãnh Lăng Vân nhàn nhạt nói một câu, tiến lên trước hai bước, nhắm mắt lại, chậm rãi ngẩng đầu lên, từ từ nâng đôi tay lên, trong miệng bắt đầu đọc lên một câu thần chú dài dòng. Một đoàn ánh sáng trắng dần dần hiện ra giữa hai tay hắn, chậm rãi lớn dần, bay lên giữa không trung.

Ánh sáng trắng lớn dần lên, câu thần chú của Lãnh Lăng Vân vẫn không ngừng lại.

Ánh sáng trắng chậm rãi chiếu xuống từ trên trời, tạo thành một màn hào quang cực lớn, bao phủ toàn bộ quảng trường.

“Ôi mẹ nó! Thật là một nam nhân mạnh mẽ! Lại muốn cử hành lễ rửa tội toàn bộ! Ma lực của hắn mặc dù rất mạnh, nhưng hành động này là tự làm khổ chính mình!” Ngõa Nhĩ Đa la hoảng lên trong đầu Khắc Lô Nhã.

Khắc Lô Nhã không nói gì, chỉ hơi hơi cau mày, không biết đang nghĩ gì.

Ánh sáng trắng chậm rãi chiếu rọi lên mọi người. Tất cả đều cảm nhận được ấm áp lan tràn toàn thân và cả trái tim mình, thoải mái không nói thành lời.

Ánh sáng trắng vẫn không ngừng chiếu xuống, câu thần chú của Lãnh Lăng Vân vẫn không ngừng lại. Nhưng sắc mặt hắn lại trở nên trắng bệch.

Trong lòng Ngõa Nhĩ Đa rất muốn nhảy lên, tiếp tục đi tiếp tục đi tiểu tử mặt trắng, chết sớm đầu thai sớm, a ha ha, đừng dừng lại, tiếp tục đi. Nhưng những lời này hắn chỉ dám nói trong lòng. Hắn không dám cho Khắc Lôi Nhã nghe thấy. Cả người hắn bây giờ vẫn đau nhức không thôi. Cái bấm của Khắc Lôi Nhã là muốn đoạt mệnh hắn, đau muốn chết!

Khắc Lý Phu khẽ cau mày, bĩu môi. Cũng khó trách cái lão già kia cả ngày ở trước mặt hắn hít hà. Tên đồ đệ này của hắn thật không đơn giản. Tính sơ sơ trên quảng trường này cũng có trên vạn người. Hắn lại cử hành lễ rửa tội như thế. Hừ, không có gì, đồ đệ bảo bối của mình cũng làm được. Không! Đồ đệ bảo bối của mình nhất định sẽ vượt qua hắn.

Khắc Lôi Nhã nhìn mặt Lãnh Lăng Vân càng ngày càng tái nhợt, khẽ cau mày lại.

Hắn có phải quá liều mạng không?

Nàng suy nghĩ một chút liền thấy thoải mái hơn. Nam nhân cá tính lạnh bạc này, vì nơi mềm mại nhất trong đáy lòng mà làm ra điều này cũng không có gì kỳ quái. Trong lòng mỗi người đều có nơi mềm mại nhất, đều có người hoặc vật mình quan tâm nhất.

Hồi lâu sau, Lãnh Lăng Vân rốt cuộc ngừng đọc câu thần chú, ánh sáng trắng dần dần tiêu tán. Trán hắn toát ra mồ hôi lạnh. Vừa dừng đọc câu thần chú lại, hắn hơi lão đảo. Khắc Lôi Nhã đứng bên cạnh vội đưa tay đỡ hắn.

“Ta không sao.” Lãnh Lăng Vân quay đầu nhìn Khắc Lôi Nhã, nở nụ cười nhàn nhạt, mặt không đổi sắc rút tay về. Khắc Lôi Nhã cảm thấy rõ ràng rằng lúc mình đưa tay đỡ hắn, thân thể hắn cứng đờ lại. Rất rõ ràng rằng hắn không có thói quen đụng chạm với người khác.

Khắc Lôi Nhã quay đầu nhìn Tần Diêm, nói: “Tần Diêm, bắt đầu từ bây giờ, người phải bảo vệ Thánh tử điện hạ một tắc không rời, cho đến khi ma lực của Thánh tử điện hạ khôi phục.” Rồi nàng nhìn Lãnh Lăng Vân, lạnh lùng nói, “Không được cự tuyệt. Ta không hy vọng Thánh tử của thần điện Quang Minh xảy ra chuyện ngoài ý muốn ở đất phong của ta. Ta không chịu nổi trách nhiệm này.”

Lời cự tuyệt đến khóe miệng của Lãnh Lăng Vân liền bị những lời này của Khắc Lôi Nhã chặn lại.

“Xin mọi người không cần lo lắng. Cứ khôi phục mọi việc hàng ngày và nghỉ ngơi là được. Thành chủ đại nhân và đại sư Khắc Lý Phu nhất định sẽ rất nhanh bắt được Pháp Sư Vong Linh kia để trả lại bầu trời trong sạch cho mọi người.” Hi Tư vội vàng tuyên bố với mọi người trên quảng trường.

Tâm trạng của mọi người an định lại, khôi phục mọi việc và nghỉ ngơi như bình thường.

Hiện tại chuyện cần làm nhất chính là lùng bắt Pháp Sư Vong Linh.

“Khắc Lôi Nhã, con phải nhớ, Pháp Sư Vong Linh này tuyệt đối không đơn giản. Nếu con phát hiện tung tích của hắn, tuyệt đối không thể khinh thường, không được tự tiện hành động. Phải báo cho ta lập tức, biết không?” Khắc Lý Phu nghiêm túc khác thường, dặn dò.

“Được, sư phụ, con tự có chừng mực.” Khắc Lôi Nhã bảo đảm.

Khắc Lý Phu lo lắng không phải không có đạo lý. Hiện tại kỳ sĩ bảo vệ Khắc Lôi Nhã đã đi bảo vệ Thánh tử điện hạ rồi. Nếu như Khắc Lôi Nhã gặp phải nguy hiểm không có ai ngăn chặn.

“Sư phụ, đừng lo lắng, con còn có mấy bảo bối người đưa mà.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười giơ lên vòng tay trên tay.

“Ừ, dù sao cũng không thể hành động đơn độc. Hiện tại trở về ăn cơm, nghỉ ngơi đi. Vội lâu như vậy, mọi người đều mệt mỏi rồi.” Khắc Lý Phu ngáp một cái, nói.

Thành Ni Á cuối cùng cũng tạm thời khôi phục sự yên bình của ngày xưa, nhưng cửa thành vẫn phong tỏa như cũ. Vẫn chưa tìm được Pháp Sư Vong Linh và giết hẳn, lệnh cấm chưa thể giải trừ.

Ban đêm, thành Ni Á một mảnh an tĩnh.

Khắc Lôi Nhã mặc nguyên quần áo nằm trên giường, nhìn rèm che, trầm tư. Bạch Đế nằm trước ngực nàng, an ổn ngủ.

“Khắc Lôi Nhã!” Chợt Ngõa Nhĩ Đa quát lạnh một tiếng, “Hơi thở bóng tối! Rất đậm! Ta cảm thấy!”

“Ở đâu?” Khắc Lôi Nhã cau mày, lập tức hỏi.

“Dưới giường người!” Ngõa Nhĩ Đa phi thường chắc chắn nói, “Tuyệt đối không sai!”

“Dưới giường ta?” Khắc Lôi Nhã ngơ ngẩn.

“Không phải ý đó. Ở rất sâu dưới giường người cơ. Có mặt thất!” giọng nói Ngõa Nhĩ Đa bắt đầu nhanh dần, “Hắn đang di chuyển nhanh chóng! Mau, đang di chuyển đến phía tây. Ngoài cửa sổ! Nhìn, mau nhìn, khói màu đen!”

Khắc Lôi Nhã lập tức lật người, vọt tới bên cửa sổ. Trong bóng đêm người bình thường không thể nhìn được gì. Nhưng Khắc Lôi Nhã đã được huấn luyện nên trong đêm vẫn có thể thấy rõ ràng. Quả nhiên, một cỗ khói đen nhàn nhạt đang di chuyển nhanh chóng. Bạch Đế bò lên đầu Khắc Lôi Nhã, nắm tóc nàng thật chặt.

Đối với thích khách mà nói, ban đêm chính là thiên đường của họ. Bóng tối là lá chắn bảo vệ bọn họ một cách tốt nhất. Khắc Lôì Nhã khẽ híp mắt, nhìn làn khói đen biến mất cấp tốc trong bóng đêm. Trong đáy mắt nàng nổi lên hàn quang.

Khắc Lôì Nhã móc ra chim nhỏ thỉnh thoảng mới sử dụng, thả vào bầu trời. Con chim nhỏ này sẽ đi tìm Khắc Lý Phu. Khắc Lôì Nhã nhảy ra theo cửa sổ, đuổi theo khói đen đang rời đi, biến mất trong đêm tối.

Trong lòng Ngõa Nhĩ Đa nghi ngờ. Mặc dù hơi thở bóng tối rất đậm, nhưng hãn chưa đủ để khiến cả thành ngập trong hơi thở bóng tối. Bởi vì hãn không đủ mạnh để làm như thế.

Chẳng lẽ không chỉ có một Pháp Sư Vong Linh?!

Ngõa Nhĩ Đa nhú mày, trong lòng nảy lên một cảm giác chẳng lành.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 48: Phong Dật Xuất Hiện

K

hắc Lôì Nhã khéo léo di chuyển trong bóng đêm, đuổi theo khói đen về hướng cửa thành. Khói đen này bay thẳng đến chân tường thành, chui vào trong miệng giếng ở góc tường. Khắc Lôì Nhã ngừng thở, lặng lẽ đi theo. Trong tầm mắt nàng toàn là một mảnh tối tăm. Đây là giếng cạn, bên cạnh có một cái thang gỗ. Khắc Lôì Nhã dừng một chút, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, đoán chừng chim nhỏ đã dẫn sư phụ đến đây. Suy nghĩ một chút, Khắc Lôì Nhã giấu giếm hơi thở, chậm rãi bò xuống giếng cạn.

“Này này, Khắc Lôì Nhã, chờ một chút đi. Chờ sư phụ người tới rồi xuống. Ta cảm thấy gió lạnh đang thổi vù vù ở đây.” Ngõa Nhĩ Đa run rẩy.

“Không phải là cảm thấy, mà đúng là có gió!” Khắc Lôì Nhã cau mày nhìn giếng cạn phía dưới. Ở đó có từng đợt gió thổi nhẹ nhẹ. Gió này từ đâu tới?

Khắc Lôì Nhã từ từ bò xuống, thẳng tới đáy giếng.

Khói đen đã biến mất.

Bốn vách giếng không có dấu vết gì.

Khói đen biến đâu mất rồi?

Khắc Lôì Nhã quan sát bốn phía, nhắm mắt lại, tay đặt nhẹ nhẹ trên vách giếng. Ngõa Nhĩ Đa kinh ngạc nhìn Khắc Lôì Nhã cứ thế xuyên qua.

Khi nàng mở mắt một lần nữa, trước mắt là một đường hầm tĩnh mịch.

“Là ảo thuật?” Ngõa Nhĩ Đa kinh ngạc nói. Vách giếng này không bình thường. Không ngờ đó chỉ là ảo giác của con người mà thôi. Căn bản không

có vách giếng, phía sau chính là mật đạo.

Khắc Lôi Nhã không nói thêm gì, mà cứ thế đi dọc theo đường hầm. Bạch Đế nắm chặt tóc nàng, cũng trừng trừng mắt lên nhìn về phía trước.

Càng đi, gió càng mát.

“Tình huống thế nào?” Khắc Lôi Nhã hỏi Ngõa Nhĩ Đa.

“Hơi thở hắc ám so với mới rồi phai nhạt không ít. Chắc hẳn đã đi xa.” Ngõa Nhĩ Đa cảm nhận, trả lời Khắc Lôi Nhã.

Khi Khắc Lôi Nhã chui ra khỏi đường hầm thì bị kinh hãi. Nàng đã ở ngoài thành, trong một rừng cây nhỏ.

“Cốt Tháp!” Ngõa Nhĩ Đa hô nhỏ một tiếng, tràn đầy kinh ngạc. Cốt tháp là kiến trúc cực kỳ tà ác, dùng hài cốt xây dựng, oán khí và thi khí (khí tỏa ra từ xương người *.*) của nó vô cùng có lợi với sự tu luyện của Pháp Sư Vong Linh.

Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu. Quả nhiên trong rừng cây có một ngọn tháp mơ hồ hiện ra. Nó cao chừng năm sáu thước, xây dựng từ xương trắng hếu.

“Nó được xây từ xương người. Kỳ quái. Sao thời điểm chúng ta vào thành lại không phát hiện ra? Người ngoài thành không phát hiện, các Ma Pháp Sư trong thành cũng phải thấy chứ. Kiến trúc này rất dễ thấy.” Ngõa Nhĩ Đa tràn đầy không hiểu.

“Bởi vì nó di chuyển được!” Khắc Lôi Nhã hừ lạnh một tiếng.

“Cái gì?!” trong thanh âm Ngõa Nhĩ Đa lúc này tràn đầy kinh hãi và sợ hãi. Có Cốt Tháp di động, còn có cả Pháp Sư Hắc Ám và Pháp Sư Vong Linh. Cũng chỉ có thể là một người. Hẳn thật giống quái vật!

“Khắc Lôi Nhã, người xác định Cốt Tháp này có thể di chuyển được?!” thanh âm Ngõa Nhĩ Đa run rẩy.

“Ừ, ta vừa thấy được Cốt Tháp này nhúc nhích. Điều này có thể giải thích được vì sao không ai phát hiện có Cốt Tháp ở đây.” Khắc Lôi Nhã trầm giọng, nói đầy chắc chắn.

“Khắc Lôi Nhã, đi mau, chúng ta đi mau! Nhanh lên một chút!” thanh âm Ngõa Nhĩ Đa khẩn trương, đầy sợ hãi.

Khắc Lôi Nhã biết Ngõa Nhĩ Đa khác thường như thế tuyệt đối có đạo lý của hắn. Nàng không nói lời nào, lập tức lấy ra áo choàng ẩn thân Khắc Lý Phu đưa, phủ lên, khiến thân hình biến mất, chuẩn bị lui về bằng đường cũ.

“Cái đó là Cốt Tháp của Ma Đạo Sư Hắc Ám Ban Ni Mỗ! Chỉ có hắn mới có thể xây Cốt Tháp di động. Khó trách! Khó trách có thể khiến cho cả một thành lũy nhiễm hơi thở tử khí đen tối!” thanh âm Ngõa Nhĩ Đa run rẩy. Ma Đạo Sư đó! Trình độ chỉ dưới Thánh Ma Đạo Sư. Ma Đạo Sư Hắc Ám đấu với Ma Đạo Sư bình thường, Ma Đạo Sư tuyệt đối sẽ thua. Vì lòng dạ Ban Ni Mỗ độc ác, sử dụng ma pháp càng thêm ác độc, kinh khủng. Ma pháp tử vong của hắn có thể cắn nuốt người bình thường thành xương trắng chỉ trong nháy mắt.

Khắc Lôi Nhã cả kinh. Nàng biết Ban Ni Mỗ. Hắn đứng thứ hai trong danh sách đuổi giết của Công Hội Ma Pháp. Lần nào hắn cũng bình yên mà trốn thoát, không để người trong Công Hội Ma Pháp vào mắt. Hắn là một người cực độ nguy hiểm, độc ác tàn nhẫn. Không ngờ hắn lại xuất hiện ở đây.

“Ồ, có con thỏ con đáng yêu này.” Đang lúc Khắc Lôi Nhã chuẩn bị lặng lẽ rút đi, một thanh âm lạnh lẽo mang theo chút hài hước vang lên. Chung quanh vắng lặng nhưng thanh âm kia vang lên chân thật như thế trong tai nàng.

Ẩn thân rồi mà vẫn phát hiện? Khắc Lôê Nhã kinh hãi. Rốt cuộc đối phương có thực lực như thế nào?!

Khắc Lôê Nhã cảm nhận không khí lưu động xung quanh.

“Người thật ngu xuẩn. Bị người ta theo dõi mà cũng không biết!” Trong thanh âm lạnh lùng hà khắc lại đầy tàn bạo.

“Sư phụ, thật xin lỗi. Ta không chú ý.” Một thanh âm từ Cốt Tháp xa xa truyền đến, tiếp theo khói đen cấp tốc bay tới. Sau một tiếng phù, khói đen biến thành một nam tử trẻ tuổi gầy trơ xương. Cặp mắt người nọ sâu hoắm, vô hồn nhìn phía trước. Da trên cổ nhăn nheo, nhìn như sắp đổ xuống. Cái mũi cao cao, bên dưới là đôi môi tái nhợt.

“Thật là phiền toái. Người của thần điện Quang Minh tới không nói, người còn bị người này theo dõi. Mau giải quyết nàng đi. Chúng ta đổi địa điểm.” thanh âm lạnh lùng tàn khốc thúc giục.

“Dạ, sư phụ, nhưng...” Nam nhân gầy kinh khủng khó xử nhìn mặt đất không có gì cả, ngập ngừng nói. Tu vi của hắn dĩ nhiên không thấy được Khắc Lôê Nhã đang ẩn thân.

“Đúng là phế vật, không tiến bộ.” thanh âm lạnh lùng tàn khốc hừ một tiếng. Ngay sau đó một cỗ hơi thở khiến người ta hít thở không thông bao phủ lấy Khắc Lôê Nhã. Nàng cảm thấy cổ họng bị bóp chặt, thân thể nặng nề khác thường, không thể hoạt động.

“Khắc Lôê Nhã, a a a a, Khắc Lôê Nhã, cố gắng chịu đựng. Sư phụ người cũng sắp tới rồi.” Ngõa Nhĩ Đa hoảng sợ lại lo lắng, kèm theo tiếng khóc nức nở vang lên trong đầu Khắc Lôê Nhã.

Nàng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào. Cổ họng bị bóp rất chặt. Thân hình nàng chậm rãi bại lộ trước mặt Pháp Sư Vong Linh trẻ tuổi.

“Xử lý nhanh rồi lên đường.” Thanh âm xa xôi lạnh lẽo bay tới, Cốt Tháp màu trắng bắt đầu di chuyển.

“Dạ, sư phụ, ta sẽ đuổi theo ngay lập tức.” Pháp Sư Vong Linh đáp lại. Sau đó hắn quay đầu nhìn Khắc Lôi Nhã trước mặt, phát ra tiếng cười kiệt kiệt kinh khủng. Con người sâu hoắm vô hồn chuyển động, quan sát Khắc Lôi Nhã. Hắn từ từ đi đến trước mặt nàng, khẽ cúi người xuống nhìn vào mặt nàng.

“Dáng dấp không tệ. Da trơn mềm. Lột ra làm gối để gối lên mỗi tối nhất định rất thoải mái. Còn mái tóc vàng, cắt đi làm bàn chải cũng tốt lắm...” Pháp Sư Vong Linh trẻ tuổi cười âm hiểm, nói rất tự nhiên.

Khắc Lôi Nhã lạnh lùng nhìn nam nhân biến thái trước mắt. Thân thể nàng không ngừng chống cự lại sự giam cầm của Pháp Sư Vong Linh. Nhưng dù nàng có cố gắng thế nào nó cũng không có giãn ra. Không hổ là Ma Đạo Sư.

“Khắc Lôi Nhã, a a a a a, làm thế nào bây giờ? Lão đầu Khắc Lý Phu sao còn chưa xuất hiện?” Ngõa Nhĩ Đa gào lên, gấp như kiến bò chảo nóng.

Khắc Lôi Nhã không cách nào phát ra âm thanh, cũng không thể nhúc nhích.

Pháp Sư Vong Linh trẻ tuổi cười quái dị, vươn cái tay gầy trơ xương ra, chậm rãi đưa về phía gương mặt Khắc Lôi Nhã.

Lúc này, trăng sáng chậm rãi lộ ra một nửa từ trong tầng mây.

Nhìn gương mặt của Pháp Sư Vong Linh trẻ tuổi trước mắt, ngay sau đó, Khắc Lôi Nhã giật mình.

Tay của Pháp Sư Vong Linh cứ như vậy dừng ở giữa không trung, cách mặt của Khắc Lôi Nhã hai cen – ti – mét. Nụ cười quỷ dị, kinh khủng cứng lại

trên mặt hân.

Ngay sau đó, cổ của Pháp Sư Vong Linh phun ra một suối máu, họa ra đường cung hoa lệ

Pháp Sư Vong Linh duy trì động tác vừa rồi, tay vươn về phía trước, trên mặt mang nụ cười ghê tởm, chậm rãi ngã xuống.

Thiếu niên tuyệt mỹ tóc đỏ tà mị cười với Khắc Lôi Nhã dưới ánh trăng.

Phong Dật Hiên?

Sao hân xuất hiện ở đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 49: Chân Thân Của Hoàng Đế, Dấu Ấn Hắc Ám

D

ưới ánh trăng, mái tóc đỏ rực của Phong Dật Hiên cực kỳ chói mắt. Trên môi hằn nở nụ cười tà mị sáng quắc.

“A a a a! Thần của ta! Cái tên tiểu tử biến thái này chẳng lẽ muốn thừa nước đục thả câu? Muốn tự báo thù? Không cho phép người chết trong tay người khác. Biến thái đáng chết. Tuổi còn trẻ mà tâm đã biến thái như thế. Xong rồi, anh hùng khí đoản! Ta hôm nay xong rồi.” Ngõa Nhĩ Đa gào lên, trong lòng đầy đau buồn và phẫn nộ. Quả thật hãn sắp hỏng rồi. Sóng trước chưa xong sóng sau đã đến.

Khắc Lô Nhã nhìn Phong Dật Hiên đột nhiên xuất hiện cứu mình. Nàng không hề hoảng hốt. Bởi vì trong con người của hãn không có tia ác ý nào.

Khắc Lô Nhã còn cảm thán thuật thích khách của Phong Dật Hiên quả thật rất cao. Hãn im hơi lặng tiếng xuất hiện, giải quyết tên Pháp Sư Vong Linh đó. Mà nàng chỉ một mực muốn thoát khỏi giam cầm, không chú ý đến động tĩnh rất nhỏ xung quanh nên cũng không phát hiện hãn đến.

Ngõa Nhĩ Đa cảm giác Khắc Lô Nhã không có kinh hoảng, sốt ruột: “Ta nói này Khắc Lô Nhã, người hối hận rồi hả? Hối hận lúc ấy đã một cước mà giẫm lên lưng người ta. Hiện tại người ta đoán chừng thề sẽ đuổi giết người tới chân trời góc biển. Báo ứng? Hả? Tới rồi đấy, quả nhiên tới rồi đấy.” Ngõa Nhĩ Đa xót xa gào lên.

Khắc Lô Nhã nhìn gương mặt tuấn mỹ của thiếu niên đang từ từ phóng đại. Phong Dật Hiên từ từ tới gần nàng. Trong lòng nàng chột căng lên. Sao lại

có cảm giác ánh mắt người này có điểm quái dị? Có chút lửa nóng? Áo giác chẳng?

Ngõa Nhĩ Đa vẫn nhảy lên nhảy xuống, kêu thảm.

Bạch Đế bò ra từ sau lưng Khắc Lôi Nhã. Từ khi vào giếng cạn nó liền trượt ra sau lưng nàng, nằm đó không nhúc nhích. Bây giờ nó bò lên đầu Khắc Lôi Nhã, nằm tóc nàng, con mắt láo liên nhìn Phong Dật Hiên.

“Ta đã trở lại, nữ nhân của ta.” Phong Dật Hiên đến gần Khắc Lôi Nhã, nhẹ nhàng cầm tóc nàng lên, đặt ở bên môi mềm mỏng hôn.

Khắc Lôi Nhã hóa đá, Ngõa Nhĩ Đa cũng hóa đá.

Ta đã trở lại, nữ nhân của ta.

Ta đã trở lại, nữ nhân của ta. Ta đã trở lại, nữ nhân của ta....

Tiếng vọng vô hạn, tiếng vọng vô hạn.

Tiếng vọng vô hạn vang vọng trong đầu Khắc Lôi Nhã và Ngõa Nhĩ Đa.

Ngõa Nhĩ Đa đột nhiên cảm thấy ngổn ngang trong gió.

Đột nhiên cảm thấy thế giới này thật không có chỗ nào đúng. Tất cả đều không chân thật.

Tất cả đều là giả đấy!!!

Đúng, tất cả đều là giả.

Phong Dật Hiên trầm ngâm nhìn Khắc Lôi Nhã. Sau đó cau mày, không thoải mái nói: “Chà mẹ nó, giam cầm này ta không giải được!!! Tiện nhân nào làm vậy?”

Khắc Lôi Nhã không cách nào nói chuyện cũng không thể nhúc nhích. Nàng cứ trừng mắt như thế nhìn Phong Dật Hiên. Trong lòng nàng nghi ngờ tại sao Phong Dật Hiên lại xuất hiện kịp thời mà cứu mình? Không phải hắn đã trở về nước sao? Tại sao có thể xuất hiện đúng lúc như thế? Còn nói ra lời nói oanh động như vậy.

“Thôi, chúng ta về thành đã.” Phong Dật Hiên nói xong, vươn tay ra định ôm ngang Khắc Lôi Nhã.

Con người Khắc Lôi Nhã bỗng nhiên phóng đại.

Bởi vì có một người lặng yên không tiếng động xuất hiện sau lưng Phong Dật Hiên. Người đó khoác một cái áo choàng thật lớn, nhưng Khắc Lôi Nhã lại thấy rõ ràng trên tay hắn không có thịt! Chỉ là da bao lấy xương đầu, khớp xương hiện rõ, móng tay dài nhỏ bén nhọn. Trong tròng mắt tĩnh mịch là tức giận. Ánh mắt hắn rơi vào cổ thi thể sau lưng Phong Dật Hiên. Cổ thi thể đã mất đi nhiệt độ, máu đầy trên đất cũng đã đọng lại.

Phong Dật Hiên cảm thấy Khắc Lôi Nhã khác thường, nhanh chóng xoay người, đối mặt với người đang trôi lơ lửng giữa không trung.

“Đáng chết! Khốn kiếp!” Ban Ni Mỗ lửa giận ngập trời. Thật vất vả hắn mới coi trọng một người, thu làm người hầu. Hôm nay lại bị giết! Nhất thời khinh thường mà đi xa, không phát hiện có người đến gần. Đệ tử duy nhất của hắn cứ như vậy mà bị một thích khách lặng yên không tiếng động giết chết!

Phong Dật Hiên khẽ nhíu mày, nhìn hình ảnh người đang trôi lơ lửng giữa không trung. Sắc mặt của hắn từ từ trở nên nặng nề. Hắn cảm nhận được tư vị của người này. Hắn tuyệt đối không phải đối thủ! Chính là người này đã giam cầm Khắc Lôi Nhã sao? Khó trách mình không giải được.

“Ta muốn cắt thịt người thành từng mảnh từng mảnh, đem ngâm xương người trong a-xít đậm đặc. Ta sẽ không để cho người chết. Ta muốn người

thấy chính mắt nhìn thấy mình bị hủy diệt từ từ. Cuối cùng ta sẽ vĩnh viễn nhất linh hồn người lại, để cho người vĩnh viễn phải chịu khổ sở.” Ban Ni Mỗ ngoan độc, âm trầm, chậm rãi nói xong. Tay hắn nhắc lên nhẹ nhẹ. Phong Dật Hiên lập tức không cách nào nhúc nhích được.

Cảm giác giống Khắc Lôi Nhã. Phong Dật Hiên cảm thấy không khí xung quanh nặng nề khác thường. Cổ họng hắn giống như bị bóp chặt, không thể phát ra tiếng.

“Trước tiên giải quyết người rồi sẽ chậm rãi hưởng thụ hắn.” Ban Ni Mỗ lạnh lùng quay đầu nhìn Khắc Lôi Nhã, nói. Sau đó trên tay hắn tỏa ra tử khí màu đen.

Con người Phong Dật Hiên phóng đại. Tử khí này có thể ngay lập tức khiến người ta hóa thành xương trắng!

Phong Dật Hiên muốn nói chuyện, muốn mắng lão đầu này chết đi. Nhưng hắn chỉ có thể bắn ra ánh mắt phần hận lại lo lắng mà không thể làm gì. Vào lúc này, Phong Dật Hiên cảm hận bản thân mình sao lại kém như thế! Chẳng những không thể tự vệ mà còn không cứu được Khắc Lôi Nhã.

“A! Ta X cả nhà hắn. Ta còn chưa sống lại nha. Chẳng lẽ phải vĩnh viễn nói lời từ biệt với thế giới này sao? Hắn dùng ma pháp nào không dùng, lại dùng tử khí ăn mòn! Tiện nhân! Lần này thì xong rồi. Đến bụi cũng không có.” Ngõa Nhĩ Đa bị phần mắng, âm điệu chuyển một cái, nói tiếp “Khắc Lôi Nhã, thật ra thì...Thật ra thì...”

Phong Dật Hiên điên cuồng cố gắng phá vỡ giam cầm trên người nhưng vẫn không có bất kỳ hiệu quả nào như cũ. Hắn trở mắt nhìn hơi thở đen tối đang chậm rãi đến gần Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã cau mày không nói gì. Nàng cảm nhận được vị trí của chim nhỏ. Sư phụ sẽ đến rất nhanh.

Nếu là sư phụ, nhất định có thể thu thập nhân vật nguy hiểm, đáng sợ này.

Nhìn tử khí màu đen đến gần mặt mình, lòng Khắc Lôì Nhã trầm xuống.

Tới kịp không?

Hình như, không kịp rồi...

Khắc Lôì Nhã chậm rãi nhắm mắt lại, than nhẹ trong lòng.

Tất cả đều kết thúc...

“Chiêm chiếp!” Lúc này, Bạch Đế nằm trên đầu Khắc Lôì Nhã chợt đứng lên, nhìn Ban Ni Mỗ đang trôi lơ lửng giữa không trung, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Sau một khắc, một chuyện không thể tưởng tượng được xảy ra.

“Hừ ~~” một tiếng, một đạo lực lượng vô hình, kinh khủng, cuồng bạo đánh úp về phía Ban Ni Mỗ, bao lấy toàn thân hắn.

Tử khí màu đen tụ tập bên mặt nàng tan biến trong nháy mắt.

Thân thể Ban Ni Mỗ đụng vào đại thụ sau lưng, thanh âm ma sát vang lên thanh thúy. Không ai biết được một kích này đã biến xương cốt toàn thân Ban Ni Mỗ thành mảnh vụn, lục phủ ngũ tạng toàn bộ bị chấn động thành thịt vụn. Ban Ni Mỗ phun ra máu tươi. Máu cứ phun không ngừng như thế.

Giống như muốn phun ra toàn bộ máu trong thân thể.

Vẫn phun....

Vẫn còn phun...

Phun không dừng lại...

Sau đó, dừng.

Thật đã dừng.

Bạch Đế đã giết Ban Ni Mỗ trong nháy mắt.

Đúng vậy, giết trong nháy mắt. Nhân vật nguy hiểm mang bài danh thứ hai trong danh sách đuổi giết của Công Hội Ma Pháp cứ như vậy bị giết. Giây giữa cũng không có, kêu cũng không kêu. Nói tạm biệt với thế giới cũng không có. Cứ hoa lệ như vậy mà chết.

Khắc Lôì Nhã chậm rãi mở mắt ra, kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

Trước mắt lơ lửng một bóng người.

Tóc như tuyết, mắt như nguyệt.

Một thân trắng như tuyết, không có tạp sắc hay bất cứ hoa văn nào. Tóc trắng như tuyết tung bay, trên dung nhan tinh xảo vô song hiện ra khí phách mơ hồ. Hắn quay đầu nhìn chăm chăm vào Khắc Lôì Nhã.

Con người xinh đẹp như dòng nước xoáy, hấp dẫn người ta thật sâu.

Khắc Lôì Nhã bình tĩnh nhìn nam tử yêu nghiệt, xinh đẹp đến mức không người nào có thể hô hấp. Đây chính là chân thân của Bạch Đế?

“Khế ước của ta và người, mau chút lớn lên thôi.” Thanh âm nghiêm túc và trang trọng lần thứ hai vang lên trong đầu Khắc Lôì Nhã.

Một đạo ánh sáng trắng xẹt qua, nam tử tuyệt mỹ áo trắng biến mất. Một viên cầu thịt trôi lơ lửng giữa không trung. “Chiêm chiếp” Bạch Đế không còn sức, kêu hai tiếng thật thấp, rồi nhắm mắt lại, chậm rãi rơi xuống.

Khắc Lô Nhã vội vươn tay ra đón lấy, mới kinh ngạc phát hiện mình đã có thể động. Cảm giác áp bức làm cho người ta hít thở không thông đã biến mất.

“O o ~~” Bạch Đế ngáy o o, ngủ thiếp đi trên tay Khắc Lô Nhã.

“Đây là vật gì vậy?” Phong Dật Hiên cũng đã động dậy được, xông tới, cau mày nhìn viên thịt nhỏ trên tay Khắc Lô Nhã. Trong lòng hẳn cực kỳ kinh ngạc.

Tiểu bạch kiểm bánh bao mới vừa rồi là viên cầu thịt này sao? Cư nhiên dám giành danh tiếng của hắn như vậy. Đây là đồ chơi gì vậy? Ma thú? Yêu thú? Hay huyền thú? Lại có thể biến thành hình người?! Còn có thể nháy mắt giết người đến mình cũng không thể đánh được?! Quá mất mặt!

Khắc Lô Nhã nhẹ nhàng sờ sờ thân thể lông lá của Bạch Đế, cẩn thận bỏ nó vào trong túi xách. Sau đó nàng quay đầu nhìn Phong Dật Hiên nói: “Cám ơn người đã cứu ta. Sao người lại xuất hiện ở đây?”

“Cứu nữ nhân của mình là chuyện ta nên làm. A ha ha ~~” Phong Dật Hiên nhếch môi, liêu lĩnh cười lên. Tuy cười nhưng trong lòng hẳn rất ảm ức. Mẹ nó! Cuối cùng lại thành cái thứ lông lá tròn vo đó giải cứu! Thật là khó chịu! Danh tiếng của hắn bị nó giành mất rồi!

Khắc Lô Nhã khẽ cau mày. Phong Dật Hiên đang hát tuồng gì vậy? Có ý tứ gì?

“Không phải tên này cuồng ngược đãi chứ?” thanh âm hoài nghi của Ngõa Nhĩ Đa vang lên trong đầu Khắc Lô Nhã. Hắn vỗ ngực, thầm vui mừng vì mình mới tìm được đường sống trong chỗ chết, “Hắn bị người đập vậy mà lại si mê người? Mặc dù ta có nghe nói trên thế giới này có người cổ quái như vậy, nhưng không nghĩ tới hôm này có thể gặp được. Như đã nói, Khắc Lô Nhã, cái thứ tròn vo lông lá này là đồ chơi gì vậy? Lại có thể hóa thành

hình người nữa? Hiện tại lại ngủ như chết. Chẳng lẽ mới vừa rồi dùng hết lực lượng rồi.” Ngõa Nhĩ Đa phát huy đặc điểm vô cùng nhiều nước miếng, thao thao bất tuyệt.

“Không phải người đã trở về nước à?” Khắc Lôi Nhã không để ý đến Ngõa Nhĩ Đa mà cau mày nhìn Phong Dật Hiên trước mắt, nghi ngờ hỏi.

“Ha ha, lại tới chứ sao.” Phong Dật Hiên lập tức nói lảng sang chuyện khác, “Đúng rồi, Khắc Lôi Nhã, đây là ma thú gì? Lại có thể trong nháy mắt giết chết tên kiêu ngạo đó, còn hóa thành hình người. Giờ lại biến thành tròn vo đầy lông lá rồi. Nó không thể duy trì hình người à?” Phong Dật Hiên trợn trắng mắt trong lòng. Cũng không thể nói cho Khắc Lôi Nhã là mình leo tường bò ra ngoài gian khổ như thế nào. Mới vừa bay qua tường lại gặp Thủy Văn Mặc ngồi chờ chồm hồm ở đó theo lệnh lão mẹ. Sau đó sao ~ dĩ nhiên báo thù rửa hận một phen rồi len lén rời khỏi nước. Vừa nghĩ tới Thủy Văn Mặc bị đông cứng thành một khối băng lớn ở đó Phong Dật Hiên lại cảm thấy dễ chịu. Thoải mái nhất là hẳn thuận tiện dùng một băng nhũ bén nhọn ghim Thủy Văn Mặc đã đông thành một cục lơ lửng giữa không trung. Băng nhũ nhọn này ghim ngay cúc hoa của Thủy Văn Mặc! Khi băng tan, hừ hừ! Vậy thì cúc hoa của hẳn đã nở thành một bông hoa rồi. Cho tới nay, thực lực hai người đều ngang nhau. Mỗi lần đánh nhau đều muốn nhìn xem ai giỏi hơn ai. Ngày đó là lần đối chiến thứ bảy trăm lẻ một, cũng là lần thắng thứ ba trăm năm mươi một của Phong Dật Hiên.

Khắc Lôi Nhã khẽ trầm mặc, một lúc sau mới lạnh nhạt nói: “Ta không biết nó là ma thú gì. Đây là lần đầu tiên nó hóa thành hình người. Ta cũng mới biết thôi. Chỉ là, người có thể giữ bí mật cho ta không?”

“Dĩ nhiên. Hắc hắc!” Phong Dật Hiên sáng khoái nói xong, lắc lắc đầu nhìn người chết dưới tàng cây không xa một chút.

Hắn không thoải mái mà nói: “Người này là ai?”

“Là một Pháp Sư Vong Linh, Ma Đạo Sư Ban Ni Mỗ, là người cực kỳ nguy hiểm.” Khắc Lôi Nhã trầm giọng nói, nhú nhú mày nhìn thi thể đã lạnh.

Chà mẹ nó hăn đại gia! Khó trách ta không giải được giam cầm, lại là Ma Đạo Sư Vong Linh. Phong Dật Hiên tức giận mắng thầm. Sao Khắc Lôi Nhã lại chọc phải nhân vật như thế?

Vừa lúc đó, trong chỗ tối có động tĩnh. Chim nhỏ của Khắc Lôi Nhã bay ra, ngay sau đó Khắc Lý Phu đẩy một nhánh cây, rầm một cái nhảy xuống trước mặt Khắc Lôi Nhã.

“Khắc Lôi Nhã!” Khắc Lý Phu vô cùng lo lắng vọt tới, sau đó quan sát cẩn thận toàn thân cao thấp của nàng. Cũng may, hoàn hảo, không có bất kỳ vết thương nào. Khắc Lý Phu thở phào nhẹ nhõm. Sau đó mới quay đầu nhìn Phong Dật Hiên đứng một bên.

“A, tiểu tử lông đỏ.” Khắc Lý Phu vẫn có ấn tượng với Phong Dật Hiên, bật thốt lên, “Người không phải là tiểu tử lông đỏ bị đồ đệ của ta giẫm dưới chân sao? Tới đây làm gì? Báo thù? Ta đánh với người trước!” Khắc Lý Phu nói xong liền muốn động thủ.

“Sư phụ!” Khắc Lôi Nhã ngăn cản, “Không phải vậy đâu, sư phụ. Phong Dật Hiên vừa mới cứu ta.”. “À?” Khắc Lý Phu trợn to hai mắt, nghi ngờ nhìn Phong Dật Hiên, trong đáy mắt đều là sự không tin tưởng.

“Là thật, sư phụ. Đây là đồ đệ Ban Ni Mỗ, muốn gây bất lợi cho ta nhưng bị Phong Dật Hiên giết. Bên kia là thi thể của Ban Ni Mỗ.” Khắc Lôi Nhã chỉ vào thi thể trên đất, nói với Khắc Lý Phu.

“Cái gì? Ban Ni Mỗ?” Khắc Lý Phu cau mày, sắc mặt khế biến đổi. Hăn đương nhiên biết Ban Ni Mỗ là ai. Hăn chưa từng gặp Ban Ni Mỗ giao hoạt âm hiểm. Mũi của hăn còn thính hơn chó. Trước giờ đều núp thật xa. Bây giờ đã chết? Người nào giết? Thực lực Khắc Lôi Nhã bây giờ còn chưa giết được Ban Ni Mỗ.

“Người nào giết? Người?” Khắc Lý Phu quay đầu nhìn Phong Dật Hiên, rồi vội vàng lắc đầu nói, “Không thể nào. Khắc Lôi Nhã, là ai đã giết Ban Ni Mỗ?” Khắc Lý Phu lập tức hỏi thăm Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã do dự một chút, suy nghĩ xem có nên kể hết đầu đuôi chuyện vừa xảy ra hay không.

Vậy mà, vào lúc này, một quang cảnh ngoài ý muốn xảy ra trong nháy mắt.

“Hắc ám hơn bóng tối, tồn tại hỗn độn hơn, thần của ta, ta trịnh trọng xin...” Một thanh âm tà ác quen thuộc chọt vang lên trong trời đêm. Thanh âm của Ban Ni Mỗ! Hắn đang dồn dập niệm thần chú.

“Mau !Mau ngăn cản thanh âm này!” Ngõa Nhĩ Đa sợ hãi kêu to lên. Thân là Pháp Sư Hắc Ám hẳn rõ ràng ý nghĩa của câu thần chú này hơn bất kỳ ai.

Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhưng ở đó có gì đâu? Giữa không trung trống rỗng, hoàn toàn yên tĩnh.

Sắc mặt Khắc Lý Phu thay đổi. Hắn biết đây là một nghi thức. Nghi thức triệu hồi! Mặc dù Ban Ni Mỗ chết rồi nhưng hắn đã dùng một phương pháp để gọi linh hồn không kịp thở dốc của mình về báo thù người mới vừa rồi giết chết hắn.

Phong Dật Hiên cảnh giới nhìn xung quanh, vận sức chờ phát động. Một cổ cảm giác lo lắng mãnh liệt đánh tới. Đây chính là trực giác bẩm sinh của thích khách, một loại trực giác chuẩn đến đáng sợ. Phong Dật Hiên kinh hãi bởi vì hắn chưa bao giờ có cảm giác này. Nó khiến hắn rợn cả tóc gáy.

Khắc Lý Phu móc ra ma trượng, giơ lên, nhắm ngay nơi nào đó của bầu trời niệm thần chú, một đạo ánh sáng trực tiếp đánh úp vào giữa không trung.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên.

Nhưng kế tiếp có một tiếng cười to đầy điên cuồng: “Đã chậm rồi, ha ha. Các người chỉ là con kiến hôi. Ta muốn các người phải trả giá thật lớn. Cho dù tan thành mây khói ta cũng phải khiến các người trả giá thật lớn. Ha ha ha ha....” Tiếng cuồng tiếu dần dần nhỏ xuống, rồi biến mất không thấy gì nữa. Hiển nhiên linh hồn của Ban Ni Mỗ đã bị Khắc Lý Phu phá hủy. Nhưng lời nói điên cuồng của hắn đã truyền vào tai của mọi người rất rõ ràng.

Linh hồn Ban Ni Mỗ bị Khắc Lý Phu phá hủy nhưng vẻ mặt hắn vẫn nặng nề khác thường. Thậm chí chỗ sâu trong đáy mắt còn có lo lắng và sợ hãi.

“Khắc Lôi Nhã, đi mau. Mau rời đi thôi...” Khắc Lý Phu lập tức ra quyết định sáng suốt nhất.

Nhưng tất cả đều đã chậm.

Xung quanh tối đi trong nháy mắt. Trăng sáng trên trời biến mất. Bóng tối đánh tới, tất cả đều bị nó cắn nuốt. Đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón tay.

Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên tuy tinh thông thuật thích khách, đã huấn luyện được một đôi mắt có thể nhìn rõ trong bóng đêm, nhưng giờ phút này cũng không thể nhìn được gì.

Cảm giác không thể nào nhúc nhích lần nữa đánh tới, so với vừa rồi còn kinh khủng hơn, càng khiến cho người ta sụp đổ.

Mồ hôi lạnh toát ra trên trán Khắc Lý Phu, tim của hắn dần dần trầm xuống, trầm xuống.

Ngõa Nhĩ Đa lúc này cực kỳ trầm mặc, một câu cũng không nói được.

Nhưng Khắc Lôi Nhã có thể cảm nhận rõ ràng sóng tinh thần của Ngõa Nhĩ Đa dao động mãnh liệt mạnh hơn cả lần trước.

Xung quanh toàn bộ bị bóng tối căn nuốt. Phía trước ba người đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy tựa như trời đêm đang vỡ ra, rộng mở dần dần.

Ánh sáng đỏ như máu nhàn nhạt phát ra từ vòng xoáy.

Một cỗ uy áp chưa bao giờ cảm thụ qua cứ như vậy đánh tới, làm cho người ta không thể nào hô hấp được. Nó áp bức người ta đến muốn nhũn ra.

Mồ hôi lạnh trên trán Khắc Lý Phu đã chảy thành dòng. Lưng hắn cũng bị mồ hôi thấm ướt. Trên đời này có thể địch lại hắn không nhiều. Chỉ cần những thứ đó không liên thủ chống lại thì hắn có thể đánh bại.

Nhưng...

Con người không thể chống lại thần linh!

“Là ai? Là ai đã quấy rầy giấc ngủ của ta? Vật tể ở đâu?” Một thanh âm ngọt ngào tà ác chậm rãi truyền ra từ vòng xoáy đỏ như máu. Sau đó một cỗ uy áp kinh khủng không thể diễn tả thành lời đánh tới lần nữa. Thanh âm này tà ác khiến cho linh hồn người ta run lên. Một cỗ lực lượng khổng lồ, cường đại vô cùng đang lộ ra.

“Phốc ~~” Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên không chịu được uy áp bá đạo như vậy trong lồng ngực, liền phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt Khắc Lý Phu tái nhợt.

Ban Ni Mỗ gọi về chi thần Hắc Ám!!!

Nhưng không chuẩn bị vật tể!

Ban Ni Mỗ hiểm ác hèn hạ lại hãm hại bọn họ. Hẳn gọi chi thần Hắc Ám nhưng không có bất kỳ vật tế nào. Như vậy chi thần Hắc Ám sẽ giận dữ mà nghiền nát bọn họ đến hạt bụi cũng không tha. Không chỉ bọn họ mà còn cả thành Ni Á trở thành vật hy sinh

Uy áp của thần ! Đây chính là uy áp của thần!

Phong Dật Hiên và Khắc Lôi Nhã cũng đứng không vững nữa, phịch một tiếng liền té xuống. Khắc Lý Phu cũng không thể chịu đựng uy áp kinh khủng như vậy, hai chân run lên, cứ như vậy quỳ gối trên đất.

Đây là đồ chơi gì? Phong Dật Hiên phần hận nằm trên mặt đất nhìn ánh sáng đỏ như máu. Mạnh mẽ như vậy căn bản không phải là loài người!

Khắc Lôi Nhã cau mày, thân thể không thể nhúc nhích.

“Khắc Lôi Nhã, vĩnh biệt. Đây là chi thần Hắc Ám chúng ta tín ngưỡng. Ban Ni Mỗ triệu hoán hẳn mà không có bất kỳ vật tế nào. Chúng ta sẽ bị giận chó đánh mèo, sẽ bị phá hủy đến căn bản cũng không còn.” Thanh âm Ngõa Nhĩ Đa lúc này rất bình tĩnh. Chi thần Hắc Ám bạo ngược, hỉ nộ vô thường hơn nữa còn cực kỳ tham lam. Mỗi một lần gọi đều phải tốn rất nhiều thời gian và tinh lực chuẩn bị một lượng vật tế lớn. Nếu khiến chi thần Hắc Ám không hài lòng, người triệu hồi phải nghênh đón đả kích mang tính hủy diệt. Cho nên ghi chép gọi chi thần Hắc Ám chỉ đếm trên đầu ngón tay. Ngõa Nhĩ Đa biết, mấy ngàn năm nay mới có được mấy lần. Lần thứ nhất là một vị Quốc vương cho gọi, vật tế chính là linh hồn của 3000 xử nữ.

Là thần?! Cái thế giới này là thần?

Khắc Lôi Nhã kinh ngạc nhìn một đôi mắt dài nhỏ đen nhánh trong ánh sáng đỏ như máu. Đó chính là chi thần Hắc Ám? Khắc Lý Phu nhớ tới ít nhất lúc này phải giúp Khắc Lôi Nhã chạy trốn an toàn. Nhưng không thể nào thoát ra khỏi uy áp này. “Là ai gọi ta? Vật tế đâu?” thanh âm trầm thấp

tà ác vang lên một lần nữa. “Không có cách nào chạy trốn sao?” Khắc Lôi Nhã hỏi Ngõa Nhĩ Đa. “Con người không thể chống lại thần linh.” Thanh âm Ngõa Nhĩ Đa bình tĩnh dị thường. Hiện tại ở trong tay thần, tuyệt không oan. Tiếp theo, hắn không nói thêm gì, trầm mặc lại, bình tĩnh nghênh đón tử vong sắp sửa phủ xuống.

“A, vật tể ở đây sao?” Vậy mà thanh âm trầm thấp tà ác lại toát ra một câu.

Khắc Lý Phu kinh ngạc. Hắn nhìn thấy một đoàn khói đỏ thẫm vòng quanh Khắc Lôi Nhã, di chuyển trên dưới giống như đang quan sát nòng.

“Vô cùng tốt.” Trong thanh âm trầm thấp tà ác đều là hài lòng, “Vật tể này ta nhận. Nhưng người nào gọi ta ra ngoài? Là người sao?”

Ngay sau đó, Khắc Lý Phu có thể cử động cũng có thể nói chuyện. Chi thần Hắc Ám giải trừ uy áp với bọn họ. Phong Dật Hiên hoạt động tay chân, cảnh giác nhìn khói đỏ vây quanh Khắc Lôi Nhã.

“Chớ hành động thiếu suy nghĩ. Đây là chi thần Hắc Ám.” Thanh âm cảnh cáo của Khắc Lý Phu vang lên trong đầu Phong Dật Hiên. Hắn cực kỳ kinh ngạc, nhìn đoàn khói không nói ra lời. Là chi thần Hắc Ám! Quả nhiên không phải là người. Khó trách cường đại thái quá như vậy.

“Thần tôn kính, cho gọi ngài ra ngoài không phải chúng ta, hắn đã chết. Hơn nữa nòng cũng không phải vật tể.” Khắc Lý Phu thận trọng đáp trả.

“A, không sao. Quan trọng là ta cực kỳ hài lòng với vật tể này. Thời cơ tới, ta sẽ đến lấy.” Thanh âm trầm thấp tà ác nói ra một câu như thế, hoàn toàn không để ý đến câu nói sau cùng của Khắc Lý Phu.

Khắc Lý Phu kinh ngạc, không rõ lời này là có ý gì. Chỉ thấy đoàn khói đỏ thẫm bay vào tay Khắc Lôi Nhã, biến mất trong nháy mắt. Tiếp theo đó, vòng xoáy hỗn độn màu đen kia cũng dần dần biến mất, bóng tối xung quanh dần thối lui. Rừng cây và ánh trăng trên bầu trời lộ ra lần nữa.

Chi thần Hắc Ám đã rời đi.

Cứ như vậy rời đi?

Ngõa Nhĩ Đa quên mất suy tư như thế nào. Một loạt chuyện xảy ra ngày hôm nay hoàn toàn khiến hắn trở nên ngớ ngẩn. Mấy lần sắp chết lại có thể bình yên vượt qua.

“Người không sao chứ?” Phong Dật Hiên không nói lời nào, bắt lấy tay Khắc Lôi Nhã quan sát. Đoàn khói quý dị đỏ thẫm chính là biến mất trên tay nàng.

Khắc Lôi Nhã nhìn mu bàn tay, không nói gì.

Khắc Lý Phu vội vàng vọt tới, nhìn mu bàn tay của Khắc Lôi Nhã xong cũng ngây ngẩn.

“Đây là đồ chơi quý gì?” Phong Dật Hiên nhìn mu bàn tay của Khắc Lôi Nhã, gầm ra tiếng.

Trên mu bàn tay nàng là một hoa văn sáu ngôi sao màu đen! Nó giống như sinh ra trên da của nàng, như có sẵn ở đó.

“Chi thần Hắc Ám, in dấu, dấu ấn...” Ngõa Nhĩ Đa thấy hoa văn này, run lấy bầy mà nói ra một câu như vậy, “Ta, ta chỉ nghe nói chứ chưa từng gặp! Bởi vì đây là truyền thuyết lâu đời.”

“Có ý gì?” Khắc Lôi Nhã cau mày nhìn hoa văn trên mu bàn tay, hỏi.

“Chi thần Hắc Ám sẽ đánh ấn ký lên bảo bối thân quý thuộc về mình. Chính là hoa văn sáu ngôi sao màu đen.” Đầu lưỡi Ngõa Nhĩ Đa vẫn còn đang dính lại. Ma Pháp Trận bình thường đều là mũi nhọn năm ngôi sao, hoặc là màu vàng kim, hoặc là màu bạc. Ma Pháp Hắc Ám là mũi nhọn năm ngôi

sao màu đen. Không có sáu ngôi sao. Nhưng hôm nay trên tay Khắc Lôì Nhã lại thấy được ấn ký trong truyền thuyết này.

Ngõa Nhĩ Đa không hiểu tại sao chi thần Hắc Ám lại cực kỳ hài lòng Khắc Lôì Nhã? Nàng chính là tiểu ác ma. Người tà ác hơn nàng còn nhiều mà. Tại sao chi thần Hắc Ám lại coi trọng nàng? Thật là nghĩ không ra.

Thật lâu về sau Ngõa Nhĩ Đa mới hiểu được.

Dấu ấn Phụ Chúc (lệ thuộc)? Đầu Khắc Lôì Nhã to ra. Câu nói kia của chi thần Hắc Ám là có ý gì? Vẫn chưa tới thời cơ, thời cơ tới sẽ đến lấy đi vật tế? Lấy đi tính mạng của mình ư?

“Đây là đồ vật quý gì!” Phong Dật Hiên giận dữ. Không cần nghĩ cũng biết cái thứ này không phải đồ tốt. Hắn dùng ngón tay xoa xoa ấn ký màu đen trên mu bàn tay nàng. Đương nhiên là không cách nào lau sạch được.

Sắc mặt Khắc Lý Phu giống như tro tàn.

Hắn cũng rõ ràng đây là gì. Khắc Lôì Nhã lại bị chi thần Hắc Ám nhìn trúng, trở thành vật tế! Bây giờ tạm thời không uy hiếp đến sinh mạng của nàng, nhưng... Nhưng sau này thì sao?!

Cuối cùng rồi cũng sẽ có một ngày chi thần Hắc Ám sẽ đến lấy đi sinh mạng của nàng. Hắn không bảo vệ tốt Khắc Lôì Nhã, không bảo vệ tốt đồ đệ bảo bối này.

Hận! Lần đầu tiên Khắc Lý Phu hận mình còn chưa đủ lớn mạnh. Thánh Ma Đạo Sư. Hắn trở thành Thánh Ma Đạo Sư đã nhiều năm rồi, nhưng lại một mực đứng yên, không thể đột phá trở thành Pháp Thần. Có lẽ đột phá thành Pháp Thần có thể đấu với chi thần Hắc Ám một trận. Cũng chỉ là có thể!

“Sư phụ, không cần lo lắng. Mọi chuyện có lẽ cũng không xấu đến như thế.” Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng nói, rút tay mình khỏi bàn tay đang quấy rối của Phong Dật Hiên. Vừa nhìn sắc mặt của Khắc Lý Phu nàng đã rõ sư phụ mình xem ra cũng rất rõ ràng cái ẩn kỵ này là tượng trưng cho cái gì.

“Khắc Lôi Nhã...” ánh mắt của Khắc Lý Phu tràn đầy mâu thuẫn.

“Sư phụ, vận mệnh của ta chính ta nắm giữ trong tay mình.” Khắc Lôi Nhã nở nụ cười tự tin.

Khắc Lý Phu kinh ngạc nhìn nụ cười của Khắc Lôi Nhã, đáy lòng dâng lên một lực lượng kiên định. Đúng vậy! Chuyện còn chưa đến nỗi nào, sao mình lại có thể bi quan? Mình nhất định phải cố gắng đột phá trở thành Pháp Thần. Nhất định phải bảo vệ Khắc Lôi Nhã.

Phong Dật Hiên nghi hoặc nhìn lão đầu trước mắt. Nét mặt hắc giống như bản vẽ biến đổi thần kỳ. Mới vừa rồi còn có bộ dạng muốn chết muốn sống, hiện tại thần thái đã sáng láng rồi.

“Sư phụ, Cốt Tháp của Ban Ni Mỗ ở đằng kia.” Khắc Lôi Nhã đưa tay chỉ nơi lộ ra đỉnh tháp màu trắng, nói.

“Đúng rồi, Ban Ni Mỗ là do ai giết?” Khắc Lý Phu chợt nhớ tới vấn đề này.

Khắc Lôi Nhã không giấu giếm nữa mà một năm một mười nói rõ ngọn ngành.

“Cái gì? Là Tiểu Mao Cầu?” Khắc Lý Phu kinh hô, “Cho ta nhìn, cho ta nhìn.”

Khắc Lôi Nhã móc Bạch Đế còn ngủ say trong túi xách ra, thận trọng nâng trong lòng bàn tay cho Khắc Lý Phu quan sát.

Khắc Lý Phu vuốt cằm. Dưới ánh trăng, Bạch Đế ngủ nhìn rất ngây thơ, ngốc nghếch. Hai cái móng vuốt đầy lông ôm lấy đầu, ngủ say.

Khắc Lý Phu nhẹ nhàng lắc đầu. Vẫn không cách nào biết được tên tiểu tử kia là gì. Nhưng có thể xác định vật nhỏ này tuyệt đối không đơn giản! Có thể hóa thành hình người, tuyệt đối không phải là ma thú. Chỉ có thể là yêu thú cao cấp hoặc huyền thú! Nhưng nó rốt cuộc là yêu thú hay huyền thú gì thì không biết.

“Tên tiểu tử này, hiện tại không có dao động chút ma lực nào. Chỉ có thể thỉnh thoảng bộc phát một lần, sau đó phải nghỉ ngơi. Cũng không thể duy trì hình người.”

“Phải.” Khắc Lôi Nhã gật đầu.

“Tiểu tử lông đỏ, sao người lại xuất hiện ở đây?” Suy nghĩ của Khắc Lý Phu thay đổi thật nhanh, quay đầu lại hỏi Phong Dật Hiên.

“Trở lại tìm nữ nhân của ta. Không thể à?” Phong Dật Hiên ưỡn ngực một cái, đúng lý hợp tình nói.

“Hả? Tán gái à?” Khắc Lý Phu vừa nghe, ánh mắt lại bị ối, vươn tay ôm bả vai Phong Dật Hiên, “Đến đây, tiểu huynh đệ. Chúng ta qua bên này tán gẫu.”

Khắc Lôi Nhã giựt giựt khoe miệng, nhìn Khắc Lý Phu bị ối kề vai sát cánh với Phong Dật Hiên, vừa đi tới Cốt Tháp vừa trò chuyện, hoàn toàn không nói được gì.

“Chắc chắc, đúng khẩu vị của lão háo sắc.” Ngõa Nhĩ Đa khinh thường nói. Sau đó giọng điệu lại chuyển thành lo lắng, “Khắc Lôi Nhã, về sau chúng ta làm thế nào?”

Khắc Lôi Nhã cười nhạt. Hai chữ chúng ta của hãn giúp nàng cảm nhận được một chút xiu ấm áp. Nàng nhẹ nhàng nói: “Xe tới trước núi ắt có đường. Không phải lo lắng, mọi chuyện đều sẽ được giải quyết. Trước khi chi thần Hắc Ám tìm ta, ta muốn mình cường đại lên. Ta giống người chờ người ta tới làm thịt sao?”

“Đúng. Người tuyệt đối không phải là người như vậy.” Ngõa Nhĩ Đa lập tức gật đầu, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng. Đối phương là thần, không phải người, cũng không phải nhân vật bình thường.

Khắc Lôi Nhã sờ sờ Bạch Đế đang ngủ say trong lòng bàn tay, thận trọng thả vào trong túi xách.

Khắc Lý Phu và Phong Dật Hiên vợ vệt không còn gì trong tháp xong, thuận tay phá hủy nó. Khi hai người lần nữa xuất hiện trước mặt nàng, tình cảm có vẻ tương đối tốt. Ngõa Nhĩ Đa nhìn thấy liền thẳng thừng phỉ nhổ.

Chuyện cứ giải quyết như vậy.

Dịch bệnh ở thành Ni Á là do Pháp Sư Vong Linh Ban Ni Mỗ làm. Nhưng trước mặt đại sư Khắc Lý Phu anh minh thần võ, pháp lực cao cường thì không đáng nói. Hãn bị đại sư Khắc Lý Phu đánh gục. Đồ đệ của đại sư Khắc Lý Phu – tiểu thư Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã, cũng là thành chủ đại nhân của thành Ni Á, nhạy bén phát giác tung tích của Ban Ni Mỗ tà ác, hiệp trợ đại sư Khắc Lý Phu tiêu diệt bọn chúng. Dịch bệnh được giải trừ.

Có rất nhiều phiên bản truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ của thành Ni Á. Người người ca tụng thành chủ đại nhân và đại sư Khắc Lý Phu. Dĩ nhiên còn có cả Thánh tử điện hạ đã hao phí ma lực tiến hành lễ rửa tội cho họ.

Trong hậu hoa viên, Khắc Lôi Nhã nhìn Khắc Lý Phu nhã nhặn uống trà, hi hi ha ha nói chuyện phiếm với Phong Dật Hiên, khẽ giựt giựt khóe miệng. Nàng hỏi thẳng: “Người định làm gì?”

“Đi theo bên cạnh người, bảo vệ người, bồi dưỡng tình cảm. Sau đó lấy người về nhà.” Hãn trực tiếp nói liền được Khắc Lý Phu mặt mày hớn hởi, ý vị sâu xa vỗ vai, khen ngợi liên tiếp.

Khắc Lôi Nhã nhìn vẻ mặt đúng lý hợp tình của Phong Dật Hiên và Khắc Lý Phu bĩ ối cười gian, đột nhiên cảm thấy sau ót đổ mồ hôi lạnh.

Hai người này đều là người không theo lẽ thường. Hiện tại lại thông đồng với nhau thì càng không thể giải thích được. Quan hệ giữa An Mạt Cách Lan và Lạp Cách Táp vô cùng phức tạp. Phong Dật Hiên lại ở đây. Thế nào cũng không thể thích hợp được. Gia tộc của hãn sẽ cho phép hãn mạo hiểm ở lại đây sao?

“Vô cùng cảm tạ người đã cứu ta, Phong Dật Hiên. Nếu người cần ta trợ giúp, ta nhất định sẽ dốc hết toàn lực. Nhưng người ở đây, hình như cũng không thỏa đáng.” Khắc Lôi Nhã nói thật.

“Người sẽ báo đáp ta?” Phong Dật Hiên nhú mày.

“Trừ những điều ta không muốn.” Khắc Lôi Nhã hiểu người này muốn nói cái gì, lập tức ngăn cản ý định của hãn.

“Vậy thì được rồi. Cứ thiếu ta trước đã.” Phong Dật Hiên gãi gãi mái tóc đỏ của mình, con người xoay vòng vòng, “Ta phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái như vậy hình như quá rêu rao.”

“Cái này hay. Đến đây, tiểu tử, ta làm cho người. Ta có thể nhuộm lại tóc, thay đổi màu mắt. Như vậy sẽ không ai nhận ra người nữa. Màu gì thì tùy người chọn.” Khắc Lý Phu nhếch môi cười ha ha, nói.

Hai người kề vai sát cánh, vô sỉ rời đi.

Khắc Lôi Nhã im lặng. Rốt cuộc là sư phụ của ai vậy? Đã không giúp nàng thì thôi còn bày cho tên Phong Dật Hiên đó nữa?

Tóc đỏ của Phong Dật Hiên được nhuộm thành màu đen. Con người màu đen lại biến thành đỏ nhạt. Hẳn như vậy không ai có thể nhận ra nữa. Điều khiến Khắc Lôi Nhã rất vô lực sau đó là Phong Dật Hiên luôn đi theo một tắc không rời. Nói cho oai là bảo vệ cận thân, bảo vệ vợ đại nhân tương lai của mình.

Ban ngày, đám người hầu cận rộn trong đại sảnh.

Khắc Lôi Nhã ngồi trên ghế nhìn đại sảnh chất đầy quà tặng cảm tạ mà nhức đầu. Nên xử lý chúng sao đây?

Còn nữa, thiếu niên tuyệt mỹ tóc đen ngồi bên cạnh nên xử lý thế nào? Người này cứ theo bên cạnh nàng, còn luôn nhìn thẳng vào nàng.

Lúc này, Thánh tử Lãnh Lăng Vân đi vào, Tần Diêm vẫn mặt không chút thay đổi đi sau. Hẳn quả là đi theo bên cạnh Lãnh Lăng Vân một tắc không rời để bảo vệ hẳn.

“Thân thể của Thánh tử điện hạ hiện tại như thế nào?” Khắc Lôi Nhã nhìn thấy Lãnh Lăng Vân đến, đứng dậy hỏi thăm.

“Đã tốt hơn nhiều. Tiểu thư Khắc Lôi Nhã, thật là chúc mừng. Dịch bệnh đã được giải trừ rồi.” Lãnh Lăng Vân mỉm cười, nhàn nhạt nói.

“Đều là nhờ phúc của Thánh tử điện hạ và sự phụ tá. Nếu không có các người, dịch bệnh làm sao có thể khống chế và giải trừ nhanh nhất được?” Khắc Lôi Nhã khiêm tốn nói cảm ơn.

“Không, đây đều là do tiểu thư Khắc Lôi Nhã cố gắng.” Lãnh Lăng Vân cũng khách khí đáp trả.

Có mệt không vậy? Dừng lại! Tiểu bạch kiểm đáng chết. Ngõa Nhĩ Đa phiền não cắt ngang. Thật là cười quá giả dối. Tiểu ác ma cũng thật là. Một

nhân vật kiêu ngạo lấp lánh như vậy lại còn có thể nói cười giả lả như thế.

Phong Dật Hiên vẫn không chút để ý ngồi đó, , mắt lạnh nhìn Thánh tử điện hạ.

Khi ánh mắt Lãnh Lăng Vân rơi vào người Phong Dật Hiên thì đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc. Ngay sau đó hắc khôi phục về mặt thường ngày.

Ánh mắt hai người lần lượt thay đổi, khí thế có chút phức tạp. Sau đó lại biến mất, bình tĩnh như thường.

Sau khi mọi chuyện ổn thỏa, phải khôi phục lại kinh tế của thành Ni Á. Khắc Lô Nhã rơi vào trầm tư, nghĩ tới còn rất nhiều việc phải làm.

Lúc này, Hi Tư thay mặt thành chủ nhanh nhẹn đi vào, nhìn thấy Khắc Lô Nhã thì hành lễ rồi nói: “Bẩm báo thành chủ đại nhân, Thánh nữ điện hạ giá lâm...”

Thánh nữ điện hạ của thần điện Quang Minh? Chính là người xinh đẹp như thiên sứ và nhân từ trong truyền thuyết sao? Nàng ở dân gian có sức ảnh hưởng rất lớn. Đây là đối tượng được rất nhiều bình dân sùng bái trong suy nghĩ. Lại là người tình trong mộng của rất nhiều con em quý tộc. Nhưng họ chỉ có thể để trong lòng. Thánh nữ điện hạ cao quý thuần khiết, không thể khinh nhờn.

Người cao quý như vậy tới thành Ni Á nhỏ bé này làm gì?

Giáo Hoàng không phải chỉ phái mình Thánh tử điện hạ tới hiệp trợ khống chế ôn dịch sao?

Hi Tư còn chưa nói xong, ở cửa đã vang lên tiếng bước chân.

Một bóng dáng xinh xắn xuất hiện ở cửa....

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 50: Xem Ta Đánh Người Thành Đầu Heo

H

i Tư còn chưa nói xong, ở cửa đã vang lên tiếng bước chân.

Một bóng dáng xinh xắn xuất hiện ở cửa.....

Chân mày Lãnh Lăng Vân khẽ chau lại, mắt lạnh nhìn về phía cửa.

Khắc Lôi Nhã nhìn về phía cửa chính. Người tới mặc váy trắng như tuyết, hoa văn lộ ra ở mép váy cho thấy địa vị không hề thấp ở thần điện Quang Minh. Người đó chậm rãi đi vào. Tóc quăn màu nâu xinh đẹp, lông mi cong vút, bên dưới là đôi mắt màu đen rất đẹp, đôi môi mỏng nâng lên một nụ cười lẻ loi nho nhỏ. Nàng mỉm cười dịu dàng mà đầy cao nhã đi vào. Quả nhiên là mỹ nữ.

Nàng chính là đương kim Thánh nữ điện hạ của thần điện Quang Minh, tên là Liễu Tuyết. Nàng mang họ Cổ - một dòng họ tôn quý am hiểu ma pháp Quang Minh.

“Thánh nữ điện hạ, người mạnh khỏe. Hoan nghênh tới thành Ni Á. Ta là thành chủ thành Ni Á này, Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã.” Khắc Lôi Nhã tiến lên, chào hỏi một cách khách khí.

“Thành chủ đại nhân, người mạnh khỏe. Ta phụ mệnh Giáo Hoàng đến hiệp trợ người. Nhưng bây giờ xem ra đã không cần nữa.” Thánh nữ Liễu Tuyết mỉm cười, khách khí đáp trả.

“Đâu có. Lần này đã làm phiền Thánh tử điện hạ, làm phiền thần điện Quang Minh hiệp trợ mới có thể khống chế dịch bệnh nhanh như vậy.”

Khắc Lôi Nhã cũng khách sáo mỉm cười.

Ngõa Nhĩ Đa trợn trắng mắt, nói một câu chua chát: “Khắc Lôi Nhã, người có muốn ới không?”

Khi Khắc Lôi Nhã khen ngợi Thánh tử điện hạ thì trong đáy mắt Liễu Tuyết thoáng qua một tia thẹn thùng và kiêu ngạo. (Thánh tử vs Thánh nữ ~> ơ hờ). Mặc dù chỉ là trong nháy mắt nhưng Khắc Lôi Nhã vẫn thấy được. Nàng lập tức hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Thánh nữ điện hạ này tới hiệp trợ là giả, theo đuổi người yêu mới là thật.

“Lăng Vân, người thế nào rồi? Ta nghe nói người tiến hành lễ rửa tội duy nhất cho tất cả mọi người, hao phí rất nhiều ma lực.” Liễu Tuyết nhìn Lãnh Lăng Vân đứng ở phía sau, ân cần hỏi han.

“Không sao.” Lãnh Lăng Vân nhàn nhạt trả lời, “Dịch bệnh đã được giải trừ. Thánh nữ điện hạ nên sớm trở về đi thôi.”

Một người gọi Lăng Vân đầy thân mật, mọi người lại lạnh lẽo mà gọi Thánh nữ. (hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình a. Ta là ta voice cho Vân ca và Nhã tử ^_^)

Diễn hình cho mặt nóng dán mông lạnh. A, không đúng, là mặt nóng dán mông băng.

“Người xem ta đưa ai tới.” Liễu Tuyết không để ý chút nào đến thái độ lạnh lẽo của Lãnh Lăng Vân, mà vẫn mỉm cười dịu dàng nói.

Lãnh Lăng Vân ngẩng đầu nhìn về phía cửa chính, thấy một bóng dáng nho nhỏ khiến hắn nhớ thương bấy lâu.

“Ca ca”, thanh âm ngọt ngào trong vắt truyền tới.

“Huyền Huyền?!” sắc mặt Lãnh Lăng Vân lập tức nhu hòa lại, ba bước thành hai bước vội vàng đi về phía cửa chính.

“Gần đây thân thể Huyền Huyền tốt lên rất nhiều. Nghe nói dịch bệnh ở đây đã được khống chế, Huyền Huyền lại rất muốn gặp ca ca. Cho nên ta thỉnh cầu dẫn nàng đi tìm ca ca.” Liễu Tuyết mỉm cười, xoa người nhìn bọn họ.

“Cám ơn người.” Lãnh Lăng Vân ôm lấy thân hình nho nhỏ của Huyền Huyền, quay đầu lại nói cám ơn với Liễu Tuyết. Giọng nói lần này đầy chân thành.

Liễu Tuyết mềm mỏng cười đầy thỏa mãn.

Khắc Lô Nhã nháy mắt với Hi Tư, Hi Tư lui xuống. Khắc Lô Nhã cũng xoa người đi tới hậu viện. Phong Dật Hiên lập tức đứng dậy theo sát sau lưng nàng. Tần Diêm cũng lặng lẽ thối lui, để không gian lại cho họ.

“Khắc Lô Nhã, trưa nay ăn cái gì? Trứng chưng sáng nay ăn rất ngon. Đầu bếp nói là người dạy hắc làm. Trưa nay có món gì ngon nữa không?” Phong Dật Hiên đi sau Khắc Lô Nhã, như trẻ con đánh trống reo hò mà hỏi.

Lúc này Khắc Lô Nhã mới nhớ tới, hình như người này rất thích ăn. Lần đầu tiên tỷ thí với Lạp Tây Á cũng bởi vì ăn đến đau bụng mới đột nhiên phải đi nhà xí, tương đương với bỏ cuộc, sau đó thua.

“Có.” Khắc Lô Nhã buồn bực nói.

“Có cái gì? Có cái gì?” Phong Dật Hiên truy vấn.

“Người tới thư phòng xử lý cho ta một ít tài liệu về thương hội.” Khắc Lô Nhã ném lại một câu rồi đi tới thư phòng. Tuyệt đối không thể phí của trời được. Phong Dật Hiên này xuất thân khác với nhiều gia đình quý tộc. Mẹ hắc là người rất được Hoàng đế trọng dụng và bách quan ngưỡng mộ. Tính tình nàng nóng nảy, kiêu ngạo. Phụ thân hắc là hội trưởng thương hội lớn

nhất Lạp Cách Tạt thì lại nho nhã dịu dàng. Đơn giản mà nói, phụ thân hẳn chính là cái máy in tiền. Phong Dật Hiên lại thừa kế ưu điểm của hai người này, cường hãn lại có đầu óc rất nhanh nhạy. Nếu có thể kiếm tiền tuyệt không bỏ qua. Đây là những điều Khắc Lôi Nhã điều tra được.

Trong thư phòng, Khắc Lôi Nhã ngồi trước thư án, lật xem đồng văn thư cao như núi. Trên tay phải nàng đeo một cái bao tay viền tơ màu trắng bạc tinh mỹ. Đây là Phong Dật Hiên chuẩn bị cho nàng. Từ sáng sớm hẳn đã đứng trước cửa phòng nàng, đưa ra cái túi cao đến nửa người. Bên trong là bao tay đủ kiểu dáng và màu sắc để cho nàng che cái dấu ấn màu đen kia lại. Cũng không biết được hẳn làm thế nào trong một buổi tối có thể tìm được nhiều như vậy.

“Khắc Lôi Nhã, những thứ thuế thương nghiệp này có thể miễn giảm. Những thứ này không thể. Cái này có thể giảm hai lần. Như vậy chẳng những có thể phát huy tính tích cực của bọn họ, còn có thể thu về không ít tiền. Hơn nữa quan trọng nhất là bọn họ tuyệt đối còn cảm động đến rơi nước mắt.” Phong Dật Hiên cầm công văn trong tay, chỉ cho nàng một số chỗ.

Khắc Lôi Nhã nhìn kỹ một chút. Quả nhiên chỉ miễn giảm một phần thuế cực nhỏ nhưng lại rất dễ thấy kết quả.

“Ừ. Trưa nay sẽ cho người ăn ngon.” Khắc Lôi Nhã cầm bút lông ngỗng, viết nhanh chóng trên tờ giấy một ít công thức nấu ăn, “Đưa cái này cho phòng bếp để họ chuẩn bị cho buổi trưa.”

“Được. Hắc hắc.” Phong Dật Hiên cầm lấy, hấp ta hấp tấp đi ra cửa. Trong lòng càng thêm vui mừng vì sau này nếu cưới Khắc Lôi Nhã về là có đồ ăn ngon mỗi ngày.

“Khắc Lôi Nhã, thật nhàm chán.” Ngõa Nhĩ Đa chán đến chết, rầm rì. Hẳn không dám tùy tiện phiêu đảng ở ngoài. Phải biết rằng trong phủ đệ này

không chỉ có tên đáng chết Thánh tử, còn có cả Thánh nữ. Nếu như bọn họ phát hiện hơi thở của mình vậy thì xong rồi.

Khắc Lô Nhã nhanh chóng lật xem đồng công văn như núi, nếu duyệt thì đóng con dấu lên, không thì ném qua một bên. Một hồi lâu sau, khi mắt nàng đã mỏi, mới đứng lên chuẩn bị ra ngoài đi dạo.

Trong hậu hoa viên của phủ thành chủ trồng đầy hoa hướng hương màu vàng. Không biết là vị thành chủ nào trước kia đặc biệt yêu thích. Nơi này không có những thứ hoa chóng tàn đầy màu sắc, mà trồng toàn bộ hoa hướng dương. Chúng đang nở rất đẹp. Trong tầm mắt đều là màu vàng rực rỡ.

Khắc Lô Nhã giương mắt nhìn, phát hiện trong vườn hoa hướng dương cao lớn có một bóng dáng nho nhỏ, tóc bạch kim.

Bóng dáng nho nhỏ cũng cảm nhận được gì đó, xoay người lại đối mắt với Khắc Lô Nhã. Con người màu tím, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái nhợt, đôi môi ướm át. Nhìn con người trong suốt Khắc Lô Nhã liền hiểu đây là một đứa bé thuần khiết, trong sáng, không dính chút bụi bặm nào. Xem ra được bảo hộ vô cùng tốt. Là muội muội của Lãnh Lăng Vân! Gương mặt hai người có mấy phần tương tự.

Tiểu cô nương kia nhìn Khắc Lô Nhã ngây ngẩn cả người, cứ đứng đó nhìn nàng chăm chăm.

Khắc Lô Nhã không nói gì, xoay người chuẩn bị rời đi. Nàng không am hiểu trong việc giáp tiếp với người thuần khiết, vô hại như thế.

“Tỷ tỷ, đợi đã.” Nhưng một thanh âm trong vắt ngọt ngào đã gọi nàng lại.

Khắc Lô Nhã dừng chân, chậm rãi xoay người lại nhìn cô gái nhỏ đang vội vàng chạy tới, bước chân có chút lảo đảo.

“Chậm thôi!” Khắc Lôi Nhã biết cô bé trước mắt này yếu ớt nhiều bệnh, chạy nhanh như vậy không tốt cho thân thể. Khắc Lôi Nhã khẽ khom người xuống, tiếp được cô gái nhỏ.

“Tỷ tỷ, ta tên là Lãnh Huyền Huyền ~” cô gái mắt tím, tóc bạch kim mở to mắt nhìn chăm chăm Khắc Lôi Nhã, nghiêm túc tự giới thiệu mình, “Ta đã năm tuổi rồi. Hân hạnh được gặp tỷ tỷ.”

Khắc Lôi Nhã quýnh rồi. Sao nàng lại có cảm giác cô bé này trưởng thành sớm nhỉ?

“A, Huyền Huyền người mạnh khỏe. Ta là Khắc Lôi Nhã.” Khắc Lôi Nhã không biết phải làm sao. Nàng thật sự chưa từng ở chung với đứa bé mong manh dễ vỡ như thủy tinh bao giờ.

“Tỷ tỷ, mọi người thích tỷ. Tỷ là người tốt.” Lãnh Huyền Huyền nói một câu không thể giải thích được như thế, rồi nở nụ cười sáng lạn trên khuôn mặt xinh đẹp.

Khắc Lôi Nhã càng quýnh hơn, đứng trước mặt Lãnh Huyền Huyền không biết nói gì.

Ngõa Nhĩ Đa liêu liêu cười ha ha. Người tốt? Tiểu ác ma là người tốt? Chuyện cười này thật là lạnh. Trời ạ! Có người nói tiểu ác ma là người tốt. Thật là con mẹ nó khôì hài!

“Huyền Huyền?” Lúc này, một thanh âm lo lắng truyền tới. Đây là thanh âm của Lãnh Lăng Vân.

“Ca ca, mọi người ở đây.” Lãnh Huyền Huyền xoay người về phía sau, nói.

Khắc Lôi Nhã vừa nghe tiếng bước chân của hai người liền biết Thánh nữ đệ đệ cao nhã cũng ở đây. Vậy mình cũng nên rời đi thôi. Nàng không muốn kẹp giữa mặt nóng và cái mông lạnh.

Khắc Lô Nhã đứng dậy muốn đi, nhưng vạt áo lại truyền tới một lực lượng giữ nàng lại. Khắc Lô Nhã cúi đầu xem xét, thấy tay nhỏ bé của Lãnh Huyền Huyền đang sống chết giữ chặt lấy vạt áo mình.

“Huyền Huyền, tỷ không quấy rầy mọi người nữa, ngoan nào, tỷ đi đây.” Khắc Lô Nhã rồi rầm.

“Tỷ tỷ, đừng đi. Bồi Huyền Huyền chơi một lát được không?” Đôi mắt thật to của Lãnh Huyền Huyền lấp lánh ánh nước trong veo, nhìn Khắc Lô Nhã đầy van xin. Bộ dáng vừa đáng yêu vừa đáng thương như thế làm cho không ai cự tuyệt được.

Người bình thường thì không cách nào cự tuyệt, nhưng Khắc Lô Nhã biết đụng đến người của thần điện Quang Minh tuyệt đối không có chỗ tốt. Nàng nhẹ nhàng sờ sờ đầu Lãnh Huyền Huyền, nói: “Huyền Huyền ngoan. Có Thánh nữ điện hạ chơi với muội...”

Lời còn chưa nói hết, Lãnh Lăng Vân và Liễu Tuyết đã xuất hiện trước mặt họ.

Khi hai người thấy Lãnh Huyền Huyền đang níu chặt lấy vạt áo của Khắc Lô Nhã khiến y phục nàng có chút nhăn nhúm đều hết sức kinh ngạc. Huyền Huyền không bao giờ thân cận, cũng chưa bao giờ mở miệng nói chuyện với người ngoài. Nhưng bây giờ lại ỷ lại vào Khắc Lô Nhã như thế làm sao không khiến họ kinh ngạc cho được.

“Thánh tử điện hạ, Thánh nữ điện hạ.” Khắc Lô Nhã cười có chút gượng ép.

“Thành chủ đại nhân...” Liễu Tuyết nhìn Lãnh Huyền Huyền đang níu vạt áo của Khắc Lô Nhã, hơi đổi sắc mặt.

“Huyền Huyền, muội ở đây làm gì? Muội không thể chờ chúng ta một lát sao?” Lãnh Lăng Vân tiến lên, đưa tay muốn ôm Lãnh Huyền Huyền.

Lãnh Huyền Huyền lại làm một động tác khiến Lãnh Lăng Vân không ngờ được. Nàng ôm lấy chân Khắc Lôi Nhã, trừng mắt với hắn: “Ca ca, muội muốn chơi cùng tỷ này.”

Khắc Lôi Nhã há to miệng, cúi đầu nhìn Lãnh Huyền Huyền ôm chặt đùi mình không buông, hết ý kiến.

Sắc mặt Lãnh Lăng Vân có chút xấu hổ. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy muội muội khéo léo của mình làm chuyện quá quắt.

Liễu Tuyết mỉm cười, đáy mắt lại thoáng qua một tia thâm trầm. Nàng bước đây ưu nhã tới trước, dịu dàng nói: “Thành chủ đại nhân, nếu như ngài không vội, có thể chơi với Huyền Huyền một lúc được không? Đứa nhỏ này quá cô độc. Hôm nay thật vất vả mới tìm được người nàng chịu thân cận...”

Khi Liễu Tuyết nói đến những chuyện này thì đáy mắt Lãnh Lăng Vân thoáng qua một tia ngại ngùng và đau lòng. Hắn không thể bồi bên người Huyền Huyền mới có thể khiến cho cô bé cảm thấy cô độc.

“Lăng Vân, chỉ cần Huyền Huyền vui là được, không phải sao?” Liễu Tuyết dịu dàng săn sóc nói.

Lãnh Lăng Vân ngẩng đầu nhìn Khắc Lôi Nhã, có chút xấu hổ nhưng trong giọng nói lại mang theo thỉnh cầu: “Thành chủ đại nhân, ta biết người rất bận. Chỉ là người có thể chăm sóc Huyền Huyền giúp ta một lúc được không?” Lãnh Lăng Vân cũng cảm thấy kỳ quái. Tại sao Huyền Huyền luôn luôn không nói chuyện với người xa lại lại thân cận với Khắc Lôi Nhã vừa mới gặp như thế. Nhưng đúng như Liễu Tuyết nói. Chỉ cần Huyền Huyền vui vẻ, cái gì cũng không quan trọng.

“Này...” Khắc Lôi Nhã rối rắm. Nàng biết dỗ trẻ con mới lạ!

“Ôi mẹ nó, Thánh nữ này không đơn giản. Không đơn giản!” Ngõa Nhĩ Đa sợ hãi than trong đầu Khắc Lôì Nhã, “Biết đâm vào xương sườn mềm của nam nhân này. Lợi hại. Bội phục.”

Ai cũng không chú ý tới, khi Ngõa Nhĩ Đa nói những lời này, ánh mắt Lãnh Huyền Huyền lướt qua túi áo của Khắc Lôì Nhã. Đáy mắt nàng thoáng qua một tia kinh ngạc rồi biến mất.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ ~” Lãnh Huyền Huyền kéo kéo y phục của Khắc Lôì Nhã, khéo léo nói: “Tỷ tỷ, muội sẽ không gây phiền phức cho tỷ. Muội sẽ thật biết điều.”

“Phiền toái thành chủ đại nhân rồi.” Lãnh Lăng Vân nói xin lỗi với Khắc Lôì Nhã xong, cứng chiều nhìn Lãnh Huyền Huyền, nói: “Huyền Huyền phải ngoan, không cho phép làm khó thành chủ đại nhân, biết không?”

Khắc Lôì Nhã giựt giựt khóe miệng, thầm giận trong lòng. Hiện tại người chính là làm khó ta!

“Tỷ tỷ, chúng ta qua bên kia đi.” Lãnh Huyền Huyền hào hứng bưng bưng kéo tay Khắc Lôì Nhã.

Lãnh Lăng Vân vẫn đứng đó, nghi hoặc nhìn bóng lưng hai người đã đi xa.

Liễu Tuyết vẫn dịu dàng mỉm cười như cũ, tiến lên nói: “Lăng Vân, chúng ta đi nghỉ ngơi thôi. Huyền Huyền có thành chủ đại nhân chăm sóc rồi.”

“Ừ.” Lãnh Lăng Vân nhàn nhạt đáp một tiếng, xoay người vào nhà với Liễu Tuyết.

Lãnh Huyền Huyền kéo tay Khắc Lôì Nhã đi tới chỗ sâu nhất trong hậu hoa viên, mặt đầy tươi cười, hào hứng bưng bưng nhìn vườn hoa hướng dương.

Khắc Lôì Nhã máy móc đi theo Huyền Huyền.

Không khí trong lành, gió nhẹ thổi qua khiến tâm thần sáng khoái.

Sau đó, Lãnh Lăng Vân và Liễu Tuyết kinh ngạc nhìn Lãnh Huyền Huyền cứ dính chặt lấy Khắc Lôi Nhã, ăn cơm cũng muốn ngồi chung một chỗ. Khắc Lôi Nhã làm việc nàng liền ngoan ngoãn đọc sách, chờ một bên. Khắc Lôi Nhã ra ngoài tuần tra nàng cũng muốn đi theo, khó khăn lắm mới thuyết phục được nàng ở lại.

Khắc Lôi Nhã lên xe ngựa, cực kỳ rối rắm. Rốt cuộc cũng thoát khỏi Lãnh Huyền Huyền. Khắc Lý Phu vừa nghe ra cửa tuần tra liền nhảy lên xen ngựa. Hắn có thể ra phố nhìn mỹ nữ rồi.

“Khắc Lôi Nhã, que thịt nướng trưa nay ăn ngon thật.” Phong Dật Hiên ngồi phía sau nói.

Khắc Lôi Nhã đưa tay lên dùng sức day huyệt thái dương. Gần đây vận mạng nàng làm sao vậy. Bị người này quấy lấy không nói, đến ngay cả cô bé Lãnh Huyền Huyền cũng quấy lấy nàng là sao?

Đang khi Khắc Lôi Nhã cảm thấy nhức đầu, trần xe ngựa “phịch” một cái. Hình như có vật nặng rơi trên mui xe.

Xe ngựa lay động kịch liệt. Có người ở bên cạnh la hoảng lên.

Ngay sau đó, hừ một tiếng, một thanh trường kiếm sắc bén xuyên qua mui xe. Ánh sáng lạnh lẽo của kiếm sát qua gương mặt của Phong Dật Hiên.

Có thích khách?!

Xe ngựa dừng lại ngay lập tức, con ngựa hí dài lên.

Vẻ mặt Phong Dật Hiên lại hả hê, vươn tay nhẹ nhàng gõ gõ thân kiếm, cười hi hi ha ha: “Văn Mặc, cúc hoa của người tốt không?” (ôi Chúa tôi,

đây là từ gốc, iem nó thề!!) Hãn nhận ra thanh kiếm này. Đây là kiếm của Thủy Văn Mặc.

Câu hỏi không được trả lời. Thân kiếm chấn động mạnh rồi được rút ra. Ngay sau đó, oanh một tiếng, một đạo Đấu Khí sắc bén chém qua. Toàn bộ mũ xe tan tành, người trong xe lộ ra trước mắt người đi đường.

Một thiếu niên tuấn mỹ khuôn mặt tức giận vác kiếm đứng trước xe ngựa. Tóc hãn chải ngược thật tỉ mỉ, căm tức nhìn bọn họ. Không phải Thủy Văn Mặc còn là ai?

“Ha, đúng là người đuổi tới.” Phong Dật Hiên hi hi ha ha, không coi trọng việc này.

“Người là đồ cầm thú. Dám làm vậy với ta!” Thủy Văn Mặc giơ kiếm chỉ Phong Dật Hiên, rống giận cuồng bạo.

“Ta làm gì?” Phong Dật Hiên nhìn trời, vẻ mặt vô tội.

“Ta làm thịt người!” Thủy Văn Mặc vung kiếm xông lên. Khắc Lôi Nhã phát hiện tư thế đi bộ của hãn có chút không được tự nhiên. Cái mông sao lại uốn qua uốn lại như thế? (edit mấy đoạn này ta không dám ăn uống =))

Ngay lúc đó, một trận cuồng phong thổi tới. Gió thổi loạn quần áo, tóc tai của Thủy Văn Mặc. Một khắc trước hãn còn hung hăng huy kiếm xông lại đầy khí thế, một khắc sau đã dứt khoát cắm kiếm trên mặt đất. Sau đó hãn rất bình tĩnh mà đưa tay lên vuốt lại tóc vừa bị thổi loạn, vừa khôi phục lại kiểu tóc, vừa sửa sang lại y phục thật cẩn thận. (đỏm ớn &.&) Sau đó hãn bình tĩnh rút kiếm, biến sắc ngay lập tức, liều mạng gầm lên: “Phong Dật Hiên, hôm nay ta phải làm thịt người!”

Vỡ kịch này khiến khóe miệng Khắc Lôi Nhã và Khắc Lý Phu co quắp.

“Quả nhiên biến thái chỉ có thể làm bạn với biến thái.” Ngõa Nhĩ Đa cảm thán.

“Ta sợ người sao?! Mẹ nó, tới đây. Xem ta đánh người thành đầu heo!” Phong Dật Hiên nhảy khỏi xe ngựa muốn đánh nhau.

“Bồi thường xe ngựa của ta trước. Nếu không hôm nay ta kêu sư phụ ta làm thịt các người, cắt thành từng mảnh.” Ngay lúc tình hình hết sức căng thẳng, thanh âm âm trầm của Khắc Lôi Nhã truyền đến.

Mặt trời chói chang chiếu vào xe ngựa. Thời điểm giữa trưa chính là lúc ánh nắng mặt trời gay gắt nhất. Khắc Lôi Nhã nheo mắt lại. Hơn nữa quan trọng nhất là thành chủ đại nhân ngay giữa ban ngày ban mặt ngồi trong xe ngựa bị người ta xốc lên đỉnh xe. Mặt mũi nào mà sống tiếp?!

Người đi đường vội rút tránh đi, đường phố ngay lập tức an tĩnh lại.

Khắc Lý Phu đứng lên, lấy ma trượng ra, mặt nghiêm chỉnh, nhẹ nhàng ho hai tiếng, hung hăng nhìn Thủy Văn Mặc, nói: “Tiểu tử, giao tiền ra nhanh một chút, nếu không hôm nay ta cạo sạch tóc của người! Người tin ta tuyệt đối có thể làm được ngay lập tức không?” Khắc Lý Phu lúc này mới đứng ra nói chuyện. Hắn cũng cảm thấy người tới dù khí thế hung hăng nhảy lên xe ngựa nhưng không có một chút sát khí nào.

“Đừng!” Thủy Văn Mặc hét thảm một tiếng, đưa tay che tóc của mình. Hắn biết lão đầu này. Chính là Thánh Ma Đạo Sư của An Mạt Cách Lan. Tính tình hắn quái dị, làm việc biến thái không theo lẽ thường. Hắn có thể cạo sạch đầu tóc mềm mại vô cùng, siêu cấp đẹp đẽ của mình thật.

“VẬY thì đưa tiền đây.” Khắc Lý Phu nhảy xuống xe ngựa, đến gần Thủy Văn Mặc, đưa tay ra.

Thủy Văn Mặc giựt giựt khóe miệng, lấy ra túi tiền chuẩn bị bỏ tiền ra.

Khắc Lý Phu giựt lấy túi tiền, ước lượng một chút, sau đó mặt mày hớn hờ, xoay người trở về xe ngựa. Vừa đi vừa nói thầm tiền của người khác nên xài thật thoải mái.

Thủy Văn Mặc trơ mắt nhìn túi tiền, muốn nói gì đó nhưng một chữ cũng không thể nói ra. Phải bảo vệ tóc của hân.

“Khắc Lôi Nhã, chừng này đủ tiền xe ngựa chứ?” Khắc Lý Phu moi kim phiếu ra, cười hì hì nhìn túi tiền, nói thầm, “Người đi tuần tra đi. Ta đến nhà thợ cắt may ở phố đông. Nghe nói nơi đó chẳng những may khéo tay, còn rất dịu dàng săn sóc. Ta phải đi làm mấy bộ y phục.” Rất rõ ràng lão đầu háo sắc này đi làm y phục là giả, giờ trò bĩ ối với mỹ nữ mới là thật. Có mỹ nữ lấy thước may đo tấc trên người hân, so tới so lui thật là hưởng thụ.

“Ha ha ha ha ~~” Phong Dật Hiên cười thật to ra tiếng, cười đến nổi đau cả bụng.

“Đừng đánh nhau trong thành của ta. Nếu không ta đánh các người thành đầu heo.” Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng bỏ lại một câu, vẻ mặt lạnh nhạt bước xuống xe ngựa đã tan hoang, đi về phía trước. Có Khắc Lý Phu hậu thuẫn, nàng còn sợ gì!

Phong Dật Hiên vội vàng đi theo. Thủy Văn Mặc ngượng ngùng sờ sờ lỗ mũi. Người không còn đồng nào, lại không thể dọn dẹp Phong Dật Hiên ở đây, phải làm sao đây?

Thủy Văn Mặc do dự hai giây, cầm kiếm lên lưng, tư thế có chút quái dị theo sau.

“Ta cho người biết, đừng nghĩ ta sẽ theo người trở về. Có phải mẹ ta sai người đến không?” Phong Dật Hiên nhìn Thủy Văn Mặc, hừ lạnh.

“Không phải. Mẹ người không cho ta đuổi theo người.” Thủy Văn Mặc thành thực trả lời.

“Vậy người tới làm gì?” Phong Dật Hiên nghi ngờ, hỏi: “Mẹ ta không thể nào bỏ qua dễ dàng như thế.”

“Mẹ người nói cứ để người ở đây. Khi chiến tranh nổ ra người phải tự dùng bản lĩnh của mình mà an toàn rút về. Chết ở đây cũng đáng đời. Bà nói không có con trai ngu xuẩn như người. Còn nói có bản lĩnh thì người mang lão bà về.” Thủy Văn Mặc buông tay, nói lại lời của bà mẹ hung dữ của hắn.

“Oh, mẹ thật tốt.” Phong Dật Hiên lại vui mừng hoan hô.

Khóe miệng của Khắc Lôi Nhã co giật. Đây là mẹ kiểu gì? Còn là người mẹ tài năng như thế. Khó trách lại dạy ra Phong Dật Hiên còn nhỏ như vậy mà đã biến thái.

“Tiểu thư xinh đẹp.” Thủy Văn Mặc mặt dày lên tiếng với Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã suy nghĩ một chút, nhìn Thủy Văn Mặc, lạnh nhạt nói: “Chuyện gì?”

“Hiện tại trên người ta không còn đồng nào, vậy, người xem, có thể thu ta làm thủ hạ của người không?” Thủy Văn Mặc cười nịnh nọt. Dĩ nhiên đây không phải là nguyên nhân duy nhất hắn ở lại bên cạnh nàng. Còn có nguyên nhân khác không nói được.

“Có thể. Một tháng một đồng tiền vàng. Bao ăn ở.” Khắc Lôi Nhã lạnh lùng nói, “Việc người cần làm chính là nghe theo điều khiển của ta.” Thủy Văn Mặc thực lực không tầm thường này vì sao muốn lưu lại, nàng không rõ. Nhưng nếu tự hắn đưa tới cửa, không nhận thật uổng phí. Hắn tới rất đúng lúc.

“À?” Thủy Văn Mặc kêu lên, “Tiện nghi như vậy?”

“Người ghét bỏ cái lông. Ta còn miễn phí đấy.” Phong Dật Hiên miệng thối, khó chịu khinh miệt Thủy Văn Mặc lòng tham không đáy.

“Đó là người làm màu, người phạm X, tự tìm, ta...” Thủy Văn Mặc lắc nhai.

“Ta xé nát cái miệng chó của người giờ. Người vĩnh viễn đều không thể nhả ra răng ngà.” Phong Dật Hiên tức giận mắng.

“Người có thể khạc ra răng ngà? Ói ra cho ta xem!” Thủy Văn Mặc phấn khởi phản kích.

Khắc Lôi Nhã mắt diếc tai ngơ hai thiếu niên đánh nhau sau lưng, vừa đi vừa nghĩ.

Quý tộc của thành Ni Á hợp lại đưa thiệp mời, hy vọng Khắc Lôi Nhã đến dự bữa tiệc họ cố ý chuẩn bị.

Chiêu đãi tẩy trần là giả. Thử dò xét, thị uy mới là thật.

Thành chủ nào cũng sẽ gặp phải chuyện như vậy. Các quý tộc bản địa muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất cho mình. Khó trách có thành chủ ra chính sách mới thương hại đến lợi ích của bọn họ. Họ muốn sớm đề phòng. Dịch bệnh lần này đã khiến thành Ni Á bị thương tổn nặng nề. Mặc dù có vật liệu cứu tế của đế đô nhưng chỉ có thể giải quyết một phần của vấn đề. Những quý tộc này không chế rất nhiều thương hội và cửa hàng. Khắc Lôi Nhã sợ họ sẽ nhân cơ hội mà buôn bán vật liệu giá cao.

Ban đêm, Khắc Lý Phu tìm được Khắc Lôi Nhã ở thư phòng.

Khắc Lý Phu bày ra bùa ma pháp, ngăn chặn tất cả cảm ứng của ma pháp, xác định không ai có thể nghe được cuộc nói chuyện của họ, mới mang khuôn mặt nặng nề, ngồi xuống.

“Sư phụ? Có chuyện gì sao?” Khắc Lôi Nhã nhìn gương mặt Khắc Lý Phu nặng nề liền biết chuyện không đơn giản.

“Khắc Lôi Nhã, hoa văn trên tay người có biện pháp cởi bỏ.” Khắc Lý Phu phun ra một câu như thế.

Lôi Nhã ngơ ngẩn. Có thể cởi bỏ dấu ấn của chi thần Hắc Ám?! Người nào có thể làm được?

“Thần Tinh Linh.” Khắc Lý Phu khốn đốn, khó khăn nói, “Dấu ấn này chỉ có chi thần Hắc Ám và chi thần Tinh Linh mới có thể cởi bỏ.”

Khắc Lôi Nhã sửng sốt. Cũng là thần?

“Tinh linh ẩn cư xưa nay, không thích loài người. Nhưng tinh linh đều thuần khiết, thiện lương. Nếu như có thể khiến họ thần phục mà cởi bỏ dấu ấn cho người trước khi lời nói kia linh nghiệm...” Khắc Lý Phu cau mày, không nói tiếp. Hiển nhiên hẳn cũng thấy chuyện này là không có khả năng. Đừng nói là không vào được rừng Tinh Linh. Coi như có thể vào, các tinh linh cũng không cho loài người tiến gần thần điện của họ một bước. Càng không gọi ra thần Tinh Linh.

“Sư phụ.” Khắc Lôi Nhã cười mềm mỏng, “Con biết rõ tâm ý của người. Chuyện này không thể cưỡng cầu được. Con sẽ nỗ lực trong thời gian này, khiến mình mạnh mẽ hơn. Nhưng nếu có một ngày con không chống lại được lời nói kia, cũng xin người không nên khổ sở. Người còn phải sống tốt hơn nữa.”

“Khắc Lôi Nhã ~~” thanh âm Khắc Lý Phu có chút ghen ngào, “Đừng nói những thứ này. Lúc ta còn trẻ từng cứu một tinh linh. Chờ con xử lý xong chuyện thành Ni Á, chúng ta đi rừng Tinh Linh tìm hắc, thử vận khí một chút.”

“Vâng, sư phụ.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười, gật đầu. Mặc dù hi vọng rất nhỏ, nhưng tâm ý này của Khắc Lý Phu làm nàng cảm động không thôi.

“Nghỉ ngơi sớm một chút, đừng để mình mệt mỏi.” Khắc Lý Phu dặn dò.

“Dạ, sư phụ, con sẽ xử lý mọi chuyện nhanh nhất. Sau khi giải quyết những quý tộc kia con liền giao lại mọi chuyện cho Hi Tư. Sau đó chúng ta lên đường.” Khắc Lôi Nhã gật đầu, mỉm cười.

“Ừ, ta đi ngủ. Già rồi, không chịu được giăng co.” Khắc Lý Phu ngáp dài.

“Sư phụ, người lau dấu son môi trên mặt rồi hãy ngủ.” Khi Khắc Lý Phu đi ra thì nghe được tiếng cười khẽ của Khắc Lôi Nhã truyền đến từ phía sau. Khắc Lý Phu đại quýnh, vội vươn tay lau mặt. Đây là của cô gái xinh đẹp may y phục lưu lại trước khi hân rời đi.

Dịch bệnh đã được khống chế. Thánh tử và Thánh nữ điện hạ liền cáo từ. Lãnh Huyền Huyền lưu luyến không rời, nín chặt vạt áo của Khắc Lôi Nhã không thả.

“Huyền Huyền, ngoan nào, ca ca và Thánh nữ tỷ tỷ đang chờ muội đấy.” Khắc Lôi Nhã bất đắc dĩ ôm Huyền Huyền nho nhỏ lên xe ngựa.

“Tỷ tỷ phải đến thăm muội đấy. Tỷ không đến thăm muội, muội sẽ để ca ca dẫn muội tới gặp tỷ.” Lãnh Huyền Huyền ôm cổ Khắc Lôi Nhã thật chặt, nói.

“Ừ ừ, được.” Khắc Lôi Nhã gật đầu lấy lệ.

“Không thể qua loa với muội, nhất định phải tới thăm muội.” Lãnh Huyền Huyền ôm chặt cổ Khắc Lôi Nhã nghiêm túc nói. Chợt nàng nhỏ giọng, chỉ đủ cho hai người nghe: “Tỷ tỷ, về sau, tỷ nhớ chăm sóc thật tốt cho ca ca nha.” Không ai thấy được trong chỗ sâu trong con người của Lãnh Huyền

Huyền thoáng qua một tia sáng. (ấu giê, Vân ca và Nhã tử, ấu giê. Ta thích Huyền Huyền quá ^_^)

Cái gì? Khắc Lô Nhã kinh ngạc đồng thời cũng nổi lên nghi ngờ. Lời này là có ý gì?

“Được rồi, Huyền Huyền, đi nha.” Lãnh Lăng Vân đi lên trước, ôm Lãnh Huyền Huyền, cương chiều nói.

“Tử tử, hẹn gặp lại.” Lãnh Huyền Huyền vùi trong ngực Lãnh Lăng Vân, lộ ra cái đầu nhỏ, cười nói.

Lãnh Lăng Vân ôm Huyền Huyền lên, rồi xoay người, có chút áy náy nhìn Khắc Lô Nhã, nói: “Thật ngỡ ngàng. Mấy ngày này khiến người phiền toái rồi. Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra với đứa nhỏ này nữa. Nó chưa bao giờ nói chuyện với người lạ, lại có thể thân cận với người như vậy.” Đây là câu nói dài nhất của Lãnh Lăng Vân với Khắc Lô Nhã từ khi nàng biết hẳn tới nay.

Khắc Lô Nhã khẽ nhú mi, cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng lại không nghĩ ra được kỳ quái chỗ nào.

Thánh nữ điện hạ cũng đi tới, nói lời cáo biệt.

Xe ngựa chậm rãi rời phủ thành chủ, biến mất trong tầm mắt mọi người. Tần Diêm lại lặng yên không tiếng động đứng trở về sau lưng Khắc Lô Nhã. Hắn co gập nhìn vị trí vốn thuộc về mình bị chen lấn. Có hai người nữa cũng một tắc không rời sau lưng nàng.

Xe ngựa dần dần đi xa. Lãnh Lăng Vân ôm Lãnh Huyền Huyền. Nàng rúc vào trong ngực hắn, dần dần ngủ thiếp đi.

Liễu Tuyết nhìn vẻ mặt cương chiều, dịu dàng của Lãnh Lăng Vân, trong lòng cực kỳ phức tạp. Nàng suy nghĩ khi nào thì hắn có thể lộ vẻ mặt như

thế với mình. Chỉ trước mặt muội muội hăn mới tình cảm như vậy. Trước mặt người khác thì không bao giờ. Tuy rằng hăn sẽ mỉm cười với mỗi người nhưng Liễu Tuyết biết, đó không phải là nụ cười chân thành. Thật hâm mộ cô bé Huyền Huyền này, có thể được hăn giành sự yêu thương cho nàng.

Lãnh Huyền Huyền từ từ nhắm hai mắt, khước miệng mỉm cười thản nhiên. Hình như nó mơ thấy chuyện tốt gì đó.

Lãnh Lăng Vân cúi đầu nhìn khước miệng hiện ra nụ cười mỉm thản nhiên của Lãnh Huyền Huyền. Hăn cũng nở nụ cười như vậy khiến Liễu Tuyết mất hồn.

Không ai biết Huyền Huyền mơ thấy gì, cũng không biết tin đồn nửa thật nửa giả đó. Đôi mắt màu tím có năng lực nhìn rõ tương lai. Nhưng không phải đôi mắt của Thánh tử điện hạ, mà là của Lãnh Huyền Huyền!

Lãnh Huyền Huyền có thể nhìn thấy tương lai!

Có năng lực nhìn rõ tương lai nên Lãnh Huyền Huyền phải trả giá bằng thân thể yếu ớt nhiều bệnh. Lần đầu tiên Huyền Huyền nhìn thấy Khắc Lô Nhã đã biết mệnh bàn của nàng thích hợp nhất với mệnh bàn của ca ca. Hai người sẽ ở chung một chỗ!!! (ye ye, thế là chính xác oa oa oa ha ha)

Hôm sau, Khắc Lô Nhã mang Hi Tư và Tần Diêm, Phong Dật Hiên, Thủy Văn Mặc cùng đi tới bữa tiệc các quý tộc tổ chức vì nàng.

Bữa tiệc tổ chức tại nhà của một quý tộc trong thành Ni Á.

Khi xe ngựa của Khắc Lô Nhã tới cửa, thanh âm kéo dài của người hầu kêu lên thành chủ đại nhân đến, thông báo cho các quý tộc rằng nhân vật chính cuối cùng cũng tới.

Khắc Lô Nhã mặc váy lễ phục màu xanh nhạt, chói lọi xuất hiện ở cửa. Khiến người ta phải liếc nhìn một lần nữa chính là ba mỹ nam sau lưng

nàng. Mỗi người đều có phong cách riêng. Lập tức có không ít ánh mắt ghen tỵ của quý phụ và thiếu nữ hâm mộ bắn sang. Có người ác độc suy đoán đây là nam nô mà Khắc Lôi Nhã bỏ tiền ra mua. Mặc dù danh tiếng của nàng đã vang rất xa rồi nhưng vẫn đánh chết không thừa tính hoa si.

Khắc Lôi Nhã cảm thấy những ánh mắt không tốt trong đại sảnh, cười lạnh trong lòng. Bầy sâu bọ này sợ là đã chuẩn bị biến nàng thành quả hồng mềm mà nắn bóp.

Đáng tiếc, thật không đúng lúc. Mình mặc dù không phải người xấu nhưng tuyệt đối cũng không thể nhận là người tốt gì.

Nếu những người này đã chuẩn bị “đại lễ”, vậy thì mình không nên khách khí. Ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Khắc Lôi Nhã một lần nữa nở nụ cười tuyệt mỹ, mê hoặc lòng người.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 51: Ngõa Nhi Đa Bị Trộm

N

gõa Nhĩ Đa lạnh run. Hắn biết chỉ cần tiểu ác ma này lộ ra nụ cười như vậy là sẽ có người xui xẻo. Hắn dậy lên đồng tình với đám quý tộc trong đại sảnh này rồi.

“Thành chủ đại nhân, ngài đã tới. Chúng ta đợi đã lâu.” Một nam tử trung niên mặc trang phục lộng lẫy đi tới từ giữa đại sảnh. Sắc mặt hắn tái nhợt không bình thường, bước chân lảo đảo, vừa nhìn là biết loại đấm chìm trong tửu sắc lâu ngày. Mặc dù hắn nói chuyện dễ nghe nhưng trong giọng nói không có một tia cung kính nào. Trong mắt bọn hắn, tiểu cô nương này chỉ là hoa si, ý vào thế lực trong nhà mới làm được thành chủ của nơi này. Nhà Hi Nhĩ thì sao? Trời cao hoàng đế xa. Chẳng lẽ bọn họ không thể xử lý được đứa bé chưa dứt sữa này? Vừa uy hiếp vừa dỗ ngọt là được. Nhưng cũng không thể quá mức vì sư phụ của tiểu nha đầu này là đại sư Khắc Lý Phu. May mà hôm nay đại sư Khắc Lý Phu không đến, nếu không thì sẽ gặp khó khăn.

Khắc Lô Nhĩ đi tới trước mặt nam tử trung niên, vẫn mỉm cười như hoa như cũ. Nàng như vậy càng khiến cho nam tử trung niên cực kỳ vui mừng trong lòng. Hắn mừng rằng đứa bé này quả nhiên giải quyết rất dễ dàng.

Khắc Lô Nhĩ thấy tia khinh miệt rõ ràng trong đáy mắt hắn.

“Thành chủ đại nhân, tại hạ là Mạnh Đạt Phúc Lâm. Dịch bệnh lần này thành chủ đại nhân đã thể hiện...” Nam tử trung niên tên Phúc Lâm này chính là kẻ cầm đầu các quý tộc ở thành Ni Á. Hắn lộ ra nụ cười tự cho là ưu nhã, mãnh liệt khen ngợi. Thối phòng trước sau đó nói điều kiện, đây là thủ đoạn thường dùng của bọn hắn.

Vậy mà, rất nhanh nụ cười ưu nhã của hắn liền cứng lại trên mặt.

Bởi vì Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng nâng tay lên, ngăn lại lời hắn định nói.

Đây là hành động vô cùng vô lễ.

Quý tộc trong đại sảnh cũng ngây ngẩn. Mặc dù Khắc Lôi Nhã là thành chủ, nhưng cũng chỉ là Nam Tước nho nhỏ mà thôi. Nàng lại dám có hành động vô lễ như vậy? Thành chủ trước cũng không dám như vậy với bọn họ.

“Thành chủ đại nhân có điều gì muốn nói?” Phúc Lâm cau mày, đè nén mất hứng trong mắt, hỏi.

“Mọi người đều biết, dịch bệnh vừa kết thúc, còn rất nhiều chuyện phải xử lý. Ta cũng cần sự trợ giúp của các vị. Tin tưởng các vị ở đây đều có tâm địa nhân từ, lòng dạ khoan dung.” Khắc Lôi Nhã đứng ở đại sảnh, nói.

Khi Khắc Lôi Nhã nói ra những lời đó, Phúc Lâm và tất cả quý tộc trong đại sảnh đều thay đổi sắc mặt. Lời này ý tứ rất rõ ràng. Khắc Lôi Nhã sẽ tuyệt đối không để bọn họ nâng cao giá cả thương phẩm.

“Thành chủ đại nhân...” Phúc Lâm nở nụ cười, muốn nói gì đó.

Khắc Lôi Nhã liếc mắt một cái, không thèm nhìn hắn mà ngẩng đầu nhìn mọi người trong đại sảnh, nói: “Ta hiểu rõ các vị hôm nay mời ta tới là muốn biểu đạt sự trung thành của chư vị đối với đế quốc. Tin tưởng rằng các vị đã hiệp thương giảm bớt hai thành giá tiền đồ dùng hàng ngày của thương hội bán ra, trợ giúp cư dân của thành Ni Á. Ta còn muốn tuyên bố một chuyện nữa, ta phải đi theo sư phụ Khắc Lý Phu để rèn luyện, mọi chuyện ở đây sẽ vẫn do Hi Tư thay mặt ta giải quyết. Ta tin rằng mọi người sẽ tích cực trợ giúp Hi Tư khôi phục phần vinh của thành Ni Á.”

Khắc Lôi Nhã nói xong, trong đại sảnh hoàn toàn sôi trào.

Mọi người châu đầu ghé tai, sắc mặt của Phúc Lâm càng khó coi hơn. Không ngờ tiểu cô nương này lại ra đòn phủ đầu, trước chụp mũ, sau đó mới nói ra quyết định của nàng.

“Thành chủ đại nhân, ta nghĩ ngài cũng biết, thương hội của chúng ta không dễ dàng mà thành lập. Ở đây lại mới xảy ra dịch bệnh, chúng ta cũng bị thiệt hại nghiêm trọng...” sắc mặt của Phúc Lâm xanh xám, bắt đầu kêu khổ.

“Ý của ngươi là những lời của thành chủ đại nhân đều là rắm thúi à? Đồ chơi trung thành này không đáng bao nhiêu tiền đúng không? Ý của các ngươi là không chỉ không hạ giá thành mà còn muốn tăng giá, kiếm một khoản tiền tai nạn? Rồi sau đó các ngươi hung hăng bóc lột những cư dân sống lại từ cơn dịch bệnh đau khổ đến không muốn sống?” Phong Dật Hiên hung tợn nhìn chằm chằm Phúc Lâm, tức giận mắng. Sau đó hắn đưa tay chỉ đại sảnh trang hoàng hoa lệ, lạnh lùng nói, “Đây chính là cái gọi là thiệt hại nghiêm trọng? Chậc chậc, nhìn một chút xem, đèn treo bằng thủy tinh này giá thị trường là 5000 kim tệ (tiền vàng). Bộ đồ ăn này do thương hội Phong gia sản xuất phải không? Ít cũng phải 2000 kim tệ. Còn có thảm này, cũng là nhập từ Lạp Cách Tạt, cũng phải 8000 kim tệ!”

Phúc Lâm há to miệng, ngu luân. Thiếu niên tóc đen mắt đỏ này là ai? Dám thô lỗ, lớn lối như thế! Thành chủ cũng không quản hắn. Hơn nữa hắn còn nói giá của mỗi thứ chính xác như thế.

“Ngươi! Ngươi là ai? Dám nói năng lỗ mắng như thế!” Phúc Lâm lấy lại tinh thần, gầm lên. Thiếu niên tóc đen mặc dù ăn mặc thỏa đáng nhưng lời nói lại thô lỗ. Không nghe nói thành chủ đồng hành với quý tộc khác, như vậy thiếu niên này nhất định không có bối cảnh gì. Có lẽ xuống tay từ hắn có thể vẫn hồi mọi chuyện.

“Hắn là trợ thủ của ta.” Khắc Lô Nhã cười nhạt nói. Nàng biết câu nói tiếp theo của tiểu tử Phong Dật Hiên đáng chết này tuyệt đối sẽ là “Ta là chồng

chưa cưới của thành chủ đại nhân các người.” Tiếp đó, sắc mặt nàng trầm xuống, lạnh lùng nói, “Chẳng lẽ hãn nói không đúng sao?”

“Đúng...” Phúc Lâm nhất thời mất hồn, sau đó nhỏ giọng nói. Nhưng sau đó hãn lập tức hồi thần, gầm lên, “Dĩ nhiên không đúng. Lòng trung thành của chúng ta với đế quốc có Minh Nguyệt chứng giám.”

“Vậy, Hầu Tước Phúc Lâm đã đồng ý hạ giá thương phẩm xuống hai thành rồi hả?” Khắc Lôi Nhã lại nở nụ cười rục rờ.

“Cái này, ta đồng ý. Chỉ là những thương hội khác...” Phúc Lâm đã cười lên lưng hổ khó xuống, làm bộ khổ sở nhìn những quý tộc khác trong đại sảnh, tiếp tục nói, “Thành chủ đại nhân cũng thấy đấy. Mặc dù nhà ta hơi giàu có, chịu tổn thất trong dịch bệnh nhưng vẫn có thể duy trì. Nhưng những đồng liêu khác...” Hãn hạ giá thì không sao. Cùng lắm thì đóng cửa không bán, đưa thương phẩm cho những thương hội thân thích bán là được. Lợi nhuận kiếm được cũng giống nhau thôi.

“Đúng vậy, thành chủ đại nhân, Hầu Tước Phúc Lâm đại nhân có thể gắng gượng mà qua, nhưng ta lại khó qua.” Một nam nhân mập mạp lập tức đi tới, chen vào.

“Người có thể giảm cân.” Thủy Văn Mặc hừ một tiếng, khó chịu nhìn sâu bọ đầy phòng. Những người này muốn thừa dịp dịch bệnh lần này kiếm một khoản tiền tai nạn nhưng sao lại không biết đến những người đáng thương khác.

“Người là ai? Ta nói chuyện với thành chủ đại nhân mà người dám chen miệng?” người mập mạp kia vừa nghe Thủy Văn Mặc đâm chọc chỗ đau của hãn, mượn cơ hội phát tác.

Trong đại sảnh ồn ào cả lên. Nhiều đầu mâu nhắm ngay Thủy Văn Mặc. Thật vất vả thành chủ mới lộ ra bím tóc, có thể không bắt sao? Chỉ là tùy

tùng của thành chủ mà thôi. Một tên bình dân đê tiện lại dám vô lễ với quý tộc như vậy. Hẳn chỉ có thể có kết cục là bị cắn chết.

Thủy Văn Mặc lại hừ một tiếng, không chút để ý chuyện vừa rồi.

“Thành chủ đại nhân, người cũng thấy đấy. Tùy tùng của người dám vô lễ với ta như thế. Một bình dân lại dám khiêu khích quyền uy của quý tộc. Ta thỉnh cầu người nghiêm trị không tha! Lập tức hạ lệnh cắn chết hẳn.” Tên mập mạp chết bầm lòng đầy căm phẫn, nói đến nước miếng văng khắp nơi.

Khắc Lô Nhã liếc mắt nhìn Văn Mặc, hạ thấp giọng chỉ cho mấy người bọn hắn nghe được: “Thủy Văn Mặc, nước miếng hẳn phun lên tóc người rồi.”

Ngay sau đó, sắc mặt Thủy Văn Mặc sung huyết, đỏ bừng lên. Đó là biểu hiện sự giận dữ của hắn.

“Vụt” một tiếng, Thủy Văn Mặc rút kiếm, Đấu Khí màu tím ngay lập tức tỏa ra, vô cùng chói mắt. Một đạo Đấu Khí hoa lệ bổ vào tên quý tộc mập mạp.

Một vết nứt thật sâu nứt ra trên sàn nhà trải thảm đỏ đến tận giữa hai chân của tên mập mạp. Nếu đi lên một chút xíu nữa thôi thì tính mạng của tên mập đã không giữ được.

Trong đại sảnh ngay lập tức im lặng lại.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

Thiếu niên tuấn mỹ đó là Đại Kiếm Sư! Hắn còn là người rất nguy hiểm. Động một chút là rút kiếm ra! Hoàn toàn không xem trường hợp và đối tượng! Vừa rồi hẳn chỉ cần hơi dùng thêm chút lực, tính mạng của tên quý tộc béo mập liền khó bảo toàn!

Chân của tên mập mạp rốt cuộc có phản ứng, không ngừng run rẩy.

“Người, người...” Tên mập ngay cả một câu đầy đủ cũng không nói được, chỉ có thể run run chỉ vào Thủy Văn Mặc. Hắn rất hoảng sợ. Người nguy hiểm như thế lại ở bên cạnh thành chủ.

Những quý phụ và thiếu nữ thêm thường Thủy Văn Mặc trước đó trong lòng cũng toát ra lãnh khí. Bọn họ nhất trí bỏ đi ý tưởng quyến rũ Thủy Văn Mặc trong bữa tiệc.

“Ai nha, ha ha. Thật là ngượng ngùng. Hộ vệ của ta vốn là như vậy. Nhìn thấy người bất kính với ta liền mất khống chế.” Khắc Lôi Nhã cười tươi như hoa, “Về phần đại nhân này muốn cắn chết hắn, sợ rằng hơi khó. Trong thành Ni Á này có ai có thể làm đối thủ của hắn đây?” Lời xin lỗi này có chút thành ý nào sao? Có sao? Có sao? Rất rõ ràng rằng chẳng những không có mà còn có phần hả hê.

Trong đại sảnh yên lặng.

Sắc mặt của mọi người khó coi đến cực điểm. Rất nhiều người muốn nói gì đó nhưng lại e ngại có Khắc Lý Phu làm hậu thuẫn của Khắc Lôi Nhã, không dám nói nặng lời.

Phúc Lâm nhíu mày, suy nghĩ làm sao để xoay chuyển tình huống.

“Khụ khụ ~~” chợt Khắc Lôi Nhã nghiêm mặt, nhẹ nhàng ho khan, làm bộ nói: “Thủy Văn Mặc, sao ngươi lại có thể làm vậy với vị đại nhân này?”

Vừa nghe, sắc mặt mọi người hơi dịu lại, xem ra thành chủ đại nhân sẽ vì thể diện mà trách cứ hộ vệ của mình

Sắc mặt Phúc Lâm cũng hơi dịu lại. Tiểu nha đầu này cũng được đấy chứ, biết tiến thoái.

“A, là lỗi của ta.” Thủy Văn Mặc quệt quệt khóe miệng, không cam lòng mà trả lời.

“Đúng thế. Người sai rồi. Lần sau nếu gặp tình huống như thế, không cần lưu tình, cứ một kiếm chém thành hai khúc là được.” trên mặt Khắc Lôi Nhã lộ ra nụ cười tuyệt mỹ, mê hoặc lòng người, lại phun ra một câu âm hiểm như vậy.

“Đúng, đúng.” Thủy Văn Mặc gật đầu, cười hắc hắc.

“Lần sau nếu nghe lời sẽ tăng tiền công của người.” Lời Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng nhưng lại giống như tảng đá ngàn cân đè trong lòng mỗi quý tộc trong đại sảnh. Như vậy mà lại không sao. Căn bản là không coi trọng thân phận tôn quý, lại càng không coi trọng sinh mệnh của bọn họ.

Mọi người kinh ngạc nhìn Khắc Lôi Nhã. Giờ phút này ai cũng cảm thấy nụ cười của nàng sao mà rợn tóc gáy đến vậy.

“Ha ha, vui lòng dốc sức.” Thủy Văn Mặc vừa nghe thấy, mặt mày liền hớn hở. Dù sao một tháng một kim tệ quả thật quá ít.

“Vậy ta thì sao? Hiện tại ta làm thịt hăn sẽ có tiền công chứ?” Phong Dật Hiên vội vàng chen vào. Phải biết hăn vẫn là người lao động miễn phí.

“Lần sau đi. Xem các người ai nhanh tay hơn.” Khắc Lôi Nhã hời hợt nói.

Tần Diêm vẫn trầm mặc nhìn một màn này, khi nhìn Khắc Lôi Nhã trong mắt hăn thoáng qua một tia sáng.

Ba người không coi ai ra gì mà đối thoại khiến quý tộc trong đại sảnh vừa buồn bực, vừa phẫn hận lại vừa sợ hãi. Không ai dám chen vào lúc này. Hạ nhân của bọn hăn cũng không có thực lực chống lại Đại Kiếm Sư.

Đáy mắt Phúc Lâm là lửa giận ngập trời. Tiểu nha đầu này khinh người quá đáng! Nàng là gì chứ?! Nhất định phải nghĩ biện pháp đem chuyện vô pháp này của nàng tâu lên Hoàng thượng. Để rồi xem!

“Chư vị cũng biết gần đây ta rất bận rộn, cho nên không thể tham dự bữa tiệc này đến cùng. Cống hiến của chư vị với thành Ni Á, trung thành với đế quốc, ta sẽ bẩm báo để Hoàng thượng khen ngợi. Chư vị cứ từ từ hưởng thụ, ta đi trước.” Khắc Lôê Nhã ưu nhã mỉm cười, gật đầu với người trong đại sảnh, sau đó xoay người rời đi.

Mấy mỹ nam tử cũng xoay người theo sau Khắc Lôê Nhã, nghênh ngang rời đi, lưu lại một bầu quý tộc mặt đã biến thành màu gan heo.

Đoàn người ra khỏi cửa chính, Tần Diêm đưa áo khoác nhỏ che nắng cho Khắc Lôê Nhã. Nàng phủ lên, không lên xe ngựa mà bước chậm trên đường. Trong túi áo khoác chứa nhiều thứ Khắc Lôê Nhã cần, còn có Bạch Đế vẫn ngủ say.

Thành Ni Á rốt cuộc phồn vinh như trước. Không ít người nhìn thấy nàng liền chào hỏi, trên mặt đầy cảm kích. Từ không tin tưởng lúc đầu bây giờ đã trở thành sùng kính.

Chợt một cô bé mặc quần bông từ vải vụn cầm một bó hoa tươi vọt tới, đứng trước mặt Khắc Lôê Nhã, giơ hoa lên, cười: “Tỷ tỷ, tặng người.”

Khắc Lôê Nhã nhìn nụ cười thuần khiết của cô bé trước mặt ngây ngẩn cả người. Đáy mắt cô bé là cảm kích và vui mừng thuần khiết nhất.

“Tỷ tỷ giúp mẹ tốt lên. Tỷ tỷ là người tốt.” Cô bé tinh thần bất khuất giơ hoa tươi lên, Khắc Lôê Nhã không nhận liền không để xuống.

“Mai Lý, người làm gì ở đây?” Từ nơi xa truyền đến tiếng trách mắng của người lớn. Sau đó một nam tử trẻ tuổi ăn mặc bình dân vội vàng chạy tới,

trên mặt là sợ hãi. Hắn nhìn Khắc Lôi Nhã, nói: ‘Thành chủ đại nhân, thật xin lỗi, nó còn nhỏ, không hiểu chuyện.’

Trên mặt Khắc Lôi Nhã từ từ hiện lên nụ cười, khẽ khom người đón lấy hoa tươi từ đôi tay nhỏ nhắn. Nàng sờ đầu đứa trẻ: “Cám ơn, hoa rất đẹp.”

Nam tử trẻ tuổi sững sốt. Thân là quý tộc lại là thành chủ đại nhân lại bình dị gần gũi như thế?

“Tỷ tỷ, người sẽ bảo hộ ta và mọi người, phải không?” Cô bé thấy Khắc Lôi Nhã nhận hoa, vui mừng hỏi.

“Mai Lý!” Sắc mặt nam tử trẻ tuổi thay đổi, vội vàng lên tiếng quát và ôm lấy cô bé, lại vội vàng nói xin lỗi với Khắc Lôi Nhã: “Thành chủ đại nhân, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi...”

“Ừ, ta biết rồi. Ta vẫn sẽ bảo vệ mọi người không bị thương tổn. Mãi mãi.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười, cam kết với cô bé đang mang vẻ mặt kỳ vọng.

“Oa, tốt quá!” Cô bé hoan hô, ôm cổ nàng vui mừng nói.

Khắc Lôi Nhã mỉm cười nhìn nam tử trẻ tuổi, nói: “Không cần câu nệ như vậy. Con của người rất đáng yêu. Sau này nếu có việc hãy tới phủ thành chủ tìm người thay mặt thành chủ. Hắn sẽ giúp các người.”

“Cám ơn thành chủ. Cám ơn thành chủ.” Nam tử trẻ tuổi liên tục nói cảm tạ không ngừng.

Ngõa Nhĩ Đa âm hiểm hỏi: “Khắc Lôi Nhã, người tốt bụng như thế từ khi nào?” Hỏi xong hắn liền chờ tiếp nhận cái bấm đoạt mệnh của Khắc Lôi Nhã, nhưng hồi lâu sau cũng không thấy nàng phản ứng.

Khắc Lôi Nhã trầm mặc không nói gì.

Tốt bụng?

Vậy sao?

Vì sao từ này nghe rất châm chọc?

Ngõa Nhĩ Đa thấy Khắc Lôi Nhã không nói gì, liền tệ hại hơn: “Khắc Lôi Nhã, người hôm nay trúng gió gì vậy? Mới vừa rồi còn cười gọi người giết người phân thân. Hiện tại lại thân thiện mà lừa gạt cô bé đáng yêu. Người hôm nay ăn gì không nên ăn hay uống gì không nên uống...” Ngõa Nhĩ Đa lú lú nói không ngừng.

Khắc Lôi Nhã trầm mặc, từ từ đi về phía trước. Nàng đang suy nghĩ gì đó.

Nàng đối diện với một thiếu niên thân hình thấp bé. Bọn họ lướt qua nhau.

Chờ Khắc Lôi Nhã lấy lại tinh thần đã phát hiện thanh âm Ngõa Nhĩ Đa càng ngày càng xa.

Chuyện gì xảy ra vậy?

“Khắc Lôi Nhã, ta xuyên chết người. Người thật ngu ngốc. Ta bị ăn trộm rồi! Lúc tiểu tử kia và người lướt qua nhau thì liền trộm đồ từ túi người. Còn không mau tới cứu ta...” Ngõa Nhĩ Đa tức giận kêu la.

Cái gì?! Khắc Lôi Nhã biến sắc. Thiếu niên mới lướt qua vừa rồi? Dám trộm đồ của nàng. Khắc Lôi Nhã vội vàng sờ túi trong áo khoác nhỏ. Quả nhiên nàng phát hiện túi tiền và ma linh thạch đã không thấy nữa. Bạch Đế vẫn an ổn ngủ. Những vật khác còn ở đây. Chỉ có tiền và ma linh thạch là không thấy nữa.

“Sao vậy?” Phong Dật Hiên hỏi. Hắn phát hiện Khắc Lôi Nhã có chút bất thường.

“Chúng ta bị trộm rồi.” Khắc Lôi Nhã trầm giọng nói.

Sắc mặt mọi người khẽ biến, cũng theo bản năng sờ túi của mình. Chỉ có Thủy Văn Mặc là bình tĩnh vì hắn không có túi tiền, càng không có thứ gì đáng giá.

Sắc mặt Tần Diêm cũng thay đổi. Có người có thể thần không biết quỷ không hay mà trộm tiền trên người hắn!

Phong Dật Hiên giận đến nghiến răng. Có người không có mắt dám trộm từ trên người hắn! Tìm được tên ăn trộm này phải đánh đến mẹ hắn cũng không nhận ra!

Khắc Lôi Nhã trầm mặt, xoay người đi phía trước, lạnh lùng nói: “Đi theo ta.”

Nếu như chỉ là trộm tiền, Khắc Lôi Nhã sẽ không bắt tên ăn trộm.

Nhưng trộm cái gì không trộm, lại trộm người.

Ngõa Nhĩ Đa cứ như vậy mà bị trộm đi!

Đây là một tên đạo tặc ưu tú. Vô cùng ưu tú là đẳng khác.

Khắc Lôi Nhã trầm mặt đi theo chỉ dẫn của Ngõa Nhĩ Đa đi qua hai con đường về phía một ngõ nhỏ sâu hút. Ngõ nhỏ này vô cùng yên lặng, không có bất kỳ người nào. Đi đến cuối, phía bên phải xuất hiện một cánh cửa. Biển hiệu xiêu vẹo phía trên cho thấy đây là một quán trọ.

Khắc Lôi Nhã đẩy cửa đi vào. Bên quầy có người đang dựa vào, gà gật ngủ. Nghe tiếng cửa mở liền ngẩng đầu nhìn đoàn người Khắc Lôi Nhã muốn nói gì đó. Nhưng Khắc Lôi Nhã đã búng ngón tay, một quả cầu lửa nhỏ bay đến trước mặt lão bản, chớp chớp hai cái rồi tắt.

Lão bản há to miệng, không nói được câu nào. Ma Pháp Sư! Tiểu điểm không tiếng tăm gì của hắn lại có Ma Pháp Sư xuất hiện.

“Chúng ta tìm người. Lát nữa nếu có bất kỳ tiếng động gì người cũng không cần để ý. Tất cả tổn thất lát nữa ta sẽ bồi thường.” Phong Dật Hiên cắn răng nghiêng lợi, giận dữ nói.

Khắc Lô Nhã không nói lời nào, trực tiếp đi lên lầu.

Thanh âm đánh trống reo hò của Ngõa Nhĩ Đa vang lên không ngừng: “Khắc Lô Nhã, sao người lại điên như vậy? Một người sống lớn như ta cũng để bị trộm. Hắn sờ đến túi tiền trên người mà người cũng không biết à?”

Mặt Khắc Lô Nhã đen lại, một đường hướng về căn phòng Ngõa Nhĩ Đa chỉ. Đây là lần đầu tiên nàng bị trộm.

“Thủy Văn Mặc, người trông coi cửa sổ. Tẩn Diêm, người canh giữ ở cửa.” Khắc Lô Nhã nổi giận. Ngay cả cảm giác bị trộm cũng không có!

“Sao người biết được là ở đây?” Phong Dật Hiên nghi hoặc nhìn cánh cửa phòng.

“Trên túi tiền ta có bầy Ma Pháp Trận nhỏ.” Khắc Lô Nhã nói qua loa.

Phong Dật Hiên hiểu ra. Sau đó hắn nhấc chân một cước đạp bay cửa. Thủy Văn Mặc lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xông về phía cửa sổ chặt đứt đường lui của tên trộm. Tẩn Diêm canh ở cửa.

Phong Dật Hiên cười gằn, nắm chặt quả đấm đến nỗi vang lên tiếng răng rắc vang dội. Hôm nay không đánh cho tên đạo tặc này thành bánh bao, hắn không tên là Phong Dật Hiên nữa.

Ngay sau khi cửa bị đá vỡ, người trong phòng phản ứng lại liền chạy về cửa sổ. Nhưng cửa sổ đã có Thủy Văn Mặc ở đó. Cửa phòng cũng có một chiến sĩ canh chừng.

“Chạy đi đâu?” Phong Dật Hiên cười gằn.

Khắc Lô Nhã quan sát thiếu niên đạo tặc trong nhà. Hắn mặc y phục mộc mạc, thân thể cao gầy, tóc màu nâu để đến ngang trán che đi hai hàng lông mày. Một đôi mắt to đen nhánh cảnh giác nhìn bọn họ.

“Trả lại đồ cho các người. Thả ta đi.” Thiếu niên đạo tặc vội vàng mở miệng. Tình thế trước mắt hắn hiểu. Vốn nghĩ là dê béo không ngờ mỗi một người lại là cao thủ, lợi hại như vậy. Thật là thất sách. Thiếu niên đạo tặc vội vàng lấy túi tiền đã trộm được đặt lên bàn. Trong đó có mảnh ma linh thạch của Khắc Lô Nhã. Tất cả mọi thứ vẫn còn nguyên.

Khắc Lô Nhã trầm mặc, bước lên cầm lấy túi tiền và ma linh thạch thả lại trong túi xách.

“Thả người cũng được. Chờ ta đánh người đến không ai nhận ra đã.” Phong Dật Hiên xắn tay áo, bắt đầu động thủ.

Khắc Lô Nhã lại chặn trước mặt Phong Dật Hiên, đến gần thiếu niên đạo tặc. Hắn đối mắt với nàng, lui từng bước về sau. Nữ tử này khiến cho hắn cảm thấy áp lực đến khó tả.

“Tên người là gì?” Khắc Lô Nhã nhìn thiếu niên gầy yếu trước mắt, hỏi.

Thiếu niên căn cứ môi, không nói gì.

Khắc Lô Nhã liền cười lạnh: “Không trả lời ta sẽ cho bọn họ lột sạch người rồi đưa đến nhà giam. Không cần đến Thẩm phán vì ta chính là thành chủ của cái thành này.”

Thiếu niên nhìn ánh sáng lạnh lẽo ra trong mắt nàng, sợ run cả người, nhỏ giọng nói: “Ta tên là Ái La Hạ Thiên.”

Mọi người nghe Khắc Lôi Nhã uy hiếp cũng giựt giựt khóe miệng. Đây là uy hiếp kiểu gì vậy? Lột sạch quần áo? Đưa đến nhà giam là được rồi, lại còn muốn lột hết quần áo?

“Được lắm, Hạ Thiên. Nói đi, tại sao ngươi muốn trộm đồ?” Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt nói, kéo một cái ghế qua, ngồi xuống, bảo Tần Diêm đóng cửa lại.

“Ta là một đạo tặc.” thanh âm Hạ Thiên không có ý khiếp sợ. Ngược lại còn ưỡn ngực ra, đúng lý hợp tình mà nói. Ý hấn chính là hấn đạo tặc, trộm đồ là chuyện phải làm. Nhưng Khắc Lôi Nhã phát hiện ra lời nói của hấn có sự kiêu ngạo.

“Ngươi còn trộm những thứ khác phải không? Giao ra hay để bọn ta soát người?” Khắc Lôi Nhã lạnh lùng phun ra một câu với Hạ Thiên.

“Ôi mẹ nó. Khắc Lôi Nhã, ngươi muốn đen ăn đen à?” Ngõa Nhĩ Đa la hoảng lên.

Khắc Lôi Nhã không nói lời nào. Nói nhảm. Bản lĩnh của đạo tặc này bọn họ đã được lĩnh giáo. Người như vậy không trộm được đồ tốt mới là lạ. Hơn nữa hấn vẫn túm thật chặt một cái túi trong tay.

Hạ Thiên phần hện nhìn Khắc Lôi Nhã, cắn răng, đưa cái túi còn lại trong tay ra.

Khắc Lôi Nhã không khách khí đưa tay nhận. Sau đó nàng bắt đầu tìm kiếm đồ trong túi. Có bảo thạch, có dây chuyền vòng tay, tất cả đều không tầm thường.

“Khắc Lôi Nhã, ngươi thích những thứ này? Về nhà ta đi, ngươi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.” Phong Dật Hiên ngồi chồm hồm xuống, nhìn Khắc Lôi Nhã đảo loạn đồ trong túi, cười nói.

Khắc Lôi Nhã nhìn cũng không nhìn những thứ châu báu kia, vứt thẳng qua một bên. Những thứ này đều vô dụng. Tận cùng bên trong túi có một quyển sách. Khắc Lôi Nhã lấy ra, liền bị chữ trên bìa hấp dẫn.

Là Trung văn! Đích thực là Trung văn.

Liên Hoa Bảo Giám.

Bốn chữ phỏng Tống (một kiểu chữ Hán trong in ấn) in rõ ràng phía trên.

“Người trộm thứ này ở đâu?” Khắc Lôi Nhã cau mày, cầm sách hỏi Hạ Thiên.

“Không biết. Ta ăn trộm của nhiều người như thế sao biết được là của ai.” Hạ Thiên hừ một tiếng, trả lời đầy khinh thường.

“A, vậy cũng tốt. Phong Dật Hiên, lột sạch y phục hắn, trói lại rồi mang đi.” Khắc Lôi Nhã đứng lên, nhàn nhạt phân phó.

“Ta nói. Ta nói.” Hạ Thiên hoảng sợ, khoát tay liên tiếp, vội vàng nói: “Cái này ta trộm của một đạo tặc khác.”

“Nói vậy là người không biết trên này viết gì?” Khắc Lôi Nhã quơ quơ sách trong tay, hỏi.

“Không biết cái thứ méo mó gấp khúc đó là gì. Ta đang định vứt nó đi đây.” Hạ Thiên rất phối hợp mà trả lời nàng.

Khắc Lôi Nhã không nói gì nữa mà cúi đầu lật qua lật lại quyển sách trong tay. Vừa nhìn, con người nàng lại càng lớn.

Đây là một bản tâm pháp bí tịch!

“Dẫn hắn đi.” Khắc Lôi Nhã cất sách, sau đó dẫn đầu ra khỏi phòng.

“Này, này, người định làm gì? Đồ đã trả cho người. Người cũng lấy được thứ mình muốn. Thả ta đi.” Hạ Thiên tức giận giơ nắm đấm lên. Hắn tưởng mình đã phối hợp như vậy rồi, xong chuyện hắn sẽ được thả.

“Ta đồng ý thả người à?” Khắc Lôi Nhã quay đầu, lộ ra nụ cười sáng lạn.

“Người!” Hạ Thiên giận mà không dám nói gì. Hắn chỉ có thể hung hăng trừng Khắc Lôi Nhã.

Trong ánh mắt nghi ngờ của ba mỹ nam, Khắc Lôi Nhã mang theo Hạ Thiên trở về phủ thành chủ.

Vào thư phòng, Khắc Lôi Nhã bảo mọi người ra ngoài. Nàng muốn nói chuyện với Hạ Thiên một chút.

Phong Dật Hiên rối rắm, lo lắng. Chẳng lẽ Khắc Lôi Nhã coi trọng tên tiểu bạch kiếm một cơn gió cũng có thể thổi bay này?

Phong Dật Hiên thiếu chút nữa rối rắm đến mức gãi tường. Thủy Văn Mặc hả hê nhìn hắn. Tần Diêm không có biểu hiện gì nhưng trong đáy mắt hắn lại hiện lên một tia nghi ngờ.

Trong thư phòng, Khắc Lôi Nhã bày ra bọc ma pháp phòng ngừa cuộc nói chuyện này có người nghe thấy rồi ngồi xuống.

Hạ Thiên phẫn hận nhìn Khắc Lôi Nhã. Hắn bây giờ như dê bị làm thịt vậy. Đánh không lại Khắc Lôi Nhã cũng không thể trốn khỏi đây. Bên ngoài còn có ba người còn cường hãn hơn canh chừng.

“Rốt cuộc muốn làm gì?” Hạ Thiên tức giận hỏi, “Ta cho người biết, quyển sách kia là ta trộm được từ tay đạo tặc khác. Ta cũng xem không hiểu chữ trên đó.”

“Không phải ta muốn hỏi người về quyển sách này.” Khắc Lôi Nhã cười khê, nhàn nhã dựa vào ghế nhìn Hạ Thiên.

“Vậy rốt cuộc người muốn làm gì?” Hạ Thiên cảm tức hỏi.

“Khắc Lôi Nhã, không phải người coi trọng tên tiểu bạch kiếm này chứ? Người nhìn một chút đi. Hắc gầy thành cái dạng gì rồi? Một trận gió cũng có thể thổi bay. Tối thiểu người cũng phải tìm một nam nhân cường hãn có thể áp chế người khác chứ?” Ngõa Nhĩ Đa vừa nói xong liền hồi hận. Quả nhiên, ngay lập tức hãn nhận được cái bấm đoạt mệnh.

“Ái La Hạ Thiên, người của gia tộc Ái La – thế gia đạo tặc. Người tự xưng là đạo tặc nhưng hình như chưa qua khảo hạch?” Khắc Lôi Nhã nhàn nhã gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, mỉm cười dịu dàng.

Hạ Thiên ngẩn ra, nhìn Khắc Lôi Nhã đề phòng.

“Khảo hạch của các người thật hà khắc, phải trộm một cái răng nanh rồng.”

“Sao người biết?” Hạ Thiên bật thốt lên. Ngay sau đó hãn liền tỉnh ngộ lại, vội vàng lấy tay che miệng.

“Một cô gái đơn độc đi trộm răng nanh rồng. Có phải quá khó khăn không?” Khắc Lôi Nhã chống cằm, lười biếng nhìn người đứng phía dưới, nhàn nhạt phun ra một câu.

Sắc mặt Hạ Thiên lập tức đại biến. Con người nhìn chăm chăm vào Khắc Lôi Nhã.

“Muốn biết tại sao ta lại phát hiện?” Khắc Lôi Nhã mỉm cười nhìn Hạ Thiên.

Hạ Thiên trầm mặc nhưng ánh mắt lại lộ ra mong chờ. Nàng dĩ nhiên muốn biết. Cho tới bây giờ vẫn chưa có người phát hiện ra nàng là nữ. Tại sao

thiếu nữ này mới gặp mặt lần đầu đã nhìn ra?

Khắc Lôi Nhã tươi cười rực rỡ, nhìn Hạ Thiên, sau đó khẽ hé đôi môi đỏ mọng: “Mạn phép không nói cho người.”

“Người!” nét mặt Hạ Thiên từ mong chờ biến thành ảo não. Thậm chí nàng còn có cổ xúc động muốn xông tới đánh bẹp mặt người này. Nhưng đánh không lại nàng được. Aiz...Hạ Thiên cực kỳ rối rắm.

“Theo ta đi. Ta sẽ giúp người trộm được răng nanh rồng.” Khắc Lôi Nhã nở nụ cười mỉa hoặc, thanh âm trầm thấp thuyết phục Hạ Thiên.

“Người, sao người lại nói như vậy? Người có tư cách gì để ta đi theo?” Hạ Thiên hừ một tiếng, khinh bỉ nói.

“Thứ nhất, ta mạnh hơn người. Ta có thể đánh cho mặt người nở hoa, đến khi người đồng ý thì thôi. Thứ hai, ba nam nhân canh chừng bên ngoài đều mạnh hơn người, cũng có thể đánh cho mặt người nở hoa. Thứ ba, sư phụ Khắc Lý Phu của ta cũng có thể đánh cho mặt người đến mức hoa cũng không thể nở, trực tiếp nói lời từ biệt thế giới này.” Khắc Lôi Nhã không chút để ý mà nói, còn thêm một câu, “Dĩ nhiên nếu người nguyện ý, chúng ta chẳng những không đánh người mà còn giúp người trộm răng nanh rồng thành công. Người sẽ vượt qua khảo hạch, trở thành một phần tử chân chính của gia tộc Ái La, thành niềm kiêu ngạo của nhà Ái La.” Khắc Lôi Nhã đánh vào xương sườn mềm của Hạ Thiên. Ái La là thế gia đạo tặc lớn nhất, lâu đời nhất. Nhưng nếu muốn trở thành phần tử đích thực của nhà Ái La phải vượt qua khảo hạch.

Hạ Thiên cau mày, sau đó giãn ra, rồi lại cau mày, lại giãn ra. Tên tuổi của Khắc Lý Phu nàng đã nghe qua. Không nghĩ tới hôm nay lại gặp được đệ tử Khắc Lý Phu vừa mới thu nhận. Nàng chính là Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã?

Lông mày Hạ Thiên giãn ra, cau lại nhiều lần, cả Ngõa Nhĩ Đa cũng cảm thấy rối rắm. Sau đó nàng chậm rãi lên tiếng: “Cần ta trả giá như thế nào?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 52: Gặp Tập Kích Của Rồng

K

hắc Lôì Nhã cười. Cô gái này rất thông minh, hơn nữa còn là đạo tặc vô cùng lợi hại. Nàng biết được ở thế giới này muốn bảo vệ mình, bảo vệ những người và vật mà mình quan tâm chỉ có mạnh thôi thì không đủ. Nàng cần sự ủng hộ, cần người có thể trợ giúp mình. Thu nạp đạo tặc ưu tú này trăm lợi mà không có một hại nào.

“Tạm thời ta chưa nghĩ ra. Người yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để người vượt qua giới hạn của mình.” Về mặt Khắc Lôì Nhã thành thật, nghiêm túc, nói.

“Thật?” Hạ Thiên khẽ cau mày, cảnh giác nhìn Khắc Lôì Nhã.

“Thật.” Khắc Lôì Nhã gật đầu, “Ta thề. Mỗi người đều có ranh giới cuối cùng của mình. Ta cũng có nên ta cũng rất rõ ràng. Xúc phạm đến ranh giới cuối cùng thì không thể dễ dàng tha thứ được.”

Hạ Thiên nhìn ánh mắt sáng quắc của Khắc Lôì Nhã thật lâu không nói gì.

“Người cải trang thành nam hài cũng là để tự bảo vệ mình không gặp phải phiền toái mà thôi. Hiện tại sẽ không có chuyện gì nữa. Chúng ta sẽ bảo vệ người thật tốt. Người nhìn ai không thuận mắt cứ đánh thoải mái. Mọi chuyện còn lại chúng ta sẽ giải quyết.” Khắc Lôì Nhã nhú mày, nói.

“Thật?” Hạ Thiên mừng rỡ. Mặc dù nàng cải trang thành nam hài nhưng bề ngoài thanh tú nên gặp không ít phiền toái. Có quý tộc không chỉ nuôi nữ hài đồng mà còn có hứng thú cả với nam hài đồng thanh tú, muốn nhúng chàm họ. Mỗi lần nàng đều chạy thoát từ trong nguy hiểm cách gang tấc.

Tuy rất phần hận những thứ biến thái đó nhưng không thể trả thù. Bây giờ nghe Khắc Lôi Nhã nói như thế đương nhiên là rất vui mừng.

Ngõa Nhĩ Đa mím môi, im lặng. Tiểu ác ma Khắc Lôi Nhã này thật biết cách nắm xương sườn mềm của người ta. Uy hiếp dụ dỗ, làm cho người ta không thể không lên thuyền giặc. Nhưng không nghĩ tới thiếu niên gầy yếu này thì ra là nữ tử, còn là người của gia tộc Ái La. Đây là thế gia đạo tặc đứng đầu thế giới này. Cái gì họ cũng dám trộm, cái gì cũng có thể trộm. Có tin đồn rằng đạo tặc ưu tú nhất trong lịch sử của bọn họ thậm chí còn có thể lén vào chủ điện của thần điện Quang Minh trộm đồ. Người đó còn cắt một nhúm tóc của Giáo Hoàng! Gia tộc kinh khủng như vậy, người đời không thể trêu chọc được. Chọc vào họ, không chừng một ngày nào đó tỉnh lại bộ vị kia cũng không còn. Nhưng muốn chính thức trở thành một thành viên của gia tộc cũng không dễ dàng. Họ phải thông qua khảo hạch vô cùng gian nan.

“Thật. Sau này người có thể khôi phục thân phận nữ nhi để ra ngoài.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười, trịnh trọng gật đầu bảo đảm. Có cô gái nào không yêu cái đẹp? Có cô gái nào lại nguyện ý ăn mặc dơ dáy cơ chứ.

“Được. Đây chính là người nói. Không thể ép ta làm chuyện không muốn làm.” Hạ Thiên vui mừng nói, “Nếu ta có chỗ hữu dụng cho người, ta nhất định sẽ làm hết sức nếu trong khả năng của mình.”

“Đồng ý.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười rục rờ.

“Từ hôm nay trở đi Hạ Thiên trở thành thành viên của chúng ta.” Khắc Lôi Nhã trịnh trọng giới thiệu với mọi người, “Hạ Thiên, đây là Thủy Văn Mặc. Đây là Phong Dật Hiên. Vị này là kỵ sĩ của ta, Tần Diêm. Về sau xin mọi người ở chung thật tốt.”

“Người là nữ?” Thủy Văn Mặc cau mày quan sát Hạ Thiên.

“Ha ha, rất tốt, rất tốt.” Phong Dật Hiên cười đến mức mắt híp lại thành một đường. Thì ra là như vậy, ha ha, thật tốt quá. Là nữ chứ không phải là tiểu bạch kiểm.

“Nhìn cái gì!” Hạ Thiên cực kỳ khó chịu với ánh mắt của Thủy Văn Mặc. Nàng giận dữ mắng mỏ: “Có tin buổi tối ta trộm toàn bộ y phục của người để ban ngày người phải trần truồng mà ra cửa không?”

“Ta không ngốc như vậy. Người trộm sạch thì ta không ra khỏi cửa là được.” Thủy Văn Mặc bắt đầu đấu võ mồm với Hạ Thiên.

“Người tùy tiện chọn một phòng trong phủ thành chủ. Hai ngày nữa chúng ta sẽ rời nơi này. Ta muốn đi rừng Tinh Linh. Trên đường sẽ đi ngang qua Long mạch. Đến lúc đó ta sẽ nghĩ biện pháp giúp người đạt được nguyện vọng.” Khắc Lôi Nhã dặn dò Hạ Thiên.

“Được.” Hạ Thiên không để ý tới Thủy Văn Mặc nữa. Nàng quay lại, gật đầu với Khắc Lôi Nhã.

“Ồ, tiểu mỹ này này từ đâu tới?” Lúc này, thanh âm bi ối của Khắc Lý Phu truyền đến từ cửa đại sảnh, tiếp theo Khắc Lý Phu vọt vào như một cơn gió.

“Sư phụ, đây là Ái La Hạ Thiên vừa mới gia nhập, nàng...” Còn chưa nói xong, Hạ Thiên đã la hoảng lên. Bởi vì lão háo sắc Khắc Lý Phu đã vén váy của nàng lên.

“Sư phụ!” Khắc Lôi Nhã giận dữ.

“Khắc Lôi Nhã, người này thật sự là đại sư Khắc Lý Phu sao?” Hạ Thiên che váy, lòng vẫn còn sợ hãi. Nàng núp sau lưng Khắc Lôi Nhã, lộ ra cái đầu nhìn lão đầu háo sắc đang cười to. Mặc dù sớm nghe nói Khắc Lý Phu cái gì cũng tốt nhưng rất háo sắc. Nhưng lại không nghĩ hẳn vừa gặp mặt người ta liền hành động như thế.

Khắc Lôi Nhã nhìn nụ cười bỉ ổi của Khắc Lý Phu, tức giận nói: “Sư phụ, ta cảnh cáo người. Không cho phép ra tay với Hạ Thiên bằng không ta làm thịt người.”

Khắc Lý Phu bữu môi, không nói gì.

Từ đó về sau, cứ có mặt Khắc Lý Phu Hạ Thiên tuyệt đối sẽ không mặc váy nữa.

Phong Dật Hiên và Thủy Văn Mặc cũng trợn mắt há hốc miệng. Đây là lần đầu tiên bọn hắn thấy được một mặt như vậy của đại sư Khắc Lý Phu.

Một ngày cãi nhau ầm ĩ cũng qua.

Màn đêm phủ xuống, vạn vật không tiếng động.

Khắc Lôi Nhã tựa vào đầu giường, lật xem sách lấy được từ tay Hạ Thiên.

“Khắc Lôi Nhã, đây là vật gì vậy? Chữ trên đó người đọc hiểu?” Ngõa Nhĩ Đa cực kỳ nghi ngờ. Chữ trên đó không giống chữ viết quen thuộc của bọn hắn.

“Một chút xiu.” Khắc Lôi Nhã thuận miệng đáp qua loa.

Liên Hoa Bảo Giám, một loại tâm pháp thần bí.

Tổng cộng có mười điều quan trọng.

Khắc Lôi Nhã cảm thấy kỳ quái. Trên đó chỉ có tâm pháp quan trọng thứ nhất, toàn bộ còn lại giống y như đúc nội dung của điều thứ nhất. Nàng lật đến trang cuối cùng mới hiểu được chuyện gì xảy ra. Bởi vì trên đó viết chỉ có luyện thành điều quan trọng thứ nhất rồi đem lực hoa sen dung hợp vào trang sách thì nội dung điều quan trọng thứ hai mới hiện ra. Phải sử dụng cái này.

Khắc Lôi Nhã bày bọc ma pháp, ngồi xếp bằng, bắt đầu theo tu luyện theo khẩu quyết của điều quan trọng thứ nhất.

Ngõa Nhĩ Đa nghi ngờ. Không hiểu Khắc Lôi Nhã đột nhiên làm điều khác thường gì. Nó căn bản không phải chỉ là trong suy nghĩ.

Khắc Lôi Nhã giữ nguyên tư thế trong hai canh giờ. Trong ánh mắt kinh ngạc của Ngõa Nhĩ Đa, trên trán nàng hiện ra một đóa hoa sen nho nhỏ. Đến khi Ngõa Nhĩ Đa nhìn lại thì đóa hoa sen đã biến mất.

Khắc Lôi Nhã lúc này đã tiến vào một cảnh giới kỳ diệu. Một cỗ khí đem theo cảm giác thoải mái khó tả chạy trong tứ chi bách hải. Nàng có thể cảm nhận rõ ràng mọi thứ xung quanh cho dù có nhắm mắt lại. Cảm giác này hoàn toàn khác với việc phán đoán sự tồn tại của vật thể thông qua sự di động của không khí.

Thật lâu sau Khắc Lôi Nhã mới chậm rãi mở mắt.

Ánh mắt nàng đặt trên quyển sách, trên mặt hiện ra nụ cười nhàn nhạt.

Lần này đã nhận được bảo vật rồi.

Khắc Lôi Nhã nằm xuống, nhìn Bạch Đế ngủ ở bên cạnh. Nó vẫn đang ngủ say. Lần trước biến thành hình người, giết chết Ban Ni Mỗ trong nháy mắt đã hao phí rất nhiều lực lượng của nó. Hiện tại phải ngủ say mới từ từ khôi phục lại.

Ngõa Nhĩ Đa thấy không thú vị, chìm vào giấc ngủ. Mặc dù Linh Hồn Thể không cần ngủ nhưng Ngõa Nhĩ Đa vẫn ép mình phải nhắm mắt lại. Theo như lời hắc nói thì làm vậy hắc mới cảm thấy mình vẫn còn là người bình thường.

“Bạch Đế...” Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng vuốt ve lông của nó, đáy mắt hiện lên vẻ phức tạp.

Câu nói sau khi giết chết Ban Ni Mỗ trong nháy mắt, nàng vẫn nhớ như in.

Khế ước của ta và người, mau lớn lên thôi.

Khắc Lô Nhã siết chặt năm đấm.

Mạnh mẽ, nhất định phải mạnh mẽ!

Đáy mắt nàng lạnh lùng, ánh mắt nhìn Bạch Đế cũng càng ngày càng lạnh. Trong đó có cả không cam lòng và bức rứt.

Bởi vì khế ước của nàng và Bạch Đế chính là khế ước chủ tớ.

Nhưng chủ nhân không phải Khắc Lô Nhã mà là Bạch Đế!!!!

Chỉ có không ngừng lớn mạnh mới có thể áp đảo Bạch Đế, mới có thể thay đổi khế ước.

Lúc đó nàng mới có thể trở thành chủ nhân của nó!

Nhất định phải mạnh mẽ lên, thay đổi khế ước chủ tớ với Bạch Đế! Khắc Lô Nhã hít một hơi thật sâu, chậm rãi nhắm mắt lại.

Hai ngày sau, Khắc Lô Nhã đã xử lý ổn thỏa mọi chuyện, giao lại cho Hi Tư thay mặt thành chủ. Cư dân thành Ni Á vui vẻ tiễn xe ngựa của nàng rời khỏi thành.

“Người thật là được lòng dân.” Hạ Thiên, Khắc Lô Nhã, Tần Diêm ngồi chung một xe ngựa. Hạ Thiên đưa đầu ra ngoài cửa sổ nhìn một đám cư dân thành Ni Á đưa tiễn bọn họ sau xe ngựa, chưa xốt nói.

Khắc Lô Nhã trầm mặc, không nói gì.

Muốn đi rừng Tinh Linh phải đi qua Vưu Ô Tát Lợi – một quốc gia tương đối lạc hậu. Sau đó lại đi qua đầm lầy mù mịt và Long mạch. Giấy thông

hành đã ở trong tay. Mấy ngày trước khi Công Tước Cổ Đốn vừa nhận được tin Khắc Lý Phu muốn mang Khắc Lôi Nhã đi rèn luyện liền lập tức cho người bắt tay vào làm giấy thông hành.

Sau khi cách thành thị khá xa, Khắc Lý Phu cho mọi người thay trang phục bình thường nhất, cưỡi ngựa mà đi. Họ giả trang thành một tiểu đội mạo hiểm đi về phía trước. Như vậy sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái.

Khắc Lý Phu đã nói trước với Khắc Lôi Nhã, nếu gặp chuyện trên đường đi thì bọn họ phải tự giải quyết. Trừ phi nguy hiểm đến tính mạng hẳn mới ra tay. Như vậy mới có kinh nghiệm.

Lời nói rất có đạo lý.

Khắc Lôi Nhã cũng cảm thấy làm như vậy rất tốt.

Nhưng có ai nói cho nàng biết tại sao nơi này lại có rồng không? Không phải ở chỗ ở của rồng mới có sao?

Tại sao khi bọn họ vừa tiến vào khe núi dày đặc sương mù lại gặp phải rồng tập kích?

Có một con rồng ba đầu thật lớn. Một đầu phun cầu lửa, một đầu khạc mũi tên nước, cái còn lại có thể phun ra gió.

Gặp quỷ!

Đây là rồng gì vậy?

“Tâm tình lão tử đang cực kỳ khó chịu! Làm thật các người!” Rồng này lại có thể nói tiếng người!!!

Khắc Lôi Nhã thả ra một tấm chắn bằng lửa chặn lại con rồng lớn đang khạc ra mũi tên nước. Hạ Thiên ở sau lưng nàng nhìn con rồng lớn đang nổi

điên, run rẩy nói: “Khắc Lôì Nhã, ta muốn trộm răng nanh của nó. Nhưng hình như phải tát vào miệng nó hơi nhiều.”

Nói nhảm. Rồng bình thường có một đầu thì chỉ cần vả vào miệng của nó một lần. Con rồng này lại có tới ba cái đầu, ba miệng, không nhiều chắc?

Khắc Lý Phu đứng ở nơi xa nhất quan sát tình thế.

Phong Dật Hiên và Khắc Lôì Nhã thả ra tấm chắn ma pháp ngăn trở con rồng lớn ba đầu này tấn công điên cuồng. Trong lòng họ buồn bực vô cùng. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy? Chưa từng nghe nói ở đây có rồng mà chỉ có một ít ma thú cấp thấp. Trước khi đi đến khe núi, lúc bọn họ nghỉ ngơi và hồi phục ở một thôn nhỏ, các thôn dân đã nói cho bọn họ rằng khe núi này gần đây sương mù dày đặc. Còn có tiếng rống giận bất chợt phát ra. Có rất nhiều ma thú cấp thấp chạy khỏi khe núi này. Nên gần đây không có người nào dám vào chỗ sâu của khe núi săn thú hái thuốc. Họ đều hoạt động ở ngoài cửa khe, tuyệt đối không dám đặt chân vào nơi toát ra sương mù dày đặc một bước nào. Nghe họ nói muốn vào khe núi, thôn dân hảo tâm liền khuyên bảo họ đừng nên vào.

Bọn Khắc Lôì Nhã cảm ơn nhưng vẫn phải vào khe núi. Bởi vì đây là lối đi nhanh nhất. Nếu quay đầu đi đường vòng sợ rằng phải mất thêm mười ngày. Bọn họ dĩ nhiên là không muốn chậm trễ. Một đội người của bọn họ dư dả đối phó với ma thú cao cấp.

Nhưng có ai có thể cho bọn họ biết chuyện gì xảy ra không?

Tại sao trong sương mù dày đặc lại có một Hắc Long ba đầu khổng lồ?

Con rồng lớn rất tức giận, rống lên, liều mạng công kích bọn họ. Khắc Lôì Nhã và Phong Dật Hiên cố hết sức phòng thủ.

Nhưng rất nhanh bọn họ phát hiện ra có chỗ không đúng. Hắc Long này vẫn đứng một chỗ mà công kích bọn họ chứ không bước lên trước. Hơn nữa uy

lực của rồng hẳn rất mạnh mẽ, có thể áp bức bọn họ. Con rồng lớn này lại cho bọn họ cảm giác áp bức rất nhỏ. Công kích của nó vừa mới bắt đầu liền bị tấm chắn của Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên cản lại một cách nhẹ nhõm. Thật không thể tưởng tượng được.

“Lui lại!” Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên đồng thời quát khê một tiếng. mấy người bọn họ nhanh chóng lui về chỗ Khắc Lý Phu. Khắc Lý Phu nhàn nhã ngồi dưới tàng cây, nhìn mọi người có chút chật vật. Lúc này hẳn mới chậm rãi nói: “Không phát hiện ra con rồng này bị nhốt tại chỗ à?”

Mọi người cứng họng, nhìn chăm chăm vào Khắc Lý Phu không nói gì.

Thì ra lão hồ ly này đã sớm phát hiện đầu mối nhưng không mở miệng mà ngồi tại chỗ xem náo nhiệt.

Mọi người quay đầu nhìn Hắc Long trong sương mù dày đặc. Quả nhiên nó vẫn ở chỗ cũ mà không đuổi theo qua đây. Hơn nữa cầu lửa, mũi tên nước và gió cũng chỉ có thể công kích ở gần.

Khắc Lý Phu miễn cưỡng đứng lên, lấy ma trượng ra, sau đó đọc một câu thần chú. Ngay lập tức gió lớn gào thét, mãnh liệt quét về hướng con rồng lớn. Ngay sau đó, sương mù dày đặc tan đi, thân hình con rồng lộ ra.

Trên đất trống ở bốn phía xung quanh Hắc Long khổng lồ có bốn cái cột cao cỡ nửa người. Trên mỗi cột có một quang cầu phát sáng. Ở giữa quang cầu bắn ra một cái dây xích ánh sáng. Bốn cái dây xích trói chặt lấy con rồng.

Mọi người thấy được thân hình khổng lồ của Hắc Long này thì ngây ngẩn cả người. Cả người nó đen nhánh, vảy màu xanh đen long lanh dưới ánh mặt trời. Thân là kỳ sĩ nên Tần Diêm và Thủy Văn Mặc nghĩ đến đầu tiên là nếu lấy vảy nó làm đồ phòng ngự thì chính là thượng phẩm. Nó có một đôi cánh khổng lồ, ba đầu đều mang vẻ mặt hung tợn.

“Các người là nhân loại đê tiện. Tối đây chịu chết đi!” Hắc Long không lộ tức giận gầm thét khiến lá trên cây rung lên.

“Người ngu vậy? Người nói chúng ta tối thì liền tối sao? Chuyện này rất mất mặt mũi nha.” Hạ Thiên làm mặt quỷ với con rồng.

“Nhân loại chết tiệt này. Ta muốn chặt người thành trăm mảnh!” Nó gầm thét, liều mạng giãy giụa thân thể to lớn của mình nhưng không thể nào rời khỏi đó một bước.

Khắc Lý Phu nhìn nó, sắc mặt hơi đổi.

“Hoàng tử Long tộc sao lại ở đây? Sao lại bị giam cầm?” Khắc Lý Phu lầm bầm lầu bầu.

“Cái gì? Nó là hoàng tử?” Hạ Thiên nhe răng trợn mắt nhìn con rồng lớn bị nhốt chặt vật không chịu nổi ở đó, hừ lạnh.

Khắc Lôi Nhã cau mày, nhìn Hắc Long đang tức giận không thôi, trong lòng suy nghĩ chuyện khác.

“Ôi mẹ nó. Hoàng tử mà có đức hạnh này à?” Thủy Văn Mặc trực tiếp ói ra. Con rồng này cục cằn, thô tục, xấu xí như vậy mà lại là hoàng tử của Long tộc? Có ai đánh hấn nhất xui không? Quả thật là không thể tin được. Điều hấn muốn làm nhất là tiêu diệt con rồng này, lột vảy để làm đồ phòng ngự. Khôi giáp, bao tay, bao đầu gối, ai nha nha, nghĩ tới liền chảy nước miếng. Nếu thấm ướm máu rồng thì đồ phòng ngự này càng đáng kiêu ngạo.

Hoàng tử của Long tộc sao lại bị giam cầm ở đây?

Cái lòng của lòng tự trọng rất mạnh. Chúng căm hận nhất là Địa Long và Á Long. Chúng lại thành vật để cười của con người, đánh mất tôn nghiêm của rồng. Thân là hoàng tử Long tộc, lòng tự trọng càng mạnh mẽ hơn.

Hoàng tử của Long tộc!

Hoàng tử của Long tộc!

Là hoàng tử của Long tộc đó!

Những lời này quanh quẩn trong đầu Khắc Lôi Nhã.

Giá trị lợi dụng của người này rất cao!

Suy nghĩ một chút mà xem, nếu con người lấy được sự trợ giúp của rồng...

Lòng tự trọng của người này rất mạnh. Nếu như có ơn với hắn, hắn sẽ tận lực mà báo đáp.

Dĩ nhiên phải có điều kiện tiên quyết.

Theo tính tình mắc bệnh tâm thần của người này mà nói, nếu cứu hắn, hắn tuyệt đối sẽ ăn hết người ở đây đến một mẫu xương cũng không chừa.

“Người này bị hạ cấm chế (giam cầm) rất mạnh mẽ. Sức mạnh của hắn suy yếu chỉ còn một phần mười. Những nguyên tố trong các quả cầu thả ra lực lượng mới có thể trói buộc được hắn.” Khắc Lý Phu nhìn Hắc Long bị vây trong mấy cái dây xích ánh sáng gập gù, hả hê nói, “Lực lượng trong những quang cầu kia có thể duy trì ít nhất hai trăm năm.”

“Nói cách khác hắn sẽ bị vây ở đây hai trăm năm?” Khắc Lôi Nhã nhìn Hắc Long đang gầm thét ở xa xa. Thanh âm nàng không cao không thấp truyền đến, vừa đủ cho con rồng nghe được.

“Chắc là phạm sai lầm mới bị trừng phạt.” Phong Dật Hiên vuốt cằm, nói.

“Ta nhõ vào! Lão tử bị hãm hại! Ngậm cái miệng chim (~> tâm hồn trong sáng của ta TT__TT) của người lại! Dám nói hươu nói vượn!” Con rồng nghe được đối thoại của mọi người, tức giận gào lên.

“VẬY thì người thật ngu ngốc. Lại để cho người hãm hại.” Khắc Lôi Nhã khinh thường, hừ lạnh một tiếng.

“ĐÚNG là ngu ngốc! Ngu ngốc!” Hạ Thiên làm mặt quỷ với con rồng.

Con rồng giận điên lên, gầm thét, liều mạng giãy giụa: “Ta muốn chặt các người thành trăm mảnh.”

“Người đã nói lần thứ hai rồi! Ta vẫn còn đứng đây.” Hạ Thiên uốn éo, vặn vẹo eo, hả hê cười lớn.

Hắc Long điên rồi. Ánh mắt của nó muốn phun ra lửa. Nhân loại đáng chết, đê tiện! Dám hung hăng ngang ngược ở trước mặt hãn như thế. Con kiến hôi đê tiện! Nó muốn tránh khỏi trói buộc nhưng làm cách nào cũng không được.

“Hoàng tử điện hạ bị hãm hại, ở trong khe núi tối tăm này mà vượt qua hai trăm năm đầy bi thảm. Chờ thời hạn thi hành án đã hết, trở về Long mạch thì phát hiện con rồng hãm hại mình đã ngồi lên ghế vua. Rồi sau đó danh chính ngôn thuận mà ban bố lệnh truy sát.” Khắc Lôi Nhã nhún vai, mặt hồ hững nói.

“Một chuyện xưa thật thê mỹ.” Phong Dật Hiên cảm thán.

Trên mặt mọi người lộ ra vẻ mặt đau buồn và phẫn nộ vô cùng.

Ngõa Nhĩ Đa miệng cười muốn rách miệng.

Khắc Lôi Nhã xấu xa này, lại lấy niềm vui từ sự khổ sở của người khác! Bọn họ thật quá xấu xa. Vẻ mặt là thương xót nhưng đáy mắt đều có sự vui vẻ không che giấu được.

“Con người đáng chết. Ta muốn làm thịt các người.” Hắc Long bị chạm đến chỗ đau, càng phát điên hơn. Hãn cũng chỉ có thể công kích trong cự ly gần

mà thôi.

“Hoàng tử điện hạ cao quý của Long tộc không nên bị giam ở nơi tối tăm không thấy mặt trời này trong hai trăm năm. Không, ngay cả hai ngày cũng không nên.” Khắc Lôi Nhã thay đổi lời nói, quay đầu nhìn Hắc Long, nghiêm túc nói.

Hắc Long trầm mặc.

“Bị vây ở đây rất khó chịu, khẳng định là tâm tình cũng không thể tốt được. Ngay cả ma thú cấp thấp cũng có thể vây xem Hoàng tử điện hạ cao quý chứ đừng nói là loài người.” Phong Dật Hiên than thở. Mấy ngày ở chung với Khắc Lôi Nhã, hắn đã có thể cảm nhận sâu sắc dụng ý của nàng. Mỗi khi nàng dùng giọng điệu này thì đều có tính toán. Hắn chỉ cần thuận nước đẩy thuyền, quạt gió thổi lửa là được.

“Ừ, đúng thế. Hai trăm năm chứ không phải hai ngày, cũng không phải hai tháng hay hai năm.” Tiểu nha đầu Hạ Thiên cũng vội vàng đổ dầu vào lửa.

Hắc Long vẫn trầm mặc.

Thật lâu sau ánh mắt của nó không còn giận dữ nữa, hạ thấp thanh âm nói: “Người cần gì?”

Khóe miệng Khắc Lôi Nhã nâng lên một đường cong nhàn nhạt.

“Một cái răng của người và ba nguyện vọng. Thỏa mãn ba nguyện vọng của ta với điều kiện nếu người đủ khả năng.” Khắc Lôi Nhã trầm giọng nói.

“Loài người kia, đừng quá tham lam. Một nguyện vọng!” Hắc Long hừ lạnh một tiếng, nói

“Hai.” Khắc Lôi Nhã cau mày, nói: “Không thể ít hơn. Hai trăm năm giam cầm đổi hai nguyện vọng và một cái răng nanh mà thôi.” Nàng không ngờ

Hắc Long sẽ hào phóng như thế. Phải nhân cơ hội nâng cao giá cả, sau đó ép giá. Nhiều hơn một nguyện vọng so với dự liệu của nàng đã rất có lời rồi.

“Được rồi. Loài người, người có biện pháp giải trừ cấm chế này sao?” Hắc Long nhỏ giọng nói.

“Không thể.” Khắc Lô Nhã nhún vai, trả lời dứt khoát.

Dứt lời, Hắc Long đã tức giận, gầm lên: “Loài người đê tiện. Người dám trêu ta! Ta sẽ khiến người phải trả giá thật lớn.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 53: Xử Lý Thánh Kỵ Sĩ

H

ắc Long tức giận gầm thét, đôi cánh khổng lồ kích động, nổi lên trận trận cuồng phong. Mặc dù nó rất muốn xé rách loài người đáng hận trước mắt này nhưng lại không thể tiến lên phía trước dù chỉ một bước.

“Người nhìn người một chút đi. Lỡ mãng lại dễ kích động. Khó trách bị người hãm hại.” Khắc Lôi Nhã chậm rãi nói, “Ta nói ta không giải được chứ có nói trong nhóm ta không có ai giải được đâu?”

Hắc Long dừng động tác, mắt đầy mong chờ nhìn Khắc Lôi Nhã.

Không khí rất quý dị.

Ngõa Nhĩ Đa co quắp. Tiểu ác ma này có thể tà ác hơn không?

Hạ Thiên cũng không quan tâm nữa. Lúc ban đầu nàng còn chán ghét Khắc Lôi Nhã, nhưng bây giờ đã khác. Đi theo nàng có rất nhiều chuyện vui để xem.

“Loài người, người rất xảo trá. Tên người là gì?” Kỳ lạ là Hắc Long không còn tức giận nữa mà hạ thấp giọng, hỏi.

“Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã.” Khắc Lôi Nhã trả lời nhưng trong lòng lại cảm thấy kỳ quái. Người nóng nảy này lại không vì mình lừa gạt hãm mà tức giận? Rất kỳ quái, rất không bình thường nha.

“Khắc Lôi Nhã, ta thỏa mãn yêu cầu của người. Ta muốn thêm một yêu cầu.” Thanh âm Hắc Long trầm thấp, âm âm vang dội như sấm.

Lên giá ngay tại chỗ? Hắc Long này lại vô sỉ như vậy?

“Đồng ý với ta thì giao dịch này sẽ thành.” Hắc Long buồn bực nói.

“Người nói để ta suy tính trước.” Khắc Lôê Nhã dĩ nhiên sẽ không tùy tiện đồng ý gì cả.

“Cho ta đi theo người để học một ít hèn hạ, vô sỉ và xảo trá của loài người. Người là một đối tượng vô cùng đáng giá để học tập.” (á há há, coan rồing này kute thế) Giọng Hắc Long nghiêm túc khác thường, nói: “Ta muốn đoạt lại đồ của ta. Có lẽ người nói đúng. Ta quá vọng động cho nên mới bị hãm hại. Ta muốn theo người học tập sau đó trở về đối phó với người đã hãm hại ta.”

Nghe Hắc Long nói xong Khắc Lôê Nhã chỉ cảm thấy dở khóc dở cười. Đây là đang khen nàng hay là làm nàng tổn thương đây?

Mọi người sau lưng Khắc Lôê Nhã đã không nhìn được nữa. Mọi người đều cười nghiêng ngửa. Khắc Lý Phu cười đến lông mày cũng run lên. Hạ Thiên thì ôm bụng cười ha ha. Thủy Văn Mặc càng thêm khoa trương. Hắc ngồi chồm hồm trên đất, vỗ đất mà cười đến mức muốn trúng gió luôn. Chỉ có Tần Diêm và Phong Dật Hiên hơi kiên nhẫn hơn một chút, không khoa trương như thế.

“Có thể. Nhưng phải ký ước pháp tam chương. Thứ nhất, người không được tùy tiện hiện nguyên hình nếu không được ta cho phép. Thứ hai, người phải khống chế tính tình nóng nảy, không được tùy tiện công kích loài người. Phải được ta đồng ý người mới được hành động. Điều thứ ba tạm thời ta chưa nghĩ tới, nói sau đi.” Khắc Lôê Nhã suy nghĩ một chút rồi nói với Hắc Long.

“Được, không thành vấn đề. Hiện tại đã có thể cời cấm chế cho ta chưa?” Hắc Long hỏi.

“Sư phụ.” Khắc Lôê Nhã nhíu mày, quay đầu nhìn Khắc Lý Phu vẫn còn cười thật to.

“A, được được.” Khắc Lý Phu thật vất vả mới có thể ngừng cười, móc ra một cái hũ bằng thủy tinh, đập vỡ miệng rồi nói với Hắc Long: “Hoàng tử điện hạ tôn quý, ta không hoàn toàn tin tưởng lời nói của người. Thủy Tinh Ký Ưc này sẽ ghi lại quá trình ta cứu người. Nếu sau khi cứu người, người lại nuốt lời, muốn giết sạch chúng ta thì Thủy Tinh Ký Ưc này sẽ lập tức truyền hình ảnh tới lão bằng hữu của ta. Chuyện Hoàng tử Long tộc lấy oán báo ân sẽ lan truyền khắp đại lục.” Hậu quả không cần nói cũng biết. Rõ ràng là sinh vật có lòng tự trọng mạnh nhất. Một khi làm chuyện lấy oán báo ân bị loài người truyền tụng, bị nhân loại chê cười khinh bỉ thì đó chính là sỉ nhục lớn nhất.

Lão hồ ly này! Hắc Long thầm mắng một tiếng. Thật ra quả thật hắn có tính toán đó. Chỉ cần đám người kia giải cứu hắn thì hắn sẽ chặt chúng làm trăm mảnh ngay lập tức. Nhưng hắn đã thay đổi chủ ý. Loài người là động vật hèn hạ, vô sỉ, xảo trá nhất. Đi theo nàng học những thứ này một chút rồi trở về đối phó với ca ca hắn thật vô cùng tốt.

Khắc Lôê Nhã nheo mắt lại. Ý tưởng của Khắc Lý Phu và nàng không mưu mà hợp. Nhưng bây giờ nhìn lại thì thấy Hắc Long tuyệt đối sẽ không giết bọn họ.

Khắc Lý Phu làm Ma Pháp Trận trên thủy tinh cầu rồi đưa cho Khắc Lôê Nhã. Hắn móc ra ma trượng, giơ giữa không trung, bắt đầu niệm một câu thần chú phức tạp. Ma trượng phát ra một đạo ánh sáng đi thẳng tới trên đầu Hắc Long, sau đó biến thành một chùm ánh sáng chiếu nghiêng xuống, đánh tới bốn quang cầu trời buộc Hắc Long.

Bốn quang cầu run lên, chấn động càng ngày càng kịch liệt. Trán Khắc Lý Phu toát ra một tầng mồ hôi mịn nhưng vẫn không dừng câu thần chú trong miệng mà tốc độ còn nhanh hơn.

Hắc Long phát ra một tiếng ngâm thật dài, hai móng chân trước kéo mạnh chùm ánh sáng ra.

Một tiếng nổ lớn vang lên bên tai, ánh sáng chói mắt bao phủ Hắc Long. Nó vỗ cánh tạo ra gió lớn làm cho mọi người không thể mở mắt.

Ngay sau đó, bốn cây cột bị Hắc Long phá hủy. Ánh sáng trắng tản đi. Nó mở rộng thân thể tự do.

“Rống ~~~~!” Hắc Long ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, phát tiết hết oán hận trong nội tâm và sự thoải mái khi được giải thoát.

Khắc Lý Phu chậm rãi mở mắt ra, xoa xoa mồ hôi hột dày đặc trên đầu. Khắc Lô Nhã vội đỡ Khắc Lý Phu ngồi xuống.

Hắc Long lạnh lạnh nhìn về bên này, phù một tiếng, một đạo ánh sáng thoáng qua, nó hóa thành hình người. Mắt đen tóc đen, quần áo màu đen. Trên khuôn mặt anh tuấn mang theo sự cuồng dã, sâu trong tròng mắt hiện lên vẻ cuồng bạo.

“Khắc Lô Nhã, răng nanh, răng nanh.” Hạ Thiên nhỏ giọng nhắc nhở nàng.

“Người lấy được răng nanh rồi trở về hoàn thành khảo hạch? Rồi biến mất luôn? Vậy ta lỗ lớn.” Khắc Lô Nhã quay đầu nói với Hạ Thiên. Nàng biết tính tình nha đầu quỷ này vô cùng bướng bỉnh.

“Ai nha, người không cần nói vô tình như thế. Ta trở về nộp răng nanh, hoàn thành khảo hạch liền quay lại. Ta sẽ đi cùng người tới rừng Tinh Linh. Ta còn chưa báo đáp người mà.” Hạ Thiên vội vàng bảo đảm.

“Vậy, Hoàng tử điện hạ, ta muốn nói yêu cầu thứ ba.” Khắc Lô Nhã không để ý đến Hạ Thiên mà quay đầu nhìn Hắc Long.

“Tên ta là Bản Bối Nhĩ Nạp Á Lịch Khắc Tát A Đặc Phỉ Nhĩ Đức...(tha thứ cho ta. Mấy thứ này ta rất bất tài *.*). Hắc Long tóc đen mắt đen nói như niệm kinh tên của hắn. Hắn nói liên tục mà chưa có ý dừng lại. Tên tuổi của Long tộc đều dài như vậy sao?

“Nói tên Bản là được rồi.” Khắc Lôi Nhã cắt lời Hắc Long, nói: “Người đưa rãnh nanh của người cho tiểu nha đầu này rồi đưa nàng tới gia tộc Ái La. Nàng hoàn thành khảo hạch xong liền mang về hội hợp với chúng ta. Chúng ta sẽ cắm trại ở đây chờ các người một ngày một đêm. Nếu nha đầu này không quay về, người hãy đập gia tộc của nàng đến mảnh vụn cũng không còn cho ta.”

Nghe xong lời Khắc Lôi Nhã sắc mặt của Hạ Thiên liền đại biến. Nàng quá thật có ý niệm trở về rồi sẽ không quay lại nữa. Khắc Lôi Nhã quá nguy hiểm. Nữ nhân luôn có giác quan thứ sáu. Nhờ điều này mà Hạ Thiên có thể cảm nhận được ở cùng Khắc Lôi Nhã, nguy hiểm sẽ tự tìm tới. Sau này một lần lại một lần chứng thật giác quan thứ sáu của Hạ Thiên vô cùng chính xác!

“Ta từ chối.” Trên mặt Hắc Long Bản hiện lên vẻ khinh bỉ, “Ta không thể để loài người đề tiện ngồi lên lưng ta.”

Sắc mặt Hạ Thiên vui mừng nhưng câu nói tiếp theo của Khắc Lôi Nhã khiến nụ cười cứng lại ngay lập tức.

“Ta không nói cho nàng cười người. Người treo ngược nàng lên đuôi mình hay dùng móng vuốt nắm nàng là được.” Khắc Lôi Nhã cắt lời Hắc Long Bản.

“A, cái này thì được.” Hắc Long Bản phối hợp, gật đầu một cái.

“Khắc...Khắc Lôi Nhã...Không được đâu ~~~” Hạ Thiên hoảng sợ nhìn Hắc Long Bản khôi phục lại nguyên hình, thanh âm run rẩy. Móng vuốt sắc bén như thế, bị chộp lên rồi bay lượn trên không? Không cần!!!

“Đi.” Hắc Long Bản mặc kệ, đưa móng vuốt ra, một phát bắt được thân thể nhỏ nhỏ của Hạ Thiên rồi vỗ vỗ cánh bay lên trời. Trong tiếng kêu sợ hãi của Hạ Thiên, bóng dáng Hắc Long Bản biến mất trên bầu trời.

Mọi người dõi mắt về phương xa cho đến khi bọn họ biến mất mới thu hồi ánh mắt lại.

“Khắc Lôi Nhã, người nói xem bọn họ có trở lại không? Ta cảm thấy Hắc Long này không thể tin tưởng.” Phong Dật Hiên lo lắng, hỏi.

“Có thể gây bất lợi với tiểu đạo tặc không? Có khi nào bay đến trên cái hồ hay dãy núi nào đó hăn liền trực tiếp ném tiểu đạo tặc xuống cho chết đuối hay ngã chết không?” Thủy Văn Mặc cau mày, hỏi.

“Sẽ không.” Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt, trả lời khẳng định. Tính tình Hắc Long Bản chính hăn cũng rất rõ, quá xúc động, nóng nảy. Hăn không có tâm kế nên mới bị người khác hãm hại. Hiện tại được tự do lần nữa sẽ học thông minh hơn. Tự nhiên hăn sẽ không bỏ qua cơ hội lần này.

Muốn học hèn hạ, vô sỉ và xảo trá của mình? Thật là người ta không nói được gì. Khắc Lôi Nhã sờ sờ cằm của mình.

“VẬY hôm nay phải đóng quân dã ngoại ở đây rồi. Tiểu tử, người đi gom nhánh cây. Tiểu tử cầm kiếm kia, người đi tìm ít thức ăn hoang dã. Tên nghiêm mặt kia, ta nói người đấy, đừng đứng đó mà nhìn. Người dựng lều lên.” Khắc Lý Phu nhàn nhã ngồi đó, chỉ huy mọi người sau đó vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, nói: “Đồ đệ bảo bối, chúng ta ngồi nghỉ ngơi trước đi.”

Phong Dật Hiên đi gom nhánh cây. Thủy Văn Mặc vác kiếm đi săn. Tần Diêm phụ trách dựng lều.

“Sư phụ, người đã từng đi tới rừng Tinh Linh à?” Khắc Lôi Nhã mở miệng hỏi.

“Ừ. Ta đưa Tinh Linh kia về nhà. Tinh Linh kia thật tò mò cuộc sống là như thế nào, cũng muốn gặp nhân loại.” Khắc Lý Phu nhìn về phía trước. Ánh mắt hắn trở nên buồn rầu. Hình như hắn đang hồi tưởng lại quá khứ xa xôi khi nhìn xuyên qua rừng cây.

Khắc Lô Nhã trầm mặc, chờ đợi lời tiếp theo của Khắc Lý Phu. Nàng thấy đáy mắt hắn có một tia ưu thương mơ hồ. Tinh Linh được sư phụ cứu kia nhất định là nữ giới!

“Tinh Linh kia rất xinh đẹp, rất dịu dàng, thuần khiết như một tờ giấy trắng vậy. Nàng tò mò thế giới bên ngoài có dáng vẻ như thế nào cho nên len lén chạy ra khỏi rừng Tinh Linh, đi qua Long mạch tới nhân thế phồn hoa.” Khắc Lý Phu nhẹ nhàng nói tựa như sợ quấy rầy người trong mộng.

“Sư phụ người nhất định có gian tình với Tinh Linh kia.” Thanh âm bí ối của Ngõa Nhĩ Đa vang lên trong đầu Khắc Lô Nhã.

Ngoài suy nghĩ và dự đoán của Ngõa Nhĩ Đa, Khắc Lô Nhã đồng ý lại đồng ý với hắn.

“Nhưng loài người tham lam, xấu xí, đầy dục vọng ngoài suy nghĩ của nàng. Nàng bị bắt nhốt, chuẩn bị hiến tặng cho một tên Hoàng đế ngu ngốc lại háo sắc...” nét mặt Khắc Lý Phu hiện lên sự tức giận.

Khắc Lý Phu dừng lại, không nói nữa mà trở nên trầm mặc, trên mặt hiện lên tia đau thương nhàn nhạt.

“Không cần nói nữa. Sư phụ người nhất định là anh hùng cứu mỹ nhân. Họ vừa gặp đã yêu. Nhưng con người và Tinh Linh không thể lấy nhau. Tuổi thọ của Tinh Linh dài hơn con người. Hơn nữa Tinh Linh tộc tuyệt đối sẽ không cho phép loài người khinh nhờn huyết thống thuần khiết, cao quý của họ. Cho nên đây là chuyện xưa đầy bi thương...” Ngõa Nhĩ Đa nói tiếp đến mức nước miếng cũng văng đầy.

Khắc Lôi Nhã cũng suy đoán như vậy.

Ngay lúc đó, từ trong rừng rậm lại truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, thê lương. Tiếp đó là tiếng hét phẫn nộ của Thủy Văn Mặc.

Đã xảy ra chuyện!!!

Khắc Lôi Nhã đứng bật dậy, chạy theo phương hướng thanh âm truyền tới.

“Ôi mẹ nó, ai kêu thê lương vậy? Chẳng lẽ Thủy Văn Mặc gặp được mỹ nữ, muốn xxoo người ta nhưng người ta không theo, liền tự vận, tiếp đó...” Ngõa Nhĩ Đa phát huy trí tưởng tượng của mình chít chít cạc cạc nói.

“Câm miệng.” Khắc Lôi Nhã tức giận quát bảo Ngõa Nhĩ Đa ngưng lại, cấp tốc chạy tới hướng thanh âm vừa phát ra.

“Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó!” Ngõa Nhĩ Đa phiền não kêu to lên. “Khắc Lôi Nhã, hơi thở ánh sáng. Con bà nó. Là tay sai của thần điện Quang Minh. Rất đông, ít nhất năm người! Không đúng, còn một người nữa.”

Cái gì? Người của thần điện Quang Minh? Tại sao lại xuất hiện ở đây?

“Khắc Lôi Nhã.” Lúc này, thanh âm của Phong Dật Hiên cũng truyền đến từ phía sau. Hắn cũng vội vàng chạy tới. Tần Diêm cũng đến rất nhanh từ một hướng khác, hội hợp với bọn họ.

“Là người của thần điện Quang Minh.” Khắc Lôi Nhã trầm giọng nói.

“Sao người biết?” Phong Dật Hiên kinh ngạc hỏi.

“Khôi giáp của mấy người đó đều là màu trắng, còn có dấu hiệu của thần điện Quang Minh.” Khắc Lôi Nhã không vui nói.

“À?” Phong Dật Hiên ngẩng đầu nhìn. Quả nhiên hẳn thấy năm người mặc khôi giáp Thánh Kỵ Sĩ màu trắng đang vây công Thủy Văn Mặc. Mà Thủy Văn Mặc đối kháng có chút gian nan, không để cho những Thánh Kỵ Sĩ đó lại gần phía sau hẳn một bước. Khắc Lôi Nhã nhìn sau lưng Thủy Văn Mặc, thấy một Thánh Kỵ Sĩ khác. Khôi giáp trên người người đó đã dơ bẩn không chịu nổi, dính đầy vết máu và bùn đất. Trong ngực của hẳn là một thiếu nữ khuôn mặt tái nhợt, cả người đầy máu! Thiếu nữ rúc sâu vào lòng kỵ sĩ, trên mặt lo lắng. Bởi vì kỵ sĩ đó đã đứng ở lằn ranh bất tỉnh nhân sự. Có vẻ kỵ sĩ này đã trải qua một cuộc ác chiến.

Đây là chuyện gì?

Thủy Văn Mặc sao lại đánh nhau với người của thần điện Quang Minh?

“Mẹ nó! Năm đánh một! Tiện nhân!” Phong Dật Hiên nổi giận, gầm lên một tiếng. Hẳn sao còn có thể thấy đó là người của thần điện Quang Minh nữa? Trong mắt hẳn chỉ có năm tiện nhân lấy nhiều địch ít vây công huynh đệ của hẳn. Động tác của Phong Dật Hiên nổi tiếng là lưu loát và sắc bén. Hẳn ngay lập tức dùng mấy băng nhũ kinh khủng chào hỏi. Không đợi những Thánh Kỵ Sĩ kia phản ứng kịp, một mảng băng nhũ lớn đã bay đến.

“Tần Diêm. Trung thành của người với ta có vượt qua tín ngưỡng với thần điện Quang Minh không?” Khắc Lôi Nhã chợt lạnh lạnh hỏi Tần Diêm.

“Tiểu thư, người chính là tín ngưỡng của ta.” Tần Diêm cười nhạt, nhẹ giọng trả lời.

“Vậy thì tốt.” Khắc Lôi Nhã cười lạnh, “Người nghe cho kỹ, không chừa lại một mống.” Theo tác phong của thần điện Quang Minh, bọn hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người khiêu chiến quyền uy của mình. Nếu đã đụng tới thì phải xử lý thích đáng. Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, tuyệt đối không cho đối phương có cơ hội trở mình cho dù là một chút xú.

“Vâng.” Đáy mắt Tần Diêm nổi lên hàn quang, nhẹ nhàng đồng ý. Hắn rút kiếm ra, gia nhập trận đấu.

“Các người là ai? Có biết cản trở thần điện Quang Minh lòng bắt phản đồ có bao nhiêu tội không?” Một Thánh Kỵ Sĩ nhìn hai người có thực lực không tầm thường gia nhập cuộc chiến liền cuống quýt hô lên.

“Giết chết các người rồi thiêu cháy thi thể đến hạt bụi cũng không chừa, khôi giáp cũng tan mất thì còn ai biết được các người là người của thần điện Quang Minh nữa?” Thanh âm lạnh lẽo của Khắc Lôi Nhã khiến mấy Thánh Kỵ Sĩ sợ run lên. Thiếu nữ này tuyệt đối nói được làm được. Tuổi còn trẻ như thế mà đã có lòng dạ độc ác như thế?!

“Không để bọn họ chạy thoát.” Khắc Lôi Nhã dặn dò.

“Không thoát được.” Phong Dật Hiên hừ lạnh một tiếng, ra tay độc ác hơn.

Khắc Lôi Nhã đi tới bên cạnh Thánh Kỵ Sĩ mà Thủy Văn Mặc bảo vệ, chậm rãi ngồi xổm xuống. Nàng kinh ngạc nhìn thiếu nữ tóc đen mắt đen trong lòng Thánh Kỵ Sĩ! Chẳng lẽ thiếu nữ có thể đánh bại Nữ Thần Quang Minh chính là người này? Chính là người trong lời tiên tri từ ngàn năm trước? Cho nên thiếu nữ này mới bị truy sát?

Thanh âm của Ngõa Nhĩ Đa truyền đến: “Khắc Lôi Nhã, đừng có đoán mò. Thiếu nữ này không phải người trong lời tiên tri. Người nhìn kỹ vào sâu trong mắt nàng xem. Nó có một tia xanh dương. Mặc dù rất nhạt nhưng quả thật có. Thần điện Quang Minh thà giết nhầm một ngàn cũng tuyệt đối không bỏ qua một người. Đây chính là tác phong của họ. Hôm nay vận số họ thật tốt, gặp được chúng ta.”

Khắc Lôi Nhã nhìn kỹ lại. Quả nhiên sâu trong con ngươi của thiếu nữ có một tia màu xanh dương nhạt.

“Hơn nữa số mệnh của thiếu nữ này vô cùng bình thường.” Ngõa Nhĩ Đa chắc chắn nói. Đối với thuật chiêm tinh hắc văn hiểu rõ mấy phần.

Khắc Lô Nhã nhặt lên kiếm của Thánh Kỵ Sĩ đã bất tỉnh, xoay người gia nhập chiến đấu.

Cuộc chiến biến thành bốn đấu năm.

Khi Khắc Lý Phu nhàn nhã đi tới, nhìn thấy một màn khiến tim hắc muốn nhảy luôn ra khỏi họng.

Khắc Lô Nhã và mấy tên tiểu tử đấu với mấy kỵ sĩ của thần điện Quang Minh đến cạn tài ráo máng, nhiều chiêu sắc bén, chặn hết đường lui của bọn họ. Nếu không giết bọn họ thì không bỏ qua.

Nhưng đối phương cũng không hổ là Thánh Kỵ Sĩ của thần điện Quang Minh. Đối mặt với nhiều chiêu công kích sắc bén của bọn họ Phong Dật Hiên đều có thể hóa giải. Mà Phong Dật Hiên và Thủy Văn Mặc phối hợp thiên y vô phòng cũng khiến họ đau đầu không dứt.

Khắc Lô Nhã thường đối chiến luyện tập với Tần Diêm hàng ngày cũng phối hợp rất tốt, đánh cho đối phương phải cố hết sức chống đỡ.

Khắc Lý Phu sững sờ nhìn một màn trước mắt, chưa lấy lại tinh thần.

“Các người đang làm gì?” Khắc Lý Phu cau mày, lên tiếng hỏi.

“Đại sư Khắc Lý Phu?” Thánh Kỵ Sĩ cầm đầu nhận ra Khắc Lý Phu ngay. Sau đó giống như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng hô lên.

“Hắc không phải Khắc Lý Phu.” Khắc Lô Nhã gầm lên một tiếng. Một đạo Đấu Khí bổ tới, ngay sau đó là một quả cầu lửa.

Khắc Lý Phu cau mày, rơi vào trạng thái nghi ngờ.

“Sư phụ, mấy tên cầm thú này muốn xâm phạm thiếu nữ kia, bị chúng ta cản trở. Bọn họ còn vô sỉ muốn nhúng chàm ta. Họ nói rằng yêu thích tuổi của ta. Thân thể còn nhỏ như vậy giày xéo lên cực kỳ có cảm giác.” Khắc Lôi Nhã mặt không đỏ, tim không đập, hạ bút thành văn nói ra một đồng lời nói dối. Lời nói không biết xấu hổ như vậy khiến mấy Thánh Kỵ Sĩ đổi diện choáng váng mặt mày, đỏ mặt.

“Cái gì?!” Lửa giận của Khắc Lý Phu dâng lên, sờ ma trượng muốn xông lên.

“Không phải như vậy. Đại sư Khắc Lý Phu, xin nghe ta giải thích. Chúng ta là những kỵ sĩ trung thành nhất của thần điện Quang Minh. Sao chúng ta có thể làm chuyện như vậy được. Chúng ta.... A!!!” Sau đó không có chúng ta, chỉ có tiếng kêu thảm thiết.

Khắc Lôi Nhã mặt không biểu tình, lè lưỡi. Thật ra thì nàng rất rõ ràng rằng lời nói dối vụng về như vậy không lừa được Khắc Lý Phu. Nhưng tình hình đã như vậy, Khắc Lý Phu không còn cách nào khác là phải lên thuyền giặc. Bởi vì hẳn hiểu rõ tác phong của thần điện Quang Minh hơn ai hết. Khắc Lôi Nhã cũng chỉ cho hắn cái cớ để đại khai sát giới.

Khắc Lý Phu ra tay, ai có thể cản?

Rất nhanh mấy Thánh Kỵ Sĩ đã bị hạ gục.

“Sư phụ, vậy, vậy, người về nghỉ ngơi trước đi. Chúng con sẽ trở về ngay lập tức.” Khắc Lôi Nhã cười thật dịu dàng. Cảnh tượng máu tanh tiếp theo không thích hợp với lão nhân gia.

Khắc Lý Phu nhìn trời: “Ừ”, thời tiết hôm nay thật không tệ. Ta đi trước nướng thịt chờ các người.” Khắc Lý Phu nói xong, nhặt lên mấy con thỏ Thủy Văn Mặc mới săn được, nghênh ngang rời đi. Giết người của thần điện Quang Minh không có gì tốt. Phải làm bộ không biết. Dù sao những người này cũng là người của Lao Nhĩ.

“Tần Diêm, dìu bọn họ về, trị liệu cho họ.” Khắc Lôê Nhã nhìn Thánh Kỵ Sĩ bị thương và thiếu nữ cả người đầy máu, nói.

“Cám ơn người. Cám ơn các người.” Thiếu nữ cảm kích nhìn bọn họ, nói. Nàng không bị thương. Vết máu trên người nàng đều là của người kỵ sĩ kia.

“Dạ, tiểu thư.” Tần Diêm khom người, đỡ kỵ sĩ bị trọng thương lên, đi theo sau Khắc Lý Phu.

Mấy Thánh Kỵ Sĩ bị đánh đến không thể giãy giụa, đưa ánh mắt không tin và đầy phần nộ nhìn bóng lưng Khắc Lý Phu đã biến mất. Đó chính là đại sư Khắc Lý Phu, tuyệt đối không nhận lầm. Như vậy thiếu nữ tóc vàng này chính là đồ đệ của hắn, Hi Nhĩ Khắc Lôê Nhã rồi. Hoa si chợt thông suốt trong truyền thuyết. Bọn họ dám xuống tay trắng trợn như vậy với người của thần điện Quang Minh?!

“Ném lên nhau, ta thiêu hủy.” Trong con người Khắc Lôê Nhã nổi lên ánh sáng lạnh, nhàn nhạt nói với Thủy Văn Mặc và Phong Dật Hiên.

“Các người muốn làm gì? Con mắt của Nữ Thần Quang Minh đầy trí tuệ, sẽ đặt tội ác của các người vào đáy mắt. Các người sẽ bị trừng phạt...” Thánh Kỵ Sĩ cầm đầu giận dữ mắng mỏ.

Phong Dật Hiên và Thủy Văn Mặc đều mắt diếc tai ngơ, hành động nhanh chóng. Một kiếm của Thủy Văn Mặc nhắm ngay yết hầu của bọn họ. Các Thánh Kỵ Sĩ đều chết không nhắm mắt, mắt trợn trừng.

“Phi! Con mắt của Nữ Thần Quang Minh đầy trí tuệ? Không khác gì mắt chó.” Ngõa Nhĩ Đa giận dữ, mắng.

Thủy Văn Mặc rất lưu loát chất đồng thi thể lên.

Khắc Lôi Nhã niệm câu thần chú thả ra ngọn lửa đốt cháy thi thể. Tất cả từ từ hóa thành tro bụi. Nhưng khôì giáp kia tan rất chậm. Trên đó đều được Ma Pháp Sư của thần điện Quang Minh tăng thêm hiệu quả. Khắc Lôi Nhã cau mày. Lúc nàng đang suy nghĩ cách làm thế nào để mau hòa tan khôì giáp này một chút thì có một cỗ khí kỳ quái lưu động. Trong ánh mắt kinh ngạc của Phong Dật Hiên và Thủy Văn Mặc, ngọn lửa Khắc Lôi Nhã thả ra dần dần biến thành màu vàng kim. Khôì giáp bị hóa thành nước thép trong nháy mắt, chảy xuống đất.

“Nhìn xem còn có đồ gì có thể khiến thân phận bại lộ không?” Khắc Lôi Nhã dừng ngọn lửa lại, đi lên phía trước tra xét kỹ xem còn đồ vật gì không nên có không.

“Chôn là được.” Thủy Văn Mặc rút kiếm, khẽ quát một tiếng rồi bổ lên mặt đất. Sau đó mặt đất liền xuất hiện một cái hố to. Thủy Văn Mặc không nói một lời, dùng Đấu Khí lật tung đất vừa bị đốt cháy vào cái hố đó, chôn hết tất cả mọi dấu vết.

Ba người cẩn thận kiểm tra xung quanh, tuyệt đối không để sai sót mới chuẩn bị trở về.

“Khắc Lôi Nhã...” Chợt Thủy Văn Mặc dừng bước, gọi tên Khắc Lôi Nhã.

“Hả?” Khắc Lôi Nhã xoay người, khó hiểu mà nhìn Thủy Văn Mặc.

“Cám ơn người.” Thủy Văn Mặc tuy nói cám ơn rất nhỏ nhưng rất rõ ràng.

Khắc Lôi Nhã lập tức hiểu ý của Thủy Văn Mặc. Đúng thế. Nếu không phải vì hãn, bọn họ cũng sẽ không bị cuốn vào cuộc tranh đấu này. Cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện của thần điện Quang Minh. Lại càng không đối địch với thần điện Quang Minh cường đại.

Phong Dật Hiên lại hung hăng ôm chầm cổ của hãn, bằng thanh âm chỉ hai người mới nghe được, nói: “Ta cảnh cáo người. Khắc Lôi Nhã là của ta.

Người đừng giành với ta...”

“Mẹ nó! Nếu cái thế giới này có bị phá hủy thì ta cũng không có ý đồ không an phận với lão bà của người.” Thủy Văn Mặc hừ lạnh một tiếng.

“Coi như người thức thời.” Phong Dật Hiên buông cổ hăn ra.

Hai người kề vai sát cánh đi tới nơi cắm trại.

Thánh Kỵ Sĩ cả người là máu và thiếu nữ kia rất bí ẩn. Tin tưởng bọn họ sẽ nói ra mọi chuyện.

Trở lại nơi cắm trại, Thánh Kỵ Sĩ đã được trị liệu bằng dược vật của Khắc Lý Phu, đã khá hơn rất nhiều.

Thấy ba người Khắc Lôi Nhã trở lại, thiếu nữ kia vội vàng đứng lên nghênh đón.

“Ngồi xuống đi. Tình trạng hăn ra sao? Chuyện gì xảy ra với các người?” Khắc Lôi Nhã phất tay, ý bảo thiếu nữ ngồi xuống.

“Bởi vì lời tiên tri ngu xuẩn kia, thần điện Quang Minh liền phái ta đi giết nàng. Một thiếu nữ hồn nhiên ngây thơ, không có chút sức mạnh nào.” Thánh Kỵ Sĩ còn có chút yếu đuối bên cạnh mở miệng, phản hận nói, “Nàng như thế sao có thể lật đổ ánh sáng? Con người nàng còn trong hơn nước sôi.” Thánh Kỵ Sĩ dứt lời, quay đầu nhìn thiếu nữ mặt đầy lo lắng bên cạnh. Thiếu nữ nhẹ nhàng lắc đầu, gương mặt không đành lòng: “Ta, ta căn bản không đáng giá cho đại nhân như người làm vậy.”

“Còn đại nhân cái gì? Ta cũng là đối tượng bị thần điện Quang Minh truy sát rồi. Ta chỉ là một kỵ sĩ.” Hăn thản nhiên cười cười, cầm chặt tay của thiếu nữ, “Ta không phải đã nói sao? Sau này cùng sinh cùng tử.” (oa a, thik)

“Chắc chắc, thật buồn nôn ~~” Ngõa Nhĩ Đa rùng mình.

“Khắc Lôi Nhã, ta cũng muốn cùng sinh cùng tử với ngươi.” Ngay lập tức, Phong Dật Hiên nắm tay Khắc Lôi Nhã, nhìn nàng nói ra một câu nghiêm túc khác thường.

Mọi người hóa đá.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 54: Phong Dật Hiên Chiến Tiện Nghĩ Của Khắc Lôi Nhã

P

hong Dật Hiên nắm thật chặt tay Khắc Lôi Nhã, nhìn nàng chăm chăm. Ngay sau đó hăn liền che mắt ngồi chồm hồm trên mặt đất, kêu thảm thiết.

“Lần sau còn dám làm thế ta sẽ lấy một con mắt của ngươi.” Khắc Lôi Nhã thu hồi quả đấm, nói.

“Đau quá. Đây là lời nói thật tâm của ta mà.” Phong Dật Hiên mặt như đưa đám, buông tay xuống để lộ ra con mắt gấu mèo. Đây là kiệt tác của Khắc Lôi Nhã. Lúc mọi người còn chưa lấy lại tinh thần, Khắc Lôi Nhã đã hành động nhanh hơn suy nghĩ. Nàng rút tay đang bị Phong Dật Hiên cầm thật chặt ra, đánh một quyền lên mắt hăn.

“Ngươi cười cái rắm!” Phong Dật Hiên phát tiết lửa giận ngút trời trên người Thủy Văn Mặc, một băng nhũ liền bay qua.

Thủy Văn Mặc sớm đã có phòng bị, rút kiếm ra đỡ, linh hoạt lách qua một bên. Hai người bắt đầu đùa giỡn.

Khắc Lôi Nhã ngồi xuống, nhìn thiếu nữ cả người đầy máu, suy nghĩ một chút rồi xoay người lấy từ túi hành lý ra một bộ quần áo sạch của mình và Tần Diêm, ném cho hai người.

“Các ngươi có dự định gì không?” Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt hỏi.

“Mai danh ẩn tính, định cư ở Vưu Ô Tát Lợi. Tìm một thôn trang vắng vẻ nào đó vượt qua nửa đời sau.” Kỵ sĩ trả lời.

Vưu Ô Tát Lợi là quốc gia lạc hậu nhất, là nơi ít chịu ảnh hưởng bởi thế lực của thần điện Quang Minh nhất.

“Thần điện Quang Minh sẽ không bỏ qua cho các người.” Khắc Lô Nhã lạnh lùng nói.

“Ta biết. Ta biết không khí ở thần điện Quang Minh không lành mạnh như người đời vẫn tưởng. Họ cũng sẽ không bỏ qua cho ta. Nhưng dù thế nào đi nữa ta cũng sẽ không khoanh tay chịu trời. Ta sẽ cố hết sức mình để bảo vệ nàng.” Kỵ sĩ nhìn thật sâu vào thiếu nữ đang ngồi ăn bên cạnh. Thiếu nữ cũng nhìn kỵ sĩ như thế. Tấm lòng của họ đã không cần phải nói ra.

“Thật là đôi uyên ương số khổ.” Ngõa Nhĩ Đa nhún vai nói với Khắc Lô Nhã.

“Cám ơn ân nhân đã ra tay cứu giúp. Cám ơn.” Kỵ sĩ muốn đứng lên hành lễ, “Nếu không có các người, sợ rằng chúng ta hôm nay sẽ chết không minh bạch.”

Khắc Lô Nhã ngăn lại: “Không cần đa lễ. Người dưỡng thương cho tốt rồi hãy nói.”

“Ta không thể gây thêm phiền toái cho ân nhân được. Chúng ta sẽ mau chóng vượt qua quốc cảnh đến Vưu Ô Tát Lợi.” Kỵ sĩ nặng nề nói. Hẳn rất hiểu nếu những Thánh Kỵ Sĩ đuổi theo còn chưa trở về phục mệnh, thần điện Quang Minh sẽ có hành động mới rất nhanh.

“Tiểu cô nương, lại đây.” Khắc Lý Phu ngoắc thiếu nữ, “Ta biến tóc và mắt người thành màu khác. Nó có thể giữ được mười năm. Việc này sẽ tránh được rất nhiều phiền toái. Các người tự bảo trọng.”

“Thật sao?” thiếu nữ mừng rỡ. Bởi vì màu tóc và màu mắt này mà để người bên cạnh chịu tổn thương, cũng lần lượt bị phản bội. Vừa nghe có thể biến đổi chúng lâu như vậy dĩ nhiên là vô cùng mừng rỡ.

“Có thể. Dùng thuốc nước của ta có thể giữ được tám năm mười năm.”
Khắc Lý Phu tùy tiện nói.

“Cám ơn, cám ơn đại sư.” Thiếu nữ vui mừng nói cám ơn không ngừng.

Kỵ sĩ nhìn Khắc Lý Phu. Hẳn tin lời của Thánh Kỵ Sĩ truy sát hẳn. Đây nhất định là Thánh Ma Đạo Sư Khắc Lý Phu nên mới có thể đánh bại năm Thánh Kỵ Sĩ nhẹ nhàng như vậy. Nhưng những điều này đã không còn quan trọng.

Tần Diêm yên lặng nường thở hoang, không nhìn bên này lấy một cái. Phong Dật Hiên và Thủy Văn Mặc đánh nhau. Khắc Lý Phu bị ối đang nhuộm tóc cho thiếu nữ. Kỵ sĩ ánh mắt tràn đầy cảm kích nhìn bọn họ.

Khắc Lôi Nhã ngồi dưới tàng cây, nhìn cây khô, ngẩng đầu nhìn lên sắc trời đang ngày càng tối đi. Nàng nhẹ nhàng sờ lên bao tay bên phải, khẽ cau mày. Chuyện phiền lòng còn rất nhiều. Bạch Đế vẫn một mực ngủ say, còn có dấu ấn Hắc Ám trên mu bàn tay.

Phong Dật Hiên và Thủy Văn Mặc càng ngày càng đi xa, làm ầm ĩ trong rừng cây. Ở nơi Khắc Lôi Nhã không thấy được, hai người dừng lại. Hai người ngồi chồm hồm xuống. Thủy Văn Mặc bị ối nói: “Không phải là ảo giác của ta chứ?”

“Mới đầu ta cũng cho chỉ là ảo giác của mình, nhưng tuyệt đối không phải như vậy.” Phong Dật Hiên nói đầy chắc chắn.

“Ngọn lửa Khắc Lôi Nhã tạo ra lại biến thành màu vàng kim. Chuyện gì xảy ra nhỉ?”, Thủy Văn Mặc sờ cằm, nghi ngờ. “Ta chưa từng gặp qua ngọn lửa có màu như vậy, mặc dù chỉ là trong nháy mắt nhưng quả thật nó có đổi màu.”

“Sao ta biết được. Sau này quan sát cẩn thận hơn đi.” Phong Dật Hiên nói xong, gõ lên đầu Thủy Văn Mặc rồi bỏ chạy.

“Mẹ kiếp, người dám nhân cơ hội đánh ta.” Thủy Văn Mặc nhảy dựng lên, dồn sức đuổi đánh Phong Dật Hiên.

Phong Dật Hiên phản kích lại. Hai người vừa đùa giỡn vừa chạy về phía camp trại.

Ban đêm, mọi người ăn xong, Phong Dật Hiên nhường lều lại cho kỵ sĩ và thiếu nữ, chen chúc trong lều của Thủy Văn Mặc. Khắc Lôi Nhã lẳng lặng nằm trong lều của mình, nhìn đèn ma pháp, nhớ lại tâm pháp Liên Hoa Bảo Giám.

Hồi tưởng một lần lại một lần, tinh thần Khắc Lôi Nhã càng phấn chấn, không ngủ được. Nàng ngồi xếp bằng bắt đầu vận hành tâm pháp Liên Hoa Bảo Giám.

Một cỗ thông thuận không nói nên lời lan tràn toàn thân Khắc Lôi Nhã. Dòng khí nóng chậm rãi di chuyển trong tứ chi bách hài của nàng. Cỗ nhiệt lưu này di chuyển càng lúc càng nhanh. Khắc Lôi Nhã chợt hiểu ra điều gì đó khi dòng khí tới đan điền.

Đột nhiên, nàng mở mắt ra. Điều quan trọng thứ nhất của Liên Hoa Bảo Giám đã luyện thành. Khóe miệng nàng hiện lên một tia mỉm cười thản nhiên. Quyển tâm pháp này nếu có người xem hiểu cũng không thể luyện thành. Bởi vì sợ rằng người của thế giới này không ai biết huyết đạo được miêu tả trong đó.

Khắc Lôi Nhã búng nhẹ ngón tay, một ngọn lửa màu vàng kim hiện ra. Không cần đọc bất kỳ câu thần chú nào cũng đã có thể phát ra.

“Khắc Lôi Nhã, người, người không đọc câu thần chú. Chẳng lẽ người đã có thể đọc thần chú ma pháp trong nháy mắt ở cấp thấp rồi hả? Không phải

chứ?” thanh âm kinh ngạc của Ngõa Nhĩ Đa truyền đến. Ở tuổi này của Khắc Lôi Nhã, với thành tựu của nàng sao có thể trong nháy mắt đọc thần chú được? “Còn nữa, tại sao ngọn lửa của người lại có màu vàng? Trong lúc hủy thi diệt tích hôm nay ta thấy được nó biến thành màu vàng nhưng chỉ trong nháy mắt. Ta còn tưởng là ảo giác.” Trong giọng nói của Ngõa Nhĩ Đa đầy sự khó hiểu.

“Sau này người sẽ biết.” Khắc Lôi Nhã thuận miệng đáp qua loa một tiếng. Sao có thể giải thích với Ngõa Nhĩ Đa thực ra mình là linh hồn đến từ thế giới khác? Thế giới đó có chữ viết khác ở đây. Quyển sách kỳ quái lấy được từ tiểu đạo tặc chính là một bí tịch tâm pháp rất trâu bò.

Ngõa Nhĩ Đa rầm rì: “Không thể nói bây giờ được à? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao lửa của người lại biến thành màu vàng kim? Nó lợi hại hơn những ngọn lửa khác. Hôm nay nó đã hòa tan những khối giáp kia đấy.”

“Im lặng!” Chợt sắc mặt Khắc Lôi Nhã thay đổi bởi vì sau lưng nàng đau nhức giống như bị lửa thiêu.

“Hả?” Ngõa Nhĩ Đa lập tức bị dọa sợ. Thấy Sắc mặt Khắc Lôi Nhã đại biến hẳn tưởng mình chọc Khắc Lôi Nhã mất hứng. Nhưng rất nhanh hẳn đã phát hiện có điều bất thường. Trên trán Khắc Lôi Nhã chậm rãi toát ra mồ hôi lạnh. Hình như đang phải chịu nỗi đau nào đó.

“Khắc Lôi Nhã, người làm sao vậy? Người đừng gấp gáp. Hay là tối nay người ăn thịt thỏ đầu heo Tần Diêm nướng không chín, bị đau bụng?” Ngõa Nhĩ Đa khẩn trương hỏi.

“Trên lưng ta có cái gì đó đang sinh ra và lớn lên!” Khắc Lôi Nhã cắn răng, nặn ra mấy chữ.

“Cái gì?” Ngõa Nhĩ Đa kinh hãi. Có gì đó đang sinh ra và lớn lên?! Có nhầm không vậy? Chuyện gì xảy ra? Có phải Khắc Lôi Nhã dở văn, hình dung vớ vẩn?

“Nhìn một chút xem chuyện gì xảy ra!” Khắc Lôi Nhã xoay người, nhanh chóng vén y phục lên để lộ ra tấm lưng. Cảm giác lửa trên lưng càng ngày càng mãnh liệt. Có cái gì đó đang không ngừng lan ra, lan ra...

Ngõa Nhĩ Đa theo phản xạ nhắm mắt lại. Hắn đã dưỡng thành thói quen tốt là chỉ cần Khắc Lôi Nhã cởi quần áo liền ngoan ngoãn nhắm mắt lại hoặc biến mất.

“Là gì vậy?” Khắc Lôi Nhã giận dữ hỏi.

“Không, không biết. Ta không nhìn.” Ngõa Nhĩ Đa run run rẩy rẩy trả lời, “Không dám nhìn. Người đã nói ta dám nhìn thân thể người liền làm thịt ta.”

“Hiện tại ta cho người nhìn!” Khắc Lôi Nhã nổi giận, nói: ‘Chỉ là nhìn sau lưng! Người mà không nhìn ta lập tức làm thịt người.’ Không có gương lớn nếu không Ngõa Nhĩ Đa có thể nhìn xem là chuyện gì xảy ra không sao?

Ngõa Nhĩ Đa chậm rãi mở mắt, nhìn về phần da thịt trơn bóng trên lưng Khắc Lôi Nhã. Đến khi hắn thấy được rõ ràng thì giống như bị sét đánh trúng, không thể suy nghĩ được gì.

Trên lưng Khắc Lôi Nhã có một nụ hoa sen màu vàng kim đang chớm nở. Nó hiện ra từ bả vai đến bên hông nàg. Cánh hoa vàng rực tản ra sự mỹ lệ không thể diễn tả thành lời khiến cho linh hồn rung động. Hoa sen khổng lồ màu vàng cứ như vậy sinh ra và lớn lên ở trên làn da trắng nõn của Khắc Lôi Nhã, tự nhiên như đã có sẵn. Bông hoa có 12 cánh. Nhưng chỉ có một cánh là nở rộ ra, còn lại 11 cánh thu lại thật chặt. Cánh hoa màu vàng và da thịt trắng nõn của Khắc Lôi Nhã tạo thành đối lập mãnh liệt, xinh đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

Ngõa Nhĩ Đa ngu ngơ, bị vẻ xinh đẹp yêu nghiệt đến thế này làm cho kinh ngạc vô cùng. Hắn quên mất phải suy nghĩ và nói chuyện như thế nào. Trên

đời có thể có sự vật xinh đẹp như thế?

“Ngõa Nhĩ Đa!” Khắc Lôi Nhã gầm lên, kéo suy nghĩ của hắn trở lại.

“A, cái gì vậy? Khắc Lôi Nhã, cái gì vậy?” Ngõa Nhĩ Đa làm động tác lau nước miếng. Nếu hắn có nước miếng thì đã nhỏ thành giọt trên đất rồi.

Lúc này Khắc Lôi Nhã không còn cảm thấy đau đớn nữa, buông áo xuống, tức giận hỏi: “Người nhìn thấy cái gì? Trên lưng ta có cái gì?”

“Một, một đóa hoa sen màu vàng. Có 12 cánh hoa, một cánh đã nở ra. 11 cánh còn lại thì chưa. Thật là xinh đẹp! Ta chưa bao giờ gặp qua thứ gì xinh đẹp như vậy.” Ngõa Nhĩ Đa còn đang đắm chìm trong rung động mạnh mẽ vừa rồi, “Nhưng, Khắc Lôi Nhã, trên lưng của người sao lại có hoa sen?”

Khắc Lôi Nhã trầm mặc, đầu óc xoay chuyển thật nhanh. Hoa sen màu vàng? Lúc mình luyện thành điều quan trọng thứ nhất của Liên Hoa Bảo Giám thì nó xuất hiện trên lưng mình?

Liên Hoa Bảo Giám!

Nhất định là do tâm pháp thần kỳ này.

Một cánh hoa đã nở ra chứng tỏ điều quan trọng thứ nhất đã luyện thành. Luyện xong điều quan trọng đầu tiên sẽ mở không gian của cánh hoa đầu tiên. Nhưng trên quyển sách kia viết là thần công Liên Hoa Bảo Giám chỉ có mười điều quan trọng. Tại sao hoa trên lưng lại có 12 cánh? Đây là tại sao?

“Ngõa Nhĩ Đa, người không nhìn lầm chứ? Là 12 cánh hoa sao?” Khắc Lôi Nhã cau mày, hỏi.

“Hắc hắc, người cho ta nhìn lại một chút để ta xác định cũng tốt.” Ngõa Nhĩ Đa cười hắc hắc, bĩ ổi nói. Hắn vẫn còn chìm đắm trong cảnh tượng xinh

đẹp vừa rồi.

“Người nghỉ ngơi đi.” Khắc Lôê Nhã móc ra ma linh thạch, cho Ngõa Nhĩ Đa một cái bấm đoạt mệnh. Hắn không kịp kêu thảm thiết liền bất tỉnh.

Khắc Lôê Nhã cởi áo ra, muốn quay đầu nhìn sau lưng mình. Nhưng sao nàng có thể nhìn được? Khắc Lôê Nhã rồi rẫm. Muốn nhìn nhưng lại không nhìn được. Hoa sen màu vàng rất cuộc là như thế nào?

Vừa lúc đó, rèm lều bị vén lên, cửa lộ ra để lộ mặt của Phong Dật Hiên. Hắn cầm một con thỏ nướng.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người hóa đá.

Khắc Lôê Nhã cởi áo, bên trong chỉ có áo lót...

Phong Dật Hiên cứ nhìn trực diện quần áo của Khắc Lôê Nhã như thế....

Ngay sau đó

Chuyện bi thảm nhất trần gian xảy ra.

“A.....-----!” Tiếng kêu thảm thiết của Phong Dật Hiên vang dội bầu trời đêm, hồi lâu sau cũng chưa dừng lại.

Mọi người vọt tới lều của Khắc Lôê Nhã thì chỉ thấy Phong Dật Hiên mặt như bánh bao bị Khắc Lôê Nhã giẫm dưới chân. Trên tay hắn vẫn còn giơ thỏ nướng không cho nó dính phải một chút bụi bặm nào.

“Không có gì. Ta và Phong Dật Hiên có chút chuyện riêng mà thôi. Quấy rầy mọi người rồi.” Khắc Lôê Nhã thản nhiên cười với mọi người vừa xông tới, lơ đãng nói.

Chuyện riêng? Nói chuyện riêng mà đánh người ta thành bánh bao, sau đó giẫm dưới chân à?

Đáy mắt Thủy Văn Mặc bắn ra ánh sáng bi ối, vươn tay ngăn mọi người lại, cười nói: “Đi thôi, đi thôi. Nếu là chuyện riêng thì chúng ta cũng không nên quấy rầy.” Khẩu khí mập mờ làm cho người ta phải suy nghĩ miên man.

Mọi người lộ ra nét mặt chột hiều, quay đầu trở về lều của mình.

Tần Diêm như có điều suy nghĩ nhìn nét mặt của Khắc Lôi Nhã rồi xoay người rời đi. Hắn nhìn là hiều đáy mắt đang đè nén thịnh nộ của nàng.

Đội xung quanh an tĩnh lại, Khắc Lôi Nhã nghiêng chân trên lưng Phong Dật Hiên, hung hăng nói: “Nói, người nhìn thấy gì?”

“Nội y của người là màu tím, rất hấp dẫn.” Phong Dật Hiên không biết sống chết thành thực trả lời.

Nghênh đón hắn chính là một cước thật mạnh giẫm trên lưng, Khắc Lôi Nhã gầm lên: “Ta hỏi lại, người nhìn thấy gì?”

“Ta, ta chưa nhìn thấy gì cả.” Phong Dật Hiên lúc này đã có kinh nghiệm, đổi câu trả lời. Nhưng tia cười bi ối ở đáy mắt lại bán đứng tâm tư của hắn.

Lúc Khắc Lôi Nhã cởi áo là đối mặt với cửa lều nên hắn không nhìn thấy sau lưng của nàng nhưng lại thấy được áo lót viền tơ màu tím.

“Người không gõ cửa à? Không có sự cho phép của ta mà dám vén rèm lên?” Khắc Lôi Nhã phẫn nộ quát, lòng đầy lửa giận.

“Ta sai lầm rồi. Lần sau ta không dám nữa.” vẻ mặt Phong Dật Hiên như đưa đám, nói, “Kỵ sĩ đầu heo kia nướng thỏ quá khó ăn nên ta nướng cho người con khác, muốn lặng lẽ đưa cho người.”

Lúc này Khắc Lôi Nhã mới chú ý trên tay Phong Dật Hiên bị mình giẫm dưới chân còn cầm chặt một con thỏ nướng vàng ươm, giơ thật cao không để cho nó dính bụi.

Khắc Lôi Nhã thu chân về: “.”

Phong Dật Hiên bò dậy.

“Sau này phải được ta cho phép mới được đi vào.” Sắc mặt Khắc Lôi Nhã hơi hòa hoãn lại, vẫn còn tức giận mà nói.

“Ừ, được. Sau này nhất định sẽ như thế.” Phong Dật Hiên đưa thủ cho Khắc Lôi Nhã, nghiêm túc bảo đảm.

“Được rồi. Người về đi.” Khắc Lôi Nhã nhận thủ, Phong Dật Hiên xoay người rời đi. Nàng nhìn bóng lưng hắn, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn.”

“Ha ha, không cần phải vậy.” Vừa nghe, Phong Dật Hiên liền vui mừng, hấp ta hấp tấp xoa cái đầu đầy cục u rồi đi ra ngoài. Hắn thầm nghĩ bữa này thật đáng giá. Không những thấy được phong cảnh tốt mà còn khiến Khắc Lôi Nhã cảm động.

Khắc Lôi Nhã nhìn con thỏ nướng vàng ươm, độ lửa vừa vặn trong tay. Thật không nhìn ra Phong Dật Hiên có bối cảnh ưu việt như vậy lại có thể có tay nghề tốt như thế.

Chỉ là mới vừa rồi thật sự rất nguy hiểm. May mà không có quay lưng về cửa lều. Nếu Phong Dật Hiên thấy được hoa sen vàng thì không biết tình hình sẽ thế nào.

Khắc Lôi Nhã nhìn tay phải mang bao tay của mình một chút, khe khẽ thở dài. Thật là thần kỳ. Trên tay bị thần Hắc Ám biến thái khắc dấu ấn, trên lưng còn có một đóa hoa sen vàng dài. Có phải khi 12 cánh hoa nở rộ thì hoa sen vàng cũng biến mất? Hy vọng như thế. Khắc Lôi Nhã buồn bực cắn thỏ nướng, giận dữ nghĩ.

Sáng sớm hôm sau, kỵ sĩ và thiếu nữ liền cáo từ, rời đi. Kỵ sĩ được trị thương bằng dược liệu của Khắc Lôi Nhã đã tốt hơn rất nhiều. Tóc thiếu nữ biến thành màu nâu thường gặp, con người biến thành màu xám tro. Trông nàng bình thường đến không thể bình thường hơn.

“Ta không thể để các ân nhân bị liên lụy. Sự chú ý với hai người chúng ta cũng tương đối nhỏ. Vì vậy bái biệt ở đây.” Kỵ sĩ trang trọng hành đại lễ. Thiếu nữ bên cạnh cũng khom lưng hành lễ. Hai người đã đổi lại y phục Khắc Lôi Nhã đưa cho. Khôi giáp và kiếm có thể khiến thân phận bại lộ cũng vứt bỏ, trở thành hai người đi đường bình thường nhất.

“Đi đường cẩn thận.” Khắc Lôi Nhã móc túi tiền ra, rút ra mấy tờ kim phiếu trong túi ra, lại lấy thêm một ít kim tệ đưa cho kỵ sĩ, “Các người cầm lấy, đến một thôn vắng vẻ mua một mảnh đất mà định cư. Đừng từ chối. Trên người các người cũng không có đồng nào.”

“Này...” kỵ sĩ do dự.

“Cám ơn nhân. Ân tình của người chúng ta vĩnh viễn lưu trong tim. Nếu có cơ hội báo đáp, nhất định sẽ dốc sức.” Thiếu nữ bên cạnh không nhăn nhó nữa, cầm lấy rồi cảm ơn.

Tiến thiếu nữ và kỵ sĩ xong, mọi người lại chán đến chết mà chờ Hắc Long Bản và tiểu đạo tặc Hạ Thiên trở lại.

Ngõa Nhĩ Đa vẫn đang suy tư. Rốt cuộc hắn vẫn không thể hiểu được tính tình của Khắc Lôi Nhã là như thế nào. Lúc nàng lòng dạ độc ác mà xử lý Thánh Kỵ Sĩ và lúc nàng quan tâm kỵ sĩ và thiếu nữ căn bản là hoàn toàn khác nhau. Lòng của nàng rốt cuộc là đã hư hay vẫn còn tốt? Sao lại có cảm giác Khắc Lôi Nhã là một thể mâu thuẫn nhỉ? Vừa tà ác vừa thiện lương. A phi! Đây là hình dung chó má gì vậy. Ngõa Nhĩ Đa tự khinh bỉ mình.

Chợt hắn giật mình, trong lòng có gì đó chợt sáng tỏ.

Thế mâu thuẫn? Vừa tà ác vừa thiện lương. Linh hồn này là thứ xinh đẹp nhất đối với chi thần Hắc Ám. Chẳng lẽ bởi vì điều này nên Khắc Lôi Nhã mới bị chi thần Hắc Ám chọn làm vật tế? Chưa lấy nàng làm vật tế là để chờ linh hồn Khắc Lôi Nhã tiếp tục lớn lên?

Tà ác và thiện lương kết hợp thành một thể hoàn mỹ nhất!!! Linh hồn xinh đẹp như thế mấy ngàn năm cũng khó gặp được.

Ngõa Nhĩ Đa bị hoảng sợ bởi chính suy đoán của mình. Sẽ không phải như vậy chứ? Chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi. Sau này sẽ hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Dưới sự trông chừng của Khắc Lý Phu, Khắc Lôi Nhã ngồi ngay tại chỗ suy tưởng.

Chưa tới trưa, giữa không trung liền có một trận cuồng phong thức tỉnh mọi người. Hắc Long Bản năm tiểu đạo tặc Hạ Thiên trở lại. Phốc một tiếng, nó hạ thấp độ cao, biến thành hình người rồi rơi xuống. Một tay hắc năm lấy Hạ Thiên đã hôn mê bất tỉnh. Nàng sùi bọt mép, sắc mặt tái nhợt.

“Mọi chuyện đều thuận lợi chứ? Nàng bị sao vậy?” Khắc Lôi Nhã nhìn Hắc Long Bản mặt trầm như nước hỏi.

“Bẩn quá. Nhân loại đê tiện này lại sợ độ cao, ói hết lên người ta.” Hắc Long Bản chán ghét nói nhưng cũng không ném Hạ Thiên trên mặt đất. Hạ Thiên nôn mửa trên trời thì những người trên mặt đất gặp xui xẻo rồi. Nghĩ đến đây, mọi người lạnh run. Ghê quá...

“Đã làm xong mọi chuyện rồi hả?” Khắc Lôi Nhã hỏi.

“Xong rồi. Lão già kia mới đầu còn lải nhải với nàng, nói nàng không thể nào trộm được một cái răng nanh của Hoàng tử Long tộc. Ta lấy long uy ép bọn họ phải nghiêm chỉnh lại. Ta nói dám trộm răng nanh của ta thì cứ chịu

chết đi.” Hắc Long Bản thối miệng, “Sau đó những lão già chết tiệt kia cho nàng qua khảo hạch”

Không phải chứ? Hắc Long Bản học thông minh nhanh như vậy?

“Chuyện cứ như vậy? Không có đoạn người đi báo thù sao? Cứ không giải quyết gì như vậy?” Khắc Lôi Nhã cảm giác có chút không bình thường.

“Ha ha, đương nhiên là có. Ta nói giao tiểu đạo tặc này ra ta liền bỏ qua cho bọn chúng. Cho nên ta mang theo tiểu đạo tặc dê tiện này trở về.” Hắc Long Bản cười ha hả, cúi đầu nhìn Hạ Thiên nắm trong tay, nhắc nàng lên, liêu mạng lắc lắc: “Tĩnh cho ta.”

Hạ Thiên nôn ọe mấy tiếng, chậm rãi mở mắt ra. Khi thấy Khắc Lôi Nhã trong mắt liền toát ra sự thân thiết khác thường, khóc nức nở nói: “Khắc Lôi Nhã, người nói hử để ta xuống đi. Người lòng dạ xấu xa này biết ta sợ độ cao còn cố ý bay thêm mấy vòng. Nếu không thì chúng ta đã sớm trở lại. Những thứ ta ăn ngày hôm qua đều phun ra hết rồi, nôn ~~” Hạ Thiên đột nhiên cảm thấy Khắc Lôi Nhã đáng ghê tởm này thuận mắt hơn, khiến cho người ta thấy ấm áp hơn.

Khắc Lôi Nhã nhìn về phía Hắc Long Bản. Hắn ngẩng đầu nhìn trời suy nghĩ, giả bộ không thấy được ánh mắt của Khắc Lôi Nhã.

Không ngờ tính tình người này lại ác liệt như vậy. Khắc Lôi Nhã nhúc nhích đầu nhìn Hắc Long Bản vẫn còn lay Hạ Thiên, lên tiếng với hắn: “Được rồi, buông Hạ Thiên ra.”

Hắc Long Bản nhẹ buông tay, Hạ Thiên rơi xuống. Chưa kịp cảm giác móng vuốt đón nàng đã bò dậy ôm Khắc Lôi Nhã không buông tay.

“Thay quần áo trước đi.” Khắc Lôi Nhã bịt mũi, ngăn mùi lạ bay tới từ người Hạ Thiên.

“Hả?” Hạ Thiên ngử ngử mình một cái, sau đó thè lưỡi.

“Đó là lều của ta. Y phục ở trong đó.” Khắc Lôì Nhã chỉ lều của mình nói với Hạ Thiên.

“Ừ, được.” Hạ Thiên chạy nhanh như một làn khói vào lều thay quần áo.

Mọi người đã đông đủ, có thể lên đường.

“Bản, người phải nhớ kỹ đã đồng ý yêu cầu của ta. Không thể tùy tiện hiện ra nguyên hình, không thể tùy tiện công kích loài người.” Khắc Lôì Nhã dặn dò lần nữa.

“Nhớ, nhớ, yên tâm.” Hắc Long Bản tùy tùy tiện tiện gật đầu. Ánh mắt liếc về phía lều của Khắc Lôì Nhã. Sao tiểu đạo tặc còn chưa thay quần áo xong?

Đoàn người lại lên đường, đi về hướng quốc cảnh.

Vưu Ô Tát Lợi, là quốc gia yếu nhất của đại lục Tích Lan. Bởi vì địa thế đặc biệt, quốc thổ phần lớn là ao đầm và núi non. Đất đai không nhiều lắm, một nửa lại cần cỗi cho nên không có quốc gia nào chịu tổn hao quá nhiều binh lực để tiến đánh.

Vệ binh biên thành lưỡi biếng kiểm tra qua giấy thông hành của đoàn người Khắc Lôì Nhã rồi cho họ đi. Sau đó lại tiếp tục gà gật ngủ.

“Được rồi, Khắc Lôì Nhã, hôm nay có thể tắm nước nóng chưa?” Hạ Thiên duỗi lưng, nhìn Khắc Lôì Nhã đầy mong chờ.

“Ừ, tìm khách sạn tốt một chút cho mọi người nghỉ ngơi, mai lại lên đường.” Khắc Lôì Nhã cũng có chút mệt mỏi. Hơn nữa nàng vẫn muốn tìm chỗ an tĩnh, an toàn, nghiên cứu điều quan trọng thứ hai của Liên Hoa Bảo Giám.

“Oa, Khắc Lôì Nhã, người thật tốt.” Hạ Thiên nhảy chân sáo, mặt đầy thỏa mãn. Cho dù đang là giữa hè nhưng tắm nước lạnh thật không thoải mái.

Tìm được khách sạn tốt nhất biên thành, Khắc Lôì Nhã trả tiền, đặt cho mỗi người một gian phòng. Nàng dọn đồ lão bản đưa thức ăn và nước nóng lên từng phòng.

Rốt cuộc có thể an tĩnh một lúc. Khắc Lôì Nhã vào phòng, khóa cửa lại, để nguyên quần áo nằm trên giường.

“Ngõa Nhĩ Đa, người ra ngoài canh chừng.” Khắc Lôì Nhã đuổi Ngõa Nhĩ Đa rồi lấy Liên Hoa Bảo Giám, lật ra, trầm ngâm, chậm rãi rút lực hoa sen vào như chỉ dẫn trên tờ cuối cùng của quyển sách.

Nàng kinh ngạc nhìn những văn tự kia như có sinh mạng, bắt đầu giãy giụa biến thành những chữ khác. Chỉ sau một lát, nội dung phía trên đã thay đổi! Nội dung của điều quan trọng thứ nhất không thấy nữa mà thay vào đó là nội dung của điều quan trọng thứ hai.

Khắc Lôì Nhã tập trung tinh thần đọc nội dung trên trang sách.

Vừa lúc đó có tiếng la hét ầm ĩ ngoài hành lang.

“Tất cả rút ra ngoài. Toàn bộ lăn ra đây. Cầm lấy số tiền gấp ba lần tiền thuê phòng rồi rút ra ngoài. Nơi này đã được thiếu gia nhà ta bao trọn.” Một thanh âm thô lỗ vang lên trên hành lang, tiếp theo đó là tiếng đập cửa.

Khắc Lôì Nhã nghe tiếng đập cửa liền thay đổi sắc mặt. Hướng đó chính là phòng của Hắc Long Bản!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 55: Hành Vi Vô Sĩ Của Khắc Lôi Nhã

K

hắc Lôi Nhã nghe tiếng đập cửa liền thay đổi sắc mặt. Hướng đó chính là phòng của Hắc Long Bản!

Tình tình Hắc Long Bản thô lỗ, nóng nảy. Nói không chừng sẽ phá hủy cả lữ điểm này cũng nên.

Khắc Lôi Nhã lập tức đứng dậy, đẩy cửa ra, vội vàng chạy ra ngoài.

Ngõa Nhĩ Đa hả hê quay lại: “Hoan hô, Khắc Lôi Nhã, có trò hay để xem rồi.”

Khắc Lôi Nhã vội vàng chạy về phía phòng của Hắc Long Bản. Ở trước cửa có một người ăn mặc như người hầu đang đứng, hùng hùng hổ hổ gầm gừ: “Lăn ra đây. Ta nói người đấy. Dân đen lông đen, cút ra ngoài nhanh lên. Cầm tiền rồi cút nhanh, không được cản trở thiếu gia nhà ta nghỉ ngơi.”

Trước cửa những căn phòng khác trên hành lang đều có người hầu chia ra đập cửa, gào thét đòi người trong phòng ra ngoài.

Khắc Lôi Nhã và Ngõa Nhĩ Đa đã chuẩn bị xong tư tưởng, chờ đợi Hắc Long Bản bộc phát. Vậy mà sau đó vẫn an tĩnh như ban đầu, phòng của hắn vẫn yên tĩnh.

Khắc Lôi Nhã ngẩn ngơ, vội vàng chạy tới, đứng ở cửa nhìn vào. Hắc Long Bản ngồi trên giường nhưng mặt hắn đã đỏ lên chứng tỏ giờ phút này hắn đang liều mạng ẩn nhẫn tức giận.

“Người mau cút ra ngoài, cầm tiền ở cửa rồi cút cho ta.” Người hầu hùng hùng hổ hổ đập cửa một căn phòng ra.

Hắc Long Bản thấy Khắc Lôi Nhã liền lạnh lạnh nặn ra mấy chữ: “Khắc Lôi Nhã, ta cũng không tệ lắm phải không? Ta thật con mẹ nó tự bội phục chính mình lại có thể nhịn được.”

Khắc Lôi Nhã xấu hổ. Tên này cử chỉ thô bạo, nói chuyện khiếm nhã, thiếu lịch sự, không có lòng tốt, không phải là người tử tế, lại là Hoàng tử Long tộc... Không sai, là Hoàng tử, Hoàng tử....

“Ừ, người làm vô cùng tốt. Bước đầu tiên trên con đường báo thù của người đi rất tốt.” Khắc Lôi Nhã gật đầu tán thưởng, “Nhịn một chút trời cao biển rộng.”

“Ta sẽ tiếp tục nhịn.” Hắc Long Bản thở dài thật sâu một hơi, sau đó nhắm mắt lại. Chỉ nghe răng rắc một tiếng, Khắc Lôi Nhã giựt giựt khoe miệng, bốn chân của cái giường Hắc Long Bản đang ngồi lún thật sâu vào sàn nhà. Có thể thấy được Hắc Long Bản kìm nén tới cỡ nào. Một nhân loại đề tiện lại dám bảo hăn cút ra ngoài. Nếu không có ước định với Khắc Lôi Nhã hăn đã sớm ăn hết những người này rồi hủy diệt cái khách sạn này.

“Rất tốt, tiếp tục tiếp tục.” Khắc Lôi Nhã gật đầu một cái, sau đó xoay người.

Lúc này đám người Phong Dật Hiên, Tần Diêm cũng đã mở cửa phòng, nhìn xem là ai hô to gọi nhỏ. Chỉ có Khắc Lý Phu là không mở cửa. Hăn biết bọn Khắc Lôi Nhã sẽ giải quyết những chuyện này.

Trên cầu thang lên hành lang vang lên một chuỗi tiếng bước chân, tiếp theo một thanh âm âm nhu đầy trách cứ vang lên: “Thật là nơi đáng ghê tởm. Ta phải ở chỗ như thế này sao? Chẳng lẽ không thể tới một nơi tốt hơn một chút à?”

“Thiếu gia, đây đã là khách sạn tốt nhất rồi. Xin ngài hãy nhẫn nại. Bọn người hầu đã xua đuổi những bình dân đê tiện đi cho ngài rồi.” Một thanh âm an ủi.

Sau đó, xuất hiện trong tầm mắt của mọi người là một nam tử trẻ tuổi ăn mặc hoa lệ, khuôn mặt đầy tàn nhang nhưng lại cổ tình thoa lên mặt thứ bột nước mà các nam tử quý tộc ưa dùng. Mặt hắc mốc trắng lên như da heo. Theo sau hắc là một đám người hầu.

“Ồn chết người.” Thủy Văn Mặc dụi dụi con mắt, khó chịu nhìn đám người.

Phong Dật Hiên nhảy đến bên người Khắc Lô Nhã, cười hì hì: “Khắc Lô Nhã, người có đói không? Chúng ta hẹn hò bên ngoài đi, a không phải, chúng ta đi ra ngoài ăn khuya thôi.” Phong Dật Hiên bắt gặp ánh mắt của Khắc Lô Nhã liền sửa lời ngay lập tức.

“Ah, nơi này sao lại có thể có bình dân thuận mắt như vậy?” Thiếu gia da heo nhìn thấy Khắc Lô Nhã liền sáng mắt. Thật đúng là tiểu mỹ nữ. Tuổi của nàng cũng không lớn. Vóc người như vậy chơi mới thích (a phi! Khốn nạn. Xem Nhã tỷ bầm người ra làm nhân bánh %\$#^&)

“Hỏi một chút xem là ai mang người này tới, trả giá cho bản thiếu gia. Vừa lúc tối hôm nay có thể hưởng dụng.” Thiếu gia da heo đắm đuối nhìn Khắc Lô Nhã, nói với người hầu bên cạnh, “Không ngờ nơi tồi tàn thế này lại có mặt hàng tốt như vậy.”

“Dạ, thiếu gia.” Người hầu bên cạnh lập tức chạy bình bịch lên lầu, tới trước mặt Khắc Lô Nhã. Hắc nhìn nàng một chút rồi lại nhìn Phong Dật Hiên.

“Người, dân đen ngu ngốc. Tiểu cô nương này bao nhiêu tiền? Ra giá đi. Thiếu gia nhà ta coi trọng nàng. Đây là phúc phận của nàng đấy. Nếu tối nay phục vụ thiếu gia thoải mái, có lẽ người sẽ mang theo mà cưỡng hiếp

mấy ngày này.” Tên người hầu vênh váo tự đắc, nhìn Phong Dật Hiên nói năng lỗ mãng. Hắn không biết rằng tử thần sắp phủ xuống.

Khắc Lô Nhã còn chưa kịp nói chuyện, Phong Dật Hiên đã bùng nổ.

“Đi chết đi!” Trong mắt hắn hiện lên vẻ tàn khốc, không có chút độ ấm nào. Hắn điên cuồng hét một tiếng, không cho đối phương kịp phản ứng đã phóng một băng nhũ tới. Băng nhũ bén nhọn đâm xuyên qua thân thể tên người hầu.

Tên người hầu ngã xuống, máu, khắp nơi toàn là máu. Máu phun như suối.

Trên sàn nhà sau lưng tên người hầu hiện ra một vết máu nhìn rất kinh khủng.

Phong Dật Hiên giờ phút này giống như Tu La từ địa ngục, tản ra hơi thở khủng khiếp. Mọi người trong hành lang có ảo giác như đang ở trong địa ngục. Mà thiếu niên cả người tỏa ra hơi thở kinh khủng chính là Ma vương tội ác tày trời trong truyền thuyết.

Hành lang trong nháy mắt liền yên lặng lại.

Phong Dật Hiên không hề báo trước mà cứ như vậy cướp đi tính mạng của tên người hầu đó. Đáy mắt hắn bắn ra ánh sáng lạnh khiến người trên hành lang ngây ngẩn.

“Ôi mẹ nó, nói là làm ngay cũng không rào đón gì.” Thủy Văn Mặc bĩu môi.

Sắc mặt Tần Diêm lại hơi đổi.

Trong nháy mắt người thiếu niên kia trở nên kinh khủng như vậy, cuồng bạo như vậy chỉ vì lời nói của tên người hầu! Tâm tư hắn dành cho Khắc Lô Nhã....

Tay Tần Diêm giữ thật chặt chuôi kiếm. Mọi người chỉ chú ý tới tên người hầu bị ma pháp hoa lệ giết chết nhưng không ai chú ý tới trái tim của thi thể trên mặt đất đã bị một đạo Đấu Khí chấn vỡ. (cho chùa, nói mà k dùng nào @>@)

Tần Diêm và Phong Dật Hiên cùng ra tay một lúc!

“Ma Pháp Sư!”

“Là Ma Pháp Sư!”

“Giết người!”

“Có ai không? Giết người rồi...”

Nhất thời, hành lang loạn thành một đoàn. Tiếng kêu hoảng sợ vang dội cả khách sạn.

Chân của thiếu gia da heo có chút run lên. Mặc dù hắn từng chỉ đạo thủ hạ giết không ít người nhưng đây là lần đầu tiên thấy phương pháp giết người cuồng bạo như vậy, lần đầu tiên thấy người kinh khủng như vậy. Không hề báo trước mà cứ thế ra tay. Máu tươi trên sàn nhà vẫn không ngừng chảy xuống tới tận cầu thang.

“Kêu la cái gì? Không phải chúng ta cũng có Ma Pháp Sư sao? Lên cho ta! Đập chết hắn!” Dù sao thiếu gia da heo cũng đã làm rất nhiều chuyện xấu, gặp phải phản kháng cũng nhiều. Hắn rất nhanh thích ứng với tình huống nơi này, rống giận với người phía sau: “Lên cho ta. Giết chết hắn. Đừng thương tổn tới nữ nhân kia. Tối nay lấy nàng làm bồi thường.”

Không biết sống chết! Ngõa Nhĩ Đa khinh bỉ.

Phong Dật Hiên không nói tiếng nào, lấy ra một thanh chủy thủ từ trong giày. Hắn không sử dụng ma pháp nữa mà linh hoạt luồn qua những người

đang xông tới, nhẹ nhàng vũ động chủy thủ. Hàn quang lóe lên. Mỗi khi vũ động hạ xuống, cổ họng một người liền bị cắt qua nhẹ nhàng. Sau đó máu tươi tuôn như suối theo hành lang.

Đây quả là vũ điệu của tử thần. Đẹp đẽ và rực rỡ lại mang theo hơi thở tử vong nồng đậm rất đáng sợ.

Con người Phong Dật Hiên hiện lên tia đỏ, đáng sợ mà quỷ dị vô cùng.

“Chặn hẳn lại cho ta! Chặn hẳn lại.” Thiếu gia da heo rốt cuộc cũng hoảng sợ, ý thức được mình chọc phải người không dễ chọc.

Hai Ma Pháp Sư sau lưng thiếu gia da heo vội vàng thả ra ma pháp hoa mỹ. Phong Dật Hiên nhẹ nhàng vung tay lên, xuất ra lá chắn, dễ dàng chặn lại công kích của đối phương.

Thủy Văn Mặc tựa vào vách tường trên hành lang, ngáp dài nhìn Phong Dật Hiên độc diễn. Hắn thầm hỏi trong lòng tại sao trước kia có người vũ nhục gia tộc Phong Dật Hiên cũng không thấy hắn kích động như vậy. Hôm nay lại giống như ăn phải xuân dược quá liều, liều mạng như thế. Hắn tức giận vì Khắc Lôì Nhã bị vũ nhục ư?

“Khắc Lôì Nhã, sao hắn lại tức giận như thế?” Lúc này Hắc Long Bản khuôn mặt nghi ngờ đứng bên cạnh Khắc Lôì Nhã, khó hiểu.

Khắc Lôì Nhã trầm mặc.

Sắc mặt Tần Diêm biến đổi, đáy mắt có chút thâm trầm.

Tại sao lại tức giận như vậy....Vì Khắc Lôì Nhã mà tức giận như thế. Hắn đã bày tỏ rằng mình thích Khắc Lôì Nhã. Chuyện này không có gì là kỳ lạ.

Nhưng...tại sao? Tay Tần Diêm nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực của mình. Tại sao lúc người hầu nói ra những lời đó hắn lại có một cỗ tức giận không thể

hình dung bằng lời xông lên, hơn nữa càng ngày càng lan rộng?

Tại sao? Tại sao vừa nghe đến những lời đó trong lòng mình lập tức nổi lên sát ý? Tần Diêm cảm kiếm chặt hơn.

Khắc Lô Nhã nhìn Phong Dật Hiên giống như một tử thần đang thu tính mạng của đối phương, trong lòng trống rỗng. Đây là cảm giác gì?

“Lan Địch! Mau lên đây. Bản thiếu gia chết thì người một xu cũng không lấy được. Ông nội ta sẽ trách tội người.” Thiếu gia da heo liều mạng lui về, gào lên về phía dưới lầu.

Ngay sau đó, một cột nước mãnh liệt vòng qua thiếu gia da heo, xông thẳng đến. Sau khi vòng qua thiếu gia da heo liền hóa thành vô số mũi tên nước đánh tới.

Khắc Lô Nhã cau mày, dùng hết toàn lực thả ra lá chắn ma pháp. Bởi vì ma pháp của đối phương dao động rất mãnh liệt, không giống bình thường! Thực lực của đối phương tuyệt không tầm thường.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp trên hành lang. Mũi tên nước cứ thế công kích vào mọi người trừ thiếu gia da heo.

Trong nháy mắt, sau tiếng kêu la thảm thiết trên hành lang là máu chảy thành sông. Cả sàn nhà trên hành lang hoàn toàn bị nhuộm thành màu đỏ. Người hầu của thiếu gia da heo mất mạng toàn bộ. Còn có một số khách của các gian phòng khác đang đứng ngoài cũng bị mũi tên nước cắm vào thân thể, tử vong tại chỗ. Mỗi một thi thể đều biến thành tổ ong!

Thủ đoạn thật là độc ác! Ngay cả người của mình cũng không bỏ qua.

Phong Dật Hiên lui về bên người Khắc Lô Nhã, mắt lạnh nhìn cầu thang ngay cạnh hành lang.

“Oh, thật nhiều người chết.” Hắc Long Bản gật gù, hả hê đi tới bên cạnh Khắc Lôi Nhã, nhìn thi thể đầy đất, nói không chút để ý.

Sau đó mặt hắn đầy mong chờ nhìn Khắc Lôi Nhã: “Ta có thể ra tay không? Ta có thể ăn tên Ma Pháp Sư kia không?”

Hắc Long Bản chỉ Ma Pháp Sư đang chậm rãi, hờ hững đi lên cầu thang.

“Để hắn cho ta.” Phong Dật Hiên lạnh lẽo nói.

“Ta rất nghèo. Ta không có tiền. Cho nên ta muốn giết chết người để lấy tiền.” Ma Pháp Sư đang hờ hững đi lên chậm chạp nói một câu, không có bất kỳ cảm xúc cũng như nhiệt độ nào, “Vì tiền của ta, hôm nay các người phải chết.”

“Cẩn thận.” Khắc Lôi Nhã cau mày, nhẹ nhàng nói một câu.

Ma Pháp Sư này tuyệt đối không phải là người bình thường. Khắc Lôi Nhã có chút lo lắng. Vừa rồi chẳng những nàng phải đem hết toàn lực thả ra lá chắn ma pháp mà còn âm thầm tỏa ra lực hoa sen mới chặn được mũi tên nước đang công kích của hắn.

Hắc Long Bản không nói chuyện, chỉ giựt giựt khóe miệng. Thật là phiền não. Không được Khắc Lôi Nhã đồng ý, mình không thể ra tay. Nhịn a nhịn a nhịn a... Dù sao tối nay cũng không có việc gì làm, dứt khoát trở về phòng ngủ là được.

“Bản.” đang khi Hắc Long Bản muốn xoay người rời đi chợt Khắc Lôi Nhã nhỏ giọng gọi hắn.

“Cái gì?” Hắc Long Bản ngáp một cái, chán đến chết mà nói.

“Hiện tại ta dạy người kiến thức đầu tiên. Đánh nhau không cần công bằng. Nhiều người đánh một. Đây chính là quần đấu theo lời mọi người vẫn nói.

Chỉ cần giành thắng lợi.” Khắc Lôê Nhã nói đầy sắc bén, “Còn nữa, mới vừa rồi ta nói người nhện, giờ không cần nhện nữa. Khi cần có thể lật lọng lại lời nói của mình. Đây là kiến thức thứ hai ta dạy người. Người hãy ghi nhớ cho tốt.” (hí hoáy ghi chép đặng lôê ra xài lúc cần =)))

Mặt Tấn Diêm đen lại. Khóe miệng tiểu đạo tặc co giật. Thủy Văn Mặc há to miệng. Mặt Phong Dật Hiên giống như người mất hồn. Ngõa Nhĩ Đa trực tiếp lâm vào bất tỉnh.

Ngay sau đó, quần đấu bắt đầu.

Canh thứ hai: Nguy cơ đột kích.

Hắc Long Bản gào một tiếng quái dị, ói ra một quả cầu lửa mãnh liệt. Nước và máu chảy trên hành lang bốc hơi trong nháy mắt. Ma Pháp Sư đối diện thông thả dùng một tấm chắn nước, bị lực lượng quái dị của Hắc Long Bản đánh lui lại. Nhưng lá chắn nước không bị rách.

“Mẹ kiếp! Hắc đại gia!” Hắc Long Bản không có hình tượng mắng một tiếng. Hắc chỉ xuất ra ba phần lực, cho là có thể giải quyết. Không ngờ đối phương lại có thể kháng lại công kích của hắc.

Tên Ma Pháp Sư kia lại hồ hững đi lên. Nghênh đón hắc là công kích càng mãnh liệt hơn. Tấn Diêm và Thủy Văn Mặc xông tới, không chút nể tình mà đánh. Phong Dật Hiên càng thêm vô sỉ sử dụng ma pháp hoa lệ. Khắc Lôê Nhã dựa vào tường, ngáp một cái. Hắc Long Bản nhìn từ trên xuống. Hình như hắc đang muốn tìm không gian lớn hơn.

“Người đừng nhìn. Không cho phép biến thân!” Khắc Lôê Nhã biết Hắc Long Bản muốn làm gì. Hắc Long đáng chết không có giáo dục này muốn biến thân, phá hủy nơi này.

Hắc Long Bản gãi đầu, vô cùng buồn bực.

“Nhanh giải quyết hẳn đi, sau đó tìm đường chạy.” Khắc Lôi Nhã điều khiển Hắc Long Bản.

“Đường chạy gì?” Hắc Long Bản cau mày, không hiểu.

“Tối nay người thật có lời. Dạy người kiến thức thứ ba: làm xong chuyện xấu nên nhanh chóng cách xa nơi xảy ra chuyện, càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt.” Khắc Lôi Nhã nghiêm túc khác thường, dạy dỗ Hắc Long Bản.

“Ý người là lát nữa đánh rơi người kia xong chúng ta sẽ phải vội vàng chạy xa nơi này?” Hắc Long Bản lĩnh ngộ rất nhanh.

“Không tệ. Đi đi.” Khắc Lôi Nhã phất tay, ý bảo Hắc Long Bản đi tham gia quần đấu.

Ma Pháp Sư cường đại rất nhanh bị đánh đến không còn sức phản kháng.

Hắn trực tiếp gào khóc: “Ta không muốn tiền nữa. Các người từ từ nói chuyện. Vĩnh viễn không gặp lại.” Ma Pháp Sư cường đại vô sỉ nói ra những lời này xong, móc ra một cuốn tranh xé ra, liền không thấy tăm hơi.

Quyển trục có thể truyền tống (chuyên chở) trong không gian?!

Mọi người giật mình. Không ngờ Ma Pháp Sư làm thuê cho người lại có đạo cụ ma pháp trân quý như thế.

Đối tượng quần đấu không còn, tất cả mọi người dừng động tác lại.

“Rút khỏi đây. Càng nhanh càng tốt, càng xa càng tốt.” Hắc Long Bản nghiêm túc thi hành kiến thức quý báu mà Khắc Lôi Nhã dạy.

“Đi thôi.” Khắc Lý Phu lúc này mới mở cửa, lười biếng nói.

“Đi thôi, đi thôi, chạy từ cửa sổ.” Phong Dật Hiên chỉ vào một cánh cửa, ý bảo mọi người rời đi từ cửa sổ của gian phòng kia.

Họ kẻ trước người sau rời đi từ cửa sổ. Phong Dật Hiên nhú mào, như quý mị trượt xuống cầu thang, tìm được thiếu gia da heo núp trong góc. Hẳn nhẹ nhàng vung chủi thủ diệt khẩu rồi vội vàng di chuyển cùng đám người Khắc Lôi Nhã.

“Ta chưa tắm được nước nóng, ô ô ô, còn chưa kịp tắm.” Tiểu đạo tặc mặt như đưa đám đi theo mọi người. Họ chạy như điên về hướng cửa thành.

“Ta có thể chịu uất ức một chút, khôi phục nguyên hình ỏi ít nước miếng để người tắm.” Hắc Long Bản nghiêm chỉnh nói.

“Còn nóng nữa.” Phong Dật Hiên bỉ ổi cười, bổ sung.

“Ta nhổ vào! Đồ Hắc Long ghê tởm không có giáo dục! Người là Hoàng tử đấy!” Tiểu đạo tặc Hạ Thiên không nhịn được nữa, tức giận mắng ra tiếng.

Hắc Long Bản không phản kích, chạy như điên theo mọi người.

Ngõa Nhĩ Đa xót xa cảm thán. Những người này ở cùng Khắc Lôi Nhã lâu ngày, cư nhiên cũng học xấu.

Đoàn người lén lén lút lút không theo đường thông thường mà vượt tường ra ngoài, chạy như điên và biến mất trong bóng đêm. Nếu người ta tra ra thân phận của bọn họ sẽ dẫn tới mâu thuẫn giữa hai nước.

Đoàn người dĩ nhiên phải ngủ dã ngoại rồi.

Mọi người chạy như điên một đường cũng mệt muốn chết, dựng trại qua loa liền đi ngủ.

Mới vừa nhắm mắt được một lát, một trận cuồng phong thổi trúng lều của bọn họ, khiến trại ngã trái ngã phải. Sau đó từ xa xa truyền đến một loạt tiếng gầm gừ.

“Thật ồn ào! Làm sao người ta ngủ được? Ta đi làm thịt bọn họ.” Hắc Long Bản đứng lên, hùng hùng hổ hổ muốn đi về chỗ sâu trong rừng cây.

“Ma thú?” Dĩ nhiên toàn bộ mọi người cũng bị đánh thức. Họ cũng nghe được tiếng hô từ nơi xa.

“Là một con báo nhỏ hệ Phong và một con rắn hệ Thổ.” Hắc Long Bản đào đào lỗ tai, không nhin được mà nói, chạy đến nơi phát ra âm thanh.

Khắc Lôi Nhã không lên tiếng mà âm trầm đi theo sau Hắc Long Bản.

Khắc Lý Phu bò ra khỏi trại, dựng kết giới ma pháp, ngáp một cái rồi lại bò trở về, tiếp tục ngủ.

Đạo tặc Hạ Thiên cũng chui về trại, ngủ tiếp.

“Buồn ngủ quá, Khắc Lôi Nhã, Bản đi làm thịt ma thú, người đi theo làm gì?” Phong Dật Hiên ngáp dài, nhìn về trại một chút rồi lại nhìn bóng lưng Khắc Lôi Nhã một chút. Hắn rồi rẫm không biết nên đi theo hay tiếp tục ngủ. Chẳng lẽ Khắc Lôi Nhã muốn đi đào ma hạch? Theo tính tình của nàng thì tuyệt đối có thể.

“Đi đi, ta ngủ đây.” Thủy Văn Mặc một cước đạp trên hông Phong Dật Hiên, đá hắn ra khỏi trại.

Phong Dật Hiên vuốt vuốt mí mắt muốn sụp xuống, đi theo sau Khắc Lôi Nhã với Tần Diêm.

Lúc bọn họ chạy tới nơi ma thú gầm rú mới nhìn rõ chuyện gì xảy ra. Một con báo đen hệ Phong đang đọ sức với một con rắn hệ Thổ khổng lồ. Con báo nhỏ cố hết sức mà con rắn kia càng đánh lại càng hăng. Nó không ngừng dùng cái đuôi tiếp xúc với đất tạo thành một quả cầu bằng đất, bắn về phía Phong Báo.

“Đều là ma thú cấp bảy, lại còn đang trưởng thành.” Phong Dật Hiên nhìn Phong Báo và con rắn lớn, sợ hãi than. Thật đúng là không thể tưởng tượng được cái chỗ này lại xuất hiện ma thú có cấp bậc như vậy.

“Thật phiền. Có cho người ta ngủ hay không?” Hắc Long Bản nghe hai con ma thú đang gầm gừ, oán trách. Hắc đang chuẩn bị dùng Long uy đe dọa khiến hai con ma thú này khiếp sợ, sau đó làm thịt thì Khắc Lô Nhã lại lên tiếng: “Đợi chút.”

“Làm gì?” Hắc Long không hiểu, hỏi.

“Che chở ta là được. Ta sẽ giết chết con rắn kia. Phong Báo này là của ta.” Khóe miệng Khắc Lô Nhã nâng lên một đường cong.

“Người lấy con mèo nhỏ kia làm gì?” Hắc Long Bản nghi ngờ hỏi.

“Ngày mai người sẽ biết.” Khắc Lô Nhã không giải thích mà đi lên, giữ một khoảng cách, bắt đầu tiến hành công kích đối với con rắn lớn.

Hành động kế tiếp thật là cực kỳ tàn ác với thú vật.

Con rắn lớn bị phân thành mấy đoạn, ma hạch bị đào ra, chết không toàn thây.

Phong Báo có chút sửng sốt. Khi nó lấy lại được tinh thần động tác đầu tiên chính là bỏ chạy, muốn cách xa những nhân vật nguy hiểm này.

“Bắt nó lại cho ta.” Khắc Lô Nhã sai bảo Hắc Long Bản.

Hắc Long Bản hí mắt, tùy ý thả ra Long uy nho nhỏ. Ngay lập tức xung quanh liền an tĩnh lại. Những con sâu bọ nhỏ kêu to ban đêm đều im lặng. Phong Báo nằm trên mặt đất, hai móng trước ôm lấy đầu, thân thể hơi run rẩy.

“Người, sau này sẽ là ma thú của ta. Không nghe lời ta liền cho bọn họ đem người cắt thành từng mảnh để nấu canh. Hiểu không?” Khắc Lôi Nhã tiến lên, ngồi chồm hổm xuống nói với Phong Báo. Ma thú cấp bảy có trí thông minh rất cao, hoàn toàn có thể hiểu lời Khắc Lôi Nhã.

Phong Báo lộ ra cái đầu từ trong hai móng vuốt, nhìn nơi con rắn lớn chết không toàn thây, lại nhìn Hắc Long Bản hung thần ác sát một chút, sau đó nó cực kỳ cẩn thận gật đầu một cái. Nó rất rõ ràng cái người áo đen tóc đen đó không phải là người mà là một sinh vật áp đảo nó. Con rắn lớn chia thành mấy đoạn kia đã khiến ở trong bụng hấn.

“Khắc Lôi Nhã, người muốn ma thú này làm gì? Không lẽ người muốn nó ký kết khế ước trở thành ma thú của người?” Phong Dật Hiên rất khó hiểu. Mặc dù là ma thú đang trưởng thành nhưng chỉ là Phong Báo mà thôi.

“Để cưỡi.” Khắc Lôi Nhã híp mắt sờ sờ da lông mềm mại của Phong Báo. Nếu ngồi lên vậy thì, chắc chắc, cực kỳ thoải mái. Rất nhiều nơi ngựa không thể đi về phía trước. Phong Báo là thích hợp nhất.

“A.” Phong Dật Hiên bừng tỉnh, hiểu ra.

Lúc mọi người muốn trở về trại của mình, trên trời chợt truyền đến một hồi gió lớn mãnh liệt quái dị, thổi trúng khiến cho họ mắt đều mở không ra. Cây cối xung quanh cũng bị thổi trúng đổ nghiêng ngả.

Sau đó một cỗ uy áp cường đại bao phủ lấy họ. Phong Báo sợ hãi run rẩy, nằm trên mặt đất, móng trước ôm lấy đầu của mình, ô ô kêu thấp. Uy áp này so với vừa rồi của Hắc Long Bản còn khiến nó sợ hơn.

Có sinh vật đáng sợ đang tới gần!

Mặc dù uy áp này rất kinh khủng, làm cho người ta rung động. Nhưng đối với Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên đã trải qua uy áp của chi thần Hắc Ám mà nói thì chỉ như một bữa ăn sáng mà thôi.

Mặt Hắc Long Bản đầy phần hận nhìn bầu trời đêm, giữa hai lông mày còn có nặng nề khác thường.

“Bản, là ai vậy? Người biết phải không?” Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Khi thấy sinh vật đang đến gần bọn họ thì sắc mặt của nàng dần dần thay đổi.

Một con rồng lớn màu vàng!

Là một con rồng lớn màu vàng, tượng trưng cho vua của Long tộc!

“Giam cầm bị cởi bỏ, ta còn tưởng là người tự chạy trốn. Không ngờ người lại nhờ loài người đê tiện. Người thật quái dị. Tôn nghiêm của rồng bị người chà đạp hầu như không còn. Phụ vương đã qua đời. Người sẽ không may mắn như lần trước nữa. Hôm nay, người an tâm đi chết đi.” Thanh âm của con rồng lớn màu vàng ầm ầm vang dội. Nó liều lĩnh mà ác độc cười lớn.

Sắc mặt Hắc Long Bản thay đổi trở nên rất khó nhìn.

Sắc mặt của Khắc Lôi Nhã cũng thay đổi. Con rồng lớn màu vàng này chính là vua của Long tộc! Đừng nói là nơi này không có ai là đối thủ của hắn. Ngay cả Khắc Lý Phu và Hắc Long cũng không thể!

“Có con kiến hôi đê tiện này chôn theo người coi như cũng không làm thân phận đê tiện của người phải thất vọng rồi. Ha ha ha ha ~~~” Con rồng lớn màu vàng liều lĩnh cười lớn.

Phong Dật Hiên chậm rãi nắm chặt nắm đấm.

Nếu nơi này số người tăng lên cũng không phải là đối thủ của con rồng lớn màu vàng này. Muốn cởi bỏ phong ấn sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 56: Khắc Lôì Nhã Bộc Phát

C

on rồng lớn màu vàng giang rộng đôi cánh vô cùng to lớn màu vàng kim, bay trên không trung, khinh bỉ nhìn Hắc Long Bản: “Người là đồ đệ tiện. Phụ vương che chở cho người ở khắp mọi nơi. Bây giờ ta xem còn ai che chở người nữa?”

Khắc Lôì Nhã nhìn con rồng lớn màu vàng giữa không trung, lòng trầm xuống. Rồng trên đại lục này là sinh vật trong truyền thuyết. Một con rồng bình thường cũng có thể tùy tiện phá hủy cả một thành trì. Trước mặt mình không phải rồng bình thường mà là vua của Long tộc, con rồng lớn màu vàng. Sức mạnh của nó không cần phải bàn cãi gì nữa. Chỉ cần nhìn sắc mặt của Hắc Long Bản là biết.

“Người thừa kế vương vị chỉ có ta. Tiện chủng như người có tư cách gì tranh giành với ta? Hôm nay ta sẽ khiến người tan thành mây khói.” Con rồng lớn màu vàng gầm thét, ối ra một dòng khí của rồng. Hơi thở tràn đầy sức mạnh hủy diệt của rồng ập tới, đất đá bay mù trời, cây bị nhổ bật gốc.

Hắc Long Bản gầm một tiếng, khôi phục lại nguyên hình trong nháy mắt, mạnh mẽ chặn lại hơi thở của con rồng kia.

Hai con rồng lớn đọ sức giữa không trung. Không biết giữa hai người có thâm thù đại hận như thế nào mà khi đánh nhau không dùng ma pháp, trực tiếp vật lộn. Âm thanh rít gào của con rồng lớn vang dội tới tận chân trời. Nhưng rất nhanh Hắc Long rơi vào thế hạ phong.

“Khắc Lôì Nhã ~~~ chúng ta có nên nhân cơ hội trốn đi không?” Ngõa Nhĩ Đa run rẩy hỏi. Người này vĩnh viễn đều sợ chết như vậy.

Khắc Lô Nhã không nói gì.

Không có biện pháp chạy thoát. Hắc Long Bản cũng không phải là đối thủ của con rồng thừa kế lực lượng hoàng kim kia. Có thể chạy đi đâu được? Kể cả có dùng quyền trục truyền tổng không gian mà Ô Mã Lý đưa cho nàng, cũng chỉ có một người chạy thoát được. Nàng không thể bỏ lại những người khác.

Khắc Lý Phu cũng đã nhận ra bên này có điều bất thường, chạy tới cùng với tiểu đạo tặc Hạ Thiên và Thủy Văn Mặc.

“Ngu xuẩn. Tới đây làm gì? Cút nhanh lên một chút cho ta.” Hắc Long Bản ở giữa không trung thấy mấy người chạy tới, giận dữ hét lên.

“Ha ha, tiện chủng, ngươi lại muốn bảo vệ những con kiến hôi đê tiện này? Chẳng lẽ là bởi vì các ngươi đều là lũ đê tiện nên ngươi mới chịu làm ra những hành động ngu xuẩn này hay sao?” Con rồng lớn màu vàng lớn tiếng nhạo báng, “oanh” một tiếng khạc ra một quả cầu lửa đánh úp về phía Hắc Long Bản. Hắc Long Bản lập tức khạc ra một quả cầu nước chặn lại. Nhưng quả cầu nước khi tiếp xúc với ngọn lửa của con rồng màu vàng liền bị bốc hơi trong nháy mắt. Sau đó ngọn lửa nặng nề đánh vào trên người của Hắc Long Bản, phát ra tiếng vang tiếng vang thật lớn.

“Tiện chủng!” Con rồng lớn màu vàng hình như có oán hận rất lớn với Hắc Long Bản, không hạ đòn sát thủ ngay mà dùng một móng đánh rớt Hắc Long Bản từ giữa không trung xuống đất. Sau đó hăn lao xuống, hung hăng giẫm một cước lên người Hắc Long Bản.

“Tiện chủng, ngươi lại có thể quan tâm những con kiến hôi này?” Con rồng lớn màu vàng mở to mắt, nhìn chăm chăm vào đoàn người Khắc Lô Nhã, rồi cười lớn: “Vậy ta liền giết chết từng người từng người một, để cho ngươi hưởng thụ cảm giác này một chút.”

“Dừng tay. Đây là ân oán giữa chúng ta, không liên quan đến những người này.” Hắc Long Bản giùng giăng muốn thoát ra khỏi chân của con rồng lớn màu vàng.

“Chuyện cười!” con rồng lớn màu vàng hung hăng giảm một cước thật mạnh lên Hắc Long Bản, trợn tròn đôi mắt, khé miệng lộ ra nụ cười dữ tợn: “Ta biến những con kiến hôi đê tiện này thành mảnh vụn trước rồi sẽ tiễn ngươi xuống Địa ngục.”

“Khắc Lô Nhã, các người đi mau, không nên dây dưa với hắn.” Mặt Khắc Lý Phu nặng nề, móc ra ma trượng. Đáy mắt hắn có sự trầm ổn, thấy chết không sờn.

“Sư phụ, muốn đi thì cùng đi, phải chết thì cùng chết. Đừng nhiều lời.” Khắc Lô Nhã nói một câu như chém đinh chặt sắt. Tuyệt đối không thể bỏ sư phụ của mình để chạy trốn. Lão đầu đáng yêu này đã vì mình mà bỏ ra quá nhiều, tuyệt đối không thể để cho hắn vì mình mà mạng cũng mất.

“Con còn trẻ, sư phụ già rồi.” Khắc Lý Phu nóng nảy quát lớn, “Đi nhanh lên, sư phụ có thể giữ chân hắn một lát.”

“Ha ha, ngu xuẩn. Bằng vào các người mà cũng muốn ngăn cản ta?” con rồng lớn màu vàng cười điên cuồng, đẩy dữ tợn, hắn vung đuôi lên quét về phía mọi người.

Khắc Lý Phu biến sắc, lập tức thả ra một lá chắn ma pháp chặn lại công kích của nó. Cái đuôi của con rồng lớn màu vàng bị chặn lại. Sắc mặt hắn liền trầm xuống, giống như bị Khắc Lý Phu chặn công kích là một điều vô cùng mất thể diện. Hắn hét to đầy giận dữ một tiếng rồi phun ra một quả cầu bằng lửa khổng lồ.

Khắc Lô Nhã đã sớm được nhìn thấy sự lợi hại của ngọn lửa của hắn. Bọn họ đều không thể thắng được. Hắc Long Bản cũng bị ngọn lửa này làm bị thương. Phong Dật Hiên lập tức khom chân sau, để tay trên mặt đất, trầm

ngâm tập hợp lực lượng một chút. Một tường băng dày nhanh chóng hiện ra.

Đáy mắt Khắc Lý Phu lộ ra vẻ kinh ngạc. Thiếu niên này lại có thành tựu như thế và năng lực ứng biến tốt như vậy. Hơn nữa còn là trong chớp mắt, không đọc bất kỳ một câu thần chú nào! Đây mới là thực lực của hắn sao?

Đáy mắt con rồng lớn màu vàng lộ ra ý tứ khinh bỉ. Tường băng như vậy mà muốn ngăn cản ngọn lửa của hắn? Nực cười!

Nhưng ngay lập tức, con rồng lớn màu vàng không còn cười được nữa. Ngọn lửa bị tường băng ngăn lại, tường băng bị ngọn lửa hòa tan từ từ. Mặc dù tường băng bị hòa tan nhưng ngọn lửa cũng biến mất rất nhiều, chỉ còn lại một ít. Khắc Lý Phu liền buông lỏng ngay lập tức.

“Con kiến hôi đáng chết! Đi chết đi.” Hiển nhiên việc đỡ được ngọn lửa khiến cho con rồng lớn màu vàng cảm giác vô cùng khúat nhục. Những người này có thể hóa giải công kích của hắn hai lần. Lòng tự trọng của hắn không thể bị chà đạp bởi những con kiến hôi này được.

Con rồng gầm thét điên cuồng, uy lực của rồng không ngừng mở rộng, mở rộng...

Mọi người cảm thấy uy áp tăng lên, sắc mặt cũng càng ngày càng nặng nề hơn.

Phong Dật Hiên cắn răng, vỗ tay một cái, chấp lại trước ngực.

“Người điên rồi!” Thủy Văn Mặc đứng bên cạnh ngay lập tức cầm tay Phong Dật Hiên, ngăn lại động tác của hắn, tức giận mắng ra tiếng: “Người lại muốn làm vậy sao? Không phải ngươi muốn chết đấy chứ? Thân thể ngươi bây giờ không chịu nổi lực lượng như vậy.”

“Không làm như vậy chúng ta sẽ phải chết!” Phong Dật Hiên muốn rút tay lại nhưng Thủy Văn Mặc lại nắm chặt không thả ra.

“Không tới đường cùng thì không cho phép dùng. Ta chết người hãy làm.” Thủy Văn Mặc buông tay Phong Dật Hiên, rút kiếm ra, gầm lên một tiếng, toàn thân hân phát ra Đấu Khí màu tím.

Tần Diêm trầm ngâm, chậm rãi rút kiếm ra, nhìn Khắc Lôi Nhã rồi nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư, người chạy trước đi. Trách nhiệm của ta chính là bảo vệ người an toàn. Người dẫn bọn họ đi trước đi.”

“Người không ngăn được hân.” Khắc Lý Phu cau mày, dồn dập nói.

Tần Diêm Không trả lời, nhìn thật sâu vào mắt Khắc Lôi Nhã, sau đó quay đầu, mắt lạnh nhìn về phía con rồng lớn màu vàng, lạnh lùng nói: “Phong Dật Hiên, nhờ người đem tiểu thư an toàn trở về.”

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, Tần Diêm quát khẽ một tiếng, cả người phát ra Đấu Khí màu bạc.

Đúng vậy, mọi người không nhìn lầm, là Đấu Khí màu bạc.

Chỉ Kiếm Thánh mới có màu bạc!

Thì ra Tần Diêm đã đạt tới cấp bậc Kiếm Thánh!

Hắn vẫn giấu kín thực lực của mình khiến cho người ta cho rằng hắn chỉ là Đại Kiếm Sĩ. Không ngờ hắn cách cấp bậc cao nhất là Kiếm Thần chỉ một bước!

Mà bây giờ hắn lại tình nguyện hi sinh bản thân, tranh thủ thời gian cho mọi người.

Nói đúng ra là tranh thủ thời gian vì Khắc Lôi Nhã.

“Đi!” Tần Diêm quay đầu gầm một tiếng với Phong Dật Hiên, sau đó điểm nhẹ chân trên mặt đất, lao như tên bắn về hướng con rồng lớn màu vàng.

“Đi mau, Khắc Lôi Nhã. Nếu không đi thì tất cả mọi người sẽ phải chết ở đây.” Ngõa Nhĩ Đa vội vàng thúc giục.

“Đi! Không đi thì sẽ không kịp mất.” Thủy Văn Mặc gầm một tiếng, thúc giục mọi người.

Phong Dật Hiên cau mày, nhìn Tần Diêm đang chiến đấu với con rồng lớn màu vàng. Đáy mắt hắn tràn đầy sự không cam lòng và khúất nhục. Nam nhân này lại cứ như vậy mà xông tới, trì hoãn thời gian vì Khắc Lôi Nhã! Kiếm Thánh! Tuổi còn trẻ mà đã đến được tài nghệ như vậy. Mà bây giờ lại bỏ mạng ở đây. Chỉ vì Khắc Lôi Nhã? Chỉ vì tình chủ tớ? Trong thời khắc này lại có thể đưa thân mình ra chống đỡ cho Khắc Lôi Nhã. Hắn có thực lực có thể ngăn cản được một lát. Tại sao mình không thể? Hận! Thật hận! Tại sao mình lại yếu như thế, ngay cả lực lượng phong ấn cũng không chịu nổi!

“Thủy Văn Mặc, đưa Phong Dật Hiên đi.” Khắc Lôi Nhã nhìn con rồng lớn màu vàng đang chiến đấu với Tần Diêm, lạnh lùng nói một câu như vậy với Thủy Văn Mặc.

Không đợi Phong Dật Hiên lấy lại tinh thần, gáy hắn liền truyền đến đau nhức kịch liệt. Sau đó trước mắt bỗng tối sầm, mềm nhũn té xuống. Thủy Văn Mặc không nói hai lời, khiêng Phong Dật Hiên lên, kéo Hạ Thiên đang bị chấn động mà chưa lấy lại tinh thần, chạy như bay.

“Khắc Lôi Nhã, chúng ta cũng đi mau.” Khắc Lý Phu nóng nảy thúc giục Khắc Lôi Nhã. Bây giờ không phải là lúc chần chừ. Cho dù Tần Diêm thân là Kiếm Thánh nhưng cũng không thể thắng được con rồng lớn màu vàng mà chỉ có thể hết sức trì hoãn thời gian.

Khắc Lôi Nhã nhìn con rồng lớn màu vàng liều lĩnh. Cho dù đang đấu với Tẩn Diêm nhưng hắn vẫn không hề dao động mà đứng nguyên tại chỗ, chân còn đang giẫm lên Hắc Long Bản.

“Sư phụ, người biết không? Lúc mới đầu lòng con vẫn còn tồn tại khúc mắc với Tẩn Diêm, không cách nào tiếp nhận hắn được. Bởi vì hắn không trung thành. Nhưng, hiện tại...” Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng cười một tiếng, trong mắt hiện ra sự lạnh nhạt, “Sư phụ, hãy tha thứ cho con. Người đi trước đi. Con không thể bỏ Tẩn Diêm lại.”

Khắc Lý Phu thay đổi sắc mặt nhưng không nói gì mà chỉ thuận miệng đọc một câu thần chú ngắn gọn. Lập tức, thân thể Khắc Lôi Nhã cứng đờ, không thể nhúc nhích. Khắc Lý Phu ôm nàng lên, thi triển ma pháp, bay lên, nhanh chóng bỏ chạy.

“Sư phụ!” Khắc Lôi Nhã kinh ngạc kêu lên. Khắc Lý Phu lại muốn mạnh mẽ mang nàng đi, cứ như vậy mà bỏ lại Tẩn Diêm?!

“Khắc Lôi Nhã, con không thể chết ở đây, cũng không đáng chết ở đây.” Giọng nói Khắc Lý Phu giờ phút này đầy lạnh lẽo, toát ra sự lãnh khốc không thể hình dung.

Khắc Lôi Nhã trừng mắt nhìn con rồng lớn màu vàng đang vật lộn với Tẩn Diêm đang từ từ ra khỏi tầm mắt.

“Rống ~~~” chợt con rồng lớn bị đau, gầm thét một tiếng đầy thống khổ. Thì ra là Tẩn Diêm đã làm cái đuôi của hắn bị tổn thương. Một vết thương chảy máu đỏ tươi hiện ra rất chói mắt trên cái đuôi.

“Con kiến hôi đáng chết. Ta phải hủy diệt luôn cả mảnh đất này.” Con rồng lớn màu vàng tức giận gầm lên. Sau đó nó chỉ dùng móng vuốt độ sức với Tẩn Diêm, trong miệng niệm lên một câu thần chú dài dòng.

Không tốt! Sắc mặt Khắc Lý Phu đại biến. Câu thần chú mang theo hơi thở hủy diệt và ma pháp ba động vô cùng cường đại. Điều này đại diện cho cơn giận điên cuồng của con rồng lớn màu vàng. Nó muốn hủy diệt cả mảnh đất này. Không chỉ là biên thành mà còn có cả những chỗ xa hơn.

“Dừng lại! Người làm gì vậy? Đừng quên hiệp nghị giữa Long thần và Nữ Thần Quang Minh. Long tộc không thể tùy tiện hủy diệt lãnh thổ loài người.” Hắc Long Bản cảm thấy hơi thở tức giận mãnh liệt liên hiểu được con rồng lớn màu vàng muốn làm gì. Hắc kinh hãi hét lên một tiếng hy vọng có thể ngăn cản hành động điên cuồng của con rồng kia. Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ mang tới ngập trời phiền toái cho Long tộc.

“Khắc Lôi Nhã, quyền trục truyền tống không gian của con đâu? Mau, đi mau!” Khắc Lý Phu đặt Khắc Lôi Nhã xuống, hốt hoảng giải khai giam cầm cho nàng, nóng nảy thúc giục.

Khắc Lôi Nhã cũng cảm thấy ma pháp dao động đập vào mặt càng ngày càng mạnh, mang theo một cỗ hơi thở hủy diệt.

Chỉ cần con rồng lớn màu vàng đọc xong câu thần chú, cả vùng đất này sẽ biến thành khô cằn ngay lập tức. Một ngọn cỏ cũng không còn. Tất cả các sinh mạng cũng sẽ bị phá hủy trong nháy mắt.

Tần Diêm cũng cảm nhận được nguy cơ, kiếm mang theo Đấu Khí sắc bén chém thẳng vào cái miệng đang đọc câu thần chú của con rồng lớn.

Con rồng lớn màu vàng cười đầy khinh miệt một tiếng. Hắc vung móng vuốt lên, đánh ngã Tần Diêm xuống đất. Móng vuốt bén nhọn cứ như vậy trực tiếp bổ xuống, chuẩn bị đâm thủng tim của Tần Diêm.

Tần Diêm!

Tần Diêm!

Con người Khắc Lôi Nhã ngay lập tức mở lớn.

Một cỗ lực lượng hung mãnh không thể tả xông ra từ trong thân thể nàng.

Giờ phút này trong lòng của Khắc Lôi Nhã chỉ có một ý niệm.

Tần Diêm không thể chết!

Canh thứ hai

Thời gian như dừng lại, tất cả mọi vật cũng dừng lại.

Vạn vật yên tĩnh lại. Hết thấy đều yên lặng.

Con rồng lớn sắp đọc xong câu thần chú liền bị chặn lại, không thả ra được lực lượng khổng lồ. Hắn trợn to hai mắt, cứ như vậy mà nhìn chăm chăm vào móng vuốt của mình. Móng vuốt hắn dừng sát trên ngực của Tần Diêm, không thể nhích tới thêm một chút. Có một lực lượng khổng lồ đè nén hắn, không cho thân thể hắn nhúc nhích.

Không phải thời gian dừng lại mà là một cỗ lực lượng cường đại đã chèn ép. Tất cả những sinh vật xung quanh cũng đều dừng động tác lại.

Khắc Lý Phu giật mình. Hắn cảm thấy trong thân thể Khắc Lôi Nhã đang đứng bên cạnh không ngừng xông ra một cỗ lực lượng cường đại không thể diễn tả thành lời...

Lực lượng, lực lượng vô cùng không ngừng xông ra.

Đó là một cỗ lực lượng nóng rực, khiến cho người ta cảm thấy đè nén khác thường dường như mất luôn cả suy nghĩ.

Sương mù chậm rãi, chậm rãi lơ lửng trong ánh mắt của Khắc Lôi Nhã.

“Loài bò sát bốn chân kia, trở về chỗ cũ của người đi.” Khóe miệng Khắc Lôê Nhã hiện lên ý cười tàn khốc. Nàng nhè nhẹ nhấc tay lên, ngay lập tức một quả cầu lửa màu vàng kim bắn nhanh ra. Quả cầu lửa màu vàng xinh đẹp chói mắt bay qua bầu trời đêm, đánh tới thân thể cao lớn của con rồng lớn màu vàng.

Con rồng lớn màu vàng lúc này mới lấy lại tinh thần, hừ lạnh một tiếng, đẩy khinh miệt dùng móng trước ngăn cản ngọn lửa của Khắc Lôê Nhã. Ngọn lửa do loài người phát ra, một phát là có thể dập tắt. Mới vừa rồi không biết trúng phải gió gì mà bị lực lượng khó hiểu của loài người nho nhỏ này phát ra làm mất hồn.

Vậy mà một tiếng kêu thống khổ đầy thảm thiết cứ như vậy truyền ra từ trong miệng con rồng lớn màu vàng. Ngọn lửa màu vàng đã xuyên qua móng vuốt của hắn, tạo thành một cái lỗ.

“Nhân loại đê tiện, người đã làm gì?” Con rồng lớn màu vàng thống khổ, tức giận gầm thét. Vết thương trên móng vuốt có khuynh hướng rộng ra. Cảm giác đau đớn nóng rực càng ngày càng mãnh liệt.

“Người lợi hại, cao quý sao? Chỉ là loài bò sát bốn chân mà thôi.” Khắc Lôê Nhã chậm rãi bay tới trước mặt con rồng lớn màu vàng, nhìn hắn, khóe miệng nâng lên một nụ cười lạnh lẽo, “Không xử lý vết thương, người sẽ biến thành loài bò sát ba chân.” Giọng nói lạnh lẽo giống như ác ma tới từ địa ngục, sâu thẳm lại đáng sợ như có thể ăn mòn linh hồn.

Sắc mặt của con rồng lớn màu vàng rốt cuộc cũng thay đổi. Hắn cảm thấy móng vuốt càng ngày càng nóng rực, đau đớn. Vết thương trên tay càng ngày càng rộng ra. Mặc dù không thể tin nhân loại đê tiện có thể đả thương hắn được nhưng vết thương đúng là rất trầm trọng.

“Nhân loại đê tiện, ta sẽ nhớ kỹ chuyện này. Người hãy chờ sự trả thù tàn khốc nhất của ta.” Con rồng lớn màu vàng rốt cuộc cũng tin tưởng uy hiếp

của Khắc Lôi Nhã, nói một câu đầy cảm hận sau đó vỗ cánh, cấp tốc biến mất trên bầu trời đêm.

Khắc Lôi Nhã đưa mắt nhìn con rồng lớn màu vàng rời đi, thở phào một cái thật dài. Nếu hắn thật muốn đo sức, tất nhiên nàng sẽ bại trận. Không thể tưởng tượng được vua của Long tộc lại sợ chết như vậy.

“Khắc Lôi Nhã...” Khắc Lý Phu nhẹ nhàng gọi Khắc Lôi Nhã đang trôi lơ lửng giữa không trung.

Khắc Lôi Nhã chậm rãi lấy lại tinh thần, thẳng tắp rơi xuống từ giữa không trung.

Ngay sau đó, nàng rơi vào một lồng ngực ấm áp. (lãng mạn, quá lãng mạn)

“Khắc Lôi Nhã, con làm sao vậy?” Khắc Lý Phu vội vàng vọt lên hỏi.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” gương mặt Tần Diêm đầy lo lắng.

“Chuyện gì vậy? Ngọn lửa của người sao lại có màu vàng? Tại sao nó có thể đốt cháy thân thể của hắn? Thân thể của rồng là kiên cố nhất. Sao lại có thể dễ dàng thương được?” Hắc Long Bản biến trở về hình người, chạy tới, nghi ngờ hỏi. Loại sinh vật này đáng sợ không chỉ vì có ma pháp cao cấp mà còn vì có thân thể tráng kiện khác thường. Dao kiếm bình thường căn bản không cách nào tạo thành bất kỳ tổn thương nào cho thân thể bọn họ. Huống chi còn là thân thể của con rồng lớn màu vàng. Nhưng hắn lại bị ngọn lửa của Khắc Lôi Nhã gây thương tích, sao không thể không gây kinh ngạc cho họ.

Lúc này Khắc Lôi Nhã không thể nói thành lời. Trên lưng lại truyền tới cảm giác nóng rực. Lần này là do cánh hoa sen thứ hai đã nở rộ!

Ở nơi này, vào thời khắc mấu chốt có thể lĩnh ngộ điều quan trọng thứ hai trong Liên Hoa Bảo Giám! Vì vậy mới có thể phát ra được quả cầu lửa màu

vàng, đánh bại con rồng lớn.

Nhưng ai có thể nói cho nàng biết tại sao lại có cảm giác có nguy hiểm đáng sợ hơn đang tới gần?

Hơn nữa lại vô cùng rõ ràng, chỉ nhắm vào một mình nàng.

Kiếp Lôi (kiếp nạn từ Thiên Lôi)!

Đáng chết! Tại sao chỉ luyện thành điều quan trọng thứ hai trong Liên Hoa Bảo Giám lại phải chịu đựng Thiên kiếp (kiếp nạn từ trời)?

Những thần công chói má không phải là luyện đến tầng cao nhất mới phải chịu tai kiếp sao? Người luyện thành thần công theo lẽ tự nhiên sẽ phải tiếp nhận trừng phạt của trời cao. Độ kiếp, chịu đựng Thiên Lôi. Thành công thì sẽ thành tiên, thất bại thì hồn phi phách tán.

Nhưng đó là ở phương Đông!!!! Qua không gian khác cũng có à?!

Khắc Lôi Nhã muốn chết. Chuyện quá không theo lẽ thường!

Luyện thành điều quan trọng thứ hai phải trải qua Thiên Lôi, hơn nữa còn là ở thế giới này.

“Sư phụ, bố trí lồng kết giới kiên cố nhất xung quanh con. Tốt nhất là làm thêm mấy tầng. Sau đó mọi người lập tức cách xa con ra. Nhanh lên một chút!” Khắc Lôi Nhã tránh khỏi ngực Tần Diêm, nóng nảy nói.

“Hả?” Khắc Lý Phu mặc dù không hiểu gì cả nhưng vẫn nghe theo lời Khắc Lôi Nhã, lập tức bố trí kết giới ma pháp kiên cố nhất.

“Đi! Mọi người đi xa chút! Nhanh lên một chút!” Khắc Lôi Nhã nóng nảy ngẩng đầu lên nhìn trời. Sắp tới rồi! Kiếp Lôi chết tiệt nọ sắp tới rồi!

Khắc Lý Phu và Tần Diêm cùng Hắc Long Bản ngẩng đầu nhìn trời, không ngờ lại phát hiện ra bóng đêm mông lung đang tối hẳn lại. Mây đen đang tụ về bên này. Dần dần, mây đen hợp lại thành một mảng lớn. Trong tầng mây vang dội ầm ầm, tia chớp phát ra mãnh liệt.

Muốn mưa sao?

Nhưng tại sao chỉ có trên đầu bọn họ là có mây đen?

Nhưng chỗ khác ánh sao vẫn rực rỡ.

Trời mưa? Hay còn có chuyện gì khác?

“Mọi người tránh xa một chút! Lát nữa sẽ có sét đánh xuống. Sét này không phải chuyện đùa. Thân thể người không ngăn cản được.” mặt Khắc Lôi Nhã nặng nề nói với mọi người, “Sét này chỉ nhằm vào một mình ta. Mọi người tránh xa chút sẽ không có việc gì.”

Mọi người nghe xong lời Khắc Lôi Nhã thì sắc mặt đại biến.

Có thể biết được mọi chuyện sẽ xảy ra như thế?

“Tiểu thư! Người nói thân thể người không thể ngăn cản, người, một mình người sao có thể ngăn cản?” Tần Diêm sốt ruột, muốn vọt tới bên cạnh Khắc Lôi Nhã. Nhưng Khắc Lý Phu đã tạo kết giới kiên cố nhất, còn tạo thành mấy tầng. Người bên ngoài không thể chạm vào nàng.

“Ta, ta lập tức mở kết giới.” Khắc Lý Phu cũng luống cuống.

“Không kịp rồi, sư phụ. Người mà cời bỏ bây giờ con hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Người không cời ra con còn có một đường sống. Mọi người mau tránh ra.” Khắc Lôi Nhã lập tức quát bảo Khắc Lý Phu dừng tay.

“Chuyện gì vậy? Khắc Lôi Nhã, rốt cuộc là có chuyện gì?” Khắc Lý Phu gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, không thể lý giải.

“Sau này sẽ nói cho mọi người biết. Hiện tại đừng quấy rầy con.” Khắc Lôê Nhã lập tức ngồi xếp bằng xuống, bàn tay nhẹ nhàng để trước ngực, bắt đầu vận chuyển điều quan trọng thứ hai của Liên Hoa Bảo Giám.

“Trước tiên lui lại đã.” Hắc Long Bản nhìn mây đen trên đỉnh đầu Khắc Lôê Nhã cùng với tiếng sét vang dội, khuyên giải Khắc Lý Phu và Tần Diêm.

Hai người không chịu dời bước.

Hắc Long Bản khôi phục lại nguyên hình, một tay tóm lấy một người, vội vàng lui về phía sau.

Tiếng sấm ầm ầm vang dội phía chân trời. Tia chớp xẹt lên trong mây đen càng làm cho lòng người sợ hãi. Lực lượng cuồng bạo đáng sợ tràn đầy.

Một đạo, chỉ một đạo Thiên Lôê mà thôi!

Khắc Lôê Nhã cắn răng mới có thể gắng gượng được.

Một đạo sấm sét sáng ngời khó coi cắt ngang bầu trời đêm, trực tiếp bổ về phía Khắc Lôê Nhã.

“Khắc Lôê Nhã!”

“Tiểu thư!”

Khắc Lý Phu và Tần Diêm hốt hoảng, lớn tiếng hô lên.

Đây không phải là do Ma Pháp Sư thả ra tia lửa điện nhỏ mà là Lôê Điện tự nhiên của trời!

Tràn đầy cuồng bạo và lực lượng không ổn định.

Đạo tia chớp này chiếu sáng cả một vùng trời.

Hắc Long Bản nhìn tình cảnh trước mắt, hoàn toàn ngu ngốc, buông lỏng móng vuốt khiến Tần Diêm và Khắc Lý Phu rớt xuống.

Bọn họ thấy rõ ràng chỗ Khắc Lý Phu bày ra kết giới bị Thiên Lô phá vỡ nhưng lại không thương tổn đến Khắc Lô Nhã.

Bởi vì không thấy được Khắc Lô Nhã!

Khắc Lô Nhã được một đóa hoa sen màu vàng khổng lồ bao thật chặt. Đóa hoa này phát ra ánh sáng màu vàng, cực kỳ chói mắt trong trời đêm, đẹp không sao tả xiết. Cảnh tượng này khiến cho tâm hồn bọn hắn rung động thật sâu, không thể dời ánh mắt.

Thiên Lô phá vỡ kết giới Khắc Lý Phu bày ra, đánh vào trên mặt cánh hoa màu vàng giống như đá chìm đáy biển, không có một tia phản ứng.

Ngay sau đó, mây đen trên trời tản đi. Bầu trời đêm đầy sao rực rỡ tạo cho bọn họ cảm giác mây đen và tia chớp vừa rồi chỉ là ảo giác.

Hai người một rùng cứ như vậy kinh ngạc nhìn Khắc Lô Nhã. Họ bị đóa hoa sen đang bao chặt lấy nàng hấp dẫn ánh mắt thật sâu. Chậm rãi, đóa hoa sen màu vàng từ từ nở ra, hiện ra Khắc Lô Nhã ngồi bên trong. Mọi người thật lâu về sau vẫn còn nhớ như in cảnh tượng này. Khắc Lô Nhã như vậy thật mê hoặc lòng người, thật tường hòa mỹ lệ.

Khắc Lô Nhã chậm rãi mở mắt ra, từ từ đứng dậy. Nàng cúi đầu nhìn đóa hoa sen lớn màu vàng dưới chân, rửa thầm người sáng tạo ra thần công Liên Hoa Bảo Giám này. Thật là có đủ xảo trá. Cư nhiên có đóa hoa sen bảo vệ tránh khỏi kiếp lôi. Nói như vậy, về sau nếu linh ngộ đều sẽ có kiếp lôi và sẽ được đóa hoa sen vàng này bảo vệ?

“Khắc Lô Nhã!” Khắc Lý Phu và Tần Diêm trên mặt đều là lo lắng, muốn vọt tới.

Vừa lúc đó, đóa hoa sen màu vàng chợt tỏa ra ánh sáng vạn trượng, bao phủ lấy Khắc Lôi Nhã. Sau đó ánh sáng từ từ phai nhạt dần.

Mọi người kinh ngạc nhìn Khắc Lôi Nhã nhắm mắt lại, tóc tung bay, tay áo cũng tung bay. Bộ dáng xuất trần thoát tục động lòng người. Một loại cảm giác khoan khoái dễ chịu không nói nên lời tràn ngập toàn thân Khắc Lôi Nhã. Có cái gì đó đang manh nha, sau đó nở rộ sâu trong thân thể nàng.

Hoa sen màu vàng chói mắt dần dần biến mất. Xung quanh tối lại.

“Khắc Lôi Nhã!” mọi người vọt lên.

Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng than thở. Hiện tại làm sao giải thích với bọn hăn đây?

“Khắc Lôi Nhã, con, con lên cấp rồi hả?” Khắc Lý Phu nhìn Khắc Lôi Nhã, vui mừng hô lên một tiếng, “Lại là tiêu chuẩn Ma Đạo Sĩ. Lần trước con mới là Cao Cấp Pháp Sư thôi.”

Cái gì? Ma Đạo Sĩ?!!

Đế đô, trong thần điện Quang Minh.

Trước tượng Nữ Thần Quang Minh trong chủ điện, cô gái có mái tóc xanh biếc – Chiêm Tinh Sư cao cấp nhất thần điện Quang Minh – đang nhắm mắt quỳ gối trước mặt tượng thần.

Một lát sau nàng chậm rãi đứng dậy, mở đôi mắt quỷ dị.

Nữ Thần vừa có chỉ thị!

Người Nữ Thần muốn tìm ở Vưu Ô Tát Lợi!

Phải lập tức phái người đem người đến!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 57: Con Rồng Lớn Màu Vàng Tức Giận

L

ên cấp? Như thế này gọi là lên cấp à?

Khắc Lôì Nhã nghi ngờ nhìn tay mình. Nàng có cảm giác rất khác lạ giống như trong cơ thể có một lực lượng khổng lồ đang chuyển động. Đột nhiên lên cấp như vậy? Có liên hệ với Liên Hoa Bảo Giám sao?

“Khắc Lôì Nhã, sao vừa nãy lại có hoa? Tại sao lại có sấm sét giáng xuống?” Hắc Long Bản nghi ngờ, muốn hỏi đến cùng.

“Đó là...” Khắc Lôì Nhã đắn đo tìm từ ngữ thích hợp để trả lời.

“Khắc Lôì Nhã!” từ xa truyền đến tiếng gọi âm ỉ. Là giọng nói của Phong Dật Hiên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy Phong Dật Hiên đang chạy như điên tới.

“Những điều mọi người vừa thấy là ta học được từ quyển sách lấy được từ chỗ Hạ Thiên.” Khắc Lôì Nhã trả lời ngắn gọn. Nàng cũng không muốn giấu giếm mọi chuyện.

Học được từ quyển sách nào vậy? Tẩn Diêm nghi ngờ. Chữ trên quyển sách đó không phải là chữ viết của đại lục này. Tại sao Khắc Lôì Nhã lại hiểu? Mặt Hắc Long Bản cũng tràn đầy nghi ngờ. Khắc Lôì Nhã thoáng chút dăm chiêu.

“Khắc Lôì Nhã, ngươi không sao chứ?” Phong Dật Hiên chạy tới như điên, nắm lấy tay Khắc Lôì Nhã, xem xét trên dưới cẩn thận một lượt, thấy nàng không bị thương ở đâu mới yên tâm.

“Con rồng kia đâu rồi? Sao vừa nãy lại có tia chớp vậy?” Phong Dật Hiên cau mày quan sát xung quanh. Mọi thứ xung quanh đều lộn xộn. Ở trên đất có một cái hố to, rất nhiều cây cối gãy lìa và đá bị vỡ vụn.

“Chạy.” Khắc Lôi Nhã rút tay về, trả lời hờ hững.

“Chạy?” Phong Dật Hiên há to miệng. Rồng là động vật cao ngạo, sao lại có thể bỏ chạy?”

“Hắn có chuyện nên đột nhiên bỏ chạy. Hình như có ai đó gọi hắn.” vẻ mặt Khắc Lôi Nhã thành thật, nói.

“Hả?” Phong Dật Hiên gãi gãi đầu. Gáy hắn lại truyền đến một đợt đau nhói. Lúc này mới nhảy lên, “Đồ tiện nhân Thủy Văn Mặc kia, người lại dám đánh lén ta. Ta không đánh bộ mặt hắn nở hoa, hắn cũng không biết...”

“Người không thể chết ở đây. Cho hắn dẫn người đi là ý của ta.” Khắc Lôi Nhã ngăn lại động tác của Phong Dật Hiên.

Phong Dật Hiên dừng lại, đưa lưng về phía Khắc Lôi Nhã, trầm mặc. Không ai nhìn thấy sắc mặt hắn đã tái xanh.

Thủy Văn Mặc và Hạ Thiên cũng đi tới sau khi đã xác định an toàn.

Lúc Thủy Văn Mặc tới gần mọi người mới thấy được một con mắt của hắn giống như gấu mèo. Hiển nhiên đây là tác phẩm của Phong Dật Hiên rồi.

“Con rồng kia đâu?” Hạ Thiên nghi ngờ hỏi.

“Long mạch có chuyện, hắn bị gọi trở về.” Hắc Long Bản nói dối mà mặt không đỏ tim không đập.

“Oa! Vận khí của chúng ta thật tốt.” Hạ Thiên nhảy lên.

Lời của Hắc Long Bản có thể tin tưởng được.

Nhưng bây giờ đã kết thù với con rồng lớn màu vàng đỏ, muốn đi qua Long mạch thì đã khó càng thêm khó. Trên căn bản là không thể được vì đắc tội với vua của rồng thì đồng nghĩa đắc tội với toàn bộ Long tộc. Nếu bị phát hiện đi qua Long mạch, chỉ cần một hơi thở của rồng liền trực tiếp biến bọn họ thành cát bụi.

Đây là vận xấu hay tốt?

“Chúng ta rời khỏi đây trước đã. Động tĩnh lớn như vậy sẽ kinh động tới người khác.” Khắc Lý Phu nhìn xung quanh bữa bãi một chút, nói.

“Ừ, thu dọn đồ đạc rời khỏi đây thôi.” Khắc Lôi Nhã quay đầu tìm kiếm gì đó.

“Tiểu thư tìm gì vậy?” Tần Diêm hỏi.

“A, ở đây. Tiểu Phong, người lại đây.” Khắc Lôi Nhã vui mừng ngoắc.

Phong Dật Hiên quay đầu lại đầy mê muội. Khắc Lôi Nhã đang gọi hân à? Thật không có khả năng.

Phong Báo vẫn núp ở một góc nhỏ liền đứng lên, run lấy bấy đi tới. Nó không dám chạy nên đã chứng kiến tất cả. Ấn tượng vô cùng đáng sợ về Khắc Lôi Nhã đã in sâu trong lòng nó.

“Tiểu Phong?” Phong Dật Hiên co quắp khóe miệng, chỉ vào Phong Báo đang từ từ đi tới, cực kỳ rối rắm mà hỏi, “Nó là Tiểu Phong?”

“Người có ý kiến gì sao?” Khắc Lôi Nhã vượt bộ lông mềm mại của Phong Báo đầy thỏa mãn.

“Người vượt lông nó mà lại gọi tên của ta, ta sẽ hiểu lầm.” Phong Dật Hiên cười hắc hắc.

Sắc mặt Khắc Lôê Nhã tối sầm lại, vừa vuốt Phong Báo vừa nói: “Sau này tên người chính là tiểu báo. Hiếu chưa?”

Phong Báo nhìn vẻ mặt đầy uy quyền của Khắc Lôê Nhã, sau đó nặng nề gật đầu một cái.

Bọn họ lên đường. Mọi thứ đồ đạc để trong Chiếc nhẫn không gian (nhẫn không gian) của Khắc Lý Phu. Không có ngựa nên họ phải đi bộ vì Chiếc nhẫn không gian không thể mang theo người. Nhưng lúc này có một điểm khác biệt.

Thân thể Phong Báo cao lớn, lông mềm mại, lòng bàn chân có đệm thịt rất dày, cưỡi rất tốt.

Mặt Khắc Lôê Nhã đầy vẻ hưởng thụ. Nàng dứt khoát nằm xuống, đánh cả người lên lưng Phong Báo. Hạ Thiên hình như rất sợ những động vật lông lá nên tránh thật xa.

Đi xa chỗ vừa rồi, Khắc Lôê Nhã mới ngáp dài. Trên bầu trời đã có tia nắng mờ mờ. Ấm ỉ một đêm, không có thời gian chớp mắt.

“Nghỉ ngơi ở đây một chút đi. Các người từ đâu tới đây thì về lại nơi đó đi. Các người tuyệt đối không thể đi qua Long mạch được rồi.” Hắc Long Bản ngồi xuống, hờ hững nói, “Hôm nay đã đắc tội cái tên lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, độc ác kia rồi. Hắc còn thừa kế lực lượng hoàng kim nữa. Một khi thương thế của hắc tốt lên sẽ lập tức nghĩ biện pháp trả thù. Hay là cứ suy nghĩ biện pháp đối phó với hắc trước?”

Sắc mặt Khắc Lý Phu khẽ biến. Hắc hiếu được những lời của Hắc Long Bản đều là sự thật.

Nhưng không đi qua Long mạch thì không thể tới được rừng Tinh Linh, không thể gặp thần Tinh Linh được. Dấu ấn trên mu bàn tay Khắc Lôê Nhã

cũng không thể nào cởi bỏ.

“Nếu cứ đi qua Long mạch thì hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Không đi thì còn có một chút hy vọng.” Khắc Lôê Nhã hờ hững nói với Khắc Lý Phu.

Dĩ nhiên Khắc Lý Phu hiểu lời này của Khắc Lôê Nhã là có ý gì. Trước khi thần Hắc Ám đến một lần nữa thì phải mạnh mẽ lên, dùng lực lượng của mình để cởi bỏ dấu ấn, đối kháng với thần Hắc Ám. Nhưng có thể sao? Có thể đợi đến lúc đó sao?

“Được rồi, sư phụ, đừng suy nghĩ nữa. Trời đã sáng rồi, chúng ta nghỉ ngơi trước đã.” Khắc Lôê Nhã ngáp một cái, “Dừng trại đi.”

Sắc mặt Khắc Lý Phu có chút nặng nề, lặng yên không nói tiếng nào lấy ra những vật dụng cần thiết. Trong lòng hẳn nặng nề khác thường.

Đi tiếp hay trở về?

Xung quanh yên lặng lại, tất cả mọi người vào trại ngủ. Nhưng có mấy người có thể ngủ thì không biết được.

Một đêm này đã quá mệt mỏi. Mọi người ngủ mãi đến buổi chiều hôm sau mới tỉnh lại.

“Tiểu thư, người đã tỉnh?” Tần Diêm đứng lên, trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

“Ừ, thân thể người thế nào rồi?” Khắc Lôê Nhã bảo Tần Diêm ngồi xuống, nhẹ nhàng hỏi. Mặc dù hôm qua cơn rùng rợn màu vàng chỉ trôi qua Tần Diêm mà không hạ đòn sát thủ nhưng cũng khiến hắn bị thương.

“Đã tốt hơn nhiều. Thuốc do đại sư Khắc Lý Phu luyện ra quả nhiên tốt hơn rất nhiều.” Tần Diêm trả lời.

“A, Khắc Lôì Nhã, chào buổi sáng nhé.” Phong Dật Hiên chui ra, không nói nhảm, trực tiếp chen vào ngồi giữa hai người.

“Ừ, chào buổi sáng.” Khắc Lôì Nhã gật đầu.

“Sớm trở về đế đô thôi.” Chợt Tần Diêm trầm giọng, nói, “Hôm qua Hắc Long Bản cũng nói rồi, con rồng lớn màu vàng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Muốn rèn luyện không nhất thiết phải đi rừng Tinh Linh. Có thể lựa chọn con đường khác.”

Phong Dật Hiên cau mày, muốn nói gì đó nhưng lại nhớ tới dấu ấn trên mu bàn tay của Khắc Lôì Nhã chỉ có mình và Khắc Lý Phu biết nên nuốt xuống lời đã đến miệng.

“Ừ, trở về thôi. Dù sao đế đô cũng là chỗ ở của Chủ Điện của thần điện Quang Minh. Nếu đúng như lời Hắc Long Bản nói, Nữ Thần Quang Minh và Long thần có hiệp nghị, Long tộc không thể quấy rầy tới loài người ở đế đô được.” Khắc Lôì Nhã gật đầu một cái. Nếu con rồng lớn màu vàng kia không bị mình hù dọa cũng sẽ chạy trốn chết. Rồng như vậy mà có thể trở thành vua thật là sự sỉ nhục của Long tộc. Xem ra mối quan hệ giữa con rồng kia và Hắc Long Bản rất rối rắm. Khắc Lôì Nhã đoán rằng có lẽ Hắc Long nếu không bị hãm hại thì hẳn nhất định sẽ là vua kế nhiệm của Long tộc.

“Tiểu thư, người đói chưa?” Tần Diêm lật thịt nướng trong tay, nhẹ nhàng hỏi.

Khắc Lôì Nhã chưa kịp trả lời thì Hắc Long Bản đã như cơn lốc chạy vội ra từ trại của mình. Vẻ mặt hẩn hốt hoảng, vừa khẩn trương vừa phẫn nộ quát lên: “Đi mau. Mau rời đi thôi. Tên khốn kia đã trở lại!”

Cái gì?!

Người có thể khiến cho Hắc Long Bản kinh hoàng như thế trừ con rồng lớn màu vàng tàn bạo đó còn có thể là ai?

Khắc Lô Nhã đứng bật dậy, xoay người nhìn về phía trước.

Trong nháy mắt, một cơn gió lớn cuồng bạo đánh tới. Cát bụi mù mịt, phía trước trở thành một bãi đất hoang. Gió lớn đầy tính hủy diệt cứ như vậy không hề báo trước đánh úp về phía mọi người.

Sắc mặt Hắc Long Bản trầm xuống, nhanh chóng vọt tới trước mặt mọi người, hiện nguyên hình ngăn cản lực lượng tràn đầy cuồng bạo của cơn gió.

Cơn gió xẹt qua bên người Hắc Long Bản, toàn bộ cây cối và đá lớn không có may mắn mà thoát khỏi, bị thổi bay ngay lập tức. Trên đất hiện lên từng đạo dấu vết nhìn thấy mà giật mình.

“Phù” một tiếng, trại sau lưng mọi người giống như bị cái gì đó đụng phải. Sau đó trại bị nhuộm một màu đỏ. Khắc Lô Nhã kinh ngạc ngẩng đầu, màu đỏ in vào đáy mắt nàng. Một dòng máu chảy dọc theo thân thể Hắc Long Bản. Cơn gió lớn cuồng bạo đã cắt bị thương thân thể cường tráng của Hắc Long Bản! Máu tung tóe trên trại là của hắn. Cơn gió lớn này có thể cắt đứt thân thể của hắn!

Bọn Khắc Lô Nhã chui ra khỏi trại rất nhanh. Nhìn thấy một màn trước mắt, sắc mặt mọi người cũng tái nhợt.

“Nhân loại đê tiện, ta đã nói sẽ khiến người phải trả giá thật lớn. Ta sẽ chặt linh hồn người làm trăm mảnh, khiến linh hồn người phải đau khổ trọn đời.” giọng nói rít gào của con rồng lớn màu vàng truyền đến từ xa xa. Trong giọng nói tràn đầy thù hận và tức giận.

Sắc mặt Khắc Lô Nhã cũng thay đổi. Con rồng lớn màu vàng có thể trở lại nhanh như vậy? Nó có thể kiềm chế vết thương nhanh như vậy?

Lần này bọn họ không thể tiếp tục chịu đựng cơn tức giận của con rồng lớn màu vàng.

Phải làm như thế nào đây?

Canh thứ hai

Bóng dáng của con rồng lớn màu vàng xuất hiện rất nhanh trước mắt mọi người. Hắn trợn to hai mắt đầy dữ tợn, phun khí qua hai lỗ mũi, trong đáy mắt đều là tức giận và khuất nhục. Trước tiên cứ đe dọa nhân loại dê tiện này đã. Sao lúc ấy mình có thể tin móng vuốt của mình sẽ bị thiêu rụi chứ?

“Nhân loại dê tiện, dám lừa ta. Ta sẽ khiến người trả giá thật lớn.” con rồng lớn màu vàng gầm thét đầy tức giận.

Con rồng vô sỉ này. Khắc Lôi Nhã hừ lạnh một tiếng. Có thể lừa được người còn không phải vì người sợ chết sao?

“Khắc Lôi Nhã, làm sao đây? Làm thế nào bây giờ? Hắn đã nổi giận rồi, hiện tại tuyệt đối sẽ không bị hù dọa nữa. Mới xuất hiện hắn đã sử dụng lực lượng như vậy, lần này chẳng lẽ không thể không chết?” Ngõa Nhĩ Đa run rẩy hỏi.

“Không biết.” Khắc Lôi Nhã hừ lạnh một tiếng. Nếu con rồng lớn màu vàng bộc phát toàn bộ lực lượng như lời nói thì ở đây không ai có thể ngăn chặn được.

“Nhất định chết chắc...” Ngõa Nhĩ Đa kinh hoàng, lấm bầm. Bỗng nhiên hắn nghĩ ra cái gì đó, vội vàng nói, “Khắc Lôi Nhã, Bạch Đế đâu rồi, đã tỉnh chưa? Không phải lần trước nó hiện hình người giết chết Ma Đạo Sư trong nháy mắt đó sao? Mau cứu tỉnh nó đi, để nó đối phó với con rồng lớn này.”

Khắc Lô Nhã trầm mặc, không nói gì. Bạch Đế vẫn còn đang ngủ say. Khế ước giữa bọn họ khiến cho Khắc Lô Nhã biết được tạm thời nó sẽ không tỉnh lại. Nó vẫn còn đang khôi phục.

“A, ta biết ngay mà. Ở chung với Khắc Lô Nhã sẽ không có chuyện tốt. Lần này thì xong rồi.” Gương mặt Hạ Thiên đầy bi thống, thê thảm nói.

“Chưa tới cuối cùng thì không được buông tay.” Thủy Văn Mặc trầm giọng nói.

Bóng dáng của con rồng lớn màu vàng càng ngày càng gần. Khi hắn thấy Hắc Long Bản đứng vững vàng trước mặt mọi người thì khuôn mặt càng trở nên dữ tợn hơn. Hắn cắn răng nghiêng lợi mà nói: “Thật là không còn thuốc nào cứu được người nữa rồi. Lại có thể làm bạn với những thứ nhân loại đê tiện này. Thật là mất hết mặt mũi của Long tộc!”

“Vẫn mạnh hơn loại khốn kiếp dùng thủ đoạn ghê tởm để lên làm vua như người.” Hắc Long Bản cắn răng nghiêng lợi phản bác.

“Ha ha” con rồng lớn màu vàng cười như điên đầy khinh thường, “Muốn trách thì hãy trách chính người ngu xuẩn! Người hãy xuống địa ngục đi!” con rồng lớn màu vàng lui lại mấy bước, miệng nhanh chóng đọc lên câu thần chú.

Một chùm ánh sáng chói mắt bắn ra. Hắc Long Bản liền biến sắc, lắc mình tránh thoát. Vậy mà chùm ánh sáng kia như có sinh mệnh, đuổi theo đánh thẳng vào Hắc Long Bản đang tránh né.

“Xuy” một tiếng, chùm ánh sáng xuyên qua thân thể Hắc Long Bản, sau đó không ngừng kéo dài ra, quấn quanh hắn. Rồi sau đó thu chặt lại, trói chặt Hắc Long Bản.

“Tiện chúng, cứ đợi đấy. Lát nữa ta sẽ xử trí người. Ta muốn cho người tận mắt thấy nhân loại mà người muốn che chở sẽ có kết quả như thế nào.” Con

rồng lớn màu vàng cười gằn đầy tàn khốc, đưa mắt nhìn xuống những nhân loại dưới chân.

Khắc Lô Nhã nắm chặt nắm đấm. Nếu nói với con rồng lớn này là người người tìm là ta, hãy thả bọn họ ra đi thì chỉ chọc cười hắc. Điều này sẽ càng làm cho hắc hài lòng hơn. Theo tính cách của hắc thì người nơi này đều phải chết.

Sẽ không bỏ qua bất kỳ người nào!

Khắc Lô Nhã không do dự mà ngay lập tức vận chuyển Liên Hoa Bảo Giám. Quanh người nàng lập tức hiện ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt.

Nhưng ai ngờ, con rồng lớn màu vàng vừa thấy được cái này liền nổi điên lên.

Chính là ngọn lửa màu vàng này đã đả thương hắc, khiến cho tâm trí hắc hỗn loạn mà tưởng rằng ngọn lửa này sẽ tạo thành tổn thương rất lớn cho mình, mới có thể chịu khuất nhục mà chạy trốn chết.

Loại sỉ nhục này, nhất định phải xóa sạch sẽ!

“Đi chết đi!” con rồng lớn màu vàng cười gằn, vỗ cánh bay lên không trung, một cỗ khí rồng mạnh mẽ phun tới.

Khắc Lý Phu vội vàng bày kết giới, Phong Dật Hiên cũng giúp hắc một tay.

Bụi đất tung bay, sương mù lượn lờ.

“Cẩn thận!” Giọng nói yếu đuối của Hắc Long Bản truyền tới khiến cho mọi người cả kinh.

Khi bụi bặm tán đi, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi. Một chùm ánh sáng chói mắt khủng khiếp tập kích Khắc Lô Nhã. Con rồng lớn màu vàng

xảo trá hơn bọn họ tưởng. Trước ối ra một cỗ khí rồng khiến mọi người mê muội, sau đó mới phát ra chùm ánh sáng.

Chùm ánh sáng đó sẽ xuyên qua thân thể của Khắc Lôi Nhã ngay lập tức. Mà nàng là loài người, không thể chống cự được công kích như vậy như Hắc Long Bản được.

Trên mặt con rồng lớn màu vàng hiện lên nụ cười ác độc. Chùm ánh sáng đó sẽ đánh nát thân thể cũng như linh hồn của nhân loại đê tiện đó. Nàng sẽ chết trong đau đớn vô cùng, tan đi.

Không có bất kỳ người nào có thể ngăn cản! Không có bất kỳ người nào có thể cứu được nàng!

Ha ha, nhân loại đê tiện ngu ngốc. Đây chính là cái giá phải trả khi dám tổn thương thân thể của ta. Con rồng lớn màu vàng ngửa mặt lên trời cười to, chờ đợi Khắc Lôi Nhã bị giày vò đến chết, chờ đợi những nhân loại đê tiện này tuyệt vọng.

Sắc mặt Phong Dật Hiên tái nhợt, không hề do dự mà xông lên chặn trước mặt Khắc Lôi Nhã. Tần Diêm cũng hành động. Họ đều muốn chặn trước mặt nàng. Khắc Lý Phu thả ra rất nhiều lá chắn ma pháp nhưng chùm ánh sáng kia đều dễ dàng phá tan. Lá chắn ma pháp vỡ vụn ngay lập tức.

Khắc Lôi Nhã nhắm mắt lại, điên cuồng vận chuyển Liên Hoa Bảo Giám trong người.

Hoa sen màu vàng, thời khắc này cần gọi hoa sen màu vàng có thể ngăn sấm sét ra để chặn chùm ánh sáng này lại.

Mau ra đây đi hoa sen vàng, XXOO người (cái này là chữ bậy chứ không phải...cái kia), thời khắc mấu chốt lại không xuất hiện. Khắc Lôi Nhã tức giận mắng trong lòng.

“Mẹ kiếp, có người sẽ trở lại cứu người, ta hiện ra làm cái lông gì? Thật lãng phí tình cảm của ta.” Một giọng nói đột ngột không khách khí vang lên trong đầu Khắc Lôi Nhã, sau đó biến mất ngay lập tức.

Khắc Lôi Nhã chưa kịp lấy lại tinh thần là ai đang nói chuyện và có ý gì.

Đột nhiên xuất hiện một cỗ cảm giác bị áp bức kinh khủng quen thuộc.

Con rồng lớn màu vàng đang bay giữa không trung cười điên cuồng cứ như vậy cứng lại. Bỗng nhiên xuất hiện một cỗ cảm giác áp bức không thể thừa nhận được khiến cho hắn hoảng hốt, rối loạn. Trong lòng hắn dâng lên cảm giác chằng lành. Mà chùm ánh sáng nên xuyên qua thân thể Khắc Lôi Nhã và hòa tan linh hồn nàng lại dừng thẳng tắp ở trước ngực nàng, không đi tới thêm một phân nào.

Mọi người đều bị giật mình. Chỉ có Khắc Lý Phu và Phong Dật Hiên biết cỗ uy áp quen thuộc này là gì.

Uy áp kinh khủng phủ xuống, xung quanh dần dần bị bóng tối cắn nuốt. Rõ ràng là ban ngày nhưng xung quanh tối om, đưa tay ra không thấy được năm ngón.

Một vòng xoáy xuất hiện trong bóng tối, phát ra ánh sáng màu đỏ.

Khóe miệng Khắc Lôi Nhã gợi lên một nụ cười châm chọc.

Thật không nghĩ tới lại là hắn tới cứu mình!

Là thần Hắc Âm!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 58: Thần Hắc Âm Kịp Thời Xuất Hiện

K

hóa miệng Khắc Lôi Nhã lộ ra nụ cười châm chọc. Thật không ngờ vào lúc quan trọng nhất lại là thần Hắc Âm tới cứu mình!

Thân thể của con rồng lớn màu vàng khẽ run lên. Nỗi sợ hãi đang không ngừng tăng lên, tăng lên trong trái tim hắn.

Uy áp này là thần.

Tại sao thần lại đến đây?

Hơn nữa còn là thần Hắc Âm tà ác nhất, tàn bạo nhất.

Hắn cũng không nghĩ rằng thần Hắc Âm đến đây là muốn tìm một Long vương nhỏ nhỏ như hắn để tán dóc vài câu.

Chân của con rồng lớn màu vàng như nhũn ra. Hắn muốn chạy nhưng chân lại như mọc rễ, không thể di động được.

Uy áp cường đại khiến tất cả mọi người cảm thấy khó chịu khác thường.

Hạ Thiên yếu nhất thì sắc mặt tái nhợt, bất tỉnh.

“Thu hồi uy áp của ngươi lại, ta khó chịu!” Khắc Lôi Nhã dùng hết hơi sức nặn ra một câu.

Con rồng lớn màu vàng run lên bần bật. Nhân loại đê tiện này đang làm gì? Dám vô lễ như thế với thần Hắc Âm! Chẳng lẽ nàng muốn sống trong bóng tối, trọn đời đau khổ hay sao? Thủ đoạn của thần Hắc Âm, ai không biết?

Ai không hiểu? Chọc giận hăn thì hăn sẽ khiến người hối hận vì đã sinh ra trên thế giới này. Trong tất cả các thần thì thần Hắc Ám là đáng sợ nhất.

Nhưng, ngay sau đó đầu của con rồng lớn màu vàng như bị hỏng hoàn toàn. Uy áp biến mất nhưng không phải là với hăn mà là với những nhân loại đê tiện kia! Bóng tối xung quanh đã phai nhạt rất nhiều. Con rồng lớn màu vàng vẫn phải thừa nhận uy áp kinh người như cũ.

Tại sao lại thế? Chuyện gì xảy ra vậy?

Thần Hắc Ám sao lại nghe lời một nhân loại đê tiện?

Làm sao có thể?

“Người cái con thần lẩn sâu bọ này. Dám vọng tưởng hủy hoại vật tể của ta!” Giọng nói trầm thấp tà ác quen thuộc với Khắc Lôi Nhã chậm rãi vang lên. Trong giọng nói mang theo tức giận khiến lòng người run rẩy không thôi.

Vật tể? Con rồng lớn màu vàng hoảng sợ nhìn Khắc Lôi Nhã. Đây là vật tể của thần Hắc Ám???

Tại sao lại có thể như vậy?

Sắc mặt mọi người đều đại biến, trừ Phong Dật Hiên và Khắc Lý Phu. Vật tể? Có ý gì? Vật tể gì? Chẳng lẽ Khắc Lôi Nhã mà con rồng lớn màu vàng muốn giết là vật tể của thần Hắc Ám?! Có chuyện như vậy sao?

Thần Hắc Ám giải khai uy áp cho đoàn người xong, Thủy Văn Mặc vội càng đi tới bên cạnh Hạ Thiên đã sùi bọt mép, hôn mê. Hăn ngồi chồm hồm xuống, lo lắng mà ôm Hạ Thiên lên để cho nàng tựa vào ngực mình. (âu, có gian tình :v)

“Không sao đâu. Sẽ tỉnh ngay thôi.” Khắc Lý Phu tiến lên xem xét, nói.

Khắc Lô Nhã thở ra, ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn tròng tròng sắp diễn ra. Dù sao cũng đã xác định mình an toàn, hơn nữa còn là vô cùng an toàn.

“Thần Hắc Ám tôn kính, ta, ta cũng không biết nàng là vật tể của ngài. Ta tuyệt đối, tuyệt đối không có ý tổn hại đến vật tể của ngài. Ta thề!” Con rồng lớn màu vàng chịu uy áp nên nói năng lắp bắp. Hắc dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi mà nhìn động tác nhàn nhã của Khắc Lô Nhã. Nàng cư nhiên cứ như vậy mà ngồi ở đó.

“Con thần lẩn sâu bọ ngu xuẩn. Chẳng lẽ Long thần không dạy qua lễ nghi cơ bản cho người à?” Giọng nói tà ác lạnh lùng và hà khắc vô cùng, khiến đáy lòng của con rồng lớn màu vàng run lên từng trận.

“Thần Hắc Ám tôn kính, ta, ta thật sự không biết nàng là vật tể của ngài. Nếu biết, ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Xin ngài hãy tin tưởng ta. Xin ngài hãy tha thứ cho hành động ngu xuẩn của ta.” Con rồng lớn màu vàng run run, thận trọng nói. Hắc rất rõ ràng tính tình của thần Hắc Ám. Có lẽ người sẽ vì mặt mũi của Long thần mà tha cho hắc một mạng. Nhưng chọc giận hắc thì hắc sẽ chẳng đoái hoài gì đến điều này mà giết mình. Long thần cũng không thể liều mạng vì một Long vương đã đắc tội thần Hắc Ám. Cùng lắm thì đi tìm một Long vương khác là được.

“Cút đi. Nếu lần sau còn để ta phát hiện người dám ra tay với vật tể của ta, ta sẽ khiến người sống không bằng chết.” giọng nói lạnh lùng, hà khắc của thần Hắc Ám chậm rãi, phun ra một câu nói như vậy.

Con rồng lớn màu vàng nghe được câu này thì như mừng mở cờ trong bụng. Thần Hắc Ám đã bỏ qua cho hắc! Thật tốt quá! Con rồng lớn màu vàng liền muốn bay đi lập tức.

Nhưng ngay tại thời điểm hắc muốn bay lên không trung, giọng nói trầm thấp tà ác lại hừ lạnh một tiếng. Sau đó hắc liền cảm thấy một hồi đau đớn kịch liệt trên đuôi của mình đến nỗi chỉ muốn bất tỉnh. Thân thể hắc

ngiêng đi. Khi hấn quay đầu lại thì bị hoảng sợ cực kỳ. Cái đuôi khổng lồ đã bị cắt đứt, máu tươi từ vết cắt đang không ngừng tuôn ra.

“Cút đi. Đây là để dạy dỗ người. Lần sau sẽ không đơn giản như vậy đâu.” Thần Hắc Ám khinh thường hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói tràn đầy khát máu.

Con rồng lớn màu vàng hoảng sợ không thôi, rầm cũng không dám đánh một cái. Hấn vội vàng liều mạng giương cánh bay lên không trung, không kịp cầm máu trên cái đuôi.

Con rồng lớn màu vàng cứ nhếch nhác như vậy mà chạy mất, không dám quay đầu lại. Máu tươi chói mắt rải đầy đất, nhìn thấy mà ghê người. Hấn trở thành Long vương duy nhất từ trước tới nay không có đuôi.

Nhưng thần Hắc Ám không rời đi ngay lập tức mà phát ra tiếng cười kiệt kiệt đáng sợ. Sau đó hấn mở miệng, hỏi đầy châm chọc: “Người muốn đi tìm thần Tinh Tinh để cời bỏ dấu ấn của ta phải không?”

“Đúng vậy. Ai lại nguyện ý chờ chết như thế.” Khắc Lô Nhã không che giấu chút nào mà nói rất đúng lý hợp tình.

Sắc mặt của mọi người hiện ra lo lắng. Khắc Lô Nhã lại có thể nói chuyện không khách khí như vậy với thần Hắc Ám! Mặc dù nàng là vật tể của hấn nên hiện tại hấn sẽ không giết nàng, nhưng không có nghĩa là sẽ không khiến nàng chịu đau khổ. Con rồng lớn màu vàng hồi nãy chính là ví dụ rõ ràng.

Ngoài dự liệu của mọi người, thần Hắc Ám lại không xuống tay với Khắc Lô Nhã mà là cười như điên. Trong tiếng cười của hấn tràn đầy sự hài lòng: “Vật nhỏ, người không cần làm như vậy. Ngày hôm qua thần Tinh Linh đánh bạc với ta. Hấn thua nên đồng ý một điều kiện của ta là bất kể xảy ra chuyện gì cũng không cời bỏ dấu ấn của ta. Ha ha ha ~~~~”. Trong giọng nói hấn tràn đầy sự hài lòng, hiển nhiên là tâm tình không tệ.

Gi? Thần Hắc Ám và thần Tinh Linh đánh bạc???

Có nghe lầm không?

Các thần mà cũng đánh bạc? Hơn nữa còn là thần Hắc Ám - tượng trưng cho sự tà ác và thần Tinh Linh – tượng trưng cho sự thuần khiết, không tranh giành quyền thế?

Mọi người đều cho là mình nghe lầm. Nhưng đáy lòng lại có một giọng nói nói cho họ đây là thật, không cần phải phủ nhận. Đây là thật, thật, là thật.

“Trưởng thành nhanh một chút, vật tể xinh đẹp của ta.” Thần Hắc Ám kiệt kiệt cười lớn, sau đó chậm rãi biến mất.

Bóng tối xung quanh cứ như vậy mà biến mất như chưa hề tồn tại.

Mặt Khắc Lô Nhĩ đen lại, trầm mặc.

“Tiểu thư...Chuyện này là sao?” Tần Diêm từ từ đi tới, nhẹ nhàng hỏi có chút chần chừ. Trong lòng những người khác cũng toàn là nghi ngờ. Phong Dật Hiên trầm mặc, sắc mặt khó coi khác thường.

Khắc Lô Nhĩ thở phào một hơi thật dài, sau đó đứng lên đuổi người nhìn Thủy Văn Mặc và Tần Diêm, nói: “Lát nữa sẽ nói cho các người. Điều các người cần làm bây giờ là lấy kiếm ngâm vào máu rồng. Đừng lãng phí. Nếu không hết có thể cắt vào bình để sau này làm một bộ khôi giáp tốt rồi ngâm trong đó.”

Mọi người hoa hoa lệ lệ như bị trúng bom. Lúc này mà Khắc Lô Nhĩ còn có thể nghĩ tới việc này?

Nhưng Thủy Văn Mặc và Tần Diêm vẫn nghe lời nàng, ngay lập tức đem ngâm vũ khí trong máu rồng. Những người khác cũng giúp một tay thu thập

máu rồng. Hắc Long Bản co quắp khoe miệng, im lặng đứng một bên. Khỏe mắt hần tà tà nhìn qua tiểu đạo tặc Hạ Thiên vẫn còn hôn mê nằm trên đất.

Sau một lát mọi người đã xong việc, cùng ngồi xuống. Tấn Diêm và Thủy Văn Mặc nhìn vũ khí tản ra một loại ánh sáng rực rỡ trong tay, ánh mắt biểu lộ sự vui mừng. Vũ khí đánh máu rồng có uy lực mạnh hơn trước kia mấy lần. Máu rồng lại quý hiếm. Nói nhảm, có mấy người có bản lãnh đi giết rồng mà lấy máu? Hạ Thiên cũng đã tỉnh lại.

Khắc Lô Nhã nhìn ánh mắt của mọi người, nhẹ nhàng than thở. Nàng biết bọn họ muốn hỏi cái gì.

Khắc Lô Nhã cởi ra bao tay bên tay phải, sau đó giơ tay lên, lộ ra dấu ấn sáu ngôi sao màu đen quỷ dị.

Mọi người đều biến sắc. Mỗi người bọn họ đều không phải là người thường nên cũng đã nghe nói dấu ấn sáu ngôi sao màu đen này đại diện cho cái gì. Trong ấn tượng của bọn họ thì đây chỉ là truyền thuyết không thể tin được mà thôi.

Nhưng hôm nay lại có thể thấy tận mắt trên tay Khắc Lô Nhã. Còn có lời nói của thần Hắc Ám nên đây không phải là truyền thuyết mà là sự thật.

“Tiểu thư!” Tấn Diêm nhìn Khắc Lô Nhã đầy phức tạp, một câu cũng không nói nên lời.

Khắc Lý Phu và Phong Dật Hiên cũng im lặng, mặt trầm như nước.

“Hèn chi thần Hắc Ám lại ra tay cứu người.” Hắc Long Bản chột hiệu ra, nói.

“Vậy có phải là sau này khi người gặp phải nguy hiểm thì thần Hắc Ám sẽ xuất hiện cứu người?” Hạ Thiên kinh ngạc, hỏi. Nếu là như vậy thì Khắc Lô Nhã không phải sẽ hoàn toàn có thể hoành hành ngang ngược sao?

“Có lẽ vậy...!” Khắc Lôi Nhã trả lời hờ hững.

“Vậy người trở thành thiên hạ vô địch rồi còn gì?” Hạ Thiên kích động.

“Không biết.” Trên mặt Khắc Lôi Nhã hiện ra một nụ cười kỳ quái.

“Tại sao?” Hạ Thiên cau mày.

“Bởi vì sớm muộn gì thần Hắc Ám cũng sẽ lấy đi tính mạng của Khắc Lôi Nhã.” Thủy Văn Mặc hạ thấp giọng, lạnh lẽo nói với Hạ Thiên. Trong giọng nói của hắn mang theo sự trách cứ.

Sắc mặt Hạ Thiên thay đổi. Lúc này nàng mới phản ứng được mình đã mạo hiểm cỡ nào. Đây không phải là lúc để hỏi chuyện này mà là nên lo lắng cho tình cảnh của Khắc Lôi Nhã.

“Không phải vì cái này.” Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong ánh mắt có chút thâm thúy.

“Vậy là cái gì?” Hạ Thiên lập tức hỏi.

Khắc Lôi Nhã không trả lời ngay mà nhìn không trung, nhẹ nhàng nói: “Thần Hắc Ám đã tới hai lần. Mặc dù bản thể không xuất hiện nhưng các người không nghĩ rằng thần điện Quang Minh sẽ không phát hiện được lực lượng hắc ám cường đại như thế xuất hiện sao?”

Đúng rồi! Thần điện Quang Minh!

Nếu Khắc Lôi Nhã là vật tế của thần Hắc Ám thì tất nhiên sẽ giúp đỡ thần Hắc Ám. Thần điện Quang Minh sẽ thả người sao?

Rõ ràng là không!

Mọi người im lặng. Tất cả mọi chuyện đều vượt ra khỏi sự nhận thức của bọn họ.

“Đi thôi. Hiện tại đã biết có tìm thần Tinh Linh cũng vô ích vậy thì chúng ta về đế đô thôi.” Khắc Lôê Nhã đứng dậy, vẫy vẫy tay với Tiểu Báo vẫn còn run rẩy núp sau trại.

Lúc bọn Khắc Lôê Nhã đi tới biên thành thì gặp một người quen.

Thánh tử điện hạ của thần điện Quang Minh – Lãnh Lăng Vân.

Canh thứ hai: Tiểu Phong rời đi

Đang trình giấy tờ ở biên thành thì họ thấy Lãnh Lăng Vân.

“Tiểu thư Khắc Lôê Nhã, đúng là người đang ở đây.” Lãnh Lăng Vân mỉm cười chào hỏi. Vệ binh thấy Thánh tử điện hạ chào hỏi Khắc Lôê Nhã thì liền biết người cười ma thú cấp bảy này không phải nhân vật đơn giản. Khắc Lôê Nhã mang theo Tiểu Báo xuất hiện đã hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều người.

“Không phải chứ? Chẳng lẽ tên tiểu bạch kiếm này đang truy sát người sao?” Ngõa Nhĩ Đa kinh ngạc kêu thành tiếng, “Không thể nào! Không thể nhanh như vậy được!”

Khắc Lôê Nhã nhìn nụ cười của Lãnh Lăng Vân. Không biết nàng có cảm nhận sai hay không mà lại thấy nụ cười của người lạnh lùng này hình như đã chân thật hơn.

“Sao Thánh tử điện hạ lại biết ta ở đây?” Khắc Lôê Nhã cũng mỉm cười, hỏi, “Thánh tử điện hạ tới nơi này có việc sao?”

“Huyền Huyền muốn gặp người nên ta mang nó đến thăm phủ Hi Nhĩ. Nhưng người lại không có ở đó. Công Tước Cổ Đốn nói người đã đến đây

rèn luyện rồi. Chỉ là, bây giờ người phải về sao?” Lãnh Lăng Vân vẫn mỉm cười dịu dàng như cũ, “Ta tới đây là để xử lý vài việc của thần điện Quang Minh.”

“Vậy sao? Đúng vậy. Phải về. Huyền Huyền vẫn khỏe chứ?” Khắc Lôi Nhã chợt hiểu, nhớ tới tiểu nha đầu đáng yêu nhưng có chút thần bí.

“Cũng khá tốt. Nó rất muốn gặp người.” Lãnh Lăng Vân chợt nói đầy chân thành: “Tiểu thư Khắc Lôi Nhã, ta có một yêu cầu hơi quá đáng, hy vọng người có thể đồng ý.”

“Có phải muốn ta đi gặp Huyền Huyền?” Khắc Lôi Nhã mỉm cười. Nàng biết Lãnh Lăng Vân muốn nói gì.

“Đúng vậy. Hy vọng tiểu thư Khắc Lôi Nhã có thể đồng ý.” Lãnh Lăng Vân có chút ngượng ngùng, nói: “Ta chưa từng thấy Huyền Huyền nhớ người nào như vậy.”

“Được. Không thành vấn đề. Chỉ là Huyền Huyền ở thần điện Quang Minh, ta có thể vào không?” Khắc Lôi Nhã hỏi dò.

“Sau khi tiểu thư Khắc Lôi Nhã về đến nhà, Thánh Nữ điện hạ đã đồng ý giúp ta đưa Huyền Huyền đến thăm. Hy vọng đến lúc đó tiểu thư Khắc Lôi Nhã sẽ không từ chối là được rồi.” Khó có dịp Lãnh Lăng Vân cười giòn như thế mặc dù chuyện này chẳng có gì buồn cười cả.

“Ha ha, được. Vậy chúng ta cũng không cản trở Thánh tử điện hạ làm việc nữa, chúng ta về trước.” Tuy không buồn cười nhưng Khắc Lôi Nhã cũng cười gượng một cái, đáp.

Ngõa Nhĩ Đa nôn mửa. Thật bội phục công lực thâm hậu của bọn họ, đều là kẻ mạnh.

“Vây chúc tiểu thư Khắc Lôi Nhã thuận buồm xuôi gió.” Lãnh Lăng Vân nói lời từ biệt, nhìn những người đang đứng không xa chờ nàng, nói thật nhỏ, “Tiểu thư Khắc Lôi Nhã có những bằng hữu thật tốt.”

“Ha ha, cảm ơn.” Khắc Lôi Nhã khách khí cảm ơn, chia tay với Lãnh Lăng Vân.

Khi bóng lưng của hắc biến mất trước mắt mọi người, Ngõa Nhĩ Đa mới bắt đầu lải nhải: “Không phải tên tiểu bạch kiểm này có ý đồ với ngươi à? Ta còn tưởng hắc tới tìm ngươi.”

Khắc Lôi Nhã trầm mặc, rồi mới từ từ nói với Ngõa Nhĩ Đa: “Hắc đến là vì ta. Lực lượng hắc ám cường đại và hơi thở hắc ám nồng đậm như vậy, thần điện Quang Minh đã cảm nhận được. Vậy nên phái Thánh tử điện hạ đến điều tra hoặc là điều tra tìm hiểu rõ rồi xử lý.”

“Vây?” Ngõa Nhĩ Đa cau mày.

“Hắc không biết cách liên lạc với ta.” Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Mặc dù ta không biết muội muội của hắc thân cận với ta là vì cái gì. Nhưng như vậy cũng không tồi. Ta có thể có cơ hội biết được hướng đi của thần điện Quang Minh mà sớm đề phòng. Chỉ là thần điện Quang Minh cũng rất lợi hại. Chuyện mới xảy ra trong hai ngày liền có thể phái người đi ngay lập tức.”

“Ở mỗi quốc gia thần điện Quang Minh đều có điện đường, có thiết kế Trận Truyền Tống.” Ngõa Nhĩ Đa khinh thường nói, “Đều được xây dựng nên từ tiền mồ hôi nước mắt của bình dân. Không biết được bao nhiêu người cam tâm tình nguyện chi tiền, hừ.”

Trận Truyền Tống? Khó trách Lãnh Lăng Vân có thể tới nơi này nhanh như vậy. Khó trách hắc ra khỏi thành điều tra mà không phải là mới vào thành.

“Mua vật phẩm tiếp tế và chiếc xe ngựa rồi trở về đi thôi.” Khắc Lý Phu có chút mệt mỏi, tâm tình không tốt lắm. Việc cưới bỏ dấu ấn đã vô vọng thì tâm tình của hắn sao có thể tốt cho được?

“Khắc Lôi Nhã.” Khắc Lôi Nhã đang chuẩn bị trả lời Khắc Lý Phu thì giọng nói trầm thấp của Phong Dật Hiên truyền tới từ sau lưng nàng. Hắn đang có tâm tình vô cùng phức tạp.

“Phong Dật Hiên?” Khắc Lôi Nhã quay đầu, nhìn thấy mặt Phong Dật Hiên rất nghiêm túc. Nàng rất ít khi thấy nét mặt này của hắn. Đáy mắt hắn có sự kiên định giống như đang hạ quyết tâm.

“Khắc Lôi Nhã, hãy chờ ta. Ta sẽ trở nên mạnh mẽ và trở lại bên cạnh nàng.” Mặt Phong Dật Hiên sáng quắc nhìn Khắc Lôi Nhã, nói từng chữ từng chữ rất nghiêm túc.

Khắc Lôi Nhã ngạc nhiên, một hồi lâu cũng không thể nói ra câu nào.

“Tiểu tử, ngươi phải đi sao?” Khắc Lý Phu nháy mắt, khó hiểu hỏi. Tên tiểu tử này thật tâm đối đãi với Khắc Lôi Nhã. Vậy mà lại nói phải đi?

“Bởi vì hắn ngại mình quá yếu, không thể bảo vệ tốt cho ngươi, cho nên muốn mình mạnh mẽ lên rồi mới trở lại.” Thủy Văn Mặc quệt miệng, cắt lời, “Mình ngươi đi làm cho mình mạnh mẽ lên là được, kéo ta theo chịu tội làm gì?”

Khắc Lôi Nhã chợt nhớ tới trong lúc chiến đấu, Thủy Văn Mặc đã ngăn cản Phong Dật Hiên cưới bỏ phong ấn. Thủy Văn Mặc nói rằng hắn không thể chịu đựng được lực lượng khi cưới bỏ phong ấn. Tại sao lại thế?

“Ta sẽ quay lại.” ánh mắt Phong Dật Hiên không hề rời khỏi Khắc Lôi Nhã, “Ta nhất định sẽ trở lại. Ta đã nói sẽ cưới nàng về nhà làm lão bà của mình mà.”

Khắc Lôi Nhã im lặng. Thật ra thì theo tuổi bề ngoài, Phong Dật Hiên chỉ mới mười lăm, Khắc Lôi Nhã mười ba. Người của thế giới này cũng đã quen rồi nên tư tưởng của Phong Dật Hiên này cũng đâu có gì đặc biệt.

“Các người phải đi sao?” Hạ Thiên nhìn Thủy Văn Mặc, nghi ngờ hỏi.

“Ừ, ừ...phải đi.” Thủy Văn Mặc giựt giựt khóe miệng, sau đó nhìn Hạ Thiên, nghiêm mặt nói: “Ta cũng sẽ trở lại.”

“Thôi đi. Người về thì cứ về.” Hạ Thiên lơ đãng cắt ngang lời hăn.

“Được lắm, tiểu tử. Ta chờ người mạnh mẽ rồi trở lại.” trên mặt Khắc Lý Phu lộ ra ý cười. Tiểu tử lông đỏ này tiềm chất rất tốt, tính tình không tệ. Hăn mà đi thì sẽ nhớ đây.

“Các người đi đường cẩn thận.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười nói.

Mắt Phong Dật Hiên tỏa sáng, nắm tay Khắc Lôi Nhã, kích động nói: “Thân ái, ta sẽ tự chăm sóc tốt chính mình. Nàng cũng phải chăm lo mình cho tốt chờ ta trở lại.”

Ngay lập tức hăn che mắt ngồi chồm hồm trên đất, đau đến nhe răng trợn mắt. Khắc Lôi Nhã nói được là làm được. Lần này nàng đánh một con mắt khác của Phong Dật Hiên.

Người đi đường nhìn bọn họ, lộ ra ánh mắt kinh ngạc nhưng không ai dám tiến lên ngăn cản. Người có thể cười ma thú cấp bảy dễ chọc chặc.

Sau khi ra khỏi thành, Phong Dật Hiên và Thủy Văn Mặc lưu luyến không rời, cáo biệt Khắc Lôi Nhã. Nói chính xác hơn là chỉ có mình Phong Dật Hiên lưu luyến không rời mà thôi.

Đoàn người và một con Phong Báo trở lại đế đô.

Phủ Hi Nhĩ.

Trong thư phòng, Công Tước Cổ Đốn ngồi nhìn dấu hiệu hoa Tường Vi trên tường, trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Công Tước Cổ Đốn mới nói: “Ô Mã Lý, người thấy người mà Khắc Lôi Nhã mang về như thế nào?”

“Đại nhân, nam tử áo đen cực kỳ cường đại, vô cùng nguy hiểm. Trên người hắn tản ra một cỗ cảm giác áp bức khác hẳn người thường.” Ô Mã Lý suy nghĩ một chút, thận trọng trả lời.

“Không tệ. Nam tử áo đen đó vô cùng cường đại. Thật khiến cho ta bất ngờ.” Công Tước Cổ Đốn vui mừng. Ông không phải chỉ là có hình thức, không ai rõ thực lực chân chính của ông. Một gia tộc nòng cốt dĩ nhiên sẽ không đơn giản.

Ô Mã Lý im lặng. Cường đại cũng tốt nhưng cũng tồn tại cả những nguy hiểm. Hẳn hiểu ý tứ của Công Tước Cổ Đốn. Nam tử áo đen này sẽ là trợ thủ đắc lực cho Khắc Lôi Nhã. Nhưng... Nếu hắn trở thành chướng ngại của nhà Hi Nhĩ thì điều đó sẽ khiến người ta vô cùng đau đầu.

“Lần này Khắc Lôi Nhã thu hoạch không nhỏ, ha ha.” Công Tước Cổ Đốn cười sung sướng, hiển nhiên là tâm tình vô cùng tốt. Khắc Lôi Nhã thăng cấp trở thành Ma Đạo Sĩ, lại còn mang về người mạnh mẽ như vậy.

Ô Mã Lý lại có chút lo lắng. Lực lượng quá mạnh mẽ cũng không dễ khống chế. Có rất nhiều ví dụ cho đạo lý này.

“Oa, Khắc Lôi Nhã, sau này ta sẽ ở đây à?” Hạ Thiên nhào lên chiếc giường hoa lệ, hỏi đầy thỏa mãn.

“Ừ, nhớ đừng gây phiền toái cho ta là được. Đừng có tùy tiện đi lấy thứ gì mà người cần đấy.” Khắc Lôi Nhã trịnh trọng nói.

“Yên tâm, yên tâm. Được ăn ngon lại ở thoải mái, ta sẽ không gây phiền toái cho người. Không ngờ nhà người lại giàu như vậy.” Hạ Thiên lăn hai vòng trên giường, vui mừng nói. Đây là lần đầu tiên nàng được ở nơi sang trọng như thế này. Khi còn ở nhà phải chịu huấn luyện khắc khổ, chỗ ở của nàng thì khỏi phải nhắc tới.

“Vậy thì tốt.” Khắc Lôê Nhã gật đầu.

“Người lăn lộn như thế thật là khó coi.” Chợt từ cửa truyền đến giọng nói âm trầm của Hắc Long Bản.

“Người dám không gõ cửa mà đã vào hả? Người là đồ không có giáo dục!” Hạ Thiên tức giận, nói.

Hắc Long Bản nhún vai, lơ đãng nói: “Cửa không đóng sao ta phải gõ?”

“Người!” Hạ Thiên tức giận dậm chân nhưng lại không dám làm gì với Hắc Long Bản mà chỉ có thể thầm mắng trong lòng, mong hắc gặp xui xẻo.

“Tiểu thư, Thánh nữ điện hạ của thần điện Quang Minh cầu kiến.” Một thị nữ đứng ở cửa, cẩn thận bẩm báo. Nàng ta không biết tại sao nam tử áo đen bên cạnh tiểu thư lại khiến cho người ta cảm nhận thấy một cỗ áp lực vô hình, làm cho người ta muốn mau mau mà chạy khỏi đây.

Nhanh như vậy sao? Khắc Lôê Nhã kinh ngạc. Mình vừa mới về đến nhà được một lát, người của thần điện Quang Minh đã biết rồi.

“Đã biết. Ta sẽ tới ngay.” Khắc Lôê Nhã phất tay ý bảo thị nữ lui ra trước.

“Nhanh thật. Chắc là từ lúc người vào thành thì bên kia đã biết. Thần điện Quang Minh sao lại chú ý người như vậy? Điều này chẳng có gì tốt cả.” Hạ Thiên cau mày, nói thầm.

“Các người đừng có chạy loạn. Đừng gây chuyện cho ta. Đặc biệt là người, Bản, nhớ là đã đồng ý với ta. Đừng làm loạn, biết không?” Khắc Lôê Nhã dặn dò lần nữa.

“Biết, biết, yên tâm.” Hắc Long Bản không bình tĩnh mà phát tay, “Người nhanh đi gặp Thánh nữ gì đó đi.”

“Ừ” Khắc Lôê Nhã gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Thánh nữ điện hạ này thật không đơn giản. Mình vừa vào thành liền biết để tới thăm ngay lập tức.

“Thánh nữ này thích tên tiểu bạch kiêu kia. Tiểu bạch kiêu lại đối tốt với muội muội của hã. Muội muội của hã lại thích người. Từ đó suy ra Thánh nữ sẽ chán ghét người. Khắc Lôê Nhã, những ngày sau của người thật u ám.” Ngõa Nhĩ Đa có chút hả hê mà nói.

Khắc Lôê Nhã không nói gì. Lá mặt lá trái thì có thể nhưng Thánh nữ mà cho rằng mình là quả hồng mềm, tùy ý nắn bóp thì thật sai lầm.

Khắc Lôê Nhã đi tới đại sảnh. Vừa đến đã thấy một bóng dáng nho nhỏ cấp tốc nhào tới.

“Tỷ tỷ, muội rất nhớ tỷ.” giọng nói thanh thúy của tiểu nha đầu đáng yêu Huyền Huyền vang lên.

Không ai thấy được khi Thánh nữ điện hạ nhìn thấy cảnh tượng này thì trong đáy mắt thoáng qua một tia thâm trầm.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 59: Đây Ngã Nhị Hoàng Tử

H

uyên Huyền.” Khắc Lô Nhã cúi người xuống ôm lấy Huyền Huyền, mỉm cười nhìn cô bé đáng yêu trong lòng.

“Tiểu thư Khắc Lô Nhã, xin chào. Ta tùy tiện tới chơi, hy vọng không quấy nhiễu người.” Thánh nữ điện hạ Liễu Tuyết Tình đứng dậy, dịu dàng mỉm cười với Khắc Lô Nhã.

“Không sao. Mời Thánh nữ điện hạ ngồi.” Khắc Lô Nhã gật đầu, mỉm cười.

“Huyền Huyền vẫn muốn gặp người cho nên biết người trở lại liền tới thăm.” Liễu Tuyết Tình nhìn Huyền Huyền trong lòng Khắc Lô Nhã, nói đầy cứng chiều.

“Thánh nữ điện hạ thật tốt với Huyền Huyền.” Khắc Lô Nhã than thở.

“Tỷ tỷ, muội có thể đi xem thư phòng và phòng ngủ của tỷ được không?” Huyền Huyền nhẹ nhàng kéo tóc Khắc Lô Nhã, dời lực chú ý của nàng sang mình.

“Huyền Huyền phải ngoan biết không. Không thể gây phiền toái cho tiểu thư Khắc Lô Nhã.” Liễu Tuyết Tình vẫn dịu dàng mỉm cười như cũ.

“Biết mà, Tình tỷ tỷ yên tâm. Muội sẽ ngoan ngoãn.” Huyền Huyền ôm chặt Khắc Lô Nhã, nghiêng đầu nói với Liễu Tuyết Tình, “Buổi tối tỷ tỷ tới đón muội nhé.”

“Được. Tối tỷ sẽ đón muội.” Liễu Tuyết Tình tiến lên, đầy cứng chiều mà sờ đầu Lãnh Huyền Huyền.

“Tình tử tử là tốt nhất.” Huyền Huyền cười ngọt ngào.

“Tiểu thư Khắc Lôì Nhã, hôm nay phải làm phiền người chăm sóc cho Huyền Huyền rồi. Có thể chứ?” trên mặt Liễu Tuyết Tình vẫn giữ nụ cười dịu dàng trang nhã.

Khắc Lôì Nhã co quắp trong lòng. Hai người đã nói xong rồi, cũng quyết định rồi, ta có thể nói không sao?

“Dĩ nhiên. Huyền Huyền rất hiểu chuyện.” Khắc Lôì Nhã gật đầu, mỉm cười nói.

Khắc Lôì Nhã tiễn Thánh nữ rồi ôm Lãnh Huyền Huyền đến thư phòng của mình.

Khắc Lôì Nhã ngồi trước thư án nhìn Huyền Huyền sờ cái này, xem cái kia rất hiếu kỳ thì trong lòng buồn bực không thôi. Đứa nhỏ này thật kỳ quái. Sao lại thân thiết với mình ngay lần đầu tiên gặp mặt như vậy? Bây giờ lại cứ ngồi ở đây không chịu đi.

“Huyền Huyền.” Khắc Lôì Nhã nhìn Lãnh Huyền Huyền giẫm lên ghế đảo lộn sách, nhẹ giọng gọi.

“Tử tử.” bỗng nhiên Lãnh Huyền Huyền ngẩng đầu nhìn Khắc Lôì Nhã, nở nụ cười rục rờ, “Tử tử chắc đã gặp ca ca?”

Khắc Lôì Nhã khẽ cau mày. Lãnh Lăng Vân đã liên lạc với Lãnh Huyền Huyền?

“Ca ca muội nói cho muội à?” Khắc Lôì Nhã nghi ngờ hỏi.

“Không, muội thấy được.” Lãnh Huyền Huyền chỉ mắt của mình, nói thật.

Khắc Lôì Nhã sửng sốt. Thấy được? Có ý gì?

“Tiểu nha đầu này làm cho ta thấy rợn cả tóc gáy.” Ngõa Nhĩ Đa đột nhiên cảm thấy trong lòng phát lạnh, nói thật thấp với Khắc Lôi Nhã.

“Muội thấy được?” Khắc Lôi Nhã nhìn vẻ mặt thành thật của Lãnh Huyền Huyền, hỏi, “Là sao?”

“Giống như muội có thể thấy được Thánh nữ điện hạ không phải vì yêu thích muội mà đối tốt với muội mà là nàng yêu thích ca ca của muội.” Lãnh Huyền Huyền buông sách trong tay, nhìn Khắc Lôi Nhã, nở nụ cười quái dị.

Ngõa Nhĩ Đa càng thêm lạnh run. Ánh mắt của tiểu nha đầu này như có thể nhìn thấu người ta vậy.

Khắc Lôi Nhã ngây ngẩn, nhìn chăm chăm cô bé mới năm tuổi trước mắt, không thốt nên lời. Cô bé này thật sự chỉ mới năm tuổi sao?

Tại sao trong con người lại có sự cơ trí như vậy?!

“Tỷ tỷ, tỷ có nghe nói qua Thánh tử điện hạ phải có một đôi con người màu tím nhìn rõ tương lai?” Lãnh Huyền Huyền thu hồi nụ cười, ngồi trên bàn sách, nhìn Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng gật đầu: “Nghe qua”. Khắc Lôi Nhã đang âm thầm kinh hãi. Chẳng lẽ cô bé trước mắt này có thể biết được tương lai? Không thể nào!

“Tỷ tỷ, cái này nghĩa là gì?” ngay sau đó Lãnh Huyền Huyền đã khôi phục lại nụ cười thuần khiết của đứa bé năm tuổi. Nó dờ dề tài rất tự nhiên bằng cách chỉ vào sách trong tay mà hỏi Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã nhìn sang, mỉm cười và giải thích cho Lãnh Huyền Huyền.

“Khắc Lôi Nhã, tiểu nha đầu này không đơn giản, tuyệt đối không đơn giản.” Ngõa Nhĩ Đa run rẩy nói.

Nói nhảm. Khắc Lôê Nhã hừ lạnh một tiếng. Không cần Ngõa Nhĩ Đa nói nàng cũng biết. Cô bé này không đơn giản như bề ngoài.

Giảng co một ngày, đến tối Liễu Tuyết Tình đến đón Huyền Huyền. Cô bé lưu luyến không rời cáo biệt Khắc Lôê Nhã rồi mới lên xe ngựa rời đi.

Sau khi Lãnh Huyền Huyền đi không lâu, Lạp Tây Á trở lại.

“Tỷ tỷ đã về. Đi rèn luyện mà không đưa ta theo. Ta vừa nghe hôm nay tỷ trở lại liền muốn trở về ngay lập tức nhưng sư phụ lại không cho. Người bắt ta làm hết mọi việc mới được về.” Lạp Tây Á tức giận nói.

“Lần sau sẽ dẫn người đi. Đúng rồi, mẫu thân đâu? Sao không thấy mẫu thân vậy?” Khắc Lôê Nhã cau mày hỏi. Nàng trở về liền đi gặp Công Tước Cổ Đốn, sau đó thì đi tìm mẫu thân nhưng lại không thấy. Muốn đi hỏi gia gia một chút thì lại bị nha đầu Lãnh Huyền Huyền kia quấy lầy.

“Mẫu thân ở trong hoàng cung. Người đã là nữ quan của công chúa điện hạ rồi. Không biết tại sao công chúa điện hạ lại thỉnh cầu cho mẫu thân vào cung với mình. Chuyện gì cũng không cần làm mà chỉ cần nói chuyện phiếm, chỉ đạo cung nữ làm việc. Chẳng biết công chúa điện hạ nghĩ gì nữa.” Lạp Tây Á cau mày. Nàng không hài lòng lắm chuyện mẫu thân vào cung làm việc.

Khắc Lôê Nhã vừa nghe liền trở nên trầm mặc. Hoàng cung là nơi thâm trầm, là dòng nước xoáy của đấu tranh vì quyền lực. Mẫu thân lại vào cung, trở thành nữ quan của công chúa điện hạ. Chuyện này là sao đây?

“Tỷ tỷ, chuyện thành Ni Á lần này tất cả mọi người đều khen ngợi tỷ. Hoàng đế bệ hạ cũng khen tỷ đấy. Còn có, tỷ đi rèn luyện có gặp được kỳ ngộ gì không? Ngày mai có đi học với ta không?” Lạp Tây Á liên tiếp ném ra mấy vấn đề.

“Chỉ tìm được một con Phong Báo để cưỡi. Ngày mai sẽ đi thăm mẫu thân trước rồi mới đi học. Dù sao cũng phải hoàn thành việc học, thông qua khảo hạch, lấy được huy chương. Không thể ném mặt mũi nhà Hi Nhĩ được.” Khắc Lô Nhĩ mỉm cười, nói. Khảo hạch tốt nghiệp của học viện Hoàng đế sẽ ngượng giá. Sau đó sẽ tự tay trao huy chương cho các học viên thông qua khảo hạch. Đó là huân chương vinh dự - tượng trưng cho việc có thể dốc sức vì đế quốc.

“Phong Báo?! Ma thú cấp bảy?” Lạp Tây Á vừa nghe liền kích động, “Nó ở đâu? Ta đi xem một chút.”

“Ở chỗ hàng rào của hậu viện.” Khắc Lô Nhĩ nói, “Cẩn thận đấy.”

“Biết mà.” Lạp Tây Á hào hứng chạy về hậu viện.

Khắc Lô Nhĩ nhìn bầu trời đang dần tối, khe khẽ thở dài. Hy vọng cô gái Khải Sát Lâm dịu dàng không bị cuốn vào dòng nước đục đầu tranh nơi cung đình này.

Trong bữa cơm tối, Công Tước Cổ Đốn rất nhiệt tình với Hắc Long Bản. Hắc có hơi xa cách nhưng ông cũng không để ý mà chào hỏi hân.

Vừa ăn cơm xong, người hầu đã tới bẩm báo rằng công chúa điện hạ cho xe ngựa tới, đã chờ bên ngoài phủ Hi Nhĩ. Đây là do công chúa Mã Lệ Ti ra lệnh để đón Khắc Lô Nhĩ vào cung.

“Cũng được, Khắc Lô Nhĩ, con đi thăm mẫu thân con một chút đi. Ngày mai còn phải đi học.” Công Tước Cổ Đốn dặn dò.

“Dạ, gia gia.” Khắc Lô Nhĩ gật đầu, dẫn theo Tần Diêm ra cửa.

Trong hoàng cung, đèn thắp sáng trưng, xa hoa rực rỡ.

Người hầu dẫn Khắc Lôi Nhã vào hậu cung. Tần Diêm chỉ có thể chờ ở cửa.

Thị nữ dẫn Khắc Lôi Nhã qua một hành lang dài tới tẩm cung của công chúa.

Bên trong sáng như ban ngày. Khắc Lôi Nhã liếc mắt một cái liền nhìn thấy Khải Sắt Lâm dịu dàng khiến cho nàng nhớ nhung. Khải Sắt Lâm ngồi trên ghế salon cạnh công chúa Mã Lệ Ti đang mỉm cười. Hình như hai người đang nói đến đề tài rất vui vẻ. Ngoài dự liệu của Khắc Lôi Nhã chính là nhị hoàng tử Nam Hi cũng ở đây.

“Gặp qua nhị hoàng tử điện hạ, gặp qua công chúa điện hạ.” Khắc Lôi Nhã khẽ khom người hành lễ.

“Khắc Lôi Nhã, người đã đến rồi. Ta và nữ quan đại nhân đang nói về người đấy.” Công chúa Mã Lệ Ti thấy Khắc Lôi Nhã đến thì rất vui mừng, vội vàng đứng lên nghênh đón.

“Khắc Lôi Nhã.” Khải Sắt Lâm cũng đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười, tha thiết mà nhìn Khắc Lôi Nhã.

“Mẫu thân, con đã trở về.” Khắc Lôi Nhã nhìn Khải Sắt Lâm, mỉm cười. Nàng biết cô gái dịu dàng này vẫn lo cho nàng.

“Khắc Lôi Nhã, thật không nghĩ tới dịch bệnh của thành Ni Á lần này lại là như vậy. Ta cũng không ngờ người có thể giải quyết nhanh như thế.” Nhị hoàng tử Nam Hi than thở.

“Là nhờ công lao của đại sư Khắc Lý Phu và sự trợ giúp của Thánh tử điện hạ của thần điện Quang Minh mới có thể giải quyết nhanh như vậy.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười.

“Người học cường điệu lúc nào vậy? Đừng như vậy trước mặt chúng ta.” Công chúa Mã Lệ Ti bĩu môi, nói.

“Không cần câu nệ như vậy trước mặt công chúa điện hạ. Người là cô gái vô cùng dịu dàng.” Khải Sắt Lâm tiến lên, mỉm cười kéo tay của Khắc Lôi Nhã, nói.

“Dạ, mẫu thân.” Khắc Lôi Nhã thấy tâm tình Khải Sắt Lâm không tệ nên cũng yên lòng. Xem ra ở trong cung mẫu thân cũng không tệ. Chỉ cần nàng vui vẻ thì tất cả đều tốt.

“Tới đây ngồi đi Khắc Lôi Nhã. Kể cho chúng ta chuyện đã xảy ra ở thành Ni Á đi. Cả chuyện của Ma Đạo Sư nữa.” Mã Lệ Ti kéo tay Khắc Lôi Nhã, cùng ngồi xuống trên ghế sofa. Nàng rất mong chờ Khắc Lôi Nhã kể lại mọi chuyện.

Khắc Lôi Nhã nhìn mẫu thân đang mỉm cười, rồi cũng mỉm cười và bắt đầu kể chuyện. Nàng kể vắn tắt và giấu giếm một chút sự thật. Sau đó nàng tán gẫu với mọi người một hồi. Đêm đã khuya mà công chúa Mã Lệ Ti còn chưa có ý định thả người. Lúc Nam Hi nhắc nàng mới không tình nguyện mà buông tay Khắc Lôi Nhã ra.

“Nghỉ ngơi sớm một chút đi. Không phải ngày mai đi học là có thể gặp nhau sao?” Nam Hi an ủi công chúa Mã Lệ Ti đang không muốn rời Khắc Lôi Nhã.

“Vậy cũng được.” Công chúa Mã Lệ Ti vừa nghe liền vui mừng, “Khắc Lôi Nhã, ngày mai gặp nhau ở trường.”

“Ừ, công chúa điện hạ cũng nghỉ ngơi đi.” Khắc Lôi Nhã nói. Sau đó nàng quay đầu nhìn Khải Sắt Lâm vẫn giữ nụ cười trên môi gật đầu nhẹ nhàng rồi rời đi với Nam Hi.

Trên hành lang dài, ánh nến khiến bóng hai người cứ kéo dài ra mãi.

Hai người đều im lặng. Nam Hi đi rất chậm, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng nói với Khắc Lôi Nhã: “Khắc Lôi Nhã, người không giống trước kia.”

“A, vậy sao?” Khắc Lôi Nhã hờ hững trả lời. Nàng không muốn phí lời trong cái đề tài này.

“Ừ, đúng vậy. Người bây giờ rất hấp dẫn.” Nam Hi đứng lại, nhìn Khắc Lôi Nhã rồi nhẹ nhàng nói tiếp, “Rất chói mắt làm cho người ta không dời mắt được.”

Khắc Lôi Nhã dừng lại nhưng không xoay người mà lạnh lùng nói: “Nhị hoàng tử điện hạ, đêm đã khuya rồi, ta muốn rời khỏi đây...”

Nàng chưa kịp nói hết thì hai con người đã mở thật lớn, xoay người chạy về phía Nam Hi, đẩy hẳn ngã. Hai người lăn từng vòng trên đất.

Là sát khí! Sát khí được che dấu rất kỹ, tưởng chừng như không thể phát hiện được.

Chỗ Nam Hi vừa đứng xuất hiện một bóng người như quỷ mị. Xuất hiện lặng yên không một tiếng động, cực kỳ nguy hiểm.

Là thích khách!

Canh thứ hai

Một đòn này của thích khách không thực hiện được. Hắn lập tức thoái lui vì một khi bại lộ bóng dáng thì lúc đó sẽ gặp nguy hiểm trí mạng.

Bóng dáng như quỷ mị kia hơi chậm lại. Không ngờ hôm nay không có Đoàn trưởng đoàn kỵ sĩ Cuồng Phong mà cũng không thành công. Hắn dừng lại rồi vội vàng bỏ chạy.

Khắc Lôi Nhã nhìn người che mặt mặc đồ đen, hừ lạnh một tiếng: “Muốn chạy?!” ngay sau đó vô số quả cầu lửa màu vàng kim bay ra. Những người áo đen đã biến mất ngay lập tức. Hành lang bị cầu lửa đánh thủng lỗ chỗ, mùi cháy khét bốc lên nồng nặc. Động tĩnh lớn như vậy đã kinh động đến thị vệ. Công chúa Mã Lệ Ti và Khải Sắt Lâm cũng chạy ra.

“Đừng đuổi theo. Hắn chạy rồi. Là thích khách lần trước.” Nhị hoàng tử đứng trước mặt Khắc Lôi Nhã, nói, “Khắc Lôi Nhã, cảm ơn người đã cứu ta.”

Khắc Lôi Nhã xoay người nhìn Nam Hi và nói: “Là thích khách lần trước?”

“Đúng vậy. Bản lĩnh của hắn rất cao.” Nam Hi cau mày, nói. “Lần trước may nhờ có Đoàn trưởng đoàn kỵ sĩ Cuồng Phong ở bên cạnh, nếu không ta đã không còn mạng mà đứng đây nói chuyện với người rồi. Đoàn trưởng đánh thích khách bị thương nặng, bản thân hắn cũng đang điều dưỡng. Thích khách đã có thể hồi phục. Nếu hôm nay không có người ở đây, sợ rằng hắn đã đắc thủ.”

Khắc Lôi Nhã trầm mặc. Bóng lưng của thích khách kia nhìn rất quen. Tuyệt đối không nhìn lầm! Là hắn, nhất định là hắn.

“Khắc Lôi Nhã, sao người có thể phát hiện ra thích khách?” Nam Hi nhìn vào đáy mắt như có tâm sự của Khắc Lôi Nhã, hỏi.

Khắc Lôi Nhã xoay người nhìn về phía Khải Sắt Lâm và công chúa Mã Lệ Ti đang lo lắng. Nàng không để ý đến Nam Hi mà tiến lên nắm lấy tay của Khải Sắt Lâm: “Mẫu thân, con không sao. Người đừng lo.”

“Sao thích khách lại có thể lọt vào đây được?” Sắc mặt Khải Sắt Lâm tái nhợt, trở tay cầm chặt lấy tay của Khắc Lôi Nhã, “Con không sao chứ? Khắc Lôi Nhã, con không bị thương chứ?”

“Không sao. Người yên tâm. Mục tiêu ám sát của thích khách là nhị hoàng tử điện hạ, không phải là con.” Khắc Lôì Nhã an ủi Khải Sắt Lâm. Những lời này thật bất kính nhưng không ai dám trách cứ lời nói vô lễ này.

Sau khi bị một đồng thủ tục giày vò thì Nam Hi cũng đưa Khắc Lôì Nhã ra khỏi cung.

Ở cửa hoàng cung, Nam Hi nhìn thật sâu vào mắt Khắc Lôì Nhã muốn nói gì đó. Nàng lại quay đầu nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Nhị hoàng tử điện hạ, ta mặc kệ đấu tranh trong hoàng thất của các người. Ta chỉ hy vọng đừng liên lụy đến mẫu thân của ta. Nếu người gặp nguy hiểm gì ta sẽ không bỏ qua đâu. Nhớ lấy.”

Nam Hi sừng sốt, sắc mặt khẽ thay đổi, không nói ra được lời nào.

Tần Diêm đứng một bên , cúi đầu, im lặng.

Lúc Khắc Lôì Nhã sắp lên xe ngựa, Nam Hi nhẹ nhàng gọi nàng lại: “Khắc Lôì Nhã ~~~”

Khắc Lôì Nhã quay đầu lại lạnh lùng nhìn hắn. Trên mặt nàng không có biểu cảm gì.

“Cám ơn người đã cứu ta. Còn nữa, ta cam đoan với người, cho dù ta có bị lâm vào hiểm cảnh cũng sẽ không để cho mẹ người gặp nguy hiểm.” Nam Hi trịnh trọng nói với Khắc Lôì Nhã.

Nghe xong, nàng hơi ngẩn ra, sắc mặt hơi hòa hoãn lại, nhẹ giọng nói: “Hy vọng nhị hoàng tử điện hạ nhớ lấy những lời hôm nay.”

“Ta sẽ luôn nhớ.” Nam Hi nhìn chăm chăm vào Khắc Lôì Nhã, nói.

“Ừ.” Khắc Lôì Nhã nhẹ nhàng gật đầu, xoay người lên xe ngựa.

Tần Diêm theo sau nàng. Lúc lên xe hắn quay lại liếc nhìn Nam Hi nhưng ánh mắt của Nam Hi vẫn còn dừng trên người Khắc Lôi Nhã không rời đi.

Xe chạy đi, Khắc Lôi Nhã tựa vào thành xe, trầm mặc.

“Tiểu thư ~~~” Tần Diêm khẽ mở miệng muốn nói gì đó.

“Đến nhà thầy Tạt Mễ Nhĩ.” Khắc Lôi Nhã nhắm mắt lại, lạnh lùng nói một câu.

“Đã trễ thế này mà người còn muốn đến đó sao?” Tần Diêm nghi ngờ hỏi.

“Ừ, ta có việc muốn tìm người.” Khắc Lôi Nhã nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa.

Đáy mắt Tần Diêm thoáng qua chút khó hiểu nhưng không nói gì mà chỉ dặn phu xe chạy đến nhà của Tạt Mễ Nhĩ.

Nhà Tạt Mễ Nhĩ nằm trên một đường phố an tĩnh. Đó là một căn nhà lớn màu trắng. Xung quanh là hàng rào màu trắng, dây leo xanh ngắt phủ kín tường rào. Dưới ánh đèn đường mờ mờ nhìn rất ấm áp.

Xe dừng lại, Khắc Lôi Nhã xuống ngựa, đi vào đình viện, kéo dây chuông ở cửa chính.

Tạt Mễ Nhĩ mặc trang phục ngày thường xuất hiện rất nhanh trước mặt Khắc Lôi Nhã. Hắn vẫn giữ vẻ ôn tồn nho nhã. Một mỹ nam dịu dàng sẵn sốc như vậy, khó trách đã khiến biết bao nhiêu quý phụ và thiếu nữ ở đế đô rung động.

“Khắc Lôi Nhã?” Tạt Mễ Nhĩ kinh ngạc khi nhìn thấy nàng, “Đã trễ thế này mà còn có việc gì chăng?”

“Không có gì. Chỉ là nhớ thầy nên đến thăm một chút.” Khắc Lôi Nhã lộ ra nụ cười mỉm nhìn rất vô hại.

Ngõa Nhĩ Đa run lên theo phản xạ. Hắn biết lại có người xui xẻo rồi.

“VẬY sao? Mau vào đi.” TẠP MỄ NHĨ nghiêng người tránh ra, mỉm cười mời KHẮC LÔI NHÃ vào nhà.

“TẮN DIÊM, chờ ta trong xe. Ta có việc muốn nói với thầy.” KHẮC LÔI NHÃ quay đầu, nói với TẮN DIÊM.

“Dạ, tiểu thư.” TẮN DIÊM xoay người lên xe ngựa.

Đáy mắt TẠP MỄ NHĨ thoáng qua một tia thâm trầm rất khó nhận ra.

KHẮC LÔI NHÃ và TẠP MỄ NHĨ vào phòng. Căn phòng được trang trí đơn giản nhưng lại rất có thẩm mỹ. Cách trang trí tạo cảm giác ấm áp và tường hòa. Đồ gia dụng màu trầm, đèn treo thủy tinh màu vàng. Điều này đã bộc lộ được cá tính của chủ nhà.

“KHẮC LÔI NHÃ, không thể ngờ dịch bệnh ở thành NI Á lần này người có thể giải quyết nhanh như vậy. Ngồi đi, ta pha trà cho người.” TẠP MỄ NHĨ đi tới khay trà trước mặt, pha trà cho KHẮC LÔI NHÃ.

KHẮC LÔI NHÃ thu hồi tầm mắt, ngồi xuống ghế sofa, nhìn bóng hắt, cười tươi như hoa. Nàng nhẹ nhàng mềm mỏng nói ra một câu: “Ta cũng không nghĩ tới học giả ôn tồn nho nhã lại có bản lĩnh làm thích khách không tầm thường. Lại còn có thể hoàn toàn che giấu hơi thở của mình.”

TẠP MỄ NHĨ không hề thay đổi nét mặt mà xoay người lại, mỉm cười như cũ, rót trà cho KHẮC LÔI NHÃ: “KHẮC LÔI NHÃ, người đang nói gì vậy? Ta nghe không hiểu. Đây là trà ướp hoa mà người thích.”

“Thầy, thầy có biết tại sao ta lại có thể phát hiện ra không? Người rõ ràng đã hoàn toàn ẩn giấu được hơi thở của mình nhưng lại bị một Ma Pháp Sư

như ta phát hiện ra.” Khắc Lôì Nhã nhận lấy chén trà, ưỡn nhả nhấp một ngụm, nhàn nhạt cười nói.

Tạp Mễ Nhĩ không nói gì, mỉm cười ngồi xuống, ôn hòa nói: “Mùi vị trà này thế nào?”

“Rất thơm. Có thể thấy được thầy là người rất biết hưởng thụ.” Khắc Lôì Nhã để tách trà tinh xảo xuống, tựa vào ghế salon, mỉm cười nhìn Tạp Mễ Nhĩ, “Ta cũng nhận ra thầy là người rất yêu bản thân.”

“Ta phải hiểu như thế nào đây?” Tạp Mễ Nhĩ nhẹ nhàng nhún mày, hỏi đầy hứng thú.

“Thầy không đặt điều gì vào mắt cả.” Khắc Lôì Nhã nghiêng đầu nhìn Tạp Mễ Nhĩ, cũng nhún mày, “Thầy thật không muốn biết sao ta có thể phát hiện được sao?”

Tạp Mễ Nhĩ rũ mắt xuống, cười khẽ một tiếng. Sau đó hắn ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy lạnh lẽo: “Nói đi, người muốn làm gì?”

“Ta không ngờ thầy lại ủng hộ phe đại hoàng tử. Ta cũng không muốn làm gì. Chỉ là ta đã túm được cái đuôi nhỏ của thầy thì sẽ có lúc phải giữ chặt lấy nó.” Khắc Lôì Nhã không có hành động gì mà chỉ cười thật rực rỡ.

“Đuôi cái đầu người!!” Thật ngoài sức tưởng tượng của Khắc Lôì Nhã là Tạp Mễ Nhĩ vẫn giữ phong độ, ôn tồn nho nhã lại biến sắc. Hắn vừa nói lời hung dữ vừa căm tức nhìn nàng: “Ta ủng hộ cái rắm. Ta đã nhận giao dịch này từ lâu rồi. Thất bại lần trước khiến ta rất buồn bực, lần này lại bị tiểu nha đầu người làm hỏng. Thanh danh của ta bị hủy rồi! Tên tuổi anh hùng một đời của ta đã mất!”

Khắc Lôì Nhã hơi quính. Thì ra Tạp Mễ Nhĩ mới thực sự là sói đội lốt cừu, là người có nội tâm xấu xa.

“Thầy, người, người ăn nói thật thô tục.” Khắc Lôi Nhã hoàn toàn không dám tin rằng người tao nhã, lịch sự, sẵn sóc lại dịu dàng, luôn mang theo nụ cười ấm áp này vừa mới nói đầy thô tục.

“Lão tử nói thô tục thì sao? Lão tử hận không thể bóp chết người ngay lập tức. Người phát bệnh thần kinh gì mà hôm nay lại tới hoàng cung? Phát bệnh thần kinh gì mà lại cứu nhị hoàng tử? Lão tử không muốn biết vì sao người nhận thấy sự tồn tại của lão tử.” Lửa giận trong đáy mắt Táp Mễ Nhĩ dường như muốn thiêu đốt Khắc Lôi Nhã thành tro bụi mới cam lòng.

Khắc Lôi Nhã giựt giựt khóe miệng nhìn người trước mắt mình. Nàng hoàn toàn ngổn ngang trong gió rồi. Táp Mễ Nhĩ ưu nhã cầm tách trà nhấp một ngụm, ngồi ngay ngắn trên ghế salon. Khí chất cao quý của hãn làm cho người ta thấy cảm phục. Nhưng động tác cao nhã cao quý như vậy mà miệng lại khắc ra lời nói có thể đánh nát ruột gan của người ta như thế. Vậy mà vẫn có thể ưu nhã uống trà rồi đặt tách xuống.

“Nói đi tiểu nha đầu làm cho người ta chán ghét kia. Sao người lại nhận ra sự tồn tại của lão tử? Người cũng nói lão tử đã hoàn toàn che giấu được hơi thở của mình. Lần trước là Đoàn trưởng đoàn kỵ sĩ Cuồng Phong gặp may, vừa lúc có Đạo Cụ Ma Pháp mới phát hiện lão tử. Đứa trẻ chưa dứt sữa như người sao lại phát hiện ra?” Táp Mễ Nhĩ nói xong thì ưu nhã cầm lấy bình trà châm thêm cho Khắc Lôi Nhã. Sau đó hãn để bình trà xuống rồi ưu nhã ngồi xuống.

Ngõa Nhĩ Đa co quắp, hoài nghi người trước mắt không biết có bị phân liệt nhân cách hay không? Có thể làm một đấng nhưng nói một nẻo. Không biết những quý phụ và thiếu nữ ở đế đô bị hãn cuốn hút – học giả đầy tao nhã lịch sự lại dịu dàng sẵn sóc – có bộ mặt thật như thế này thì có thể từ bỏ hãn không.

“Trước khi ta trả lời người, người có thể trả lời một vấn đề của ta không?” Mặc dù trong lòng Khắc Lôi Nhã có hoài nghi nhưng cũng muốn chứng

thực một lần.

“Có rằm mau thả!” Lúc giọng nói ôn hòa của Tạp Mễ Nhĩ nói ra mấy chữ này, Khắc Lôi Nhã có chút rét lạnh. Cảm giác thật quý dị.

“Cố chủ của người là ai?” Khắc Lôi Nhã cau mày hỏi, “Là đại hoàng tử?”

Tạp Mễ Nhĩ khẽ hí mắt, nói ra đáp án khiến Khắc Lôi Nhã giật mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 60: Phụ Thân Là Lỗi Nhục Nhà Của Khắc Lôi Nhã

C

húng ta có một luật lệ là không thể tiết lộ thân phận của cố chủ.” Tạp Mễ Nhĩ vẫn giữ vẻ ôn tồn nho nhã, nhấp một ngụm trà ướp hoa rồi nói: “Thật ra thì đối phương cũng không muốn ta biết được thân phận của hã. Chỉ là ta tò mò nên đã đi dò xét.”

Khắc Lôi Nhã nhìn con tắc kè hoa trước mắt. Nàng chợt hiểu tên này là một người có tính tình vô cùng xấu xa. Sát thủ mà còn đi tìm hiểu thân phận của cố chủ. Theo lý thì sát thủ chỉ lấy tiền giết người là được, không thể quan tâm đến những thứ khác. Nhưng người này lại có thể nhiều chuyện đến mức đi tìm hiểu cố chủ là ai.

“Không phải là đại hoàng tử à?” Khắc Lôi Nhã mỉm cười nhìn Tạp Mễ Nhĩ, hỏi dò.

“Người bình thường cũng sẽ nghĩ như vậy. Hai hoàng tử mà một người bị thương thì nhất định là do hoàng tử kia làm.” Tạp Mễ Nhĩ nở một nụ cười tao nhã, lễ độ. Tác phong nhẹ nhàng như thế thật mê người.

Nhưng Khắc Lôi Nhã không nghĩ như vậy. Hã là sói đội lốt cừu!

“Vậy là không phải đại hoàng tử.” Khắc Lôi Nhã khẳng định.

“Đúng. Không phải đại hoàng tử.” Tạp Mễ Nhĩ hí mắt nhìn Khắc Lôi Nhã, dịu dàng nói, “Xú nha đầu đáng chết! Nói cho ta tại sao người có thể phát hiện được ta trước đã. Sau đó ta mới nói cho người biết cố chủ của ta. Tin này sẽ không khiến người thiệt thòi đâu.”

“Người đừng cười tao nhã lịch sự, tác phong nhẹ nhàng nhưng lại khắc ra lời rắn độc như thế nữa.” Khắc Lô Nhã co quắp khóe miệng, kháng nghị. Người này khiến người ta cảm thấy thật quý dị. Thật không chịu nổi.

“Không thể! Nha đầu chết tiệt kia, nếu không phải người ăn no không có việc gì làm mà lại chạy đến hoàng cung phá hỏng chuyện của ta, thì tên tuổi một đời anh hùng của ta sẽ không bị hủy. Người là xú nha đầu.” Tạp Mễ Nhĩ vẫn giữ nụ cười dịu dàng mê người nhưng lời nói khắc ra từ miệng hẳn lại hoàn toàn khác biệt.

Ngõa Nhĩ Đa sắp sụp đổ. Người này thật đúng là cực phẩm trong cực phẩm! Cam bá hạ phong! Hẳn có thể dùng giọng nói dịu dàng nhất mà nói ra những lời ác độc nhất thế giới. Người như vậy mà không là cực phẩm thì còn có thể là ai? Ai có thể làm đối thủ của hẳn cơ chứ? Ai có thể có được năng lực như vậy?

Khắc Lô Nhã nhìn Tạp Mễ Nhĩ đang mỉm cười đầy dịu dàng, khẽ giựt giựt khóe miệng, nói: “Được rồi. Ta nói cho người biết. Người quả thật rất ưu tú trong giới sát thủ. Có thể xem là ông hoàng của giới này rồi. Có thể giấu kín hơi thở của mình. Người nắm giữ sự lưu động của không khí, thân thể có thể khống chế nó hoàn toàn để di chuyển. Đây chính là kiến thức cơ bản của việc ẩn nấp của sát thủ. Nhưng cho tới bây giờ ta thấy chỉ có mình người có thể làm được hoàn mỹ như thế.”

“Ha ha, cảm ơn đã khen. Ca ngợi ta nhiều hơn nữa đi, ta thích nghe.” (tự kỷ siêu cấp >”

“Quả nhiên hẳn là tên tự yêu mình đến điên cuồng! Khắc Lô Nhã, mới vừa rồi sao người có thể thấy được hẳn rất yêu bản thân vậy?” Ngõa Nhĩ Đa vừa nôn mửa, vừa bội phục mà nói.

Khắc Lô Nhã: “.....”

“Đúng rồi, nha đầu chết tiệt kia, rốt cuộc người là ai?” Tạp Mễ Nhĩ như chợt nhớ tới cái gì đó, khẽ cau mày, hỏi.

“Cái gì?” Lần này đến lượt Khắc Lôi Nhã giả bộ ngu.

“Ít giả bộ cho lão tử ~~ Nhớ ngày đó, ta nhẹ nhàng đi tới thư phòng trước người, ta đã chuẩn bị để người vô liêm sỉ là người vô lễ. Không ngờ người không thèm liếc nhìn ta lấy một cái. Người cho rằng ta tin người là hoa si sao?” Tạp Mễ Nhĩ mĩa mai, cười lạnh. (ôi, đạo lý. Cho ta chút đạo lý @@)

“Vấn đề này sau này hãy nói.” Khắc Lôi Nhã chuyển đề tài, “Dung mạo của người là độc nhất vô nhị. Hiện tại sẽ nói một chút tại sao người lại bị ta phát hiện.”

“Ừ, lời này nghe thật thoải mái.” Tạp Mễ Nhĩ lại khôi phục bộ dạng nho nhã vừa rồi.

“Không phải ta dựa vào sự lưu động trong không khí để phán đoán sự tồn tại của người. Ta cảm nhận được tất cả những vật thể xung quanh. Có thêm một vật thể mà nó còn chậm rãi chuyển động, người nói xem ta có thể phát hiện người không?”

“Thần kỳ như vậy? Sao người có thể cảm nhận được tất cả những vật thể xung quanh? Đừng lừa gạt ta đó là ma pháp gì đó. Ma Pháp Sư là người ngu ngốc nhất. Nếu có ai đó im hơi lặng tiếng đến gần thì họ liền xong đời, không cần đọc thần chú làm gì nữa. Chiến sĩ còn có thể sở hữu vũ khí.” Tạp Mễ Nhĩ khinh thường nói.

“Điều này ta không biết phải giải thích với người như thế nào. Ta cũng hiểu sơ thuật thích khách. Sau đó ta đem dung hợp những gì đã học được về ma pháp và Đấu Khí vào với sự cảm nhận.” Khắc Lôi Nhã nửa thật nửa giả nói.

“Vậy sao?” Tạp Mễ Nhĩ nghi hoặc.

“Được rồi, ta đã nói cho người biết mọi thứ. Người có thể nói cố chủ là ai được rồi.” Khắc Lôi Nhã thúc giục.

“Cố chủ là Hoàng đế bệ hạ.” Táp Mễ Nhĩ nói không có chút để ý nào.

“Cái gì?” Khắc Lôi Nhã và Ngõa Nhĩ Đa đồng thanh kêu lên. Hoàng đế bệ hạ? Sao hoàng đế bệ hạ lại thuê sát thủ giết chết nhị hoàng tử?

“Tại sao Hoàng đế bệ hạ lại muốn phái người giết nhị hoàng tử?” Khắc Lôi Nhã cau mày suy đoán, “Chẳng lẽ là vì chỉ cần một người thừa kế nên hẳn mới diệt trừ người mình không hài lòng?” Nhà Đế vương quả là vô tình.

“Người bình thường cũng sẽ nghĩ như vậy.” Táp Mễ Nhĩ phun ra một câu.

Chẳng lẽ?! Khắc Lôi Nhã thay đổi sắc mặt. Nếu đúng như nàng đoán thì vị Hoàng đế bệ hạ này cũng quá đáng sợ, quá vô tình.

“Vị Hoàng đế bệ hạ này của chúng ta cũng không đơn giản như bề ngoài.” Táp Mễ Nhĩ đứng lên, “Nước lạnh rồi. Ta đổi nước nóng.”

“Hoàng đế bệ hạ đang đợi hai hổ đánh nhau rồi chọn người mạnh nhất là người thừa kế của hẳn.” Đáy lòng Khắc Lôi Nhã phát lạnh. Chẳng lẽ đây là thủ đoạn của một vị vua sao?

“Người cũng không ngu ngốc nhỉ. Hoàng đế bệ hạ đang thúc đẩy cho cuộc đấu tranh giữa hai hoàng tử, để nó có thể nhanh chóng bắt đầu. Hẳn muốn lựa chọn người thừa kế.” Táp Mễ Nhĩ mỉm cười, sau đó thở hắt ra đầy khó chịu, nói: “Cố chủ từng thỏa thuận với ta là nếu tiến hành hai lần mà không có kết quả, thì không cần thực hiện nữa. Hẳn sẽ trả lại tiền cho ta nhưng tên tuổi lẫy lừng của ta đã bị người phá hủy.”

Sắc mặt của Khắc Lôi Nhã rất khó coi.

Nếu là như vậy thì mẫu thân phải làm sao? Người có thể bị liên lụy hay không?

Công chúa Mã Lệ Ti và Hoàng tử điện hạ Nam Hi là do hoàng hậu sinh ra, quan hệ của hai người đương nhiên sẽ tốt hơn. Mà hiện tại mẫu thân lại trở thành nữ quan của công chúa. Liệu có thể bị dính líu hay không?

Hay là..? Bỗng Khắc Lôi Nhã, sắc mặt tái nhợt. Hay là nhị hoàng tử điện hạ và công chúa Mã Lệ Ti đã sớm chuẩn bị xong cho việc khai chiến với đại hoàng tử. Họ mượn sức và cũng gây sức ép với nhà Hi Nhĩ?!

Là như vậy sao?

Khắc Lôi Nhã vô cùng lo lắng. Cô gái dịu dàng lương thiện đó là người đầu tiên cho mình sự ấm áp ở thế giới này, tuyệt đối không thể để cho nàng chịu bất kỳ tổn thương gì.

“Thầy, ta đi trước. Ta có việc.” nghĩ đến đây Khắc Lôi Nhã liền không thể ngồi yên, muốn đi ngay lập tức.

“A, người muốn đi à? Không thể ngồi thêm một chút sao?” Táp Mễ Nhĩ để bình trà xuống, khách khí hỏi.

“Không. Sau này nếu có sinh ý sẽ tới tìm người, thuận tiện giới thiệu cho người buôn bán.” Khắc Lôi Nhã vội vàng nói.

“Người phải trả gấp hai lần. Xú nha đầu đáng chết! Hại ta mất hết sáng suốt.” giọng nói cực kỳ dịu dàng của Táp Mễ Nhĩ bay tới.

“Người sẽ nói với người khác là người đi ám sát à? Ai biết người ám sát thất bại hai lần? Người không nói, ta cũng không nói, Hoàng đế bệ hạ lại càng không nói thì ai biết? Ta sẽ giữ bí mật cho người. Người cũng không chịu thiệt gì.” Khắc Lôi Nhã đã đi tới cửa nhưng quay đầu lại, nói một câu đầy âm hiểm. Nàng không đợi Táp Mễ Nhĩ trả lời mà mở cửa đi ra.

“Đúng nha. Ta không nói, nha đầu chết tiệt kia không nói, Hoàng đế cũng không nói vậy thì ai biết? Hắc Hắc. Không tệ! Không tệ! Nha đầu đáng chết kia coi như còn có chút chút đáng yêu.” Táp Mễ Nhĩ nở nụ cười dịu dàng chiêu bài của mình, hài lòng rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

Khắc Lô Nhĩ ôm một bụng tâm sự nặng nề lên xe ngựa, nhắm mắt lại tựa vào thành xe, dặn Tần Diêm cho phu xe đánh xe về phủ.

“Tiểu thư có chuyện phiền lòng à?” Tần Diêm nhẹ giọng hỏi.

Khắc Lô Nhĩ thở dài, không mở mắt mà nói: “Ta thật hối hận vì đã tìm hân.”

Sau đó nàng im lặng.

Hân? Học giả Táp Mễ Nhĩ sao? Tần Diêm nghi ngờ.

Lòng Khắc Lô Nhĩ tràn đầy phiền muộn. Chân tướng biết được hôm nay là may hay không may?

Tại sao lại cảm thấy có một tấm lưới vô hình đang ép chặt lấy mình?

“Khắc Lô Nhĩ, đừng phiền não nữa. Mọi chuyện đều sẽ được giải quyết. Đừng quên Công Tước Cổ Đốn có thể chống đỡ vững vàng cho nhà Hi Nhĩ thì năng lực cũng không tầm thường. Phụ thân và ca ca của người cũng không phải ngồi không.” Ngõa Nhĩ Đa an ủi Khắc Lô Nhĩ.

Phụ thân? Ca ca? Khắc Lô Nhĩ hiểu ra. Nàng cảm thấy hai người này rất xa lạ. Ngõa Nhĩ Đa nhắc tới nàng mới nhớ ra mình còn có phụ thân và hai ca ca. Dường như họ đều không thích nàng. Từ khi xuyên qua đến giờ nàng cũng chưa gặp bọn họ lần nào. Chỉ có ở cuộc tỷ thí của hai học viện lần trước mới gặp qua nhị ca. Ở tuổi đó mà đã có thể làm đội trưởng đội Sư Thử.

Hôm sau, Khắc Lôi Nhã và Lạp Tây Á cùng nhau đi học. Khắc Lôi Nhã dặn dò kỹ lưỡng bọn thị nữ phải chăm sóc Hạ Thiên và Hắc Long Bản, rồi lại dặn dò hai người không cho phép gây họa lần nữa mới ra cửa.

Nhưng Khắc Lôi Nhã vừa có thể yên ổn vượt qua một buổi sáng ở trường thì buổi trưa đã có người hốt hoảng tới bẩm báo rằng phủ Công Tước đã xảy ra chuyện. Họ muốn Khắc Lôi Nhã về nhanh. Nếu nàng không về thì nam tử áo đen sẽ lật ngược cả phủ Hi Nhĩ.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Khắc Lôi Nhã ngồi trong xe ngựa. Giọng nói nàng mang theo sự tức giận. Trước khi đi đã dặn dò con rồng không có giáo dục đó rồi, chẳng lẽ hắn đã quên sạch sao? Mới đi không lâu mà đã gây chuyện rồi.

“Là, là Hầu Tước đại nhân trở về.” Người hầu thận trọng trả lời.

“Hầu Tước đại nhân?” Khắc Lôi Nhã nghi ngờ.

“Là phụ thân đại nhân của tiểu thư.” Người hầu cũng trả lời bằng giọng điệu nghi ngờ.

“A, chuyện này thì có quan hệ gì với chuyện của Bản?” Khắc Lôi Nhã không hiểu. Trở về thì trở về. Trong ấn tượng của nàng thì nam nhân kia không thích Khắc Lôi Nhã, thậm chí có thể nói là rất ghét.

“Bởi vì...Bởi vì Hầu Tước đại nhân nói mấy câu không dễ nghe về tiểu thư, cho nên, cho nên khách người mang về không vui.” Người hầu trả lời rất cẩn thận.

“A, nói cái gì?” Khắc Lôi Nhã nhíu mày cười lạnh, hỏi. Mấy câu không dễ nghe? Chỉ sợ không đơn giản như vậy.

“Nói rõ ràng, cặn kẽ chuyện xảy ra.” Tần Diêm ở bên cạnh liền nói đầy lạnh lùng.

“Dạ, dạ.” Người hầu nuốt nước miếng một cái, nói nhanh: “Hầu Tước đại nhân trở về, Công Tước đại nhân không ở nhà nên đại sư Ô Mã Lý đã giới thiệu họ với nhau. Hắc nói Bản là bạn của tiểu thư. Hầu Tước đại nhân liền nói...”

Câu nói kế tiếp người hầu không dám nói ra.

“Có phải nói là hoa si ngu ngốc này cũng có thể có bạn phải không?” Khắc Lô Nhã cười lạnh, thản nhiên nói.

Người hầu im lặng, sắc mặt tái nhợt. Điều này đã khẳng định suy đoán của Khắc Lô Nhã là thật.

“Sau đó thì sao?” Khắc Lô Nhã hỏi.

“Bản tiên sinh chưa có nổi giận thì tiểu thư Hạ Thiên đã phản bác lại. Sau đó, sau đó...” giọng của người hầu càng ngày càng nhỏ, “Sau đó lời nói của Hầu Tước đại nhân có chút khó nghe. Sau đó nữa thì trở thành chuyện không thể cứu vãn.”

Khắc Lô Nhã chậm rãi nhắm nghiền hai mắt lại, không nói thêm gì.

“Phu xe, nhanh hơn đi!” Tần Diêm cho phu xe tăng tốc độ. Hắc nhìn Khắc Lô Nhã vẫn im lặng không nói gì tự nhiên cảm thấy không đành lòng và cả đau lòng. Chính người thân của Khắc Lô Nhã lại chê bai nàng. Người ngoài thì bảo vệ nàng...

Phủ Công Tước Hi Nhĩ bây giờ đã âm ỉ muốn lật trời.

Canh thứ hai

“Mau xin lỗi! Thu hồi lời của người.” Mặt Hạ Thiên đỏ bừng, chống nạnh rống giận với Hi Nhĩ Lạp Cách – phụ thân của Khắc Lô Nhã.

“Con gái của ta, ta muốn nói thế nào cũng không liên quan đến người ngoài.” Hầu Tước Lạp Cách khinh miệt nói. Nhưng trong lòng hắn cũng đau khổ. Con gái vô dụng của hắn có bạn từ khi nào vậy? Nó mà cũng có bạn sao? Tất cả mọi người đều tránh còn không kịp nữa là. Mặc dù có nghe thấy gần đây nó làm được những gì nhưng sợ là những thứ này cũng không phải nhờ vào thực lực của nó. Chắc là phụ thân đã động tay động chân. (edit đoạn này ta không biết làm sao lun. Thấy bùn ghê gớm...)

“Thật xót xa cho Khắc Lô Nhã khi có phụ thân như người! Không biết con gái của mình như thế nào thì cũng thôi đi. Đằng này lại còn sỉ nhục nàng nữa.” Hạ Thiên muốn nhảy dựng lên. Ở ranh giới của sự sống và cái chết, Khắc Lô Nhã không bỏ bọn họ lại mà còn che chở cho họ. Mặc dù nàng rất đáng ghét nhưng cũng là một người rất đáng tin. Nếu là người khác sỉ nhục nàng thì Hạ Thiên cũng không cảm thấy gì. Nhưng người đó lại là phụ thân của Khắc Lô Nhã!!!

“Con gái của ta, ta là người hiểu rõ nhất. Lúc nào thì đến phiên những người ngoài như các người lên tiếng?” Hầu Tước Lạp Cách nhìn thiếu nữ trước mặt, không kiên nhẫn mà nói. Tuy vậy hắn cũng không dám làm chuyện gì quá phận. Nam nhân áo đen tản ra khí thế bức người và cái nháy mắt của Ô Mã Lý đã giúp hắn hiểu người này tuyệt đối không phải người bình thường.

“Người là người độc ác. Người có tư cách gì mà sỉ nhục Khắc Lô Nhã?” Hạ Thiên gân cổ nói, “Người phải thu hồi lại lời nói của mình, phải xin lỗi.”

“Càn rỡ!” Hầu Tước Lạp Cách nổi giận. Hắn đường đường là Hầu Tước, khi nào thì đến phiên một tiểu nha đầu có thể hô to gọi nhỏ với mình? Mà còn ở trong nhà mình nữa!

“Ta coi các người là bạn của Khắc Lôi Nhã nên không tranh cãi nữa. Nhưng các người cũng quá không hiểu lễ nghi, khiếm nhã như vậy. Người thiếu lịch sự, không có lòng tốt, không tử tế lại ở cùng với Khắc Lôi Nhã. Thật là vật hợp theo loài!” Rốt cuộc Hầu Tước Lạp Cách cũng nổi giận, không để ý đến cái nháy mắt của Ô Mã Lý.

“Người là đại thúc khốn nạn! Người cho rằng người là ai? Người có giáo dục sao? Luôn miệng nói con gái của mình là hoa si ngu ngốc! Người sinh ra con gái như vậy thì người phải là trùm háo sắc!” Hạ Thiên nổi giận, lớn tiếng mắng mỏ Hầu Tước Lạp Cách.

Mặt Hầu Tước Lạp Cách xanh mét. Khắc Lôi Nhã vẫn là cái gai trong lòng hắn (ôi, Chúa lòng lành Bi kịch!!). Hắn nghe nói Khắc Lôi Nhã có chút thành tích nên muốn về xác nhận thử. Không tin nàng đã ăn sâu bén rễ vào nhận thức của hắn. Không ngờ hắn lại có thể bị chống đối và trách mắng như vậy.

“Người, người dám mắng ta?” Hầu Tước Lạp Cách nổi giận đùng đùng. Đường đường là một Hầu Tước đại nhân mà lại bị một tiểu nha đầu hỗn trướng khốn kiếp mắng trong phủ Hi Nhĩ.

“Ta mắng người thì sao. Người là đồ khốn nạn. Ta chưa từng thấy qua phụ thân nào lại khốn kiếp như vậy. Có người sinh ra mà như không, không có cha, không có sự quan tâm. Khắc Lôi Nhã có phụ thân mà còn thảm hại hơn không có!” Hạ Thiên như bị đâm vào nỗi đau nào đó. Nàng trợn to hai mắt, trong mắt có cái gì đó đang chớp động.

“Người!” Hầu Tước Lạp Cách Tạt tức giận đến mức phát run, chỉ vào Hạ Thiên, nói: “Bắt nó lại cho ta!”

“Ai dám!”

“Ai dám!”

Hai giọng nói đồng thời vang lên.

Một là của Hắc Long Bản, một là của Khắc Lôi Nhã vừa chạy tới cửa.

Hầu Tước Lạp Cách quay đầu lại liền bắt gặp Khắc Lôi Nhã mặt lạnh lùng đang đứng ở cửa. Mặc dù nàng chỉ lẳng lặng đứng ở đó nhưng lại tản ra một cỗ quyết đoán không thể nói thành lời, khiến người phía sau Hầu Tước Lạp Cách không dám động vào Hạ Thiên.

“Khắc Lôi Nhã.” Vừa nhìn thấy nàng, Hạ Thiên liền chạy tới khoác tay nàng, “Người đã về.”

“Ừ.” Khắc Lôi Nhã nhìn Hạ Thiên, cười với nàng, nói thật nhỏ, “Lời của các người ta đều nghe được. Cảm ơn người.”

“Ta chỉ nói thật thôi.” Hạ Thiên nhớ tới cái cọ lúc nãy liền thở phò phà mà nói: “Lại có loại phụ thân như vậy. Thật là độc ác.”

“Khắc Lôi Nhã, người có bạn như thế này sao? Thật vô giáo dục!” Hầu Tước Lạp Cách nhìn thấy Khắc Lôi Nhã liền gầm lên. Trong ấn tượng của hắn, nàng rất sợ mỗi lần hắn giận dữ mắng mỏ. Sau đó Khải Sắt Lâm sẽ che chở cho đứa bé vô dụng này.

Nhưng phản ứng của Khắc Lôi Nhã lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn: “Ta có bạn như thế nào không cần người hỏi tới. Người cũng chưa bao giờ hỏi qua cuộc sống của ta. Trước kia không có, hiện tại cũng không cần, về sau lại càng không!” Khắc Lôi Nhã lạnh lùng nói đầy khí phách, “Là Hầu Tước đại nhân lại tranh cãi với một cô gái mười lăm tuổi, thật không có phong độ. Người đang bôi nhọ danh tiếng của nhà Hi Nhĩ.”

Sắc mặt Ô Mã Lý thay đổi. Lời này của Khắc Lôi Nhã chỉ làm mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn thôi. Nghĩ đến đây hắn liền nháy mắt với Lôi Nhã nhưng nàng không để ý tới. Nàng có tính toán của mình.

Hầu Tước Lạp Cách hoàn toàn sững sốt. Đây là Khắc Lôì Nhã khiến người ta chán ghét sao? Đây là Khắc Lôì Nhã nhìn thấy hắc thì như chuột thấy mèo sao? Có phải hắc bị ảo giác không? Sao hắc lại cảm thấy Khắc Lôì Nhã bây giờ thật có khí phách, có sự quyết đoán?

“Người đang nói với ta sao? Người đang nói chuyện với phụ thân đại nhân của mình đấy à?” Hầu Tước Lạp Cách trầm mặt, lạnh giọng hỏi. Dù có thể nào cũng không thể khiêu chiến quyền uy của người làm phụ thân. Mặc kệ con gái có khả năng đến đâu cũng không được!

“Ta có mấy phụ thân? Không phải ta đang nói chuyện với người sao? Chẳng lẽ ta còn có phụ thân khác?” Khắc Lôì Nhã trả lời đầy mỉa mai. Trong ký ức của nàng ngoài việc người phụ thân này luôn trách mắng Khắc Lôì Nhã thì không có gì khác.

Mọi người trong đại sảnh như bị thiêu cháy. Tiểu thư dám chống đối Hầu Tước đại nhân!

“Người!! Người thật càn rỡ!” mặt Hầu Tước Lạp Cách từ màu đen đã chuyển sang xanh mét. Khắc Lôì Nhã lại nói lời đại nghịch bất đạo như thế! Nó dám vô lễ mà chống đối hắc!

“Là ai không coi ta là con gái nhưng bây giờ lại này ra dáng vẻ của người làm cha? Người không cảm thấy rất buồn cười sao?” Khắc Lôì Nhã nhìn Hầu Tước Lạp Cách trước mắt, châm biếm, “Ngày đó khi ta ngã xuống ngựa thiếu chút nữa chết đi, người vừa ra đến cửa mà có đến nhìn ta một cái không? Nếu lúc ấy ta không tỉnh lại thì người sẽ gặp được ta ở hiện tại sao? Đối với người mà nói thấy hay không cũng như nhau. Bởi vì trong lòng người đã sớm không coi ta là con gái. Hiện tại người lại muốn bày ra dáng vẻ của người làm cha làm gì?”

Trong lòng mọi người ở đại sảnh và Ô Mã Lý đều có chút phức tạp. Trước kia quả thật Hầu Tước đại nhân không đủ quan tâm đến tiểu thư Khắc Lôì

Nhã. Nói đúng ra thì là không quan tâm. Lời của tiểu thư Khắc Lôi Nhã bây giờ cũng đúng.

“Người, người -----!” Hầu Tước Lạp Cách có cảm giác choáng váng. Người vừa nói lời nói đầy sắc bén trước mắt hẳn thật sự là con gái vô dụng của hắn sao? Dám trách cứ hắn trước mặt nhiều người như vậy.

“Nếu Hầu Tước đại nhân không còn chuyện gì nữa, xin lỗi ta không tiếp được.” Khắc Lôi Nhã cười lạnh một tiếng, kéo Hạ Thiên qua, quay đầu nói với Hắc Long Bản: “Đi.”

Hắc Long Bản lại gần. Mặt hắn âm trầm: “Muốn ta tiêu diệt hắn giúp người không?”

“Không. Làm vậy mẫu thân sẽ đau lòng.” Khắc Lôi Nhã nói không chút để ý.

Đối thoại của hai người bay vào tai Hầu Tước Lạp Cách. Phối của hắn như muốn nổ tung.

“Đứng lại! Người muốn đi đâu?” Hầu Tước Lạp Cách quát lên.

“Có liên quan gì đến ngài? Hầu Tước đại nhân tôn quý, ta nhớ ngài còn bận rất nhiều chuyện. Còn nữa, nếu ngài muốn mạo hiểm mà ngăn cản ta...người bạn này của ta ra tay thì không có người nào có thể ngăn cản được!” Khắc Lôi Nhã lạnh lùng bỏ lại một câu rồi mang theo Hạ Thiên và Hắc Long Bản rời đi.

“Tần Diêm! Đứng lại. Chuyện gì đã xảy ra?” Hầu Tước Lạp Cách rống giận với Tần Diêm.

Tần Diêm khẽ cúi đầu: “Hầu Tước đại nhân, ta là kỵ sĩ bảo vệ tiểu thư. Ta không ở lại được. Đã xảy ra chuyện gì, chờ Công Tước đại nhân trở lại ngài

sẽ hiểu.” Tần Diêm không kiêu ngạo không tự ti mà nói hết, rồi theo sau Khắc Lô Nhã.

Mọi người ở đại sảnh nhìn nhau. Ô Mã Lý im lặng không nói gì. Mặc dù Hầu Tước Lạp Cách Tạt bị chống đối vô lễ như thế, nhưng không biết vì sao mà trong lòng hắn lại có một tia sáng khoái. Mọi người đã quá rõ năng lực của Hầu Tước Lạp Cách. Hắn không phải người tài giỏi cũng không phải người ngu ngốc. Chỉ có thể nói là ở mức độ trung bình. Hơn nữa nhược điểm của hắn là quá lỗ mãng và hành động mà không cân nhắc cho toàn cục. Vậy nên Công Tước đại nhân mới an bài cho hắn làm việc ở biên cảnh. Ô Mã Lý nhẹ nhàng than thở. Chuyện lần này Công Tước đại nhân sẽ xử lý như thế nào đây?

“Phản! Tất cả đều phản rồi!” Hầu Tước Lạp Cách nổi trận lôi đình. Khắc Lô Nhã mạo phạm hắn còn chưa tính. Một kỵ sĩ nho nhỏ mà cũng dám làm trái lời hắn.

Đoàn người Khắc Lô Nhã ra khỏi phủ Công Tước, Hạ Thiên liền nghiêng đầu nói: “Khắc Lô Nhã, bây giờ chúng ta làm gì? Ta đã khiến người phải ra khỏi nhà rồi.”

“Có một chỗ tốt có thể đi.” Khắc Lô Nhã nhíu mày, nở nụ cười.

“Ở đâu?” Hạ Thiên trợn mắt hỏi.

“Đi.” Khắc Lô Nhã híp mắt, dẫn ba người đi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 61: Khắc Lôi Nhã Bị Kề Dao Vào Cỗ

K

hắc Lôi Nhã dẫn mọi người đi qua vài con phố rồi dừng trước một căn nhà màu trắng lớn.

“Oa, nơi này thật đẹp.” Hạ Thiên hưng phấn nhìn dây lá xanh ngắt trên hàng rào, quảng chuyện không vui vừa nảy ra sau đầu.

“Thích là tốt rồi.” Khắc Lôi Nhã nhú mày cười không có một chút ý tốt nào.

Nàng tiến lên kéo dây chuông cửa, tiếng bước chân bên trong vang lên rất nhanh.

Ngay lập tức, gương mặt mỉm cười như gió xuân của Tạt Mễ Nhĩ xuất hiện trước mắt mọi người.

“Xin chào, thầy. Ta đưa bạn đến thăm người.” Khắc Lôi Nhã nói. Không đợi hẳn nói gì nàng liền kéo Hạ Thiên chen vào.

Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười dịu dàng theo sau, nhẹ giọng nói: “Khắc Lôi Nhã, hôm nay người có thời gian à? Còn dẫn theo nhiều bạn như vậy? Không giới thiệu chúng ta với nhau một chút sao?”

“Đây là Hạ Thiên. Đây là kỳ sĩ của ta – Tần Diêm, người đã biết rồi.” Khắc Lôi Nhã không khách khí mà kéo Hạ Thiên ngồi xuống ghế salon, mỉm cười nhìn Tạt Mễ Nhĩ rồi nói với mọi người, “Mọi người ngồi đi. Đừng khách khí. Đây là thầy của ta – học giả Tạt Mễ Nhĩ có tác phong nhanh nhẹn, dịu dàng lương thiện, học rộng tài cao nổi tiếng ở đế đô.”

Trong lòng Tạt Mễ Nhĩ lâng lâng, trên mặt vẫn giữ nụ cười như gió xuân, dịu dàng nói: “Các vị đừng khách khí. Ngồi đi, ta đi pha trà.”

Khắc Lô Nhã đứng lên, theo sau Tạt Mễ Nhĩ: “Thầy, ta giúp người.”

Hai người đi pha trà. Hạ Thiên nhìn cách trang trí trong phòng. Nó tạo cảm giác rất thoải mái cho người khác.

“Thầy, thầy là người lương thiện, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.” Khắc Lô Nhã nhỏ giọng nói bên tai Tạt Mễ Nhĩ.

“Cái gì?” Tạt Mễ Nhĩ vừa ưu nhã pha trà vừa hỏi.

“Ta muốn ở đây với bọn họ. Không có vấn đề gì chứ?” Khắc Lô Nhã nở nụ cười vô hại thuần khiết.

Bình trà trong tay Tạt Mễ Nhĩ thiếu chút nữa thì rơi xuống. Rốt cuộc thì hắn cũng đã biết mục đích khi nàng ca ngợi hắn rồi.

“Người, tiểu hồn đản này, người muốn làm gì?” Tạt Mễ Nhĩ vẫn mỉm cười. Hắn cảnh giác, không thay đổi nét mặt mà nặn ra một câu từ kẽ răng.

Khắc Lô Nhã cũng mỉm cười rồi nặn ra một câu từ kẽ răng: “Ta mới gây gổ với phụ thân khốn kiếp của ta, không có chỗ ở. Ta không có tiền, người lại có nên ta tới nương tựa người.”

“Tự người đi kiếm tiền đi. Cửa chính của Công Hội Dong Binh luôn rộng mở.” Tạt Mễ Nhĩ rút qua kẽ răng.

“Chưa kiếm được tiền nên ta cứ ở nhà người trước.” Khắc Lô Nhã cười thật rực rỡ, “Ta biết thầy rất muốn giữ sáng suốt, phải không vua của giới sát thủ?”

“Ta sẽ báo thù tiểu hồn đản người.” Táp Mễ Nhĩ mỉm cười đầy dịu dàng, cầm dụng cụ pha trà đặt lên khay trà, cười như gió xuân, “Hạ Thiên, Bản, Tần Diêm, uống trà đi. Hoan nghênh các người tới đây ở.”

“Thật sao? Chúng ta có thể ở đây hả? Không quấy nhiễu nhiều người đấy chứ?” Hạ Thiên vui mừng kinh hô ra tiếng.

“Dĩ nhiên là không.” Táp Mễ Nhĩ nói thật.

“Vậy thì thật cảm ơn. Thầy thật là tốt.” Hạ Thiên nói đầy cảm kích.

Táp Mễ Nhĩ quay đầu, cười đầy dịu dàng với Khắc Lô Nhã.

Khẩu Phật tâm xà. Bây giờ thì Khắc Lô Nhã đã hiểu sâu sắc câu nói này.

Ở phủ Công Tước Hi Nhĩ, Công Tước Cổ Đốn mặt đen lại ngồi trước thư án trong thư phòng, Lạp Cách thì cúi đầu đứng phía dưới.

“Lạp Cách, con xem con đã làm chuyện tốt gì? Chừng nào thì con mới sửa được bản tính hành động lỗ mãng của mình?” Cổ Đốn than thở, vô cùng đau đớn mà nói: “Sao ta có thể yên tâm giao nhà Hi Nhĩ cho con đây?”

“Phụ thân, con...” Lạp Cách muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

“Thôi. Thật ra thì cũng khó trách con có thái độ như vậy. Đứa nhỏ không chịu tranh giành nhất ngày xưa giờ lại trở nên không chịu thua kém ai, chói mắt nhất như vậy. Trong một lúc thì không ai tiếp nhận được.” Công Tước Cổ Đốn nhẹ nhàng than thở.

“Nói vậy là những chuyện kia đều là thật?” Hầu Tước Lạp Cách kinh ngạc hỏi, “Lãng nhục học sinh Lạp Cách Táp, trở thành đệ tử của đại sư Khắc Lý Phu, giải quyết dịch bệnh ở thành Ni Á. Con tưởng là...”

“Con tưởng là mọi chuyện đều do ta động tay động chân ở phía sau à?” Công Tước Cổ Đốn nhẹ nhàng than thở, sau đó đứng lên rồi nói, “Con thấy

theo tính cách của ta, nếu ta muốn thúc đẩy một người, thì ta sẽ chọn ai?”

“Lạp Tây Á.” Lạp Cách trả lời không chút nghi ngại.

“Đúng vậy. Từ nhỏ đến lớn hào quang của Lạp Tây Á chưa bao giờ bị đứt đoạn. Ta muốn thúc đẩy thì sẽ đưa Lạp Tây Á lên vị trí cao nhất mà không phải là Khắc Lô Nhã thanh danh không tốt từ trước tới nay.” Công Tước Cổ Đốn nghiêm túc nói, “Nhưng ta muốn nói cho con biết chuyện của Khắc Lô Nhã ta không làm gì cả. Tất cả đều là nó tự làm.”

“Cái gì?!” Lạp Cách không thể tin được, cực kỳ kinh ngạc.

“Hai người nó mang về, cô bé kia thì ta không biết có chỗ nào hơn người nhưng nam tử kia không phải người bình thường. Ta muốn có thêm người trợ giúp cho nhà Hi Nhĩ. Hành động này của con khiến cho ta rất thất vọng.” giọng Công Tước Cổ Đốn nặng nề.

“Phụ thân, thật xin lỗi. Con không nghĩ mọi chuyện sẽ thế này.” Lạp Cách sợ hãi, vội vàng xin lỗi.

“Cũng không thể hoàn toàn trách con. Muốn con tiếp nhận chuyện không thể tưởng tượng nổi này thật khó khăn. Khắc Lô Nhã đã dẫn bạn đến ở nhà thầy Tạt Mễ Nhĩ. Cứ để cho bọn họ ở đó vậy.” Công Tước Cổ Đốn nói đầy ý tứ.

“Nhưng không phải phụ thân muốn nam tử áo đen kia trợ giúp cho nhà Hi Nhĩ sao? Con sẽ đi xin lỗi hẳn rồi mời họ trở về.” Lạp Cách nói đầy lo âu.

“Không cần. Con mới xung đột mãnh liệt với Khắc Lô Nhã như vậy, cũng không thể hóa giải ngay được. Nam tử áo đen và tiểu cô nương kia đều lấy Khắc Lô Nhã làm trung tâm. Bây giờ con đi sẽ phản tác dụng. Từ từ giảng hòa với Khắc Lô Nhã mới là điều quan trọng nhất.” Công Tước Cổ Đốn nói lời thăm thía, sau đó thở dài rồi nói, “Lạp Cách, con nhất định phải nhìn

thấu bản chất mọi chuyện, thấy rõ bản tính con người. Con phải chừng chặc hơn, không được nóng nảy gấp gáp, không thể lỗ mãng.”

“Dạ, xin ghi nhớ lời dạy bảo của phụ thân đại nhân.” Lạp Cách cúi đầu, xấu hổ mà nói.

“Được rồi. Đi đi. Con cũng vừa trở về, cần phải nghỉ ngơi.” Công Tước Cổ Đốn giơ tay ý bảo Lạp Cách lui xuống.

“Phụ thân, con muốn đến hoàng cung thăm Khải Sắt Lâm.” Lúc Lạp Cách nói câu này thì đáy mắt đều là dịu dàng.

“Đi đi” Công Tước Cổ Đốn mỉm cười. Tư chất của Lạp Cách đúng là bình thường, lỗ mãng nhưng hẳn cũng rất chân thành với Khải Sắt Lâm, vô cùng dịu dàng sẵn sốc. Bởi vì Khải Sắt Lâm vì đi tìm Lạp Cách mà sẵn sàng đoạn tuyệt quan hệ với gia tộc. Nàng cũng mất họ của mình mà theo họ Hi Nhĩ.

“Dạ, phụ thân. Con lui xuống trước.” Lạp Cách ra khỏi thư phòng.

Công Tước Cổ Đốn thở dài, gọi “Ô Mã Lý.”

“Đại nhân, ngài cho gọi ta?” Ô Mã Lý khe khẽ đẩy cửa, hỏi.

“Người tới phủ Tạt Mễ Nhĩ nói với Khắc Lôi Nhã là lúc nào hết giận thì hãy về nhà đi. Cần thứ gì thì cứ nói, ta sẽ phái người đưa qua.” Công Tước Cổ Đốn nhẹ nhàng nói.

“Dạ, đại nhân, ta sẽ đi.” Tảng đá trong lòng Ô Mã Lý rơi xuống. Xem ra sự sủng ái của Công Tước đại nhân với Khắc Lôi Nhã đã vượt qua dự đoán của hẳn.

Ban đêm, Khắc Lôi Nhã tựa vào cột trên hành lang hóng gió. Hạ Thiên đi tới, ngồi bên cạnh.

“Khắc Lôi Nhã, người đang nghĩ đến ai à?” Hạ Thiên nghiêng đầu hỏi.

“Không nghĩ gì cả.” Khắc Lôê Nhã thuận miệng trả lời.

“Nói bậy. Người đang nghĩ đến phụ thân đáng ghét của mình phải không?”
Hạ Thiên quệt miệng, nói.

Khắc Lôê Nhã im lặng, không nói gì nữa.

“Người chấp nhận.” Hạ Thiên nói đầy khẳng định. Vừa dứt lời nàng liền nhìn lên bầu trời đầy sao, nói: “Người như vậy còn phiền phức hơn là không có phụ thân. Phụ thân ta vì cứu ta mà đã chết khi ta còn nhỏ. Ta ghi nhớ lời người nói cả đời không quên. Đó là phải sống. Còn sống thì mới có hi vọng. Đó là lần cuối cùng ta cảm nhận được tình yêu của người cha.” Hạ Thiên nhẹ nhàng thở dài, nói.

“Thì ra là như vậy...” Khắc Lôê Nhã thấp giọng nói. Bởi vậy nên lúc ban ngày Hạ Thiên mới có thể xảy ra xung đột kịch liệt với phụ thân của Khắc Lôê Nhã.

“Đúng vậy. Cho nên ta vừa nhìn thấy phụ thân kia của người khốn kiếp như vậy liền tức giận, không khống chế được mình.” Hạ Thiên le lưỡi một cái.

“Ta phải cảm ơn người mới đúng. Người đã bảo vệ ta.” Khắc Lôê Nhã mỉm cười, nụ cười đầy chân thành.

“Người chỉ cảm ơn thôi sao? Ta muốn bảo bối đắt nhất thế giới này, người có thể lấy cho ta không?” Hạ Thiên chống nạnh, nghịch ngợm hỏi.

“Chỉ cần có một ngày như vậy, ta nhất định sẽ đưa toàn bộ bảo bối trân quý nhất thế giới này cho người.” Khắc Lôê Nhã mỉm cười, cam kết.

“Được. Người đã nói rồi đấy, không cho phép đổi ý.” Hạ Thiên vui mừng vươn tay đến trước mặt Khắc Lôê Nhã.

Khắc Lôi Nhã cũng mỉm cười hiểu ý, đưa tay ra. Hai đôi tay nhỏ bé giữ lấy nhau thật chặt.

Hạ Thiên nằm mơ cũng không nghĩ tới một câu nói đùa này của nàng, Khắc Lôi Nhã lại làm thật. Nàng thật sự đưa hết bảo bối cực kỳ trân quý trên thế giới này cho Hạ Thiên. Dĩ nhiên, đây là chuyện sau này.

“Người là người bạn đầu tiên của ta.” Hạ Thiên nắm thật chặt tay Khắc Lôi Nhã, nói thật lòng.

“Người cũng là người bạn đầu tiên của ta.” Khắc Lôi Nhã nắm chặt tay Hạ Thiên.

Hai thiếu nữ nhìn nhau mỉm cười, không cần nói thêm gì nữa.

Chợt một động tĩnh khác thường trong không khí khiến Khắc Lôi Nhã cảnh giác. Nàng một tay kéo Hạ Thiên ra sau mình.

Ngay sau đó, một bóng dáng nhanh nhẹn linh hoạt xuất hiện trước mặt họ. Một thanh chủy thủ sáng loáng lặng yên không tiếng động đặt lên cổ Khắc Lôi Nhã. Chỉ cần hơi dùng lực một chút là cắt đứt cổ nàng ngay lập tức.

Lúc này Ngõa Nhĩ Đa mới giật mình, kêu lên: “Người này là ai vậy? Lại có hơi thở hắc ám. Thật sự có. Còn có nàng đến gần mà người không phát hiện ra à? Không phải chứ? Khắc Lôi Nhã, không phải người rất lợi hại sao? Không phải người am hiểu nhất là cái này sao? Sao hôm nay người đột nhiên trở thành phế vật vậy? Có người đến gần người mà người cũng không biết?”

Khắc Lôi Nhã nhìn người mặc đồ đen đầy cảnh giác. Thân thể nhỏ nhắn xinh xắn trước mắt cho nàng biết người quý mị như ma quỷ này là nữ nhân. Không phải không phát hiện mà là phát hiện thì đã muộn. Khắc Lôi Nhã vừa nhận ra thì người này đã đến bên cạnh nàng.

Hạ Thiên khẩn trương, trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Khắc Lôê Nhã vẫn không nhúc nhích nhìn cô gái áo đen.

Chỉ cần cô ta hơi động chủy thủ một chút là có thể lấy mạng Khắc Lôê Nhã.

Nữ nhân có thực lực kinh khủng này là ai?

Canh thứ hai

“Nữ nhân này thật kinh khủng. Ta cũng không phát hiện ra. Làm sao bây giờ? Khắc Lôê Nhã, người dùng ma pháp đánh bay nàng ra.” Ngõa Nhĩ Đa nóng nảy, gào lên.

Khắc Lôê Nhã thật muốn bấm cho Ngõa Nhĩ Đa bất tỉnh. Có thể đánh nàng thì còn gì để nói nữa?

Mặc dù hiện tại nàng không dám phản kích nhưng nàng hiểu tính mạng mình không bị nguy hiểm. Bởi vì thần Hắc Ám tà ác nhất định xuất hiện lúc nàng gặp nguy hiểm.

Nhưng nữ tử này lại không có động tác nào nữa.

“Hừ.” Bóng dáng nhỏ nhắn phát ra một tiếng hừ lạnh đầy khinh thường, sau đó liền biến mất.

Gió lạnh thổi qua khiến Khắc Lôê Nhã và Hạ Thiên hồi hồn lại.

“Chuyện gì xảy ra vậy Khắc Lôê Nhã? Nữ nhân kia có chuyện gì à? Thật không thể giải thích.” Hạ Thiên vẫn còn nắm chặt lấy quần áo của Khắc Lôê Nhã, hỏi đầy sợ hãi.

“Không biết. Nữ nhân này rất lợi hại. Ta có thể phát hiện nàng nhưng cũng không tránh được.” Khắc Lôê Nhã nghi ngờ, trầm tư, “Nhưng hành động vừa nãy của nàng là có ý gì? Không có ý định giết ta mà giống như muốn khoe khoang vậy.”

“Khoe khoang?” Hạ Thiên tràn đầy nghi ngờ. Là sao?

“Khoe nàng có năng lực giết ta nhưng lại không làm vậy.” Khắc Lôi Nhã trầm giọng nói.

“Có người nhàm chán như vậy sao?” Hạ Thiên há to miệng, không thể tin được.

“Thế giới rộng lớn, chuyện gì mà không có.” Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu nhìn màn đêm mịt mờ. Nàng đang đoán xem người bản lĩnh như vậy rốt cuộc là ai. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không đoán được là ai, có quan hệ gì với mình mà lại làm chuyện nhàm chán như vậy.

“Khắc Lôi Nhã, quả nhiên ở cùng với người thì nguy hiểm tự động tìm đến cửa.” Hạ Thiên oa oa kêu lên, vẫn còn sợ hãi.

Khắc Lôi Nhã: “....”

“Thấy người trước tiên liền kéo ta ra khỏi nguy hiểm như vậy, ta sẽ tiếp tục làm bạn với người.” Hạ Thiên chống nạnh, vắn eo, lớn tiếng nói đầy nghiêm túc.

“Đi tắm rồi ngủ thôi.” Khắc Lôi Nhã đổ mồ hôi sau ót, thật thà nói.

“Ừ, ta biết rồi. Ta ngủ đây.” Hạ Thiên chúc ngủ ngon xong liền xoay người rời đi.

Khắc Lôi Nhã ngồi lại trên lan can, khẽ tựa vào cột. Nàng chợt nhớ ra cái gì đó liền gọi Ngõa Nhĩ Đa: “Ngõa Nhĩ Đa, Ngõa Nhĩ Đa!”

“Sao vậy?” Ngõa Nhĩ Đa đáp, “Không phải bây giờ nên đi ngủ à?”

“Người vừa nói người cảm thấy trên người sát thủ kia có hơi thở hắc ám?” Khắc Lôi Nhã cau mày, hỏi.

“Ừ. Tên sát thủ đó giấu kín hơi thở hắc ám rất tốt, đến nỗi người của thần điện Quang Minh cũng không phát hiện ra. Hắc hắc, nhưng Ngõa Nhĩ Đa ta thì tuyệt đối có thể.” Ngõa Nhĩ Đa khoe khoang.

Khắc Lô Nhĩ lại rơi vào trầm tư. Là ai mà có hơi thở hắc ám? Hơn nữa còn có thể giấu kín nó rất tốt. Mình không đen đủi đến mức có quan hệ gì với người như thế chứ?

Lúc này, bóng dáng xinh xắn đã ra khỏi nhà của Tạp Mễ Nhĩ, biến mất trong một con hẻm. Trong khách sạn gọn gàng sạch sẽ, một nam tử tóc vàng đang tựa vào cửa sổ nhìn màn đêm. Ngay sau đó có một bóng dáng lặng yên không tiếng động xuất hiện sau lưng hắn. Một thanh chủy thủ sáng loáng kề vào cổ hắn.

Mỹ nam tóc vàng bình tĩnh, nhẹ nhàng mở miệng: “Thấy nàng như thế nào?”

“Dừng lại!” Người phía sau cắt ngang, thu hồi chủy thủ. Sau đó kéo miếng vải đen che mặt xuống, không cam lòng mà đi đến bên bàn ngồi xuống. Người đó rót cho mình một chén nước, uống một ngụm rồi nói: “Sao huynh biết muội đi tìm nàng?”

“Ta còn không hiểu muội sao?” Mỹ nam tóc vàng mỉm cười đi tới, ngồi xuống, nhìn cô gái có mấy phần tương tự với hắn. Cô gái này mới chỉ khoảng hai mươi, cũng có mái tóc màu vàng, con ngươi màu xanh da trời. Nàng là tiểu mỹ nhân tiêu chuẩn.

“Ừ, huynh hiểu. Ca ca ngươi sống với ta nhiều năm như vậy thì sao không hiểu ta?” Cô gái đặt mạnh cái chén xuống bàn, tức giận nói.

“Ta vẫn không hiểu vì sao nàng có thể vì một tên nam nhân khốn kiếp mà bỏ qua chúng ta, bỏ qua gia tộc.” ánh mắt tinh tường của nam tử tóc vàng biến lạnh, nói một câu qua kẽ răng.

“Ca ca, huynh vẫn còn rối rắm với vấn đề này sao? Nhiều năm như vậy, sự thật không thể thay đổi được.” Cô gái tóc vàng nhẹ nhàng than thở. Nàng biết trong lòng ca ca mình luôn bị đau đớn dày vò. Nàng cũng như vậy nên tối nay mới đi gặp đứa nhỏ kia.

“Đứa nhỏ kia như thế nào?” mỹ nam tóc vàng chợt mở miệng hỏi, “Có bình thường như trong lời đồn không?”

“Không tệ. Có thể phát hiện ra muội nhưng cũng không né tránh. Nàng có thể gặp nguy hiểm mà không sợ. Việc nàng nghĩ tới đầu tiên là bảo vệ bạn của mình.” Cô gái tóc vàng rót thêm chén nước, kể.

Nam tử tóc vàng khẽ cau mày. Hẳn hiểu muội muội của mình là người tâm cao khí ngạo. Có thể được nàng đánh giá như vậy thì đúng thật là không tệ.

“Nói cách khác là không giống như lời đồn?” Nam tử tóc vàng hỏi.

“Chuyện này thì muội không biết. Trong lời đồn nàng là hoa si ngu ngốc. Nhưng lại không giống như vậy. Có phải hoa si hay không thì ta không thể nghiệm chứng được.” cô gái tóc vàng ngáp dài, đứng lên rồi nói: “Nhưng ca ca này, huynh đừng quên mục đích đến đây của chúng ta.”

“Ta biết. Muội đi nghỉ ngơi đi.” Nam tử tóc vàng thản nhiên nói.

“Còn nữa, ca ca, người kia hiện đang ở trong hoàng cung. Huynh đừng có mà đi thăm, quá mạo hiểm. Nếu không đạt được mục đích của chuyến đi này, huynh còn gây thêm chuyện nữa thì đừng trách. Tính khí lão đầu kia huynh cũng biết rồi đấy.” Trước khi ra cửa, cô gái tóc vàng quay đầu lại, lên tiếng cảnh cáo.

Nam tử tóc vàng im lặng, không nói thêm gì.

“Ca ca, huynh có nghe lời muội nói không? Muội đã mất một người thân rồi. Muội không muốn huynh xảy ra chuyện gì.” Cô gái tóc vàng tức giận, quát lên.

“Ta biết. Muội đi nghỉ ngơi đi.” Hồi lâu sau nam tử tóc vàng mới nói một câu như vậy.

Cô gái tóc vàng hừ một tiếng, xoay người mở cửa ra ngoài.

Nam tử tóc vàng chậm rãi đứng dậy, đến bên cửa sổ, yên lặng nhìn bóng tối mịt mờ. Trong lòng hắn cực kỳ phức tạp. Ở gần người kia như thế mà lại không thể đi thăm nàng.

Nam tử tóc vàng từ từ giơ tay lên, trên ngón tay có một chiếc nhẫn thoát nhìn rất bình thường. Cổ tay hắn vừa chuyển thì trên tay đã xuất hiện một khí cụ lớn bằng đồng, hình tròn. Chiếc nhẫn này chính là Chiếc nhẫn không gian trân quý nhất đại lục! Khí cụ bằng đồng trên tay nam tử có vẽ một hoa văn thần bí. Bên trong nó trống rỗng như thiếu mất bộ phận nào đó. Nam tử tóc vàng nhẹ nhàng sờ nơi được chạm rỗng ở giữa, nơi này thiếu mất một viên ngọc quý. Tìm được viên ngọc đó là có thể tìm được đường vào bảo tàng.

Lúc đó có thể tìm về tất cả những thứ mình đã bỏ lỡ không? Có thể thỏa mãn nguyện vọng của mình không?

Hôm sau, Khắc Lôi Nhã không đi học. Nàng biết nếu đi thì nhất định sẽ bị Lạp Tây Á níu lấy không buông tay, thao thao bất tuyệt những lời tốt đẹp về phụ thân, năn nỉ nàng về nhà. Hiện tại nàng không muốn trở về nơi không có Khải Sắt Lâm. Ít nhất bây giờ là như vậy.

Khắc Lôi Nhã ngồi trong hậu hoa viên nhà Tạp Mễ Nhĩ, nằm trên xích đu đung đưa. Gió mát thổi tới thật hài lòng. Uống một ngụm trà ướp hương trân quý của Tạp Mễ Nhĩ lại càng thêm vừa lòng.

“Khắc Lôi Nhã, Khắc Lôi Nhã, tới đây, ta có đồ tốt nè.” Giọng của Hạ Thiên truyền đến từ xa.

“Hả? Là cái gì?” Khắc Lôi Nhã đứng đưa xích đi, đầu cũng không nâng lên mà hỏi. Sáng sớm Hạ Thiên đã ra ngoài với Hắc Long Bản. Nói là đi dạo một chút, mua ít đồ ăn ngon. Bây giờ lại hưng phấn như thế. Chẳng lẽ nàng mua được thức ăn gì ngon?

“Người xem cái này đi. Hắc hắc.” Hạ Thiên vọt tới trước mặt Khắc Lôi Nhã, móc ra một hạt ngọc to như trứng gà, lấp ló trước mặt Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã hí mắt, không quan tâm: “Chỉ là một viên ngọc quý lớn hơn những viên ngọc khác mà thôi.”

“Viên ngọc này vô cùng kỳ diệu!” Hạ Thiên là đạo tặc nên đã gặp không ít bảo vật. Nhưng bây giờ lại hưng phấn kéo Khắc Lôi Nhã lên, kéo nàng chạy vào phòng, vứt Hắc Long Bản và Tần Diêm lại.

“Kỳ diệu như thế nào?” Trong tay Khắc Lôi Nhã vẫn cầm tách trà, không kiên nhẫn mà hỏi.

“Tới đây, tới đây sẽ biết.” Hạ Thiên vội vàng lôi Khắc Lôi Nhã vào phòng, kéo rèm cửa lên, đóng chặt cửa chính lại. Lúc này nàng mới lấy viên ngọc ra.

Trong lòng Khắc Lôi Nhã cũng không thể làm lơ. Nàng nhấp một ngụm trà, nhìn viên ngọc. Nó dần dần tỏa ánh sáng trong phòng.

Dạ mình châu? Khắc Lôi Nhã kinh ngạc.

“Lợi hại không? Càng tối thì nó càng sáng đấy. Nó còn có thể làm đèn vào buổi tối.” Hạ Thiên nhìn viên ngọc trong tay, vui mừng nói.

“Ở đâu ra vậy?” dĩ nhiên là Khắc Lôi Nhã sẽ không cho là Hạ Thiên dám dùng tiền mua đồ đắt như vậy.

“Thuận tay lấy.” Hạ Thiên cắt viên dạ minh châu, vặn vẹo uốn éo cái eo, hả hê nói.

“Người nào lại xui xẻo như vậy?” Khắc Lôi Nhã thuận miệng hỏi.

“Ông chủ của phòng đấu giá Hồng Quang.” Hạ Thiên đặc ý nói.

“Phốc ~~” Khắc Lôi Nhã hoa lệ phun trà.

“Tên mập này lại có thể mang theo đồ tốt như vậy.” Hạ Thiên đặc chí không thôi. Khi thấy nét mặt Khắc Lôi Nhã liền nghi ngờ mà hỏi: “Sao vậy? Vật này thật kỳ quái sao? Đúng là như vậy. Lần đầu tiên ta thấy một viên ngọc có thể sáng lên trong bóng tối đấy. Ban đầu ta còn không nghĩ nó là ngọc đâu.” Hạ Thiên rất tự nhiên mà nói.

Khắc Lôi Nhã đổ mồ hôi lạnh: “Hạ Thiên, sao ngươi lại trộm nó? Ngươi có biết hai ngày sau phòng đấu giá Hồng Quang muốn bán đấu giá ba món châu báu kỳ lạ hay không? Trong đó có một viên ngọc có thể sáng lên trong bóng tối. Có thể nói lần đấu giá này được vạn người để ý, vé vào cửa có ngàn vàng cũng không mua được.”

“Ha ha, vậy hai món còn lại là gì?” Hạ Thiên hứng thú, hỏi tới.

“Còn có hai món...” Khắc Lôi Nhã ngẫm nghĩ.

Khắc Lôi Nhã và Hạ Thiên không biết rằng viên ngọc quý này sẽ mang đến nguy hiểm và kỳ ngộ như thế nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 62: Ngõa Nhĩ Đa Sống Lại Bằng Thân Thể Của Mình

K

hắc Lôĩ Nhã thảo luận với Hạ Thiên thật lâu. Cuối cùng nàng dặn dò Hạ Thiên: “Nhớ, không thể để lộ vật này.”

“Chắc chắn rồi, ha ha. Ta sẽ bảo quản thật tốt.” Hạ Thiên cất viên ngọc đi, lại hào hứng bưng bưng mà nói, “Có thể đi xem buổi đấu giá đó không? Người sẽ có cách mà. Khắc Lôĩ Nhã, dẫn ta đi đi.”

Khắc Lôĩ Nhã nhìn vẻ mặt thiết tha của Hạ Thiên, mỉm cười: “Được. Ta đi tìm gia gia lấy mấy tấm vé vào cửa.”

“Ừ, tìm gia gia người thì có thể. Nếu người đi tìm phụ thân khốn nạn của người thì coi như xong. Ta tình nguyện không đi.” Hạ Thiên bĩu môi, nói.

“Viên ngọc này người nên xử lý một chút. Nếu bị người ta nhận ra sẽ không hay đâu.” Khắc Lôĩ Nhã sờ cằm, suy nghĩ.

“Đi tìm đại sư Khắc Lý Phu nhuộm màu cho nó đi. Sư phụ người làm việc này rất tốt. Người khác sẽ không thể nhận ra được. Sau đó chúng ta bôi một lớp bột phát quang rẻ tiền lên đó.” Hạ Thiên cười hắc hắc, nói, “Ta thường dùng cách này. Người ngoài sẽ cho rằng đây chỉ là đồ rẻ tiền.”

“Được. Lát nữa ta sẽ sai Tẩn Diêm đi tìm gia gia lấy vé vào cửa rồi đi tìm sư phụ ta.” Khắc Lôĩ Nhã nói tới đây, lòng liền trầm xuống. Từ sau khi trở về Khắc Lý Phu vẫn tự giam mình ở Công Hội Ma Pháp không ra khỏi cửa. Hắn muốn mau đột phá trở thành Pháp Thần. Tất cả cũng là vì mình.....

“Lát nữa người tìm Tần Diêm đi, để cho hắn và người có việc mà làm. Ta về phòng trước. Đừng tới quấy rầy ta. Ta muốn suy nghĩ một chút, gần đây nhàn rồi quá rồi.” Khắc Lôi Nhã nghĩ tới Khắc Lý Phu liệu mạng, mình cũng không thể để mặc mọi chuyện được. Lần trước đã đột phá được điều quan trọng thứ hai của Liên Hoa Bảo Giám. Bây giờ nên luyện điều quan trọng thứ ba thôi.

“A, được. Người yên tâm mà suy nghĩ đi. Ha ha, sớm đột phá thành Ma Đạo Sư, sau đó là Thánh Ma Đạo Sư, tiếp đó là Pháp Thần. Vậy thì về sau ta có thể xông pha mọi chỗ rồi.” Hạ Thiên hí hóp mắt, cười hắc hắc.

Khắc Lôi Nhã cười cười đầy bất đắc dĩ. Hy vọng của nha đầu này thật là...

Trở lại phòng mình, Khắc Lôi Nhã bày ra bọc ma pháp, lấy Liên Hoa Bảo Giám ra. Lúc này Ngõa Nhĩ Đa mới lên tiếng: “Khắc Lôi Nhã, sao người có thể hiểu được chữ trên đó?”

“Ngõa Nhĩ Đa, người có cảm thấy ta giống hoa si vô dụng không?” Khắc Lôi Nhã không đáp mà hỏi ngược lại.

“Không phải không giống mà căn bản là không phải.” Ngõa Nhĩ Đa trả lời đầy chắc chắn.

“Vậy là được rồi. Im lặng đi. Đừng quấy rầy ta.” Khắc Lôi Nhã không kiên nhẫn mà phất tay, ý bảo Ngõa Nhĩ Đa tránh ra.

Ngõa Nhĩ Đa bay ra cửa, nhú mào, suy nghĩ lời Khắc Lôi Nhã vừa nói. Từ khi đi theo Khắc Lôi Nhã thì luôn nghe mọi người xung quanh nói nàng là hoa si gì đó, lại còn ngu ngốc, vô dụng. Nhưng tiểu ác ma tà ác, lòng dạ xấu xa, giả lương thiện, âm hiểm, hèn hạ, vô sỉ, là Ma Vũ Song Tu, hiện tại đã thăng cấp thành Ma Đạo Sĩ. Ngọn lửa của nàng còn biến thành màu vàng kim rất kỳ quái. Người như vậy có liên hệ gì với hoa si ngu ngốc đâu? Chẳng lẽ Khắc Lôi Nhã cố ý che giấu thực lực?

Ngõa Nhĩ Đa nghĩ đến đau cả đầu vẫn không tìm ra nguyên nhân.

Khắc Lôi Nhã vận chuyển lực hoa sen, dung hợp vào trang sách. Chữ trên đó giống như có sinh mạng, chậm rãi chuyển động. Nét bút dần thay đổi biến thành những chữ khác. Nội dung trên đó dần dần thay đổi thành điều quan trọng thứ ba.

Khắc Lôi Nhã không suy nghĩ nhiều, đọc thật cẩn thận, nhú mày lại. Lúc nàng luyện thành điều quan trọng thứ hai đã gặp kiếp nạn từ trời là bởi vì nàng đã mang theo tấm lòng của hoa sen. Chính vì thế đã xuất hiện đóa hoa sen lớn màu vàng. Nếu không mang theo tấm lòng của hoa sen thì sẽ không gặp phải kiếp nạn từ trời. Trong sách còn nói người có thể mang theo tấm lòng của hoa sen rất ít. Điều quan trọng nhất là tính tình của hoa sen sẽ chịu ảnh hưởng của người luyện nó. Nói cách khác thì là gà sinh ra gà, vịt sinh ra vịt. Chủ nhân như thế nào thì sẽ mang theo tính tình của hoa sen như vậy.

Khắc Lôi Nhã thấy điều này thì hơi quỳnh. Nàng tự hỏi tính cách mình cũng không có dữ dội như thế chứ? Trước khi thần Hắc Ám phủ xuống hình như hoa sen màu vàng đã mắng thô tục, nói gì mà mẹ kiếp, có người tới cứu người ta còn ra ngoài làm cái lông gì, lãng phí tình cảm. Hình như là như vậy nhỉ? Mình có thể hiểu tính tình của hoa sen màu vàng là do mình tạo ra không? A phi! Khắc Lôi Nhã bực bội. Đây là cái quỷ gì vậy?

“Mẹ, người phi cái gì? Ta là do người tạo ra đó.” Chợt một giọng nói vang lên đột ngột trong đầu Khắc Lôi Nhã. Nàng cả kinh, đánh rơi sách trên tay. Tình huống lần trước quá bất ngờ nên không nghe rõ giọng nói kia, hiện tại đã rất rõ ràng. Là một giọng nói non nớt đầy cuồng vọng.

Mẹ??? Khắc Lôi Nhã há to miệng, sau đó vươn tay chỉ chỉ vào mũi mình. Đang gọi mình à?

“Con đang gọi người đó.” Giọng nói non nớt hừ lạnh, “Ngõa Nhĩ Đa bị ối tự cho mình là đúng thường nói nhảm với người nên con không muốn tham

gia.”

“VẬY... Có thể giải thích cho ta là chuyện gì đã xảy ra không?” Khắc Lôi Nhã hỏi, “Còn nữa, đổi cách xưng hô đi. Mặc dù có lẽ sự ra đời của người có quan hệ với ta nhưng xưng hô kiểu này hình như không đúng lắm.”

“ĐƯỢC, mẹ, người hãy nghe con nói. Lúc người luyện thành điều quan trọng thứ hai của Liên Hoa Bảo Giám là thời khắc quan trọng nhất. Nếu như lúc đó người không sinh ra con thì dù người có luyện thành mười điều quan trọng trong này cũng không thể đạt tới cấp bậc Pháp Thần. Người cũng không thể lĩnh ngộ được tâm pháp ở tầng cao hơn.” Giọng điệu non nớt của hoa sen màu vàng nghiêm túc khác thường, “Người có nhớ sau lưng người có 12 cánh hoa không?”

Khắc Lôi Nhã gật đầu, sau đó bất đắc dĩ nói: “Có phải dùng sức mạnh nên mới có chuyện này?”

Hoa sen màu vàng mắt diếc tai ngơ với kháng nghị của Khắc Lôi Nhã, tiếp tục nói: “Lần trước người lĩnh ngộ điều quan trọng thứ hai ở thời khắc gặp nguy hiểm, thuận lợi sinh ra con nên mới gặp kiếp nạn của trời. Chút sấm sét này con cũng không để vào mắt. Sinh con ra thì người mới có thể lĩnh ngộ được điều quan trọng thứ mười một và mười hai. Đến lúc đó toàn bộ cánh hoa trên lưng người sẽ nở rộ.”

“Người tồn tại như thế nào?” Khắc Lôi Nhã khẽ nhíu mày mà hỏi.

“Mẹ, người thật ngu ngốc khi hỏi vấn đề này. Con được sinh ra, người nói thử xem?” hoa sen màu vàng nói có chút khinh thường.

“Người giống như mới được sinh ra à?” Khắc Lôi Nhã tức giận hỏi. Nếu người này là một đứa trẻ thì cũng tuyệt đối là một kẻ phản nghịch! Không hề đáng yêu chút nào.

“Con rất không vừa mắt với cái người luôn đào lỗ tai kia. Mẹ, người mau cho hẩn một thân thể để hẩn chơi đùa đi. Hẩn mà nói thì trừ khi người gặp nguy hiểm con mới xuất hiện.” hoa sen vàng hừ lạnh một tiếng. Sau đó liền không nghe thấy giọng nó nữa.

“Hoa sen vàng? Hoa sen vàng?” mặc cho Khắc Lôi Nhã kêu gọi, hoa sen vàng cũng không đáp lại.

“Khắc Lôi Nhã, người làm sao vậy?” Ngõa Nhĩ Đa nhẹ nhàng lại gần, hỏi đầy khó hiểu, “Sắc mặt của người không tốt lắm.”

Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu liếc Ngõa Nhĩ Đa, nhìn đến hẩn dừng hết cả lông tóc. Hẩn đâu có biết lòng Khắc Lôi Nhã đang rất rối rắm. Tự nhiên có một sinh vật kỳ quái gọi nàng là mẹ! Có thể không bối rối sao?

“A, Khắc Lôi Nhã, Bạch Đế đã tỉnh.” Chợt Ngõa Nhĩ Đa khẽ kêu lên, nhìn móng vuốt của Bạch Đế được Khắc Lôi Nhã đặt trên gối đang khẽ giật giật.

Khắc Lôi Nhã quay đầu lại, thấy Bạch Đế chậm rãi mở mắt ra.

“Chiêm chiêm ~” Bạch Đế mở to miệng, đứng lên, thân thể run run. Sau đó nó thân mật bò lên người Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã ôm lấy Bạch Đế đầy lông, trong lòng càng thêm bối rối. Tại sao lại có cảm giác nàng chính là nơi tập hợp những sinh vật kỳ lạ? Ngõa Nhĩ Đa là Linh Hồn Thể, hoa sen vàng cuồng vọng gọi mình là mẹ, còn có Bạch Đế đầy lông này nữa. Người đáng yêu như thế này mà lại là chủ nhân của mình.

Khắc Lôi Nhã trừng mắt nhìn Bạch Đế mình đầy lông, hừ lạnh. Cứ chờ xem, nhất định kế ước có thể thay đổi. Mình nhất định sẽ trở thành chủ nhân của Bạch Đế!

“Ngõa Nhĩ Đa.” Khắc Lôi Nhã chợt kêu lên.

“Cái gì?” Ngõa Nhĩ Đa nói theo phản xạ.

“Ngoài việc tìm một thân thể thích hợp khác để nhập vào thì có cách nào nữa không?” Khắc Lôi Nhã cau mày, hỏi.

“Có mà cũng như không có.” Ngõa Nhĩ Đa nói đầy bất đắc dĩ.

“Là sao?”

“Có một thứ có thể giúp ta sống lại. Nhưng đó lại là bảo vật của thần điện Quang Minh. Nghe nói là Nữ Thần đã ban cho Giáo Hoàng. Nó vẫn được cung phụng ở chủ điện của thần điện Quang Minh. Ai có thể lấy được chứ? Vậy chẳng phải giống như không có sao?” Ngõa Nhĩ Đa lắc nhai, “Dĩ nhiên ta không thích thân thể người khác. Ta chỉ có cảm giác với thân thể chính mình mà thôi. Nhưng đồ chơi kia ta có thể suy nghĩ một chút. Sao có thể lấy nó được nhỉ?”

Khắc Lôi Nhã cau mày nghĩ tới một chuyện khác.

“Nếu người sống lại trong thân thể của mình thì có bị nhận ra không? Ví dụ như là Thánh tử điện hạ đã giết người?” Khắc Lôi Nhã nghi ngờ hỏi.

“Không đâu. Lúc đánh nhau với tên tiểu bạch kiếm đó ta đã che mình rất kỹ, cũng không nói chuyện.” Ngõa Nhĩ Đa trả lời theo tình hình.

Khắc Lôi Nhã ngồi xếp bằng ở đó, không nói gì, rơi vào trầm tư.

“Khắc Lôi Nhã, đừng nói người muốn đến thần điện Quang Minh trộm đồ nha? Chẳng lẽ người không biết chuyện đó nguy hiểm cỡ nào sao? Không thể khẳng định người có thể an toàn đi vào. Mà dù có thể như thế cũng không nhất định có thể mang ra được!” Ngõa Nhĩ Đa sợ hãi kêu lên, vô cùng lo lắng mà nói, “Mặc dù ta rất muốn sống lại bằng thân thể của mình nhưng cũng không muốn người mạo hiểm.”

“À.” Khắc Lôì Nhĩ đáp qua loa, vẫn còn suy nghĩ.

“Không phải người hiểu lầm gì chứ? Ta không sợ người gặp chuyện không may mà là người xảy ra chuyện thì ta phải làm sao? Lúc đó ta chỉ là một tảng đá mà thôi.” Ngõa Nhĩ Đa vội vàng giải thích, nhưng càng nói thì càng không có sức lực. Hẫng ảo não trong lòng. Sao lại có cảm giác càng tô càng đen nhỉ? Chẳng lẽ mình thích tiểu ác ma này rồi sao? Phi! Sao có thể?! Tiểu nha đầu này còn chưa hoàn toàn trở mã, tính tình lại xấu xa như thế. Nàng thường dùng thủ đoạn hiểm độc với mình. Người ghê tởm như vậy sao mình có thể thích được?

“À.” Khắc Lôì Nhĩ đáp qua loa.

Ngõa Nhĩ Đa yên lòng. Xem ra tiểu ác ma không đặt lời mình trong lòng. May quá.

“Ngõa Nhĩ Đa.” Khắc Lôì Nhĩ chợt lên tiếng khiến Ngõa Nhĩ Đa sợ tới mức nhảy dựng lên.

“Cái...cái gì?” Ngõa Nhĩ Đa cẩn thận hỏi.

“Vật có thể giúp người sống lại bằng thân thể của mình có hình dạng như thế nào?” Khắc Lôì Nhĩ nói đầy nghiêm túc.

“Người, người muốn làm gì?” Ngõa Nhĩ Đa giật mình, hỏi.

“Dĩ nhiên là ta sẽ giúp người lấy, để cho người có thể sống lại bằng thân thể của mình.” Người có thân thể thì có thể trợ giúp ta nhiều hơn. Câu cuối này Khắc Lôì Nhĩ không nói ra. Ngõa Nhĩ Đa không có thân thể cũng không phải là chuyện tốt.

“Cái gì?!” Ngõa Nhĩ Đa gào lên, “Người có biết đó là chuyện nguy hiểm cỡ nào không?! Trên mu bàn tay người có dấu ấn của thần Hắc Ám. Nếu bị

người của thần điện Quang Minh phát hiện thì người có biết hậu quả sẽ thế nào không?” Ngõa Nhĩ Đa lo lắng, ngăn cảm ngay lập tức.

Canh thứ hai

“Không bị bọn họ phát hiện là được.” Khắc Lôi Nhã chẳng hề để ý, nhún vai đáp lại.

“Nói đơn giản một chút, người cho rằng thần điện Quang Minh là nơi có thể đi vào dễ dàng hay không? Người cho rằng có thể dễ dàng lấy được đồ trong đó à? Cao thủ trong thần điện Quang Minh nhiều như mây. Hơn nữa đó còn là vật được cung phụng ở chủ điện.” Ngõa Nhĩ Đa lo lắng, cuống quýt liệt kê lợi hại để ngăn cản Khắc Lôi Nhã.

“Ta không nói sẽ xông vào.” Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng nhún mày, “Còn có, ta rất nghi ngờ. Vật như vậy hẳn phải là bảo bối được cất giữ tại nơi bí mật nào đó chứ?” Khắc Lôi Nhã khó hiểu, hỏi.

“Là vì đám người của thần điện Quang Minh là đồ đạo đức giả lại còn kiêu căng. Đó là đồ Nữ Thần ban cho người phạm, dĩ nhiên là phải khoe ra. Phải nói cho mọi người biết thần điện được Nữ Thần chăm sóc. Còn có một nguyên nhân nữa là thần điện Quang Minh vô cùng có lòng tin vào thực lực của mình. Người nghĩ xem trên thế giới này có ai dám trộm đồ trong chủ điện không?” Ngõa Nhĩ Đa cau mày, nói.

“Ta dám.” Khắc Lôi Nhã nở nụ cười kỳ quái.

“Người! Người muốn chết à?” Ngõa Nhĩ Đa nóng nảy rống giận, “Người có biết làm như vậy rất nguy hiểm hay không?!”

“Vật kia có hình dáng như thế nào? Trên đó nhất định có kết giới?” Khắc Lôi Nhã sờ cằm, suy nghĩ.

“Nói nhảm! Đương nhiên là có kết giới rồi. Nhưng cũng không mạnh lắm. Bởi vì thần điện Quang Minh không phải kiêu căng bình thường.” Ngõa Nhĩ Đa phun khí lạnh. Sau đó hắn giật mình một cái, ánh mắt trở nên bỉ ổi, “Khắc Lôì Nhã, sao người lại liều mạng muốn ta sống lại bằng thân thể của mình vậy? Chẳng lẽ người để ý ta rồi? Người thầm yêu ta à?”

Khắc Lôì Nhã không nói một lời, móc ma linh thạch ra, bấm một cái thật mạnh. Ngõa Nhĩ Đa mất hồn, co quắp, không dám lên tiếng nữa.

Khắc Lôì Nhã không lãng phí thời gian nữa, ngồi xếp bằng lại, nhắm mắt nhớ lại tâm pháp của điều quan trọng thứ ba của Liên Hoa Bảo Giám, bắt đầu luyện.

Vô thanh vô hình, vô ngã vô tâm.

Khắc Lôì Nhã tiến vào một cảnh giới kỳ diệu. Tất cả mọi thứ xung quanh đều biến mất. Nàng cảm thấy có cảm giác ấm áp khác thường.

Ngõa Nhĩ Đa đã bất tỉnh nên không thấy được Khắc Lôì Nhã lúc này được bao quanh bởi một cỗ ánh sáng màu vàng. Thoạt nhìn rất thánh khiết, rất xinh đẹp.

Bạch Đế nằm bên cạnh nhẹ nâng cái đầu, nhìn chăm chăm Khắc Lôì Nhã không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, rốt cuộc Khắc Lôì Nhã cũng mở mắt ra. Ánh sáng màu vàng biến mất. Khóe miệng Khắc Lôì Nhã hiện lên nụ cười hài lòng. Dung hợp Đấu Khí và Ma Pháp với lực hoa sen đã tạo nên kỳ tích. Chỉ một chút nữa là lĩnh ngộ điều quan trọng thứ ba rồi. Không phải là không thể đột phá mà là nàng không muốn nghênh đón kiếp nạn từ trời ở đây. Nó sẽ hủy diệt phòng ốc của Tạp Mễ Nhĩ.

“Mẹ, càng về sau sẽ càng khó đột phá. Tài nghệ Đấu Khí và Ma Pháp bây giờ của người chỉ có thể giúp người đạt tới điều quan trọng thứ hai thôi. Sau

này sẽ càng khó khăn.” Giọng của hoa sen vàng vang lên trong đầu Khắc Lôi Nhã, “Nhưng người đừng sợ, con sẽ ngăn cản kiếp nạn từ trời.”

“Có thể đổi cách xưng hô không?” Khắc Lôi Nhã vô lực nói.

“Mẹ, ngủ ngon.” Hoa sen vàng lại tiếp tục mắt đိếc tai ngơ kháng nghị của Khắc Lôi Nhã, chúc ngủ ngon xong liền không nói gì nữa.

Khắc Lôi Nhã im lặng, hoàn toàn không làm gì được với hoa sen vàng này. Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, khước miệng lộ ra nụ cười. Hiện tại nhắm mắt lại là có thể cảm nhận được xa hơn. Trời bên ngoài đã sắp tối, ý thức chậm rãi mở rộng ra, đi qua hành lang tới đại sảnh. Có thể cảm nhận được tình huống trong đại sảnh. Mọi người đang chuẩn bị ăn cơm. Hạ Thiên nói sao Khắc Lôi Nhã còn chưa suy nghĩ xong, không biết có cần đi gọi không. Tạp Mễ Nhĩ lại ngăn cản, nói rằng khi Ma Pháp Sư suy nghĩ thì tốt nhất là không nên đi quấy rầy.

Khắc Lôi Nhã sợ hãi thầm than. Chỉ mới đột phá điều quan trọng thứ ba của Liên Hoa Bảo Giám đã có hiệu quả kỳ diệu thế này, vậy về sau thì sao? Đây chính là thần thức sao? Trong đầu Khắc Lôi Nhã chợt thoáng qua suy nghĩ này rồi biến mất.

Ngay sau đó, Tạp Mễ Nhĩ, Tần Diêm và Hắc Long Bản đều có cảm giác kỳ lạ.

“Sao ta lại có cảm giác bị người theo dõi thế nhỉ?” Tạp Mễ Nhĩ nghi ngờ, quay đầu nhìn xung quanh nhưng không tìm được điều bất thường ở bất cứ đâu.

“Ta cũng có cảm giác này. Có người đang dòm ngó chúng ta.” Hắc Long Bản phun khí lạnh qua lỗ mũi, cực kỳ khó chịu mà nói.

Tần Diêm nhìn xung quanh đầy cảnh giác nhưng cũng không phát hiện điều gì.

Khắc Lôi Nhã hài lòng từ từ thu hồi ý thức. Nàng suy nghĩ tới hai chữ thần thức thoáng hiện trong đầu. Có cảm giác nó rất quen thuộc cũng rất kỳ quái. Nhưng lại không diễn tả được. Rốt cuộc là tại sao vậy?

Khắc Lôi Nhã đứng dậy. Bạch Đế nhào lên lưng của Khắc Lôi Nhã. Sau đó thuận thế bò lên vai rồi lên đầu nàng, chiếm lấy cái ghế của nó.

Khắc Lôi Nhã đi tới đại sảnh. Bọn Tạp Mễ Nhĩ đang chuẩn bị ăn cơm. Vừa thấy Khắc Lôi Nhã, Hạ Thiên liền vui mừng nhảy lên, móc ra mấy tờ vé vào cửa từ trong ngực, vui mừng giơ lên: “Khắc Lôi Nhã, gia gia ngươi thật lợi hại. Hiệu suất thật tốt. Nhanh như vậy đã có thể lấy được vé vào cửa. Đến cả cái đó cũng lấy ra.”

Khắc Lôi Nhã tự nhiên biết Hạ Thiên nói cái đó là có ý gì. Là dùng thuốc nước để nhuộm màu viên ngọc quý.

“Khắc Lôi Nhã, ăn cơm thôi.” Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười đầy ấm áp và săn sóc, “Ngươi nhốt mình trong phòng lâu như vậy có đói bụng không? Ăn nhiều một chút nha.”

Khắc Lôi Nhã gật đầu đi tới. Lúc đến gần Tạp Mễ Nhĩ thì hẩn nặn ra một câu từ kẻ rằng: “Ta ước gì ngươi chết đói trong đó.”

“Nguyên vọng này của ngươi vĩnh viễn sẽ không thành hiện thực.” Khắc Lôi Nhã cũng cười tươi như hoa, rút lên qua kẻ rằng.

Bữa ăn này rất hòa thuận. Ít nhất ngoài mặt là như vậy.

Ăn xong cơm tối, Khắc Lôi Nhã trở về phòng ngủ, móc ma linh thạch ra, đặt trong tay mà chà xát thật mạnh.

Ngõa Nhĩ Đa tỉnh lại, trừng mắt nhìn hành động của Khắc Lôi Nhã. Ma linh thạch giống như thân thể của hẩn vậy. Nó có thể cho hẩn có cảm giác. Khắc

Lôi Nhã chà xát như vậy cũng giống như chà toàn thân hần.

“Khắc Lôi Nhã, dừng tay, người đang làm gì vậy?” Ngõa Nhĩ Đa kinh hô, vội vàng ngăn nàng lại, “Ta đã tỉnh.”

“À.” Khắc Lôi Nhã dừng tay, nhìn Ngõa Nhĩ Đa, nói: “Nói đi, bảo vật có thể cho người sống lại bằng thân thể của mình có hình dạng như thế nào? À, sao mặt của người lại đỏ như vậy?”

“Người!” Lời Ngõa Nhĩ Đa đã đến khóe miệng nhưng lại nuốt xuống. Bị chà như vậy mặt có thể không đỏ à? Dù gì ta cũng là nam nhân bình thường! (chà trúng chỗ.... =]])

“Nói mau!” Khắc Lôi Nhã chọc chọc tay vào ma linh thạch, không kiên nhẫn mà nói.

“A! Nó giống như vỏ sò vậy.” Ngõa Nhĩ Đa chỉ sợ Khắc Lôi Nhã lại chà xát như vừa rồi, vội vàng trả lời. Sau đó hần vội vàng bổ sung: “Nói cho người biết nhưng người đừng đi. Nơi đó quá nguy hiểm. Thực lực bây giờ của người không thể đi được. Ngay cả khi người đã thành Ma Đạo Sĩ cũng không thể an toàn đi vào, an toàn thoát thân được.”

Khắc Lôi Nhã không để ý đến Ngõa Nhĩ Đa mà là dùng sức bấm, khiến hần bất tỉnh một lần nữa. Sau đó nàng thu thập vài thứ, đứng dậy đi ra cửa, đi tới phòng Hắc Long Bản.

Nàng gõ cửa phòng hần. Mặt hần tràn đầy vẻ ngái ngủ. Không có việc gì làm thì chỉ có thể ngủ thôi.

“Sao vậy Khắc Lôi Nhã?” Hắc Long Bản nghi ngờ, khó hiểu.

“Đi, tối nay ta sẽ dạy cho người một lớp rất quan trọng.” Khóe miệng Khắc Lôi Nhã hiện lên nụ cười giảo hoạt.

Hắc Long Bản trừng mắt nhìn, vẫn còn nghi hoặc.

“Đi theo ta là được.” Khắc Lôi Nhã nở nụ cười quỷ dị, “Người có thể học được những gì cần học.”

“Được.” Hắc Long Bản đồng ý ngay lập tức. Hắn lặng lẽ đi theo Khắc Lôi Nhã ra cửa.

Đêm lạnh như nước.

Khắc Lôi Nhã và Hắc Long Bản đứng trong một góc yên lặng. Nàng nói thầm gì đó vào tai Hắc Long Bản. Hắn lắng nghe thật cẩn thận, không sót một chữ.

“Làm như vậy?” Hắc Long Bản lạnh trí hỏi, như học sinh tiểu học chờ thầy giáo trả lời vậy.

“Ừ, đến lúc đó người chỉ cần như vậy.....Sau đó sẽ như vậy....” Khắc Lôi Nhã giải thích cặn kẽ cho Hắc Long Bản.

“Được, được.” Hắc Long Bản gật đầu đồng ý. Sau đó hắn nghi ngờ, nháy mắt một cái, hỏi: “Nhưng tại sao ta phải làm vậy?”

“Gương đồng kích tây.” Khắc Lôi Nhã kiên nhẫn giải thích, “Người ở bên kia lôi kéo sự chú ý của họ, ta đi vào từ chỗ khác. Bọn họ cũng sẽ không để ý tới ta.”

“Cái này hay, ha ha.” Hắc Long Bản gật gù đắc ý nói: “Ta cần trì hoãn bao lâu?”

“Trì hoãn hết mức có thể, không được thì người kể chuyện xưa cho bọn họ. Nói một chút sự kỳ vọng của Nữ Thần Quang Minh với Long Thần. Nói rằng người hy vọng loài người có thể sống hòa bình với rồng nên người tới thăm bọn họ.” Khắc Lôi Nhã vô sỉ mà dạy Hắc Long Bản.

Hắc Long Bản nghiêm túc lắng nghe, ghi nhớ toàn bộ.

“Ta nhớ rồi. Bây giờ sẽ xông lên hả?” trong mắt Hắc Long Bản lóe lên sự hưng phấn, vô cùng kích động.

“Không. Bây giờ chưa được. Đợi thêm lát nữa đã.” Khắc Lôì Nhã tính toán thời gian. Khoảng ba giờ sáng là lúc người ta buồn ngủ nhất, sự đề phòng cũng giảm xuống thấp nhất. Lúc đó là lúc tốt nhất để làm âm ỉ.

“Được.” Hắc Long Bản ngồi chồm hồm xuống, kiên nhẫn đợi.

Đêm càng lúc càng sâu, Khắc Lôì Nhã ngẩng đầu nhìn trời. Đã đến lúc rồi. Nàng đẩy Hắc Long Bản đang buồn ngủ bên cạnh một cái: “Bản, đi. Đến lúc người biểu diễn rồi.”

“Được.” Hắc Long Bản hưng phấn nhảy lên.

Một người một rống lợi dụng đêm tối lặng lẽ đến gần cửa chính của thần điện Quang Minh.

“Rống ~~~~” Hắc Long Bản gầm lên giận giữ, phá tan sự yên tĩnh của ban đêm. Hắc khôi phục nguyên hình, ngồi chồm hồm ở cửa thần điện Quang Minh.

Một cỗ Long uy chấn động lòng người chậm rãi lan ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 63: Người Muốn Đen Ăn Đen

T

hân thể khổng lồ của Hắc Long Bản hoàn toàn che mất cửa chính của thần điện Quang Minh. Một cỗ Long uy không thể diễn tả bằng lời lan tràn, lập tức kinh động người của thần điện Quang Minh.

Giáo Hoàng mở mắt, mặc quần áo qua loa rồi chạy vội ra ngoài. Uy áp này hẳn biết rất rõ. Đó là Long uy. Tại sao rồng lại xuất hiện ở đây? Loại sinh vật mạnh mẽ, kiêu căng này sao lại xuất hiện ở cửa thần điện? Một cảm giác chẳng lành dâng lên trong lòng hắn.

Thần điện Quang Minh trở nên ồn ào. Một con rồng lớn màu đen ngồi trước cửa thần điện. Tất cả mọi người mặc quần áo tử tế, vội vội vàng vàng chạy tới cửa thần điện, nhìn con rồng lớn đầy đề phòng. Họ đang suy đoán rốt cuộc con rồng này muốn làm gì? Chẳng lẽ hắn muốn công kích thần điện?

Bọn họ rất rõ ràng là chỉ cần một hơi thở của con rồng lớn này là cửa chính của thần điện Quang Minh sẽ bị phá hủy. Hẳn mà thi triển vài ma pháp thì dù có là người mạnh nhất ngăn chặn cũng khó mà chịu nổi. Mọi người biết đánh nhau với rồng không phải là hành động sáng suốt. Nếu có dũng sĩ diệt rồng thì đó chỉ là chuyện lừa gạt trẻ con. Nhưng rồng không thể tùy ý xâm nhập vào đế đô. Sao lại có một con rồng xuất hiện ở đây?

Khi Giáo Hoàng ra đến cửa thì ở đó đã có rất nhiều người tụ tập. Họ thấy Giáo Hoàng tới thì nhường cho hắn một con đường. Không người nào dám hành động thiếu suy nghĩ.

Giáo Hoàng cau mày, lo sợ nhìn con rồng lớn ngồi chồm hổm ở cửa đầy nặng nề. Là rồng ba đầu có ba loại thuộc tính ma pháp! Nếu như chiến đấu với con rồng này thì có thắng cũng không có lợi. Bởi vì đây là đế đô! Đây

lại là cửa của thần điện Quang Minh! Nếu đánh nhau sẽ phá hủy tất cả nơi này! Ai cũng không chịu nổi trách nhiệm lớn này, bao gồm cả Giáo Hoàng hẳn!

Điều khiến cho Giáo Hoàng luống cuống tay chân chính là con rồng này ngồi ngay ngắn ở đó nhưng không có bất kỳ ý tứ muốn chiến đấu. Hắc cứ cao cao tại thượng mà đưa mắt nhìn mọi người. Chỉ trợn to hai mắt mà không lên tiếng. Không ai phát hiện được trên lưng Hắc Long Bản có một con vật lông lá nhỏ nhỏ tồn tại. Đó là Bạch Đế. Khắc Lôi Nhã sợ nó ngồi chồm hổm trên đầu mình sẽ bị người khác phát hiện ra hơi thở của nó. Vậy nên nàng đưa nó cho Hắc Long Bản.

Một con rồng ngồi nhìn mọi người, mắt to trừng một đám đôi mắt ti hí.

Không khí thật quý dị. Gió thổi vù vù thật lạnh lẽo.

Yên lặng giống như đã chết.

“Khách tôn quý của Long tộc, xin hỏi đêm đã khuya mà ngài còn tới chơi thế này, không biết có chuyện gì ạ?” Rốt cuộc, Giáo Hoàng đại nhân tôn quý gặp nguy không loạn lại thử mở miệng nói chuyện.

Mọi người tụ tập càng lúc càng đông sau lưng Giáo Hoàng. Họ đều cảm nhận được uy áp kinh khủng nên đến đây. Không ít người chỉ mặc mỗi một cái áo khoác. Trong lòng họ đều lo lắng và nghi ngờ. Tự nhiên có một con rồng lớn lại nửa đêm hiện thân ở đây. Không biết là có chuyện gì không.

“Hừ.” Ba lỗ mũi của Hắc Long Bản phun ra khí lạnh. Hắc chậm rãi cúi đầu nhìn Giáo Hoàng.

Mọi người ngừng thở, đề phòng. Muốn chiến đấu à?

“Ta chỉ đi ngang qua, thuận tiện dừng lại nghỉ ngơi ở nơi này một chút.” Hắc Long Bản trịnh trọng lên tiếng, “Nơi này khá rộng rãi.”

Mọi người nhìn nhau, đều nhìn thấy được sự hoài nghi trong mắt đối phương. Bọn họ có bị mộng du tập thể không vậy? Giáo Hoàng cũng co quắp.

Đi ngang qua? Nghỉ ngơi ở đây?

Có chuyện như thế sao?

“Khách tôn quý của Long tộc, nói như vậy là ngài chỉ vô tình mà khơi lên sự rắc rối này sao?” Giáo Hoàng hỏi đầy cẩn thận, khách khí.

“Rắc rối?” giọng Hắc Long Bản chứa đầy sự kinh ngạc. Sau đó làm như vô cùng đau đớn mà hô lên, “Người nói những nói cuối cái gì vậy? Long thần đã có thỏa thuận với Nữ Thần Quang Minh là Long tộc chúng ta không thể tùy tiện tập kích nhân loại ở đế đô. Sao ta có thể làm chuyện khiến Long tộc hổ thẹn được?” Hắc Long Bản nói đầy nghiêm chỉnh.

Hắc Long Bản máy móc làm theo những gì Khắc Lô Nhã dặn dò, bắt đầu trì hoãn thời gian.

Mọi người đều lộ ra vẻ nghi ngờ. Chẳng lẽ con rồng đen có thực lực không tầm thường này chỉ đi ngang qua sao? Có chuyện vừa khéo như vậy sao?

Về mặt Giáo Hoàng cũng đầy nghi ngờ. Nhưng chỉ cần đối phương không tới gây rắc rối là được rồi.

Lúc này, Khắc Lô Nhã đang len lén đi vào thần điện từ một phía khác. Quả nhiên đúng như nòng dự liệu. Người của thần điện đã bị Hắc Long Bản lôi kéo qua bên đó. Rồng là loại sinh vật kiêu căng, luôn luôn không xuất hiện cùng lúc với con người. Chúng tượng trưng cho sức mạnh và sự sợ hãi trong lòng mọi người. Nhưng bây giờ lại đột ngột xuất hiện ở cửa thần điện Quang Minh thì có thể không kinh ngạc sao? Phản ứng đầu tiên của họ là bị

kẻ địch mạnh đột kích nên đi ứng chiến. Sự canh gác cũng lơ lửng rất nhiều.

Khắc Lô Nhã rơi xuống đất, không hề phát ra tiếng động nào. Nàng giấu kín hơi thở của mình, bí mật đi theo hành lang bạch ngọc. Chủ điện ở phía sau. Nơi cung phụng bảo vật kia đang ở trong đó.

Dọc theo đường đi quả thật không thấy một ai. Thần điện Quang Minh luôn luôn kiêu căng. Trong mắt bọn họ không có bất kỳ người nào hay thế lực nào có thể chống lại bọn họ. Ai mà nghĩ ra được có người cố ý bày mưu cho con rồng lớn thu hút sự chú ý của họ? Cũng chẳng có ai ngờ được rằng có người dám can đảm chạy vào ăn trộm đồ của thần điện.

Khắc Lô Nhã thoải mái bước giống như quỷ魅, không ai có thể phát hiện.

Trước mặt chính là chủ điện. Khắc Lô Nhã phủ áo choàng ẩn thân Khắc Lý Phu đưa lên. Thân hình của nàng biến mất ngay lập tức.

Trong chủ điện đèn đuốc sáng trưng, rực rỡ. Nơi này vĩnh viễn đều có ánh sáng. Một ngọn đèn ma pháp khổng lồ treo trên trần nhà. Vách tường xung quanh cũng có rất nhiều đèn ma pháp nhỏ. Trên bậc cao nhất của chủ điện là tượng Nữ Thần. Bức tượng được điêu khắc rất sống động, thật thiêng liêng và đầy trang trọng nghiêm túc, không thể xâm phạm.

Một vật xinh đẹp, giống như vỏ sò được đặt trước mặt tượng thần, trong bọc ma pháp. Chắc hẳn đó là vật có thể giúp Ngõa Nhĩ Đa sống lại bằng thân thể của mình.

Khắc Lô Nhã hí mắt quan sát kỹ một chút rồi bước tới để cảm nhận kết giới ma pháp. Quả nhiên đúng như lời Ngõa Nhĩ Đa, kết giới rất yếu. Việc cần làm bây giờ là phá kết giới mà không kinh động đến ai, mang bảo vật ra.

Khắc Lôi Nhã tập trung suy nghĩ đọc bước sóng của kết giới. Đúng lúc đó đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng bước chân, sau đó là một giọng nói thanh thúy quen thuộc: “Tình tử tử, nhanh lên.”

“Huyền Huyền, chậm thôi. Muội đừng chạy như vậy. Cẩn thận thân thể của muội đấy. Nếu ca ca muội mà biết tử cho phép muội nửa đêm chạy đến đây nhìn rỗng thì tử sẽ bị trách đấy.” Giọng nói của Liễu Tuyết Tình truyền đến. Trong đó mang theo chút trách cứ và cứng chiều.

“Sẽ không đâu ạ. Muội sẽ nói với ca ca. Ca ca không trách tử đâu.” Lãnh Huyền Huyền cười hì hì, nói, “Muội nhớ ca ca quá. Tình tử tử có nhớ ca ca muội không?”

“Đứa nhỏ này, muội nói gì vậy?” Mặc dù Liễu Tuyết Tình nói như thế nhưng trong giọng nói lại đầy thẹn thùng và vui mừng.

“Tình tử tử ~~~” tiếng của Lãnh Huyền Huyền càng ngày càng gần.

Khắc Lôi Nhã dừng động tác lại, giấu kín hơi thở của mình, chờ bọn họ đi qua mới hành động.

Liễu Tuyết Tình cầm tay Lãnh Huyền Huyền đi qua chủ điện. Chợt nàng dừng lại, khẽ cau mày, quay đầu nhìn bảo vật được cung phụng dưới tượng thần. Nàng thấy hình như có cái gì đó bất thường xuất hiện ở đây.

Khắc Lôi Nhã căng thẳng. Không thể nào! Chẳng lẽ trình độ của Thánh nữ này cao như vậy sao? Có thể cảm nhận được mình đang ẩn thân sao? Áo choàng ẩn thân này có thời hạn. Nếu Thánh nữ không đi thì sẽ gặp rắc rối. Khắc Lôi Nhã không dám cử động. Nếu Thánh nữ đã phát hiện có gì đó không bình thường mà nàng còn động thì sẽ bị phát hiện ngay. Có thể trở thành Thánh nữ quả nhiên không phải đơn giản. Thánh nữ này không phải đèn đã cạn dầu. Khắc Lôi Nhã lo lắng. Nếu nàng không đi thì phải làm thế nào đây?

“Tình tử tử, nhanh đi. Nếu đến chậm chúng ta sẽ không được nhìn thấy rồng.” Lãnh Huyền Huyền kéo vạt áo Liễu Tuyết Tình, bày ra vẻ đáng thương, nói: “Nhanh lên đi tử tử. Nếu lần này không thấy thì có lẽ cả đời Huyền Huyền sẽ không được thấy nữa.”

“Huyền Huyền ~~~” vừa nghe những lời này, sắc mặt Liễu Tuyết Tình hơi đổi, nhú mày lại rồi giãn ra. Sau đó nàng thay bằng vẻ mặt có chút thương tiếc. Lãnh Huyền Huyền yếu ớt nhiều bệnh, vẫn phải dựa vào được vạt của thần điện mới có thể suy trì tính mạng. Nếu như có gì sơ xuất thì có lẽ cũng không thể sống lâu được.

“Tử tử, chúng ta đi mau đi.” Lãnh Huyền Huyền vội vàng kéo vạt áo của Liễu Tuyết Tình.

“Được được. Huyền Huyền ngoan. Tử sẽ dẫn muội đi. Nhưng khi ca ca muội trở về thì đừng nói với huynh ấy là nửa đêm tử dẫn muội ra khỏi điện đấy.” Liễu Tuyết Tình cúi người xuống, ôm Lãnh Huyền Huyền rồi vội vàng đi ra.

Khắc Lô Nhã nhìn hai người đã đi xa, thở phào trong lòng một cái. Cuối cùng cũng đi rồi. Áo choàng ẩn thân có hạn. Lần này dùng hết thì phải rút thêm ma lực rất mạnh vào mới có thể dùng tiếp.

Đang lúc Khắc Lô Nhã yên lòng thì nàng lại nhìn thấy Lãnh Huyền Huyền nằm trên vai Liễu Tuyết Tình cười với nàng một cái.

Con người Khắc Lô Nhã mở lớn.

Tiểu nha đầu này nhìn thấy mình rồi! Khắc Lô Nhã kinh hãi. Vậy là lúc này không phải Lãnh Huyền Huyền vội đi xem rồng mà là muốn kéo Liễu Tuyết Tình đi nhanh! Muội ấy muốn bảo vệ mình? Tại sao muội ấy lại tốt với mình như vậy?

Nghĩ tới đây, Khắc Lôi Nhã tủm tỉm cười với Lãnh Huyền Huyền, gật đầu một cái.

Lãnh Huyền Huyền nghịch ngợm trợn to mắt, rúc vào trong ngực Liễu Tuyết Tình. Họ đi xa dần.

Khắc Lôi Nhã quay đầu đọc bước sóng của kết giới. Sau đó nàng đi qua kết giới, lấy bảo vật ra rồi nhanh chóng trở về theo đường cũ. Vừa lúc nàng nhẩy ra qua tường thần điện thì áo choàng ẩn thân cũng hết hiệu lực. Thân hình nàng nhanh chóng hiện ra.

Khắc Lôi Nhã thu áo choàng lại, hòa mình vào màn đêm.

Lúc Khắc Lôi Nhã trở lại con hẻm đã hẹn với Hắc Long Bản thì trong không khí có một tia khác thường. Khắc Lôi Nhã căng thẳng, nhanh chóng tránh sang một bên. Ngay sau đó một thanh chủy thủ sáng loáng lướt qua tóc nàng, vài sợi tóc nhẹ nhàng rơi xuống.

“Người có lá gan không nhỏ nhỉ. Dám nhân lúc đêm tối mà lẩn vào ăn trộm trong thần điện Quang Minh!” một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng Khắc Lôi Nhã.

Canh thứ hai

Khắc Lôi Nhã xoay người, đối mặt với một đôi mắt lạnh lùng.

Quần áo màu đen, có tài nghệ rất quý dị, giọng nói rất quen thuộc.

Giọng nói này khiến Khắc Lôi Nhã ngạc nhiên. Đây chính là nữ sát thủ có thể ám sát mình nhưng lại không ra tay hôm đó. Khắc Lôi Nhã im lặng nhìn cô gái trước mắt. Cô gái này vừa lia chủy thủ tới nhưng không mang theo sát khí. Không biết vì sao mà Khắc Lôi Nhã lại không hề ghét cô gái này.

“Trẻ như thế mà người không ngủ lại đến thần điện Quang Minh trộm cái gì vậy?” Cô gái hừ lạnh, nói.

“Người nói sai rồi. Ta không trộm mà là mượn.” Khắc Lôi Nhã lắc đầu, đính chính.

“A, ta chưa từng thấy người nào vô sỉ như người. Rõ ràng là ăn trộm lại nói là mượn.” Nữ sát thủ thu hồi chủ thủ, lạnh nhạt nói với Khắc Lôi Nhã. Trong giọng nàng có vị chua.

“Vậy trẻ như thế này mà các hạ không ngủ được lại chạy đến đây, không phải chỉ vì muốn nói chuyện phiếm với ta chứ?” Khóe miệng Khắc Lôi Nhã hiện lên nụ cười thản nhiên. Nữ tử này bản lĩnh không phải cường hãn bình thường. Hơn nữa lần trước Ngõa Nhĩ Đa cũng đã nói trên người nàng có một tia hơi thở hắc ám nhân nhạt. Rốt cuộc nàng là ai? Tại sao mình lại có cảm giác nàng biết mình nhỉ?

“Xú nha đầu, người dám lừa dối ta?” nữ sát thủ cau mày.

“Không dám.” Khắc Lôi Nhã thấy nữ sát thủ có giọng điệu kỳ quái. Tuổi nàng chắc cũng không lớn nhưng lại có giọng của trưởng bối. Thật sự rất kỳ quái.

“Mau gọi con rồng ngu ngốc của người đi thôi.” Nữ sát thủ nói xong liền biến mất.

Khắc Lôi Nhã cau mày. Thật khó hiểu. Nàng có cảm giác như nữ sát thủ này chỉ đi qua, thuận tiện nói chuyện phiếm với nàng. Cảm giác này thật giống như hai người quen nhau, ăn cơm xong rồi đi tản bộ, gặp được nhau rồi tán dóc một hồi. Khắc Lôi Nhã đổ mồ hôi. Sao mình lại có thể ví dụ như vậy nhỉ?

Vật đã tới tay rồi, cũng nên gọi Hắc Long Bản đi thôi. Khắc Lôi Nhã nhắm mắt lại, dùng khế ước với Bạch Đế để liên lạc với nó, truyền đạt ý tứ của

mình.

“Chiêm chiếp!” Bạch Đế mở mắt, dùng sức cào hai móng trước lên lưng Hắc Long Bản, ý bảo hắc có thể đi rồi.

“Ta chỉ đi ngang qua nhưng lại rơi xuống đây nên thuận tiện thăm nơi này một chút. Tín đồ của Nữ Thần Quang Minh rất trung thành, tự nhiên thái độ của Long tộc chúng ta cũng rất thân thiện....” Hắc Long Bản vẫn say sưa nói ngon lành, nước miếng văng đầy khiến những người phía dưới khổ không thể tả.

Một đám người chỉ mặc tạm cái áo khoác, ngừng suy nghĩ, kinh ngạc mà nhìn con rồng lớn ngồi chồm hồm ở đó, nghe hắc nói.

“Được rồi. Ta cũng nghỉ ngơi đủ rồi, tạm biệt các tín đồ trung thành của Nữ Thần.” Hắc Long Bản cảm nhận được Bạch Đế đang gãi a gãi. Hắc hiểu Khắc Lô Nhã bên kia đã làm xong mọi việc. Hắc cười ha hả chào tạm biệt với mọi người rồi vỗ cánh bay lên trời, biến mất trong màn đêm.

Đến khi bóng lưng của Hắc Long Bản biến mất, tất cả mọi người vẫn chưa hồi phục tinh thần. Thật giống như một giấc mơ tập thể vậy. Nhưng đây là thật, tuyệt đối là thật.

Giáo Hoàng cau mày nhìn bầu trời đêm, cảm giác có chút gì đó bất thường. Nhưng lại nói không được là bất thường ở đâu.

Ánh mắt Liễu Tuyết Tình không rời khỏi Hắc Long Bản. Lúc hắc bay đi nàng nhìn thấy trên lưng hắc có một vật nhỏ đầy lông lá nhưng nhìn không rõ lắm.

“Tình tỷ tỷ, rồng bay mất rồi.” Lãnh Huyền Huyền ôm cổ Liễu Tuyết Tình, nhìn bầu trời đêm, nhẹ nhàng nói.

“Ừ, chúng ta về nghỉ ngơi thôi.” Liễu Tuyết Tình ôm Lãnh Huyền Huyền, mỉm cười.

“Ừ.” Lãnh Huyền Huyền thu hồi ánh mắt. Trong đáy mắt có chứa tia cười không ai phát giác được.

Mọi người từ từ tản đi. Khi Giáo Hoàng thở phào nhẹ nhõm, xoay người chuẩn bị về phòng ngủ lại thì có người hốt hoảng chạy tới báo.

“Không xong rồi, Giáo Hoàng đại nhân, vật Nữ Thần ban đã biến mất!” sắc mặt người tới tái nhợt, hốt hoảng bẩm báo.

“Cái gì?!” sắc mặt của Giáo Hoàng thay đổi. Vật Nữ Thần ban không thấy?!

Vừa nghe, sắc mặt Liễu Tuyết Tình cũng thay đổi. Lúc này nàng mới nhớ ra lúc đi ngang qua chủ điện có cảm thấy điều gì đó bất thường. Thật không ngờ đã xảy ra chuyện!

Có người dám ăn trộm vật Nữ Thần ban ngay trước mắt bọn họ!!!

Sửng sốt, tức giận, vội vã – tất cả những cảm xúc này khiến Giáo Hoàng thiếu chút nữa thì mất đi lý trí.

“Lập tức điều tra! Cần phải tìm vật Nữ Thần ban về!” mặt Giáo Hoàng xanh mét. Có người dám can đảm che trời như vậy! Tất cả đều là do bọn họ bị con rồng lớn đột nhiên xuất hiện kia lôi kéo sự chú ý, nên mới có cơ hội cho người khác lợi dụng. Đúng rồi! Rồng! Giáo Hoàng hiểu ra. Sao lại có rồng vô duyên vô cớ mà xuất hiện ở đây, nói nhảm một lúc?!

Chẳng lẽ? Nghĩ tới đây, lòng Giáo Hoàng trầm xuống. Chẳng lẽ con rồng kia là do người lấy trộm vật Nữ Thần ban gọi tới hay sao? Có thể sai một con rồng làm việc này thì thực lực của đối phương....

Càng nghĩ, Giáo Hoàng càng lo lắng. Vật Nữ Thần ban không phải chỉ để trưng bày mà là một món đồ có thể tiêu hao. Nếu người trộm bảo vật có thực lực như thế thì chỉ sợ vật này sẽ không thể tìm về. Mà nếu có tìm được người trộm bảo vật thì năng lượng của nó cũng đã bị dùng hết.

Nghĩ đến đây Giáo Hoàng liền suy sụp. Hắn tự hỏi là ai mà có năng lực có thể sai khiến một con rồng? Để đồ xuất hiện người mạnh như vậy từ khi nào? Nhưng chưa từng nghe qua có người như thế đến đây.

Sắc mặt Giáo Hoàng từ xanh chuyển sang đen, từ đen lại chuyển sang xanh khiến không ai dám lại gần. Giáo Hoàng vừa về phòng vừa suy nghĩ xem chuyện này là do ai gây nên.

Khắc Lô Nhã và Hắc Long Bản đã biến về hình người lên về nhà Tạt Mễ Nhĩ. Hắc Long Bản thỏa mãn đi ngủ. Cảm giác tối nay thật tốt. Vừa nghĩ đến vẻ mặt phong phú của nhiều người như vậy nhìn hẳn diễn xuất, bị hẳn gây đau khổ, trong lòng rất vui thích.

Khắc Lô Nhã lặng lẽ trở về phòng, đóng cửa lại. Đèn tự nhiên sáng lên.

Tạt Mễ Nhĩ ngồi giữa phòng, mặt trầm như nước.

“A, thầy, sao thầy có thể vụng trộm ẩn nấp trong phòng ngủ của thiếu nữ chưa trưởng thành như vậy?” Khắc Lô Nhã làm bộ chừng chặc đàng hoàng khiển trách.

“Nửa đêm đi trộm đồ của thần điện Quang Minh là việc một thiếu nữ nên làm hay sao?” mặt Tạt Mễ Nhĩ âm trầm nhưng giọng nói vẫn cực kỳ dịu dàng.

Khắc Lô Nhã muốn sụp đổ: “Này, thầy, người có thể phối hợp sắc mặt với giọng của mình không?”

“Được.” Trên mặt Tạt Mễ Nhĩ lộ ra nụ cười ấm áp như gió xuân, giọng nói cực kỳ dịu dàng, đứng dậy, từ từ đi tới: “Trộm được vật tốt gì? Đưa ta xem!”

“Người muốn đen ăn đen?” Khắc Lôi Nhã nhìn Tạt Mễ Nhĩ đầy cảnh giác.

Ngay sau đó Khắc Lôi Nhã liền bị cốc một cái. Giọng nói dịu dàng của Tạt Mễ Nhĩ mang theo chút tức giận: “Người đọc nhiều sách loạn thất bát tao lắm thì phải?”

“Ai ôi, người đánh ta?” Khắc Lôi Nhã che đầu, ai oán nhìn Bạch Đế mới trượt xuống trên bả vai nàng tránh nạn. Thật không có lương tâm! Tốc độ của Tạt Mễ Nhĩ quá nhanh khiến Khắc Lôi Nhã không kịp né tránh. Thời khắc có thể lật ngược tình thế sẽ nhanh đến thôi.

“Ta đánh người thì sao? Nhanh lấy đồ ra đây cho ta nhìn một cái!” Tạt Mễ Nhĩ nói đầy dịu dàng nhưng lại chứa nguy hiểm.

Khắc Lôi Nhã bĩu môi: “Người xác định không muốn đen ăn đen?”

Tạt Mễ Nhĩ giơ tay lên, Khắc Lôi Nhã lập tức ôm đầu tránh sang một bên.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ một lúc lâu, Khắc Lôi Nhã mới chậm rãi móc một vật ra.

“Vật được Nữ Thần ban? Người lấy cái này làm gì?” Tạt Mễ Nhĩ liếc mắt một cái liền nhận ra vật này nhưng không kinh ngạc cho lắm.

“Có chỗ cần dùng.” Khắc Lôi Nhã liếc Tạt Mễ Nhĩ một cái. Đồ khốn kiếp ỷ lớn hiếp nhỏ, dựa vào tốc độ nhanh hơn mình mà có thể muốn làm gì thì làm.

“Thôi. Ta còn tưởng là vật gì. Ngủ đi.” Tạt Mễ Nhĩ hừ lạnh một tiếng, rời đi.

Khắc Lôi Nhã nhìn cửa đầy nghi ngờ. Sao người này lại có phản ứng như vậy? Thật là kỳ quái.

Chỉ là, dù thế nào đi chăng nữa thì bây giờ có thể giúp Ngõa Nhĩ Đa có thân thể rồi. Đây là việc đáng để vui mừng.

Khắc Lôi Nhã đóng kỹ cửa rồi ngồi lên giường, móc ra ma linh thạch chà xát thật tà ác.

“Đừng, đừng chà nữa!” khi Ngõa Nhĩ Đa tỉnh lại liền nói ra câu này đầu tiên. Trong lòng hắn rất cảm hận Khắc Lôi Nhã. Tiểu ác ma bấm lần này thật tàn nhẫn. Nhưng không chà xát như lời hắn thì không biết đời nào hắn mới tỉnh!

“Cái này dùng như thế nào?” Khắc Lôi Nhã ngừng chà đập Ngõa Nhĩ Đa, chỉ vỗ ốc để bên cạnh, hỏi Ngõa Nhĩ Đa.

Ngõa Nhĩ Đa há to miệng đầy ngu ngốc.

“Nói!” Khắc Lôi Nhã không khách khí dùng móng tay nhẹ nhàng chọc chọc ma linh thạch khiến Ngõa Nhĩ Đa phục hồi tinh thần.

“Khắc Lôi Nhã! Người lấy được rồi? Người thật sự lấy được rồi?!” Ngõa Nhĩ Đa kích động, không thể tin được.

“Ta đang hỏi người dùng nó như thế nào!” Khắc Lôi Nhã âm u hỏi.

“A, mở vỏ ốc ra rồi lấy vật bên trong mài thành bụi phấn, rắc lên Linh Hồn Thể của ta. Nhưng nhất định người phải bày một kết giới ma pháp, không cho ánh sáng lộ ra, không để người ta phát hiện ra. Ta sẽ có lại thân thể. Thật là vui!” Ngõa Nhĩ Đa lập tức ngoan ngoãn trả lời một hơi, không dừng lại. Cả câu nói sau cùng cũng nói luôn một lần.

Khắc Lôi Nhã không nói nhảm nữa, lập tức bày bọc ma pháp. Sau đó nàng mở vỏ ốc, lấy ra một vật tròn nhỏ bóng loáng. Nàng đứng trên giường, bóp vụn vật đó thành bột rồi rắc lên trên Linh Hồn Thể của Ngõa Nhĩ Đa.

“Chờ một chút đã!” sắc mặt Ngõa Nhĩ Đa đại biến, kêu lên.

Nhưng đã chậm. Bột đã được rắc lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 64: Người Chết Không Thể Tổ Cáo Được

C

hờ một chút đã!” sắc mặt Ngõa Nhĩ Đa đại biến, kêu lên.

Nhưng đã chậm. Bột đã được rắc lên.

Khắc Lô Nhã định thu tay lại nhưng bột đã rơi lên Linh Hồn Thể của Ngõa Nhĩ Đa. Một đạo ánh sáng chói mắt phát ra từ người hắc khiến cho người ta không thể mở mắt. Khắc Lô Nhã khẽ hí mắt nhưng vẫn không nhìn được bên trong đạo ánh sáng xảy ra chuyện gì.

“A....” giọng Ngõa Nhĩ Đa truyền ra thật thấp từ trong ánh sáng trắng.

“Này, Ngõa Nhĩ Đa, người không sao chứ? Vừa nãy người muốn chờ cái gì?” Khắc Lô Nhã thấy giọng Ngõa Nhĩ Đa rất bình thường. Vật kia không có gì bất thường chứ?

“Ta không sao.” Giọng nói thật thấp của Ngõa Nhĩ Đa truyền đến. Hắc chỉ trả lời vấn đề đầu tiên. Những chuyện sau hắc không nói gì.

Khắc Lô Nhã ngồi xuống, chống cằm chờ ánh sáng trắng tản đi, nhìn xem chuyện gì xảy ra.

Ánh sáng trắng từ từ tản đi, thân hình của Ngõa Nhĩ Đa dần dần lộ ra. Đầu tiên là đầu, khuôn mặt thanh tú, mái tóc đen nhánh rồi đến bả vai thon gầy. Khắc Lô Nhã trợn to mắt mà nhìn. Thật thần kỳ! Ngõa Nhĩ Đa lại có thân thể! Những bộ phận khác của Ngõa Nhĩ Đa cũng lộ ra. Khắc Lô Nhã cứ ngồi trên giường mà nhìn Ngõa Nhĩ Đa sống lại như vậy. Bả vai, lồng ngực, eo, phía dưới là.... (chẹp, *chảy nước miếng*)

Khắc Lôi Nhã hóa đá. Dưới eo của nam nhân là cái gì....

Ngõa Nhĩ Đa che bộ phận quan trọng của mình, nhìn Khắc Lôi Nhã đã xanh mét mặt, ấp úng nói: “Ta mới vừa nói đợi đã không phải sao? Ta muốn người đưa cho ta bộ quần áo. Người rắc bột xong thì ngồi trong góc chờ.” Ngõa Nhĩ Đa giả bộ như mọi chuyện chẳng liên quan gì đến mình.

“Đi ra ngoài!” Khắc Lôi Nhã cầm gối, ném về phía Ngõa Nhĩ Đa. Hắn đưa tay tiếp được, dùng cái gối che bộ phận quan trọng của mình lại rồi lui lại. (ta chết, ta chết)))

“Không liên quan tới ta. Vật đó chỉ có thể giúp ta sống lại nhưng không tặng thêm quần áo. Ta cũng không muốn như vậy.” Ngõa Nhĩ Đa uất ức nhìn Khắc Lôi Nhã đã tái xanh mặt mày, giải thích.

“Ta nói người đi ra ngoài. Người nghe không hiểu à?” Khắc Lôi Nhã phát cáu.

“Người, người đưa cho ta tấm thảm để ta bao thân thể lại đã.” Ngõa Nhĩ Đa trơ mắt nhìn Khắc Lôi Nhã.

“Cút ra ngoài.” Khắc Lôi Nhã tiện tay lột tấm thảm xuống, ném cho Ngõa Nhĩ Đa. Hắn bao kỹ lấy thân thể rồi chạy ra ngoài, nhìn cực kỳ nhếch nhác.

Khi hắn ra khỏi phòng thì liền nghe thấy tiếng đóng cửa đánh “cạch” một cái.

Ngõa Nhĩ Đa đứng trên hàng lang. Lúc này đã là rạng sáng. Thân thể Ngõa Nhĩ Đa trần truồng, chỉ quàng một tấm thảm bên hông, sững sờ đứng trước cửa phòng Khắc Lôi Nhã. Gió lạnh thổi qua khiến hắn sợ run cả người. Lúc này hắn mới hồi hồn lại, xoay người gõ cửa, nói: “Khắc Lôi Nhã, người cứ như vậy mà ném ta ở đây sao?” Không có tiếng đáp lại.

“Người nhần tâm ném ta ở đây không thu xếp gì? Người cũng nên giới thiệu thân phận của ta cho bọn hăn một chút chứ. Ta cứ nhô ra như vậy không tốt lắm đâu!” Ngõa Nhĩ Đa gõ cửa thật mạnh.

Bên trong vẫn im lặng như cũ.

“Lát nữa có người thấy một mỹ nam không mặc quần áo, sáng sớm đứng gõ cửa ở phòng người thì sẽ nghĩ gì? Họ sẽ nghĩ rằng người....” Ngõa Nhĩ Đa gõ cửa trong tuyệt vọng. Hăn cứ đứng cứng ngắc như vậy. Nhưng ngay sau đó khuôn mặt đen kịt của Khắc Lôi Nhã xuất hiện.

Ngõa Nhĩ Đa còn không biết sống chết mà còn cười mỉa: “Người khác sẽ nghĩ người như thế nào, ta cũng không quan tâm.”

“A -----!” Ngay sau đó, tiếng kêu thê lương thảm thiết của Ngõa Nhĩ Đa phá vỡ bình minh. Mọi người đón ngày mới trong tiếng kêu gào thê thảm này.

Khi mọi người chạy tới phòng Khắc Lôi Nhã thì thấy một mỹ nam tử thanh tú mặt như bánh bao ngồi chồm hồm trên đất, ôm đầu kêu thảm thiết. Bên hông hăn chỉ quây một chiếc thảm. Khắc Lôi Nhã xanh mặt, dừng tay.

Mọi người ngổn ngang trong gió. Chuyện gì vậy?

Hạ Thiên tỉnh mắt, thấy bên hông Ngõa Nhĩ Đa quây thảm, cau mày, nhẹ nhàng nói: “Hình như đây là tấm thảm trên giường Khắc Lôi Nhã.”

Sau khi ngổn ngang trong gió là sấm sét giữa trời quang.

Ruột gan mọi người như bị đánh nát.

Ánh mắt lạnh lẽo của Khắc Lôi Nhã bắn về phía Hạ Thiên. Ý tứ trong đó rất rõ ràng. Người không nói câu này thì sẽ chết à?

Hạ Thiên thấy ánh mắt này của Khắc Lôi Nhã, nuốt nước miếng một cái, sợ sệt lui lại.

Tần Diêm nhìn người ngồi chồm hổm trên đất, mở miệng, nhẹ giọng hỏi: “Ngõa Nhĩ Đa?”

Ngõa Nhĩ Đa ngẩng đầu nhìn Tần Diêm, lộ ra nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Tần Diêm, lấy cho ta bộ quần áo trước đã.”

“A, hiểu rồi.” Hạ Thiên chợt hiểu, “Nói như vậy là người muốn đánh lén ban đêm, sau đó bị Khắc Lôi Nhã đánh cho thành như vậy rồi vứt ra đây phải không?” Hạ Thiên phát huy trí tưởng tượng, không biết sống chết mà nói.

“Ta đi ngủ. Không cho phép ai tới quấy rầy ta!” mặt Khắc Lôi Nhã càng đen hơn, xoay người đóng cửa “rầm” một cái, không hề để ý đến người bên ngoài.

Trên bàn cơm, Hạ Thiên vuốt cằm quan sát Ngõa Nhĩ Đa đang dùng cơm. Tóc đen nhánh như tơ, khuôn mặt thanh tú, con người như nước, thật khiến cho người khác yêu thích. Người nho nhã yếu đuối như vậy, đánh chết Hạ Thiên cũng không tin nam tử thanh tú này dám tập kích Khắc Lôi Nhã ban đêm. Trừ khi là hắn không muốn sống nữa. Mới vừa rồi là mình nhất thời nhanh miệng nói bậy. Hiện tại suy nghĩ kỹ một chút thì thấy nếu người này là bạn của Khắc Lôi Nhã, thì tuyệt đối sẽ không biết sống chết mà dám chạy đến đánh lén Khắc Lôi Nhã ban đêm như vậy. Theo tính tình của Khắc Lôi Nhã, nhất định sẽ chặt hắn làm tám khúc.

“Người là ai? Sao lại xuất hiện trong phòng Khắc Lôi Nhã?” Hạ Thiên chống cằm, nhìn Ngõa Nhĩ Đa đang ăn cơm, hỏi đầy nghi ngờ.

“Ta tên là Ngõa Nhĩ Đa, còn người?” Ngõa Nhĩ Đa ăn xong, lấy khăn lau miệng, hỏi.

“Hạ Thiên. Người vẫn chưa trả lời ta.” Hạ Thiên cau mày, tiếp tục truy vấn.

“Ta đến tối hôm qua. Nhưng một trận gió đã thổi bay quần áo của ta đi mất nên mới thành ra thế này.” Ngõa Nhĩ Đa nói đầy chững chạc đằng hoàng.

Hạ Thiên bĩu môi: “Không muốn nói thì thôi, hừ.”

Ngõa Nhĩ Đa chỉ cười không đáp. Chuyện này càng ít người biết càng tốt.

Tạp Mễ Nhĩ bưng một mâm thịt lớn đi tới hậu hoa viên. Hắn chửi mắng không ngớt trong lòng. Xứ nhà đầu chết tiệt kia, nuôi một con ma thú sức ăn rất lớn trong hậu viện cũng coi như thôi đi, lại còn thêm một người sống. Nhà mình thành nơi làm từ thiện từ khi nào vậy? Chỉ là không ngờ nhà đầu kia đi trộm vật Nữ Thần ban là vì chuyện riêng.

Lúc này Khắc Lôi Nhã đang ngồi xếp bằng trên giường, tĩnh tâm suy nghĩ.

Ngõa Nhĩ Đa có thân thể rồi, liên lạc tinh thần với nàng cũng biến mất. Vấn đề lớn nhất là hắn là Ma Pháp Sư Hắc Ám, sao có thể giấu kín hơi thở mà đi theo bọn họ đây? Trước khi nghĩ ra biện pháp thì chỉ có thể bảo hắn núp trong nhà. Hắn còn là đối tượng bị thần điện Quang Minh truy nã!

Lúc này, có người gõ nhẹ lên cửa.

“Không phải ta đã dặn đừng tới quấy rầy sao?” Khắc Lôi Nhã nói đầy hung tợn.

“Tiểu thư, là ta. Ta đưa đồ ăn tới cho người.” Giọng nói nhẹ nhàng của Tần Diêm nhẹ nhàng vang lên.

Khắc Lôi Nhã ngớ ngẩn, đứng dậy mở cửa cho Tần Diêm. Hắn bưng cái mâm, sắc mặt có chút cô đơn.

“Vào đi.” Khắc Lôi Nhã nói không hề vui vẻ.

“Tiểu thư...” Tần Diêm đóng cửa lại, đặt cái mâm trong tay lên bàn rồi ngồi xuống, nhìn Khắc Lôi Nhã chăm chăm.

“Còn chuyện gì?” Khắc Lôi Nhã khẽ nhú mày, hỏi.

“Tiểu thư, ta muốn hỏi người. Người không tiếp nhận sự trung thành của ta?” sắc mặt Tần Diêm nặng nề khác thường.

Khắc Lôi Nhã ngơ ngẩn. Là sao?

“Ta không tiếp nhận thì lúc người chiến đấu với con rồng lớn màu vàng đã bỏ người lại.” Khắc Lôi Nhã lạnh lùng nói.

“Nhưng, tiểu thư, tại sao tối hôm qua người mạo hiểm hành động lại không nói với ta? Ta là kỵ sĩ bảo vệ người, không cầu đồng cam, chỉ cầu cộng khổ. Ta hy vọng có thể chia sẻ lo âu, mong có thể bảo vệ người khi gặp nguy hiểm.” Nét mặt Tần Diêm nặng nề, mang theo sự cô đơn nhàn nhạt. (đạo lòng T.T)

Khắc Lôi Nhã không nói được gì, kinh ngạc nhìn ánh sáng trong mắt Tần Diêm.

“Tiểu thư, nếu lần sau còn có chuyện như thế, mặc dù ta không thể giúp gì nhưng người cũng nói cho ta một tiếng, được chứ?”, ánh mắt Tần Diêm sáng rực, nhìn Khắc Lôi Nhã, đề nghị.

“Được....” Khắc Lôi Nhã nhìn ánh mắt của Tần Diêm, phun ra một chữ.

“Tiểu thư ăn cơm đi. Ăn xong rồi nghỉ ngơi cho tốt.” Tần Diêm nhận được câu trả lời của Khắc Lôi Nhã, mỉm cười thản nhiên. Hắn nói xong liền đứng dậy, mở cửa rời đi.

“Mẹ, nam nhân này tuyệt đối có ý nghĩ không an phận với người. Nhưng con không thích tiểu tử này. Không chịu biếu đát gì cả, thật khó chịu!”

giọng của hoa sen vàng đầy vui mừng, nói tiếp: “Ngõa Nhĩ Đa kia đã biến đi rồi. Sau này mẹ chỉ là của mình con thôi.”

Khắc Lô Nhã: “.....”

“Hoa sen vàng, đừng ngủ. Ta muốn đột phá, người phải giúp ta chịu đựng kiếp nạn của trời.” Khắc Lô Nhã nhìn thức ăn trên bàn, tùy tiện ăn một chút, nói.

“Được. Ngay bây giờ sao?” hoa sen vàng đồng ý.

“Nơi này không được. Ra ngoài thành.” Khắc Lô Nhã biết rõ phải nhanh trở nên mạnh mẽ mới được. Thánh nữ Liễu Tuyết Tình cũng có thể nhận ra được nàng đang ẩn thân.

“Được.” Hoa sen vàng nhao nhao muốn thử.

Khắc Lô Nhã chìa tay cho Bạch Đế đang nằm trên gối. Bạch Đế chiêm chiếp kêu hai tiếng rồi nhào lên tay nàng, sau đó thuận thế bò lên bả vai rồi nằm úp trên đầu nàng.

Khắc Lô Nhã chuẩn bị ra cửa lại nhớ tới lời hứa vừa rồi với Tần Diêm, lại xoay người đi tới gõ cửa phòng hắc.

Cửa mở ra rất nhanh, Tần Diêm nhìn Khắc Lô Nhã đang đứng ở cửa, nghi ngờ hỏi: “Tiểu thư, có chuyện gì sao?”

“Ta muốn ra ngoài thành có chút việc. Không phải chuyện gì lớn. Người không cần phải theo ta. Giữa trưa ta sẽ về.” Khắc Lô Nhã nói đơn giản.

Tần Diêm nhìn Khắc Lô Nhã, nghi ngờ hỏi: “Tiểu thư đi có chuyện gì? Không nguy hiểm chứ?”

“Không có gì nguy hiểm. Ta sẽ trở về. Người không cần theo ta. Người canh chừng Hạ Thiên và Bản cho tốt, đừng để bọn họ gây chuyện. Ta ở

ngoài thành, không có chuyện gì đâu.” Khắc Lôi Nhã hờ hững nói.

“Nhưng.....” Tần Diêm chần chừ.

“Nếu có nguy hiểm, ta sẽ dẫn người theo.” Khắc Lôi Nhã chặn Tần Diêm lại, “Ta đi nhanh về nhanh.”

Không đợi Tần Diêm trả lời, Khắc Lôi Nhã mang theo Bạch Đế đi tới hậu viện, cởi dây cho Phong Báo rồi đi ra từ cửa sau. Tần Diêm nhìn theo bóng lưng Khắc Lôi Nhã, trong mắt tràn đầy phức tạp.

Một thiếu nữ xinh đẹp tóc vàng mắt xanh, cười con ma thú cấp bảy chạy băng băng trên đường, đương nhiên vô cùng hấp dẫn ánh mắt người khác. Cũng may bây giờ là rạng sáng, trên đường phố không có nhiều người, không gây ồn ào gì.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy trên ngã tư. Khắc Lôi Nhã cười Phong Báo chạy qua. Ngựa bị dọa sợ, chồm lên. Phu xe mất rất nhiều sức mới trấn an được nó. Người trong xe ngựa tức giận dùng dùi, thò đầu ra ngoài định hỏi có chuyện gì, thì thấy bóng dáng quen thuộc đang chạy ra ngoài thành.

Là Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã! Con người của người trong xe mở lớn. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp. Người trong xe ngựa chính là La Môn Ái Lệ Ti – người từng khởi xướng quyết đấu với Khắc Lôi Nhã rồi thảm bại, đánh mất bảo vật gia truyền của nhà La Môn.

Ái Lệ Ti nhìn Khắc Lôi Nhã đã đi xa, nhú mày. Sớm như vậy mà tiện nhân này muốn đi đâu?

“Ái Lệ Ti, sao vậy?” một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Ái Lệ Ti.

“Biểu ca, muội mới nhìn thấy kẻ thù của mình đang chạy ra ngoài thành.” Ái Lệ Ti hừ lạnh, nói.

“A, có phải người khiến muội thua mất Ma Pháp Kiếm không?”

“Đúng vậy.” Ái Lệ Ti không cam lòng mà nói.

“Đi. Biểu ca sẽ giúp muội hả giận.” giọng nói lạnh lùng của người kia vang lên.

“Thật à?” Ái Lệ Ti vui mừng mà hỏi. Nếu biểu ca ra tay thì tuyệt đối sẽ không có sai sót gì rồi. Biểu ca là Ma Đạo Sĩ nha! Hẳn từ Lạp Cách Tạt tới để bàn bạc với gia gia chuyện gì đó. Với thực lực của mình, biểu ca có thể thừa sức dạy dỗ con tiện nhân kia.

“Tất nhiên rồi. Ta sẽ khiến nàng ta phải trả giá thật lớn vì dám khi dễ Tây Môn Ái Lệ Ti.” Trong giọng nói lạnh lùng tràn ngập sự khinh thường.

“Nhưng đó là người nhà Hi Nhĩ. Chúng ta dạy dỗ ả có gây phiền toái cho gia gia không?” Ái Lệ Ti cắn môi, do dự.

“Người chết thì không có khả năng tố cáo được.” giọng nói lạnh lùng đầy nham hiểm và tự tin.

“Biểu ca, có thể sao?” Ái Lệ Ti kinh ngạc.

“Sao lại không. Đi, nói phu xe quay đầu lại, theo sau ả.” Giọng nói đầy lạnh lùng và âm hiểm.

“Được.” Ái Lệ Ti cho phu xe quay đầu xe lại, đẩy mắt hiện lên tia cười khó phát giác được. Nàng biết với tính tình của biểu ca thì sẽ làm như vậy.

Ái Lệ Ti nhìn cửa thành, cười lạnh trong lòng. Tiểu tiện nhân, lần này không đơn giản chỉ là chết.

Xe ngựa vội vã đi về hướng ngoại thành.

Lúc này Khắc Lôi Nhã đã thả chậm tốc độ. Nàng đang tìm một nơi thích hợp để đón kiếp nạn từ trời. Nàng không biết rằng nguy hiểm đang tới gần.

Canh thứ hai

Khắc Lôi Nhã ra khỏi thành, chạy đến nơi vắng lặng ở ngoại thành. Nàng không muốn người khác nhìn thấy cảnh tượng kinh thế hãi tục sắp xảy ra.

Trời rạng sáng, rừng cây yên tĩnh. Trên lá cây còn đọng lại những giọt sương long lanh.

“Tiểu Báo, chờ ta ở bên kia.” Khắc Lôi Nhã vỗ vỗ đầu Phong Báo, chỉ cho nó một tảng đá lớn cách đó không xa. Sau đó nàng lấy Bạch Đế đang ngồi trên đầu mình xuống, đặt lên đầu Phong Báo, “Bạch Đế, người cũng qua đó đi.”

Phong Báo mang theo Bạch Đế đi tới tảng đá, ngoan ngoãn đợi.

Khắc Lôi Nhã tìm một nơi sạch sẽ, ngồi xếp bằng xuống, mở rộng thần thức, cảm nhận xung quanh. Xung quanh rất yên tĩnh, không có điều gì bất thường. Khắc Lôi Nhã bày bọc ma pháp, bắt đầu vận chuyển lực hoa sen, chuẩn bị đột phá điều quan trọng thứ ba.

Toàn thân nàng tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt màu vàng. Sau đó ánh sáng dần dần rõ ràng hơn. Khi đạt tới cảnh giới siêu nhiên, huyền diệu, tất cả mọi vật xung quang đều có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Bỗng nhiên sinh ra một cỗ khí tự nhiên vô cùng thoải mái. Khắc Lôi Nhã kinh ngạc. Quả nhiên đúng như lời hoa sen vàng. Lúc này có vài Nguyên Tổ Ma Pháp và Đấu Khí hỗ trợ cho nhau, đột phá rất dễ dàng. Hoa sen vàng từng nói nếu không sinh ra nó thì chỉ có thể luyện được điều quan trọng thứ mười của Liên Hoa Bảo Giám, tương đương với lực lượng của Pháp Thần. Theo đó, mình sẽ luyện được điều quan trọng thứ mười rất nhanh. Lúc đó mình sẽ trở thành Ma Đạo Sĩ. Thì ra là như vậy. Mới chỉ luyện thành điều

quan trọng thứ hai của Liên Hoa Bảo Giám đã có thể mở rộng cảm nhận xung quanh. Không biết luyện thành điều quan trọng thứ ba thì có hiệu quả kỳ diệu như thế nào nhỉ?

Mà ngay lúc này, bầu trời trên đầu nàng dần dần tối lại, mây đen nhanh chóng tụ lại.

Kiếp nạn từ trời sắp đến.

Khắc Lô Nhã không hề sốt ruột. Dù sao thì hoa sen vàng cũng sẽ cản giúp mình.

Phong Báo ở bên cạnh nóng lòng, lo lắng cào cào móng trước xuống đất. Mặc dù nó đã trải qua trường hợp như thế này nhưng sự lạ lùng trên bầu trời thật khiến cho tất cả đều sợ hãi.

Mây đen tụ lại càng ngày càng nhiều. Rất nhanh đã tụ thành một đám lớn trên đầu Khắc Lô Nhã. Sấm sét vang lên trong mây đen, nhìn thấy mà phát hoảng.

“Sao đột phá được điều quan trọng thứ ba nhưng ta không thấy điều gì khác thường?”

“Lát nữa mẹ sẽ biết.” hoa sen vàng giả bộ thần bí, nói.

“À?” Khắc Lô Nhã nghi ngờ.

“Mẹ không nghĩ rằng con lợi hại như vậy nhưng thần công mẹ luyện được lại kém cỏi đấy chứ?” hoa sen vàng rảo thú, sau đó lại nói đầy khinh thường, “Lát nữa con sẽ ăn hết sấm chớp này.”

Khắc Lô Nhã chán đến chết chờ sấm sét giáng xuống. Lúc này nàng đã được một đóa hoa sen vàng khổng lồ bọc lấy.

Tiếng sấm vang lên ầm ầm phía chân trời, một cổ áp lực khiến cho lòng người kinh hãi dâng lên.

“Biểu ca, chuyện này là sao?” giọng của Ái Lệ Ti run run.

“Không biết.” trong tiếng nói lạnh lùng mang theo tia nghi ngờ, “Người chúng ta muốn tìm ở phía bên kia. Đi.”

“Biểu ca, hay là thôi đi.” Ái Lệ Ti nhìn hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời, lo lắng mà nói.

“Chuyện ta đã quyết định sẽ không thay đổi. Đi!” trong giọng nói lạnh lùng mang theo sự mất kiên nhẫn. Hắn đi về phía trước.

Ái Lệ Ti nhìn theo bóng lưng biểu ca, trong lòng tràn đầy lo lắng. Nàng do dự hồi lâu rồi mới đi theo.

Cùng lúc đó, Liễu Tuyết Tình cũng đang cau mày nhìn hiện tượng kỳ lạ ngoài thành, lòng đầy nghi ngờ.

“Tình tỷ tỷ, có chuyện gì vậy? Sao ca ca còn chưa về?” Lãnh Huyền Huyền nhẹ nhàng kéo áo của Liễu Tuyết Tình, hỏi.

Sáng sớm hai người đã đến cửa thành để chờ Lãnh Lăng Vân. Hắn không tra được chuyện gì ở bên kia nên phải trở về. Sử dụng Trận Truyền Tống hao phí rất nhiều nên không có chuyện quan trọng thì thần điện Quang Minh sẽ không mở ra. Lãnh Lăng Vân chỉ có thể về bằng xe ngựa.

“Nhanh thôi. Huyền Huyền đừng vội.” Liễu Tuyết Tình an ủi nhưng vẫn quan sát hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Một chiếc xe ngựa đang đến gần đế đô. Người ngồi trong xe chính là Lãnh Lăng Vân. Hắn cũng chú ý tới hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời, trong lòng tràn đầy nghi ngờ.

Lúc này Ái Lệ Ti và biểu ca của nàng đang đến gần Khắc Lôì Nhã chuẩn bị chịu kiếp nạn từ trời.

“Ơ, mẹ, có hai con kiến tới.” hoa sen vàng lên tiếng nhắc nhở.

Khắc Lôì Nhã nghe thấy liền nhắm mắt lại, mở rộng thần thức. Một lát sau, khóe miệng nàng lộ ra nụ cười quỷ dị. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp. Là Ái Lệ Ti – cô gái quyết đấu thất bại.

Tiếng sấm vang lên lớn hơn, mây đen vần vũ.

Một tiếng nổ “ầm”, một tia chớp chói mắt cắt qua bầu trời, trực tiếp đánh xuống.

Tia chớp tràn đầy lực lượng hung ác đánh vào hoa sen vàng nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất không thấy đâu nữa. Khắc Lôì Nhã vẫn không nhúc nhích vì vẫn còn một tia chớp nữa.

Một tia chớp thoát nhìn rất kinh khủng nữa cũng bị hoa sen vàng tiếp thu nhẹ nhàng.

“Đã xong. Mẹ, tiếp theo đến lượt người. Hai con kiến kia thật không vừa mắt.” đóa hoa sen lớn màu vàng bọc lấy Khắc Lôì Nhã chậm rãi biến mất.

Khắc Lôì Nhã đứng lên, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Mây đen tản đi rất nhanh. Bầu trời lại trong xanh như cũ.

Khắc Lôì Nhã lại chỗ Phong Báo và Bạch Đế, vươn tay vỗ vỗ Phong Báo, mỉm cười: “Tiểu Báo thật biết nghe lời.”

“Người chính là Hi Nhĩ Khắc Lôì Nhã?” một giọng nói lạnh lẽo không có tí độ ấm nào đột ngột truyền đến từ phía xa.

Khắc Lô Nhã ngẩng đầu liền thấy một người trẻ tuổi mặc trang phục quái dị đang nhìn mình đầy lạnh lẽo. Bên cạnh hắn là Ái Lệ Ti với khuôn mặt lạnh lùng. Khắc Lô Nhã nhẹ nhúu mày. Người trẻ tuổi này cho nàng cảm giác lạnh lùng hà khắc và khát máu. Chỉ có nhân tài thật sự trải qua quyết đấu sinh tử lâu dài mới có hơi thở như vậy.

“Nàng chính là Hi Nhĩ Khắc Lô Nhã.” Ái Lệ Ti bên cạnh vội vàng nói. Phải nói biểu ca giết tiểu tiện nhân này nhanh một chút. Hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời vừa nãy hắn cũng có người chú ý tới. Lát nữa sẽ có người đến đây tra xét. Lúc đó muốn ra tay sẽ khó hơn.

“Được lắm. Vậy người đi chết đi.” Nam tử khát máu cười lạnh một tiếng. Hắn nhẹ nhàng vung tay lên, không đọc một câu thần chú nào. Tảng đá bên cạnh Khắc Lô Nhã biến thành vô số mảnh nhọn đâm về phía nàng, hoàn toàn vây nàng lại. Hắn là Ma Pháp Sư hệ Thổ, đã đạt tới trình độ thực hiện ma pháp trong chớp mắt.

“Hiện tại, hãy hưởng thụ đi.” Nam tử khát máu cười lạnh. Đáy mắt Ái Lệ Ti cũng hiện lên nụ cười dữ tợn, tàn nhẫn hung ác.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 65: Lăng Lăng Vân Và Khắc Lôì Nhã

H

iện tại, hãy hưởng thụ đi.” Nam tử khát máu cười lạnh. Đáy mắt Ái Lệ Ti cũng hiện lên nụ cười dữ tợn, tàn nhẫn hung ác.

“Biểu ca, nhanh lên một chút. Nhanh giả quyết tiểu tiện nhân này đi. Sẽ có người đến đây ngay, lúc đó sẽ phiền toái.” Ái Lệ Ti vội vàng thúc giục.

Nam tử khát máu hiểu ý của Ái Lệ Ti. Hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời vừa rồi nhất định sẽ hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người. Nhiều người đến thì việc không thành được.

“Thật tiện cho ả.” Nam tử khát máu cười lạnh đầy tàn khốc. Hắn phát tay gọi nguyên tố Thổ, định búng sử dụng đất xung quanh Khắc Lôì Nhã, tạo thành những cái gai đất bao vây lấy nàng, hung hăng mà đâm vào thân thể nàng.

Nhưng không xuất hiện cảnh máu tươi chảy ra, ruột gan nát vụn từ thân thể Khắc Lôì Nhã như nam tử khát máu nghĩ.

Khắc Lôì Nhã hừ lạnh một tiếng, phát ra Đấu Khí màu xanh, trực tiếp đánh tan gai đất đang bao vây lấy mình thành từng mảnh vụn. Bụi đất tung lên nhìn thật kinh hãi.

“Đại Kiếm Sĩ?! Sao có thể?!” Ái Lệ Ti sợ hãi kêu lên. Nàng không tin những gì đang diễn ra trước mắt mình. Tiểu tiện nhân này lại phát ra Đấu Khí màu xanh! Sao có thể? Chỉ có Đại Kiếm Sĩ mới có Đấu Khí màu xanh. Một thời gian ngắn không gặp mà tiểu tiện nhân này đã có thể thăng cấp nhanh như vậy? Không thể nào, không thể nào! Ái Lệ Ti kinh hãi. Đấu Khí

thăng cấp nhanh như vậy, Ma pháp thì sao? Ma pháp của tiểu tiện nhân này rốt cuộc đã tới trình độ nào?

“Thật đúng là Ma Vũ Song Tu. Nhưng hôm nay ta sẽ không cho người hành động như ý.” Nam tử khát máu cười lạnh, chấp hai tay lại. Một cỗ lực lượng khổng lồ phát ra từ tay hắn. Những gai đất khổng lồ bén nhọn bay ra từ trước mặt hắn, sau đó đánh về phía Khắc Lôì Nhã. Trên mặt đất hiện ra một bức tường đất bén nhọn, đồ sộ và vô cùng nguy hiểm, đáng sợ.

Khắc Lôì Nhã lách người tránh thoát gai đất vô cùng bén nhọn. Vừa đứng vững thì đất dưới chân đã lún xuống, tạo thành một vòng xoáy, kéo Khắc Lôì Nhã xuống.

“Rống ~~~” Phong Báo bên cạnh nóng lòng vọt tới liền bị một cái gai đất bén nhọn chặn lại. Nó linh hoạt tránh thoát nhưng lại càng cách xa nơi đất lún dưới chân Khắc Lôì Nhã. Bạch Đế vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng ngồi đợi trên tảng đá lớn.

“Nơi này sẽ là mộ của người.” Nam tử khát máu cười tàn khốc, nói nhỏ.

Trong mắt Ái Lệ Ti hiện ra tia cười tàn bạo, hung ác tàn nhẫn. Ý tưởng chôn sống tiểu tiện nhân này thật không tồi. Ái Lệ Ti đè nén sự kích động đến muốn cười to, dữ tợn nhìn đất lún đang vùi Khắc Lôì Nhã xuống. Điều khiến Ái Lệ Ti tức giận là mặc dù Khắc Lôì Nhã lâm vào hiểm cảnh nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh, không lộ ra sự hốt hoảng hay sợ hãi.

“Đồ tiểu tiện nhân!” Ái Lệ Ti tức giận mắng ra tiếng, “Lúc người lấy vũ khí của ta có nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay? Vũ khí của ta người có thể lấy sao? Người phải trả giá bằng tính mạng của mình. Chôn sống người vẫn còn có lợi cho người đấy.” Ái Lệ Ti tới gần nơi đất lún sắp chôn Khắc Lôì Nhã, nói. (chưa biết ai tiện à. Chóa k thể mọc răng ngà >”

“Chỉ tới đây thôi sao?” Khắc Lôì Nhã cười lạnh một tiếng. Tay nàng nhẹ nhàng vung lên, định sử dụng ma pháp. Trong đầu nàng chợt vang lên tiếng

của hoa sen vàng: “Mẹ, người hãy tập trung suy nghĩ, ra lệnh cho nguyên tố Thổ xung quanh. Nhớ là ra lệnh chứ không phải thỉnh cầu!”, hoa sen vàng cúi kính nói.

Khắc Lô Nhã hơi ngần ra. Ra lệnh chứ không phải thỉnh cầu? Thi triển ma pháp đều là thỉnh cầu Nguyên Tố Ma Pháp tới cạnh người làm phép, sau đó hoàn thành câu thần chú thì mới có thể phát huy uy lực. Hoa sen vàng lại nói mình cảm nhận nguyên tố Thổ rồi ra lệnh? Mình am hiểu nhất là Ma Pháp hệ Hỏa mà?

Tuy trong lòng có nghi vấn nhưng Khắc Lô Nhã vẫn lập tức nhắm mắt lại, tập trung suy nghĩ để cảm nhận Nguyên Tố Ma Pháp xung quanh. Lúc này nàng kinh ngạc phát hiện ra trước kia mình chỉ có thể cảm nhận được rất rõ những điểm nhỏ màu đỏ. Hiện tại bây giờ nàng đã có thể cảm nhận được bên cạnh đó còn có rất nhiều điểm nhỏ màu vàng. Đây chính là nguyên tố Thổ?

Khắc Lô Nhã nhắm mắt lại, cảm nhận được những gai đất và dưới chân mình tập trung rất nhiều nguyên tố Thổ. Đây là do ma pháp của nam tử khát máu đó.

Ra lệnh cho nguyên tố Thổ?

Ra lệnh chứ không phải thỉnh cầu?

“Biểu ca, mau giết ả đi! Mau giết tiểu tiện nhân này đi!” Ái Lệ Ti thấy Khắc Lô Nhã muốn ra tay nhưng lại dừng lại, trong lòng liền có cảm giác bất an rất mãnh liệt. Nàng điên cuồng hét lên với biểu ca của mình: “Biểu ca, mau, mau giết tiểu tiện nhân này đi!”

Nam tử khát máu cau chặt chân mày, lạnh lùng nhìn Ái Lệ Ti. Ái Lệ Ti bị ánh mắt kinh khủng như vậy nhìn thì cả kinh lui lại một bước. Ánh mắt kia thực sự rất đáng sợ, khiến cho người ta bị một cỗ áp bức vô hình chụp lấy.

“Biểu ca, muội, muội không có ra lệnh cho huynh. Thật đấy. Muội không có ý này. Sao muội có thể ra lệnh cho huynh được?” Ái Lệ Ti hốt hoảng, không ngừng giải thích. Nàng rất rõ ràng tính tình của vị biểu ca này. Độc ác tàn nhẫn, tự phụ, lạnh lùng hà khắc... Hẳn hận nhất là có người dùng giọng điệu ra lệnh với mình. Cũng chính vì vậy mà hẳn đã đả thương hai trưởng bối trong gia tộc nhưng lại không bị trách phạt gì nặng. Bởi vì hẳn là người có năng lực. Gia tộc tất nhiên sẽ không nặng tay với hẳn.

“Biểu ca, muội, muội chỉ sợ tiểu tiện nhân này sẽ giở trò.” Ái Lệ Ti vẫn giải thích liên tục. Nàng thấy Khắc Lô Nhã vẫn nhắm mắt, không nhúc nhích, mặt kệ đất đang vùi mình xuống. Thật là không bình thường. Nhất định tiểu tiện nhân này đang có âm mưu gì đó.

“Hừ! Không thể có chuyện đó.” Nam tử khát máu hừ lạnh một tiếng, nhẹ búng ngón tay. Vô số gai đất sắc bén nhô lên, điên cuồng lao về phía Khắc Lô Nhã như có mắt vậy. Nếu bị những gai nhọn này đâm trúng, thân thể Khắc Lô Nhã sẽ chẳng chịt vết thương.

Nam tử khát máu lộ ra nét mặt lạnh nhạt, xoay người chuẩn bị rời đi. Hẳn cho rằng mọi chuyện đã giải quyết xong.

“Khắc Lô Nhã!!!” Chợt, một giọng nói lạnh lạnh mang theo kinh ngạc và lo lắng truyền đến.

Ái Lệ Ti cả kinh, ngẩng đầu nhìn lên. Mặt nàng liền biến thành màu đất.

Mắt tím, tóc bạch kim.

Là Thánh tử điện hạ của thần điện Quang Minh!

Mọi chuyện xảy ra trong nháy mắt khiến Ái Lệ Ti trực tiếp ngã ngối trên mặt đất.

Toàn bộ gai đất vốn sẽ đâm Khắc Lôì Nhã quay lại, điên cuồng xông tới. Tiếng xé gió bén nhọn khiến cho lòng người kinh sợ.

Tất cả những gai đất đều hướng về phía nam tử khát máu.

Nam tử khát máu sửng sốt. Hắn hoàn toàn bị chấn động bởi cảnh tượng trước mắt. Những thứ này đều do hắn tạo ra, bây giờ lại quay lại tấn công hắn!

Có chuyện như vậy sao? Dù là Ma Pháp Sư cùng hệ cũng chỉ có thể thi triển chiêu thức ma pháp khác hệ để đánh trả, làm sao có thể ảnh hưởng đến ma pháp hắn đã thi triển?! Giống như những gai đất này là do nữ nhân tóc vàng đó tạo ra vậy.

Đáy mắt nam tử khát máu hiện lên sự không thể tin được. Hắn vô cùng khiếp sợ khi phát hiện ra những nguyên tố Thổ xung quanh đều từ chối thỉnh cầu của hắn, từ chối sự kêu gọi của hắn. Chúng điên cuồng hướng về thiếu nữ tóc vàng đó!

Sao có thể có chuyện như vậy? Khi Ma Pháp Sư tỷ thí đều là tập hợp Nguyên Tố Ma Pháp. Ma Pháp Sư sẽ triệu tập những nguyên tố đó, đồng thời thỉnh cầu chúng để họ có thể thi triển ma pháp thành công. Có thể gọi được bao nhiêu là tùy vào thành tựu của Ma Pháp Sư đó. Nguyên Tố Ma Pháp được gọi không thể chỉ nghe theo lời của một người mà từ chối người kia.

Chỉ có Pháp Thần mới làm được như vậy. Chỉ có Pháp Thần mới có thể ra lệnh cho Nguyên Tố Ma Pháp nghe theo lời mình mà từ chối thỉnh cầu của người khác. Nhưng toàn bộ đại lục này chỉ có một vị Pháp Thần, hơn nữa mất tích đã lâu. Thiếu nữ tóc vàng này tuyệt đối không thể nào là Pháp Thần được!

Nhưng thiếu nữ trước mắt hắn lại ra lệnh được cho Nguyên Tố Ma Pháp từ chối sự kêu gọi và thỉnh cầu của hắn! Gai đất hiện ra càng lúc càng lớn

trong mắt hần.

Nam tử khát máu lấy lại tinh thần, lăn một vòng, tránh khỏi nguy hiểm.

“Vù vù vù” sau tiếng xé gió là tiếng vật thể cắm xuống đất. Tiếng động thật đáng sợ.

Chỗ nam tử khát máu vừa đứng cắm đầy gai nhọn vô cùng sắc bén. Sau lưng hần đổ đầy mồ hôi lạnh.

Ái Lệ Ti ngây ngốc nhìn một màn này, hồi lâu sau vẫn không thể tỉnh táo lại.

Là ảo giác sao?

Không, không phải! Là mình cảm nhận sai.

“Khắc Lô Nhã....?” Lãnh Lăng Vân nhanh chóng chạy tới, thấy Khắc Lô Nhã bị vùi dưới đất liền không nghĩ ngợi nhiều mà vươn tay, chuẩn bị kéo Lô Nhã lên.

Khắc Lô Nhã sững sốt nhìn đôi tay trắng nõn thon dài đột nhiên xuất hiện trước mắt mình.

“Người không sao chứ?” Lãnh Lăng Vân không rút tay về mà hạ giọng hỏi. Khắc Lô Nhã không chú ý tới trong giọng nói hần có lo âu nhàn nhạt. Chính bản thân hần cũng không phát hiện điều này.

“Ta, ta không sao.” Khắc Lô Nhã chần chừ một chút rồi đưa tay ra.

Lãnh Lăng Vân nắm lấy tay Khắc Lô Nhã, kéo nàng lên.

Vừa lúc đó Liễu Tuyết Tình và Lãnh Huyền Huyền cũng chạy tới, chứng kiến một màn này.

Ánh mắt Liễu Tuyết Tình gắt gao dừng trên hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau của hai người. Trong đáy mắt thoáng qua vẻ lo lắng rồi biến mất.

Lãnh Lăng Vân kéo Khắc Lôi Nhã lên, vẫn không buông tay ra. (chết mất ^_^)

“Thánh tử đại nhân, cảm ơn người. Ta, ta không sao.” Khắc Lôi Nhã nói rồi nhẹ nhàng rút tay lại.

“À.” Lãnh Lăng Vân giật mình nhìn Khắc Lôi Nhã, rút tay lại. Hắn nhẹ nhàng nắm tay thành nắm đấm. Không biết vì sao khi Khắc Lôi Nhã rút tay về thì đáy lòng hắn tự nhiên có cảm giác mất mát. (giè :”>)

“Làm sao người...” Lãnh Lăng Vân vừa nói được mấy chữ, bên tai vang lên tiếng kêu của Liễu Tuyết Tình.

“Các người muốn chạy đi đâu?!” Liễu Tuyết Tình gầm lên, khiến Khắc Lôi Nhã và Lãnh Lăng Vân nhìn qua bên đó.

Sắc mặt Ái Lệ Ti tái nhợt. Sắc mặt nam tử bên cạnh nàng cũng đầy phức tạp. Ái Lệ Ti kéo nam tử bên cạnh mình, muốn lén lén lút lút rồi đi lại bị Liễu Tuyết Tình quát bảo dừng lại.

“La Môn Ái Lệ Ti?” người Lãnh Lăng Vân đã gặp sẽ không quên được. Quý tộc nào hắn đã gặp liền có thể gọi tên. Giọng hắn mang theo tức giận nhàn nhạt. Hắn mới vừa nhìn thấy hai người này thiếu chút nữa đã giết Khắc Lôi Nhã.

Ái Lệ Ti tái mặt.

Nàng biết, lần này chuyện sẽ không chấm dứt đơn giản như vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 66: Nhân Vật Quan Trọng Tề Tụ

Ái

i Lệ Ti cúi đầu không nói lời nào. Sắc mặt của nam tử bên cạnh vẫn phức tạp. Khi Khắc Lôì Nhã và Lãnh Lăng Vân tới gần, hắñ mới quay đầu lại nhìn chắmm chắmm Khắc Lôì Nhã, không hề nhúcc nhích.

“La Môn Ái Lệ Ti, ta và Thánh nữ đã chứng kiến người muốn gây bất lợi cho Khắc Lôì Nhã. Ta muốn xin Hoàng đế bệ hạ định đoạt chuyện này!” giọng Lãnh Lăng Vân lạnh lẽo, không có chút độ ấmm nào.

“Đừng, Thánh tử điện hạ.” Ái Lệ Ti sợ hãi ngắng đầu lên. Nàng hoảng hốt, lo sợ, trong đáy mắt hiện lên sự sợ hãi. Chuyện lần này thật ồn ào. Gần đây danh tiếng của Khắc Lôì Nhã lan rộng, hơn nữa nàng còn là người nhà Hi Nhĩ và là đệ tử của đại sư Khắc Lý Phu. Những người này tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người muốn lấy tính mạng của Khắc Lôì Nhã.

“Không cần nhiều lời. Ngay bây giờ đi gặp Hoàng đế bệ hạ.” mặt Lãnh Lăng Vân lạnh lẽo, không muốn chừa đường sống cho Ái Lệ Ti và biểu ca của nàng ta.

Đáy mắt Liễu Tuyết Tình hiện lên vẻ ấmm tình bất định. Lần đầu tiên nàng thấy Lãnh Lăng Vân chú ý chuyện của người khác như vậy. Trong lòng Liễu Tuyết Tình, hắñ chưa bao giờ nhìn người khác nhiều thêm một chút, càng không bao giờ quắmm chuyện không phải của mình. Nhưng bây giờ lại phí tâm vì một thành chủ nho nhỏ như vậy. Thậm chí còn muốn gặp Hoàng đế bệ hạ nữa. Chỉ bởi vì Huyền Huyền rất thích thiếu nữ tóc vàng này sao?

Lúc này, từ trên trời có một người bay xuống. Là Khắc Lý Phu với khuôn mặt ngắng ngủ. Khắc Lý Phu bị tiếng sắmm đánh thức, chợt nhớ tới đã từng thấy qua nên nghĩ có liên quan tới Khắc Lôì Nhã. Hắñ vội vàng chạy đến

xem nàng có gặp chuyện gì hay không. Sau Khắc Lý Phu là Hồng Y Đại Giáo Chủ - Lao Nhĩ. Từ cửa thành cũng có người đi ra. Họ đều tò mò về sấm sét lúc này.

Thấy người tới càng nhiều, sắc mặt Ái Lệ Ti càng tái nhợt. Nàng biết, lần này xong thật rồi.

“Sao người lại tới đây?” Khắc Lý Phu đáp xuống, nhìn chăm chăm Lao Nhĩ đáp xuống phía sau mình, hỏi không chút khách khí.

“Cũng như người thôi.” Lao Nhĩ nhún vai, nhìn Lãnh Lăng Vân và Khắc Lôì Nhã, cười híp mắt đi tới chỗ họ.

“Ơ kìa, Khắc Lôì Nhã, sao con lại ở đây?” Lao Nhĩ tỏ thái độ thân thiết khác thường, vừa sờ đầu Khắc Lôì Nhã vừa hỏi. Trong lòng Khắc Lý Phu bối rối, nhìn Lao Nhĩ bằng ánh mắt đầy địch ý. Chẳng lẽ xú lão đầu này còn chưa từ bỏ hy vọng muốn đoạt lấy đệ tử Khắc Lôì Nhã của mình?

“Xin chào, đại sư Lao Nhĩ. Ta đang đi dạo với ma thú của mình thì thấy hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời nên đến xem. Không ngờ bị Ái Lệ Ti đánh lén. May mà có Thánh tử đại nhân đi ngang qua đã cứu ta.” Khắc Lôì Nhã cau mày đáp. Giọng nói của nàng chứa đầy sự tủi thân và vô tội.

“Cái gì?!” quả nhiên, Lao Nhĩ vừa nghe liền cau mày, gầm lên, “Lăng Vân, có chuyện này không?”

“Đúng vậy thưa sư phụ. Con vừa đuổi tới thì thấy bọn họ dùng thủ đoạn hiểm độc đối phó với Khắc Lôì Nhã.” Lãnh Lăng Vân bình tĩnh trả lời.

“Các người dám gây bất lợi với đồ đệ ta? Muốn chết à?” sau lưng Lao Nhĩ truyền đến tiếng rít gào bén nhọn. Mọi người quay đầu lại thì thấy mặt Khắc Lý Phu đầy hung ác, chuẩn bị ra tay.

“Tuổi lớn như vậy còn không biết suy nghĩ.” Lao Nhĩ nhăn mặt. Lão gia hỏa này lại muốn hành động thiếu suy nghĩ như vậy. Muốn động thủ thì cũng phải nhìn trường hợp và đối tượng chứ. Bên kia có một nhóm người đang đến gần, nếu giết hai người kia không phải là tự tìm phiền toái sao? Chỉ có bọn Lãnh Lăng Vân thấy hai người kia muốn gây bất lợi với Khắc Lô Nhã. Hơn nữa nàng vẫn đứng đó, không bị thương. Nếu Khắc Lý Phu động thủ sẽ bị nhiều người chứng kiến. Đến lúc đó thật khó mà ăn nói trước mặt Hoàng đế bệ hạ.

“Người muốn bao che cho hai người này?” Khắc Lý Phu nhìn Lao Nhĩ đang tức giận, hỏi.

“Bọn họ sau này đều sẽ là trọng thần trong triều đình. Việc này giao cho Hoàng đế bệ hạ xử lý là tốt nhất. Người chắc chắn sẽ không thiên vị cho ai cả. Lãnh Vân và Tuyết Tình sẽ nói toàn bộ sự thật cho Hoàng đế bệ hạ.” Dù sao Lao Nhĩ cũng đã lăn lộn nhiều năm ở Thần điện và hoàng cung, càng già càng lão luyện.

Khắc Lý Phu cau mày nhìn Lao Nhĩ, không lên tiếng.

“Sư phụ, đại sư Lao Nhĩ nói rất có lý. Con tin là Hoàng đế bệ hạ sẽ giải quyết mọi chuyện một cách công bằng.” Khắc Lô Nhã lên tiếng trấn an lão đầu kỳ cục Khắc Lý Phu.

“Được rồi.” Khắc Lý Phu miễn cưỡng đồng ý, rồi hung hăng trợn mắt với Ái Lệ Ti khiến nàng ta cả kinh, cúi đầu xuống ngay lập tức.

Có không ít người đang tới gần bọn họ. Có người kêu lên khi nhìn thấy Khắc Lý Phu, Lao Nhĩ và cả Thánh tử, Thánh nữ. Nhân vật quan trọng đều ở đây thì có hiện tượng kỳ lạ cũng không có gì là kỳ quái. Đó nhất định là do bọn họ tạo ra. Thấy sắc mặt những người đó như vậy thì Khắc Lô Nhã thở phào. Họ hiểu lầm như vậy thật tốt.

Trong đám người có một nam một nữ nhìn kỹ bên này. Họ đều có tóc vàng, mắt màu xanh dương. Lúc này, mọi người không hề chú ý đến bề ngoài xuất chúng của họ mà đều nhìn về phía Khắc Lý Phu, Lao Nhĩ, Thánh tử và Thánh nữ của thần điện Quang Minh. Sự tồn tại của những nhân vật quan trọng này đã hấp dẫn toàn bộ tầm mắt của họ.

“Muội thấy sao?” nam tử nhỏ giọng hỏi nữ tử có cùng màu tóc và màu mắt đứng bên cạnh.

“Không biết có phải tại muội không vừa mắt nha đầu kia hay không mà muội có cảm giác hiện tượng kỳ lạ này có liên quan đến nàng.” Nữ tử nhỏ giọng trả lời.

“Huynh tình nguyện tin là muội nhìn không vừa mắt nha đầu kia. Nhưng trực giác của muội chuẩn đến mức khiến huynh sợ.” nam tử trêu ghẹo.

Nữ tử đó im lặng, khẽ hí mắt nhìn Khắc Lôi Nhã, không nói thêm gì nữa.

“Nói chung là đừng gây thêm rắc rối, phải tranh thủ thời gian tìm vật đó.” Nam tử kia nói thật nhỏ.

“Vấn đề là bây giờ còn chưa có tung tích vật đó. Có người đã ra tay trước chúng ta. Muội không biết bây giờ vật kia ở trong tay ai nữa.” nữ tử nói đầy tức giận.

“Đừng quá gấp. Huynh mang thứ kia trên người. Chỉ cần vật đó ở gần thì chúng ta sẽ cảm nhận được.” nam tử hạ thấp giọng an ủi, rồi nói thêm, “Đừng lo lắng. Nó nhất định còn trong thành này.”

“Ừ, hy vọng là như vậy.” trong giọng nói của nữ tử mang thêm phiền muộn. Tìm được vật đó mới có thể chấn hưng gia tộc của bọn họ. Vì thế nhất định phải tìm được!

“Đi thôi.” Nam tử xoay người, hòa vào đám đông. Nữ tử cũng biến mất ngay sau đó.

“Vậy thì chúng ta đến hoàng cung gặp bệ hạ.” Khắc Lý Phu lạnh lẽo nhìn Ái Lệ Ti và nam tử đứng bên cạnh, nói đầy lạnh lùng.

Khắc Lô Nhã đi tới tảng đá gọi Phong Báo, ôm Bạch Đế lên. Ánh mắt nghi ngờ của Thánh nữ Liễu Tuyết Tình rơi vào vật tròn vo đầy lông lá trên người Khắc Lô Nhã. Sao nàng lại có cảm giác Tiểu Mao Cầu này thật quen mắt nhỉ? Khắc Lô Nhã không hề để ý đến ánh mắt nghi ngờ này của Thánh nữ khi nhìn Bạch Đế trong lòng nàng.

Rạng sáng nay thật không yên bình.

Người nhà La Môn muốn gây bất lợi với người nhà Hi Nhĩ – Hi Nhĩ Khắc Lô Nhã – người mà gần đây danh tiếng của nàng càng ngày càng lan rộng. Chuyện này được truyền khắp đế đô rất nhanh. Mọi người đều chú ý chặt chẽ đến sự phát triển của việc này.

Lúc này Hoàng đế đang ngồi trên ngai vàng, nhúc nhích nhìn hai lão nhân ở dưới. Một người sôi nổi, người còn lại thì chán chường. Đứng bên cạnh chính là Khắc Lý Phu với khuôn mặt xanh mét. Kế tiếp là Lao Nhĩ mang vẻ mặt bình tĩnh. Còn có cả Thánh tử Lãnh Lăng Vân và Thánh nữ Liễu Tuyết Tình. Cuối cùng là Khắc Lô Nhã và Ái Lệ Ti cùng với biểu ca của nàng ta vẫn im lặng.

Người sôi nổi dĩ nhiên là Công Tước Hi Nhĩ. Người chán chường đương nhiên là Công Tước La Môn. Công Tước La Môn kêu rên trong lòng, hận cháu gái mình thật không có tiền đồ, không biết nghe lời. Mình đã sớm cảnh cáo nó không thể chọc vào người nhà Hi Nhĩ. Bây giờ thì tốt rồi, chẳng những chọc vào mà còn để người lợi hại như vậy thấy được, đứng ra làm chứng. Muốn không nhận cũng khó.

“Chuyện xảy ra lần này khiến ta thật đau lòng. Các người đều là trụ cột của đế quốc, mà hai người này cũng sẽ là trụ cột trong tương lai của nước nhà. Nhưng lại xảy ra chuyện này...” Hoàng đế bệ hạ nói. Trong lòng hẩn hiếu mình không thể đứng nhìn mọi chuyện được. Đây không phải là quyết đấu công bằng giữa hai người, cũng không phải đả hổ gài hổ mà đại nào – mà là mưu sát!

“Bệ hạ, thần...” Công Tước La Môn ngập ngừng nói.

Một ánh mắt lạnh lẽo của Khắc Lý Phu bắn tới. Hẩn trợn mắt nhìn, nói đầy tức giận: “La Môn đại nhân, không phải cháu gái người muốn đùa giỡn với đồ đệ của ta mà muốn lấy mạng Khắc Lô Nhã! Đây là mưu sát, mưu sát đó! Ngài có hiểu nghĩa của hai chữ này không?” Khắc Lý Phu gầm lên. Câu cuối cùng mang đầy ý nghĩa châm chọc. Đường đường là Công Tước đại nhân của một đế quốc mà không hiểu mưu sát là gì sao?

Sắc mặt Công Tước La Môn tái nhợt. Hẩn hiểu ý nghĩa của hai chữ này. Một khi tội danh này thành lập thì kết quả của Ái Lệ Ti rất khó nói.

Công Tước Cổ Đốn vẫn hí mắt, trầm mặc. Mặc dù kết oán thù trong quan trường là hành động không sáng suốt nhưng nhà Hi Nhĩ cũng không phải là quả hồng mềm mại cho người ta bóp. Ông đã mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện quyết đấu lần trước. Lần này lại muốn lấy tính mạng của Khắc Lô Nhã. Nhưng xem ra không cần ông mở miệng nói gì cả. Khắc Lý Phu siêu cấp che chở người của mình này sẽ ép bệ hạ xử lý thật tốt.

Hoàng đế bệ hạ nhìn sắc mặt giận dữ và lạnh lẽo của Khắc Lý Phu, khẽ thở dài trong lòng. Ái Lệ Ti đắc tội ai chẳng được, lại cố tình muốn mưu sát Khắc Lô Nhã. Người của thần điện Quang Minh là nhân chứng, nếu xử lý không công bằng thì chẳng những không thể ăn nói với Công Tước Cổ Đốn mà còn cả với thần điện Quang Minh và Khắc Lý Phu.

“Tổng La Môn Ái Lệ Ti vào ngục. Thẩm Phán sẽ xử treo cổ.” Hoàng đế bệ hạ nhắm mắt, không nhìn sắc mặt của Công Tước La Môn.

Công Tước Cổ Đốn không hề thay đổi sắc mặt. Những người khác cũng vậy. Ái Lệ Ti mở lớn mắt rồi chậm rãi nhắm lại. Không thể trách ai được. Muốn trách thì hãy trách chính bản thân mình không nghe lời gia gia đi chọc vào người mình chưa thể chọc. Hiện tại có chết cũng không đáng tiếc, chỉ hy vọng đừng liên lụy đến những người trong gia tộc.

Sắc mặt Công Tước La Môn tái nhợt, quỳ xuống kêu lên: “Bệ hạ, xin người khai ân. Thần tình nguyện từ chức Đại Thần Tài Chính. Xin bệ hạ khai ân.” Ái Lệ Ti đứng cuối cùng ngẩng mạnh đầu, vừa kinh ngạc vừa vô cùng đau lòng mà nhìn Công Tước La Môn, nhìn gia gia đã vì mình mà từ bỏ quyền lực.

Hoàng đế mở mắt, lông mày nhíu chặt, nhìn chăm chăm lão nhân quỳ trên đất. Đáy mắt hần hiện lên tia tức giận. Chỉ vì chuyện này mà muốn từ chức!

“Được, được lắm! Người dám uy hiếp ta?” Hoàng đế đứng bật dậy, căm tức nhìn lão nhân quỳ trên đất.

“Thần không dám. Thần chỉ nóng lòng muốn bảo vệ cháu mình mà thôi.” Công Tước La Môn nói đầy sợ hãi nhưng không có ý đứng lên. Trong mắt Ái Lệ Ti lóe lên sự hối hận và đau lòng, muốn xông lên nhưng bị biểu ca bên cạnh kéo lại.

“Được lắm. Đã như vậy thì ta thành toàn cho người. Từ hôm nay trở đi người không còn là Đại Thần Tài Chính nữa. Người cũng không còn là Công Tước mà giáng xuống làm Nam Tước. Cả đời Ái Lệ Ti không được tiếp nhận bất kỳ tước vị gì. Toàn bộ người có chức vụ của nhà La Môn giáng xuống ba cấp!” xem ra Hoàng đế bệ hạ đã thực sự nổi giận. Lần đầu tiên có đại thần dám uy hiếp hần như vậy.

Công Tước Cổ Đốn híp mắt không nói tiếng nào. Làm quan đã nhiều năm nên ông hiểu tính tình của Hoàng đế. Không cho phép bất luận kẻ nào khiêu chiến uy quyền của Hoàng đế. Chẳng lẽ Công Tước La Môn không hiểu đạo lý này sao?

“Thần lĩnh mệnh. Đa tạ bệ hạ đã tha thứ cho Ái Lệ Ti.” Công Tước La Môn run rẩy đứng lên. Chỉ trong giây lát mà nhìn ông như già thêm mười tuổi.

Hoàng đế bệ hạ hừ lạnh một tiếng, nhìn Công Tước Cổ Đốn mà nói: “Công Tước Hi Nhĩ, ta xử lý như vậy người có ý kiến gì không?”

“Thần không có bất kỳ ý kiến gì.” Công Tước Cổ Đốn cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

“Hừ!” Hoàng đế bệ hạ liếc nhìn Công Tước La Môn đang cúi đầu tạ ơn, hừ lạnh một tiếng. Hẳn không quản đến chuyện còn những người khác ở đó mà phất tay áo bỏ đi. Trong tình huống này thì tự nhiên không ai để ý đến thái độ của Hoàng đế nữa.

Trong lòng Công Tước Cổ Đốn vui mừng. Vị trí Đại Thần Tài Chính hiện tại còn trống, phải tranh thủ tiến cử một tâm phúc của mình mới được.

Ông liếc nhìn Ái Lệ Ti với khuôn mặt phức tạp xông lên đỡ Công Tước La Môn rời đi mà trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Trong giây lát ông cảm thấy hâm mộ Ái Lệ Ti. Có một gia gia liều mạng bảo vệ nàng trong hoàn cảnh tranh đấu giành lợi ích của gia tộc thật đáng quý biết bao.

Ái Lệ Ti và biểu ca đỡ Công Tước La Môn chậm rãi rời đi. Lúc Ái Lệ Ti bước ra cửa chính liền quay đầu lại nhìn thật sâu vào mắt Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã hiểu ánh mắt đó.

Đó là một loại thù hận khắc vào xương tủy!

Đó là thù hận không thể đội trời chung!

Canh thứ hai

Chuyện được xử lý như vậy.

Mặc dù trong lòng Công Tước Cổ Đốn rất vui nhưng không hiện lên trên mặt.

“Thánh tử đại nhân, cảm ơn người hôm nay đã cứu Khắc Lôi Nhã. Ta xin bày tỏ sự cảm tạ thành khẩn nhất. Đại sư Khắc Lý Phu, hôm nay ngài đã ra mặt vì Khắc Lôi Nhã, ta xin bày tỏ sự cảm tạ tôn kính nhất. Giáo Chủ đại nhân, Thánh nữ đại nhân, đa tạ mọi người đã bảo vệ. Nếu không ghét bỏ, xin mời mọi người dự tiệc cảm tạ của ta.” Công Tước Cổ Đốn nói vô cùng thành khẩn. Ông có tính toán của mình. Hôm nay thật là trong họa có phúc, có cơ hội rất tốt để tạo giao tình với những nhân vật quan trọng này. Đặc biệt là người của thần điện Quang Minh. Cho tới bây giờ thần quyền và vương quyền có quan hệ rất tế nhị. Giữ quan hệ tốt mặt ngoài với bọn họ chỉ có lợi mà không có hại.

“Có gì đâu. Công Tước đại nhân đừng để ý. Chỉ là nhắc tay một cái mà thôi.” Lãnh Lăng Vân rất ghét những cuộc xã giao kiểu này. Hắn uyển chuyển cự tuyệt lời mời.

Những người khác cũng không đồng ý. Bọn họ đều không thích xã giao như thế.

“Vậy thì mười ngày nữa là sinh nhật của Khắc Lôi Nhã, hy vọng mọi người đến lúc đó có thể vui lòng tham gia.” Công Tước Cổ Đốn không hổ là lão hồ ly, lập tức ném ra một câu như thế.

“A, Khắc Lôi Nhã, sắp đến sinh nhật của con à?” Khắc Lý Phu và Lao Nhĩ híp mắt, đồng thanh hỏi. Vừa dứt lời hai người liền quay đầu nhìn chằm chằm đối phương đầy bất mãn.

Khắc Lôi Nhã mờ mịt. Sinh nhật á? Hình như trong trí nhớ có một ngày như vậy nhưng cho đến bây giờ đều là mẫu thân tổ chức cho nàng. Nhưng ấn tượng về những lần đó cũng không rõ.

“Sinh nhật của đồ đệ ta liên quan gì tới người? Người kích động như vậy là sao?” Khắc Lý Phu nhìn chăm chăm Lao Nhĩ đầy khó chịu.

“Dù sao thì thiếu chút nữa Khắc Lôi Nhã cũng là đồ đệ của ta. Thân là trưởng bối thì tự nhiên ta muốn quan tâm, muốn tốn công chuẩn bị quà thôi.” Mặt Lao Nhĩ không hề thay đổi mà nói dối.

“Ta nhớ vào! Lúc nào thì đồ đệ bảo bối của ta thiếu chút nữa thì thành đồ đệ của người vậy? Người nói rõ cho ta!” Khắc Lý Phu níu lấy Lao Nhĩ không buông.

Sau đó hai người nhốn nháo mà đi ra, không hề quan tâm đến mọi người sau lưng mình.

“Sinh nhật của Khắc Lôi Nhã nhất định ta sẽ tới. Hôm nay xin cáo từ. Ta mới trở lại đế đô, còn phải đến Thần điện xử lý chút chuyện.” Lãnh Lăng Vân khách khí đáp.

“Vậy thì tốt quá. Đến lúc đó xin hoan nghênh Thánh tử đại nhân giá lâm.” Cổ Đốn mỉm cười, mở cờ trong bụng.

Đáy mắt Thánh nữ Liễu Tuyết Tình thoáng qua một tia kinh ngạc. Nàng hoài nghi mình đã nghe nhầm. Lãnh Lăng Vân lại đồng ý đến bữa tiệc nhằm chán đó. Không phải hân ghét nhất chuyện này sao? Bao nhiêu người nổi tiếng đã từng mời hân đều bị cự tuyệt đầy quả quyết, sao hôm nay lại đồng ý nhanh như vậy? Chỉ bởi vì Huyền Huyền thích Khắc Lôi Nhã này sao?!

“Thánh nữ đại nhân, không biết lúc đó ngài có rảnh không?” Công Tước Cổ Đốn lên tiếng gọi Liễu Tuyết Tình đang mất hồn.

“Dĩ nhiên, lúc đó ta sẽ đến với Thánh tử.” Liễu Tuyết Tình mỉm cười dịu dàng, phong cách cao nhã làm cho người ta không thể rời mắt.

“Thật quá vinh hạnh.” Công Tước Cổ Đốn hí mắt, tâm tình rất tốt.

Từ đầu đến cuối Khắc Lôi Nhã không hề nói một câu nào. Bởi vì trong lòng nàng không hề thấy thoải mái một chút nào. Đầu tiên là kết cục của gia tộc La Môn, sau đó chính là lời của Công Tước Cổ Đốn. Nàng biết rõ kết cục của gia tộc La Môn không phải bởi vì Hoàng đế bệ hạ bảo vệ nàng quá đáng, mà là vì vị Công Tước La Môn kia tận lực bảo vệ cháu gái của mình. Hẳn chộc giận Hoàng đế bệ hạ nên mới có kết cục như vậy. Trong lòng Khắc Lôi Nhã dâng lên một cảm giác phức tạp. Nếu như có một ngày tính mạng của mình đụng chạm tới lợi ích của gia tộc Hi Nhĩ thì Công Tước Cổ Đốn sẽ lựa chọn như thế nào?

Mọi người cùng nhau ra khỏi hoàng cung. Đến khi lên xe ngựa mà ánh mắt của Liễu Tuyết Tình vẫn đặt trên viên thịt lông lá trên tay Khắc Lôi Nhã. Xe chạy, nàng khẽ vén màn cửa lên, chăm chú nhìn bóng dáng càng ngày càng nhỏ đó, khẽ cau mày lại, suy nghĩ. Chợt, con người của Liễu Tuyết Tình mở lớn.

Nàng nhớ ra con vật tròn vo đầy lông lá đó chính là thứ lông lá trên lưng con rồng đen đã xuất hiện vào ngày vật được Nữ Thần ban bị trộm!

Liễu Tuyết Tình đè nén kích động đến mức suýt chút nữa kêu thành tiếng, len lén liếc mắt nhìn Lãnh Lăng Vân bên cạnh. Nàng biết nếu nói với Lãnh Lăng Vân thì chỉ càng làm hấn ghét nàng. Chuyện này phải nói với Giáo Hoàng đại nhân, đợi người xác định rồi mới nói cho hẳn cũng không muộn. Nếu quả thật có liên quan tới Khắc Lôi Nhã thì chưa chắc đã không phải là chuyện tốt với mình. Thái độ của Lãnh Lăng Vân với nha đầu kia càng ngày càng tốt. Chuyện này thật bất lợi với mình.

Lúc này Khắc Lôi Nhã đang vuốt đầu Phong Báo, nói chuyện với Công Tước Cổ Đốn.

“Khắc Lôi Nhã, về nhà đi con. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, nhất định mẫu thân con sẽ về thăm con. Nếu nàng biết quan hệ giữa con và phụ thân gay gắt như vậy sẽ đau lòng.” Công Tước Cổ Đốn nắm được xương sườn mềm của Khắc Lôi Nhã, tấn công từng bước.

Khắc Lôi Nhã không nói gì. Nàng không muốn nhìn thấy Hầu Tước Lạp Cách. Người đó đúng là phụ thân của nàng nhưng chưa hề có ý thức trách nhiệm của người làm phụ thân.

“Nếu mẹ con biết con có nhà mà không chịu về thì sẽ cực kỳ đau lòng. Hơn nữa cũng sắp đến sinh nhật của con rồi. Chẳng lẽ con muốn ở nhà Tạt Mễ Nhĩ để cho khách khứa đến nhìn lão đầu già yếu này sao? Lúc đó mẹ con cũng sẽ về, chẳng lẽ muốn mừng sinh nhật trong nhà Tạt Mễ Nhĩ sao?” Công Tước Cổ Đốn nhẹ nhàng nói. Ông chắc chắn nói như vậy thì Khắc Lôi Nhã sẽ về.

“Dạ, gia gia. Ngày mai tham dự đấu giá xong con sẽ về nhà.” Khắc Lôi Nhã gật đầu thỏa hiệp.

“Được. Ta sẽ sai Ô Mã Lý đưa cho con ít kim phiếu. Con nhìn trúng cái gì cứ việc mua, coi như quà sinh nhật của gia gia cho con.” Công Tước Cổ Đốn mỉm cười, nói. Ô Mã Lý là người mà Khắc Lôi Nhã vô cùng kính trọng. Nếu hấn ra tay thì Khắc Lôi Nhã sẽ về thôi.

“Dạ. Nhưng tạm thời bạn của con sẽ ở lại nhà thầy Tạt Mễ Nhĩ. Nếu để cho các nàng gặp mặt phụ thân thì cũng không tốt.” Khắc Lôi Nhã nói.

“Việc này không cần phải lo. Ta đã khiến trách nó rồi. Tuyệt đối sẽ không có chuyện như vậy nữa. Con đưa bạn về đi.” Trong lòng Công Tước Cổ Đốn dĩ nhiên là nghĩ đến nam tử áo đen tóc đen đó.

“Dạ được.” Khắc Lôi Nhã cau mày, miễn cưỡng đồng ý, dắt theo Phong Báo rồi nói: “Vậy con về nhà thầy Tạt Mễ Nhĩ đây. Buổi tối ngày mốt, kết thúc đấu giá xong con sẽ trở về.”

“Ừ.” Công Tước Cổ Đốn cười híp mắt, gật đầu.

Khắc Lôi Nhã cười Phong Báo đi chậm trên đường, trong lòng đầy phức tạp. Nàng nghĩ tới bộ dáng run rẩy của Công Tước La Môn, tới khuôn mặt mỉm cười của Công Tước Cổ Đốn. Nàng không hề bận tâm đến những ánh mắt đang tập trung trên người mình của những người xung quanh. Một thiếu nữ xinh đẹp tóc vàng mắt xanh, cười một con Phong Báo đầy uy mãnh thì dĩ nhiên vô cùng hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

“Chiêm chiêm ~~” Bạch Đế nhẹ nhàng tụt xuống từ trên đầu Khắc Lôi Nhã, đứng trên vai của nàng, nhẹ nhàng liếm cổ nàng.

“Bạch Đế ~~” Khắc Lôi Nhã ôm Bạch Đế xuống, nhìn nó trong lòng bàn tay mình, “Người đang an ủi ta à?”

“Mẹ, viên thịt nhỏ này thật không ổn định. Hẳn có lực lượng rất kinh khủng nhưng không thể bộc phát bất cứ lúc nào được. Lúc bình thường chính là tiểu phế vật vô dụng nhưng cũng có lúc thật thông minh. Đã vậy lại còn là chủ nhân của người. Người phải vượt qua nó sớm một chút, sau đó hung hăng đập bẹp nó.” Giọng nói đầy khó chịu của hoa sen vàng vang lên.

“Chiêm chiêm!” Bạch Đế tức giận dùng dùng quơ múa móng vuốt nhỏ của mình. Có thể thấy rất rõ ràng là nó bất mãn với những lời này của hoa sen vàng.

Khóe miệng Khắc Lôi Nhã gợn lên nụ cười thản nhiên. Cuối cùng thì tâm tình của nàng cũng sáng sủa lên được một chút.

“Tiểu Báo, đi thôi, về nhà.” Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng vỗ cổ của Phong Báo, ý bảo nó chạy nhanh lên.

“Ta, ta đã xin lỗi rồi.” một giọng nói đáng thương truyền vào tai Khắc Lôi Nhã.

Nàng quay đầu nhìn lại thì thấy một thiếu nữ thanh tú bên đường đang bị hai đại hán một trước một sau vây vào giữa. Đại hán đứng phía trước hung hãn nói: “Chỉ một câu xin lỗi mà xong à? Ta bị người đụng vào nên bị thương rồi này. Hôm nay ta không thể làm việc được, người phải bồi thường cho ta!” Thì ra là phường lưu manh muốn bắt chẹt thiếu nữ này. Khắc Lôi Nhã lười quản chuyện như vậy. Nhưng nàng lại thấy khi Phong Báo nhìn thấy thiếu nữ này thì liền dừng bước.

“Bồi thường? Vậy, vậy bồi thường bao nhiêu?” thiếu nữ thanh tú sợ hãi, nói.

“Một kim tệ!” Đại hán thể hiện công phu sư tử ngoạm. Một kim tệ bằng chi tiêu một tháng của một gia đình bình thường.

“Hả? Nhiều vậy sao? ~~” thiếu nữ thanh tú mặt như đưa đám, “Ta, ta không có nhiều tiền như vậy.”

“Người có bao nhiêu?” đại hán hỏi đầy hung tợn.

“Ta chỉ có chừng này thôi ~~~” thiếu nữ thanh tú cẩn thận từng ly từng tí móc ra một túi tiền giản dị, mở ra.

Đại hán đoạt lấy, đổ toàn bộ tiền trong túi ra. Chỉ có ba kim tệ và một ít tiền đồng.

“Thật là lợi cho người. Nhiều đây đủ rồi.” đại hán cười lạnh, muốn cầm lấy hết số tiền. Thiếu nữ thanh tú sợ hãi nhìn: “Nhưng, nhưng đó là toàn bộ tiền của ta. Nếu đưa hết cho người thì tiền đâu ta ăn cơm?”

“Ta không quản nhiều chuyện như vậy...” đại hán ném cái túi lại, xoay người rời đi. Đại hán còn lại cũng cười ha ha, theo sau.

Nhưng khi vừa xoay người thì liền đối mặt với một con báo đen khổng lồ. Hai đại hán cả kinh, lui lại.

“Nhặt túi tiền lên. Trả lại tiền cho nàng.” Thiếu nữ ngồi trên lưng con báo đen lạnh lùng nói. Trong giọng nói không mang theo chút độ ấm nào.

Hai đại hán nuốt nước miếng một cái. Chúng vô cùng rõ ràng thiếu nữ lạnh lẽo trước mắt không phải người đơn giản. Có thể cười trên ma thú uy mãnh như vậy mà là người đơn giản sao?

“Người không cần tai à?” Khắc Lôi Nhã híp mắt, bắn ra tia sáng đầy nguy hiểm.

“A, xin lỗi, thật xin lỗi.” Một đại hán chợt tỉnh ngộ, vội vàng ngồi xổm xuống nhặt túi tiền mới vứt xuống lên. Sau đó hắn cất toàn bộ tiền vừa đoạt được vào, đưa tới trước mặt Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã lạnh lùng nói: “Cút đi.”

Hai đại hán lập tức chạy nhanh hơn thỏ.

“Túi tiền của người.” Khắc Lôi Nhã đưa tiền cho thiếu nữ thanh tú còn đang ngần người.

“Cám ơn ~~ thật cảm ơn. Đây là di vật mẹ để lại cho ta.” Thiếu nữ thanh tú cất túi tiền thật kỹ, liên tục cảm tạ.

“Người rất nghèo?” Khắc Lôi Nhã quan sát thiếu nữ mặc quần áo giản dị trước mắt. Ánh mắt nàng ta rất thành thật chất phác.

“Ừ, nhà ta rất nghèo. Ta ở với mẹ trong núi. Sau khi mẹ qua đời thì ta đến đây, muốn nhìn thế giới bên ngoài một chút. Thật vất vả mới tới được

đây...” lúc thiếu nữ thanh tú nói về hoàn cảnh của mình thì không hề có chút xấu hổ nào.

Khóe miệng Khắc Lôì Nhã lộ ra nụ cười không dễ phát giác. Nàng mở miệng, nói từng chữ thật rõ ràng: “Làm việc cho ta. Một năm người sẽ được một trăm kim tệ. Bao ăn, bao ở, bao mặc. Được ở chỗ tốt, ăn ngon, mặc quần áo mới.”

“Thật sao?” thiếu nữ thanh tú nói đầy vui vẻ, “Có chuyện tốt như vậy sao?”

“Thật. Ký trước hợp đồng năm năm với ta. Sau đó nếu người thấy được thì chúng ta sẽ ký tiếp. Nếu làm tốt ta sẽ tăng tiền công cho người.” Khắc Lôì Nhã cười tươi như hoa, cực kỳ hòa nhã dễ gần.

“Thật tốt quá, thật tốt quá. Tỷ tỷ thật tốt!” thiếu nữ thanh tú mừng rỡ.

Khắc Lôì Nhã chỉ cười không nói gì. Ánh mắt nàng rơi vào cung tên trên lưng thiếu nữ. Nơi kéo mũi tên bóng loáng, chứng tỏ đã trải qua rất nhiều lần kéo cung. Mũi tên bình thường đã sớm gãy. Bộ cung tên này tuyệt đối không tầm thường như vẻ ngoài. Tay của thiếu nữ thanh tú cũng không hợp với vẻ ngoài của nàng. Ngón tay nàng đầy nốt chai. Chứng tỏ nàng là một cung thủ rất lợi hại và còn có thể làm nhiều việc một lúc!

Một trăm kim tệ hôm nay thật có lời!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 67: Thần Điện Quang Minh Nghi Ngờ Khắc Lôi Nhã

T

ên người là gì?” Khắc Lôi Nhã vỗ vỗ chỗ phía sau mình, ý bảo thiếu nữ ngồi lên.

“Tên muội là Kiều Sở Tâm.” Thiếu nữ lưu loát nhảy lên lưng Phong Báo, không hề sợ nó.

“A, tên ta là Khắc Lôi Nhã. Sau này ta sẽ là bà chủ của người, là lãnh đạo của người, là lão đại của người. Phải nghe lời ta, hiểu chưa?” Khắc Lôi Nhã lại bắt đầu tẩy não người ta một cách vô sỉ. Nàng hơi giật mình khi nghe họ của thiếu nữ đó. Lại là một dòng họ cổ xưa. Không biết đại lục này có liên hệ gì với phương Đông không nhỉ?

“Được. Vậy muội phải xưng hô với tỷ như thế nào?” Kiều Sở Tâm dứt khoát đồng ý. Trong cảm nhận của nàng, vị tỷ tỷ này chính là người tốt nhất ngoài mẹ của mình.

“Gọi Khắc Lôi Nhã là được rồi. Người phải tuyệt đối nghe lời ta. Dĩ nhiên ta sẽ không để người làm trái với ranh giới cuối cùng của mình.” Khắc Lôi Nhã bổ sung.

“Được, không thành vấn đề.” Kiều Sở Tâm vui vẻ đồng ý.

Khắc Lôi Nhã vỗ vỗ vào người Phong Báo, ý bảo nó chạy nhanh về nhà Táp Mễ Nhĩ. Nàng có chút mệt mỏi. Cả đêm không ngủ lại giảng co lâu như vậy, nên trở về nghỉ ngơi thôi.

Trở lại nhà Tạt Mễ Nhĩ, Khắc Lôi Nhã kéo Kiều Sở Tâm đến thư phòng của Tạt Mễ Nhĩ để Kiều Sở Tâm ký kết khế ước năm năm khổ cực. Nàng hài lòng cất khế ước, ngáp dài, muốn trở về ngủ.

“Người cầm tấm kim phiếu này đi. Trả trước cho người một năm tiền công. Nếu không đủ thì tìm ta. Ngày mai ta sẽ về nhà, lúc đó sẽ sắp xếp chỗ ở cho người.” Khắc Lôi Nhã vừa ngáp vừa cam kết. Nàng hoàn toàn không để ý đến một đồng ánh mắt đầy nghi ngờ ngoài cửa.

“VẬY, HẠ THIÊN, NGƯỜI LẠI ĐÂY.” Khắc Lôi Nhã nhìn Hạ Thiên đang ngó dáo dác ngoài cửa, ngoắc.

“Làm gì?” Hạ Thiên đầy bụng nghi ngờ, đi tới.

“Đây là Kiều Sở Tâm. Sau này sẽ là người của chúng ta. Người dẫn nàng đi mua ít quần áo và một số thứ mà nàng ấy thích. Người giới thiệu nàng với mọi người luôn. Ta muốn ngủ, mệt quá rồi. Ngày hôm nay nhiều chuyện xảy ra quá. Ta sẽ giải thích với các người sau. Ngày mai đi xem buổi đấu giá.” Khắc Lôi Nhã vừa ngáp dài vừa dặn dò.

Hạ Thiên giựt giựt khóe miệng. Chuyện này là sao? Cứ như vậy mà ném cho nàng à? Chẳng biết người Khắc Lôi Nhã mang về như thế nào nữa.

“Sở Tâm, người đi theo Hạ Thiên đi. Ta đi ngủ, mệt quá.” Khắc Lôi Nhã ngáp, muốn rời đi.

“Đưa tiền ta đi mua đồ chứ.” Hạ Thiên vội vàng mở miệng gọi Khắc Lôi Nhã lại.

“Người nhiều tiền như vậy, đưa một chút cho bạn mới của người thì chết à?” Khắc Lôi Nhã mất kiên nhẫn, khiển trách Hạ Thiên rồi ra cửa, đi qua mọi người, trở về phòng.

“Quý hạp hời. Đáng ghét!” Hạ Thiên chu môi mắng nhưng trong lòng nàng thấy rất ấm áp. Bạn, đúng vậy. Nàng vẫn luôn cô độc nhưng nay đã có bạn rồi. Đây đều là cảm giác ấm áp mà Khắc Lôi Nhã mang lại cho nàng.

“Khắc Lôi Nhã không keo kiệt đâu. Tỷ ấy cho ta một trăm kim tệ một năm, còn bao ăn, bao ở, bao mặc đấy.” Kiều Sở Tâm đã bị Khắc Lôi Nhã độc hại nên vội vàng giải thích cho nàng.

“Cái gì?” vừa nghe mọi người liền thấy hứng thú, chen nhau vào hỏi xem đã có chuyện gì.

Khi Kiều Sở Tâm đem đầu đuôi gốc ngọn kể chuyện nàng và Khắc Lôi Nhã gặp nhau cùng với kế ước giữa hai người nói xong thì mọi người nhìn nhau. Bọn họ thầm mắng trong lòng rằng Khắc Lôi Nhã quả là vô sỉ. Nàng tuyệt đối không tốt bụng mà giúp một người như vậy. Lại còn trả thù lao thấp như thế. Mặc dù thù lao này đã cao hơn bình thường nhưng đối với Khắc Lôi Nhã mà nói thì chỉ là chín con trâu chỉ mất một sợi lông (hạt cát trong sa mạc) mà thôi. Không biết người gian trá kia có ý định gì nữa.

Mặc dù mọi người nghĩ vậy nhưng không thể hiện ra. Ai mà không biết thủ đoạn của Khắc Lôi Nhã cơ chứ. Nếu nàng bắt được xương sườn mềm của người ta thì sẽ đánh đến chết, không khiến người ta thương thổ hạ tả thì tuyệt đối không bỏ qua.

“Ta giới thiệu mọi người cho người. Sau này người chính là bạn của chúng ta.” Hạ Thiên mỉm cười, bắt đầu giới thiệu mọi người với nhau. Trong lòng nàng bổ sung một câu người về sau cũng bị Khắc Lôi Nhã nô dịch giống ta rồi....

Khắc Lôi Nhã vừa đi tới cửa thì hắt hơi thật to một cái. Nàng sờ sờ lỗ mũi. Chẳng lẽ mình bị cảm?

Thần điện Quang Minh ở đế đô. Trong thư phòng của Giáo Hoàng.

Mặt Giáo Hoàng đầy nặng nề khi nhìn Liễu Tuyết Tình, nghe nàng bẩm báo. Liễu Tuyết Tình tìm được Giáo Hoàng trong thư phòng thì liền bày bọc ma pháp khiến cho hắn nghi ngờ. Nghe Liễu Tuyết Tình bẩm báo xong thì hắn mới hiểu được tại sao nàng lại cẩn thận như vậy.

“Người xác định là không nhìn lầm?” Giáo Hoàng hỏi đầy nghiêm túc. Đối phương là đồ đệ của đại sư Khắc Lý Phu, là người nhà Hi Nhĩ, lại là ngôi sao mới của đế đô. Cho dù là như thế thì làm sao có năng lực mà sai bảo một con rồng lớn ba đầu đầy kiêu ngạo!

“Giáo Hoàng đại nhân, ta bảo đảm mình không nhìn lầm. Viên cầu thịt đầy lông lá Khắc Lô Nhã hôm nay chính là con vật nhỏ trên lưng con rồng đen ngày đó. Ta cũng biết là không thể tưởng tượng nổi. Với thực lực của Khắc Lô Nhã bây giờ, tuyệt đối không thể cho gọi một con rồng, càng không nói đến chuyện ra lệnh cho con rồng đó làm chuyện vô sỉ như vậy. Nhưng ta thề là vật nhỏ trong lòng nàng hôm nay chính là con vật ngồi chồm hổm trên lưng con rồng đen đêm đó.” Liễu Tuyết Tình cau mày, nói đầy nghiêm túc.

Giáo Hoàng trầm mặc, sắc mặt âm tình bất định. Liễu Tuyết Tình có thể trở thành Thánh nữ không chỉ bởi vì phong cách tao nhã bề ngoài. Không thể khinh thường thực lực của nàng. Không có chuyện hoa mắt ở đây, bởi vì nàng có sức quan sát rất nhạy bén và lực chiến đấu rất cường đại.

Nếu Liễu Tuyết Tình không nhìn lầm, thì đúng là tiểu cô nương nhà Hi Nhĩ có thể cho gọi một con rồng rồi ra lệnh cho nó sao? Hắn thấy tận mắt con rồng ngày đó, tuyệt đối là thật, không phải ảo giác. Còn có cảm giác cái đầu rồng ghé tởm kia phun nước miếng rất chân thực nữa. Không thể nhầm được.

Nếu quả thật có liên quan tới Khắc Lô Nhã thì chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn. Không thể dễ dàng mà thả nàng như vậy! Dám trộm vật Nữ Thần ban! Hừ! Mặc kệ là ai thì đều phải chịu trừng phạt.

“Ta đã biết. Trước hết hãy giữ bí mật chuyện này. Ta giao cho người điều tra rõ ràng mọi việc. Người quen biết nàng ta, sẽ thuận tiện cho việc điều tra. Nếu thật là nàng lấy trộm vật Nữ Thần ban, nhất định chúng ta phải phạt nàng. Cho dù là Hoàng đế bề hạ cũng không thể che chở cho nàng!” Giáo Hoàng âm trầm nói khiến cho Liễu Tuyết Tình vui mừng trong lòng.

Liễu Tuyết Tình đè nén sự kích động đến muốn cười thành tiếng, trịnh trọng nói với Giáo Hoàng: “Giáo Hoàng đại nhân, ngài yên tâm. Ta nhất định sẽ dùng toàn lực truy xét việc này để làm sáng tỏ mọi chuyện.”

“Ừ, đi đi.” Giáo Hoàng đại nhân gật đầu.

Liễu Tuyết Tình rời đi không lâu thì cửa vang lên tiếng gõ nhẹ.

“Vào đi.” Giáo Hoàng nhận ra tiếng bước chân đó là của ai. Đó là Chiêm Tinh Sư giỏi nhất của thần điện Quang Minh – Âu Lai Nhã (Đây là lời tác giả: “Được rồi, ta thừa nhận là ta buồn nôn. Nhân hiệu L’Oréal của Paris – mọi người nên có) Oh yeah! ~> bà tác giả này ta không còn gì để nói =)))

Âu Lai Nhã có đôi mắt quý dị và mái tóc xanh chói mắt. Nàng khe khẽ đẩy cửa, không thừa lời mà chỉ hờ hững nói: “Người Nữ Thần muốn tìm đang ở đế đô. Hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời sáng nay chính là do người đó gây nên.”

“Cái gì?!” Giáo Hoàng đứng bật dậy. Thánh tử Lãnh Lăng Vân đi Vưu Ô Tát Lợi nhưng không tìm được đầu mối nào. Vậy mà người đó lại ở đế đô!

“Thánh tử và Thánh nữ đều có mặt lúc xảy ra hiện tượng kỳ lạ. Hỏi họ một chút là có thể có đáp án.” Giọng nói của Âu Lai Nhã vô cùng trống rỗng, không có bất kỳ tình cảm nào.

“Được. Người vất vả rồi.” Giáo Hoàng rất khách khí với Âu Lai Nhã. Vì nàng là đại diện cho ánh mắt và là người phát ngôn của Nữ Thần, vẫn luôn

truyền đạt ý chỉ của Nữ Thần.

“VẬY ta đi đây.” Âu Lai Nhã cũng không nhiều lời, chậm rãi lui xuống.

Giáo Hoàng thở phào nhẹ nhõm. Chuyện tìm người Nữ Thần muốn vẫn không có bất kỳ tiến triển nào, mất rất nhiều thời gian. Hẳn sợ Nữ Thần sẽ mất kiên nhẫn mà trách cứ hẳn làm việc bất lực. Rốt cuộc thì hiện tại đã có manh mối, không thể không thở phào nhẹ nhõm được.

Lãnh Lăng Vân xuất hiện rất nhanh ở thư phòng.

“Giáo Hoàng đại nhân, ngài tìm ta à?” Lãnh Lăng Vân không kiêu ngạo không tự ti mở miệng.

Giáo Hoàng nhìn hẳn, cảm khái trong lòng. Nam tử xuất sắc rực rỡ này không phải hoàn toàn trung thành với Nữ Thần mà ra sức làm việc vì thần điện Quang Minh. Hẳn vì muội muội duy nhất của mình mới làm như thế.

“Ừ.” Giáo Hoàng đại nhân không suy nghĩ chuyện đó nữa. Hẳn đứng lên, từ từ tới gần Lãnh Lăng Vân, nói: “Lăng Vân, ta vẫn coi người như con của ta. Ta nhìn người gia nhập thần điện Quang Minh, nhìn người từng bước từng bước có được thành tích ngày hôm nay. Ta hy vọng người không phụ lòng kỳ vọng của ta.”

“Lăng Vân nhớ, cũng sẽ không phụ lòng kỳ vọng của Giáo Hoàng đại nhân.” Âm điệu của Lãnh Lăng Vân vẫn như cũ, không có chút thay đổi nào.

Giáo Hoàng khẽ thở dài trong lòng. Quả nhiên đứa nhỏ này vẫn chưa mở lòng với người khác.

“Người có thể kể lại chi tiết lúc sáng nay khi xảy ra hiện tượng kỳ lạ không? Có những người nào ở đó?” Giáo Hoàng hỏi tới vấn đề chính.

“Sáng nay ta sắp vào đến thành thì liền nhìn thấy mây đen giăng đầy trên bầu trời. Sấm chớp vang dội...” Lãnh Lăng Vân nói chi tiết toàn bộ mọi chuyện, kể cả chuyện Khắc Lôi Nhã suýt chút nữa bị giết nhưng những gai đất đột nhiên lại chuyển hướng.

“Người nói Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã cũng ở đó?” Giáo Hoàng khẽ cau mày, thầm than trong lòng. Tại sao thiếu nữ đó lại dính dáng đến chuyện này? Chỉ là tình cờ thôi sao?

“Vâng.” Lãnh Lăng Vân nhìn sắc mặt khẽ thay đổi của Giáo Hoàng, muốn mở miệng hỏi có chuyện gì nhưng lại nhịn xuống.

“Không có việc gì nữa. Người lui xuống đi. Đi thăm dò một chút xem tại sao lại xảy ra hiện tượng kỳ lạ này.” Giáo Hoàng dặn dò, chân mày không hề giãn ra.

“Vâng.” Lãnh Lăng Vân lui ra, để lại một mình Giáo Hoàng suy nghĩ trong thư phòng.

Nhà Tọa Mễ Nhĩ.

Khắc Lôi Nhã tỉnh lại thì đã tối. Hạ Thiên gõ cửa gọi nàng dậy ăn tối. Thiếu nữ thanh tú Kiều Sở Tâm vẫn giữ nụ cười ngại ngùng trên mặt. Nàng hòa nhập rất tốt với mọi người. Thấy Hạ Thiên và Khắc Lôi Nhã vào liền lập tức đứng dậy đón.

“Khắc Lôi Nhã, hôm nay Hạ Thiên tỷ tỷ mua cho muội rất nhiều đồ.” Kiều Sở Tâm nói đầy vui mừng.

Khắc Lôi Nhã thấy mặt Kiều Sở Tâm đã rạng rỡ hẳn lên. Người nhờ vào ăn mặc, Phật nhờ vào kim trang, đó là đạo lý đúng đắn. Kiều Sở Tâm lúc này đẹp đến rung động lòng người. Nàng mặc quần áo màu hồng phấn vừa khít, cung tên giản dị trên lưng và một cái mũ mới tinh rất đẹp.

“Ăn cơm mà đeo cung tên làm gì?” Khắc Lôì Nhã ngồi xuống, nhàn nhạt nói.

“Mẹ ta đã nói cung tên ở đâu thì người ở đó.” Kiều Sở Tâm trả lời đầy nghiêm túc.

Khắc Lôì Nhã khẽ gật đầu, là quân nhân, nàng hiểu tôn chỉ này.

Mọi người dùng cơm xong, Hạ Thiên liền đề nghị đi dạo chợ đêm phồn hoa nhất của đế đô.

Khắc Lôì Nhã thấy Kiều Sở Tâm mặt đầy chờ mong liền gật đầu đồng ý. Kiều Sở Tâm và Hạ Thiên hoan hô vang trời.

Họ không biết được rằng đi dạo chợ đêm lần này đã đem đến kỳ ngộ cho mình.

Canh thứ hai

Đế đô vào đêm, trăm hoa đua nở.

Đèn treo đầy đường trong khu náo nhiệt, chiếu sáng đường phố.

Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm đi phía trước đầy hưng phấn. Hai người nhìn cái này một chút, sờ cái kia một chút. Tần Diêm và Hắc Long Bản im lặng theo sau Khắc Lôì Nhã. Thật đáng thương cho Ngõa Nhĩ Đa phải ở lại nhà Tật Mễ Nhĩ. Hơi thở hắc ám trên người hắn không cẩn thận sẽ bị người khác phát hiện, không thể tùy tiện xuất hiện ở khu náo nhiệt này được.

“Khắc Lôì Nhã, mua cho ta cái này đi.” Hạ Thiên chỉ vào đồ trang sức được bày ven đường, nói.

“Hai người các người thích cái gì thì lấy.” Khắc Lôì Nhã thuận miệng đáp. Nàng không có hứng thú gì với đồ trang sức của thiếu nữ.

Hạ Thiên vui mừng chọn đồ với Kiều Sở Tâm. Hai nàng thích cái gì thì lấy cái đó, sau đó Khắc Lôi Nhã trả tiền.

Đường phố náo nhiệt khiến hai mắt của Kiều Sở Tâm mở thật to. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy sự phồn hoa vào ban đêm như thế.

Có một ánh mắt rơi trên người Khắc Lôi Nhã trong đám người.

“Đại ca, là thiếu nữ kia.” Người vừa nói chính là nữ tử thần bí tóc vàng, mắt màu xanh dương.

“Thật đúng là không chỗ nào không gặp.” nam tử tóc vàng, mắt màu xanh dương cười nhẹ. Hắn bỗng thay đổi sắc mặt vì vừa cảm nhận rõ ràng là khí cụ bằng đồng đang rung lên! Điều này nói rõ rằng viên ngọc quý vốn là một thể với khí cụ bằng đồng đang ở gần. Hai thứ đó có thể cảm nhận được nhau.

“Sao vậy đại ca?” nữ tử khẽ cau mày, nhỏ giọng hỏi. Nàng phát hiện ra phản ứng bất thường của nam tử kia.

“Bảo Châu Thương Lan ở gần đây!” nam tử hạ thấp giọng, nói cực kỳ chắc chắn.

“Gì cơ?” nữ tử tóc vàng kinh ngạc, nhỏ giọng hô, “Ở gần đây? Đại ca, huynh chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn. Thương Lan đang rung lên. Nó cảm nhận được Bảo Châu Thương Lan đang ở gần.” sắc mặt nam tử tóc vàng đầy lo lắng. Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh. Làm cách nào tìm được Bảo Châu Thương Lan trong đám đông nhốn nha nhốn nháo này đây?

Ngay lúc đó, sắc mặt hắn lại thay đổi. Hắn thấy một thiếu nữ móc ra một viên ngọc tầm thường. Viên ngọc này đang rung lên!

“Khắc Lôi Nhã, thật kỳ lạ. Viên ngọc này như bị trúng gió vậy, cứ rung mãi.” Hạ Thiên không hiểu chuyện gì, móc viên ngọc đang rung lên không ngừng trong túi tiền ra, đưa tới trước mặt Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã nhận lấy viên ngọc, nghi ngờ mà nhìn viên ngọc tầm thường trong tay. Sao nó lại rung lên vô duyên vô cớ như vậy? Hình như nó cảm nhận được cái gì đó.

Chợt Khắc Lôi Nhã cảm thấy có hai ánh mắt nóng rực rơi trên người mình. Nàng quay đầu lại thì thấy có một nam một nữ với khuôn mặt tương tự nhau đang nhìn nàng bằng ánh mắt sáng rực. Chính xác hơn là nhìn viên ngọc trong tay nàng bằng ánh mắt nóng rực! Mà Khắc Lôi Nhã có cảm giác mình từng gặp nữ tử kia. Đôi mắt đó.... Nàng nhớ ra đó là sát thủ có thể giết mình nhưng không ra tay, cũng là nữ nhân nàng gặp lúc trộm vật Nữ Thần ban.

Họ có liên quan đến viên ngọc quý này sao? Khắc Lôi Nhã thu hồi ánh mắt, nhìn viên ngọc quý trong tay, nhớ lại ánh mắt nóng rực của hai người đó. Nàng dường như đã hiểu ra được chuyện gì đó.

Sợ là viên ngọc này không hề đơn giản.

“Khắc Lôi Nhã?” Hạ Thiên đầy nghi ngờ mà gọi Khắc Lôi Nhã.

“À, không có gì. Ta sẽ giữ viên ngọc này để nghiên cứu một chút. Người thích gì thì cứ mua đi.” Khắc Lôi Nhã rút trong túi tiền ra mấy tờ kim phiếu, đưa cho Hạ Thiên.

Hạ Thiên hớn hờ cầm lấy, kéo Kiều Sở Tâm đi mua đồ. Hắc Long Bản chen vào, đi sau hai nàng.

“Tiểu thư, có chuyện gì sao?” người nhạỵ bén hơn Khắc Lôi Nhã – Tần Diêm cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

“Ha ha, viên ngọc này không hề đơn giản.” Khắc Lôi Nhã thưởng thức viên ngọc trong tay. Nàng chợt làm bộ thiếu chút nữa thì đánh rơi nó. Nàng liếc nhìn thì thấy mặt của hai người tóc vàng, mắt màu xanh dương thì thấy sắc mặt họ đầy hoảng sợ.

“Không đơn giản?” Tần Diêm nhìn viên ngọc trong tay Khắc Lôi Nhã. Thật sự không thể nhìn ra được nó có điểm gì đặc biệt.

“Người sẽ biết ngay thôi.” Khắc Lôi Nhã nhìn thanh niên đang đến gần nàng từ trong đám người, khoe miệng hiện ra một nụ cười giảo hoạt.

“Buổi tối tốt lành, tiểu thư xinh đẹp.” Nam tử tóc vàng đến gần Khắc Lôi Nhã, chào hỏi nàng đầy nho nhã lễ độ.

“Buổi tối tốt lành.” Khắc Lôi Nhã cười ha hả, không chút để ý mà trả lời.

“Ta xin mạo muội hỏi tiểu thư một chút. Nàng có thể bỏ thứ yêu thích là viên ngọc trong tay để nhường lại cho ta không? Bao nhiêu tiền ta cũng đồng ý mua.” Nam tử có chút gấp gáp, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Viên ngọc này?” Khắc Lôi Nhã vuốt ve, lạnh nhạt nói, “Ánh mắt của hai vị thật tốt. Viên ngọc này là bảo vật vô giá, có một không hai trên thế giới này. Bỏ thứ yêu thích à? Chuyện này... Chuyện này khó mà nói được. Nơi này cũng không phải là chỗ tốt để nói chuyện.”

Sắc mặt của nữ tử tóc vàng bên cạnh trầm xuống, trợn mắt nhìn Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã quay đầu nhìn nữ tử, cười hì hì, không nói chuyện.

“Được. Vậy tiểu thư muốn đến nơi nào?” ánh mắt của nam tử vẫn không rời khỏi viên ngọc trong tay Khắc Lôi Nhã.

“Nói lâu như vậy mà ta vẫn không biết tên tuổi và lai lịch của hai vị đây.” Khắc Lôi Nhã chậm rãi nói.

Nữ tử tóc vàng muốn phát tác nhưng bị nam tử tóc vàng nháy mắt chặn lại. Khắc Lô Nhã đều để trong mắt chuyện này.

“Ta tên là Lý Minh Ngữ, đây là muội muội của ta – Lý Nguyệt Văn.” Nam tử tóc vàng giới thiệu.

“Ta tên là Khắc Lô Nhã. Rất vui khi gặp hai vị.” Khắc Lô Nhã nhìn Lý Nguyệt Văn bên cạnh đang nhìn mình bằng ánh mắt sắc bén, cười thầm trong lòng. Sợ là nữ tử này hận không thể cướp viên ngọc trong tay mình.

Khoan đã...! Họ Lý? Lý Minh Ngữ? Khắc Lô Nhã cau mày, trong đầu nhanh chóng tìm kiếm thông tin về cái họ này và tên người này. Khi nhớ ra thì sắc mặt nàng hơi thay đổi. Không ngờ người của gia tộc Lý thị lại xuất hiện ở đây! Đây là một trong bốn gia tộc lớn của Lạp Cách Tạt. Phong Dật Hiên và Thủy Văn Mặc – Phong gia và Thủy gia chính là hai trong số đó. Hai người trước mắt là người của gia tộc Lý thị. Mấy năm trước gia tộc Lý thị có chiều hướng sa sút. Gần đây có người dốc lòng muốn chấn hưng Lý gia. Lý Minh Ngữ chính là người dẫn dắt bọn họ!

Thật không nghĩ tới nhờ một viên ngọc tầm thường mà lại có thể gặp được người như vậy. Bản lĩnh của nữ tử tóc vàng Khắc Lô Nhã đã được lĩnh giáo. Vậy thì thực lực của ca ca nữ tử kia càng phải nói.

“Đi thôi. Tìm chỗ nào đó nói chuyện.” Đáy mắt Khắc Lô Nhã thoáng qua tia sáng, nở nụ cười rực rỡ. Người hiểu Khắc Lô Nhã đều biết là nàng lại muốn tính kế người khác.

Khắc Lô Nhã gọi đám người Hạ Thiên lại, dẫn hai huynh muội Lý thị về nhà Tạt Mễ Nhĩ.

Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười như gió xuân, pha trà cho mọi người. Khắc Lô Nhã làm như không thấy ánh mắt như muốn giết người của Tạt Mễ Nhĩ. Khắc Lô Nhã biết hẳn đang mắng nàng: Nha đầu ngu xuẩn đáng chết kia, người coi đây là đâu? Dám dẫn nhiều người như vậy về nhà ta.

“Ngôi sao mới của gia tộc Lý thị, nói đi. Người muốn viên ngọc này làm gì?” Khắc Lôi Nhã ưu nhã nâng tách trà, mỉm cười, hờ hững nói.

Sắc mặt Lý Minh Ngữ và Lý Nguyệt Văn thay đổi. Khắc Lôi Nhã nói luôn: “Yên tâm, mọi người ở đây đều là người đáng tin. Nếu ta muốn gây bất lợi với các người thì sẽ không dẫn các người về. Hơn nữa ta đã hai lần gặp mặt Lý tiểu thư.”

“Người phát hiện ra lúc nào vậy?” Lý Nguyệt Văn sa sầm mặt.

“Ánh mắt của người rất đặc biệt. Hung hãn mà xinh đẹp.” câu trả lời của Khắc Lôi Nhã khiến Lý Nguyệt Văn sửng sốt. Đây là lần đầu tiên có người nhận xét ánh mắt của nàng như thế. Cảm giác thật không tệ.

Lý Minh Ngữ nhìn căn phòng đầy người, hơi run rẩy. Những người này không có hứng thú với chuyện của bọn họ. Hai thiếu nữ xúm lại nhìn đồ trang sức bày đầy trên khay, nhỏ giọng thảo luận, trong giọng nói tràn đầy vui sướng. Nam tử mặc đồ đen ngáp dài, nhàm chán tựa vào ghế salon nhìn hành động của hai thiếu nữ kia. Người thanh niên có vẻ như là kỹ sư cúi đầu đứng một bên. Chỉ có một người bình thường duy nhất là mỹ nam tử tóc vàng đang ăn bánh ngọt trên bàn. Chỉ có một mình Khắc Lôi Nhã nghiêm túc nói chuyện với bọn họ!

“Cần gấp viên ngọc trong tay ta như vậy chắc là có liên quan đến việc muốn chấn hưng gia tộc Lý thị? Người lãnh đạo mới – Lý Minh Ngữ chắc sẽ không nhàm chán mà nhàn nhã du sơn ngoạn thủy, mua châu báu ở những quốc gia khác nhỉ?” Khắc Lôi Nhã vuốt ve viên ngọc trên tay. Ánh mắt của hai huynh muội Lý thị không rời khỏi nó. Thương Lan trong túi Lý Minh Ngữ càng rung mạnh hơn.

“Được. Ta sẽ nói cho người biết mọi chuyện.” Lý Minh Ngữ suy nghĩ một chút, trả lời đầy nghiêm túc.

“Đại ca!” Lý Nguyệt Văn nóng lòng, ngăn cản ca ca mình.

“Không sao đâu. Nàng là...” Lý Minh Ngữ không nói tiếp. Lý Nguyệt Văn nhìn ánh mắt Lý Minh Ngữ, khẽ thở dài, sau đó gật đầu, không nói thêm gì nữa.

“Ta muốn ba người chúng ta nói chuyện riêng.” Lý Minh Ngữ yêu cầu.

“Không thành vấn đề. Thầy, cho ta mượn thư phòng một chút nhé.” Khắc Lôê Nhã đứng dậy, nói với Táp Mễ Nhĩ đang ăn bánh ngọt, sau đó dẫn hai người đến thư phòng.

Táp Mễ Nhĩ bóp nát bánh ngọt trong tay, ngẩng đầu, cười tươi như hoa: “Được, không có vấn đề gì.”

Tần Diêm theo sau, canh ngoài thư phòng.

Khắc Lôê Nhã bày bọc ma pháp trong thư phòng, ngồi xuống. Hai huynh muội Lý thị cũng ngồi xuống. Ánh mắt hai người không rời khỏi viên ngọc quý trong tay Khắc Lôê Nhã.

“Bảo Châu trong tay người có liên quan đến việc chấn hưng gia tộc Lý thị!” lời nói của Lý Minh Ngữ khiến Khắc Lôê Nhã giật mình.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 68: Hắc Linh Bản Gây Họa

B

ảo Châu trong tay người có liên quan đến việc chấn hưng gia tộc Lý thị!” lời nói của Lý Minh Ngữ khiến Khắc Lôi Nhã giật mình.

“Nói thật với người, viên ngọc quý trong tay người tên là Bảo Châu Thương Lan, vốn là một thể với Thương Lan của ta.” Lý Minh Ngữ lấy ra một khí cụ bằng đồng, đặt trước mặt Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã thấy khí cụ đó chạm rỗng ở bên trong. Vị trí này có cùng kích cỡ với viên ngọc quý trong tay nàng.

“Cho nên?” Khắc Lôi Nhã nhìn Thương Lan trong tay Lý Minh Ngữ, hỏi.

“Thương Lan chỉ dẫn dắt chìa khóa. Khi Bảo Châu Thương Lan kết hợp với Thương Lan thì sẽ chỉ rõ nơi có bảo vật. Tìm được bảo vật cũng là lúc chúng ta chấn hưng được gia tộc Lý thị.” Lý Minh Ngữ chậm rãi nói ra mục đích của mình.

“Bảo vật là gì mà có thể chấn hưng được một gia tộc?” Khắc Lôi Nhã nghi ngờ.

“Là một thanh thần khí, một thanh kiếm – kiếm Thương Lan. Đời trước của Lý thị không biết đã tốn bao nhiêu tinh thần và thể lực, trải qua rất nhiều lần chế tạo mới tạo ra được thanh kiếm này. Vào lúc huy hoàng nhất của gia tộc Lý thị đã sai người giấu bảo kiếm đi. Họ muốn đời sau của mình không dựa vào lực lượng này vẫn có thể phát triển. Nhưng hiện nay gia tộc Lý thị càng ngày càng sa sút. Chúng ta cần thanh thần khí này.” Lý Minh Ngữ nói rất chi tiết nhưng lại khiến Khắc Lôi Nhã nghi ngờ.

“Người nói cho ta biết nhiều như vậy, không sợ ta cướp đoạt Thương Lan, tự đi tìm bảo vật sao?” Khắc Lôi Nhã nói.

“Người không có năng lực đó. Ta có thể lấy mạng người ngay lập tức.” Lý Nguyệt Văn bên cạnh mở miệng, nói đầy khinh thường.

“Vậy thì các người cũng đừng nghĩ có thể an toàn rời khỏi đây. Càng đừng nghĩ đến chuyện đi tìm thần khí để chấn hưng gia tộc.” Khắc Lôi Nhã hời hợt đáp trả.

Lý Nguyệt Văn nhìn chăm chăm khuôn mặt không sao cả của Khắc Lôi Nhã, hận ngứa cả mắt. Tiểu nha đầu này không đáng yêu chút nào!

“Người tìm được cũng không thể sử dụng được. Người rút được kiếm Thương Lan lên phải có huyết thống Lý gia. Phải được kiếm Thương Lan đồng ý mới có thể rút nó ra được. Phải có ý chí kiên cường, can đảm, quyết tâm và có ràng buộc với Lý thị mới có thể rút kiếm Thương Lan ra và sử dụng nó.” Lý Minh Ngữ không hề hoang mang mà nói.

Vừa nghe, Khắc Lôi Nhã liền cảm thấy hứng thú: “Thần khí đều có linh tính như vậy sao? Có thể tự chọn chủ nhân cho mình?”

“Là thần khí thì dĩ nhiên có chỗ phi phạm.” Lý Minh Ngữ giải thích.

“Có thể đưa Bảo Châu Thương Lan cho người. Nhưng ta có một điều kiện.” Khắc Lôi Nhã vuốt viên ngọc trong tay, chậm rãi nói.

“Điều kiện gì?” Lý Minh Ngữ hỏi ngay lập tức.

“Ta muốn đi cùng các người. Ta muốn xem thần khí rốt cuộc là như thế nào, thuận tiện rèn luyện mình.” Khắc Lôi Nhã nhìn viên ngọc quý trong tay, trầm giọng.

“Rèn luyện mình? Quả thật người bây giờ yếu như con gà con.” Lý Nguyệt Văn chế giễu.

“Ta sẽ mạnh mẽ hơn.” Khắc Lôì Nhã ngẩng đầu, nhìn chăm chăm Lý Nguyệt Văn đang cười cợt, nói rất nghiêm túc.

Nụ cười trên mặt Lý Nguyệt Văn cứng đờ. Nàng hoàn toàn mất hồn trong ánh mắt kiên định của Khắc Lôì Nhã.

“Nhưng phải đợi mười ngày.” Khắc Lôì Nhã cất viên ngọc quý, hờ hững nói.

“Tại sao?” Lý Nguyệt Văn cau mày, không vui mà hỏi.

“Mười ngày nữa là sinh nhật ta. Sinh nhật lần đầu tiên. Mặc dù không thích nhưng gia gia đã mời rất nhiều người đến dự tiệc. Ta không thể ném mọi người lại được.” Khắc Lôì Nhã nhẹ nhàng nói. Trong giọng nói tràn ngập bất đắc dĩ.

Lý Minh Ngữ và Lý Nguyệt Văn liếc nhìn nhau. Họ đều nhận ra được tia phức tạp trong mắt đối phương.

“Được. Ta sẽ chờ mười ngày. Hy vọng người tuân thủ lời hứa của mình.” Lý Minh Ngữ đứng dậy, nói đầy dứt khoát, “Mười ngày sau chúng ta chờ người ở khách sạn lớn nhất ở cửa đông.”

“Được.” Khắc Lôì Nhã gật đầu, đứng dậy, “Ta tiễn người ra cửa.”

Sau khi tiễn hai huynh muội Lý thị, trở lại đại sảnh thì Khắc Lôì Nhã thấy Hạ Thiên và Kiều Sở tâm còn đang nhìn những đồ trang sức kia. Nàng lộ ra nụ cười thản nhiên.

Lý Minh Ngữ và Lý Nguyệt Văn đi trên đường phố đế đô. Hai người đều im lặng. Hình như đang tự hỏi mình gì đó.

“Đại ca, tiểu nha đầu này không đáng yêu chút nào.” Một lúc lâu sau Lý Nguyệt Văn mới lên tiếng.

“Nhưng không phải muội cũng rất thích nàng, rất tin nàng sao?” Lý Minh Ngữ nói một câu trúng tim đen của Lý Nguyệt Văn.

“Hừ!” Lý Nguyệt Văn ngoảnh đầu sang một bên, không nói gì.

“Nàng rất giống người kia.” Ánh mắt Lý Minh Ngữ buồn rầu, nhẹ nhàng nói.

“Giống ở đâu? Nha đầu hung dữ không đáng yêu này giống Duệ di dịu dàng kiên cường của chúng ta chỗ nào?” Lý Nguyệt Văn khó chịu phản bác.

“Ánh mắt của các nàng đều rất kiên định.” Lý Minh Ngữ nhẹ nhàng nói một câu khiến Lý Nguyệt Văn im lặng. Trong đầu Lý Nguyệt Văn nhớ lại ánh mắt kiên định của Khắc Lôi Nhã khi nói câu ta sẽ mạnh mẽ hơn.

“Vậy chúng ta sẽ chờ mười ngày?” Lý Nguyệt Văn hỏi.

“Ừ, cho nàng đi cùng để rèn luyện mình cũng tốt. Ta cũng muốn xem đứa nhỏ của Duệ di là người như thế nào.” Lý Minh Ngữ cười nhạt một tiếng.

“Hừ!” Lý Nguyệt Văn hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, lập tức đi lên phía trước.

Lý Minh Ngữ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, theo sau. Hẳn quá hiểu tính tình của muội muội mình rồi, luôn là miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo, nói năng chua ngoa nhưng tâm tính hiền lành.

Hôm sau, mới sáng sớm Khắc Lôi Nhã đã cười Phong Báo đến Công Hội Ma Pháp tìm Khắc Lý Phu. Vì Ngõa Nhĩ Đa là Pháp Sư Hắc Ám nên nếu không giấu kín hơi thở của hắn thì sẽ không thể xuất hiện một cách quang minh chính đại được. Huống hồ hắn còn là người bị thần điện Quang Minh

truy nã. Mấy ngày nay hăn đều đóng cửa làm tổ trong phòng, nói cho oai là đóng cửa tu luyện để khôi phục lại trình độ trước kia.

Lúc Khắc Lôi Nhã dừng trước cửa Công Hội Ma Pháp thì Tần Diêm cũng vừa tới. Không biết tên này di chuyển bằng gì nữa. Nàng có thể khẳng định là hăn vẫn canh cánh trong lòng chuyện mình vắng mặt vào buổi sáng nàng gặp nạn. Hiện tại hăn lại càng bảo vệ nàng một tấc không rời.

Khắc Lôi Nhã quen đường quen nẻo đi thẳng tới trước cửa phòng thí nghiệm của Khắc Lý Phu. Nàng nghe thấy một tiếng kêu kỳ quái phát ra từ bên trong.

“Sư phụ?” Khắc Lôi Nhã kinh hãi, không gõ cửa mà trực tiếp xông vào. Trong phòng dày đặc khói, Khắc Lý Phu đang huơ tay múa chân xua bớt khói đi.

“A, Khắc Lôi Nhã, con đến rồi hả?” Khắc Lý Phu xua tan hết đám khói dày đặc, cười híp mắt hỏi Lôi Nhã.

“Sư phụ, người đang làm gì vậy?” Khắc Lôi Nhã kinh ngạc nhìn căn phòng bừa bãi, hỏi.

“Cái này là lão già Lao Nhĩ nhờ ta làm. Cái gì mà Tiểu Thủy Tinh (quả cầu nước nhỏ) cảm nhận hơi thở hắc ám.” Khắc Lý Phu lắc đầu đầy phiền não, “Làm cả ngày mà chỉ ra Tiểu Thủy Tinh giấu kín hơi thở hắc ám chứ không thể cảm nhận được nó.” Khắc Lý Phu chỉ đồng hồ hỗn độn, nói đầy ngượng ngùng.

“Tiểu Thủy Tinh giấu kín hơi thở hắc ám?” vừa nghe, Khắc Lôi Nhã liền vui vẻ. Thật là trùng hợp.

“Đúng vậy. Vật này tốt lắm đó. Nhưng không cảm nhận được hơi thở hắc ám.” Khắc Lý Phu phiền não kéo tóc của mình. Chẳng biết tên Lao Nhĩ đó muốn làm gì nữa. Hăn chỉ nói là Thế Lực Hắc Ám đang chậm rãi ăn mòn

nội bộ quyền quý mà không nói rõ ràng là có chuyện gì cả. Còn nhờ mình làm thứ đồ khó như thế này nữa. Chẳng lẽ chỉ nhờ vậy mà có thể tra được mọi chuyện sao?

“A, sư phụ, vậy người định làm gì với thứ này?” Khắc Lôi Nhã nhìn một đồng thủy tinh nhỏ trong suốt trên bàn, hỏi.

“Đều là thứ vô dụng. Con thích thì cứ cầm lấy làm đồ trang trí cũng được.” Khắc Lý Phu nghiêng đầu nhìn những đồ dùng vừa mới tạo ra. Hắn đang suy nghĩ xem rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào.

“Được. Sư phụ, cảm ơn người. Con đi đây.” Khắc Lôi Nhã không chút khách khí mà thu toàn bộ những quả cầu thủy tinh lại, nghênh ngang rời đi.

“Khắc Lôi Nhã, con tìm ta có chuyện gì không?” Khắc Lôi Nhã đi tới cửa thì Khắc Lý Phu mới nhớ ra, hỏi.

“Không có gì. Chỉ là đến thăm sư phụ để dặn dò người chú ý nghỉ ngơi, giữ gìn sức khỏe.” Khắc Lôi Nhã ném cho Khắc Lý Phu một nụ cười rục rỏ, bước khỏi cửa rồi khép cửa lại.

Khắc Lý Phu gật đầu đầy vui mừng. Trong lòng hắn rất ngọt ngào. Khắc Lôi Nhã đã biết đau lòng cho sư phụ này của nàng rồi.

Khắc Lôi Nhã trở lại nhà Tạp Mễ Nhĩ, gõ cửa phòng Ngõa Nhĩ Đa.

Khuôn mặt thanh tú của Ngõa Nhĩ Đa lộ ra. Hắn thấy Khắc Lôi Nhã thì hỏi đầy nghi ngờ: “Khắc Lôi Nhã, mới sáng sớm mà đã tìm ta có chuyện gì à?”

“Cái này có thể giấu kín hơi thở hắc ám trên người người không?” Khắc Lôi Nhã móc ra một túi Tiểu Thủy Tinh đưa cho Ngõa Nhĩ Đa.

Ngõa Nhĩ Đa nhận lấy. Vừa nhìn hắn liền trợn to mắt, không thể tin, ngẩng đầu nhìn Khắc Lôi Nhã, hỏi: “Đây chính là thủy tinh giấu kín hoàn mỹ

nhất! Người kiếm được ở đâu mà nhiều như vậy? Trời ạ, thật nhiều. Người có biết túi thủy tinh này mà đem ra chợ đen bán thì sẽ kiếm được bao nhiêu tiền không?”

Khắc Lôi Nhã cau mày, muốn đoạt lại: “Nếu không cần thì trả cho ta. Nhiều lời vô ích.” Khắc Lôi Nhã thầm than trong lòng. Ma Pháp Sư quả nhiên là nghề hao tiền tốn của. Chỉ tùy tiện làm một đồ vật thí nghiệm cũng đắt như vậy. Nàng đã hiểu vì sao Khắc Lý Phu lại mập chảy mỡ ra như vậy.

“Muốn chứ, sao lại không? Vậy là ta có thể đường hoàng mà ra ngoài rồi.” Ngõa Nhĩ Đa vội vàng cất cái túi vào trong ngực, sau đó ngẩng đầu cười hì hì, nói: “Khắc Lôi Nhã, người thật phí tâm vì ta. Chẳng lẽ người...”

Chưa nói hết câu thì một tiếng kêu thảm thiết đã vang dội cả phòng, đánh thức toàn bộ người trong nhà.

Mọi người mở cửa thò đầu ra thì thấy Khắc Lôi Nhã mặt không đổi sắc đi qua hành lang. Mà Ngõa Nhĩ Đa đang ngồi chồm hổm trước cửa phòng, rên rỉ thê thảm.

Buổi chiều, Ô Mã Lý đưa kim phiếu tới nhà Tạt Mễ Nhĩ. Hắn nhận lệnh của Công Tước Cổ Đốn đến đón Khắc Lôi Nhã về nhà.

“Sư phụ ~~” Khắc Lôi Nhã nhìn Ô Mã Lý rất thân thiết. Người có thể dốc hết lòng vì nàng không cần báo đáp này chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng nàng.

“Khắc Lôi Nhã, Công Tước đại nhân và Hầu Tước đại nhân rất hy vọng con về nhà sớm đấy. Dĩ nhiên người muốn con về nhất là ta.” Ô Mã Lý cười ha ha, thấy Khắc Lôi Nhã thì cực kỳ vui mừng. Đồ đệ bảo bối của hắn tiến bộ không ít. Không lâu nữa nàng sẽ vượt qua sư phụ là hắn đây.

“Sư phụ, kết thúc đấu giá chúng con sẽ về.” Khắc Lôi Nhã nhìn Ô Mã Lý đang mỉm cười trước mặt, nói. Nàng biết hắn rất ít khi cười. Chỉ khi ở trước

mặt nàng mới lộ ra nụ cười chân thành như vậy.

“Ừ. Công Tước đại nhân nói nếu con thích thứ gì thì cứ mua. Người đưa cho ta rất nhiều tiền.” trong giọng nói của Ô Mã Lý mang theo sự cưng chiều.

Khắc Lôi Nhã mỉm cười không trả lời. Đấu giá lần này thật ra cũng không có báu vật quý hiếm gì. Vật quý nhất đã bị Hạ Thiên thuận tay trộm rồi.

Quả nhiên, trong buổi đấu giá ban đêm Khắc Lôi Nhã không coi trọng thứ gì. Nàng mua một đôi bao tay tinh xảo cho Kiều Sở Tâm, giúp bảo vệ tay nàng ấy khi dùng sức kéo cung tên. Việc này khiến cho Kiều Sở Tâm cảm động đến rối tinh rối mù. Nàng càng nhận định Khắc Lôi Nhã là người tốt nhất thế gian khiến Hạ Thiên giận dữ trong lòng. Ngõa Nhĩ Đa thì càng khinh thường hơn. Tiểu ác ma này mà là người tốt thì khắp thiên hạ không có người xấu!

Buổi đấu giá kết thúc, đoàn người trùng trùng điệp điệp trở về phủ Hi Nhĩ.

Công Tước Cổ Đốn tự mình nghênh đón ở đại sảnh.

“Khắc Lôi Nhã, con về là tốt rồi.” Ánh mắt Công Tước Cổ Đốn rơi vào đám người sau lưng Khắc Lôi Nhã. Trong mắt ông bắn ra tia sáng. Những người này đều không đơn giản. Trong thời gian ngắn như vậy mà Khắc Lôi Nhã đã tập hợp được nhiều người tài như vậy bên người. Hơn nữa bọn họ không đi trước nàng mà theo sát sau lưng. Có thể nhận ra Khắc Lôi Nhã rất quan trọng với bọn họ. Công Tước Cổ Đốn tán thưởng trong lòng nhưng không biểu lộ ra, mà nhiệt tình chào hỏi mọi người, mời bọn họ ngồi xuống.

“Khắc Lôi Nhã, con đã về.” Lúc này, Hầu Tước Lạp Cách vẫn đứng một bên mới mở miệng chào hỏi đầy miễn cưỡng.

“A, phụ thân. Dạ, con đã về.” Khắc Lôi Nhã hờ hững trả lời.

“Khụ khụ ~” Lạp Cách mất tự nhiên, ho nhẹ rồi nói, “Còn chưa đầy mười ngày nữa là sinh nhật của con. Đến lúc đó mẫu thân và nhị ca của con cũng về. Đại ca con còn phải đóng quân ở biên cảnh nên không về được.”

“A.” Khắc Lôê Nhã a một tiếng, nhìn Công Tước Cổ Đốn, nói, “Gia gia, bạn của con cũng đã mệt rồi. Con muốn đưa bọn họ về nghỉ ngơi trước đã.”

“Cũng được.” Công Tước Cổ Đốn mỉm cười, gật đầu đồng ý.

Sắc mặt Hầu Tước Lạp Cách hơi đổi. Nhưng bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Công Tước Cổ Đốn nên không phát tác.

Sau khi Khắc Lôê Nhã đưa mọi người về nghỉ ngơi, đại sảnh yên lặng thì Hầu Tước mới nói đầy tức giận: “Phụ thân, người xem thái độ của Khắc Lôê Nhã kia. Nàng căn bản không coi con là cha. Đã vậy còn dẫn theo một đám ô hợp. Thật vô giáo dục!”

“Lạp Cách...” Công Tước Cổ Đốn mở miệng, nói rất bất đắc dĩ, “Chừng nào thì con mới học được cách nhìn người? Con cảm thấy những người đi theo Khắc Lôê Nhã là đám ô hợp sao? Thái độ của Khắc Lôê Nhã với con thì trách ai đây? Aiz... Tốt nhất con nên quan sát những người Khắc Lôê Nhã mang về đi. Xong rồi thì hãy thu hồi lại những lời con nói hôm nay.” Công Tước Cổ Đốn thở dài, rời khỏi đại sảnh, để lại Lạp Cách đang đầy nghi ngờ.

Mấy ngày sau, bọn họ sống cuộc sống của sâu gạo, cơm tới há miệng, áo tới vươn tay. Hạ Thiên và Ngõa Nhĩ Đa rung đùi đắc ý đầy mãn nguyện. Chỉ có Kiều Sở Tâm là lo lắng. Tiền công một năm một trăm kim tệ mà đến bây giờ vẫn không làm gì lại còn sống cuộc sống xa hoa như vậy. Tốt như vậy thật không bình thường.

Hôm nay mặt trời chiếu sáng rực rỡ, Khắc Lôê Nhã đối diện với Tần Diêm trong sân huấn luyện, nhìn Hắc Long Bản đang đứng thẳng. Hạ Thiên và

Kiều Sở Tâm nằm trên xích đu phơi nắng, quan sát Khắc Lôì Nhã huấn luyện với Tần Diêm. Ngõa Nhĩ Đa vẫn bế quan.

“Ta cũng muốn đánh.” Hắc Long Bản nhao nhao muốn thử.

“Đánh với người? Ta không muốn gãy tay hay thiếu chân đâu.” Khắc Lôì Nhã hừ lạnh, từ chối. Ai mà không biết rồng là loại sinh vật có lực lượng kinh khủng. Chụp một cái là bẹp người ngay. Chuyện này có thể nói là không công bằng.

“Ta sẽ không chế lực đạo. Ta sẽ tận tâm. Đánh với ta đi. Ta sẽ giúp người tiến bộ. Dù sao trên phương diện lực lượng chúng ta là mạnh nhất. Đến đây, đến đây ~~ Ta sẽ tận tâm.” Hắc Long Bản vội vàng khuyên bảo. Hãn muốn vận động một chút. Trong thâm tâm nhột nhạt khó chịu.

Khắc Lôì Nhã suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy người chỉ có thể dùng một tay, tay khác phải cột lại.”

“Có thể, có thể, có thể.” Hắc Long Bản gật đầu như bầm tỏi. Hãn vội vàng lau quyền mài chườm, hận không thể đánh nhau ngay lập tức.

Mà lúc này đây Thánh nữ Liễu Tuyết Tình và Thánh tử Lãnh Lăng Vân cùng tới thăm.

“Thánh tử và Thánh nữ đại nhân đại giá quang lâm, không tiếp đón từ xa thật thất lễ.” Công Tước Cổ Đốn không ở nhà nên người đón bọn họ là Hầu Tước Lạp Cách.

“Là chúng ta đã quấy rầy mới đúng.” Liễu Tuyết Tình mỉm cười dịu dàng, “Chúng ta tới tìm tiểu thư Khắc Lôì Nhã.”

“Tìm Khắc Lôì Nhã ư?” Hầu Tước Lạp Cách ngây ngẩn. Hai vị có thanh danh lan xa như thế này lại tìm Khắc Lôì Nhã? Trong lòng Hầu Tước Lạp Cách dâng lên cảm giác không lành, hỏi ngay lập tức, “Có phải chuyện với

nhà La Môn vẫn chưa giải quyết tốt? Có phải Khắc Lôi Nhã còn che giấu gì không? Có phải...”

“Không phải như Hầu Tước đại nhân nghĩ. Chuyện kia đã được xử lý tốt. Khắc Lôi Nhã là người bị hại.” Lãnh Lăng Vân lạnh nhạt cắt lời Hầu Tước Lạp Cách. Không biết tại sao vừa nhìn thấy nam tử trước mắt có thành kiến với Khắc Lôi Nhã như vậy, hẳn liền cảm thấy không thoải mái.

Liễu Tuyết Tình không thay đổi sắc mặt, mỉm cười dịu dàng tao nhã như cũ. Không ai phát hiện ra sự lo lắng thoáng qua trong mắt nàng.

“Vậy ta gọi Khắc Lôi Nhã ra tiếp hai vị.” Hầu Tước Lạp Cách thở phào, vội vàng nói.

“Không cần. Có thể cho người dẫn chúng ta đi tìm nàng không?” Lãnh Lăng Vân từ chối.

“A, vậy ta dẫn hai vị đại nhân đi.” Hầu Tước Lạp Cách đứng dậy. Tuy trong lòng hăn đau khổ nhưng vẫn dẫn hai người tới sân huấn luyện ở hậu viện.

Vừa vào hậu viện, không kịp chuẩn bị gì đã nhìn thấy cảnh Khắc Lôi Nhã giống như điều đứt dây, đập mạnh lên kết giới. Nàng phun một ngụm máu, rơi xuống khỏi tường kết giới, hôn mê.

Tiếng nổ kia vọng vào lòng mọi người.

“Khắc Lôi Nhã!”

“Khắc Lôi Nhã!”

“Khắc Lôi Nhã!”

Vài giọng nói cùng vang lên.

Liễu Tuyết Tình chỉ thấy trước mắt nhoáng một cái đã thấy bóng dáng của Lãnh Lăng Vân xông lên.

Canh thứ hai

Ngay lập tức kết giới được mở ra. Có mấy người cùng vọt tới chỗ Khắc Lôi Nhã. Tần Diêm ở gần nên xông tới nhanh nhất. Lúc mọi người vọt tới thì hắn đã ôm chặt nàng vào lòng.

Hắc Long Bản ngây ngốc đứng ở đằng xa, nhìn tay mình đầy kinh ngạc. Mới vừa rồi chính là bàn tay này đã đánh bay Khắc Lôi Nhã. Hắn không hề ý thức được mà làm theo bản năng. Khắc Lôi Nhã công kích quá hung dữ mạnh mẽ lại xảo trá. Hắn mãi đối chiến mà quên mất phải khống chế lực đạo.

Xong rồi! Mình gây họa rồi!

Hắc Long Bản giựt giựt khoe miệng, vội vàng chạy tới.

“Khắc Lôi Nhã, người làm sao vậy?” Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm nóng lòng, nhúu chặt lông mày. Các nàng gọi thế nào Khắc Lôi Nhã cũng không có phản ứng.

Tần Diêm ôm Khắc Lôi Nhã vào phòng thì bị Lãnh Lăng Vân chặn lại: “Đến ta chữa cho nàng.”

Lúc này mọi người mới lấy lại tinh thần thì thấy không biết từ lúc nào Thánh tử và Thánh nữ đã tới hậu viện. Sắc mặt của Lạp Cách sau lưng bọn họ có chút phức tạp.

“Thánh tử đại nhân, vậy làm phiền người. Xin hãy nhanh lên.” Tần Diêm cẩn thận đặt Khắc Lôi Nhã đã hôn mê xuống. Thánh tử là Mục Sư có năng lực xuất sắc ở đế đô, không ai không biết, không ai không hiểu. Đáy mắt Tần Diêm thoáng qua sự yên tâm. Có Thánh tử ở đây thật quá tốt.

Lãnh Lăng Vân không nhiều lời, phất tay dùng ma pháp trị liệu cho Khắc Lôi Nhã. Ánh sáng trắng lập tức bao phủ lấy thân thể nàng.

Không ai để ý đến đôi môi của Liễu Tuyết Tình đang mím lại, ánh mắt không hề rời khỏi người Khắc Lôi Nhã.

Ánh sáng trắng trên người Khắc Lôi Nhã từ từ tản đi, mọi người thấy sắc mặt nàng thì thở phào một cái. Mặt nàng vốn tái nhợt giờ đã từ từ hồng nhuận.

“Nàng bị thương tới nội tạng. Ta đã chữa cho nàng nhưng còn cần tĩnh dưỡng.” Lãnh Lăng Vân dừng trị liệu, dặn dò, “Mấy ngày này không được vận động mạnh, điều dưỡng thật tốt là được.”

“Thánh tử đại nhân, thật rất cảm tạ người.” chân mày nhíu chặt của Tần Diêm từ từ giãn ra theo sắc mặt dần hồng lại của Khắc Lôi Nhã. Hắn đứng dậy hành lễ với Lãnh Lăng Vân.

“Không có gì. Chỉ là nhắc tay một cái mà thôi.” Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng khoát tay, ý bảo Tần Diêm đừng khách khí.

“Đa tạ Thánh tử đại nhân đã ra tay cứu giúp.” Tiếng của Lạp Cách vang lên.

“Nhắc tay một cái thôi.” Lãnh Lăng Vân nhàn nhạt đáp lời, “Đưa Khắc Lôi Nhã về phòng nghỉ ngơi đi.”

Khắc Lôi Nhã chậm rãi mở mắt ra liền thấy khuôn mặt đầy lo lắng của một nhóm người.

“Khắc Lôi Nhã, người đã tỉnh! Thật tốt quá!” Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm vừa thấy Khắc Lôi Nhã tỉnh liền vui mừng, hô lên.

“Ta...” Khắc Lôi Nhã khẽ cau mày. Thân thể thật khó chịu. Một đòn tràn đầy lực lượng cuồng bạo của Hắc Long Bản đã đánh bay mình rồi.

“Có cảm thấy khó chịu ở đâu không?” Lãnh Lăng Vân nhìn Khắc Lôi Nhã, mở miệng hỏi.

“Thánh tử đại nhân, là người trị liệu cho ta sao?” Khắc Lôi Nhã vươn tay nhẹ nhàng sờ xương sống của mình. May mà không gãy. Cú đập vừa rồi thật mất hồn.

“Ừ. Để ta đưa người về phòng nghỉ ngơi.” Lãnh Lăng Vân vươn tay, muốn đỡ Khắc Lôi Nhã.

Tần Diêm lại nhanh chóng vươn một tay ôm Khắc Lôi Nhã vào lòng, nhìn Lãnh Lăng Vân nói: “Đa tạ Thánh tử đại nhân đã ra tay cứu giúp. Bảo vệ tiểu thư vốn là trách nhiệm của ta mà ta lại thất trách.”

“Thánh tử đại nhân, Thánh nữ đại nhân, các người tới tìm ta à?” lúc này Khắc Lôi Nhã mới thấy được Liễu Tuyết Tình sau lưng Lãnh Lăng Vân, mở miệng hỏi rất yếu ớt.

Liễu Tuyết Tình vừa muốn nói gì đó thì Lãnh Lăng Vân đã mở miệng trước.

“Phải. Nhưng chờ người điều dưỡng thân thể cho tốt đã rồi nói.” Lãnh Lăng Vân gật đầu, nói.

“Đa tạ Thánh tử đại nhân đã trị liệu cho ta.” Khắc Lôi Nhã lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói lời cảm tạ một lần nữa.

“Đừng khách khí như thế. Về phòng đi.” Lãnh Lăng Vân ngẩng đầu nhìn ánh nắng mặt trời rực rỡ, ý bảo Khắc Lôi Nhã vừa bị thương nặng chưa khỏi không nên ở lại đây.

Đoàn người vây quanh Tần Diêm về phòng Khắc Lôi Nhã. Hắc Long Bản vẫn ngây ngốc đứng ở đó, không dám đi theo. Sắc mặt Lạp Cách vẫn phức

tạp, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Liễu Tuyết Tình nhìn bóng lưng Lãnh Lăng Vân, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Nàng đang định theo sau hắn thì lại nhìn thấy Hắc Long Bản đang bắn khoăn lo lắng.

Áo đen, mắt đen, tóc đen, thoát nhìn rất phóng khoáng, rất gây chú ý. Liễu Tuyết Tình khẽ cau mày, nhìn Hắc Long Bản thêm mấy lần. Chợt nàng thấy có gì đó không bình thường. Nàng hoàn toàn không nhìn rõ được thực lực của nam tử áo đen này! Hơn nữa nam tử này không có hơi thở của loài người?!

Trời sinh nữ nhân đã nhạy cảm nên Liễu Tuyết Tình cảm thấy hoài nghi. Tiểu sủng vật của Khắc Lôi Nhã chính là sinh vật xuất hiện trên lưng con rồng đen. Bây giờ mình lại hoàn toàn không nhìn rõ được thực lực của nam tử này. Hắn lại không có hơi thở của loài người. Chẳng lẽ? Chẳng lẽ nam tử này chính là con rồng đen đó?!

Liễu Tuyết Tình đè nén kích động trong lòng, không theo mọi người vào nhà mà vội vã chào tạm biệt với Hầu Tước Lạp Cách rồi trở về thần điện. Nàng phải nói suy đoán này cho Giáo Hoàng đại nhân. Chỉ có khi Giáo Hoàng đại nhân tận mắt thấy nam tử áo đen này mới có thể biết thân phận của hắn. Chỉ có Giáo Hoàng đại nhân mới có thực lực này!

Liễu Tuyết Tình vội vàng rời phủ Hi Nhĩ mà không ai để ý.

Trong phòng Khắc Lôi Nhã đầy người. Tất cả đều nhìn nàng yếu ớt nằm trên giường đầy lo lắng.

Hắc Long Bản cúi đầu thật sâu, đứng ở cửa không dám vào. Hắn thỉnh thoảng tiếp nhận vài ánh mắt muốn giết người cạnh giường.

“Được rồi, ta không sao rồi. Đừng trách hắn nữa.” Khắc Lôi Nhã tựa vào đầu giường. Nàng thấy mọi người thỉnh thoảng quay đầu lại, trừng mắt với

Hắc Long Bản.

“Hắn là...” Hạ Thiên vừa gầm lên, muốn nói gì đó. Nhưng nàng chợt thấy Lãnh Lăng Vân đứng đó liền nhỏ giọng lại, nói đầy tức giận: “Sớm nói là không được rồi. Con người kia rất bạo lực. Người thấy đấy, hiện tại đã xảy ra chuyện rồi. Hắn không thể khắc chế lực lượng của mình.”

“Hừ! Lại khiến tỷ tỷ bị thương nặng như vậy.” Kiều Sở Tâm nổi giận đùng đùng, quay đầu nhìn Hắc Long Bản ở cửa.

Hắc Long Bản cúi gằm đầu không nói một lời, mặc cho mọi người công kích.

Lúc này Lãnh Lăng Vân mới chú ý tới người uể oải đứng ở cửa. Vừa nhìn thì trong lòng cả kinh. Cả người nam tử này tản ra một cỗ lực lượng nguy hiểm, cuồng bạo lại cường đại. Hình như hắn không phải là con người?! Cho nên mới có thể khiến Khắc Lô Nhã bị thương nặng như vậy sao?

“Đã tốt hơn nhiều. May mà Thánh tử đại nhân xuất hiện đúng lúc.” Khắc Lô Nhã mỉm cười, nói rất nhẹ nhõm.

“Nếu Thánh tử đại nhân không xuất hiện đúng lúc thì sao?” Hạ Thiên giận dữ hỏi ngược lại.

“Vậy thì hôn mê thêm một lúc.” Khắc Lô Nhã biết mình đã ép Hắc Long Bản mới khiến hắn không thể thu tay lại được.

“Hừ.” Hạ Thiên khó chịu hừ lạnh một tiếng.

“Đúng rồi, Thánh tử đại nhân, người tìm ta có chuyện gì không?” Khắc Lô Nhã quay đầu nhìn Lãnh Lăng Vân, hỏi dò.

“Sau này hãy nói. Hôm nay người yếu như vậy, điều dưỡng cho tốt đã.” Lãnh Lăng Vân thản nhiên nói.

Khắc Lôi Nhã im lặng, không nói gì nữa.

Lãnh Lăng Vân rơi vào trầm tư.

Nhưng trong lòng đã có quyết định.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 69: Hào Quang Vạn Trọng

L

ãnh Lăng Vân chậm rãi đứng dậy, nhìn Khắc Lô Nhã, nói: “Người yên tâm đi, ta sẽ không làm bất cứ chuyện gì ảnh hưởng tới người. Người cứ điều dưỡng thân thể cho tốt đi. Ta đi trước.” Lãnh Lăng Vân nói xong thì muốn rời đi.

Khắc Lô Nhã nhìn theo bóng lưng Lãnh Lăng Vân đầy khó hiểu. Thái độ của nam nhân này rất kỳ quái. Trước kia hắn luôn có thái độ lạnh lùng cự tuyệt mọi người cách xa ngàn dặm nhưng bây giờ lại nói ra những lời cam kết này. Hay là hắn bị kích thích bởi cái gì đó rồi?

Cùng lúc đó, Liễu Tuyết Tình đã cấp tốc chạy về thần điện Quang Minh tìm Giáo Hoàng.

“Nam tử áo đen, tóc đen có thực lực rất mạnh đến nỗi người không thể nhìn thấu?” Giáo Hoàng ngồi trên ghế, trầm giọng hỏi Liễu Tuyết Tình. Giáo Hoàng mặc áo khoác trắng như tuyết, bên trên thêu những hoa văn nhỏ hình mặt trời. Khuôn mặt hắn tràn đầy nghiêm túc.

“Ta cảm thấy hắn có liên quan đến con rồng đen đêm đó. Ta không thể nhìn ra nam tử áo đen kia có thân phận như thế nào. Ta muốn mời Giáo Hoàng đại nhân đi kiểm tra, xem xét một chút. Ta dám chắc nam tử áo đen đó không phải là người.” Liễu Tuyết Tình rất chắc chắn về chuyện này. Chỉ cần Giáo Hoàng xác định thân phận của nam tử áo đen đó thì chuyện Khắc Lô Nhã có liên quan đến việc vật Nữ Thần ban bị trộm sẽ được xác định.

“Được. Ta đã biết. Người lui xuống đi.” Giáo Hoàng phất nhẹ tay, ý bảo Liễu Tuyết Tình đi xuống. Nàng còn muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy sắc mặt lơ đãng của Giáo Hoàng nên nhịn xuống, dụi dụi nói lời cáo lui.

Lúc Giáo Hoàng đứng dậy thì khuôn mặt trở nên lạnh lẽo, đáy mắt lóe ra hàn quang. Nếu lời Thánh nữ nói là thật thì chuyện vật Nữ Thần ban bị trộm không thể không liên quan đến nữ nhân kia. Mặc kệ là ai, dám không tôn trọng Nữ Thần thì nhất định phải chịu trừng phạt. Tất cả bằng chứng đều chứng minh chân tướng và lời Thánh nữ nói không khác nhau là mấy. Thực lực của Thánh nữ chính là chứng cứ lớn nhất!

Lãnh Lăng Vân trở lại thần điện, không đến hồi báo với Giáo Hoàng mà đi đến phòng trên tầng cao nhất, tìm Chiêm Tinh Sư Âu Lai Nhã.

Hắn nhẹ nhàng gõ cửa phòng. Bên trong truyền đến giọng nói trống rỗng của Âu Lai Nhã: “Vào đi, Lăng Vân.”

Lãnh Lăng Vân khe khẽ đẩy cửa đi vào thì thấy Âu Lai Nhã với mái tóc xanh đang đứng lẳng lặng trên đài cao ở giữa phòng. Trên đó đặt một quả cầu thủy tinh khổng lồ. Lãnh Lăng Vân nhìn Âu Lai Nhã bằng ánh mắt phức tạp. Từ trước tới giờ hắn luôn kính trọng Âu Lai Nhã. Nữ tử này không kiêu ngạo, không nóng nảy, luôn giữ thái độ tỉnh táo và là người công bằng.

“Âu Lai Nhã...” Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng mở miệng. Hắn chưa kịp nói thêm thì Âu Lai Nhã đã nhẹ nhàng nâng tay lên, ngăn hắn lại.

Tiếng nói trống rỗng vang lên: “Ta biết ngươi muốn hỏi cái gì. Đã tìm được người Nữ Thần muốn tìm phải không?”

Lãnh Lăng Vân hơi ngẩn ra, im lặng.

“Có thể là lưỡi dao sắc bén, cũng có thể là hung khí giết người.” Âu Lai Nhã yếu ớt nói. Ánh mắt nàng vẫn trống rỗng rất quý dị. Nhưng chính ánh mắt này có thể đoán tương lai rất chính xác.

“Cho nên...” Lãnh Lăng Vân khẽ cau mày.

“Cho nên người có thể để cho nàng trở thành lưỡi dao sắc bén hay là hung khí giết người.” giọng của Âu Lai Nhã thấp dần, ý tứ hàm súc.

“Lăng Vân đã hiểu.” Lãnh Lăng Vân gật đầu. Chỉ với mấy câu nói hắn đã hoàn toàn hiểu được ý của Âu Lai Nhã. Khắc Lô Nhã chính là người phi phạm mà Nữ Thần muốn tìm. Nếu nàng phục vụ cho thần điện thì sẽ có thể tỏa hào quang vạn trượng. Ngược lại nàng trở thành uy hiếp rất lớn với thần điện. Lúc đó thần điện sẽ tìm cách loại trừ nàng. Trong đầu Lãnh Lăng Vân lúc này hiện lên khuôn mặt tràn đầy thỉnh cầu thiết tha của Lãnh Huyền Huyền.

“Đi đi, Lăng Vân.” Trên mặt Âu Lai Nhã hiện lên một nụ cười nhàn nhạt đầy bí hiểm.

Lãnh Lăng Vân khẽ hành lễ, lẳng lặng đi ra ngoài.

Hắn nhẹ nhàng gõ cửa phòng Giáo Hoàng. Bên trong truyền ra giọng nói hiền lành nhưng không mất vẻ uy nghiêm của Giáo Hoàng: “Lăng Vân, vào đi.”

Lãnh Lăng Vân bước vào thì thấy vẻ mặt sắc lạnh của Giáo Hoàng. Hắn đứng bên cửa sổ, đang suy nghĩ cái gì đó.

“Giáo Hoàng đại nhân.” Lãnh Lăng Vân nhẹ giọng mở miệng.

“Đã có tin tức về người lấy trộm vật được Nữ Thần ban.” Mặt Giáo Hoàng âm trầm lạnh lùng, nói.

Lãnh Lăng Vân sửng sốt rồi cau mày, nói: “Nhanh như vậy đã có đầu mối à? Rốt cuộc là người phương nào có năng lực ăn trộm vật được Nữ Thần ban nhỉ?”

Giáo Hoàng không trả lời câu hỏi của Lãnh Lăng Vân ngay mà quay đầu nói đầy thâm ý: “Hôm nay gặp Khắc Lôi Nhã có thấy một nam tử áo đen, tóc đen mà không thể nhìn rõ thực lực của hắn không? Hắn có phải là con người không?”

Lãnh Lăng Vân khẽ cau mày, không hiểu lời Giáo Hoàng có ý gì. Hắn nhớ lại cảnh tượng Khắc Lôi Nhã bị lực lượng cuồng bạo đánh bay, rồi nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Đúng vậy. Thực lực của nam tử đó rất cường hãn. Lực lượng của hắn rất cuồng bạo.”

“Có hơi thở của con người không?” Giáo Hoàng hờ hững hỏi nhưng trong lòng đã có đáp án.

Lãnh Lăng Vân trầm mặc, hồi lâu sau mới nhẹ nhàng lắc đầu: “Ta không cảm nhận được hơi thở con người từ hắn.”

“Hừ!” Giáo Hoàng hừ lạnh một tiếng, đáy mắt ngập tràn giận dữ. Thật can đảm! Một thành chủ nho nhỏ mà có lá gan lớn như vậy. Dám lên vào thần điện lấy trộm vật được Nữ Thần ban! Đã thế còn có thể sai bảo Long tộc kiêu ngạo thực hiện mảnh khốc tình vi như thế!

“Giáo Hoàng đại nhân!” Lãnh Lăng Vân cảm nhận được sự thay đổi của Giáo Hoàng, không khỏi có chút lo lắng mà gọi khẽ ra tiếng.

Con người Giáo Hoàng lạnh lẽo, đè nén giận dữ trong lòng, nhìn Lãnh Lăng Vân. Trong lòng hắn đã có tính toán cách xử lý Khắc Lôi Nhã.

“À, người đến tìm ta có việc gì?” Giáo Hoàng khôi phục sắc mặt, hỏi.

“Đã tìm được người Nữ Thần muốn tìm. Ta đã tìm Âu Lai Nhã để xác nhận. Chính là người đó.” Một câu nói của Lãnh Lăng Vân khiến sắc mặt Giáo Hoàng lập tức trở nên âm trầm.

“Cái gì? Đã tìm được? Âu Lai Nhã đã xác nhận?” Giáo Hoàng kích động, mặt ửng hồng. Đây là tin tức vô cùng tốt! Nữ Thần hạ lệnh tìm người này rất lâu rồi nhưng đến bây giờ bọn họ mới tìm được.

“Đúng vậy. Đã tìm được.” Lãnh Lăng Vân thấy Giáo Hoàng kích động, lộ ra nụ cười.

“Đã tìm được người tạo ra hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời hả?” Giáo Hoàng vội vã hỏi.

“Đúng vậy. Chính nàng đã tạo ra hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời.” Lãnh Lăng Vân trả lời rất chắc chắn, “Người đó chính là Hi Nhĩ Khắc Lô Nhã.”

Lãnh Lăng Vân vừa dứt lời thì nét mặt của Giáo Hoàng rất thú vị. Hắn há to miệng, chăm chú nhìn Lãnh Lăng Vân.

Sự thay đổi cảm xúc nhanh chóng khiến trái tim Giáo Hoàng cảm thấy rất nặng nề. Người ngay ở giây trước mình muốn tử hình lại chính là người Nữ Thần muốn mình tìm. Cảm giác này không phải người thường có thể chịu đựng nổi. Một giây trước còn ở mặt đất, một giây sau đã bị quăng lên trời.

“Giáo Hoàng đại nhân?” Lãnh Lăng Vân khẽ cau mày, nghi hoặc nhìn biểu tình của Giáo Hoàng. Lần đầu tiên người không bộc lộ hi vọng lại có vẻ mặt phong phú như thế.

“A, a, hả?” hồi lâu sau Giáo Hoàng mới phục hồi được tinh thần rồi nói, “Người, người vừa nói gì?”

“Ta nói...” Lãnh Lăng Vân chuẩn bị nhắc lại lời mình thì bị Giáo Hoàng giơ tay lên ngăn lại.

“Ta biết rồi. Ta nghe được. Hi Nhĩ Khắc Lô Nhã là người Nữ Thần muốn tìm.” Giáo Hoàng chấp nhận sự thật phũ phàng.

Lãnh Lăng Vân trầm mặc nhìn Giáo Hoàng đang bất thường. Hắn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra nữa.

Giáo Hoàng lão đảo đến bên ghế, ngồi xuống, bắt đầu nhớ lại từng ly từng tí về Khắc Lôi Nhã. Giáo Hoàng không có bất kỳ ấn tượng về quý tộc nào nhưng lại nhớ rõ Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã. Hôm đó hắn không để ý chuyện nàng đánh một trận thành danh với học sinh của học viện Lạp Cách Táp. Cứ cho nàng là Ma Vũ Song Tu nhưng thành tựu không cao lắm. Hơn nữa lại nghe đồn rằng nàng vốn là hoa si vô dụng lại có thể trở thành đệ tử Khắc Lý Phu. Có điều gì đó kỳ lạ ở đây.

“Lăng Vân, người điều tra toàn bộ tư liệu về Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã cho ta. Ta muốn tìm hiểu một cách cặn kẽ nhất.” Giáo Hoàng day day huyết thái dương, bối rối nói.

“Dạ, Giáo Hoàng đại nhân.” Lãnh Lăng Vân đồng ý, lui ra, để lại một mình Giáo Hoàng đang bối rối.

Trong căn phòng yên tĩnh, Giáo Hoàng đứng dậy kinh ngạc nhìn bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, lẩm bẫm: “Thần ơi, người đang đùa giỡn với chúng con sao? Thần rất vĩ đại, người đang khảo nghiệm con sao?”

Tất cả tài liệu về Khắc Lôi Nhã đến tay Giáo Hoàng bằng tốc độ nhanh nhất.

Giáo Hoàng xem xét tài liệu trên tay rất cẩn thận, chỉ sợ sẽ bỏ sót một mắt xích quan trọng nào đó. Lãnh Lăng Vân đứng dưới nhìn hắn đầy nghi ngờ, khó hiểu. Chưa bao giờ gặp qua thái độ thận trọng như thế của Giáo Hoàng. Không, phải nói là chưa bao giờ người có thái độ thận trọng như thế với ai. Có chuyện gì vậy? Lãnh Lăng Vân chỉ có thể khẳng định một chuyện. Đó là Giáo Hoàng tuyệt đối không có ý định thương tổn Khắc Lôi Nhã. Muốn trừ bỏ một người không nhất thiết phải tìm hiểu cặn kẽ quá khứ của người đó.

Giáo Hoàng nhìn tài liệu, vẻ mặt không ngừng biến hóa. Hi Nhĩ Khắc Lô Nhã quả thật không phải người thường. Nàng luôn bị người đời nhạo báng là hoa si vô dụng mà lại có thể trở thành ngôi sao sáng nhanh chóng. Một trận thành danh với học viên Lạp Cách Tạt, trở thành đệ tử của Khắc Lý Phu, được phong làm thành chủ thành Ni Á sau đó nhanh chóng giải quyết dịch bệnh ở đây. Là Ma Vũ Song Tu, thành tựu rất cao. Nàng đã đạt cấp bậc Ma Đạo Sĩ trong ma pháp, cấp độ Đại Kiếm Sĩ trong chiến sĩ! Tiến bộ nhanh như vậy thì không phải là người thường rồi. Là trước kia nàng giấu tài hay đột nhiên lột xác thành người khác?

Giáo Hoàng khép mạnh tài liệu trong tay, đứng bật dậy, trong lòng đã có quyết định. Giáo Hoàng nhìn khuôn mặt đầy nghi ngờ của Lãnh Lăng Vân, mỉm cười, hỏi: “Vài ngày nữa là sinh nhật Hi Nhĩ Khắc Lô Nhã phải không?”

Lãnh Lăng Vân gật đầu. Trong tư liệu đã viết rất rõ ràng, sao Giáo Hoàng còn hỏi lại?

“Chúng ta nên tặng nàng một đại lễ.” Giáo Hoàng nở nụ cười bí ẩn, đặt tư liệu xuống, trong mắt bắn ra ánh sáng, nhẹ nhàng nói, “Sau đó chúng ta sẽ nghênh đón một vị chủ tế mới.”

Một đại lễ?

Chủ tế mới?

Lãnh Lăng Vân nhìn Giáo Hoàng đang nở nụ cười thâm thúy, đáy lòng thoáng qua dự cảm chẳng lành.

Canh thứ hai

“Hắt xì, hắt xì, hắt xì ~~” Khắc Lô Nhã đang đứng đưa trên xích đu cạnh cửa sổ, hắt hơi liên tiếp ba cái.

“Khắc Lôi Nhã, cảm lạnh rồi à?” Khải Sắt Lâm vội vàng muốn đóng cửa sổ.

“Không phải. Mẫu thân, con chỉ ngứa mũi thôi.” Khắc Lôi Nhã ngăn động tác của Khải Sắt Lâm lại. Nhìn ánh mắt dịu dàng của Khải Sắt Lâm, nàng thấy rất ấm áp. Khải Sắt Lâm biết nàng bị thương liền chạy về ngay lập tức. Công chúa Mã Lệ Ti cũng đi cùng. Công chúa ở lại thật lâu, hỏi han ân cần rồi trở về. Khải Sắt Lâm ở lại chăm sóc Khắc Lôi Nhã.

“Hay là có người chửi người sau lưng?” Hạ Thiên đang cẩn thận gọt Tương Thủy vội vàng xoay lưng lại. Nàng sợ nước mũi Khắc Lôi Nhã dính vào trái cây.

“Chẳng lẽ là ả ngu ngốc đáng ghét La Môn Ái Lệ Ti?” Lạp Tây Á bên cạnh cau mày nói đầy khó chịu.

“Hả?” Khắc Lôi Nhã sững sốt. Sao lại nhắc tới ả ta?

Khải Sắt Lâm nháy mắt với Lạp Tây Á nhưng nàng không để ý đến, dương dương tự đắc mà nói: “Tỷ tỷ không biết gì rồi. ả ngu ngốc đó muốn mưu sát tỷ, được Hoàng đế bệ hạ miễn cưỡng đặc xá nhưng người đã tước bỏ chức quan của gia gia ả ta. Toàn bộ người làm quan của gia tộc La Môn đều bị giáng xuống ba cấp.”

Khắc Lôi Nhã gật đầu, nói nhỏ: “Việc này ta biết. Ta cũng ở đó.”

“Ha, tỷ không biết chuyện hay phía sau rồi. Mấy ngày trước cả nhà La Môn biến mất trong một đêm, tìm đến nương nhờ ở Lạp Cách Tạt. Hoàng đế bệ hạ nổi giận, hạ lệnh truy nã. Lạp Cách Tạt lại không chịu giao người....” Lạp Tây Á nói hết sức phấn khởi, không để ý đến đáy mắt Khắc Lôi Nhã đã trầm xuống.

Toàn bộ nhà La Môn trốn đi? Chắc hẳn Hoàng đế bệ hạ tự phụ kia giận lắm đây. Chuyện đến nước này cũng một phần là do mình.

“Tỷ tỷ, không liên quan tới tỷ. Nghe nói người trẻ tuổi muốn giết người hôm đó đã khuyên bọn họ đến nương nhờ ở Lạp Cách Táp...” rốt cuộc Lạp Tây Á cũng phát hiện Khắc Lôi Nhã đã thay đổi sắc mặt, vội nói.

“Lạp Tây Á!” Khải Sắt Lâm gọi Lạp Tây Á, ngăn nàng nói tiếp.

Lạp Tây Á lè lưỡi, ngừng lại.

“Mẫu thân, đã khiến người phải lo lắng.” Khắc Lôi Nhã biết Khải Sắt Lâm không muốn nàng chịu áp lực tinh thần nên mới quát bảo Lạp Tây Á dừng lại.

“Mấy ngày nữa là tới sinh nhật con rồi. Con đừng suy nghĩ nhiều.” Khải Sắt Lâm dịu dàng nói.

“Dạ.” Khắc Lôi Nhã gật nhẹ, cười thản nhiên, hưởng thụ không khí tốt lành.

Mấy ngày tiếp đó đều không thấy bóng dáng của Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm. Hai nàng nói là đang chuẩn bị quà tặng.

Đảo mắt đã qua mười ngày.

Ngày hôm đó phủ Hi Nhĩ cực kỳ náo nhiệt. Trước cửa phủ ngựa xe như nước. Xe ngựa sang trọng đến không ngừng. Người hầu khàn cả giọng. Bọn thị nữ đứng ở cửa nhận quà mỗi tay.

Công Tước Cổ Đốn đứng ở cửa, mặt hồng nhuận, tâm tình rất tốt. Hầu Tước Lạp Cách an tĩnh hơn bình thường rất nhiều, lặng lẽ giúp đón khách phía sau.

“Nhị hoàng tử điện hạ đến, công chúa điện hạ đến.” Người hầu kéo dài giọng. Nhị hoàng tử và công chúa đều là học viên của học viện, có giao tình với Khắc Lôi Nhã nên đến dự tiệc là điều rất bình thường. Tất cả mọi người mỉm cười chào hỏi Nhị hoàng tử và công chúa.

“Đại sư Khắc Lý Phu đến!” người hầu kêu thật to, hấp dẫn ánh mắt đám đông.

Khắc Lý Phu thay đổi hoàn toàn cách ăn mặc, tinh thần phấn chấn bước xuống xe ngựa, thu hút ánh mắt của mọi người. Sinh nhật của đồ đệ bảo bối thì đương nhiên sư phụ phải tới.

Quý tộc đến rất nhiều. Xe ngựa không còn chỗ dừng trong phủ. Công Tước Cổ Đốn cũng không ngờ sẽ có nhiều người như vậy. Rất nhiều quý tộc dẫn con theo. Công Tước Cổ Đốn hiểu tính toán của bọn họ. Chắc chắn sẽ kết thông gia nhưng chưa chọn được đối tượng thích hợp nhất nên không cần nóng vội.

“Thánh tử điện hạ, Thánh nữ điện hạ giá lâm!” người hầu hô lên đầy kích động. Nhân vật quan trọng của thần điện Quang Minh cũng tham gia!

Công Tước Cổ Đốn tiếp đón Khắc Lý Phu xong liền tiến lên chào đón Lãnh Lăng Vân và Liễu Tuyết Tình

“Thánh tử đại nhân, Thánh nữ đại nhân, hân hạnh đón hai vị quang lâm hàn xá.” Công Tước Cổ Đốn cười ha ha, tâm tình tốt hơn bao giờ hết.

“Công Tước đại nhân đã mời chân thành như thế, nhất định chúng ta sẽ tham gia.” Lãnh Lăng Vân cười thản nhiên

“Mời hai vị vào.” Công Tước Cổ Đốn nói.

“Công Tước đại nhân cứ tự nhiên, chúng ta tự vào.” Lãnh Lăng Vân gật đầu.

“Công Tước đại nhân, hôm nay thật nhiều người. Ta còn thấy cả xe ngựa của hoàng gia nữa.” Liễu Tuyết Tình mỉm cười dịu dàng như nước, rất tao nhã.

“Đúng vậy. Khắc Lôi Nhã và Nhị hoàng tử điện hạ, công chúa điện hạ đều là học viên của học viện...” Công Tước Cổ Đốn mỉm cười, trả lời, không rõ ý tứ sâu xa trong lời nói của Liễu Tuyết Tình.

Liễu Tuyết Tình xem xét xung quanh kỹ lưỡng, không kiềm chế được vui mừng. Càng nhiều người càng tốt. Lúc Giáo Hoàng đại nhân tới vạch trần thân phận của nam tử áo đen, định tội Khắc Lôi Nhã để xem Công Tước Cổ Đốn có còn cười được nữa không? Trộm vật được Nữ Thần ban chính là tội chết. Mặc kệ thân phận của đối phương như thế nào cũng không tránh được hình phạt này. Ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng không thể che chở được! Liễu Tuyết Tình thầm hài lòng. Giáo Hoàng đại nhân thật biết chọn thời điểm, cố ý trừng phạt Khắc Lôi Nhã vào hôm nay. Tất cả quý tộc của đế đô đều có mặt, lại còn có cả người của hoàng thất nữa. Vạch trần nàng dưới sự chứng kiến của nhiều người như vậy thì nàng ta còn có thể ngụy biện thế nào được? Nàng ta sẽ được nếm tư vị đang trên thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục.

Giờ phút này đại sảnh vốn rộng rãi trở nên nhốn nháo. Áo quần đẹp đẽ quý giá lay động. Các quý phụ tùm năm tùm ba, cầm quạt trong tay thảo luận gì đó. Các vị thân sĩ tác phong nhanh nhẹn thì cầm rượu, cười nói với nhau. Hương rượu thơm ngát, âm nhạc làm say lòng người. Lần này Công Tước Cổ Đốn đã tốn không ít tâm tư.

Các thiếu niên quý tộc đến theo lệnh của cha mẹ thì trông ngóng chủ nhân của bữa tiệc – Khắc Lôi Nhã xuất hiện.

Khách đến đông đủ, bữa tiệc bắt đầu.

Trong tiếng nhạc dìu dặt, Khắc Lôi Nhã, Lạp Tây Á, Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm bước xuống cầu thang. Khắc Lôi Nhã mặc một bộ váy trắng tinh, viền tơ màu tím nhạt, bên hông thắt một dải lụa thêu hoa Tường Vi màu hồng sống động như thật. Trước ngực áo cài một đóa hoa tươi xinh xắn. Tóc dài

nhẹ buông. Trên đầu nàng cài một vật trang sức nhỏ màu tím nhạt. Thoạt nhìn nàng phiêu dật như tiên dáng trần khiến mọi người chìm đắm.

Khắc Lôi Nhã chậm rãi đi xuống, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Những thiếu niên trước kia còn lưỡng lự khi đến đây đều hạ quyết tâm.

Mắt Công Tước Cổ Đốn hí thành một đường. Ông biết mình đã đạt được mục đích ngày hôm nay. Công Tước Cổ Đốn bước nhanh lại chỗ Khắc Lôi Nhã, vươn tay để nàng khoác lên tay mình.

“Hôm nay là sinh nhật cháu gái bảo bối của ta. Ta xin chân thành cảm tạ các vị đã đến dự...” Công Tước Cổ Đốn bắt đầu giọng điệu giao tiếp tiêu chuẩn.

Khắc Lôi Nhã mỉm cười nhưng nụ cười không tới đáy mắt. Thật không thoải mái. Mình giống như hàng hóa để mọi người lượng giá vậy. Hôm nay thật là nhiều người, lại còn toàn là người có vai vế ở đế đô này. Có rất nhiều quý tộc nàng đã gặp qua nhưng không thể nhớ tên cũng tới. Những ánh mắt này thật khiến người ta mất tự nhiên!

Lời nói cũ rích kết thúc, bữa tiệc chính thức bước vào giai đoạn cao trào. Công Tước Cổ Đốn như con bướm lượn quanh xã giao với mọi người, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười sảng khoái. Mọi người đều hiểu tâm tình của ông tốt như thế nào. Cũng đúng thôi. Chỉ là sinh nhật của cháu gái ông mà có nhiều người có vai vế tham gia như vậy. Hoàng tử, công chúa, thậm chí còn có cả Thánh tử và Thánh nữ của thần điện Quang Minh. Sao ông không phấn khởi cho được.

Khắc Lôi Nhã cười cứng ngắc, một lần nữa cự tuyệt lời mời khiêu vũ của một thiếu niên quý tộc. Trong lòng nàng gào khóc đau đớn không biết chừng nào bữa tiệc mới kết thúc.

“Khắc Lôi Nhã ~~” một giọng nói dí dỏm vang lên sau lưng Khắc Lôi Nhã. Nàng quay đầu lại thì bắt gặp nụ cười của công chúa Mã Lệ Ti.

“Công chúa...” Khắc Lôê Nhã mỉm cười chào hỏi. Nàng thấy Nam Hi phía sau Mã Lệ Ti liền nói, “Nhị hoàng tử điện hạ. Đa tạ hai vị đã bớt chút thời gian tham dự bữa tiệc.”

“Ha ha, ta chỉ sợ người ước gì chúng ta không đến thôi.” Nam Hi trêu ghẹo, “Ta rõ ràng đọc được sự không kiên nhẫn trong mắt người.”

Khắc Lôê Nhã quỳnh, chuẩn bị nói gì đó thì công chúa Mã Lệ Ti bật cười: “Đừng ngại biện. Ha ha, người giống chúng ta, rất ghét xã giao nhưng không thể không ứng phó.” Công chúa Mã Lệ Ti hạ giọng nói với Khắc Lôê Nhã.

Khắc Lôê Nhã nhớ tới cảnh tượng hôm sinh nhật của công chúa Mã Lệ Ti, bật cười đầy hiếu ý. Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm hưởng thụ đồ ăn ngon. Hắc Long Bản không nói gì, ngáp dài, tựa vào tường nhìn hai thiếu nữ đang vui vẻ. Bạch Đế hăng say gặm gan ngỗng trên vai hăn. Ngõa Nhĩ Đa không xuất hiện. Hăn sợ nhiều người như vậy sẽ có người phát hiện ra hơi thở hắc ám mà hăn đã giấu kín. Sau này sự thật đã chứng minh sự lo lắng của hăn là chính xác.

Liễu Tuyết Tình đứng xa xa nhìn Khắc Lôê Nhã đang bị mấy người vây lấy, cười rất trong sáng. Đáy mắt nàng thoáng qua một tia thâm trầm. Cứ cười đi, người sắp không cười được nữa rồi. Liễu Tuyết Tình nhìn chăm chăm vào Hắc Long Bản và Bạch Đế trên vai hăn. Nàng khẳng định hai người này chính là đồng lõa với người trộm vật Nữ Thần ban đêm đó. Chủ mưu còn có thể là ai nữa?

Đại sảnh cực kỳ náo nhiệt. Mọi người đều tươi cười. Về phần cười vì chuyện gì thì chỉ có bản thân họ hiểu.

“Giáo Hoàng đại nhân đến!” chợt một giọng nói vang dội pha lẫn chút run rẩy vang lên, phá tan sự náo nhiệt trong đại sảnh.

Giáo Hoàng đại nhân đến?

Không chỉ có Công Tước Cổ Đồn mà tất cả mọi người đều ngậy ngấn.

Tại sao Giáo Hoàng đại nhân lại tới? Phải biết rằng dù là sinh nhật của công chúa điện hạ mà người còn không đến!

Đáy mắt Liễu Tuyết Tình thoáng qua sự lo lắng. Kịch hay chỉ mới bắt đầu!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 70: Hào Quang Vạn Trọng (Tiếp Theo)

G

iáo Hoàng đại nhân đến!” giọng nói từ cửa vang lên lần nữa, mang theo sự run rẩy khó giấu. Người hầu này bị sợ hãi bởi thân phận của người vừa đến.

Lúc này Công Tước Cổ Đốn mới phục hồi tinh thần, vội vàng tiến lên nghênh đón.

Mọi người trong đại sảnh cũng hồi thần lại, ồn ào hẳn lên. Trong đại sảnh vang lên tiếng nghị luận ầm ĩ. Mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau, đoán già đoán non lý do khiến Giáo Hoàng quang lâm.

Lãnh Lăng Vân lẳng lặng tựa vào tường, trên mặt không có biểu lộ gì. Hẳn đã sớm biết Giáo Hoàng sẽ đến.

Liễu Tuyết Tình đè nén kích động trong lòng, giữ vẻ bình tĩnh trên mặt nhưng trong tâm như sóng trào. Mỗi khi thấy thái độ rất tốt của Lãnh Huyền Huyền với Khắc Lô Nhã trong lòng nàng tràn ngập cảm giác nguy hiểm. Lãnh Lăng Vân đối xử đặc biệt với mình cũng chỉ vì mình chăm sóc cho muội muội duy nhất của hắn. Đây cũng là mối dây duy nhất để mình có thể tiếp xúc với hắn. Nếu không có con át chủ bài này, chỉ sợ hắn cũng đối xử lạnh lẽo vô tình với mình như những người khác. Nghĩ đến đây, Liễu Tuyết Tình càng vội vàng và lo lắng. Sắp trừ bỏ mối nguy hiểm tiềm tàng là Khắc Lô Nhã, sao có thể không kích động cho được? Lãnh Lăng Vân là ông trời của mình, là tất cả của mình!

Khắc Lô Nhã đứng lên, nhìn về phía cửa đại sảnh. Giáo Hoàng đại nhân đích thân đến mang theo phúc hay họa đây? Chắc là không phải đơn giản

chỉ để mừng sinh nhật mình. Khắc Lôì Nhã rất rõ ràng địa vị của mình trong lòng Giáo Hoàng.

Chẳng lẽ Nữ Thần muốn ban ơn sao?

Hắc Long Bản híp mắt nhìn Giáo Hoàng với khuôn mặt trang nghiêm, ngáp một cái. Lão đầu này đêm đó đã hứng hết nước miếng của mình không phải sao? Bây giờ còn giả bộ uy nghiêm cho ai nhìn?

Theo sau Giáo Hoàng là một vị Hồng Y Giáo Chủ. Là người Khắc Lôì Nhã quen – lão đầu đáng yêu Lao Nhĩ. Hắn mặc trang phục dạ tiệc, cầm một hộp gấm xinh đẹp trên tay. Thật khó cho hắn khi phải bày ra sắc mặt nghiêm túc như vậy.

“Không biết Giáo Hoàng đại nhân đại giá quang tâm, không thể tiếp đón từ xa...” Công Tước Cổ Đốn mỉm cười đầy áy náy, bước lên chào Giáo Hoàng. Trong lòng ông thấp thỏm, không biết Giáo Hoàng đến đây với dụng ý gì.

“Công Tước đại nhân nói đùa rồi. Ta tự tiện đến mà không được mời, thật là ngại.” Giáo Hoàng mỉm cười nhã nhặn. Nụ cười này càng khiến cho Công Tước Cổ Đốn hoang mang hơn.

Mọi người trong đại sảnh nghe được thì nghị luận càng lớn hơn. Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy? Dù Khắc Lôì Nhã chơi nổi như thế nào cũng chỉ là một thiếu nữ mười bốn tuổi mà thôi. Sinh nhật nàng sao có thể kinh động đến cả Giáo Hoàng đại nhân?

“Ha ha, thật đông vui, cảnh tượng thật náo nhiệt.” Giáo Hoàng quét mắt nhìn đại sảnh. Đều là những khuôn mặt quý tộc mà hắn quen, còn có cả Thánh tử và Thánh nữ. Ánh mắt hắn dời đến trên người Khắc Lôì Nhã, rồi dời sang Hắc Long Bản cách đó không xa. Trong mắt hắn hiện lên tia tinh quang không dễ dàng phát giác. Quả nhiên nam tử áo đen kia chính là con rồng đen đêm đó! Những lời suy đoán của Thánh nữ hoàn toàn là sự thật.

Khắc Lôi Nhã chính là người dám trộm vật Nữ Thần ban. Nhớ đến chuyện mình bị Hắc Long Bản phun nước miếng đầy mặt đêm đó thì trong lòng Giáo Hoàng rất khó chịu. Hẳn tin tưởng lời của Nữ Thần về Khắc Lôi Nhã. Tuy thực lực của nàng không mạnh nhưng có thể sai bảo được một con rồng đen kiêu ngạo, cường đại như vậy thì cũng không phải đơn giản. Nữ Thần nhất định có lý do của mình.

“Thật không dám nghĩ Giáo Hoàng đại nhân sẽ đích thân tham dự, thật vẻ vang cho kẻ hèn này.” Công Tước Cổ Đốn nói rất khách khí, kèm theo sự sợ hãi. Trong lòng ông vừa vui mừng vừa lo lắng. Giáo Hoàng đến đây không chỉ để nói mấy câu khách sáo như thế!

“Hôm nay, ta tới đây là do được Nữ Thần chỉ dẫn.” Chợt, sắc mặt Giáo Hoàng nghiêm túc hẳn, xoay người, nhẹ nhàng nói với mọi người trong đại sảnh. Giọng hắn rất nhẹ nhưng mang theo ma pháp nên mọi người trong đại sảnh đều có thể nghe rõ.

Đại sảnh yên tĩnh lại ngay lập tức. Tất cả đều ngây ngẩn. Được Nữ Thần chỉ dẫn? Mọi người ở đây đều tin tưởng và ngưỡng mộ Nữ Thần. Người là trụ cột tinh thần của bọn họ. Bây giờ Giáo Hoàng nói như vậy có thể không khiến cho bọn họ kinh ngạc sao?

Công Tước Cổ Đốn cũng ngây ngẩn cả người, hoàn toàn không hiểu ý định của Giáo Hoàng.

Tay Liễu Tuyết Tình nắm chặt thành nắm đấm, ngừng thở, nhìn chăm chăm vào Giáo Hoàng. Trái tim nàng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Ánh mắt Giáo Hoàng vừa lướt qua nam tử áo đen. Chấn hấn người đã xác định thân phận của người đó. Vậy là ngay sau đây Khắc Lôi Nhã sẽ chịu trừng phạt vì tội dám to gan ăn trộm ngay trong thần điện!

Lãnh Lăng Vân chán đến chết, nhấp rượu ngọt trong tay. Mặt hắn không biểu tình nhìn Giáo Hoàng đứng giữa đại sảnh.

Khắc Lôi Nhã nhìn nụ cười của Giáo Hoàng, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành. Cảm giác này giống như đang đối mặt với một con cáo già!

“Được Nữ Thần chỉ dẫn?” rốt cuộc có người hồi hồn lại. Mọi người trong đại sảnh như bị sét đánh. Không khí càng trở nên sôi nổi hơn. Nữ Thần chỉ dẫn Giáo Hoàng! Bọn họ lại có may mắn được nhìn thấy Giáo Hoàng làm việc được Nữ Thần chỉ dẫn. Thật quá vinh hạnh! Tất cả mọi ánh mắt sáng trưng chiếu lên Giáo Hoàng, chờ đợi lời nói tiếp theo.

Hắc Long Bản nháy mắt đầy nghi ngờ. Chẳng lẽ lão gia hỏa kia đã phát hiện ra mình chính là con rồng đen đã phun nước miếng vào hắc đêm đó sao? Không đúng. Ánh mắt hắc chỉ dừng lại ở đây một chút rồi rời đi ngay. Hơn nữa cũng không chú ý nhiều.

“Mời mọi người yên lặng. Hôm nay rất vinh hạnh khi có thể để cho nhiều người chứng kiến việc được Nữ Thần chỉ dẫn.” giọng nói uy nghiêm của Giáo Hoàng vang lên, thành công khiến mọi người yên lặng lại, nhìn về bên này. Ánh mắt họ nóng rực tập trung lại một chỗ.

“Hôm nay, dưới sự chứng kiến của mọi người, ta thành tâm mời Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã trở thành một thành viên của thần điện Quang Minh, đảm nhiệm chức vị chủ tế, tạo phúc cho nhân dân, cống hiến sức lực cho đế quốc. Đây chính là vật Nữ Thần ban cho Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã! Đây đều là ý chỉ của Nữ Thần, là ân sủng của Người.” giọng nói không nhanh không chậm của Giáo Hoàng vang vọng trong đại sảnh, vang vọng trong lòng mỗi người, thật lâu sau vẫn chưa biến mất. (ta có bệnh nổi da gà khi đến đoạn hay. Ôi chao, ta chết *.*)

Tin tức như sét đánh ngang tai khiến cho tất cả mọi người trong đại sảnh đều kinh hãi. Mọi người im lặng đến mức có thể nghe được tiếng tim đập của nhau. Ý chỉ của Nữ Thần? Ân sủng của Nữ Thần? Ân sủng lớn như vậy lại rơi vào người Khắc Lôi Nhã?! Tại sao? Tại sao?

Sắc mặt Công Tước Cổ Đốn thay đổi! Thần điện Quang Minh có thể ngay tại đây đưa ra quyết định như vậy! Công khai lôi kéo Khắc Lôi Nhã về với thần điện Quang Minh! Hơn nữa còn lấy cớ rất đường hoàng là được Nữ Thần chỉ dẫn?! Lại còn đảm nhiệm chức vụ chủ tế? Chưa từng nghe qua trường hợp nhận chức đột ngột như vậy!

Ngay lập tức đại sảnh sôi trào, phi thường ồn ào náo nhiệt, cơ hồ muốn nổ tung căn nhà. Một màn gây chấn động như vậy xảy ra ngay trước mắt họ! Giáo Hoàng lại muốn đem cả vật được Nữ Thần ban cho Khắc Lôi Nhã. Đó là bảo bối quý giá nhất, giúp cho linh hồn có thể sống lại bằng thân thể của mình! Chỉ mới nghe nói qua chứ chưa từng được thấy. Chỉ bằng một câu nói của Giáo Hoàng đã tặng cho Khắc Lôi Nhã? Tặng cho nữ tử vừa tròn mười bốn tuổi?! Hơn nữa đây còn là ý chỉ của Nữ Thần! Tại sao Nữ Thần lại quan tâm Khắc Lôi Nhã như vậy?

Toàn bộ ánh mắt nóng rực đều đặt trên người Khắc Lôi Nhã như muốn đốt cháy nàng. Rốt cuộc Khắc Lôi Nhã có điểm gì hơn người mà được Nữ Thần quan tâm đến thế?!

Khắc Lôi Nhã không hề biểu lộ thái độ gì khi cảm nhận được những ánh mắt nóng rực đó. Đáy mắt nàng rất thâm trầm.

Lão đầu Giáo Hoàng này đã phát hiện mình chính là người trộm vật Nữ Thần ban! Vậy mà hôm nay lại tới chặn ngang mình! Không hiểu hần lôi kéo mình vì cái gì nữa. Nhờ năng lực của Thánh nữ, lão đầu Giáo Hoàng này đã phát hiện mình chính là người lấy trộm vật Nữ Thần ban. Cái hộp Lao Nhĩ cầm chắc chắn trống không. Chiêu này của Giáo Hoàng thật cao minh! Qua cao minh! Khắc Lôi Nhã nhớ lại quá khứ của mình. Cho tới bây giờ đều là nàng tính kế người khác. Vậy mà hôm nay lại bị người khác tính kế đưa lên sân khấu một cách quang minh chính đại. Điều quan trọng là mình lại không thể phản đối!

Sắc mặt Liễu Tuyết Tình tái nhợt, kinh ngạc nhìn mọi chuyện xảy ra. Nàng không thể chấp nhận được sự thật. Giáo Hoàng đại nhân tới là để vạch trần thân phận của nam tử áo đen đó, sau đó đem Khắc Lôi Nhã ra trước công chúng mới đúng chứ? Tại sao tình huống lại trở thành như thế này? Không những thế còn đưa Khắc Lôi Nhã lên vị trí quan trọng như vậy! Nàng đã thu hút được sự chú ý của mọi người! Ánh sáng của Khắc Lôi Nhã lại một lần nữa hấp dẫn mọi người!

“Giáo Hoàng đại nhân, chuyện này...” Công Tước Cổ Đốn cố gắng đấu tranh tư tưởng. Cháu gái hẳn coi trọng nhất trở thành người của thần điện Quang Minh trong nháy mắt như vậy, mọi người sao có thể tiếp nhận được đây? Cho tới bây giờ quan hệ giữa vương quyền và thần quyền đều là nước sông không phạm nước giếng. Bây giờ Giáo Hoàng lại làm chuyện như vậy là có dụng ý gì?

“Công Tước đại nhân, đây đều là do Nữ Thần chỉ dẫn. Chẳng lẽ ngài đang hoài nghi ý chỉ của Nữ Thần?” Giáo Hoàng quay đầu nhìn Công Tước Cổ Đốn, hỏi rất nghiêm túc. Lời này vừa nói ra thì tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Công Tước Cổ Đốn.

“Không, dĩ nhiên là không rồi. Sao ta có thể hoài nghi ý chỉ của Nữ Thần được?” Công Tước Cổ Đốn vội vàng khoát tay nhưng trong lòng vẫn vô cùng lo lắng. Mọi việc phát triển ngoài tầm kiểm soát của ông. Chẳng lẽ phải trông mắt nhìn Khắc Lôi Nhã bị thần điện Quang Minh lôi kéo sao?

“Vậy xin mọi người ở đây làm chứng.” Giáo Hoàng hắng giọng, nói. Trong giọng nói mang theo sự uy nghiêm không cho phép kháng cự.

Đáy mắt Công Tước Cổ Đốn đầy hoảng sợ. Ông không thể ngờ được thần điện Quang Minh sẽ ra tay khiến ông không kịp ứng phó như vậy. Trong đại sảnh, trước mặt nhiều người như vậy sao ông có thể công khai kháng lại ý chỉ của Nữ Thần? Ông không thể hiểu được tại sao thần điện Quang Minh lại chịu bỏ ra cái giá lớn, cùng với thái độ ôn hòa lôi kéo Khắc Lôi Nhã

cho bằng được như thế. Họ phát hiện được tiềm lực của Khắc Lôi Nhã? Nếu như vậy thì ngay từ lúc nàng đối chiến với học viên Lạp Cách Tạt đã phải phát hiện ra rồi chứ cần gì chờ tới bây giờ. Rốt cuộc là tại sao lại muốn lôi kéo Khắc Lôi Nhã? Công Tước Cổ Đốn không thể thông suốt mọi chuyện. Hiện tại chỉ có thể trông cho bữa tiệc mau chóng kết thúc để nghĩ đối sách.

Ánh mắt hâm mộ, ghen tị tập trung vào người Khắc Lôi Nhã tưởng chừng như muốn đâm thủng nàng lỗ chỗ. Khắc Lôi Nhã mỉm cười lạnh nhạt, chậm rãi tiến lên, đối mắt với Giáo Hoàng. Họ ngầm hiểu ý của nhau.

Trong cái nhìn chăm chú của mọi người, Giáo Hoàng tự tay giao hộp gấm cho Khắc Lôi Nhã cùng với trang phục chủ tể và huy chương. Ánh mắt mọi người không rời khỏi hộp gấm trên tay nàng. Bảo vật trân quý như vậy cứ tặng ra ngoài vậy sao? Thân phận bây giờ của Khắc Lôi Nhã khiến người ta phải ngước nhìn. Chủ tể của thần điện Quang Minh, thành chủ thành Ni Á, ngôi sao sáng của nhà Hi Nhĩ, đệ tử của đại sư Khắc Lý Phu. Tất cả hào quang như đều tập trung hết lên thiếu nữ này. Có thể không khiến người ta hâm mộ lẫn ghen tỵ sao?

Khắc Lôi Nhã khẽ khom người nhận lễ rửa tội của Giáo Hoàng, rồi nở nụ cười rục rờ: “Giáo Hoàng đại nhân, vật quý giá như vậy lại để ở chỗ ta, khó tránh khỏi bị kẻ xấu nhòm ngó. Ta muốn mời Giáo Hoàng đại nhân bảo quản nó giúp ta được không?” Khắc Lôi Nhã không ngốc. Cái hộp trống không này là củ khoai lang nóng bỏng tay. Nàng, Giáo Hoàng và người của thần điện Quang Minh đều biết nó không có gì bên trong. Nhưng thần điện Quang Minh đã phong tỏa toàn bộ tin tức. Người ngoài không biết chuyện vật được Nữ Thần ban đã bị mất. Đặt tại chỗ Khắc Lôi Nhã tự nhiên sẽ khiến kẻ xấu nhòm ngó. Không bằng trực tiếp giao cho Giáo Hoàng.

Giáo Hoàng cũng có ý này, gật đầu, mỉm cười nhận lấy. Mọi người trong đại sảnh thốn thức.

Bữa tiệc này đã giúp danh tiếng Khắc Lôi Nhã tăng lên một bậc. Thiếu nữ mười bốn tuổi trở thành con cưng của Nữ Thần, nhận chức chủ tế của thần điện Quang Minh! Đây là vinh dự cỡ nào. Thật lâu về sau những ký ức về yến hội đó vẫn chỉ như mới xảy ra trong lòng mọi người tham dự ngày hôm đó. Họ nhớ như in thiếu nữ tóc vàng, mắt xanh giống như mặt trời tỏa sáng rực rỡ, hào quang tỏa khắp, mê hoặc lòng người.

Không khí náo nhiệt còn chưa có bình thường trở lại thì người hầu ở cửa vội vàng vào bẩm báo, thần sắc cực kỳ hoảng sợ.

“Có chuyện gì mà hốt hoảng vậy?” Công Tước Cổ Đốn đang khó chịu, quát người hầu.

“Đại nhân, đại nhân cứ đi sẽ biết.” người hầu kích động.

Công Tước Cổ Đốn cau mày, nhắc chân ra ngoài. Những người khác cũng đi theo.

Mọi người nhìn thấy xe ngựa xếp thành hàng dài bên ngoài thì ngây ngẩn. Hàng xe rất dài không nhìn thấy điểm cuối. Trên mỗi chiếc xe rải đầy hoa hồng rất đẹp lại rực rỡ trắng lệt. Trên chiếc xe ngựa đầu tiên là hàng chữ “Khắc Lôi Nhã, sinh nhật vui vẻ!” rất lớn.

Ai mà điên cuồng như vậy?

Mọi người bị chấn động bởi cảnh tượng trước mắt. Giáo Hoàng xuất hiện theo sự chỉ dẫn của Nữ Thần đã khiến tim họ chịu không nổi, bây giờ lại xuất hiện cảnh tượng trắng lệt như vậy khiến đầu óc họ như ngừng trệ.

“Khắc Lôi Nhã?” Công Tước Cổ Đốn quay đầu lại định gọi Khắc Lôi Nhã hỏi xem có chuyện gì. Lúc này ông mới phát hiện ra Khắc Lôi Nhã vừa đứng bên cạnh mình đã không thấy đâu nữa.

Khắc Lôi Nhã lặng yên không tiếng động biến mất tại tiệc sinh nhật cùng với Hạ Thiên, Kiều Sở Tâm, Tẩn Diêm, Ngõa Nhĩ Đa, Hắc Long Bản.

Ngoài cửa thành phía đông, một cô gái dáng người xinh đẹp nhưng dung mạo lại rất bình thường, mặc bộ quần áo vải bình thường, đeo trên lưng bộ cung tên khéo léo đi theo một đám người cũng mặc như vậy.

“Sao người lại muốn dùng cái tên giả Bạch Tiểu Nguyệt?” Hạ Thiên vuốt cằm nhìn Khắc Lôi Nhã đi phía trước đầy nghi ngờ. Sau đó nàng quay đầu nhìn mỹ nam tử đang mỉm cười như gió xuân bên cạnh, khóe miệng có chút run rẩy mà nói, “Còn nữa, tại sao thầy Tạp Mễ Nhĩ của người lại xuất hiện ở đây?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 71: Nổi Danh Bốn Biển

S

ao người lại muốn dùng cái tên giả Bạch Tiểu Nguyệt?” Hạ Thiên vuốt cằm nhìn Khắc Lôi Nhã đi phía trước đầy nghi ngờ. Sau đó nàng quay đầu nhìn mỹ nam tử đang mỉm cười như gió xuân bên cạnh, khóe miệng có chút run rẩy mà nói, “Còn nữa, tại sao thầy Tập Mễ Nhĩ của người lại xuất hiện ở đây?”

“Ta thích.” Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng bỏ lại một câu.

“Ha ha, đây cũng là sở thích của ta. Ở đế đô nhàm chán quá nên ta ra ngoài chơi với các người.” Tập Mễ Nhĩ cười đến dịu dàng dễ gần, trong mắt lóe lên hàn quang, “Hơn nữa ta còn là phó đoàn của các người. Không nghe lời ta sẽ bị trừng phạt đấy ~~”

Mấy chữ vô cùng dịu dàng cuối cùng đọng lại trong tim mọi người. Rõ ràng là cực kỳ dịu dàng mà sao có cảm giác rợn cả tóc gáy. Sẽ trừng phạt, sẽ trừng phạt ~~ giọng nói vọng lại trong tai mọi người như ma âm.

“Đoàn Dong Binh Nguyên Bảo?” Hạ Thiên cầm một tờ giấy. Chính là cuốn sách bọn họ mới ghi tên vào của đoàn Dong Binh để làm căn cứ. Nàng nhìn trời, “Tại sao lại có cái tên kỳ cục này nhỉ? Nguyên bảo là cái gì?”

Khắc Lôi Nhã cải trang thành cung tiễn thủ bình thường, hờ hững nói: “Đó là sở thích của ta.”

Hạ Thiên im lặng, cất chứng thư vào, yên lặng theo sau không nói gì nữa.

“Bỏ lại nhiều người như vậy để đi rèn luyện với ta, có được không?” Lý Minh Ngữ nhìn cửa thành, nhàn nhạt hỏi.

“Ta mà ở lại mới là không tốt.” Khắc Lôê Nhã hừ lạnh một tiếng, trả lời đầy tức giận. Nàng mà lại bị lão hồ ly Giáo Hoàng kia ám toán! Hơn nữa lại tính kế mình trước mặt nhiều người như vậy, mà mình lại không có đường phản đối. Không hiểu vì sao mà Giáo Hoàng lại phải lôi kéo mình vào thần điện Quang Minh. Nhưng nàng có thể khẳng định được rằng đây không phải là khi Giáo Hoàng tâm huyết dâng trào mới làm như vậy. Lãnh Lăng Vân hỏi thăm cận kề về hiện tượng kỳ lạ xảy ra trên bầu trời ngày hôm đó là có liên quan đến chuyện này sao? Mặc kệ như thế nào thì rời khỏi vùng đất thị phi đó lúc này là quyết định đúng đắn. Cảm giác bị kẹp giữa vương quyền và thần quyền tuyệt đối không dễ chịu chút nào.

Đoàn Dong Binh này có kết cấu có một không hai. Khắc Lôê Nhã cải trang thành cung tiễn thủ, Hạ Thiên là đạo tặc, Kiều Sở Tâm là cung tiễn thủ đúng nghĩa, Tần Diêm là chiến sĩ, Ngõa Nhĩ Đa là Pháp Sư Hắc Ám, Hắc Long Bản là Ma Pháp Sư kiêm chiến sĩ, Tạt Mễ Nhĩ yêu bản thân điên cuồng là sát thủ. Nghề nghiệp coi như phù hợp, cái gì cần có đều có. Mà bên ngoài thì Lý Minh Ngữ và Lý Minh Nguyệt chính là cố chủ của đoàn Dong Binh này.

“Tiểu Báo” Khắc Lôê Nhã gọi Phong Báo, nhảy lên lưng nó.

“A, người là đồ gian trá. Không phải người nói muốn rèn luyện mình sao?” Hạ Thiên kháng nghị ngay lập tức. Mọi người đều đi bộ mà Khắc Lôê Nhã lại cười ma thú.

“Không chỉ rèn luyện thân thể mà còn có ý chí nữa. Chỉ chuyện nhỏ xiu như vậy người còn không bình tĩnh nổi thì sẽ khiến phó đoàn Tạt Mễ Nhĩ tức giận đó.” Khắc Lôê Nhã nói đầy thâm ý.

Ngay lập tức Hạ Thiên liền cảm thấy có một cơn gió lạnh đầy quỷ dị thổi tới. Nàng quay đầu lại thì thấy nụ cười dịu dàng của Tạt Mễ Nhĩ. Nàng rung mình một cái. Trực giác mách cho nàng rằng người này rất nguy hiểm. Hạ Thiên thức thời im lặng, đi sát bên người Khắc Lôê Nhã.

Đoàn Dong Binh nhỏ rời khỏi đế đô một cách an toàn, đi tới thành phố bên cạnh. Thương Lan chỉ tới biên cảnh của nước Bối Lỗ Khoa.

Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu nhìn về phía trước, gió mát nhẹ nhàng phất qua tóc nàng, con đường trước mắt rộng mở.

Bắt đầu cuộc sống mới.

Đoàn người nhìn là biết là một đoàn Dong Binh bình thường nhất. Hai huynh muội Lý thị lại trở nên bắt mắt nhất. Dung mạo xuất chúng, cử chỉ bất phàm của họ khiến người ta chú ý. Họ đi đến chỗ nào thì ánh mắt của người bên đường đều không thể rời khỏi.

Nhưng hôm nay lại là ngoại lệ. Đoàn người nhìn rất nhiều người cuống quýt chạy ra khỏi thành mà buồn bực trong lòng. Trước mặt là thành thị đứng thứ ba của An Mạt Cách Lan, là hải cảng phồn vinh thái bình, là thị trường buôn bán chủ yếu của đất nước – thành Thủy Bình. Bình thường thương nhân tới lui không dứt ở cửa thành nhưng hôm nay mọi người đều như gặp quỷ, hận không thể mọc thêm chân tay, thêm cánh mà bay khỏi đây.

“Ấy, xin chờ một chút ~~~” Hạ Thiên muốn kéo một người lại hỏi thăm thì người đó mắt điếc tai ngơ, ôm một bọc đồ chạy mất tăm.

Lý Minh Ngữ và Lý Nguyệt Văn cũng muốn giữ một người lại hỏi nhưng người đó cũng không để ý mà chỉ lo chạy thực mạng. Xe ngựa chạy ra khỏi thành tạo thành những vết hằn ngang dọc trên đường. Cả thành nhìn thật hỗn loạn!

“Bản!” Khắc Lôi Nhã khẽ gọi Hắc Long Bản. Hắc hiếu ý nàng, vươn tay bắt lấy một người chạy qua.

“Người làm gì vậy? Buông ta ra!” người bị Hắc Long Bản xách lên hoảng sợ đạp hai chân lơ lửng trên không trung, tức giận quát.

“Trả lời vấn đề của ta thì có thể đi.” Khắc Lôi Nhã nhú mày.

“Không thể nào ra biển được. Mau mau trốn đi! Hải cảng đã bị bao vây. Có một con vật biển nổi điên, tập kích hải cảng! Nó còn gọi thêm rất nhiều sinh vật biển khác nữa. Tai họa, tai họa lớn rồi! Nhanh chạy trốn bảo toàn tính mạng thôi!”, người nọ không đợi Khắc Lôi Nhã hỏi đã vội vàng nói, “Thành chủ đại nhân đã cầu viện binh nhưng vẫn chưa có hồi âm. Chờ người của thần điện Quang Minh tới thì nơi này đã bị phá nát. Cầu xin các người thả ta đi!” Người đó tỏ thái độ sợ sệt như trời sập tới nơi, vội vã muốn tránh thoát khỏi tay Hắc Long Bản.

Khắc Lôi Nhã gật đầu, Hắc Long Bản ném nhẹ một cái, người nọ liền bị ném ra thật xa. Vừa tiếp đất người đó liền bật dậy, không kịp xoa cái hông đau đã vội chạy thục mạng. Hắn có vẻ rất hài lòng khi bị Hắc Long Bản ném xa như vậy.

“Sao hải cảng lại bị động vật biển tập kích một cách vô duyên vô cớ như vậy?” Lý Nguyệt Văn cau mày, nghi ngờ nhìn cửa thành hỗn loạn.

“Nhất định chúng ta phải ra biển.” Lý Minh Ngữ nhìn cửa thành, trầm giọng nói đầy kiên định.

“Trước tiên phải xem có chuyện gì đã.” Khắc Lôi Nhã đeo cung tên ma pháp tinh xảo do Khắc Lý Phu chế tạo, nhảy khỏi lưng Phong Báo, dẫn đầu chạy về cửa thành.

Mọi người theo thật sát phía sau.

Vừa vào đến thành, cảnh tượng hỗn loạn trong thành đập vào mắt họ. Tất cả cửa hàng đều hoảng hốt dọn dẹp, đóng cửa. Trên đường phố có rất nhiều người mang theo túi lớn túi nhỏ vội vã chạy về cửa thành. Tuy có binh lính

duy trì trật tự nhưng không thể ngăn cản được bước chân hoảng sợ của người dân.

“Thành chủ các người đâu?” Tần Diêm túm lấy một binh sĩ đang khổ sở khuyên giải người dân, hỏi.

“Các người là ai?” Binh lính cau mày đầy khó chịu nhìn người vô lễ trước mắt.

“Hỏi người thì người trả lời đi!” đáy mắt Lý Nguyệt Văn bắn ra hàn quang, ý định giết người thoáng qua, khiến người binh lính kia phát run trong lòng.

Binh lính nọ trả lời ngay lập tức: “Ở trên tường thành. Người đang dẫn dắt các Ma Pháp Sư đối kháng với động vật biển.”

“Đi. Đi xem một chút.” Khắc Lô Nhã ngẩng đầu, nhìn tường thành phía xa, nhàn nhạt nói.

Mọi người tới dưới tường thành. Thủ vệ ở đây bảo vệ rất nghiêm ngặt, sắc mặt nặng nề. Bên ngoài truyền tới tiếng sóng biển rất lớn vỗ vào tường thành khiến ai nấy đều kinh hãi.

“Đứng lại, là ai?” một người có vẻ là đội trưởng sắc mặt ngưng trọng tiến lên chặn đoàn người Khắc Lô Nhã, “Thành chủ đại nhân đang cùng Ma Pháp Sư bề trên đối kháng đầy gian khổ với ma thú đang nổi điên. Những người không có phận sự không được đến gần.”

“Chúng ta cũng có Ma Pháp Sư, muốn giúp thành chủ một tay.” Khắc Lô Nhã thản nhiên nói, “Nhiều người thêm sức, thực lực của Ma Pháp Sư của đoàn Dong Binh chúng ta rất cường đại.”

Đội trưởng nọ nhìn Khắc Lô Nhã đầy nghi ngờ. Thiếu nữ này nhìn rất bình thường, không có điểm đặc biệt nào. Nếu nàng lẫn trong đám người cũng không ai tìm ra. Đoàn người sau lưng nàng cũng không có gì xuất chúng,

không thể nhìn ra được điểm nào hơn người. Đội trưởng phân vân, không biết nói gì.

“Rống ~~~!!!” chợt bên ngoài tường thành truyền tới tiếng rống lớn kinh thiên động địa. Sau đó là tiếng ầm ầm. Một con sóng khổng lồ đánh vào tường thành. Tường thành không chống đỡ nổi, sắp sụp xuống.

“Đội trưởng, động vật biến lại nổi điên!” trên mặt binh lính bên cạnh đều là sợ hãi. Đó là một binh lính trẻ tuổi, nét ngây thơ trên mặt chưa mất, đáy mắt tràn đầy sợ hãi. Đội trưởng nhìn hắn, tâm tình phức tạp.

“Được, xin hỏi các người là đoàn Dong Binh nào? Nếu đúng như người nói, nhiều người lực lượng lớn, hy vọng các người có thể trợ giúp thành chủ và các Ma Pháp Sư bề trên.” Đội trưởng kia nghiêng người, nhường đường cho bọn họ.

“Đoàn Dong Binh Nguyên Bảo.” Khắc Lôê Nhã nhẹ nhàng bỏ lại một câu rồi dẫn mọi người lên tường thành.

Đoàn Dong Binh Nguyên Bảo? Đội trưởng chớp mắt, nghi ngờ nhìn bóng lưng Khắc Lôê Nhã. Tên gì mà kỳ quá vậy? Chưa từng nghe nói đến đoàn Dong Binh nào như vậy cả. Hy vọng bọn họ không phải chịu chết. Đội trưởng ngẩng đầu nhìn bầu trời mờ mịt, cầu nguyện trong lòng cho viện binh mau tới. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì thành phố này sẽ bị phá hủy mất.

Khi đoàn người Khắc Lôê Nhã lên đến tường thành thì thấy nước mênh mông. Chỉ còn lại mấy cột buồm cao lớn chứng minh rằng đây từng là cửa biển phồn vinh. Có một hàng người đứng trên tường thành, tất cả đều ướt như chuột lột. Một nam tử trung niên với sắc mặt nặng nề và căng thẳng, nắm chặt nắm đấm nhìn tình huống bên dưới. Bên cạnh hắn có hai chiến sĩ mang bội kiếm bảo vệ. Chắc hắn đây là thành chủ. Hàng người đang chiến đấu đầy gian khổ bên cạnh là Ma Pháp Sư. Áo bào ma pháp rộng rãi trên

người họ đã ướm dẫm, dính sát vào người nhìn rất nhếch nhác. Bọn họ đều đang niệm thần chú. Ai cũng đã mệt mỏi không chịu nổi.

Khắc Lôi Nhã dời mắt nhìn về phía trước thì thấy một động vật biển khổng lồ màu trắng ngà đang lăn lộn, gầm thét. Nó cao chừng ba mươi thước, mười cái râu cuồn cuộn loạn bay múa đầy trời. Xung quanh nó có rất nhiều động vật biển không biết tên cũng đang gầm thét đầy tức giận, lăn lộn.

Sao nhìn con vật biển này giống bạch tuộc vậy nhỉ?

Khắc Lôi Nhã cau mày nhìn tình huống, suy nghĩ. Động vật biển là sinh vật có tính chiếm cứ lãnh thổ rất mạnh. Nhưng nó sẽ không vô duyên vô cớ mà tấn công đại lục. Sao ở đây lại xuất hiện tình huống bất thường như vậy?

“Các người là ai? Nơi này rất nguy hiểm. Lập tức đi xuống!” lúc này, một giọng nói uy nghiêm nhưng không giấu vẻ quan tâm cắt đứt suy nghĩ của Khắc Lôi Nhã.

Canh thứ hai

Khắc Lôi Nhã quay đầu thì nhìn thấy ánh mắt quan tâm của nam tử trung niên đầy uy nghiêm đó.

“Ngài chính là thành chủ đại nhân?” Khắc Lôi Nhã không lui lại mà đứng ra hỏi.

“Người là ai? Không được vô lễ với thành chủ đại nhân!” chiến sĩ bên cạnh ông nhìn Khắc Lôi Nhã đầy cảnh giác, quát bảo nàng dừng lại.

“Câm miệng.” Thành chủ không vui, cau mày quát thị vệ bên cạnh dừng tay, sau đó quay đầu nói với Khắc Lôi Nhã, “Tiểu cô nương, người không nên tới đây. Nhanh đi đi. Nếu chúng ta không thể ngăn cản được thì hậu quả rất khó tưởng tượng nổi. Người và bạn đồng hành của mình mau đi đi.”

Vừa nhìn, thành chủ đại nhân đã biết đoàn người Khắc Lôì Nhã toàn là những nhân vật quan trọng.

“Chúng ta là đoàn Dong Binh Nguyên Bảo. Nếu các người không thể ngăn cản công kích của động vật biển?” Khắc Lôì Nhã hí mắt nhìn động vật biển đang điên cuồng không xa và những con sóng lớn, không nhanh không chậm mà hỏi.

“Thề sống còn cùng thành trì!” thành chủ cũng quay đầu nhìn phía trước đầy mịt mờ, đầy kiên định và dứt khoát mà nói.

“Thành chủ đại nhân!” hai thị vệ cận thân lập tức kinh hô đầy căng thẳng, không ngừng khuyên bảo, “Thành chủ đại nhân, ngài đã sơ tán mọi người rồi mà sao bản thân vẫn còn ở đây? Nếu không thể chống cự thì hãy tạm thời rút lui thôi.”

“Đừng nói nữa, ta đã quyết định sẽ không thay đổi!” thành chủ dứt khoát, nhìn sóng lớn ngập trời trước mặt, không động đậy.

“Rống ~~~~” chợt một tiếng động muốn xé tan màng nhĩ của mọi người vang lên, thu hút sự chú ý của bọn họ.

“Không hay rồi. Thành chủ đại nhân, nó muốn phát động tổng tấn công. Xin thành chủ đại nhân hãy tránh đi.” Một Ma Pháp Sư gầy yếu, nhếch nhác chạy tới khuyên.

“Lòng ta đã quyết. Ta sẽ đồng sinh đồng tử với các người. Đừng nói gì nữa.” thành chủ không nhúc nhích, nhìn chăm chăm động vật biển và sóng lớn càng ngày càng gần.

“Rống ~~~~”

“Gào khóc ~~~~”

“Ô ô ~~~”

Vô số động vật biển lẫn lộn, cuời trên sóng tiến tới gần. Sóng biển vỗ mạnh lên tường thành mang theo những bọt sóng khổng lồ.

Thành chủ đại nhân cau chặt chân mày, quay đầu chuẩn bị khuyên đoàn người Khắc Lô Nhã. Ông nhìn Khắc Lô Nhã lấy cung tên trên lưng xuống, kéo cung đầy ngạc nhiên. Trên cung không có mũi tên nhưng thiếu nữ kia vẫn kéo căng dây cung.

“Hưu -----” tiếng xé gió truyền vào tai mọi người. Một mũi tên lửa chói mắt bắn về phía những động vật biển đang tới gần. Gần tới nơi thì biển thành vô số mũi tên nhỏ. Động vật biển bị công kích phát ra tiếng gào thét khỗ sở, lẫn lộn rồi lặn xuống nước.

Là tên ma pháp! (Nhã tử quá cường ^_^)

Ma Pháp Sư trên tường thành kêu lên. Thành chủ đại nhân ngây ngẩn. Không ngờ thiếu nữ nhìn tầm thường này lại có thể sử dụng mũi tên ma pháp, hơn nữa uy lực còn không nhỏ. Hai thị vệ cận thân bên cạnh thành chủ cũng kinh ngạc, chấn động.

Nhưng chỉ như thế thì không thể đối kháng với một bầy động vật biển.

Thành chủ đại nhân cau mày, muốn nói lời cảm ơn để nhóm người trước mắt rời đi thì bị cảnh tượng xảy ra làm cho kinh hãi, cứ đứng sững sờ mà nhìn nhóm người, không thốt nên lời.

Kiều Sở Tâm thanh tú dịu dàng không còn vẻ e lệ thường ngày. Mặt nàng lạnh lùng, thông dong lấy cung tên trên lưng xuống. Trong đáy mắt lóe lên hàn quang, không nói một lời, nhắm ngay động vật biển mà bắn. Một mũi tên bắn ra, động vật biển trúng tên kêu lên thảm thiết, sau đó lặn xuống, biến mất tăm. Kiều Sở Tâm cũng sử dụng cung tên ma pháp, mũi tên mang

thuộc tính Lôi! Nước có thể dẫn điện. Động vật biển bị Kiều Sở Tâm bắn trúng và những con ở gần khỏi nói có bao nhiêu đau đớn.

Hạ Thiên nhìn chăm chăm Kiều Sở Tâm đã thay đổi, há hốc miệng không nói được gì.

Hắc Long Bản hí mắt, tùy ý ném ra ma pháp hoa lệ nhưng có lực sát thương khổng lồ vào sóng biển. Ma pháp đụng vào nước liền bùng ra, động vật biển vô lực lặn xuống nước tránh né. Hắc Long Bản càng ném càng hăng hái, cực kỳ vui mừng như chơi trò chơi thú vị.

Những Ma Pháp Sư đã kiệt sức thấy cách thức và tần số Hắc Long Bản sử dụng ma pháp thì choáng váng. Sử dụng trong chớp mắt trên diện rộng mà mặt không đỏ, hơi thở không gấp!

Phải có thành tựu như thế nào mới được như vậy?!

Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười nhìn tình huống trước mắt, ưu nhã lấy ra một cái dù hình mặt trời nhỏ che nước biển. Trên người mọi người ít nhiều đều dính nước biển, chỉ có mình hắn vẫn sạch sẽ như ban đầu. (má ơi @.@)

Ngõa Nhĩ Đa không dám sử dụng Ma Pháp Hắc Ám, chỉ dám vờ vịt ném ra mấy ma pháp thường gặp. Nhưng điều này cũng đủ để khiến các Ma Pháp Sư trên tường thành giật mình. Một đoàn Dong Binh nho nhỏ mà có đến hai Ma Pháp Sư!!! Hơn nữa có một người có trình độ trên tất cả bọn họ! Còn có hai thiếu nữ sử dụng mũi tên ma pháp! Vậy nghề của những người khác là gì?

“Ào!” một tiếng vang lớn kèm theo cơn sóng thần đánh lên tường thành. Bọt sóng tràn đầy lực lượng khổng lồ, cuồng bạo muốn vây lấy thiếu nữ sử dụng mũi tên ma pháp bằng lửa. Chiến sĩ bên cạnh thiếu nữ nhẹ nhàng tiến lên một bước, lạnh lùng rút kiếm ra, quát khê một tiếng. Một Đấu Khí màu tím chói mắt nở rộ. Bọt sóng bị Đấu Khí đẹp mắt này bổ đôi, bốc hơi nhanh

chóng. Thiếu nữ kia không hề dính chút nước nào. Nam tử trẻ tuổi lại trở về khuôn mặt lạnh nhạt, lui lại sau lưng thiếu nữ.

Đấu Khí màu tím?! Hai thị vệ cận thân bên cạnh thành chủ lạnh lùng nhìn Tần Diêm, hồi lâu vẫn không thể phản ứng. Đoàn Dong Bình nho nhỏ này mà lại có chiến sĩ với thực lực Đại Kiếm Sư?! Chuyện đùa à?

Tiếng mũi tên ma pháp nổ tung, tiếng thét dài của động vật biển hòa làm một, truyền rất xa khiến cho người ta kinh hồn bạt vía.

Không biết trải qua bao lâu, khi Tạt Mễ Nhĩ cầm cái dù có hình mặt trời nhỏ bắt đầu ngáp thì dưới tường thành truyền đến tiếng kêu rất dài.

Động vật biển rút lui!

Thành chủ sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, không dám tin. Chúng cứ như vậy mà rút lui? Ông đã chuẩn bị tinh thần ngọc đá cùng vỡ mà giờ này động vật biển lại rút lui như thế?

Hai thị vệ cận thân bên cạnh cũng không thể tin được. Nhưng ánh mắt họ khi nhìn đoàn người Khắc Lô Nhã đã hoàn toàn khác. Sự khinh thường ban đầu đã biến thành kính nể và giật mình.

Những Ma Pháp Sư khác đã mệt không chịu nổi, không để ý đến hình tượng mà ngồi bệt trên đất. Bọn họ nhìn đoàn người Khắc Lô Nhã đầy cảm kích. Nếu đám Khắc Lô Nhã không tới kịp thời thì họ sẽ phải vùi thân nơi biển rộng này rồi. Đặc biệt là nam tử áo đen có thực lực kinh khủng. Thi triển nhiều ma pháp cường đại như vậy mà vẫn giữ dáng vẻ nhàn nhã.

“Nhờ có sự giúp sức của các vị mới đánh lui được động vật biển nổi điên. Ta xin đại diện cho toàn thể dân cư của thành cảm ơn các vị. Vẫn chưa biết đại danh các vị?” mặt thành chủ đầy mệt mỏi nhưng vẫn rất vui mừng, tiến lên, hỏi rất khách khí.

“Ta là đoàn trưởng đoàn Dong Binh Nguyên Bảo – Bạch Tiểu Nguyệt. Vị này là phó đoàn Tạt Mễ Nhĩ...” Khắc Lôê Nhã giới thiệu các thành viên. Khi ánh mắt mọi người rơi vào Tạt Mễ Nhĩ thì quỳnh. Trên tay hắn còn cầm cái dù hình mặt trời nhỏ!

Tạt Mễ Nhĩ ưu nhã gấp dù lại, mặt mày hớn hở nói với thành chủ: “Thành chủ đại nhân, đoàn Dong Binh Nguyên Bảo chúng ta rất vinh hạnh được góp chút sức lực. Là con dân của đế quốc, ra tay tương trợ lúc người của đế quốc gặp nguy hiểm là chuyện nên làm.”

“Phó đoàn thật là trượng nghĩa...” Thành chủ cười có chút miễn cưỡng. Từ đầu tới cuối phó đoàn này chưa hề nhúc nhích đầu ngón chân, chỉ cầm dù che nước biển văng lên. Hiện tại lại nghe mấy lời này từ miệng hắn, thật là... Đáy mắt hai thị vệ cận thân bên cạnh thành chủ cũng lộ ra tia khinh bỉ. Bọn hắn đã liệt Tạt Mễ Nhĩ vào loại phó đoàn trên danh nghĩa, chuyên hưởng thụ công sức của người khác rồi. Khắc Lôê Nhã giới thiệu thành viên của đoàn Dong Binh và cố chủ là hai huynh muội Lý thị. Thành chủ không ngừng nói tạ ơn.

“Động vật biển chỉ tạm thời rút lui thôi.” Khắc Lôê Nhã đứng trên tường thành, lẳng lặng nhìn mặt biển tưởng chừng đã gió êm sóng lặng, nhàn nhạt nói.

“Hy vọng trước khi động vật biển phát động công kích lần nữa thì cứu binh tới kịp.” mặt thành chủ đại nhân đầy nặng nề và lo lắng.

Khắc Lôê Nhã nhìn mặt biển mờ mịt, suy nghĩ gì đó.

Từ đầu tới cuối Lý Minh Ngữ và Lý Nguyệt Văn cũng không làm gì, không nói gì, chỉ trao đổi ánh mắt cho nhau. Họ đều đọc được tâm tình bất thường của đối phương.

“Ta có một yêu cầu quá đáng, hy vọng chư vị có thể đồng ý.” Mặt thành chủ lộ ra sự ngần ngại, nhẹ nhàng nói với Khắc Lôê Nhã.

“Chúng ta sẽ giúp các người cầm cự đến khi viện binh tới.” Khắc Lôê Nhã biết thành chủ muốn nói gì nên lập tức mở miệng nói. Họ còn phải đợi nơi này an toàn thì mới có thể ra biển được. Bây giờ không thể đi ngay.

“Vậ thì tốt quá! Mời các vị theo ta về phủ đệ nghỉ ngơi.” Thành chủ mừng rỡ, nói.

Khắc Lôê Nhã gật nhẹ, dẫn mọi người theo thành chủ rời khỏi tường thành. Trước khi rời đi, Khắc Lôê Nhã ngăm nhìn mặt biển mịt mờ như có điều dẫn đo. Tiếng gầm gừ của động vật biển truyền đến từ phía xa. Khắc Lôê Nhã khẽ cau mày. Không biết có phải nàng cảm nhận sai hay không mà lại thấy trong tiếng gầm gừ có đau thương, tức giận và cấp bách.

Sau đó, đoàn người Khắc Lôê Nhã được thành chủ khoản đãi nhiệt tình. Nhưng sự nhiệt tình này cũng có mức độ. Phần lớn người trong phủ thành chủ đã rời đi. Người nấu cơm là quản gia mà ông có đuổi thế nào cũng không đi.

Đêm khuya, gió biển thổi từng đợt, thành Thủy Bình an tĩnh lại. Có một số người không tình nguyện rời quê hương của mình nghe nói động vật biển đã đi liền trở lại.

Khắc Lôê Nhã lẳng lặng đứng trên hành lang, cảm thụ vị mặn trong từng cơn gió biển, nhìn về chân trời.

“Khắc Lôê Nhã, đã trễ thế này sao còn chưa ngủ? Coi chừng bị cảm lạnh đó.” Tiếng nói dịu dàng nhưng dễ làm cho người ta tức giận đến hộc máu của Tạp Mễ Nhĩ vang lên. Nghe thế nào cũng rất khó chịu.

“Người cũng còn thức đấy thôi.” Khắc Lôê Nhã tùy ý mà nói.

“Người nhận ra?” Tạp Mễ Nhĩ cười híp mắt, bước tới.

“Ừ.” Khắc Lôi Nhã gật đầu, hơi kinh ngạc về cảm nhận của Tạt Mễ Nhĩ.

Hắn cũng nhận ra sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 72: Thiếu Niên Yêu Nghiệt Ngu Như Heo

T

ạp Mễ Nhĩ ngẩng đầu nhìn về chân trời, trên mặt vẫn giữ nụ cười dịu dàng không đổi, giọng nói cũng vô cùng dịu dàng: “Những động vật biển kia đang tìm gì đó.”

“VẬY là ta không nghe lầm. Những động vật biển đó rất vội.” Khắc Lôi Nhã dựa vào cột, lạnh nhạt nói, “Tuy động vật biển có tính sở hữu rất mạnh nhưng nếu không chọc giận chúng thì chúng sẽ không phát động công kích chứ đừng nói đến chuyện rời thủy vực nơi chúng sinh hoạt để công kích lục địa.”

“Chúng đang tìm gì đây?” Tạp Mễ Nhĩ ưu nhã sửa lại tóc trên trán, hỏi rất mềm mỏng.

“Người trực tiếp hỏi bọn chúng sẽ biết.” Khắc Lôi Nhã thuận miệng đáp qua loa. Nàng cũng đang tính đến chuyện này. Trong thành này có thứ động vật biển đang tìm, nếu không chúng sẽ không điên cuồng công kích thành phố trên diện rộng như vậy.

“Đây là cách hay. Nhưng đáng tiếc ta không phải là Triệu Hoán Sư. Ta cũng không phải Đức Lỗ Y. Ta là một nam tử sạch sẽ như cơn gió.” Tạp Mễ Nhĩ lộ ra sự tiếc hận, “Cho nên ta không hiểu được ngôn ngữ của động vật biển thô lỗ.”

Triệu Hoán Sư? Đức Lỗ Y? Trong đầu Khắc Lôi Nhã thoáng qua tia linh quang. Nếu có người có thể nói chuyện với động vật biển thì mọi chuyện sẽ được giải quyết rất dễ dàng. Nhưng thành Thủy Bình đang rất rối loạn,

người người bàng hoàng trốn chạy. Càng không nói đến chuyện có người tới nơi nguy hiểm này. Rốt cuộc động vật biển đang tìm gì?

“Nếu không nghĩ biện pháp giải quyết, người của thần điện Quang Minh sẽ tới. Ha ha, chủ tể đại nhân, sao ngài lại ở đây? Mời ngài theo chúng ta về thần điện.” giọng nói của Tạt Mễ Nhĩ mang theo một cảm giác quý dị. Người này lại học theo giọng điệu của người của thần điện Quang Minh. Lời từ miệng hắn mang theo sự châm chọc đến mười phần.

Mắt Khắc Lôi Nhã trợn trắng. Không phải nàng muốn làm chức tể ti này mà là lão hồ ly kia cứng rắn đưa cho nàng dưới con mắt của mọi người!

“Ta cũng muốn giải quyết nhanh còn lên đường!” Khắc Lôi Nhã nói đầy khó chịu. Sau đó nàng lấy túi xách Ô Mã Lý đưa vẫn mang theo người ra. Trong đó có rất nhiều ma ngẫu (thứ dùng để liên lạc), có chim, có chuột, còn có cả cá. Bay trên trời, chạy dưới đất, bơi trong nước, đủ cả.

“Dùng cái này để tìm hiểu?” Tạt Mễ Nhĩ đầy hứng thú mà nhìn Khắc Lôi Nhã móc ma ngẫu ra.

“Ừ.” Khắc Lôi Nhã gật đầu, sau đó rút ma lực vào ma ngẫu rồi thả hết ra ngoài. Tiếp đó nàng lấy ra một quả cầu thủy tinh nhỏ để quan sát. Thủy Tinh Cầu chia làm ba mặt, từ ba góc khác nhau hiện lên ba ma ngẫu.

“Thật thú vị.” Tạt Mễ Nhĩ sờ cằm, nhú mày, nói.

Khắc Lôi Nhã không hy vọng nhiều. Chỉ sợ thứ động vật biển muốn tìm không thể tìm được dễ dàng như thế. Có lẽ bảo vật trân quý nhất của chúng bị loài người cướp đi nên mới nổi điên. Nếu là bảo vật thì sao nàng có thể tìm được một cách dễ dàng. Khắc Lôi Nhã quét mắt nhìn cảnh tượng hiện lên trong Thủy Tinh Cầu, không phát hiện điều gì khác thường.

Tạt Mễ Nhĩ hí mắt nhìn Thủy Tinh Cầu, không nói gì.

Chợt, hình ảnh trong Thủy Tinh Cầu thay đổi, hiện lên một nơi ẩm ướt. Một đôi mắt tràn đầy kỳ vọng lóe lên rồi biến mất. Thủy Tinh Cầu trở về trạng thái ban đầu.

“Đó là cái gì vậy?” Tạp Mễ Nhĩ nhạy cảm thấy được chỗ không bình thường.

“Ma lực không đủ, ma ngẫu trở về mất rồi.” sắc mặt Khắc Lôê Nhã hơi đổi. Nàng hiểu ánh mắt vừa rồi. Chủ nhân của ánh mắt đó phát hiện ma ngẫu, muốn truyền tin tức gì đó.

“Là ma ngẫu nào vậy?” Tạp Mễ Nhĩ vẫn giữ nụ cười ưu nhã trên môi.

“Phải đi tìm. Người kia ở dưới đất.” Khắc Lôê Nhã cau mày tự hỏi. Mình có nên xen vào chuyện này không? Có nên xen vào chuyện của chủ nhân cặp mắt xuất hiện trong Thủy Tinh Cầu không?

“Thông thường bên dưới phủ thành chủ đều có địa lao.” Tạp Mễ Nhĩ nói rất hờ hững. Sau đó hắn thấy ánh mắt Khắc Lôê Nhã bắn về phía mình thì lập tức lắc đầu: “Quên chuyện muốn ta thăm dò giúp người đi. Nơi đó vừa bắn vừa ướt. Hơn nữa bây giờ người rảnh đến mức muốn quản chuyện này à?”

“Ngộ nhỡ có liên quan tới việc động vật biển tấn công lần này thì sao?” Khắc Lôê Nhã thản nhiên nói với Tạp Mễ Nhĩ.

“Không đúng lúc thế chứ?” Tạp Mễ Nhĩ trả lời qua loa.

“Đi nào. Đi theo ta. Vua của giới sát thủ, chỉ có tài năng thoát ẩn thoát hiện như người mới có thể làm được việc khó này thôi.” Khắc Lôê Nhã nhẹ nhàng bỏ lại những lời này rồi xoay người đi trước. Tạp Mễ Nhĩ lập tức theo tới, cười rất xinh đẹp, “A, đoàn trưởng, xin ngài cứ tiếp tục ca ngợi ta đi. Đi thôi, chúng ta đi xem xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra.”

“Dáng người của người không ai có thể so được. Người có sự nhận biết tinh tế khiến cho ta phải thán phục. Dáng vẻ tao nhã của người khiến cho ta cảm phục...” mặt Khắc Lôì Nhã không đổi, thật êm ái mà nói ra những lời này rồi lập tức đi trước. Mặt Tạt Mễ Nhĩ ngây ngất, cười tủm tỉm theo sau.

Hai người lặng lẽ biến mất trong bóng đêm.

Khắc Lôì Nhã cảm thán. Tạt Mễ Nhĩ cứ cười xán lạn cả ngày như thế rất hợp với người sống trong bóng tối. Đó chính là nơi hắc làm chúa tể. Tạt Mễ Nhĩ giống như ma quỷ vậy. Rõ ràng là lần đầu tiên tới đây nhưng có thể quen đường quen lối mà dẫn Khắc Lôì Nhã tới địa lao của phủ thành chủ. Tất cả cửa ngấm, cơ quan được thiết kế ở đây như đã báo trước cho hắc. Hắc rất bình tĩnh, chẳng bị cản trở gì.

Địa lao ẩm ướt bốc mùi nấm mốc. Không hề thấy một người nào cả. Bóng người thấy trong Thủy Tinh Cầu đã bị đưa đi sao? Vậy là khi động vật biến tấn công vào thành, thành chủ đã giải tán tất cả thuộc hạ và đưa tội phạm quan trọng đi? Chẳng lẽ người bị bỏ lại đây có tội ác tày trời, không quan tâm sống chết?

Cửa chính đại lao rộng mở. Có thể nhìn thấy sự hỗn loạn bên trong nhưng không có một bóng người. Hành lang sâu thẳm dẫn tới phòng giam cuối cùng. Tạt Mễ Nhĩ đứng lại, quay lại, khẽ gật đầu với Khắc Lôì Nhã ý bảo bên trong có người. Khắc Lôì Nhã cũng cảm nhận được hơi thở yếu ớt bên trong.

Tạt Mễ Nhĩ rút chủy thủ ra, dùng mũi đẩy cánh cửa bản thiêu của địa lao. Cảnh tượng đập vào mắt khiến hai người ngẩn ngấy.

Tạt Mễ Nhĩ tặc lưỡi lắc đầu, không hề muốn tiến tới cõi trối cho người đó.

Khắc Lôì Nhã bước lên, kéo miếng vải trong miệng thiếu niên yêu nghiệt, trầm giọng nói: “Người là ai? Sao lại bị giam ở đây?”

Mà câu nói đầu tiên của thiếu niên lại khiến Khắc Lôi Nhã ngậm ngẩn.

“Triệu Hoán Sư...đói...tính kế...muội muội của thành chủ...nam sủng...không...bị giam...” thiếu niên nói từng từ một bằng giọng yếu ớt.

Đúng lúc vậy sao? Thiếu niên yêu nghiệt này là Triệu Hoán Sư? Vậy là có hy vọng giải quyết những động vật nổi điên kia rồi ư? Khắc Lôi Nhã xác nhận: “Người là Triệu Hoán Sư?” Những từ đứt quãng mà hắn nói vừa nãy có ý gì?

“Hắn là Triệu Hoán Sư. Bởi vì bề ngoài xinh đẹp nên bị muội muội của thành chủ coi trọng. Vừa lúc hắn đói bụng nên bị bỏ thuốc vào đồ ăn. Nàng ta uy hiếp, bắt hắn trở thành nam sủng của mình nhưng hắn không chịu, thế là bị giam ở địa lao tối tăm không thấy ánh mặt trời này.” Tạp Mễ Nhĩ híp mắt, diễn đạt từ ngữ của thiếu niên thành câu hoàn chỉnh.

Khắc Lôi Nhã nháy mắt, nhìn Tạp Mễ Nhĩ đang mỉm cười một chút rồi nhìn sang đáy mắt thiếu niên đang lộ ra vẻ mừng rỡ. Nàng biết Tạp Mễ Nhĩ đã hiểu đúng ý tứ của thiếu niên kia.

“Thầy, lần đầu tiên ta phát hiện ra người thật sự là học giả học rộng tài cao.” Khắc Lôi Nhã trịnh trọng nói, sau đó nàng quay đầu nói với thiếu niên, “Người có thể nói chuyện với động vật biển không? Người có thể nói chuyện với động vật biển phát động công kích thành Thủy Bình không?”

“Bọn họ...cứu ta...hủy diệt nơi này.” Thiếu niên rên hừ hừ, nói ra mấy từ.

“Những động vật biển kia muốn tới cứu hắn, hủy diệt thành phố này.” Tạp Mễ Nhĩ tao nhã vuốt tóc, theo bản năng diễn đạt lại lời thiếu niên. Nói xong hắn mới phục hồi lại tinh thần, ý thức được mình nói gì. Tạp Mễ Nhĩ tròn to mắt nhìn thiếu niên bằng ánh mắt không thể tin được. Những động vật biển kia đều do thiếu niên nhu nhược này gọi đến sao?!

“Nói vậy là những động vật biển kia là do người gọi tới hả? Không cần bất kỳ câu thần chú hay vật tế nào, chỉ dùng tinh thần gọi lên?” Khắc Lôì Nhã không kinh ngạc gì mà chỉ cau mày nhìn thiếu niên đầy nghi ngờ. Nếu thật là như vậy thì thực lực của thiếu niên này không thể dùng hai chữ cường đại để miêu tả nữa, mà phải là “kinh khủng”. Một thiếu niên có thực lực kinh khủng như vậy sao lại biến thành bộ dạng nhếch nhác như thế này? Sao có thể thuyết phục người ta được? Trừ phi thiếu niên này ngu như heo! Chỉ bởi vì đói bụng, tìm đồ ăn mà bị người ta hạ thuốc. Vậy thì thông minh chỗ nào?

“Thành chủ không phải người sẽ cho phép muội muội của mình làm như vậy.” Khắc Lôì Nhã vuốt cằm, suy nghĩ, không hề có ý mở trói cho thiếu niên. Thiếu niên vắn vẹo, hừ một chữ trong miệng. Chữ đó chính là “đói”.

“Đơn giản thôi. Thành chủ cũng không biết việc này. Sau khi người này tỉnh thì liền gọi động vật biển đến muốn tìm cách thoát thân. Những người đó đã chạy mất rồi. Người bắt hãn không dám đưa hãn đi cũng không có thời gian mà để ý đến hãn. Đương nhiên hy vọng hãn chết đi cho rồi. Muội muội của thành chủ bắt cóc người làm nam đồng là chuyện vô cùng ám muội.” Tạp Mễ Nhĩ mau mồm mau miệng nói hết suy đoán của mình.

Khắc Lôì Nhã đọc được sự vui mừng trong mắt thiếu niên. Sợ là thiếu niên này đã coi Tạp Mễ Nhĩ là tri kỷ rồi.

“Tên người là gì?” Khắc Lôì Nhã nhìn thiếu niên yêu nghiệt trước mắt, vẫn không hề có ý mở trói.

“Đông Phong Hầu.” thiếu niên yêu nghiệt nháy mắt với Khắc Lôì Nhã, sau đó nặn ra một chữ, “Đói.”

Khắc Lôì Nhã phát hiện Triệu Hoán Sư có thực lực kinh khủng này lại bị thiếu năng ngôn ngữ! Đôi mắt của thiếu niên này còn tinh khiết hơn cả thủy tinh. Giống ai nhỉ? Khắc Lôì Nhã lục lọi trong trí nhớ. A đúng rồi! Giống

Kiều Sở Tâm! Đều cho người ta cảm giác thuần khiết, chưa từng giao tiếp với nhiều người. Chẳng lẽ thiếu niên này tới từ nơi rừng sâu núi thẳm nào đó? Hắn lưu lạc giang hồ nhưng lại gặp bất lợi, chưa kịp nổi tiếng thì bị bắt rồi bị hành hạ thành cái dạng này?

“Đói, đói, đói...” Đông Phong Hầu nhìn chăm chăm Khắc Lôì Nhã, chỉ nói đúng một chữ.

Khắc Lôì Nhã nhìn Đông Phong Hầu. Trong mắt nàng bắn ra hàn quang, không lên tiếng.

Tạp Mễ Nhĩ ngáp một cái. Hắn biết đoàn Dong Binh Nguyên Bảo có thêm một người đáng thương bị Khắc Lôì Nhã sai bảo.

Canh thứ hai

Trong phòng Khắc Lôì Nhã, Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm mở to mắt nhìn thiếu niên yêu nghiệt đang dốc sức mà ăn, hoàn toàn không nói được lời nào.

Đây là mâm thức ăn thứ mấy chục rồi?

Người này có bề ngoài tuấn mỹ như thế mà lại có tướng ăn vô cùng khó coi. Dạ dày hẳn như cái động không đáy vậy. Ngõa Nhĩ Đa và Tần Diêm đã lén lút xuống bếp lấy thức ăn mấy lần rồi. Tất nhiên là trừ bọn họ ra thì không ai biết cả.

“Trước đến giờ người vẫn ăn như thế này à?” Hạ Thiên nhìn Đông Phong Hầu đang ra sức mà ăn, hỏi rất cẩn thận.

Đông Phong Hầu không nói chuyện mà chỉ gật đầu rồi nhét miếng thịt muối vào miệng, tiếp đó uống một ngụm nước trái cây lớn.

“Sức ăn của người vẫn lớn như vậy à?” Kiều Sở Tâm cũng hỏi rất cẩn thận.

Đông Phong Hầu gật đầu, tiếp tục nhét một miếng thịt muối nữa vào miệng.

“Trời ạ, ăn như vậy ai mà nuôi nổi?” Ngõa Nhĩ Đa nói một câu mang theo vị chua nồng nặc.

“Ta...bị đuổi...ăn...quá nhiều.” Đông Phong Hầu khạc ra mấy chữ mơ hồ.

“Bởi vì ăn quá nhiều nên bị người nhà ghét bỏ, sau đó đuổi đi tự lực cánh sinh.” Táp Mễ Nhĩ cầm ly trà tinh xảo rất tao nhã, phiên dịch cho Đông Phong Hầu.

Sau ót mọi người hiện lên vạch đen, nhìn một đồng lớn mâm không và xương, còn có nồi không, hiểu ra. Ăn như thế này thì gia đình bình thường nào mà nuôi nổi?

“Đã lâu lắm rồi người không được ăn như vậy phải không?” Khắc Lôi Nhã chống cằm, lưỡi biếng tựa vào bàn, hờ hững nói với Đông Phong Hầu.

Đông Phong Hầu gật đầu thật mạnh với Khắc Lôi Nhã, lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Đi theo ta, làm theo lời ta, sau này tuyệt đối sẽ không để người đói. Người có thể ăn rất rất nhiều và ăn ngon nữa.” Khắc Lôi Nhã nói ra những lời khiến mọi người trong phòng khinh bỉ.

Khóe miệng Ngõa Nhĩ Đa co quắp. Quả nhiên, vĩnh viễn không thể che giấu bản chất tiểu ác ma.

Đông Phong Hầu kích động, hai mắt tỏa sáng, đứng bật dậy. Trên tay hắn cầm một cái đùi gà quơ múa, hàm hồ nói: “Không...không phải mỗi lần...đều nhiều hơn...đói đã lâu...ăn những thứ này...”

Táp Mễ Nhĩ vừa muốn phiên dịch thì Khắc Lôi Nhã đã gật đầu, nói: “Ta hiểu ý của người. Người nói là chỉ có lần này mới ăn nhiều như vậy vì đói

đã lâu chứ không phải ngày nào cũng thế. Ý của người là yêu cầu của người không cao, hơn nữa sẽ làm thật tốt công việc của mình vì ta tốt với người như vậy.”

Đông Phong Hầu gật đầu như gà mổ thóc, không hề che giấu sự vui mừng trong đáy mắt khiến mọi người lạnh đến buồn nôn. Người đơn thuần này bị thuê với giá rẻ nhưng cứ nghĩ mình chiếm được tiện nghi lớn, được dựa vào núi lớn!

Kế tiếp chính là ký kết khế ước bán mình. Khi Khắc Lôi Nhã cất khế ước bán mình của Đông Phong Hầu xong, quay đầu lại liền nhìn thấy tất cả mọi người đều tập trung ánh mắt vào nàng.

“Sao? Có ý kiến gì à?” Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu, lạnh lùng nói.

Mọi người đồng loạt cúi đầu, giả như không có gì mà nói chuyện với nhau.

“Chỉ là, đoàn trưởng, tiếp theo ngài muốn làm gì?” Tạp Mễ Nhĩ đặt ly trà xuống một cách tao nhã, móc khăn lụa sạch sẽ ra, nhẹ nhàng lau tay, hỏi.

Ánh mắt mọi người tập trung trên người Khắc Lôi Nhã. Đúng vậy. Đã tìm được người gọi động vật biển, nên làm gì tiếp theo đây?

“Tiếp theo ~~~” khóe miệng Khắc Lôi Nhã hiện lên một nụ cười nhàn nhạt đầy quý dị, không nói tiếp. Cảm giác quý dị khiến cho mọi người trong phòng giật mình.

Chuyện Khắc Lôi Nhã muốn làm tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Bọn họ dám dùng tính mạng của mình mà thề!

“Được rồi. Các vị trở về nghỉ ngơi thật tốt đi. Sáng sớm mai phải diễn kịch nữa.” Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng vỗ tay, ý bảo mọi người trở về phòng nghỉ ngơi. Đêm đã khuya, cũng không ngủ được bao lâu.

“Ngày mai chính là ngày thực hiện bước đầu tiên giúp tên tuổi đoàn Dong Binh Nguyên Bảo được mọi người biết đến.” Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười dịu dàng mê người, lững thững đi ra.

Mọi người nhìn vào mắt nhau, trong lòng hiện lên cảm giác quái dị.

Rạng sáng hôm sau, tiếng chuông cảnh báo vang lên, phá tan sự tĩnh lặng!

Động vật biển lại khởi xướng tổng tiến công một lần nữa! Đã vậy còn mãnh liệt hơn lần đầu tiên. Sóng to gió lớn đánh vào tường thành cao cao khiến nó như đang run rẩy, có thể sụp xuống bất cứ lúc nào. Sắc mặt thành chủ cực kỳ nặng nề, vội vàng mặc quần áo, dẫn những Ma Pháp Sư còn chưa nghỉ ngơi tốt lên tường thành.

Chân trời hiện ra những tia nắng đầu tiên, bọt sóng cuộn cuộn trắng xóa, biển gào thét. Động vật biển khổng lồ giương nanh múa vuốt tiến tới.

Một tiếng “ầm” vang lên, nước trong các con sông trong thành dâng cao. Những thuyền bè neo trên sông bị nước cuốn lên cao rồi rơi xuống thật mạnh, những bọt nước khổng lồ văng bốn phía. Tiếng động đình tai nhức óc vang dội, truyền khắp thành Thủy Bình. Các cư dân chưa tản cư cầu nguyện, đặt hy vọng vào thành chủ đại nhân và đoàn Dong Binh đã trợ giúp đánh lui chúng. Mong rằng hôm nay có thể đánh lui động vật biển đang nổi điên thành công, chờ cứu viện đến. Sắc trời âm u càng khiến cho đáy lòng mọi người như bị một bóng ma phủ kín.

Thành chủ và các Ma Pháp Sư nhìn tình huống trước mắt đầy sợ hãi. Mặt họ tái nhợt, tâm chìm xuống thật sâu. Sợ rằng không thể cứu vãn nổi nữa rồi!

Động vật biển xuất hiện ngày hôm nay mạnh hơn hôm qua gấp mấy lần! Hơn nữa thế tới hung hãn. Tiếng gầm gừ đầy phần nộ vang lên khiến mọi người ù cả tai.

Thành chủ cau mày nhìn phía trước, cắn chặt môi, thầm hạ quyết tâm.

Không thể cứu vãn được nữa rồi! Ông là thành chủ, cùng sống chết với thành trì này cũng không có gì đáng tiếc. Nhưng những Ma Pháp Sư trước mắt này đều là tài sản vô giá của đế quốc, tuyệt đối không thể mất mạng ở đây! Phải ra lệnh cho bọn họ quay về.

Lúc thành chủ muốn ra lệnh thì sau lưng vang lên tiếng bước chân. Ông quay đầu lại thì thấy Khắc Lô Nhã với vẻ mặt lạnh nhạt đang dẫn một đám người lên.

“Bạch đoàn trưởng...” thành chủ vừa mở miệng muốn nói chuyện thì một con sóng khổng lồ ập đến, văng lên những bọt nước thật lớn.

Tạp Mễ Nhĩ bình tĩnh, tao nhã dương cái dù hình mặt trời nhỏ lên, chặn nước biển lại. Mặt Bạch Đế núp trên vai Tạp Mễ Nhĩ tràn đầy sự hài lòng. Từ khi rời khỏi đế đô Bạch Đế rất thích ở cạnh Tạp Mễ Nhĩ. Vì hắc viễn sẽ bảo đảm gọn gàng sạch sẽ. Tần Diêm rút kiếm, bắn ra Đấu Khí bổ đôi sóng nước khiến chúng bốc hơi trong nháy mắt. Sau đó hắc thu kiếm, đứng sau lưng Khắc Lô Nhã. Động tác rất lưu loát.

Thành chủ thì không được may mắn như thế. Không có ai che dù cũng không có ai dùng Đấu Khí để khiến nước bốc hơi giúp ông. Ngay lập tức ông bị ướt sũng. Quần áo dính vào người, nước trên tóc nhỏ xuống không ngừng, đáng vẻ rất nhếch nhác. Hai thị vệ cận thân bên cạnh cũng không tốt hơn là mấy. Quần áo họ cũng ướt đẫm.

“Thành chủ, đừng nhiều lời. Chúng ta sẽ giúp người đánh lui động vật biển. Chỉ hy vọng sau khi chúng rút đi chúng ta có thể ra biển trong thời gian ngắn nhất.” Khắc Lô Nhã như đã tính trước mọi chuyện, nhàn nhạt nói.

Thành chủ sửng sốt. Ông ngàn vạn lần cũng không thể ngờ được trong lúc gặp nguy hiểm như vậy mà thiếu nữ trước mắt này lại có thể bình tĩnh nói

ra những lời này. Chẳng lẽ hôm qua không thể hiện tất cả thực lực của mình? Như vậy thì...thành chủ vui mừng. Nếu quả là như vậy thì thành Thủy Bình được cứu rồi. Thiếu nữ trước mặt có thể bình thản ung dung như vậy cũng đúng thôi!

“Bạch đoàn trưởng có biện pháp đánh lui động vật biển?” thành chủ vội vàng hỏi.

“Có. Hơn nữa động vật biển sẽ không tập kích nữa. Ta bảo đảm.” Khắc Lôê Nhã gật đầu rất nghiêm túc.

“Thật sao?” thành chủ kích động đến mức run cả người. Mặc dù thiếu nữ nhìn có vẻ tầm thường này chưa quá 15 tuổi nhưng khiến người ta rất tin tưởng. Vì sao? Thành chủ không thể nói được nguyên nhân. Có lẽ là sự tự tin và hào quang trên người nàng chẳng?

“Ừ. Nên ta hy vọng sau khi đánh lui động vật biển thì thành chủ chuẩn bị cho ta một chiếc thuyền để ta có thể ra biển. Chúng ta còn có việc quan trọng phải làm.” Khắc Lôê Nhã nghiêm mặt, rồi ngẩng đầu nhìn phía trước, nói, “Việc này không nên chậm trễ. Động vật biển sẽ tới nhanh thôi. Chúng ta chuẩn bị chiến đấu!”

“Được, được, được!” thành chủ vội vàng nghiêng người tránh ra, bổ sung, “Khi động vật biển thối lui, ta sẽ chuẩn bị thuyền và thuyền trưởng, thủy thủ tốt nhất hộ tống các người.”

“Hy vọng thành chủ có thể giữ đúng cam kết của mình.” Khắc Lôê Nhã quay đầu, cười nhẹ, sau đó ngạo nghễ đứng trên tường thành, chậm rãi lấy cung tên sau lưng xuống.

Thành chủ và thị vệ cận thân bên cạnh nhìn động tác của Khắc Lôê Nhã cũng ngây ngẩn, không hiểu nàng muốn làm gì.

Ma Pháp Sư đứng thành hàng cũng nhìn Khắc Lôi Nhã đầy nghi ngờ. Đám binh sĩ thủ vệ dưới chân tường thành nhú chặt chân mày lại. Thiếu nữ kia không muốn sống nữa sao? Cứ đứng ở chỗ cao nhất của tường thành không hề đề phòng gì như vậy? Chỉ cần một con sóng lớn là có thể cuốn phăng nàng đi đấy!

Khắc Lôi Nhã đứng rất ngạo nghễ, chậm rãi giơ cung tên trong tay lên, nhắm bầu trời phía trước.

Chậm rãi, từ từ, kéo cung ra...

Ma Pháp Sư đứng trên tường thành thay đổi sắc mặt. Họ cảm nhận được một cỗ ma pháp rất lớn đang dao động. Chúng phát ra trên người thiếu nữ tầm thường kia!

Dây cung càng kéo căng thì tim của các Ma Pháp Sư càng đập kịch liệt. Lực lượng của ma pháp càng ngày càng lớn!

Một quả cầu màu vàng chậm rãi hiện ra trên cung, lớn dần lên trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Hơi thở cực nóng đờ lên khiến cho mọi người xung quanh không thể thở được.

Sóng đánh lên còn chưa tới gần đã bốc hơi không thấy vết tích.

Vẻ mặt Khắc Lôi Nhã sắc lạnh.

Trầm ngâm, bắn tên!!!!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 73: Động Thủ Trên Đầu Thái Tuế

L

úc này Khắc Lôì Nhã giống như một pho tượng cực kỳ xinh đẹp, in đậm dấu ấn vào trong mắt, trong lòng mọi người.

Khuôn mặt lạnh lẽo, ánh mắt kiên định, mái tóc tung bay...

“Hưu” tiếng xé gió thật dài, nghe như bản nhạc du dương phá tan bầu trời âm u. Một đạo ánh sáng màu vàng óng xẹt qua mọi người.

Phanh! Tiếng nổ mạnh phía chân trời khiến mọi người bị chấn động.

Thành chủ quên cả suy nghĩ, sững sờ nhìn cảnh tượng trên bầu trời, không thể nói được gì.

Đầu các Ma Pháp Sư cũng trống rỗng, dừng tất cả mọi động tác, kinh ngạc nhìn bầu trời.

Binh sĩ thủ thành và ở trong thành, cùng với các cư dân đang cầu nguyện đầy sợ hãi, tất cả đều ngửa đầu lên nhìn theo một màn tựa như kỳ tích này.

Ngọn lửa màu vàng lộng lẫy nổ tung trên không trung, tiếng xé gió vang lên liên tiếp. Bầu trời xám xịt được chiếu rọi, ánh sáng màu vàng xua tan sự sợ hãi trong lòng mọi người.

Sau đó, ngoài biển vang lên tiếng động vật biển gầm lên đau đớn, bèn nhón đến chói cả tai. Từng đợt sóng đánh lên tường thành vang lên âm thanh đinh tai nhức óc, từ rất xa cũng có thể nghe thấy được.

Đứa ngọc cũng biết được những động vật biển đau đớn có liên quan đến cảnh tượng rực rỡ vừa rồi!

Ma Pháp Sư đứng trên tường thành há hốc miệng, không thể tin mà nhìn chuyện đang xảy ra trước mắt. Uy lực này tuyệt đối không thể phát ra từ một mũi tên ma pháp! Thiếu nữ thoát nhìn vô cùng tầm thường này là một Ma Pháp Sư! Hơn nữa còn là Ma Pháp Sư có thực lực vượt qua tất cả Ma Pháp Sư ở đây!

“Rầm rầm rầm” tiếng nổ mạnh vang lên liên tiếp, nước biển dâng lên cuộn cuộn. Động vật biển gào thét cực kỳ khỗ sở, lăn lộn rồi lặn xuống nước, biến mất không tăm tích. Không ai để ý đến Đông Phong Hầu mặc áo khoác rộng đang im lặng đứng đó. Khiến động vật biển giả bộ một chút không phải là việc khó với hắn.

Tiếng gầm gừ càng ngày càng xa, sóng biển càng ngày càng nhỏ. Bầu trời âm u sáng dần lên. Mây đen chậm rãi tản đi. Mặt trời từ từ nhô ra. Nước biển bao phủ ngoài tường thành cũng rút dần, từ từ hiện ra diện mạo vốn có của hải cảng.

Mọi người kinh ngạc nhìn kỳ tích trên bầu trời, thật lâu sau cũng chưa thể phục hồi tinh thần được.

Ánh nắng mặt trời vô cùng rực rỡ, ấm áp chiếu rọi từng góc nhỏ của thành Thủy Bình; chiếu rọi trên mỗi người.

Bọn lính canh trên tường thành nhìn thiếu nữ đứng ngạo nghễ bằng ánh mắt kinh ngạc. Dưới ánh mặt trời, sắc mặt thiếu nữ lạnh nhạt, gió nhẹ nhàng phất qua mái tóc của nàng. Vào giờ khắc này mọi người thấy thiếu nữ đang tỏa hào quang vạn trượng. Nháy mắt một cái lại chỉ thấy một thiếu nữ tầm thường đến không thể tầm thường hơn được nữa.

“Vậy là động vật biển đã rút lui và sẽ không bao giờ trở lại nữa?” thành chủ kinh ngạc nhìn hải cảng đang từ từ hiện ra, sửng sờ hỏi.

“Đúng vậy. Sẽ không trở lại nữa. Hôm qua chúng ta đã tìm ra nguyên nhân động vật biển tập kích hải cảng.” Khắc Lôê Nhã trình trọng trả lời.

“Động vật biển chỉ muốn cho loài người một bài học. Mọi người không thể khai thác cá bừa bãi như thế. Thành chủ ngài nên suy tính chính sách mới, ví dụ như nuôi cá chứ không phải chỉ bắt cá như vậy...” Táp Mễ Nhĩ bày ra dáng vẻ chính nghĩa lăm liệt, che chở Khắc Lôê Nhã.

“Vậy sao?” mặt thành chủ biển sắc, nhìn Khắc Lôê Nhã, muốn lấy đáp án khẳng định từ nàng.

“Đúng vậy, thành chủ đại nhân. Tin rằng ngài sẽ xử lý việc này thật tốt. Động vật biển đã rút lui và không tập kích nữa. Tin rằng dưới sự lãnh đạo của ngài thành Thủy Bình sẽ khôi phục sự phồn vinh thịnh vượng một cách nhanh nhất.” Khắc Lôê Nhã ăn nói lung tung. Dĩ nhiên không thể cho thành chủ biết màn họ vừa nhìn thấy là nửa thật nửa giả. Nhân tiện dạy cho nhân loại tham lam một đạo lý phải duy trì sự phát triển bền vững cũng tốt. Không hạn chế đánh bắt cá thì sớm muộn gì tài nguyên cũng bị cạn kiệt.

Khắc Lôê Nhã nói ra nguyên nhân động vật biển tập kích khiến cho mọi người thốn thức không thôi. Họ không thể tìm ra nguyên nhân nào hợp lý hơn. Thức ăn có liên quan đến sự sinh tồn của động vật biển. Thành Thủy Bình là nơi có sản lượng hải sản lớn nhất cả nước. Lượng hải sản được vận chuyển mỗi ngày rất lớn.

Khắc Lôê Nhã không ngờ được rằng chỉ một lý do mình vô tâm nói ra lại có thể giúp thành Thủy Bình trở thành một trong ba hải cảng lớn nhất đại lục Tích Lan sau này! Thành Thủy Bình sau này là một viên ngọc tỏa sáng của nước An Mạt Cách Lan. Tất nhiên, đây là chuyện sau này.

Chuyện quan trọng bây giờ là phải đối phó với sự cảm tạ nhiệt tình của cư dân thành Thủy Bình và sự khen ngợi của thành chủ.

“Xin các vị lưu lại hai ngày, chỉ hai ngày thôi. Ta đã báo cho đế đô. Phần thưởng của Hoàng đế bệ hạ sẽ nhanh tới thôi. Nhất định phải tiếp nhận lòng biết ơn chân thành của nhân dân thành Thủy Bình. Các vị nhất định phải tham gia nghi thức nhận thưởng!” thành chủ đại nhân tận tình khuyên.

“Được. Làm phiền thành chủ đại nhân chuẩn bị thật tốt đồ dùng ra biển cho chúng ta. Dĩ nhiên phải là thuyền và thuyền trưởng, thủy thủ tốt nhất như ngài đồng ý nha.” Khắc Lôê Nhã cười nhạt một tiếng, đồng ý. Sắc mặt của mọi người thì khác nhau. Thật muốn ở lại tham gia nghi thức nhận thưởng nhằm chán? Rồi chờ người của thần điện Quang Minh đuổi theo?

Tạp Mễ Nhĩ nhàn nhã tựa vào cửa sổ nhìn chim biển màu trắng bay lượn đầy trời. Hắn rất rõ ràng rằng tiểu nha đầu Khắc Lôê Nhã này sẽ không ngồi chờ người của thần điện Quang Minh đuổi tới.

Thành chủ đại nhân lấy được lời hứa, cười rất hài lòng rồi ra cửa, đi chuẩn bị.

“Thật phiền phức. Khắc Lôê Nhã, đến cửa ngươi còn không dám bước ra mà lại muốn tham gia cái nghi thức khen thưởng kia à?” Hạ Thiên ảo não đá đá chân ghế. Họ vừa ra khỏi cửa thì bị vây quanh ngay lập tức. Quà tặng chất đống đến mức muốn đè chết bọn họ. Vậy nên họ mới nhờ thành chủ chuẩn bị những vật dụng cần thiết để đi biển.

Danh tiếng Bạch Tiểu Nguyệt và đoàn Dong Binh Nguyên Bảo truyền đến từng nhà dân trong thành Thủy Bình chỉ trong một đêm. Thiếu nữ đeo cung tên ma pháp nhìn rất bình thường ấy là một Ma Pháp Sư có thực lực rất mạnh. Nàng dẫn theo thành viên không nhiều lắm chiến đấu rất kịch liệt với động vật biển đang tấn công đầy điên cuồng, mạnh mẽ. Chỉ một lần đã đánh lui bọn chúng, đem lại sự phồn vinh, an bình cho thành Thủy Bình. Ngay cả thành chủ và tất cả các Ma Pháp Sư trong thành cũng không làm được chuyện này mà thiếu nữ ấy và đoàn Dong Binh của nàng lại làm được!

Phải có thực lực mạnh và vinh dự lớn như thế nào! Không ít người còn nói khoác rằng đã tận mắt chứng kiến dáng người mạnh mẽ của thiếu nữ này.

Trong một đêm, Bạch Tiểu Nguyệt và đoàn Dong Binh Nguyên Bảo trở thành anh hùng của thành Thủy Bình! Chuyện của bọn họ được lan truyền. Hoàng đế bệ hạ ở đế đô đích thân hạ lệnh khen thưởng.

Hai ngày sau, ánh nắng mặt trời rực rỡ, thành Thủy Bình hài hòa sầm uất như trước đây.

Mọi người trong thành đổ xô ra đường. Tất cả mọi người tập trung lại một hướng.

Đó chính là quảng trường của thành Thủy Bình, không xa phủ thành chủ mấy.

Hôm nay là ngày thành chủ khen thưởng những anh hùng của họ.

Quảng trường cực kỳ náo nhiệt. Tất cả đều rướn cao cổ lên chờ đợi anh hùng của bọn họ xuất hiện.

Thành chủ thay đổi cách ăn mặc, tinh thần phấn khởi mà rút lui khỏi đài cao. Không khí càng trở nên nhiệt liệt hơn. Bọn họ biết mình có thể tận mắt thấy được những anh hùng đã cứu vớt thành Thủy Bình rồi.

“Các vị, rất vinh hạnh khi có thể bình yên vô sự mà đứng ở đây để cùng cảm nhận ánh mặt trời rực rỡ với các vị. Chúng ta cũng biết rằng mọi chuyện tốt đẹp này đều là do một người và các thành viên trong đoàn của nàng ban tặng. Chính nàng là anh hùng đã đuổi những động vật biển điên cuồng đi – Bạch Tiểu Nguyệt!” thành chủ hùng hồn tuyên bố.

Quần chúng phía dưới hoan hô nhiệt liệt. Tiếng vỗ tay vang dội bầu trời.

“Sau đây, xin mời Bạch Tiểu Nguyệt và đoàn Dong Binh Nguyên Bảo ~~~” thành chủ mỉm cười, giơ tay làm động tác mời.

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Tiếng hoan hô rung trời. Mọi người trên quảng trường liều mạng vỗ tay.

Nhưng không có ai xuất hiện. Thiếu nữ nhìn rất bình thường nhưng có thực lực cường hãn, mang cung tên trên lưng không xuất hiện.

Thành chủ khẽ cau mày, cất cao giọng lần nữa, giơ tay ra: “Sau đây, xin mời anh hùng Bạch Tiểu Nguyệt và đoàn Dong Binh Nguyên Bảo ~~~~”

Tiếng vỗ tay như sấm. Tiếng hoan hô tung trời. Mọi người ra sức vỗ tay.

Nhưng vẫn không có ai xuất hiện. Thiếu nữ tài hoa trong truyền thuyết không xuất hiện.

Khóe miệng thành chủ giật giật, sắc mặt thay đổi.

Mọi người chăm chú lắng nghe, nhìn thành chủ đại nhân đầy tha thiết và cả nghi ngờ. Ông luôn luôn bình tĩnh nhưng lúc này có vẻ sốt ruột.

“Sau đây ~~” thành chủ đại nhân kéo dài giọng muốn vớt vát, nhưng có người nhanh chóng đi tới, ghé vào tai ông nói gì đó.

Mọi người trên quảng trường nhìn thành chủ đại nhân cho dù có đổi mặt với động vật biển đang cuồn bạo cũng thấy chết không sờn; đổi mặt với việc thành phố sắp bị phá hủy cũng không đổi sắc mặt; ngày thường vẫn ung dung bình thản – lúc này có sắc mặt rất đặc sắc.

Tất cả chăm chú lắng nghe. Gió lạnh thổi vù vù.

“A ---” một con chim biển kêu lên một tiếng, bay qua quảng trường. Sau đó một đồng phân chim hoa lệ rơi xuống trên vai thành chủ đại nhân, đánh thức người đang hóa đá.

Lúc này Khắc Lôi Nhã đang híp mắt nằm trên ghế ở trên thuyền. Tạp Mễ Nhĩ cười dịu dàng, rót nước trái cây cho Khắc Lôi Nhã một cách tao nhã. Bạch Đế đang hưởng thụ bánh ngọt ngon lành trên bàn.

Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm lần đầu được ra biển nên đứng ở mạn thuyền, hưng phấn nhìn biển rộng xanh thẳm không nhìn thấy bờ. Tần Diêm ngồi im lặng không xa sau lưng Khắc Lôi Nhã. Đông Phong Hầu tay nằm tay mườn, ăn rất ngon lành. Ngõa Nhĩ Đa hài lòng nằm trên ghế hưởng thụ ánh mặt trời. Phong Báo phơi nắng trên sàn.

Hắc Long Bản nằm trong góc, nôn không ngừng. Con rồng đen cường đại kiêu ngạo này bị sau sóng. Đúng vậy, hắc hoa lệ mà say sóng.

“Đoàn trưởng, điểm tâm này thế nào?” Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười.

“Nước trái cây và bánh ngọt phó đoàn làm là độc nhất vô nhị.” Khắc Lôi Nhã híp mắt, không chút để ý mà nói.

Tạp Mễ Nhĩ cười đầy tao nhã, cao quý, bưng trà vào khoang thuyền, tiếp tục cam tâm tình nguyện tạo ra nước trái cây mới cho Khắc Lôi Nhã.

Lý Minh Ngử và Lý Nguyệt Văn trợn mắt nhìn một màn trước mắt, muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra được.

Thuyền lớn nhất của thành Thủy Bình và thuyền trưởng, thủy thủ có kinh nghiệm phong phú nhất đều thuộc về Khắc Lôi Nhã. Động vật biển bị đuổi đi. Hai huynh muội Lý thị cảm thấy trong đó có vấn đề nhưng lại không tìm được cơ hội hỏi Khắc Lôi Nhã. Hai người thâm hạ quyết tâm nhất định phải hỏi xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Gió êm sóng lặng, mỗi ngày của đoàn người đều trôi qua rất vừa lòng. Dù có bão cũng không sợ vì có thuyền trưởng và thủy thủ có kinh nghiệm phong phú nhất ở đây.

Vì vậy, câu cá cứ câu cá, hưởng thụ ánh nắng mặt trời cứ hưởng thụ ánh nắng mặt trời, ăn cứ ăn, làm nước trái cây cứ làm nước trái cây, và ới cứ ới...

Một ngày, một hồi chuông báo động dồn dập phá vỡ sự yên tĩnh trên thuyền.

Không phải có bão, mà là cướp biển!

“Địch tấn công!”

“Chuẩn bị!”

“Cảnh giới!”

Tiếng chuông báo động vang lên dồn dập. Trên sàn thuyền vang lên tiếng bước chân chinh tề.

Đoàn thủy thủ có kinh nghiệm phong phú nhất này không chỉ là thủy thủ mà còn là quân nhân của đế quốc!

Đoàn người Khắc Lôi Nhã không hành động. Một toán người vũ trang đầy đủ nhanh chóng xuất hiện trên sàn thuyền.

“Thuyền trưởng, tình hình thế nào?” Khắc Lôi Nhã đứng lên, đi tới mạn thuyền nhìn thuyền trưởng đứng nghiêm bên cạnh, trầm giọng hỏi.

Thuyền trưởng buông ống nhòm trên tay ra, sắc mặt nặng nề, nói: “Bạch trưởng đoàn, có chút rắc rối. Là đám cướp biển Hồng Khô Lô (đầu lâu màu đỏ).”

“Hả?” Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu, trầm ngâm. Xa xa có mấy chiếc thuyền lớn đang tới gần. Trên cột buồm treo cờ màu đen thêu đầu lâu màu đỏ xấu xí dữ tợn.

“Đám cướp biển Hồng Khô Lâu xuất quỷ nhập thần, tàn khốc vô tình. Nếu gặp hàng hóa của thương nhân nhất định sẽ đoạt hết, giết sạch nam nhân còn nữ nhân thì bán làm đầy tớ. Đế quốc đã nhiều lần phái binh vây quét nhưng không tiêu diệt hết được bởi vì bọn chúng rất quen thuộc với thời tiết và đá ngầm trên biển.” Tạp Mễ Nhĩ tiến lên, sửa lại mái tóc một cách ưu nhã, khoe khoang học thức của mình, “Năm ngoái đế quốc phái 20 chiếc thuyền để vây quét, 8 chiếc bị đánh chìm, 7 chiếc hư hỏng nặng. Đám cướp biển Hồng Khô Lâu chỉ bị hư hại nhẹ 1 chiếc thuyền.”

Sắc mặt thuyền trưởng không tốt chút nào. Nam tử tóc vàng, mắt xanh bên cạnh có giọng nói rất dịu dàng nhưng nói ra lời nào cũng tràn đầy khí thế bức người, nói trúng tim đen. Quả thật đế quốc không có cách nào với đám cướp biển này bởi vì thuyền trưởng của chúng là một Ma Pháp Sư rất lợi hại. Mỗi lần giao thủ quân đội của đế quốc đều không chiếm được lợi thế.

“À...” Khắc Lô Nhĩ suy nghĩ gì đó. Xem ra đối phương không phải là nhân vật nhỏ. Như vậy bọn họ có nên ra tay sớm một chút không?

“Ẩn nấp, chuẩn bị bắn!” thuyền trưởng ra lệnh. Tất cả thủy thủ tìm đến nơi bí mật, cầm cung tên nhắm phía trước.

“Bạch trưởng đoàn, mời các vị cũng ẩn nấp đi. Đối phương có cung tiễn thủ có thực lực rất cường hãn.” Mặt thuyền trưởng nặng nề, khuyên bảo.

Khắc Lô Nhĩ gật đầu, ý bảo mọi người mau núp đi. Nàng cũng muốn nhìn năng lực ứng chiến của quân nhân của đế quốc.

“Hừ” một tiếng. Âm thanh xé gió phá vỡ tầng không. Một mũi tên sắc nhọn cắm trên boong thuyền.

Đối phương bắt đầu công kích.

Khắc Lôi Nhã tựa vào cầu thang, chậm rãi lấy cung tên xuống, chuẩn bị bắn.

Khắc Lôi Nhã bắn ra một mũi tên lửa bằng ma pháp, chiếc thuyền đối diện vỡ tung. Đối phương kêu lên rồi tỉnh táo lại ngay sau đó.

Mũi tên Khắc Lôi Nhã bắn ra chỉ có hiệu quả rất nhỏ, lực sát thương không mạnh. Đối phương cũng có Ma Pháp Sư nên căn bản không tạo thành uy hiếp.

“Trưởng đoàn, người không đủ tư cách làm cung tiễn thủ.” Tạp Mễ Nhĩ đứng bên cạnh Khắc Lôi Nhã, một tay cầm bình trà, một tay cầm cái tách. Hắn ưu nhã rót đầy tách trà rồi đưa cho Khắc Lôi Nhã, “Trưởng đoàn, hãy nếm thử trà hoa hồng ta ngâm cho người xem.”

Khắc Lôi Nhã giựt giựt khóe miệng. Mũi tên vừa rồi thực khiến người ta bức bối. Bắn ra mấy mũi tên liên tiếp nhưng không đủ kích được đối phương.

Khắc Lôi Nhã buồn bực nhận lấy tách trà trong tay Tạp Mễ Nhĩ, uống một hơi cạn sạch. Lúc này quay đầu trả lại cái tách thì nhìn thấy Kiều Sở Tâm mặt lạnh lẽo đang kéo cung tên. Đáy mắt nàng không có một tia nhiệt độ nào, nhắm chuẩn, bắn tên!

Khắc Lôi Nhã nhìn theo hướng mũi tên thì thấy một người bị Kiều Sở Tâm bắn nát đầu! Máu văng tung tóe. Bên kia ồn ào hẳn lên. Hạ Thiên đứng bên cạnh Kiều Sở Tâm hít một ngụm khí lạnh. Đây là nữ tử e lệ mà nàng biết sao? Sao lại giống như kẻ cuồng sát vậy? Còn bắn vào đầu người khác một cách khủng bố như thế! Nàng ta không cảm thấy đáng sợ sao? Rốt cuộc Khắc Lôi Nhã tìm được quái thai gì gia nhập vào đám người họ vậy?

“Sở, Sở Tâm...” Hạ Thiên yếu ớt gọi.

“Hả?” Kiều Sở Tâm lấy lại tinh thần, quay đầu, mù mờ nhìn Hạ Thiên. Lúc này nàng đã trở về bộ dạng cô gái nhỏ e lệ dịu dàng.

“Người, người giết người...Hơn nữa, hơn nữa...” Hạ Thiên không thể nói hết câu. Hơn nữa còn bắn vào đầu người ta!

“Lúc giương cung bắn tên, trong mắt ta chỉ có mục tiêu, không cần biết là người hay thú.” Mắt Kiều Sở Tâm nóng rực nói ra một câu như vậy. Sắc mặt nàng lạnh lẽo, con ngươi trong suốt. Hạ Thiên co quắp, không nói nên lời.

“Được lắm. Sở Tâm, tiếp tục đi.” Khắc Lôi Nhã híp mắt, nhàn nhả tựa vào một bên, chuẩn bị ngủ. Kiều Sở Tâm được khích lệ, quay đầu, vẽ mặt thành thật tiếp tục giương cung bắn tên. Mỗi mũi tên đều xuyên thủng đầu hoặc tim đối phương! Người nấp sau thùng gỗ bị một mũi tên xuyên qua mặt nhìn rất thê thảm.

“Trưởng đoàn, người còn chưa nhận xét trà hoa hồng của ta.” Mặc dù giọng của Táp Mễ Nhĩ vẫn dịu dàng nhưng ánh mắt rất buồn bã.

“A, vô cùng ngon. Cho ta một tách nữa ~~~” Khắc Lôi Nhã quay đầu, ném cho Táp Mễ Nhĩ một nụ cười rực rỡ.

Táp Mễ Nhĩ mỉm cười, cầm bình trà chuẩn bị châm thêm.

Lúc này, bên tai truyền đến tiếng nổ, sau đó thân thuyền lay động kịch liệt. Bên mép thuyền nổi lên từng con sóng khổng lồ!

“Pháo Ma Tinh?” Lý Minh Ngữ kinh ngạc nhìn vật thể hình tròn trên chiếc thuyền lớn nhất, kinh hô. Cướp biển mà có thứ như này sao?

“Đối phương rất giàu.” Lý Nguyệt Văn cười lạnh. Giờ phút này không ai cười nổi.

Xem ra đối phương đã bị mũi tên ma pháp của Kiều Sở Tâm làm cho khiếp sợ rồi. Chúng không nghĩ tới trên thuyền có người lợi hại như vậy cho nên muốn đánh nhanh thắng nhanh. Dùng Pháo Ma Tinh một lần là có thể bắt được chiếc thuyền lớn béo bở này.

“Nôn---“ lúc này, một tiếng nôn mửa không đúng lúc chút nào truyền đến.

Ánh mắt mọi người cùng tìm kiếm, thấy Hắc Long Bản ngo ngoạy bò ra từ trong góc.

“A, Bản, thức ăn ngày hôm qua đã ới hết chưa?” Khắc Lôi Nhã nhú mày, thuận miệng mà hỏi.

“Sao? Có chuyện gì vậy? Nôn --- Sao thuyền lắc mạnh dữ vậy?” Hắc Long Bản vỗ vỗ ngực, cổ nén vị chua trào ra từ dạ dày.

“Chúng ta gặp cướp biển. Đối phương sử dụng Pháo Ma Tinh oanh tạc chúng ta. Vậy nên người thấy thuyền lắc mạnh hơn, sau đó càng ới nhiều hơn.” Hạ Thiên đắc chí nói. Nàng đã sớm muốn cười nhạo con rồng đen không có giáo dục này rồi. Hắc cũng có ngày ới như vậy. Nhưng Hạ Thiên không dám nói ra mấy lời ấy, sợ hấn sẽ không bỏ qua cho mình!

Thuyền trưởng vô cùng lo lắng nhìn bên này. Tình thế ác liệt như vậy mà những người này có thể nhẹ nhàng băng quơ như vậy. Là Pháo Ma Tinh đó! Đối phương có vũ khí với lực sát thương khổng lồ như vậy! Vốn là có hy vọng vào những người có năng lực đuổi động vật biển này có thể đánh được cướp biển, nhưng không ngờ chúng lại có Pháo Ma Tinh! Thuyền trưởng ngẩng đầu nhìn mặt nước xanh ngắt, tuyệt vọng dâng lên trong lòng. Chẳng lẽ hôm nay phải vùi thây ở đây?

“Đoàn, đoàn trưởng...Nôn...” Hắc Long Bản giãy dụa muốn giữ vững thân thể, nhìn Khắc Lôi Nhã chăm chăm, trong mắt tràn đầy kỳ vọng.

Khắc Lô Nhã mở to hai mắt, nhìn Tạt Mễ Nhĩ bên cạnh, lạnh nhạt nói: “Phó đoàn, đám cướp biển Hồng Khô Lâu này có phải là tội phạm có tội ác tày trời không?”

“Đương nhiên thừa trưởng đoàn. Mỗi đầu người trong đám cướp biển kia đều rất đắt giá. Tất cả đều là tội phạm bị truy nã đứng đầu bảng.” Tạt Mễ Nhĩ nghiêm mặt, nói.

“Được rồi, Bản, ta cho phép ngươi vì dân trừ hại, nhưng là...!” Khắc Lô Nhã còn chưa nói xong thì Hắc Long Bản đã ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, cắt đứt lời nàng.

Tiếng gầm gừ tràn đầy sức mạnh xông thẳng lên trời, tiếng rống khiến người ta kinh hồn bạt vía.

“Rống! Đi chết đi!!!” Hắc Long Bản hú lên đầy quái dị, bay lên. Hai tay hất vung lên, một quả cầu lửa khổng lồ đánh về phía thuyền cướp biển ở đối diện!

Quả cầu lửa tràn đầy cuồng bạo và hơi nóng đánh vào thuyền cướp biển. Tiếng động rung chuyển cả bầu trời làm cho người ta đinh tai nhức óc. Thuyền cướp biển bị đánh chìm một nửa trong nháy mắt! Sau tiếng vỡ ầm ầm là tiếng bọn cướp biển kêu lên thảm thiết. Lửa lan ra đỏ rực cả bầu trời.

Thuyền trưởng và đoàn thủy thủ ngừng động tác trong tay, ngây ngốc nhìn tình cảnh phía trước, không nói nên lời. Giờ phút này đầu óc bọn họ trống rỗng!

Hạ Thiên trợn to mắt, sợ hãi xích tới gần Kiều Sở Tâm. Nàng ngẩng đầu lên thì thấy sắc mặt của Kiều Sở Tâm vẫn lạnh lẽo, cầm cung bắn, đoạt tính mệnh của người ta. Hạ Thiên rùng mình một cái, cẩn thận tới gần Khắc Lô Nhã.

“Đi chết đi! Đi chết đi! Dám khiến lão tử ối nhiều hơn. Đi chết đi!” Hắc Long Bản kêu lên đầy quái đản. Ma pháp trên tay liền mạng đánh về phía thuyền cướp biển. Thật đáng thương cho bọn cướp biển trở thành đối tượng trút giận của Hắc Long Bản. Nếu bọn cướp biển biết được là do bọn chúng khiến thuyền lắc quá mạnh dám chắc sẽ chết vì bực.

“Bản, để một người sống. Cũng đừng phá hết thuyền ---“ Khắc Lô Nhã thở dài bất đắc dĩ. Đốt thành như vậy sao còn nhận ra được đám cướp biển Hồng Khô Lô từng khiến người ta nghe đã sợ mất mật. Đó sẽ trở thành một truyền thuyết đầy bi kịch. Chuyện không thể kết thúc như vậy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 74: Thần Khí

N

hững mảnh gỗ vụn bay đầy trời. Tiếng gào khóc thảm thiết, gai người khiến người ta đau cả tai. Nếu Khắc Lô Nhã không ngăn Hắc Long Bản lại thì sợ rằng hắn sẽ oanh tạc đối phương đến hạt bụi cũng không còn. Pháo Ma Tinh trên quý cũng thiếu chút nữa thì bị hủy dưới ma pháp cuồng bạo của Hắc Long Bản.

Khi thuyền trưởng của đoàn cướp biển Hồng Khô Lô bị áp giải đến trước mặt Khắc Lô Nhã thì hắn dùng ánh mắt không thể tin được mà nhìn nàng. Hắn không tin mình thua trong tay thiếu nữ nhìn rất bình thường này. Nam tử áo đen với thực lực kinh khủng đã phá hủy tâm huyết cả đời của hắn. Thua trong tay người có thực lực như vậy cũng không oan ức. Cho đến bây giờ, nam tử đó là người cường đại nhất mà hắn thấy. Nhưng thiếu nữ nhìn rất bình thường trước mặt này lại có thể là thủ lĩnh của nam tử mặc quần áo màu đen đó sao? Nam tử áo đen có lực lượng cuồng bạo đáng sợ kia lại nghe lời của nàng? Nghe lời của thiếu nữ rõ ràng là yếu hơn hắn rất nhiều?

Dung mạo thiếu nữ kia bình thường đến mức có lẫn vào đám người cũng không ai có thể nhận ra. Trên mặt nàng còn có tàn nhang nhàn nhạt. Nàng đang nhàn nhã nằm trên xích đu. Bên cạnh là một nam tử tuấn mỹ tóc vàng đang mỉm cười rót trà cho nàng.

Một trong những ác mộng của đoàn cướp biển Hồng Khô Lô - nam tử áo đen đang ói sau lưng thiếu nữ. Nam tử đáng sợ này bị say sòng? Mà một ác mộng khác của bọn hắn – thiếu nữ dùng cung tên ma pháp đang mặt đầy thỏa mãn đếm kim tệ bên cạnh thiếu nữ tầm thường kia.

Đoàn trưởng đoàn cướp biển Hồng Khô Lô khẽ run lên. Không cần nói cũng biết thiếu nữ đáng sợ đã giết nhiều người của bọn hắn như vậy đang

đếm thù lao! Nàng có biết rằng bất cứ người nào mà nàng vừa giết cũng có giá trị cao hơn số kim tệ trong tay nàng mấy lần không?!

Rốt cuộc thiếu nữ tầm thường này là ai?!

“A, người chính là thuyền trưởng của đoàn cướp biển Hồng Khô Lô?” Khắc Lôê Nhã nhấp một ngụm trà, nhìn nam tử trẻ tuổi nhếch nhác đang bị giam cầm trong cái vòng ma pháp, hỏi. Trong lòng nàng cũng rất kinh ngạc. Không ngờ thuyền trưởng cướp biển đáng sợ trong truyền thuyết lại có bề ngoài như thế này. Mặt hảnh như trẻ con, nhìn rất đáng yêu, không có một chút sát khí nào. Cái dạng này mà cũng có thể khiến cho những tên cướp biển kia cúi đầu nghe theo ư? Chỉ như vậy mà có thể khiến cho đế quốc đau đầu? Hảnh tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài.

“Đúng. Chính là ta. Người là ai? Hôm nay ta bại trong tay người, ít nhất người cũng phải để cho ta chết rõ ràng một chút chứ.” Thuyền trưởng thuyền cướp biển đáng yêu như trẻ con giương mắt nhìn Khắc Lôê Nhã, hừ lạnh.

“Hỏi người khác là ai mà lại không nói tên mình trước! Thật là người vô giáo dục!” Hạ Thiên giận dữ mắng mỏ nhưng khóe mắt lại nhìn Hắc Long Bản đang ói. Nàng đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nhưng đáng tiếc Hắc Long Bản không nghe được mà chỉ chuyên tâm ói.

“Lưu Khốc!” thuyền trưởng mặt trẻ con nói rất hung dữ rồi căm tức nhìn Khắc Lôê Nhã, chờ câu trả lời của nàng.

“Thuyền trưởng, cập bờ ở một hòn đảo gần đây rồi giao bọn họ cho cục an ninh trật tự. Sau đó chúng ta tiếp tục lên đường.” Khắc Lôê Nhã ngáp một cái, nằm xuống.

Khuôn mặt như trẻ con của Lưu Khốc đỏ lên. Hảnh rống giận với Khắc Lôê Nhã: “Người là ai?”

“Ta có nói rằng nếu người cho ta biết tên người thì ta sẽ cho người biết tên ta à? Người là cướp biển mà sao lại ngây thơ như thế? Cho là thế giới này có sự công bằng như vậy à?” Khắc Lôi Nhã không ngẩng đầu, không mở mắt, lười biếng nói một câu khiến tên thuyền trưởng tức chết, “Ta không nói cho người biết, càng muốn người chết không nhắm mắt.”

Trong lòng người ở đây lạnh đến buồn nôn. Tiểu ác ma này quả nhiên là người xấu, rất xấu!

Lưu Khốc ngây ngẩn. Đến lúc bị giải đi vẫn nhìn chăm chăm Khắc Lôi Nhã. Ánh mắt hằn cực kỳ phức tạp.

Những tên cướp biển còn sót lại bị bắt toàn bộ, thuận lợi giao cho cục an ninh trật tự. Pháo Ma Tinh cũng được giữ lại, nộp lên trên. Tin tức đoàn cướp biển Hồng Khô Lâu bị tiêu diệt trong một lần hành động truyền đi rất nhanh. Ngay lập tức khiến mọi người sôi trào. Cư dân của đảo đổ xô đi xem mặt người làm được chuyện này. Đoàn người Khắc Lôi Nhã không xuống thuyền mà giao cho thuyền trưởng xử lý tất cả những chuyện này rồi vội vã ra biển. Họ chỉ lưu lại tên tuổi Bạch Tiểu Nguyệt và đoàn Dong Binh Nguyên Bảo.

“Đoàn trưởng, người lại thành người nổi tiếng rồi.” Táp Mễ Nhĩ điều chỉnh vị trí cây dù, mỉm cười, ngồi đối diện với Khắc Lôi Nhã.

“Thưa phó đoàn, mái tóc của ngài dưới ánh mặt trời thật là rực rỡ như một viên ngọc sáng chói.” Khắc Lôi Nhã ăn nói ba hoa, “Ta muốn ăn bánh ngọt hoa hồng có mùi cỏ.”

“Được, thưa đoàn trưởng, xin cống hiến sức lực vì ngài.” Táp Mễ Nhĩ không nói lời vô nghĩa, hấp ta hấp tấp đi vào khoang thuyền. Bạch Đế nhảy lên vai Khắc Lôi Nhã. Đông Phong Hầu theo sát phía sau.

“Được rồi, các người muốn nói gì?” Khắc Lôi Nhã ngồi dậy, mở mắt nhìn hai huynh muội Lý thị ngồi trước mặt mình mà hồi lâu vẫn không nói gì, hờ

hững hỏi. Trên boong thuyền chỉ còn lại ba người bọn họ. Những người khác đều đang bận rộn chuyện của mình. Hạ Thiên bị Kiều Sở Tâm kéo đi nướng cá. Ngõa Nhĩ Đa phơi nắng trên mũi thuyền. Tẩn Diêm nghỉ ngơi trong khoang thuyền. Hắc Long Bản vẫn đang ói không ngừng.

“Người chẳng đáng yêu chút nào.” Lý Nguyệt Văn nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Khắc Lôi Nhã, hừ lạnh, phun ra một câu.

Khắc Lôi Nhã nhún vai, không phủ nhận.

“Người...” Lý Minh Ngữ nhẹ nhàng mở miệng, nhẹ giọng nói, “Chúng ta biết nam tử áo đen kia không phải là người mà là rồng. Vậy nên hãn mới có thực lực cường hãn như vậy. Nhưng sao hãn lại nghe lời người? Tại sao hôm đó động vật biển lại rút lui một cách khó hiểu như vậy? Đừng có dùng lý do với thành chủ mà nói với ta.”

Khắc Lôi Nhã khẽ nhíu mày, nói rất lạnh nhạt: “Vì sao ta phải nói cho người?”

Lý Nguyệt Văn muốn phát tác, Khắc Lôi Nhã lại nghiêng đầu, lạnh nhạt nói, “Nhưng các người đã muốn biết thì ta sẽ nói.”

Khóe miệng Lý Nguyệt Văn co quắp, không nói được lời nào. Đáy mắt Lý Minh Ngữ thoáng qua ý cười. Sao hãn lại không hiểu Khắc Lôi Nhã cố ý trêu chọc vị muội muội tính tình hấp tấp này.

“Hắc Long Bản vô tình được sư phụ ta cứu. Hãn bị người trong tộc hãm hại. Chỉ một câu, quá ngu xuẩn. Cho nên hãn muốn theo ta học thông minh, nghe lời ta cũng là chuyện bình thường. Chuyện của động vật biển ngày đó càng đơn giản hơn.” Khắc Lôi Nhã vừa lòng nhấp trà hoa, trong lòng thầm than tay nghề của Tạp Mễ Nhĩ thật không tầm thường, tiếp tục, “Bởi vì động vật biển là do thủ hạ của ta gọi đến. Sau đó vào thời điểm thích hợp thì khiến bọn chúng rút lui!”

Lý Minh Ngữ và Lý Nguyệt Văn nhìn nhau. Họ không biết phải nói gì cho phải.

“Triệu Hoán Sư? Trong đoàn của người ai là Triệu Hoán Sư?” Lý Nguyệt Văn hỏi đầy kinh ngạc. Nghề Triệu Hoán Sư rất ít người có thể làm được. Nếu có thể nói chuyện với tự nhiên, lắng nghe tiếng lòng của các sinh vật thì có thể ảnh hưởng tới tâm trí bọn chúng. Phải có lực tinh thần và lực liên lạc mạnh mẽ.

“Là tiểu tử cả ngày chỉ biết ăn.” Khắc Lôi Nhã nằm xuống, nói không chút để ý, “Bây giờ các người có thể ngủ một giấc an ổn rồi. Cũng đã biết toàn bộ chân tướng. Hãy nghỉ ngơi lấy lại sức, chuẩn bị lấy lại bảo vật.”

“Sao người biết có người cướp bảo vật?” Lý Nguyệt Văn tính tình thẳng thắn, nói không suy nghĩ. Ngay sau khi nói ra câu đó nàng liền che miệng mình lại.

“Tứ đại gia tộc thì Thủy gia và Phong gia đã kết thân với nhau, địa vị không thể lung lay được. Hoa gia và Lý gia các người luôn như nước với lửa. Lần này các người đi tìm thần khí chấn hưng Lý gia. Hoa gia coi các người là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt sao lại không ra tay được?” Khắc Lôi Nhã nhắm mắt lại, nhàn nhã nói.

Lý Minh Ngữ và Lý Nguyệt Văn nhìn nhau, thật lâu sau cũng không phát ra tiếng động nào. Họ đọc được rất nhiều tâm tình trong mắt đối phương. Có tán thưởng, có lo lắng, có vui mừng. Họ lo người của Hoa gia sẽ ra tay đoạt bảo vật. Nhưng cho tới bây giờ Hoa gia vẫn chưa có động tĩnh gì. Chắc là muốn tìm cơ hội tốt để hành động!

Khắc Lôi Nhã nhắm mắt dưỡng thần. Tạp Mễ Nhĩ là từ điển sống. Muốn tài liệu gì thì cứ tìm từ ca ngợi hẳn là sẽ tra được tất cả tin tức muốn tìm từ hẳn!

Ba ngày sau, thuyền cập bến trên một hòn đảo nhỏ không biết tên.

“Nơi đến cú chim cũng không có này mà cũng có bảo vật à?” Hắc Long Bản tiếp đất liền hồi phục tinh thần. Hắc hưng phấn đến mức muốn nhảy lên. Rốt cuộc không ỏi nữa rồi.

Khắc Lô Nhã biết rất rõ. Nếu không có Thương Lan chỉ dẫn thì bọn họ cũng không thể tìm được hòn đảo này. Nó không tồn tại trên bản đồ. Tổ tiên Lý gia giấu bảo vật ở đây chứng tỏ nó có chỗ bất phàm.

Thuyền trưởng và đoàn thủy thủ chờ trên thuyền. Đoàn người Khắc Lô Nhã mang theo một ít vật dụng lên bờ. Vừa lên bờ thì Khắc Lô Nhã thấy một hàng dừa đầy trái dọc theo bờ biển. Trên cây dừa có rùa đen ngũ sắc đang phơi nắng. Nghe thấy tiếng người chúng liền nhảy vào biển.

Hòn đảo xanh ngắt. Cây cối và hoa cỏ khiến cho lòng người vui vẻ, thoải mái. Những động vật nhỏ không hề sợ người mà giương mắt tò mò nhìn họ.

“Ở phía trước.” Lý Minh Ngữ móc Thương Lan ra, nhìn một chút rồi ngẩng đầu nhìn phía trước, nói rất chắc chắn.

“Vây đi thôi.” Khắc Lô Nhã cười trên lưng Phong Báo, nói không chút để ý khiến Hạ Thiên nhìn nàng bằng ánh mắt khinh bỉ.

Lý Minh Ngữ dẫn đường. Hắc huy kiểm mở đường cho mọi người theo sát phía sau. Khắc Lô Nhã hí mắt nhìn hành động của Lý Minh Ngữ, đoán thực lực của hắc. Nhìn hồi lâu nàng liền bất đắc dĩ mà kết luận là không nhìn ra được tu vi của hắc.

Thật lâu sau mới tìm thấy.

“Ở trong sơn động này à?” Hắc Long Bản ghé cổ nhìn sơn động cực lớn, hỏi đầy nghi ngờ.

“Thương Lan chỉ ra nó ở bên trong.” Lý Minh Ngữ trả lời rất chắc chắn, dẫn đầu mọi người đi vào.

“Đại ca, cẩn thận. Có điều khác thường.” Lý Nguyệt Văn vội vàng đi theo.

Lý Minh Ngữ gật nhẹ, thận trọng đi về phía trước. Một cổ ma pháp rất nhỏ xuất hiện ở cửa động.

“Kết giới?” Lý Minh Ngữ dừng lại, vươn tay chuẩn bị đọc bước sóng của kết giới.

Nhưng lúc này lại xuất hiện hiện tượng lạ

Canh thứ hai

Đang lúc mọi người kinh ngạc thì tay của Lý Minh Ngữ cứ như vậy mà xuyên qua kết giới. Sau đó bóng dáng h lẫn biến mất. Hình như có một cổ lực lượng rất mạnh kéo h lẫn vào.

“Đại ca!” Lý Nguyệt Văn kêu khẽ, không chút do dự mà đưa tay ra.

Ngay sau đó Lý Nguyệt Văn cũng biến mất.

“Khắc Lôi Nhã?!” Hạ Thiên nhìn Khắc Lôi Nhã đầy sợ sệt. Tình huống trước mắt thật quỷ dị. Có thể thấy được những hòn đá lởm chởm qua kết giới trong suốt. Nhưng hai người kia đã biến mất.

“Bị cái gì đó lôi vào rồi...” Khắc Lôi Nhã khẽ cau mày. Nàng cảm thấy kết giới có ma pháp rất lạ đang dao động. Khắc Lôi Nhã chậm rãi vươn tay, sờ vào kết giới. Hạ Thiên sau lưng kêu khẽ một tiếng.

Ngay sau đó nàng cảm thấy có một cổ lực lượng cường đại không thể kháng cự được hút nàng vào. Hạ Thiên đang kéo tay nàng cũng bị cuốn theo.

Bốn người biến mất trong nháy mắt.

Hắc Long Bản hừ lạnh một tiếng, đưa tay ra và cũng biến mất như mọi người.

Tần Diêm không nói một lời, bước lên trước. Những người khác nhìn nhau. Táp Mễ Nhĩ nhún vai đi tới rất thoải mái. Mọi người theo sát sau hắn, biến mất trước cửa sơn động.

Mọi người vừa bước vào kết giới thì liền cảm thấy một cỗ lực lượng không cách nào kháng cự được. Bên tai là tiếng hét chói tai của Kiều Sở Tâm và Hạ Thiên.

Khắc Lô Nhã liếc mắt, hoàn toàn không nói nên lời để nhận xét về người đã thiết kế lối đi này. Cảm giác thật tuyệt! Một cái cửa hình bán nguyệt dẫn vào một đường trượt thẳng xuống dưới (kiểu cầu trượt á). Trên vách tường có những khoáng thạch tỏa sáng lung linh cả sơn động. Mọi người trượt xuống. Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm hét chói tai. Cảm giác thật khó chịu! Nhưng vấn đề quan trọng nhất không phải là chuyện này mà là cái môn bị chà rất đau!

Mọi người thất điên bát đảo trượt đến đáy. Họ thật vất vả mới giữ được thăng bằng để quan sát xung quanh.

Khắc Lô Nhã sờ cái môn đau, nguyên rủa người tạo ra kết giới này.

“Đó là bảo vật phải không?” Hạ Thiên kinh ngạc, nhỏ giọng hô.

Mọi người nhìn theo ánh mắt Hạ Thiên. Một đài cao với những bậc thang bằng bạch ngọc hiện lên trong mắt mọi người. Có một thanh kiếm nhìn rất tầm thường cắm trên đài cao! Nó hoàn toàn đối lập với ánh sáng xinh đẹp tỏa ra từ bạch ngọc.

“Nó cũng bình thường thôi. Ta tưởng nó được khám rất nhiều đá quý cơ.”
Hạ Thiên nói đầy thất vọng.

“Những thứ đó đều chỉ là có vẻ hào nhoáng bên ngoài thôi.” Lý Nguyệt Văn nói rất lạnh lẽo. Thái độ của Hạ Thiên khiến nàng khó chịu.

“Có phải tìm được bảo vật dễ quá hay không?” Ngõa Nhĩ Đa nhìn xung quanh bằng con mắt nghi ngờ.

“Nhìn thì vậy nhưng chưa chắc đã vậy. Thần khí sẽ tự lựa chọn chủ nhân cho mình. Coi như người gặp được cũng chưa chắc rút nó ra được chứ đừng nói đến dùng nó.” Lý Minh Ngữ giải thích.

Khắc Lô Nhã nhớ Lý Minh Ngữ từng nói đây là thần khí do tổ tiên Lý gia tạo ra, chỉ có hậu duệ của Lý gia mới có thể điều khiển được. Nàng hiểu ra rồi. Khó trách Lý Minh Ngữ không hề vội vàng. Thần khí chỉ nhận hai huynh muội bọn họ là chủ nhân.

“Chỉ là rất không hấp dẫn.” Hắc Long Bản bước lên đài bằng bạch ngọc, nhìn bảo kiếm trước mắt đầy nghi ngờ.

“Người thì biết cái gì!” Khắc Lô Nhã tiến lên, quan sát, hừ lạnh một tiếng rồi dạy dỗ Hắc Long Bản, “Càng là vật tầm thường thì càng sâu không lường được. Vật tầm thường khiến cho người ta khinh thường. Chính điều đó có thể cho đối phương một kích trí mạng. Hậu quả thật không lường được.”

Hắc Long Bản cau mày, nghiêm túc nghe lời Khắc Lô Nhã dạy. Sau đó hần gật đầu, nói: “Nói đúng hơn là nguy trang?”

“Khiến cho đối phương không thể phân biệt được, để chúng cho rằng người vô dụng. Sau đó hung hăng đập bẹp hăn, lập công lớn.” Khắc Lô Nhã hừ lạnh, tiếp tục dạy dỗ.

“A a a, ha ha.” Hắc Long Bản gật đầu như bầm tỏi, ghi nhớ thật nghiêm túc.

Mọi người nhìn hai người một dạy một học, sau ót đầy vạch đen.

Lý Minh Ngữ chậm rãi đi lên, nhìn thanh bảo kiếm chăm chăm. Hẳn biết thanh bảo kiếm này tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài. Tổ tiên Lý gia phải tốn rất nhiều tinh lực mới chế tạo được nó nên nhất định nó có chỗ bất phàm. Đang lúc Lý Minh Ngữ đến gần bảo kiếm thì một cảnh tượng kỳ quái xảy ra.

Bảo kiếm rung lên, phát ra ánh sáng màu bạc.

Lý Nguyệt Văn nở nụ cười thoải mái, vui sướng. Xem ra đã tìm được bảo kiếm rồi. Có hy vọng chấn hưng Lý gia rồi!

Lý Minh Ngữ kích động. Bảo kiếm hẳn tìm đã lâu đang ở ngay trước mắt, hơn nữa khi hắn đến gần nó có phản ứng lại!

Khắc Lô Nhã mở to mắt nhìn một màn thần kỳ trước mắt, cảm thán trong lòng. Đúng là thần khí có linh tính, có thể tự chọn chủ nhân! Mọi người đều ngừng thở, không chớp mắt nhìn một màn này.

Lý Minh Ngữ càng đến gần thì bảo kiếm càng rung mạnh hơn, ánh sáng trên thân kiếm càng sáng hơn.

“Xin đáp lại lời kêu gọi của ta, theo ý chí của ta, dẫn dắt Lý gia hưng thịnh trở lại.” mặt Lý Minh Ngữ nghiêm trang, đứng trước bảo kiếm nói ra những lời đầy trang trọng và nghiêm túc như vậy.

Ánh mắt mọi người không dời đi mà chăm chú vào động tác của Lý Minh Ngữ, chỉ sợ sẽ bỏ qua thời khắc thần kỳ khi thần khí nhận chủ nhân.

Lý Minh Ngữ nhắm mắt, trầm ngâm, chậm rãi đặt tay lên chuôi kiếm, dùng sức rút ra. Trong chớp mắt, hào quang vạn trượng hút hồn người tởa

ra.....mới là lạ!

Bảo kiếm vẫn không nhúc nhích, khê rung lên, phát ra ánh sáng màu bạc.

Hả? Lý Minh Ngữ ngẩn ra, một lần nữa dùng sức rút kiếm ra.

Bảo kiếm vẫn không nhúc nhích như cũ!

Mọi người nghi ngờ. Đã làm hết mọi việc, sao không rút ra được?

Khắc Lô Nhã cau mày nhìn Lý Minh Ngữ. Không hiểu hẳn đang làm gì mà còn chưa rút bảo kiếm ra, còn đứng đó?

Lý Nguyệt Văn khê cau mày. Nàng hiểu đại ca của mình. Lý Minh Ngữ sẽ không hề do dự mà rút kiếm ra! Trong lòng Lý Nguyệt Văn dâng lên dự cảm chẳng lành.

Lý Minh Ngữ dùng sức rút kiếm lần nữa nhưng nó vẫn cắm trên đài bạch ngọc không hề nhúc nhích.

Sắc mặt Lý Minh Ngữ thay đổi, chậm rãi buông tay ra, trầm giọng nói: “Ta không rút ra được. Nguyệt Văn, muội thử xem.”

“À?!” mọi người kêu lên, thốn thức. Lý Minh Ngữ lại không thể rút bảo kiếm ra?! Bảo kiếm không nhận hẳn là chủ nhân?! Lúc Lý Minh Ngữ đi lên nó còn rung lên và phát sáng mà? Thật là nực cười.

“Muội?” Lý Nguyệt Văn chỉ vào mũi mình, hỏi đầy nghi ngờ.

“Đúng. Người có tư cách của Lý gia trừ ta ra chỉ có muội.” Giọng Lý Minh Ngữ có chút phức tạp. Lý gia đã xuống dốc trầm trọng, chỉ có hai huynh muội bọn họ khổ sở chống đỡ.

Khắc Lô Nhã và những người khác nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, không nói nên lời, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi.

Sắc mặt Lý Nguyệt Văn phức tạp, chầm chậm đi lên đài bạch ngọc, chậm rãi đưa tay ra. Tay Lý Nguyệt Văn run lên. Vừa hy vọng mình có thể rút ra vừa hy vọng mình không thể làm được. Nếu mình rút được thì chứng tỏ đại ca không bằng mình. Vậy thì làm sao có thể chấn hưng Lý gia? Lòng Lý Nguyệt Văn vô cùng phức tạp. Nàng đặt tay lên chuôi kiếm.

Trầm ngâm, rút kiếm!

Bảo kiếm vẫn không nhúc nhích.

Lý Nguyệt Văn thở phào nhẹ nhõm. Bảo kiếm không chọn nàng làm chủ nhân!

Ngay lập tức, sơn động trở nên yên tĩnh. Mọi người nhìn nhau, không nói nên lời.

Tình huống này là sao?!

Bảo kiếm không lựa chọn chủ nhân! Hai huynh muội Lý thị không thể trở thành chủ nhân của nó.

Xung quanh yên tĩnh, chỉ có bảo kiếm vẫn rung lên.

Lý Minh Ngữ và Lý Nguyệt Văn ngơ ngác nhìn bảo kiếm, không thể thốt ra lời nào. Trăm phương ngàn kế tìm bảo vật nhưng bây giờ chỉ có thể nhìn. Mọi người cũng không dám nói gì. Nhìn mặt hai huynh muội, họ chỉ biết im lặng. An ủi lúc này không tốt lắm.

Không biết qua bao lâu, Khắc Lôi Nhã thấy chân mình đã tê rần. Nàng mở miệng, nói rất yếu ớt: “Có thể nghĩ biện pháp khác không? Đạp đài bạch ngọc rồi đem nó và bảo kiếm về. Có lẽ Lý gia có người khác khiến cho bảo kiếm nhận làm chủ nhân.”

Lý Minh Ngữ nhẹ nhàng lắc đầu, trong mắt tràn đầy bi thương: “Nếu có thể làm như vậy thì có người làm trước rồi. Điều này nói rõ hai huynh muội chúng ta không đủ thực lực để bảo kiếm nhận làm chủ nhân.”

Lý Nguyệt Văn thần thờ.

Không khí bi thương lan tràn. Tất cả mọi người không biết nói gì cho phải.

Khắc Lôi Nhã nhìn Lý Nguyệt Văn đang chờ đợi, trong lòng nàng cũng chẳng dễ chịu gì. Mặc dù nữ tử này luôn có bộ dạng hung ác nhưng Khắc Lôi Nhã cũng không ghét. Nàng muốn an ủi một chút, lời đã đến khóe miệng nhưng không biết nói sao cho phải.

Khắc Lôi Nhã cử động thân thể. Chân đứng lâu đã tê rần.

Nàng dựa vào bảo kiếm theo bản năng.

“Phanh” một tiếng rất lớn, vang dội trong sơn động.

Thấy việc diễn ra trước mắt, mọi người há hốc miệng, choáng váng.

Khắc Lôi Nhã ngã trên đài bằng bạch ngọc, bên cạnh là thanh bảo kiếm nhìn rất tầm thường!

Khắc Lôi Nhã lật đật bò dậy, nhìn thanh kiếm bên cạnh mình, vội nhặt lên, nói rất hoảng loạn: “Ta chỉ muốn dựa vào chứ không cố ý. Ta, ta sẽ cầm trở lại...”

Ta chỉ muốn dựa vào chứ không cố ý. Ta, ta sẽ cầm trở lại...

Tiếng vọng ngân vang, tiếng vọng ngân vang...

Tiếng vọng tiếp tục ngân vang...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 75: Khắc Lôi Nhã Rất Vô Tội

P

hản ứng đầu tiên của Khắc Lôi Nhã khi cầm thanh kiếm là vội vàng cầm lại chỗ cũ.

Bỗng, nàng cứng người. Gió lạnh thổi vù vù sau lưng. Khắc Lôi Nhã chậm rãi cúi đầu, ngó ngấn nhìn bảo kiếm trong tay.

Không phải chỉ có hậu duệ của Lý gia mới có thể rút ra sao? Không phải là phải có ý chí kiên định, lực lượng cường đại mới có thể rút ra sao? Tại sao mình vừa đụng một cái thì nó liền rút ra?

Khắc Lôi Nhã máy móc quay đầu lại thì thấy nét mặt mọi người rất đặc sắc. Đặc biệt là Lý Nguyệt Văn. Nàng ta cứ trợn to mắt nhìn chăm chăm bảo kiếm trong tay Khắc Lôi Nhã.

“Này...Không phải chỉ có người Lý gia mới có thể rút ra sao? Bảo kiếm chọn sai người rồi. Có muốn ta cầm lại không?” Khắc Lôi Nhã nhìn ánh mắt muốn ăn thịt người của Lý Nguyệt Văn, hỏi yếu ớt.

“Bảo, bảo kiếm nhận người làm chủ nhân rồi!” Hạ Thiên lắp bắp, duỗi ngón tay chỉ bảo kiếm trong tay Khắc Lôi Nhã. Trong mắt nàng tràn đầy sự khó tin và kinh ngạc. Đầu những người khác cũng trống rỗng, cứ đứng sững sờ nhìn Khắc Lôi Nhã.

“Ta, ta sẽ cầm lại ngay...” nét mặt Khắc Lôi Nhã rất vô tội, nói nhỏ.

“Người! Xú nha đầu!” Lý Nguyệt Văn như phát điên, nắm cổ áo Khắc Lôi Nhã, dùng sức mà lắc, “Người cho rằng bảo kiếm của Lý gia là cái gì? Còn muốn cầm lại? Nó lựa chọn người, lựa chọn người là chủ nhân của mình? Có lầm hay không vậy? Có còn thiên lý nữa không?!”

Giọng nói điên cuồng đầy giận dữ của Lý Nguyệt Văn vang động trong sơn động. Khắc Lôi Nhã bị lắc đến hoa cả mắt, không thể phản bác một câu.

“Được rồi, Nguyệt Văn, bảo kiếm lựa chọn Khắc Lôi Nhã là sự thật. Chúng ta không thể thay đổi được gì.” Giọng nói nhẹ nhàng của Lý Minh Ngữ truyền tới.

Lý Nguyệt Văn giận dữ buông cổ áo Khắc Lôi Nhã ra nhưng vẫn căm tức nhìn nàng.

Khắc Lôi Nhã nhìn bảo kiếm trong tay, khẽ giựt giựt khóe miệng. Nàng rất muốn nói ta cũng không muốn bảo kiếm nhận mình làm chủ nhân đâu. Nhưng đối diện với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình của Lý Nguyệt Văn, Khắc Lôi Nhã vẫn còn sáng suốt mà nuốt những lời này lại.

“Chuyện gì vậy? Không phải bảo kiếm chỉ chọn người của Lý gia làm chủ nhân à? Sao ta có thể rút ra được?” Khắc Lôi Nhã nhìn bảo kiếm trong tay, khó hiểu.

“Người có thể...” Lý Nguyệt Văn gầm lên, muốn nói gì đó nhưng Lý Minh Ngữ lại quát khế.

“Nguyệt Văn!” sắc mặt Lý Minh Ngữ rất phức tạp. Hắn trầm giọng nói: “Kiếm Thương Lan nhận Khắc Lôi Nhã làm chủ nhân là sự thật. Nếu nó đã nhận chủ thì tất có nguyên nhân. Chỉ là chúng ta cũng không biết tại sao.”

Khắc Lôi Nhã nhìn sắc mặt phức tạp của hai người đầy nghi ngờ. Hình như họ đang giấu giếm gì đó.

“Đây là thần khí? Ta không cảm thấy có gì khác biệt.” Khắc Lôi Nhã giờ kiếm Thương Lan lên, nhẹ nhàng hươ, nói đầy nghi ngờ.

“Kiếm Thương Lan là vũ khí có thể phát triển. Khi người trưởng thành thì nó cũng trưởng thành theo. Lúc đó người mới có thể phát huy uy lực của nó. Đây chính là nguyên nhân tại sao nó được gọi là thần khí. Bây giờ nhìn thì thấy kiếm Thương Lan trong tay người chỉ là một thanh kiếm bình thường mà thôi.” Lý Nguyệt Văn nói rất bất mãn.

Quả nhiên, ánh sáng màu bạc của kiếm Thương Lan mờ dần, biến thành một thanh trường kiếm bình thường hết mức.

Khắc Lô Nhã giờ kiếm Thương Lan đầy đau khổ. Vũ khí mà cũng coi thường người như vậy. Lần đầu tiên nghe nói có thứ vũ khí có thể trưởng thành cùng với người.

“Nhưng phải làm sao bây giờ? Các người muốn tìm nó để chấn hưng Lý gia. Người không thể về tay không được...” Khắc Lô Nhã không thoải mái với kiếm Thương Lan trong tay nhưng khi nghĩ đến chuyện này thì nàng rất lo lắng mà hỏi hai huynh muội Lý thị.

“Chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi. Chúng ta đã cố hết sức rồi. Nếu ông trời muốn diệt Lý gia...” trong giọng nói của Lý Minh Ngữ mang theo sự thê lương.

“Sẽ không đâu đại ca! Ta sẽ không để cho Lý gia đến bước đường cùng!” Lý Nguyệt Văn nóng nảy, vội vàng nói.

Khắc Lô Nhã nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng dâng lên tư vị phức tạp. Nếu không phải bảo kiếm lên cơn động kinh nhận nàng làm chủ nhân thì chuyện sẽ không đến mức này!

“Ta, ta có thể giúp gì cho các người không?” Khắc Lô Nhã mở miệng, nhẹ nhàng hỏi.

“Không cần đâu. Bảo kiếm nhận người làm chủ nhân là ý trời...” Lý Minh Ngữ nhỏ giọng nói. Hắn còn chưa nói hết đã bị Lý Nguyệt Văn chen ngang.

“Người đừng nói muốn giúp chúng ta, người phải chịu trách nhiệm!!!” Lý Nguyệt Văn hàm hừ tức giận, lớn tiếng nói. (~> ta thấy tỷ này rất vô lý. K nói rõ sao Nhã tỷ biết được. Cứ hét lên cũng chả làm được gì @.@)

“Ừ, được. Là lỗi của ta, ta sẽ chịu trách nhiệm.” Khắc Lôi Nhã gật đầu như gà mổ thóc, “Vậy ta có thể làm gì cho các người?”

“Ba tháng sau trong cuộc tỷ võ của tứ đại gia tộc, người phải đại diện cho Lý gia xuất chiến. Dùng kiếm Thương Lan!” Lý Nguyệt Văn hùng hồn nói.

“À?” Khắc Lôi Nhã mở miệng, nhìn Lý Nguyệt Văn chăm chăm, “Người ngoài có thể thay thế xuất chiến thay cho Lý gia à?”

“Ai nói người là người ngoài?!” Lý Nguyệt Văn lệ mồm lệ miệng, sắp nói cái gì đó thì bị ánh mắt cảnh cáo của Lý Minh Ngữ chặn lại. Nàng lập tức chuyển thái độ, “Kiếm Thương Lan của chúng ta đã nhận người làm chủ nhân rồi! Người cũng được coi là một nửa người của Lý gia! Sao người không thể xuất chiến thay chúng ta?”

“Vậy à?” Khắc Lôi Nhã chớp mắt nhìn kiếm Thương Lan không tầm thường trong tay. Nàng rất vô tội nha!

“Sao? Xú nha đầu này. Người được tiện nghi còn khoe mẽ! Thần khí đã nhận người làm chủ nhân rồi. Người cũng phải làm chút chuyện cho Lý gia chứ?” Lý Nguyệt Văn tỏ vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Cũng đúng.” Khắc Lôi Nhã vuốt cằm, thở dài, “Được rồi. Ba tháng sau ta sẽ dùng tên giả xuất chiến giúp các người.”

“Rất tốt.” Lý Nguyệt Văn hài lòng gật đầu.

Lý Minh Ngữ vẫn còn lo lắng, chưa kịp phục hồi tinh thần. Hai người kia cứ kẻ xướng người họa mà quyết định mọi việc như thế?!

“Chỉ là bây giờ người quá yếu. Đến một nửa uy lực của kiếm Thương Lan cũng không phát huy được. Ta sẽ huấn luyện cho người trong vòng ba tháng này!” hai mắt Lý Nguyệt Văn sáng rỡ, nói vô cùng “dữ tợn”.

Khắc Lôi Nhã giựt giựt khóe miệng. Nàng bỗng cảm thấy tiền đồ của mình một mảnh xám xịt. Khắc Lôi Nhã ai oán nhìn bảo kiếm trong tay, thầm mắng mình quá tùy tiện. Tê chân thì dựa vào cái gì không được lại đi dựa vào thanh bảo kiếm chết tiệt này. Bây giờ bị kéo xuống nước rồi! Thật vô tội! Thật buồn bực!

Mọi người cho Khắc Lôi Nhã một ánh mắt đồng tình. Tạp Mễ Nhĩ nhún vai, bày tỏ thái độ lực bất tòng tâm. Đáy mắt Tần Diêm mang theo ý tứ cho dù tiểu thư đi đâu ta cũng đi theo!

“Hai tháng tới sẽ đến núi Mê Đồ để huấn luyện. Một tháng sau sẽ trở về Lý gia tiếp tục luyện.” Lý Nguyệt Văn nói đầy hung hãn.

Khắc Lôi Nhã im lặng.

“Vậy chúng ta ra ngoài đi. Nhưng làm sao để ra được đây?” Khắc Lôi Nhã nhìn cầu trượt khổng lồ, hỏi.

“Bên kia có cầu thang.” Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười chỉ vào cầu thang dài bên cạnh, nói.

Mọi người quay đầu lại thì thấy bên cạnh cầu trượt có một cầu thang rất dài. Họ đột nhiên cảm nhận được người thiết kế sơn động và bố trí kết giới này quả là người xấu tính đầy thú vị. Có cầu thang nhưng không cho người ta đi mà khiến người ta phải mài mòn trên cầu trượt!

Vừa lúc đó, cửa động vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa, sau đó sơn động rung chuyển. Đá rơi xuống không ngừng, sơn động muốn sụp xuống.

“A a a a! Sơn động sắp sụp!” Hạ Thiên hoảng sợ hét âm lên.

Khắc Lô Nhã phát tay bố trí kết giới. Mọi người được quây lại.

“Là người của Hoa gia!” sắc mặt Lý Nguyệt Văn trở nên lạnh lẽo, nói chắc như đinh đóng cột.

Mọi người ngạc nhiên. Khắc Lô Nhã cũng hỏi đầy nghi ngờ: “Không thể nào. Trên biển không có bất kỳ chỗ nào có thể ẩn núp. Chỉ cần thuyền bè đến gần nhất định chúng ta sẽ phát hiện ra. Thuyền trưởng và đoàn thủy thủ đều do thành chủ lựa chọn tỉ mỉ, đều là những quân nhân trung thành với đế quốc.”

Đá âm âm nện lên kết giới. Thoạt nhìn sơn động lung lay muốn sụp rất nguy hiểm nhưng nó vẫn chưa sụp xuống. Ngược lại ánh sáng ở cửa động dần tắt, cửa sơn động bị chôn vùi.

“Chỉ có một khả năng. Đó là trong đoàn thủy thủ có người của bọn họ.” sắc mặt Lý Nguyệt Văn càng ngày càng lạnh.

“Không thể.” Táp Mễ Nhĩ nói rất dịu dàng, “Ta đã kiểm tra toàn bộ người được thành chủ chọn. Mỗi người đều là con dân của đế quốc, là người có huyết thống An Mạt Cách Lan thuần chủng. Bối cảnh của bọn họ rất trong sạch.”

“Không phải là người, mà là tinh thần.” Lý Nguyệt Văn cắn răng nặn ra một câu.

Sơn động yên tĩnh trở lại. Trên mặt đất toàn là đá rơi. Cửa động hoàn toàn bị bịt chặt.

“Là sao?” Khắc Lô Nhã nghe ra điểm bất thường.

“Hoa gia có một phép thuật cao cấp rất tà ác, có thể chuyển dời ý chí lên một người khác. Chúng sẽ căn nuốt hoàn toàn ý chí của người đó rồi điều khiển thân thể của họ.” sắc mặt Lý Minh Ngữ cũng rất khó nhìn, trầm giọng nói, “Không ngờ lần này vì ngăn trở chúng ta mà chúng bỏ ra giá cao như vậy. Cư nhiên phái ra người có ma pháp cao thâm như thế!”

Cũng chính là đấu lực tinh thần? Khắc Lôê Nhã hiểu ra điểm này.

“Nếu như có người có lực tinh thần mạnh hơn đối phương thì sao?” Khắc Lôê Nhã lập tức hỏi ngược lại, gỡ bỏ kết giới.

“Chúng sẽ bị cản trả. Nặng thì tử vong, nhẹ thì si ngốc. Cho nên họ không dám tùy tiện sử dụng ma pháp tà ác này. Lần này là ra tay với những thuyền viên chứ không dám chọn người của các người.” Lý Nguyệt Văn hừ lạnh một tiếng, “Ta đoán chúng nghĩ cho nổ cái sơn động này là có thể chôn sống chúng ta. Nhưng sơn động này lại không bị phá hủy dễ dàng như vậy. Nhất định là chúng đang mai phục, chờ chúng ta ra ngoài.”

“Vậy thì ra ngoài tiêu diệt chúng!” Hắc Long Bản âm trầm nói.

“Ma pháp này hay nha.” Ngõa Nhĩ Đa nhe răng cười đầy hứng thú. Pháp Sư Hắc Ám như hân rất muốn biết cái ma pháp tà ác kia là thế nào, tiện thể học luôn cũng tốt.

“Ta rất muốn biết người thi triển ma pháp ở đâu.” Khóe miệng Khắc Lôê Nhã hiện ra nụ cười quỷ dị, nói rất dịu dàng, “Nếu hủy diệt thân thể hân vậy thì ý chí tinh thần hân gửi trên người người khác sẽ thế nào đây?”

Sau khi nghe xong lời Khắc Lôê Nhã, đáy lòng mọi người đều trở nên lạnh lẽo.

“Đi thôi. Ra ngoài rồi nói!” Khắc Lôê Nhã cầm kiếm Thương Lan lên, dẫn đầu mọi người đi ra.

Đoàn người đi theo cầu thang lên trên. Hắc Long Bản tùy ý phất tay thả ra ma pháp dọn đường.

“Đợi đã...!” Lý Nguyệt Văn đứng lại, lạnh giọng gọi mọi người dừng lại.

“Sao vậy?” Khắc Lôi Nhã khẽ cau mày, tập trung suy nghĩ để cảm nhận nhưng không phát hiện có gì bất thường.

“Khắc Lôi Nhã, người quá lệ thuộc vào sự mạnh mẽ của con rồng này. Việc này không tốt cho quá trình trưởng thành của người! Cho nên bắt đầu từ bây giờ, không cho phép hấn ra tay. Trừ phi người chỉ còn một hơi thở hấn mới được động thủ!” Lý Nguyệt Văn nói rất nghiêm túc.

“À?” Khắc Lôi Nhã há hốc miệng, nhìn đá đầy trên cầu thang mà đau đầu. Chẳng lẽ nàng phải tự mình động thủ?

“Cố gắng lên, đoàn trưởng. Ta sẽ quạt cho người.” Táp Mễ Nhĩ bày ra vẻ xót xa, đứng sau lưng Khắc Lôi Nhã. Không biết hấn lấy được một cái quạt ở đâu ra, chuẩn bị quạt cho nàng.

Hắc Long Bản chủ động lui lại, nhường vị trí cho Khắc Lôi Nhã.

Hạ Thiên nhếch miệng cười không thành tiếng. Kiều Sở Tâm nháy mắt tỏ vẻ không hiểu.

Ngõa Nhĩ Đa ngáp dài, tựa vào vách tường đợi. Tần Diêm muốn nói cái gì đó thì bị giọng nói âm trầm của Lý Nguyệt Văn cắt ngang: “Nếu các người muốn ba tháng sau Khắc Lôi Nhã chết trên đài tử vô thì cứ ra tay.” Tần Diêm liền im lặng, lui xuống.

Khắc Lôi Nhã thở dài đầy bất đắc dĩ, hậm hực đẩy cái quạt trên tay Táp Mễ Nhĩ, cố gắng bắn ra Đấu Khí để dọn đường.

Con đường khá dài được dọn dẹp sạch sẽ, mọi người đi tới cửa sơn động.

Khắc Lô Nhã huy kiếm, gầm lên. Một cổ Đấu Khí cường đại đánh về phía tảng đá chặn cửa động. Sau tiếng nổ, tảng đá vỡ vụn. Sơn động sáng lên ngay lập tức.

Trước mắt vừa sáng lên, Khắc Lô Nhã liền bày kết giới. Ngay sau đó là tiếng mũi tên đụng vào kết giới đing đing đang đang. Quả nhiên có mai phục ở cửa!

“Hài tử, hãy bay đi!” Khắc Lô Nhã nén oán khí trong lòng, khạc ra một câu nói đầy hung tợn. Mọi người chưa rõ có chuyện gì thì Khắc Lô Nhã đã niệm thần chú. Ngọn lửa màu vàng nhanh chóng lớn dần trên tay nàng!

Khắc Lô Nhã ném ngọn lửa ra. Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp. Quả nhiên có không ít người kêu thảm, văng lên trời.

“Khắc Lô Nhã, những người này là đoàn thủy thủ.” Hạ Thiên nói rất yếu ớt.

“Ý chí của họ đã bị cắn nuốt. Trong cơ thể bọn họ chính là ý chí của Hoa gia. Khi ý chí của Hoa gia rời khỏi thì những thân thể kia chỉ là đồ vô dụng. Khiến những quân nhân kiêu ngạo nhất của đế quốc trở thành cái xác không hồn là sự sỉ nhục lớn nhất với bọn họ.” Táp Mễ Nhĩ mỉm cười nhưng đáy mắt hoàn toàn lạnh lẽo. Hắn mềm mỏng nói ra những lời này.

“Đúng vậy. Cái chết chính là sự giải thoát cho bọn họ.” Tẩn Diêm nhìn về phía trước, ánh mắt kiên định, trầm giọng nói.

Hạ Thiên trầm mặc. Trong đám người này chỉ có nàng là không hiểu rõ ý nghĩa của cái chết như vậy.

Khắc Lô Nhã không nói nhiều mà hươu kiếm Thương Lan trong tay, xông lên. Nàng vận dụng lực tinh thần liều mạng công kích cổ ý chí tinh thần ẩn núp trong thân thể của các thủy thủ.

Lý Nguyệt Văn nhàn nhã ngồi trên đất nhìn Khắc Lôì Nhã biểu diễn. Những thủy thủ này quá yếu. Thân thể họ bị xâm chiếm nhưng thực lực rất yếu. Khắc Lôì Nhã có thể đối phó dễ dàng được.

Khắc Lôì Nhã xử lý mọi việc rất nhanh. Nàng cầm kiếm Thương Lan trở lại, mặt đen lại. Một đám người đang ngồi nghỉ ngơi liền đứng lên.

“Không thấy ý chí trên thân thể mấy người kia.” Khắc Lôì Nhã lạnh nhạt nói, “Muốn điều khiển được thân thể của họ thì người thi triển ma pháp không ở quá xa đúng không?”

“Đúng! Mau, ở trên thuyền!” Lý Nguyệt Văn tỉnh ngộ, dẫn đầu mọi người chạy đi.

“Người kia không thể điều khiển toàn bộ đoàn thủy thủ. Nhất định là một nửa thao túng một nửa chế phục. Hẳn sẽ không giết chết họ bởi vì hẳn còn phải trở về!” Lý Minh Ngữ cau mày, vừa theo sát phía sau vừa giải thích.

Quả nhiên khi đoàn người chạy về thuyền thì trên thuyền an tĩnh khác thường. Họ tìm được thuyền trưởng và đoàn thủy thủ bị trói chặt trong khoang thuyền.

Những người được cởi trói nói cho bọn họ biết rằng thật không tin được những đồng đội sống chung với nhau lâu như vậy đột nhiên ra tay với bọn họ. Sau đó chúng trói chặt bọn họ lại rồi cầm vũ khí xuống thuyền.

Khắc Lôì Nhã không nghe họ nói mà trực tiếp đi xuống tầng hầm. Chỉ có chỗ đó là bọn họ không giao tiếp! Những người khác cũng theo sau Khắc Lôì Nhã.

Trong chỗ chứa rượu vang lên tiếng ho khan đang được đè nén. Khắc Lôì Nhã hừ lạnh một tiếng, một cước đá văng cửa chính. Trong căn phòng mờ mờ không thấy rõ mọi vật. Khắc Lôì Nhã tiện tay thả ra một quả cầu lửa để

chiếu sáng. Họ nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi trong góc đang che ngực, cổ đè nén tiếng ho khan. Máu tươi đỏ thắm nơi khoe miệng cho thấy hắn bị thương không nhẹ.

“Hoa Nam Thiên!” Lý Nguyệt Văn kinh hô, gọi tên đối phương.

“Người dám đơn thân độc mã tới ám sát chúng ta.” Đáy mắt Lý Minh Ngữ hiện lên ánh sáng lạnh, trầm giọng nói.

“Một mình ta là đủ rồi.” nam tử trẻ tuổi tên là Hoa Nam Thiên cười lạnh, lạnh giọng trả lời.

Thế nhưng hắn vừa nói xong thì một cỗ lực lượng mạnh mẽ bất ngờ đánh vào mặt hắn, đánh hắn té xuống đất không thể đứng dậy nổi!

Mọi người há hốc miệng nhìn cảnh tượng trước mắt mà ngây ngẩn cả người. Khắc Lôi Nhã đá một cước lên mặt Hoa Nam Thiên, giẫm lên đầu hắn.

“Một mình ngươi là đủ? Vậy bây giờ ngươi đang làm gì? Ngươi bị ta đâm lên, học máu, bị ta chà đạp không đáng một đồng.” ánh mắt Khắc Lôi Nhã lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm, giọng nói lạnh lùng tàn khốc rất đáng sợ.

Tất cả mọi người giật mình. Họ chưa từng gặp qua Khắc Lôi Nhã thế này.

“Không có thực lực thì đừng có đánh rắm! Có sức mạnh là điều kiện tiên quyết.” giọng nói lạnh lẽo của Khắc Lôi Nhã vang vọng trong phòng. Tất cả chỉ là dối trá. Chỉ có thực lực mới là thật! Ngươi có sức mạnh thì chân lý thuộc về ngươi! Mọi hành động của ngươi lúc đó đều là tiêu chuẩn của chính nghĩa! Cho nên phải mạnh mẽ! Phải mạnh mẽ!

Hoa Nam Thiên bị Khắc Lôi Nhã giẫm dưới chân, nhìn nàng bằng ánh mắt căm hận. Trong đáy mắt hắn là thù hận ngút trời và cả không cam lòng.

Khắc Lôi Nhã nhìn người bị mình giẫm dưới chân đầy lạnh lùng, cười lạnh: “Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó. Người hận ta? Người không có tư cách hận ta! Muốn hận hãy hận chính bản thân mình quá yếu đuối. Nếu người mạnh hơn ta thì người bị giẫm dưới chân hôm nay là ta chứ không phải người. Mà ta tuyệt đối sẽ không hận người. Ta chỉ hận bản thân mình yếu đuối không thể thắng nổi người. Hoặc là ta sẽ hận chính mình quá tự kiêu và lỗ mãng mà từ chối sự giúp đỡ của người khác, muốn tự mình tùy tiện làm việc.”

Mọi người cứ sững sờ mà nhìn Khắc Lôi Nhã. Nàng trước mắt rất xa lạ, rất xa lạ nhưng lại tỏa ra một sức quyến rũ không thể diễn tả được. Chuyện này là sao? Không ai giải thích được.

Đáy mắt Hoa Nam Thiên thoáng qua sự kinh ngạc và tức giận. Khắc Lôi Nhã đã nói trúng chỗ đau của hắn. Hắn muốn một mình lập công ám sát huynh muội Lý thị nhưng không ngờ bọn họ có người có thể công kích bằng tinh thần. Lại càng không ngờ rằng lực tinh thần của người này lại mạnh đến thế!

“Tha cho ta một con đường sống, ta sẽ trả giá xứng đáng.” Hoa Nam Thiên nói.

“Mạng của người rất đáng giá?” Khắc Lôi Nhã cười lạnh, tăng thêm lực trên chân.

“Kinh tế của Lý gia không bằng Hoa gia chúng ta. Ta trả cho người năm trăm vạn kim tệ.” Hoa Nam Thiên nói rất khó khăn dưới chân Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã quay đầu lại, thấy sắc mặt Lý Minh Ngữ và Lý Nguyệt Văn hơi đổi, có lúng túng, có tức giận. Nàng hiểu những lời của người này là thật. Xem ra quả thật Lý gia đã rất sa sút.

“Ta hỏi người một vấn đề.” Khóe miệng Khắc Lôi Nhã hiện lên một nụ cười lạnh lùng tàn nhẫn.

“Chuyện gì?” Hoa Nam Thiên cảm thấy cái chân trên đầu mình càng ngày càng nặng.

“Lúc người giết người, đối phương cầu xin người tha mạng hay nói sẽ trả giá lớn để đổi tính mạng của mình, người sẽ làm thế nào?” Khắc Lôi Nhã nói rất nhẹ nhàng mềm mỏng, “Người mà nói láo thì sẽ chết nhanh hơn đấy. Đừng quên lực tinh thần của ta mạnh hơn người rất nhiều. Ta có thể cảm nhận được sự dao động tinh thần của người, cho dù là chỉ một tia nhỏ nhoi.” Giọng nói Khắc Lôi Nhã lạnh lùng tàn khốc khiến cho lòng mọi người bị chấn động.

Hoa Nam Thiên nuốt nước miếng một cái, nói rất gian nan: “Ta...Ta sẽ giết đối phương.”

“Vậy được.” Khắc Lôi Nhã nở nụ cười lạnh lẽo, chậm rãi giơ kiếm Thương Lan trong tay lên. Nàng đâm kiếm vào ngực Hoa Nam Thiên một cách từ từ và vô cùng dịu dàng. Nụ cười mê hoặc lòng người và động tác vô cùng ưu nhã ấy khắc sâu vào lòng mỗi người ở đây.

Con người Hoa Nam Thiên mở to mắt, hiện lên đầy tia máu và cả sự bất ngờ. Thiếu nữ có bề ngoài bình thường này có thể thân nhiên, ưu nhã mà lấy tính mạng người ta như thế.

“Chuyện mình làm không xong còn có tư cách gì mà cầu xin người khác? Mạng của người là mạng, của người khác thì không phải sao?” giọng Khắc Lôi Nhã vang lên nhẹ nhàng, thâm thúy.

Mọi người nghi ngờ. Đây là thiếu nữ rực rỡ đó sao? Là tiểu cô nương lương thiện từng cam kết sẽ bảo vệ họ vĩnh viễn sao? Nàng và thiếu nữ lấy tính mạng người khác một cách tàn khốc này là một sao?

Không phải cảm giác của họ sai. Hành động mâu thuẫn như vậy lại xảy ra trên người thiếu nữ này!

Máu tươi phun ra vẽ nên một đường vòng cung yêu dã. Máu phun lên mặt Khắc Lôi Nhã nhưng nàng dường như không cảm nhận được mà chỉ chậm rãi rút kiếm ra, xoay người.

Tạp Mễ Nhã vẫn mỉm cười như gió xuân, tiến lên, móc ra khăn tay sạch sẽ, động tác vô cùng tự nhiên, lau vết máu trên mặt Khắc Lôi Nhã rất cẩn thận.

Không ai biết dấu ấn màu đen trên tay Khắc Lôi Nhã càng khắc sâu hơn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 76: Thần Thú Ra Đời

Đ

ầu thu, khắp thế gian nhuộm một màu vàng nhàn nhạt.

Lá rụng bay đầy trời. Đây là một trấn nhỏ sát biên giới rất yên tĩnh, cách núi Mê Đồ không xa. Mặc dù khá hẻo lánh nhưng rất sầm uất. Núi Mê Đồ được mệnh danh là núi tử vong. Bên trong có rất nhiều ma thú và khoáng thạch quý hiếm. Mọi người muốn tiêu tiền kiếm được một cách không chính đáng đều tìm đến đây. Chính vì thế nên rất nhiều người nghỉ lại nơi này. Họ sợ khi vào núi sẽ không còn mạng mà hưởng thụ nữa nên sẽ tiêu hết số tiền mình có. Mặc dù đây chỉ là một trấn nhỏ nhưng cần cái gì có cái đó. Quầy rượu, khách sạn, các loại cửa hàng bán khoáng thạch, ma hạch, lông và thịt ma thú.

Đây là nơi lộn xộn.

“Ta nói người liếm cho sạch sẽ. Người nghe không hiểu tiếng người à?” một giọng nói bỉ ổi, thô lỗ truyền ra từ quán rượu.

Sau đó là tiếng cười.

Quán rượu chật ních người. Một nam tử có vết sẹo rất dài trên mặt ngồi ở giữa sảnh đang rống giận với nữ phục vụ. Đùi nam nhân kia đầy rượu. Nữ phục vụ khóc lớn. Nàng biết hôm nay mình đã gặp phải lưu manh rồi. Nam nhân này có khuôn mặt thật dữ tợn. hắn cố ý làm đổ rượu trong tay nàng lên quần hắn rồi nói ra những lời xấu xa như vậy. Liếm ở đâu cơ chứ?!

“Tiện nhân này, người nghe không hiểu hả? Người làm ướt quần của ta. Bây giờ nó nồng nặc mùi rượu thật khó chịu. Liếm khô nhanh cho ta!” Nam nhân mặt sẹo ồn ào, đứng dậy túm lấy tay của nữ phục vụ.

Cả quán rượu vang lên tiếng cười bỉ ổi, không ai ra tay tương trợ mà đều đứng xem kịch vui. Chủ quán rượu căn rằng, muốn đứng ra bảo vệ nữ phục vụ nhưng khi thấy ánh mắt cảnh cáo rất đáng sợ của nam nhân mặt sẹo thì lại chần chừ. Những người này đều không phải người bình thường, không thể đắc tội được. Một phục vụ nam khác lại không có ở đây. Nếu có hấn thì mọi chuyện sẽ không đến mức khó giải quyết như bây giờ.

“Ta, ta không cố ý.” Nữ phục vụ khóc nước mắt, đưa ánh mắt cầu cứu về phía chủ quán rượu.

“Con bà nó, tiện nhân...” những lời này chưa nói hết thì chỉ thấy một đạo hàn quang thoáng qua, sau đó máu tươi cứ thế phun ra.

“A....!” nữ phục vụ hét chói tai, thiếu chút nữa làm bay nóc nhà. Cái tay đang kéo nàng kia đã rời khỏi thân thể của nó!

Nam nhân mặt sẹo sững sờ nhìn máu tươi văng khắp nơi, một trận đau đớn kịch liệt gọi thần chí hấn trở về! Tay của hấn đã bị người ta chặt xuống!!!

Tiếng kêu như giết heo át đi tiếng hét chói tai của nữ phục vụ. Hấn trợn to mắt nhìn thiếu niên với vẻ mặt lạnh lùng tới bên quầy, nhẹ nhàng ngồi xuống: “Chủ quán, cho ta ly rượu ngọt.”

Chủ quán không dám thở mạnh, lập tức mang rượu ngọt tới. Hấn thấy rất rõ ràng cảnh tượng vừa rồi! Chính thiếu niên này đã dùng một nhát kiếm chém đứt cánh tay của nam nhân mặt sẹo kia!

Quán rượu tĩnh lặng như chết. Mọi người đều ngây ngẩn, ngơ ngác nhìn thiếu niên vừa xuất hiện.

“Tên khốn kiếp kia!!!! A!!! Dám chém tay ta!!! A!! Ta giết người!” nam nhân mặt sẹo phát điên. Tiếng kêu thảm thiết của hấn kéo mọi người trở lại thực tại. Thiếu niên ngồi bên quầy rượu không quay đầu lại mà bình tĩnh

nhận rượu ngọt từ tay chủ quán, ưu nhã nhấp một ngụm... Nam nhân mặt sẹo đứng dậy, xông lại thiếu niên kia nhưng vừa nhắc chân thì một thanh chủy thủ bay tới, đâm qua chân hắc, ghim hắc tại chỗ. Lỡ tai mọi người bị tra tấn một lần nữa. Tiếng kêu thê lương thật khiến cho người ta chấn động.

“Thật đáng tiếc. Đã làm bắn chủy thủ của ta rồi.” Cửa quán rượu bị đẩy ra, một nữ tử tóc vàng, mắt xanh xinh đẹp với vẻ mặt tiếc hận xuất hiện trước mắt mọi người.

Mọi người quay đầu lại nhìn cửa. Có thêm vài người nữa xuất hiện trong ánh sáng chói mắt. Khi nhìn thấy rõ ràng thì mọi người hít vào một ngụm khí lạnh. Nữ tử xinh đẹp có khuôn mặt khá giống với nam tử kia. Mặt của hai người đều lạnh lẽo, đáy mắt không có chút độ ấm nào khiến cho mọi người thấy lạnh. Sau bọn họ là một nam tử trẻ tuổi với khuôn mặt lạnh lùng. Bên hông hắc có một thanh kiếm, bước chân trầm ổn, hô hấp vững vàng. Vừa nhìn là biết hắc là một chiến sĩ có tu vi rất cao. Mặt nam tử tóc đen áo đen thì đầy vẻ bạo ngược, tản ra hơi thở nguy hiểm. Nam tử thanh tú mặc áo bào dài bên cạnh cũng không phải người bình thường mà là một Ma Pháp Sư! Chỉ có hai thiếu nữ đứng sau có vẻ vô hại. Thế nhưng mọi suy đoán của mọi người đều bị đánh bay khi nhìn thấy tay của thiếu nữ đeo cung tên. Trên tay nàng có rất nhiều vết chai chứng tỏ nàng không phải cung thủ bình thường. Chỉ còn nam tử tóc vàng đang mỉm cười là vô hại.

Nam tử tóc vàng nở nụ cười với mọi người, nói rất dịu dàng: “Thật ngại vì đã quấy rầy các vị. Hôm nay tâm tình của đoàn trưởng nhà ta không được tốt lắm.” Nam tử tóc vàng dịu dàng xin lỗi mọi người, đi tới bên cạnh tên mặt sẹo bị chủy thủ ghim chặt tại chỗ. Hắc khẽ cúi người, không hề báo trước mà rút chủy thủ ra, nhẹ nhàng lướt qua cổ nam nhân mặt sẹo. Hắc vẫn mỉm cười dùng khăn ăn trên bàn lau chủy thủ, bằng tác phong nhanh nhẹn đưa lại chủy thủ cho thiếu nữ tóc vàng sau lưng.

Nam nhân mặt sẹo ngã xuống, máu tươi vẽ ra một bức tranh quý dị.

Khí lạnh tràn ngập quán rượu. Nam tử ôn hòa nho nhã này lại là nhân vật nguy hiểm, đáng sợ như thế!

Không khí kinh khủng khiến mọi người trong quán rượu toát mồ hôi lạnh. Mọi người vội vàng đứng lên muốn thoát khỏi nơi có không khí áp bức này. Vừa rời khỏi chỗ ngồi thì nam tử tóc vàng dịu dàng cười rạng rỡ với họ: “Các vị đừng quên trả tiền.”

Có người không chịu nổi áp lực, hét lên một tiếng, ném kim tệ lên bàn rồi chạy ra ngoài. Đã từng thấy giết người nhưng chưa từng thấy ai giết người tao nhã như vậy!

“Đoàn trưởng, sao người lại chạy trước, bỏ chúng ta lại vậy?” Táp Mễ Nhĩ mỉm cười đầy dịu dàng, ngồi cạnh Khắc Lôi Nhã đang mặc nam trang.

“Hừ!” Khắc Lôi Nhã chỉ hừ lạnh mà không nói lời nào. Nàng bưng ly rượu lên, tiếp tục uống.

“Quý hẹp hòi. Chẳng phải là người thua cuộc nên mới phải công Phong Báo đi mấy dặm đường sao?” Lý Nguyệt Văn hừ lạnh, nói rất hùng hồn, “Ta đang giúp người rèn luyện lực tay đấy. Mang vật nặng trên vai mà đi cũng là khóa tu luyện quan trọng.”

“Người chơi xấu!” Khắc Lôi Nhã tức giận đến mức cắn răng nghiến lợi. Nàng phát hiện ra mọi việc thì đã muộn.

“Người còn trách ai? Chuyện người phải học còn rất nhiều.” Lý Nguyệt Văn dạy dỗ.

Khắc Lôi Nhã không nói gì nữa mà quay đầu uống rượu một cách buồn bực. Vẫn luôn là nàng cười Tiểu Báo, hôm nay vị trí lại thay đổi.

“Cám ơn người đã cứu ta...” một giọng nói dịu dàng yếu ớt chen vào.

Khắc Lôi Nhã quay lại thì thấy nữ phục vụ với khuôn mặt tái nhợt đang cố gắng nở nụ cười. Nàng thấy một cái tay của người chết vẫn bám lấy tay nàng kia không buông. Khó trách sắc mặt nàng ta khó coi như vậy.

“Lấy ra cho nàng.” Khắc Lôi Nhã nói với Tần Diêm sau lưng.

Tần Diêm nhận lệnh, cầm lấy cánh tay người chết, gỡ ra.

“Cám ơn, cám ơn các vị.” Nữ phục vụ rồi rút cảm ơn.

“Không cần cám ơn, chỉ là tiện tay thôi.” Khắc Lôi Nhã phất tay ý bảo nữ phục vụ tránh ra, sau đó nhìn chủ quán, nói, “Chủ quán, có trà hoa hồng không?”

“A, thật ngại thưa quý khách. Ở đây chỉ có rượu và nước thôi.” Chủ quán nói đầy sợ hãi. Hắn chứng kiến thủ đoạn đầm máu của thiếu niên này và bạn đồng hành nên nói chuyện càng thận trọng hơn.

“Đoàn trưởng, nơi hẻo lánh này sao có hoa được.” Tạp Mễ Nhĩ thở dài.

Mọi người trợn trắng mắt nhìn Tạp Mễ Nhĩ. Khẩu vị của nàng đã bị hắn chiều hư rồi. Khắc Lôi Nhã mới phát bệnh thần kinh đòi uống trà hoa hồng nên đi tìm khắp trấn nhưng không được.

“Nhà ta có hoa hồng. Nếu không chê xin mời đến nhà ta. Ta còn một ít hoa khô.” Nữ phục vụ cẩn thận mở miệng.

“A, thật sao? Vậy đi.” Khắc Lôi Nhã đứng dậy, muốn đi ngay lập tức.

Lý Nguyệt Văn liếc mắt, muốn khiển trách gì đó nhưng nghĩ đến tâm trạng Khắc Lôi Nhã hôm nay rất xấu nên không nói nữa.

“Chủ quán, lát nữa đệ đệ của ta trở lại thì nói với nó là ta đưa ân nhân về nhà.” Nữ phục vụ nói với chủ quán.

“Được, được, được.” Chủ quán gật đầu không ngừng, đưa mắt tiễn một đám người đáng sợ đi xa.

Nữ phục vụ cười tạp dề ra, dẫn mọi người đi.

“Người này thật biết hưởng thụ.” Lý Nguyệt Văn theo sau, lăm bằm đầy bất mãn.

“Thời gian này muội luyện nàng cũng đủ ác rồi. Hôm nay để nàng nghỉ ngơi lấy lại sức đã.” Lý Minh Ngữ đầu đầu, nói. Từ khi rời khỏi đảo đến giờ, Lý Nguyệt Văn áp dụng phương thức huấn luyện rất hà khắc. Cho dù Khắc Lô Nhã ngu cũng phải đề phòng bị cắt cổ. Ban đêm Lý Nguyệt Văn hay đánh lén Khắc Lô Nhã, nói cho oai là để nàng luyện tính cảnh giác. Khắc Lô Nhã thường bị đánh thức, ứng đối với sự đánh lén của Lý Nguyệt Văn. Tính cảnh giác tăng lên, quầng thâm cũng càng đậm.

Thiếu nữ đi trước không ngừng liếc mắt nhìn thiếu niên sau nàng. Tóc vàng, đôi mắt màu xanh dương rất đẹp. Tuy rằng quầng thâm rất đậm nhưng không thể che giấu được sự hào hoa phong nhã. Chính thiếu niên này đã cứu mình khỏi tay người ác. Nếu không hôm nay không thể giải quyết mọi chuyện được. Đệ đệ đã đi ra ngoài làm việc. Nếu không có thiếu niên này thì không thể tưởng tượng được hậu quả. Tim của thiếu nữ nhảy lên thình thịch trong ngực.

Mặt Khắc Lô Nhã đầy khó chịu. Phong Báo đi sau cùng. Từ khi nó được Khắc Lô Nhã công thì trở nên rất sợ hãi. Bây giờ nó không dám đến gần nàng.

“Nhà ta chỉ có ta và đệ đệ. Hôm nay đệ đệ đã lên núi Mê Đồ rồi. Tiểu tử đó nói gần đây xuất hiện thú lạ nên muốn bắt để bán với giá cao.” Thiếu nữ nói chuyện với Khắc Lô Nhã. Nàng cũng không biết phải nói gì nên chỉ có thể cắn nhả về đệ đệ mình.

“Thú lạ?” Tạp Mễ Nhĩ hứng thú, hỏi, “Đệ đệ người có nói là thú lạ gì không?”

“Có. Nó nói là thần thú.” Thiếu nữ nhúc đầu, nói rất bất đắc dĩ, “Thần thú sao lại có thể xuất hiện ở đây được? Sao có khả năng bị nó bắt được cơ chứ?”

Thần thú? Lý Nguyệt Văn trao đổi bằng ánh mắt với Lý Minh Ngữ, nhìn thấy được sự hoài nghi trong mắt nhau.

“Đệ đệ ta ý mình có chút Đấu Khí liền cho mình là cao thủ. Thật là ý nghĩ viển vông.” Thiếu nữ nói rất bất đắc dĩ, dẫn mọi người vào trấn.

Một cái sân nho nhỏ, trên hàng rào gỗ dây leo màu xanh mọc đầy. Dưới giàn nho là mấy cái ghế nhỏ và cái bàn, nhìn rất ấm áp.

“Ân nhân, mời các vị ngồi chờ một chút. Ta đi pha trà.” Thiếu nữ ngượng ngùng, “Mời các vị ở ngoài này. Trong nhà rất lộn xộn.”

Khắc Lô Nhã nhẹ nhàng gật đầu, không khách khí mà ngồi xuống trước. Ngõa Nhĩ Đa vẫn im lặng cũng vội vàng ngồi theo. Hắn phát hiện không đủ ghế để ngồi. Hắn không muốn đứng nên giành trước một vị trí. Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười, đi theo thiếu nữ vào ngâm trà hoa hồng.

Tần Diêm không có ghế để ngồi. Lý Minh Ngữ và Hắc Long Bản cũng đứng. Ngõa Nhĩ Đa vừa lòng, ngẩng đầu, híp mắt nhìn bầu trời qua giàn nho, giả vờ như không thấy mấy người đang đứng.

Trong phòng, thiếu nữ nhìn Tạp Mễ Nhĩ pha trà rất thuần thục thì do dự nửa ngày mới mở miệng, yếu ớt hỏi: “Ân nhân, ta còn chưa biết tên người. Các vị muốn mạo hiểm vào núi Mê Đồ sao?”

“Ừ, chúng ta chuẩn bị lên núi. Tên chỉ là hình thức mà thôi. Người cứu người là trưởng đoàn của chúng ta – Bạch Tiểu Nguyệt. Chúng ta là đoàn

Dong Binh Nguyên Bảo.” Tạt Mễ Nhĩ ôn hòa nho nhã, dễ gần, đáp lời thiếu nữ.

Bạch Tiểu Nguyệt? Thiếu nữ ngẩn ra. Cái tên này sao giống tên con gái vậy? Đoàn Dong Binh Nguyên Bảo? Tên thật lạ.

“Núi Mê Đồ rất nguy hiểm.” Thiếu nữ chần chừ, mở miệng, “Nhưng các vị lợi hại như vậy chắc sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Người là không hy vọng đoàn trưởng của chúng ta gặp chuyện không may.” Tạt Mễ Nhĩ đã pha trà xong, mỉm cười rồi bỏ lại một câu, ra khỏi phòng.

Mặt thiếu nữ đỏ bừng. Nàng vội vàng nâng tay che mặt, thật may không bị Tạt Mễ Nhĩ nhìn thấy.

“Đoàn trưởng, uống trà đi!” Tạt Mễ Nhĩ ưu nhã rót trà cho Khắc Lôi Nhã, sau đó rót cho mình một tách, hoàn toàn không để ý đến những người khác.

Ngõa Nhĩ Đa hừ hừ, trực tiếp cầm bình trà lên uống khiến Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm nhìn bằng con mắt khinh thường.

“Tay nghề của phó đoàn vĩnh viễn là độc nhất vô nhị.” Khắc Lôi Nhã nhấp một ngụm trà hoa hồng, cảm giác mình được sống lại.

Tạt Mễ Nhĩ cười híp mắt. Thậm chí mọi người còn hoài nghi nếu người này có đuôi thì chắc nó đã vểnh lên trời rồi.

Ngõa Nhĩ Đa đặt bình trà xuống, mắt lạnh nhìn Khắc Lôi Nhã. Hắn không hiểu tại sao tiểu ác ma này lại chấp nhất với trà hoa như thế. Nàng thích uống trà hoa nhất. Theo hiểu biết của Ngõa Nhĩ Đa thì với tính tình ác liệt của tiểu ác ma căn bản không thích hợp với trà hoa cao quý thanh nhã này. Nàng phải cầm dao ăn tươi nuốt sống mới đúng! (thô bỉ thiên *.*.)

“Ngõa Nhĩ Đa, người nhìn ta như vậy là có ý bất mãn với ta à?” giọng nói nguy hiểm âm trầm của Khắc Lôi Nhã bay tới.

Ngõa Nhĩ Đa giật mình, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Ta nào dám, ha ha ha...” tiếng cười gượng vang vọng trong sân, muốn bao nhiêu giả dối có bấy nhiêu.

Thiếu nữ nhìn đám người trong sân đầy bất rút. Dưới ánh mặt trời nhóm người này nhìn rất đẹp, giống như một bức tranh hoàn mỹ không tỳ vết khiến cho không ai có thể nhẫn tâm mà phá vỡ không khí giữa bọn họ. Nàng có cảm giác họ không hợp với nghề nghiệp của mình. Thiếu nữ nhìn đến thất thần.

Lúc này, bên ngoài viện vang lên tiếng bước chân dồn dập.

“Lý Á, không hay rồi. Đệ đệ của tỷ bị ma thú tập kích. Bây giờ đang ở trên núi. Hẳn sắp chết rồi. Tỷ mau đi gặp hắn lần cuối đi.” Một người trẻ tuổi thở hổn hển, chạy tới hô to với thiếu nữ đang đứng ở cửa.

“Gì cơ?” sắc mặt Lý Á trở nên tái nhợt, nhìn mấy thiếu niên đứng ở cửa viện bằng ánh mắt không thể tin được, đầu óc trống rỗng, “Sao lại có thể như vậy? Sáng nay nó vẫn còn rất khỏe mà!” những thiếu niên này Lý Á biết. Chúng đều là bạn bè tốt của đệ đệ nàng.

“Đừng chần chừ nữa, nhanh lên đi. Năng lực của thầy thuốc cũng có hạn.” Thiếu niên đứng ở cửa viện cực kỳ sốt ruột.

Lúc này Lý Á mới lấy lại tinh thần, hoảng hốt chạy theo mấy thiếu niên.

“Đi, đi xem một chút.” Khắc Lôi Nhã uống một ngụm trà cuối cùng xong, chậm rãi đứng lên, nói.

“Người trở nên tốt bụng như thế từ khi nào vậy?” Ngõa Nhĩ Đa nói thầm. Ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa. Khắc Lôi Nhã

thuận tay đập mạnh kiếm Thương Lan vào đầu Ngõa Nhĩ Đa khiến cho đầu hấn nổi một cục u to tướng.

Đoàn người đi theo người phía trước về hướng núi Mê Đồ.

Từ xa đã thấy một đám đông đang vây lại. Tiếng khóc đau đớn của Ly Á truyền tới.

Khắc Lô Nhã tiến lên thì thấy Ly Á đang ôm một thiếu niên với khuôn mặt tương tự nàng trong lòng, cả người hấn toàn là máu. Mắt hấn khép chặt, mặt không hề có chút huyết sắc nào. Một người có vẻ là thầy thuốc lắc đầu thở dài. Mặt những người trẻ tuổi xung quanh cũng đầy đau thương.

Khắc Lô Nhã quay đầu nhìn Tạp Mễ Nhĩ. Tạp Mễ Nhĩ nhìn chăm chăm Khắc Lô Nhã. Ý tứ trong mắt hấn rất rõ ràng: ta là sát thủ chứ không phải là thầy thuốc hay Mục Sư.

Ánh mắt Khắc Lô Nhã dời sang những người khác. Mọi người đều lắc đầu. Lúc này Khắc Lô Nhã mới giật mình nhớ ra trong đoàn Dong Binh của nàng không có thầy thuốc hay Mục Sư!

“Đều là những vết thương trí mạng. Được vật không thể giúp gì được. Nếu hiện tại có Mục Sư thì may ra.” Lý Nguyệt Văn trầm giọng, nói thật nhỏ.

Khắc Lô Nhã nhìn thiếu nữ tên là Ly Á khóc rất thương tâm, thở dài trong lòng. Trong đầu nàng chợt hiện lên một ý niệm, nếu có Lãnh Lăng Vân ở đây thì tốt rồi.

Ngay sau đó một mái tóc bạch kim xuất hiện trước mặt nàng. Khắc Lô Nhã cười tự giễu. Nàng cười thầm mình nghĩ quá nhiều dẫn đến ảo giác.

Nhưng ánh sáng trắng tường hòa xuất hiện ngay sau đó nói cho nàng đây không phải là ảo giác. Lãnh Lăng Vân có đôi mắt màu tím, tóc bạch kim

đang ở trước mặt nàng! Hắn đang ngồi xuống trị liệu cho thiếu niên chỉ còn thở thoi thóp!!!

Khắc Lôi Nhã chớp mắt, xác định mình không nhìn lầm.

“Đừng chớp mắt nữa. Hắn vừa mới đến.” Táp Mễ Nhĩ hiểu cái chớp mắt của nàng, lại gần, thấp giọng nói với nàng.

Khắc Lôi Nhã há hốc miệng, sau đó theo phản xạ có điều kiện mà nhìn ra phía sau nhưng không thấy những người khác của thần điện Quang Minh. Chỉ có một mình Lãnh Lăng Vân đột ngột xuất hiện!!

Tiếng kinh hô và cảm tạ kéo Khắc Lôi Nhã về thực tại. Máu của thiếu niên trong lòng Ly Á đã ngừng chảy. Mặc dù mặt vẫn tái nhợt nhưng hô hấp đã ổn định hơn.

“Mục Sư đại nhân, cảm ơn ngài, cảm ơn ân cứu mạng của ngài.” Ly Á cực kỳ vui mừng, cảm tạ không ngừng.

“Không cần phải cảm ơn. Không có gì đâu.” Giọng nói lạnh lạnh của Lãnh Lăng Vân vang lên bên tai mọi người.

Khắc Lôi Nhã trợn to mắt nhìn Lãnh Lăng Vân trước mắt. Nàng cứ nhìn hắn chăm chăm cả nửa ngày vẫn không thể nói ra một câu nào. Trong đầu nàng toàn là dấu chấm hỏi. Tại sao Lãnh Lăng Vân lại đột ngột xuất hiện ở đây? Tại sao hắn lại đến đây một mình? Là tới tìm mình, muốn mình quay về dốc sức vì thần điện Quang Minh với hắn sao?

Mặc Ngõa Nhĩ Đa rất đặc sắc. Trước mắt chính là kẻ thù của hắn! Kẻ thù!

Chợt, Ngõa Nhĩ Đa hú lên một tiếng rất quái dị, dùng hết hơi sức của mình mà quăng một cái tát lên mặt Lãnh Lăng Vân khiến hắn ngã xuống đất. Lãnh Lăng Vân chưa kịp lấy lại tinh thần thì Ngõa Nhĩ Đa đá tiếp một cước vào bụng hắn, sau đó dùng sức giẫm chân lên lưng Lãnh Lăng Vân: “Ta nhớ

vào! Tiểu bạch kiếm đáng ghê tởm. Ta giẫm chết người! Ta nhốt chết người! Ta nhốt!” Ngõa Nhĩ Đa phun một ngụm nước miếng lớn lên đầu Lãnh Lăng Vân. Sau đó hắn đập điên cuồng rồi ngửa mặt lên trời cười to, cực kỳ hài lòng. Cuối cùng hắn đã có thể hung hăng giẫm tên tiểu bạch kiếm này dưới chân! “Đi chết đi tên tiểu bạch kiếm kia! Ta muốn người nếm thử tư vị của cái chết. A ha ha ha, ha ha...” tiếng cười thoải mái của Ngõa Nhĩ Đa vang dội cả bầu trời, “Người cũng có ngày bị ta giẫm dưới chân. Thánh tử đại nhân vô cùng tôn quý cũng có ngày hôm nay. Cầu xin tha thứ đi, cầu xin ta bỏ qua cho người! Nếu tâm tình ta tốt sẽ bỏ qua cho!” Ngõa Nhĩ Đa cười ha hả.

“Ngõa Nhĩ Đa, người bị sao vậy? Sao lại cười khúc khích một mình như thế?” giọng nói tràn đầy nghi ngờ truyền vào lỗ tai Ngõa Nhĩ Đa.

Ngõa Nhĩ Đa lấy lại tinh thần, giương mắt nhìn khuôn mặt tò mò của Hạ Thiên, tức giận hừ lạnh một tiếng: “Ai cần người lo!” Ngõa Nhĩ Đa trợn mắt nhìn Lãnh Lăng Vân đang nói chuyện với Khắc Lôi Nhã, thống hận trong lòng. Sao lại không cho phép mình có ý nghĩ này? Không cho phép mình tưởng tượng ra cảnh tên tiểu bạch kiếm đáng hận kia bị mình giẫm dưới chân sao?

Cảnh tượng vừa nãy là do Ngõa Nhĩ Đa tưởng tượng ra. Thực tế là Lãnh Lăng Vân quần áo chỉnh tề, dáng vẻ vô cùng cao quý đang nói chuyện với Khắc Lôi Nhã.

“Thánh tử đại nhân, sao người lại xuất hiện ở đây?” Khắc Lôi Nhã nhìn Lãnh Lăng Vân đang nở nụ cười nhàn nhạt, hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 77: Hành Động Lạ Lùng Của Thánh Tử

T

hánh tử đại nhân, sao người lại xuất hiện ở đây?” Khắc Lô Nhã nhìn Lãnh Lăng Vân đang nở nụ cười nhàn nhạt, hỏi.

“Đừng có xưng hô xa lạ như vậy. Chẳng lẽ người muốn ta gọi người là chủ tế đại nhân?” Lãnh Lăng Vân cười nhạt, “Cứ gọi tên ta đi.”

Khắc Lô Nhã hơi ngẩn ra. Lúc này nàng mới nhớ ra không biết từ lúc nào Lãnh Lăng Vân đã gọi thẳng tên của nàng.

“Lãnh, Lãnh Lăng Vân, sao người lại bỗng nhiên xuất hiện ở đây?” Khắc Lô Nhã không được tự nhiên mà gọi tên Lãnh Lăng Vân.

“Người ta nhờ.” Lãnh Lăng Vân mỉm cười nhưng không nói thêm gì.

Khắc Lô Nhã nhìn Lãnh Lăng Vân đầy nghi ngờ: “Ai nhờ người? Không phải là đặc biệt tới cứu thiếu niên kia chứ?” trong lòng Khắc Lô Nhã dâng lên cảm giác kỳ quái. Người ta nhờ? Chắc không phải Giáo Hoàng. Nếu là Giáo Hoàng thì họ không thể nói chuyện thoải mái như vậy. Không phải Giáo Hoàng thì là ai nhỉ? Lãnh Lăng Vân không hề ngạc nhiên khi thấy nàng. Chẳng lẽ hắn đã sớm biết mình ở đây?

“Đưa thiếu niên này về trước đã.” Lãnh Lăng Vân lảng tránh, nhìn Ly Á nói: “Người là người nhà của hắn hả? Đưa hắn về nhà trước đã. Hắn cần phải tĩnh dưỡng thật tốt. Ta đã trị liệu vết thương của hắn nhưng hắn mất máu quá nhiều, thể chất suy yếu, cần phải nghỉ ngơi nhiều.”

Đoàn người và Ly Á đưa đệ đệ của nàng về. Ly Á chăm sóc đệ đệ nàng trong phòng. Khắc Lôi Nhã ngồi trên ghế nhìn vẻ mặt nhàn nhã của Lãnh Lăng Vân đầy một bụng nghi ngờ. Rốt cuộc người mặt lạnh này muốn làm gì?

“Đệ cam miệng cho ta. Nếu hôm nay không có Mục Sư đại nhân cứu thì đệ đã mất mạng rồi. Còn nói thần thú gì nữa!” tiếng rống giận dữ của Ly Á truyền ra từ trong phòng.

“Tỷ tỷ, thật, thật sự là có thần thú ra đời. Tỷ phải tin đệ. Những ma thú canh chừng ở đó là muốn ăn tiểu thần thú mới ra đời. Phải nhanh lên một chút nếu không sẽ không kịp.” Giọng nói yếu đuối thấp dần, thấp dần nhưng Khắc Lôi Nhã vẫn nghe rất rõ ràng.

Khắc Lôi Nhã đứng dậy, trực tiếp đi vào phòng ngủ liền nhìn thấy mặt Ly Á đầy giận dữ đang khiển trách thiếu niên suy yếu nằm trên giường. Thiếu niên vẫn đang cố gắng giải thích. Ly Á thấy Khắc Lôi Nhã vào thì thu lại sự giận dữ, nhẹ giọng xin lỗi: “Ân nhân, sao người lại vào đây? Nơi này rất lộn xộn. Còn nữa, cảm ơn bạn của người đã cứu đệ đệ duy nhất của ta.”

Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng phát tay, không tiếp lời Ly Á mà chỉ nhìn thiếu niên trên giường, nói: “Người nói có thần thú ra đời?”

Thiếu niên nhìn Khắc Lôi Nhã, im lặng.

“Ân nhân đang hỏi đệ đấy! Hôm nay nếu không có ân nhân cứu ta thì xú tiểu tử đệ không thấy được ta nữa đâu. Mục Sư đại nhân vừa cứu đệ cũng là bạn của ân nhân đấy!” Ly Á sốt ruột, tức giận dùng dùng trách mắng thiếu niên.

“Người muốn tìm thần thú để bán? Người thiếu tiền à?” Khắc Lôi Nhã ngăn Ly Á lại, hỏi.

“Chỗ này không phải để cho người ở. Đệ muốn kiếm một khoản tiền lớn để mang tỷ tỷ đến nơi khác định cư.” Thiếu niên nhìn Khắc Lôi Nhã, nói. Vừa dứt lời thì sắc mặt Ly Á phức tạp hẳn. Chỗ này quả không thích hợp cho hai tỷ đệ nàng sinh sống. Chuyện phát sinh hôm nay còn có thiếu niên trước mắt cứu, nhưng lần sau thì sao? Lần sau sẽ có ai cứu nàng?

“Thần thú ở đâu? Cái này cho người. Hãy đến thành Ni Á định cư, buôn bán nhỏ. Ta sẽ viết một bức thư giới thiệu cho người. Hãy đến phủ thành chủ tìm người đại diện cho thành chủ, hẳn sẽ an bài cho người.” Khắc Lôi Nhã móc ra hai tờ kim phiếu trong túi tiền, đưa cho thiếu niên.

“Ta, chúng ta không thể nhận được.” Ly Á vội vàng khoát tay cự tuyệt.

“Coi như ta mua tin tức về thần thú của đệ đệ người. Mặc dù thành Ni Á không lớn nhưng rất thích hợp với các người. Đợi vết thương của đệ đệ người tốt lên hãy đi. Quả thật nơi này không phải chỗ các người có thể ở.” Khắc Lôi Nhã không lùi bước mà nhìn thiếu niên, nói.

Thiếu niên nhận tiền của Khắc Lôi Nhã không chút do dự. Hắn nhìn Khắc Lôi Nhã, nói: “Tỷ tin có thần thú? Tin lời đệ? Tỷ tỷ của đệ lại không tin.”

“Ta tin. Nói đi, nó ở đâu?” Khắc Lôi Nhã gật đầu, hỏi.

“Lên núi Mê Đồ thì đi theo hướng đông, ở đó có một cái đầm lầy. Đến tối trong đầm có ánh sáng mờ mờ. Đó chính là tiểu thần thú sắp ra đời. Xung quanh có rất nhiều ma thú canh chừng ở đó, muốn ăn tiểu thần thú để lấy lực lượng của nó. Các tỷ muốn đi thì nhanh lên đi. Nhất định là thần thú. Chỉ có thần thú mới có thể hấp dẫn nhiều ma thú như vậy.” Thiếu niên nói một hơi thì thở hắt hển.

“Ừ. Đưa giấy bút cho ta. Ta sẽ viết thư để người mang đến thành Ni Á.” Khắc Lôi Nhã quay đầu nói với Ly Á.

Lý Á sững sờ, mặc dù trong lòng đầy nghi ngờ nhưng vẫn lấy giấy bút cho nàng. Khắc Lôì Nhã nhanh chóng viết xong, nói với Lý Á: “Chúng ta đi trước. Các người hãy cẩn thận trên đường đến thành Ni Á.”

Dứt lời, Khắc Lôì Nhã xoay người ra cửa. Lý Á kinh ngạc nhìn lá thư trong tay, thấy bóng lưng Khắc Lôì Nhã sắp biến mất liền vội vàng hỏi: “Ta, chúng ta có thể gặp lại không?”

“Đến thành Ni Á đi. Sau này có lẽ sẽ có thể gặp nhau.” Khắc Lôì Nhã nhẹ nhàng phất tay, bóng dáng nàng biến mất trong mắt hai tỷ đệ.

Mọi người trong sân thấy Khắc Lôì Nhã ra ngoài. Nàng cười với mọi người: “Đi thôi. Lên núi Mê Đồ.”

Mọi người gật đầu, cùng đứng dậy đi theo Khắc Lôì Nhã.

Ra khỏi trấn mặt Ngõa Nhĩ Đa liền đen lại. Có ai đó có thể cho hắn biết tại sao tên tiểu bạch kiểm kia cũng đi theo không? Khắc Lôì Nhã cũng rất muốn biết chuyện gì đang xảy ra. Tại sao Lãnh Lăng Vân lại tỏ vẻ yên tâm, thoải mái đi theo nàng?

“Lãnh, Lãnh Lăng Vân, người muốn xử lý chuyện gì ở đây sao? Nếu không phải tới tìm ta về thần điện Quang Minh, vậy...” những lời tiếp theo Khắc Lôì Nhã không nói ra.

Giọng âm dương quái khí của Ngõa Nhĩ Đa vang lên: “Nếu không phải đến tìm Khắc Lôì Nhã thì đi làm chuyện của người đi, theo chúng ta làm gì?”

“Không phải đoàn Dong Binh Nguyên Bảo không có Mục Sư sao? Bây giờ ta chính thức trở thành một thành viên của đoàn Dong Binh Nguyên Bảo.” Lãnh Lăng Vân mỉm cười, nói ra một câu khiến người ta chết đứng.

Ngõa Nhĩ Đa há hốc miệng, trợn to mắt giống như người bị treo cổ.

Sắc mặt của Khắc Lôi Nhã cũng rất đặc sắc. Đây là sao? Thánh tử đại nhân cao quý lại trở thành một thành viên của đoàn Dong Binh bọn họ? Đùa gì thế! Đợi đã nào..! Khắc Lôi Nhã giật mình. Sao Lãnh Lăng Vân biết tên của đoàn Dong Binh Nguyên Bảo? Khắc Lôi Nhã quay đầu trừng Táp Mễ Nhĩ. Táp Mễ Nhĩ vẫn mỉm cười dịu dàng vô hại: “Đoàn trưởng, chuyện đoàn chúng ta không có Mục Sư thật khiến người ta đau đầu. Người nghĩ xem, nếu bất kỳ ai xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà không được cứu trị kịp thời thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Khắc Lôi Nhã thấy Táp Mễ Nhĩ mỉm cười dịu dàng vô hại thì hiểu ra. Người này đã tự chủ trương nhận Lãnh Lăng Vân. Khắc Lôi Nhã nghĩ đến đây thì nhức đầu. Lãnh Lăng Vân và họ là người thuộc hai thế giới khác nhau, sao phải trộn vào nhau làm gì? Còn nữa, rốt cuộc mục đích của Lãnh Lăng Vân là gì? Sao hắn lại xuất hiện ở đây? Hắn không hề giải thích gì cả. Lãnh Lăng Vân nhìn vẻ mặt bối rối của Khắc Lôi Nhã, trong lòng có chút buồn cười. Sự tồn tại của mình khiến nàng đau đầu như vậy sao? Lãnh Lăng Vân nhớ tới giao ước với Huyền Huyền, đáy mắt hiện lên sự phức tạp. Tuy rằng hắn có chút hứng thú với Khắc Lôi Nhã nhưng chưa đủ để khiến hắn phải tìm hiểu nàng (ta hết vote cho đôi này rồi PDH sẽ iu quý Nhã tỷ hơn). Hắn không thể hiểu lời thỉnh cầu của Huyền Huyền. Một hài tử chưa hiểu chuyện như nó lại có thỉnh cầu vô lý như thế. Ánh mắt lo lắng sốt ruột khiến cho hắn không thể cự tuyệt được. Gần đây thần điện cũng không có chuyện lớn gì. Khi hắn ra khỏi cửa thần điện thì Giáo Hoàng gọi hắn lại.

“Người đi tìm Khắc Lôi Nhã à?” nụ cười bí ẩn của Giáo Hoàng vẫn còn in sâu trong lòng Lãnh Lăng Vân. Hắn gật đầu, không biết tại sao Giáo Hoàng lại biết.

“Người đi đi. Chuyện của thần điện người không phải lo. Nhiệm vụ của người là đi theo Khắc Lôi Nhã, giải thích với nàng.” Giáo Hoàng ra một lệnh kỳ quái cho hắn.

“Tại sao? Tại sao hấn vào đoàn Dong Binh mà không được sự đồng ý của đoàn trưởng?” Ngõa Nhĩ Đa gào lên đầy khó chịu.

“Ta là phó đoàn.” Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười ôn hòa, nhìn Ngõa Nhĩ Đa, nói rất nhẹ nhàng. Nhưng tia nguy hiểm trong mắt hấn khiến Ngõa Nhĩ Đa im miệng lập tức.

Ngõa Nhĩ Đa biết người tưởng như ôn hòa vô hại này là sát thủ, hơn nữa còn có bản lĩnh rất cao. Hấn không muốn đầu và thân chia lìa đôi ngả. Ngõa Nhĩ Đa tự giác ngậm miệng lại, lui sang một bên. Chỉ có một người có ý kiến. Những người khác không nói gì. Khắc Lôi Nhã dù có ý kiến trong lòng cũng không tiện nói ra.

Đoàn người lên đường. Mặt Ngõa Nhĩ Đa rất khó chịu. Còn Khắc Lôi Nhã thì khó chịu trong lòng.

“Ặc, ma thú!” hồi lâu sau mọi người phát hiện được điều khác lạ. Càng đi về phía trước thì càng có nhiều ma thú tụ tập. Không xa trước mặt bọn họ là ma thú cấp thấp tùm nập năm tùm ba, không dám tiến lên. Đi thêm chút nữa là ma thú cao cấp hơn một chút. Càng đi thì ma thú càng nhiều, cấp bậc cũng càng cao.

Ánh mắt Khắc Lôi Nhã trầm xuống. Nàng hiểu những lời của thiếu niên kia đều là thật.

“Rống!!” Phong Báo nổi giận, gầm một tiếng bởi vì nó thấy có quá nhiều ma thú cấp thấp đang chặn đường. Hành động của những ma thú cấp thấp này đã vũ nhục ma thú cấp bảy như nó.

Những ma thú cấp thấp kia vừa nghe tiếng rống giận dữ của Phong Báo thì run rẩy nhưng không có ý rời đi, chỉ run run nằm bất động trên đất.

Mọi người thấy một màn này thì đáy mắt hiện lên sự kinh ngạc. Rốt cuộc thần thú sắp ra đời trong đầm kia là gì? Nó có sức hấp dẫn mạnh đến nỗi

những ma thú kia liều mạng giữ ở đây như vậy sao?

“Xem ra, hôm nay chúng ta được vận động rồi.” Ngõa Nhĩ Đa nhướn mày, cười hì hì.

“Bản, mở đường.” Khắc Lôê Nhã quay đầu, hồ hững nói một câu với Hắc Long Bản. Không cần thiết phải sát sinh, để Hắc Long Bản mở đường là được rồi.

Hắc Long Bản tiến lên, gầm nhẹ một tiếng, tỏa ra Long uy.

“Gào khóc...” ma thú trước mặt không chịu nổi áp bức như vậy, kêu thảm một tiếng rồi người đường. Hắc Long Bản đi trước. Hắc đá bay những ma thú chưa hết hy vọng mà còn nằm đó.

Dọc đường đến đầm lầy có rất nhiều ma thú. Hắc Long Bản dọn sạch đoạn đường dài. Mọi người có thể đến trước đầm lầy. Xung quanh chỗ bọn họ đứng không có ma thú nào dám bén mảng đến những nơi khác thì chật ních. Ngồi quanh đầm lầy là những ma thú cấp cao nhất nhưng không có con nào dám tập kích đoàn người Khắc Lôê Nhã. Trong đoàn người này có một loại uy áp khiến chúng không dám tới gần.

Chỗ này rất ẩm thấp khiến người ta khó chịu. Mùi thối rữa tràn ngập trong không gian. Những bọt nước sôi sùng sục. Thỉnh thoảng có những con côn trùng nhỏ bò lên miệng đầm đen thui lù. Ngõa Nhĩ Đa ngồi xổm xuống, nhặt một hòn đá ném vào đầm. Tảng đá chậm rãi chìm xuống, nước màu đen nổi lên những bọt khí nhỏ.

“Nơi này mà có thần thú ra đời sao?” Ngõa Nhĩ Đa cau mày nhìn hoàn cảnh tồi tệ trước mắt, rất nghi ngờ mà hỏi.

“Có lời đồn rằng núi Mê Đồ có một cái đầm lầy thần bí với cái tên là đầm lầy màu đen. Ba ngàn năm trước, tín đồ của Quang Minh và tín đồ của Hắc Ám xảy ra đại chiến. Tín đồ Hắc Ám thua trận, thi thể hai ngàn người được

chôn tập thể. Tín đồ Quang Minh hạ lời nguyện vô cùng tàn nhẫn, giam cầm linh hồn của tín đồ Hắc Ám trọn đời không thể thoát thân trên mảnh đất đã chôn họ. Hai ngàn oan hồn khóc lóc. Sau này chỗ đất đó biến thành đầm lầy để trấn áp linh hồn của hai ngàn linh hồn đó.” Lãnh Lăng Vân đứng cạnh đầm lầy, nhìn mặt nước đen ngòm, chậm rãi, trầm giọng kể.

Tất cả mọi người sửng sốt. Chẳng lẽ việc này có quan hệ với chuyện thần thú ra đời?

“Hừ! Đúng vậy. Đây là hành động cứu đời của thần điện Quang Minh vô cùng tôn quý đấy! Giết người còn chưa tính, lại còn phải trấn áp linh hồn người ta nữa.” Ngõa Nhĩ Đa nghe chuyện này thì vô cùng cảm phẫn, âm dương quái khí mà nói ra những lời này. Hắn chưa từng nghe chuyện này. Tên tiểu bạch kiểm này bịa chuyện à? Không thể nào! Là Thánh tử của thần điện Quang Minh sao có thể bôi nhọ Nữ Thần Quang Minh như thế!

“Ta chưa từng nói thần điện Quang Minh là vô cùng tôn quý và cứu đời.” Lãnh Lăng Vân lạnh lùng nói.

Ngõa Nhĩ Đa hừ lạnh. Hắn không thêm dây dưa với người này.

“Vậy sao người biết chuyện này? Trong sách vở không hề ghi lại.” Khóe miệng Tạp Mễ Nhĩ vẫn nở nụ cười ôn hòa. Trong lòng hắn thầm đau khổ vì vẫn có chuyện mà mình không biết.

“Đây là vết nhơ của thần điện Quang Minh nên thần điện sẽ không cho phép chuyện này lộ ra ngoài. Đây là bí sử được cất giấu kỹ của thần điện.” Giọng Lãnh Lăng Vân cực kỳ lạnh lùng, không có tí tình cảm nào.

“Đầm lầy này chính là đầm lầy màu đen?” Tạp Mễ Nhĩ sờ cái cằm xinh đẹp của mình, nhìn đầm lầy, hỏi.

“Chắc vậy rồi. Nhưng sao thần thú lại lựa chọn sinh ra ở nơi như thế này cơ chứ?” Lý Minh Ngữ nhìn đầm lầy màu đen trước mắt, nghi ngờ.

“Có phải thần thú cũng không biết không?” Ngõa Nhĩ Đa âm trầm nói.

“Chúng ta ở đây sẽ biết thôi.” Khắc Lôi Nhã nhìn xung quanh một chút, hừ lạnh, “Có sẵn thức ăn rồi.”

Ma thú xung quanh rùng mình.

Màn đêm phủ xuống, đoàn người cắm trại cách đầm lầy chừng 100m. Nếu ở quá gần thì sẽ không chịu nổi mùi của nó. Ma thú lấy bọn họ làm trung tâm nhưng không dám lại gần.

Lý Nguyệt Văn nhìn hành động của Khắc Lôi Nhã, im lặng. Khắc Lôi Nhã lòng giết ma thú, đào toàn bộ ma hạch của chúng. Tần Diêm và Lý Minh Ngữ nướng thịt. Khắc Lôi Nhã và Hắc Long Bản tiến hành đại thanh tẩy toàn bộ ma thú xung quanh vì ma hạch của chúng. Theo lời nàng thì cơ hội này không có nhiều. Cái này có thể bán được rất nhiều tiền.

Mọi người lượn một vòng lớn rồi trở lại, toàn thắng. Khắc Lôi Nhã chất đồng ma hạch trước mặt Lý Nguyệt Văn: “Các người có Chiếu nhẫn không gian phải không? Cất đi, về thành rồi bán. Mỗi ma hạch của ma thú cấp năm cấp sáu có thể bán được 20 kim tệ đấy.”

Lý Nguyệt Văn sửng sốt. Tiểu nha đầu này có ý gì?

“Người muốn huấn luyện ta mà. Coi như là học phí của ta.” Khắc Lôi Nhã ngồi xuống, nói không chút để ý.

Lý Nguyệt Văn bừng tỉnh. Một cảm giác ấm áp lan trong tim nàng. Nàng hiểu Khắc Lôi Nhã đang kiếm tiền giúp nàng. Khắc Lôi Nhã vẫn còn nhớ rõ những lời Hoa Nam Thiên nói trên thuyền ngày đó.

“Người đừng cho chỉ chút ít này mà đủ học phí!!” Lý Nguyệt Văn cảm động trong lòng nhưng ngoài miệng lại rất hung ác.

“Biết. Coi như giao trước một ít.” Khắc Lôì Nhã tùy ý phất tay, sau đó quay đầu nhìn đầm lầy. Trời đã tối dần, xung quanh dần bị bao phủ bởi một màu đen.

“Ánh sáng! Có ánh sáng!” Hạ Thiên kích động, đứng lên, nhìn về đầm lầy quơ múa nắm đấm, nói đầy hưng phấn. Là một đạo tặc xuất sắc, Hạ Thiên rất nhạy cảm với bảo vật. Trực giác cho nàng biết ánh sáng trước mặt không hề bình thường.

Khắc Lôì Nhã cũng nhìn thấy ánh sáng yếu ớt từ đầm lầy.

“Đi, đi xem một chút.” Lý Minh Ngữ buông thớt nường trong tay ra, đứng dậy.

“Ta chờ các người. Không có hứng thú.” Hắc Long Bản ngồi yên, ngáp một cái rồi nằm xuống đất.

“Cũng được. Ở lại canh chừng.” Khắc Lôì Nhã gật đầu, đi theo mọi người đến đầm lầy.

Đoàn người tới cạnh đầm lầy thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi. Trong bóng đêm, trong đầm lầy màu đen tỏa ra một ánh sáng bảy màu rất rực rỡ. Vầng sáng này lúc sáng lúc tối theo quy luật như là trái tim đang đập vậy.

“Thật đẹp!” Hạ Thiên si ngốc nhìn ánh sáng bảy màu, lẩm bẩm.

Mọi người không nói gì mà ngừng thở nhìn chăm chú vào ánh sáng bảy màu trong đầm lầy.

Vầng sáng trở nên rực rỡ hơn, lấp lánh hơn. Ma thú xung quang đầm lầy xao động. Không ít ma thú phát ra tiếng hô thật thấp.

“Sắp rồi.” Lãnh Lăng Vân nói thật nhỏ.

Ánh sáng bảy màu càng ngày càng rõ, tần suất nhấp nháy cũng tăng lên. Đoàn ánh sáng chậm rãi tỏa sáng đầm lầy, càng ngày càng lấp lánh hơn. Ma thú xung quanh cũng xao động hơn. Đầm lầy trở nên âm ỉ.

Bóng tối bị đẩy lui bởi ánh sáng bảy màu ấy.

Từ từ, ánh sáng tỏa ra ngoài đầm lầy. Diện mạo chân thật của nó lộ ra.

Một quả trứng tròn trịa hồng hào nổi lên không trung. Ánh sáng bảy màu tỏa khắp bầu trời, lấp lánh khiến cho người ta không thể mở mắt được. Mọi người híp mắt nhìn một màn thần kỳ này. Quả trứng tròn trịa hồng hào trôi lơ lửng nhẹ nhàng trong không trung rồi từ từ xoay tròn, ánh sáng bảy màu rực rỡ tuyệt đẹp tỏa rạng.

Lúc này, bầu trời đêm truyền đến tiếng hổ kêu thảm thiết đầy thống khổ. Một tiếng nổi tiếp một tiếng. Ngay sau đó mùi máu tươi tràn ngập không gian.

Có người đến! Ánh mắt Khắc Lôi Nhã lạnh lẽo. Xem ra không chỉ có bọn họ biết chuyện này!

Ngay lập tức tiếng bước chân vang lên. Nhờ vào ánh sáng bảy màu, mọi người thấy có năm người xuất hiện. Ba nam nhân, hai nữ nhân. Theo cách ăn mặc thì có một chiến sĩ nam lưng hùm vai gấu, đeo một cái búa khổng lồ đang thò tay cầm lông ngực đen thùi lùi của mình. Một Ma Pháp Sư nam gầy đét như que củi, mũi chim ưng, con ngươi âm trầm. Một cung tiễn thủ nam có vóc người thon gầy, vẻ mặt lạnh lẽo. Hai nữ nhân ăn mặc hở hang giống nhau, không đoán ra được nghề của bọn họ. Họ là hai tỷ muội sinh đôi.

Hai đoàn người nhìn thẳng vào mắt nhau.

“Ơ a, có người tới trước chúng ta. Nhưng không sao, người chết thì không thể tranh cướp với chúng ta được.” Chiến sĩ có tướng mạo to lớn mạnh mẽ gãi gãi bộ ngực đầy lông đen thui của mình, nói đầy khinh thường.

Cung tiễn thủ thon gầy không nói hai lời liền giương cung nhắm vào đoàn người bên kia. Hắn không hề báo trước mà đã kéo căng dây cung.

“Hưu” tiếng xé gió bén nhọn gióng lên hồi chuông cảnh giác trong lòng đoàn người Khắc Lôê Nhã! Công kích này tuyệt không đơn giản! Hơn nữa điều mấu chốt là cung tiễn thủ kia không dùng tên! Điều này nói lên rằng đối phương cũng sử dụng cung tên ma pháp giống Kiều Sở Tâm! Tư thế giương cung vừa này cho thấy đối phương không hề dùng sức!

“Phanh!” tiếng nổ vang lên trong bầu trời đêm. Lãnh Lăng Vân kịp thời bày ra kết giới chặn công kích lại. Mũi tên đập vào kết giới tạo ra tiếng nổ rất lớn. Là mũi tên lửa!

“Trời ơi, người muốn chết à? Đừng có tổn thương mỹ nam của đối phương đấy! Hãy để người đó cho tử muội chúng ta!” sau tiếng nổ của mũi tên là giọng nữ ồm ồm trách cứ.

“Khi nào thì thẩm mỹ của các người mới khá được? Tiểu bạch kiểm nhỏ như vậy mà cũng vừa lòng? Người như ta mới là nam nhân chân chính. Xem cơ bắp của ta này, xem lông ngực của ta này!” giọng của chiến sĩ đeo chiếc búa khổng lồ cực kỳ khó chịu. (ôi má ơi, ta nôn \$.\$.)

“Ta nhõ vào! Người như gấu vậy! Sao có thể so với nam tử đẹp trai này?” một giọng nói ồm ồm khiến chân người ta nhũn ra, mang theo sự giận dữ mà mắng mỏ.

“Mẹ nó! Lão tử sẽ băm nát tên tiểu bạch kiểm kia làm nhân bánh cho các người biết.” Chiến sĩ to lớn mạnh mẽ nổi giận, gầm lên một tiếng, lấy búa trên lưng xuống, vọt tới chỗ bọn Khắc Lôê Nhã. Hắn không vòng qua đầm lầy mà bay thẳng sang! Hắn bước đi như bay, khí thế hùng hổ!

Sắc mặt Khắc Lôi Nhã thay đổi. Hôm nay gặp phải cường địch rồi!

Tối nay sẽ có một cuộc ác chiến!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 78: Thân Phận Ngõa Nhĩ Đa Bại Lộ

C

hiển sĩ to lớn mạnh mẽ găm lên, vọt tới. Mặt Tần Diêm sắc lạnh, lưu loát rút kiếm ra nghênh đón.

Tiếng vũ khí chạm vào nhau vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng của bóng đêm.

Ngay sau đó là tiếng nổ mạnh. Ma Pháp Sư đối phương thả ra công kích ma pháp. Là ma pháp thuộc tính Hỏa! Đang khi Tần Diêm giao thủ với chiến sĩ như gấu kia thì Ma Pháp Sư lại đánh lén. Khắc Lô Nhĩ cũng phát ra ma pháp chặn lại. Ma pháp chạm vào nhau trên không trung vỡ thành vô số tia lửa, thấp sáng bầu trời đêm.

Cung tiễn thủ của đối phương giương cung lần nữa. Ngay sau đó tiếng nổ vang lên nhiều hơn. Lãnh Lăng Vân bày ra kết giới chặn lại những chỗ cung tiễn thủ bắn ra tên ma pháp. Mũi tên ma pháp nổ tung trên kết giới. Ánh mắt Kiều Sở Tâm lạnh xuống, nhanh chóng lấy cung tên trên lưng xuống, giương cung bắn về phía cung tiễn thủ thon gầy của đối phương.

Mũi tên ma pháp của Kiều Sở Tâm rút lên, hướng về đối phương. Cung tiễn thủ đối phương sửng sốt. Hiển nhiên hẳn không thể ngờ được đối phương cũng có người sử dụng cung tên ma pháp. Lúc Ma Pháp Sư đối phương hé kết giới để Kiều Sở Tâm bắn tên thì tiếng vang của tên ma pháp trên kết giới khiến người ta rợn cả tóc gáy.

“Yêu ôi, cũng có chút năng lực đấy nhỉ.” hai nữ nhân sinh đôi kinh ngạc, che miệng nhìn bên này.

“Nói nhảm ít thôi. Ra tay nhanh lên.” Mặt Ma Pháp Sư khô gầy nặng nề, quát khê một tiếng, trên tay vẫn thi triển ma pháp. Hẳn không cần đọc thần

chú mà có thể sử dụng ma pháp trong nháy mắt!

Điều khiển Khắc Lôa Nhã và Tần Diêm kinh ngạc là chiến sĩ to lớn mạnh mẽ phát ra Đấu Khí màu bạc! Đối thủ có cấp bậc Kiếm Thánh! Tần Diêm cũng phải đối mặt với một cuộc ác chiến.

Hạ Thiên nuốt nước miếng một cái, núp sau lưng Khắc Lôa Nhã. Nàng vừa muốn mở miệng nói gì đó thì giọng nói thật thấp của Tạp Mễ Nhĩ truyền đến: “Khắc Lôa Nhã, giúp ta với.”

“Người không phải là vua của giới sát thủ à? Còn cần người bảo vệ sao?” Hạ Thiên nói đầy khinh bỉ.

“Chính diện giao phong không phải là điểm mạnh của ta.” Tạp Mễ Nhĩ nói rất đúng lý hợp tình, sau đó cực độ tao nhã mà đứng sau lưng Khắc Lôa Nhã. Động tác rất tao nhã nhưng hành động không tao nhã chút nào.

“Người!” Hạ Thiên hừ lạnh, vừa định nói gì đó thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho nàng sợ ngây người.

Hàn quang lóe qua, một thanh chủy thủ sắc bén đâm về phía trái tim Khắc Lôa Nhã!

Nếu là người khác bắn ra thì Khắc Lôa Nhã có thể tránh thoát nhưng người đó lại là Lý Nguyệt Văn! Lý Nguyệt Văn có thể im hơi lặng tiếng cướp đi tính mạng của Khắc Lôa Nhã! Nàng ta có thực lực này!

Ngay lập tức, Tạp Mễ Nhĩ không hề do dự lấy tay cản trước mặt Khắc Lôa Nhã. Chủy thủ xuyên qua tay Tạp Mễ Nhĩ, đâm vào thân thể Khắc Lôa Nhã một cách hung ác tàn nhẫn!

“Nguyệt Văn! Mọi người làm gì vậy?!” Lý Minh Ngữ kinh hô, nhìn Lý Nguyệt Văn ra tay ác độc bằng ánh mắt không thể tin.

Lý Nguyệt Văn kinh ngạc nhìn tay của mình. Trong đáy mắt là sự không thể tin! Nàng động thủ tập kích Khắc Lôì Nhã!

Chủy thủ được rút ra, tay Tạt Mễ Nhĩ đầy máu tươi. Thân hình Khắc Lôì Nhã lung lay, chậm rãi ngã xuống. Lãnh Lăng Vân bịt tay vào vết thương của nàng nhưng máu tươi vẫn không ngừng chảy ra, nhanh chóng nhiễm đỏ y phục trên lưng nàng.

“Chuyện gì vậy?!!!” Ngõa Nhĩ Đa hô to đầy hung ác.

“Ta, ta không có. Ta....” đáy mắt Lý Nguyệt Văn tràn đầy kinh hãi, dùng thủ ngữ (ngôn ngữ của người câm điếc) nói.

“A ha ha~ thật vui.” Phía đối diện truyền đến tiếng cười sắc nhọn. “Tiếp theo là ai đây?”

Lý Nguyệt Văn trợn to hai mắt, đáy mắt toàn là kinh hãi và sợ hãi! Thân thể nàng đang động mà không theo ý chí của nàng!

“Là hai ả kia. Họ đang khống chế thân thể của Nguyệt Văn!” Lý Minh Ngữ ngay lập tức tỉnh ngộ, ngẩng phắt đầu nhìn đối phương. Mặt Lãnh Lăng Vân sắc lạnh, nhú mày, một tay ôm Khắc Lôì Nhã, một tay không ngừng thả ra ma pháp trị liệu cho nàng.

“Sở Tâm, mau bắn hai ả kia đi. Chúng có thể khống chế thân thể con người! Nhanh lên!” Hạ Thiên kêu lên sợ hãi. Trong lòng nàng hoảng loạn, sợ chính mình sẽ là mục tiêu kế tiếp. Nếu nàng tổn thương Khắc Lôì Nhã thì nàng tuyệt đối sẽ không tha thứ cho mình!

Kiều Sở Tâm không cần Hạ Thiên nói đã nhắm ngay vào hai ả kia, kéo căng dây cung. Nhưng nàng dừng động tác lại.

“Sở Tâm? Sở Tâm?” đáy lòng Hạ Thiên dâng lên dự cảm chẳng lành. Nàng gọi Kiều Sở Tâm đầy lo lắng.

“Mau, mau tránh ra!” giọng nói của Kiều Sở Tâm tràn đầy hốt hoảng.

Thân thể Lý Nguyệt Văn nhẹ bẫng. Có thể tự do hoạt động rồi. Trói buộc trên người Lý Nguyệt Văn được giải trừ. Ngược lại Kiều Sở Tâm bị khống chế.

Trong mắt Kiều Sở Tâm tràn đầy kinh hãi và gấp gáp nhưng thân thể không chịu khống chế mà nhanh chóng xoay người, sau đó đột nhiên bắn tên.

Ngõa Nhĩ Đa kêu lên quái dị, vội vàng gỡ bỏ kết giới.

Một tiếng nổ lớn vang lên giữa mọi người. Mũi tên ma pháp thuộc tính Lôi vỡ tung.

“A ha ha, thật là vui.” Hai nữ tử đối diện cười ha ha, đáy mắt tràn ngập sự khát máu. Cung tiễn thủ dừng tay, trở lại bộ dạng lạnh nhạt. Hắn rất có lòng tin với hai nữ tử này. Những quả cầu lửa nhỏ với lực sát thương không lớn đánh tới bị Ngõa Nhĩ Đa hóa giải nhanh chóng. Nhưng đoàn người Ngõa Nhĩ Đa đã dính đầy bụi đất rất nhếch nhác.

Lý Minh Ngữ đã ra tay đánh rơi cung tên trên tay Kiều Sở Tâm. Nàng không có cung tên nên lực chiến đấu giảm xuống.

Sắc mặt Lãnh Lăng Vân không tốt chút nào. Thật không ngờ đối phương có người có thể khống chế hành động của người khác! Khống chế thông qua cái gì? Khống chế tinh thần? Không đúng! Nếu là khống chế tinh thần thì thần chí của người bị khống chế sẽ không rõ ràng. Nhưng vừa rồi thần chí của Lý Nguyệt Văn và Kiều Sở Tâm vẫn rất tỉnh táo! Vậy có thể khống chế người ta qua cái gì?!

“Thật không vui. Đối người khác đi!” tỷ muội song sinh thấy cung tên của Kiều Sở Tâm bị đánh rơi trên đất thì chuẩn bị đổi sang khống chế người khác.

Lời của hai ả sinh đôi vừa dứt thì đoàn người Ngõa Nhĩ Đa liền xôn xao. Sự lo lắng càng ngày càng tăng.

“Ôi...” Khắc Lôi Nhã chậm rãi lấy lại tinh thần.

“Khắc Lôi Nhã, ngươi không sao chứ?!” Lãnh Lăng Vân nhìn sắc mặt tái nhợt của Khắc Lôi Nhã, hỏi đầy lo lắng.

“Ta không sao...” Khắc Lôi Nhã trả lời yếu ớt. Nàng biết nếu Táp Mễ Nhĩ không đỡ cho nàng thì trái tim nàng đã bị xuyên thủng rồi. Nếu không có Lãnh Lăng Vân trị liệu kịp thời thì nàng sẽ mất máu mà chết! Lần này lại đi lướt qua Tử thần!

“Người đừng lộn xộn, cẩn thận vết thương của ngươi.” Lãnh Lăng Vân còn chưa nói xong thì sắc mặt đã thay đổi. Hắn cảm nhận được thân thể mình có điểm bất thường! Mục tiêu của hai ả sinh đôi là hắn!

“Ha ha ha, mỹ nam tử, nhanh giết nữ nhân bên cạnh ngươi đi. Hãy đến trong vòng tay của chúng ta.” Hai ả sinh đôi cười rất ngông cuồng, vịn vẹo cái eo. Y phục hở hang bị đung đưa như vậy lại càng hở hơn.

Sắc mặt mọi người đại biến. Bọn họ rất rõ thực lực của Lãnh Lăng Vân! Lý Minh Ngữ nhanh tay đoạt lấy Khắc Lôi Nhã từ tay hắn, ôm thật chặt trong lòng, cảnh giác nhìn Lãnh Lăng Vân. Lãnh Lăng Vân nhíu mày, thân thể vẫn không nhúc nhích nhưng cả người hắn run lên như đang chống lại một lực lượng nào đó.

“A? Dám phản kháng chúng ta!” hai ả sinh đôi đối diện kêu lên. Sau đó chúng xoay người đối mặt với nhau, áp tay vào nhau, làm một động tác kỳ quái. Chân mày Lãnh Lăng Vân nhíu chặt hơn. Có thể thấy rất rõ ràng là hắn đang liều mạng đấu tranh với lực lượng muốn khống chế hắn.

Khắc Lôi Nhã yếu đuối dựa vào ngực Lý Minh Ngữ, ánh mắt ngưng lại nhìn đối phương. Không thể bị động như vậy! Nếu tiếp tục thì bọn họ sẽ thua mất! Rốt cuộc là đối phương dựa vào cái gì để khống chế thân thể con người? Không phải là tinh thần! Bởi vì tinh thần của người bị khống chế vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Ngõa Nhĩ Đa vẫn đang đối phó với những quả cầu lửa có lực sát thương không lớn của Ma Pháp Sư đối phương. Quả cầu lửa dày đặc chiếu rọi cả vùng trời. Tần Diêm vẫn đang chiến đấu vô cùng gian khổ với chiến sĩ to lớn mạnh mẽ kia, không thể phân thân được. Khi hai cao thủ đối chiến, có một người phân tâm thì sẽ bỏ mạng ngay lập tức! Tần Diêm rất rõ ràng rằng nếu hắn thua thì sẽ tăng thêm một kẻ địch mạnh cho bọn Khắc Lôi Nhã. Hắn không thể thua!

“Đi! Các người đi nhanh đi!” Lãnh Lăng Vân cắn răng nặn ra mấy chữ.

“Rốt cuộc đây là ma pháp gì?” Tạp Mễ Nhĩ không còn cười được mà khẽ cau mày, hỏi đầy nghi ngờ nhưng không có ý muốn chạy. Hắn biết có chạy cũng vô dụng.

“Con rồng đen không có giáo dục kia sao không xuất hiện trong thời khắc mấu chốt này?” Hạ Thiên muốn khóc. Tiếng động bên này lớn như vậy sao con rồng không có giáo dục kia chết ở nơi nào mà không xuất hiện?

“Ha ha ha, mỹ nam, đừng từ chối, hãy đến trong vòng tay của chúng ta đi.” Tiếng cười gằn của hai ả sinh đôi truyền tới tai mọi người.

“Khắc Lôi Nhã, làm sao bây giờ?” Hạ Thiên khóc nức nở, nhìn Khắc Lôi Nhã.

Mặt Lý Minh Ngữ và Lý Nguyệt Văn nặng nề, cảnh giác nhìn Lãnh Lăng Vân. Lý Nguyệt Văn nắm chặt chuỷ thủ trong tay, thầm ra quyết định. Xem ra chỉ có cách đánh ngã Lãnh Lăng Vân thôi!

“Bóng dáng! Đối phương không chế chúng ta thông qua bóng dáng!” Khắc Lô Nhĩ nhìn cơn đau trên lưng, vội nói.

Mọi người kinh ngạc. Người đối diện cũng bị chấn động. Hai ả sinh đôi ngây ngẩn, phân thần. Lãnh Lăng Vân lập tức thoát ra.

Mọi người chợt hiểu ra. Không phải là không chế tinh thần mà là không chế qua bóng dáng! Khó trách tên Ma Pháp Sư kia chỉ dùng những quả cầu lửa không lớn để công kích bọn họ! Thì ra chúng không trông mong ma pháp thấp kém này sẽ tổn thương được bọn họ mà là chiếu sáng để bóng dáng bọn họ hiện ra rõ ràng! Là để phối hợp với phép thuật của hai ả kia!

Ngõa Nhĩ Đa không thềm đoái hoài gì nữa mà buông ra Ma Pháp Hắc Ám. Hơi thở màu đen bao trùm bọn họ, chậm rãi lan ra. Nó bao phủ cả quả trứng tròn vo đang phát sáng. Bóng dáng của bọn họ cũng bị bóng tối bao phủ. Lãnh Lăng Vân quay đầu nhìn Ngõa Nhĩ Đa, ánh mắt lạnh lẽo.

Người bên cạnh Khắc Lô Nhĩ này là Ma Pháp Sư Hắc Ám?!

Xung quanh tối đen. Ánh sáng của binh khí chạm vào nhau chỗ Tần Diêm đang đối chiến với chiến sĩ kia không đủ để chiếu sáng. Cặp tỷ muội song sinh la hoảng lên, tức giận mà mắng Ma Pháp Sư của bọn chúng: “Tên ngu ngốc kia, chiếu sáng nhanh lên. Không có bóng dáng chúng ta không chế bằng cách nào?”

“Đối phương có Pháp Sư Hắc Ám!” giọng nói nóng nảy của tên Ma Pháp Sư kia truyền đến.

“Pháp Sư Hắc Ám thì sao? Nhanh lên!” tỷ muội song sinh mắng mỏ.

Tiếng xé gió và tiếng kêu sợ hãi vang lên trong màn đêm yên tĩnh. Kiều Sở Tâm xác định nơi phát ra tiếng vang liền bắn liên tiếp vài mũi tên. Ma Pháp Sư đối phương cảm nhận được điểm khác lạ nên lập tức bày ra kết giới.

“Trốn sau cây!” Lý Minh Ngữ hô lên. Nếu Kiều Sở Tâm bắn tên công kích đối phương thì đối phương cũng đã xác định được vị trí của bọn họ.

Mọi người nhanh chóng trốn sau gốc cây. Quả nhiên chỗ họ vừa đứng xuất hiện mấy quả cầu lửa.

Khuôn mặt thanh tú của Ngõa Nhĩ Đa lúc này tràn đầy bạo ngược. Vừa nghĩ tới tình trạng chỉ còn một hơi thở của Khắc Lô Nhã là hấn phát điên lên. Đối phương dám sử dụng cách đánh lén hèn hạ như vậy! Ngõa Nhĩ Đa nấp sau cây, nhìn bóng đêm rồi chậm rãi đọc thần chú. Một đám sương mù màu đen hướng về phía đối diện.

“A!” tiếng thét chói tai truyền đến, kèm theo đó là tiếng vật thể ngã xuống đất. Tiếng này là của đôi tỷ muội song sinh. Hiển nhiên hai người đã bị đánh ngã.

Ngõa Nhĩ Đa sửng sốt. Khí đen của hấn chưa làm gì đối phương, cũng không thấy người khác ra tay. Vậy bên kia hoảng sợ cái gì?

“Cái gì thế này?!” tỷ muội song sinh sợ hãi kêu.

“Câm miệng, đừng nói. Đối phương sẽ phát hiện được vị trí của chúng ta.” Một giọng nói thật thấp mắng hai ả.

“Con mẹ nó. Người còn ở đó mà nói nữa? Bây giờ chúng ta có thể làm được gì?” giọng nói ồm ồm nhũn cả chân tràn đầy tức giận. Vừa dứt lời thì lại hồi hận. Chẳng khác gì hai ả đang báo cho đối phương là mình không thể nhúc nhích được, cứ việc công kích đi.

Không ai thấy được khuôn mặt bưng bình ngô của Đông Phong Hầu. Hấn đang lăm bầm gì đó. Người này vĩnh viễn chậm chạp như vậy. Khắc Lô Nhã bị thương và Lãnh Lăng Vân bị khống chế mà hấn còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hiện tại hấn đã hồi hồn lại, cảm giác mình cần phải làm gì đó.

“Là tinh linh nguyên tố Thổ cấp thấp!!” trong giọng nói của Ma Pháp Sư đối phương rốt cuộc cũng có sự hốt hoảng, “Đối phương có Triệu Hoán Sư!” Ngõa Nhĩ Đa nghe vậy mới hiểu ra Đông Phong Hầu chậm lụt kia đang thi triển Thuật Triệu Hoán của hắn.

Lên tiếng để lộ ra vị trí, cơ hội tốt như vậy sao mọi người có thể bỏ qua được. Tên của Kiều Sở Tâm bắn như mưa. Tiếng mũi tên ma pháp đung vào kết giới vang lên ầm ầm. Có thể tưởng tượng được Ma Pháp Sư đối phương phải cố gắng chống đỡ như thế nào.

Lãnh Lăng Vân rất muốn ra tay nhưng ma pháp của hắn có thuộc tính ánh sáng, một khi thi triển sẽ khiến xung quanh sáng lên. Điều này sẽ tạo cơ hội cho đối phương thi triển ma pháp khống chế bóng dáng. Lãnh Lăng Vân đứng sau gốc cây, bàn tay nắm chặt đến mức các đốt ngón tay trắng bệch. Lần đầu tiên trong lòng hắn có cảm giác không cam lòng.

“A, chuyện gì vậy?! Tại sao....” Giọng đối phương mang theo kinh hoảng và lo lắng, cả sự nghi ngờ nữa. Sau đó giọng nói nhỏ dần.

Khóe miệng Ngõa Nhĩ Đa hiện lên nụ cười lạnh. Bóng tối là thiên đường của hắn. Chỉ có trong bóng tối hắn mới có thể muốn gì được nấy. Bên kia không cần phải để ý nữa. Bọn chúng mãi ứng phó với Thuật Triệu Hoán của Đông Phong Hầu nên quên mất làn khói đen của hắn đang lặng yên không tiếng động đến gần. Làn khói đen này là ma pháp hại người Ngõa Nhĩ Đa am hiểu nhất, mang đến hiệu quả khiến đối phương tê liệt.

Bên này, Tần Diêm phân tán lực chú ý của chiến sĩ to lớn mạnh mẽ. Hắn hơi phân thần một chút là Tần Diêm chiếm được lợi thế! Thắng bại đã phân!

“Hừ!” Ngõa Nhĩ Đa hừ lạnh, đứng lên, phát tay tiêu trừ toàn bộ khí hắc ám. Xung quanh dần sáng lên. Thần thú lơ lửng giữa không trung đang chậm rãi xoay tròn. Ánh sáng bảy màu trải khắp không trung.

Mọi người kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bốn người đối diện ngã xuống đất, không thể nhúc nhích được. Đôi song sinh kia còn bị bốn cánh tay nhỏ bé màu nâu cầm chặt. Chỗ bị bàn tay cầm hiện ra vết máu. Quả nhiên là tinh linh hệ Thổ cấp thấp do Đông Phong Hầu chậm lụt đó gọi ra.

“A!” một tiếng kêu khổ sở thảm thiết truyền đến. Mọi người quay đầu nhìn thì thấy cánh tay của chiến sĩ to lớn mạnh mẽ kia đã bị Tần Diêm chặt xuống. Máu tươi tung tóe. Cái búa khổng lồ rơi xuống. Tần Diêm không cho chiến sĩ đối phương có cơ hội mà lưu loát đâm một kiếm vào ngực hắn, ghim chặt hắn trên mặt đất. Chiến sĩ trừng lớn đôi mắt, khóe miệng tràn máu tươi, nhìn chăm chăm vào Tần Diêm mà chưa tắt thở.

“Đại ca!”

“Đại ca!”

Mấy người bị tê liệt không thể nhúc nhích trên đất kêu lên rất thảm thiết, thê lương, giọng nói nhỏ đến đáng thương. Toàn thân bị tê liệt nên đầu lưỡi chúng cũng cùng chung cảnh ngộ.

“Hừm, hừ...!” Ngõa Nhĩ Đa cười âm trầm, chạy đến đối diện. Phép thuật tê liệt có hạn nên phải tranh thủ thời gian xử lý những người này.

Lý Minh Ngữ bế Khắc Lôi Nhã theo sau mọi người. Đông Phong Hầu chậm lụt kia vẫn còn ngồi chồm hồm ở trên đất lăm bầm chỉ huy những nguyên tố tinh linh cấp thấp kéo chân hai ả kia. Tên chậm lụt này bị Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm mắng cho một trận. Tạt Mễ Nhĩ thì bảo người bị trói chặt muốn thoát thân liền gọi động vật biến đến giải cứu thì trí thông minh cũng không tới nỗi. Lúc này Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm mới bỏ qua cho Đông Phong Hầu với vẻ mặt đầy vô tội.

Mọi người vọt tới, nhìn mấy người đang ngã trên đất. Trên mặt bọn chúng đều là đau xót bị thương và thù hận nhìn về hướng Tần Diêm. Tần Diêm

vẫn chưa rút kiếm khỏi người chiến sĩ kia.

Mặt Lý Nguyệt Văn tràn đầy tức giận xông lên đầu tiên, vọt đến trước mặt hai ả sinh đôi, móc ra chủy thủ muốn đâm vào tim hai ả. Đáy mắt hai ả lộ ra vẻ kinh hoàng. Đây là lần đầu tiên chúng cảm nhận được Tử thần ở gần như vậy.

“Đợi đã...!” Ngõa Nhĩ Đa quát bảo Lý Nguyệt Văn dừng lại.

“Người có ý gì? Chẳng lẽ người xem trọng hai tỷ muội này?” Lý Nguyệt Văn giận dữ, quay đầu quát to.

“Sao có thể.” Ngõa Nhĩ Đa cau mày, nói đầy khinh thường, “Cứ giết bọn chúng như vậy thì lợi cho chúng quá.”

Lý Nguyệt Văn vừa nghe thì sắc mặt hòa hoãn lại. Nàng nâng chủy thủ lên xẹt qua cổ tay của một người. Máu tươi chảy ra, ả ta kêu thảm một tiếng. Lý Nguyệt Văn cầm chủy thủ xẹt qua tay người còn lại.

“Người nói đúng. Trực tiếp đâm chết thì quá lợi cho chúng.” Lý Nguyệt Văn cắn răng nghiêng lợi, trong giọng nói tràn đầy thù hận. Nàng đứng dậy, giẫm chân lên vết thương, hung hăng nghiêng. Vẻ mặt ả kia đầy khổ sở, mắng nhỏ. Không ai hiểu được tâm tình của Lý Nguyệt Văn lúc này. Nàng đã thương Khắc Lôi Nhã nên trong lòng bị bao phủ bởi sự ân hận. Cùng sống chung với Khắc Lôi Nhã nên nàng đã rất thích nha đầu nhìn có vẻ ghê tởm này.

“Tần Diêm, giết chiến sĩ đó đi.” Khắc Lôi Nhã nhẹ giọng nói. Trong giọng nàng không mang theo chút tình cảm nào.

“Đừng! Van cầu các người. Đừng làm vậy.” mặt bốn người tê liệt ngã trên đất đầy thống khổ. Chúng cầu xin tha thứ.

“Ta hận nhất là thứ người như các người! Không biết xấu hổ! Ta nhổ vào!” Hạ Thiên đá một cước vào người Ma Pháp Sư ở gần nàng nhất, hung hăng mà nhổ nước bọt. Nàng nổi giận, mắng: “Lúc các người giết người chắc là vô cùng thoải mái nhỉ. Người khác cầu xin tha thứ có bao giờ các người tha cho họ không? Đến lượt mình thì lại kêu cha gọi mẹ, cầu xin tha thứ. Sao phải tha cho các người? Các người có thể tùy tiện giết người mà người khác thì không sao?”

Mặt bốn người nằm dưới đất xám như tro tàn, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng. Bọn họ biết tất cả đã kết thúc tối nay.

Mặt Tần Diêm không có biểu tình gì, dùng sức rút kiếm trên ngực chiến sĩ kia ra, giơ lên cao rồi đâm xuống, lưu loát chặt đầu chiến sĩ kia đi. Máu tươi văng tung tóe khắp nơi. Mặt nước màu đen bị nhiễm sắc hồng nhìn hết sức quỷ dị.

“Các người là đồ súc sinh!” Ma Pháp Sư khô gầy cắn răng nghiêng lợi, trong đáy mắt ngập tràn thù hận. Bọn chúng không thể ngờ được có một ngày mình sẽ thua trong tay người khác, càng không ngờ được đại ca vô cùng cường đại của chúng sẽ bị người ta chặt đầu! Bây giờ bọn chúng không thể nhúc nhích được. Bọn chúng chưa bao giờ trải qua hiểm cảnh như thế này!

“Người ngay cả súc sinh cũng không bằng.” Hạ Thiên đạp một cước lên mặt Ma Pháp Sư, học theo bộ dạng của Lý Nguyệt Văn, hung hăng mà nghiêng. Nàng vừa nghĩ tới chuyện mình bị khống chế mà tổn thương Khắc Lô Nhã, không thể đối mặt với Khắc Lô Nhã được thì trong lòng rất khủng hoảng.

“Diệt cỏ phải diệt tận gốc. Giết nhanh lên. Thần thú sắp ra đời rồi.” Khắc Lô Nhã cau mày, nói rất khó khăn.

“Đúng vậy. Giết nhanh đi. Tình trạng tê liệt này không quá lâu đâu.” Ngõa Nhĩ Đa móc chuỷ thủ của mình ra, ngồi xuống, không tìm đến nơi yếu hại

của đối phương mà nhắm ngay tay, chân và bụng mà đâm loạn lên. Máu tươi vung ra, bay trước mặt hăn như những bông tuyết. Tiếng kêu nho nhỏ của đối phương vang lên. Đầu tiên là tiếng chửi mắng, sau đó yếu dần, chuyển thành cầu xin tha thứ. Ngõa Nhĩ Đa không cử động, sâu trong đáy mắt là sự tức giận và thù hận. Nhất là khi đâm tới hai ả song sinh kia thì hăn càng đâm mạnh vào tay của chúng hơn. Tiếng kêu đau đớn thảm thiết vang lên không ngừng. Không có ai ngăn cản một màn đẫm máu này, kể cả Thánh tử Lãnh Lăng Vân của thần điện Quang Minh. Mặt Lãnh Lăng Vân vẫn lạnh lùng mà nhìn cảnh tượng trước mắt, không hề có ý đứng ra ngăn cản. Những người này đáng chết. Còn chết thế nào thì hăn không quan tâm.

Hạ Thiên không chịu nổi cảnh tượng đẫm máu này, quay đầu lại, ngồi xổm xuống ỏi. Những người khác thì dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn, không hề cử động.

“Được rồi, Ngõa Nhĩ Đa. Đừng lãng phí thời gian nữa.” Khắc Lôê Nhã nhẹ nhàng nói. Ngõa Nhĩ Đa hừ lạnh, quơ chủy thủ cắt động mạch cổ của từng người trong bọn chúng.

Làm xong tất cả, Ngõa Nhĩ Đa chậm rãi đứng dậy, thở ra một hơi dài. Hăn quay đầu, định hỏi thăm thương thế của Khắc Lôê Nhã thì lại đối diện với đôi mắt lạnh lùng của Lãnh Lăng Vân.

“Người là Pháp Sư Hắc Ám?” giọng nói lạnh lùng hờ hững của Lãnh Lăng Vân vang lên. Trong giọng nói mang theo ý tứ hàm súc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 79: Chọc Phải Nhân Vật Lợi Hại

N

gười là Pháp Sư Hắc Ám?” giọng nói lạnh lùng hờ hững của Lãnh Lăng Vân vang lên. Trong giọng nói mang theo ý tứ hàm súc.

Ngõa Nhĩ Đa hóa đá. Gió lạnh thổi vù vù sau lưng hắn. Tình huống vừa rồi quá khẩn cấp nên vội vàng ra tay. Hiện tại mới nhớ ra trong đoàn người bọn họ còn có Lãnh Lăng Vân. Tên tiểu bạch kiểm này là nhân vật cao cấp của thần điện. Nhân vật cao cấp đó! Hệ số nguy hiểm cực kỳ cao. Đã chết một lần trong tay hắn rồi, Ngõa Nhĩ Đa cũng không muốn giẫm vào vết xe đổ lần nữa. Quan trọng nhất là lần này không có ma linh thạch để hắn gửi linh hồn vào nữa. Ngõa Nhĩ Đa lui lại hai bước, nhìn Lãnh Lăng Vân đầy cảnh giác.

Lãnh Lăng Vân không nói một lời mà chỉ đứng lẳng lặng ở đó nhìn Ngõa Nhĩ Đa. Ánh sáng lạnh trong mắt hắn khiến Ngõa Nhĩ Đa run lên. Mọi người yên lặng ngay lập tức, nhìn cảnh tượng trước mắt mà không nói nên lời. Ánh sáng và bóng tối mãi mãi đối lập, như nước với lửa.

Không khí hết sức căng thẳng, hồi hộp khiến mọi người như bị buộc chặt.

Rốt cuộc cũng có giọng nói phá vỡ cục diện bế tắc này.

“Đúng vậy. Hắn là Pháp Sư Hắc Ám.” Giọng nói nhẹ nhàng của Khắc Lô Nhã truyền đến. Tuy rất nhẹ nhưng rất kiên định, “Nếu người muốn ra tay với hắn thì ta không đồng ý.”

Mọi người nhìn sắc mặt tái nhợt của Khắc Lô Nhã bằng ánh mắt khác nhau. Ngõa Nhĩ Đa không nói được gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt kiên định của Khắc Lô Nhã. Một dòng nước ấm chảy qua tim hắn.

“Ta sẽ không làm gì cả.” Lãnh Lăng Vân cười nhạt, thả lỏng, “Chỉ hỏi vậy thôi.”

Ngõa Nhĩ Đa sững sốt, quay đầu thì thấy Lãnh Lăng Vân không hề có thái độ giả tạo. Người này cứ buông tha như vậy sao? Không ra tay với mình à?

“Thân phận bây giờ của ta là một thành viên của đoàn Dong Binh Nguyên Bảo, nghề nghiệp là Mục Sư.” Lãnh Lăng Vân mỉm cười nói với Khắc Lô Nhã, “Mà người là đoàn trưởng của ta. Không hơn.”

Lời của Lãnh Lăng Vân vừa rơi xuống thì mọi người đang căng thẳng liền buông lòng. Ngõa Nhĩ Đa thở dài một hơi, trút gánh nặng. Khắc Lô Nhã không lên tiếng. Không ai biết nàng đang nghĩ gì.

“Vậy thì Mục Sư của chúng ta có thể trị liệu vết thương cho phó đoàn của mình chưa?” giọng nói âm trầm của Tạp Mễ Nhĩ bay tới. Trong giọng nói chứa sự khó chịu, “Đoàn trưởng bị thương. Ta thì sao?”

Ánh mắt mọi người dời sang thì thấy máu đầy tay Tạp Mễ Nhĩ. Lúc này họ mới nhớ ra lúc nãy Tạp Mễ Nhĩ đã vươn tay ngăn một kích trí mạng kia cho Khắc Lô Nhã. Cũng chỉ có hãn mới có phản ứng như vậy! Nếu nói Tạp Mễ Nhĩ là lão đại của giới sát thủ thì Lý Nguyệt Văn đứng thứ hai. Nếu hôm nay đổi thành người khác chứ không phải Tạp Mễ Nhĩ đứng sau lưng Khắc Lô Nhã thì nàng đã mất mạng.

“Ha ha, quên mất.” Lãnh Lăng Vân cười cười xin lỗi, vội vàng đi tới trị liệu cho Tạp Mễ Nhĩ. Tiếng cười xin lỗi của Lãnh Lăng Vân khiến mọi người như gặp phải quỷ. Bọn họ chưa từng gặp Thánh tử cười như vậy. Trong lòng mọi người thì cho tới bây giờ người này vẫn là ngoài cười nhưng trong không cười, vĩnh viễn là dáng vẻ cao nhã tiêu chuẩn. Vậy mà hôm nay lại lộ ra bộ mặt như vậy. Hãn bị ma nhập à?

Lãnh Lăng Vân trị liệu cho Tạt Mễ Nhĩ. Mọi người nhìn nhau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, tới hỏi thăm thương thế của Khắc Lôi Nhã. Bạch Đế đứng trên vai Lý Minh Ngữ nhìn Khắc Lôi Nhã đầy lo lắng.

“Ta không sao đâu.” Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt nói, “Đi dọn dẹp hậu quả đi. Xem xem chúng có đồ tốt gì không.”

Tần Diêm đi tới trước mặt Lý Minh Ngữ, rất tự nhiên mà vươn tay nhận lấy Khắc Lôi Nhã, ôm vào lòng. Những người khác bắt đầu tìm kiếm xem có gì không. Sắc mặt Hạ Thiên vẫn còn tái nhợt, ngồi tại chỗ cũ. Cảnh tượng huyết nhục mơ hồ vừa rồi thật quá ghê tởm.

Ngõa Nhĩ Đa ngồi chồm hồm xuống chuẩn bị tìm kiếm thì nhìn thấy những nguyên tố tinh linh hệ Thổ vẫn còn nằm chặt chân của cặp sinh đôi kia.

“Con lợn ngu ngốc Đông Phong Hầu kia! Mau gọi nguyên tố tinh linh về!” Ngõa Nhĩ Đa bốc hỏa, quay đầu về hướng Đông Phong Hầu vẫn còn đứng lấm bầm bên đầm lầy, quát lớn, “Người đứng là ngu như heo vậy. Lúc nên ra tay thì không ra tay. Tới lúc không cần nữa thì người mới bắt đầu hành động!”

Lúc này Đông Phong Hầu mới gọi những nguyên tố tinh linh trở về. Sau đó hắn đứng lên một cách bướng bỉnh. Chắc là hắn đang suy nghĩ mình nên làm gì mới giống heo.

Lãnh Lăng Vân nhanh chóng chữa trị cho Tạt Mễ Nhĩ rồi trở về trị liệu cho Khắc Lôi Nhã. Trong ánh sáng trắng rực rỡ, vết thương của nàng khỏi rất nhanh, không hề để lại sẹo. Chủy thủ không đâm trúng tim hơn nữa lại được trị liệu kịp thời, lần này quả thật Khắc Lôi Nhã đã gặp may.

“A ha ha, có rất nhiều thứ tốt.” Ngõa Nhĩ Đa kêu lên vui vẻ, sau đó lại kêu to hơn, “Đây là Chiếu nhẫn không gian à? Không phải chứ? Bọn chúng mà cũng có sao?”

“Đưa ta xem.” Khắc Lôê Nhã đã không còn gì đáng ngại, chỉ còn choáng váng một chút. Nàng nhảy ra khỏi lòng Tần Diêm, đi tới sau lưng Ngõa Nhĩ Đa, hờ hững nói.

“A.” Ngõa Nhĩ Đa không suy nghĩ nhiều, lật xuống chiếc nhẫn trên tay Ma Pháp Sư, đưa cho Khắc Lôê Nhã.

Mặt Khắc Lôê Nhã không hề thay đổi, nhận lấy, sau đó móc ra thanh chủ thủ nhỏ đâm vào đầu ngón tay một cái. Nàng nhỏ một giọt máu lên đó rồi nói: “Là của ta.”

“Ôi mẹ nó!!! Thật sự là Chiếc nhẫn không gian!” Ngõa Nhĩ Đa nhìn hành động đúng lý hợp tình nhưng rất vô sỉ của Khắc Lôê Nhã, nhảy dựng lên, “Người nói là xem một chút mà? Sao lại trực tiếp nhỏ máu cho nó nhận chủ thế hả? Thật quá đáng! Vô sỉ! Chỉ có người mới làm thế thôi đấy.” trừ khi chủ nhân của Chiếc nhẫn không gian bỏ quyền sở hữu thì chỉ có khi người đó chết nó mới nhận chủ mới. Tiểu ác ma này sẽ bỏ quyền sở hữu sao? Nằm mơ! Mọi người nhìn Chiếc nhẫn không gian với ánh mắt thèm thuồng nhưng Khắc Lôê Nhã không hề để ý đến.

“Ặc, không gian không lớn, chỉ mấy thước vuông mà thôi. Nhưng đồ vật bên trong ~” Khắc Lôê Nhã không để ý đến lời kháng nghị của Ngõa Nhĩ Đa mà chỉ nhìn bên trong Chiếc nhẫn không gian. Tuy chỉ có không gian nhỏ nhưng cũng là bảo vật trân quý.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Khắc Lôê Nhã lấy ra những thứ quý hiếm. Một cái ma hạch của ma thú cấp chín, năm cái ma hạch của ma thú cấp tám, mười mấy cái ma hạch của ma thú cấp bảy. Còn có mấy cái quyển trục ma pháp, mấy lọ thuốc nước, một ít khoáng thạch quý hiếm và dược thảo.

“Phát tài rồi...” Ngõa Nhĩ Đa mở to mắt nhìn những thứ Khắc Lôê Nhã lấy ra, cười ha ha. Hắn cầm thuốc nước lên nhìn rồi mở ra ngửi rất khoa trương,

“Thuốc nước thay đổi giới tính! Ôi trời ơi!! Mấy người này có lai lịch như thế nào mà có vật quý thế này. A, còn có cái này nữa! Trời ạ, cái này có thể biến thành...a ha ha...” Ngõa Nhĩ Đa cười bí ối, không nói tiếp.

“Biến thành cái gì?” Khắc Lôì Nhã nhận lấy thuốc nước xem xét nhưng không nhìn được điểm khác biệt.

“Giúp người thay đổi hoàn toàn khác bây giờ. Biến thành một mỹ nữ tuyệt thế, ngực lớn, eo nhỏ, hông lớn. Dáng người của người bây giờ...” Ngõa Nhĩ Đa chưa dứt lời thì nhận ngay một đấm, lăn trên đất kêu thảm.

Khắc Lôì Nhã thu hồi năm đấm, nghi ngờ mà nhìn bình thuốc trong tay. Thật không nghĩ sẽ có thứ đồ thần kỳ như thế này.

Lúc này, một bàn tay trắng nõn thon dài vươn tới, Khắc Lôì Nhã ngẩng đầu thì bắt gặp đôi mắt màu tím của Lãnh Lăng Vân. Nàng thả bình thuốc vào tay Lãnh Lăng Vân.

“Đúng là thuốc nước làm đẹp!” Lãnh Lăng Vân quan sát rồi nói rất chắc chắn, “Ta đã từng gặp. Một nữ nhân dù có xấu xí như thế nào đi nữa cũng sẽ trở thành mỹ nhân khi uống thuốc này. Nhưng vẫn có nét của người đó. Chẳng hạn như một nữ nhân xấu xí uống vào thì chỉ có thể biến thành mỹ nữ bình thường. Nhưng nếu người đó vốn đã là mỹ nữ thì sẽ biến thành một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Nhưng thời gian biến thân bị hạn chế. Uống một ít thì có thể giữ được năm sáu canh giờ. Uống càng nhiều thì giữ được càng lâu.”

Ngõa Nhĩ Đa nhìn tên tiểu bạch kiểm đó bằng ánh mắt căm tức, không hiểu tại sao hắn lại có tin tức của đủ hạng người như vậy. Những thứ dùng để nguy trang này không phải là sự sỉ nhục lớn nhất đối với thần điện sao? Vậy mà hắn nói đã từng thấy?

“Đây là thuốc nước biến hình. Uống một ngụm nhỏ thì có thể thay đổi giới tính trong năm sáu canh giờ. Càng uống nhiều thì thời gian càng lâu.” Lãnh

Lăng Vân tiếp tục quan sát những bình thuốc nước khác, cảm thán, “Những thứ này quả thật vô cùng quý giá. Không biết thân phận của mấy người này là gì mà lại có Chiếc nhẫn không gian và những vật quý như thế này.”

Khắc Lôi Nhã cất thuốc nước lại, mặt không đổi sắc mà nói: “Bây giờ là của ta.”

Mọi người đều khinh bỉ nàng nhưng cũng suy nghĩ về những lời của Lăng Vân. Rốt cuộc thân phận của những người này là gì?

“Ta biết bọn họ là ai rồi.” giọng nói thật thấp của Lý Minh Ngữ truyền đến. Hắn đang cầm trong tay một cái huy chương nhỏ. Huy chương này có màu trắng, hoa văn bên trên rất đơn giản, chỉ có một tia chớp. Nhưng tia chớp này có màu đen, hoàn toàn đối lập với màu trắng của huy chương.

“Là Hắc Điện...” sắc mặt Lăng Vân hơi đổi, nhíu chặt chân mày mà nói, “Có thể lý giải được tại sao thực lực của năm người này lại mạnh như vậy. Hơn nữa lại có nhiều vật quý hiếm như thế.”

“Hắc điện?” Kiều Sở Tâm nghi ngờ, nháy mắt, hỏi.

“Tia chớp màu đen – là Hắc Điện.” sắc mặt Lý Minh Ngữ khó coi, “Chúng ta đã chọc phải nhân vật lợi hại rồi.”

“Lợi hại ư? Chúng chết vô cùng khó coi mà?” Kiều Sở Tâm càng nghi ngờ hơn. Không phải những thi thể trên đất kia đã nói rất rõ ràng sao? Lợi hại ư? Đều đã chết.

“Bọn chúng chỉ là nhân vật nhỏ của Hắc Điện thôi.” Lý Minh Ngữ nắm chặt huy chương trong tay, nói lạnh lùng, “Gom hết mọi thứ lại rồi hủy diệt những thi thể này đi. Không được để lại một chút dấu vết nào.” Cái gì? Mọi người kinh ngạc. Người như vậy mà chỉ là nhân vật nhỏ? Có chiến sĩ có thực lực ngang với Tần Diêm, Ma Pháp Sư có thể thực hiện ma pháp trong nháy mắt, cung tiễn thủ sử dụng tên ma pháp và có cả hai thiếu nữ sinh đôi

có thể khống chế người bằng bóng dáng. Vậy mà chỉ là nhân vật nhỏ? Người thiếu chút nữa đánh bại bọn họ chỉ là nhân vật nhỏ mà thôi?!

“Làm theo lời hăn đi.” Sắc mặt Tạp Mễ Nhĩ rất nghiêm túc. Sự thâm trầm lóe lên trong đáy mắt hăn. Có thể xác định được Tạp Mễ Nhĩ cũng biết tổ chức Hắc Điện này.

Tạp Mễ Nhĩ luôn luôn mỉm cười ôn hòa lại có sắc mặt nghiêm túc như vậy nên mọi người hiểu chuyện này thật không đơn giản.

“Đông Phong Hầu, tới đây.” Tạp Mễ Nhĩ ngoắc Đông Phong Hầu đang đứng một mình suy nghĩ xem nên làm gì, “Có chỗ dùng được người rồi.” Đông Phong Hầu a một tiếng như hiểu ra, chạy chậm tới. Sau đó mọi người hiện lên vạch đen, xác định một lần nữa rằng thiếu niên này thật ngu ngốc hết chỗ nói.

“Vỏ trứng đang nứt ra!!” chợt, Lý Nguyệt Văn kêu nhỏ.

“Vậy xử lý những thi thể này nhanh lên. Sau đó xem thử bên trong trứng rốt cuộc là cái gì.” Tạp Mễ Nhĩ vượt cái cảm bóng loáng xinh đẹp của mình, mỉm cười, nói.

Đông Phong Hầu chạy chậm tới. Tạp Mễ Nhĩ ngoắc ngoắc ngón tay. Đông Phong Hầu chạy tới bên cạnh Tạp Mễ Nhĩ đợi lệnh.

“Gọi các sinh vật có thể ăn thịt người ở chỗ khác đến đây.” Tạp Mễ Nhĩ dặn. Biện pháp này rất tốt. Ăn sạch sẽ rồi cho chúng trở về vị trí khác, ai có thể tra ra được?

“À?” Đông Phong Hầu sửng sốt, ngơ ngác mà nhìn Tạp Mễ Nhĩ, dáng vẻ cực kỳ nghi ngờ.

Tạp Mễ Nhĩ day day huyết thái dương, sau đó nhẹ giọng nói: “Gọi sinh vật ăn thịt.”

“À.” Đông Phong Hầu hiểu ra.

Mọi người đổ mồ hôi, năng lực biểu đạt và hiểu chuyện của Đông Phong Hầu thật là vô địch.

Đông Phong Hầu vung tay lên, thuận miệng đọc một câu. Sau một tiếng vang nhỏ thì một màu tím ngợp trước mắt mọi người. Một ngọn gió mang theo mùi máu tươi ập vào mặt bọn họ. Họ đều không phải dê đờ làm thịt nên vội vàng trốn đi.

Khi thấy rõ tình trạng trước mắt thì mọi người sửng sốt. Một đóa hoa khổng lồ màu tím đứng đó, gập gù đặc ý. Những cái rễ bóng loáng như chân người. Cái miệng như một chậu máu khổng lồ. Hàm răng sắc nhọn đang cắn nuốt thi thể trên mặt đất từng tí từng tí một. Tiếng nhai vang lên ken két. Huyết nhục văng ra và có cả một bộ ruột lòi ra khỏi răng nó. Bông hoa màu tím hút mạnh một cái, nuốt bộ ruột vào. Nó ăn xong thì liếm sạch sẽ vết máu lưu lại. (ôi, nôn #.#) Đóa hoa này muốn ăn người sống trước. Bọn họ trốn đi nên nó mới ăn thi thể trên đất! Mọi người không dám cử động. Đóa hoa màu tím giơ chân, chạy bình bịch đến chỗ thi thể của chiến sĩ to lớn mạnh mẽ kia. Nó không chạy vào đầm lầy mà chỉ chạy tới trước thi thể kia ăn sạch sẽ, kể cả cái đầu đã bị chặt ra. Càng bị ối hơn nữa là ngay cả máu văng ra lẫn vào nước đen trong đầm lầy nó cũng liếm sạch sẽ. TẬP MỄ NHĨ không thể chịu được, dạ dày cuộn lên. Chuyện này còn khiến người ta thấy ghê tởm hơn hành động giết người vừa nãy của Ngõa Nhĩ Đa! Mọi người chưa kịp lấy lại tinh thần từ trong hoảng hốt thì đóa hoa màu tím đã nhấc chân chạy bình bịch về phía bọn họ!

“Nôn...Đông Phong Hầu, kêu nó về!!!” TẬP MỄ NHĨ đè lại dạ dày đang cuộn lên, kêu lên đầy tức giận với Đông Phong Hầu.

Đông Phong Hầu a một tiếng rồi thuận miệng đọc câu gì đó. Bông hoa ăn thịt biến mất trước mắt mọi người.

Tạp Mễ Nhĩ nghiêm mặt. Hắn nói Đông Phong Hầu gọi cái gì đó ăn thịt ra nhưng hắn cứ nghĩ đó là thú lạ gì đó... Vậy mà Đông Phong Hầu lại gọi một thứ ác độc như vậy! Thật là sinh vật khiến người ta buồn nôn!

Không chỉ có Tạp Mễ Nhĩ mà sắc mặt tất cả mọi người đều rất khó coi. Lần đầu tiên họ thấy được trường hợp buồn nôn như vậy.

“Lần sau...Không, không có lần sau...Đừng gọi vật ghê tởm như vậy nữa.” sắc mặt Hạ Thiên tái nhợt, lắc nhai.

“Nhưng nó ăn rất sạch sẽ. Máu cũng liếm sạch!” Lý Nguyệt Văn bổ sung.

“Được rồi. Đừng nói nữa. Vỏ trứng đã nứt ra một đường nhỏ. Tới xem đi.” Khắc Lôi Nhã ngăn không cho mọi người thảo luận nữa. Nàng nhìn quả trứng hồng hào lơ lửng trên đầm lầy, nói.

Quả nhiên, tiếng ma sát rất nhỏ vang lên. Trên vỏ trứng nứt ra nhiều rãnh nhỏ. Ánh sáng bảy màu chậm rãi biến mất. Từ khe hở tỏa ra ánh sáng trắng rực rỡ.

“Chiêm chiếp...” Bạch Đế ngồi chồm hổm trên đầu Khắc Lôi Nhã, híp mắt nhìn cảnh tượng kỳ lạ đang diễn ra.

Quả trứng xoay tròn nhanh như gió, tiếng răng rắc vang lên, vỏ trứng nứt ra. Rầm một tiếng, vỏ trứng hoàn toàn nứt ra, sau đó là ánh sáng trắng chói mắt vút thẳng lên trời khiến mọi người không thể mở mắt được. Mọi người vươn tay che ánh sáng mạnh này lại theo bản năng. Một lát sau, ánh sáng mờ dần. Lúc này mọi người mới có thể thấy được chỗ quả trứng treo lơ lửng vừa rồi.

Không có gì cả! Trên đầm lầy chỉ có mấy mảnh vỏ trứng, ngoài ra không có gì cả.

Thần thú đâu? Thần thú thu hút ma thú tụ tập lại đâu rồi?

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh. Mọi người đưa mắt cố gắng tìm kiếm xung quanh xem có điểm gì khác lạ không, xem có thấy bóng dáng thần thú mới ra đời không. Nhưng họ không thu hoạch được gì cả!

Chợt, không khí yên tĩnh bị một tiếng kêu phá vỡ.

“Chiêm chiếp!” Bạch Đế ngồi chồm hồm trên đầu Khắc Lôi Nhã kêu lên, trong tiếng nó ầm ầm sự mất hứng.

Mọi người quay đầu lại nhìn phía trên đầu Khắc Lôi Nhã, há hốc miệng. Một sinh vật nhỏ có cánh, màu đen tuyền, đầy lông lá không tiếng động mà bay trên đầu Khắc Lôi Nhã. Đầu nó tròn vo, thân thể tròn vo đầy lông rất mềm, móng vuốt nho nhỏ. Nó vỗ vỗ đôi cánh nhỏ trên lưng, mắt to trừng mắt nhỏ với Bạch Đế. (ha ha, Bạch Đế có địch thủ =))))))

Không có bất kỳ hơi thở hay tiếng động nào! Khó trách mọi người không cảm nhận được sự tồn tại của nó.

“Cái gì vậy?” tất cả mọi người cau mày, nhìn động vật nhỏ bay trên đầu Khắc Lôi Nhã bằng ánh mắt nghi hoặc. Khắc Lôi Nhã quay đầu nó cũng bay theo. Nàng không thể nhìn được hình dáng của nó.

“Cái gì vậy?” Khắc Lôi Nhã hỏi lại lần nữa.

“Không biết.” mọi người lắc đầu, “Nhưng nó đang trừng mắt với Bạch Đế.”

Khắc Lôi Nhã vừa nghe thì lập tức ôm Bạch Đế xuống. Sinh vật nhỏ cũng vỗ cánh bay xuống, trừng mắt với Bạch Đế. Bạch Đế cũng trừng mắt lại.

Rốt cuộc Khắc Lôi Nhã cũng nhìn thấy bộ dáng của sinh vật nhỏ. Thân thể nó tròn vo lại còn có cánh trên lưng. Nó đang bay nhưng không hề phát ra tiếng động nào. Nhưng tại sao nó lại mắt to trừng mắt nhỏ với Bạch Đế?

“Chiêm chiếp!” đang lúc mọi người nghi ngờ thì xảy ra hiện tượng kỳ lạ. Bạch Đế giơ móng vuốt ra, hung hăng tát cho sinh vật nhỏ kia một cái.

“Ôi ôi!” sinh vật nhỏ cũng trở nên nóng nảy, vọt vào ngực Khắc Lôi Nhã, cắn một cái lên đầu Bạch Đế.

“Chiêm chiếp!” “Ôi ôi!” “Chiêm chiếp!!!” “Ôi ôi!!!” (ha ha, trận PK đầu tiên. Dễ thương hết sức ^_^)

Hai con vật nhỏ đánh nhau thành một đoàn trong lòng Khắc Lôi Nhã, lăn qua lăn lại.

Mọi người quỳnh. Khắc Lôi Nhã cũng giựt giựt khóe miệng, quỳnh theo.

Chuyện gì vậy?

Đang lúc Khắc Lôi Nhã nghi ngờ, không hiểu gì cả thì sinh vật nhỏ kia há mồm tát một cái vào tay nàng. Một cỗ lực lượng cường đại bá đạo quen thuộc tràn vào người Khắc Lôi Nhã. Nhưng vừa vào được một chút thì bị chặn lại. Bạch Đế tát một cái vào đầu sinh vật nhỏ, quật ngã nó. (oh yeah, 2 đứa nhỏ này đều thích Nhã tử, đòi làm chủ nhân mới ghê :v có chuyện hay rồi)

Khắc Lôi Nhã biết sinh vật nhỏ này muốn ép buộc mình ký kết khế ước như Bạch Đế! Viên cầu nhỏ này giống Bạch Đế, đều là sinh vật thần bí! Chẳng lẽ nó cũng giống Bạch Đế, khi bộc phát có thể biến thành hình người?

“Ôi ôi!”

“Chiêm chiếp!”

Cuộc chiến của quả cầu nhỏ và viên thịt nhỏ đã xuống đến đất. Hai vật nhỏ lăn tròn thành một đoàn.

Mọi người trợn mắt, ngây ngốc nhìn một màn trước mắt rồi thần thờ. Chuyện này là sao?

Khắc Lôi Nhã cũng trợn mắt nhìn vết thương trên tay mình rồi nhìn hai tiểu tử đang đánh nhau không biết trời trăng mây gió gì trên đất. Nàng vội vàng tiến lên, ngồi chồm hổm xuống tách hai tiểu tử ra. Nhưng vừa mới tách ra thì viên cầu nhỏ lại nhào lên muốn cắn Khắc Lôi Nhã, định ký kết khế ước. Dĩ nhiên lại bị Bạch Đế hung hăng cho một tát. Sau đó chúng lại tiếp tục đánh nhau. Khắc Lôi Nhã tách chúng ra mấy lần nhưng đều kết thúc như thế này. Rốt cuộc nàng cũng từ bỏ, đứng lên, dựa vào một cái cây, nhìn hai tiểu tử đang đánh nhau một cách bất đắc dĩ. (dễ thương quá *mắt long lanh*)

“Khắc Lôi Nhã, chuyện này, chuyện này là sao?” Hạ Thiên lặp ba lần, hỏi.

“Ta cũng không biết.” Khắc Lôi Nhã nhún vai đầy bất đắc dĩ, “Nhưng có thể khẳng định là hai tên tiểu gia hỏa này có thù oán.”

Lời này càng làm cho mọi người không thể tưởng tượng được. Viên cầu nhỏ này chỉ mới ra đời mà giống như đã biết Bạch Đế. Hơn nữa hình như Bạch Đế có thâm thù đại hận với nó. Cả hai không nói không rằng mà xông vào đánh nhau. Phải giải thích sao đây?

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Táp Mễ Nhĩ cũng bất đắc dĩ. Hai sinh vật nhỏ một trắng một đen vẫn đang vật lộn trên đất.

“Chúng ta đi chứ sao.” Khắc Lôi Nhã nhún vai, dẫn đầu mọi người đi về phía trước. Mọi người nghi ngờ. Cứ vượt Bạch Đế và thần thú nhưng không biết gọi là gì kia lại có được không?

Khắc Lôi Nhã đi trước, những người khác mang theo một bụng nghi ngờ đi sau.

Bạch Đế và viên cầu nhỏ thấy mọi người đi xa thì dứt khoát dừng lại mọi động tác. Một nhảy lên đuổi theo Khắc Lôi Nhã, một vẩy cánh đuổi theo.

Hai tiểu tử kia nhanh chóng đuổi theo, sau đó chia ra chiếm lấy một bên vai của Khắc Lôi Nhã, nhìn đối phương đầy căm tức. Bộ dạng chúng nhao nhao muốn thử, sẵn sàng đánh nhau.

“Đây là thần thú à?” Hạ Thiên cau mày, hừ lạnh.

Mọi người không nhìn nhưng đáy mắt đều cùng một ý: rất rõ ràng là không phải.

Chỉ có Khắc Lôi Nhã là hiểu viên cầu nhỏ đen tuyền kia tuyệt đối không đơn giản!!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 80: Được Bắt Chuyện

Đ

oàn người trở lại nơi cắm trại. Hạ Thiên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì tức giận đến mức giậm chân. Bảo sao tiếng bọn họ đánh nhau lớn như vậy mà không thấy con rồng đen vô giáo dục kia chạy tới! Hắn đang bị lỗi tai lại mà ngủ!

“Con rồng vô giáo dục kia!” Hạ Thiên xông tới rống giận với Hắc Long Bản. Không biết nàng lấy dũng khí đâu ra mà nắm vai Hắc Long Bản, lay hắn tỉnh.

“Hả? Hả? Chuyện gì?” giọng Hắc Long Bản như sấm đánh, vừa mở mắt liền lớn tiếng hỏi.

Hạ Thiên lôi thứ Hắc Long Bản dùng để bị tai ra, quát lên đầy phẫn nộ với hắn: “Người lại có thể ở đây mà ngủ hả? Người có biết vừa rồi xem chút nữa chúng ta đã chết không? Khắc Lô Nhã cũng bị trọng thương suýt chết đấy.”

“Cái gì?” Hắc Long Bản chột hiệu, sau đó quay đầu nhìn Khắc Lô Nhã đầy kinh ngạc, nói, “Không phải vẫn còn khỏe sao?”

“Đó là nhờ có Mục Sư Lãnh Lăng Vân ở đây.” Hạ Thiên thấy thái độ của Hắc Long Bản thì càng tức hơn.

“Được rồi, Hạ Thiên. Đã có ước định là hắn không được tùy tiện ra tay. Mặc dù mới vừa rồi rất nguy hiểm nhưng hiện tại mọi người không sao rồi.” Khắc Lô Nhã ngăn Hạ Thiên phát điên lại, ngồi xuống, nói rất thản nhiên.

“Ah, Khắc Lôi Nhã, sao lại có viên bi đen trên vai người vậy? Một đen một trắng, thật thú vị.” Hắc Long Bản thấy hai vật nhỏ trên vai Khắc Lôi Nhã thì tò mò, hỏi.

“Nhặt được.” Khắc Lôi Nhã thuận miệng nói.

“Ôi ôi!” viên bi đen quơ múa móng vuốt như đang bắt mồi với cách nói của Khắc Lôi Nhã. Nó vừa kêu ra tiếng thì Bạch Đế cũng kêu lên chiêm chiếp đầy uy hiếp. Sau đó Bạch Đế cũng quơ múa móng vuốt như đang cảnh cáo.

“Khắc Lôi Nhã, bây giờ cảm thấy thế nào?” Lãnh Lăng Vân ngồi xuống, nhẹ nhàng hỏi.

“Không có gì đáng ngại nữa. Chỉ hơi choáng váng chút thôi.” Khắc Lôi Nhã trả lời.

“Đó là do người mất máu quá nhiều. Điều dưỡng một chút sẽ không có vấn đề gì nữa. Nhưng tình trạng người bây giờ không thích hợp để vào núi. Với hoàn cảnh này không thể điều dưỡng thân thể được.” Lãnh Lăng Vân rất có chừng mực trong cách chữa trị của mình.

“Ừ, cảm ơn người lại cứu ta một lần nữa.” Khắc Lôi Nhã nở nụ cười thản nhiên.

Lãnh Lăng Vân chưa kịp nói chuyện thì Tạp Mễ Nhĩ đã bu lại, híp mắt nói đầy bất mãn: “Người phải cảm tạ ta trước chứ?”

“Ha ha, vâng, cảm ơn người – phó đoàn tôn quý của chúng ta đã ở đây. Chỉ có người mới có năng lực ứng biến như vậy. Chỉ có người mới có bản lĩnh nhanh nhẹn như vậy.” Khắc Lôi Nhã cười nhạt một tiếng, khen ngợi Tạp Mễ Nhĩ. Mặt hắn đầy hưởng thụ, vừa lòng híp mắt lại, nở nụ cười.

Lúc này chỉ có một người là có sắc mặt không tốt. Đó chính là Lý Nguyệt Văn. Nghe mọi người nói chuyện, sắc mặt nàng càng khó coi hơn.

“Phải rồi, Lý Nguyệt Văn đại tỷ, ta còn chưa tính toán với người.” Khắc Lôi Nhã chợt âm trầm nói một câu.

Thân thể Lý Nguyệt Văn cứng đờ, sắc mặt biến hóa, kinh ngạc nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Lý Nguyệt Văn. Sự lo lắng trong lòng nàng càng ngày càng nhiều.

Lý Minh Ngữ vẫn giữ bộ dáng thản nhiên. Hắn biết Khắc Lôi Nhã tuyệt đối sẽ không làm gì Lý Nguyệt Văn.

“Là sai lầm của ta. Ta thất thủ khiến người bị thương...”

Lý Nguyệt Văn cúi đầu nói thật nhỏ.

“Đúng vậy. Thiếu chút nữa là đâm chết ta rồi. Nếu không có Tạp Mễ Nhĩ và Lãnh Lăng Vân là ta chết chắc.” giọng Khắc Lôi Nhã lạnh lùng.

Lý Nguyệt Văn cắn chặt môi muốn bật máu.

“Cho nên người phải bồi thường cho ta.” Khắc Lôi Nhã chuyển ngữ điệu, nhẹ nhàng nói, “Ta mất máu quá nhiều nên hoa mắt. Người phải phụ trách làm thuốc bổ cho ta. Hiện tại ta rất suy yếu, không thể tiếp tục huấn luyện. Bây giờ chúng ta trở về đi. Trước tiên nghỉ ngơi tại Lý gia rồi huấn luyện ở sân huấn luyện. Còn nữa, buổi tối không được đánh lén ta để cho ta ngủ ngon. Quầng thâm trên mắt ta càng ngày càng đậm rồi.”

Khắc Lôi Nhã chít chít cạc cạc một chuỗi dài. Lý Nguyệt Văn ngẩng đầu, há to miệng nhìn Khắc Lôi Nhã. Đây chính là bồi thường theo lời nha đầu kia?!

“Sao? Người cảm thấy ta quá đáng à?” Khắc Lôi Nhã cau mày nhìn Lý Nguyệt Văn, hỏi.

“Không, không có.” Lý Nguyệt Văn lắc đầu như trống bỏi, “Được được, vậy ngày mai chúng ta về nước, kéo dài hành trình. Ta sẽ bồi bổ thân thể cho người dọc đường đi. Buổi tối ta cũng sẽ không đánh lén người nữa.”

“Ha ha, nói hay lắm. Buổi tối đừng đến đấy. Gần đây ta chưa hề được ngủ một giấc an ổn.” Khắc Lôi Nhã ngáp dài đầy thỏa mãn, xác nhận lần nữa.

“Chẳng lẽ người cho rằng ta là người nói một đằng làm một nẻo?” Lý Nguyệt Văn dựng lông mày, hừ lạnh.

“Không có, không có, ha ha. Ta đói bụng, muốn ăn cái gì đó rồi đi ngủ.” Khắc Lôi Nhã lắc đầu đầy thỏa mãn.

Khắc Lôi Nhã ăn xong, mặc kệ người khác mà trực tiếp bò vào trại ngủ. Một viên cầu và một viên thịt một đen một trắng cũng vào theo. Nhưng hai vật nhỏ này không ngủ mà ngồi chồm hổm trước mặt Khắc Lôi Nhã, trừng mắt với nhau, không hề chớp lấy một cái. Một muốn cắn Khắc Lôi Nhã lập kế ước, một không để chuyện đó xảy ra, dĩ nhiên là giằng co như vậy rồi.

Sáng sớm, ánh nắng mặt trời rực rỡ, giọt sương long lanh trên lá cây. Toàn bộ ma thú đã sớm tản đi. Không thể nhìn ra được tối hôm qua đã có một trận ác chiến ở đây.

Không khí cuối thu khá thoải mái. Một chiếc xe ngựa nhỏ nhìn rất thoải mái chậm rãi ra khỏi trấn nhỏ. Đây là chiếc xe ngựa tốt nhất của trấn mà Tần Diêm đã phải mua với giá cao. Kiều Sở Tâm cười Phong Báo đi chậm phía trước, những người khác thì đi bộ từ từ sau xe. Khắc Lôi Nhã nằm thoải mái trong xe, Tần Diêm đánh xe. Chỉ có một mình Khắc Lôi Nhã hưởng thụ như vậy. Một là vì xe ngựa chỉ có thể chứa được hai người. Hai là Khắc Lôi Nhã muốn yên tâm mà hưởng thụ rất thoải mái, nói cho oai là điều dưỡng cho tốt.

Nhìn một cái là biết tiểu thư nhà giàu đang đi du lịch, thuê một đoàn Dong Binh bảo vệ cho nàng.

Đoạn đường này vô cùng thuận lợi. Không có đạo tặc trừng mắt ra tay với bọn họ. Ma thú cấp bảy rất nổi bật và phu xe lạnh lùng cùng với đội ngũ như vậy thì ai dám ra tay?

Đi ba ngày thì họ tới thành gần nhất – thành Phong Hoa. Thành phố này sầm uất nhưng rất lộn xộn vì nó là thành thị gần núi Mê Đồ nhất. Rất nhiều người liều lĩnh tiến vào núi Mê Đồ sẽ đến đây bán những thứ họ lấy được từ núi. Khoáng thạch, ma hạch, ma thú nhỏ, dược thảo quý hiếm... Vậy nên thành phố này sầm uất một cách khác thường. Những người tới đây bán đồ đều không phải là người bình thường. Họ đều là người có thể giữ lại tính mạng mà ra khỏi núi Mê Đồ nên tất nhiên đều là nhân vật không hề đơn giản. Một khi xảy ra mâu thuẫn với họ thì không thể hóa giải dễ dàng được. Cục trị an trong thành phố là nơi rất bận rộn, thường chân không chạm đất. Cho nên phần hoa luôn luôn có liên hệ trực tiếp với hỗn loạn.

Người ngoài vào thành không cần trả thuế mà ngược lại là trả khi ra khỏi thành.

Đoàn người Khắc Lô Nhã chỉ cần trả lời vài câu hỏi qua loa là có thể vào thành. Trong thành huyên náo, dọc theo đường đi có đủ loại cửa hàng: bán ma hạch, bán vũ khí, bán y phục... Cửa hàng nào cũng có khách. Người trên đường muôn hình vạn trạng: có cư dân bản địa cũng có những người liều lĩnh đầy phong trần. Mọi kiến trúc trong thành như tường thành, phòng ốc, mặt đường phố... đều được xây bằng những hòn đá khổng lồ.

Khắc Lô Nhã vừa lòng híp mắt nằm trong xe ngựa. Đoàn người đến trước một khách sạn sạch sẽ trong thành rất nhanh.

“Đến rồi, tiểu thư!” Tần Diêm xuống xe, mở cửa xe cho Khắc Lô Nhã, đưa tay ra.

Khắc Lô Nhã vịn tay Tần Diêm bước xuống.

“Oa a, rốt cuộc hôm nay được tắm nước nóng rồi!” Hạ Thiên kéo tay Khắc Lôi Nhã đầy vui mừng.

“Ừ, lần trước người chưa kịp tắm nước nóng. Lần này thì được rồi.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười nói với Hạ Thiên.

“Ha ha, đi mau, đi mau.” Hạ Thiên kéo tay Khắc Lôi Nhã đi đến cửa khách sạn. Những người khác theo sát phía sau.

Vừa đến cửa khách sạn thì có một vật thể bay ra ngoài. Vật thể đó ngã trên đất, lăn mấy vòng đến trước chân của Khắc Lôi Nhã và Hạ Thiên.

Khắc Lôi Nhã và Hạ Thiên cúi đầu nhìn thì thấy dưới chân họ là một người.

“Ta thao! Các người là đồ súc sinh! Dám đối đãi như thế với đội trưởng của các người!” người trên đất hùng hùng hổ hổ bò dậy, ngẩng đầu nhìn Khắc Lôi Nhã và Hạ Thiên. Hắn hơi sững sờ sau đó nhếch môi nở nụ cười, nói: “Là người sao, tiểu thư xinh đẹp?”

“Người là ai?” Hạ Thiên cau mày đầy không vui nhìn đại hán cột nhà trước mắt, hỏi. Nhếch nhác như vậy còn đến gần Khắc Lôi Nhã.

“Người là bạn của vị tiểu thư này à? Ta là Á Á Khắc Tư, đội trưởng phân đội 17 của đoàn Dong Binh Thiết Huyết, cũng là bạn của tiểu thư Khắc Lôi Nhã.” Đại hán tên Á Á Khắc Tư này là người Khắc Lôi Nhã và Tần Diêm gặp ở núi Tật Phong. Hắn vẫn còn nhớ Khắc Lôi Nhã.

“Vậy sao?” Hạ Thiên nhìn đại hán lỗ mãng trước mắt bằng con mắt nghi ngờ. Tên này là bạn của Khắc Lôi Nhã? Chỉ sợ đây là ý của một mình hắn.

“Đúng vậy, đúng vậy. Ha ha, tiểu thư Khắc Lôi Nhã, từ hôm từ biệt đó người có khỏe không?” Á Á Khắc Tư rất vui mừng mà nói chuyện với Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã chỉ gật đầu hờ hững.

“Rất khỏe. Chúng ta mệt rồi.” Khắc Lôì Nhã trả lời hờ hững rồi cùng Hạ Thiên vòng qua đại hán vào cửa.

Á Á Khắc Tư gãi gãi đầu, cười cười một cách ngượng ngùng. Hắn thấy Tần Diêm thì vội vàng tiến lên, vừa cười ha ha vừa nói, “Tần Diêm huynh đệ, người cũng ở đây à? Ha ha, thật là khéo. Có thể gặp được các người ở đây.”

“Vâng.” Tần Diêm buồn bực khạc ra một tỳ, không nói lời thừa.

“Ha ha, các người định đi đâu?” Á Á Khắc Tư đi theo Tần Diêm, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn đám người sau lưng Tần Diêm, tò mò. Mọi người bước qua hai người, đi theo Khắc Lôì Nhã vào cửa.

“Đi đến Lạp Cách Tạt!” Tần Diêm không muốn tiết lộ nhiều, chỉ trả lời hờ hững.

“Hả? Có thật không? Vậy thì tốt quá. Chúng ta cũng đến Lạp Cách Tạt. Vậy thì cùng đi đi. Chúng ta có rất nhiều thời gian, có thể chờ các người rồi khởi hành. Mọi người có thể chiếu cố cho nhau trên đường.” Á Á Khắc Tư há miệng cười lớn.

“Các người đến Lạp Cách Tạt làm gì?” Tần Diêm thuận miệng hỏi. Có đi cùng hay không còn phải xem ý tứ của Khắc Lôì Nhã.

“Hộ tống một vài thứ cho thương hội của Phong gia.” Á Á Khắc Tư tùy tiện mà nói, “Nói cho người biết nha, Phong gia chính là gia tộc có nhiều tiền đến mức làm cho người ta ghen tỵ.”

Phong gia? Gia tộc của Phong Dật Hiên?

“À. Vậy à.” Tần Diêm hờ hững đáp.

“Khi nào thì các người lên đường? Chúng ta đồng hành đi.” Á Á Khắc Tư vào cửa theo Tần Diêm, nói.

“Việc này phải hỏi đoàn trưởng và phó đoàn của chúng ta.” Tần Diêm trầm giọng, đáp.

“Đoàn trưởng? Phó đoàn? Các người đã thành lập đoàn Dong Binh rồi hả? Là đoàn Dong Binh gì?” Á Khắc Tư vừa nghe thì liền tò mò.

“Đoàn Dong Binh Nguyên Bảo.” Tần Diêm vẫn có chút hảo cảm với Á Khắc Tư nên kiên nhẫn đáp lời.

“Ha ha, chúc mừng. Các người đã thành lập đoàn Dong Binh rồi.” Á Khắc Tư chúc mừng.

“Cám ơn.” Tần Diêm hờ hững đáp.

“Tần Diêm huynh đệ, có thể gặp nhau đúng dịp như vậy, chúng ta phải uống một ly để chúc mừng chứ.” Á Khắc Tư cầm tay Tần Diêm, nói rất hào sảng.

“Không cần.” Tần Diêm khách khí cự tuyệt.

“Ha ha, còn khách khí với ta làm gì. Các người vừa mới tới, ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi đã.” Á Khắc Tư cười.

“Ừ.” Tần Diêm gật đầu.

Tầng dưới của khách sạn có hơn mười cái bàn. Có nhiều người đang tụm năm tụm ba ngồi nói chuyện. Khi Á Khắc Tư và Tần Diêm đi vào thì những người ngồi trên vài cái bàn trong góc cười ầm lên đầy quái dị. Bọn họ chính là các dong binh thủ hạ của Á Khắc Tư. Mới vừa rồi chính họ đã ném hẳn ra ngoài.

“Tiểu thư, phó đoàn, bọn họ mời chúng ta cùng khởi hành vào ngày mai. Ý mọi người thế nào?” Tần Diêm đi tới, hỏi Khắc Lô Nhã và Tạp Mễ Nhĩ.

“Cứ để phó đoàn quyết định.” Khắc Lôi Nhã đáp bằng giọng mệt mỏi. Ngủ trên xe ngựa thật không thoải mái, ngược lại càng mệt hơn. Bây giờ nàng chỉ muốn tắm nước nóng.

“Vậy thì trả lời họ ngày mai chúng ta sẽ đi cùng nhau.” Táp Mễ Nhĩ hồ hững nói.

Khi đoàn người Khắc Lôi Nhã lên lầu, Á Khắc Tư vẫn còn đứng ở đó nhìn theo bóng lưng Khắc Lôi Nhã đến xuất thần.

“Sắc lang, trở lại nhanh vậy?”

“Lưu manh, còn nhìn cái gì đấy?”

“Con người của người sắp rơi xuống đất rồi kìa.”

Tiếng cười vang truyền đến từ mấy cái bàn trong góc. Bọn họ là đoàn viên của Á Khắc Tư.

“Con mẹ nó chứ, các người là đồ cầm thú. Ta còn chưa tính toán chuyện hồi nãy với các người đấy.” Á Khắc Tư rống giận, vọt tới, tùy tiện nắm chặt cổ áo của một người.

“Đội trưởng, thiếu nữ tóc vàng mắt xanh lúc nãy nhìn quen quen. Hình như đã từng gặp qua. Xa quá, ta nhìn không rõ.” Một Ma Pháp Sư trẻ tuổi trong số đó mở miệng hỏi.

“Chính là tiểu thư xinh đẹp chúng ta gặp khi lên núi Tật Phong đấy.” Á Khắc Tư cười ha ha, “Không ngờ lại gặp bọn họ ở đây. Họ đã thành lập một đoàn Dong Binh rồi.”

“Đoàn Dong Binh gì?” một người bên cạnh thuận miệng hỏi.

“Đoàn Dong Binh Nguyên Bảo.” Á Khắc Tư cười vang. Nhưng nụ cười trên mặt hắn cứng lại ngay sau đó. Đoàn Dong Binh Nguyên Bảo?! Bọn họ

chính là đoàn Dong Binh Nguyên Bảo – đoàn Dong Binh nổi tiếng thời gian gần đây?

Những người còn lại cũng ngây ngẩn, mắt chữ A miệng chữ O mà nhìn đội trưởng của họ.

“Đoàn, đoàn Dong Binh Nguyên Bảo?” khóe miệng Á\ Á Khắc Tư co quắp, nặn ra mấy chữ này. Nếu là dân thường của thành phố nơi biên giới này không biết đến cái tên này thì là chuyện bình thường, nhưng trong giới Dong Binh thì tên tuổi của họ đã được lưu truyền. Đoàn Dong Binh Nguyên Bảo – một đoàn Dong Binh với cái tên kỳ lạ, chưa từng nghe họ nhận nhiệm vụ khó khăn gì. Thế nhưng thanh danh họ lan xa trong giới Dong Binh chỉ trong một đêm. Chỉ bằng năng lực của vài người mà đuổi những động vật biển đang công kích khiến thành Thủy Bình sống trong cảnh lo sợ bị hủy diệt đi. Ngay sau đó lại diệt trừ đoàn cướp biển Hồng Khô Lâu tiếng tăm xấu xa chỉ trong một lần ra tay. Nhóm hải tặc khiến quân đội đế quốc bất lực, khiến đoàn Dong Binh đau đầu cứ như vậy mà tan rã. Mặc dù nghe nói là thuyền của bọn chúng đã chạy mất nhưng muốn khôi phục lại là chuyện không thể nào. Á Khắc Tư không thể ngờ được đoàn Dong Binh Nguyên Bảo chính là đám người Khắc Lôi Nhã.

“Đội trưởng, ta thấy người nên từ bỏ ý định của mình đi. Cẩn thận không bị người ta đánh cho thành tổ ong đấy. Hơn nữa người nhìn như gấu thế này, lại còn già nữa, chặc chặc...Đối phương là tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh xắn đấy.” Lời nói mang ý chế nhạo của một đội viên vừa dứt thì mọi người đều ủng hộ, nhao nhao gật đầu phụ họa khiến cho Á Khắc Tư phát điên. Trong đại sảnh cực kỳ náo nhiệt.

Ban đêm, Khắc Lôi Nhã uống một hơi hết chén thuốc bổ máu do Lý Nguyệt Văn kiên trì làm cho nàng hàng ngày mới chuẩn bị ngủ.

Đội Lý Nguyệt Văn ra khỏi phòng và đóng cửa lại xong Khắc Lôi Nhã mới lẳng lặng cúi đầu nhìn tay phải mình. Trên tay nàng vẫn mang cái bao tay

Phong Dật Hiên đưa. Nàng vỗ nhẹ lên cái bao tay, trước mắt nàng hiện lên dáng vẻ kiên định của Phong Dật Hiên trước khi đi. Hẳn muốn trở nên mạnh mẽ, còn mình thì sao? Khắc Lôi Nhã chậm rãi cởi cái bao tay ra. Khi nàng nhìn dấu ấn trên mu bàn tay thì sắc mặt khẽ biến đổi. Dấu ấn màu đen kia đã đậm hơn trước.

“Ôi ôi!” viên cầu nhỏ đứng trên vai trái Khắc Lôi Nhã nhìn thấy dấu ấn này thì kêu lên, sau đó bay thẳng lên đứng trên mu bàn tay của Khắc Lôi Nhã.

“Chiêm chiếp!” Bạch Đế nhảy xuống, một cước đạp bay viên bi đen.

Lại bắt đầu đại chiến...

“Mẹ, mẹ...” chột giọng nói của Kim Liên vang lên.

“Kim Liên?” Khắc Lôi Nhã nghi ngờ. Đã lâu Kim Liên không xuất hiện, sao hôm nay lại lên tiếng?

“Con mới tỉnh ngủ. Con vẫn ngủ say. Viên cầu nhỏ màu đen này là đồ chơi gì vậy? Con thấy nó rất giống Bạch Đế, có lực lượng rất lớn nhưng không thả ra ngoài được. Con có cảm giác đây không phải là diện mạo thật của nó. Trí thông minh cũng chỉ là của trẻ con mà thôi.” Kim Liên ngáp dài, nói.

“Ngủ? Người ngủ say?” Khắc Lôi Nhã hăng hái nhìn hai tiểu tử một đen một trắng đánh nhau đến mức lăn xuống đất.

“Con cũng cần phải tu luyện. Con phải tiêu hóa hết sấm sét đã nuốt vào để biến nó thành lực lượng của con.” Kim Liên trả lời như là chuyện đương nhiên phải vậy.

Khắc Lôi Nhã ngạc nhiên. Chẳng trách thời điểm mình bị Lý Nguyệt Văn ám sát Kim Liên lại không xuất hiện. Thì ra nó đang ngủ say.

Khắc Lôi Nhã đeo bao tay lên, lấy Liên Hoa Bảo Giám ra. Nàng nhớ lại lời Lý Minh Ngữ. Tổ năm người quái dị kia chỉ là nhân vật nhỏ mà thôi! Rốt cuộc trình độ của tổ chức Hắc Điện mạnh đến mức nào? Họ còn có bao nhiêu cường giả chưa lộ diện? Khắc Lôi Nhã hí mắt nhìn Liên Hoa Bảo Giám. Nàng hiểu rất rõ mình phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ.

“Kim Liên.” Khắc Lôi Nhã gọi.

“Hả?” Kim Liên nghi ngờ.

“Tại sao ta không thể cảm nhận được nguyên tố Thổ như lần trước? Cũng không thể ra lệnh cho chúng?” Khắc Lôi Nhã hỏi nghi vấn trong lòng mấy ngày nay. Từ lần đối chiến với Ái Lệ Ti và biểu ca của nàng ta tới nay vẫn không cảm nhận được nguyên tố Thổ.

“Lần đó là có con giúp người. Mẹ, mẹ đừng vội. Mấy tầng của Liên Hoa Bảo Giám trước mặt người chỉ có thể giúp cho uy lực của ngọn lửa của người lớn hơn thôi. Nó vẫn chưa thể hiện sự cường hãn của Bảo Giám. Chờ người lĩnh ngộ phần sau của Bảo Giám thì mới thấy rõ được điều huyền diệu.” Kim Liên nói rất thần bí.

Khắc Lôi Nhã không hỏi thêm nữa. Nàng biết Kim Liên hay thừa nước đục thả câu này sẽ không nói cho mình biết. Nàng không tin được mình đã sinh ra hài tử rậm thúì này. Nó giống mình chỗ nào chứ? Khắc Lôi Nhã mở sách, rót lực hoa sen vào, mở ra tầng thứ tư của Bảo Giám. Nếu không phải vì ngại sẽ có sấm sét thì nàng muốn luyện luôn đến tầng thứ mười. Lực hoa sen trong người nàng di chuyển rất thoải mái. Khắc Lôi Nhã đã luyện được đến tầng thứ ba. Muốn đột phá tầng thứ tư thì phải trải qua thiên lôi nên nàng dừng lại.

“Mẹ, đi ra ngoại thành đi. Dứt khoát luyện luôn đến tầng thứ bảy đi. Tiện thể con ăn hết sấm sét rồi tiêu hóa để tu luyện luôn.” Kim Liên cười hì hì, “Người yên tâm. Người chỉ cần đột phá thôi. Con sẽ giải quyết những

chuyện khác, sẽ không để mẹ chịu chút tổn thương nào. Ma pháp và Đấu Khí bây giờ của mẹ có thể trợ giúp mẹ đạt tới tầng thứ bảy của Liên Hoa Bảo Giám rồi. Đến lúc đó người sẽ hiểu rõ cuộc Bảo Giám có gì huyền diệu.”

“Ừ.” Khắc Lôê Nhã suy nghĩ một chút. Thân thể mình mặc dù còn mệt và khó chịu nhưng không có gì đáng ngại. Sớm trở nên mạnh mẽ hơn là điều Khắc Lôê Nhã hy vọng nhất. Nàng đứng dậy. Viên cầu thít và viên cầu nhỏ đang vọt lộn dưới đất lập tức dừng tay, nhảy lên bả vai của nàng.

Khắc Lôê Nhã gõ cửa phòng Tẫn Diêm. Tẫn Diêm ra mở cửa thì sửng sốt, không biết Khắc Lôê Nhã tìm mình có việc gì.

“Ta muốn ra khỏi thành. Người có nhớ lúc chống lại con rồng lớn màu vàng rồi đột phá, sau đó có thiên lôi chứ? Ta muốn đột phá lần nữa. Người bảo vệ ta.” Khắc Lôê Nhã trực tiếp nói rõ ràng.

Tẫn Diêm ngần ngừ nhưng trong lòng thì vô cùng sung sướng.

Khắc Lôê Nhã muốn hẳn làm hộ pháp!

“Được.” Tẫn Diêm gật đầu, không nói lời thừa mà đóng cửa chuẩn bị đi cùng Khắc Lôê Nhã.

Ngoài thành, gió thổi hiu hiu. Khắc Lôê Nhã cười chung Phong Báo với Tẫn Diêm chạy băng băng ra khỏi thành. Gió thổi bay mái tóc dài của Khắc Lôê Nhã. Một mùi thơm đặc biệt bay vào mũi Tẫn Diêm. Hắn nhìn Khắc Lôê Nhã trước mặt đầy kinh ngạc, tầm mắt như bị mờ đi.

Phong Báo thi triển ma pháp hệ Phong dưới chân, chạy rất nhanh. Vầng trăng tròn vành vạnh tỏa sáng trên trời cao. Thỉnh thoảng có tiếng chim hót líu lo.

Chạy đến nơi vắng vẻ, Khắc Lôi Nhã nhìn xung quanh một lượt thì thấy một vách núi, xung quanh trống trơn. Nàng ngẩng đầu lên thì thấy vầng trăng đang tỏa sáng trên cao.

“Ở đây.” Khắc Lôi Nhã rời khỏi lưng Phong Báo, nhìn địa hình trước mặt bằng ánh mắt hài lòng. Ba mặt vách núi là vực sâu vạn trượng, tối tăm, không ao có thể nhìn được đến đây. Chỉ cần Tần Diêm đứng ở một nơi là có thể quan sát xung quanh.

“Ta sẽ canh chừng ở bên kia, không cho bất luận kẻ nào đến gần.” Tần Diêm trầm giọng nói rồi xoay người đi về phía sau. Trong giọng nói tuy nhỏ nhưng tràn đầy kiên định và có ý hứa hẹn.

“Các người cũng đi theo hẩn đi.” Khắc Lôi Nhã ném hai tiểu tử trên bả vai cho Phong Báo. Hai tiểu tử vững vàng đáp xuống trên lưng Phong Báo. Bọn chúng đi theo Tần Diêm.

“Mẹ, mọi chuyện phải trông cậy vào người. Người chỉ cần đột phá là được. Để con ăn no đi, ha ha.” Kim Liên không đợi được mà thúc giục.

Khắc Lôi Nhã quan tâm đến chuyện sau đó hơn. Rốt cuộc Liên Hoa Bảo Giám có gì huyền diệu khiến cho nàng phải kinh hãi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 81: Đột Phá Và Đột Phá

K

hắc Lôì Nhã đứng trên vách đá cao. Một trận gió thổi bay tóc nàng. Tà áo nàng phất phơ trong gió. Khắc Lôì Nhã lắng lắng nhìn phía trước rồi chậm rãi ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu vận chuyển lực hoa sen. Bây giờ sẽ đột phá tầng thứ tư!

Trong nháy mắt, bầu trời đêm mới vừa sáng tỏ mát mẻ liền thay đổi. Mây đen từ bốn phương tám hướng tụ lại rất nhanh. Chớp lóe lên trong tầng mây, tụ lại trên đầu Khắc Lôì Nhã càng ngày càng nhiều. Ánh trăng sáng ngời bị mây đen che đi. Xung quanh Khắc Lôì Nhã chỉ còn nhìn thấy mờ mờ mà những nơi khác vẫn sáng ánh trăng như cũ.

Tần Diêm đứng ở xa nhìn hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời. Sắc mặt hần phức tạp. Rốt cuộc là Khắc Lôì Nhã luyện bí pháp gì? Sao lại có hiện tượng kỳ lạ này?

Mà lúc này Lãnh Lăng Vân đang nằm trên giường ở khách sạn bỗng mở mắt, nhanh chóng xuống giường. Hần nhìn ra cửa sổ thì thấy mây đen tụ lại một nơi. Hơn nữa trong mây còn có ánh chớp. Hiện tượng kỳ lạ này giống y như khi hắn trở lại đế đô nhìn thấy ở ngoại thành! Vậy...Lãnh Lăng Vân đứng dậy mặc quần áo tử tế xong thì ra cửa lập tức. Hần gõ cửa phòng Khắc Lôì Nhã nhưng không ai trả lời.

“Khắc Lôì Nhã? Khắc Lôì Nhã?!” Lãnh Lăng Vân nhỏ giọng gọi cửa nhưng vẫn không có ai ra.

Quả nhiên! Hiện tượng này là do Khắc Lôì Nhã làm nên nàng không có ở đây. Lãnh Lăng Vân khẽ cau mày, suy nghĩ một chút rồi ra ngoài thì nhìn

thấy Lý Nguyệt Văn, Lý Minh Ngữ và cả Tạp Mễ Nhĩ cũng mở cửa nhìn phía này.

“Sao vậy?” Tạp Mễ Nhĩ lên tiếng hỏi.

“Khắc Lôi Nhã không có trong phòng. Nàng đang ở ngoài thành.” Lãnh Lăng Vân khẽ chau mày, sắc mặt không tốt lắm. Bởi vì thoát nhìn thân thể Khắc Lôi Nhã không có gì đáng ngại nhưng thực tế vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Lúc đó mất máu quá nhiều.

“Cái gì? Trể thế này nha đầu chết tiệt đó còn chạy đi đâu? Nàng làm gì vậy không biết.” Lý Nguyệt Văn nhảy lên như giẫm phải phân. Mặt nàng tràn đầy tức giận, “Nha đầu đáng chết đó có biết tình trạng thân thể của mình không vậy?!”

“Ta đi tìm nàng.” Lãnh Lăng Vân vừa nói dứt lời thì liền trực tiếp bay ra khỏi cửa sổ.

Lý Nguyệt Văn và Lý Minh Ngữ sửng sốt. Lần đầu tiên thấy Lãnh Lăng Vân bay. Là pháp thuật hệ Phong sao? Không giống. Lãnh Lăng Vân sử dụng ma pháp Quang Minh mà, sao có thể bay như vậy?

“Đó là kỹ xảo cổ xưa. Lý gia cũng là dòng họ cổ xưa, các người cũng có kỹ xảo của mình.” Ngõa Nhĩ Đa không biết đi ra từ lúc nào, nhìn cửa sổ đang mở trong phòng Lãnh Lăng Vân, nói rất thản nhiên. Bóng dáng Lãnh Lăng Vân càng ngày càng xa trong bóng đêm. Ngõa Nhĩ Đa giải thích xong thì Lý Nguyệt Văn và Lý Minh Ngữ hiểu ra.

“Chúng ta cũng đuổi theo xem có chuyện gì.” Lý Nguyệt Văn không yên lòng về Khắc Lôi Nhã nên cũng lập tức chạy vào phòng Lãnh Lăng Vân, lướt xuống từ cửa sổ phòng hăn. Nàng nhảy trên nóc nhà nhẹ như chim yến, trong chớp mắt đã đi rất xa.

Lý Minh Ngữ không nói một lời, cũng nhảy khỏi cửa sổ đi theo Lý Nguyệt Văn. Táp Mễ Nhĩ vươn tay sửa tóc trên trán mình một chút, thở dài một tiếng đầy bất đắc dĩ rồi đi theo họ. Tiểu nha đầu kia luôn khiến người ta phải lo lắng.

Ngõa Nhĩ Đa đứng tại chỗ, khóe miệng giựt giựt nhìn mấy người dần dần biến mất mà phát điên. Bản lĩnh của mấy người này nhanh nhẹn như thế, có thể đuổi theo ngay được. Còn hãn thì sao? Hãn chỉ có thể huy động hai cẳng chân gầy yếu mà đuổi theo thôi! Tiểu ác ma khốn kiếp này không bao giờ khiến người ta yên tâm được! Ngõa Nhĩ Đa giận dữ, chuẩn bị chạy xuống lầu đuổi theo thì nhớ ra trong khách sạn còn có mấy người. Vì vậy hãn đi gõ cửa phòng Hạ Thiên, dặn dò ngắn gọn vài câu rồi lao xuống lầu.

Lúc này Khắc Lôi Nhã đang ngồi xếp bằng trên vách đá, tỏa ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt. Kim Liên từ từ hiện ra thân hình, chậm rãi vây lấy Khắc Lôi Nhã. Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng được bao phủ bởi một tầng kim quang nhàn nhạt. Nhìn nàng vô cùng thánh khiết.

Cánh sen khổng lồ màu vàng chậm rãi bao phủ Khắc Lôi Nhã thật chặt. Khắc Lôi Nhã nhắm mắt lại, tiến vào cảnh giới kỳ ảo không thể miêu tả bằng lời. Cảm giác ấm áp chảy xuôi trong thân thể nàng, truyền khắp tứ chi bách hài. Cảm giác này thật thoải mái.

Mây đen giăng đầy trên đầu nàng, tiếng sấm ầm ầm. Tẩn Diêm nắm chặt bội kiếm bên hông, nhìn vách đá đầy căng thẳng. Tâm hãn buộc chặt. Mặc dù đã từng thấy cảnh tượng này nhưng người đã tiến vào cảnh giới kỳ lạ kia vẫn rung động lòng người như cũ. Hãn càng thêm lo lắng cho Khắc Lôi Nhã dưới sấm chớp.

“Rầm!”

“Rầm!”

“Rầm!”

Ba đạo sấm chớp vô cùng lớn bổ xuống đầy cuồng bạo, không hề gián đoạn. Chớp trắng lấp sáng cả bầu trời, xé rách màn đêm như khuôn mặt dữ tợn.

Tần Diêm nhìn ba tia chớp cuồng bạo giáng xuống đầy kinh ngạc. Tim hắn như ngừng đập. Sấm sét cứ như vậy mà bổ lên trên Kim Liên đang bọc lấy Khắc Lôi Nhã. Nàng có thể gặp chuyện không may gì không? Tần Diêm nắm chặt năm đấm, nhìn chăm chăm vào Kim Liên sáng lạn, đẹp mắt, cố nén kích động muốn xông lên.

Đang lúc Tần Diêm lo lắng không thôi thì Kim Liên chậm rãi mở ra, để lộ ra khuôn mặt bình tĩnh của Khắc Lôi Nhã. Nàng mở mắt, ánh mắt trong suốt.

“Khắc...” Tần Diêm nhẹ giọng gọi.

Khắc Lôi Nhã chậm rãi quay đầu, nhẹ nhàng gật đầu ý bảo Tần Diêm không cần lo lắng. Tần Diêm thấy thế mới yên lòng.

Khắc Lôi Nhã cau mày. Cảm giác nóng rực trên lưng cho nàng biết rằng có thêm một cánh hoa nở ra!

“Mẹ, nhanh, nhanh, tiếp tục. Sấm sét nhỏ như thế này không đủ để nhét kẽ răng.” Kim Liên gào khóc, thúc giục Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã chột cau mày lại. Nàng cảm thấy có sự thay đổi. Nàng búng nhẹ ngón tay. Trên đầu ngón tay lập tức xuất hiện một ngọn lửa màu trắng nho nhỏ! Khắc Lôi Nhã kinh ngạc. Ngọn lửa màu trắng chứ không phải màu vàng như trước. Chuyện này là thế nào? Nàng tiếp tục búng ngón tay thì lại xuất hiện ngọn lửa màu vàng. Khắc Lôi Nhã nhìn hai ngọn lửa với hai màu khác nhau mà giật mình.

“Mẹ, đừng giỡn nữa. Đột phá cái đã. Đột phá xong rồi hãy nhìn sự thay đổi. Còn nhiều điều thú vị hơn nữa.” Kim Liên nóng nảy, thúc giục.

Khắc Lô Nhã dập tắt ngọn lửa, lấy Liên Hoa Bảo Giám ra, rút lực hoa sen vào rồi đọc một cách nhanh chóng.

“Sao hả mẹ? Thuận buồm xuôi gió chứ? Ha ha, ma pháp và Đấu Khí có thể giúp người đạt tới tầng thứ bảy. Càng về sau thì người mới càng hiểu được Liên Hoa Bảo Giám mới là tinh hoa, ma pháp và Đấu Khí chỉ là cặn bã.” Kim Liên rầm thúì khoác lác.

Khắc Lô Nhã thu sách lại, trầm ngâm, nhắm mắt lại, vận chuyển lực hoa sen một lần nữa.

“Mẹ, cố gắng lên. Ha ha, nhanh lên một chút, lên tới tầng thứ bảy luôn đi.” Kim Liên kêu lên đầy kích động.

Khắc Lô Nhã vẫn nhắm mắt như cũ. Nàng hết sức chăm chú vận chuyển lực hoa sen toàn thân, vận công theo cách thức ghi trên bí tịch. Quả nhiên như lời Kim Liên. Nàng không gặp phải chướng ngại gì, tiến hành rất thuận lợi.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Tần Diêm, cả người Khắc Lô Nhã lại tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt lần nữa. Đóa hoa sen màu vàng khổng lồ lại vây lấy nàng. Mây đen vừa tan đi không lâu lại tụ lại. Tiếng sấm lớn hơn, nhanh hơn. Ánh chớp lóe lên, chiếu sáng xung quanh khiến cho người ta cảm thấy khó chịu.

Tiếng sấm rất lớn vang lên lần nữa. Tia chớp cuồng bạo bổ như điên lên Kim Liên. Lần này nhiều hơn một tia chớp. Có bốn đạo sấm sét với lực lượng cuồng bạo giáng xuống. Nhưng khi nó đánh vào Kim Liên thì liền biến mất. Tần Diêm cau mày nhìn chăm chăm vào đóa hoa sen khổng lồ. Còn nữa không? Còn mấy đạo sấm sét nữa? Kim Liên có thể tiếp nhận hết không?

Phía xa truyền đến tiếng động nhỏ. Tần Diêm nắm chặt bội kiếm bên hông, xoay người lại thì thấy Lãnh Lăng Vân đang bay đến. Lãnh Lăng Vân đứng bên cạnh Tần Diêm, lẳng lặng nhìn Khắc Lôi Nhã đang tỏa ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt. Hắn biết hiện tượng kỳ lạ trước mắt là do Khắc Lôi Nhã tạo thành. Lý Nguyệt Văn với khuôn mặt nóng nảy tới ngay sau đó. Không xa sau nàng là Lý Minh Ngữ và Táp Mễ Nhĩ.

“Tần Diêm, có chuyện gì vậy? Nha đầu chết tiệt kia đang làm gì?!!!” Lý Nguyệt Văn nóng nảy vọt tới hỏi. Vừa dứt lời nàng liền muốn xông đến bên cạnh Khắc Lôi Nhã.

Leng keng!

Tiếng kiếm rút ra khỏi vỏ vang lên. Một thanh kiếm chặn trước mặt Lý Nguyệt Văn.

“Tần Diêm? Người làm gì vậy?” Lý Nguyệt Văn quay đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng anh tuấn của Tần Diêm đầy kinh ngạc.

“Trước khi chuyện của tiểu thư hoàn thành thì không cho phép người nào đến gần, kể cả người.” Giọng nói của Tần Diêm lạnh lẽo, không có một tia nhiệt độ và tình cảm nào. Hắn cứ giơ kiếm chặn đường của Lý Nguyệt Văn, không có ý nhượng bộ.

“Hừ! Người cho rằng người cản được ta sao?” sắc mặt Lý Nguyệt Văn nghiêm túc, muốn ra tay. Lãnh Lăng Vân chưa kịp mở miệng ngăn lại thì đã có một giọng khác quát bảo Lý Nguyệt Văn dừng lại.

“Nguyệt Văn! Dừng tay!” lúc này, Lý Minh Ngữ vừa đuổi tới lập tức quát bảo Lý Nguyệt Văn đang muốn động thủ dừng tay.

“Đại ca, tiểu tử này dám ngăn cản muội!” Lý Nguyệt Văn nói đầy tức giận.

“Muội quay lại đây. Nếu mà muội tiến tới, chẳng những muội có thể gặp nguy hiểm mà còn có thể liên lụy cả Khắc Lôi Nhã!” mặt Lý Minh Ngữ nặng nề, nhìn Kim Liên đang từ từ mở ra, để lộ Khắc Lôi Nhã đang ngồi bên trong, trầm giọng nói.

Lý Nguyệt Văn sững sốt, sau đó cau mày nhìn về phía Khắc Lôi Nhã đang ngồi trong Kim Liên, đáy mắt nàng toàn là kinh hãi và lo lắng.

Hoa sen màu vàng khổng lồ kia là gì? Khắc Lôi Nhã tỏa ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt là sao? Còn nữa, phải giải thích thế nào về sấm sét và mây đen trên bầu trời?

Khắc Lôi Nhã không để ý đến cảm giác nóng rực trên lưng, nhanh chóng rút lực hoa sen vào Liên Hoa Bảo Giám, đọc rất nhanh. Đã đột phá tầng thứ năm. Khắc Lôi Nhã cảm nhận rõ ràng sự biến hóa trong thân thể. Nhưng bây giờ không phải lúc để ý đến chuyện này. Phải nhanh đột phá tầng thứ bảy trước khi có càng nhiều người đến!

“Mẹ, ha ha, thích quá. Mùi vị thật là ngon. Tiếp tục, tiếp tục.” Kim Liên cười hưng phấn đầy quái dị, “Mau cho con ăn một lần thật no để con tiếp tục tu luyện.”

“Khắc Lôi Nhã sẽ không sao chứ?” Lý Nguyệt Văn ngẩng đầu, kinh hãi nhìn hiện tượng kỳ lạ trên không trung, tâm như bị buộc chặt.

“Đây là một bí pháp cổ xưa.” Lý Minh Ngữ cau mày nhìn hoa sen khổng lồ chậm rãi bọc Khắc Lôi Nhã lại, trầm giọng nói. Nhưng hắn cũng chỉ biết được đến đó. Ma pháp trước mắt không phải Đấu Khí. Chỉ có thể giải thích đó là bí pháp cổ xưa.

“Sao Khắc Lôi Nhã có bí pháp cổ xưa này?” trong lòng Lý Nguyệt Văn càng thêm nghi ngờ.

Lý Minh Ngữ quay đầu nhìn Tạt Mễ Nhĩ vừa đuổi tới. Tạt Mễ Nhĩ nhún vai: “Ta không biết, đừng hỏi ta.”

Lúc này, sắc trời càng ngày càng tối. Mọi người ngẩng đầu nhìn trời thì bị cảnh tượng đáng sợ khác thường trên trời làm cho kinh hãi. Tiếng sấm ầm ầm giống như tiếng trống khổng lồ trong lễ mừng vang lên không dứt. Ánh chớp lóe lên trong tầng mây đen kịt. Một sáng một tối thay phiên nhau khiến cho xung quanh trở nên rất quỷ dị.

Lý Nguyệt Văn nhìn đóa hoa sen màu vàng khổng lồ bằng cặp mắt lo lắng. Nàng cố nén lại kích động muốn xông tới. Những người còn lại cũng không thể bình tĩnh được.

Trong sự thúc giục của Kim Liên, Khắc Lôê Nhã liều mạng đột phá. Tầng thứ tư, tầng thứ năm, tầng thứ sáu và tầng thứ bảy. Từ ba tia chớp đã tăng lên sáu! Lực lượng của sấm sét cũng càng ngày càng cuồng bạo khiến lòng của Tần Diêm và mọi người càng căng thẳng hơn.

Nhưng sau khi tia chớp cuối cùng nổ xuống, mây đen trên trời tan đi rất nhanh. Nó không tản ra rồi tụ lại mà biến mất luôn. Mọi người hiểu mọi chuyện đã kết thúc.

Cánh hoa sen khổng lồ từ từ mở ra, giọng nói hưng phấn của Kim Liên vang lên trong đầu Khắc Lôê Nhã: “Mẹ, con ăn no rồi. Con tu luyện đây. Với tu vi bây giờ của người, cho dù có gặp phải cường giả cũng có thể toàn thân trở ra. Con đi trước đây.” Kim Liên không đợi Khắc Lôê Nhã trả lời, biến mất ngay lập tức, mặc cho Khắc Lôê Nhã gọi thế nào cũng không đáp lại.

Ánh sáng màu vàng nhàn nhạt chậm rãi biến mất trên người Khắc Lôê Nhã. Nàng từ từ đứng dậy, nhìn phương xa, cảm nhận cảm giác nóng rực do cánh hoa nở rộ mang lại. Một cỗ lực lượng khổng lồ tràn đầy thân thể nàng. Khắc Lôê Nhã nhẹ nhàng nắm chặt tay phải. Nhất định sẽ có một ngày mình giải trừ được dấu ấn màu đen này! Mình tuyệt đối không phải là con cừu nhỏ

nằm yên chờ chết! Thần Hắc Âm, người chờ mà xem. Sẽ có ngày ta giải trừ dấu ấn đầy sỉ nhục này và trả lại gấp trăm lần sỉ nhục này cho người!

“Khắc Lô Nhã!” lòng Lý Nguyệt Văn đang căng thẳng rồi cuộc cũng bình tĩnh lại. Nàng hét lên một tiếng, xông tới.

Khắc Lô Nhã chậm rãi xoay người, nhìn mọi người phía sau. Khóe miệng nàng lộ ra nụ cười nhàn nhạt kỳ quái. Đang lúc mọi người kinh ngạc và hoảng sợ thì Khắc Lô Nhã giang hai tay, mỉm cười ngả người ra sau.

Mà sau lưng Khắc Lô Nhã là vực sâu vạn trượng!!!

“Khắc Lô Nhã!!!”

Mấy giọng nói đầy kinh ngạc và sợ hãi vang lên. Thân hình mọi người di chuyển. Khắc Lô Nhã đang làm gì vậy? Nàng điên rồi sao? Lại muốn tự sát? Tim mọi người như ngừng đập, nổi điên lên xông về vách núi. Lãnh Lăng Vân bổ nhào về phía trước, bay lên, chuẩn bị cứu Khắc Lô Nhã.

Nhưng khi mọi người vừa tới vách núi thì một cỗ hơi thở cực nóng chạm vào mặt họ, khiến họ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cả người căng thẳng.

Hô

Tiếng không khí lưu động nhẹ nhàng vang lên. Ánh sáng màu vàng rực rỡ chói mắt hiện lên trước mặt họ.

Khắc Lô Nhã mỉm cười, từ từ bay lên, sóng mắt lưu chuyển, cười yếu ớt, nhìn cực kỳ xinh đẹp. Thân hình nàng chậm rãi hiện ra.

Mọi người đứng yên, trợn to hai mắt, nhìn một màn trước mắt đầy sững sờ.

Sau lưng Khắc Lô Nhã là một đôi cánh hình ngọn lửa màu vàng!!!

Ngọn lửa Hóa Hình?!

Ánh sáng màu vàng chiếu sáng khuôn mặt của mỗi người. Trong con người của mọi người hiện lên cảnh đẹp mỹ lệ. Tất cả sững sờ, không thể nói nên lời. Đây là lần đầu tiên họ được chứng kiến cảnh này! Ngọn lửa có thể hóa hình thành cánh nhưng y phục của Khắc Lôi Nhã vẫn hoàn hảo như cũ! Ngọn lửa không hề gây tổn thương cho Khắc Lôi Nhã dù chỉ một chút.

Khắc Lôi Nhã vỗ cánh, chậm rãi bay lên, nhìn thẳng vào mắt mọi người. Nàng nở nụ cười nhàn nhạt: “Thật xin lỗi vì đã khiến mọi người lo lắng.”

“Xú nha đầu xấu xa!” Lý Nguyệt Văn phục hồi tinh thần lại đầu tiên, hung hăng gào thét với Khắc Lôi Nhã đang bay trên không, “Quá nửa đêm còn không ngủ, chạy tới đây mà lẩn qua lẩn lại. Người có biết thân thể mình vẫn chưa hồi phục không?”

“Đã khiến người lo lắng.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười, chuẩn bị bay xuống thì thấy ở nơi xa có một bóng dáng màu trắng đang đến gần với tốc độ rất nhanh. Lãnh Lăng Vân cũng phát hiện được. Hắn quay đầu nhìn. Là một người có thực lực không hề yếu! Mấy người đang đứng trên mặt đất cũng nhìn theo tầm mắt hai người. Họ thấy người đang đến gần thì biết rằng hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời do Khắc Lôi Nhã gây ra đã dần cao thủ tới!

“Đi thôi, lát nữa sẽ có nhiều người tới hơn. Trở về rồi hãy nói.” Lãnh Lăng Vân nhàn nhạt nói.

“Ừ.” Khắc Lôi Nhã gật đầu. Thành Phong Hóa là nơi ngọa hổ tàng long. Có thể đến núi Mê Đồ đều không phải là nhân vật bình thường nên sẽ có người đến đây nhanh thôi.

Hai người đang nói chuyện thì người nọ đã đến trước mặt. Là một nam tử trung niên có khuôn mặt lạnh lùng, mặc một bộ nguyệt bào, bên hông có dây tơ vàng. Một cổ áp bách khó tả sinh ra. Hắn nhìn chăm chăm vào đôi cánh lửa sau lưng Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã và Lãnh Lăng Vân chậm rãi đáp xuống đất. Khắc Lôi Nhã thu hồi đôi cánh lửa sau lưng.

“Đi thôi.” Khắc Lôi Nhã nói với mọi người.

“Đợi đã. Tiểu cô nương, hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời mới vừa rồi là do ai gây ra? Các người có thấy không?” nam tử trung niên với khuôn mặt lạnh lùng mở miệng hỏi. Trong lòng hắn không tin chuyện đó là do bất kỳ ai trong số những người trước mắt gây ra. Nhiều đạo sát sét như vậy, người nào chịu đựng nó nhất định phải bị thương. Nhưng những người trước mặt vẫn hoàn hảo không tổn hao gì. Hiển nhiên là họ cũng như hắn, bị hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời hấp dẫn nên tới đây. Bọn họ ở gần nên có mặt nhanh hơn mình.

“Không nhìn thấy. Lúc chúng ta đến thì không thấy ai nữa.” Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng lắc đầu, nói rất thản nhiên. Vừa dứt lời, nàng liền muốn rời đi với mọi người.

“Đợi chút, tiểu cô nương.” Thế nhưng nam tử lạnh lùng kia không có ý định bỏ qua cho Khắc Lôi Nhã.

“Có chuyện gì à?” Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt hỏi.

“Người thuộc dòng họ cổ xưa?” nam tử lạnh lùng mở miệng hỏi. Mọi người hiểu lời hắn. Đôi cánh lửa của Khắc Lôi Nhã tuyệt đối không được tạo ra nhờ ma pháp và Đấu Khí.

Khắc Lôi Nhã lắc đầu, không có ý định dây dưa với nam tử lạnh lùng này. Nàng xoay người, chuẩn bị bước đi.

“Đợi đã nào...!” nam tử lạnh lùng bay nhanh đến trước mặt Khắc Lôi Nhã, cản đường nàng.

“Người còn có chuyện gì sao?” Khắc Lôi Nhã không vui, khẽ cau mày.

“Người có biết trên đại lục này có Ấn Tông không?” nam tử lạnh lùng nói đến đây thì trên mặt hắn hiện ra sự kiêu ngạo.

Khắc Lô Nhã hơi ngẩn ra, lắc đầu, sau đó nhìn về phía Tạt Mễ Nhĩ.

“Ấn Tông là một môn phái cường đại đầy bí ẩn của đại lục. Nó luôn giữ vị trí đỉnh cao trong đại lục. Đệ tử đều không phải là người bình thường. Họ đều là những người tài từ các dòng họ cổ xưa và có pháp kỹ (kỹ năng riêng) của mình. Ấn Tông có hơn ngàn loại pháp kỹ nên có rất nhiều người mong muốn được gặp để có thể lựa chọn pháp kỹ của dòng họ cổ xưa thích hợp với mình. Ma pháp và Đấu Khí quá đơn độc mà pháp kỹ của các dòng họ cổ xưa thì luôn thiên biến vạn hóa. Còn nữa, gia nhập Ấn Tông thì phải tuân theo luật pháp là không màng thế sự.” lời của Tạt Mễ Nhĩ khiến mọi người kinh hãi. Hắn chưa bao giờ nói ngoa. Nếu hắn đã nói vậy thì thực lực của Ấn Tông này không cần phải bàn nữa.

Sắc mặt Lãnh Lăng Vân cũng hơi đổi. Hắn có biết một chút về Ấn Tông. Giáo Hoàng rất kiêng kỵ các môn phái. Ấn Tông không màng thế sự nên Giáo Hoàng không sợ họ uy hiếp thần điện Quang Minh. Nhưng Ấn Tông không màng thế sự không có nghĩa là họ không có năng lực mà là không muốn. Nếu Ấn Tông muốn thì tiêu diệt một đế quốc là chuyện vô cùng dễ dàng.

“Không tệ. Người còn biết được phái Ấn Tông chúng ta.” Nam tử lạnh lùng cười ngạo nghễ, nhìn Khắc Lô Nhã, nói, “Ta là trưởng lão Hỏa Đường của Ấn Tông – Hỏa Hi Dư. Hôm nay thấy được tư chất đặc biệt của tiểu cô nương thì rất kinh ngạc. Ta thấy tiểu cô nương đây là người tài ba. Người có bằng lòng theo ta về Ấn Tông, làm đệ tử trực hệ của ta không?”

Trưởng lão Ấn Tông mở miệng thu đệ tử. Đây là chuyện mà rất nhiều người nằm mơ cũng muốn. Vào Ấn Tông là sẽ có chỗ dựa vững chắc. Chỗ dựa

này ngay cả thần điên Quang Minh cũng không cách nào lay chuyển được. Đây là con đường để trở thành cường giả.

“Không muốn. Cám ơn ý tốt của người. Chúng ta còn có việc, xin đi trước.” Khắc Lôê Nhã cự tuyệt ngay, không hề có sự lưu luyến.

Sắc mặt Hỏa Hi Dư thay đổi. Lần đầu tiên hắn mở miệng thu đệ tử, không ngờ lại có kết quả như vậy. Chỉ là một tiểu cô nương lại cự tuyệt ngay lập tức như thế.

“Người nên biết một khi gia nhập Ấn Tông thì tiền đồ của người có thể phát triển đến mức tối đa!” Hỏa Hi Dư giải thích. Hắn nghĩ rằng biết đâu tiểu cô nương này không biết hết sự cường đại của Ấn Tông.

“Ta không có hứng thú.” Khắc Lôê Nhã vẫn nhàn nhạt, lạnh lùng trả lời như cũ. Nàng không muốn bị ràng buộc. Hơn nữa nàng đã có sư phụ. Không màng thế sự? Nàng không thể bỏ mặc nhà Hi Nhĩ, mẫu thân dịu dàng và Lạp Tây Á tuy tùy hứng nhưng rất thẳng tính. Lạp Tây Á muốn đi với Khắc Lôê Nhã nhưng nàng muốn nó ở lại bảo vệ mẫu thân.

Hỏa Hi Dư không nén nổi tức giận.

“Thật không biết điều! Người có biết rằng rất nhiều người muốn vào Ấn Tông nhưng không được không? Ta không để ý đến người không phải dòng họ cổ xưa mà thu người làm đồ đệ. Người cư nhiên lại không biết phân biệt mà cự tuyệt!” Hỏa Hi Dư giận dữ. Hắn cho rằng thu một người không phải dòng họ cổ xưa đã là thiên đại ân tứ rồi. Đối phương chỉ là một tiểu nha đầu mà còn không biết cảm kích, dám cự tuyệt như vậy.

Khắc Lôê Nhã vừa nghe thì cau chặt chân mày: “Thu đồ đệ là chuyện người tình ta nguyện. Ta không muốn thì sao lại nói ta không biết phân biệt? Huống chi ta đã có sư phụ.”

“Với tư chất của người thì làm môn hạ của ta là thích hợp nhất. Bây giờ lập tức đi theo ta.” Hỏa Hi Dư không để ý đến lời của Khắc Lôi Nhã mà bay tới, vươn tay muốn cậy mạnh bắt Khắc Lôi Nhã đi.

Keng!

Tần Diêm rút kiếm ngăn trở. Hắc vung kiếm lên bổ về phía Hỏa Hi Dư. Nhưng ngay sau đó một cỗ lực lượng cường đại kinh khủng bộc phát. Nét mặt Hỏa Hi Dư đầy sự giận dữ. Hắc phát tay, một cỗ khí tập kích về phía Tần Diêm. Mặt Tần Diêm biến sắc, phát ra Đấu Khí, huy kiếm đỡ lấy.

Sát!

Tần Diêm bị đánh bay ra xa. Trên đất có một chuỗi dấu chân dài.

“Hừ! Chỉ là Kiếm Thánh. Con kiến hôi.” Hỏa Hi Dư cười lạnh, nói đầy khinh thường. Chỉ bằng một câu nói đã chỉ ra thực lực của Tần Diêm nhưng trong giọng nói tràn đầy sự khinh thường.

“Đừng khinh người quá đáng.” Sắc mặt Khắc Lôi Nhã lạnh xuống. Nghe giọng điệu của Tạp Mễ Nhĩ, Khắc Lôi Nhã cũng biết được người của Ấn Tông không hề đơn giản. Môn phái đứng ở đỉnh cao của đại lục, lại có thể để cho Tạp Mễ Nhĩ tự luyện cuồng nói ra những lời như vậy thì có thể là môn phái bình thường sao? Nếu có thể, nàng không muốn xảy ra xung đột với môn phái cường đại như vậy.

“Ta nhận người làm đồ đệ là ân tứ lớn lao! Đi!” Hỏa Hi Dư lạnh lùng, ngạo mạn nói xong thì lại duỗi tay ra nắm lấy tay Khắc Lôi Nhã.

“Khinh người quá đáng! Tự cho là đúng! Ấn Tông chó má gì mà có thể làm chuyện ép buộc người khác như thế! Có chuyện ép buộc nhận đồ đệ vậy sao? Ấn Tông chính là loại môn phái này à?” Lý Nguyệt Văn cầm chủy thủ, chắn trước mặt Khắc Lôi Nhã, tức giận mắng.

Đừng! Khắc Lôì Nhã chưa kịp nói thì Hỏa Hi Dư đã muốn nổ tung.

“Lớn mật!” Hỏa Hi Dư dùng hết sức rống lên, vung mạnh tay lên. Một cỗ khí cường đại cứ như vậy đánh về phía Lý Nguyệt Văn đầy hung mãnh và cuồng bạo. Lãnh Lăng Vân lập tức thả ra kết giới. Khắc Lôì Nhã kéo Lý Nguyệt Văn ra sau. Kết giới của Lãnh Lăng Vân không chịu nổi một kích này. Cỗ kinh khí này đánh nát kết giới, trực tiếp đánh về phía Khắc Lôì Nhã.

Hỏa Hi Dư nhìn thấy thì đáy mắt thoáng qua sự bối rối. Hắn cũng không muốn Khắc Lôì Nhã chết!

Hừ

Phanh!

Lửa bắn ra bốn phía.

Hỏa Hi Dư thấy cảnh tượng trước mắt thì trong mắt hắn lộ ra sự vui mừng.

Khắc Lôì Nhã xuất ra một Hỏa Diễm Thuần (lá chắn bằng lửa) khổng lồ chặn công kích của hắn lại. Ngọn lửa có màu trắng! Dị Hỏa! Thiếu nữ này có thể tạo ra không chỉ một loại Dị Hỏa! Trước là ngọn lửa Hóa Hình màu vàng, sau là ngọn lửa màu trắng!

Đây là thiên tài ngàn năm khó gặp! Quan trọng nhất là tuổi đời của nàng chỉ khoảng 15. Cho nàng thêm thời gian thì tiền đồ của nàng sẽ không có giới hạn!

“Tốt! Vô cùng tốt! Hôm nay người phải đi theo ta!” Hỏa Hi Dư nói đầy ngang ngược, “Người nào cản trở thì phải chết!”

“Ấn Tông luôn luôn không màng thế sự, không tranh quyền thế, sao lại cật mạnh mà thu đệ tử như vậy?” Tạp Mễ Nhĩ lạnh giọng quát.

Hiển nhiên là lời của Táp Mễ Nhĩ cũng giống Lý Nguyệt Văn, đã chạm đến chỗ đau của Hỏa Hi Dư.

“Hừ! Hôm nay giết sạch các người thì làm gì có ai biết chuyện?” trong mắt Hỏa Hi Dư thoáng qua sự hung dữ. Hắn đã động sát cơ. Lời của những người này đã khiến hắn cảm thấy mất hết cả mặt mũi. Chuyện hôm nay tuyệt đối không thể truyền đi!

Sắc mặt mọi người cũng thay đổi. Khi hắn ra tay thì mọi người đã biết được thực lực của hắn vượt xa mình. Không một người nào có thể là đối thủ của hắn.

Khắc Lô Nhã lạnh lùng nhìn Hỏa Hi Dư đã động sát cơ, chậm rãi siết chặt nắm đấm.

Thực lực là năng lực!

Hôm nay Hỏa Hi Dư không chết thì toàn bộ mọi người sẽ bị diệt trừ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 82: Không Biết Điều Thì Phải Chết

L

át nữa sẽ có càng nhiều người tới. Người có bản lĩnh giết hết mọi người sao?” Lý Nguyệt Văn phần hận nói với người không biết phân biệt phải trái trước mắt.

“Hừ!” Hỏa Hi Dư cười lạnh một tiếng. Hắn chấp hai tay lại, vỗ một cái, quát to, “Giám lại!” Hắn tách hai tay ra, giơ lên. Một ngọn lửa màu lam chia làm hai hướng, lượn lờ, tạo thành một hình tứ giác khổng lồ. Ngọn lửa này nhốt mọi người trong hình tứ giác.

Ngọn lửa màu lam? Mọi người kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, há to miệng. Lần đầu tiên thấy được ngọn lửa có màu này. Đây là Di Hỏa gì?

Kết giới? Đây là kết giới? Giống lò sưởi hơn!

“Bắt!” Hỏa Hi Dư bay lơ lửng trên trời, cười lạnh một tiếng. Ngọn lửa hình tứ giác thu hẹp lại rất nhanh, tiến tới gần mọi người đang bị vây ở giữa.

Hơi thở cực nóng càng ngày càng gần. Mọi người cảm thấy mình như đang bị nướng lên. Ngọn lửa màu lam đi tới đâu, đất đai liền trở nên khô cằn tới đó. Dù là cây cỏ nhỏ hay cây lớn hay nham thạch đều biến thành bột phấn. Trên đất cũng tỏa ra mùi khét lẹt. Có thể tưởng tượng ra khi ngọn lửa này chạm vào người sẽ có hậu quả như thế nào.

Tần Diêm cau mày, vùng kiếm trong tay lên, quát khê một tiếng, phát ra Đẩu Khí màu bạc, dùng hết toàn lực huơ một kiếm. Kiếm khí cường đại tạo thành một đường thẳng dài đánh về phía ngọn lửa màu lam. Nhưng một kiếm dùng hết hơi sức này của Tần Diêm chỉ khiến bức tường lửa màu lam

nứt ra một khe nho nhỏ. Nhưng nó biến mất ngay sau đó, hoàn hảo như ban đầu, tiếp tục thẳng tiến.

Sắc mặt những người khác cũng thay đổi. Bọn họ biết uy lực của Đấu Khí màu bạc. Vậy mà nó chỉ có thể tạo được một vết nứt nhĩ xiu trên bức tường lửa mà thôi!

Lãnh Lăng Vân thi triển ma pháp Quang Minh trong tay. Ánh sáng bắn ra, công kích rất nhanh và mãnh liệt nhưng cũng giống Tần Diêm, chỉ có thể tạo ra một vết nứt nhỏ. Cảm giác cực nóng càng ngày càng mãnh liệt, nguy hiểm càng ngày càng gần.

Hỏa Hi Dư nhẹ nhàng bắn một đạo ánh sáng nho nhỏ màu lam vào người Khắc Lôi Nhã trong chớp mắt. Nó biến mất rất nhanh. Đó là ấn ký của Hỏa Hi Dư. Làm như vậy thì dù mọi người bị thiêu cháy, Khắc Lôi Nhã vẫn bình yên vô sự.

“Hừ!” Khắc Lôi Nhã tiến lên một bước, đứng trước mặt mọi người.

“Khắc Lôi Nhã!” Lý Nguyệt Văn hô nhỏ một tiếng, vừa muốn nói gì đó thì Khắc Lôi Nhã đột nhiên phát ra một cỗ kinh khí chấn động.

Khắc Lôi Nhã chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nâng tay phải lên: “Viêm Kiếm!”

Oanh

Trong tay phải của Khắc Lôi Nhã ngay lập tức xuất hiện một thanh kiếm bằng lửa rất lớn. Ngọn lửa màu vàng cháy rất mạnh nhưng không gây tổn thương cho tay Khắc Lôi Nhã.

Ngọn lửa Hóa Hình! Hỏa Hi Dư nhìn thanh kiếm lửa trên tay Khắc Lôi Nhã bằng ánh mắt kinh hãi. Sự kinh hãi thiếu nữ này mang lại cho hắn càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lớn! Mọi người sau lưng nàng cũng kinh ngạc

nhìn nàng sử xuất ra thanh kiếm lửa. Rốt cuộc là Khắc Lôi Nhã đã luyện bí pháp gì?

“PHÁ...!!!” Khắc Lôi Nhã giơ kiếm lên cao hơn đầu, hét lớn một tiếng, bước lên trước, dùng toàn lực huơ một kiếm.

Cột lửa khổng lồ màu vàng phun ra từ mũi kiếm trong khoảnh khắc, gầm thét xông về phía trước.

Ngọn lửa màu vàng và ngọn lửa màu lam đập vào nhau, phát ra tiếng nổ kịch liệt.

Phanh!

Tia lửa nóng tung đầy trời như pháo hoa.

Bức tường lửa màu lam bị hủy hơn một nửa. Ngọn lửa tụ lại rất nhanh nhưng không gây tổn thương gì cho mọi người.

“Rất tốt, vô cùng tốt. Người có thể dùng ngọn lửa Hóa Hình thuần thực như thế.” Giọng nói mang theo sự hài lòng của Hỏa Hi Dư truyền tới. Nếu hẳn biết được rằng đây là lần đầu tiên Khắc Lôi Nhã sử dụng chắc chắn sẽ càng thêm kinh hi.

Đất xung quanh tỏa ra một mùi cháy khét, hoàn toàn tro trọi, không còn bóng dáng sinh vật nào.

Từ nơi xa truyền đến tiếng động. Là do tò mò với hiện tượng kỳ lạ trên bầu trời.

Hỏa Hi Dư chỉ hơi ngẩng đầu, vung tay lên bắn ra một ngọn lửa màu lam nho nhỏ nhìn rất đặc biệt. Quả cầu lửa màu lam gào thét lao về phía bên đó. Đoàn người Khắc Lôi Nhã còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy quả cầu lửa màu lam càng ngày càng lớn. Nó rơi xuống mặt đất, nổ tung. Không có bất

kỳ tiếng kêu thảm thiết nào bởi vì mặt đất chỗ đám người kia vừa đứng đã có một cái hố to. Trên đất bị cháy đen thậm chí còn không thấy thi thể nào!

“Người thật độc ác!” Lý Nguyệt Văn nhìn bên đó, nói đầy phẫn hận, “Những người đó không thù không oán với người. Vậy mà người lại đại khai sát giới!”

Hỏa Hi Dư hừ nhẹ một tiếng, đáy mắt tràn đầy khinh thường. Những người này chỉ là một bầy kiến hôi mà thôi. Mặc dù Ấn Tông có quy định không được lạm sát người vô tội nhưng hôm nay những người này chết đi thì còn ai có thể chứng minh là hắn làm chuyện này? Đợi tiểu cô nương kia trở thành đệ tử của mình, học được những thứ mình dạy, hiểu được lực lượng mới là điều quan trọng nhất là được.

Chân mày Khắc Lôi Nhã cau chặt. Thực lực của người này sâu không lường được. Chẳng lẽ hôm nay bọn họ phải bỏ mình ở đây?

Hừ

Trên lưng Khắc Lôi Nhã mọc ra một đôi cánh màu vàng óng. Nàng bay lên, cầm thanh kiếm lửa trong tay, nhìn Hỏa Hi Dư.

“Sao? Người cho rằng người thắng được ta sao?” Hỏa Hi Dư nhẹ nhàng cười, nhìn Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã không nói gì, chỉ huy kiếm xông tới.

“Thật là.” Hỏa Hi Dư than nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ vung tay. Một kết giới trong suốt vây lấy Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã huy kiếm chém lên kết giới nhưng chỉ nghe được tiếng vang thanh thúy. Kết giới không hề suy sụp chút nào.

“Ta giải quyết những người này xong sẽ đưa người về Ấn Tông.” Hỏa Hi Dư chậm rãi bay qua người Khắc Lôi Nhã. Sát cơ xuất hiện trong mắt hắn.

“Khắc Lôi Nhã, có chuyện gì vậy? Tại sao lại có tiếng nổ?” lúc này, Hắc Long Bản đã hiện nguyên hình vẩy cánh bay tới. Toàn thân hắc có những vết bóng lớn nhỏ, bộ dáng cực kỳ chặt vật. Hắc ôm mấy người trong lòng. Đó chính là Kiều Sở Tâm, Ngõa Nhĩ Đa và Đông Phong Hầu.

“Sao vậy? Thiếu chút nữa thì chết mất xác rồi. Nếu không phải là Bản hiện nguyên hình vào thời khắc mấu chốt bảo vệ chúng ta, thì đến hạt bụi cũng không còn.” Ngõa Nhĩ Đa hô to gọi nhỏ.

“Các người không nên tới đây!” Lý Nguyệt Văn lo lắng, nghiêng răng mà nói ra.

Hỏa Hi Dư thấy con rồng đen khổng lồ thì khẽ nhú mày. Hắc không ngờ lại có rồng xuất hiện ở đây. Nhưng không sao cả.

“Gì?” Ngõa Nhĩ Đa không hiểu, nhưng không kịp hỏi tại sao thì một cỗ khí tức điên cuồng xông tới. Khí tức tử vong đến gần trong nháy mắt.

“Mẹ kiếp!” Ngõa Nhĩ Đa khẽ kêu một tiếng, lập tức hành động. Nhưng muốn đọc chú ngữ thì phải có thời gian. Ngọn lửa màu lam đã đến rất gần.

Hô

Một ma thú có hình thù kỳ quái xuất hiện, nuốt gọn ngọn lửa màu lam.

Mọi người cả kinh. Khi họ nhìn sang phía Đông Phong Hầu thì thấy hai mắt hắc đang chăm chú nhìn nên hiểu là hắc đã triệu hóa dị thú này. Ma thú đang tiếp tục nuốt lấy ngọn lửa do Hỏa Hi Dư phát ra.

Dị thú có thể ăn lửa? Mọi người thấy ma thú cổ quái này, đáy mắt lộ ra sự vui vẻ. Nếu như vậy thì cơ hội thắng rất lớn.

Hỏa Hi Dư không lộ ra sự kinh ngạc mà chỉ cười nhạt đầy khinh thường. Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ma thú bị đau kêu to. Tiếp

đó nó biến mất.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Ngõa Nhĩ Đa kêu lên.

“Tiêu hóa không được, về rồi.” Đông Phong Hầu trừng trừng mắt, thật thà nói. Hiển nhiên hắn chưa từng gặp chuyện như vậy.

“Dị Hỏa của ta sao Phệ Hỏa thú (thú nuốt lửa) cấp thấp có thể ăn hết được?” Hỏa Hi Dư cười lạnh, tiếp tục ra tay.

“Khốn kiếp! Dừng tay!” Khắc Lôi Nhã rống giận, huy kiếm bổ kết giới ra nhưng nó vẫn không hề sút mẻ tí nào.

Hỏa Hi Dư cười lạnh, trong đáy mắt đều là sự dữ tợn, sát ý nổi lên.

Hỏa Hi Dư xoay tròn thân thể, tay nhè nhẹ múa, quát khẽ một tiếng: “Toàn Hỏa Vũ!” (cơn lốc lửa) Trên người Hỏa Hi Dư phát ra ngọn lửa màu lam cuồng bạo trong nháy mắt. Ngọn lửa xoay tròn quanh người hắn, từ từ tạo thành một cơn lốc. Ngọn lửa biến thành gió lốc! Nó lấy Hỏa Hi Dư làm trung tâm, không ngừng phát triển.

“Mọi người hãy cẩn thận.” Sắc mặt Lãnh Lăng Vân trầm xuống, lui lại một bước. Trên tay hắn hình thành một tấm lá chắn rất nhanh. Một lớp lại một lớp. Sau đó hắn tiếp tục lui lại. Mọi người cũng di chuyển, đứng cùng với Hắc Long Bản. Hắc Long đã biến thành hình người. Cả người hắn toàn là vết thương, nhìn rất chật vật. Lãnh Lăng Vân nhìn ngọn lửa đã thành cơn lốc đang tiến gần bằng ánh mắt lo lắng. Hắn biết rằng những tấm lá chắn này căn bản không ngăn được công kích của người kia.

Cơn lốc hóa tất cả thành tro bụi, chỉ để lại mấy tấc đất khô cằn. Những tấm lá chắn Lãnh Lăng Vân bày ra bị phá hủy trong nháy mắt. Khoảng cách lực lượng không chỉ là một bậc. Nếu bị ngọn lửa đáng sợ như thế này chạm đến thì hậu quả thật khó tưởng tượng. Thân thể Hắc Long Bản cường tráng như thế mà còn bị bỏng huống chi họ chỉ là con người bình thường. Lãnh Lăng

Vân còn có thể bay lên để né ra, bọn họ không thể tránh khỏi cảnh bị đốt cháy. Bạch Đế nắm cái móng vuốt nhỏ lại, nhìn Khắc Lôì Nhã bị vây trong kết giới đầy lo lắng, kêu lên chiêm chiếp. Viên bi đen lại khoanh hai cái móng vuốt trước ngực, nghẹo đầu nhìn mọi chuyện đang diễn ra.

“Bản! Dẫn bọn họ đi!” Khắc Lôì Nhã rống giận, “Người đã đồng ý với yêu cầu thứ nhất của ta. Hiện tại lập tức thực hiện! Khôi phục chân thân của người, đem theo bọn họ rời khỏi nơi này. Lập tức!”

Rống!

Hắc Long Bản ngửa mặt lên trời, gào to một tiếng, khôi phục nguyên hình. Hắc giơ hai cái móng vuốt lên ôm hết mọi người, nhét lên lưng mình rồi vỗ cánh bay lên cao. Giờ phút này hắc không thêm để ý đến tôn nghiêm của Long tộc, cũng không đoái hoài đến lời thề son sắt tuyệt đối không cho nhân loại dễ tiện cười lên lưng mình nữa.

“Muốn đi? Hừ!” Hỏa Hi Dư hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng vung ngón tay lên. Cơn lốc màu lam liền bay lên trời, đuổi theo Hắc Long Bản.

“Khốn kiếp!” Khắc Lôì Nhã nắm tay đến mức các khớp ngón tay trở nên trắng bệch. Nàng thu hồi kiếm, chấp hai tay trước ngực, muốn liều mạng để cao lực lượng. Tay nàng tách ra, chia thành hai ngọn lửa màu vàng và màu trắng. Sau đó nàng nhanh chóng dung hợp hai ngọn lửa này với nhau.

“Người đang làm gì vậy?” Hỏa Hi Dư liếc mắt, nhìn thấy động tác của Khắc Lôì Nhã thì mặt hắc biến sắc. Chuyện Khắc Lôì Nhã muốn làm vô cùng nguy hiểm! Nàng muốn dung hợp hai loại Dị Hỏa, sau đó cho nổ kết giới! Không gian kết giới không lớn, tuyệt đối sẽ khiến nàng bị thương.

Khắc Lôì Nhã không nói một lời, nhanh chóng dung hợp ngọn lửa rồi đánh về phía kết giới.

Kết giới mở ra!

Ngọn lửa trong tay Khắc Lôi Nhã hung mãnh đánh về phía Hỏa Hi Dư.

Hỏa Hi Dư không hề phòng bị nên đợi đến lúc hấn lấy lại được tinh thần thì tay đã bị bỏng.

Khắc Lôi Nhã vỗ cánh bay trên không, mắt lạnh nhìn Hỏa Hi Dư. Trong mắt nàng không có chút độ ấm nào.

“Người biết ta sẽ mở ra kết giới nên tính toán xuống tay với ta. Người không phải muốn mở kết giới mà là muốn ra tay với ta.” Hỏa Hi Dư bịt chặt vết thương trên tay, cắn răng nghiêng lợi mà nói. Trong nháy mắt vừa rồi hấn đã mở kết giới. Mà vừa mở ra thì liền bị bỏng bởi Dị Hỏa của Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Hỏa Hi Dư.

Tâm trí Hỏa Hi Dư bị dao động nên cơn lốc lửa kia dần dần biến mất.

“Không biết điều!” Hỏa Hi Dư cảm thấy vết thương đau đớn khác thường. Mặt hấn vận vẹo, mắng rất ác độc, “Người không biết điều như vậy thì phải chết.”

Khắc Lôi Nhã nắm chặt tay phải, khóe miệng lộ ra nụ cười quỷ dị, nói rất lạnh lùng: “Thật đáng tiếc, ta sẽ không chết. Người phải chết hôm nay là người.”

“Nói khoác mà không biết ngượng!” lời Khắc Lôi Nhã đã chọc giận Hỏa Hi Dư. Sắc mặt hấn trầm xuống, hừ lạnh, tay biến thành trảo. Xung quanh Khắc Lôi Nhã liền xuất hiện một tấm lưới bằng lửa màu lam. Hỏa Hi Dư cười lạnh, đáy mắt toàn là dữ tợn, biểu tình vận vẹo, “Xem người làm sao thối bay nó!”

Khóe miệng Khắc Lôi Nhã nhếch lên một đường cong quỷ dị, lạnh lùng nhìn Hỏa Hi Dư. Hỏa Hi Dư thấy Khắc Lôi Nhã sắp chết đến nơi mà còn trấn định tự nhiên như thế thì nổi giận.

“Đồ không biết điều! Giờ người có quỳ xuống cầu xin ta cũng vô dụng! Đi chết đi!” Hỏa Hi Dư tàn nhẫn khắc ra lời này, nắm chặt nắm tay lại, muốn thu lưới lửa màu lam lại.

Mắt thấy Khắc Lôi Nhã sắp mất mạng.

Khắc Lôi Nhã chợt quát với khoảng không đầy phẫn nộ: “Người muốn đợi đến lúc nào? Muốn ta chết mới xuất hiện sao?”

Hỏa Hi Dư sửng sốt, tạm dừng động tác trên tay lại. Nàng đang nói chuyện với ai vậy? Nơi này còn có người khác sao? Trước mắt không hề có gì cả, chỉ có không khí mà thôi. Nàng đang phô trương thanh thế sao?

“Hừ, người cho rằng như vậy là có thể khiến ta mê muội mà bỏ trốn để giữ lại mạng thì quá ngây thơ rồi...” lời Hỏa Hi Dư còn chưa xong thì sắc mặt hắn thay đổi.

Một cỗ uy áp vô cùng cường đại đột nhiên xuất hiện nhưng xung quanh không hề có bất cứ một vật gì cả. Uy áp đáng sợ này khiến ép đến nỗi hắn không thể bay được, hai chân bắt đầu run rẩy. Thậm chí hắn muốn lập tức quỳ lạy uy áp này!

Là ai? Là ai?!

Hỏa Hi Dư mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào nụ cười quỷ dị của Khắc Lôi Nhã. Ngay lập tức, Hỏa Hi Dư kinh hãi phát hiện ra thân thể mình hoàn toàn không thể nhúc nhích nổi.

“Người, người làm cái gì...” Hỏa Hi Dư chỉ phun ra được mấy chữ thì cổ họng hắn đã bị ép chặt, tựa như có một bàn tay vô hình đang bóp chặt. Hắn

không thể phát ra thanh âm nào nữa. Hỏa Hi Dư mở to mắt nhìn Khắc Lôi Nhã, trong mắt từ từ hiện ra tia máu. Lưới lửa bao vây quanh Khắc Lôi Nhã biến mất ngay lập tức.

Khắc Lôi Nhã cười lạnh nhìn Hỏa Hi Dư. Nàng dĩ nhiên biết mình không phải là đối thủ của Hỏa Hi Dư, cũng biết không ai trong số những người còn lại có thể là đối thủ của hần. Nàng còn biết nếu nàng dùng cách muốn tự sát để phá kết giới thì hần nhất định sẽ mở kết giới cho mình. Nàng còn biết lòng dạ người này hẹp hòi lại hung dữ, nhất định sẽ trở mặt giết người. Và nàng cũng biết thần Hắc Ám sẽ cứu mình nhưng không cứu những người khác nên vừa rồi nàng ép Hắc Long Bản đưa bọn họ đi. Hiện tại, rốt cuộc thần Hắc Ám đã ra tay.

“Ta chưa làm gì cả. Nhưng kế tiếp ta phải làm gì đó.” Khắc Lôi Nhã cười lạnh một tiếng, giơ tay lên

Hữu!

Trên tay Khắc Lôi Nhã xuất hiện một cái giáo bằng lửa màu vàng.

“Bây giờ đến lượt ta nói với ngươi: Đi chết đi!” Khắc Lôi Nhã nở nụ cười rực rỡ sáng lạn. Nàng cầm cái giáo, lấy đà.

Sắc mặt Hỏa Hi Dư xám như tro. Đáy mắt hần tràn đầy hoảng sợ và tuyệt vọng, cả người rét lạnh. Hần hoàn toàn không hiểu được tại sao tình huống lại trở thành thế này. Rốt cuộc là cái gì đã khiến hần hoàn toàn đánh mất khả năng chống cự, trở thành người bình thường?

“Nhờ phúc của ngươi đã giết sạch những người đến xem náo nhiệt. Bây giờ ngươi chết cũng không ai biết nên sẽ không có tin tức nào lộ ra.” Khắc Lôi Nhã cười lạnh, dùng hết toàn lực cầm cái giáo dài bằng lửa màu vàng, nhắm vào Hỏa Hi Dư, hung hăng mà ném.

Cái giáo dài bằng lửa màu vàng gào thét, đâm qua thân thể Hỏa Hi Dư đầy hung dữ. Ánh mắt đầy kinh hãi và tuyệt vọng của Hỏa Hi Dư dừng lại trên người Khắc Lôì Nhã. Sau đó tan biến. Thân thể Hỏa Hi Dư bị hỏa thiêu một cách chậm rãi. Ngọn lửa màu vàng bao lấy hân, thiêu hân thành bụi.

Ngọn lửa chậm rãi biến mất trong bầu trời đêm. Cho đến chết Hỏa Hi Dư vẫn không biết được rốt cuộc là thứ gì đã áp chế khiến hân mất mạng.

Khắc Lôì Nhã vỗ cánh, đáp xuống đất, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Nàng nở nụ cười rức rở, phun ra hai chữ rất rõ ràng: “Cám ơn.”

Hừ! Một tiếng hừ lạnh như có như không vang lên, sau đó xung quanh trở nên yên tĩnh.

Khắc Lôì Nhã lẳng lặng đứng bên vách núi. Gió núi nhẹ nhàng thổi. Khắc Lôì Nhã hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại. Phiền muộn và không cam lòng điên cuồng dâng lên, che lấp trái tim của Khắc Lôì Nhã. Đột phá và đột phá nhưng vẫn không chịu nổi một kích! Cho dù mình trở nên mạnh mẽ thì có là gì? Ở thế giới này người cường đại quá nhiều. Mà mình chỉ là một ngôi sao nhỏ trong bầu trời sao. Lúc nào thì mới có thể chân chính đứng trên đỉnh cao ở thế giới này? Lúc nào thì có thể cường đại đến mức không ai đánh lại được mình? Lúc nào thì có thể cường đại đến mức không ai có thể thương tổn tới người mình quan tâm? Lúc nào thì mới có thể cường đại đến mức giải trừ được dấu ấn của thần Hắc Ám?

Khắc Lôì Nhã hung hăng nắm chặt năm đấm đến mức các đốt ngón tay trắng bệch.

Ấn Tông, Hồn Đường.

Ngàn vạn ngọn đèn bằng đồng chiếu sáng đại sảnh rộng rãi. Mỗi một ngọn đèn đồng này tượng trưng cho một người của Ấn Tông. Đây chính là đèn linh hồn của họ. Mỗi người đều khắc ấn ký của mình ở đây. Khi đèn tắt chính là lúc người đó chết.

Một chiếc đèn đồng nhanh chóng tắt đi. Tên của nó là ba chữ Hỏa Hi Dư.

Một đệ tử thủ vệ kinh ngạc khi phát hiện ra dấu hiệu này.

“Không hay rồi. Đèn linh hồn của trưởng lão Hỏa Hi Dư đã tắt. Sợ rằng người đã gặp bất trắc.” Một đệ tử nói đầy kinh hoảng.

“Nhanh đi bẩm báo Đường chủ Hỏa Đường.” Một đệ tử khác vội vàng nói.

Khi đệ tử Hồn Đường báo tin này cho Đường chủ Hỏa Đường – một lão giả uy nghiêm – thì Đường chủ Hỏa Đường chỉ than nhẹ, rồi nói: “Với tính khí của Hi Dư sớm muộn gì cũng gặp chuyện không may. Quả nhiên hôm nay đã xảy ra chuyện.” Mặc dù nói thì nói vậy nhưng trong lòng Đường chủ vẫn kinh ngạc. Rốt cuộc Hỏa Hi Dư gặp phải người nào mà có năng lực đánh hấn chết? Nhưng dù sao Hỏa Hi Dư cũng là người của Ấn Tông, cũng là trưởng lão của Hỏa Đường. Sắc mặt Đường chủ trầm xuống. Nhất định phải bắt được hung thủ.

Lúc này Khắc Lôi Nhã đang đứng hóng gió trên núi, cảm nhận biến hóa trong cơ thể.

Sau lưng Khắc Lôi Nhã vang lên tiếng động. Nàng quay đầu lại liền nhìn thấy Hắc Long Bản đang bay tới. Khuôn mặt những người trên lưng hấn tràn đầy sự lo lắng. Khi bọn họ thấy Khắc Lôi Nhã bình an vô sự đứng bên vách núi mới thở phào nhẹ nhõm.

Vết thương của Hắc Long Bản đã được trị liệu. Chắc hẳn là Lãnh Lăng Vân làm.

Hắc Long Bản đáp xuống, những người khác chạy thẳng tới chỗ Khắc Lôi Nhã.

“Khắc Lôi Nhã, không sao chứ?”

“Khắc Lôi Nhã, tên kia đâu rồi?”

“Khắc Lôi Nhã, người có bị thương không?”

Từng giọng nói ân cần nóng lòng khiến cho Khắc Lôi Nhã cảm thấy ấm áp. Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng lắc đầu, nở nụ cười: “Ta không sao. Người kia ngay cả xương cũng không còn.”

“Ai giết?!” mọi người đồng thanh, hỏi. Không ai tin là Khắc Lôi Nhã giết vì thực lực của người kia cách Khắc Lôi Nhã rất xa.

“Kẻ thù của hã. Người đó đang đuổi giết hã. Giết xong liền đi.” Khắc Lôi Nhã không muốn nói chuyện của thần Hắc Ám cho mọi người biết, vì thế nàng bịa chuyện.

Là như vậy sao? Mọi người nhìn Khắc Lôi Nhã bằng ánh mắt nghi ngờ. Nhưng nếu không phải vậy thì chuyện người kia đã chết giải thích sao đây? Khắc Lôi Nhã không thể giết được hã. Mà với thái độ vô lý, cậy mạnh của người kia thì không thể rời đi một mình. Chẳng lẽ thật là hã bị kẻ thù đuổi giết?

“Tại sao mọi người đã đi còn quay lại?” Khắc Lôi Nhã cau mày nhìn mọi người rồi nhìn Hắc Long Bản, hỏi bằng giọng trách cứ.

“Không yên tâm về người.” Mấy giọng nói cùng vang lên.

“Aiz, thật là.” Mặc dù Khắc Lôi Nhã trách cứ nhưng đáy lòng nàng cảm thấy rất ấm áp. Nàng quay đầu nói với Hắc Long Bản, “Người không hoàn thành chuyện ta giao cho nên nguyện vọng này không tính.”

Khóe miệng Hắc Long Bản co quắp. Lúc này mà Khắc Lôi Nhã còn rảnh rỗi đi so đo chuyện này.

Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời. Sự xúc động trong lòng nàng vẫn còn kéo dài. Quả nhiên trong thế giới này cao thủ nhiều như mây. Núi cao còn có núi khác cao hơn. Mình còn chưa đủ cường đại.

Không ai để ý tới đáy mắt có tia không cam lòng không dễ dàng phát giác của Tần Diêm và Lãnh Lăng Vân. Lần này gặp phải cường địch, bọn họ cảm nhận sâu sắc sự nhỏ bé và yếu ớt của mình. Tần Diêm cầm chặt chuôi kiếm trong tay. Lần đầu tiên sâu thẳm trong tâm hắc khẩn cấp muốn có lực lượng.

“Được rồi. Chúng ta nhanh đi khỏi đây thôi.” Tạp Mễ Nhĩ nở nụ cười mê người tiêu chuẩn, nhẹ nhàng nói.

Mọi người gật đầu. Quả thật nơi này không thể ở lâu.

Khắc Lôi Nhã vừa dậm bước thì trước mắt có một bóng đen xẹt qua. Mọi người còn chưa phát hiện chuyện gì thì viên bi đen đã nhanh như chớp bay đến vai của Khắc Lôi Nhã, há miệng cắn một phát lên cái cổ trắng nõn của Khắc Lôi Nhã! Nó hành động nhanh đến mức Bạch Đế không kịp ngăn cản!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 83: Khế Ước Thay Đổi. Ra Oai Phủ Đầu

C

hiêm chớp!” Bạch Đế kêu lên đầy tức giận, nhảy lên vai của Khắc Lôi Nhã.

Nhưng đã chậm. Lực lượng bá đạo quen thuộc tràn vào thân thể Khắc Lôi Nhã một lần nữa. Đây là lực lượng ký kết khế ước vô cùng mạnh mẽ.

Thân hình Khắc Lôi Nhã lung lay, đứng không vững. Tẩn Diêm đứng gần nhất vội vươn tay ra đỡ.

“Khắc Lôi Nhã!” mọi người kêu lên. Thật là sóng trước chưa dừng sóng sau đã tới.

“Tên ta là Hắc Vũ.” Một giọng nói liều lĩnh vang lên trong đầu Khắc Lôi Nhã. Nàng hiểu rằng đây là tên của viên bi đen. Thì ra nó tên là Hắc Vũ!

Khắc Lôi Nhã choáng váng. Lực lượng bá đạo mạnh mẽ đang xung đột với nhau trong cơ thể nàng. Hình như nó đang cố gắng xua đuổi liên lạc giữa Khắc Lôi Nhã và Bạch Đế. Hắc muốn trở thành chủ nhân của khế ước.

Hai cỗ lực lượng bá đạo, cường đại bắt đầu tranh đấu trong cơ thể Khắc Lôi Nhã, không ai chịu nhường ai. Nhưng lại khiến Khắc Lôi Nhã thống khổ! Hai cỗ lực lượng bá đạo cường đại như nhau cứ như vậy mà tàn phá bừa bãi trong cơ thể Khắc Lôi Nhã. Chúng xua đuổi nhau, muốn thay thế nhau. Nét mặt Khắc Lôi Nhã ngày càng thống khổ. Toàn thân nàng đau như muốn nổ tung.

“Chuyện gì xảy ra vậy Khắc Lôi Nhã?” mặt Lãnh Lăng Vân biến sắc, lập tức thi triển ma pháp trị liệu nhưng không có một chút tác dụng nào. Sắc

mặt Khắc Lôi Nhã ngày càng thống khổ. Từng hạt mồ hôi lạnh to như hạt đậu toát ra trên trán nàng.

Sắc mặt Tần Diêm cũng thay đổi. Hắn đang chờ Khắc Lôi Nhã nên cảm nhận rõ ràng được lưng nàng đã ướt đầm mồ hôi lạnh!

“Rốt cuộc là người đã làm gì?” Lý Nguyệt Văn giận dữ, đưa tay muốn bắt viên bi đen.

Viên bi đen bay lên, vỗ cánh, kêu “Ôi ôi” hai tiếng, nghiêng đầu nhìn Khắc Lôi Nhã.

“Chiêm chiếp!” Bạch Đế nhảy lên vai Lý Nguyệt Văn, kêu lên đầy lo lắng. Hình như nó đang muốn nói với Lý Nguyệt Văn rằng đừng ra tay với viên bi đen.

“Hình như nó kêu người đừng ra tay với viên bị đen.” Táp Mễ Nhĩ nghi ngờ, vuốt cằm, “Chuyện này là sao?”

“Chẳng lẽ là ký kết khế ước?” Tần Diêm chợt nhớ ra khi Bạch Đế xuất hiện Khắc Lôi Nhã cũng từng bị như thế này.

“Cái gì? Ký kết khế ước? Một người chỉ có thể ký kết khế ước với một thú mà thôi!” Lý Nguyệt Văn vừa nghe thì càng trở nên nóng nảy. Nàng đã sớm biết Bạch Đế là thú ký khế ước với Khắc Lôi Nhã.

“Làm sao bây giờ?” Hạ Thiên vừa nghe cũng nóng lòng, “Khắc Lôi Nhã có chết không?”

“Người nói lung tung gì vậy? Sẽ không!” Kiều Sở Tâm lập tức quát Hạ Thiên, “Khắc Lôi Nhã nhất định không sao.”

“Bây giờ không thể động tới viên bi đen. Chúng ta không biết động vào nó có gây tổn thương gì cho Khắc Lôi Nhã không. Bạch Đế ngăn các người

không cho ra tay với Khắc Lôi Nhã, chắc nó biết điều gì đó. Các người đừng làm gì hết. Chúng ta rời khỏi đây đã.” Tần Diêm trầm giọng nói xong thì ôm lấy Khắc Lôi Nhã thống khổ đến sắp bất tỉnh.

“Đúng, về khách sạn để Khắc Lôi Nhã nghỉ ngơi.” Lý Nguyệt Văn lấy lại tinh thần, nói liên tiếp.

“Còn trở về khách sạn làm gì? Trực tiếp đi tới nơi muốn đi thôi. Dù sao hành lý của các người cũng đều để trong Chiếc nhẫn không gian của Khắc Lôi Nhã còn gì?” Hắc Long Bản quát lên một tiếng, khôi phục nguyên hình rồi quát lên đầy khó chịu với mọi người, “Phải để cho nhân loại các người cười trên lưng ta. Chỉ một lần này thôi. Nhanh lên.”

“Cám ơn.” Hạ Thiên nhìn khuôn mặt tái nhợt của Khắc Lôi Nhã, vui mừng cảm ơn Hắc Long Bản.

“Vì để tránh cho người ỏi lên lưng ta nên người ở đây đi.” Hắc Long Bản dứt lời thì chụp lấy Hạ Thiên bằng móng vuốt của mình.

“A! Đồ con rồng chết tiệt vô giáo dục!” Hạ Thiên la hoản lên nhưng không thể thoát khỏi móng vuốt của Hắc Long Bản.

Mọi người leo lên lưng của Hắc Long Bản xong thì Hắc Vũ cũng bay lên, đậu trên vai Tần Diêm. Hắc Long Bản giương cánh bay lên trời. Cùng với tiếng thét chói tai của Hạ Thiên, đoàn người cứ như vậy mà đi xa. Dọc đường đi, Hạ Thiên hét chói tai không ngừng. Sau đó thì ỏi không ngừng. Ở trên lưng hắc thì không sao nhưng giờ lại bị ỏi rầm rầm ào ào.

Hắc Long Bản bay rất nhanh. Vì để tránh cho mọi người bị hoảng sợ, Lý Nguyệt Văn chỉ một chỗ ngoài đế đô của Lạp Cách Tạt để hắc đáp xuống. Cửa thành đã đóng. Nhưng khi Lý Nguyệt Văn và Lý Minh Ngữ nói rõ thân phận thì tiểu đội trưởng của đội thủ thành vẫn mở cửa cho họ. Dù Lý gia có sa sút thì vẫn là một trong tứ đại gia tộc. Tiểu nhân vật như bọn họ không thể đắc tội được.

Sắc mặt Tần Diêm càng ngày càng gần. Khắc Lôi Nhã đã hoàn toàn hôn mê trong lòng hắn! Chân mày nhú chặt cho thấy giờ phút này nàng đang phải thừa nhận thống khổ mà không người bình thường nào chịu nổi.

Đoàn người đi vội vã trên đường. Ở phương Đông đã có tia nắng mặt trời. Trời sắp sáng rồi.

Lý Nguyệt Văn và Lý Minh Ngữ dẫn mọi người đến trước một tòa nhà rộng rãi cổ kính.

Trước cửa có hai nam tử đang canh giữ. Khi bọn họ thấy hai dáng người quen thuộc thì đáy mắt thoáng qua sự vui mừng.

“Đại thiếu gia, nhị tiểu thư, hai người đã trở lại! Mấy lão già kia ngày nào cũng hỏi chúng ta về hai người.” một người nhìn Lý Minh Ngữ nói đầy vui mừng.

“Ừ, để sau hãy nói. Ta sẽ xử lý. Hiện tại ta có bằng hữu cần nghỉ ngơi.” Lý Nguyệt Văn nóng nảy phát tay.

Ánh mắt ngạc nhiên của hai người nhìn đến Khắc Lôi Nhã đang được Tần Diêm ôm trong lòng. Bằng hữu? Lần đầu tiên nghe được từ này từ miệng nhị tiểu thư! Nhị tiểu thư lạnh nhạt cường địa này có bằng hữu? Những người này cũng là bằng hữu của nàng sao? Nhiều người như vậy?

Lý Nguyệt Văn không nói thêm gì nữa, dẫn đầu đi trước. Những người khác theo thật sát phía sau.

Hai người trẻ tuổi đứng chết trân, đưa mắt nhìn bóng lưng của đoàn người biến mất rồi mới thu hồi tầm mắt. Họ nhìn vào mắt nhau và đều thấy được trong đó sự kinh ngạc và mừng rỡ, còn có cả hy vọng.

“Người có nghe không? Nhị tiểu thư nói là bằng hữu của nàng?!”

“Nghe! Ta còn tưởng mình nghe nhầm. Nhưng đúng là nhị tiểu thư nói như vậy. Còn nữa, nhìn bộ dạng của tiểu thư hình như rất lo lắng cho thiếu nữ kia.”

“Người có phát hiện được không? Trong số họ có mấy cao thủ! Họ tới giúp đại thiếu gia và nhị tiểu thư sao?”

“Hy vọng là như vậy! A! Quên mất không hỏi chuyển này đại thiếu gia và nhị tiểu thư thu hoạch được gì.”

“Nhất định là có thu hoạch rất lớn. Mấy lão già kia cả ngày cứ tìm cách đuổi đại thiếu gia khỏi vị trí trưởng tộc. Hừ! Một bọn chỉ biết ăn uống.”

Khắc Lôi Nhã rất nhanh được đặt trên giường rộng rãi ấm áp. Xung quanh nàng đứng đầy người với khuôn mặt lo lắng. Lãnh Lăng Vân ngồi bên giường kiểm tra cho nàng. Ánh mắt tràn đầy lo âu và chờ mong của họ nhìn Lãnh Lăng Vân. Họ hy vọng Lãnh Lăng Vân có thể nói lời khiến họ an tâm.

“Có hai cỗ lực lượng đang tranh đấu trong cơ thể Khắc Lôi Nhã nên nàng mới thống khổ như vậy.” Lãnh Lăng Vân kiểm tra xong thì cau mày, nói.

“Cái gì?!” mọi người kinh hô. Họ hiểu rằng hai cỗ lực lượng đang tranh đấu này là lực lượng khế ước của hai ma thú kia. Một người chỉ có thể có một ma thú! Thân thể Khắc Lôi Nhã là chiến trường à?

“Vậy làm sao bây giờ? Bóp chết viên bi đen khốn kiếp kia? Rốt cuộc viên bi đen này là đồ chơi gì vậy?” Ngõa Nhĩ Đa gấp gáp, nóng nảy, hỏi đầy bạo ngược. Hắn nhìn viên bi đen đang đứng bên gối Khắc Lôi Nhã bằng cặp mắt ác độc.

“Không thể. Làm như vậy Khắc Lôi Nhã sẽ gặp nguy hiểm.” sắc mặt Lãnh Lăng Vân nặng nề, lắc đầu.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ không có biện pháp gì sao?” Ngõa Nhĩ Đa tức giận hỏi.

“Chỉ có thể chờ.” Lãnh Lăng Vân quay đầu nhìn sắc mặt tái nhợt của Khắc Lôi Nhã, nói đầy bất đắc dĩ, “Điều chúng ta có thể làm bây giờ chỉ có thể là chờ đợi. Chờ lực lượng khế ước của một trong hai ma thú áp bên kia.”

“Vậy chẳng phải Khắc Lôi Nhã rất nguy hiểm?” Lý Nguyệt Văn gấp gáp hỏi.

“Chờ đi. Ta tin Khắc Lôi Nhã sẽ không sao.” Tạp Mễ Nhĩ nói rất thản nhiên.

“Đúng. Khắc Lôi Nhã sẽ không sao. Nhất định tỷ ấy sẽ không sao!” Kiều Sở Tâm đứng bên giường, cầm chặt tay Khắc Lôi Nhã, nói đầy kiên định.

“Sẽ không chết...chết rồi...không ai...cho ăn.” Giọng nói không rõ ràng của Đông Phong Hầu truyền đến. Vừa dứt lời thì mấy đạo ánh mắt âm trầm liền bắn lên người hắn. Hắn mờ mịt nhìn những người đang nhìn chăm chăm mình, không hiểu rốt cuộc mình đã nói sai cái gì.

“Các người đi nghỉ ngơi đi. Ta chăm sóc nha đầu này cho.” Lý Nguyệt Văn quay đầu lại nói với mọi người, rồi tiếp, “Đại ca, huynh dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi đi. Mọi người ở đây canh chừng nha đầu, đợi nàng tỉnh lại. Ta cũng tin nha đầu này không dễ chết như vậy.”

Lý Minh Ngữ muốn nói gì đó nhưng bắt gặp ánh mắt của Tạp Mễ Nhĩ. Tạp Mễ Nhĩ gật đầu: “Chờ ở đây cũng không phải là cách hay. Đi nghỉ ngơi thôi. Biết đâu ngày mai người này sẽ vui vẻ muốn ta pha trà ướp hương cho nàng uống. Hơn nữa, nàng cũng cần được yên tĩnh.”

Câu nói sau cùng khiến cho tất cả mọi người rời khỏi gian phòng này để đi nghỉ ngơi. Chỉ còn Tần Diêm vẫn trầm mặc đứng ở cửa.

“Người đi nghỉ ngơi đi. Người ở ngay bên cạnh nên có chuyện gì người có thể tới ngay lập tức.” Lý Minh Ngữ thấy Tần Diêm đứng trầm mặc bên cửa thì không nhìn được mà lên tiếng.

“Không cần. Ta ở đây chờ tiểu thư tỉnh lại.” Tần Diêm đáp lại bằng giọng nói đầy buồn bực nhưng cũng rất kiên định.

Lý Minh Ngữ thấy thế cũng chỉ có cách để mặc hăn.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia. Ba vị trưởng lão nghe nói người trở về liền muốn gặp người. Họ đang chờ ở đại sảnh.” Một thị nữ trẻ vội vã tới, nói đầy lo lắng. Ai cũng biết ba vị trưởng lão kia vẫn như hổ rình mồi với vị trí tộc trưởng. Họ một mực tìm cơ hội. Lần này lại có thủ đoạn gì?

Sắc mặt Lý Minh Ngữ khê trầm xuống. Đương nhiên hăn biết mấy lão đầu kia tìm hăn có chuyện gì. Lần này ra ngoài tìm kiếm Thương Lan mất không ít tinh lực và tiền tài nhưng cuối cùng lại trắng tay. Lần này sợ là không thể ăn nói với họ.

Lý Minh Ngữ nhàn nhạt gật đầu: “Biết rồi. Người lui ra đi. Nói cho mấy vị trưởng lão ta sẽ tới ngay lập tức.” “Dạ, đại thiếu gia.” Thị nữ lo lắng, đáp lời rồi xoay người rời đi. Lý Minh Ngữ quay đầu lại nhìn Khắc Lôi Nhã đang nằm trên giường và Lý Nguyệt Văn ngồi bên cạnh. Hăn thở dài rồi cũng xoay người rời đi. Lúc này không ai biết rằng nàng đang chống lại hai cỗ lực lượng bá đạo trong cơ thể. Khế ước chủ tớ? Thật là tốt!

Lý Minh Ngữ thở dài, đi tới đại sảnh.

Đại sảnh được thắp nến sáng ngời. Một cái giá nến khổng lồ có rất nhiều nến bên trong treo trên trần nhà. Trên vách tường đại sảnh cũng có chân nến hình tam giác đầy nến bên trên. Lý gia bây giờ đã không còn có thể dùng khoáng thạch thắp sáng nữa rồi. Họ phải dùng nến để chiếu sáng. Thời kỳ huy hoàng của Lý gia đã qua.

Ba lão giả mặc y phục gọn gàng ngồi ngay ngắn ở chỗ cao nhất của đại sảnh. Y phục và trang sức của họ vẫn là những bảo thạch hoa lệ và trân quý nhưng có tuổi thọ đã vài chục năm. Trên tay họ đeo nhẫn bằng bảo thạch, sắc mặt trang trọng và nghiêm túc. Dung mạo của họ có mấy phần giống nhau. Họ đều là huynh đệ của gia gia của Lý Minh Ngữ (anh em của ông nội @.@). Bên cạnh bọn họ là con trai và cháu trai đang nhìn Lý Minh Ngữ với sắc mặt âm trầm. Lý Minh Ngữ khẽ thở dài trong lòng. Những người này vẫn còn chìm đắm trong thời khắc huy hoàng của Lý gia không chịu tỉnh. Họ đều nhòm ngó vị trí tộc trưởng. Sao bọn họ không chịu chấp nhận thực tế?

“Minh Ngữ, lần này ra ngoài hy vọng người không để cho chúng ta phải thất vọng.” Đại trưởng lão ngồi phía trên cùng mỉm cười mở miệng. Nhưng nụ cười kia cho thấy ông chỉ là ngoài cười nhưng trong không cười. Hơn nữa ông luôn nghĩ rằng mình là trưởng bối nên toàn cây già lên mặt. Lý Minh Ngữ là tộc trưởng nhưng những trưởng lão này không gọi một tiếng tộc trưởng mà gọi thẳng tên. Vậy mà còn có thái độ thân thiết như vậy!

“Đúng đó Minh Ngữ. Tin rằng người đã lấy được kiếm Thương Lan.” Nhị trưởng lão cũng cười giả dối.

“Các người đã từng thề son sắt rằng nhất định sẽ tìm được kiếm Thương Lan nên chúng ta mới giao Thương Lan để các người đi tìm Bảo Châu về!” Tam trưởng lão cười âm hiểm, nhìn Lý Minh Ngữ bằng cặp mắt tràn đầy thâm ý.

Những người đứng bên cạnh các trưởng lão cũng lạnh lùng mà nhìn Lý Minh Ngữ. Đáy mắt họ hiện lên sự vui sướng khi người gặp họa và tàn nhẫn. Đã có người sớm nhìn thấy lúc trở về trên tay Lý Minh Ngữ không có kiếm. Lý Nguyệt Văn cũng không có. Với tính cách của bọn họ thì không thể cất kiếm Thương Lan trong Chiếc nhẫn không gian. Vậy là bọn họ không tìm được kiếm Thương Lan! Hừ, để xem vị tộc trưởng tuổi trẻ tài cao này làm sao ăn nói với mọi người. Nếu không phải bởi vì đánh không lại

huynh muội hần thì bọn họ sớm đã dùng vũ lực mà đánh đuổi hần khỏi vị trí tộc trưởng rồi.

“Con không đem kiếm Thương Lan về!” Lý Minh Ngữ nói rất thản nhiên.

“Cái gì?! Lý Minh Ngữ! Người có biết người đang nói gì không? Chỉ còn hơn hai tháng nữa là tới đại hội tỷ võ của cả nước. Đây là cơ hội để chấn hưng Lý gia. Bây giờ người lại nói không đem kiếm Thương Lan về!” Đại trưởng lão vừa nghe thì sắc mặt đại biến, buồn bực và nóng giận mà quát Lý Minh Ngữ. Trên khuôn mặt già nua hiện lên thần thái sáng láng, hùng hổ dọa người.

“Người có tư cách gì làm tộc trưởng của chúng ta nữa?” Nhị trưởng lão tức giận, vỗ mạnh tay vịn của ghế, gào thét. Khuôn mặt toàn nếp nhăn đã nhăn lại thành một đoàn.

“Lý Minh Ngữ, giao Thương Lan và con dấu tộc trưởng ra đây!” Tam trưởng lão đứng bật dậy, làm ầm ỹ. Thân thể ông hơi run rẩy giống như đang là anh hùng trừ hại giúp dân.

“Thứ cho con không thể làm theo.” Lý Minh Ngữ không động dậy, nhàn nhạt nói ra một câu như vậy.

“Cái gì?” sắc mặt nhóm người trong đại sảnh căng thẳng. Bọn họ không thể ngờ một Lý Minh Ngữ hành sự bất lực lại có thể dám nói đúng lý hợp tình như vậy.

“Lý Minh Ngữ, người muốn làm phản hả? Chẳng lẽ cơ nghiệp hơn nghìn năm của Lý gia phải hủy trong tay người? Nếu gia gia và phụ thân đã mất của người biết nhất định cũng sẽ không tha cho người.” Gương mặt già nua của Đại trưởng lão vằn vẹo, nói đầy ác độc. Ông độc ác mà chụp một cái mũ sắc bén lên đầu Lý Minh Ngữ.

“Chính là bởi vì không muốn cơ nghiệp ngàn năm của Lý gia bị hủy diệt nên mới không thể giao vị trí tộc trưởng.” Lý Minh Ngữ nhàn nhạt nói. Ánh mắt hắn đầy khinh miệt mà nhìn các trưởng lão và những người đứng bên cạnh. Những người này đều là loại không có chí tiến thủ, chỉ mong được hưởng lạc. Nếu vị trí tộc trưởng lọt vào tay họ chỉ Lý gia thật sự đã kết thúc.

“Người nói cái gì?!” Tam trưởng lão gầm lên. Ông chỉ tay vào Lý Minh Ngữ, quát, “Ý của ngươi là chúng ta không có tư cách làm tộc trưởng cũng không có năng lực lãnh đạo Lý gia sao?”

Chỉ trích như vậy bất luận người nào của Lý gia cũng không thể chịu nổi. Bởi vì dù sao mấy người đang ngồi phía trên cũng là trưởng lão của Lý gia, là người già nhất của Lý gia và là người có uy tín cao nhất!

Nhưng...

Mặt Lý Minh Ngữ không đổi sắc, nhẹ nhàng nhưng rõ ràng khắc ra mấy chữ: “Chính là ý này.”

“Ngươi! Lý Minh Ngữ, ngươi muốn làm phản? Ngươi cho rằng ở đây không ai có thể đánh lại ngươi phải không?” Đại trưởng lão tức giận vỗ xuống tay vịn của ghế, đứng lên. Tay vịn ghế bị trưởng lão vỗ vào liền biến thành bột ngay lập tức.

Sắc mặt Lý Minh Ngữ vẫn không đổi, lạnh nhạt nói: “Nói như vậy là đại hội tỷ võ hơn hai tháng sau mọi người đã tìm được người tham gia? Hơn nữa đã nắm chắc phần thắng rồi?”

Một câu nói khiến cho mấy người trên địa sảnh nhất thời uể oải. Đại hội tỷ võ! Không có ai trong Lý gia có thể là đối thủ của Lý Minh Ngữ. Dĩ nhiên nếu liên thủ thì chưa chắc.

“Người dùng việc này để uy hiếp chúng ta? Người cho rằng trừ người ra thì trên dưới Lý gia không còn ai sao? Lần này người hành sự bất lực là thật! Giao vị trí tộc trưởng lại! Về chuyện tỷ thí hơn hai tháng sau, người là người của Lý gia nên tham gia là đúng, là không thể trách móc ai!” gương mặt Đại trưởng lão đã trở nên vắn vẹo, lạnh lùng nói, “Người đâu, bắt nó lại cho ta, tìm cho ra con dấu của tộc trưởng!”

Mọi người chuẩn bị động thủ bắt Lý Minh Ngữ thì xảy ra dị biến!

Một kiếm khí cường đại kinh khủng trực diện đánh tới.

Như cuồng phong quét qua, toàn bộ mọi thứ trong đại sảnh bị phá hủy.

Một vết nứt đáng sợ mở rộng ra trên đất, thẳng tới trước mặt mấy trưởng lão. Mặt họ tái nhợt. Bọn họ không thể chống lại cỗ lực lượng cường đại đáng sợ này.

Trong nhất thời, tình cảnh hỗn loạn. Thật là náo nhiệt.

Mấy người đức cao vọng trọng vừa rồi còn có hình người với khí thế bức người giờ đây chạy nhanh hơn thỏ, vô cùng chật vật mà chạy. Con trai và cháu trai của bọn họ thì càng chạy nhanh hơn.

Rầm!

Chỗ mấy trưởng lão vừa ngồi bị nổ vỡ tan tành.

Bụi bay đầy trời. Đại sảnh vô cùng lộn xộn.

“Ha ha. Ta chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ như vậy. Hôm nay được mở rộng tầm mắt. Không có bản lĩnh đảm nhiệm vị trí tộc trưởng lại cứ muốn làm. Không có năng lực tham gia tỷ thí lại cứ học theo chó sủa để phô trương thanh thế. Đã vậy còn muốn người bị tước đoạt vị trí tộc trưởng

đi tỷ thí. Lần đầu tiên thấy súc sinh vô sỉ như vậy!” một giọng nói thanh thúy nhưng tràn đầy khinh bỉ và mỉa mai vang lên trong đại sảnh.

“Ai?” Đoàn người Đại trưởng lão tức giận mà hỏi. Dám vũ nhục bọn họ! Chó? Súc sinh?

Bụi tản đi, mọi người tập trung tư tưởng nhìn người đứng ở cửa.

Một thiếu nữ với mái tóc vàng óng và đôi mắt màu xanh dương mê người với khuôn mặt lạnh nhạt đứng ở cửa. Nàng cầm một thanh kiếm trong tay. Kiếm cắm trên đất. Bên cạnh là Lý Nguyệt Văn với khuôn mặt phẫn hận.

“Tiểu súc sinh dã man này từ đâu tới? Dám can đảm lỗ mãng ở Lý gia?!” một con cháu Lý gia mở miệng mắng đầy tức giận.

Khắc Lô Nhã lạnh lùng liếc người trẻ tuổi này của Lý gia. Chỉ một ánh mắt làm cho hắn cảm thấy lạnh như đang ở trong hầm băng. Hắn cảm thấy cả người vô lực, rùng mình.

“Cắt lưỡi của ngươi hay là một cái tay đây?” mặt Khắc Lô Nhã hiện lên sự phiến não. Một cổ kiếm khí đánh về phía người này nhanh như chớp. Phan! Tiếng nổ lớn vang lên bên tai mọi người. Lưng của thanh niên vừa nói năng lỗ mãng kia đung mạnh vào tường. Tường phía sau hắn bị nứt thành hình mạng nhện, nhìn thấy mà giật mình. Thân thể hắn mềm nhũn trượt xuống đất, ói máu tươi, không rõ sống chết. Tất cả mọi người ngây ngẩn. Thiếu nữ này ra tay họ đều thấy nhưng không ai có thể ngăn cản!

“Kiếm Thương, Thương Lan!!!” Đại trưởng lão kinh ngạc, kêu lên thất thanh. Trong phòng chứa sách của Lý gia có bức vẽ của kiếm Thương Lan nên ông nhìn một cái là có thể nhận ra. Nhưng bảo kiếm này nên nhận người của Lý gia làm chủ nhân chứ? Sao lại ở trong tay một thiếu nữ xa lạ?

“Cái gì? Là kiếm Thương Lan?” những người khác cũng kinh hô. Giọng điệu của họ khiến Khắc Lô Nhã cười lạnh đầy khinh thường.

“Có phải đám phế vật các người cảm thấy ta có kiếm Thương Lan trong tay mới có thể khống chế các người?” Khắc Lôĩ Nhĩ cười lạnh, tùy ý ném kiếm trong tay xuống. Trên tay trống không của nàng xuất hiện một thanh kiếm bằng lửa. Nàng cười nói: “Nếu không thì hôm nay sẽ thay máu cho Lý gia. Giết hết các người là được.”

Mọi người trong đại sảnh cảm thấy lạnh lẽo. Lần đầu tiên thấy có người dùng ngọn lửa biến hình! Mặc dù thiếu nữ trước mặt đang cười nhưng khiến người ta cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, tàn khốc. Nàng không phải đang nói giỡn mà là nghiêm túc. Nàng có thực lực này! Nàng có thể giết sạch người trong đại sảnh!

Khắc Lôĩ Nhĩ tản ra khí thế kinh khủng khiến người trong đại sảnh hoảng sợ không thôi. Một cỗ hơi thở khắc nghiệt lan ra, ngập tràn đại sảnh. Ai cũng không dám động dù chỉ một chút. Người đang nằm trên đất không rõ sống chết chính là tấm gương cho bọn họ. Chỉ một lời nói vô lễ của hã đã đem đến hậu quả như thế! Thực lực của thiếu nữ này thật đáng sợ! Rốt cuộc nàng là ai?

“Tộc trưởng, tộc trưởng!” Đại trưởng lão dẫn đầu vội vàng mở miệng, trong giọng nói đều là cầu khẩn. Lúc này ông không gọi là Minh Ngũ hay Lý Minh Ngũ mà gọi tộc trưởng vô cùng tôn kính.

“Tộc trưởng, mau cứu chúng ta. Nhị tiểu thư, mau cứu chúng ta. Dù gì chúng ta cũng là người của Lý gia. Các người không thể trơ mắt mà nhìn người ngoài giết chúng ta được!” Tam trưởng lão run giọng cầu khẩn.

“Nàng không phải là người ngoài.” Lý Nguyệt Văn hừ lạnh một tiếng. Câu nói của nàng khiến người trong đại sảnh sửng sốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 84: Ta Khinh Người Quá Đáng Thì Sao

N

àng không phải là người ngoài.” Lý Nguyệt Văn hừ lạnh một tiếng. Câu nói của nàng khiến người trong đại sảnh sững sốt.

Lý Minh Ngữ cũng kinh ngạc, quay đầu nhìn Lý Nguyệt Văn. Hắn không hiểu tại sao Lý Nguyệt Văn lại lựa chọn nói ra lúc này. Liệu có được không? Chính Khắc Lô Nhã cũng không biết chuyện này.

Khắc Lô Nhã ngây ngẩn. Có ý gì?

“Nàng là hài tử của Duệ di. Nàng là huyết mạch của Lý gia nên kiếm Thương Lan nhận nàng làm chủ nhân là đúng thôi. Còn nữa, nàng sẽ tham gia tỷ thí hai tháng sau. Ta nghĩ rằng không ai trong các người mạnh hơn nàng.” Lý Nguyệt Văn bình tĩnh nói.

Trong đại sảnh xôn xao.

Khắc Lô Nhã cau mày nhìn Lý Nguyệt Văn. Đáy mắt nàng mang theo sự nghi ngờ.

“Tên thật của mẫu thân người là Lý Duệ Hoàn, là muội muội ruột của phụ thân ta. Duệ di vì phụ thân của người mà rời bỏ gia tộc.” Lý Nguyệt Văn nói khẽ với Khắc Lô Nhã. Trong lời nói của nàng có chứa ý bất mãn với phụ thân Khắc Lô Nhã.

Khắc Lô Nhã kinh ngạc mà nhìn Lý Nguyệt Văn. Trên mặt Lý Nguyệt Văn là sự nghiêm túc. Khắc Lô Nhã hiểu Lý Nguyệt Văn không gạt mình. Chợt Khắc Lô Nhã bỗng hiểu ra tại sao hai huynh muội Lý Nguyệt Văn lại cho

nàng cảm giác quen thuộc và thân thiết nhàn nhạt như vậy. Thì ra lý do là đây! Nói vậy là mẫu thân thật sự là người của Lý gia, vì yêu phụ thân nên chấp nhận xa rời quê hương? Mẫu thân vì phụ thân mà rời bỏ gia tộc? Vậy nên trong giọng của Lý Nguyệt Văn mới mang theo sự bất mãn với phụ thân như vậy? Vậy là Lý Nguyệt Văn là biểu tỳ, còn Lý Minh Ngữ là biểu ca của mình sao? Khắc Lôi Nhã choáng váng. Sự thay đổi quan hệ này thật khiến người ta phải sửng sốt.

“Nó là nữ nhi của Lý Duệ Hoàn?” sắc mặt của Đại trưởng lão rất khó coi. Trong giọng nói của ông mang theo sự chán ghét và khinh thường nồng đậm. Những người khác của Lý gia đang đứng trong đại sảnh cũng lộ ra nét mặt khinh thường và căm hận. Một nữ nhân vì nam nhân mà rời bỏ gia tộc, tự phế võ công, gả sang nước khác. Thiếu nữ này là nữ nhi của bà. Nhìn kỹ quả nhiên có mấy phần giống nhau.

“Không thể được. Sao có thể để hài tử của nữ nhân kia đại diện cho Lý gia chúng ta?!” Nhị trưởng lão lập tức phản đối. Ông gọi nữ nhân kia đầy khinh thường. Trong giọng ông tràn đầy sự chán ghét.

“Ha ha, người có ý kiến với mẫu thân ta?” Khắc Lôi Nhã giơ kiếm chỉ vào Nhị trưởng lão, cười lạnh. Mặc kệ rốt cuộc là có chuyện gì, Khắc Lôi Nhã tuyệt đối không cho phép có người bất kính với mẫu thân dượng của mình.

“Nữ nhân kia vì một nam nhân mà tự phế võ công. Nó đã bị gia tộc đuổi đi rồi! Nó không có mặt mũi mà trở về nữa. Người không có tư cách đại diện cho Lý gia tham gia tỷ thí! Lý gia chúng ta không cần nữ nhi của một phản đồ đại diện cho chúng ta!” Đại trưởng lão tức giận gầm thét.

“Câm cái miệng chim của người lại.” Khắc Lôi Nhã cười lạnh, nói một câu chẳng những khiến cho sắc mặt của Đại trưởng lão đen kịt mà còn làm cho những người khác của Lý gia trầm mặt như nước. Khắc Lôi Nhã nói không nhanh không chậm, “Đại diện cho Lý gia? Thật nực cười. Người cho rằng

mặt mũi của Lý gia lớn đến nỗi có thể làm phiền ta tỷ thí thay các người à? Người tự sờ mặt của mình xem diện tích lớn bao nhiêu? Ta trình trọng nói cho các người – đồ phế vật không có chí tiến thủ biết, ta chỉ thay biểu tỷ Lý Nguyệt Văn và biểu ca Lý Minh Ngữ tham gia tỷ thí thôi. Không liên quan gì đến Lý gia cả. Các người không phục có thể khiêu chiến ta. Nếu ta thua thì các người tham gia. Còn nếu ta thắng thì các người phải trả giá bằng tính mạng của mình. Ta sẽ không hạ thủ lưu tình đâu.” Nói đến câu sau thì giọng nói của Khắc Lôi Nhã trở nên âm lãnh, tàn nhẫn. Giọng nói lạnh lạnh của nàng vang vọng trong đầu mọi người, đánh thẳng vào tâm của bọn họ. Khi Lý Nguyệt Văn và Lý Minh Ngữ nghe được hai tiếng biểu tỷ và biểu ca thì trong lòng cảm thấy có dòng nước ấm chảy qua.

“Người!” Đại trưởng lão cắn răng, nắm chặt năm đấm, muốn mắng nàng nhưng khi chạm đến một cổ hơi thở cực nóng thì ông liền nuốt ngay những lời đã đến khóe miệng xuống. Những người khác giận mà không dám nói gì. Thiếu nữ tàn bạo, hung ác khắc nghiệt này vô cùng có khả năng mà tùy thời lấy đi tính mạng của bọn họ mà không nháy mắt một cái! Quả thật là ác ma vô nhân tính! Ma quỷ! Hai huynh muội Lý Minh Ngữ lại trêu vào người kinh khủng như vậy. Lý Duệ Hoàn cư nhiên sinh ra một nữ nhi đáng sợ như vậy!

“Ta khinh người quá đáng phải không?” Khắc Lôi Nhã nói ra lời Đại trưởng lão không dám nói.

Không đợi những người khác lên tiếng, không chờ Đại trưởng lão đáp lại, Khắc Lôi Nhã thu hồi thanh kiếm lửa, khoanh hai tay trước ngực, nghiêng đầu nhìn những người của Lý gia, từng chữ từng chữ nói ra: “Ta khinh người quá đáng thì sao? Ta khi dễ những người yếu hơn mình thì sao? Không phục thì cút đi tu luyện đi. Chờ đến ngày các người mạnh hơn ta thì các người sẽ có bản lĩnh khinh người quá đáng. Các người bây giờ chỉ như chó rơi xuống nước, vẫy đuôi theo sau người ta mà thôi.”

Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng!! Người trong đại sảnh xiết chặt nắm đấm nhưng không ai dám nói ra một câu phản bác. Bởi vì có thực lực mới có tư cách nói chuyện!

Lý Nguyệt Văn khẽ nhíu mày, trong đáy mắt thoáng qua tia thống khoái. Nha đầu này hoàn toàn không giống mẫu thân của mình. Thật là ác liệt, ghê gớm. Nhưng nàng thích! Nàng thích tiểu nha đầu ác liệt này! Ha ha~ Thật sáng khoái. Bọn lão già kia chưa bao giờ chịu nhục nhã như thế này. Hôm nay có thể khiến cho bọn họ thoải mái.

Sắc mặt Lý Minh Ngữ phức tạp. Trong lòng hẳn có vui mừng và cả lo lắng.

“Trời sáng rồi mà các người còn chưa dứt? Nên làm gì thì làm đi. Sao? Còn ngại chưa đủ à?” Khắc Lô Nhã không nhìn được hừ lạnh, bước lên hai bước. Nàng sử xuất ra thanh kiếm lửa, kiếm Hỏa Diễm Kim Sắc bốc cháy mạnh hơn, hơi thở cực nóng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Khắc Lô Nhã vừa động, những người đó vội vàng lùi lại sau. Giữa lòng mây là sự sợ hãi. Giờ khắc này trong lòng bọn họ, thiếu nữ này chính là ác ma hỉ nộ vô thường! Tùy thời có thể mỉm cười mà lấy đi tính mạng của bọn họ!

“Được rồi, tất cả giải tán đi.” Lý Minh Ngữ lạnh nhạt nói, “Chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra. Ta không hy vọng Lý gia có chuyện nội chiến như thế này nữa.”

Sắc mặt mọi người khác nhau, chán nản mà lui với tốc độ nhanh nhất. Người bị thương đang nằm trên đất cũng được mang xuống.

Đảo mắt, trong đại sảnh yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều lui xuống. Bây giờ chỉ còn lại ba người bọn họ và Tần Diêm đứng ở cửa.

Lý Nguyệt Văn máy móc xoay người, đảo một vòng quanh đại sảnh, nhìn quang cảnh hỗn độn, rồi đột nhiên bóp cổ của Khắc Lô Nhã, phát điên:

“Nha đầu chết tiệt kia, ta giết muội! Muội có biết những thứ này có giá bao nhiêu không? Ta không có tiền sửa cửa đâu, không có tiền!”

“Đi kiếm tiền chứ sao.” Khắc Lôi Nhã đổ mồ hôi. Vừa này chỉ lo khiến mấy lão già kia khiếp sợ, còn nghĩ gì đến mấy thứ này?

“Bồi thường, bồi thường!” Lý Nguyệt Văn vẫn phát điên.

“Được rồi, Nguyệt Văn, đừng lắ nữa, Khắc Lôi Nhã còn chưa phục hồi như cũ đâu.” Lý Minh Ngữ lên tiếng ngăn cản.

Lúc này Lý Nguyệt Văn mới hoảng hốt buông Khắc Lôi Nhã ra.

“Khắc Lôi Nhã, chuyện gì đã xảy ra? Sao muội tỉnh nhanh vậy? Hai vật nhỏ ký kết khế ước với muội đâu rồi?” đầu Lý Minh Ngữ đầy dấu chấm hỏi.

Vừa nhắc tới chuyện này, trên mặt Khắc Lôi Nhã lộ ra nụ cười đắc chí.

Lý Minh Ngữ trợn to mắt, hắn không nhìn lầm, Khắc Lôi Nhã luôn luôn hỉ nộ không lộ nở nụ cười đắc chí!

“Đều đã ký khế ước rồi.” Khắc Lôi Nhã nhú mày, cười. Có một chuyện nàng không thể nói cho bọn họ biết đó là khế ước chủ tớ đã đổi thành khế ước bình đẳng. Quan hệ khế ước của nàng và Bạch Đế, Hắc Vũ giống như một hình tam giác. Nàng là người đứng ở đỉnh, cân bằng hai lực lượng của hai khế ước. Nàng có ưu thế hơn một chút. Ít nhất bây giờ không phải là khế ước chủ tớ!

“Cái gì? Muội ký khế ước với hai ma thú?” Lý Minh Ngữ giật mình, đáy mắt đều là kinh ngạc. Phải biết rằng dù là ký kết khế ước với ma thú cao cấp hay cấp thấp thì một người chỉ có thể ký một cái mà thôi! Không thể ký với hai ma thú được. Hiện tại Khắc Lôi Nhã có thể ký với hai ma thú mặc dù vẫn chưa biết hai tiểu ma thú này là gì.

“Đúng.” Khắc Lôi Nhã quay đầu, nhìn Bạch Đế và Hắc Vũ đang ngồi trên hai vai của Tần Diêm, nở nụ cười thản nhiên. Khế ước bình đẳng rồi, ha ha. Chỉ cần tiếp tục cố gắng, mình nhất định có thể trở thành chủ nhân của bọn họ. Khắc Lôi Nhã cũng rất rõ ràng lần này có thể thay đổi thành khế ước bình đẳng không phải dựa vào thực lực của mình mà là may mắn. Bởi vì hai cỗ lực lượng khế ước tranh đấu với nhau mới để cho Khắc Lôi Nhã ở giữa được lợi mà kìm hãm được, trở thành khế ước bình đẳng. Nàng than thầm trong lòng. Mình đã đột phá tầng thứ bảy của Liên Hoa Bảo Giám mới miễn cưỡng thay đổi thành khế ước bình đẳng. Như vậy, thực lực của Bạch Đế và Hắc Vũ như thế nào?

“Có thể ký với hai ma thú? Sao muội làm được?” Lý Minh Ngữ nghi hoặc nhìn Khắc Lôi Nhã.

“Tự nhiên làm được.” Khắc Lôi Nhã thu hồi ngọn lửa, sau đó xoay người nhặt lên kiếm Thương Lan mình mới vừa tùy tiện ném trên đất, nhíu mày, nói, “Mọi người thật là nghèo, toàn dùng nến thắp sáng.”

Mặt Lý Nguyệt Văn biến sắc, muốn phát tác.

“Muội nói này biểu tở, chừng nào tở mới thay đổi được tính dễ kích động của mình?” Khắc Lôi Nhã quay đầu cười hì hì với Lý Nguyệt Văn, sau đó tiếp tục nói, “Tiền, chúng ta kiếm là được.”

“Muội nói thật dễ nghe. Lý gia chúng ta không có người có tài buôn bán. Cho dù có cũng không thể chen chân vào các thương hội được! Tám mươi phần trăm là sản nghiệp của Phong gia rồi.” Lý Nguyệt Văn ảo não nói.

“Vậy sao?” Khắc Lôi Nhã sờ cằm, nháy mắt, nói, “Vậy thì sao? Mọi người buôn bán không có đầu óc, không có nghĩa là muội không có.” Khắc Lôi Nhã ý vị thâm trường mà nói.

Mắt Tần Diêm thoáng qua tia không hiểu. Chẳng lẽ tiểu thư muốn nhờ Phong Dật Hiên giúp một tay? Nhưng ngay sau đó liền bỏ ý nghĩ này. Theo

tính tình của tiểu thư, nàng tuyệt đối không làm chuyện như vậy. Chẳng lẽ tiểu thư muốn tự mình làm thật sao?

“Ngủ trước đã. Muội mệt chết đi được. Biểu tở, biểu ca, ngủ ngon. Chờ muội ngủ dậy rồi nói.” Khắc Lôi Nhã ném kiếm Thương Lan vào Chiếc nhẫn không gian, xoay người về phòng ngủ, Tần Diêm trầm mặc đi theo sau.

Trong đại sảnh chỉ còn lại Lý Nguyệt Văn và Lý Minh Ngữ nhìn nhau.

“Đại ca, huynh thấy nha đầu này có thể thay đổi cục diện không?” Lý Nguyệt Văn cắn cắn môi, nhẹ nhàng nói.

“Ta có cảm giác sắp có một cuộc phong ba.” Mặt Lý Minh Ngữ đầy trịnh trọng mà nói.

Phía đông dần sáng lên, Khắc Lôi Nhã đang say ngủ.

Hắc Vũ và Bạch Đế một trái một phải dựa vào gối của nàng.

Tóc trắng như tuyết, đôi mắt như nguyệt.

Mặt Bạch Đế lạnh lẽo, hiện ra thân hình. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ là lạnh lùng. Hắc Vũ lạnh lùng mà nhìn Hắc Vũ.

Hắc Vũ vỗ cánh, bay lên.

Tóc đen như mực, đôi mắt sâu như đêm tối.

Một nam tử đen như mực, trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo sự cuồng ngạo, hoàn mỹ tựa như được bàn tay điêu khắc khéo léo của tạo hóa mà thành, cười lạnh nhìn Bạch Đế.

Bạch Đế vùng tay lên, lông mi Khắc Lôi Nhã run lên rồi yên tĩnh lại, chìm vào giấc ngủ say.

“Hình như chúng ta đã lâu không gặp.” Hắc Vũ cười lạnh. Trong giọng nói kia mang theo sự khiêu khích và liêu lĩnh.

Bạch Đế trầm mặc, vẫn lạnh lùng nhìn Hắc Vũ như cũ.

“Đừng nhìn ta như vậy. Dù gì chúng ta bây giờ cũng có chung khế ước với một người. Mặc dù hiện tại nha đầu này còn yếu ớt đến đáng thương.” Hắc Vũ quay đầu nhìn Khắc Lô Nhã đang ngủ say, cười lạnh một tiếng rồi nói, “Thật không ngờ người lại chọn một tiểu nha đầu yếu ớt như thế làm người khế ước của người.”

“Người cũng chọn đấy thôi.” Bạch Đế lạnh giọng trả lời.

“Chỉ cần người coi trọng ta sẽ cướp!” khloe miệng Hắc Vũ nở nụ cười liêu lĩnh.

“Kết quả là bị tiểu nha đầu trong miệng người kiềm chế.” Bạch Đế lạnh lùng nói ra một câu mang theo ý khiêu khích.

Quả nhiên sắc mặt Hắc Vũ khẽ biến, trong mắt hẩn lóe lên tia tức giận và bạo ngược: “Không lâu đâu.”

“Đúng vậy, không lâu đâu. Không biết người có thể làm chủ nhân hay tiểu nha đầu trong miệng người là chủ nhân của chúng ta.” Bạch Đế mắt lạnh nhìn Hắc Vũ đã biến sắc, lạnh giọng khạc ra một câu.

Hắc Vũ cau mày: “Ta muốn xem một chút, xem nàng có bản lĩnh trở thành chủ nhân của ta hay không!”

“Mọi mắt chờ mong.” Bạch Đế nhẹ nhàng cúi đầu, nhìn Khắc Lô Nhã ngủ say, sâu trong đôi mắt là thần thái khó hiểu. Hắn vươn tay, nhẹ nhàng xoa mặt Khắc Lô Nhã.

“Sao? Người động lòng với tiểu nha đầu này rồi à?” Hắc Vũ buồn cười nhìn Bạch Đế.

“Người cảm thấy nàng chỉ là tiểu nha đầu?” Bạch Đế không ngẩng đầu, vẫn nhìn thật sâu vào khuôn mặt của Khắc Lôì Nhã.

Sắc mặt Hắc Vũ thay đổi lần nữa. Hắn cũng chậm rãi cúi đầu nhìn Khắc Lôì Nhã, nói thật nhỏ: “Linh hồn trong thân thể này rất đẹp. Mà bản thể của nàng là tóc đen mắt đen!”

Bạch Đế trầm mặc, ngầm thừa nhận lời Hắc Vũ.

“Đó là lý do mà thần Hắc Âm vô si đó mới nhìn trúng nàng, đánh ấn ký của hắn lên?” Hắc Vũ thô lỗ nắm tay phải của Khắc Lôì Nhã.

“Không. Chỉ có như vậy thì thần Hắc Âm sẽ không coi trọng nàng.” Bạch Đế lắc đầu.

“Vậy là cái gì?” Hắc Vũ cười bao tay bên phải của Khắc Lôì Nhã, nhìn dấu ấn màu đen, cau mày hỏi. Dù gì thì thân thể này cũng là chủ nhân của khế ước với hắn, đương nhiên hắn phải hiểu rõ về nàng.

“Nàng là thể kết hợp hoàn mỹ nhất của bóng tối và ánh sáng, tà ác và chính nghĩa.” Bạch Đế nhìn gương mặt điềm tĩnh của Khắc Lôì Nhã, trầm giọng nói.

“Cái gì? Ý của người là nàng sẽ bị làm vật tế cho...” sắc mặt Hắc Vũ rất cuộc cũng thay đổi.

Bạch Đế trầm mặc, biểu tình nặng nề khiến Hắc Vũ biết suy đoán của hắn là đúng.

“Con mẹ nó! Vừa trọng sinh tìm Khế Ước Giả (người ký khế ước) thì gặp phiền toái.” Hắc Vũ nguyên rủa.

“Khi ta khôi phục toàn bộ lực lượng, ta sẽ ngăn cản.” Bạch Đế cầm bao tay trong tay Hắc Vũ, cẩn thận đeo cho Khắc Lôi Nhã.

“Tùy tiện, tùy tiện.” Hắc Vũ khó chịu cắt ngang, “Ta cũng không duy trì được hình người lâu. Lực lượng vẫn chưa khôi phục.” Hắc Vũ bay đến gối Khắc Lôi Nhã, biến thành viên cầu đen, nằm trên gối ngủ say.

Bạch Đế lẳng lặng nhìn Khắc Lôi Nhã một lúc lâu rồi biến trở về viên bi màu trắng, ngủ trên gối Khắc Lôi Nhã.

Xung quanh hỗn độn và tối tăm, dưới chân là con đường đá nhấp nhô. Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu. Trước mắt nàng là bóng tối, không thể nhìn được gì. Xung quanh không có một bóng người. Hai huynh muội Lý gia không có ở đây, Tần Diêm không có ở đây, Ngõa Nhĩ Đa không có ở đây, Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm không có ở đây, Tạt Mễ Nhĩ cũng không... Chỉ có tĩnh mịch.

Đây là đâu?

Khắc Lôi Nhã bước đi, bị đá cửa vào chân, máu tươi theo miệng vết thương chảy ra.

Ngay lập tức bóng tối xung quanh tụ lại thành một khí thể (thân thể bằng không khí), ở giữa có một đôi mắt mày đỏ, nhìn chăm chăm Khắc Lôi Nhã.

Thần Hắc Ám?!

“Khắc Lôi Nhã, người đã được đánh ấn ký thuộc về ta. Người chính là vật tế quý giá của ta.” Thanh âm lạnh lẽo đáng sợ nói thật nhỏ.

“Ta tuyệt đối sẽ không trở thành vật tế mặc người làm thịt!” Khắc Lôi Nhã nắm chặt nắm đấm, quát lên với một đoàn khí màu đen.

“Người cho rằng người có thể tránh được sao? Người là của ta. Người phải nhớ, đến thời điểm thu hoạch nhất định ta sẽ đến.” Thần Hắc Ám cười lớn,

âm u lạnh lẽo bức người.

Dấu ấn trên mu bàn tay phải của Khắc Lôi Nhã trở nên nóng rực. Khắc Lôi Nhã cúi đầu thì thấy dấu ấn đó càng đen hơn.

“Người không thể trốn, cũng không có cách nào có thể phản kháng lại ta.” Thần Hắc Ám cười lạnh, lưới màu đen chụp lên Khắc Lôi Nhã, vây chặt lấy nàng rồi thu nhỏ lại. Khắc Lôi Nhã hít thở không thông, đầu đầy mồ hôi.

“Không!!!!!!!!!!!!!!” Khắc Lôi Nhã lớn tiếng kêu, mở mắt, nhìn thấy màn che hoa lệ trên giường.

Là mộng?

“Tiểu thư?!” cửa vang lên tiếng gõ dồn dập của Tần Diêm. Giọng hân rất lo lắng, “Tiểu thư, người không sao chứ?”

Khắc Lôi Nhã chống tay muốn ngồi dậy, lại phát hiện hai vật nhỏ nằm trước ngực mình. Hắc Vũ tròn vo và Bạch Đế lông lá – hai vật nhỏ nằm trước ngực nàng ngủ say. Khắc Lôi Nhã co quắp khóe miệng. Chẳng trách mình gặp ác mộng. Thì ra là do hai tiểu tử này đè lên ngực mình.

“Ta không sao, Tần Diêm, chỉ là gặp ác mộng thôi.” Khắc Lôi Nhã vội vàng lên tiếng trấn an Tần Diêm ngoài cửa. Nàng biết nếu không lên tiếng thì Tần Diêm sẽ phá cửa mà vào.

“A, tiểu thư, người không sao là tốt rồi.” Rõ ràng là Tần Diêm thở phào nhẹ nhõm.

“Người đi ngủ đi.” Khắc Lôi Nhã thở ra một hơi, vươn tay ôm hai vật nhỏ trước ngực xuống, đặt lên gối.

“Vâng” Tần Diêm đáp một tiếng, muốn rời đi.

“Đợi chút, giờ là giờ nào rồi? Ta ngủ bao lâu?” Khắc Lôi Nhã hỏi.

“Đã sáng rồi. Tiểu thư đã ngủ một ngày một đêm.” Tần Diêm đáp.

“À.” Khắc Lôê Nhã đứng dậy, bụng nàng vang lên tiếng kháng nghị. Khắc Lôê Nhã khẽ cau mày, nói, “Người bảo người làm cho ta ít đồ ăn. Ta đói bụng.”

“Dạ, tiểu thư.” Tần Diêm đáp. Tiếng bước chân dần dần đi xa.

Khắc Lôê Nhã đứng dậy mặc quần áo tử tế nhưng vẫn đang nhớ lại cơn ác mộng vừa rồi. Cảm giác hít thở không thông rất mãnh liệt, chân thật. Tuyệt đối không thể để chuyện như vậy thành hiện thực! Khắc Lôê Nhã nắm chặt nắm đấm, mặc đồ xong rồi ra ngoài.

Bữa ăn sáng nay náo nhiệt dị thường. Khắc Lôê Nhã đã tỉnh nên mọi người yên ổn ăn chung với nhau một bữa cơm.

“Biểu tỳ, cho muội biết tình hình ở đế đô của Lạp Cách Tạt và các tài liệu về các hội trưởng của các thương hội.” Khắc Lôê Nhã ăn xong, ừm lau miệng, nói với Lý Nguyệt Văn.

“Cả tài liệu cá nhân?” Lý Nguyệt Văn nghi ngờ. Muốn biết về các thương hội và cả tài liệu của các hội trưởng?

“Ừ, gần đây đế đô có sự kiện lớn hay hoạt động lớn gì khiến người khác chú ý không?” Khắc Lôê Nhã nhận lấy trà ướp hoa Tạt Mễ Nhĩ đưa, uống một cách thỏa mãn rồi hỏi tiếp.

“À? Chuyện này có liên quan gì với chuyện trước?” Lý Nguyệt Văn sững sờ hỏi.

Khắc Lôê Nhã không thể giải thích với bọn họ nên chỉ có thể trả lời chắc chắn: “Có. Rốt cuộc là có sự kiện lớn gì khiến người khác chú ý không?”

“Có.” Lý Nguyệt Văn gật đầu, “Hai tuần nữa đế đô sẽ cử hành đại hội tiền yên. Tiền yên được dùng để xây một nơi chữa bệnh cho người nghèo. Đường kim Hoàng Thái tử sẽ đến. Còn có đệ nhất mỹ nhân của đế đô cũng tham dự.”

“Hoàng Thái tử? Đệ nhất mỹ nhân?” Khắc Lôi Nhã đặt ly trà xuống, nghi ngờ mà hỏi.

“Ha ha, Khắc Lôi Nhã, thật ra là Tam đại mỹ nhân. Tam đại mỹ nhân của đế đô, một là Hoa Tú Ninh của Hoa gia, Thủy Tâm Mị của Thủy gia.” Lý Minh Ngữ buồn cười, giải thích.

“Còn một người nữa?” Khắc Lôi Nhã bưng ly trà, Tạt Mễ Nhĩ tiếp tục rót trà cho nàng. Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng nhấp một ngụm, “Mới có hai người. Còn một mỹ nhân nữa?”

“Người còn lại của tam đại mỹ nhân là biểu tỷ Lý Nguyệt Văn của muội.” Lý Minh Ngữ không để ý đến ánh mắt cảnh cáo của Lý Nguyệt Văn, cười nói.

“Phốc” Khắc Lôi Nhã không hề có hình tượng mà phun toàn bộ trà ướp hoa lên mặt Ngõa Nhĩ Đa ở đối diện. Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm bên cạnh cũng bị vạ lây. Ngõa Nhĩ Đa vô cùng buồn bực nhưng không dám phát tác.

“Nha đầu chết tiệt kia, thái độ của muội như vậy là sao?” Lý Nguyệt Văn vừa nhìn liền phát điên, muốn động thủ với Khắc Lôi Nhã.

“Ha ha, muội sai rồi, muội sai rồi. Mỹ nhân biểu tỷ đừng để bụng.” Khắc Lôi Nhã cười cầu xin tha thứ, “Này, mỹ nhân biểu tỷ, tỷ sẽ tham dự chứ?”

“Không đi.” Lý Nguyệt Văn hừ lạnh, “Chúng ta không có tiền yên tặng.”

“Đúng vậy. Tam đại mỹ nhân của đế đô, Thủy Tâm Mị đã gả cho Phong gia, biểu tỷ muội rất ít khi xuất đầu lộ diện. Bây giờ chỉ còn danh tiếng của

Hoa Tú Ninh thôi.” Lý Minh Ngữ trầm giọng nói, đáy mắt hơi phức tạp.

Khắc Lôi Nhã hiểu Lý Minh Ngữ đang bùi ngùi. Lý gia càng ngày càng sa sút, không được huy hoàng như trước.

“Chỉ còn danh tiếng của Hoa Tú Ninh?” Khắc Lôi Nhã vuốt cằm, suy nghĩ.

“Đúng vậy. Có thể tưởng tượng được đến lúc đó danh tiếng của nữ nhân kia và Hoa gia sẽ vang xa đến đâu.” Lý Nguyệt Văn hừ lạnh. Hoa gia vẫn đối đầu với Lý gia, khi Lý Nguyệt Văn nhắc tới họ dĩ nhiên vô cùng khó chịu.

“Biểu tỳ, đừng có không cam lòng như vậy.” Khắc Lôi Nhã híp mắt, mỉm cười nói.

“Nha đầu chết tiệt kia, người có ý gì? Ta đâu có không cam lòng?” Lý Nguyệt Văn hừ hừ.

“Ý của muội là...” khóe miệng Khắc Lôi Nhã hiện lên nụ cười, “Đến lúc đó chúng ta sẽ đoạt danh tiếng của nàng ta!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 85: Tuyệt Đại Mỹ Nhân Muôn Vàn Tao Nhã

Đ

oạt danh tiếng? Làm thế nào để đoạt danh tiếng?” Lý Nguyệt Văn mê hoặc mà nhìn Khắc Lôi Nhã.

“Biểu tỹ, lần quyên góp này tỹ phải xuất hiện, hơn nữa phải dẫn người xuất hiện! Chúng ta sẽ quyên tặng bảo vật tuyệt thế.” Khắc Lôi Nhã nói thật.

“Dẫn người theo? Chúng ta lấy đâu ra bảo vật tuyệt thế?” Lý Nguyệt Văn nghi hoặc nhìn Khắc Lôi Nhã, không biết trong hồ lô của nàng có cái gì.

Khóe miệng Khắc Lôi Nhã hiện lên đường cong quỷ dị. Nàng quay đầu lại nhìn Đông Phong Hầu đang ăn ngấu nghiến, nói: “Các người cảm thấy Đông Phong Hầu có xinh đẹp không?”

Ánh mắt của tất cả mọi người hướng về phía Đông Phong Hầu. Giờ phút này Đông Phong Hầu không có một chút hình tượng nào thường thức mỹ thực. Đông Phong Hầu yêu nghiệt thì yêu nghiệt nhưng với hình tượng như thế này thì có dính dáng gì tới xinh đẹp đâu? Khóe miệng hằn dính đầy thức ăn thừa, trên các ngón tay đầy dầu mỡ! Đông Phong Hầu đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, ngẩng đầu thì thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về hắn.

“Cái gì?” Đông Phong Hầu mơ hồ không rõ mà trả lời. Mặc dù hắn chậm lụt nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt của Khắc Lôi Nhã có gì đó không đúng.

“Không được, hắn quá trì độn. Răng không đẹp. Dù có giả dạng làm mỹ nhân cũng không thể ứng phó được.” Táp Mễ Nhĩ nhìn thấu ý đồ của Khắc

Lôi Nhã đầu tiên, lên tiếng ngăn cản.

À?! Mọi người lập tức hiểu được Khắc Lôi Nhã muốn làm gì. Nếu Đông Phong Hầu mặc trang phục nữ tử quả thật khuynh quốc khuynh thành! Danh tiếng vang dội tuyệt không quá đáng. Nếu xuất hiện tại đại hội quyền góp tuyệt đối sẽ hút toàn bộ ánh mắt của mọi người. Nhưng Đông Phong Hầu chỉ biết ăn này có thể làm được gì? Hắn vừa mở miệng thì tất cả đều bị phá hủy.

“Cũng đúng.” Khắc Lôi Nhã sờ cằm, có chút khó xử gật đầu. Thiếu chút nữa thì nàng quên mất thiếu niên tuyệt mỹ yêu nghiệt này ngu như heo, hoàn toàn không thể xuất hiện trong trường hợp lớn như vậy!

Ánh mắt của Khắc Lôi Nhã lại chuyển sang Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm. Không được. Hai tiểu nha đầu này đều có vẻ ngoài thanh tú, không có chút dính dáng nào tới xinh đẹp yêu mị. Ngõa Nhĩ Đa? Lãnh Lăng Vân? Tần Diêm? Khắc Lôi Nhã tự động từ bỏ ý nghĩ này. Bắt những người này giả làm nữ tử chẳng khác nào bắt họ đi chết.

Phải làm sao mới tốt đây? Khắc Lôi Nhã bối rối. Nhân tuyển tốt nhất là Đông Phong Hầu thì không được rồi. Còn ai thích hợp nữa đây?

“Muội muốn tìm người đẹp hơn Hoa Tú Ninh? Không dễ đâu. Hoa Tú Ninh là đại mỹ nhân đó.” Lý Nguyệt Văn nói rõ ý định của Khắc Lôi Nhã, “Ánh mắt của Hoa Tú Ninh rất cao. Nàng vẫn nhắm đến Hoàng Thái tử, muốn làm thái tử phi, sau này sẽ là hoàng hậu. Vậy nên luôn một mực tìm cơ hội có thể tiếp xúc với Hoàng Thái tử.”

“Nhưng nàng không thành công?” Khắc Lôi Nhã cười lạnh, nói.

“Sao muội biết? Quả thật Hoàng Thái tử không tỏ thái độ gì.” Lý Nguyệt Văn kinh ngạc mà hỏi.

“Nếu nàng thành công thì tỷ đã không có khẩu khí này.” Khắc Lôi Nhã nhú mày, hài hước nói.

“Nha đầu chết tiệt kia, muội dám trêu ta?” Lý Nguyệt Văn nghe ra hàm ý trong lời nói của Khắc Lôi Nhã.

“Thật ra thì có một người rất thích hợp.” Táp Mễ Nhĩ nhìn Khắc Lôi Nhã, mỉm cười nói.

“Được thủy xinh đẹp.” Lãnh Lăng Vân chột phun ra mấy chữ, nói xong lại vùi đầu ăn bữa sáng. Mọi người nhìn hẩn. Mặt hẩn không đổi sắc, bình tĩnh uống nước giống như lời vừa rồi không phải hẩn nói ra.

“Đúng vậy, được thủy xinh đẹp, ha ha, Khắc Lôi Nhã, thân thể nhỏ bé của người có thể biến thành đại mỹ nhân đầy đặn...A!!!” Lữ Ngõa Nhĩ Đa còn chưa dứt thì hẩn đã kêu thảm, té xuống khỏi ghế. Khắc Lôi Nhã thuận tay đập tiếp lên cái mặt bánh bao của hẩn. Một đập này không đơn giản mà có dùng Đấu Khí. Pháp Sư Hắc Ám nhu nhược sao có thể chống lại được lực lượng cường đại như vậy. Nên hẩn hoa lệ bị cổ lực lượng khổng lồ trực tiếp đập cho té lăn xuống đất, kêu lên thảm thiết.

Khắc Lôi Nhã quay đầu lại thì thấy ánh mắt xấu xa của mọi người dừng trên người mình.

“Ta nói cho các người biết, đừng có mơ. Ta sẽ không đồng ý.” Khắc Lôi Nhã đứng dậy muốn đi.

“Tiểu Nhã, chẳng lẽ muội nhần tâm nhìn Lý gia sa sút? Chẳng lẽ muội nhần tâm nhìn người thân của mẫu thân muội trở nên nghèo túng?” Lý Nguyệt Văn kéo Khắc Lôi Nhã lại, giọng mềm hẩn đi. Nàng nhìn Khắc Lôi Nhã thật sâu, thoáng qua ánh sáng.

Khắc Lôi Nhã nổi da gà đầy người, rút tay đang run lên của mình ra, khóe miệng co quắp mà nói: “Biểu tỷ, tỷ có từng nghe ai nói giọng nói và ánh

mắt này không hợp với tỷ chưa?”

“Muội muốn ăn đòn à?” Lý Nguyệt Văn lập tức phát điên, lộ ra nguyên hình, trợn mắt với Khắc Lôi Nhã.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa. Chúng ta giải quyết chuyện bảo vật trước!” Khắc Lôi Nhã ngồi xuống, tiếp tục lạnh nhạt nói.

“Lấy đâu ra bảo vật?” Lý Nguyệt Văn cau mày. Hiện tại trong tay bọn họ chỉ có ma hạch mà Khắc Lôi Nhã cho là có giá trị. Nhưng nó chuẩn bị dùng để tu sửa đại sảnh bị Khắc Lôi Nhã phá hỏng lần trước và chi tiêu trong một thời gian.

“Bản.” Chợt, Khắc Lôi Nhã nhẹ giọng gọi Hắc Long Bản im lặng ngồi một bên.

“Cái gì?” Hắc Long Bản dần dần nhìn Khắc Lôi Nhã.

“Long tộc có thích thu thập bảo vật không?” Khắc Lôi Nhã nhìn Hắc Long Bản hỏi. Mặc dù là hỏi nhưng trong giọng nói không chứa nghi vấn mà là khẳng định.

“Không.” Hắc Long Bản nói. Nhưng ánh sáng trong mắt đã bán đứng hắn.

Người này! Khắc Lôi Nhã giựt giựt khóe miệng. Tên này đi theo mình học được không ít nhưng vẫn chưa đủ trình độ điều luyện. Lúc hắn nói dối thì ánh mắt sẽ lóe lên. Sớm nghe nói Long tộc rất thích thu thập bảo vật, đều là giá trị liên thành. Xem ra là thật.

“Không có à? Đường đường là hoàng tử Long tộc, thậm chí cả thứ giống bảo vật cũng không có? Chậc chậc, người thật thảm thương. Sợ rằng người là người nghèo nhất Long tộc?” Khắc Lôi Nhã than thở, mang vẻ mặt tiếc hận.

Những người khác im lặng không lên tiếng, Lý Nguyệt Văn nhìn chăm chăm Khắc Lôi Nhã. Phép khích tướng đơn giản như thế có người sẽ mắc bẫy ư? Không thể nào?!

“Nói bậy! Ta là người có nhiều bảo vật nhất Long tộc đấy!” Hắc Long Bản kích động, đứng bật dậy hét lên.

Vừa dứt lời trong lòng liền yên lặng. Tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào Hắc Long Bản. Lý Nguyệt Văn há hốc miệng, không thể tin mà nhìn Hắc Long Bản. Không phải chứ? Phép khích tướng đơn giản vụng về như vậy mà cũng có người mắc lừa sao?! Con rồng ngu ngốc!

Hạ Thiên nhún vai, bày ra dáng vẻ chuyện đương nhiên. Hắc Long vô giáo dục này thật đúng là không được ai dạy dỗ, ngu muốn chết. Chuyện này tuyệt không ngoài ý muốn.

Hắc Long Bản nhìn mắt Khắc Lôi Nhã lóe lên tia giảo hoạt, chợt có xúc động muốn khóc. Khắc Lôi Nhã quả thật là người xảo trá nhất, giống y Ngõa Nhĩ Đa. Người này là loại người gì vậy? Căn bản là tiểu ác ma! Bảo vật, mình có nhiều bảo vật! Tuyệt đối không thể để toàn bộ lọt vào tay nàng.

“Người đưa ta đi là được.” Lời kế tiếp của Khắc Lôi Nhã đánh tan nát hy vọng trong lòng Hắc Long Bản, “Những tài vật kia thì có ích gì? Không thể ăn cũng không thể giúp người vui vẻ, không thể cho người địa vị, không thể giúp người cường đại, không thể giúp người đạt được nguyện vọng. Bản, nghe lời ta không sai đâu. Tất cả đều là mây trôi trôi.”

Mặt Hắc Long Bản như đưa đám. Những điều này hẳn biết nhưng thu thập bảo vật là thiên tính của Long tộc. Chỉ một câu nói của người này đã cướp toàn bộ bảo vật mình sưu tầm trong nhiều năm mới có! Nhưng đáy lòng Hắc Long Bản đã ra quyết định. Đúng như lời Khắc Lôi Nhã nói. Những bảo vật này không đem lại gì cho hắn. Mà cùng đi với Khắc Lôi Nhã hẳn đã

cảm nhận được rất nhiều. Cảm giác đi cùng với đoàn người Khắc Lôì Nhã rất tốt, thật ấm áp. Khi hắñ bảo vệ những người khác cũng có cảm giác thỏa mãn. Nguyên lai cảm giác cảm kích là như thế này, khiến người ta vui vẻ. Mà khi Khắc Lôì Nhã chặn trước người hắñ, cái loại cảm giác được quan tâm đó thật ấm áp, làm cho người ta xúc động. Trước kia hắñ chưa từng được trải qua những điều này. Thật hy vọng loại cảm giác này duy trì được lâu dài. Còn có một cảm giác kỳ quái khi ở bên nha đầu đạo tặc gầy nhom này. Mỗi lần nhìn thấy nàng ta đều muốn khi dễ. Đây là cảm giác gì? Trước kia chưa từng có.

“Quyết định như vậy đi. Ta sẽ đi cùng người để lấy toàn bộ bảo vật.” Khắc Lôì Nhã cười híp mắt quyết định. Sao nàng có thể hiểu được tâm tình của Hắñ Long Bản, chỉ lo bắt chẹt hắñ thôi.

Khóe miệng Hắñ Long Bản co quắp, một chữ cũng không thể nói được.

“Rốt cuộc kế hoạch của người là gì?” Tậì Mễ Nhĩ đã hiểu đại khái nhưng vẫn mở miệng hỏi.

“Đầu tiên, lưu lại ấn tượng thật sâu đậm cho người ở đế đô. Nếu Hoàng Thái tử tới, còn cả đại mỹ nhân nữa thì tự nhiên sẽ có rất nhiều quý tộc tham dự.” Khắc Lôì Nhã còn chưa nói hết, Tậì Mễ Nhĩ đã hiểu ý nàng.

“Ở đại hội quyên góp Lý gia sẽ lấy ra bảo vật chấn động mọi người và tuyên bố bảo vật như vậy ở Lý gia nhiều không kể xiết. Mỹ nữ tuyệt thế, bảo vật – những thứ này sẽ thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người vào Lý gia. Đến lúc đó tự nhiên sẽ có người tìm tới cửa. Có người thì vì bảo vật, có người thì vì mỹ nữ.” Tậì Mễ Nhĩ trầm giọng nói, “Nhưng bảo vật có hạn. Có bán tất cả đi thì cũng không thể kéo dài nguồn tiền được.”

“Đúng. Chuyện kế tiếp chính là mở ra một thương hội có liên quan tới tất cả mọi thứ. Ăn, mặc, đồ dùng, đồ trang trí. Lý gia am hiểu chế tạo nhất đúng không? Nhưng sau đó đã bị Phong gia qua mặt. Phườìng làm binh khí

cũng đóng cửa.” Khắc Lôê Nhã trầm giọng nói, “Vây đầu tiên chúng ta sẽ nhắm vào binh khí. Mạo Hiểm Giả (người mạo hiểm) rất nhiều, nhu cầu binh khí của họ rất cao. Nếu có thể lấy được quyền phân phối vũ khí cho quân đội hoàng gia thì lợi nhuận thật khó mà tưởng tượng.”

Lý Nguyệt Văn và Lý Minh Ngữ hít ngậm khí lạnh. Lòng ham muốn thật lớn! Muốn quyền phân phối binh khí quân đội? Binh khí của quân đội của đế quốc vốn là do phường của mình chế tạo nhưng không biết Phong gia đã dùng biện pháp gì mà lấy được. Bây giờ nếu muốn đoạt từ tay Phong gia không hề dễ.

“Chuyện này rất khó. Không có khả năng.” Lý Nguyệt Văn cắn nhẹ môi.

“Lý gia đức không bằng Phong gia?” Khắc Lôê Nhã hừ lạnh một tiếng, hỏi.

“Sao có thể! Lý gia chúng ta có sa sút nhưng kỹ thuật đúc vẫn là hạng nhất ở đế quốc!” Lý Nguyệt Văn kích động đứng bật dậy, đập mạnh tay lên bàn.

“Cho nên, không thử sao biết?” Khắc Lôê Nhã cười lạnh, đáy mắt thoáng qua tia thâm trầm, “Nếu ta quyết định sẽ làm thì nhất định sẽ hoàn thành.” Khắc Lôê Nhã bĩu môi. Còn có người khác có thể làm sao?

“Đưa tài liệu cặn kẽ về Hoàng Thái tử cho muôi.” Khắc Lôê Nhã híp mắt nói tiếp. Nếu muốn lấy được quyền phân phối binh khí cho đế quốc thì lọt vào mắt Hoàng đế và Hoàng Thái tử là con đường nhanh nhất. Trước tiên phải biết rõ người này muốn cái gì nhất, cái gì mới là xương sườn mềm của hắn. Chỉ đơn giản là quyền lực, tài vật hoặc là cái gì đó biến thái một chút là cùng. Mặc dù không muốn trở thành mỹ nhân để người ta nhìn nhưng sau khi kết thúc thì coi như xong, không ai biết đó là nàng. Khi được thủy hết tác dụng sẽ biến mất, không ai tìm được nữa. Như vậy thật là thần bí mười phần. Con người là loài động vật kỳ quái, càng thần bí càng muốn theo đuổi. Đã đến thời điểm Lý gia một lần nữa hoa lệ tiến vào tầm mắt mọi người.

Nếu đã quyết định thì làm thôi!

Mục tiêu đương nhiên là con cá lớn nhất – Hoàng Thái tử!...

Canh thứ hai

Khi Khắc Lôi Nhã có được tư liệu của Hoàng Thái tử thì nhức đầu. Người này được coi là hoàn mỹ! Dù là dung mạo, bản lĩnh hay tính cách, thanh danh đều không thể chê được. Không có bất kỳ đam mê không chính đáng nào. Cũng không đặc biệt yêu thích cái gì.

Khắc Lôi Nhã ném tài liệu lên bàn, dựa vào ghế. Mặc dù trong tài liệu không có nhưng không có nghĩa Hoàng Thái tử không có nhược điểm. Chỉ cần là người thì sẽ có nhược điểm. Đó là gì thì chính mình phải tự tìm hiểu thôi.

Bảo vật của Hắc Long Bản quả là sắc sở lóa mắt, giá trị liên thành. Khắc Lôi Nhã nghĩ tới thu hoạch hôm qua liền hài lòng nheo mắt lại. Có cả đồ cổ khiến người ta kinh ngạc.

“Tức chết ta, Hoa Tú Ninh khốn kiếp!” Lý Nguyệt Văn tức giận đùng đùng, đẩy cửa thư phòng, mặt đen thui ngồi xuống ghế.

“Sao vậy?” Khắc Lôi Nhã nhíu mày hỏi, “Hôm nay gặp người Hoa gia à?”

“Hừ, gặp phải Hoa Tú Ninh. Đúng là nữ nhân táo bạo.” Lý Nguyệt Văn giận dữ nói, “Nàng ta nói gì mà thật hy vọng gặp chúng ta ở đại hội quyền góp.”

Khắc Lôi Nhã vừa nghe thì thấy tức cười. Thì ra biểu tỷ tâm cao khí ngạo gặp phải địch thủ, bị nàng ta chế giễu rồi.

“Biểu tỷ, không cần phải tức giận. Ngày mai muội sẽ giúp tỷ lấy lại mặt mũi.” Khắc Lôi Nhã cười quỷ dị.

“Ừ, y phục của muội đã được chuẩn bị. Là ta cho người Lý gia may theo mẫu của muội. Người này tuyệt đối có thể tin được, không phải người của mấy lão già kia. Bản vẽ cũng đã bị hủy rồi.” Lý Nguyệt Văn đến thư phòng tìm Khắc Lôi Nhã chính là vì chuyện này.

“Ừ, những thứ khác thì sao?” Khắc Lôi Nhã gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, nhàn nhạt hỏi.

“Toàn bộ đã được làm theo lời muội. Tốn thật nhiều tiền.” Lý Nguyệt Văn đau lòng mà nói.

“Được rồi, biểu tỳ, không bỏ được hài tử không bấy được sói, đến lúc đó tỳ có thể gặt hái được gấp trăm gấp nghìn lần.” Khắc Lôi Nhã không vui, nói.

“Không bỏ được hài tử không bấy được sói?” Lý Nguyệt Văn lặp lại những lời này, gặt đầu một cái.

“Được rồi, biểu tỳ, đi ngủ đi. Mấy ngày nay tỳ đã vất vả rồi.” Khắc Lôi Nhã nói, “Ngày mai, Lý gia một lần nữa bước lên vũ đài lịch sử, chúng ta sẽ cùng nghênh đón thời khắc này.”

“Ừ.” Lý Nguyệt Văn đứng dậy, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm. Ngày mai sẽ thuận lợi chứ?

Ngày hôm sau, thời tiết cuối thu rất dễ chịu. Mới sáng sớm đã có rất nhiều xe ngựa sang trọng cùng tiến về một hướng. Quảng trường lớn có sức chứa hàng vạn người của đế đô sẽ cử hành một sự kiện quyên góp lớn. Hoàng đế đồng ý cử hành, Hoàng Thái tử chủ trì. Không một nhà quý tộc nào không muốn thể hiện sự trung thành với đế quốc, kính trọng với Hoàng đế, nhân từ với bình dân. Lần này là cơ hội thể hiện của các quý tộc.

Mọi người đổ xô ra đường. Không chỉ có quý tộc mà bình dân cũng có thể đến quảng trường để chiêm ngưỡng phong thái của Hoàng Thái tử và dung

nhân tuyệt đại của đệ nhất mỹ nhân.

Hoàng Thái tử mặc trang phục hoa lệ màu ngà xuất hiện. Phía dưới lập tức ồn ào náo nhiệt.

“Hoàng Thái tử điện hạ vạn tuế, Hoàng Thái tử điện hạ vạn tuế...”

Tiếng tung hô vang lên liên tiếp. Hoàng Thái tử trong lòng bình dân là một người nhân từ độ lượng.

Hoàng Thái tử mỉm cười vẫy tay với đám đông dưới đài cao dẫn tới một hồi hoan hô vang dội.

“Hoàng Thái tử này quả nhiên lợi hại.” Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm đứng trong một góc của quảng trường. Hạ Thiên ăn điểm tâm Kiều Sở Tâm mua, thì thầm, “Có thể khiến nhân dân kính yêu như thế.”

“Không, Khắc Lôi Nhã mới lợi hại. Khắc Lôi Nhã từng nói qua dân tâm đoàn kết là nền tảng lớn mạnh của một quốc gia. Lạ Cách Tạt càng ngày càng cường đại là có nguyên nhân. Khắc Lôi Nhã cũng đã nói, quan hệ giữa Hoàng đế và bình dân là thuyền và nước. Nước có thể nâng thuyền lên cũng có thể chìm thuyền chỉ bằng một cơn sóng.” Kiều Sở Tâm cắn điểm tâm, nói.

“Tất nhiên, Khắc Lôi Nhã có tư duy không giống người thường.” Hạ Thiên dùng sức nhai. Gia hỏa đó không lợi hại sao có thể ăn sạch sành sanh bọn họ mà họ không có bất kỳ ý muốn phản đối nào.

Hai người nhỏ giọng nói chuyện. Vốn là người bình thường không nghe được nhưng với cao thủ thì khác. Một lão giả mặt trang phục đen nho nhã đi ngang qua, liếc bọn họ. Cuộc nói chuyện của hai người vừa rồi hẳn nghe rất rõ. Khắc Lôi Nhã? Người này là ai? Có thể có kiến giải như thế? Có thể lấy ví dụ rất đúng về mối quan hệ giữa vua và dân. Dân tâm đoàn kết là nền tảng lớn mạnh của một quốc gia. Có người vẫn luôn nói như vậy. Đương

kim Hoàng đế bị ảnh hưởng sâu sắc của người kia nên Lạp Cách Tạt mới càng ngày càng cường thịnh.

“Hoa tiểu thư đến rồi!” Chợt, không biết người nào nhỏ giọng hô lên, sau đó một chiếc xe ngựa hoa lệ dừng lại.

“Hoa gia đến.” Người hầu dài giọng hô.

Ánh mắt của tất cả mọi người tập trung về một phía. Bình dân dài cổ ngóng nhìn phong thái của đệ nhất mỹ nhân của đế đô.

Cửa xe ngựa mở ra, ngọc thủ đưa ra, quân gia đã đợi sẵn, vội đỡ người trong xe xuống. Một bộ trang phục hoa lệ trắng như tuyết, trên cổ đeo một chuỗi trân châu đen bóng, lộ ra vẻ cao quý trang nhã. Trên tay đeo chuỗi bảo thạch ngũ sắc, vừa nhìn liền biết giá trị rất cao. Da Hoa Tú Ninh như ngọc, nụ cười quyến rũ mê người, lông mi cong như trăng lưỡi liềm, cái mũi xinh xắn, cái miệng anh đào nhỏ nhắn. Cười khẽ một tiếng, mê đảo chúng sinh.

Rất nhiều thanh niên quý tộc sững sờ mà nhìn Hoa Tú Ninh. Hôm nay bọn họ không chỉ tới để thể hiện trước mặt Hoàng Thái tử mà còn muốn gặp Hoa Tú Ninh – người tình trong mộng của bọn họ. Tam đại mỹ nhân của đế đô, một đã làm vợ người ta, một lạnh lùng cường hãn không dám trêu chọc. Chỉ có Hoa Tú Ninh quyến rũ và không kiêu ngạo.

“Hoàng Thái tử điện hạ.” Hoa Tú Ninh chậm rãi bước trên thảm đỏ lên đài cao, khẽ hành lễ với Hoàng Thái tử. Mắt nàng không che giấu tình yêu say đắm. Hoa Tú Ninh không chỉ muốn vị trí Thái tử phi. Nàng đã bị Hoàng Thái tử hoàn mỹ tuần tú này mê hoặc.

“Hoa tiểu thư.” Trên gương mặt tuần tú của Hoàng Thái tử hiện lên nụ cười thản nhiên, trong đáy mắt không hề có chút gợn sóng nào.

Đáy mắt Hoa Tú Ninh thoáng qua sự thất vọng. Thật phí công ăn mặc hôm nay. Ánh mắt Hoàng Thái tử không dừng trên người nàng lâu thêm chút nào. Tại sao chứ?

“Đại hội quyên góp bắt đầu!”

Thanh âm kéo dài tuyên bố đại hội quyên góp bắt đầu. Trình tự rất đơn giản, không có bất kỳ nghi thức gì. Đã là đại hội quyên góp thì cần gì mấy thứ lễ nghi hao tài tốn của.

Các quý tộc bắt đầu lên đài cao quyên góp. Có người quyên tiền, cũng có người quyên tài vật. Phong gia phái quản gia tới, quyên mười triệu kim tệ và chỉ lấy nửa giá vật liệu dùng để xây dựng nơi chữa bệnh. Tiếng khen ngợi rộ lên. Mà quản gia chính là lão giả nghe được cuộc nói chuyện của Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm!

“Hoàng Thái tử điện hạ, Hoa gia chúng ta cũng quyên góp.” Hoa Tú Ninh dịu dàng mỉm cười, nhẹ giọng nói với Hoàng Thái tử. Đang lúc nàng muốn phân phó người đứng phía sau dâng hộp gấm lên thì bị một tiếng báo đột ngột vang lên cắt đứt.

“Lý gia đến.”

Lý gia?!

Đáy mắt Hoàng Thái tử thoáng qua tia ngạc nhiên. Lý gia trong tứ đại gia tộc không xuất hiện trước mọi người đã lâu, sao hôm nay lại xuất hiện?

Đáy mắt Hoa Tú Ninh xẹt qua tia tức giận không ai phát giác được. Nàng quay đầu nhìn về phía cửa vào hội trường...Trong lòng càng thêm khinh thường, Lý gia bị người cười nhạo lại dám đến đây để chuốc lấy mất mặt?

Một chiếc xe ngựa vô cùng hoa lệ dừng trước cửa. Xe ngựa dừng lại. Người đầu tiên nhảy xuống chính là Lý Nguyệt Văn – đóa hoa hồng đầy gai.

Không biết có bao nhiêu người vì muốn hái đóa hoa hồng này mà bị gai đâm thương tích đầy mình. Hôm nay Lý Nguyệt Văn mặc một bộ trang phục lộng lẫy, rực rỡ chói lọi khiến không ít người phải than lên đầy sợ hãi. Thật không hổ là một trong tam đại mỹ nhân của đế đô.

Lý Nguyệt Văn? Hừ! Đáy mắt Hoa Tú Ninh thoáng qua tia thâm trầm và ác độc. Nhục nhã ngày hôm qua chưa đủ với Lý Nguyệt Văn người sao? Hôm nay lại tự động đưa tới cửa.

Thế nhưng Lý Nguyệt Văn không bước trên thảm đỏ lên đài cao mà đưa tay về phía cửa xe ngựa. Mọi người nhìn hành động của Lý Nguyệt Văn bằng ánh mắt nghi ngờ. Người có thể khiến Lý Nguyệt Văn đỡ xuống xe ngựa là ai?

Một đôi tay ngọc ngà mềm mại chậm rãi vươn ra ngay lập tức thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người. Đôi tay trắng như tuyết, ưu nhã xinh đẹp khiến người ta không thể dời mắt. Người có đôi tay như vậy sẽ thế nào đây?

Chậm rãi, từ từ, người được Lý Nguyệt Văn đỡ ra khỏi xe ngựa.

Ngay lập tức tất cả mọi người trên quảng trường ngây ngẩn dưới ánh mặt trời. Giờ khắc này họ quên cả hô hấp, đầu óc trống rỗng, hoàn toàn mất hết khả năng tư duy.

Một người phong hoa tuyết đại!

Mái tóc dài vàng óng mềm mại rực rỡ như ánh mặt trời được búi lên, tóc mai hai bên rủ xuống, cái cổ trắng nõn thon dài vô cùng rung động lòng người, trên tóc cài một đóa hoa trắng tinh làm nổi bật dung mạo tuyệt thế vô song của nàng. Đôi mắt xanh giống như dòng nước xoáy hút hồn người. Dung nhan tinh xảo như ngọc, khẽ mỉm cười, rực rỡ chói mắt. Mắt mọi người như bị mặt trời làm cho nhức nhối. Thật rực rỡ, thật mê hoặc lòng người! Nàng ngẩng đầu, nhìn về phía trước, lẳng lặng đứng đó. Nàng mặc một bộ váy màu tím nhạt tôn lên vóc người vô cùng hoàn mỹ. Sự thần bí

tỏa ra từ nàng khiến lòng người gợn sóng. Chưa có ai thấy qua bộ váy nào như vậy. Không cần bất kỳ trang sức châu báu nào tôn lên, không cần trang điểm gì, nàng như đóa hoa sen trắng nõn thánh khiết, như một đóa mẫu đơn kiều diễm. Mọi người không biết dùng từ nào để miêu tả vẻ đẹp tuyệt thế của nữ tử này.

Hoàng Thái tử ngơ ngẩn nhìn nữ tử vừa xuất hiện, cứ nhìn như vậy mà không thể thốt ra lời nào, cũng không thể nghĩ được gì.

Khi nàng mỉm cười giống ánh mặt trời rực rỡ. Khi nàng an tĩnh đứng ở đó như vầng trăng sáng ngời.

Nàng giống nữ thần nữ thần ánh trăng giáng xuống phàm trần, khiến không người nào có thể khinh nhờn.

Lý Nguyệt Văn đỡ nữ tử tuyệt thế chậm rãi bước từng bước một trên thảm đỏ.

Một chuyện khiến cho người ta sửng sốt xảy ra.

Dưới mỗi bước chân của nữ tử tuyệt thế này hiện ra một đóa hoa sen màu vàng nho nhỏ.

Từng bước cho đến cuối cùng.

Cả quảng trường sôi trào!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 86: Cười Một Tiếng Khuynh Thành, Cười Hai Tiếng Khuynh Quốc

T

uyệt thế mỹ nhân, cười một tiếng khuynh thành, cười hai tiếng khuynh quốc, mê đảo chúng sinh.

Mà chuyện thần kỳ làm cho người ta rung động nhất là mỗi bước chân của nữ tử nở ra một bông hoa sen màu vàng nho nhỏ rực rỡ. Tất cả cường giả có mặt đều sửng sốt. Dù họ biết đây là do bí pháp nào đó tạo thành nhưng không biết bằng cách nào mà làm được như vậy.

Nữ tử tuyệt đại được Lý Nguyệt Văn đỡ, mỗi bước chân nở ra một đóa hoa sen, ưu nhã mà bước đi thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Trên khuôn mặt tinh xảo vô song hiện lên nụ cười nhàn nhạt khiến người say mê. Thậm chí có rất nhiều người vào giờ phút này có suy nghĩ rằng chỉ cần nàng cười với mình một tiếng thôi thì dù có chết ngay lập tức cũng đáng giá.

Hoa Tú Ninh thấy Hoàng Thái tử sửng sốt thì đôi mắt như phun lửa. Nữ nhân này từ đâu nhô ra vậy?!

Giờ phút này, hai tuyệt đại mỹ nhân của đế đô khiến mọi vật đều thất sắc. Hào quang của hai nữ tử chiếu rọi mọi người.

Lý Nguyệt Văn đỡ Khắc Lôi Nhã chậm rãi đi trên thảm tới đài cao. Tạt Mễ Nhĩ cầm hai cái hộp theo sau.

“Gặp qua Hoàng Thái tử điện hạ.” Lý Nguyệt Văn hành lễ.

“Gặp qua Hoàng Thái tử điện hạ.” Nữ tử tuyệt đại khẽ lên tiếng, thanh âm như châu rơi trên khay ngọc cực kỳ dễ nghe. Nam tử quý tộc xung quanh si

ngốc nhìn nữ tử tuyệt thế vừa xuất hiện đến thần thờ, mặc kệ bạn gái bên cạnh hung hăng nhéo tay họ cũng không có phản ứng.

Hoàng Thái tử không phải người bình thường, lấy lại tinh thần rất nhanh, nhìn nữ tử tuyệt đại cười rất ưu nhã: “Lý tiểu thư, vị này là?”

Lời của Hoàng Thái tử vừa dứt, tất cả mọi người vênh lỗ tai lên. Họ cũng muốn biết rốt cuộc nữ tử tuyệt đại này là người phương nào? Chưa từng nghe nói Lý gia có một vị tuyệt thế giai nhân thế này, càng chưa có ai được thấy. Ánh mắt của những quý tộc dính chặt trên người nữ tử tuyệt đại.

“Hồi Hoàng Thái tử điện hạ, vị này là biểu muội của ta, Lam Linh Nhi.” Lý Nguyệt Văn mỉm cười trả lời. Người xung quanh nghi ngờ, Hoàng Thái tử cũng nghi ngờ mà nhìn Lý Nguyệt Văn. Biểu muội? Lý gia có vị biểu muội này sao? Người phong hoa tuyệt đại như vậy sao chưa từng nghe nói?

“Chẳng lẽ là nữ nhi của nữ nhân nhiều năm trước đã bỏ rơi gia tộc, tự phế võ công?” Hoa Tú Ninh bên cạnh cất giọng sắc sảo. Sự khinh thường hiện ra rất rõ ràng trong giọng nói. Có thể khiến đối phương thẹn quá hóa giận thì càng tốt.

“Rốt cuộc hôm nay được thấy trình độ của đệ nhất mỹ nhân của Lạp Cách Tạt rồi.” Khắc Lô Nhã dùng tên giả là Lam Linh Nhi cười nhạt, dịu dàng nói. Thanh âm ôn nhu một lời trúng đích. Mọi người dùng ánh mắt chán ghét nhìn Hoa Tú Ninh. Thậm chí có người kích động muốn đứng ra giải thích đây chỉ là đệ nhất mỹ nhân của đế đô thôi, không phải đệ nhất mỹ nhân của Lạp Cách Tạt. Lời nói ác độc của vị đệ nhất mỹ nhân với nữ tử tuyệt đại khiến mọi người bất mãn.

Mặt Hoa Tú Ninh đỏ lên, sau đó biến thành màu gan heo, cuống quýt nhìn về phía Hoàng Thái tử. Quả nhiên đáy mắt Hoàng Thái tử thoáng qua sự chán ghét. Nhất thời, Hoa Tú Ninh hối hận không thôi, oán trách bản thân hồ đồ đã mau miệng nói ra những lời đó mà quên mất đây là trường hợp gì.

“Hoa tiểu thư, xin chú ý lời nói của người. Chuyện riêng của Lý gia không tới phiên người thêm thắt đặt điều. Hơn nữa người nói sai rồi. Biểu muội này của ta họ Lam, người lại kéo tới nhà Hi Nhĩ của An Mạt Cách Lan, sửa cả họ của người khác.” Lý Nguyệt Văn không phải đèn đã cạn dầu, bắn ngược lại những lời sắc sảo hơn. Những lời này hoàn toàn bác bỏ lời của Hoa Tú Ninh.

“Người!” Hoa Tú Ninh tức đến mức sắp cắn nát hàm răng ngà. Nàng rất muốn dùng lời ác độc hơn để phản bác nhưng ngại có Hoàng Thái tử bên cạnh nên chỉ liều mạng đè nén tức giận.

“Hoàng Thái tử điện hạ, biểu muội ta mới trở lại Lý gia thăm người thân, nghe nói có đại hội quyên góp nên nhất quyết đòi tới tham dự.” Lý Nguyệt Văn mỉm cười nói với Hoàng Thái tử.

“Đã sớm nghe nói Hoàng Thái tử điện hạ trạch tâm nhân hậu, hôm nay được thấy, quả là danh bất hư truyền!” Khắc Lô Nhã mỉm cười, dịu dàng nói với Hoàng Thái tử điện hạ. Mặc dù chỉ là một câu nói hờ hững nhưng lại làm Hoàng Thái tử mỉm cười mà nói: “Tin đồn vốn rất khoa trương, ta chỉ làm chuyện nên làm.”

“Hoàng Thái tử điện hạ chẳng những thương cảm cho bách tính mà còn rất khiêm tốn.” Khắc Lô Nhã mỉm cười ôn nhu, tiếp tục nói, “Hôm nay, Hoàng Thái tử điện hạ tạo phúc cho dân, Lý gia chúng ta cũng muốn góp chút sức lực. Xin điện hạ nhận lễ vật của chúng ta.”

Khắc Lô Nhã dứt lời, ra hiệu cho Táp Mễ Nhĩ phía sau đặt cái hộp lên bàn trên đài cao.

Không đợi Hoàng Thái tử hỏi, Khắc Lô Nhã đã vươn tay ngọc, nhẹ nhàng mở ra cái hộp thứ nhất. Hộp vừa mở ra, Hoa Tú Ninh lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, nhẹ giọng nói: “Đây là gì? Kiếm à? Một thanh kiếm được khắc rất bình

thường.” Hoa Tú Ninh rút kinh nghiệm lần trước, đổi cách nói kiếm mẽ thành thanh kiếm bình thường

Lý Nguyệt Văn mỉm cười nói với Hoàng Thái tử: “Điện hạ, có thể mượn bội kiếm của ngài một chút không?”

Hoàng Thái tử không chút do dự cởi bội kiếm bên hông xuống, đưa cho Lý Nguyệt Văn. Một tay Lý Nguyệt Văn cầm bội kiếm của Hoàng Thái tử, một tay giơ lên thanh kiếm bình thường trong hộp. Hai thanh kiếm nhẹ nhàng chạm vào nhau trong không trung, chỉ nghe một tiếng “keng” thanh thúy, bội kiếm của Hoàng Thái tử gãy đôi, mà thanh kiếm bình thường kia lại hoàn hảo không sút mẻ gì.

Sắc mặt Hoàng Thái tử hơi đổi. Bội kiếm của hắn là đặc biệt tìm người chế tạo. Đó là do thợ giỏi nhất của đế quốc chế tạo ra. Hôm nay cứ nhiên bị chạm nhẹ một cái đã gãy đôi!

Hoa Tú Ninh choáng váng, các quý tộc cũng ngây ngẩn.

Thanh kiếm nhìn bình thường trong tay Lý Nguyệt Văn kia rốt cuộc là bảo kiếm gì?

“Hoàng Thái tử điện hạ, thật không phải với ngài, bội kiếm của ngài đã bị biểu tử ta làm hỏng mất rồi. Hy vọng ngày khác Hoàng Thái tử có thể di giá đến Lý gia, ta sẽ đền cho người một cái tốt hơn.” Khắc Lôi Nhã có chút ngượng ngùng, nhẹ giọng nói. Thanh âm ôn nhu khiến cho lòng của tất cả nam nhân dâng lên thương tiếc. Người như vậy làm gì có ai nhẫn tâm trách cứ. Giờ khắc này nam nhân trên quảng trường hận không thể thay Hoàng Thái tử vỗ ngực nói không sao.

Sắc mặt Hoa Tú Ninh đã đen kịt. Nữ nhân không rõ lai lịch này dám mở miệng Hoàng Thái tử tới cửa?! Thủ đoạn thật tuyệt!

Hoàng Thái tử hiển nhiên chưa hồi phục tinh thần lại, vẫn còn nhìn vào thanh kiếm trong tay Lý Nguyệt Văn.

Cái gì? Đền một thanh tốt hơn?

Cái đế quyền góp này không phải là tốt nhất?

“Hoàng Thái tử điện hạ, hy vọng ngài không trách tội.” Lý Nguyệt Văn cũng nghiêm chỉnh nói.

“Không đâu. Đây đúng là bảo kiếm.” Hoàng Thái tử điện hạ phục hồi tinh thần lại, mỉm cười nói, đáy mắt thoáng qua ánh sáng không dễ dàng phát giác. Kiếm tốt, đúng là kiếm tốt. Nếu binh lính của đế quốc có được thanh bảo kiếm như vậy thì...

“Còn có một bảo vật Lý gia nguyện ý quyền góp.” Lý Nguyệt Văn tiến lên mở ra một cái hộp khác.

Từ từ mở ra, chỉ mới hơi hé ra, ánh sáng màu vàng đã tỏa ra rực rỡ.

Là vật gì? Tất cả mọi người dài cổ nhìn.

Cái hộp được mở ra.

Hoàng Thái tử nhỏ giọng hô: “Vương miện An Đắc Lý!”

Các binh dân trên quảng trường không biết mấy chữ này có ý gì, nhưng các quý tộc trên đài cao thì biết rất rõ. Khi các quý tộc thấy món đồ trong tay Lý Nguyệt Văn, sắc mặt liền thay đổi. Vương miện tỏa ánh sáng rực rỡ này được đính các loại bảo thạch trân quý, vô cùng tinh mỹ, rạng rỡ tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Vương miện An Đắc Lý là vương miện mà Hoàng đế khai quốc của Lạp Cách Tập thích nhất. Vương miện này được chế tạo bởi mười mấy vị thợ thủ công chế tạo đồ trang sức, dùng bảo thạch và hoàng kim tốt nhất cả

nước. Hình dạng và cách thức chế tạo của vương miện cũng là độc nhất vô nhị. Bởi vì sau khi các thợ thủ công hoàn thành vương miện này thì Hoàng đế khai quốc đã giết chết bọn họ. Hậu nhân vô cùng thương tiếc cho những thợ thủ công này. Vương miện bị mất trong chiến loạn, không bao giờ thấy tung tích nữa. Hôm nay có thể nhìn thấy ở đây! Quý tộc và Hoa Tú Ninh cũng nhận ra được vương miện trong tay Lý Nguyệt Văn đúng là vương miện An Đắc Lý bởi vì không ai mô phỏng được những thứ đính trên vương miện! Tại nơi treo tranh của các hoàng đế Lạp Cách Tạt, Hoàng đế khai quốc mang vương miện này. Tại sao vương miện An Đắc Lý biến mất đã lâu nay lại xuất hiện? Mà còn do Lý gia quyền góp?

“Tình cờ có được.” Khắc Lôì Nhã cười nhạt, “Vậy chúng ta xin cáo từ.”

“Hoàng Thái tử điện hạ, chúng ta cáo lui.” Lý Nguyệt Văn đỡ Khắc Lôì Nhã, xoay người ưu nhã rời đi, chỉ để lại trong không khí một mùi hương thoang thoảng.

Hoàng Thái tử khẽ gật đầu, sắc mặt phức tạp.

Các quý tộc dài cổ si ngốc ngóng nhìn bóng lưng Khắc Lôì Nhã rời đi. Mà Hoàng Thái tử vẫn nhìn chăm chú vào vương miện, trong đầu hiện lên vô số ý niệm.

Nữ tử tuyệt đại thần bí này là ai? Sao trong tay nàng có vương miện An Đắc Lý? Nghe giọng điệu của nàng thì vật quý giá như thế với nàng mà nói thì chỉ là một vật nhỏ tầm thường mà thôi. Rất rõ ràng ý định của nàng là sẽ bán đấu giá để quyên tiền xây nơi chữa bệnh. Nhưng đây là đồ của Hoàng thất, không ai dám đấu giá, Hoàng thất sẽ dùng số tiền lớn nhất để mua lại. Lễ vật lớn như thế sao nữ tử tuyệt đại thần bí này lại cứ như thế mà đưa tới? Rốt cuộc nàng có bối cảnh như thế nào?

Khắc Lôì Nhã và Lý Nguyệt Văn, Tạt Mễ Nhĩ cứ như thế mà rời đi.

Tất cả mọi người vẫn còn chìm đắm trong sự rung động không cách nào lấy lại tinh thần. Sự xuất hiện của nữ tử tuyệt đại thần bí giống như pháo hoa rực rỡ xán lạn rồi bỗng mất ngay lập tức khiến mọi người rung động.

Sắc mặt Hoa Tú Ninh trắng bệch rồi đen kịt. Nàng nắm chặt nắm đấm đến mức các đốt ngón tay hiện lên rõ ràng, móng tay đâm sâu vào thịt cũng không phát hiện ra.

Một ngày này để lại một sự kinh diễm trong lịch sử.

Rất lâu sau đó người đời vẫn còn tranh nhau tán dương một ngày này. Có một nữ tử mỹ lệ thánh khiết như nữ thần xuất hiện ở đế đô, trên quảng trường có sức chứa cả vạn người. Phong tư của nàng không ai sánh được. Dung nhan độc nhất vô nhị càng nhìn càng đẹp, khiến người ta say mê. Y phục thần bí cao quý của nàng càng khắc sâu ấn tượng trong lòng mọi người.

Trong xe ngựa, Khắc Lôi Nhã xoa xoa cổ, tựa vào thành xe, hừ lạnh một tiếng: “Hoa Tú Ninh, vũ nhục mẫu thân ta, ta sẽ tính sổ với ngươi.”

“Hôm nay thật sáng khoái.” Lý Nguyệt Văn cười ha ha, “Ta vừa thấy bộ dáng của nàng ta liền thiếu chút nữa cười to.”

“Tỷ nên nghĩ đến chuyện phải ứng phó sắp tới đi. Cửa hàng quần áo đã chuẩn bị chu đáo chưa?” Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt nói.

“Oh, ong bướm phía sau...” Lý Nguyệt Văn vỗ vỗ cái trán, nhức đầu mà nói, rồi xoay chuyển lời nói, “Đúng rồi, Khắc Lôi Nhã, không ngờ muội lại có thiên phú thiết kế trang phục. Mở cửa hàng quần áo, sinh ý sẽ vô cùng tốt ha ha.”

Khắc Lôi Nhã giựt giựt khóe miệng không nói gì. Nàng muốn nói về sườn xám – tinh hoa của văn hóa phương Đông nhưng những người này làm sao mà hiểu được.

Bước đầu tiên tiến hành thuận lợi. Mọi chuyện chỉ mới bắt đầu mà thôi!

Phần thứ hai: Hình mẫu của Bạo Long (dữ dội) xuất hiện

Đêm lạnh như nước.

Hoàng cung, thư phòng.

“Đây đúng là vương miện An Đắc Lý của Hoàng đế khai quốc.” Một nam tử trung niên uy nghiêm với gương mặt nặng nề khẳng định. Hắn mặc y phục màu trắng ngà hoa lệ, trên có thêu hoa văn màu vàng theo phong cách cổ xưa, trên ngón tay cái đeo một chiếc nhẫn lớn bằng ngọc bích thể hiện thân phận – hẳn chính là Hoàng đế của Lạp Cách Tạt.

Tạt Luân Cơ Nhĩ mặc dù đã ở tuổi trung niên nhưng từ trên gương mặt và dáng người có thể nhận ra khi còn trẻ hẳn cũng là mỹ nam tử.

“Đúng vậy, phụ vương. Đây là Thủy Tinh Ký Ưc. Người xem tình cảnh lúc ấy một chút.” Hoàng Thái tử Ngải Bì Cơ Nhĩ đưa ra một quả cầu thủy tinh.

Pháp sư to lớn đứng cạnh Hoàng đế nhận lấy, rót ma lực vào, mở Thủy Tinh Ký Ưc.

Ánh mắt Hoàng đế biến đổi theo hình ảnh trong Thủy Tinh Ký Ưc.

Một mỹ nữ tuyệt thế chưa từng thấy qua, càng chưa từng nghe nói đến có người như vậy. Mỗi bước chân nở một đóa hoa sen màu vàng. Sao nàng có thể làm được?

“Ngải Bì, con thấy sao?” Hoàng đế buông vương miện trong tay xuống, mỉm cười hỏi Hoàng Thái tử. Hắn rất vừa lòng với con trai duy nhất của mình, rất giống hắn. Cơ trí, tinh táo, rộng lượng, nhìn xa trông rộng, tài hoa trong lĩnh vực quân sự khiến người ta phải kinh ngạc tán thán. Hoàng đế có

thể đoán được thời đại Lạp Cách Tạt dưới sự lãnh đạo của đứa con này sẽ trở nên phồn vinh thịnh vượng cỡ nào.

“Nữ nhân này rất thần bí nhưng có thể khẳng định được sau lưng nàng có một thế lực to lớn làm hậu thuẫn.” Hoàng Thái tử trầm giọng phân tích, “Thứ nhất, nữ nhân này rất mạnh. Mỗi bước chân nở ra một đóa hoa sen màu vàng của nàng không phải dị tượng mà là do chính nàng dùng bí pháp tạo thành. Thứ hai, tiện tay liền lấy ra vương miện An Đắc Lý chúng ta làm mất đã lâu. Thứ ba, phục trang của nàng con mới thấy lần đầu. Thứ tư, chính là dung mạo khuynh quốc khuynh thành của nàng. Nữ tử tuyệt thế như vậy sao lại không ai biết? Hôm nay vừa xuất hiện liền dẫn tới oanh động. Nhất định là nàng trưởng thành dưới sự bảo vệ nghiêm mật.”

“Không tệ.” Trong mắt Hoàng đế lóe lên sự tán thưởng. Hắn trầm giọng nói: “Ngải Bỉ, con phân tích rất đúng. Nhưng chỉ dựa vào những thứ này đã kết luận sau lưng nàng có thế lực lớn hậu thuẫn thì chưa đủ. Ta cảm thấy hứng thú nhất không phải với vương miện này, cũng không phải tài vật quý báu hơn nó.”

“Đúng vậy, phụ vương. Con hiểu ý người.” Hoàng Thái tử mỉm cười, “Phụ vương đang nghĩ đến thanh kiếm nhìn rất tầm thường kia.”

“Không tệ.” Hoàng đế tán dương, gật đầu, “Không hổ là con trai của ta, lập tức hiểu ý của ta.”

“Ta đã phái người điều tra. Thanh kiếm kia do người Lý gia chế tạo ra nhưng tốn rất nhiều tinh lực và vật liệu hơn kiếm bình thường. Mặc dù không thể sản xuất số lượng lớn nhưng tương lai chắc chắn có thể. Nếu quân đội của chúng ta có vũ khí như vậy...” Đáy mắt Hoàng Thái tử lóe lên.

“Ngải Bỉ, đi đi. Không phải nữ tử kia nói sẽ đền cho con một thanh kiếm khác sao? Con tiếp cận nàng, điều tra lai lịch của nàng. Lần đại hội quyền góp này thật có lời. Đi điều tra xem nàng có mục đích gì.” Ánh mắt Hoàng

để lại đời về phía vương miện, đáy mắt thoáng qua kinh ngạc. Những viên ngọc đính trên vương miện vô cùng tinh mỹ, lộng lẫy mê người. Khó trách lại nổi danh như vậy. Vật phẩm quý giá như thế căn bản không là gì trong mắt nữ tử tuyệt thế kia. Vậy thì rốt cuộc nữ tử này còn có bảo vật trân quý hơn nào nữa? Trong nhất thời, Hoàng đế có chút hiếu kỳ.

“Dạ, phụ vương. Vậy nhi thần cáo lui.” Hoàng Thái tử hành lễ, muốn cáo lui.

“Đợi chút, Ngải Bì.” Hoàng đế mỉm cười gọi Hoàng Thái tử lại.

“Phụ vương muốn dẫn dò gì nữa ạ?” Hoàng Thái tử nghi ngờ mà hỏi.

“Ngải Bì, nếu quả thật nữ tử này có bối cảnh cường đại mà chúng ta không biết thì con cứ liệu mà làm. Ta cảm thấy nàng là người có tư cách ngồi lên vị trí Thái tử phi nhất. Ánh mắt của con thật sự quá cao.” Hoàng đế nói đến đây thì trong giọng nói có sự sùng nịch.

“Phụ vương...” sắc mặt Hoàng Thái tử mất tự nhiên.

“Con là nhi tử của ta, chẳng lẽ ta còn không hiểu con sao? Đi đi.” Hoàng đế mỉm cười cho Hoàng Thái tử lui ra.

Sắc mặt Hoàng Thái tử mất tự nhiên mà lui xuống. Sau khi cửa thư phòng đóng lại, Hoàng đế mới nhúc nhích đầu, xoa xoa huyệt thái dương, bất đắc dĩ mà nói: “Lệ Toa, xuống được chưa?”

Hưu một tiếng, trước mặt Hoàng đế xuất hiện một nữ tử mặc quan phục màu đỏ rực. Nữ tử này chỉ khoảng ba mươi, dung nhan xinh đẹp, giữa lông mày tỏa ra ánh khí, tóc đỏ rực, mắt đen nhánh, cứ như thế mà nhìn chăm chăm vào Hoàng đế. Nàng lộ ra một cổ khí thế bá đạo.

“Lệ Toa, đừng nhìn ta như vậy.” Hoàng đế day day huyệt thái dương, đau đầu. Hắn biết vì sao nữ nhân nóng nảy này lại khó chịu như vậy.

“Người muốn thu hồi quyền làm đại lý phân phối binh khí của Phong gia giao cho Lý gia?” Nữ tử giáng một quyền lên thư án khiến nó rung lên. Ma Pháp Sư cung đình bên cạnh đã thấy quen nên không trách. Trong cả nước chỉ có một mình nữ nhân này dám bất kính như thế với Hoàng đế mà không bị xử phạt. Nàng chính là đại thần quân cơ của Lạp Cách Tạt, cũng là nữ tử duy nhất đảm nhiệm chức vụ quan trọng của đế quốc.

“Lệ Toa, người nghe ta nói đã. Người suy nghĩ cho kỹ một chút, nếu Lý gia có thể chế tạo binh khí như trong đại hội quyền góp hôm nay, không, chỉ cần được một nửa như vậy thôi, trang bị cho quân đội của chúng ta, thì sẽ có uy lực cỡ nào?!” Hoàng đế dẫn lại, giải thích, hiển nhiên là kiêng kỵ nữ nhân nóng nảy trước mắt này.

“Có thể suy nghĩ giao ra quyền đại lý phân phối. Nhưng ta phải gặp nữ nhân này. Nàng không đơn giản.” Nữ tử nheo mắt nhìn mỹ nhân tuyệt đại trong quả cầu thủy tinh, hừ lạnh một tiếng. Lần này Lý gia đã xuống dốc tìm được cây đại thụ để dựa vào rồi? Mình muốn xem một chút.

“Người thấy sao?” Hoàng đế rất muốn nghe ý kiến của nữ tử trước mắt.

“Không đơn giản.” Nữ tử chỉ ném lại một câu nói.

“Ừ, ta cũng nhìn không thấu. Ta đã cho Ngải Bi đi điều tra rồi.” Hoàng đế nói.

“Ta biết. Vừa nãy đã nghe thấy hết. Còn phải chúc mừng bệ hạ, rốt cuộc Hoàng Thái tử điện hạ đã coi trọng một người.” Nữ tử nhướn đôi lông mày xinh đẹp, hài hước nói, “Ban đầu, ta còn hoài nghi con của người có vấn đề.”

“Được rồi, không phải người cũng hoài nghi con trai mình có vấn đề, còn tìm người kiểm nghiệm đó sao. Đúng rồi, Phong Dật Hiên sao rồi?” Lúc

này Hoàng đế không còn giữ vẻ uy nghiêm mà nói đùa với nữ tử trước mặt. Cũng chỉ với người trước mặt này Hoàng đế mới có thể thả lỏng tâm tình.

“Tiểu tử chết tiết đó điên cuồng muốn cởi bỏ phong ấn, thiếu chút nữa thì chết rồi. Bất tỉnh ba ngày ba đêm, ta cho là sẽ chết, cũng chuẩn bị tang lễ rồi, nó lại tỉnh.” Nữ tử nóng nảy trợn trắng mắt, nhún vai, bất đắc dĩ nói.

“Đây là giọng điệu của người làm mẹ sao?” Hoàng đế hết ý kiến, giọng điệu này như thể tiếc rằng nhi tử không chết đi vậy.

“Tiểu tử kia chết cũng đáng đời. Không thấy nó kiên quyết trở nên mạnh mẽ để bảo vệ mẹ già của mình, vậy mà vì nữ nhân ta chưa bao giờ gặp lại mạo hiểm tính mạng trở nên mạnh mẽ, nói cái gì rắc chớ là phải bảo vệ nữ nhân kia.” Mỹ nhân nóng nảy cắn răng nghiêng lợi buông lời thô tục trước mặt Hoàng đế.

Người còn cần bảo vệ? Người là biểu tượng của Bạo Long, người gặp người chạy, thú thấy thú chết, hoa thấy hoa không dám nở! Cần người bảo vệ? Người không giết người đã không tồi rồi! (há há há :v) Hoàng đế trợn tròn mắt. Dĩ nhiên những lời này chỉ dám nói thầm trong lòng chứ tuyệt không dám nói ra. Lại càng không dám nói người này đang ghen với nàng dâu tương lai.

“Được rồi, ta về đây. Có tin gì thì báo cho ta.” Hình mẫu của Bạo Long ngáp một cái, chuẩn bị rời đi.

“Ừ, nói với Phong thiếu xế chiều ngày mai đến uống trà, đánh ba ván. Nói nó bớt chút thời gian, tiền kiếm nhiều tiêu cũng không hết!” Ý của Hoàng đế là chỉ cha của Phong Dật Hiên.

“Được.” Hình mẫu của Bạo Long phất tay, đồng ý rồi rời đi.

Cửa thư phòng đóng lại lần nữa. Hoàng đế dựa vào ghế, ánh mắt rơi lên khung ảnh nhỏ trên thư án. Trong bức họa là hai thiếu niên mỉm cười, ở

giữa là một thiếu nữ há miệng cười lớn. Hai thiếu niên kia một là hấn, một là phụ thân của Phong Dật Hiên. Hoàng đế nhớ lại tình cảnh nhiều năm trước khi hai hảo bằng hữu cứu hấn. Rồi nhớ tới hình mẫu Bạo Long thận trọng từng chút một và Phong thiếu toàn lực tương trợ hấn đoạt vị. Đã hơn mười năm rồi sao? Thời gian trôi thật nhanh. Khóe miệng Hoàng đế hiện lên nụ cười thản nhiên.

“Hắt xì” Khắc Lô Nhã hắt hơi một cái thật to, sau đó xoa lỗ mũi, cau mày nhìn trăng tròn trên trời đêm: “Chẳng lẽ có người nói xấu mình?”

“Người nói xấu thì không có, chỉ có hoa tươi và quà tặng nhiều không đếm xuể!” Lý Nguyệt Văn như quỷ mị xuất hiện sau lưng Khắc Lô Nhã.

“Biểu tỳ, tỳ là quý à? Vào phòng cũng không gõ cửa.” Khắc Lô Nhã khó chịu nói.

“Cửa không đóng, tỳ gõ làm gì?” Lý Nguyệt Văn hùng hồn nói, “Từ xế chiều đến tối nay, có hoa tươi và quà tặng và rất nhiều thiệp bài phủng. Thật nhiều ong bướm!” Lý Nguyệt Văn khinh thường, tức giận mắng.

“Đừng nóng. Chúng ta đang chờ người kia. Nhất định sẽ tới.” Khóe miệng Khắc Lô Nhã nâng lên một đường cong, nhìn lên vầng trăng sáng trên trời, cười yếu ớt xinh đẹp.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 87: Phong Dật Hiên Cởi Bỏ Phong Ấn

V

ậy mà ba ngày sau vẫn không thấy Hoàng Thái tử đến bái phỏng. Chỉ có những quý tộc khác muốn gặp Khắc Lôi Nhã. Đúng hơn là muốn gặp nữ tử tuyệt đại Lam Linh Nhi do Khắc Lôi Nhã biến thành ngày đó. Nhưng họ đều bị Lý Nguyệt Văn chặn lại. Nàng chỉ nói đợi tới sinh nhật của biểu muội sẽ mở tiệc mời mọi người. Những quý tộc kia quẩn quýt lấy Lý Nguyệt Văn buộc nàng phải hứa đưa thiệp mời mới lưu luyến không rời mà đi. Điều khiến Lý Nguyệt Văn vừa bức mình vừa buồn cười là những người yêu cầu có thiệp mời không chỉ có nam tử quý tộc trẻ tuổi mà còn có cả lão niên, trung niên vợ chết.

“Khắc Lôi Nhã, đã ba ngày rồi sao Hoàng Thái tử còn chưa tới?!” Trong thư phòng, rốt cuộc Lý Nguyệt Văn mất kiên nhẫn, đặt câu hỏi với Khắc Lôi Nhã ngồi đối diện trước thư án.

“Mọi người đều nói Hoàng Thái tử không phải người bình thường. Nếu hắc cũng giống những quý tộc táo bạo kia vội vàng mà chạy tới muội mới thấy kỳ lạ đó. Yên tâm, hắc sẽ đến thôi.” Khắc Lôi Nhã trả lời không chút để ý, lật sổ sách trên tay, “Biểu tỷ, chi ra ở đây không hợp lý. Sao lại chỉ tốn một nửa tiền muội dự tính?”

“Ha ha...” Lý Nguyệt Văn nở nụ cười giảo hoạt, “Đã bàn tốt giá cả trước khi tham gia đại hội quyền góp. Nhưng sau đó thì giảm xuống một nửa.”

Khắc Lôi Nhã giựt giựt khóe miệng, lập tức hiểu được điều mờ ám ở đây. Biểu tỷ của nàng thật biết buôn bán.

“Đối phương có điều kiện gì?” Khắc Lôi Nhã đung đưa bút trong tay, tức giận hỏi.

“Cửa hàng này là của Anh Đặc gia. Bọn họ chủ yếu bán gia cụ và da lông ma thú. Bọn họ hy vọng có thể tặng muội một bộ gia cụ mà họ tỉ mỉ chế tạo.” Lý Nguyệt Văn dương dương đắc ý nói. Nàng cho là Khắc Lôi Nhã sẽ khích lệ nàng biết cách buôn bán, ai ngờ Khắc Lôi Nhã bỏ cây bút trong tay xuống, đứng dậy trách mắng.

“Biểu tử, tử có biết đã lỗ vốn rồi không? Hơn nữa còn rất thiệt!” Khắc Lôi Nhã đau đầu. Quả nhiên người của Lý gia không có đầu óc buôn bán.

“Tại sao? Cửa hàng bán cho chúng ta một nửa giá, còn tặng muội một bộ gia cụ cao cấp do họ tỉ mỉ chế tạo nữa.” Lý Nguyệt Văn cực kỳ nghi ngờ. Rõ ràng chiếm tiện nghi lớn, sao còn nói là chịu thiệt?

“Tỷ thì biết cái gì.” Khắc Lôi Nhã nói đầy bất đắc dĩ, “Cửa hàng bán ba vạn kim tệ, một nửa giá chỉ 1,5 vạn. Mà bọn họ tặng muội một bộ gia cụ, sau đó đưa ra quảng cáo, nói là giai nhân tuyệt đại Lam Linh Nhi dùng gia cụ của bọn họ. Tỷ nói sẽ như thế nào? Bọn họ chỉ có lời 1,5 vạn kim tệ hay sao?”

Khắc Lôi Nhã vừa nói xong thì sắc mặt Lý Nguyệt Văn thay đổi. Rốt cuộc nàng đã hiểu rõ chẳng những mình thiệt thòi mà còn thiệt thòi rất lớn! Nếu đối phương tung ra quảng cáo như vậy sẽ có rất nhiều người ở đế đô đến mua. Chẳng lẽ chỉ lời có 1,5 vạn thôi? 1,5 triệu cũng không chừng.

“Tỷ đi thỏa thuận với họ, có gia cụ mới nhất sẽ đưa đến. Chúng ta lấy 5% cổ phần, cho phép họ dùng tên tuổi của Lam Linh Nhi.” Khắc Lôi Nhã lật sổ sách kiểm tra lần nữa.

“5% cổ phần? Chúng ta không cần bỏ ra gì? Cứ như vậy đòi 5% cổ phần của người khác?” Lý Nguyệt Văn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã coi người ta là đứa ngốc sao? Không đưa ra gì mà đòi đoạt 5% cổ phần của người khác?

“Tỷ cứ làm đi. Nói cho họ biết mỗi khi làm được gì đều có thể sử dụng mảnh khoe. Chẳng hạn như làm ra giường có thể nói là có tác dụng giữ dáng. Lam Linh Nhi sử dụng giường của họ nên mới có dáng người đẹp như thế. Bọn họ không đồng ý thì tỷ nói Thương gia đã thương lượng với chúng ta chuyện này, bọn họ sẽ đồng ý ngay lập tức.” Khắc Lôi Nhã mất kiên nhẫn mà dằn dò, tiếp tục nhìn sổ sách.

Lý Nguyệt Văn hoài nghi nhìn Khắc Lôi Nhã, trong lòng đau khổ, không chịu dời bước.

“Lý tiểu thư, làm theo lời Khắc Lôi Nhã đi. Nhất định đối phương sẽ đồng ý.” Táp Mễ Nhĩ đứng sau lưng Khắc Lôi Nhã mở miệng khuyên Lý Nguyệt Văn.

Lúc này Lý Nguyệt Văn mới do do dự dự ra cửa.

“Khắc Lôi Nhã, Lý gia tan hoang như vậy ta thấy cũng không có gì kỳ lạ.” Táp Mễ Nhĩ mỉm cười rót trà ướp hoa cho Khắc Lôi Nhã, miệng lại độc lên, “Người cường hãn nhất của Lý gia là Lý Nguyệt Văn và Lý Minh Ngữ thì đầu óc buôn bán giống như heo vậy. Nói gì đến những người khác.”

“Cũng không hẳn. Có lẽ Lý gia có người có tài buôn bán, chỉ là bị mấy trưởng lão chèn ép nên không có biểu lộ ra mà thôi.” Khắc Lôi Nhã khép sổ sách lại, ngẩng đầu mỉm cười nhìn Táp Mễ Nhĩ.

“Cho nên?” trong lòng Táp Mễ Nhi giống lên hồi chuông cảnh giác, nhìn Khắc Lôi Nhã, “Người muốn làm gì?”

“Ta hy vọng phó đoàn anh minh thần võ của chúng ta dùng ánh mắt cơ trí của mình tìm ra người tài, sau đó bồi dưỡng thêm. Cũng chỉ có phó đoàn học rộng tài cao, vô cùng sáng suốt của chúng ta mới có thể làm được. Hào quang của người không ai có thể so được. Biểu tỷ và biểu ca của ta cũng không bằng 1% của người.” Khắc Lôi Nhã ưu nhã cầm cái tách, mặt không

đôi sắc mà nói rồi nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà ướp hoa, nói, “Ngay cả trà ướp hoa người ngâm chế cũng là độc nhất vô nhị, không người nào sánh được.”

Một lát sau, Tần Diêm đứng canh ở cửa liền nhìn thấy Tạp Mễ Nhĩ mặt mày hớn hở, nhẹ nhàng bay ra khỏi thư phòng. Tần Diêm trợn mắt nhìn, nhìn kỹ thì xác định mình không nhìn lầm, Tạp Mễ Nhĩ là bay ra. Bộ dạng hoa đào đầy mặt thật đáng đánh đòn.

Lý Minh Ngữ trên hành lang nhìn thấy Tạp Mễ Nhĩ bay trong gió thì nghi ngờ nhìn theo bóng lưng hắn, rồi quay đầu thì nhìn thấy Tần Diêm hơi co quắp khoe miệng thì lập tức hiểu ra. Nhất định là Khắc Lôi Nhã lại dùng biện pháp cũ sai Tạp Mễ Nhi làm việc rồi.

“Khắc Lôi Nhã~ !!” Lý Minh Ngữ vừa vào cửa liền gọi.

“Sao vậy, biểu ca, có phải người kia tới hay không?” Khắc Lôi Nhã không ngẩng đầu, nhấp một ngụm trà ướp hoa rồi đặt tách xuống. Bạch Đế và Hắc Vũ bên cạnh đang tranh nhau một miếng bánh ngọt chocolate. Một đôi móng vuốt màu trắng và một đôi móng vuốt màu đen gắp gao ôm lấy miếng bánh.

“Sao muội biết?” Lý Minh Ngữ kinh ngạc mà hỏi. Theo giọng điệu của Khắc Lôi Nhã, hình như đã sớm biết người kia sẽ đến.

“Tính toán thời gian, không sai biệt lắm là lúc này.” Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu, đứng dậy, cười nhạt, đẩy ghế ra muốn ra khỏi thư phòng.

“Muội đi như vậy sao? Không biến thân à?” Lý Minh Ngữ khẽ cau mày.

“Không cần.” Khắc Lôi Nhã cười nhạt, “Đem một thanh kiếm thuận tiện lấy được đến đại sảnh đi.”

Lý Minh Ngữ vô cùng nghi hoặc. Tuy trong lòng còn nghi ngờ nhưng vẫn nghe theo phân phó của Khắc Lôi Nhã, lấy ra một cái hộp có thanh kiếm đi tới đại sảnh.

Trong đại sảnh, Hoàng Thái tử lẳng lặng ngồi chờ. Cửa đại sảnh không thiếu người hầu và thị nữ bận rộn ôm quà tặng và hoa tươi. Hoàng Thái tử khẽ cau mày. Thật không ngờ đã ba ngày mà cửa chính Lý gia còn đóng như trầy hội. Hình như giai nhân tuyệt đại Lam Linh Nhi cũng chưa có ra mặt.

Hoàng Thái tử đang suy nghĩ thì ở cửa bên cạnh đại sảnh vang lên tiếng bước chân. Hoàng Thái tử ngẩng đầu nhìn thì thấy Lý Minh Ngữ và một thiếu nữ đang đi tới. Sao Lam Linh Nhi không xuất hiện? Hoàng Thái tử khẽ cau mày. Lam Linh Nhi này ngay cả mình cũng không muốn gặp sao?

“Gặp qua Hoàng Thái tử điện hạ.” Lý Minh Ngữ và Khắc Lôi Nhã khẽ hành lễ.

“Lý Công Tước, vị này là?” Hoàng Thái tử thấy Khắc Lôi Nhã và Lam Linh Nhi giống nhau thì trong lòng đã có đáp án, nhưng vẫn hỏi.

“Đây là biểu muội của ta Lam Nguyệt Nhi, muội muội của Lam Linh Nhi.” Lý Minh Ngữ giới thiệu theo lời dặn dò của Khắc Lôi Nhã.

“Gặp qua Hoàng Thái tử điện hạ.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười không kiêu ngạo không siểm nịnh, hành lễ lần nữa.

“Ha ha, Lam tiểu thư, xin chào.” Hoàng Thái tử mỉm cười, nhưng trong lòng sợ hãi than. Thiếu nữ này còn nhỏ mà ngũ quan đã tinh xảo như thế, sau này nàng lớn lên sẽ trở nên nghiêng nước nghiêng thành, nhất định không thua tỷ tỷ Lam Linh Nhi của nàng.

“Điện hạ, đây là bảo kiếm tỷ tỷ đền cho người.” Khắc Lôi Nhã lấy cái hộp trong tay Lý Minh Ngữ đưa tới cho Hoàng Thái tử.

“Này...” Hoàng Thái tử c có chút co quắp.

“Tỷ tỷ nói thật xin lỗi vì hôm đó làm hỏng bảo kiếm của Hoàng Thái tử điện hạ.” Khắc Lôê Nhã cứ giơ cái hộp lên, không hề có ý thu hồi.

Hoàng Thái tử nhận cái hộp, ánh mắt có chút mê hoặc. Lý Minh Ngử buồn cười trong lòng. Quả nhiên đúng như Khắc Lôê Nhã dự liệu. Hoàng Thái tử đang tìm kiếm bóng dáng của Lam Linh Nhi.

“Điện hạ, nếu người không có chính sự gì thì mời ở lại ăn bữa cơm.” Lý Minh Ngử mỉm cười, mời.

“Cũng được. Lam tiểu thư không có ở đây sao?” Hoàng Thái tử không nhận được mà hỏi.

“Biểu muội mới tới nước ta, không hợp thủy thổ cho lắm nên đang nghỉ ngơi trong phòng.” Lý Minh Ngử thuận miệng bịa chuyện.

“À, ra vậy.” Hoàng Thái tử ngẩn ngơ. Độ tin cậy của lời này không quá cao. Chỉ là tại sao Lam Linh Nhi lại làm vậy? Tất cả đều không gặp được nàng. Kể cả hắc cũng không gặp sao? Hay là thật không thoải mái?

Bữa trưa này khiến mấy trưởng lão của Lý gia hết sức lo sợ. Đã bao lâu không dùng cơm với Hoàng Thái tử rồi? Vậy mà bây giờ Hoàng Thái tử ngồi phía trên cùng đang chuyện trò vui vẻ với Lý Minh Ngử.

Khắc Lôê Nhã yên lặng ăn cơm, dùng khước mắt nhìn Hoàng Thái tử đang không yên lòng. Nàng biết hắc đang nghĩ gì. Khắc Lôê Nhã than thở trong lòng. Không ngờ Hoàng Thái tử cũng là người phàm, cũng bị Lam Linh Nhi mê hoặc. Mặc dù biểu hiện không rõ ràng nhưng vẫn khiến người khác nhìn ra. Nhưng Khắc Lôê Nhã không lo lắng nhiều vì nàng thấy được Hoàng Thái tử tuyệt đối không phải người đơn giản. Hắc biết nhận định tình hình. Dù cho có hài lòng Lam Linh Nhi hơn nhưng đến lúc cần thì hắc sẽ dứt

khoát buông tay Lam Linh Nhi để giữ đại cục. Đại cục này chính là sự cường thịnh của một nước. Người như vậy mới thật sự là vương giả.

Ăn cơm xong, Hoàng Thái tử vẫn không gặp người mình muốn tìm nhưng không thể nói ra, đành rời đi.

Lý gia vẫn đông như trẩy hội, hoa tươi quà tặng thiệp mời đến liên tục khiến Lý Minh Ngữ xử lý mà đau cả đầu. Mà mấy vị trưởng lão Lý gia càng thêm hưng phấn. Đã rất lâu không nhộn nhịp như vậy rồi. Chẳng lẽ thật sự Lý gia có thể chấn hưng được hay sao? Ánh mắt của họ nhìn Lý Minh Ngữ và Khắc Lôi Nhã đã khác xưa. Trước kia thấy Khắc Lôi Nhã thì vừa hận vừa sợ, bây giờ biến thành lấy lòng và kỳ vọng. Bọn họ thấy được tia sáng hy vọng Lý gia lần nữa tỏa sáng! Năm tháng quang vinh sẽ trở lại! Chỉ nghĩ đến đó thôi đã làm bọn họ hưng phấn không thôi. Bọn họ không còn để ý xem ai là người mang lại ánh sáng.

Màn đêm buông xuống, Khắc Lôi Nhã đứng lẳng lặng trên nóc nhà cao nhất. Gió nhẹ nhàng phất qua mặt nàng. Suy nghĩ của nàng bay xa. Lần này chấn hưng Lý gia sẽ tăng cường thực lực cho Lạp Cách Tạt. Là đúng hay sai? Nếu gia gia biết có trách tội mình hay không? Nếu mẫu thân biết, có vui mừng hay không?

“Lão bà đại nhân, nàng đang ưu sầu chuyện gì? Vẻ mặt như thế không hợp với nàng.” Một thanh âm quen thuộc đột ngột bay vào tai Khắc Lôi Nhã.

Con người Khắc Lôi Nhã mở lớn, xoay người thì thấy một người đang lơ lửng trong không trung bên cạnh nàng.

“Phong Dật Hiên...” Khắc Lôi Nhã ngơ ngẩn nhìn người trước mắt. Vẫn là mái tóc dài màu đỏ rực rỡ, đôi mắt đen nhánh sáng ngời nhìn Khắc Lôi Nhã, cứ lơ lửng trong không trung mà mỉm cười nhìn nàng. Ngay cả hân tiếp cận mình lúc nào Khắc Lôi Nhã cũng không biết!

Đột đã...! Khắc Lôi Nhã trừng lớn mắt nhìn Phong Dật Hiên. Hắn đang lơ lửng trong không trung? Mà xung quanh Phong Dật Hiên có một cỗ gió nhẹ nhàng?! Nhìn kỹ thì thấy sau lưng hắn có một đôi cánh rất nhạt, trong suốt vô hình! Đôi cánh ngưng tụ từ không khí! Khắc Lôi Nhã nhìn chăm chăm vào Phong Dật Hiên. Hắn không giống trước kia. Khắc Lôi Nhã trầm ngâm nhìn hắn, hắn đáp xuống đứng cạnh Khắc Lôi Nhã, cười hì hì.

“Người không giống trước.” Một lúc lâu sau Khắc Lôi Nhã mới nghiêm túc nói ra một câu. Đúng vậy, Phong Dật Hiên cho nàng một cảm giác hoàn toàn khác. Hắn có sự thay đổi rất lớn. Hắn, trở nên mạnh mẽ! Hơn nữa, còn rất mạnh!

“Ta đã giải khai phong ấn.” Phong Dật Hiên cười hì hì, “Sau này ta có thể bảo vệ lão bà đại nhân rồi. Ta vẫn sẽ mạnh mẽ hơn cho đến khi dấu ấn trên tay nàng biến mất.” Mặc dù Phong Dật Hiên đang cười nhưng đáy mắt hắn hiện lên sự kiên quyết khác thường.

“Không phải người là pháp sư hệ Băng sao?” Khắc Lôi Nhã nghi hoặc mà nhìn đôi cánh dần dần biến mất sau lưng Phong Dật Hiên.

“Bây giờ là hệ Phong và hệ Băng.” Phong Dật Hiên đắc ý mà nói, “Sao? Ta có lợi hại không? Ta bây giờ là pháp sư lưỡng hệ rồi.”

“Người đã giải khai phong ấn?” Khắc Lôi Nhã ngưng mắt, trầm giọng hỏi, “Ta nhớ Thủy Văn Mặc từng nói người bây giờ căn bản không chịu được lực lượng khi cởi bỏ phong ấn. Còn nữa, tại sao người lại bị phong ấn?”

“Không phải ta hoàn hảo đứng trước mặt nàng sao?” Phong Dật Hiên nhún vai, nhẹ nhàng nói, “Khi ta sinh ra liền bị phong ấn vì Phong gia chúng ta cứ mấy đời lại xuất hiện một dị nhân, có lực lượng Phong cường đại. Nhưng bởi vì lực lượng quá mức cường đại nên rất nhiều người chưa kịp sử dụng liền bị gió trong cơ thể xé tan thành từng mảnh nhỏ. Cho nên, một khi xuất hiện người có dị năng như thế thì vừa sinh ra liền bị phong ấn chặt chẽ

lực lượng này.” Phong Dật Hiên nói rất nhẹ nhàng nhưng Khắc Lôì Nhã hiểu hành động của hã có bao nhiêu mạo hiểm. Khó trách Thủy Văn Mặc muốn dùng hết sức ngăn cản hã giải khai phong ấn. Chỉ sơ sã một chút thôi liền bị xé tan thành trăm nghìn mảnh.

“Ha, hiện tại tốt rồi. A, lão bà đại nhân, nàng còn đeo bao tay ta đưa, ha ha. Có một ngày nhất định ta sẽ gỡ cái bao tay này ra cho nàng...” Phong Dật Hiên cầm tay phải của Khắc Lôì Nhã, vui mừng cười ha ha. Hã mới nói một nửa thì một quyền của Khắc Lôì Nhã đã giáng lên gương mặt tuần tú của hã.

Phong Dật Hiên bưng mặt ai ôi kêu thảm, ngồi xồm xuống.

Mặt Khắc Lôì Nhã sắc lạnh, thu hồi năm đấm, nói: “Gọi loạn nữa ta sẽ đánh cho mặt ngươi nở hoa. Động thủ động cước với ta nữa ta liền làm thịt ngươi.”

Phong Dật Hiên bưng mặt, nói thầm: “Ở đây không có những người khác...”

Ánh mắt lạnh lẽo của Khắc Lôì Nhã bắn qua, Phong Dật Hiên vội vàng im miệng.

Khắc Lôì Nhã nhìn Phong Dật Hiên ngồi xồm trên đất, trong lòng phức tạp. Hã cứ nhiên mạo hiểm tính mạng giải khai phong ấn.

“Đúng rồi, sao ngươi tìm được đến đây? Sao ngươi biết ta ở đây?” Khắc Lôì Nhã chợt nhớ ra vấn đề này.

“Hừ hừ ~~” Phong Dật Hiên nhảy dựng lên, cười đắc ý, “Dĩ nhiên ta biết. Nàng vào thành lúc nào ta cũng biết. Hơn nữa ta còn biết nàng đại diện cho Lý gia tham gia đại hội tỷ võ hai tháng sau.”

Khắc Lôi Nhã chợt hiểu. Đúng vậy, Phong gia là một trong tứ đại gia tộc của đế đô, sao lại không thăm dò được những chuyện này.

“Ừ, ta muốn đại diện cho Lý gia tham gia.” Khắc Lôi Nhã gật nhẹ.

“Đến lúc đó, ta đại diện cho Phong gia, Văn Mặc đại diện cho Thủy gia, Hoa gia vẫn một mực đối đầu với Lý gia phái Hoa Dật Lâm tham gia. Người này ác độc xảo trá nhưng thực lực không tầm thường. Trước kia ta và Văn Mặc đều không phải là đối thủ của hắn. Lần này thì, hừ!” Phong Dật Hiên nói đến đây thì giọng nói trở nên lạnh lẽo. Hiên nhiên hắn từng bị thiệt thòi trong tay Hoa Dật Lâm.

Khắc Lôi Nhã trầm mặc, suy nghĩ.

“Hy vọng ta có thể gặp hắn. Ta sẽ đối phó hắn.” Phong Dật Hiên cắn răng, lạnh lùng nói. Trong lòng hắn dĩ nhiên không hy vọng Khắc Lôi Nhã gặp phải đối thủ khó đối phó như vậy. Quá nguy hiểm. Bởi vì nói là màn đại hội tỷ võ này người thua liền dừng trận đấu lại nhưng nếu như có gì ngoài ý muốn cũng sẽ không có ai truy cứu. Hắn không hy vọng Khắc Lôi Nhã vừa ra trận liền gặp tên điên Hoa Dật Lâm này.

“Hắn là Ma Pháp Sư và là chiến sĩ?” Khắc Lôi Nhã dò hỏi.

“Song tu. Thật ra thì, Khắc Lôi Nhã, người kia không thể gọi là Ma Pháp Sư hay chiến sĩ. Hắn có thể điều khiển nước bằng bí pháp cổ xưa. Hắn cũng có thể hóa hình nước, thậm chí còn có thể nén nước lại mà điều khiển. Là người vô cùng khó đối phó.” Sắc mặt Phong Dật Hiên nặng nề.

“Ta hiểu rồi.” Khắc Lôi Nhã gật đầu. Biết trước sẽ tốt hơn. Nếu mình rút thăm trúng thì còn biết địch biết ta.

“Khắc Lôi Nhã, ta phải về. Ta chỉ còn một nửa thời gian. Hai tháng sau gặp lại, lão bà đại nhân, nàng bảo trọng.” Phong Dật Hiên không đợi Khắc Lôi

Nhã kịp phản ứng, trực tiếp bay lên, chớp chớp mắt với Khắc Lôi Nhã, vỗ cánh rời đi.

Khắc Lôi Nhã nhìn theo bóng lưng Phong Dật Hiên biến mất trong màn đêm, thật lâu không nói nên lời.

“Thật đúng là quan tâm. Cư nhiên cố ý tới nói cho người biết chuyện Hoa Dật Lâm.” Thanh âm của Lý Nguyệt Văn từ phía sau truyền tới.

“Biểu tỷ.” Khắc Lôi Nhã quay lại thì thấy gương mặt lạnh lùng của Lý Nguyệt Văn.

“Tiểu tử kia là Phong Dật Hiên?” mặc dù là hỏi nhưng lại tràn đầy khẳng định.

“Ừ.” Khắc Lôi Nhã gật đầu.

“Lần trước tên tiểu tử đó tới An Mạt Cách Lan tỷ thí, bị muội đánh bại trở thành chuyện cười kinh điển. Hắn bị mẫu thân hình mẫu của Bạo Long đuổi đánh qua mười mấy con phố.” Khóe miệng Lý Nguyệt Văn hiện lên nụ cười vui sướng khi người gặp họa.

Khắc Lôi Nhã đứng hình. Lý Nguyệt Văn không nhắc đến chuyện này thì nàng đã quên mất rồi.

“Nếu lần này muội đối đầu với hắn, không biết hắn sẽ xử lý thế nào đây?” Lý Nguyệt Văn khoanh tay trước ngực, nhìn màn đêm nhàn nhạt hỏi một câu.

Đối địch với Phong Dật Hiên sẽ ra sao?

Khắc Lôi Nhã nhìn màn đêm mịt mù, im ắng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 88: Hình Mẫu Bạo Long Với Khắc Lôi Nhã

C

hợt, xuất hiện dị tượng.

Bảo kiếm trong tay Khắc Lôi Nhã khẽ rung như đang phản đối gì đó.

“Sao? Người còn chưa phục à? Ta chưa thấy ai cố chấp như vậy.” Khắc Lôi Nhã không khách khí duỗi ngón tay ra, định một tiếng bắn lên thân kiếm.

Lý Nguyệt Văn chỉ hơi ngạc nhiên, sau đó liền mỉm cười. Kiếm Thương Lan vô cùng có linh tính, có phản ứng như thế tuyệt không kỳ lạ. Kiếm Thương Lan và Khắc Lôi Nhã thật giống hai đứa trẻ tranh cãi, không ai nhường ai. Một đình đình đang đang bắn ra, một càng ngày càng rung mạnh hơn.

Kiếm Thương Lan trong tay Khắc Lôi Nhã càng rung mạnh hơn. Rốt cuộc nàng cũng cảm thấy có gì đó không đúng. Không giống như kiếm Thương Lan đang phản đối mà là đang nhắc nhở!

Nhưng nhắc nhở cái gì?

Khắc Lôi Nhã đứng dậy, nhìn vào màn đêm mịt mù phía trước, cau mày hừ lạnh, nói: “Là ai?” trong lòng nàng giống lên hồi chuông cảnh giác. Là ai? Là ai ẩn nấp xung quanh? Nàng hoàn toàn không thể cảm nhận được hơi thở của đối phương. Nếu không có kiếm Thương Lan rung lên nhắc nhở, căn bản Khắc Lôi Nhã không biết xung quanh có người đang ẩn nấp.

Sắc mặt Lý Nguyệt Văn thay đổi. Xung quanh có người? Nếu đúng là như thế thì thực lực của người này cũng quá đáng sợ. Nàng vậy mà không cảm

nhận được!

Hưu! Công kích theo tiếng xé gió trực diện đánh tới. Khắc Lôi Nhã điểm mũi chân một cái, linh hoạt né tránh. Nàng quay đầu lại thì thấy một người mặc đồ đen đang đứng trên không trung. Người áo đen che rất kín, Khắc Lôi Nhã chỉ cảm thấy có một ánh mắt lạnh lẽo bắn tới. Lý Nguyệt Văn tiến vào trạng thái cảnh giới, nhìn chăm chăm người đứng trên không trung. Lý Nguyệt Văn có cảm giác tóc gáy dựng đứng. Nàng biết người trước mắt này rất mạnh. Mình căn bản không phải đối thủ. Không đợi Khắc Lôi Nhã kịp lấy lại tinh thần, hắc y nhân đứng trên không trung rút kiếm, mạnh mẽ phát lực nhắm vào Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã huy kiếm nghênh đón. Keng một tiếng, tia lửa bắn ra trong không trung. Tiếng binh khí va vào nhau thanh thúy vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

“Người là ai?” Lý Nguyệt Văn rút chủy thủ ra, căm tức nhìn người giao thủ với Khắc Lôi Nhã, trong lòng lo lắng không thôi. Thực lực của người này sâu không lường được, đột nhiên ra tay với Khắc Lôi Nhã với mục đích gì? Người của Hoa gia ư? Không thể nào. Khắc Lôi Nhã không hề lộ diện, không có lý do gì ra tay với nàng cả. Người của Hoa gia không biết cái chết của Hoa Nam Thiên là do Khắc Lôi Nhã gây ra.

Gương mặt Khắc Lôi Nhã lúc này cũng rất nặng nề. Thực lực của đối phương vượt qua tưởng tượng của nàng.

“Không muốn Lý gia hoàn toàn biến đổi thì theo ta.” Hắc y nhân ồm ồm nói một câu, thu kiếm lại, xoay người bay về phía trước.

Lý Nguyệt Văn và Khắc Lôi Nhã cũng đã biết đối phương là nữ nhân! Mặc dù cố ý đè thấp thanh âm nhưng chắc chắn là nữ nhân.

Khắc Lôi Nhã không chút do dự thu kiếm lại, mở đôi cánh màu vàng đuổi theo.

“Khắc Lôi Nhã, muội đứng lại đó cho ta!” Lý Nguyệt Văn nhìn thấy Khắc Lôi Nhã cứ như vậy mà đuổi theo hắc y nhân thì hô to lên. Bóng dáng của hắc y nhân và Khắc Lôi Nhã biến mất rất nhanh trong màn đêm. Lý Nguyệt Văn muốn đuổi theo nhưng mình đuổi theo thì làm được gì? Lý Nguyệt Văn cuống quýt rời khỏi nóc nhà, đi tìm Hắc Long Bản. Chỉ có Hắc Long Bản mới có năng lực chống lại nữ nhân kia.

Giờ phút này Khắc Lôi Nhã đuổi sát sau hắc y nhân. Nàng có thể xác định người này không có ác ý. Nếu muốn gây bất lợi với nàng hay Lý gia thì vừa này đã ra tay rồi. Nhưng nàng lại cố ý dẫn Khắc Lôi Nhã ra khỏi thành. Tại sao lại làm vậy?

Ngoài thành, gió thổi hiu hiu.

Hắc y nhân dừng lại, đáp xuống đất. Khắc Lôi Nhã cũng xuống theo.

Khắc Lôi Nhã chưa kịp mở miệng thì hắc y nhân đã vung tay lên. Một cột băng rất lớn tràn đầy lực lượng cuồng bạo bắn ra từ tay hắc y nhân. Khắc Lôi Nhã dừng lại, không dám khinh thường, phát tay thả ra một cột lửa nghênh đón công kích. Phan một tiếng, mảnh vụn từ cột băng và tia lửa tỏa ra tứ phía.

Giữa không trung, toàn bộ ngọn lửa bị triệt tiêu mà cột băng vẫn còn một cột nhỏ đánh úp về phía Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã vung tay, nhanh chóng sử xuất ra thanh kiếm lửa, huy kiếm bổ vào cột băng còn sót lại. Trong nháy mắt cột băng bị hòa tan hầu như không còn. Xung quanh tràn đầy khí tức cực nóng.

“Oa!” Hắc y nhân nhẹ nhàng hô lên một tiếng, hình như rất kinh ngạc với chiêu thức Khắc Lôi Nhã sử xuất ra.

Khắc Lôi Nhã huy kiếm công kích đến trước mặt nàng.

Păng một tiếng, hắc y nhân vung tay lên, trong tay xuất hiện thanh kiếm lớn bằng băng.

Hai thanh kiếm lớn chạm vào nhau giữa không trung.

Lạnh lẽo và nóng bỏng.

Chậm rãi, kiếm băng băng từ từ dung nhập vào kiếm băng lửa. Nói chính xác là sắp chặt gãy kiếm băng lửa của Khắc Lôi Nhã.

Thực lực chênh lệch nên xuất hiện tình huống như vậy là tất nhiên.

Một lần nữa Khắc Lôi Nhã cảm nhận sâu sắc trong thế giới này, cường giả rất nhiều, chẳng qua là thâm tàng bất lộ mà thôi.

“Nhanh!” Khắc Lôi Nhã khẽ quát một tiếng, trên kiếm băng lửa màu vàng bắn ra rất nhiều tên băng lửa màu trắng, đánh thẳng vào hắc y nhân trước mặt.

Hắc y nhân hơi kinh hãi, huy kiếm khiến Khắc Lôi Nhã lùi lại, sau đó thả ra một tấm chắn băng băng chặn những mũi tên băng lửa màu trắng kia lại.

Tay Khắc Lôi Nhã bị chắn đến tê dại, khẽ run lên. Nàng biết hắc y nhân này chưa thật sự nghiêm túc. Bây giờ thì đã nghiêm túc rồi.

“Ngọn lửa màu trắng...” hắc y nhân nhỏ giọng nói, ngay sau đó cả người phát ra khí tức đáng sợ.

Khắc Lôi Nhã mở to mắt, cảm nhận được sự khác thường của mặt đất. Vèo một tiếng, nàng dùng tốc độ nhanh nhất bay lên không trung. Ngay sau đó dưới chân của Khắc Lôi Nhã, lấy chỗ nàng vừa đứng làm trung tâm, đã bắn ra một khối băng nhũ lớn với tốc độ nhanh như chớp. Băng nhũ sắc nhọn lóe ra ánh sáng lạnh dưới ánh trăng.

“Đi!” hắc y nhân quát khê một tiếng, khối băng nhũ lớn trên đất như có sinh mạng, xoay tròn công kích điên cuồng như bài sơn đảo hải hướng về phía Khắc Lôi Nhã đang đứng trên không trung.

“Phá...!” Khắc Lôi Nhã biến sắc, cầm chặt thanh kiếm bằng lửa, dùng toàn lực huy một kiếm. Một con rồng lửa màu vàng hiện ra trong nháy mắt, gầm thét lấp lánh, âm thanh ào ào vang lên bên tai không dứt. Khí tức nóng hầm hập lấy Khắc Lôi Nhã làm trung tâm bộc phát ra khiến người ta cảm thấy miệng lưỡi khô khốc. Nhưng băng nhũ kia bị đánh tan trong nháy mắt, lóe lên rồi bị bốc hơi hầu như không còn.

Hắc y nhân không động thủ nữa mà lui lại, giữ vững khoảng cách với Khắc Lôi Nhã. Sau đó cứ đứng như thế mà xem xét Khắc Lôi Nhã kỹ lưỡng.

“Chỉ với trình độ này thì người không thể thắng trong đại hội tỷ võ.” Hắc y nhân lạnh lùng nói một câu, bay lên, rời đi.

Khắc Lôi Nhã hơi sững sờ, không hiểu rốt cuộc hắc y nhân này có ý gì. Chỉ đơn thuần dò xét thực lực của mình thôi sao? Không giống. Thật kỳ lạ. Rốt cuộc người này có ý gì? Khắc Lôi Nhã chợt phát hiện mình cũng có lúc nhìn không thấu người khác.

Hắc y nhân bay vào thành, không quan tâm đến Khắc Lôi Nhã sau lưng. Khắc Lôi Nhã cũng không đuổi theo, chỉ đứng lẳng lặng tại chỗ nhìn bóng lưng của hắc y nhân biến mất. Người này có năng lực giết được mình nhưng chỉ dẫn mình ra mà không động thủ. Nàng là ai? Có mục đích gì?

Khi Hắc Long Bản, Lý Nguyệt Văn và Tần Diêm chạy tới thì chỉ thấy Khắc Lôi Nhã đứng một mình trầm tư. Xung quanh vừa ướt vừa khô. Có nơi đất cháy rụi, có nơi lại ướt đầm. Vụn gỗ tán loạn. Hiển nhiên nơi này vừa xảy ra một trận chiến lớn.

“Khắc Lôi Nhã!”

“Tiểu thư!”

Mấy người đi tới bên cạnh Khắc Lôi Nhã, lo lắng gọi. Bạch Đế và Hắc Vũ cũng nhảy từ vai Tần Diêm sang vai Khắc Lôi Nhã, kêu chiêm chiêm ôi ôi không ngừng.

“Ta không sao.” Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu, trầm giọng nói.

“Có chuyện gì? Hắc y nhân kia đâu? Muội không bị thương chứ?” Lý Nguyệt Văn nóng nảy kiểm tra thân thể Khắc Lôi Nhã.

“Ta không sao. Chúng ta trở về thôi.” Khắc Lôi Nhã thản nhiên nói, “Ta mệt rồi, về nghỉ ngơi thôi.”

Lý Nguyệt Văn còn muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy gương mặt lạnh nhạt của Khắc Lôi Nhã thì không nói nên lời. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Khắc Lôi Nhã không muốn nhắc tới?

Lúc này, người thân bí mặc áo đen lặng lẽ đáp xuống trong một góc vắng, cởi áo choàng ra, nghênh ngang vào phủ Phong gia. Lúc này mới nhìn thấy dưới áo choàng là một mỹ nữ có mái tóc đỏ rực rỡ. Nàng bước vào cửa chính, thị vệ canh cửa hành lễ với nàng, đáy mắt không giấu được sự kính trọng.

“Phu nhân, đại nhân chờ người trong thư phòng đã lâu.” Một thị nữ vội vàng ra đón. Ở nhà, nữ tử được văn võ bá quan kính ngưỡng này không còn là đại thân quân cơ mà chỉ là thê tử của một nam nhân, mẫu thân của một nhi tử. Nàng đã sớm ước định với phụ thân của Phong Dật Hiên nên ở trong nhà, hạ nhân chỉ gọi nàng là phu nhân mà không phải là Công Tước đại nhân. An Lệ Toa chính là mẫu thân của Phong Dật Hiên. Nàng vừa nghe thị nữ nói thì hơi biến sắc, thấp thỏm đi tới thư phòng.

Khe khẽ đẩy cửa vào, một mỹ nam tử nho nhã lẳng lặng ngồi trước thư án lật xem gì đó. Dung mạo hảnh rất giống Phong Dật Hiên nhưng không có sự

nhật tình rực rỡ như lửa và cuồng bạo của Dật Hiên mà tĩnh lặng như hồ nước, dịu dàng bình tĩnh.

“Thân ái...” An Lệ Toa nhỏ giọng, tâm thần không yên.

Nam tử nho nhã không để ý, vẫn lật xem thứ trong tay.

“Thân ái ~” An Lệ Toa cao giọng, trong lòng vẫn thấp thỏm. Nữ tử nóng nảy không sợ ai, có thể đấu ma pháp đơn độc này lại sợ nam tử nho nhã này muốn chết.

“Nàng đang theo dõi con của chúng ta?” Nam tử nho nhã nhẹ nhàng khép lại sổ sách trong tay, ngẩng đầu nhìn ái thiếp đầy bất đắc dĩ, nhẹ nhàng nói. Nam tử nho nhã này chính là hội trưởng thương hội Phong gia siêu cấp biết cách kiếm tiền, phụ thân của Phong Dật Hiên – Phong Dịch Hàn.

“Ta...” Giờ phút này An Lệ Toa rực rỡ không còn dáng vẻ cuồng bạo vừa rồi, giống như nàng dâu nhỏ làm sai gì đó, cúi đầu không dám nói lời nào.

“Nàng đó. Thật hết cách với nàng.” Phong Dịch Hàn cười ôn nhu. Hắn không chịu nổi nhất là bộ dáng ủy khuất này của ái thiếp. Phong Dịch Hàn đứng lên, giơ tay ra, giọng dịu dàng, “Lại đây.”

An Lệ Toa hoan hô một tiếng, nhảy lên nhào vào lồng ngực Phong Dịch Hàn, giống như chim nhỏ nép vào người.

Không biết có ai thấy cảnh này sẽ trực tiếp té xỉu không. Đây là hình mẫu của Bạo Long sao? Đây là người gặp người sợ, thú thấy thú chết, hoa thấy hoa không dám nở - hình mẫu của Bạo Long sao?

“Gặp được không?” Phong Dịch Hàn vuốt tóc trên trán của kiều thiếp, nhẹ giọng hỏi.

“Gặp được.” An Lệ Toa gật đầu lia lịa, gương mặt hưng phấn.

“Là nữ tử thế nào?” Phong Dịch Hàn nhẹ giọng hỏi. Hẳn thật tò mò. Rốt cuộc là nữ tử thế nào mà có thể hấp dẫn được con trai cuồng vọng không kiềm chế được của mình có thể không ngại nguy hiểm đến tính mạng mà giải khai phong ấn...

Canh thứ hai

“Ừ, rất quật cường lại xinh đẹp. Cũng rất mạnh nhưng vẫn chưa đủ.” An Lệ Toa dựa vào ngực Phong Dịch Hàn, nhẹ nhàng cọ cọ, nói.

“Ha ha, xem ra đã giam giữ được người kia.” Phong Dịch Hàn vừa nghe, nhin không được bật cười. Hẳn rất rõ tính cách của lão bà bảo bối của hắn. Để lấy được sự chấp nhận của nàng còn khó hơn lên trời. Hiện tại nàng có thể nói được những lời như vậy đã rất tốt rồi.

“Không biết có phải người mà nhi tử chúng ta yêu thích không.” An Lệ Toa bĩu môi, sau đó lại nở nụ cười, “Nhưng ta tin nhất định con chúng ta có thể ôm mỹ nhân về.”

“Nữ hài tử đó là thiên kim nhà ai?” Phong Dịch Hàn ôm kiều thê ngồi xuống, An Lệ Toa ôm cổ Phong Dịch Hàn, thản nhiên ngồi trên đùi hắn.

“Điều này có chút rắc rối. Chính là người nhà Hi Nhĩ của An Mạt Cách Lan lần trước ta đề cập với chàng. Tên là Hi Nhĩ Khắc Lô Nhã. Tỷ thí giữa các học viện lần trước Dật Hiên đã thua bởi nữ tử này.” An Lệ Toa khẽ nhú mày. Bỗng nhớ tới cái gì, hừ lạnh, nói, “Thật xấu hổ chết người. Cư nhiên bị người ta dẫm dưới chân.” Mặc dù sau này Thủy Văn Mặc nói với nàng là Phong Dật Hiên nằm trên đất mặc cho người khác dẫm lên nhưng sự thật chính là hắn bị người khác dẫm dưới chân. Thật mất mặt!

“A, đúng là nữ hài tử kia?” Phong Dịch Hàn hiển nhiên nhớ chuyện lần trước, “Nàng đã đuổi theo nó qua mười mấy con phố, đánh nó bầm dập, chuyện này coi như xong.”

“Thuận theo tự nhiên thôi. Chắc chắn sẽ có biện pháp giải quyết chuyện này. Thân ái, không cần nghĩ tới chuyện này...” An Lệ Toa cúi đầu. Đôi môi đỏ mọng mê người dán lên đôi môi dịu dàng của Phong Dịch Hàn.

Trong thư phòng nhu tình ấm áp.

Lúc này Khắc Lôi Nhã đã trở lại phòng của mình, lẳng lặng ngồi xếp bằng trên giường, vận chuyển Liên Hoa Bảo Giám. Đã đột phá tầng thứ bảy vậy mà không thể đột phá tầng thứ tám. Muốn đạt tới tầng thứ tám cũng rất khó khăn.

Trong đầu Khắc Lôi Nhã luôn vang lên lời nói của hắc y nhân.

Chỉ với trình độ này thì người không thể thắng trong đại hội tỷ võ.

Với thực lực của mình bây giờ mà còn không thắng được sao? Khắc Lôi Nhã khẽ nhíu mày, nhớ lại Phong Dật Hiên đã giải khai phong ấn đến gần nhưng mình không phát hiện ra. Vậy Thủy Văn Mặc có đột phá gì không? Thực lực của Hoa Dật Lâm ra sao? Hắc y nhân xuất hiện hôm nay là ai? Cũng là người tham gia tỷ võ sao? Nếu đúng là như vậy thì thực lực mình còn kém rất xa.

Khắc Lôi Nhã nắm chặt năm đấm, nhắm chặt mắt, vận hành Liên Hoa Bảo Giám một lần nữa nhưng không có bất kỳ tiến triển nào để đột phá tầng thứ tám.

Muốn tìm Kim Liên hỏi một chút nhưng dù Khắc Lôi Nhã kêu gọi thế nào nó cũng không đáp lại, vẫn ngủ say như cũ.

Khắc Lôi Nhã phiền não nằm lên giường, nhìn rèm che trên đầu đến gần người. Tầng thứ tám của Liên Hoa Bảo Giám rất kỳ lạ. Chỉ được miêu tả bằng hai chữ đó là tuần hoàn. Tuần hoàn là gì? Không ngừng sinh sôi? Chỉ hai chữ này sao có thể lĩnh ngộ để đột phá tầng thứ tám đây? Mà điều khiến

Khắc Lôi Nhã phiền lòng hơn chính là, ma pháp và Đấu Khí không hề có chút tiến triển nào, vẫn dậm chân tại chỗ.

Chưa tìm được cách khơi thông dòng nước.

Sáng sớm hôm sau, Khắc Lôi Nhã rời giường, ăn sáng xong thì tới tròng diễn luyện của Lý gia. Có không ít người trẻ tuổi đang tập luyện ở đây. Vừa nhìn thấy Khắc Lôi Nhã, mọi người liền vây lấy nàng, gọi tên nàng.

“Biểu tỷ.”

“Biểu muội...Muội đã đến rồi ~~”

Mọi người vây quanh Khắc Lôi Nhã dài gọi biểu tỷ ngắn gọi biểu tỷ. Mọi người đều có vẻ mặt chờ mong, trong mắt cũng tràn đầy cảm kích và mong ngóng.

Khắc Lôi Nhã nhìn những người trước mắt, không thể nhớ được ai với ai, chỉ biết họ đều là con cháu Lý gia.

“Biểu tỷ, cảm ơn tỷ. Trước kia muội ra ngoài toàn bị người ta cười nhạo. Bây giờ không ai dám cười nhạo muội nữa.” Một tiểu cô nương chen đến trước mặt Khắc Lôi Nhã, nhìn nàng bằng ánh mắt sùng bái.

Vừa dứt lời, những người khác cũng rới rít phụ họa.

Khắc Lôi Nhã cười khẽ, sờ đầu tiểu cô nương kia, nói: “Vậy muội biết vì sao bây giờ họ không dám cười nhạo muội nữa không?”

“Biết, đều là nhờ công lao của biểu tỷ.” Tiểu cô nương quơ múa quả đấm nhỏ, nói một cách chắc chắn.

“Không phải vậy.” mặt Khắc Lôi Nhã nghiêm túc.

Các thiếu niên vây quanh Khắc Lôi Nhã cũng sửng sốt, không hiểu ý của nàng.

“Bây giờ bọn họ không cười nhạo các người, không phải không dám mà là muốn lợi dụng Lý gia. Bọn họ muốn bảo kiếm do Lý gia chế tạo, muốn làm quen với Lam Linh Nhi từng xuất hiện. Đây là lấy lòng chứ không phải là sợ. Nếu nói sợ thì chẳng qua là kiêng kỵ Hoàng Thái tử điện hạ đang chú ý đến Lý gia chứ không phải kiêng kỵ Lý gia chúng ta!” Khắc Lôi Nhã nghiêm túc một cách khác thường nói với hậu bối của Lý gia, “Biết cái gì có thể khiến họ thật sự sợ Lý gia không? Chỉ có không ngừng lớn mạnh. Có thực lực mới có tư cách nói chuyện.”

Sắc mặt của những người xung quanh thay đổi mạnh mẽ. Những lời của Khắc Lôi Nhã đã tạo thành sự đả kích không nhỏ cho bọn họ.

“Muội hiểu rồi. Biểu tỳ! Lý gia không có sự hấp dẫn với những người khác thì họ sẽ không có thái độ như bây giờ.” Tiểu cô nương kia nói, trong mắt hiện lên ánh sáng kiên cường, nhận thức ra đạo lý đúng đắn, “Vậy chúng ta phải nỗ lực luyện tập. Có một ngày mạnh mẽ như biểu tỳ thì không ai dám khi dễ chúng ta, phải không?”

“Đúng, các người phải mạnh mẽ hơn. Các người là tương lai của Lý gia.” Khắc Lôi Nhã nhìn đám trẻ xung quanh, mỉm cười, “Nhưng ta vẫn chưa đủ mạnh. Các người không nên lấy ta làm gương. Phải mạnh hơn cường giả. Trên đại lục này, khắp nơi đều là cường giả.”

“Nhưng thân thể ta bẩm sinh đã yếu, không có bí quyết để tăng thực lực.” một giọng nói yếu ớt truyền đến.

Khắc Lôi Nhã quay đầu thì thấy một nam hài với gương mặt chán nản và thân hình hơi có vẻ mỏng manh.

“Không có thành tựu trong võ nghệ thì tìm cách khác. Người am hiểu nhất là cái gì thì phát triển cái đó. Ví dụ như hội họa, buôn bán, văn học, chế

tạo...” Khắc Lôì Nhã quét mắt một cái, phát hiện trong đám người này có những hài tử không có tư chất tốt, “Ai cũng muốn tìm vị trí tốt cho mình, hiểu được mình hợp với việc gì, sau đó dùng toàn lực để thực hiện, nhất định sẽ thấy được thành quả tốt!” Khắc Lôì Nhã biết mấy năm nay Lý gia chú trọng bồi dưỡng võ học cho các hài tử này, xem nhẹ những lĩnh vực khác. Cho nên Lý gia không có ai làm quan cũng không có người trong thương giới nên tự nhiên càng ngày càng sa sút.

Nhóm người vây quanh Khắc Lôì Nhã rơi vào trầm tư, suy nghĩ lời của Khắc Lôì Nhã. Có nhiều hài tử cái hiểu cái không, có hài tử thì hoàn toàn chẳng hiểu gì.

Lý Nguyệt Văn và Lý Minh Ngữ đứng cách đó không xa nên cũng nghe được lời Khắc Lôì Nhã nói. Hai người nhìn vào mắt nhau, thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

“Có lẽ chúng ta chỉ chú trọng bồi dưỡng võ học là sai lầm. Như lời Khắc Lôì Nhã nói, có thiên phú về mặt nào thì phát triển mặt đó.” Lý Minh Ngữ trầm giọng nói. Cho tới nay, bọn họ đều coi võ học là quan trọng nhất. Ma pháp và Đấu Khí là thứ đầu tiên các hài tử phải học, sau đó mới tới văn học. Mà hội hoa thi từ đều là bàng môn tả đạo lãng phí thời gian.

“Bây giờ thay đổi vẫn còn kịp.” Lý Nguyệt Văn nở nụ cười, nhìn chăm chăm vào Khắc Lôì Nhã.

“Khắc Lôì Nhã còn phải nghĩ biện pháp đối phó với Hoàng Thái tử. Hoàng Thái tử muốn mời mọi người tới rạp hát xem kịch. Lần này có vẻ khó từ chối.” Lý Minh Ngữ nói mục đích bọn họ tới sân huấn luyện tìm Khắc Lôì Nhã.

“Đại hội tỷ võ sắp diễn ra rồi.” Lý Nguyệt Văn căn cứ môi, do dự mà nói, “Lần này Hoa gia sẽ phái Hoa Dật Lâm tham gia. Khắc Lôì Nhã có thể thắng được không?”

“Ta không biết.” sắc mặt Lý Minh Ngữ trầm xuống, “Hoa gia trước giờ đều không đội trời chung với chúng ta. Lần này nhất định sẽ lợi dụng cơ hội gây bất lợi với chúng ta.”

“Vậy chẳng phải Khắc Lôi Nhã sẽ gặp nguy hiểm sao? Đại ca, hay là muội hoặc huynh tham gia?” Lý Nguyệt Văn vừa nghe đã sốt ruột.

“Không cần. Chính vì thế mới để Khắc Lôi Nhã tham gia.” Lý Minh Ngữ cau mày, nói, “Sớm muộn gì cũng có người tra ra thân phận Khắc Lôi Nhã là người nhà Hi Nhĩ. Nhưng bọn họ không thể tra được Lam Linh Nhi do Khắc Lôi Nhã biến thân là ai. Họ chỉ có thể biết nhất định Khắc Lôi Nhã và Lam Linh Nhi có liên hệ mật thiết. Hoàng Thái tử chí ý với Lam Linh Nhi như vậy, người của Hoa gia sẽ vì điểm này mà không đuổi tận giết tuyệt Khắc Lôi Nhã.” Lý Minh Ngữ phân tích.

“Hô, vậy thì tốt.” Lý Nguyệt Văn vừa nghe liền thấy yên lòng.

“Hai người đang to nhỏ gì vậy?” Khắc Lôi Nhã từ từ đi tới, cau mày nhìn hai huynh muội, hỏi.

“Ta thấy muội rất hợp với việc làm bảo mẫu kiêm lão sư. Những hài tử này rất nghe lời muội.” Lý Nguyệt Văn trêu ghẹo.

“Hai người đã nghe được vậy thì thực hiện thôi. Có thiên phú thì không thể để mai một được.” Khắc Lôi Nhã không thể dùng câu nói nghề nào cũng có trạng nguyên có nghĩa là gì.

“Muội cũng đã nghe chúng ta nói rồi, vì an toàn của mình muội vẫn nên duy trì quan hệ tốt với Hoàng Thái tử. Cho nên, Lam Linh Nhi mỹ nữ, xin chuẩn bị nhanh lên, lát nữa Hoàng Thái tử sẽ tới đón muội.” Lý Nguyệt Văn cười hì hì. Có quá nhiều người hỏi thân phận của Lam Linh Nhi. Ngay cả những người có chút liên hệ với Lý gia cũng đại động xuân tâm, muốn biết thân phận của thân thích đột nhiên xuất hiện này. Tuyệt đại mỹ nữ như hoa

quỳnh, vừa xuất hiện liền khiến người khác kinh ngạc, không xuất hiện thì càng mỹ lệ thần bí khiến vạn người mê.

“Chỉ lần này thôi!” Khắc Lôê Nhã mất kiên nhẫn mà xua tay, “Đàm phán xong chuyện phường đúc kiếm muội sẽ không xuất hiện với thân phận Lam Linh Nhi nữa.”

Khi tin tức Lam Linh Nhi nhận lời mời của Hoàng Thái tử đến rạp hát xem diễn truyền ra, quý tộc tuôn tới rạp hát như thủy triều. Đây là ngày rạp hát ở đế đô nghênh đón khách rầm rộ nhất.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 89: Chuyện Đáng Chú Ý Nhất Trên Đời Là Đại Hội Tỷ Võ

H

oàng Thái tử chờ Lam Linh Nhi ở cửa. Khi người hăn chờ đợi xuất hiện ở cửa thì Hoàng Thái tử sững sốt, đáy mắt thoáng qua kinh ngạc.

Hôm nay Lam Linh Nhi mặc váy màu tím nhạt, tay áo dài tung bay trong gió khiến người ta có cảm giác phiêu dật xuất trần. Tóc dài tùy ý buộc lại bằng một dải lụa rất đẹp. Chỉ đứng lẳng lặng ở đó nhưng tựa như tất cả ánh sáng mặt trời đều tập trung lên người nàng.

“Gặp qua Hoàng Thái tử điện hạ!” Khắc Lô Nhã khẽ khom người.

“Gặp được Lam tiểu thư thật không dễ.” Hoàng Thái tử nói đùa, mỉm cười, đi lên trước, vươn tay ra.

Khắc Lô Nhã cười khẽ, đưa tay ra để Hoàng Thái tử đỡ nàng lên xe ngựa.

Tần Diêm đứng lẳng lặng ở cửa, nhìn xe ngựa đi xa, trong lòng dâng lên cảm giác phiền não. Bạch Đế và Hắc Vũ đứng trên vai hăn, nhìn xe ngựa đi xa.

Khi Hoàng Thái tử và Khắc Lô Nhã tới cửa rạp hát thì thấy quý tộc mộ danh mà đến đứng đầy ở cửa. Lần đầu tiên rạp hát rầm rộ như vậy. Cơ hồ tất cả thanh niên quý tộc ở đế đô đều đến. Cửa rạp hát bị chặn kín. Hoàng Thái tử khẽ cau mày nhìn những quý tộc đang chờ ở cửa mà không vào. Hăn hiểu mục đích của những người này. Họ đều muốn nhìn thấy giai nhân tuyệt đại Lam Linh Nhi. Hoàng Thái tử xoay người, vươn tay đỡ Khắc Lô Nhã xuống xe. Khi Khắc Lô Nhã tiến vào tầm mắt của mọi người thì tiếng thán phục vang lên ngay lập tức. Toàn bộ tập trung ánh mắt nóng bỏng lên

người nàng. Từ ngày xuất hiện tại đại hội quyền góp thì nàng chưa hề xuất hiện lại. Hôm nay cuối cùng cũng gặp được vị giai nhân tuyệt đại này.

Các quý tộc rồi rít đi lên hành lễ với Hoàng Thái tử, nhưng ánh mắt đều hướng về phía Khắc Lôi Nhã, muốn mở miệng hỏi chuyện Khắc Lôi Nhã nhưng nhìn thấy sắc mặt càng ngày càng âm trầm của Hoàng Thái tử nên không dám tùy tiện mở miệng.

“Được rồi, vào thôi. Hôm nay không cần đa lễ, đều đến xem diễn cả mà.” Hoàng Thái tử rốt cuộc mở miệng, phất tay ý bảo các quý tộc đang đứng ở cửa vào trong. Tất cả thu hồi ánh mắt lưu luyến không rời từ trên người Khắc Lôi Nhã, chậm rì rì chuẩn bị đi vào.

Vừa lúc đó thì một chiếc xe ngựa chạy đến như tên bắn, dừng trước cửa rạp hát. Tiếng bước chân dồn dập vang lên.

“Hoàng Thái tử điện hạ, xin đợi một chút!” Tiếng bước chân dồn dập càng ngày càng gần.

Hoàng Thái tử dừng bước, xoay người thì thấy Hoa Tú Ninh đang chạy vội đến.

Hoàng Thái tử dừng bước, Khắc Lôi Nhã cũng dừng lại theo. Mọi người cũng đều dừng lại.

Hoa Tú Ninh quét ánh mắt ra xung quanh. Quý tộc có địa vị của đế đô đều ở đây, thậm chí có cả nhi tử của Thừa Tướng đại nhân. Thật sự quá tốt! Đáy mắt Hoa Tú Ninh thoáng qua sự vui mừng. Những người có mặt đều nhìn Hoa Tú Ninh, cảm thán trong lòng. Một trong tam đại mỹ nhân ở trước mặt giai nhân tuyệt đại Lam Linh Nhi cũng thất sắc.

“Hoa tiểu thư, có chuyện gì không?” Hoàng Thái tử hờ hững hỏi.

“Điện hạ, ta biết rõ hôm nay không nên quấy rầy nhã hững của người.” Hoa Tú Ninh dịu dàng xin lỗi, nhưng trong giọng nói không có một tia áy náy mà nhìn Lam Linh Nhi đầy hả hê, cất cao cằm, ngạo nghễ nói, “Nhưng thưa điện hạ, có chuyện ta nhất định phải bẩm báo với người, không thể để cho người bị người ta lừa gạt.”

Hoa Tú Ninh vừa dứt lời thì xung quanh xôn xao. Trong trường hợp này mà Hoa Tú Ninh nói vậy là có ý gì?

Hoàng Thái tử khẽ cau mày, nhìn Hoa Tú Ninh, không nói gì. Hắn không muốn tiếp xúc với nữ nhân này là vì dục vọng và dã tâm trong đáy mắt nàng rất đậm.

Khắc Lôi Nhã cũng xoay người nhìn Hoa Tú Ninh. Hoa Tú Ninh nhìn Khắc Lôi Nhã bằng ánh mắt khiêu khích, rồi quay đầu nói lớn với Hoàng Thái tử: “Điện hạ, nữ nhân này không phải người của Lý gia, cũng không phải biểu muội của Lý Nguyệt Văn. Biểu muội của Lý Nguyệt Văn quả có đến Lý gia nhưng không phải họ Lam mà họ Hi Nhĩ, là người nhà Hi Nhĩ của An Mạt Cách Lan. Nàng chính là nữ nhi của Lý Duệ Hoàn, người đã phản bội gia tộc. Lý Duệ Hoàn chỉ có hai nữ nhi, một là Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã mười bốn tuổi, một là Hi Nhĩ Lạp Tây Á mười ba tuổi. Căn bản không có người tên là Lam Linh Nhi. Mẫu thân của Lam Linh Nhi không phải người Lý gia.”

Giọng của Hoa Tú Ninh rất lớn, muốn cho tất cả những người xung quanh nghe được rõ ràng. Lời của nàng như đang suy nghĩ cho Hoàng Thái tử. Xung quanh xôn xao, đều nhìn về phía Lam Linh Nhi. Hoa Tú Ninh hả hê. Nữ nhân lai lịch không rõ ràng này, hừ, dám lừa gạt mọi người, lừa gạt Hoàng Thái tử điện hạ rằng mình là biểu muội của Lý Nguyệt Văn! Nàng ta phải trả giá thật lớn.

Đáy mắt Khắc Lôi Nhã lạnh lẽo. Nữ nhân ngu xuẩn không biết sống chết này lần thứ hai làm nhục mẫu thân nàng ở nơi công cộng rồi. Món nợ này nhất định phải đòi!

“Cho nên?” Hoàng Thái tử lại không có kinh ngạc, chỉ nhàn nhạt hỏi.

“Cho...cho nên...” Hoa Tú Ninh ngây ngẩn. Nàng hoàn toàn không nghĩ tới Hoàng Thái tử sẽ có thái độ như vậy. Hoa Tú Ninh ổn định lại tâm tư, trầm giọng nói, “Lai lịch của nàng không rõ, lừa gạt Hoàng Thái tử điện hạ và mọi người.”

“Ta có nói mẫu thân của ta là người Lý gia à?” Khắc Lôi Nhã ôn nhu cười, nhẹ nhàng nói, “Cho tới bây giờ ta chưa từng nói mẫu thân của ta là người Lý gia thì phải?”

Dứt lời, xung quanh ồn ào hẳn lên, lo lắng nhìn về phía Khắc Lôi Nhã. Lời này của nàng là có ý gì? Rất nhiều người lo lắng cho vị giai nhân tuyệt đại này. Nếu nàng lừa gạt Hoàng Thái tử điện hạ thật thì liệu có bị xử phạt không? Chắc là không đâu. Giai nhân tuyệt đại như thế, ai nỡ để nàng chịu dù chỉ một chút tổn thương và ủy khuất? Nếu xảy ra tình huống xấu nhất này, nhất định phải cầu cạnh cho nàng. Ý nghĩ này xuất hiện trong lòng quý tộc có mặt ở đây.

“Người! Người dám ngụy biện?” Hoa Tú Ninh nóng nảy, muốn nói gì đó.

Khắc Lôi Nhã cười thản nhiên, giọng dịu dàng: “Ta và Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã vừa gặp đã hợp nhau nên kết bái làm tỷ muội. Biểu tỷ của nàng ấy dĩ nhiên chính là biểu tỷ của ta. Có vấn đề gì không?”

Hoa Tú Ninh ghen hòng nhìn trân trối, cứ như vậy nhìn chăm chăm Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã cười như hoa, ôn nhu...Thật đáng tiếc cho tu dưỡng của Hoa tiểu thư – đệ nhất mỹ nhân của đế đô. Thân là danh viện của Hoa gia lại năm lần bảy lượt chạm đến nỗi đau thầm kín của gia tộc người ta. Cười trên nỗi đau của người khác là niềm vui của người sao?

Ngay lập tức, vô số ánh mắt sắc như dao bắn về phía Hoa Tú Ninh. Hoa Tú Ninh tức đến đỏ cả mặt, cắn môi nhìn chăm chăm Khắc Lôì Nhã. Những lời này nếu do một nữ tử bình thường nói với Hoa Tú Ninh chắc chắn sẽ bị chỉ trích là cố tình gây sự. Nhưng những lời này lại do một vị giai nhân tuyệt đại nói ra liền khiến người ta cảm phẫn. Mọi người châu đầu ghé tai, tiếng nghị luận thật nhỏ truyền đến lỗ tai Hoa Tú Ninh, nói gì mà thật phải xem xét lại tu dưỡng của đệ nhất mỹ nhân.

Hoa Tú Ninh tức đến mức phát run cả người, muốn phát tác nhưng nhớ ra ở đây có Hoàng Thái tử và nhiều người như vậy thì đành nhịn xuống. Nàng biết rằng nam nhân chính là sinh vật như vậy. Khi nữ nhân trong mắt họ xa vời không dám với tới thì họ sẽ dùng toàn lực mà lấy lòng, dù cho mỹ nhân nói gì cũng đúng. Họ cũng không quản mỹ nhân nói gì cũng đều dùng toàn lực mà làm, dù mỹ nhân nói không chính xác đi nữa. Rất nhiều nam nhân ở đây hèn hạ như vậy! Hoa Tú Ninh hiểu rất rõ đạo lý này nên rất biết lợi dụng điều này. Nhưng hôm nay nàng lại gặp Lam Linh Nhi – người đẹp hơn mình. Có thể biết được những nam nhân vô sỉ đê tiện này nhất định đứng về phía Lam Linh Nhi. Hoa Tú Ninh không thể ngờ rằng chiêu mình thường dùng hôm nay chính mình lại lãnh giáo!

“Hoa tiểu thư, thật ra thì ta đã biết chuyện này. Người cho là hoàng gia không biết những thứ này sao? Hoàng thất dễ bị lừa gạt vậy sao?” giọng Hoàng Thái tử lạnh lẽo không chút độ ấm, hiển nhiên là hằn đang tức giận. Trò cười này khiến hắn thấy không thoải mái.

Hoa Tú Ninh há hốc miệng, sững sờ mà nhìn Hoàng Thái tử. Ngay lập tức, nàng thấy vô cùng hối hận. Đúng vậy! Quá vọng động rồi! Hoa gia có thể điều tra những việc này chẳng lẽ Hoàng thất không thể điều tra ra? Thì ra Hoàng Thái tử đã sớm biết nhưng không nói ra!

“Ta hy vọng trò đùa này không tái diễn nữa.” Đáy mắt Hoàng Thái tử hiện ra sự chán ghét. Hắn biết Hoa Tú Ninh có mục đích gì. Lòng ghen tỵ của nữ nhân thật khó coi.

Đáy mắt Khắc Lôi Nhã thoáng qua một tia cảm thán không dễ dàng phát giác. Thì ra Hoàng Thái tử đã sớm điều tra tất cả. Gặp chuyện vẫn thản nhiên trầm tĩnh, không hổ là người thừa kế ngôi vị hoàng đế Lạp Cách Táp. Nhưng hẳn không thể điều tra gì về Lam Linh Nhi vì người này căn bản là không tồn tại. Khắc Lôi Nhã cảm thấy thật buồn cười.

Hoàng Thái tử làm động tác xin mời, cứ như vậy cùng Khắc Lôi Nhã đi vào rạp hát. Hoa Tú Ninh phát run toàn thân trong ánh mắt khinh thường của mọi người. Cho đến khi người ở cửa rạp hát tản đi, Hoa Tú Ninh vẫn còn đứng run rẩy trong gió.

Nữ nhân đáng ghét! Rồi cuộc nàng có lai lịch như thế nào? Rồi cuộc nàng là người như thế nào? Nhất định phải tra rõ nàng là ai. Hoặc là khiến nàng biến mất hoàn toàn!

Khắc Lôi Nhã và Hoàng Thái tử đi vào một gian phòng rộng rãi thanh nhã. Đây là phòng tốt nhất của rạp hát.

Sau khi hai người ngồi vào chỗ của mình, Hoàng Thái tử quay đầu nhìn Khắc Lôi Nhã, nhỏ giọng nói: “Rốt cuộc người là ai?”

“Điện hạ nghĩ ta là ai?” Khắc Lôi Nhã quay đầu mỉm cười, nhìn Hoàng Thái tử, không đáp mà hỏi ngược lại.

“Ta không biết. Người xinh đẹp đến mức không giống thật, nhưng lại là thật. Nếu người chỉ đơn giản có vẻ đẹp bề ngoài thì ta sẽ không để ý. Nhưng người vừa xuất hiện với từng bước đi hiện ra hoa sen, đến khi người lấy vương miện An Đắc Lý ra, đến lúc người lơ đãng bắt bẻ Hoa Tú Ninh ta liền biết người không phải người tầm thường. Lý gia cũng nhờ người mà một lần nữa tiến vào trong mắt người đời.” ngoài dự liệu của Khắc Lôi Nhã, Hoàng Thái tử lại nói ra những lời như vậy.

Xinh đẹp đến mức không giống thật, ha, chúc mừng người, người đã nói đúng. Khắc Lôi Nhã tức giận nhưng vẫn cười cười. Dĩ nhiên lời này không thể nói ra miệng được.

“Điện hạ nghĩ ta có mục đích gì?” Khắc Lôi Nhã vẫn cười tươi như hoa, dịu dàng hỏi.

“Chỉ đơn giản muốn giúp Lý gia tiến vào mắt người đời sao?” Đôi mắt trên gương mặt tuần mỹ của Hoàng Thái tử lóe sáng, trầm giọng hỏi.

“Nếu ta nói đúng như vậy, thì điện hạ sẽ làm gì?” Khắc Lôi Nhã cười khẽ một tiếng.

“Ta tin.” Hoàng Thái tử nghiêm túc gật đầu một cái, thốt ra hai chữ này. Nhưng trong lòng Hoàng Thái tử vẫn nghi ngờ. Nữ tử thần bí này dù cho hẳn có tra như thế nào vẫn không thể tra được thân phận và bối cảnh của nàng. Nàng là một câu đố.

“Sao lại không được.” Khắc Lôi Nhã mỉm cười, “Ta tin rằng Hoàng Thái tử điện hạ đã có quyết định khi thấy năng lực chế tạo của Lý gia. Hay là nói Hoàng đế bệ hạ cũng đã có quyết định!” sắc mặt Khắc Lôi Nhã phức tạp. Nghệ thuật đúc tạo của Lý gia đã đạt tới đỉnh cao. Hơn nữa nàng dùng kiến thức của kiếp trước mới có thể rèn được vũ khí sắc như thế. Nàng làm vậy là đúng hay sai?

Hoàng Thái tử trầm mặc, quay đầu nhìn võ đài bên dưới, sắc mặt rất bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Chuyện này vẫn luôn do Phong gia làm. Nếu muốn đổi thì cũng không dễ dàng. Sự tin tưởng của phụ thân với chủ mẫu của Phong gia người bình thường không thể tưởng tượng được đâu.”

“Cho nên?” Khắc Lôi Nhã cũng nhìn võ đài, lạnh nhạt hỏi. Nàng biết Hoàng Thái tử sẽ nói tiếp.

“Cho nên Phong gia có điều kiện là trong đại hội tỷ võ hai tháng sau, Lý gia phải thắng.” Hoàng Thái tử trầm giọng nói. Hắn cũng không hiểu chuyện này. Theo tính tình của An Lệ Toa thì chỉ cần có ích với Lạp Cách Tạt bà sẽ ủng hộ. Lần này lại đưa ra điều kiện này là có ý gì?

Khắc Lôi Nhã biết hôm nay Hoàng Thái tử muốn mời nàng đến xem diễn là muốn nói chuyện này. Phong gia nói vậy nghe vừa có vẻ hợp lý, vừa có vẻ không.

“Vậy xin Hoàng Thái tử chuyển lời tới Phong gia, tỷ thí hai tháng sau Lý gia chắc chắn sẽ thắng.” Giọng Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng ôn nhu nhưng mang theo sự kiên định.

“Vậy ta mỗi mắt mong chờ.” Hoàng Thái tử quay đầu, mỉm cười, nhìn Khắc Lôi Nhã nhẹ giọng nói.

Khắc Lôi Nhã mỉm cười.

Đại hội tỷ võ lần này quả thật khiến cho mọi người vô cùng rung động vì thiếu nữ tóc vàng mắt xanh!

Thời gian qua rất nhanh. Đảo mắt một cái hai tháng đã qua. Trong hai tháng này, tiệm bán trang phục và phường chế tạo ở đế đô đã gây ra tiếng vang khổng lồ. Lợi nhuận rất lớn đến cuồn cuộn như thủy triều. Các quý phụ tranh nhau mua váy lễ phục của Lý gia, nam tử quý tộc thì tranh nhau mua bảo kiếm. Mùa thu đã đến, lá rơi đầy trời, gió thổi lành lạnh.

Khắc Lôi Nhã lẳng lặng đứng trên hành lang, dựa vào cái cột khổng lồ nhìn con cháu Lý gia đang cố gắng tập luyện trong sân huấn luyện, khéo miệng hiện ra nụ cười thản nhiên.

Ngày mai là đại hội tỷ võ đáng chú ý nhất trên đời. Các ngôi sao mới trong cả nước đều có thể tham gia. Ngôi sao mới là những thanh niên từ 20 tuổi trở xuống. Dù có xuất thân thế nào, giới tính gì cũng có thể ghi danh tham

dự. Biểu hiện xuất sắc sẽ được để quốc trọng dụng nên có rất nhiều người tham gia.

“Khắc Lôi Nhã...” Sau lưng nàng truyền đến tiếng gọi nhẹ nhàng của Lý Nguyệt Văn.

“Biểu tỳ, lần này muội nhất định sẽ vì Lý gia mà giành chiến thắng. Sau đó muội muốn trở về.” Khắc Lôi Nhã không xoay người, không quay đầu lại, vẫn nhìn hài tử trên sân huấn luyện, nói thản nhiên.

“Ừ...” giọng Lý Nguyệt Văn rất nhỏ, mang theo sự rầu rĩ.

“Đừng lo lắng, nhất định muội sẽ thắng.” Khắc Lôi Nhã quay đầu, cười với Lý Nguyệt Văn.

“Khắc Lôi Nhã, hãy nhớ đây là nhà của muội. Cửa luôn luôn rộng mở, lúc nào muội muốn cũng có thể trở về.” Lý Nguyệt Văn nhìn Khắc Lôi Nhã, đáy mắt có gì đó lóe lên.

“Biểu tỳ, tỳ đang khóc à?!” Khắc Lôi Nhã cười khẽ một tiếng.

“Nha đầu chết tiệt kia!” Lý Nguyệt Văn chụp lấy tay Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã cười, muốn tránh thoát thì bị Lý Nguyệt Văn kéo mạnh vào lòng.

Khắc Lôi Nhã giật mình, đứng im không nhúc nhích.

“Muội phải cẩn thận đấy. Nhất định phải chú ý trong đại hội tỳ võ ngày mai. Nhất định phải bình an vô sự, biết không?” Lý Nguyệt Văn ôm Khắc Lôi Nhã thật chặt, cằm bằm rất nhỏ.

Khắc Lôi Nhã rũ mi mắt, nở nụ cười, thấy trong lòng ấm áp.

“Ừ, biểu tỳ, tỳ yên tâm. Muội sẽ chú ý.” Khắc Lôi Nhã trịnh trọng nói như một lời thề.

Hôm sau, tiếng nhạc lễ nổi lên kèm theo giọng nói hùng hậu vang dội cả đế đô.

Địa điểm tỷ thí là quảng trường khổng lồ trước hoàng cung. Trên quảng trường đã sớm xây dựng xong khán đài. Trên chỗ cao nhất là người của Hoàng thất, hai bên là những người có chức quan cao, xuống thấp chút nữa là chỗ của các quý tộc. Nơi không có mái che là dành cho bình dân. Giờ phút này quảng trường người đông nghìn nghịt, đài cao dùng để tỷ thí rộng rãi bền chắc. Hình thức tỷ thí là rút thăm để chọn ra.

Người ghi danh tham gia tỷ thí rất đông, mỗi một năm đào thải rất nhiều. Tỷ thí giống như hỗn chiến trên đài cao rồi chọn ra người thắng cuộc để vào vòng tiếp theo. Xung quanh đài cao bố trí một tầng kết giới để tránh ngộ thương người xem.

Khắc Lô Nhã nhập chung với các tuyển thủ, lẳng lặng ngồi chờ ở chỗ được chỉ định, Lý Nguyệt Văn và Lý Minh Ngữ ngồi trên khán đài quan sát.

Khắc Lô Nhã chợt cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng đặt trên người mình. Nàng vừa quay đầu thì thấy Phong Dật Hiên dùng ánh mắt sáng quắc nhìn nàng. Trong mắt hắn không che được sự kích động, mấy lần muốn đứng dậy đi tới chỗ nàng đều bị Thủy Văn Mặc ngồi cạnh kéo lại. Không biết Thủy Văn Mặc nói gì mà Phong Dật Hiên không thể làm gì được ngoài việc thể hiện sự tức giận, ngồi lại chỗ cũ. Khắc Lô Nhã nhìn khẩu hình miệng của Thủy Văn Mặc. Hắn nói đừng quên người đã đồng ý chuyện gì với mẹ mình.

Không khí trên quảng trường sôi sục tới cực điểm. Pháo hoa nổ rộ rực rỡ, tiếng kèn vang vang, chim bồ câu bay đầy trời, cờ màu đón gió tung bay. Tiếng người huyên náo. Tất cả mọi ánh mắt đều tập trung trên đài cao.

“Đại hội tỷ võ bắt đầu” tiếng của quan truyền lệnh vang lên lạnh lạnh, tuyên bố ý chỉ của Hoàng đế bệ hạ.

Quảng trường sôi trào lần nữa, tiếng hoan hô, âm thanh của tiếng vỗ tay vang dội.

Cuối cùng cũng tới lúc rút thăm, bắt đầu tuyển chọn.

Trận đầu không có tên Khắc Lôi Nhã. Phong Dật Hiên đứng lên, đi về phía đài cao đầu tiên. Trận này có tên hăn.

Thủy Văn Mặc không đứng dậy mà uốn éo cái mông trên ghế, quơ múa quả đấm, hưng phấn nói: “Dật Hiên, giết hết bọn chúng đi! Giết trong nháy mắt! Giải quyết nhanh lên!” Vậy mà khi một cơn gió thổi qua thì Thủy Văn Mặc lại vội vàng dùng vẻ mặt chững chạc đằng hoàng vuốt lại tóc hơi rối vì bị gió thổi. Rồi sau đó hăn gào lên như cắt tiết gà. Bộ dạng của hăn vô cùng quái dị và tức cười. Thật buồn nôn!

Khắc Lôi Nhã nhìn người trên đài cao, có khoảng bốn mươi người. Hồn chiến là như thế này sao?

Khán giả dưới đài kích động không thôi. Những người bán hàng rong hét lớn, bán đồ uống và đồ ăn vặt.

Một tiếng hiệu lệnh, chính thức bắt đầu tranh tài.

Nhưng khán giả còn chưa kịp kích động xong thì liền hoàn toàn choáng váng.

Phong Dật Hiên đứng giữa đài cao, cười lạnh một tiếng, nhắm mắt, chấp tay lại, quát khê: “Phong Sát!”

Ngay lập tức một cơn gió lớn cuồng bạo điên cuồng tràn ra, lấy Phong Dật Hiên làm trung tâm, cuốn bay tất cả mọi thứ xung quanh.

Cuồng phong gào thét, tất cả người trên quảng trường bị gió thổi ngã trái ngã phải, tiếng kêu sợ hãi vang lên liên tiếp, mũ bay đầy trời. Khăn trải bàn

trước mặt các quý tộc bị gió thổi bay, vô cùng hỗn loạn. An Lệ Toa ngồi trên khán đài vung tay lên, tạo ra một kết giới dài. Trên đài cao yên tĩnh lại. Mọi người vô cùng kinh ngạc. Chỉ một chiêu này của Phong Dật Hiên đã phá hủy kết giới trên đài cao!

Cuồng phong thổi tung mái tóc vàng của Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã kinh ngạc mà nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Phong Dật Hiên. Đây là thực lực chân chính của Phong Dật Hiên sao?

Trên đài tỷ thí vừa rồi còn rất nhiều người nhưng giờ chỉ còn lại một mình Phong Dật Hiên! Phong Dật Hiên ngạo nghễ đứng giữa đài, gió thổi mái tóc của hắn bay bay, y phục cũng tung bay theo gió.

Những người có thực lực yếu trên đài cao đã bị thổi bay lên không rồi rơi tán loạn trên quảng trường. Thực lực mạnh hơn một chút thì bị thổi xuống đài cao, vô cùng chật vật.

“Tiểu tử này lần nào cũng phách lối như vậy. Không thể khiếm tốn một chút sao?” Phong Dịch Hàn nhìn đông hỗn loạn trước mắt, nhức đầu mà nói đầy bất đắc dĩ.

“Lúc này mới giống con trai của ta, ha ha ~~” An Lệ Toa cười ha ha.

“A!”

“Phong Dật Hiên!”

“Phong Dật Hiên!”

“Phong Dật Hiên!” ngay lập tức, tiếng hét chói tai vang lên liên tiếp. Không ít thiếu nữ bình dân và quý tộc cùng hét ầm lên. Thiếu niên tuần mỹ tóc đỏ đứng ngạo nghễ trên đài cao vô cùng chói mắt, khiến người ta phấn chấn. Thủy Văn Mặc kích động đứng lên, lúc lắc thân hình hoan hô một cách quái đản. Những người tham gia tỷ thí khác cũng kinh ngạc nhìn Phong Dật

Hiên trên đài cao, không ít người tự chúc mừng mình không phải chống lại người có thực lực đáng sợ như vậy.

“Nhìn kìa, con ta rất được hoan nghênh.” An Lệ Toa hưng phấn, vắn vẹo uốn éo cái miệng, hoàn toàn không chú ý hình tượng của mình.

Phong Dịch Hàn còn chưa kịp nói gì thì đã bị một tiếng rống giận cuồng bạo trên đài cao làm cho ngơ ngẩn.

“Gọi cái lông! Mẹ nó, câm miệng!” mặt Phong Dật Hiên đen thui, tức giận mắng thành tiếng với những thiếu nữ đang xúc động. Phong Dật Hiên tuần mỹ cuồng dã lại cường hãn như vậy quá mê người! Sau khi hăn mắng xong thì nhìn về phía Khắc Lôi Nhã đầy căng thẳng.

Một màn này hoàn toàn lọt vào mắt An Lệ Toa và Phong Dịch Hàn.

“Xong rồi, nhi tử thật xong rồi.” An Lệ Toa co quắp khóe miệng, nói đầy chán nản.

Phong Dịch Hàn mỉm cười, tiếp tục nhìn đài cao.

Lúc này trọng tài bò lên đài cao, tuyên bố kết quả tỷ thí của Phong Dật Hiên. Ngay lập tức có Ma Pháp Sư cung đình bắt đầu bố trí kết giới, tăng thêm lực độ. Phong Dật Hiên hừ lạnh một tiếng, bày ra vẻ mặt đương nhiên, phách lối mà đi xuống đài cao.

Trọng tài tiếp tục đọc danh sách người dự thi sẽ tỷ thí tiếp theo, ngay sau Hi Nhã Khắc Lôi Nhã là Hoa Nghệ Lâm!

Phong Dật Hiên chột dừg chân, quay đầu, sửng sờ mà nhìn trọng tài vẫn đang còn đọc danh sách.

Chuyện hăn lo lắng nhất đã xảy ra! Hơn nữa hai người lại đối mặt ngay trong hỗn chiến!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 90: Kim Liên Thịnh Thế Quang Mang Vạn Trọng

P

Phong Dật Hiên xoay người, muốn tới chỗ trọng tài. Thủy Văn Mặc nhanh chóng vọt tới, kéo Phong Dật Hiên, vội vàng nói: “Người gấp cái rắm gì? Thắng bại còn chưa phân mà. Người cảm thấy bây giờ người can thiệp thì hữu dụng sao? Không được để mẹ người làm khó. Còn nữa, nếu Hoa đầu heo muốn hạ độc thủ thì mẹ người sẽ không đồng ý, sẽ ra tay ngăn cản thôi. Đừng quên chuyện người đã đồng ý với mẹ mình!”

Phong Dật Hiên nghe lời Thủy Văn Mặc nói xong thì miễn cưỡng đi theo hần xuống đài cao, trở về chỗ ngồi. Khi ngồi vào vị trí thì hần nhìn Khắc Lôi Nhã đang từ từ đi lên đài cao đầy căng thẳng.

“Khắc Lôi Nhã cũng thật lớn mật. Dám lấy thân phận thật mà ghi danh. Hình như Hoàng Thái tử đã sớm biết. Chuyện này cũng không có gì đáng nói.” Thủy Văn Mặc vuốt cằm, thầm thì, “Nghe nói tỷ tỷ mà Khắc Lôi Nhã kết bái gần đây rất nổi danh ở đế đô. Nàng là một mỹ nhân tuyệt đại nhưng ta chưa thấy. Chờ tỷ thí xong thì gọi Khắc Lôi Nhã hỏi mới được, hắc hắc.”

Phong Dật Hiên không nghe lọt gì cả, chỉ nhìn chăm chăm vào bóng dáng Khắc Lôi Nhã.

“Người có nghe ta nói gì không? Mẹ kiếp!” Thủy Văn Mặc khó chịu, gầm nhẹ với Phong Dật Hiên.

Phong Dật Hiên vươn tay đẩy mặt Thủy Văn Mặc ra, chuyên chú nhìn bóng dáng của Khắc Lôi Nhã. Thủy Văn Mặc giựt giựt khóe miệng, buồn bực không thôi.

Nhóm người Tần Diêm ngồi trên khán đài của bình dân ở gần nhất, ánh mắt dõi theo bóng dáng Khắc Lôê Nhã. Trên khán đài cao nhất, Lý Nguyệt Văn siết chặt năm đấm. Nàng không ngờ rằng ngay lúc hỗn chiến Khắc Lôê Nhã lại gặp tên điên Hoa Nghệ Lâm này. Lý Minh Ngừ khẽ cau mày, nhìn chăm chú vào đài cao dùng để tỷ thí.

Hoa Tú Ninh bên ngoài đài cao nở nụ cười lãnh khốc. Hừ! Nàng đã dặn đệ đệ nhất định phải khiến Khắc Lôê Nhã bị thương nặng. Kết bài tỷ muội à? Hôm nay sẽ khiến người biết kết bài với Lam Linh Nhi sẽ có hậu quả gì. Nhưng khi nhớ đến thái độ của đệ đệ thì Hoa Tú Ninh liền không thoải mái. Đệ đệ này hoàn toàn không coi trọng này. Khi nàng nói với Hoa Nghệ Lâm nếu gặp phải Khắc Lôê Nhã trong cuộc tỷ thí thì nhất định phải dạy dỗ nàng thật tốt, Hoa Nghệ Lâm cư nhiên không nhin được mà lạnh giọng nói rằng không cần nàng phải nói nhảm hăn cũng sẽ giết người của Lý gia. Hoa Tú Ninh nhìn bóng lưng Hoa Nghệ Lâm từ từ đi lên đài cao, siết chặt tay đang đặt trên đầu gối, cau mày. Hoa Nghệ Lâm này không để ai vào mắt, phụ thân và mẫu thân đều bó tay. Thật không biết rốt cuộc tính của hăn giống ai.

Khi bóng lưng Khắc Lôê Nhã hiện lên trong mắt Hoa Tú Ninh thì khóe miệng nàng hiện lên một đường cong. Hừ! Lam Linh Nhi không xuất hiện. Thật muốn để cho nàng ta xem muội muội hợp ý với nàng ta sẽ có kết quả thế nào. Thủ đoạn của Hoa Nghệ Lâm nàng rất rõ ràng! Lần này Khắc Lôê Nhã không chết cũng tàn phế!

“Bắt đầu tỷ thí!” trọng tài ra lệnh một tiếng liền chạy như bay xuống đài cao, ra khỏi kết giới bởi vì trong trận hỗn chiến này có Hoa Nghệ Lâm!!!

Khắc Lôê Nhã trầm ngâm cảm nhận thực lực của những người xung quanh, thở nhẹ một hơi. Chỉ có một cường giả.

“Thủy gào!”

Bỗng nhiên một tiếng quát khê vang lên, giọng nói lạnh lùng không chứa tình cảm.

Khắc Lôì Nhã lấy lại tinh thần, một lực lượng cường đại chấn động lòng người nhào về phía nàng. Khắc Lôì Nhã tạo ra một tấm lá chắn bằng lửa trong nháy mắt. Tiếp theo tiếng nước gặp lửa vang lên xèo xèo. Khắc Lôì Nhã bị đánh lui mấy bước, trong lòng ngạc nhiên hiểu ra. Đây là kỹ xảo của Hoa Nghệ Lâm mà Phong Dật Hiên đã nói cho nàng, thao tác nước! Nếu không có tấm lá chắn bằng lửa màu trắng thì thật không thể tưởng tượng được hậu quả khi bị đánh trúng. Rất nhanh Khắc Lôì Nhã liền biết người bị bí pháp này đánh trúng sẽ bị như thế nào.

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt bên tai. Hơi nước biến mất, trên đài cao hỗn loạn. Không ít người nằm trên đài cao kêu lên thảm thiết, còn có người bị đánh bay đụng vào kết giới, chậm rãi trượt xuống. Máu tươi giàn giụa. Mùi máu tanh nồng tràn ngập trên đài cao trong nháy mắt. Có người bị đâm một lỗ trên người, có người gãy tay, đứt chân. Trong nhất thời tiếng rên rỉ đau đớn vang vọng trên bầu trời của quảng trường. Trên đài cao chỉ còn hai người đang đứng, một là Khắc Lôì Nhã, một là Hoa Nghệ Lâm.

Trên quảng trường tĩnh lặng, Hoàng đế khê cau mày, sắc mặt Hoàng Thái tử cũng trầm xuống. Hoa Nghệ Lâm này mạnh thì mạnh thật nhưng lại quá mức độc ác.

Khắc Lôì Nhã đứng lẳng lẳng ở đó, nhìn thiếu niên trước mặt mình. Mái tóc màu xanh dương, đôi mắt màu đỏ, dung nhan anh tuấn nhưng lại có vẻ vô cùng dữ tợn, cứ như vậy mà nhìn chăm chăm vào Khắc Lôì Nhã. Ánh mắt đó giống như là của thợ săn đang quan sát con mồi của mình.

“Kẻ giết người!”

“Quá tàn nhẫn!”

“Xuống đài!”

Khán giả phục hồi tinh thần lại, mãnh liệt khiển trách.

Hoa Nghệ Lâm không quay đầu, mặt không tỏ vẻ gì giờ tay phải lên.

Phịch một tiếng, một viên đạn bằng nước đánh lên kết giới, bọt nước văng khắp nơi, nhìn thấy mà ghê. Kết giới lay động khiến những người đứng xem cả kinh thất sắc. Tất cả im bật.

“Tạm ngừng tranh tài!” Một Ma Pháp Sư cung đình bay tới, đứng giữa không trung, “Người không được tuyển chọn cần trị liệu.”

“Cho các người năm phút.” Hoa Nghệ Lâm nhìn Ma Pháp Sư cung đình, lạnh lùng nói một câu, ánh mắt vẫn dừng lại trên mặt Khắc Lôi Nhã.

“Lần này Khắc Lôi Nhã gặp phải cường địch rồi.” Lãnh Lăng Vân nhìn Hoa Nghệ Lâm đứng trên đài cao, nhàn nhạt nói một câu.

Tần Diêm cau mày, trong lòng nóng nảy. Bạch Đế và Hắc Vũ một trái một phải đứng trên vai Tần Diêm.

“Không nhất định Khắc Lôi Nhã sẽ thất bại!” Hạ Thiên hừ lạnh.

“Có muốn đánh cuộc hay không tiểu đạo tặc?” Hắc Long Bản nhíu mày. Hắc đã sớm nhìn rõ thực lực của hai người đứng trên đài cao. Tiểu tử tóc xanh đỏ có thực lực mạnh hơn Khắc Lôi Nhã. Lần này Khắc Lôi Nhã thật xui xẻo, ngay trận tỷ thí đầu tiên đã bị quét xuống.

“Đánh cuộc thì đánh cuộc. Ta mà sợ người à!” Hạ Thiên cực kỳ khó chịu với giọng điệu của Hắc Long Bản, tức giận gầm nhẹ với hắn.

“Tốt. Ta cá là Khắc Lôi Nhã thất bại. Nếu ta thắng người phải thỏa mãn ba yêu cầu của ta. Ta thua thì sẽ thỏa mãn ba yêu cầu của người.” Hắc Long

Bản nhếch môi cười.

“Một lời đã định! Khắc Lôai Nhã nhất định sẽ thắng!” Hạ Thiên hừ hừ.

Tạp Mễ Nhĩ híp mắt, tựa vào ghế, trầm mặt nhìn hai người trên đài cao.

Đông Phong Hầu đang cật lực ăn đồ ăn vặt Kiều Sở Tâm mua cho hắn.

Ngõa Nhĩ Đa kéo thấp mũ xuống, che giấu sự lo lắng trong lòng.

Năm phút trôi qua rất nhanh. Người bị thương trên đài cao rất nhanh được khiêng đi trị liệu.

“Tiếp tục tranh tài.” Trọng tài đứng ngoài kết giới, hô lên, sau đó lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét mà chạy đi. Hắn có dự cảm một lát nữa tầng kết giới vô cùng chắc chắn này sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

“Người rất yếu!” Hoa Nghệ Lâm hừ lạnh một tiếng, điểm mũi chân một cái, vọt lên nhanh như chớp. Trong tay hắn hiện ra một thanh kiếm lớn bằng nước.

Nước hóa hình?!

Lần này Khắc Lôai Nhã không nghênh kích trực tiếp mà lui nhanh về sau. Nàng cảm thấy mình không thể chống lại lực lượng của người trước mắt này. Sức chống đỡ mà lực lượng của người này vượt xa mình. Không thể chống chọi, chỉ có thể dùng trí.

Xôn xao.

Một tiếng động rất lớn vang lên, thanh kiếm lớn trong tay Hoa Nghệ Lâm chém vào chỗ Khắc Lôai Nhã vừa đứng. Sau tiếng nổ, đài cao nghiêng ngả

như muốn đổ, sau đó một tiếng nổ lớn hơn vang lên, đài cao cứ như vậy mà đổ sụp xuống trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Bụi tung mù trời, kết giới bắt đầu yếu dần.

Phong Dật Hiên đứng bật dậy, Thủy Văn Mặc vội vàng kéo hần lại, chỉ sợ hần không nhịn được mà xông lên.

Bụi từ từ tản đi, hai bóng người xuất hiện trong kết giới.

Sau lưng Khắc Lôi Nhã hiện ra đôi cánh bằng lửa màu vàng, nhẹ nhàng vỗ cánh bay giữa không trung. Sau lưng Hoa Nghê Lâm là một đôi cánh bằng nước trong suốt, cũng đứng giữa không trung. Phong Dật Hiên thấy thế thì nhẹ nhàng thở ra.

“Chắc chắc, Lạp Cách Tạt chúng ta thật đúng là nhân tài xuất hiện lớp lớp. Đầu tiên là Phong Dật Hiên đột phá có thể hóa hình gió, bây giờ Hoa Nghê Lâm cũng đột phá có thể hóa hình nước.” Hoàng đế bệ hạ híп mắt cười nói.

Hoàng Thái tử trầm mặc, nhìn hai người đang giằng co trong kết giới, trong lòng có chút lo lắng. Nhưng vì sao lại như vậy thì hần không giải thích được.

Lý Nguyệt Văn nắm chặt năm đấm tràn đầy mồ hôi. Lòng mảy Lý Minh Ngữ vẫn cau chặt. Bọn họ cũng nhìn ra cận chiến rất bất lợi với Khắc Lôi Nhã!

Trong mắt Hoa Tú Ninh là ý cười lạnh lẽo.

“Khắc Lôi Nhã, cố lên!” Hạ Thiên nắm chặt năm đấm, nóng nảy muốn chết.

Vẻ mặt Hắc Long Bản chắc thắng. Mặc dù hần hy vọng mình thắng cược nhưng đã sớm có tính toán trong lòng. Nếu tiểu tử tóc xanh đó dám hạ độc thủ với Khắc Lôi Nhã thì cái gì hần cũng không quản, trực tiếp hiện nguyên hình đánh cho tiểu tử này đến mẹ hần cũng không nhận ra!

“Quan thiên!” Khắc Lôê Nhã đứng giữa không trung, mắt lạnh nhìn Hoa Nghệ Lâm, chậm rãi thốt ra lời khiến đoàn người Tần Diêm kinh ngạc. Mặt nàng lạnh lẽo. Nàng biết, Hoa Nghệ Lâm trước mắt mình không phải tử thí mà là muốn giết nàng! Đáy mắt hằn hiện ra sát khí nồng đậm! Nếu đối phương đã động sát cơ thì cần gì mình phải lưu tình?

Quan thiên?!

Là chiêu thức trường lão Hỏa Đường dùng? Kết giới bằng lửa không ai có thể phá được?

Hoa Nghệ Lâm hơi ngẩn ra, nhìn Khắc Lôê Nhã chắp tay trước ngực, rồi nhanh chóng tách ra, giữa hai tay hiện ra ngọn lửa màu trắng. Ngọn lửa giống như có sinh mạng, lan ra từ hai tay Khắc Lôê Nhã, vây Hoa Nghệ Lâm ở giữa, sau đó vòng trở lại, tạo thành hình tứ giác.

Hoa Nghệ Lâm hừ lạnh một tiếng đầy khinh thường: “Người đang chơi trò gì vậy?”

Hoa Nghệ Lâm vừa dứt lời thì ngọn lửa màu trắng vốn là hình tứ giác liền lan ra trong nháy mắt, tạo thành thể tứ phương, ngọn lửa rùng rục bịt kín không gian, nhốt Hoa Nghệ Lâm ở giữa. Khí tức cực nóng xuyên thấu qua kết giới khiến người đứng ngoài cũng có thể cảm nhận được cảm giác lười khô, người nóng ra khác thường.

Kết giới bằng lửa màu trắng lớn như vậy khiến tất cả mọi người kinh hãi. Lần đầu tiên bọn họ thấy dị tượng như thế này. Có người lần đầu tiên thấy ngọn lửa như thế này.

Sắc mặt Hoa Tú Ninh thay đổi, vo khăn lụa trong tay thành một cục. Hoa Nghệ Lâm chưa từng thất bại chẳng lẽ lần này thua trên tay tiểu nha đầu kia sao?

Mặt Khắc Lôì Nhã sắc lạnh, lạnh lùng thốt ra một chữ: “Thu!”

Ngay lập tức, kết giới bằng lửa màu trắng thu hẹp lại, Hoa Nghệ Lâm bị vây trong kết giới tự nhiên cũng không khoanh tay chịu trời!

Tiếng nứt vỡ vang lên không ngừng trong kết giới. Hoa Nghệ Lâm đang công kích kết giới bằng lửa nhưng không ăn thua. Kết giới chỉ nứt một đường nhỏ rồi liền lại lập tức.

Hoa Tú Ninh như ngồi trên đồng lửa, hai chân không ngừng đổi vị trí vắt chéo lên nhau. Hoa Nghệ Lâm chưa từng thua trận! Chẳng lẽ hôm nay sẽ bại trận thật sao?

Hạ Thiên kích động quơ múa nắm đấm nhỏ. Theo nàng, cuộc tỷ thí này Khắc Lôì Nhã thắng. Hắc Long Bản lại khoanh hai tay trước ngực, không nói gì.

Khắc Lôì Nhã tuyệt đối không dám khinh thường, nhìn chăm chú vào kết giới đang dần thu hẹp lại. Nàng biết chỉ như thế không thể trời được đối phương. Quan thiên là chiêu thức trưởng lão Hỏa đường sử dụng, nhưng uy lực của Khắc Lôì Nhã và trưởng lão kia chênh lệch rất lớn!

Kết giới đang dần thu hẹp lại chợt dừng lại, run lên. Có một cỗ lực lượng khổng lồ đang chống lại kết giới từ bên trong.

Kết giới run lên dữ dội, càng ngày càng mạnh hơn.

Ngay sau đó, vô số cột nước phun ra từ trong kết giới bằng lửa, bắn nát nó. Tiếng nước và lửa hòa vào nhau vang lên chói tai, dội khắp quảng trường. Tim mọi người nhảy lên cổ họng, có người không nhìn được mà đứng lên, nhìn kết giới kia đầy kích động.

Gương mặt Khắc Lôì Nhã lạnh nhạt, lẳng lặng đứng giữa không trung, chậm rãi nhắm mắt lại. Nàng muốn làm gì? Đây là nghi vấn trong lòng mọi

người có mặt ở quảng trường. Hoa Nghệ Lâm sắp phá kết giới, mà lúc này Khắc Lôi Nhã lại dứt khoát nhắm mắt lại! Nàng điên rồi à? Chẳng lẽ muốn buông tay? Phong Dật Hiên nắm chặt nắm đấm, vô cùng lo lắng mà nhìn Khắc Lôi Nhã đứng giữa không trung. Sao Phong Dật Hiên không nhận ra tên hèn hạ Hoa Dật Lâm kia đã động sát cơ! Hắn muốn giết Khắc Lôi Nhã!

“Đừng xúc động, đừng xúc động, thắng bại còn chưa phân mà.” Thủy Văn Mặc nói như niệm kinh. Hắn sợ nhất là Phong Dật Hiên bất chấp tất cả mà xông lên, làm loạn quảng trường. Đến lúc đó thật phiền toái.

Chợt, ánh sáng tỏa ra, kết giới Khắc Lôi Nhã dùng để vây Hoa Dật Lâm bị phá vỡ, lửa và nước bắn ra, ánh sáng màu vàng và màu trắng lóe lên, vô cùng rực rỡ. Hoa Nghệ Lâm nắm chặt thanh kiếm lớn, đứng trên không trung, trong đôi mắt tràn đầy hưng phấn và thị sát.

Hoa Tú Ninh trên khán đài không kìm được, nở nụ cười tàn khốc. Hoa Nghệ Lâm rất nghiêm túc! Vậy thì hôm nay là ngày chết của Khắc Lôi Nhã.

Mà lúc này đây Khắc Lôi Nhã vẫn nhắm mắt như cũ. Hoa Nghệ Lâm chỉ kiếm vào Khắc Lôi Nhã, nở nụ cười thị huyết: “Được lắm. Ta rất vừa ý người. Ta sẽ giết người một cách nghiêm túc.”

Đôi mắt Khắc Lôi Nhã vẫn nhắm chặt như cũ, Hoa Nghệ Lâm cười lạnh, huy kiếm vọt lên.

“Tuyệt nhất nhất!” chợt Khắc Lôi Nhã mở mắt ra, người nàng tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ. Trong nháy mắt, một tầng kết giới mỏng màu vàng vây lấy Khắc Lôi Nhã và Hoa Nghệ Lâm ở bên trong.

Rốt cuộc Khắc Lôi Nhã đang làm gì?

“Lửa? Lại là kết giới bằng lửa?” Hình mẫu Bạo Long trên khán đài vuốt cằm, nghi ngờ. Tầng kết giới này rất mỏng nhưng được tạo thành từ ngọn

lửa màu vàng. Đây là do đâu? Rất nhanh, những cao thủ có mặt đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tầng kết giới màu vàng thật mỏng này bền hơn bình thường, hơn nữa còn phát ra hơi nóng hừng hực...Hơi nóng hoàn toàn khác với ngọn lửa bình thường. Điều khiến bọn họ kinh hãi là thanh kiếm lớn hóa hình từ nước trên tay Hoa Nghệ Lâm đang chậm rãi nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến mất!

Tầng kết giới kia có thể ngăn nguyên tố Thủy bên ngoài!

Trong nhất thời, tiếng hô nhỏ vang lên. Ngọn lửa màu vàng có ảnh hưởng như vậy sao? Nhưng không chỉ như thế, Hoa Nghệ Lâm kinh ngạc phát hiện, hơi nước trong kết giới đang chậm rãi giảm xuống!

Người này điên rồi! Đáy mắt Hoa Nghệ Lâm lần đầu tiên lộ ra sự kinh ngạc. Người này còn điên cuồng hơn hẳn nữa! Thiếu nữ này chẳng những ngăn nguyên tố Thủy bên ngoài mà còn từ từ thiêu đốt hết hơi nước trong không khí trong kết giới! Chẳng lẽ nàng không biết điều này sẽ khiến người ta không thể hô hấp sao? Kết giới bằng lửa sẽ từ từ thiêu đốt hết không khí đã bị phong bế!

“Được lắm. Lại một lần nữa khiến ta càng quyết tâm giết ngươi.” Đáy mắt Hoa Nghệ Lâm xuất hiện sự hưng phấn, điên cuồng, khát máu.

“Nhiều lời vô ích!!” rốt cuộc Khắc Lô Nhã mở miệng, lần đầu tiên nói chuyện với Hoa Nghệ Lâm. Lời nàng nói ra khiến Hoa Nghệ Lâm điên lên!

Đánh thì đánh! Cần gì phải nói nhảm?

Trên tay trống không của Khắc Lô Nhã xuất hiện một thanh kiếm bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa.

“Kiếm Thương Lan, hôm nay cho ta thấy thực lực của ngươi. Nếu không, sau hôm nay ta sẽ biến ngươi thành đao đồn củi.” Khắc Lô Nhã giơ kiếm,

nở nụ cười lạnh lùng hờ hững, nhẹ nhàng nói một câu.

Ngay lập tức, kiếm Thương Lan run rẩy như đáp lại lời Khắc Lôi Nhã. Trên tay Hoa Nghệ Lâm lúc này cũng có một thanh kiếm. Hiển nhiên Hoa Nghệ Lâm cũng có vật trân quý trong Chiếc nhẫn không gian.

Mắt Khắc Lôi Nhã lóe lên sự âm lãnh, không khí trong kết giới sắp bị đốt hết, đối phương không thể sử dụng ma pháp hệ Thủy được. Vậy thì chỉ có thể sử dụng Đấu Khí. Mình không bằng hắn, Đấu Khí cũng thua hắn. Nhưng nếu trong hoàn cảnh hô hấp khó khăn thì sao đây? Đối phương còn có thể phát huy thực lực của mình một cách tự nhiên sao?

Nín thở, là một trong những khóa học cơ bản nhất của sát thủ!

Mặc dù thuật thích khách của Khắc Lôi Nhã không bằng Tạp Mễ Nhĩ, không bằng Lý Nguyệt Văn nhưng vượt xa Hoa Nghệ Lâm trước mắt!

“Khắc Lôi Nhã điên rồi! Chẳng lẽ muốn khó thở mà chết?!” rằng Thủy Văn Mặc run lên, không nhịn được mà lên tiếng. Hắn nói xong câu này mới hối hận. Quên mất Phong Dật Hiên đang ở bên cạnh! Làm thế chẳng phải thêm dầu vào lửa à? Đây là cổ vũ Phong Dật Hiên xông lên còn gì?

Đang khi Thủy Văn Mặc chuẩn bị tinh thần để đón nhận hậu quả đáng sợ, Phong Dật Hiên lại không động đậy.

Phong Dật Hiên ngồi thẳng lưng, nhìn Khắc Lôi Nhã chăm chăm. Trong mắt là sự kiên định và trầm tĩnh.

Thủy Văn Mặc trợn mắt, sự nghi ngờ dâng lên trong lòng, vươn tay quơ quơ trước mặt Phong Dật Hiên. Không có phản ứng! Chẳng lẽ bị choáng váng?! Thủy Văn Mặc kinh sợ, tiếp tục quơ tay. Phanh! Phong Dật Hiên đánh một quyền rất chính xác vào mũi Thủy Văn Mặc, bình tĩnh mà thốt lên một câu: “Đừng ngăn cản tầm mắt của ta.”

“Mẹ nó!” Thủy Văn Mặc vượt cái mũi, tức giận mắng, sau đó quay đầu nhìn về phía kết giới trong quảng trường. Vừa nhìn thấy cảnh tượng ở đó thì liền há hốc miệng, ngây ngốc mở to mắt mà nhìn, không thể dời tầm mắt.

Trong kết giới, Khắc Lôi Nhã nhảy bén như một con báo săn, hươu thanh kiếm tầm thường trong tay, công kích Hoa Nghệ Lâm từng chiêu sắc bén. Động tác của Hoa Nghệ Lâm chậm hơn rất nhiều. Mặc dù màu Đấu Khí hắt ra cho thấy thực lực của hắn hơn Khắc Lôi Nhã nhưng hắn lại không thể phát huy thực lực vốn có của mình. Hắn chỉ có thể chống đỡ công kích sắc bén của Khắc Lôi Nhã chứ không thể đánh trả.

Tình hình đảo ngược một lần nữa, người trong hội trường đều phấn chấn. Hoa Nghệ Lâm đánh bại các tuyển thủ khác một cách độc ác và tàn nhẫn đã khiến mọi người phấn nộ. Lúc này bình dân trên khán đài đều cổ vũ cho Khắc Lôi Nhã.

Cuộc chiến này, chỉ có cao thủ mới biết được tình cảnh của hai người trong kết giới giờ phút này.

Hình mẫu Bạo Long cau mày nhìn chăm chú vào Khắc Lôi Nhã đang chiếm thượng phong trong kết giới, đáy mắt hiện lên tia tán thưởng không dễ dàng phát giác. Thiếu nữ này lại dùng cách điên cuồng như thế để giành thắng lợi.

Lúc này trong lòng Hoa Nghệ Lâm vô cùng bức bối. Không khí càng ngày càng ít, hô hấp càng ngày càng khó khăn, đầu cũng bắt đầu choáng váng. Mà công kích của thiếu nữ kia lại không hề yếu đi mà càng ngày càng hung mãnh hơn. Mỗi khi Hoa Nghệ Lâm muốn phá kết giới liền bị Khắc Lôi Nhã nhanh nhẹn lắc mình chặn lại! Hoa Nghệ Lâm không thể biết được kỹ xảo nín thở của thích khách. Động tác ngăn chặn công kích của Khắc Lôi Nhã của Hoa Nghệ Lâm càng ngày càng chậm.

“Kiếm Thương Lan!” Khắc Lôì Nhã đột nhiên quát khẽ, vừa như cảnh cáo vừa như kêu gọi.

Vụt!

Một tiếng du dương trong trẻo cất lên.

Trong nháy mắt, kiếm Thương Lan tỏa ra ánh sáng bảy màu vô cùng rực rỡ, kiếm khí khổng lồ hung mãnh theo đó mà ra, đánh về phía Hoa Nghệ Lâm.

Mắt Hoa Nghệ Lâm mở to, hét lớn một tiếng, bắn ra Đấu Khí, dùng toàn lực mà hươ một kiếm nghênh đón chiêu này của Khắc Lôì Nhã. Hẳn biết một kiếm này tuyệt đối không tầm thường!

Đấu Khí của Hoa Nghệ Lâm trong nháy mắt bị đánh tan, biến mất.

Phốc!

Hoa Nghệ Lâm trào máu, thân thể bị đánh bay, đập vào kết giới bằng lửa. Ngay lập tức mùi khét tỏa ra. Hoa Nghệ Lâm chậm rãi trượt xuống đất, không nhìn được khí huyết sôi trào mà phun ra một ngụm máu nữa. Kiếm của hắn cắm trên mặt đất, nỗ lực chống đỡ thân thể của mình. Thế nhưng do hô hấp khó khăn và thương tích nghiêm trọng nên không thể đứng lên được.

Tất cả mọi người trong hội trường bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh hãi, ngừng thở nhìn chăm chăm vào trong kết giới, không hề chớp mắt, chỉ sợ nháy mắt một cái sẽ bỏ lỡ. Lòng của Lý Nguyệt Văn, Lý Minh Ngử và người trên dưới của Lý gia sôi trào. Đó chính là uy lực của kiếm Thương Lan sao? Đó chính là lực lượng do kiếm Thương Lan của Lý gia phát ra sao?

Thăng rồi à?

Khắc Lôì Nhã thăng rồi à?

Hạ Thiên vui mừng xông tới chỗ Hắc Long Bản, quơ múa nắm đấm nhỏ: “Sao? Ta đã nói Khắc Lôi Nhã sẽ thắng mà!”

Hắc Long Bản giựt giựt khóe miệng. Sao hắn đoán được Khắc Lôi Nhã lại dùng phương thức điên cuồng gần như là tự sát để giành thắng lợi cơ chứ?

Tạp Mễ Nhí híp mắt, không nói gì.

Tần Diêm thở phào. Lúc này hắn mới phát hiện lòng bàn tay mình đầy mồ hôi lạnh.

Lãnh Lăng Vân trầm mặc nhìn kết giới, đáy mắt hiện lên tia khó hiểu.

Thắng sao? Trọng tài ở phía xa run run rẩy rẩy nhìn bên này, đang suy nghĩ xem có nên tới tuyên bố Khắc Lôi Nhã thắng rồi không.

Lúc này, chuyện bất ngờ xảy ra! Tình thế lại thay đổi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 91: Kim Liên Thịnh Thế Quang Mang Vạn Trọng (Tiếp)

T

hăng sao? Trọng tài ở phía xa run run rẩy rẩy nhìn bên này, đang suy nghĩ xem có nên tới tuyên bố Khắc Lôi Nhã thắng rồi không.

Lúc này, chuyện bất ngờ xảy ra! Tình thế lại thay đổi.

Hàng ngàn hàng vạn thủy tiễn đỏ như máu bắn nhanh ra từ người Hoa Nghệ Lâm, xuyên qua tất cả mọi thứ!

Kết giới bằng lửa màu vàng trong nháy mắt bị bắn thành vô số lỗ nhỏ, kết giới dần dần biến mất.

Khắc Lôi Nhã lập tức kết một tấm chắn bằng lửa, thủy tiễn đỏ như máu đập vào tấm chắn. Tấm chắn vỡ vụn, một thủy tiễn xẹt qua mặt Khắc Lôi Nhã, vết thương xuất hiện trong nháy mắt, máu chậm rãi chảy ra.

Hội trường im lặng, mọi ánh mắt đều tập trung trên người Hoa Nghệ Lâm.

Sắc mặt Hoa Nghệ Lâm tái nhợt. Hắn đứng lên, khóe miệng nở nụ cười hưng phấn thị huyết.

Hoa Nghệ Lâm không thể gọi nguyên tố Thủy nên dùng máu của mình để công kích! Hăng hà mũi tên đỏ như máu vừa phá kết giới chính là do Hoa Nghệ Lâm sử dụng máu của mình!

Hoa Nghệ Lâm này thật điên rồ! Đây hoàn toàn là công kích mang tính tự sát. Cũng chỉ có hắn mới nghĩ ra!

Máu tươi tràn ngập, nhìn mà ghê người.

Rất nhiều người hoàn toàn cứng đờ. Giờ khắc này, hội trường yên lặng như tờ, mọi người không cách nào thoát ra khỏi sự chấn động mà phục hồi tinh thần.

Sắc mặt Hoa Tú Ninh tái nhợt. Mặc dù nàng rất không thích đệ đệ không để ai vào mắt này, nhưng đệ đệ ngạo mạn này chính là trụ cột tương lai của Hoa gia! Nếu hấn chết, tổn thất của Hoa gia không cần nghĩ cũng rõ! Quá làm càn, thật quá làm càn! Loại phương thức công kích như tự sát với Khắc Lô Nhã lại càng điên cuồng hơn, thị huyết hơn, cố chấp hơn.

Hoa Nghệ Lâm trợn to mắt, con người tràn đầy tia máu, cứ như vậy nhìn Khắc Lô Nhã đầy hưng phấn. Hấn ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười liêu lĩnh vang vọng trong quảng trường nghe thật quý dị.

Đáy lòng người của Hoa gia dâng lên cảm giác không lành! Trạng thái này của Hoa Nghệ Lâm...cho thấy hấn không còn cố kỵ điều gì nữa! Hấn sẽ không cố kỵ hoàn cảnh. Trong mắt hấn giờ chỉ còn Khắc Lô Nhã. Hấn chỉ có một ý niệm đó chính là bất kỳ giá nào cũng phải giết thiếu nữ trước mắt khiến hấn nghiêm túc, khiến hấn hưng phấn không thôi này!

“Bệ hạ, thỉnh cầu người dừng cuộc tranh tài lại!” Chưa chờ Lý Nguyệt Văn và Lý Minh Ngữ lên tiếng, sắc mặt Hoa Tú Ninh vô cùng trầm trọng mà nói.

Hoàng đế, Hoàng Thái tử và quyền thần trên khán đài kinh ngạc. Hoa Tú Ninh cư nhiên lại đưa ra yêu cầu vô lễ như thế. Chẳng lẽ là vì Hoa Nghệ Lâm sắp thua, sắc mặt tái nhợt, gần như là điên rồi cho nên Hoa Tú Ninh mới nói lên yêu cầu vô lễ này sao?

Hoa Tú Ninh nắm chặt tay thành nắm đấm, vô cùng khẩn trương. Không phải đơn giản như suy nghĩ của mọi người! Hoa Nghệ Lâm đã mất khống chế! Hấn sẽ không để ý đến quy tắc của cuộc so tài. Hấn sẽ dùng toàn lực đánh chết Khắc Lô Nhã, thậm chí không tiếc dính lú đến bất luận kẻ nào!

“Nhưng còn chưa phân thắng bại. Hoa Nghệ Lâm cũng chưa nhận thua.”
Hoàng đế bệ hạ khẽ cau mày, trầm giọng nói.

“Không phải vậy, bệ hạ...” Hoa Tú Ninh còn chưa nói hết thì một tiếng nổ mạnh vang lên, sau đó là vô số tiếng hét chói tai.

Hoa Tú Ninh vội vàng nhìn vào hội trường, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Hoa Nghệ Lâm thi triển Thủy Bạo (cho nổ bằng nước) để công kích Khắc Lôi Nhã đang lơ lửng trong không trung. Khắc Lôi Nhã linh hoạt tránh thoát. Thủy Bạo chạm vào kết giới do Ma Pháp Sư cung đình bố trí. Kết giới trong nháy mắt biến mất, chỉ còn lại lực lượng của Thủy Bạo tuôn về phía bình dân trên khán đài. Mọi người thét lên, lớp sau nổi lớp trước chạy đi.

Quả nhiên là có chuyện xảy ra! Sắc mặt Hoa Tú Ninh đại biến, sự lo lắng trong lòng càng tăng lên.

Mà Ma Pháp Sư cung đình thủ hộ cách kết giới không xa nhanh chóng tạo ra một kết giới mới, ngăn chặn lực lượng cuồng bạo còn sót lại.

“Bệ hạ, xin ngài ngăn cản cuộc tỷ thí này.” Hoa Tú Ninh vô cùng khẩn trương.

Hoàng đế chỉ hơi hơi cau mày nhìn hội trường, không lên tiếng. Hoàng đế bệ hạ không tỏ thái độ gì, dĩ nhiên không ai dám nhúng tay.

“Đi chết đi!” Hoa Nghệ Lâm cười lớn đầy điên cuồng, giang hai tay ra, điên cuồng tập hợp nguyên tố Thủy.

Khắc Lôi Nhã đứng trong không trung, sắc mặt nặng nề. Nàng cảm thấy những nguyên tố Thủy đang điên cuồng tập hợp về phía Hoa Nghệ Lâm như đang kích động khi nhập vào cơ thể mẹ, điên cuồng tập hợp không ngừng!

“Bệ hạ! Xin lui lại.” Sắc mặt An Lệ Toa nặng nề, đứng bật dậy, kết xuất một tầng lại một tầng kết giới.

Hoa Tú Ninh suy sụp tinh thần, ngồi xuống. Xong rồi! Xong hết rồi! Lần này họa do Hoa Nghệ Lâm không thể dùng hai chữ đại họa nữa rồi! Phải nói là đại họa khắp nơi! Sẽ liên lụy bao nhiêu người, Hoa Tú Ninh không biết được.

Ma Pháp Sư cung đình lập tức đứng thành hàng kết xuất kết giới, bảo vệ sự an nguy của bình dân là nhiệm vụ quan trọng nhất của họ lúc này.

Phong Dật Hiên không ngồi yên nữa, muốn đứng dậy vọt lên đài cao.

“Dật Hiên!” Thủy Văn Mặc kéo Phong Dật Hiên lại, “Người nhìn ánh mắt của Khắc Lôi Nhã đi. Người mà đi nàng sẽ tha thứ cho người sao? Đây là cuộc chiến đầy vinh dự, là Khắc Lôi Nhã vì Lý gia mà đánh. Nếu bây giờ người ra tay thì sẽ ra sao?”

Phong Dật Hiên dừng chân, ngẩng đầu nhìn gương mặt Khắc Lôi Nhã, thấy sự bình tĩnh đầy ngụ ý của nàng, hấn cắn răng, sắc mặt trở nên dữ tợn: “Ta tha! Bây giờ mà còn để ý những thứ này à? Lão bà của lão tử gặp nguy hiểm như vậy, ta quản nhiều thế làm gì!”

Phong Dật Hiên thoát khỏi tay Thủy Văn Mặc, chuẩn bị xông lên.

Nhưng không kịp nữa rồi! Tiếng nổ mạnh lẫn át tất cả! Sóng khí khổng lồ cuồng bạo lấy chỗ tử thí làm tâm, không những khuếch tán.

Hủy thiên diệt địa.

Sóng khí khổng lồ phóng lên cao, không ngừng khuếch tán.

Trên chỗ cao nhất của khán đài có An Lệ Toa bảo vệ, những cường giả khác cũng tạo kết giới nên không ảnh hưởng gì nhiều.

Các khán đài khác cách đài cao dùng để tử thí khá xa, lại có kết giới của Ma Pháp Sư cung đình bảo vệ nên không có thương vong. Nhưng trên đài cao dùng để tử thí thì không như vậy.

Chỗ vốn là đài cao dùng để tử thí đã sụp xuống, bây giờ càng kinh khủng hơn, biến thành một cái hố to, trơ trụi, không có gì cả.

Không có gì cả!

Chỉ có Hoa Nghệ Lâm cười điên cuồng ở giữa hố tròn.

Tiếng cười ngông cuồng dữ tợn quanh quẩn.

Không có bóng dáng của Khắc Lôi Nhã!

Không ai thấy Khắc Lôi Nhã!

Trong nháy mắt, tim Phong Dật Hiên như ngừng đập, não trống rỗng. Ngực hẫng đau thắt như bị xé thành hàng ngàn mảnh, vô cùng khổ sở. (thương ghê TT^TT)

Không ít người có cùng cảm giác với Phong Dật Hiên.

Đoàn người Tần Diêm đều ngơ ngác mà nhìn hố tròn trơ trụi, tiếng cười điên cuồng của Hoa Nghệ Lâm vang vọng bên tai, không thể hô hấp, không thể suy nghĩ. Lãnh Lăng Vân kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, đột nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Lý Nguyệt Văn càng ngơ ngác mà nhìn hội trường, ánh mắt trống rỗng.

Phong Dật Hiên sắp nổi điên thì tóc bị kéo mạnh.

Chưa chờ Phong Dật Hiên bộc phát, giọng âm dương quái khí của Thủy Văn Mặc đã truyền tới từ sau lưng hắn: “Mắt người để vào cúc hoa rồi à? (Ồi mẹ của con)) Người ngẩng đầu nhìn xem người trên đó là ai?”

Phong Dật Hiên ngẩng đầu, trong nháy mắt há miệng sửng sốt.

Người đứng trong không trung, mái tóc dài vàng óng đón gió tung bay, trong đôi mắt màu xanh là sự lạnh nhạt. Nàng có không ít vết thương trên người, máu tươi rỉ ra, nhiễm đỏ y phục đã rách của nàng. Nhưng trên mặt nàng là sự trầm tĩnh.

Không chết! Khắc Lôi Nhã không sao!

Sự vui sướng khổng lồ điên cuồng phủ lấy Phong Dật Hiên.

Thủy Văn Mặc buông tay, trong một ngày tên ngốc Phong Dật Hiên này đã nếm được đại hỷ đại bi trong cuộc đời.

Xoạt!

Trong nháy mắt, tiếng hoan hô bộc phát!

Thiếu nữ tóc vàng chịu công kích kinh khủng như vậy mà không chết!

Còn sống, còn sống!

Hoàng đế trên khán đài hơi nheo mắt lại.

Đốt ngón tay của Tần Diêm đã sớm trở nên trắng bệch, vừa rồi thiếu chút nữa tim hắn đã ngừng đập. Lãnh Lăng Vân lấy lại tinh thần, thả lỏng thân thể, ngồi xuống. Lúc này hắn mới giật mình không biết thân thể mình trở nên căng thẳng từ lúc nào. Tim vừa trống rỗng đã được cái gì đó lấp đầy.

Ngõa Nhĩ Đa khịt khịt mũi, điên cuồng mắng thăm trong lòng. Tiểu ác ma này chỉ biết làm cho người ta lo lắng! Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó! Quả thật không phải là người! Cũng đúng, nàng không phải là người mà là ác ma!

Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm ôm nhau vừa khóc vừa cười. Tạp Mễ Nhĩ và Hắc Long Bản hí mắt tựa lưng vào ghế. Vừa rồi bọn họ không lo lắng lắm. Bởi vì bọn họ cảm nhận được hơi thở của Khắc Lôi Nhã không biến mất! Chỉ có Đông Phong Hầu chậm lụt nhìn Hạ Thiên và Kiều Sở Tâm vừa khóc vừa cười, không hiểu hai người đang làm gì. Khắc Lôi Nhã còn sống nha, khóc cái gì cơ chứ?

“Hừ!” sắc mặt Hoa Nghệ Lâm thay đổi, cực kỳ khó coi, rất khó coi. Tóm lại không phải khó coi bình thường!

“Lần này, nhất định khiến ngươi hài cốt cũng không còn!” Hoa Nghệ Lâm giang tay ra, cười lạnh đầy liều lĩnh.

“Ngươi cho rằng ngươi còn có thể ra tay sao?” Nhẹ nhàng, sâu xa, giọng của Khắc Lôi Nhã không lớn nhưng mọi người trong hội trường đều có thể nghe rõ ràng.

Khắc Lôi Nhã lặng lẽ đứng giữa không trung, nở nụ cười xinh đẹp vô song, tay vung nhẹ lên. Trong nháy mắt, vô số đóa hoa sen nhỏ màu vàng chớm nở rải trên chỗ tỷ thí, vây lấy chỗ Hoa Nghệ Lâm đang đứng.

Hoa Nghệ Lâm cười lạnh, nụ cười tràn đầy khinh thường. Hắn đưa tay bắt lấy nụ hoa Kim Liên lơ lửng trước mặt. Tay hắn xuyên qua nụ hoa, không kịp chạm đến.

Đây là cái gì?

Sắc mặt Hoa Nghệ Lâm hơi đổi.

“Kim Liên thịnh thế, mở!” giọng nói nhẹ nhàng của Khắc Lôi Nhã vang khắp hội trường. Trên khuôn mặt xinh đẹp là sự điềm tĩnh, lẳng lặng đứng giữa không trung, giống như thần thánh không thể xâm phạm.

Lời Khắc Lôi Nhã vừa dứt thì vô số nụ Kim Liên nở rộ trong nháy mắt. Kim quang bắn ra bốn phía, rực rỡ chói mắt.

Cảnh đẹp trước mắt khiến tất cả mọi người giật mình.

Đây là cảnh tượng thịnh thế như thế nào!

Thiếu nữ cả người toàn máu thánh khiết mỹ lệ, vô số đóa Kim Liên nở rộ trên không trung, trên mặt đất.

Hoa Nghệ Lâm cười lạnh đầy khinh thường: “Người đang biểu diễn tạp kỹ à?” tay hắn chuẩn bị tập hợp nguyên tố Thủy một lần nữa.

“Thiên thiên – kiếp!” giọng nói linh hoạt kỳ ảo của Khắc Lôi Nhã vang lên bên tai mỗi người một lần nữa.

Vô số đóa Kim Liên chậm rãi xoay tròn, thả ra kim quang sáng lạn, quang mang vạn trượng.

Lúc này Hoa Nghệ Lâm dừng động tác trên tay lại, cứ ngơ ngẩn mà đứng đó, không cử động.

Ánh mắt Khắc Lôì Nhã tràn đầy sự lạnh lẽo, lạnh lùng mà nhìn chăm chú vào Hoa Nghệ Lâm đứng phía dưới.

Tất cả đều yên tĩnh lại.

Hoa Nghệ Lâm đứng lặng trên mặt đất, giữ nguyên động tác vừa nãy.

Có chuyện gì vậy?

Từ từ, rốt cuộc mọi người phát hiện điểm bất thường.

Canh thứ hai

Nét mặt Hoa Nghệ Lâm chậm rãi thay đổi! Cau mày, sau đó là thống khổ, dữ tợn, vô cùng thống khổ.

“A -----!!!” Hoa Nghệ Lâm ngửa mặt lên trời phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, sau đó ánh mắt hằn từ từ rời rạc, chậm rãi quy ngã dưới đất, co quắp, không thể đứng dậy được!

“Không! Không phải! Không!” Hoa Nghệ Lâm mê sảng, quỳ rạp xuống đất, co quắp rất thống khổ.

Chuyện gì vậy?

Tất cả mọi người trên hội trường kinh ngạc nhìn sự thay đổi lớn này, không cách nào hiểu được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Không ----” Hoa Nghệ Lâm co quắp đầy thống khổ, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, khóe mắt hằn chảy ra nước mắt.

Hoa Tú Ninh ngây ngốc nhìn một màn không thể tưởng tượng nổi này. Thật không thể tin được đệ đệ vô pháp vô thiên của mình lại khóc!

“Thật con mẹ nó gặp quỷ. Tên tiện nhân kia đang khóc kìa Dật Hiên. Có chuyện gì vậy? Ta đang nằm mơ à?” Thủy Văn Mặc dùng sức dụi dụi mắt để xác định chuyện mình thấy có thật hay không.

Phong Dật Hiên nhìn chăm chăm Hoa Nghệ Lâm co quắp trên đất và nước mắt ở khóe mắt hằn. Trong mắt Phong Dật Hiên cũng tràn đầy sự khó tin. Nhưng hắn vẫn không quên cho Thủy Văn Mặc một quyền để xác định tên ngu ngốc này có đang nằm mơ hay không.

Thủy Văn Mặc vuốt máu mũi đang chảy ra, sau đó hít mũi một cái: “Con bà nó, thật đúng là không phải nằm mơ. Tên tiện nhân kia đang khóc thật.”

“Có chuyện gì vậy?” Hoàng đế cũng nhíu mày đầy nghi ngờ.

“Ta cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra nữa. Xem ra hình như Hoa Nghệ Lâm đang trải qua chuyện gì đó vô cùng bi thảm.” An Lệ Toa cũng nghi ngờ không hiểu. Bà chỉ đoán thầm có thể Khắc Lôi Nhã sử dụng một loại công kích tinh thần nào đó.

“Ha ha, đồ rỗng vô giáo dục, người nói xem người thua chưa?” Hạ Thiên vui mừng thiếu chút nữa thì hươ tay múa chân. Hoa Nghệ Lâm đã hoàn toàn đánh mất lực chiến đấu, sao có thể chống lại Khắc Lôi Nhã?

Hắc Long Bản giựt giựt khóe miệng, không nói lời nào.

Tần Diêm thở dài nhẹ nhõm. Nhưng trong lòng hắn dâng lên một cỗ phức tạp. Khắc Lôi Nhã đã mạnh đến mức này sao? Mình bây giờ còn có tư cách bảo vệ nàng không? Còn có năng lực bảo vệ nàng không?

Lãnh Lăng Vân nhìn vẻ mặt thánh khiết của Khắc Lôi Nhã đang đứng lơ lửng trong không trung. Hắn đã hơi hiểu ra tại sao thần điện Quang Minh muốn lôi kéo Khắc Lôi Nhã rồi. Nhưng không biết tại sao trong lòng Lãnh Lăng Vân lại không đồng ý chuyện này. Khắc Lôi Nhã vào thần điện có được không?

Ngõa Nhĩ Đa hưng phấn lắc lắc bả vai. Thắng rồi, tiểu ác ma thắng rồi. Tiểu ác ma khốn kiếp này luôn làm cho người ta lo lắng gần chết!

“Thật tốt quá, Khắc Lôi Nhã thắng!” Kiều Sở Tâm quơ múa quả đấm nhỏ, hô lên đầy hưng phấn.

Hoa Nghệ Lâm cứ tê liệt như vậy mà ngã xuống đất, không thể nhúc nhích, trên mặt là sự thống khổ vô cùng.

Là người, thì sẽ có nhược điểm.

Khắc Lôi Nhã lẳng lặng nhìn Hoa Nghệ Lâm tê liệt té xuống đất. Chính nàng cũng không biết rốt cuộc Hoa Nghệ Lâm đã nhìn thấy gì?

Thiên thiên kiếp, nghĩa như tên, khiến cho người ta trải qua hàng nghìn hàng vạn nỗi đau. Nó khơi gợi ra toàn bộ nỗi đau đớn, hối hận, khổ sở, không cam lòng và chỗ sâu kín nhất, đen tối nhất, thống khổ nhất trong lòng mỗi người. Kết quả là khiến người ta sụp đổ. Thật ra thì, nói bí ối một chút là lăng trì tinh thần của người đó hàng ngàn hàng vạn lần!

Hoa Nghệ Lâm đánh mất lực chiến đấu, hai mắt rời rạc, không ngừng nói chỉ một chữ “Không”, không đứng lên được nữa.

“Ta tuyên bố, Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã thắng.” rốt cuộc trọng tài lấy lại tinh thần, hắng giọng rống lên một câu, kéo thần trí của mọi người trong hội trường về.

Thắng!

Khắc Lôi Nhã thắng!

Trong nháy mắt, trong quảng trường vang lên tiếng hoan hô, tiếng động vang lên tận trời cao.

Thiếu nữ tóc vàng mắt xanh thẳng cuộc.

Mặc dù chỉ là hỗn chiến nhưng thật phấn khích, thật chấn động lòng người. Rất nhiều người đứng lên hoan hô, vỗ tay nhiệt liệt. Sự hưng phấn trào dâng. Cuộc tranh tài này, thế cục nhiều lần nóng lên, rốt cuộc hạ màn đầy tao nhã. Nhịp tim của khán giả biến đổi không ngừng. Rất nhiều năm sau, mọi người vẫn còn truyền tụng về kỳ quan ngày đó. Thiếu nữ thánh khiết xinh đẹp, Kim Liên thịnh thế, quang mang vạn trượng.

Khắc Lô Nhã vung tay lên, vô số đoá hoa sen nhỏ màu vàng nở rộ liên biến mất.

Hoa Nghệ Lâm được mang xuống để trị liệu.

Hoàng đế hí mắt nhìn Khắc Lô Nhã đứng trong không trung, trong mắt toát ra hàn quang. Khóe mắt An Lệ Toa nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng trầm xuống. Bà biết Hoàng đế đã động sát cơ! Bây giờ Khắc Lô Nhã mới mười bốn tuổi mà đã thể hiện thực lực không tầm thường như thế, sau này nhất định sẽ vượt trên tất cả mọi người. Nhưng hình như Hoàng đế bệ hạ đã quên mất một điều, Hi Nhĩ Khắc Lô Nhã không chỉ là người nhà Hi Nhĩ mà còn là tế ti của thần điện Quang Minh! Còn nữa, nàng còn có quan hệ mật thiết với Lý gia. Nhìn từ phương diện nào cũng cho thấy đụng đến Khắc Lô Nhã là hành động không sáng suốt! Mà An Lệ Toa cũng biết, lúc này Hoàng đế có ánh mắt như thế là hành động bình thường của một đế vương. Mặc dù đã động sát cơ nhưng Hoàng đế tuyệt đối không ngu xuẩn đến mức đối đầu với thần điện Quang Minh. Đang lúc tiếng hoan hô vang dội bầu trời thì chợt xuất hiện dị tượng. Bầu trời cuối thu trong xanh đột nhiên tối sầm lại.

Sắc mặt Khắc Lô Nhã biến đổi, ngay sau đó vỗ đôi cánh màu vàng trên lưng, vội vàng bay ra ngoài thành.

Cảm giác nóng rực trên lưng càng lúc càng mạnh.

Đột phá tầng thứ tám Liên Hoa Bảo Giám!

Vậy thì thiên kiếp cũng theo đó mà đến! Lần này, Kim Liên đang ngủ say, không thể bảo vệ nàng! Tầng thứ tám thì có bảy đạo sấm sét (chả biết tác giả có viết lộn hông ta @.@) Không có Kim Liên bảo vệ, sao có thể chịu được bảy đạo sấm sét đây?

Khắc Lô Nhã vội vàng rời đi khiến rất nhiều người thấy khó hiểu, tất cả mọi ánh mắt đều hướng về phía bóng lưng đang xa dần. Phong Dật Hiên không nói hai lời, triển khai Phong Dực (lực gió) đuổi theo. Thủy Văn Mặc rửa khê một tiếng, dùng hai chân chạy trên đất, đuổi theo. Đoàn người Tần Diêm biết chuyện gì xảy ra. Khắc Lô Nhã lại đột phá!

“Lý Công Tước, chuyện gì vậy?” Hoàng đế khê cau mày hỏi Lý Minh Ngữ với khuôn mặt lo lắng ở bên cạnh.

“Bệ hạ, chúng thần có chút chuyện riêng phải xử lý, có thể lui trước được không?” lòng Lý Minh Ngữ như lửa đốt nhìn theo bóng lưng càng ngày càng xa dần của Khắc Lô Nhã, vội vàng thỉnh cầu. Hoàng đế chưa mở miệng thì An Lệ Toa đã vội vàng nói: “Bệ hạ, xin hãy dẹp chuyện ở đây. Khi ta quay lại sẽ nói rõ mọi chuyện với người.” An Lệ Toa nói xong cũng bay lên không trung, đuổi theo bóng dáng Phong Dật Hiên. Đoàn người Tần Diêm trên khán đài cũng nhanh chóng rời đi về phía ngoại thành.

Hoàng đế khê cau mày nhìn bóng lưng xa dần trên không trung nhưng vẫn lập tức phất tay cho người trấn an tình huống hiện tại. Đài cao dùng để tranh tài đã sụp. Chỉ có thể hoãn tranh tài đến ngày mai thôi.

Khắc Lô Nhã bay rất nhanh, Phong Dật Hiên đuổi theo, phía sau là An Lệ Toa. Trên bầu trời, mây đen đã tụ lại bên này.

Lòng Khắc Lô Nhã càng ngày càng trầm xuống. Nàng có dự cảm thiên lôi lần này không giống bình thường. Không có Kim Liên, mình có thể chịu

đứng được không?

“Khắc Lôi Nhã! Khắc Lôi Nhã!” Phong Dật Hiên ở phía sau sốt ruột gọi.

“Gọi cái rắm!” An Lệ Toa nhanh chóng đuổi tới, vượt qua Phong Dật Hiên, đuổi tới Khắc Lôi Nhã.

“Đi theo ta!” An Lệ Toa xông tới, một tay bắt lấy cổ tay Khắc Lôi Nhã làm nàng dừng lại.

“Là người!” Khắc Lôi Nhã kinh ngạc nhìn An Lệ Toa. Người này chính là người thử dò xét mình đêm đó! Tuyệt đối không sai!

“Mẹ, người làm gì vậy?” Phong Dật Hiên cũng vọt lên, vội vàng hỏi. Gì? Người này là mẫu thân của Phong Dật Hiên?

“Khắc Lôi Nhã, có phải người sắp chịu Thiên Kiếp không?” An Lệ Toa bật thốt lên, khiến Khắc Lôi Nhã giật mình. Sao mẫu thân của Phong Dật Hiên lại biết?

“Ừ. Nên ta không thể ở trong thành. Thiên Kiếp lần này không nhỏ như bình thường. Nếu ta ở đó sẽ liên lụy rất nhiều người.” Khắc Lôi Nhã cũng không giấu giếm, nói hết ra.

“Đi!” An Lệ Toa nắm tay Phong Dật Hiên, kéo ba người lại với nhau, sau đó lấy ra một quyển trục, xé toạc nó ra. Một đạo bạch quang lóe lên, bóng ba người biến mất ngay tại chỗ.

Lãnh Lăng Vân có thể bay trên không trung chạy tới trước tiên. Từ xa hần đã nhìn thấy ba người đột nhiên biến mất. Hần biết nữ tử kia dùng quyển trục Truyền Tống! Quyển trục Truyền Tống vô cùng trân quý, có thể truyền tống một lúc năm người!

Bọn họ đi đâu? Lãnh Lăng Vân cau mày, nhìn xung quanh nhưng không phát hiện được gì. Ngẩng đầu nhìn bầu trời, mây đen đang tản đi rất nhanh. Không! Nói là tản đi, không bằng nói là đang đuổi theo một hướng mà bọn họ đang bay nhanh đi!

Đám người Tần Diêm lúc này cũng đuổi tới, lại thấy Lãnh Lăng Vân chỉ có một mình đang đứng trên không trung với khuôn mặt nặng nề.

“Lãnh Lăng Vân, Khắc Lôi Nhã đâu?” Hạ Thiên vô cùng lo lắng nhìn xung quanh, nhưng không thấy bóng ai cả.

“Được đưa đi rồi.” Lãnh Lăng Vân từ từ đáp xuống, nhẹ nhàng mà nói ra.

“Đưa đi? Ai đưa đi?” Hạ Thiên sốt ruột.

“Là nữ nhân vừa đuổi tới, đại thần Quân Ky của Lạp Cách Tạt – An Lệ Toa.” Lãnh Lăng Vân dĩ nhiên biết thân phận của An Lệ Toa. Mặc dù chủ điện của thần điện Quang Minh không ở Lạp Cách Tạt nhưng vẫn có thể rõ ràng cục diện của Lạp Cách Tạt.

“Cái gì!” Ngõa Nhĩ Đa la hoảng lên, “Bà ấy đưa Khắc Lôi Nhã đi? Đi đâu? Bà ấy muốn làm gì? Sao người không ngăn cản? Chẳng lẽ bà ấy thừa lúc Khắc Lôi Nhã bị thương mà giết nàng?”

Sự lo lắng của Ngõa Nhĩ Đa không phải không có nguyên nhân. Mỗi quan hệ giữa An Mạt Cách Lan và Lạp Cách Tạt càng ngày càng căng thẳng. Hôn nay Khắc Lôi Nhã thể hiện thực lực, chắc chắn đã khiến Lạp Cách Tạt chú ý.

“Không biết. Khi ta tới An Lệ Toa đã dùng quyền trục Truyền Tống đưa Khắc Lôi Nhã đi. Nhưng các người yên tâm. Khắc Lôi Nhã là tế ti của thần điện Quang Minh, Lạp Cách Tạt tuyệt đối không dám ra tay với người của thần điện Quang Minh đâu.” Giọng của Lãnh Lăng Vân rất thấp nhưng chắc chắn một cách khác thường. Thần điện Quang Minh, dù là An Mạt Cách

Lan cường thịnh nhất cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đừng nói là Lạp Cách Tạt với thực lực thấp hơn.

“Nói như vậy là Khắc Lôi Nhã an toàn rồi hả?” Hạ Thiên thở phào một cái thật dài, yên tâm. Nàng thiếu chút nữa thì quên mất bây giờ Khắc Lôi Nhã là tế ti của thần điện Quang Minh!

Tần Diêm cau mày. Khắc Lôi Nhã an toàn rồi. Nhưng nữ nhân kia đưa nàng đi đâu? Mục đích là gì?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 92: Lão Đầu Dở Hơi

T

ấn Diêm đứng tại chỗ, trầm mặc.

“Đừng lo lắng, Khắc Lôi Nhã không sao đâu. Nếu ta không làm thì nữ nhân kia muốn giúp nàng.” Lãnh Lăng Vân trầm giọng nói với mọi người.

“Mẹ kiếp! Người đâu?” Lúc này Thủy Văn Mặc mới hấp tấp vọt tới lại chỉ thấy nhóm người Tẩn Diêm ở đó.

“Được đưa đi rồi. An Lệ Toa dùng quyền trục Truyền Tống không gian.” Lãnh Lăng Vân nói đầy thản nhiên.

“A nha! Dám không đưa ta theo.” Thủy Văn Mặc giận dữ gầm nhẹ.

“Người biết bọn họ đi đâu?” Tẩn Diêm quay lại nhìn Thủy Văn Mặc, trầm giọng hỏi. Trong giọng nói hằn mang theo sự lo lắng vô cùng rõ ràng.

“Không biết.” Thủy Văn Mặc buông tay, nhún vai nói thật.

“Người không biết mà còn nói lời khiến người ta hiểu lầm như vậy!” Hạ Thiên nhìn thái độ của Thủy Văn Mặc thì tức giận bưng bưng, hừ lạnh, nói.

“A nha, tiểu đạo tặc, đã lâu không gặp.” Thủy Văn Mặc cười hì hì nhìn Hạ Thiên, chào hỏi.

“Hừ!” Hạ Thiên hừ lạnh, xoay mặt không thèm để ý đến Thủy Văn Mặc.

“Nói vậy là An đại nhân muốn giúp Khắc Lôi Nhã...” Lý Minh Ngữ trầm giọng nói, “Bây giờ họ đi đâu chúng ta không biết, vậy thì đợi đi.”

Về mặt Lý Nguyệt Văn buồn bã, muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt của Lý Minh Ngữ thì không nói nữa.

“Trở về chờ đi. An di không thương tổn con dâu tương lai của mình đâu. Mọi người về đi. Có lẽ ngày mai họ sẽ tinh thần phấn chấn mà xuất hiện trước mặt chúng ta cũng nên.” Thủy Văn Mặc đuổi lưng, lười biếng nói. Hiên nhiên hân phi thường tin tưởng An Lệ Toa.

Thủy Văn Mặc không phát hiện ra, mấy chữ con dâu tương lai làm cho lòng mấy người ở đây gợn sóng.

Con dâu tương lai? Sao mấy chữ này lại khiến người ta khó chịu vậy? Tần Diêm hạ mi mắt, trầm mặc xoay người rời đi. Lãnh Lăng Vân nhìn bóng lưng Tần Diêm, thở dài trong lòng, đi theo. Ngõa Nhĩ Đa thì lăm nhăm trong lòng, mẹ nó, người nói con dâu thì là con dâu à? Trò đùa gì vậy?

Cuối cùng, mọi người theo đường cũ trở về.

Mà lúc này, Khắc Lôi Nhã vừa mở mắt liền thấy mình tới một nơi không thể tưởng tượng được. Liếc mắt nhìn qua, phía trước là mấy gian nhà gỗ nhỏ. Xung quanh nhà là hàng rào thấp. Bên cạnh có rất nhiều tảng đá lớn. Thoạt nhìn thì thấy giống như một nhà của người làm nông bình thường. Nhưng Khắc Lôi Nhã đảo mắt một cái liền phát hiện ra điểm bất thường. Ngẩng đầu nhìn lên, trên bầu trời xanh thẳm không có một gợn mây nào, chỉ có chim nhỏ bay rất cao. Khắc Lôi Nhã hí mắt. Đó là một loại chim biển! Đây là một hòn đảo! Im lặng lắng nghe thì nghe được tiếng gió vù vù. Khắc Lôi Nhã tập trung tinh thần cảm nhận xung quanh một chút thì liền ngạc nhiên. Hòn đảo không lớn này có một bức tường bằng gió sắc bén, hoàn toàn ngăn cách hòn đảo với thế giới bên ngoài.

“Sư phụ...Sư phụ, mau ra đây...” An Lệ Toa hăng giọngร้อง lên.

“Gọi cái rắm! Vừa tới liền hô to gọi nhỏ ngay rồi!” Một giọng nói hoạt bát vang lên một cách thô bạo từ trong phòng.

“Thiên lôi sắp giáng xuống rồi, con có thể không gọi à? Nhanh ra ngoài cản sấm sét!” An Lệ Toa càng không khách khí, lớn giọng rống lại.

“Cái gì? Thiên lôi gì? Thứ đồ chơi con tu tập không dẫn tới Thiên lôi.” Mặc dù trong giọng nói sự nghi ngờ nhưng tiếng bước chân đã vội vàng vang lên.

Ở cửa nhà gỗ xuất hiện một lão nhân mặc y phục màu lam nhạt, đôi mắt lấp lánh hữu thần tản ra một sự quyết đoán khó tả. Long mày và bộ râu đã hoa râm, rất dài, tóc lại chải ngược rất chỉnh tề.

“Sư phụ, mau cứu mạng, Thiên lôi sẽ đến ngay.” An Lệ Toa nóng nảy nói.

“Ồ, tiểu tử, lớn như vậy rồi.” lão đầu không để ý đến An Lệ Toa mà quay đầu cười híp mắt với Phong Dật Hiên.

“A, lão gia tử (ông cụ) càng ngày càng hoạt bát nha. Râu và long mày của người càng ngày càng đẹp.” Phong Dật Hiên cười hì hì, nói.

Khắc Lôi Nhã kinh ngạc. Phong Dật Hiên luôn luôn phách lối mà có lúc biết điều thế này sao?

“Đó là đương nhiên.” Lão đầu làm chuyện khiến Khắc Lôi Nhã rất quýnh. Lão ung dung lấy từ trong tay áo rộng rãi ra một cái lược nhỏ, cẩn thận chải long mày của mình, sau đó chải đến bộ râu. Bộ dạng của ông cho thấy sự cực kỳ hài lòng.

“Lão gia tử, nhanh chuẩn bị giúp lão bà tương lai của con cản Thiên lôi đi.” Lúc này Phong Dật Hiên mới đi vào chuyện chính.

“Cái gì?! Tiểu tử ngươi mà đi tán gái á?!” lão đầu hô to gọi nhỏ. Lúc này ông mới dời mắt đến trên người Khắc Lôi Nhã. Lúc này bộ dạng của nàng

rất chặt vật, y phục rách nát, vết thương trên người mặc dù đã cầm máu nhưng vết máu loang lổ trên đó nhìn rất ghê người.

“Sư phụ!” An Lệ Toa nóng lòng, chỉ mây đen đã bắt đầu tụ lại trên đầu.

“Hả?” lão đầu không nhanh không chậm hả một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhẹ nhàng vuốt vuốt ria mép của mình. Lúc này ông mới nói đầy khinh thường: “Con khẩn trương cái rắm. Không phải chỉ có bảy đạo Thiên lôi thôi sao?” An Lệ Toa vừa nghe thì khuôn mặt trở nên vui mừng. Lời này có nghĩa là sư phụ sẽ ra tay hỗ trợ!

Khắc Lôi Nhã vừa nghe thì ngây ngẩn. Lão giả này biết nàng sắp chịu mấy đạo thiên lôi!

“Cô gái nhỏ, năm nay bao nhiêu tuổi? Cư nhiên được đến bảy đạo thiên lôi...” lão đầu lúc lắc đầu, nói chậm rì rì, mắt cũng đang quan sát Khắc Lôi Nhã, “Còn có, con luyện tâm pháp gì vậy? Sao ta có cảm giác quen quen?”

Khắc Lôi Nhã do dự, không biết có nên nói thật với lão giả trước mắt không đây? Chắc ông cũng biết.

“Liên Hoa Bảo Giám.” Khắc Lôi Nhã do dự một chút rồi thốt ra mấy chữ này. Theo tình hình trước mắt thì lão giả này là người duy nhất có thể đỡ Thiên lôi thay mình. Nên phối hợp thì tốt hơn.

Ngờ đâu, Khắc Lôi Nhã vừa nói ra mấy chữ này thì sắc mặt của lão đầu kia liền thay đổi.

“Cái gì? Liên Hoa Bảo Giám? Con nói là Liên Hoa Bảo Giám?” lão đầu không để ý hình tượng mà xông lên nắm lấy vai Khắc Lôi Nhã mà lắc, sắc mặt càng dữ tợn hơn, “Con nói lại lần nữa cho ta, nói lại!”

Sắc mặt Phong Dật Hiên cũng thay đổi. Hắn chưa bao giờ thấy lão gia tử nổi điên như vậy. Phong Dật Hiên muốn tiến lên ngăn cản nhưng lại bị An

Lệ Toa kéo lại. Hắn nhìn An Lệ Toa một cách nóng nảy, muốn nói gì đó nhưng An Lệ Toa nhẹ nhàng lắc đầu ý bảo với hắn rằng Khắc Lôi Nhã sẽ không gặp nguy hiểm.

Khắc Lôi Nhã cũng bối rối, phản ứng quá khích của lão giả khiến nàng hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng trên người ông không có sát khí. Chuyện này là sao?

“Lão già Tư Không Lâm kia là gì của con Nổi! Sao hắn lại truyền Liên Hoa Bảo Giám cho con? Không thể nào! Lão già chết tiệt đó tuyệt đối sẽ không dễ dàng truyền Liên Hoa Bảo Giám cho người khác!” Lão giả phát điên, thái độ và hành động của ông hoàn toàn không có liên quan gì đến tuổi tác cả.

“Con không biết Tư Không Lâm.” Một câu nói nhàn nhạt của Khắc Lôi Nhã khiến lão giả ngừng hành động của mình lại ngay lập tức.

Động tác của lão giả cứng đờ lại, há hốc miệng nhìn Khắc Lôi Nhã, thật thà nói ra một câu: “Vậy sao con có Liên Hoa Bảo Giám?”

Lời kế tiếp của Khắc Lôi Nhã càng khiến lão giả thiếu chút nữa thì hộc máu: “Con nhặt được bí tịch nên thuận tiện học thôi.”

“Nhặt, nhặt, nhặt được?” lời của Khắc Lôi Nhã vang vọng trong đầu lão giả. Nhặt được bí tịch, thuận tiện học thôi.

Lão giả muốn thổ huyết, muốn gào lên, muốn cười lăn lộn trên đất.

“A ha ha! Tên ngốc Tư Không Lâm kia sẽ không ngờ được rằng có người học được tuyệt kỹ của hắn. Ha ha, làm ta cười chết mất, cái tên phế vật , keo kiệt, ngu ngốc này! Đáng đời! Đáng đời!” lão giả vừa nhảy vừa cười khiến Khắc Lôi Nhã, An Lệ Toa và Phong Dật Hiên trợn mắt há hốc miệng. Đây là đang diễn tuồng gì vậy?

“Sư phụ, có chuyện gì có thể nói sau được không? Thiên lôi sẽ đánh xuống lập tức đấy.” An Lệ Toa chưa từng thấy sư phụ thất thố như thế, chỉ có thể nói một cách thận trọng.

Khắc Lôi Nhã và lão giả ngẩng đầu nhìn trời, quả nhiên thấy mây đen tầng tầng lớp lớp trên trời, ánh chớp lóe lên.

“Cô gái nhỏ, ta đỡ Thiên lôi cho con. Có điều sau đó con phải nói rõ cho ta là có chuyện gì.” Tâm tình của lão giả rất tốt.

“Được, có điều, tiền bối, người có thể đỡ Thiên lôi thay con sao?” Khắc Lôi Nhã cau mày nhìn bầu trời, trong tầng mây rất dày, sấm không ngừng vang lên tiếng đáng sợ. Thiên lôi lần này, Khắc Lôi Nhã hiểu rất rõ, mình không thể chống đỡ được, chỉ có thể dựa vào lão giả trước mắt. Nếu chỉ cần nói ra làm sao có được Liên Hoa Bảo Giám thì có thể khiến lão giả đỡ cho mình Thiên lôi trí mạng này, đây là giao dịch rất lời.

“Được, không thành vấn đề. Các con mau tránh ra!” gương mặt lão giả nặng nề, phát tay ý bảo An Lệ Toa và Phong Dật Hiên nhanh tránh xa một chút.

Khắc Lôi Nhã nhìn tư thế của lão giả cũng hiểu rằng Thiên lôi lần này quả thật không bình thường.

Sắc mặt của Khắc Lôi Nhã cũng nặng nề.

“Uống..uống...ng!” mặt lão giả nặng nề nhìn bầu trời, đứng trước mặt Khắc Lôi Nhã. Sau đó ông chắp hai tay trước ngực, nhúu mày thật chặt. An Lệ Toa và Phong Dật Hiên lo lắng nhìn bên này nhưng không thể giúp gì được.

Xung quanh càng ngày càng tối bởi vì mây đen càng ngày càng dày, tiếng sấm cùng càng ngày càng vang dội.

“Bảy đạo Thiên lôi, cô gái nhỏ, tuổi con còn trẻ như vậy mà đã có thể tu luyện Liên Hoa Bảo Giám đến tầng thứ tám. Lão già Tư Không Lâm kia mà biết thì không biết sẽ ra sao đây. Đoán chừng hẳn tức đến mức chết đi sống lại.” Lão giả ngẩng đầu nhìn tầng mây đen trên bầu trời, nhăn mặt. Sắc mặt ông tuy nặng nề nhưng trong giọng nói có sự hả hê.

Khắc Lôi Nhã nghe xong thì nhú mày. E rằng Liên Hoa Bảo Giám là do người tên Tư Không Lâm sáng tạo ra, mà người và lão giả trước mặt này nhất định có quan hệ.

“Mở!” lão giả quát khê một tiếng, tách hai tay ra, hai đạo bạch quang hoa mỹ hiện ra từ tay lão, hóa thành một vòng tròn, vây lấy Khắc Lôi Nhã và lão giả ~

Lão giả cau mày, phất tay một lần nữa, hai đạo bạch quang nữa lại hiện ra, vây lấy An Lệ Toa và Phong Dật Hiên, bảo vệ họ trong kết giới hoa mỹ.

“Thiếu cái gì vậy ta?” Lão đầu vuốt nhẹ râu, suy nghĩ.

Lão đầu suy nghĩ một chút, trong tay xuất hiện một vòng tròn nho nhỏ trong suốt. Mặt lão sắc lạnh, nhẹ vung tay lên, vòng tròn cứ thế múa lượn, xoay tròn trên không trung trên đầu Khắc Lôi Nhã. Cái vòng đó phát ra bạch quang nhu hòa. Khắc Lôi Nhã biết vật này không phải tầm thường mà là một bảo vật dùng để phòng ngự.

“Được rồi, tất cả đã sẵn sàng.” Lão đầu gật đầu một cách nặng nề, sau đó ngẩng đầu nhìn trời.

Thiên lôi sẽ giáng xuống!

Canh thứ hai

Trận thế này thật khiến lòng người phải lo lắng. An Lệ Toa khê cau mày nhìn vòng tròn đang xoay từ từ trên đầu Khắc Lôi Nhã. Lần này sư phụ

thậm chí đưa cả vật kia ra, xem ra thật không phải chuyện đùa! Phong Dật Hiên càng thêm lo lắng, nắm chặt nắm đấm đến nỗi các khớp ngón tay trắng bệch.

“Phong lệ!” (gió mạnh) Ngón trỏ và ngón giữa của lão giả khép lại với nhau, vung mạnh lên, một cỗ gió cuồng bạo lấy kết giới làm trung tâm, cuốn theo tất cả lên tầng không khiến cho xung quanh chỗ họ đứng trở nên trống trải còn khu vực khác thì bị gió xoáy mãnh liệt chiếm cứ.

Khắc Lô Nhã kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, nghi hoặc, lão giả này rốt cuộc có tu vi thâm hậu đến mức nào?

Oanh.

Sấm sét thật dài cắt qua không trung, tràn đầy lực lượng cuồng bạo vô cùng đáng sợ, cứ như vậy mà bổ xuống. Lòng Phong Dật Hiên như bị ai níu chặt. Ánh mắt hần sáng quắc nhìn hai người trong kết giới. Sắc mặt lão giả cũng vô cùng nặng nề, càng khiến người khác lo lắng hơn.

“Uống...uống...ng! Hàaa...!” Nhưng màn tiếp theo khiến ba người Khắc Lô Nhã hoàn toàn ngây ngốc.

Lão giả nhảy về phía trước, vung nhẹ tay lên, một đạo lực lượng cường đại đánh thẳng về phía sấm sét kia. Phan! Trong nháy mắt, điện quang hỏa thạch, đạo sấm sét cuồng bạo bị cỗ lực lượng này trực tiếp ngăn trở, sau đó vỡ ra, tản ra ánh sáng như pháo hoa nở rộ giữa không trung, vô cùng sáng lạn. Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Chỉ nhẹ nhàng vậy thôi sao? Chỉ vung tay lên trong nháy mắt mà đã như vậy sao?

“A, đẹp quá. Uống...uống...ng!” Lão giả rung vai đắc chí, tiếp tục vung hai ngón tay lên chống lại một đạo Thiên lôi giáng xuống. Tia lửa rực rỡ một lần nữa nở ra, đẹp không sao tả xiết. An Lệ Toa giật giật khóe miệng, trực tiếp im lặng. Phong Dật Hiên nuốt nước miếng một cái, ngơ ngác nhìn tia lửa điện tung bay đầy trời, không thể thốt nên lời.

Khắc Lô Nhã nhìn lão đầu đang rung vai, khuôn mặt hã hê rồi ngược mắt lên nhìn vòng tròn lơ lửng trên đầu mình. Kết giới xung quanh nàng tỏa ánh sáng rực rỡ, còn có cả gió lốc vô cùng cuồng bạo. Nàng rất muốn hỏi lão đầu một chút rằng ông thể hiện công phu này làm gì? Ông có thể giải quyết Thiên lôi rất dễ dàng còn bày ra trận thế lớn như vậy làm gì?

Lão đầu còn dành thời gian vuốt vuốt lại bộ râu thật dài bị gió thổi loạn của mình, sau đó tiếp tục giải quyết Thiên lôi rất nhẹ nhàng. Cứ như vậy, lão đầu giải quyết hết bảy đạo Thiên lôi một cách vô cùng thoải mái. Sau đó ông lấy trong tay áo mình một cái lược nhỏ, chải râu và lông mày thật cẩn thận, còn nói thêm: “Thật là, khiến cho tóc tai râu ria của ta loạn hết cả lên.” @.@

Mây đen trên trời dần dần tản đi, bầu trời xanh thẳm hiện ra, khí tức tường hòa lan tỏa.

Lão đầu vung tay lên, kết giới màu trắng rực rỡ và gió lốc biến mất ngay lập tức, vòng tròn óng ánh trong suốt trên đầu nàng cũng được thu hồi.

“Đi, vào nhà, Lệ Toa, pha trà.” Lão đầu cười híp mắt, nhắc chân bước về phía cửa chính.

“Sư phụ! Chờ chút...!” giọng nói An Lệ Toa hơi run, hiển nhiên là đang ần ần gì đó.

“Cái gì?” lão đầu xoay người, nhìn An Lệ Toa đang muốn bùng nổ, hỏi đầy nghi ngờ.

“Sư phụ, người có thể đỡ Thiên lôi dễ dàng như vậy còn làm nhiều chuyện vô dụng như thế làm gì? Nào là kết giới, nào là Phong Lệ!!!” An Lệ Toa phát điên, hỏi ra nghi vấn trong lòng Khắc Lô Nhã và Phong Dật Hiên.

“Con thì biết cái gì? Nhất định phải có trận thế, nếu không sao có thể thấy được sự phiêu dật của ta, sự cường hân của ta?” Lão đầu tròn mắt nhìn An Lệ Toa, sau đó thì cười híp mắt với Khắc Lôì Nhã, “Đi thôi, cô gái nhỏ, con nhất định phải nói cặn kẽ tình huống cho ta biết.”

Khắc Lôì Nhã quẫn, An Lệ Toa phát điên, Phong Dật Hiên co khóe miệng lại, dờ khóc dờ cười.

Khắc Lôì Nhã theo lão đầu vào phòng. Lão đầu ngồi xuống ghế chủ vị rồi ra dấu cho mọi người ngồi xuống.

“Cô gái nhỏ, nói cho ta nghe sao con lại lấy được bí tịch này. Phải biết rằng cái lão già Tư Không Lâm đó cực kỳ nâng niu nó như cục cưng vậy. Ta lấy Thiên Cương Phong Lệ (Thiên Cương là sao bắc đẩu, ta nghĩ nó là chỉ dẫn của Phong Lệ) ra để đổi mà lão không chịu.” Vừa nói tới đây, lão đầu liền cắn răng nghiêng lợi.

Khắc Lôì Nhã nói toàn bộ quá trình mình có được bí tịch cho lão đầu biết. Đôi mắt của lão đầu càng ngày càng mở to.

Phong Dật Hiên cau mày. Hắn nhớ rằng lúc bắt được Hạ Thiên hắn cũng có mặt. Không ngờ Khắc Lôì Nhã lại lấy được quyển bí tịch này vào lúc đó.

“Có thể cho ta mượn xem chút được không?” Lão đầu vừa nói ra liền cảm thấy mình có chút quá đáng.

“Sư phụ, sao người lại làm vậy?” An Lệ Toa vừa bưng trà ra thì nghe thấy, liền giận dữ mà mắng mỏ.

“Ha ha, ta cũng biết mình hơi quá đáng.” Lão đầu cười ngượng ngùng, đỏ mặt.

“Người biết là tốt rồi. Mặc dù người cản Thiên lôì cho Khắc Lôì Nhã nhưng lại lấy đó làm điều kiện để được thấy bí tịch, thật quá đáng!” An Lệ Toa

tuyệt không cho sư phụ mình chút mặt mũi nào, lên tiếng dạy dỗ.

“Ta không xem là được chứ gì!” Lão đầu giựt giựt khóe miệng, nói đầy ngượng ngùng.

“Người xem đi.” Lúc này Khắc Lôi Nhã lại có hành động khiến An Lệ Toa và lão đầu cực kỳ kinh ngạc. Nàng lấy bí tịch ra khỏi Chiếc nhẫn không gian, trực tiếp đưa tới trước mặt lão đầu.

“Cái gì? Con cho ta xem?” Lão đầu không thể tin mà nhìn Khắc Lôi Nhã, nhắc lại lời nàng.

“Dạ. Người xem đi.” Khắc Lôi Nhã nói rất bình tĩnh.

“Lão gia tử, thuốc của người ở đâu? Khắc Lôi Nhã bị thương...” Phong Dật Hiên nhìn vết thương trên người Khắc Lôi Nhã, la hoảng lên. Từ lúc rời khỏi đế đô đến giờ, Khắc Lôi Nhã không hề kêu đau một tiếng nào, cũng không nhắc đến thương thế của mình, lại còn phải vội vàng chống đỡ Thiên lôi. Việc này khiến mọi người quên mất thương thế của nàng.

“A a, thuốc trị thương.” Lão đầu vội vàng lục lọi trong Chiếc nhẫn không gian, lấy ra một bình sứ nhỏ khắc hoa màu xanh, đổ ra một viên dược đưa cho Khắc Lôi Nhã, “Ăn cái này xong đảm bảo tinh thần con lập tức sáng khoái. Đây là đan dược Tư Không Lâm cho ta. Ta phải đổi rất nhiều đồ tốt mới có được đây.” Lão đầu nói đầy đau lòng. Tất nhiên không phải bởi vì Khắc Lôi Nhã cho ông xem bí tịch nên ông mới hào phóng như vậy. Ông nói như vậy cũng là để bày tỏ sự chân thành.

Khắc Lôi Nhã không khách khí mà nhận thuốc, nuốt vào. Quả nhiên, một cảm giác mát mẻ lan khắp toàn thân, miệng vết thương mát lạnh, cảm giác nóng rực đau đớn cũng biến mất một cách nhanh chóng. Trong cơ thể nàng tỏa ra sự mát mẻ, thoải mái khác thường. Thuốc này là gì vậy? Khắc Lôi Nhã khiếp sợ không thôi. Thuốc của Luyện Kim Sư hay sự trị liệu của Mục Sư hoàn toàn không thể có được hiệu như vậy.

Khắc Lôi Nhã đưa bí tịch trong tay cho lão đầu. Ông hưng phấn lấy qua, vội vàng mở ra xem nhưng khi nhìn thấy thì liền thay đổi sắc mặt.

“Đây là chữ gì?!” Lão đầu cau mày, hấp háy mắt hỏi, vừa như lăm bằm, vừa như đang hỏi Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã im lặng, không trả lời.

Lão đầu chỉ hơi sững sốt một chút, rồi vội vàng lật bên trong ra xem.

Chuyện kỳ lạ xảy ra. Không thể mở được bí tịch!

“Hả?” Lão đầu cau mày, sau đó lật sách một lần nữa, nhưng vẫn không mở ra được.

Mọi người trong phòng ngây ngẩn. Chuyện này là sao?

“Lão gia tử, người đang tạo hiệu quả đạo đầu đây à?” Phong Dật Hiên dùng đôi mắt chăm chú đầy mong chờ mà nhìn ông, hỏi.

“Ta làm cái đầu con ấy! Con mắt nào của con thấy ta đang làm khúc đạo đầu? Ta lật sách mà cần khoa trương vậy à?” Lão đầu dựng râu trợn mắt đầy tức giận, quát mắng Phong Dật Hiên.

Phong Dật Hiên sững sốt. Nói vậy là lão gia tử không mở được sách thật à?

“Sao lại không mở ra được nhỉ?” Lão đầu lật qua lật lại cuốn sách xem xét.

Khắc Lôi Nhã cũng ngây ngẩn. Nàng vốn tính là đưa sách cho lão đầu xem, nhất định ông không hiểu chữ Trung Quốc ở trên đó, có xem cũng không sao. Nếu đọc hiểu thì lão đầu này cũng đến từ một thế giới khác giống mình, vậy thì có thể nói chuyện tiếp được.

Nhưng tình hình này thật ngoài dự liệu của nàng. Ông lại không thể mở được sách.

Lão đầu dùng sức muốn mở cuốn sách ra, nhưng nó vẫn không nhúc nhích.

“Đây là bí tịch đó à?” Lão đầu lật tới lật lui thật lâu cũng không thể mở ra được, ngẩng đầu nhìn Khắc Lôi Nhã đầy nghi ngờ.

“Oa, lão gia tử, người có ý gì? Chẳng lẽ Khắc Lôi Nhã lại lừa người à?” Không đợi Khắc Lôi Nhã nói, Phong Dật Hiên đã khó chịu mà lên tiếng.

“Đó là bí tịch.” Khắc Lôi Nhã đứng dậy, đi tới trước mặt lão đầu, cầm lấy cuốn sách. Trong lòng nàng cũng vô cùng nghi hoặc. Sao lại có chuyện này được? Khắc Lôi Nhã cầm sách, lật một cái, cuốn sách lập tức mở ra.

Trong nháy mắt, trong phòng yên lặng.

Sắc mặt của lão đầu thiên biến vạn hóa. Phong Dật Hiên và An Lệ Toa cũng sững sờ nhìn một màn này. Khắc Lôi Nhã khẽ cau mày, trong lòng cũng đầy nghi ngờ, không biết tại sao lại có chuyện như vậy.

“Ta xem một chút.” Lão đầu hung thần ác sát cầm lấy, mở to mắt nhìn chữ trên đó rồi trợn tròn mắt. Đọc không hiểu! Vì vậy lão đầu lại cố gắng lật giấy thì tình huống vừa rồi lại diễn ra, không thể mở được!

Mặt Khắc Lôi Nhã bình tĩnh nhìn lão đầu lật sách nhưng vẫn toàn là chữ lão đọc không hiểu.

Lão đầu hóa đá, cứ dùng tư thế cứng ngắc mà ngồi ở đó.

Mặt Khắc Lôi Nhã bình tĩnh, tiếp tục tốt bụng lật sách giúp lão đầu, nhưng vẫn toàn là chữ mà lão đầu đọc không hiểu.

“Mẹ kiếp!!! Tư Không Lâm, người dám đùa bỡn ta!” Lão đầu gào to đầy bi phẫn, quay đầu nói với Phong Dật Hiên, “Tiểu tử, con lại đây, con thử xem

có thể mở được không!”

Phong Dật Hiên nghe lời chạy tới, lật sách ra.

Sắc mặt lão đầu biến thành màu xanh ngay lập tức.

“Tư Không Lâm! Lão già không biết xấu hổ kia! Dám hạ cấm chế với ta! Không để cho ta xem, không để cho ta học đúng không? Kỳ thi Thiên Cương Phong Lệ của ta đúng không? Hôm nay ta sẽ cột Thiên Cương Phong Lệ của ta và Liên Hoa Bảo Giám của người lại một chỗ!” Lão đầu đứng lên, phát điên, nhảy từng từng, tức giận mà mắng.

Ba người trong phòng chưa lấy lại tinh thần.

“Cô gái nhỏ! Con phải học Thiên Cương Phong Lệ với ta! Ta muốn dạy tuyệt kỹ của ta cho con một cách hoàn toàn chính chính. Ta muốn lão tặc Tư Không Lâm này tức chết!” Lão đầu vừa khóc vừa gào lên. Mọi người trong phòng bây giờ mới hiểu được câu cột Thiên Cương Phong Lệ và Liên Hoa Bảo Giám lại một chỗ có nghĩa là gì!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 93: Biến Cố

L

ão đầu vừa nói xong, Khắc Lôi Nhã liền ngậy ngấn, An Lệ Toa và Phong Dật Hiên cũng vậy.

“Tiểu tử, con cũng thuận tiện mà học đi. Phong Nhận của con xem ra cũng không tệ lắm. Cảm giác giải khai phong ấn cũng không tệ đâu nhỉ?” Lão đầu mặc kệ suy nghĩ của bọn họ, nói một cách đặc chí.

Sắc mặt An Lệ Toa vui mừng. Cư nhiên cứ đơn giản như vậy mà sư phụ dạy tuyệt kỹ của mình cho Dật Hiên sao? Nhiều năm nay bà không dạy cho Phong Dật Hiên một chiêu nửa thức Thiên Cương Phong Lệ nào bởi vì bà đã từng thề trước mặt sư phụ rằng tuyệt đối sẽ không truyền Thiên Cương Phong Lệ cho bất kỳ ai. Có thể thấy sư phụ coi trọng tuyệt kỹ này như thế nào. Hôm nay lại nói rằng muốn truyền cho Dật Hiên. Hơn nữa còn là thuận tiện. Mắt An Lệ Toa nhìn về phía Khắc Lôi Nhã còn chưa hồi thần, than thầm trong lòng. Nên cảm thán rằng vận khí của con bé tốt hay ánh mắt của Phong Dật Hiên tốt đây?

“Nhưng tiền bối, thuộc tính của ta là Hỏa.” Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng nói. Trong lòng nàng khẳng định, người tên Tư Không Lâm đó là người cùng thế giới với mình! Ông sáng chế ra Liên Hoa Bảo Giám, hơn nữa bí tịch này viết bằng chữ Trung Quốc. Nhưng sao nó lại mất nhỉ? Thật kỳ lạ!

“Thuộc tính Hỏa thì sao? Ta mới mặc kệ. Bắt đầu từ hôm nay nhất định con phải học với ta! Học lấy những thứ quan trọng nhất! Dù sao đi nữa cũng phải học! Học một tầng thôi cũng được! Con học Liên Hoa Bảo Giám thì nhất định phải học Thiên Cương Phong Lệ. Nếu không sao có thể giúp ta làm cho lão già kia tức chết?” Lão đầu lớn tiếng gầm lên, sau đó lại nói thêm một câu đầy vô sỉ, “Dù sao thì hôm nay ta đã cản giúp con bảy đạo

Thiên lô! Con coi như báo đáp ta không được à...? Chỉ một câu thôi, con phải học!”

Khắc Lô Nhã quẫn, không biết nói sao cho phải. Thật là một quái nhân. Có giao dịch như thế à? Lấy cứu người làm cán cân để người khác theo mình học tuyệt kỹ? Có thể cự tuyệt được không? Khắc Lô Nhã đau đầu.

“Nhưng con có sư phụ rồi.” Khắc Lô Nhã suy nghĩ rồi nói. Mặc dù nàng biết học được tuyệt kỹ của lão đầu này thì mình sẽ có thêm một thứ để bảo vệ tính mạng. Nhưng bái lão đầu trước mắt làm sư phụ thì không thể được. Hơn nữa Khắc Lô Nhã biết thể chất mình có thuộc tính Hỏa, có học cũng không thể lĩnh hội được hết tinh túy.

“Con muốn bái ta làm sư phụ nhưng ta không muốn.” Lão đầu vắn vẹo, uốn éo, đặc chí nói. Ông có tính toán của mình. Thứ nhất, cô gái nhỏ này có thể coi là con dâu tương lai của An Lệ Toa. Thứ hai, cô gái nhỏ này không phải đồ đệ của mình, cũng không phải đồ đệ của Tư Không Lâm nhưng lại có tuyệt kỹ của hai người bọn họ. Tư Không Lâm mà biết thì sẽ ra sao nhỉ? Vừa nghĩ một chút đã thấy hưng phấn rồi.

Gì? Khắc Lô Nhã nhìn lão đầu đang đặc chí, giật mình. Không bái sư nhưng lại truyền thụ tuyệt kỹ cho người ta?

“Cô gái nhỏ, tên con là gì? Cái gì Nhã?” Lão đầu vuốt râu thật cẩn thận, hỏi.

“Hi Nhĩ Khắc Lô Nhã.” Khắc Lô Nhã đáp.

“Ừ, được rồi, sau này con gọi ta là Thiên Cương Phong lão!” Lão đầu lúc lắc cái đầu, dặn dò.

“Thiên Cương Phong lão?” Khắc Lô Nhã nhắc lại, cảm thấy rất kỳ lạ. Đây tuyệt đối không phải là tên thật của ông.

“Sao? Có ý kiến gì à? Chẳng lẽ không cảm thấy được tên này vô cùng có nội hàm, vô cùng khí phách sao?” Lão đầu giương mắt nhìn Khắc Lôi Nhã, chất vấn.

“Không, không có ý kiến.” Khắc Lôi Nhã lắc đầu.

“Được rồi, Lệ Toa, con nên làm gì thì làm đi, trở về đi. Chờ ta cảm thấy hai tiểu gia hỏa này có thể xuất quan thì ta sẽ cho chúng trở về.” Thiên Cương Phong lão ngẩng đầu, dặn An Lệ Toa.

“Được, sư phụ. Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên giao cho người.” An Lệ Toa cười híp mắt, đồng ý, quay đầu nói với Khắc Lôi Nhã, “Coi như con báo đáp ơn cứu mạng của sư phụ ta mà ở lại đây học Thiên Cương Phong Lệ đi. Chỉ học được một tầng cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của sư phụ rồi.”

An Lệ Toa nói như thế khiến Khắc Lôi Nhã không tìm ra lý do để cự tuyệt.

“Đợi đã, còn cuộc tỷ thí thì sao?” Khắc Lôi Nhã cau mày, nhớ tới cuộc tỷ thí ở đế đô Lạp Cách Tạt còn chưa xong.

“Lần này con đã giúp danh tiếng Lý gia vang xa rồi. Yên tâm, quyền đại lý binh khí của quân đội ta sẽ giao cho Lý gia. Còn nữa, ta sẽ dặn Thủy Văn Mặc đánh bại toàn bộ người tham gia, nhưng sau đó bỏ cuộc. Dật Hiên cũng bỏ cuộc. Chức vô địch sẽ thuộc về Lý gia.” An Lệ Toa mỉm cười nói ra quyết định của mình.

“Này...” Khắc Lôi Nhã nhìn An Lệ Toa đầy phức tạp, không nói nên lời.

“Con không cần phải cảm thấy là chúng ta nhường cho con! Với thực lực bây giờ của con, Thủy Văn Mặc và Dật Hiên không phải là đối thủ! Cho nên, chức vô địch vốn thuộc về Lý gia.” Sắc mặt An Lệ Toa nghiêm túc, “Con yên tâm mà tu luyện đi.”

Nghe xong những lời này thì sắc mặt Khắc Lôi Nhã mới hơi dịu đi. Đáy mắt Dật Hiên thoáng qua tia kiên quyết. Thời điểm Khắc Lôi Nhã tỷ thí đã đột phá, vượt qua mình, nhất định mình phải trở nên mạnh mẽ, nhất định phải mạnh để có thể bảo vệ Khắc Lôi Nhã!

“Con cũng không cần lo lắng về Lý gia. Con có dặn dò gì bằng hữu của mình không? Ta sẽ dùng Thủy Tinh Ký Ưc ghi lại, sau đó giao cho bọn họ. Các con yên tâm ở lại đây tu luyện đi.” An Lệ Toa cực kỳ tự nhiên mà nói ra những lời này.

“Đúng vậy, cô gái nhỏ, con yên tâm ở lại đây tu luyện, a ha ha. Con không thể chạy thoát được đâu. Xung quanh hòn đảo này là Phong Lệ, bất cứ sinh vật nào đi qua cũng bị xé nát thành từng mảnh nhỏ. Khi các con học thành ta sẽ tiễn hai đứa ra ngoài.” Thiên Cương Phong lão cười ha ha đầy hả hê.

Khắc Lôi Nhã bĩu môi, xem ra mọi chuyện đã định. Nhưng cách báo ân này là lần đầu tiên nàng thấy.

“Vậy, làm phiền người chuyển Thủy Tinh Ký Ưc cho bằng hữu của con vậy.” Khắc Lôi Nhã khách khí nói với An Lệ Toa.

An Lệ Toa chỉ cười, gật đầu.

“Còn nữa, cảm ơn người đã dẫn con tới đây, cảm ơn người đã nhờ Thiên Cương Phong lão giúp con.” Khắc Lôi Nhã trịnh trọng nói lời cảm ơn.

An Lệ Toa mỉm cười: “Muốn cảm ơn thì cảm ơn Dật Hiên ấy. Nếu không có nó thì ta sẽ không ra tay đâu.”

Lời An Lệ Toa vừa dứt, Phong Dật Hiên liền nhăn nhó, sắc mặt Khắc Lôi Nhã cũng không tự nhiên.

“Được rồi, làm nhanh một chút rồi về. Thật là, ta muốn dạy cho bọn chúng bây giờ, đừng lãng phí thời gian nữa.” Thiên Cương Phong lão mất kiên

nhân, phát tay.

“Biết rồi! Còn nữa, quyền trục Truyền Tống con đã dùng mất rồi. Cho con hai cái nữa đi.” An Lệ Toa vừa nói năng hùng hồn, vừa đưa Thủy Tinh Ký Ưc cho Khắc Lôi Nhã.

“Sao con lại có suy nghĩ thế nhỉ? Cường đạo! Con chính là cường đạo (cướp ấy mà) Con đã dùng một cái rồi, sao còn đòi thêm?” Thiên Cương Phong lão kêu la với An Lệ Toa.

“Con cần một cái để trở về...”

“Con chính là cường đạo! Cường đạo...”

Khắc Lôi Nhã nhận Thủy Tinh Ký Ưc, dặn dò ngắn gọn. Nàng nói không biết mình phải ở đây bao lâu nên bọn họ muốn làm gì thì làm. Nếu không có chuyện thì làm thì về nhà Hi Nhĩ chờ nàng. Rồi nàng dặn Tần Diêm mang theo Bạch Đế và Hắc Vũ về trước.

Rốt cuộc An Lệ Toa cũng bóc lột được hai quyền trục Truyền Tống, mang theo Thủy Tinh Ký Ưc chứa lời của Khắc Lôi Nhã rời đi.

“Được rồi, cô gái nhỏ, tiểu tử, bắt đầu từ hôm nay, bắt đầu tu luyện ma thức!” Thiên Cương Phong lão chống nạnh, nói rất nghiêm trang.

“Thiên Cương Phong lão, con muốn đi tắm rồi thay quần áo.” Khắc Lôi Nhã chỉ vào bộ quần áo rách nát dính đầy máu của mình, nói.

“A ~ được rồi, đi đi. Các con làm quen với xung quanh một chút cũng tốt. Phòng bếp ở bên kia, có ôn tuyền để tắm rửa. Sau rừng cây nhỏ có phòng ở. Vậy mai bắt đầu tu luyện.” Thiên Cương Phong lão vuốt cằm, không biết đang nghĩ cái gì.

Hôm sau bắt đầu tu luyện.

Khắc Lôi Nhã từ từ quen thuộc với địa hình của hòn đảo. Hòn đảo không lớn, bốn bề đều là biển, không thể nhìn thấy điểm cuối. Xung quanh đảo là một tường gió rất cao, xoay tròn với tốc độ nhanh chóng mặt. Khắc Lôi Nhã từng thử đưa một nhánh cây lại gần tường gió, kết quả là nó ngay lập tức bị chặt đứt! Ném một viên đá vào đó, trong nháy mắt nó liền bị nghiền thành bột. Chân chính ngăn cách với bên ngoài.

Tu luyện rất khô khan và gian khổ. Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên tách ra tu luyện, chỉ có đến tối mới thấy mặt nhau. Buổi tối hai người đều mệt, mắt to nhìn mắt nhỏ rồi tranh thủ thời gian nghỉ ngơi. Ban ngày thì hai người tu luyện rất gian khổ ở hai đầu hòn đảo. Theo như lời Thiên Cương Phong lão nói thì là sợ hai người cùng tu luyện một chỗ sẽ ngộ thương đối phương. Sau khi giải khai phong ấn, Phong Dật Hiên tu luyện được không ít nhưng Khắc Lôi Nhã thì ngược lại. Với thuộc tính Hỏa năng không thể cảm nhận được nguyên tố Phong, cả ngày bị Thiên Cương Phong lão gào lên bên tai.

Cuộc sống cứ trôi qua từng ngày như vậy. Nửa tháng sau, một tin tức cắt đứt tu luyện của bọn họ.

An Lệ Toa xuất hiện trên đảo, mang đến cho Khắc Lôi Nhã một phong thư.

“Con đến đây làm gì? Không có con bọn chúng sẽ tu luyện nhanh hơn.” Thiên Cương Phong lão lẩm bẩm. Trong lòng đau khổ, đặc biệt là Khắc Lôi Nhã, lâu vậy rồi mà không hề có chút tiến triển nào.

“Con tới tìm Khắc Lôi Nhã. Có thứ cần đưa gấp cho nó.” An Lệ Toa lấy ra một phong thư, đưa cho Khắc Lôi Nhã đang hoài nghi.

“Lý gia gặp chuyện à?” Khắc Lôi Nhã cau mày hỏi, “Hay là bằng hữu của con gặp chuyện gì?”

“Đều không phải. Bằng hữu của con đã tách ra làm chuyện mình cần làm. Kỵ sĩ bảo vệ con cũng đã trở về An Mạt Cách Lan. Lá thư này là do kỵ sĩ của con đưa cho ta để ta đưa cho con. Nội dung là gì ta cũng không biết.” An Lệ Toa thành thật trả lời.

Khắc Lôi Nhã nhìn phong thư phong kín trong tay, đáy lòng nàng dâng lên sự lo lắng. Nàng nhanh chóng mở thư ra, sắc mặt liền thay đổi.

Là Khắc Lý Phu gặp chuyện!

“Thiên Cương Phong lão, con có việc, nhất định phải rời khỏi đảo! Mong người thành toàn.” Khắc Lôi Nhã cất thư đi, gương mặt đầy sự kiên định.

“Con đã học xong tầng thứ nhất, tiểu tử Dật Hiên đã học được tầng thứ năm rồi. Con mới học được chừng đó đã muốn đi đâu?” Thiên Cương Phong lão dựng râu trợn mắt khiển trách.

Khắc Lôi Nhã đứng im, sắc mặt nặng nề, nói lại một lần nữa đầy kiên định: “Người này rất quan trọng với con. Hiện tại người đó đang gặp nguy hiểm. Nhất định con phải đi tìm. Hơn nữa người từng nói, một tầng cũng được rồi mà. Với thể chất của con, quả thật không thể nào tu luyện được Thiên Cương Phong Lệ của người được. Không phải người cũng rất rõ ràng sao? Nửa tháng nay cho dù con có cố gắng thế nào thì cũng không thể đột phá Thiên Cương Phong Lệ được.”

Thiên Cương Phong lão sừng sốt, nhìn ánh mắt kiên định của Khắc Lôi Nhã một lúc lâu, không nói được gì.

“Người đó là gì của con?” An Lệ Toa nhìn Phong Dật Hiên với bộ dáng không bình tĩnh, dịu dàng hỏi.

“Là sư phụ Khắc Lý Phu của con.” Khắc Lôi Nhã hiểu ý của An Lệ Toa, thành thật trả lời.

“Sư phụ, người nghe rồi đấy. Sư phụ gặp nạn, đồ đệ có thể không đi được sao? Nếu ngày nào đó người gặp chuyện, con cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được.” Khóe mắt An Lệ Toa nhìn thấy Phong Dật Hiên như trút được gánh nặng thì khóe miệng mà giựt giựt.

“Cũng đúng.” Thiên Cương Phong lão sờ râu, “Được rồi, cô gái nhỏ, con đi đi. Dù sao hiện tại con cũng đã học được Thiên Cương Phong Lệ rồi, một tầng cũng là học, ha ha, có thể tức chết Tư Không Lâm rồi. Chúng ta tiếp tục tu luyện, con đi đi.”

Chúng ta? Phong Dật Hiên cau mày? Lời này là có ý gì?

“Con cũng muốn đi với Khắc Lôi Nhã!” Phong Dật Hiên hiểu ra ý của Thiên Cương Phong lão, lập tức mở miệng.

“Con nghĩ thì hay lắm! Tư chất của con hơn hẳn mẫu thân hình mẫu của Bạo Long của con. Ngoan ngoãn ở lại học với ta đi. Ta sẽ truyền thụ tuyệt kỹ cả đời ta cho con, ha ha, đi!” Thiên Cương Phong lão không để Phong Dật Hiên kịp phản ứng, trực tiếp bắt hất lại, cười ha ha, bay lên trời, hướng về một phía khác của hòn đảo.

Xa xa truyền đến tiếng rít gào của Phong Dật Hiên nhưng hăn không thể làm gì được.

Khắc Lôi Nhã và An Lệ Toa nhìn thẳng vào mắt nhau.

“An, An đại nhân, làm phiền người.” Khắc Lôi Nhã vẫn lúng túng, không biết gọi An Lệ Toa như thế nào, suy nghĩ một chút rồi nói.

“Ta hy vọng con gọi ta là An di, ha ha, đi thôi. Kỵ sĩ của con đang chờ con ngoài kia.” An Lệ Toa trêu ghẹo, kéo Khắc Lôi Nhã qua, lấy quyển trục Truyền Tống, xé ra. Bóng dáng hai người biến mất ngay tại chỗ.

Lòng Khắc Lôi Nhã không ngừng trầm xuống. Sự phụ vì đột phá mà đến chỗ đó!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 94: Tiến Vào Ma Lực

À

m”, cự long đáp xuống trước mặt hai người. Khắc Lô Nhã kinh ngạc nhìn con rồng trước mắt, một lúc lâu không nói nên lời.

Cự long vươn cổ, dụi dụi đầu vào Tần Diêm vô cùng thân thiết. Trên mặt Tần Diêm nở nụ cười rất khó thấy, đưa tay vuốt ve cái đầu của nó.

“Chu Đế, đi thôi, đưa chúng ta đến ngoài Ma vực.” Tần Diêm kéo tay Khắc Lô Nhã, đưa nàng lên lưng rồng.

Cự long phun khí lạnh qua mũi, thể hiện sự mất hứng của nó, hoàn toàn khác với thái độ vô cùng thân thiết vừa rồi. Nó trợn to mắt nhìn Khắc Lô Nhã mà phun khí lạnh.

Khắc Lô Nhã hiểu ngay lập tức rằng cự long không muốn chở nàng.

“Chu Đế!” sắc mặt Tần Diêm trầm xuống, lạnh giọng hét lên.

Cự long kêu hu hu hai tiếng, cúi đầu, có một tia ảm đạm thoáng qua đáy mắt nó.

“Tiểu thư, đây là Chu Đế - ngựa của ta. Nó không nói gì đâu. Nghiêm túc mà nói thì nó vẫn còn nhỏ, chỉ là chút kích động thôi, không sao đâu.” Tần Diêm vỗ vỗ đầu Chu Đế, nói.

Khắc Lô Nhã gật đầu. Nàng hiểu Chu Đế vì sao phản đối chuyện này. Ngựa vốn là dành riêng cho một người, nên tự nhiên nó sẽ bài xích người khác cười nó.

“Đi thôi, tiểu thư.” Tần Diêm đỡ Khắc Lôi Nhã lên lưng con rồng, một trước một sau ngồi xuống.

“Đi thôi, Chu Đế, lần này người phải vất vả rồi. Hãy toàn dùng toàn lực bay đến ngoài Ma vực.” Tần Diêm vỗ vỗ cự long. Nó gào to một tiếng, nhanh chóng bay lên trời.

Gió thổi vù vù bên tai, Khắc Lôi Nhã ngồi trước mặt Tần Diêm nhưng lòng nàng đang có hàng vạn suy nghĩ. Từ lúc bắt đầu Tần Diêm đã giấu giếm thực lực theo bên mình. Sau này nàng phát hiện hẳn đang phụng mệnh gia gia thăm trợ giúp Nhị hoàng tử. Hiện tại thân phận của hắn lại là kỵ sĩ cười rồ. An Mạt Cách Lan chỉ có hai kỵ sĩ cười rồ, thần bí mà vô cùng cường đại. Nhưng Khắc Lôi Nhã biết, tuyệt đối Tần Diêm không phải là một trong số đó. Nói cách khác thân phận kỵ sĩ cười rồ của Tần Diêm là một bí mật! Tần Diêm, rốt cuộc còn thân phận nào nữa mà Khắc Lôi Nhã không biết?

Dưới sự thúc giục của Tần Diêm, Chu Đế bay rất nhanh, suốt một ngày không hề nghỉ ngơi. Đến tối, khi hạ cánh cắm trại ở một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi, Chu Đế mệt nằm một chỗ không nhúc nhích.

“Tần Diêm, đối với rồng còn trẻ mà nói, thế này có mệt quá không? Hay mai lúc ban ngày cho nó nghỉ một chút đi.” Khắc Lôi Nhã nhìn Chu Đế mệt đến mức không nhúc nhích nổi, không nhìn được mà nói.

“Bay ngày mai nữa, tới tối là có thể đến ngoài Ma vực rồi. Nhất định phải ngăn cản đại sư Khắc Lý Phu trước khi người tiến vào Ma vực. Để người vào rồi thì tất cả đã muộn.” Tần Diêm không nhúc nhích, kiên trì mà nói.

Khắc Lôi Nhã quay lại nhìn Chu Đế mệt mỏi rã rời, nghĩ tới hậu quả khi sư phụ bước vào Ma vực thì thấy mâu thuẫn. Chu Đế vẫn còn nhỏ, nếu tiếp tục như vậy thì thể lực sẽ bị tiêu hao nghiêm trọng, sẽ có hậu quả thế nào đây?

“Không sao đâu. Tối nay để nó nghỉ ngơi thật tốt. Chịu khó thêm ngày mai nữa là được rồi.” Đáy mắt Tần Diêm cũng hiện lên tia không đành lòng, nhưng nghĩ đến hậu quả khi đại sư Khắc Lý Phu tiến vào Ma vực thì đành dẫn lòng lại.

Hai người ăn xong liền đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Chu Đế chở bọn họ bay trên trời lần nữa.

Chu Đế mệt mỏi rũ rời rốt cuộc cũng hạ cánh trước Ma vực trước buổi tối. Khắc Lô Nhã kinh ngạc phát hiện, bên dưới là một dải núi trùng điệp! Có sông nhưng bên trên bap phủ một kết giới khổng lồ, nhìn không thấy giới hạn. Chu Đế từ từ hạ xuống, mới vừa hạ cánh thì liền ngã vật ra nhưng vẫn cố gắng chống người lên, tránh để thân thể to lớn đè lên hai người trên lưng.

“Chu Đế!” Tần Diêm lo lắng, kinh hô.

Khắc Lô Nhã nhẹ nhàng đáp xuống đất, đứng bên cạnh. Mặt nàng tràn đầy phức tạp nhìn Chu Đế vừa té xuống đất.

Chu Đế cố ngẩng đầu lên, le lưỡi liếm liếm lên khuôn mặt lo lắng của Tần Diêm, an ủi Tần Diêm và ý bảo nó không sao.

Tần Diêm nhẹ nhàng vuốt đầu Chu Đế, trong mắt hiện lên sự đau lòng.

Khắc Lô Nhã im lặng, thở dài trong lòng nhưng không thể nói gì được.

“Xem thời gian thì có lẽ đại sư Khắc Lý Phu chưa tới.” Tần Diêm nhẹ nhàng vuốt ve đầu Chu Đế, an ủi Khắc Lô Nhã.

“Ừ.” Khắc Lô Nhã nhẹ giọng trả lời, quan sát xung quanh. Nơi bọn họ hạ cánh là ở giữa dãy núi. Ngọn núi vô cùng cao, kéo dài mãi tới chân trời. Giữa dãy núi là rừng cây xanh ngắt tươi tốt. Đây là cửa vào Ma vực sao?

Kết giới nhìn không thấy giới hạn. Rốt cuộc là do ai dựng nên? Thực lực đạt tới cảnh giới thế nào mới có thể làm được như vậy?

“Tần Diêm, người ở đây với Chu Đế, ta xem xét xung quanh một chút.” Khắc Lôê Nhã quay đầu lại dặn dò Tần Diêm.

“Tiểu thư, ngàn vạn lần không được bước vào Ma vực.” Mặt Tần Diêm nặng nề, dặn dò rất nghiêm túc.

“Ta biết mà.” Khắc Lôê Nhã phất tay, đôi cánh bằng lửa màu vàng trên lưng giang rộng, từ từ bay lên trời, xem xét xung quanh.

Rất nhanh Khắc Lôê Nhã đã phát hiện ra sự bất thường ở đây. Mặc dù cây cối xanh ngắt nhưng trong vòng 500m trong kết giới không có bất kỳ sinh vật nào tồn tại. Chỉ có một lý do để giải thích. Đó chính là sự nhạy cảm trời sinh của động vật. Chúng cảm giác được đây là nơi nguy hiểm nên tránh xa nơi này.

Khắc Lôê Nhã bay từ từ, quan sát động tĩnh trên mặt đất. Chợt có cái gì đó lấp lánh trên đất thu hút sự chú ý của nàng. Khắc Lôê Nhã chậm rãi hạ cánh, thấy được vật lấp lánh đó là gì thì liền thay đổi sắc mặt.

Vật này là của Khắc Lý Phu! Đây là một mảnh thủy tinh của cái bình ông dùng đựng dược. Tuyệt đối không sai. Vật này vô cùng hiếm thấy nhưng Khắc Lý Phu lại có rất nhiều. Chỗ này lại là cấm địa của các cường giả nên sẽ không có ai khác làm mất vật như vậy. Như vậy thì chỉ có thể giải thích Khắc Lý Phu đã tới đây. Chuyện xấu nhất đã xảy ra rồi. Chưa kịp ngăn cản ông thì ông đã bước vào Ma vực rồi!

Khắc Lôê Nhã thu lại mảnh thủy tinh, xoay người nhanh chóng bay về chỗ Tần Diêm.

Lúc này, Chu Đế đã hơi hồi phục, đang nằm nghỉ ngơi.

“Tiểu thư.” Tần Diêm thấy mặt Khắc Lôi Nhã trầm như nước, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

“Rất có thể sư phụ đã vào.” Khắc Lôi Nhã lấy mảnh thủy tinh nhật được ra, trầm giọng nói, “Vật này sư phụ có rất nhiều. Quanh đây không hề có nhân loại hay sinh vật nào, không thể có ai khác đi qua mà bỏ lại được.”

“Tiểu thư, cũng không nhất định, không biết chừng đại sư Khắc Lý Phu chưa vào, chúng ta chờ đã.” Tần Diêm vội vàng nói. Hẳn hiểu với tính tình của Khắc Lôi Nhã, nếu đã xác định đại sư Khắc Lý Phu đã vào Ma vực thì nàng nhất định sẽ vào theo.

“Tần Diêm, ta biết người không muốn ta theo vào.” Khắc Lôi Nhã nhìn mảnh thủy tinh trong tay, nhẹ nhàng thở dài, “Nhưng, thật ra người cũng rất rõ nàng đây nhất định là sư phụ, đúng không?”

Sắc mặt Tần Diêm tái nhợt, không thốt lên nổi một câu nào.

“Ta muốn vào.” Khắc Lôi Nhã từ từ ngẩng đầu, nhìn Tần Diêm, mặt nghiêm túc.

“Không, tiểu thư! Không thể!” Tần Diêm lập tức lắc đầu, vội vàng ngăn cản. Ma vực là nơi đáng sợ, Tần Diêm quá rõ điều này.

“Tần Diêm, người chờ ta bên ngoài, nhất định ta sẽ ra ngoài bình yên.” Khắc Lôi Nhã cũng kiên định khác thường.

“Không! Tiểu thư, người rất rõ Ma vực đáng sợ thế nào. Vào đó sẽ không ra được! Không thể vào được!” Tần Diêm hốt hoảng đứng dậy, cau mày, nặng nề nói với Khắc Lôi Nhã.

“Người và Chu Đế ở đây chờ ta. Nhất định ta sẽ ra.” Khắc Lôi Nhã đã quyết tâm, dù Tần Diêm có nói gì cũng không thay đổi quyết định của nàng được.

“Tiểu thư, nếu người muốn đi thì ta sẽ đi với người.” Tần Diêm nhẹ thở dài trong lòng, biết rằng lời của hắn không thể thay đổi được ý định của Khắc Lô Nhã. Nghĩ đến đây, Tần Diêm bình tĩnh lại, vẻ mặt rất nghiêm túc, nói, “Tiểu thư, ta là kỵ sỹ bảo vệ người, người đi đâu ta sẽ theo đó.”

“Tần Diêm, lần này thì khác. Ta không muốn người theo ta vào.” Khắc Lô Nhã suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định. Nàng nâng tay phải của mình lên, từ từ gỡ bao tay ra, để lộ dấu ấn màu đen kinh tâm động phách.

Sắc mặt Tần Diêm thay đổi, giọng nói run rẩy: “Đây, đây là gì? Tiểu thư?” Lòng Tần Diêm không ngừng trầm xuống. Hắn mơ hồ hiểu được đây là cái gì nhưng không chịu thừa nhận. Trong lòng có một giọng nói vang lên, không phải thế, không phải thế, ấn ký trên mu bàn tay của tiểu thư không phải là cái đó.

“Đây là dấu ấn thần Hắc Ám lưu lại cho ta. Ta là vật tể của hắn. Nhưng hình như chưa tới lúc, hắn sẽ không lấy linh hồn của ta đi. Nói cách khác, hiện tại ta có một hộ vệ cường hãn đáng sợ. Hắn sẽ giúp ta an toàn.” Khắc Lô Nhã dừng một chút rồi nói tiếp. “Cho nên, hiện tại ta không cần người bảo vệ ta, biết chưa? Người ở đây chờ ta ra. Ta nhất định sẽ an toàn mà đi ra.” Mặc dù biết những lời này sẽ làm Tần Diêm tổn thương nhưng Khắc Lô Nhã không muốn hắn theo vào nên đành phải nói ra.

“Sao lại như vậy? Tiểu thư, sao thần Hắc ám lại coi trọng người, biến người thành vật tể? Sao có thể như vậy được? Dấu ấn màu đen thật sự tồn tại...” Tần Diêm không thể nói năng mạch lạc, lẩm bẩm, không thể tiếp nhận sự thật.

“Lần trước đánh chết trưởng lão Hỏa đường, thật ra thì không phải do kẻ thù của lão mà nhờ thần Hắc Ám giúp ta, ta mới có thể đánh chết người kia.” Khắc Lô Nhã trầm giọng nói, rồi nhìn Tần Diêm giống như bị sét đánh đến hồn phi phách tán, lòng nàng cực kỳ phức tạp.

Tần Diêm chán nản ngồi xuống, nỗi đau đớn trong lòng không ai có thể hiểu được. Máu đỏ theo tay đang nắm chặt của hắn chảy xuống nhưng hắn không hề có cảm giác gì.

“Tần Diêm, ta sẽ quay lại, người ở đây chờ ta là được!” Khắc Lôi Nhã hít một hơi thật sâu, xoay người đi về phía kết giới. Tần Diêm cúi đầu, không thể thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Khắc Lôi Nhã đi tới kết giới, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào, cảm nhận bước sóng của nó thế nhưng nàng cứ như vậy mà bước vào, không hề gặp sự ngăn trở nào!

Cứ như vậy mà Khắc Lôi Nhã bước vào Ma vực!

Canh thứ hai

Cảnh vật hiện ra trước mặt Khắc Lôi Nhã là một rừng cây xanh ngắt rậm rạp nhưng lại yên tĩnh khắc thường. Ít nhất thì cho tới giờ vẫn chưa cảm giác được hơi thở của sinh mạng.

Khắc Lôi Nhã quay đầu lại, đưa tay chạm vào kết giới thì kinh ngạc phát hiện ra rằng không thể đọc được bước sóng của nó, không thể bước qua được. Hoàn toàn khác với việc dễ dàng bước qua vừa rồi. Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ điều này, tìm sư phụ trước đã.

Nơi này thật sự quá quý dị. Cảnh đẹp như thế nhưng không có bất kỳ sinh vật nào tồn tại. Là có sinh vật rất nguy hiểm ở đây uy hiếp khiến những sinh vật khác không dám đến gần hay vốn nơi này đã thế?

“Chiêm chiêm...” “Ôi ôi...” Bạch Đế và Hắc Vũ một trái một phải đứng trên vai Khắc Lôi Nhã chột kêu lên. Lập tức Khắc Lôi Nhã cảm nhận được sau lưng có tiếng động rất nhỏ, xoay người thì đối diện với khuôn mặt kiên định của Tần Diêm.

“Tần Diêm!” Sắc mặt Khắc Lôi Nhã thay đổi, “Sao người lại vào? Không phải người rõ hơn ai hết sự nguy hiểm ở đây sao? Ta đã nói người đừng vào!”

Bạch Đế và Hắc Vũ nhảy lên ngồi trên vai Tần Diêm. Vai hăn rộng, ngồi thoải mái hơn.

“Tiểu thư, ta nói rồi, người đi đâu ta sẽ theo đó, cho dù rơi vào vạn kiếp bất phục.” Tần Diêm bình tĩnh, nhẹ nhàng nhàn nhạt nói, đáy mắt lộ ra sự kiên định khiến không ai có thể từ chối được.

Khắc Lôi Nhã buồn cười, kinh ngạc mà nhìn Tần Diêm. Sự thay đổi của nam tử với khuôn mặt kiên định này không phải Khắc Lôi Nhã không thấy được. Từ khinh thường, chán ghét nàng đến một tắc không rời. Sự thay đổi này Khắc Lôi Nhã cảm nhận được rất rõ ràng.

“Đi thôi.” Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng nói hai chữ, nhưng trong lòng tự nhiên nảy sinh một cảm giác không thể diễn tả thành lời.

“Vâng.” Tần Diêm nở nụ cười mỉm thản nhiên, theo sau Khắc Lôi Nhã.

“Phải rồi, Chu Đế đâu rồi?” Khắc Lôi Nhã chợt nhớ tới cự long mệt lử ngoài kết giới.

“Nó không sao, nghỉ ngơi ngoài đó một lúc rồi sẽ tự trở về.” Tần Diêm nhẹ giọng trả lời, trong giọng nói có chứa tia áy náy nhàn nhạt.

Khắc Lôi Nhã không hỏi nhiều nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Vẫn yên lặng đến quỷ dị như cũ, không hề có sự tồn tại của sinh vật nào.

“Tiểu thư, nơi này rất kỳ lạ.” Tần Diêm nhìn bốn xung quanh, phát hiện có điểm khác thường.

“Ừ, không có sinh mạng.” Khắc Lôê Nhã gật đầu, “Không biết là vốn là như vậy hay là do có sinh vật cường đại nào đó uy hiếp.”

Khắc Lôê Nhã vừa nói xong thì sắc mặt liền thay đổi. Trước mặt nàng xuất hiện một cỗ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ đến đáng sợ đang nhanh chóng đến gần.

Tần Diêm lắc mình đứng trước mặt Khắc Lôê Nhã ngay lập tức.

Khi Khắc Lôê Nhã và Tần Diêm thấy sinh vật đang chạy như bay đến trước mặt mình thì ngây ra. Đó là một con rồng bị trói! Ma thú cấp chín! Vảy màu lam lấp lánh phủ kín khắp người, trên gáy có một hàng sai sắc nhọn lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, bốn cái chân to khỏe tràn đầy lực lượng, cái đuôi to khỏe mạnh mẽ. Đây là một loại sinh vật oai phong lẫm lẫm đặc biệt nguy hiểm! Nếu đối đầu thì Khắc Lôê Nhã và Tần Diêm không chắc có thể thắng được. Rồng bị trói vô cùng hiểm thấy, không ngờ vừa vào Ma vực liền thấy ma thú cao cấp như thế chờ sẵn. Nhưng lúc này đây mặt của con thú cường đại này tràn đầy sợ hãi, chạy như điên như bị thứ gì đó rất kinh khủng đuổi theo sau. Rồng bị trói điên cuồng mà chạy, ngang qua hai người Khắc Lôê Nhã và Tần Diêm, không hề liếc mắt nhìn bọn họ một cái chứ đừng nói là dừng lại. Nó chỉ chăm chú chạy thật nhanh về phía trước.

Là thứ gì khiến cho ma thú vô cùng cường đại lại nguy hiểm này sợ như vậy?

“Khốn kiếp! Người còn chạy à! Hôm nay lão tử sẽ kho tàu người, có tin hay không?” Tiếng mắng to đầy thô lỗ truyền đến từ phía sau. Rồng bị trói chạy nhanh hơn, thầm than khóc trong lòng rằng hấp và kho tàu thì có khác gì nhau đâu?

Ngay sau đó Khắc Lôê Nhã và Tần Diêm còn chưa nhìn rõ là ai thì một bóng người đã đứng trước mặt họ.

“A, loài người?” Đứng trước mặt Khắc Lôi Nhã là một thiếu niên gầy yếu, mái tóc đen mượt như gỗ mun. Trên dung nhan tinh xảo không thể che giấu được sự cuồng ngạo và hung hãn của hắn. Đôi mắt hắn có màu đỏ! Ma tộc!!! Thật sự là Ma tộc! Ma vực thật sự có Ma tộc!

Tần Diêm chưa kịp hành động thì thiếu niên mắt đỏ đã nhẹ nhàng vươn tay, hai ngón tay kẹp lấy kiếm của hắn. Chỉ nghe “keng” một tiếng thanh thúy, thanh kiếm của Tần Diêm đã gãy đôi. Thanh kiếm ma pháp này mà lại bị hủy đi dễ dàng như thế!

“Đi thôi nhóc con, lão tử mời người ăn cơm.” Tay thiếu niên mắt đỏ nhẹ nhàng vung lên, Tần Diêm đã biến đâu mất!

“Người! Người đã làm gì? Tần Diêm đâu?” sắc mặt Khắc Lôi Nhã đại biến, nhìn thiếu niên mắt đỏ trước mắt, tiếng chuông cảnh giác gióng lên trong lòng! Người này, không, lực lượng của Ma vực và bọn họ không cùng cấp độ!

“Tần Diêm? Cái tên vừa chỉ kiếm vào mặt lão tử á? Lão tử đưa hắn đến một góc nào đó du lịch rồi.” Thiếu niên Ma tộc cười đắc chí, “Đi, nhóc con, mời cô ăn rồng bị trói hấp.”

“Người là ai?” Khắc Lôi Nhã lui lại. Chỉ một cái phất tay đã truyền tống Tần Diêm, Bạch Đế và Hắc Vũ trong không gian. Đây là lực lượng cỡ nào! Khí tức tán phát của thiếu niên Ma tộc này không có gì cường đại nhưng lại có thực lực khủng bố như vậy. Rốt cuộc hắn là người như thế nào?

“Lão tử không phải là người mà là Ma tộc.” Thiếu niên mắt đỏ lúc này rất tốt tính mà trả lời nàng.

“Nữ hài tử không nên cứ mở miệng là xưng lão tử.” Khắc Lôi Nhã vẫn cảnh giác nhìn Ma tộc trước mắt, cố gắng phân tán sự chú ý của nàng ta. Khắc Lôi Nhã không muốn vừa bước vào Ma tộc, chưa tìm được sư phụ thì đã bị

làm thịt. Thoạt nhìn Ma tộc này là thiếu niên nhưng tuyệt đối nàng là nữ nhân!

“Lão tử thích thế đấy thì sao. Ồ, nhóc con, sao người lại thấy được ta là nữ nhân?” Ma tộc này rất hứng thú, nhìn Khắc Lôi Nhã từ trên xuống dưới, gãi gãi đầu rồi nói, “Con mắt của người không tệ lắm. Chẳng lẽ mắt người khác người? Để lão tử moi ra xem một chút.”

Khắc Lôi Nhã trừng mắt nhìn Ma tộc trước mắt, biết nàng ta tuyệt đối có năng lực này. Hơn nữa người đời đều biết Ma tộc hung ác tàn nhẫn. Có thể nhìn thấy điều đó qua việc nàng ta đuổi theo đòi ăn thịt con rồng bị trói kia.

“Coi người căng thẳng kìa.” Ma tộc có đôi mắt màu đỏ cười lên ha hả, “Nhóc con, đạo này không có ai chịu nói chuyện với lão tử. Những thứ ngu xuẩn kia vừa nhìn thấy lão tử liền bỏ chạy. Mẹ kiếp, đi sang bên kia giải sầu thì mấy thứ đồ chơi đó thấy lão tử liền chạy!”

Khắc Lôi Nhã nhìn Ma tộc đang cười trước mắt đến sững sờ, nhưng trong lòng đang suy nghĩ xem rốt cuộc thân phận của Ma tộc này là gì. Lời của nàng có ý gì? Những thứ ngu xuẩn kia thấy nàng thì liền bỏ chạy? Bên kia? Là ở đâu? Ma giới chăng?! Ma tộc của Ma giới thấy nàng thì bỏ chạy, vậy nàng là người thế nào? Hoặc là lực lượng đã đạt tới trình độ nào rồi?

“Đừng để ý lão tử là ai. Hôm nay tâm tình ta rất tốt.” Thiếu nữ mắt đỏ cầm tay Khắc Lôi Nhã, giọng lưu manh, “Đi, lão tử dẫn người đi dạo. Tìm được rồng bị trói lúc này trước đã. Hôm nay tạm thời không ăn nó, chúng ta dùng nó để cười.”

Khắc Lôi Nhã dờ khóc dờ cười, thế nào cũng thấy đầu Ngô mình Sở. Giống như mình bị một gã lưu manh chặn lại và nói: đi, tôi lái xe thể thao đưa cô đi hóng gió. Nhưng tên lưu manh này là nữ! Càng khiến cho Khắc Lôi Nhã bất đắc dĩ hơn là nàng hoàn toàn không thoát khỏi tay thiếu nữ này được. Khắc Lôi Nhã chỉ biết một điều, đó là thiếu nữ Ma tộc này là người mạnh

nhất mà nàng từng gặp! Dù là trưởng lão Hỏa đường cũng không bằng nàng ta. Hoàn toàn nhìn không thấu thực lực của thiếu nữ này. Nếu nàng ta không có đôi mắt màu đỏ thì cũng giống thiếu nữ bình thường. Trên thực tế lực lượng nàng ta thể hiện khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Lúc này, kết giới truyền đến tiếng va chạm âm ầm, vô cùng gấp gáp. Khắc Lôi Nhã đang ngẩn ngơ lập tức kịp phản ứng, biết đó là con rồng bị trói không kịp chọn đường mà chạy đã đụng phải kết giới.

“Cho người ba giây. Nếu không lập tức xuất hiện thì trước tối nay tuyệt đối lão tử sẽ ăn thịt người. Hôm nay tâm tình của lão tử tốt, nhanh tới đây làm ngựa cho ta để ta dẫn mỹ nữ đi dạo xung quanh.” Thiếu nữ mắt đỏ hăng giọng, vô cùng mất kiên nhẫn mà hét lên với không khí.

Trong nháy mắt, đúng thật là chỉ trong nháy mắt, một cơn lốc quét qua, con rồng bị trói đã ngoan ngoãn, nhanh nhẹn đứng trước mặt hai người.

Khắc Lôi Nhã trợn mắt, ngây người nhìn con rồng có ánh mắt của tiểu tức phụ (nàng dâu nhỏ) trước mắt mình. Đây là rồng bị trói thực lực vượt trội, hung thần ác sát trong lời đồn đấy à? Trước mắt thiếu nữ Ma tộc này còn ngoan hơn cả cừu non nữa! Rốt cuộc thân phận của nàng ta là gì?

“Đúng rồi, nhóc con, người tên là gì nhỉ?” thiếu nữ Ma tộc khẽ hí mắt, con rồng bị trói lập tức ngồi xổm xuống, để thiếu nữ Ma tộc cười lên. Thiếu nữ Ma tộc kéo tay Khắc Lôi Nhã, đỡ nàng lên.

“Khắc Lôi Nhã.” Nàng dùng giọng nói buồn bực mà trả lời. Nhưng trong lòng rất lo cho an nguy của Khắc Lý Phu và Tần Diêm. Trong khu vực thần bí đáng sợ này, không biết hiện tại hai người ra sao rồi. Nhưng thiếu nữ Ma tộc trước mắt này hỉ nộ vô thường, chộc giận nàng ta là hành động không sáng suốt.

“Tên người không tệ. Người tới đây làm gì?” Thiếu nữ mắt đỏ vỗ vỗ con rồng dưới thân, nó liền nhấc chân đi về phía trước. Nhưng vì quá căng

thẳng nên hai chân trước vừa bước thì hai chân sau cũng tiến lên theo cùng một lúc, như người đồng thời dùng cả tay chân mà đi vậy.

“Ta tới tìm sư phụ ta. Người vào Ma vực.” Khắc Lôê Nhã thành thật trả lời.

“A, sư phụ à?” Thiếu nữ tóc đỏ vuốt cằm của mình, suy nghĩ một lúc, “A, hình như mấy ngày trước có một lão đầu nhân loại bước vào. Ma vực? Loài người gọi chỗ đó như vậy sao? Hừ...” Thiếu nữ mắt đỏ cười lạnh tràn đầy khinh thường.

“Thật à? Vậy người có biết sư phụ ta ở đâu không?” Khắc Lôê Nhã vừa nghe thì đã thấy gấp gáp trong lòng, vội vàng hỏi.

“Biết.” Thiếu nữ mắt đỏ vung tay, tiện tay ngắt một cái lá trên nhánh cây, trả lời không chút để ý.

“Thật sao? Có thể đưa ta đi tìm sư phụ được không?” Khắc Lôê Nhã vội vàng hỏi.

“Không thể. Hôm nay người phải đi chơi với lão tử. Chờ lúc tâm tình lão tử tốt sẽ dẫn người đi. Không biết chừng lúc lão tử vui lên liền thuận tiện tiễn người ra ngoài luôn. Các người không có cách nào ra khỏi kết giới này.” Thiếu nữ mắt đỏ liếm cái lá trong tay đầy thô bỉ, nghiêm trang trả lời.

Khóe miệng Khắc Lôê Nhã giựt giựt. Quả nhiên người này hỉ nộ vô thường. Hơn nữa điều nan giải nhất chính là thực lực của nàng ta sâu không lường được!

“Người, là ai?” Suy nghĩ một chút, Khắc Lôê Nhã quyết định hỏi. Lúc này nàng vẫn chưa hề biết rằng mình đã gặp được một nhân vật lợi hại như thế nào!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 95: Thiếu Chủ Của Ma Giới

K

hắc Lôì Nhã hỏi xong, thiếu nữ mắt đỏ cười ha ha: “Mỹ nữ, người có biết cũng chẳng để làm gì. Đi thôi, lão tử dẫn người đi thăm nơi này.”

“Này, ta nên xưng hô với người thế nào?” Khắc Lôì Nhã cẩn thận hỏi. Mặc dù thiếu nữ mắt đỏ giờ phút này tươi cười rực rỡ, nhưng Khắc Lôì Nhã biết thiếu nữ trước mắt này một khắc trước có thể tươi cười rực rỡ nhưng ngay sau đó có thể tiện tay lấy đi tính mạng của nàng.

“À...Để lão tử nghĩ.” Thiếu nữ ma tộc ngheo đầu như đang nhớ gì đó.

Khắc Lôì Nhã quan sát xung quanh, không hề có dấu hiệu cho thấy có sinh mạng tồn tại là do thiếu nữ Ma tộc trước mắt mình à?

“Tên ta không thể cho người biết được. Người gọi là Thiếu chủ đi, giống những người khác ấy.” Thiếu nữ Ma tộc ngheo đầu một lúc rồi cũng nghĩ ra.

Thiếu chủ?! Khắc Lôì Nhã kinh ngạc, trong đầu hiện lên một ý nghĩ kinh hãi. Thiếu chủ? Hài tử của một thành chủ của Ma giới? Có điều thực lực của hài tử này rất kinh khủng. Vậy thì thành chủ thì sao? Có thể cao đến mức nào? Rốt cuộc Ma giới là nơi thế nào? Mà thiếu nữ này sao có thể tới đây từ Ma giới được? Lòng Khắc Lôì Nhã tràn đầy nghi vấn.

“Thiếu chủ, sao ở đây lại yên tĩnh như vậy, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào của sinh mạng?” Khắc Lôì Nhã nhìn bốn phía rồi hỏi ra nghi vấn vẫn giấu trong lòng.

“A, hoặc là bị lão tử ăn mất, hoặc là bị lão tử dọa chạy mất rồi.” Thiếu chủ hừ lạnh, nói đầy khinh thường.

Khắc Lôi Nhã cảm nhận rất rõ ràng rằng con rồng bị trói dưới thân rừng mình một cái khi nghe thấy Thiếu chủ nói những lời này.

“Bên này cũng thật không thú vị. Mẹ nó! Ban đầu mấy thứ đồ này thấy lão tử còn muốn ăn lão tử, sau nhìn thấy lão tử thì chạy nhanh hơn bất cứ thứ gì!” Thiếu chủ giận dữ nói xong, khó chịu vươn tay ra bắn vào mấy cái gai nhọn trên cổ con rồng bị trói khiến chúng rơi ra. Con rồng run rẩy, sợ muốn chết.

Khắc Lôi Nhã trầm mặc, hoàn toàn không biết nên nói gì cho phải. Khắc Lôi Nhã chỉ biết rằng tính tình người này cũng rất ác liệt, hơn nữa còn là ác liệt đến cực điểm...!

“Mỹ nữ, thế giới này thật nhàm chán, có trò gì để chơi không?” Thiếu chủ chán đến chết, lắc lư cái đầu, hỏi.

“Chuyện này...”

Nhất thời Khắc Lôi Nhã không biết nói sao cho phải nữa. Trò để chơi? Thế nào mới gọi là trò chơi? “Thiếu chủ thích gì nhất?” Khắc Lôi Nhã suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Thú vui lớn nhất của lão tử là khiêu chiến với những người mạnh hơn lão tử, sau đó giẫm bộn chúng dưới chân, thưởng thức bộ dạng của chúng.” Thiếu chủ nhú mày, nói với vẻ bằng lòng nhưng ngay lập tức đã nói tiếp, “Mẹ nó! Bây giờ thú vui đó đã mất rồi!”

Khắc Lôi Nhã vừa nghe những lời này thì quẫn, sau đó là cực kỳ kinh ngạc!

Rốt cuộc thân phận của thiếu nữ này là gì?

Khiêu chiến với cường giả, đánh bại bọn họ chính là thú vui của nàng ta. Nhưng bây giờ lại không còn nữa! Chẳng lẽ thiếu nữ này là người mạnh

nhất Ma giới? Làm sao có thể như vậy được? Chỉ là một hài tử của một thành chủ mà đã mạnh như vậy rồi sao?

“Tất cả Ma tộc trong Ma giới đều không phải là đối thủ của người à?” Khắc Lôì Nhã thận trọng hỏi.

“Không sai. Nhưng vẫn có người lão tử không dám đánh, cũng đánh không lại.” Thiếu chủ bĩu môi, khó chịu mà nói. Ma tộc duy nhất nàng không dám đụng tới chính là phụ thân đại nhân của nàng!

Những lời này đã khiến thân phận của nàng bại lộ!

Thiếu chủ, Thiếu chủ! Không phải là hài tử của một thành chủ mà là hài tử của Ma vương của Ma giới! Là Thiếu chủ của Ma giới!!!

Khắc Lôì Nhã nhẹ thở ra một hơi lạnh khí. Thiếu nữ này là Thiếu chủ của Ma giới! Nhưng sao lại xuất hiện ở đây? Có thật là vì không ai trong Ma giới là đối thủ của nàng ta cho nên nàng ta mới ra ngoài đi dạo chơi một chút?

Hiện tại Khắc Lôì Nhã có thể hiểu được vì sao nàng ta có thể truyền tống Tẩn Diêm tới chỗ khác một cách đơn giản như thế! Chợt, Khắc Lôì Nhã nảy ra nghi ngờ. Ma giới do một người làm chủ, vậy vua của Ma giới và thân của nhân giới, ai mạnh ai yếu?

“Chán thật là chán. Mỹ nữ, thú vui của người là gì?” Thiếu chủ móc trong túi ra cái gì đó xanh xanh đỏ đỏ, tùy ý chơi đùa. Khắc Lôì Nhã tập trung nhìn kỹ thì khóe miệng liền nhếch lên. Tất cả đều là ma hạch cấp chín! Mặc dù ma hạch cấp tám và cấp chín chỉ cách nhau một con số nhưng thực lực thì chênh lệch rất xa! Khắc Lôì Nhã mà đối phó với một ma thú cấp chín thì còn phải cố sức. Vậy mà Thiếu chủ này chỉ tùy tiện mà lấy ra một đồng như vậy!

“Thú vui của ta...Khi dễ và sai khiến người khác.” Khắc Lôê Nhã nhìn đồng ma hạch nhìn thấy mà giật mình trong tay Thiều chủ, thành thật trả lời.

“À?” Thiều chủ quay mạnh đầu nhìn Khắc Lôê Nhã, rồi cười ha hả, “Mỹ nữ, không tệ, người rất biết điều. Lão tử thích người rồi đấy. Nếu lão tử là nam nhân nhất định sẽ kéo người về để cưới, cùng khi dễ, sai khiến người ta.”

Khắc Lôê Nhã không biết nên khóc hay nên cười.

Thiều chủ nhìn theo ánh mắt của Khắc Lôê Nhã, chợt hiểu ra, trừng mắt mà nhìn: “Mỹ nữ, người thích thứ này à? Ta tặng cho người.” Thiều chủ đưa toàn bộ ma hạch trong tay mình cho Khắc Lôê Nhã.

“À?” Khắc Lôê Nhã lấy lại tinh thần, nhận lấy ma hạch, bỏ vào chiếc nhẫn không gian. Không lấy thật là phí của trời! Vật này rất quý. “Cám ơn.” Khắc Lôê Nhã lễ phép cảm ơn.

“Mỹ nữ, trên tay người là chiếc nhẫn không gian sao?” Thiều chủ nhìn chăm chăm vào tay Khắc Lôê Nhã, hỏi.

“Đúng vậy. Nhưng không gian không lớn lắm.” Khắc Lôê Nhã thành thật trả lời.

“Đi, mỹ nữ, dẫn người tới một nơi.” Thiều chủ giơ chân ra đá đá con rồng bị trói dưới thân. “Đi, dẫn chúng ta đến trung tâm của mảnh đất này, nhanh lên một chút nếu không ta trụng đầu người!”

Vừa mới nói xong thì con rồng bị trói giống như gà bị cắt tiết, chạy rất nhanh về phía trước. Cảnh vật bên cạnh lùi lại rất nhanh khiến Khắc Lôê Nhã hoa mắt. Nàng không khỏi nghi ngờ rằng rồng bị trói có thể nhanh như thế sao? Không phải nó nổi tiếng là thịt có cường độ rất mạnh sao? (tức là cái kiểu nhiều thịt nặng thân, chạy ịch ạch ấy ạ =))

Dọc theo đường đi gà bay chó sủa, con rồng bị trói cứ chạy như điên thẳng theo một đường, vọt tới địa bàn của ma thú khác. Không ngừng có ma thú đòi chiến đấu với con rồng bị trói nhưng khi thấy người ngồi trên lưng nó thì sợ tới hồn phi phách tán, tản đi tán loạn. Không một ma thú nào dám ngăn trở trước mặt, nhao nhao dùng hết sức mình mà chạy trốn thật nhanh.

Khắc Lôì Nhã nhìn tới trợn mắt. Đồ ngốc, thiếu nữ Ma tộc này thật sự đáng sợ như thế sao?

Con rồng phi nước đại, cuốn theo bụi bặm mù mịt, rất nhanh thì tới một nơi. Đây là một khoảng đất bằng phẳng trống trải, không có cây chỉ có cỏ. Con rồng bị trói thở hổn hển, vung vãng đứng lại đó.

Thiếu chủ xoay người xuống, đưa tay đỡ Khắc Lôì Nhã xuống đầy thô bạo, sau đó giơ chân đá đá con rồng bị trói: “Cút đi, hôm nay người thể hiện rất tốt, lão tử sẽ không ăn người.”

Con rồng bị trói lệ nóng doanh tròng, kích động xoay người đi, đầu không ngoảnh lại.

“Đi, mỹ nữ, dẫn người tới chọn ít đồ bỏ đi.” Thiếu chủ buông tay Khắc Lôì Nhã ra, ngồi xổm xuống, chắp hai tay lại, quát khê một tiếng: “Mở!” Đôi tay nàng từ từ tách ra, cùng với đó là mặt đất cũng từ từ mở ra. Một cầu thang bằng đá tối tăm xuất hiện trước mặt Khắc Lôì Nhã.

Nhặt rác?

Khắc Lôì Nhã nghi ngờ nhìn cầu thang bằng đá đột ngột xuất hiện trước mắt. Nó dẫn tới đâu?

“Đi!” Thiếu chủ kéo Khắc Lôì Nhã qua, bước xuống bậc thang.

Cầu thang tối tăm, thiếu nữ vung tay lên, trên đầu xuất hiện vô số điểm sáng kéo dài tới chỗ sâu nhất, thấp sáng cầu thang dài.

“Đây là đâu?” Khắc Lôi Nhã nhìn vách tường loang lổ, nhẹ giọng mà hỏi. Sức lực của thiếu chủ trước mặt rất lớn, cứ thế mà kéo tay Khắc Lôi Nhã đi thẳng về phía trước.

“Chẳng biết là ai xây cung điện dưới đất nữa. Dù sao thì những thứ bỏ đi trong đó người hần cũng biết.” Thiếu chủ tùy ý nói, “Lần trước vô tình phát hiện ra.”

Mùi ẩm mốc xông vào mũi, Khắc Lôi Nhã nhìn cầu thang bằng đá dài hun hút, vô cùng nghi ngờ trong lòng. Kể từ lúc gặp thiếu nữ mắt đỏ này, nghi ngờ trong lòng nàng càng lúc càng nhiều.

Đi một lúc thì đã tới cuối cầu thang, tới một nơi trống trải.

Đây là một tòa cung điện cũ kỹ cổ xưa, đồ nát thê lương, cột làm bằng bạch ngọc sớm mất đi độ sáng trước kia. Nhưng tất cả cũng cho thấy rằng trước kia tòa cung điện này rất xa hoa đường hoàng.

“Vào trong đi.” Thiếu chủ đi trước, “Không có ai, chỉ có ít xương trắng. Chẳng biết chết từ lúc nào.”

Khắc Lôi Nhã nhìn xung quanh, không khí trầm lắng, yên tĩnh đến khác thường. Khắc Lôi Nhã đi theo Thiếu chủ vào sâu trong cung điện. Đi lên đại điện, giương mắt nhìn, trên bảo tọa trong đại điện có một hộp báu, nhưng đã bị mở ra.

“Đến đây, mỹ nữ, đây coi như thù lao người nói chuyện với ta hôm nay.” Lần đầu tiên Thiếu chủ không xưng là lão tử, tiến lên trước mở cái hộp ra, khước miệng giật giật, nói đầy khinh thường, “Những thứ đồ chơi này vô dụng với ta nhưng có lẽ hữu dụng với người.”

Khắc Lôi Nhã mang theo nghi ngờ tiến lên, khi thấy thứ trong hộp thì ngây ngẩn cả người. Đồ trong hộp bị xáo trộn, có tám cái nhẫn, một ít ma hạch,

bảo thạch, khoáng thạch quý giá.

“Cái nhẫn này...” Lòng Khắc Lôi Nhã đã có đáp án nhưng vẫn có chút không dám tin.

“Chiếc nhẫn không gian đó, không gian của nó cũng tạm được.” Thiếu chủ trả lời không chút để ý rồi quay đầu nhìn xung quanh.

Khắc Lôi Nhã kinh ngạc cầm chiếc nhẫn trong tay mà cảm nhận, lại bị không gian trong chiếc nhẫn làm cho hết hồn. Từng chỗ trong chiếc nhẫn không gian này lại lớn như thế!

“Đều là những thứ vô vị thôi.” Thiếu chủ ngáp dài, không tập trung, thuận miệng nói, “Cất đi, những thứ này có ích cho người đấy.”

Khắc Lôi Nhã suy nghĩ một chút rồi thu toàn bộ những thứ trong hộp lại. Những thứ quý giá như thế này mà Thiếu chủ lại bảo là đồ bỏ đi...

“Mỹ nữ, sao tay phải người lại mang bao tay?” Mặc dù ngoài miệng Thiếu chủ đang hỏi nhưng đã động thủ kéo tay Khắc Lôi Nhã qua, trực tiếp cởi bao tay của nàng đây thô bạo.

Không cách nào chống lại Thiếu chủ được nên chỉ có thể nhìn nàng ta cởi bao tay của nàng xuống.

“Aha! Dấu ấn của thần Hắc Ám!” Thiếu chủ giống như phát hiện ra vùng đất mới, kêu lên đầy hưng phấn.

Khắc Lôi Nhã thì tuyệt không thấy kỳ quái chuyện Thiếu chủ có thể nhận ra cái này, mà là không hiểu sao nàng ta lại có giọng điệu hưng phấn như thế.

“Người mà lại được coi trọng à? Người có chỗ nào khác người chứ?” Hình như Thiếu chủ hiểu rất rõ về dấu ấn này. Nàng ngẩng đầu vuốt cằm, nhìn Khắc Lôi Nhã bằng con mắt nghi ngờ.

“Người biết thần Hắc Ám à?” Khắc Lôê Nhã thử dò xét. Thiếu nữ Ma tộc này biết thần Hắc Ám sao? Nhân giới và Ma giới có không gian khác nhau, có điểm nào chung sao?

Ta nối tiếp các bậc tiền bối edit truyện này. Hi vọng mọi người thích. Chúc cả nhà vui vẻ

Canh thứ hai

"Ô hay! Thần Hắc Ám thì đã là cái gì!!" Thiếu chủ khinh thường nói. "Nếu là hắc ta xuất hiện trước mặt lão tử ngay tại đây, thì lão tử sẽ lập tức đánh cho mặt hắc nở đầy hoa!"

Khắc Lôê Nhã ngẩn ngơ, người thiếu nữ này, rốt cuộc là ai? Có thật là có thực lực mạnh mẽ như vậy, hay là đang nói khoác?

"Mỹ nữ, xem ra nhận thức của loài người các người thật hoang đường , ngồi xuống, ta cho người biết." Thiếu chủ ngồi ở trên bậc thang, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo Khắc Lôê Nhã cũng ngồi xuống.

Khắc Lôê Nhã theo lời ngồi ở bên cạnh.

"Người cảm thấy dân chúng thờ phụng Nữ Thần Quang Minh thật sự là đang thờ thần thật sao?" Thiếu chủ cười lạnh.

Khắc Lôê Nhã sửng sốt, nhìn chăm chăm vào nụ cười lạnh lẽo của Thiếu chủ, không hiểu những lời này của nàng là có ý gì.

"Thần, họ là cái gì mà dám tự xưng là thần? Bọn họ cũng chỉ là kẻ có thực lực trong thiên hạ. Vượt qua mọi người có thực lực mạnh, tồn tại lâu nhất mà thôi! Ở nhân giới thì vị thần chân chính thật sự, chỉ có Mẫu Thần cùng Phụ Thần, là chính họ đã sáng tạo ra Nhân Giới. Cái gì mà Nữ Thần Quang Minh, Thần Hắc Ám, những thứ này đều có thể thay thế được. Tinh linh tộc

cũng là Phụ Thần Mẫu Thần chế tạo ra, mà Tinh Linh Thần cũng chính là kẻ có thực lực nhất trong Tinh Linh Tộc mà ra." Lời nói mà Thiếu chủ bình tĩnh nói ra khiến Khắc Lô Nhã cực kì khiếp sợ.

"Thần Hắc Âm coi trọng linh hồn của người, chỉ có một nguyên nhân, linh hồn của người là tập hợp hài hòa chính nghĩa và tà ác, ánh sáng và bóng tối hoàn mỹ kết hợp thành một thể. Dem linh hồn người dâng hiến cho Mẫu thần, chỉ sợ rằng Mẫu thần sẽ cực kỳ hài lòng. Có lẽ một khi vui mừng sẽ để cho Thần Hắc Âm và Nữ Thần Quang Minh đổi vị trí cho nhau." Lời nói của Thiếu chủ càng làm cho ý thức của Khắc Lô Nhã thiếu chút nữa dừng lại.

Thần Hắc Âm cùng Nữ Thần Quang Minh đổi vị trí ?

Thần Hắc Âm sẽ có vạn người kính ngưỡng, Nữ Thần Quang Minh sẽ bị vạn người phỉ nhổ?

Khắc Lô Nhã trong đầu bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh như vậy. Tại sao phải cảm thấy hình ảnh đó nhìn rất tuyệt vời nhỉ? (Là do chị ấy ghét bà Nữ Thần Quang Minh nên mới hí hửng thế đấy)

" Nữ Thần Quang Minh biết người có cái dấu ấn không?" Thiếu chủ nhìn tay phải Khắc Lô Nhã hỏi.

Khắc Lô Nhã nhẹ nhàng lắc đầu.

"Cũng đúng, nếu là biết, bây giờ người cũng không thể an toàn đứng ở chỗ này rồi. Quang Minh Nữ Thần nếu biết chuyện này, nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào để diệt trừ người." Thiếu chủ chợt khẽ cau mày nhìn Khắc Lô Nhã, "Theo tính tình Nữ Thần Quang Minh, chỉ cần qua vài lời tiên đoán, nhất định sẽ biết người đã bị Thần Hắc Âm lôi kéo trước rồi".

Ý tứ của Thiếu chủ rất rõ ràng. Nữ Thần Quang Minh hoặc Thần Hắc Âm có hành động lôi kéo nàng trước ,Thì người còn lại sẽ hủy diệt toàn bộ.

"Ta là chủ tể của thần điện Quang Minh." Khắc Lôì Nhã nhìn thấu điều Thiếu chủ nghi ngờ, lên tiếng giải thích.

"Quả nhiên là như vậy ." Mặt Thiếu chủ lộ vẻ hiển nhiên là biết trước.

Khắc Lôì Nhã cúi đầu nhìn dấu ấn trên mu bàn tay mình , khẽ cau mày. Lần này nếu như trở lại An Mạt Cách Lan, khó tránh khỏi sẽ cùng thần điện Quang Minh có liên quan, đến Thần điện có lẽ là điều tất nhiên. Nếu như, cái dấu ấn này bị người phát hiện, thì sẽ như thế nào đây?

"Mỹ nữ, có muốn chơi một chút hay không?" Thiếu chủ nguy hiểm nheo mắt lại, ánh mắt nàng ta nhìn Khắc Lôì Nhã giống như một loại ánh mắt đang quan sát con mồi.

Khắc Lôì Nhã không tiếng động, nàng hiểu, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu, Ở Ma giới, thiếu nữ này cũng chỉ là coi nàng như trò tiêu khiển. Ở trong mắt của nàng ta, Khắc Lôì Nhã cũng chẳng khác gì hơn một con mồi.

"Người muốn chơi trò gì? " Khắc Lôì Nhã lại đánh hơi được mùi vị bất thường.

"Nếu như người bị Quang Minh Nữ Thần phát hiện quá nhanh thì không còn thú vị." Thiếu chủ kéo tay Khắc Lôì Nhã, duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng gõ lên dấu ấn màu đen phía trên tay Khắc Lôì Nhã. Đột nhiên, dấu ấn màu đen kia đều mờ dần cho đến khi hoàn toàn biến mất!

"Không nên vui mừng quá sớm, cái này ta là không có cách nào giúp người giải trừ .Ý ta là để giải trừ dấu ấn này phương pháp chỉ có một, đó chính là giết chết Thần Hắc Ám. Nhưng là, Thần Hắc Ám tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở trước mặt ta để bị đánh. Nên ta chỉ có thể khiến dấu ấn này ẩn thân mà thôi, sẽ không bị người thường phát hiện." Thiếu chủ thu tay về, sau đó lại chút hăng hái tiếp tục nói, "Tình thế sẽ phát triển thì nào phải tự người

nhìn mới được. Ta xem người cũng không giống kẻ ngoan ngoãn ngồi chờ cái đám người kia tới làm thịt."

Ta dĩ nhiên sẽ không ngoan ngoãn ngồi chờ đám người kia tới làm thịt rồi!

Khắc Lôi Nhã rút tay của mình về, nhìn chăm chăm nhìnmu bàn tay đã khôi phục nguyên dạng, trong lòng cười lạnh.

Điều mà hôm nay Thiếu chủ nói cho Khắc Lôi Nhã đã giải thích tất cả, hoàn toàn đã phá vỡ nhận thức trước đây của nàng. Nữ Thần Quang Minh không phải thần! Thần Hắc Ám cũng không phải là thần! Mà chỉ là người có thực lực mạnh mẽ của loài người! Điều này nói rõ lên cái gì? Nói rõ con người nếu có thể có thực lực mạnh mẽ đạt tới tột cùng, là có thể lật đổ Nữ Thần Quang Minh đấy.

Thiếu chủ quay đầu nhìn sự biến đổi trong ánh mắt Khắc Lôi Nhã, trong lòng nàng ta hưng phấn tới cực điểm. Còn có rất nhiều chuyện nàng không có nói cho Khắc Lôi Nhã, chuyện này hãy để cho Khắc Lôi Nhã tự mình đi khám phá đi. Trong lòng có cảm giác, nên ở lại đây lâu một chút, nhất định sẽ được xem một màn kịch hay diễn ra . A ha ha, chỉ nghĩ tới đây đã thấy cả người hưng phấn không thôi.

"Mỹ nữ, đi, ta dẫn người tìm sư phụ người, rồi đưa người ra ngoài." Thiếu chủ hình như vô cùng hưng phấn, đứng dậy nói.

Khắc Lôi Nhã nhìn tâm tình rất tốt của Thiếu chủ, không hiểu tại sao nàng ta lại chợt kích động như thế.

"Thanh bảo kiếm ở phía sau cái ghế kia, cũng rất hữu dụng cho người, còn nữa người đi tìm một chút nơi này có cái gì người dùng được thì cũng mang theo. !" Thiếu chủ hí mắt phân phó. Trong lòng của nàng ta giờ phút này hưng phấn không thôi, hận không được ngay lập tức liền thấy được màn kịch mà nàng mong đợi . Nếu muốn có kịch hay để xem, dĩ nhiên là phải hạ mình giúp thiếu nữ trước mặt đây nâng cao thực lực.

Khắc Lô Nhã tự nhiên sẽ không khách khí, lấy thanh kiếm ở sau lưng ghế, bảo kiếm đã đầy vết tích loang lổ, Khắc Lô Nhã đưa tay ra cầm lấy, trên mặt nàng lộ ra vẻ kinh ngạc. Cái thanh bảo kiếm cũ kỹ này xem ra lại nặng nề như thế! Khắc Lô Nhã âm thầm phát ra Đấu Khí, dụng hết toàn lực rồi mới miễn cưỡng đem được bảo kiếm vào trong Nhấn Không Gian.

"Thanh kiếm này là Ma Pháp Kiếm. Đưa cho kỵ sĩ người dùng, sẽ hiểu sao nó lại bất động như vậy!" Đôi tay Thiếu chủ khoanh trước ngực, tựa người vào cây cột bên cạnh nó với Khắc Lô Nhã.

"Cám ơn." mặc dù Khắc Lô Nhã không hiểu người thiếu nữ này giúp nàng là có mục đích gì, nhưng nếu đúng là giúp nàng, dĩ nhiên là muốn nói tiếng cảm ơn rồi.

"Đúng rồi, cái này cho người, mỹ nữ, có thể vì người ngăn cản đòn công kích trí mạng một lần, nhớ nó chỉ có thể cứu người một lần thôi." Thiếu chủ suy nghĩ một chút, móc ra thứ gì đó từ trong túi của mình nhét vào Khắc Lô Nhã trong tay.

"Tại sao giúp ta nhiều như vậy?" Khắc Lô Nhã mặc dù miệng thì hỏi, nhưng tay lại vội vàng nhận lấy món đồ. Nói giỡn, đồ tốt như vậy, tặng không cho mình, không lấy thật là lãng phí. (vâng ~ vô sỉ là đây).

"Nếu như người chết quá sớm sẽ không có kịch hay để xem." Thiếu chủ trả lời rất thành thực, Khắc Lô Nhã hoàn toàn á khẩu.

Khắc Lô Nhã mắt tròn trăng, đem đồ Thiếu chủ đưa đang chuẩn bị bỏ vào Nhấn Không Gian lại bị Thiếu chủ ngăn lại.

"Đeo vào trên cổ, nhớ, chỉ có thể cứu người duy nhất một lần." Thiếu chủ liên tục dặn dò.

"ta đã biết." Khắc Lôi Nhã đưa đồ Thiểu chủ cho đeo ở trên cổ. Đó là một cái dây chuyền Hồng Bảo Thạch nhìn rất tầm thường, làm bằng một chuỗi Hồng Bảo Thạch, đơn sơ không có bất kỳ hình dạng gì.

"Đi, mỹ nữ, ta dẫn người đi tìm người sư phụ người, à còn có cái tên kỳ sĩ ngu xuẩn của người nữa, sau đó đưa các người ra ngoài." Tâm tình của Thiểu chủ cực kì tốt, nàng ta hiện tại không muốn chờ đợi nữa, chỉ nghĩ muốn đưa Khắc Lôi Nhã đi ra ngoài, muốn nhanh chóng thấy một màn đầy mong đợi kia.

"Sư phụ ta ở nơi nào?" Khắc Lôi Nhã hiểu, sư phụ không phải là gặp chuyện nguy hiểm tới tính mạng sao? Vậy tại sao Thiểu chủ giọng điệu cũng sẽ không như thế.

"Đi theo ta là được." Thiểu chủ thô lỗ lôi kéo tay Khắc Lôi Nhã, hướng đường đi mà chạy ra khỏi thông đạo dưới đất, Thiểu chủ ngửa đầu nhìn trời một chút, hình như là đang tìm phương hướng. Sau một lúc sau, đầu Khắc Lôi Nhã cũng cảm thấy một cơn chóng váng, không khỏi nhắm nghiền hai mắt.

Khi Khắc Lôi Nhã mở mắt lần nữa thì cảnh vật chung quanh đã thay đổi .

Một cái nháy mắt, Thiểu chủ mang theo nàng lập tức di chuyển đến chỗ khác.

"Ồ, thật đúng là kịp thời, sư phụ người hình như đang đột phá." thanh âm hài hước của Thiểu chủ truyền vào lỗ tai Khắc Lôi Nhã , Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu liền thấy một cảnh làm cho nàng hoàn toàn khiếp sợ.

Trên đất trống ngay trước mặt, cả người Khắc Lý Phu toàn là thương tích, máu tươi nhuộm đỏ toàn bộ y phục của ông. Nhưng là cặp mắt của lại nhắm chặt, gương mặt của cũng là một mảnh yên tĩnh. Ông ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, chung quanh là vài cấp ma thú cấp chín nghỉ ngơi. Sau đó trên người Khắc Lý Phu chậm rãi tỏa ra ánh sáng ngũ sắc.

"Ha ha, thật là nực cười, nhưng là coi như có đột phá cũng không cách nào đi ra ngoài kết giới này. Tại sao lại có nhiều người ngu xuẩn tới nơi này tu hành, đột phá đây?" Thiếu chủ vuốt cằm chê cười , "Mặc dù tới nơi này tu hành thì rất dễ dàng, nhưng là đột phá thì thế nào? Thì vĩnh viễn ở lại chỗ này, hoặc là mình chết già, hoặc là bị bầy ma thú giết chết"

Khắc Lô Nhã quay đầu nhìn Thiếu chủ, nghi vấn trong mắt nàng bị Thiếu chủ nhìn thấu.

"Đừng nhìn ta như vậy, thật ra thì ta cũng có nguyên nhân không thể ra kết giới này. Coi như là pháp tắc thôi. Chẳng qua ta có thể đưa các người đi ra." Thiếu chủ hí mắt nhàn nhạt nói qua.

Sư phụ muốn đột phá? ! Khắc Lô Nhã nhìn chăm chăm Khắc Lý Phu ngồi xếp bằng ở nơi đó, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nàng tự nhiên biết Khắc Lý Phu lần này mạo hiểm tiến vào lãnh thổ ma giới đột phá là vì cái gì. Tất cả đều là bởi vì mình, bởi vì Khắc Lý Phu muốn cởi bỏ dấu ấn màu đen cho Khắc Lô Nhã !

"Ôi, Sắp thất bại?" Âm thanh Thiếu chủ đột ngột truyền đến tai Khắc Lô Nhã .

Khắc Lô Nhã định thần nhìn lại, quả nhiên, trên người Khắc Lý Phu Vầng Sáng Ngũ Sắc chợt thay đổi không ổn định , lúc sáng lúc tối.

Mà Khắc Lý Phu vốn là bình tĩnh mặt lúc này cũng nhăn mày lại, hiển nhiên giờ phút này đến muốn đột phá thời khắc mấu chốt nhất.

Khắc Lô Nhã lòng hoảng loạn, khẩn trương lo lắng nhìn Khắc Lý Phu, không biết làm như thế nào cho phải?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 96: Lời Thề Của Tần Diêm

C

anh thứ nhất

“Đột phá thất bại có nguy hiểm đến tính mạng không?” Thiếu chủ hí mắt cười hỏi.

Sắc mặt của Khắc Lôi Nhã lập tức thay đổi, trong điện tịch của Pháp thần từng ghi lại chỉ có duy nhất một vị thành công đột phá nhưng vị ấy đã sớm quy ẩn không màng thế sự. Nếu đột phá thất bại Khắc Lôi Nhã cũng không tưởng tượng được hậu quả của nó, nhưng tuyệt đối sẽ không thể không bị thương, đây là điều Khắc Lôi Nhã khẳng định.

Bây giờ phải làm thế nào? Hiện tại đang là thời khắc then chốt để đột phá Khắc Lôi Nhã không dám có hành động thiếu suy nghĩ. Ai cũng biết nếu có hành động thiếu suy nghĩ vào thời điểm này sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

“Thiếu chủ.....” Khắc Lôi Nhã quay đầu nhìn Thiếu chủ với ánh mắt mong đợi

Thiếu chủ im lặng không nói gì chỉ nhẹ nhàng phất tay một cái liền có một luồng ánh sáng nhu hòa màu trắng bao phủ lấy thân thể Khắc Lý Phu.

Trong nháy mắt những đường ánh sáng xung quanh Khắc Lý Phu phát ra ánh sáng rực rỡ. Ánh sáng trên người ngày càng lớn dần bao quanh toàn bộ thân thể của Khắc Lý Phu.

“Thiếu chủ, ta.....” Khắc Lôi Nhã còn chưa nói hết câu đã bị Thiếu chủ cắt ngang.

“Không cần cảm ơn, ta vẫn đang đợi người cho ta xem những màn kịch hay, đừng để ta thất vọng.” Thiếu chủ không nhin được phất tay nói:

“Chờ giải quyết xong việc ở đây, ta cũng phải trở về để chuẩn bị cho lần Thánh Chiến tiếp theo.”

Thánh Chiến? Khắc Lôì Nhã có chút nghi ngờ.

“Mỹ nữ thật hy vọng ở lần Thánh Chiến tiếp theo có thể gặp lại người, ha ha, chỉ là không biết tại thời điểm đó người lấy thân phận gì để tham gia đây.” Thiếu chủ cười ha hả nói một câu không đầu không cuối làm cho Khắc Lôì Nhã nghi ngờ hơn.

Rất nhanh những cột ánh sáng xung quanh người Khắc Lý phu dần tản đi, Khắc Lôì Nhã ngạc nhiên khi những vết thương trên người sư phụ mình đã hoàn toàn được chữa khỏi, cả người đều mang một tinh thần sáng láng, giờ tay hay nhắc chân đều sẽ khiến cho người ta cảm thấy một cảm giác khác thường, đó chính là hơi thở của kẻ mạnh.

“Sư Phụ.” Khắc Lôì Nhã rớt cuộc buông xuống lo lắng, mừng rỡ kêu lên.

“Mỹ nữ hy vọng sau này còn gặp lại người, ha ha, giờ thì đi đi gặp lại những người muốn giết người để tiêu diệt họ.” Trước mắt của Khắc Lôì Nhã tối sầm lại, chỉ còn có âm thanh của Thiếu chủ vọng vào tai nàng, khi nó một lần nữa sáng lên thì Khắc Lôì Nhã phát hiện mình đã đứng ở bên ngoài khu vực kết giới.

“Khắc Lôì Nhã”

“Tiểu Thư”

Hai thanh âm đều mang theo vẻ kinh ngạc.

“Sư phụ, người không có việc gì đúng không, chúc mừng người đã đột phá thành công.” Trong nháy mắt Khắc Lôê Nhã hiểu ra là Thiếu chủ đã đưa bọn họ ra ngoài khu vực kết giới rồi.

“Như vậy là sao?” Khắc Lý Phu nói tràn đầy sự nghi ngờ. “Ta chỉ nhớ lúc ta đột phá sắp thất bại thì có một sức mạnh nào đó trợ giúp nên đã thành công, ngay sau đó thì nghe được thanh âm của người thì đã xuất hiện ở nơi này rồi.” Khắc Lý Phu nghi hoặc không thôi, tại thời điểm đó hẳn cũng cảm nhận có hai người ở gần đấy, một người là Khắc Lý Nhã vậy người kia là ai?

“Tiểu thư, người kia là ai? Người không sao chứ?” đáy mắt Tần đáy mắt Tần Diêm có chút nghi ngờ và lo lắng.

“Nàng không phải là người, là Ma tộc.” Khắc Lôê Nhã lạnh nhạt nhìn Khắc Lý Phu và Tần Diêm nói, “Là nàng đã giúp sư phụ và chúng ta ra ngoài.”

“Cái gì?!” Tần Diêm kinh hãi, Ma tộc sao có thể giúp con người? Ma tộc đối với con người mà nói là sự tồn tại đáng sợ. Bọn họ có thực lực mạnh mẽ, máu lạnh và bạo ngược, trong truyền thuyết tại Ma Vực có người của Ma giới sinh sống là sự thật. Tần Diêm đột nhiên nghĩ tới con mắt của người thiếu niên đó có màu đỏ như máu.

“Khắc Lôê Nhã, ý người là người Ma tộc giúp ta đột phá?” Khắc Lý Phu dùng câu nói để dò hỏi nhưng cũng để khẳng định. Trong tình huống đó chỉ có hẳn biết rõ, hơn nữa cũng biết với thực lực hiện tại của Khắc Lôê Nhã không thể giúp hẳn được.

“Đúng vậy.” Khắc Lôê Nhã gật đầu

“Vì sao hẳn lại giúp ta? Còn đưa chúng ta ra ngoài.” Khắc Lý Phu vẫn còn khiếp sợ. Ma tộc lại đi giúp đỡ loài người, Khắc Lý Phu vuốt cằm nhìn xung quanh, không chỉ giúp mình đột phá mà còn đưa bọn họ ra ngoài. Điều này thật kỳ lạ.

“Chỉ là sự hứng thú nhất thời của nàng ta mà thôi.” Khắc Lôì Nhã nhẹ nhàng giải thích.

Tần Diễm và Khắc Lý Phu kinh ngạc, nhưng nhìn biểu tình trên mặt Khắc Lôì Nhã cũng hiểu được nàng nói là sự thật. Chỉ không ngờ ở Ma Vực thật sự có Ma Tộc. Khắc Lý Phu vẫn chưa khôi phục lại tinh thần sau những chuyện đã xảy ra, nó thật sự quá sức tưởng tượng.

“Đúng rồi, sư phụ, Tần Diễm cái này cho các người, các người trích máu của mình để nó nhận chủ đi.” Khắc Lôì Nhã từ chiếc nhẫn không gian lấy ra hai cái nhẫn đưa cho hai người.

“Cái này là?” Khắc Lý Phu nghi ngờ nhìn Khắc Lôì Nhã

“Chiếc nhẫn không gian.” Tần Diễm sợ hãi nói, đây là vật quá quý giá.

“Đúng vậy, nàng đó dẫn ta đi tìm được.” Khắc Lôì Nhã cầm nhẫn nhét vào tay hai người, lại nói với Khắc Lý Phu, “Sư phụ chiếc nhẫn không gian của người có rộng hơn cái này không?” Khắc Lý Phu há to mồm không thể nói được gì vì quá kinh ngạc.

Khắc Lý Phu xem xét chiếc nhẫn không gian, sau đó xấu hổ nói: “Không ngờ lớn vậy, lớn hơn của ta gấp 20 lần.”

“Tốt rồi, người hãy đổi nó đi, đưa cái cũ cho ta.” Khắc Lôì Nhã tính toán phân phối những chiếc nhẫn không gian còn lại.

“Tiểu thư, vì sao Ma tộc đó tốt với người như vậy?” Tần Diễm nhìn chiếc nhẫn không gian trong tay mình, buồn bực hỏi.

“Không phải nàng tốt, do nàng rảnh rỗi và nhàn chán. Những thứ này trong mắt nàng là đồ bỏ đi tiện tay đưa cho ta mà thôi.” Khắc Lôì Nhã nhún nhún

vai nói. Sau đó từ chiếc nhẫn không gian lấy ra thanh kiếm, nhưng vừa lấy ra do quá nặng nên trực tiếp để trên mặt đất.

Đồ bỏ đi? Chiếc nhẫn không gian là đồ bỏ đi?

Khắc Lý Phu đang bận rộn đem những thứ mình có sang chiếc nhẫn không gian mới thì bị thanh kiếm làm chú ý.

“Thanh kiếm này cũng vậy, cũng là nàng dẫn ta tìm được. Chỉ là ngoài việc nó quá nặng thì ta không phát hiện ra điều gì đặc biệt nữa.” Khắc Lôi Nhã nhìn cây kiếm nói với giọng nghi ngờ. “Nhưng nàng cố ý đưa thanh kiếm này cho ta thì chắc nó phải có điều gì đặc biệt.”

Khắc Lý phu ngồi chồm hổm xuống nhìn thanh kiếm, từ từ trong đáy mắt hiện ra sự kinh hãi.

“Thanh kiếm này không lẽ là Kiếm Tử Vong trong truyền thuyết?”

Thanh âm của Khắc Lý Phu có chút run rẩy.

“Kiếm Tử Vong là gì? ” Khắc Lôi Nhã nghi ngờ hỏi, nàng chưa từng nghe đến bảo kiếm này.

“Kiếm Tử Vong là một thanh kiếm ma pháp, nghe đồn trên đại lục còn có một quốc gia, quốc gia này không giống như năm quốc gia hiện nay của chúng ta. Hoàng đế đã dẹp bỏ mọi khó khăn gầy dựng đất nước bằng thanh Kiếm Tử Vong này.” Tần Diêm nặng nề nói từng chữ, “Kiếm Tử Vong, không chỉ là một thanh kiếm Ma Pháp, nó còn có một tác dụng rất đáng sợ. Người bị nó đánh trúng sẽ vô cùng thống khổ, sinh ra ảo giác, cơ thể mất cảm giác, hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.”

Con người Khắc Lôi Nhã trợn to, nhớ lại lúc Thiếu Chủ mang nàng đến Cung Điện dưới đất. Tòa cung điện kia đã từng hùng vĩ tráng lệ, chẳng lẽ

chính là cung điện của hoàng đế đó? Nhưng sau nó lại ở đây? Hơn nữa chuyện gì đã xảy ra với cung điện kia?

"Nói chung, người nhặt được báu vật." Khắc Lý Phu nhìn bảo kiếm, nở nụ cười, "Thật không nghĩ tới mọi việc lại thành như vậy, không thể tin nổi. Ma tộc lại ra tay giúp chúng ta."

"Sư phụ, người rất khỏe nhỉ. !" Khắc Lô Nhã rất tức giận, "Người tùy tiện chạy đến Ma Vực, nếu gặp nguy hiểm, ta biết làm sao? Cho dù người đột phá cũng không chắc mình ra được khỏi Ma Vực. !" Khắc Lô Nhã trừng mắt nhìn Khắc Lý Phu.

"Ha ha, thôi đừng như vậy mà không phải bây giờ chúng ta không có việc gì sao. Đồ đệ bảo bối của ta thật lợi hại, Ma tộc cũng giúp đỡ người. Ha ha, bây giờ ta đột phá Pháp Thần rồi, a a a a." Khắc Lý Phu ngửa mặt cười to, đặc ý không thôi.

Khắc Lô Nhã co quắp khóe miệng, hành động quái dị của sư phụ, trở thành Pháp Thần, thế nhưng, cái bộ dáng này, phong độ của một Tuyệt Thế Cao Thủ đâu?

"Tiểu Nhã." giọng nói của Tần Diêm rất nhẹ nhàng .

"Thanh kiếm này, ta đặc biệt lấy cho người. !" Khắc Lô Nhã nhìn Tần Diêm nhàn nhạt nói.

"Nó, rất quý giá." Tần Diêm nhìn thanh kiếm, khuôn mặt phức tạp. Đây là thanh kiếm Tử Vong trong truyền thuyết! Mọi chiến sĩ đều mơ ước có được!

"Đúng vậy á, nặng quá, ta cầm không nổi. Cho người, nếu người không muốn thì ném nó vào kết giới đi." Khắc Lô Nhã nhún vai nói.

Tần Diêm buồn cười, từ từ nhặt thanh kiếm Tử Vong.

"Sư phụ, thanh kiếm này, người nguy trang một chút cho nó. Bị phát hiện thì rất phiền? thân thanh kiếm bị rỉ sét phải làm sao?" Khắc Lôê Nhã bấu môi nhìn Khắc Lý Phu đang bận rộn chuyển đồ hỏi.

"Ừ, không có vấn đề, cứ để ta lo. A ha ha, chiếc nhẫn Không Gian này rất lớn." Khắc Lý Phu cười hả hê, không thèm nhìn về phía Khắc Lôê Nhã.

"Tiểu thư, cảm ơn người.", trong lòng Tần Diêm xuất hiện một cổ ấm áp, nhẹ nhàng nói với Khắc Lôê Nhã.

Khắc Lôê Nhã không thèm để ý, xoay người nhìn Khắc Lý Phu đang bận rộn chuyển đồ, nhân tiện nhìn bảo vật mình bóc lột được .

Tần Diêm nhìn bảo kiếm trong tay, trong lòng thật lâu mới bình ổn lại. Kiếm Tử Vong, bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ dùng người để bảo vệ tiểu thư, mãi mãi. Tần Diêm tự nói với lòng, dùng tính mạng thề.

"A ha ha, Lôê Nhã, nhanh lên, về để đồ, ta phải khoe với lão già Lao Nhĩ kia, ta đánh bay đầu lão, đánh cho lão chạy khắp thành, gà chó không yên, thảm bại không thể tả!" Khắc Lý Phu chống nạnh cười lớn, quên mất tí nữa mình đột phá thất bại.

"Đi thôi, Tần Diêm." Khắc Lôê Nhã không thèm quan tâm vẻ mặt vô cùng đau khổ của Khắc Lý, bỏ đi trước.

Tần Diêm mỉm cười đi theo sau.

"Tần Diêm, đến đây, ta giúp người nguy trang một chút cho bảo kiếm, ha ha." Khắc Lý Phu cười lớn chạy theo, vô cùng đặc ý quên luôn dáng vẻ của mình.

Mọi chuyện dường như rất tốt đẹp, nhưng Khắc Lôê Nhã không biết, một thử thách tàn khốc đang chờ đợi nàng ở phía trước.

Giáo Hoàng đang chờ Khắc Lôi Nhã trở về

An toàn ra khỏi Ma Vực, lo lắng trong lòng Khắc Lôi Nhã cũng biến mất. Ba người nhanh chóng hướng về An Mạt Cách Lan.

Lúc Khắc Lý Phu kiểm tra ma lực cho Khắc Lôi Nhã thì rất kinh ngạc, trong thời gian ngắn, Khắc Lôi Nhã đã đột phá Ma Đạo Sư!

"Á á . . . , Khắc Lôi Nhã, năm nay ngươi mới mười bốn tuổi! Lại là Ma Đạo Sư! Ôi trời ơi!! Sau này ngươi sẽ thành Pháp Thần trẻ tuổi nhất, ha ha . . . Đúng là đệ tử bảo bối của ta." Khắc Lý Phu ngửa mặt lên trời cười to, vui vẻ lắc lư thắt lưng của mình, "Bây giờ ta sẽ dạy ngươi chú ngữ cao cấp."

"Sư phụ, cấm chú đâu, ta muốn học cấm chú" Một chút chú ngữ cao cấp nho nhỏ kia làm sao có thể thỏa mãn được Khắc Lôi Nhã.

"Học cái đầu ngươi, bây giờ ngươi không thể dùng cấm chú, sức lực tiêu hao rất nhanh, nguy hiểm tới tánh mạng, có hiểu không?" Khắc Lý Phu một mực từ chối.

"Ta muốn học, hiện tại sẽ không dùng." Khắc Lôi Nhã nhất quyết muốn học.

"Không được, không được, chỉ học chú ngữ cao cấp." Khắc Lý Phu lắc đầu không chấp nhận.

"Trả chiếc nhẫn Không Gian lại cho ta!" cái mũi Khắc Lôi Nhã phun lãnh khí, lấy ma thạch cấp chín trong túi ra thương tiếc nói. "Vốn nghĩ sẽ đưa cho sư phụ. Nhưng mà bây giờ thì thôi. Còn có những thứ này." Khắc Lôi Nhã đem ma thạch bỏ vào chiếc nhẫn Không Gian rồi lấy những khoáng thạch mình tìm được ở cung điện dưới đất ra quơ quơ trước mắt Khắc Nhã Phu, rồi lại cất vào.

"A! Nhiều ma thạch cấp chín vậy, còn có Ried khoáng thạch, Sindra khoáng thạch! Khắc Lôì Nhã, ở đâu người có nhiều ma thạch và khoáng thạch quý như vậy, a a a. . . , cho ta nhìn một chút" Khắc Lý Phu kêu to.

"Dùng cấm chú để đổi." Khắc Lôì Nhã đi thẳng về phía trước không thèm để ý Khắc Lý Phu.

"Được được, sợ người, người muốn học cấm chú gì."

Khắc Lý Phu đuổi theo, nịnh nọt hỏi.

Tần Diêm nhìn một già một trẻ, khéo miệng mỉm cười. Cũng bước nhanh theo họ.

Khi ba người vừa tới cửa thành để đô, chưa kịp về phủ Công Tước, người của thần điện Quang Minh đã chờ sẵn.

"Tế Tì đại nhân, Giáo Hoàng đại nhân chờ ngài đã lâu." Người của Thần điện mặc áo trắng tôn kính nói với Khắc Lôì Nhã.

"Làm sao các người biết hôm nay ta sẽ trở về?" Khắc Lôì Nhã cau mày, trong lòng có chút không vui.

"Chúng tôi phụng lệnh Giáo Hoàng ở đây đợi ngài, chưa bao giờ rời khỏi." Người của Thần điện trả lời khiến Khắc Lôì Nhã hoảng sợ.

Một mực chờ ở đây? !

"Tế Tì đại nhân, mời ngài theo chúng tôi trở về Thần Điện, Giáo Hoàng đại nhân đang chờ ngài." Người Thần điện đưa tay cung kính mời, một cỗ xe ngựa màu trắng cách đó không xa.

"Tần Diêm, người trở về trước, nói cho gia gia ta đã về, ta sẽ về sau." Khắc Lôì Nhã nhàn nhạt căn dặn Tần Diêm.

"Tiểu" Tần Diêm còn chưa nói hết, đã bị Khắc Lôi Nhã cắt ngang, Khắc Lý Phu biết Tần Diêm đang nghĩ gì.

"Tần Diêm, người về trước đi. Ta cùng đi với Khắc Lôi Nhã, ta đang muốn gặp Lao Nhĩ." Khắc Lý Phu cười híp nói với Tần Diêm. Hàm ý rất rõ ràng, ông sẽ đảm bảo an toàn cho Khắc Lôi Nhã .

"Vâng" Tần Diêm gật đầu, xoay người đi về phủ Công Tước.

Khắc Lôi Nhã và Khắc Lý Phu cùng nhau lên xe ngựa, đi đến thần điện Quang Minh.

Vừa đến cửa chính Thần Điện, trên đường mọi người đều hướng Khắc Lôi Nhã hành lễ. Thầy tế vị trí chỉ dưới Thánh Nữ, mọi người dĩ nhiên rất tôn kính .

"Ồ ha ha, đồ đệ bảo bối, sau này người phải chiếu cố sư phụ nha." Khắc Lý Phu cười híp mắt.

Khắc Lôi Nhã trợn trắng mắt: "Đi tìm đại sư Lao Nhĩ đi, ta không quen người."

Khắc Lý Phu cười hắc hắc bước theo thị nữ dẫn đường đi tìm đại sư Lao Nhĩ.

Khắc Lôi Nhã đi về phía trước, hướng tới đại điện.

Khắc Lôi Nhã theo sau thị nữ ngang qua đại điện, dọc theo hành lang đi vào trong

"Tế Ti đại nhân, Giáo Hoàng đại nhân ở bên trong. Thuộc hạ cáo lui." Thị nữ hành lễ, đi xuống.

Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong giọng nói trầm thấp truyền đến: "Vào đi."

Khắc Lôi Nhã mở cửa, liền thấy Giáo Hoàng chấp tay đứng bên cửa sổ.

Giáo Hoàng chậm rãi xoay người, mỉm cười nhìn Khắc Lôi Nhã: "Tế Ti đại nhân của chúng ta cuối cùng cũng trở về?"

Khắc Lôi Nhã trầm mặc, im lặng nhìn ông cụ hiền lành trước mặt. Giáo Hoàng vẫn mặc áo trắng, thấy rất uy nghiêm.

"Tế Ti đại nhân đã nhận lễ vật, có phải cũng nên bắt đầu công việc?" Giáo Hoàng hí mắt, mỉm cười nói. Vẻ mặt cười như không cười khiến Khắc Lôi Nhã khẽ cau mày. Đương nhiên Khắc Lôi Nhã hiểu ý của Giáo Hoàng. Nàng đã lấy mất bảo vật Thần Nữ ban tặng, bây giờ là lúc trả lại.

"Giáo Hoàng đại nhân, thuộc hạ có thể vì Thần điện làm gì đây?" Trong lòng Khắc Lôi Nhã khẽ thở dài, bắt người ta tự chặt tay à. Ông cụ xảo trá này dù sao cũng đã cho nàng một chút mặt mũi.

"Ha ha, đương nhiên rồi . ." Giáo Hoàng còn chưa nói hết, tiếng bước chân ngoài cửa vang lên, theo sau là tiếng gõ cửa.

"Vào đi." Giáo Hoàng đã sớm biết người ngoài cửa là ai, nhàn nhạt nói.

Cánh cửa mở ra, đó là Lãnh Lăng Vân và Tuyết Tình. Hai người đi vào, khi thấy Khắc Lôi Nhã, đáy mắt cùng lộ vẻ ngạc nhiên. Khắc Lôi Nhã quay đầu nhìn, nhẹ nhàng gật đầu rồi xoay người, nhưng lại bị thu hút bởi chiếc hộp trong tay họ.

Trong tay 2 người đều cầm một chiếc hộp, một lớn một nhỏ.

"Làm xong việc rồi à?" Giáo Hoàng mỉm cười nhìn hai người họ, dù đang hỏi, nhưng vẻ mặt Giáo Hoàng rất hài lòng. Hai người họ làm việc, chưa bao giờ làm ông thất vọng.

Liễu Tuyết Tình liếc nhìn Khắc Lôi Nhã, khẽ do dự. Lãnh Lăng Vân thì nhú mày.

"Không sao đâu, bây giờ Khắc Lôi Nhã đã là thấy tế của Thần Điện, không phải người ngoài." Giáo Hoàng lại mỉm cười gật đầu với Liễu Tuyết Tình.

Trong mắt Liễu Tuyết Tình lóe lên một tia phức tạp, mở cái hộp trong tay ra. Ánh mắt Lãnh Lăng Vân cũng phức tạp, muốn mở miệng, nhưng lại bị ánh mắt của Giáo Hoàng ngăn lại.

Khi nhìn thấy vật bên trong chiếc hộp thân thể Khắc Lôi Nhã cứng đờ.

Trong hộp là một bình thủy tinh, bên trong là hai con mắt đầy máu! Con người màu đen! Bình thủy tinh bên cạnh đựng tóc màu đen!

Ngay lập tức máu trong người Khắc Lôi Nhã đọng lại, không cách nào dời mắt khỏi 2 bình thủy tinh. Trong lòng nổi lên một cỗ lạnh lẽo, nắm chặt quả đấm, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh.

"Phản đồ và kỵ sĩ Hạ Khắc đã chết?" nhìn vẻ mặt của Khắc Lôi Nhã đầy mắt Giáo Hoàng lóe một tia sáng, nhàn nhạt hỏi Lãnh Lăng Vân.

"Đã chết." Lãnh Lăng Vân chậm rãi nói. Nhưng trong lòng đang thờ dài. Hẳn biết rõ dụng ý của Giáo Hoàng. Nhưng, Giáo Hoàng làm như vậy, có gấp quá không? Nhanh như vậy đã để Khắc Lôi Nhã thấy, thật sự có thể? Muốn thăm dò thái độ của Khắc Lôi Nhã như thế nào với Thần Điện, có phải còn quá sớm hay không?

Liễu Tuyết Tình thấy vẻ mặt Khắc Lôi Nhã có chút tái nhợt, lạnh lùng nói: "Phản bội Nữ Thần Quang Minh, phản bội thần điện Quang Minh chỉ có một con đường chết. Hơn nữa còn cùng cô gái bóng tối dơ bẩn bỏ trốn, tội càng thêm tội."

Ánh mắt Khắc Lôì Nhã chậm rãi từ cái hộp trong tay Liễu Tuyết Tình nhìn đến chiếc hộp trong tay Lãnh Lăng Vân. Nói như vậy, cái hộp trong tay Lãnh Lăng Vân là đầu của kỵ sĩ Hạ Khắc? !

Khắc Lôì Nhã đã sớm biết, con người và cái đầu trong chiếc hộp kia, là của đôi uyên ương số khổ mà bọn họ đã gặp trong sơn cốc! Không nghĩ tới hai người họ không tránh được sự truy sát của Thần điện Quang Minh. Quá tàn nhẫn, con người bị móc, đầu bị chém! Khắc Lôì Nhã nắm chắc quả đấm nắm ngón tay đã trắng bệch, nhẹ nhàng cười chua xót. Thân thể Khắc Lôì Nhã khẽ run rẩy, sắc mặt tái nhợt.

Thần điện Quang Minh! Giáo Hoàng! Đây là. Nhân Nghĩa Đạo Đức của Giáo Hoàng!

Giáo Hoàng hờ hững đi về phía trước, nhìn chiếc hộp trong tay Liễu Tuyết Tình, gật đầu tán thưởng: "Lần này các người làm rất tốt. Tiêu diệt đám người dơ bẩn, làm cho ánh sáng luôn nở rộ."

Giọng nói của Giáo Hoàng chợt ngừng, thành linh một cỗ sức mạnh đánh tới.

Giáo Hoàng và Tuyết Tình đều sửng sốt, cả người Khắc Lôì Nhã phát ra ánh sáng màu vàng, ánh mắt lạnh lẽo. Mà sức mạnh cuồng bạo đó xuất phát từ Khắc Lôì Nhã!

Đáy mắt Liễu Tuyết hiện lên vẻ vui mừng. Khắc Lôì Nhã muốn ra tay với Giáo Hoàng? Nàng muốn chết sao? Giáo Hoàng ngạc nhiên nhìn Khắc Lôì Nhã. Không khí trong phòng hết sức căng thẳng! Giáo Hoàng còn chưa có hành động gì, Lãnh Lăng Vân đã lên tiếng.

"Khắc Lôì Nhã!" Lãnh Lăng Vân hét to, phá vỡ không căng thẳng trong phòng.

Khắc Lô Nhã đã lấy lại tinh thần, ánh sáng màu vàng trên người biến mất. Chậm rãi buông quả đấm trong tay, lạnh lùng liếc nhìn 3 người trong phòng, không nói lời nào, xoay người rời đi.

Ba người vẻ mặt khác nhau đứng yên tại chỗ .

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 97: Không Khí Rất Quý Dị

K

hắc Lôì Nhã cứ như vậy rời đi, trong phòng liền tĩnh mịch.

"Giáo Hoàng đại nhân, thái độ của Thánh Tử có thật là quá đáng hay không?" Thánh nữ ngạc nhiên vì Lãnh Lăng Vân lại nói chuyện uyển chuyển như vậy.

Giáo Hoàng híp mắt, không nói gì. Lãnh Lăng Vân nhìn Giáo Hoàng, mặc dù không có nói chuyện, nhưng là thâm ý ở đáy mắt biểu đạt Giáo Hoàng xem ra đã hiểu .

"Tuyệt Tình, người đi ra ngoài đi, ta có việc hỏi Lăng Vân." Giáo Hoàng gật đầu với Liễu Tuyệt Tình nhàn nhạt mà nói ra.

Đáy mắt Liễu Tuyệt Tình thoáng qua tia không cam lòng, nhưng vẫn là từ từ khép lại cái hộp, im lặng lui ra ngoài.

Cửa bị đóng, Giáo Hoàng nhìn lãnh Lăng Vân lúc này mới nói: "Lăng Vân, người có lời gì, người nói đi."

"Giáo Hoàng đại nhân, hành động của ngài hôm nay đã quá nóng vội rồi ." Lãnh Lăng Vân đi thẳng vào vấn đề nói ra lời trong lòng.

Giáo Hoàng nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc này mới nói: "Ừ, ta cũng vậy phát hiện ta

đã quá sơ suất. Nhưng ta không ngờ trong khoảng thời gian ngắn không gặp, thực lực Khắc Lôì Nhã cứ nhiên tăng lên nhanh như vậy!"

"Tiềm lực của nàng và trưởng thành quả thật kinh người." Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng nói.

"Có lẽ đây chính là nguyên nhân nữ thần nhìn trúng nàng." Giáo Hoàng sờ sờ cằm của mình, xoay người trở lại tựa ghế dựa ngồi xuống, lạnh nhạt nói, "Ta mới vừa rồi cũng phát hiện, ta xác thực có chút nóng vội rồi. Nàng vừa mới tiến nhập thần điện, hơn nữa cùng các người không phải một dạng, nàng là sinh trưởng ở nhà Hy Nhĩ ủng hộ vương quyền "

"Đúng vậy, Giáo Hoàng đại nhân, xin cho nàng chút thời gian." Thanh âm của Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng nói.

"Ha ha, ta sẽ cho nàng thời gian, chỉ là, Lăng Vân à , người hình như là lần đầu tiên để ý người khác ngoại trừ Huyền Huyền." Giáo Hoàng nói tới chỗ này nhàn nhạt nở nụ cười.

Lãnh Lăng Vân hơi ngẩn ra, lập tức lắc đầu nói: "Giáo Hoàng đại nhân, ta chỉ là"

"Người muốn nói không muốn Quang Minh thần điện mất đi một tiềm lực trợ giúp không lẽ đúng không?" Giáo Hoàng mỉm cười, lời nói ra nhưng lại là ý tứ khác.

Lãnh Lăng Vân trầm mặc, không nói gì thêm. Hẳn biết lúc này nói nhiều chỉ là càng tỏ càng đen.

"Tốt lắm, đi xử lý việc đó rồi đi gặp Huyền Huyền đi, còn có tự trấn an tinh thần của người đi, Thánh Tử đại nhân." Giáo Hoàng cười híp mắt phân phó , tươi cười nhưng có chút mập mờ.

"Vâng" sắc mặt lãnh Lăng Vân không thay đổi, đáp một tiếng lui về sau đi xuống.

Trong phòng chỉ còn lại một người là Giáo Hoàng, Giáo Hoàng chậm rãi đi tới bên cửa sổ, nhìn ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng thở dài. Nữ thần chỉ định đem Khắc Lôì Nhã vào Thần điện, nhưng như vậy là quyết định chính xác sao? Giáo Hoàng trong đầu hiện lên hình ảnh mới vừa rồi khắc Lôì Nhã thiếu chút nữa bùng nổ, trong lòng không khỏi căng thẳng. Chỉ là trong nháy mắt đó Khắc Lôì Nhã bộc phát ra lực lượng chính là hình dạng kinh người như thế, nếu nàng trưởng thành tiếp sẽ là cái dạng gì? Đối với Thần điện là uy hiếp hay là trợ giúp?

Lúc này Khắc Lôì Nhã trầm mặc như nước, cấp tốc ra khỏi Thần điện, đi tới nhà của Tạt Mễ Nhĩ .

"Đông" một tiếng đá văng cửa chính nhà Tạt Mễ Nhĩ , cửa chính kêu kít két treo lơ lửng ở đó, hoàn toàn báo hỏng.

"Người nào? ! Người nào như vậy." Tạt Mễ Nhĩ vừa mới lên tiếng liền nhìn đến cái mặt đen thui của Khắc Lôì Nhã Bước vào cửa.

"Khắc Lôì Nhã, người đã trở lại. Nhưng mà cái bản mặt đen thui của người là sao, chuyện gì xảy ra? Bị người ta vứt bỏ rồi hả ?" Tạt Mễ Nhĩ vẫn là gương mặt tuần tú kia cười vô cùng dịu dàng nhẹ giọng hỏi. Nhưng là cái tật xấu miệng lưỡi độc địa vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

"Tạt Mễ Nhĩ, người là học giả đệ nhất đế đô, đúng không?" âm thanh Khắc Lôì Nhã buồn bực nói, Tạt Mễ Nhĩ đã là trò học từ sư phụ, mà giỏi hơn sư phụ vượt qua sư bá của hắn,nên tự nhiên Khắc Lôì Nhã mới hỏi như vậy.

"Ha ha, đó là đương nhiên." Tạt Mễ Nhĩ lâng lâng trả lời.

"Ta hỏi người, đường đường là người được mọi người kính ngưỡng nhưng thật ra thì cũng là một tên tiểu nhân hèn hạ vô sỉ ghê tởm, nên xử lý như thế nào?" Khắc Lôì Nhã ngồi ở trên ghế tựa , trên trán đã tràn đầy sát khí. Ánh mắt lạnh lẽo bức người.

"Người trở thành người “Chính nghĩa nghiêm nghị” từ lúc nào vậy?" Tạt Mễ Nhĩ cười đùa mở miệng.

Ánh mắt Lô Khắc Nhã vẫn lạnh lẽo như cũ, lúc này Tạt Mễ Nhĩ mới cảm thấy hình như mọi chuyện cũng không đơn giản như vậy.

"Khắc Lô Nhã, ta không biết người gặp được chuyện gì. Nhưng nếu như giống như người nói, người đời đều kính ngưỡng, như vậy thì thực lực và thể lực của người này khẳng định không kém. Người muốn lật đổ những thứ người nhìn không vừa mắt , người sẽ phải có thực lực, có thể lực, và phải vượt qua thực lực và thể lực của người này." Tạt Mễ Nhĩ ít khi lộ ra vẻ mặt nghiêm túc như vậy, trầm giọng nói.

Khắc Lô Nhã nghe xong lời nói của Tạt Mễ Nhĩ chợt nở nụ cười, đứng lên cười to lên, càng cười càng khoa trương. Trong tiếng cười lại tràn đầy ngạc nhiên, khí phách và vô cùng tự tin.

Nhìn Tạt Mễ Nhĩ nhìn thấy mà ghen hòng trên trời , hồi lâu run run rẩy rẩy hỏi: "Khắc Lô Nhã người không phải là trúng gió tới ngu ngốc chứ?"

"Người mới ngu ngốc !" Khắc Lô Nhã chợt trợn mắt, nổi giận nói "Đoán mò!"

"Vậy người làm cái gì vậy?" Tạt Mễ Nhĩ nghiêng đầu nghi ngờ không hiểu.

"Ta làm sao lại không biết đã bắt đầu có chuyển biến rồi !" ánh mắt Khắc Lô Nhã dần dần lạnh lẽo, lạnh lùng nói, "Ta sẽ mạnh mẽ, cuối cùng có một ngày ta sẽ kéo người kia từ cái vị trí đó xuống. Đánh cho bộ mặt nàng ta nở đầy hoa cú !" Khắc Lô Nhã hừ lạnh một tiếng. Một tiếng này tràn đầy khí thế bạo ngược, thẳng đến chấn động cả màng nhĩ, Tạt Mễ Nhĩ trước mắt choáng váng, trong lòng cảm thán, thực lực của cô gái nhỏ này Khắc Lô Nhã này quả nhiên lại tăng lên không ít.

"Hôm nào lại tới tìm người."Khắc Lôi Nhã vội vã nói xong một câu liền đứng dậy chạy ra ngoài.

Tạp Mễ Nhĩ sững sờ nhìn xem bóng lưng Khắc Lôi Nhã biến mất, cửa chính còn treo lơ lửng ở đó, kéo kẹt kêu lên trước dáng vẻ hùng hùng hổ hổ, tới nhanh đi lại càng nhanh hơn của Khắc Lôi Nhã.

"Khắc Lôi Nhã, người trở lại cho ta, bồi thường ta cánh cửa! Tạp Mễ Nhĩ một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, vô cùng đau đớn hô lên một câu như vậy .

Mà Khắc Lôi Nhã đã đi mất rồi làm sao nghe thấy được nghe được lời của hắn nữa.

Khắc Lôi Nhã đi ở trên đường cái, nhìn những đám mây trên trời tâm trạng lại rộng mở sáng sủa, cảm giác u ám đã không còn tồn tại. Kỵ sĩ và thiếu nữ tóc đen mắt đen đã chết, nàng vừa hận, vừa đau lòng cũng không cách nào cứu vãn được. Mà bây giờ việc phải làm, Khắc Lôi Nhã lại vô cùng sáng tỏ. Thiếu chút nữa nàng liền quên mất ước nguyện ban đầu của mình. Mạnh mẽ, không ngừng mạnh mẽ. Nữ Thần Quang Minh? vậy thì như thế nào? Nếu nàng có thể đạt tới cường giả bậc nhất của loài người rồi trở thành thần, vậy mình vì sao không thể?

Khắc Lôi Nhã thở ra một hơi thật dài, đi tới phủ Hy Nhĩ

Vừa vào phủ, thị vệ canh cửa đang ở cung kính hành lễ, lập tức người hầu đi vào bẩm báo.

Lúc này thân phận và địa vị của Khắc Lôi Nhã sẽ không như trước kia, nàng giờ phút này còn là Chủ Tể đại nhân của thần điện Quang Minh.

Khắc Lôi Nhã mới vừa vào đại sảnh, Khải Sắt Lâm và Lạp Tây Á đã đi ra tới nghênh đón.

"Nhã Nhi" trên mặt Khải Sắt Lâm nở nụ cười sáng lạn, chạy tới liền nắm tay Khắc Lôi Nhã.

"Tỷ tỷ! Tỷ thật cuộc trở lại!" Lạp Tây Á hưng phấn cũng đã chạy tới khoác tay Khắc Lôi Nhã.

"Mẫu thân, muội muội." Khắc Lôi Nhã mỉm cười, đáy lòng đầy ấm áp.

"Tỷ tỷ, Tỷ thật là quá đáng, cứ nhiên sau lưng giấu ta làm nhiều chuyện như vậy!" Lạp Tây Á hưng phấn vừa lắc lắc cánh tay Khắc Lôi Nhã vừa kích động la hét.

"chuyện gì?" Khắc Lôi Nhã nghi hoặc nhìn Lạp Tây Á kích động, chợt giật mình nắm tay nàng và Khải Sắt Lâm khẽ run.

"Còn giả bộ! Tỷ ở Lạp Cách Tạt thay thế Lý gia xuất chiến, danh tiếng khắp nơi, đánh cho Hoa Hoa gì đó hoa rơi nước chảy! Uy danh vang dội. Ông nội đã sớm biết, hoàng đế bệ hạ không phải cũng biết rồi đó sao." Lạp Tây Á hưng phấn vội vàng nói xong, tiếp đó lại là tiếc hận nói, "Thật đáng tiếc, muội không có ở đó, không được chứng kiến."

Lúc này Khắc Lôi Nhã mới chợt hiểu Lạp Tây Á nói là cái gì, nàng nhàn nhạt cười cười: "Không có gì, làm như ta biết Lý gia và mẫu thân có quan hệ mới quyết định giúp bọn hã xuất chiến vậy, cuối cùng là Phong gia và Thủy gia bỏ cuộc mới khiến ta may mắn lấy được đệ nhất."

Khắc Lôi Nhã nói ra những lời này, Khải Sắt Lâm nắm tay của nàng chặt hơn.

"Nhã Nhi, ta, ta. Cảm ơn con."

Khải Sắt Lâm kích động không biết nói cái gì cho phải, mà đáy lòng cũng là ấm áp khác thường, khóe mắt đã hơi ươn ướt.

"Mẫu thân, đừng nói cảm ơn, bọn họ là người nhà của mẫu thân cũng là người nhà của con." Khắc Lôi Nhã nắm chặt tay Khải Sắt Lâm, Khải Sắt Lâm nghẹn ngào, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

Phụ thân Khắc Lôi Nhã, Lạp Cách một mực yên lặng đứng ở cửa hông, ánh mắt phức tạp nhìn bên này. Năm đó Khải Sắt Lâm vì mình hy sinh lớn như vậy, hắn vẫn lòng mang áy náy nhưng không cách nào bồi thường cho thể tử cái gì, hắn vẫn muốn làm chuyện này nhưng bây giờ Khắc Lôi Nhã đã làm được rồi. Nhìn ba người thân thiết cười nói trong đại sảnh, lòng Lạp Cách có tư vị gì đó giống như bình ngũ vị, cực kì phức tạp..

"Tỷ tỷ, bây giờ Ông nội còn chưa có trở lại đây. Biết tỷ trở lại khẳng định cũng vui mừng đến chết, đúng rồi, hôm nay nhị ca cũng sẽ trở về. Thật tốt quá, Tỷ hôm nay về đến nhà, nhị ca cũng trở về, hôm nay mọi người có thể cùng nhau ăn cơm rồi." Lạp Tây Á lôi kéo Khắc Lôi Nhã vui mừng nói.

Nhị ca? Khắc Lôi Nhã ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới nhị ca trên danh nghĩa của nàng hình như là đội trưởng đội Sư Thúc, lần tỷ thí trên đại hội đã từng gặp qua, còn có thời điểm ngày sinh nhật của mình hình như người kia cũng xuất hiện. Ấn tượng không sâu, trí nhớ duy nhất chính là hắn vẫn luôn lộ vẻ mặt lạnh lùng cũng khinh thường đối với Khắc Lôi Nhã

"Đúng rồi, mẫu thân, hôm nay sao người lại ở nhà?" Khắc Lôi Nhã nhớ mẫu thân đã là thủ lĩnh nữ quan của công chúa Mã Lệ Ti.

“ Vì Tỷ trở về, nên mẫu thân liền xin nghỉ ” Lạp Tây Á nghiêng đầu nghịch ngợm nói xong, "Là tần Diêm trở lại bẩm báo, sau đó phụ thân liền cho người báo cho mẫu thân và Ông nội biết."

"à." Khắc Lôi Nhã vừa nghe đến hai chữ phụ thân thì tùy ý “ à ” một tiếng, không có nói quá nhiều lời

"A, còn nữa, muội muội, Phong Báo đâu? Tần Diêm đâu?" Khắc Lôi Nhã hỏi.

"Tại hậu viện , đi, tỷ tỷ, đi xem một chút Phong Báo của tỷ, ta nuôi khá tốt. Cái tên kia có thể ăn rất nhiều thịt tươi mỗi ngày đấy." Lạp Tây Á tranh công lôi kéo cánh tay Khắc Lôi Nhã, nghịch ngợm nháy mắt với Khải Sắt Lâm, "Mẫu thân, con cùng tỷ tỷ đi tới hậu viện trước, chờ nhị ca về thì bảo chúng con nha."

Mặt Khải Sắt Lâm tràn đầy mỉm cười, yêu thương gật đầu một cái. Vốn là trước hai tỷ muội không hòa thuận nay tình cảm lại tốt như vậy, tâm trạng của Khải Sắt Lâm dĩ nhiên là không cần nói ra.

Lạp Tây Á lôi kéo Khắc Lôi Nhã đi tới cửa, đối mặt với vẻ mặt phức tạp của Lạp Cách.

"Phụ thân." Lạp Tây Á cười ra tiếng.

Mặt Khắc Lôi Nhã lại hờ hững, cũng không nhìn Lạp Cách một cái, trực tiếp đi qua, đi tới hậu viện.

Trên mặt Lạp Tây Á lộ ra chút lúng túng, mau chóng đuổi theo.

Lạp Cách chậm rãi quay đầu, nhìn bóng lưng Khắc Lôi Nhã, hồi lâu nhẹ nhàng thở dài. Không ngờ đứa bé kia ban đầu không thể tự khí kia hiện tại nhảy một cái trở thành người chói mắt nhất trong gia tộc.

"Phu quân" thanh âm mềm mại của Khải Sắt Lâm từ sau lưng Lạp Cách truyền đến .

"Phu nhân, ta hiểu rõ, ta không có tư cách oán hận thái độ của Nhã Nhi đối với mình. Đây tất cả đều là tự ta tạo thành, là quả đắng cho chính mình trồng ra." Lạp Cách cười khổ, quay đầu nhìn kiêu thê của mình.

Khải Sắt Lâm nhẹ nhàng than thở: "Nhã Nhi còn nhỏ, từ từ đi, về sau sẽ thay đổi thái độ đối với chàng. Nhưng dù sao sự quan tâm của chàng với

Nhã Nhi thật sự là quá ít."

"Đúng vậy, ta nợ Nhã Nhi quá nhiều" Lạp Cách nhẹ nhàng một tiếng thở dài, vươn tay ôm chầm Khải Sắt Lâm, "Ta nợ nàng còn nhiều hơn, những năm này uất ức cho nàng rồi. Từ rất lâu rồi ta không có thấy nàng cười rực rỡ như hôm nay. Là Nhã Nhi đã để cho nàng lộ ra nụ cười như vậy".

"Ta cũng vậy không ngờ Nhã Nhi lại đi Lạp Cách Tạp, lại có thể biết đến Lý gia rồi trợ giúp Lý gia chấn hưng." Nói tới chỗ này, Khải Sắt Lâm lần nữa trên mặt lại hiện ra nụ cười sáng lạn.

Trong lòng Lạp Cách thở dài, sắc mặt phức tạp.

Khắc Lôi Nhã, sớm không còn là người ngu ngốc, đại tiểu thư khờ khạo ban đầu, mà giờ đã là một minh tinh chói mắt.

Tất cả mọi người đều không kịp chuẩn bị. Bao gồm ông là phụ thân của nàng.

Khi Khải Sắt Lâm kêu người mời Khắc Lôi Nhã đi đến đại sảnh, Khắc Lôi Nhã cũng không ngờ tình huống trước mắt phức tạp như vậy.

Cổ Đốn Công Tước trở lại, nhị hoàng tử cùng công chúa Mã Lệ Ti cũng tới. Cái tên nhị ca trên danh nghĩa Á Lực Khắc và Đại hoàng tử Vưu Lý Tư cũng cùng đến rồi !

Không khí trong đại sảnh rất quỷ dị.

"Thỉnh an Đại hoàng tử điện hạ, nhị hoàng tử điện hạ, công chúa điện hạ." Khắc Lôi Nhã và Lạp Tây Á cùng hành lễ.

"Không cần đa lễ." Ba người trăm miệng một lời nói.

"Ông nội, nhị ca." Lạp Tây Á vui mừng kêu Công Tước Cổ Đốn và Á Lực Khắc trong đại sảnh.

"Ông Nội, con đã trở về." Khắc Lôi Nhã đi đến bên Công Tước Cổ Đốn nhẹ giọng nói.

"Ha ha, con trở lại là tốt rồi, ngồi đi." Công Tước Cổ Đốn cười chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh ý bảo hai người ngồi xuống.

Khắc Lôi Nhã không hề nhìn Á Lực Khắc một cái, cũng không chào hỏi. Ở trong trí nhớ của Khắc Lôi Nhã thì nhị ca trên danh nghĩa này ngoại trừ việc luôn nhìn nàng bằng ánh mắt khinh thường chán ghét hình như còn có tâm cao khí ngạo, thì chẳng còn gì nữa.

"Nhã nhi, nhị hoàng tử điện hạ và công chúa điện hạ biết con đã trở về cố ý muốn đến thăm con, ha ha, con xem Điện hạ đối xử với con thật tốt." Công Tước Cổ Đốn cười ha ha, hiển nhiên tâm tình tương đối tốt, "Còn nữa, cái đứa bé này, con gây ra vụ việc chấn động như vậy ở Lạp Cách Tạp cũng không cho ta biết một tiếng, con thật là cho ta tin mừng quá lớn rồi"

"Cảm ơn Nhị hoàng tử điện hạ và công chúa điện hạ quan tâm." Khi nghe xong lời nói của Công Tước Đốn thì Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng gật đầu với Nhị Hoàng Tử và công chúa. Nhị Hoàng và công chúa tới thăm mình còn có thể nói là vì giao tình trong quá khứ. Vậy còn Đại hoàng tử tới phủ Hy Nhã là vì cái gì đây?

Á Lực Khắc âm thầm quan sát muội muội ruột thịt của hắn, chân mày khẽ nhíu lên. Thực lực quả thật không tệ, chỉ là từ đầu tới cuối hình như cũng không liếc qua hắn một cái. Xem hắn giống như người xa lạ. Đại hoàng tử vẫn mỉm cười nghe mọi người nói chuyện, không có phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

"Khắc Lôi Nhã, một thời gian không gặp, thực lực của ngươi lại tăng lên nhiều rồi." Nhị hoàng tử điện hạ Lý Nam Hy mỉm cười nhìn Khắc Lôi Nhã nói.

"Điện hạ quá khen, thực lực của ta cũng không có tăng bao nhiêu, ngược lại là sư phụ ta Khắc Lôi Nhã đã đột phá trở thành Pháp Thần." Khắc Lôi Nhã không muốn mọi người chú ý tới thực lực chân chính của bản thân mình, vì vậy nàng mới chậm rãi nói ra một tin tức kinh người như vậy.

"Cái gì? !"

"Pháp Thần? !"

Ở trong đại sảnh vang lên những âm thanh to nhỏ liên tiếp. Tất cả đều kinh ngạc không thôi.

"Vì sao chúng ta không có nghe được bất kỳ tin tức nào?" Lạp Cách cau mày trầm giọng hỏi.

"Tin tức sư phụ đột phá không có lan rộng ra ngoài, trở lại thì người đi Thần điện tìm lão bằng hữu Lao Nhĩ đại nhân." Khắc Lôi Nhã nói nhưng không hề liếc mắt nhìn Lạp Cách, mà chỉ nhìn Công Tước Cổ Đốn nhàn nhạt mà nói ra. Đáy mắt của Lạp Cách thoáng qua một tia lúng túng. Tất cả màn này đều rơi vào đáy mắt Á Lực Khắc, chân mày Á Lực Khắc nhíu chặt hơn.

"Vậy sao? Nếu sự thật là như vậy, thật là đáng mừng! Đế quốc ta có vị Pháp Thần đầu tiên rồi ! Ta phải nhanh chóng báo lên cho bộ hạ mới phải." Công Tước Cổ Đốn mặt mày hớn hở, tâm trạng của lão lúc này phải nói là cực kì tốt. Là Pháp Thần, hiện tại Đại Lục này chỉ có duy nhất một Pháp Thần.

Vị Pháp Thần này lại chính là sư phụ của cháu gái mình! Có thể không kích động được sao?

Trong đại sảnh náo nhiệt hẳn lên, không khí quý dị vừa rồi tan thành mây khói, mọi người ở đây đều nhiệt liệt thảo luận vấn đề này. Lạp Tây Á lắc lắc tay Khắc Lôi Nhã hỏi lung tung này kia. Khắc Lôi Nhã mỉm cười kiên nhẫn

nói cho Lạp Tây Á một ít chuyện, nhưng lại che giấu việc Thiếu chủ và việc thu được những bảo vật trân quý kia.

Dĩ nhiên là sau đó Công Tước Cổ Đốn giữ mọi người ăn cơm.

Bữa trưa phong phú, rượu ngon món ngon khiến hai vị hoàng tử và công chúa khen không dứt miệng.

Sau bữa cơm trưa, mọi người không có ý muốn rời đi, Công Tước Cổ Đốn muốn mời mọi người đến nhà kính trồng hoa, ngắm hoa và uống trà. Cái nơi mà Khắc Lôi Nhã đã mượn. Khắc Lôi Nhã cũng muốn đi xem Phong Báo một chút, tựa vào cây cột trong hậu viện, nhìn Công Tước Cổ Đốn mang theo mọi người vào kính trồng hoa, nàng nhún vai bất đắc dĩ than thở. Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử hiện tại đấu đá nhau như thế nào đây? Người của gia tộc chia ra thành hai phái như vậy có tốt không?

Thời điểm Khắc Lôi Nhã đang suy nghĩ mất hồn thì sau lưng nàng lại truyền đến một thanh âm lạnh lùng: "Khắc Lôi Nhã."

Khắc Lôi Nhã không quay đầu lại, nghe thấy thanh âm này dĩ nhiên nàng biết là ai. Đó là cái tên nhị ca chưa bao giờ nở nụ cười với nàng - Á Lực Khắc

"Hả? Có chuyện gì sao?" Khắc Lôi Nhã không quay lại, nhàn nhạt hỏi một câu.

" Thái độ người lúc này là có ý gì? Thái độ của người đối với phụ thân là như vậy sao!" Thanh âm lạnh lẽo trong đó mơ hồ còn có tức giận.

"Xin hỏi, người lấy thân phận gì tới đây dạy dỗ ta?" Khắc Lôi Nhã miễn cưỡng ngáp một cái tùy ý hỏi. Khắc Lôi Nhã lúc này mới nhớ tới, Cái tên nhị ca cao ngạo vẫn còn có một ưu điểm, đó chính là rất hiếu thuận. Nói như vậy, cái tên nhị ca này là bởi vì thái độ của mình vô lễ với phụ thân nên tìm đến mình tiến hành dạy dỗ ?

"Ta là huynh trưởng của ngươi." Thanh âm của người sau lưng có chút muốn bùng nổ.

"Chuyện nực cười, ngươi đã từng tận lực làm hết trách nhiệm của huynh trưởng sao? Bây giờ còn bày ra dáng vẻ huynh trưởng." Khắc Lô Nhã cười cười khinh thường, chậm rãi quay người lại mĩa mai nhìn người trước mắt.

Á Lực Khắc vốn đang tức giận bưng bưng nhưng nghe được lời này khuôn mặt tức giận lúc này lại giật mình.

"Nhị ca đáng kính, ta khuyên ngươi, không cần học tập phụ thân. Chưa bao giờ tận lực làm hết trách nhiệm của người cha, đến khi nữ nhi của mình có chút thành tựu lại chạy tới diễu võ dương oai. Ngươi không cảm thấy như vậy rất buồn cười rất vô sỉ sao?" Khắc Lô Nhã miễn cưỡng tựa vào cây cột bên cạnh, cười nhạo nói, "Hiện tại ta cũng không ngại động thủ với ngươi".

Sắc mặt Á Lực Khắc trong nháy mắt liền trầm xuống. Thiếu nữ trước mắt giờ đây, không phải là người hèn yếu có thể hù dọa bằng chỉ bằng mấy câu nói nữa.

"Nhưng ngươi phải biết là cùng ta giao đấu sẽ phải trả giá rất đắt đấy. Ta có thể đến cả mí mắt đều không nháy một cái nhưng vẫn giết được ngươi. Ngươi cảm thấy ngươi bây giờ là đối thủ của ta sao?" Sắc mặt của Khắc Lô Nhã bỗng nhiên lạnh lẽo, đáy mắt không có một tia nhiệt độ, thanh âm càng thêm âm lãnh vô cùng, hơi thở tản ra một cỗ chết chóc đáng sợ. Một cỗ lực lượng đáng sợ như vậy chợt phát ra, ngay sau đó biến mất.

Trong nháy mắt Á Lực Khắc chợt sinh lòng lạnh lẽo. Thiếu nữ trước mắt cho hắn cảm giác rất kinh người rất âm lãnh.

"Còn nữa, ta khuyên ngươi một câu, mặc kệ ngươi là ủng hộ Đại hoàng tử hay là nhị hoàng tử phái ngươi ở bên Đại hoàng tử làm gian tế, ta mặc kệ các ngươi đấu đá thế nào, không được liên lụy đến mẫu thân. Nếu như tổn

hại tới mẫu thân, ta mặc kệ là ai, ta sẽ làm thịt kẻ đó." Khắc Lôi Nhã bày ra dáng vẻ lạnh nhạt cười nhẹ nhàng mà nói ra như vậy, nói rất nhàn nhã giống như đang nói chuyện bình thường. Lời nói nhẹ nhàng nhưng lạnh lẽo làm cho Á Lực Khắc có cảm giác thiếu nữ trước mắt tuyệt đối không phải là đang nói đùa!

"Nhớ lời của ta nói." Khắc Lôi Nhã cười khê một tiếng, lướt qua bên cạnh Á Lực Khắc đi về phía trước.

"Đại hoàng tử nhất định là người thừa kế đế quốc!" âm thanh chắc chắn của Á Lực Khắc vang lên ở sau lưng Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã nghiêng mắt nhìn qua đi, lại thấy đáy mắt của Á Lực Khắc có một tia cố chấp gần như chính là điên cuồng.

"Ta mặc kệ, nhớ lời của ta nói là được." Khắc Lôi Nhã không nhìn được phát tay, bỏ lại một câu như thế rồi rời đi.

Á Lực Khắc đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Khắc Lôi Nhã, đáy mắt thoáng qua một mảnh phức tạp. Quay đầu nhìn về phía nhà kính trồng hoa, nhìn Đại hoàng tử dịu dàng mỉm cười, đáy mắt Á Lực Khắc nổi lên vẻ dịu dàng, ngay sau đó tay nắm chặt quả đấm. Đại hoàng tử chính là tín ngưỡng của hắn, Đại hoàng tử là người ngồi lên ngôi vị hoàng đế, người thừa kế duy nhất! Hắn nhất định sẽ làm cho Đại hoàng tử lên tới vị trí cao nhất, hoàn thành tâm nguyện của chính mình!

Đế đô, mùa đông chậm rãi đến.

Gió đông nhẹ nhàng thổi qua, làm cho lòng người dâng lên chút ít cảm giác lạnh lạnh.

Ban đêm, Khắc Lôi Nhã đi trên hành lang, chuẩn bị đi tìm Lạp Tây Á, muốn đem Chiếc Nhẫn Không Gian trước kia mình dùng cho nàng ta. Không gian ấy cũng đủ Lạp Tây Á sử dụng.

Trên hành lang, một cơn gió nhẹ thổi qua. Khắc Lôi Nhã cau mày nhìn về phía bên ngoài đình viện. Chân mày ngay sau đó lại dần ra, nhẹ nhàng nhảy một cái vào trong đình viện. Nhảy lên nóc nhà, hướng nơi xa lao đi.

Thân hình Tần Diêm lắc mình từ góc cây cột hiện ra, yên lặng nhìn bóng dáng Khắc Lôi Nhã biến mất ở trong màn đêm.

"Chiêm chiếp?"

Đứng một trái một phải trên vai Tần Diêm là Bạch Đế và Viên Bi Đen một xướng một họa không biết là đang muốn nói gì.

Tần Diêm cô đơn nhìn theo bóng đêm, vẫn không nhúc nhích.

Là lãnh Lăng Vân. Mới vừa rồi ở trong sân là Lãnh Lăng Vân. Cho nên Tần Diêm chưa lộ diện.

Người kia, tìm tiểu thư là vì chuyện gì?

Tần Diêm nhìn bóng đêm, thật lâu không động đậy.

HẾT CHƯƠNG 97

mai mọi người nhớ đón được chương 98 nhé.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 98: Lời Giải Thích Của Lãnh Lăng Vân

L

ãnh Lăng Vân bay ở phía trước, Khắc Lôi Nhã đuổi theo sau, ra khỏi thành, đi đến nơi yên tĩnh. Dần dần, Khắc Lôi Nhã phát hiện ra Lãnh Lăng Vân đang mang nàng tới nơi lần trước nàng đột phá sau đó bị Á Lệ Ti và biểu ca của nàng ta phục kích. Rốt cuộc lãnh Lăng Vân cũng đã dừng lại, đứng lẳng lặng ở đó, gió thổi tung mái tóc tím của hã, trông giống như một bức tranh hoàn mỹ.

"Tôi tìm ta có chuyện gì?" Khắc Lôi Nhã cũng đáp xuống mặt đất, nhàn nhạt hỏi. Hôm nay ở Thần điện Khắc Lôi Nhã đã nhìn thấy tất cả sự việc cho nên thái độ đối với Lãnh Lăng Vân không còn giống như trước được nữa.

"Khắc Lôi Nhã." Lãnh Lăng Vân xoay người nhìn Khắc Lôi Nhã, ánh mắt có chút thần thờ.

"Ta rất cảm ơn người hôm nay lớn tiếng ngăn cản ta, để cho ta không chế được tâm tình của mình. Thực ra ta vốn cũng không phải là đối thủ của Giáo Hoàng, cho nên cảm ơn người đã cứu ta một lần này." Âm thanh của Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt vừa mang vẻ lạnh lùng.

Lãnh Lăng Vân nghe lời nói Khắc Lôi Nhã, trong lòng giống như bị đánh một quyền. Tâm tình cực kì buồn bực.

"Không phải ta có ý châm chọc người, những lời ta nói là thật lòng." Khắc Lôi Nhã nhìn Lãnh Lăng Vân rồi nhàn nhạt mà bổ sung thêm một câu như vậy.

" Kị sĩ Hạ Khắc và cô gái tóc đen kia, là ta để cho họ thoát .Ta nói với bọn họ, hãy đi càng xa càng tốt, đừng để bị ta bắt lại lần nữa. Nếu như bắt được lần nữa, ta sẽ không thể lại bỏ qua bọn họ được." Lãnh Lăng Vân cắn cắn môi, khó khăn mới nói được một câu như vậy.

Khắc Lôi Nhã sững sốt, nhìn sâu vào đôi mắt Lãnh Lăng Vân, thấy được vẻ mâu thuẫn và khổ sở trong đôi mắt đó.

" Đáy lòng mỗi người đều có người mình yêu quý, quan tâm nhất. Người ta quan tâm nhất là Huyền Huyền. Vì muội ấy, cho dù hai tay ta dính đầy máu tươi, linh hồn ta rơi xuống đáy vực, ta cũng cam lòng. Nhưng ta hi vọng Huyền Huyền vĩnh viễn giữ vững một tâm hồn hồn nhiên ngây thơ như vậy. " Âm thanh của Lãnh Lăng Vân hơi run rẩy, đáy mắt đã hiện lên vẻ đau đớn.

"Thời điểm tìm được Kị Sĩ và thiếu nữ tóc đen, người không động thủ, là Thánh nữ động thủ có đúng hay không?" Khắc Lôi Nhã trong đầu thoáng qua một ý nghĩ, chợt hỏi.

Lãnh Lăng Vân trầm mặc, chậm rãi mở ra tay của mình, cau mày nói: " Ta không thể nào ra tay cứu bọn họ được. Ta sẽ không vì bọn họ mà bỏ rơi Huyền Huyền."

Khắc Lôi Nhã trầm mặc xuống, trong nháy mắt đã hiểu rõ sự tình. Lãnh Huyền Huyền phải dựa vào Thần điện cung cấp dược liệu duy trì sinh mạng, Lãnh Lăng Vân làm tất cả đều chỉ vì muốn Huyền Huyền sống tốt hơn mà thôi. Lãnh Lăng Vân hiểu Thần Điện toàn đối trá, nhưng vì Huyền Huyền, Lãnh Lăng Vân phải ra sức giúp cho Thần Điện.

"Người sống như vậy thật quá mệt mỏi." Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng thở dài một tiếng, một cổ nhàn nhạt bi thương nổi lên trong lòng.

Mỗi người đều có người quan trọng nhất, bởi vì để quan tâm bảo vệ người đó, người ta sẽ thường làm ra những hành động khó hiểu đối với người đời.

"Khắc Lôi Nhã, người đã sớm biết Thần điện đối trá. Nhưng ta không hy vọng người sẽ gặp chuyện không may, không hy vọng người sẽ trực tiếp đối đầu với Thần Điện." Lãnh Lăng Vân lúc này nói ra mục đích chính của ngày hôm nay.

"Ta hiểu, hiện tại ta không phải đối thủ của Giáo Hoàng. Giáo Hoàng - người này thực sự là sâu không lường được." Khắc Lôi Nhã cau mày trầm ngâm, "Có lẽ thực lực của hắn vượt xa ta, cho dù sự phụ tá hiện tại đột phá cũng không phải là đối thủ của hắn."

"Thực lực Giáo Hoàng thực sự không thể lường được." Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng than thở, "Hơn nữa còn có Đại Giáo Chủ cùng Hồng Y Giáo Chủ. Ta không hy vọng người và bọn họ đối đầu trực diện." Thực ra Lãnh Lăng Vân muốn nói là ta không hy vọng nàng sẽ gặp phải chuyện bất trắc.

"Cám ơn, ta sẽ không xúc động giống như hôm nay nữa." Giọng nói Khắc Lôi Nhã lúc này đã không còn lạnh lẽo giống như mới vừa rồi. Mà là chân thành bày tỏ lòng biết ơn của nàng.

Lãnh Lăng Vân lại hiểu lời nói của Khắc Lôi Nhã có ý khác. Sẽ không xúc động giống như hôm nay, ý là nàng sẽ có biện pháp khác hay sao.

"Khắc Lôi Nhã, người phải nhớ, thực lực của Giáo Hoàng sâu không lường được." Lãnh Lăng Vân vẫn không yên lòng dặn dò lần nữa.

"Ta hiểu rồi. Cám ơn người." Khắc Lôi Nhã gật đầu.

"Còn nữa, cuộc chiến của Đại hoàng tử và nhị hoàng tử càng ngày càng kịch liệt. Thần Điện Quang Minh cuối cùng nhất định sẽ ủng hộ một người trong đó." Lãnh Lăng Vân trầm giọng nói, "Nhà Hy Nhĩ tất nhiên cũng sẽ phải lựa chọn ủng hộ một bên, nếu như cả Thần Điện và Gia tộc Hy Nhĩ cũng ủng hộ một người thì tốt. Nếu không phải cùng một người, thì sẽ rất khó xử cho người."

Khắc Lôi Nhã yên lặng suy tư một lúc. Công Tước Cổ Đốn phái Tần Diêm thăm trợ giúp nhị hoàng tử, nhưng cái tên nhị ca Á Lực Khắc lại công khai ủng hộ Đại hoàng tử, mà Công Tước Cổ Đốn cũng không có ý phản đối. Không biết Ông nội đang suy tính cái gì đây ?

"Nhà Hy Nhĩ đã quyết định ủng hộ người nào chưa?" Lãnh Lăng Vân thấy Khắc Lôi Nhã rơi vào trầm tư không khỏi lên tiếng hỏi."Ta không biết." Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp theo đến tảng đá ngồi xuống, vỗ vỗ bên cạnh nói với Lãnh Lăng Vân, "Người ngồi, ta có việc hỏi người."

Lãnh Lăng Vân hơi ngần người ra, nhưng vẫn đến ngồi bên cạnh nàng.

"Người, cảm thấy Ông nội của ta, Công Tước Cổ Đốn là một người như thế nào? Ta muốn nghe ý kiến khách quan của người." Khắc Lôi Nhã nghiêm túc nói.

Lãnh Lăng Vân nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Khắc Lôi Nhã, biết Khắc Lôi Nhã không phải đang nói đùa, liền nghĩ rồi nghiêm túc nói: "Ngài ấy không phải một nhân vật đơn giản, có thể để cho cho nhà Hy Nhĩ trụ vững, sừng sừng không ngã như vậy, khiến hoàng đế bệ hạ cũng kiêng kỵ mấy phần thì chắc chắn không phải là người tầm thường." Lãnh Lăng Vân dừng một chút, do dự nói, "Người này, tâm cơ không phải bình thường mà là rất thâm sâu."

"Vậy Thần Điện vẫn chưa có quyết định ủng hộ vị hoàng tử nào sao?" Khắc Lôi Nhã lại trở lại đề tài cũ, "Nói cách khác, Giáo Hoàng đang đợi, chờ vị hoàng tử nào đem đến điều kiện có lợi thì ủng hộ người đó, có đúng hay không?"

"Chính là như vậy." Lãnh Lăng Vân gật đầu.

"Vậy Ông nội ta chắc cũng đang đợi." Khắc Lôi Nhã cau mày nhẹ giọng nói, "Ông nội ta vẫn không có tỏ thái độ gì."

"Nhưng là nghe nói đội trưởng đội Sư Thử Á Lực Khắc, nhị ca người hình như rất thân thiết với Đại hoàng tử, bên ngoài có tin đồn người thì lại rất thân thiết với nhị hoàng tử." Lãnh Lăng Vân nói với Khắc Lô Nhã như vậy. Cho nên mọi người mới không thể đoán được là nhà Hy Nhĩ ủng hộ nhị hoàng tử hay Đại hoàng tử.

Khắc Lô Nhã đã hiểu hành động của Á Lực Khắc, thì ra Á Lực Khắc cho rằng mình đứng ở bên phía nhị hoàng tử sao?

"Cho nên cũng rất nhiều người yên lặng theo dõi biến hóa, nhà Hy Nhĩ rốt cuộc ủng hộ vị hoàng tử nào." Lãnh Lăng Vân trầm giọng nói.

Khắc Lô Nhã nhẹ nhàng thở ra một hơi: "Không sao cả bọn họ thích đấu thế nào thì đấu, chỉ cần không gây tổn thương đến maauc thân ta là được. Nếu không, ta nhất định không bỏ qua."

"Mẫu thân của người đang làm thủ lĩnh nữ quan cho công chúa Mã Lệ Ti phải không? Phải chú ý lời ra tiếng vào" Lãnh Lăng Vân nặng nề nhắc nhở.

"Được. Ta sẽ chú ý, cảm ơn người. Ta phải trở về." Khắc Lô Nhã đứng dậy.

"Ừ" Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng gật đầu, đưa mắt nhìn Khắc Lô Nhã rời đi. Nhìn bóng lưng Khắc Lô Nhã dần dần mất hẳn trong bóng đêm, Lãnh Lăng Vân thu hồi ánh mắt mình nhìn về bầu trời đêm vô tận. Lần đầu tiên cùng người khác nói nhiều như vậy, lần đầu tiên buông lỏng cảnh giác trước mặt một người. Không hiểu nổi mình rốt cuộc đang làm gì, cũng không hiểu tại sao nếu mình không giải thích với nàng thì sẽ phiền muội trong lòng.

Khắc Lô Nhã trở lại phủ Hy Nhĩ, Tần Diêm vẫn còn đứng ở chỗ đó chờ nàng.

Bạch Đế và Hắc Vũ vừa nhìn thấy Khắc Lô Nhã quay lại, liền nhảy lên vai nàng thân thiết cọ xát.

"Tần Diêm, vì sao người không đi nghỉ ngơi?" Khắc Lôê Nhã thấy Tần Diêm đứng ở trên hành lang kinh ngạc hỏi.

"Tiểu thư chưa trở về, ta sẽ không đi nghỉ ngơi." Tần Diêm trầm giọng đáp.

"Hiện tại ta đã trở về, ta đi tìm Lạp Tây Á một chút rồi sẽ đi nghỉ ngơi, người cũng đi nghỉ ngơi đi." Khắc Lôê Nhã nhìn khuôn mặt cố chấp của Tần Diêm, nhẹ nhàng mà nói ra.

"Vâng, Tiểu thư." Tần Diêm xoay người, im lặng rời đi.

Đem Nhân Không Gian cho Lạp Tây Á, quả nhiên nàng ta mừng rỡ như điên chỉ còn thiếu nước chưa có ôm hôn Khắc Lôê Nhã.

Sáng sớm hôm sau, trong phủ Hy Nhĩ, sắc mặt của Công Tước Cổ Đốn rất khó coi.

Vì ở trong đại sảnh có hai vị khách không mời.

Khắc Lôê Nhã vừa về đến nhà, Công Tước Cổ Đốn còn chưa kịp dẫn nàng đi yết kiến hoàng đế bệ hạ, thì người của Thần Điện Quang Minh là Thánh tử Lãnh Lăng Vân và Thánh nữ Liễu Tuyết Tình tìm tới cửa, đi thẳng vào vấn đề nói là đến để gặp tể ti đại nhân, muốn nàng cùng đi tới thành Phiêu Tuyết xử lý công việc.

"Tỷ tỷ, tỷ rất được yêu thích nha, ha ha, Thần điện cả ngày tìm tỷ, Ông vốn muốn dẫn tỷ đi hoàng cung một chuyến ." Lạp Tây Á cười hì hì nói.

Khắc Lôê Nhã trầm mặc, mang theo tần Diêm xuất hiện ở đại sảnh.

"Khắc Lôê Nhã, người đã đến rồi." Liễu Tuyết Tình dịu dàng mỉm cười đứng dậy chào đón nàng, bộ dáng thanh cao, tao nhã như cũ làm cho người ta cảm thấy vui mắt vui tai. Thái độ đối với Khắc Lôê Nhã rất thân thiết làm cho người ta tìm không ra một chút ý định xấu xa nào.

"Thánh nữ đại nhân, Thánh tử đại nhân." Khắc Lôì Nhã nhàn nhạt chào hỏi.

"Chúng ta tới đón người đi Thần điện. Nếu người đã là ti tể của Thần điện chúng ta, dĩ nhiên là phải đến sống ở Thần điện. Hơn nữa hôm nay người chuẩn bị một chút chúng ta cùng nhau đi thành Phiêu Tuyết, bên đó tai nạn tuyết lở tương đối nghiêm trọng, Giáo Hoàng để cho chúng ta đi trợ giúp." thanh âm của Thánh nữ rất dịu dàng, hướng về phía Khắc Lôì Nhã mà nói, giọng của nàng ta hết như một vị tỷ tỷ thân thiết nhà bên.

Khắc Lôì Nhã quay đầu nhìn Công Tước Cổ Đốn, Công Tước Cổ Đốn bất đắc dĩ, mở miệng nói: "Ta sẽ phái người hộ tống Khắc Lôì Nhã đến đó sau."

"Không cần Công Tước đại nhân phí tâm, vì Khắc Lôì Nhã mà ở Thần điện đã chuẩn bị xong tất cả rồi." Giọng điệu Thánh nữ mặc dù khách khí, nhưng lại kiên quyết không cho cự tuyệt.

"Ông nội, không cần lo lắng." Khắc Lôì Nhã không muốn nói nhiều, lạnh nhạt nói, "Nếu tai nạn tuyết lở nghiêm trọng như vậy chúng ta phải đi nhanh lên đi."

Lãnh Lăng Vân từ đầu đến cuối không hề mở miệng nói chuyện, đáy mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ và lo lắng nhưng không người nào có thể thấy được

"Khắc Lôì Nhã, vậy kỹ sĩ của người." , Thánh nữ nhìn đi theo Tần Diêm sau lưng Khắc Lôì Nhã khẽ cau mày định nói gì đó nhưng, Lãnh Lăng Vân đã lạnh lùng lên tiếng.

"Tần Diêm là kỹ sĩ của Khắc Lôì Nhã từ nhỏ đến lớn, chưa từng rời nửa bước." Những lời này cũng đã đem lời muốn nói của Thánh nữ đánh gãy.

"A, là như vậy sao? Thêm một người cũng đi, có một người trợ giúp càng tốt." Thánh nữ mỉm cười, chỉ là nụ cười không còn thân thiết như vừa rồi

nhưng vẫn rất tự nhiên

Cứ như vậy đoàn người ra khỏi phủ Hy Nhĩ, sắc mặt Công Tước Cổ Đốn lại càng thâm trầm.

Lên xe ngựa, Liễu Tuyết Tình mỉm cười bắt chuyện: "Khắc Lôi Nhã, về Thần điện trước chuẩn bị một chút rồi hẵng đi."

"Không cần, trực tiếp lên đường đi thành Phiêu Tuyết thôi. Đồ của ta đều đã mang đủ !" Khắc Lôi Nhã nhắm mắt lại, tựa vào thành xe ngựa nhàn nhạt nói một câu như thế.

Mang ở trên người? Liễu Tuyết Tình kinh ngạc nhìn Khắc Lôi Nhã, lại nhìn Tần Diêm, không phát hiện hai người mang theo bọc hành lý nào. Chẳng lẽ? ! đáy mắt Liễu Tuyết Tình thoáng qua tia kinh ngạc cùng ghen tỵ. Chẳng lẽ tin đồn Khắc Lôi Nhã có Nhẫn Không Gian trêu đùa thật? ! (mới biết có một cái nhẫn mà đã ghen tỵ vậy , Bà này à biết chị Nhã có mấy cái lặn thì không biết có hộc máu không nhỉ ?)

Khắc Lôi Nhã nhắm mắt nghỉ ngơi, Tần Diêm nhắm mắt nghỉ ngơi, Lãnh Lăng Vân nhắm mắt nghỉ ngơi, Liễu Tuyết thấy vậy vẻ mặt nàng ta có chút quái dị.

Trong xe ngựa một mảnh yên tĩnh, cứ như vậy xe ngựa chậm rãi rời khỏi Đế đô.

Thành Phiêu Tuyết, đúng như tên gọi của nó, hàng năm tuyết rơi trắng xóa, là một nơi rét buốt, hàng năm từ tháng mười bắt đầu có tuyết rơi đến tận tháng hai năm sau. Còn ba mùa còn lại thì cũng chỉ có bảy tháng (tức là trừ mùa đông 5 tháng thì xuân, hạ thu cộng lại còn có bảy tháng). Xảy ra tuyết lở là chuyện bình thường, nhưng đều không quá nghiêm trọng như tình hình hiện tại, một khi xảy ra tuyết lở Đế Đô sẽ phát lương thực, vật liệu và phái người đi trước trợ giúp giải quyết thiên tai. Vấn đề cũng không lớn

lắm. Còn lần này tuyết lở hình như tương đối nghiêm trọng, còn kinh động cả Thần Điện trợ giúp.

Không ít người trong thôn bị mắc kẹt, không cách nào ra ngoài được. Lương thực và vật liệu cũng không cách nào đưa đến được." Xe ngựa chắc phải dừng ở trấn nhỏ gần đây nhất". Lãnh Lăng Vân xuống xe ngựa nhìn phía trước mặt mênh mông bát ngát một màu trắng nhẹ nhàng mà nói ra một câu như thế.

Trước mắt sẽ phải tiến vào thành Phiêu Tuyết, nhưng đường đi cũng bị tuyết trắng phủ kín, xe ngựa không cách nào đi tới, phải thay đổi một chút làm một cái xe trượt tuyết mới có thể tiếp tục đi về phía trước. Kéo xe trượt tuyết chính là một loại thú tráng kiện thấp bé tên là tuyết thú, tuyết thú bốn chân rất có lực, lòng bàn chân có đệm thịt thật dày, cả người rậm rạp đầy lông. Mọi người đã mặc áo ấm dày cộm, mà lúc này Liễu Tuyết Tình mới xác định rằng quả nhiên Khắc Lôi Nhã có Nhẫn Không Gian trân quý. Trừ ghen tỵ ra còn có nghi ngờ. Khắc Lôi Nhã làm thế nào lại có vật trân quý như vậy? Chẳng lẽ là Khắc Lý Phu đưa? Không thể nào, Khắc Lý Phu cũng chỉ có một cái Nhẫn Không Gian mà thôi, còn nghe nói là thật vất vả mới có được. Nhẫn Không Gian trân quý như thế Khắc Lôi Nhã từ đâu mà có?

"Chúng ta phải qua bên này trước, có ba thôn bị ngăn cách với bên ngoài không có cách nào đi vào được. Lương thực cứu trợ sẽ rất nhanh được đưa đến." Lãnh Lăng Vân nhìn bản đồ trong tay lạnh nhạt nói, "Chỗ khác đã có những người khác của Thần Điện đảm nhiệm, chúng ta chỉ cần phụ trách nhanh chóng đem mọi người trong những thôn này giải cứu ra ngoài là được.

"Năm nay tuyết lở hình như có chút bất thường." Tẩn Diêm nhìn một mảnh trắng xóa cả vùng đất, cau mày trầm giọng nói.

"Đúng vậy, cho nên Thần Điện mới phái chúng ta tới, thuận tiện điều tra một chút xem chuyện gì xảy ra." Lãnh Lăng Vân ngồi lên xe trượt tuyết, nói

với mọi người, "Đi thôi." Chút chuyện này thánh tử và Thánh nữ hoàn toàn có thể tự giải quyết, nhưng Giáo Hoàng lại cố ý bắt Khắc Lôi Nhã cùng đi, không biết trong này còn có ý đồ gì đây?.

Mọi người ngồi lên xe trượt tuyết, Lãnh Lăng Vân vung roi, tuyết thú chạy như bay về phía trước.

Gió thổi trong tuyết, lạnh lẽo bức người, thổi đến trên da giống như đao cắt .

Bạch Đế và Hắc Vũ núp ở trong mũ áo choàng của Khắc Lôi Nhã , trợn mắt nhìn ra phía ngoài.

Trên mặt tuyết chiếc xe trượt tuyết kéo lê những dấu vết thật dài, hướng về phía sơn cốc đi tới.

Dọc theo đường đi không khí có chút quý dị, trừ trầm mặc ra vẫn là trầm mặc.

"Chiêm chiếp!" Bạch Đế bò đến trong ngực Khắc Lôi Nhã ,dùng móng vuốt nho nhỏ gãi gãi Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã cúi đầu nhàn nhạt cười cười, từ trong Nhẫn Không Gian lấy ra một miếng bánh ngọt chocolate nho nhỏ đưa cho Bạch Đế . Thấy thế Hắc Vũ nhảy lên một cái đem móng vuốt của mình hòng đoạt lấy bánh ngọt trong tay Bạch Đế. Hai vật nhỏ ở trong ngực Khắc Lôi Nhã bắt đầu hung hăng tranh đoạt , Khắc Lôi Nhã nghiêng đầu có chút thích thú nhìn hai vật nhỏ tranh đoạt. Tần Diêm im lặng nhìn thú tính Khắc Lôi Nhã nổi lên, nàng hoàn toàn có thể lấy ra thêm một miếng bánh ngọt nữa, nhưng nàng lại không làm, liền thích chí ngồi xem hai tiểu gia hỏa đoạt đi đoạt lại.

"Khắc Lôi Nhã, hai vật nhỏ này này đều là sủng vật của người sao? Thật đáng yêu." Liễu Tuyết lại bắt đầu tìm cớ bắt chuyện.

Đúng" Khắc Lôi Nhã cũng lười nói nhiều, chỉ là nhàn nhạt đáp một tiếng.

Đây là hai loài ma thú gì? ta cũng chưa từng gặp qua." Liễu Tuyết Tình nhẹ nhàng mỉm cười, vương tay ra hướng tới chỗ Hắc Vũ.

Tần Diễm quay mặt qua bên khác, khóe miệng giật giật

Quả nhiên kế tiếp xảy ra một màn đúng như hản dự liệu.

Móng vuốt Hắc Vũ nhắm vào bàn tay Liễu Tuyết Tình mà cào tới, trong nháy mắt đã xuất hiện ba đường màu đỏ. Liễu Tuyết Tình vốn da thịt trắng nõn nay lại xuất hiện ba vết máu không khỏi hoảng hốt.

"A!" Liễu Tuyết Tình kêu lên một tiếng, bị đau quá nên phải thu tay về. (Đúng là Pet của chị Nhã ~ ngoan quá)

"Thánh nữ đại nhân, thật sự rất xin lỗi." Khắc Lôi Nhã thấy thế vừa níu chặt Hắc Vũ vừa nói, nàng chú ý tới đáy mắt Liễu Tuyết Tình lóe lên một tia ngoan độc, mặc dù chỉ thoáng qua rồi biến mất, nhưng vẫn bị nàng thấy được.

"Không sao." Liễu Tuyết Tình lại cười dịu dàng, sờ sờ tay mình thấy có chút đau nhưng vẫn coi như không có chuyện gì. Sau đó ánh mắt Liễu Tuyết Tình liếc về phía Lãnh Lăng Vân, Lãnh Lăng Vân chắc chắn có nghe được tình huống của bên này, nhưng Lãnh Lăng Vân lại không hề động đậy, chứ đừng nói là đề cập tới việc trị thương cho Liễu Tuyết Tình .

Sắc mặt mỹ nữ Liễu Tuyết Tình có chút ảm đạm, trong lòng đối với Khắc Lôi Nhã lại thêm một phần bất mãn.

Xe trượt tuyết lúc này đã tiến vào sơn cốc, đi phía trước, hai bên là vách núi cây cối thưa thớt. Động vật hầu hết đã mai danh ẩn tích, hoặc là ngủ đông, hoặc là di cư về phía nam.

"Lăng Vân! Có hơi thở hắc ám!" Chợt, Liễu Tuyết Tình cau mày nhỏ giọng hô lên.

Khắc Lô Nhã ngẩng đầu ánh mắt quét chung quanh nhưng không có phát hiện bất cứ điều khác thường nào, Tần Diêm cau mày, để tay ở trên chuôi kiếm. Lãnh Lăng Vân lại cảnh giác cao độ , bởi vì đối với hắc ám hơi thở Liễu Tuyết Tình nhạy cảm vượt xa rất nhiều người, bao gồm hẳn.

"Ở nơi nào? !" sắc mặt Lãnh Lăng Vân nặng nề, chung quanh không thấy một tia khác thường nào, nhưng là Liễu Tuyết Tình cảnh báo mọi người, đối thủ ẩn thân vô cùng tốt.

"Ở gần đây, bên kia, không đúng! Bên này cũng có! Chung quanh toàn bộ đều có !" Liễu Tuyết Tình chợt kinh hoàng, đứng dậy khẩn trương nhìn chung quanh.

Cái gì?

"Rỗng rỗng." Lúc này, tuyết thú chợt không còn bình tĩnh được nữa, tự nhiên co căng chạy như điên, cũng không thêm phân biệt phương hướng. Hoảng hốt lao thẳng lên phía trước, xe trượt tuyết sắp đụng phải một tảng đá khổng lồ, trong nháy mắt cả bốn người nhẹ nhàng nhảy khỏi xe trượt tuyết, chiếc xe đụng vào tảng đá to, tan tành thành nhiều mảnh nhỏ, mà mấy con tuyết thú chạy như điên kia, phút chốc đã chạy biến mất dạng.

Chung quanh một mảnh yên tĩnh, vẫn như cũ không thấy bất kỳ điều gì khác thường.

Tần Diêm rút kiếm, sắc mặt không đổi che chắn trước mặt Khắc Lô Nhã, cảnh giác nhìn xung quanh. Khắc Lô Nhã cau mày cũng bình tĩnh mà quan sát chung quanh, nhưng trong lòng nàng cảm thấy có điềm chẳng lành. Không khí yên ắng như vậy không phải là bình thường, ngược lại giống như giông bão sắp ập đến.

" Hơi thở hắc ám rất nồng đậm!" sắc mặt Liễu Tuyết Tình thay đổi, luồng hơi thở hắc ám này ẩn chứa lực lượng khổng lồ mà nàng ta không có cách nào nắm bắt được.

Vừa lúc đó, tiếng động âm âm bắt đầu vang lên, dưới chân bọn họ mặt đất khẽ rung lên.

"Rốt cục là chuyện gì đang xảy ra?" Liễu Tuyết Tình cau mày nhìn bốn phía, vẻ mặt tràn đầy khẩn trương .

"Tuyệt lộ!" sắc mặt Khắc Lôi Nhã biến hóa, cắn răng phun ra hai chữ . Ngẩng đầu nhìn về phía chung quanh, hai bên toàn là vách đá dựng đứng, không thấy sơn cốc đâu. Có người phục kích bọn họ.

" Bay lên mau" Lãnh Lăng Vân nhìn Khắc Lôi Nhã dồn dập nói, "Người mang Thánh nữ bay lên, ta mang Tần Diêm." Ở đây có thể bay chỉ có hai người là Lãnh Lăng Vân và Khắc Lôi Nhã .

Vậy mà vẫn không kịp, giọng điệu cứng rắn của Lãnh Lăng Vân vừa vang lên thì, dưới chân của bọn họ lại xuất hiện một trận Ngũ Tinh khổng lồ màu đen với đầy những mũi nhọn hoắt, nơi bọn họ đứng là ngay ở giữa trận Ngũ Tinh không gian! trận Ngũ Tinh nhọn hoắt tản ra nhàn nhạt tia hắc quang, cực kỳ quỷ dị.

Ừng ừng!

Thanh âm càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, tuyết cuộn cuộn ùn ùn kéo đến hướng sơn cốc mà bốn người đang chạy tới, tuyết lở còn kèm theo băng nhũ bén nhọn !

Khắc Lôi Nhã đưa tay nắm lấy tay Liễu Tuyết Tình chuẩn bị mang nàng ta bay lên cao, thì ngay dưới chân lại nhanh chóng bị tuyết vùi lấp. Một cỗ lực lượng khổng lồ kéo chân Khắc Lôi Nhã, đẩy nàng xuống chỗ bị vùi lấp kia. Khắc Lôi Nhã muốn giương cánh bay lên nhưng, làm thế nào cũng không

khống chế được. Sức lực toàn thân từ từ bị rút cạn! Liễu Tuyết Tình thấy vậy cố tình tránh xa khỏi Khắc Lôi Nhã, vậy nhưng dưới chân của nàng ta cũng bị vùi lấp giống Khắc Lôi Nhã, cả người bị lấp đi, không thể xuất ra dù chỉ một chút thực lực.

"Lăng Vân, Lăng Vân, ..." Liễu Tuyết Tình hốt hoảng la lên, đôi tay vung loạn xạ. Nhưng không chờ được bàn tay mà nàng ta mong mỏi.

“ Chiêm chiếp” Hắc Vũ cố gắng vỗ vỗ đôi cánh nhỏ xíu của nó, dùng móng vuốt nho nhỏ níu lấy Khắc Lôi Nhã cùng với Bạch Đế liều mạng kéo nàng lên, nhưng lại không có tác dụng gì, Khắc Lôi Nhã càng ngày càng lún sâu.

"Tiểu thư!" Tần Diêm xoay người vươn tay nắm lấy tay Khắc Lôi Nhã, nhưng mà cả Tần Diêm cũng bị cổ lực lượng khổng lồ dưới chân quán lấy, nhanh chóng đem cả hân cũng vùi lấp theo. Thấy thế sắc mặt Lãnh Lăng Vân đại biến, cũng vươn tay ra nắm lấy Khắc Lôi Nhã, nhưng không được. Bóng dáng Khắc Lôi Nhã dần dần biến mất trước mắt hân, bị bao phủ bởi trận Ngũ Tinh kia. Tần Diêm nắm được tay Khắc Lôi Nhã, cả hai cũng nhanh chóng bị lấp đi. (Tần Diêm sướng nha. Chắc đợt này về anh khỏi rửa tay luôn. hử hử)

Liễu Tuyết Tình lệt lệt xuống trước, ánh mắt nàng ta gắt gao dừng lại ở tay lãnh Lăng Vân, đôi tay đó, không phải đưa ra vì mình , mà đưa ra vì Khắc Lôi Nhã! Lãnh Lăng Vân lúc này cũng bị một cổ lực lượng cường đại dưới chân lôi xuống, phép thuật không có cách nào sử dụng, thân thể từ từ bị vùi lấp. Trước khi biến mất, ý niệm cuối cùng của tất cả bọn họ là! Đây là một cái bẫy.

Trận tuyết lở mãnh liệt đó, che mất sơn cốc, cơ hồ đem sơn cốc đó lấp đầy. Nhũ băng khổng lồ, sắc bén cắm ngổn ngang trên mặt đất cùng với tàn dư của trận Ngũ Tinh.

Qua thật lâu, xung quanh lại trở về vẻ yên tĩnh vốn có , chợt có từng đợt tuyết trắng ào ào đổ xuống.

Mới vừa rồi chính ở đó có bốn người biến mất, dấu vết trận Ngũ Tinh cũng theo đó biến mất.

"Lại giết được mấy tên tay sai của Thần Điện. Ha ha" Ở đỉnh núi một bóng người màu đen đang mỉm cười.

"Còn chưa chắc chắn. Trận của người mặc dù lợi hại, nhưng cũng chỉ đem bọn họ truyền tống đến nơi đó mà thôi." Thanh âm lạnh lùng của một người khác xen vào.

"Thôi đi, sao người cứ phải dội nước lạnh vào ta thế nhỉ, bọn họ vào chỗ đó, chẳng lẽ còn có thể sống sót mà ra ngoài sao" "

HẾT CHƯƠNG 98.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 99: Tiểu Muội Muội Đến, Ca Ca Thương Muội

K

hắc Lôì Nhã chỉ cảm thấy trước mắt mình tối đen như mực, sau đó cơ thể đơn độc trôi lơ lửng giữa biển khơi, mơ hồ không có cảm giác an toàn.

Cuối cùng trước mắt cũng có một tia sáng, Khắc Lôì Nhã mở mắt ra, ngẩn người với nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trước mắt mình là một mảnh tối đen, rừng rậm tối đen, mặt đất tối đen, tất cả đều lộ ra mùi vị đè nén nguy hiểm. Khắc Lôì Nhã ngoảnh lại không thấy Tần Diêm và những người khác. Cũng không thấy bóng dáng của Bạch Đế và Hắc Vũ. Xung quanh vắng vẻ, chỉ còn lại một mình nàng.

Khắc Lôì Nhã khẽ nắm chặt năm đấm, phát hiện có thể sử dụng sức lực. Khắc Lôì Nhã nhíu mày suy tư, nói như vậy mới vừa rồi Trần tuyệt thế Ngũ Tinh là Trần Truyền Tống? Hơn nữa có thể làm cho người ta tạm thời mất đi ma pháp? Nơi này là nơi nào? Tần Diêm ở đâu? Lãnh Lăng Vân và Thánh nữ đâu?

Khắc Lôì Nhã đi về phía trước, đất dưới chân nàng đầy mùi nấm mốc và ẩm ướt.

Chung quanh bao phủ hơi thở nguy hiểm không nói được, Khắc Lôì Nhã nhíu mày, không biết vì sao, cảm thấy có người theo dõi mình. Nhưng lại không cách nào cảm thấy được người nọ ở đâu.

"Dừng lại!" Khắc Lôì Nhã khó chịu nói, tiếp tục đi về phía trước. Tốt hơn là nên tìm được Tần Diêm và bọn họ trước.

Một căn phòng trắng lệt, trên bàn ở giữa căn phòng để một quả Cầu Thủy Tinh khổng lồ, phía trên của quả cầu thủy tinh có rất nhiều ô nhỏ, rõ ràng hình ảnh trong quả cầu thủy tinh là của Khắc Lôi Nhã.

"A, tiểu nha đầu hình như cảm thấy chúng ta đang nhìn trộm nàng đấy." Một nam tử trẻ tuổi mặc áo đen một tay chống cằm nói, có chút hưng phấn với hình ảnh trong quả cầu thủy tinh khổng lồ.

"Mặc kệ nàng có thể cảm thấy hay không, dù sao cũng không thể ra khỏi rừng Mộng Áo." Một nam tử trẻ tuổi khác cũng mặc áo đen, nhàn nhã ngồi trên ghế bên cạnh, hai tay để ở sau ót, chân bắt chéo để lên bàn, nhàm chán nói. Hai khuôn mặt tuấn mỹ giống nhau, bọn họ là huynh đệ sanh đôi!

"Đúng thế, ha ha, những người dối trá, tự xưng bản thân là cao cả trong sạch, vậy hãy để cho bọn họ vĩnh viễn rơi vào rừng Mộng Áo." Trong giọng nói lạnh lùng đầy trào phúng.

"Chỉ là, ta lại có chút tò mò, người của thần điện Quang Minh có người nào có thể ra khỏi rừng Mộng Áo hay không?" Nam tử lười biếng cười lạnh nói.

"Hiện tại thì không có. Nhưng mà, nếu quả thật sự có? Chẳng lẽ người muốn họ kéo tới đây?"

"Thật sự có, chúng ta liền tự mình giải quyết là được rồi." Giọng nói lười biếng lạnh lẽo hung ác.

"Khụ, khụ." Một giọng nói từ ngoài cửa vang lên, "Tập Ít Tư, Tập Ít Kì, ta kêu các người chú ý, có phát hiện khác thường gì hay không?"

"A, a, sư bá, chúng ta phát hiện một điều thú vị, tiểu nha đầu này hình như cảm thấy chúng ta đang theo dõi nàng đấy." Tập Ít Kì đứng lên, chỉ vào quả Cầu Thủy Tinh nói.

Tập Ít Tư để chân xuống, ngồi phía sau, nghiêm túc nói: "Sư phụ, hiện tại vẫn chưa có người nào có thể ra khỏi Rừng Mộng Ảo. Vẫn là trận pháp của sư phụ lợi hại".

"Phải nói là thần Hắc Âm ban tặng sức mạnh thật lớn." Người ở cửa chậm rãi đi vào, ông cụ mặc áo đen, nhanh nhẹn, cặp mắt trợn lên.

"Tất nhiên, thần Hắc Âm giàu lòng nhân từ hơn thần Quang Minh gian trá kia, có trả giá liền có hồi báo. Giao dịch đơn giản vậy thôi." Tập Ít Kì nhìn hình ảnh trong quả cầu Thủy Tinh cười nói.

"Tiểu tử chết tiệt, đừng lấy cái giọng điệu đó nói chuyện. Cẩn thận thần Hắc Âm mất hứng." ông cụ mặc áo đen vươn tay gõ vào đầu Tập Ít Tư một cái.

"Sư phụ, thần Hắc Âm sẽ không rảnh để ý những vấn đề này chứ? Dầu gì thần Hắc Âm cũng là nam nhân, sẽ không hẹp hòi như Nữ Thần Quang Minh chứ?" Tập Ít Kì sờ đầu của mình khó chịu nói.

"Tốt lắm, người không cải lại sư phụ người sẽ chết à?" Tập Ít Tư nhàn nhạt nói, ánh mắt lại bị hình ảnh giữa cầu thủy tinh hấp dẫn, "Mau đến xem, tiểu nha đầu này đã tiến vào ảo giác rồi, xem nàng sẽ làm thế nào."

"Còn có thể làm cái gì? Không phải là sẽ vĩnh viễn quỳ ở nơi đó cầu nguyện, van xin nữ thần ánh sáng mãi mãi soi sáng hay sao?" Tập Ít Tư bĩu môi. Cây cối ở rừng Mộng Ảo đều có thuộc tính bóng tối, có thể tạo ra một loại khói không màu không vị khiến mọi người không còn suy nghĩ, một khi hít vào sẽ sinh ra ảo giác. Mà loại ảo giác này rất đặc biệt chỉ nhằm vào người của thần điện Quang Minh, bọn họ thường thấy ảo giác là nữ thần đích thân xuất hiện, vô cùng thiêng liêng, sau đó một số bọn họ sẽ làm một chuyện gì đó hết sức thành kính. Chẳng hạn như quỳ cầu nguyện ở đó.

"Đúng vậy, cánh rừng rậm này đã hao tổn biết bao nhiêu tâm huyết của thần điện Hắc Âm, cuối cùng bây giờ cũng phát huy công dụng." Tập Ít Tư lơ đãng nói.

"Hừ, thần điện Hắc Âm cũng đến lúc xuất hiện trước mắt mọi người rồi, cũng nên trở lại rồi." Tập Ít Kì hai tay để trước ngực hừ lạnh, nhìn vào hình ảnh bên trong cầu Thủy Tinh.

Lúc này, Khắc Lôì Nhã cũng đã thấy được ảo giác.

Cả người nàng đứng tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt thay đổi .

"Con của ta, ánh sáng luôn ở cùng con." trước mắt Khắc Lôì Nhã xuất hiện hình ảnh Nữ Thần Quang Minh vô cùng tuyệt mỹ, cả người phát ra ánh sáng thanh khiết, trong tay cầm một quyền trượng vô cùng tinh xảo, trên đầu mang ánh vàng lấp lánh. Ánh mắt cao cả thuần khiết.

Khắc Lôì Nhã thản nhiên nhìn Nữ Thần Quang Minh xuất hiện, trầm mặc.

"Con của ta, hay cùng ta cầu nguyện, khiến cho thế giới này tràn đầy ánh sáng, hòa bình, nhân ái" Nữ Thần Quang Minh khẽ vung quyền trượng, ánh sáng thuần khiết xuất hiện xung quanh Khắc Lôì Nhã.

"Con? Người làm sao sinh ra ta? Nữ Thần Quang Minh có thể hòa hợp với nam nhân để sinh con sao?" Khắc Lôì Nhã cười lạnh đứng lên, tay vừa động, lập tức trên tay xuất hiện một thanh kiếm bằng lửa rất lớn, mắt không chớp, nhanh chóng đánh về phía Nữ Thần Quang Minh .

Sắt mặt Nữ Thần Quang Minh thay đổi, sau đó bị chém thành hai mảnh, rồi biến mất.

"Thật là ảo giác tẻ nhạt!" Khắc Lôì Nhã thu hồi ngọn lửa, khinh thường nói. Tiếp tục đi về phía trước.

Ba người đứng trước Cầu Thủy Tinh đưa mắt nhìn nhau, đều thấy vẻ mặt không thể tin trong mắt đối phương.

"Đó, đó kia không phải là người của thần điện Quang Minh? Làm sao có thể ra tay với ảo giác nhanh như vậy, không phải bọn họ tôn sùng mù quáng Nữ Thần Quang Minh, bọn người ngu ngốc đó không phải hết lòng hết dạ với Nữ Thần Quang Minh sao? Làm sao lại ra tay nặng như thế?" Tập Ít Kì trừng mắt nhìn Cầu Thủy Tinh, mà nói một tràng. Giọng nói kinh ngạc và hoài nghi.

"Nàng là người đầu tiên có thể ra khỏi rừng Mộng Ảo." Tập Ít rất bình thản nói.

"Như vậy thì phải đi giải quyết nàng rồi. Không ngờ trong thần điện Quang Minh cũng có người như vậy." Tập Ít Kì than thở, "bọn người ngu xuẩn của thần điện Quang Minh không phải tôn kính và nghe lệnh Nữ Thần Quang Minh sao? Cho dù có thể biết rõ là ảo giác cũng không dám vô lễ. Nàng thì ngược lại, trực tiếp một kiếm giải quyết, còn nói thêm một câu gì?".

"Nàng mắng người, nói rất thô tục." Tập Ít Tư bình tĩnh nói!. "Không phải chứ? Mắng cái gì?" Tập Ít Kì kích động kêu lên, chuyện này thật bất ngờ, người của thần điện Quang Minh sao lại biết mắng người thô tục như thế. Nhưng hẳn tuyệt đối không hoài nghi lời nói của Tập Ít Tư, Tập Ít Tư nói lại không thiếu một chữ!

"Nàng mắng là Nữ Thần Quang Minh cao quý thuần khiết còn có thể hòa hợp với nam nhân để sinh con." Tập Ít Tư híp mắt chậm rãi nói.

"Hả?" miệng Tập Ít Kì há to, trong mắt kinh ngạc. Mà nhìn biểu hiện của nữ nhân kia trong quả Cầu Thủy Tinh sự phụ của bọn họ cũng kinh ngạc.

"Bởi vì Nữ Thần Quang Minh nói con của ta." Tập Ít Tư nhún vai nói.

"A ha ha. Ha ha. đúng đúng, Nữ Thần Quang Minh thật lợi hại, có nhiều con như vậy, vậy không biết hòa hợp với bao nhiêu nam nhân mới có thể sinh nhi, ha ha, thật có thể sinh!". Tập Ít Kì cười ha hả, lại. Không còn lời nào để nói.

"Được rồi, nhanh đi xử lý đi." Ông cụ mặc áo đen đau đầu với hai kẻ dở hơi này, phất tay bảo cho bọn họ mau đi xử lý.

"Dạ dạ, sư phụ, con đi ngay. Lập tức làm thịt nàng." Tập Ít Tư cười hắc hắc gật đầu.

"Đi nhanh về nhanh." Ông cụ mặc áo đen dặn dò.

"Yên tâm, sư phụ, một mình con làm cũng được. Đại ca huynh theo dõi tiếp những người khác, ta đi một chút trở về liền." Tập Ít Kì phúi mông một cái, hả hê đi ra cửa.

Tập Ít Tư im lặng nhìn hình ảnh trong Cầu Thủy Tinh, ánh mắt chăm chú nhìn vào Khắc Lôi Nhã!. "Sư phụ, lần này, người cần phải tự mình đi rồi." Tập Ít Tư nhìn Khắc Lôi Nhã, trầm giọng nói.

"Hả? Người nào? khu rừng Mộng Ảo không ngăn lại được sao?" ông cụ mặc áo đen đi đến nhìn vào quả Cầu Thủy Tinh.

"Chính là cô gái có thể ra khỏi rừng Mộng Ảo. Ta cảm thấy nàng không hề đơn giản, Ít Kì không phải là đối thủ của nàng." Tập Ít Tư cau mày trầm giọng nói, "Nàng là người của thần điện Quang Minh, mà một chút sùng kính với Nữ Thần Quang Minh cũng không có. Nhưng Giáo Hoàng lại cho phép người như vậy ở trong thần điện Quang Minh, nhất định là có vấn đề."

Ông cụ mặc áo đen cau mày, chợt nói: "Trừ phi, cô gái này có chỗ hơn người, nên người của thần điện Quang Minh mới muốn nàng gia nhập!".

"Đúng vậy." Tập Ít Tư gật đầu.

"Được, ta đi xem một chút. Đứa nhỏ này cũng có một chút thú vị." Ông cụ mặc áo đen gật đầu, nhưng trong lòng có một chút khen ngợi đối với Tập Ít Tư, đồ đệ này của ông rất nhạy cảm.

Đi dọc theo rừng Mộng Áo, Khắc Lôi Nhã bỗng dừng lại, nhìn về phía người mới xuất hiện, không lên tiếng. Phía trước là một nam tử trẻ khoảng 20 tuổi, mặc áo đen, con người màu xanh dương đang nhìn chăm chăm vào nàng.

"Tiểu muội muội, đến, để ca ca thương muội." Nam tử vừa mở miệng liền nói lời vô lại. Mắt cười híp lại thành một đường nhìn rất đáng đánh.

Khắc Lôi Nhã chợt rùng mình buồn nôn.

"Lại đây đi, tiểu muội muội, ta sẽ rất dịu dàng." Tập Ít Kì lấy quyền trượng của mình ra, cười hắc hắc.

Khắc Lôi Nhã khẽ chớp mắt, đã nhận ra thân phận của người trước mắt. Là Pháp Sư Hắc Ám, nồng nặc hơi thở bóng tối. Hơn nữa, người này mặc dù cười vô lại, nhưng lại không thể nào che giấu được sát khí trên mình.

"Đại thúc, đến đây để ta thương người." Khắc Lôi Nhã cười lạnh một tiếng, nháy mắt trên tay xuất hiện một thanh kiếm bằng lửa cực lớn.

Tập Ít Kì nghe thấy lời Khắc Lôi Nhã nói, thì sững sờ tại chỗ, đầu óc còn chưa khôi phục, ngay lập tức một luồng khí cực nóng khác thường đã đánh tới trước mắt!

"A á á!" Tập Ít Kì hét lên một tiếng kì quái, liên tục lùi về phía sau, thoát khỏi một chiêu hung ác của Khắc Lôi Nhã. Thanh kiếm bằng lửa chém xuống, mặt đất xung quanh tỏa ra mùi cháy kết. Khiến lòng người hoảng sợ.

"Người đang làm gì thế? Đại thúc, không phải người nói muốn yêu thương ta sao?" khước miệng Khắc Lôi Nhã khẽ nhếch lên thành đường cong, giọng nói chế nhạo.

Tập Ít Kì lau mồ hôi lạnh trên trán, cuối cùng cũng chú ý đến cô gái này. Không ngờ lại là một chiến sĩ! Sức mạnh và tốc độ đều cao hơn hẳn!

"Không cần gấp gáp, ta sẽ khiến người trở thành người chết đầu tiên khi ra được khỏi rừng Mộng Áo." Tập Ít Kì còn chưa nói hết lời, sắc mặt liền thay đổi, nhếch nhác lui nhanh về phía sau.

Làm sao Khắc Lôì Nhã có thể để cho Tập Ít Kì có thời gian nói chuyện, càng không cho hẳn có thời gian niệm chú ngữ. Tập Ít Kì luống cuống không ngừng gọi ra lá chắn ma pháp để ngăn cản công kích ác liệt của Khắc Lôì Nhã. Nhưng mỗi một kiếm của Khắc Lôì Nhã đánh vào lá chắn, một lần Tập Ít Kì lại hoảng sợ. Sức mạnh như thế Tập Ít Kì không có cách ứng phó.

Tập Ít Kì biết, nếu còn tiếp tục như vậy, hẳn nhất định sẽ thua! Như thế nào cũng không ngờ cô gái nhu nhược trước mắt là chiến sĩ!

Không đúng! con người của Tập Ít Kì trong nháy mắt mở to. Chiến sĩ làm sao có khả năng vừa sử dụng Đấu Khí vừa có thể phóng ra ngọn lửa ma pháp? Sao có thể tạo ra ngọn lửa Hóa Hình? Không thể!

Nói như vậy, cô gái này là ma vũ song tu!

Vừa là ma pháp sư, vừa là chiến sĩ!

"Trong lúc đánh nhau mà phân tâm chính là tự sát, đại thúc!" lời nói lạnh lùng tàn khốc của Khắc Lôì Nhã vang lên bên tai Tập Ít Kì, ngay lập tức, lá chắn ma pháp của Tập Ít Kì đã bị sức mạnh điên cuồng đánh vỡ, hẳn bị đánh bay, đập mạnh vào góc cây to phía sau.

Trước mắt Tập Ít Kì là một mảnh tối đen, muốn ngất đi.

Cuối cùng sắc mặt Tập Ít Kì cũng thay đổi nhìn chăm chú vào quả Cầu Thủy Tinh. Quá kinh dị! Tất nhiên là phải trả giá cao. Hi vọng tên nhóc

này lấy làm bài học. Tập Ít Tư thở dài. Aiz..., cũng mai là sư phụ vội vàng đuổi theo, nếu không hậu quả sẽ không thể tưởng nổi!.

Vẻ mặt Khắc Lôi Nhã lạnh như băng, nắm chặt ngọn lửa Hóa Hình trong tay chậm rãi đến gần Tập Ít Kì.

"Vĩnh biệt, Đại thúc." Khắc Lôi Nhã khẽ nở một nụ cười mê hoặc, Tập Ít Kì cảm thấy lo lắng. Ngay sau đó, thanh kiếm bằng lửa trong tay Khắc Lôi Nhã chém tới trước ngực của Tập Ít Kì.

Tập Ít Kì tận mắt thấy thanh kiếm bằng lửa càng ngày càng gần sắp chạm vào cơ thể mình, động tác của Khắc Lôi Nhã bỗng dừng lại.

Thanh kiếm trong tay Khắc Lôi Nhã dừng lại ở giữa không trung, không có cách nào chém xuống.

Không cảm thấy đau đớn như mình tưởng tượng, Tập Ít Kì chậm chạp mở mắt, thấy cô gái trước mắt đứng im tại chỗ. Sắc mặt thay đổi, tư thế vẫn giữ nguyên và không thể cử động.

"Ha ha, không phải người muốn vĩnh biệt ta sao? Khụ khụ" Tập Ít Kì đắc ý đứng lên, nhưng không ngờ động phải vết thương, ho khan một tiếng. Hắn biết rõ chuyện gì đang xảy ra. Là sư phụ cứu hắn!

Thanh kiếm bằng ngọn lửa trong tay Khắc Lôi Nhã từ từ biến mất, sức mạnh không thể duy trì được từ từ mất đi. Giống như lúc bị hút vào trận Ngũ Tinh này!

"Ít Kì, người quá kinh địch rồi, lần này thua thảm hại, về sau cần phải chăm chỉ luyện tập." Phía sau, giọng nói già nua truyền đến tai Khắc Lôi Nhã. Một ông cụ mặc áo đen chậm rãi xuất hiện sau lưng Khắc Lôi Nhã.

"Sư phụ, hắc hắc, bây giờ không có chuyện gì rồi. Sức mạnh của thần Hắc Ám thật lợi hại, trận pháp này đã phát huy tác dụng, lần nào cũng thế." Tập

Ít Kì cười hả hê, nhưng cũng không dám cười lớn sợ động đến vết thương.

Khắc Lôi Nhã nhìn xuống, không biết từ lúc nào dưới chân nàng đã xuất hiện trận Ngũ Tinh. Sự xuất hiện của ông cụ này tuyệt đối không đơn giản. Mình không thấy ông ta bày trận pháp lúc nào.

Đợi chút...! Khắc Lôi Nhã khẽ cau mày, đây là sức mạnh của thần Hắc Ám?

"Lão già, trận pháp này là thần Hắc Ám vô sỉ dạy ông?". Khắc Lôi Nhã lên tiếng hỏi, giọng nói rất hung hãn.

"Cô bé, người sắp chết đến nơi rồi, còn nói nhiều lời nhảm nhí." Tập Ít Kì hừ lạnh, cảm giác đau đớn sau lưng truyền tới, nhớ tới mình dễ dàng bị cô gái này đánh bại, hẳn liền cảm thấy khó chịu!. "Bọn người đạo đức giả của thần điện Quang Minh không xứng nhắc đến thần Hắc Ám!" ông cụ mặc áo đen tức giận cau mày nói. Người của thần điện Hắc Ám căm thù người của thần điện Quang Minh đến tận xương tủy. Hai bên gặp nhau, thì nhất định phải có người chết.

Dừng lại! trong lòng Khắc Lôi Nhã không thêm để ý. Nàng biết rõ, thần Hắc Ám vô sỉ, lúc nào cũng theo dõi nàng. Hẳn sẽ không để nàng chết! Chỉ là không nghĩ tới lần này nàng lại gặp phải thuộc hạ của hắn.

"Vĩnh biệt, tiểu muội." Tập Ít Kì cười lạnh, rút thanh chủ thụ của mình ra, lạnh lùng đâm về phía Khắc Lôi Nhã.

"Thần Hắc Ám! ! !" Khắc Lôi Nhã lớn tiếng quát, động tác của Tập Ít Kì đột nhiên dừng lại.

"Người đang phô trương cái gì? Cho dù bây giờ người cung phụng thần Hắc Ám của chúng ta, ta cũng không tha mạng cho người!" Tập Ít Kì khinh thường hừ lạnh, Khắc Lôi Nhã gọi to làm cho hắn giật mình.

Khắc Lô Nhã im lặng, giứt giứt khóe miệng, chờ thần Hắc Ám vô sỉ xuất hiện.

Tập Ít Kì giờ chủ thủ trong tay lên, nhưng mà, trong nháy mắt, bóng tối nhanh chóng xuất hiện xung quanh!

Ông cụ áo đen rất quen thuộc áp lực này!

Xung quanh càng ngày càng tối, tối đến không thấy năm ngón tay của mình.

Tập Ít Tư nhìn cầu Thủy Tinh sắc mặt thay đổi nuốt một ngụm nước miếng cố tìm hình ảnh của Khắc Lô Nhã trong bóng tối, nhưng không thấy gì cả. Lần đầu tiên hẳn thấy cảnh tượng này, sẽ mãi không thể quên được!

Mà ở đây sắc mặt ông cụ áo đen và Tập Ít Kì cũng thay đổi.

Áp lực này bọn họ không làm thì đã gặp một lần!

Thần Hắc Ám xuất hiện! ! !

Bóng tối mờ ảo xuất hiện, áp lực kinh khủng như vậy, chỉ có thể là thần Hắc Ám!

Nhưng! Tại sao thần Hắc Ám lại xuất hiện?

Ông cụ áo đen và Tập Ít Kì dường như đã biết được đáp án, nhưng họ không cách nào chấp nhận, không thể nào tin nổi đáp án này.

Cô gái này kêu gọi thần Hắc Ám xuất hiện?

Làm sao có thể?

Điều này làm sao có thể? !

Trong bóng tối, hiện ra ánh sáng màu đỏ. Thần Hắc Ám xuất hiện!

"Người không thể cho ta nghỉ ngơi được sao, đừng có gọi ta thường xuyên như thế." Giọng nói của thần Hắc Ám lạnh lẽo có chút tức giận. Hai lần hiện thân để bảo vệ Khắc Lôi Nhã làm cho hắn cảm thấy rất thật mất mặt, rất bức mình.

Áp lực đáng sợ này làm cho ông cụ áo đen và Tập Ít Tư không thể nào nhúc nhích. Lời nói của thần Hắc Ám khiến cho bọn họ rất hoảng sợ. Đây là ý gì? Thần Hắc Ám đang nói chuyện với ai?

Ngay sau đó, khiến bọn họ hoảng sợ hơn.

Khắc Lôi Nhã có thể cử động, không nhìn được hừ lạnh: "Ta không cho người nghỉ ngơi? Lần này không phải thuộc hạ người dùng sức mạnh của người đánh ta, ta sẽ gọi người sao?"

Ông cụ áo đen và Tập Ít Kì trợn tròn mắt, nhìn bóng tối xung quanh bọn họ sững sờ há hốc miệng, đại não ngừng hoạt động. Cô gái này, không ngờ đang cùng thần Hắc Ám nói chuyện!

Nàng, rốt cuộc là ai?

Nàng không phải thầy tế của thần điện Quang Minh sao? Vì sao có thể kêu gọi thần Hắc Ám dễ dàng như vậy?

"Nói cho thuộc hạ đầu heo của người biết, đừng có trêu chọc ta!" Khắc Lôi Nhã khó chịu cử động cánh tay.

Xung quanh tối đen, không một tiếng động, Khắc Lôi Nhã vừa nói xong không khí xung quanh im lặng đến đáng sợ.

Ông cụ mặc áo đen và Tập Ít Kì nuốt nước miếng, bắt đầu lo lắng không yên. Bây giờ bọn họ biết rõ, quan hệ của cô gái này với thần Hắc Ám tuyệt

đôi không bình thường. Có thể thấy, bởi vì cô gái này mà thần Hắc Ám thu hồi sức mạnh đã ban cho họ!

"Thuộc hạ của ta, nhớ rõ, sau này không được đánh nhau với nàng. Cố gắng bảo vệ an toàn cho nàng." Trong bóng tối giọng nói của thần Hắc Ám truyền đến. Trong giọng nói không che giấu một chút tức giận.

"Có nghe không?" Khắc Lô Nhã điều võ dương oai hù lạnh.

"Dạ, thần Hắc Ám vĩ đại. !" Ông cụ mặc áo đen và Tập Ít Kì hoảng sợ đáp.

"Ta ban sức mạnh cho các người một lần nữa, sử dụng cho tốt, đừng làm cho ta thất vọng." Giọng nói thần Hắc Ám vang lên, ông cụ mặc áo đen thống rên rỉ, không biết thần Hắc Ám đã làm gì.

Ông cụ áo đen chưa kịp phản ứng, bóng tối xung quanh cứ như vậy mà biến mất.

Thần Hắc Ám đã đi rồi.

Khắc Lô Nhã xoay bả vai của mình, nàng biết thần Hắc Ám đang khó chịu, không muốn gặp nàng, cho nên nhanh chóng rời đi.

Ông cụ áo đen và Tập Ít Kì sững sờ nhìn cô gái mặt dày này, nói không nên lời.

"Lão già, các người còn đứng đờ ra đó làm gì?" Khắc Lô Nhã không quan tâm hù lạnh, "Nơi này là nơi nào? Nói đi. Tại sao ta lại bị hút vào đây, bạn của ta đâu?"

Ông cụ áo đen không có bất kì phản ứng nào, trong đầu ông xuất hiện những món đồ gì đó. Thần Hắc Ám mới ban tặng.

"Người, người rốt cuộc là ai? Rõ ràng người là người của thần điện Quang Minh, tại sao có thể kêu gọi thần Hắc Ám?" Tập Ít Kì vội hỏi. Hiện tại hẳn

không thể suy nghĩ gì cả, tất cả sự việc vừa rồi không thể tin được. Người bình thường như hắn không thể hiểu nổi.

"Ta?" Khắc Lôi Nhã nhìn về mặt vôi vàng của Tập Ít Kì, hừ một tiếng không thèm trả lời câu hỏi của hắn, "Các người không nghe việc thần Hắc Ám giao phó sao? Các người phải cố gắng bảo vệ an toàn cho ta."

Tập Ít Kì tròn tròn mắt, nhớ lại lời nói của thần Hắc Ám, không nói nên lời nhìn Khắc Lôi Nhã.

"Trả lời ta, nơi này là nơi nào? Bạn của ta đâu?" Khắc Lôi Nhã tức giận nhìn Tập Ít Kì hỏi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 100: Trở Thành Thánh Nữ Hắc Ám

N

ơi này là bên ngoài thần điện Hắc Ám, rừng rậm Mộng Ảo." Tập Ít Kì không nói gì, ông cụ áo đen giải thích, "Ở đây là dưới mặt đất. Chúng ta xây dựng thần điện Hắc Ám dưới lòng đất mệnh mệnh này."

"A, thần Hắc Ám cũng có thần điện của mình à." Khắc Lô Nhã quan sát xung quanh, rừng cây như một bức tranh mỹ lệ.

"Chúng ta hao tổn rất nhiều tâm huyết để tạo nên khu rừng Mộng Ảo này, những cây cối ở đây có thể tạo ra một loại khói không màu không vị khiến mọi người không còn suy nghĩ, một khi hít vào sẽ sinh ra ảo giác. Hơn nữa đặc biệt là nhắm vào người của thần điện Quang Minh." Ông cụ áo đen đáp. Trong giọng nói có phần tôn kính. Khắc Lô Nhã có thể tùy ý nói chuyện với vị thần tôn kính của bọn họ, thái độ đối với Khắc Lô Nhã đã hoàn toàn thay đổi.

"A, hèn gì ta thấy Nữ Thần Quang Minh." Khắc Lô Nhã chợt hiểu ra. Thì ra khi bị hút vào nơi này cơ thể sẽ sinh ra ảo giác.

"Tiểu thư, bạn người, bạn của người bị phân tán trong cánh rừng này. Có thể ra được khỏi rừng được hay không, ..." Ông cụ mặc áo đen cho chút lo lắng nói. Khắc Lô Nhã thì có thể dễ dàng ra được, những người đi chung với Khắc Lô Nhã đều là người của thần điện Quang Minh, chắc chắn sẽ không thuận lợi ra khỏi rừng Mộng Ảo rồi.

"Bây giờ còn chưa có người nào ra được. Họ đều bị ảo giác kèm chế." Tập Ít Kì nhún vai nói, không để ý đến ánh mắt cảnh cáo của ông cụ áo đen.

"Đặc biệt nhắm vào người của Thần điện Quang Minh?" Khắc Lôê Nhã cau mày nhớ lại lúc mình thấy ảo giác, cùng cầu nguyện với Nữ Thần Quang Minh, chẳng lẽ những bọn họ cũng thấy ảo giác như vậy? Cũng sẽ thấy Nữ Thần Quang Minh kêu gọi họ cùng cầu nguyện?"

"Đúng, những người ngu ngốc sung bái mù quáng Nữ Thần Quang Minh, nhất định sẽ ở mãi trong ảo giác không cách nào thoát ra." Tập Ít Kì khinh thường nói. Ông cụ áo đen trợn trắng mắt. Sắp bị tên đồ đệ của mình làm cho tức chết. Cô gái này có thân phận không bình thường, những người kia là bạn của nàng, cái tên tiểu tử này đúng là không biết sống chết mà.

"A, ý của người là chỉ cần lâm vào ảo giác thì không có cách nào khống chế được. Ngược lại cũng vậy?" Khắc Lôê Nhã mỉm cười hỏi. Tần Diêm không phải là người sùng bái tôn thờ Nữ Thần Quang Minh, Lãnh Lăng Vân cũng không phải 'Thiện Nam Tín Nữ' gì. Nhưng, Thánh Nữ thì, trong lòng Khắc Lôê Nhã đánh giá, Thánh Nữ sẽ không thể ra được. Bởi vì cô gái kia, là Thánh Nữ cao quý của thần điện Quang Minh.

"Đúng." Tập Ít Kì không biết vì sao cô gái trước mặt có thể bình tĩnh thế.

"Đi thôi, đưa ta ra khỏi đây, pha trà hoa cho ta, tốt nhất là trà hoa hồng. Tiện thể đưa bạn ta ra ngoài. Lão già, dẫn đường đi." Khắc Lôê Nhã không chút khách khí nói. Khắc Lôê Nhã cảm thấy lúc này có thần Hắc Ám đứng ra bảo vệ cũng không tệ.

Tập Ít Kì khloe miệng giựt giựt, không biết cô gái này từ đâu mà có tự tin như vậy. Nàng làm sao biết chắc bạn của nàng có thể ra khỏi khu rừng?

"Bạn của ta một người là chiến sĩ, tóc màu nâu, là Tần Diêm, một người có mái tóc bạch kim mắt tím, là Lãnh Lăng Vân. Bọn họ sẽ đến ngay. Làm phiền người, lão già." Khắc Lôê Nhã đứng bên cạnh ông cụ áo đen nói.

"Vâng" ông cụ áo đen trả lời ngay.

"Đợi chút, Lãnh Lăng Vân? Không phải Thánh Tử của Thần Điện Quang Minh sao? Người khẳng định hẳn sẽ ra được?" Tập Ít Kì cảm thấy cái tên này rất quen tai, sau khi nhớ ra liền kinh ngạc hỏi.

"Ra được." Khắc Lôì Nhã rất tự tin nhàn nhạt nói.

"Nếu thấy liền đưa họ ra, còn mang theo ai nữa không!" Tập Ít Kì hừ lạnh.

"Được, vậy thì chờ bọn họ ra khỏi rừng thì đưa họ ra ngoài luôn. Ta ở ngoài đợi họ." Khắc Lôì Nhã suy nghĩ một chút, mặc dù Lãnh Lăng Vân cũng không phải là tín đồ trung thành của Nữ Thần Quang Minh, nhưng gặp người của Thần điện Hắc Ám, nhất định là sẽ giết họ.

Tập Ít Kì nháy mắt, có nghi ngờ, có không tin. Hẳn không thể nào tin lời nói của Khắc Lôì Nhã, Thánh Tử của thần điện Quang Minh lại có thể ra được khỏi rừng Mộng Ảo, nếu là thế thì Thánh Tử không tôn thờ sùng kính Nữ Thần Quang Minh á, điều này sao có thể?

"Việc ấy, tiểu thư, ta là Chủ tể của Thần điện Hắc Ám Nhĩ Bĩ Lai. Xin hỏi?" Ông cụ thận trọng hỏi.

"Khắc Lôì Nhã." Khắc Lôì Nhã tùy tiện nói, "Trà Hoa, trà hoa hồng, lão già, ta muốn uống trà hoa hồng." Khắc Lôì Nhã không chút khách khí yêu cầu với ông cụ áo đen.

"Được, được. Tiểu thư, xin đi bên này." Nhĩ Bĩ Lai đi phía trước dẫn đường, giọng nói tôn kính.

Khắc Lôì Nhã theo sau, Tập Ít Kì cũng vội vàng đi theo họ.

Tập Ít Kì đi gần Khắc Lôì Nhã nhỏ giọng hỏi: "Uy uy, Khắc Lôì Nhã, ta tên là Tập Ít Kì. Người làm sao có thể tùy ý kêu gọi thần Hắc Ám của chúng ta? Tại sao thần Hắc Ám lại bảo vệ người? Người không phải là người của thần điện Quang Minh sao?" Tập Ít Kì làm như mình rất quen với Khắc Lôì Nhã,

vội vàng hỏi. Trong lòng hấn rất ngứa ngáy như bị mèo cào, muốn biết mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

"Ta là người của Thần điện Quang Minh, nhưng chưa bao giờ ta tôn kính Nữ Thần Quang Minh." Khắc Lôì Nhã tức giận trả lời.

"Có ý gì? Có ý gì?" Tập Ít Kì có chút hồ đồ, người bình thường có thể tùy tiện được vào Thần điện Quang Minh sao? Tất cả người của Thần điện Quang Minh đều bị tẩy não rồi?

"Tiểu thư Khắc Lôì Nhã là bị buộc phải vào Thần điện Quang Minh?" Nhĩ Bĩ Lai đi phía trước quay lại nói, "Nữ Thần Quang Minh dối trá kia biết tiểu thư không phải người bình thường nên đã tìm cách buộc tiểu thư phải vào Thần điện Quang Minh."

"Sự phụ người thông minh hơn người nhiều." Khắc Lôì Nhã nhẹ nhàng nói khóe miệng Tập Ít Kì co rút.

“Bất quá, tiểu thư Khắc Lôì Nhã, ta cũng không biết tại sao người có thể kêu gọi thần Hắc Ám của chúng ta, hơn nữa còn không cần dùng vật tế gì." Nhĩ Bĩ Lai nghi ngờ hỏi. Ông được rất nhiều bảo vật, lần này không giống với lần trước, không cần trao đổi, lần trước phải dùng rất nhiều lễ vật, còn vì thần Hắc Ám mở rộng thế lực.

Trong lòng Khắc Lôì Nhã thở dài, nói thế nào đây, chẳng lẽ nói mình là vật tế của thần Hắc Ám? Làm sao có thể!

"Ta là người của thần Hắc Ám, chỉ lên vào Thần điện Quang Minh thăm dò thôi." Khắc Lôì Nhã thuận miệng bịa chuyện. Nhĩ Bĩ Lai rất tin tưởng mà không có nghi ngờ nào. Thần Hắc Ám xuất hiện bảo vệ nàng, còn giả được sao?

Nét mặt Tập Ít Kì có chút hồ nghi, hấn cảm thấy trong chuyện này không đơn giản như vậy. Thái độ Khắc Lôì Nhã đối với Thần Hắc Ám, thật sự rất

kỳ quái.

"Kế hoạch của các người là gì?" Khắc Lôì Nhã đi bên cạnh Nhĩ Bĩ Lai nhàn nhạt hỏi, "Diệt trừ người Thần điện Quang Minh, làm thế lực của Thần điện suy yếu?"

"Đúng, kế hoạch là thế, từng bước thực hiện. Một ngày nào đó, thần Hắc Ám sẽ thay thế Nữ Thần Quang Minh đối trá kia." Nhĩ Bĩ Lai gật đầu, nét mặt nghiêm túc.

Trong đầu Khắc Lôì Nhã xuất hiện cảnh tượng này.

Nữ Thần Quang Minh vốn được vạn người kính ngưỡng tôn thờ, nay bị vạn người phỉ nhổ. Còn Thần Hắc Ám không thể xuất hiện dưới ánh sáng lại được mọi người tôn kính.

Ừ, cảm giác không tệ.

Khắc Lôì Nhã và Tập Ít Kì theo sau Nhĩ Bĩ Lai ra khỏi rừng Mộng Ảo. Nơi này vô cùng rộng lớn được thắp sáng bằng một vòng tròn phát ra ánh sáng màu vàng treo ở trên cao.

"Nơi này là do Giáo chủ đại nhân và hậu vệ của Giáo chủ tạo nên." Nhĩ Bĩ Lai theo ánh mắt Khắc Lôì Nhã nhìn vòng tròn Chiếu Minh mỉm cười nói, "Chúng ta gọi nó là mặt trời."

"Rất lợi hại." Khắc Lôì Nhã thật lòng than thở, có thể làm ra vật thần kì như thế.

"Không có biện pháp, chúng ta không thể ‘Quang Minh Chánh Đại’ xuất hiện trước mắt mọi người." Nhĩ Bĩ Lai nhẹ nhàng than thở.

"Tương lai sẽ được." Khắc Lôì Nhã nhìn lên không trung nhàn nhạt cười.

"Nhất định." Nhĩ Bĩ Lai gật đầu, ánh mắt kiên định.

Khắc Lôi Nhã theo Nhĩ Bĩ Lai vào Thần điện Hắc Âm lại kinh ngạc một lần nữa trước kiệt tác của bọn họ. Thần điện Hắc Âm không thua kém gì Thần điện Quang Minh, chỉ khác là nó nằm dưới mặt đất.

"Tiểu thư Khắc Lôi Nhã, mời." Khắc Lôi Nhã theo Nhĩ Bĩ Lai vào Thần điện, trên đường đi, không ngừng bắt gặp những ánh mắt nghi hoặc.

Đi tới đại điện, Khắc Lôi Nhã ngồi xuống, quan sát chung quanh.

"Tiểu thư Khắc Lôi Nhã, mời dùng trà." Một giọng nói dịu dàng truyền đến, Khắc Lôi Nhã quay đầu trông thấy một người rất giống với Tập Ít Kì. Trên tay cầm trà Hoa Hồng mà Khắc Lôi Nhã đã nói. !" Người luôn quan sát ta?" Khắc Lôi Nhã cũng không khách khí nhận chén trà, uống. Vẻ mặt rất vui. Mặc dù không thể so sánh được với Tập Mễ Nhĩ, nhưng nàng cũng đã lâu không được uống Trà Hoa rồi.

Tập Ít Tư mỉm cười, không đáp.

"Người của thần điện Hắc Âm thật tài, lão già, người này có thể hiểu được môi ngữ." Khắc Lôi Nhã híп mắt uống một ngụm trà, "Hơn nữa kỹ thuật pha trà không tồi. !"

Tập ít tư vẫn mỉm cười như cũ: "Tiểu thư, ta tên là Tập Ít Tư."

"Tiểu thư Khắc Lôi Nhã, người đợi một chút, ta đi báo với Giáo chủ đại nhân." Nhĩ Bĩ Lai khách khí nói với Khắc Lôi Nhã.

"Được." Khắc Lôi Nhã đặt chén trà xuống, nhìn những người cố ý đi ngang qua cửa hay ngang qua đại điện để quan sát nàng. Những ánh mắt không tin và nghi ngờ. Khắc Lôi Nhã biết, địa vị của Nhĩ Bĩ Lai và 2 anh em song sinh kia không thấp. Nhĩ Bĩ Lai khách khí với nàng như thế nên những người này liền rồi rút suy đoán.

"Khắc Lôi Nhã, người là Ma Vũ song tu à!" Tập Ít Kì ngồi xuống cái ghế trước mặt Khắc Lôi Nhã, cảm thán.

"Là người quá kinh dị." Tập Ít Tư nhẹ nhàng nói chen vào.

"Đúng vậy, đại thúc, nếu không có sự phụ của người thì giờ này người đã mỉm cười dưới cửa tuyến." Khắc Lôi Nhã cầm chén trà, bên trong đã hết Trà Hoa, đưa lên không trung, dừng trước mặt Tập Ít Tư. Ý rất rõ. Tập Ít Tư im lặng, cầm bình trà rót vào chén cho Khắc Lôi Nhã.

Mỉm cười dưới cửa tuyến? Tập Ít Kì mặc dù không hiểu rõ ý nghĩa của câu nói này, nhưng cũng biết tuyệt đối không phải lời nói tốt đẹp gì. Ý nghĩ là chắc chắn phải chết.

"Ta già vậy sao? Người kêu ta là đại thúc!" Tập Ít Kì kháng nghị nói.

"Năm nay người bao nhiêu tuổi?" Khắc Lôi Nhã nhấp một ngụm trà, híp mắt hỏi.

"Hai mươi hai." Tập Ít Kì nghiêm túc trả lời.

"Được rồi, ta mới mười bốn." Khắc Lôi Nhã không biết xấu hổ nói. Đúng ra nàng cũng 22 tuổi, nhưng là bề ngoài thì 14 thôi, đâu có nói lão. "Lớn hơn có tám tuổi thôi mà, tại sao lại gọi ta là đại thúc!" Tập Ít Kì uốn qua uốn lại cái miệng trên ghế kháng nghị. Không ngờ lại đụng vào vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt.

"Người 22, thua trong tay một tiểu cô nương 14 tuổi." Tập Ít Tư nhẹ giọng chen vào. Lời nói nhẹ nhàng nhưng đầy khiêu khích.

Tập Ít Kì sắp bùng nổ.

Khắc Lôi Nhã ngửi chén trà, mỉm cười nhìn Tập Ít Kì sắp bùng nổ. Hai huynh đệ này, thật tình nghĩa.

Tập Ít Kì đang muốn đứng lên cãi nhau cùng Tập Ít Tư, tiếng bước chân dồn dập từ cửa vang lên.

Cửa đại điện xôn xao, nhân vật tới tuyệt không bình thường.

"Giáo chủ đại nhân."

"Giáo chủ đại nhân."

Giọng nói không ngừng vang lên.

À, thì ra là Boss của Thần điện Hắc Ám? Giáo chủ của Thần điện Hắc Ám?

Khắc Lô Nhã nhìn về phía cửa đại điện, một ông lão mặc áo đen xuất hiện, hắc bào trên người ông rất khác so với những người còn lại. Một đôi mắt chim ưng phát sáng, tóc và râu bạc trắng, những bước chân vững vàng, hơi thở rất khỏe. Vừa nhìn đã biết cao thủ.

"Thánh Nữ, người cuối cùng cũng xuất hiện!" Ông cụ nhìn Khắc Lô Nhã nói làm cho Khắc Lô Nhã ngây người. Những người bên ngoài đại điện cũng ngẩn ra.

Thánh Nữ?

Thánh nữ thần điện Hắc Ám?

Khắc Lô Nhã nhìn Giáo chủ Hắc Ám đang thẳng tiến về phía nàng, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng. Khắc Lô Nhã chỉ tay vào mũi mình, khó khăn hỏi: "Người gọi ta?"

"Phải, Thánh Nữ. Người rốt cuộc cũng xuất hiện." Giáo chủ Hắc Ám cười trong sáng, đi tới trước mặt Khắc Lô Nhã.

"Người có nhận lầm người không?" khóe miệng Khắc Lô Nhã giựt giựt.

"Không có, có thể kêu gọi được thần Hắc Ám tôn kính, có thể cùng người nói chuyện, không phải người, còn ai vào đây?" giọng nói của giáo chủ Hắc Ám rất lớn, khiến lỗ tai của Khắc Lô Nhã bị ù ù, lời nói này cũng truyền đến tai những người có mặt trong đại điện.

Khắc Lô Nhã nhìn chăm chú vào ông cụ trước mặt.

Thần điện Hắc Ám không giống với Thần điện Quang Minh. Trong Thần điện Quang Minh địa vị Thánh nữ ở dưới Giáo Hoàng và Giáo chủ Hồng Y, còn Thần điện Hắc Ám thì Giáo Chủ rồi đến Thánh Nữ, sau đó là Giáo Chủ áo đen, Chủ Tế. Ở Thần điện Hắc Ám, địa vị Thánh Nữ rất cao.

"Người theo ta, ta muốn một mình nói chuyện với Thánh Nữ." Giáo chủ Hắc Ám mỉm cười, vươn tay làm tư thế xin mời.

Khắc Lô Nhã cũng không từ chối, đứng dậy theo Giáo chủ Hắc Ám vào bên trong. Để lại một đám người trong đại điện đũa mắt nhìn nhau, mà ngoài cửa đại điện cũng ồn ào không kém. Nhĩ Bì Lai không khỏi mỉm cười.

"Chủ tế đại nhân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

"Cô gái kia không phải người của Thần điện Quang Minh sao?"

"Lời Giáo chủ đại nhân nói là thật sao? Cô gái kia có thể kêu gọi thần Hắc Ám, còn trực tiếp nói chuyện cùng thần Hắc Ám?"

"Làm sao có thể, thật vậy không? Chủ tế đại nhân, chuyện gì đang xảy ra?"

Trong nhất thời, ở cửa ra vào mọi người không quan tâm tới lễ tiết, vây lấy Nhĩ Bì Lai như ong vỡ tổ, hò hét ồn ào hỏi. Điều này cũng không thể trách bọn họ, Thánh nữ, vị trí này đã bỏ trống rất lâu, cô gái này chợt xuất hiện

liền đảm nhiệm, hơn nữa còn là người của Thần điện Quang Minh! Làm sao mà mọi người có thể chấp nhận!

"Giáo chủ đại nhân đều nói thật." Lúc này, Tập Ít Tư nhàn nhạt mở miệng, "Đến đây, ta cho các vị xem một chút Thủy Tinh Ký Ưc." Tập Ít Tư lấy Thủy Tinh Ký Ưc ra, đặt trên bàn, rót ma lực vào, bên trong xuất hiện ảnh Tập Ít Kì và Khắc Lôi Nhã .

Tập Ít Kì tức giận, nhất định phải chém nát Thủy Tinh Ký Ưc, hắn không muốn chuyện mình thua Khắc Lôi Nhã bị nhiều người biết như vậy.

"Đè hắn lại." Tập Ít Tư nhẹ nhàng nói một câu thì mọi người xung quanh đã đè Tập Ít Kì xuống đất, hắn không thể động đậy. Tập Ít Kì mắt trừng to nhìn Tập Ít Tư, ánh mắt rất giận dữ. Tập Ít Tư xem như không thấy, tiếp tục thúc giục hình ảnh bên trong cầu Thủy Tinh.

Khi thấy Khắc Lôi Nhã đánh bại Tập Ít Kì thì mọi người liền phát ra tiếng kinh hoàng, phải biết, mọi người biết rất rõ thực lực hai huynh đệ Tập Ít Kì và Tập Ít Tư, nhưng Tập Ít Kì lại bị thua thê thảm như thế. Cho dù là quá kinh dị, nhưng thực lực của Khắc Lôi Nhã khiến mọi người rất kinh ngạc. Khi bọn hắn thấy Khắc Lôi Nhã bị trận pháp của Nhĩ Bì Lai giữ chặt, nàng quát lớn kêu thần Hắc Ám, bóng tối nhanh chóng xuất hiện khiến tim mọi người như ngừng đập!

Hình ảnh đó, là thần Hắc Ám của bọn họ. Lần trước khi Thần Hắc Ám xuất hiện, khi Tế Thần bọn họ cũng ở đó, không thể nào quên hình ảnh đó!

Nhất thời trong đại điện một mảnh yên lặng, tất cả mọi người nhìn Thủy Tinh Ký Ưc trên bàn đầy kinh ngạc, không nói ra lời.

Chấn động!

Trừ chấn động không còn gì có thể so sánh!

"Bây giờ mọi người còn muốn nói gì không?" Nhĩ Bĩ Lai ngồi trên ghế, tay nhè nhẹ gõ vào bàn, kéo suy nghĩ của mọi người lại.

"Chủ tế đại nhân! Nói vậy cô gái kia là sứ giả của thần Hắc Ám đưa đến! Thật sự là Thánh Nữ của chúng ta!"

"Chủ tế đại nhân, chúng ta có thể lộ diện rồi sao?"

Trong nhất thời, trong đại điện mọi người rất kích động, kích động, không khí sôi nổi khác thường.

Lúc này bên trong một không gian yên tĩnh khác Khắc Lôi Nhã và Giáo chủ Hắc Ám đang nói chuyện với nhau. “Người chính là Sứ giả của thần Hắc Ám, người chính là hi vọng của Thần điện Hắc Ám. Tiểu thư Khắc Lôi Nhã, hi vọng người có thể đảm đương chức Thánh nữ quan trọng này, chỉ đường cho chúng ta tiến về phía trước.” Nét mặt Giáo chủ Hắc Ám rất kích động, trước mặt nhiều người ông không thể luống cuống quá mức .

"Không làm." Khắc Lôi Nhã lập tức từ chối.

"Sao, tại sao?" Giáo chủ Hắc Ám không nghĩ tới Khắc Lôi Nhã dứt khoát cự tuyệt như thế. Hắn tưởng, cô gái trước mắt và thần Hắc Ám quan hệ không bình thường. Một người có thể được thần Hắc bảo vệ, đây là chuyện làm người ta phải khiếp sợ. Loài người được thần bảo vệ á!.

"Không có gì tốt." Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt nói, mà đáp án này thiếu chút nữa khiến Giáo chủ Hắc Ám té xỉu.

Không có gì tốt? Không có gì tốt? Trong đầu Giáo chủ Hắc Ám không ngừng lặp đi lặp lại mấy chữ này.

"Tiểu thư Khắc Lôi Nhã, người là con cưng của thần Hắc Ám vĩ đại, chỉ có người mới có thể đảm đương trọng trách này, đem mệnh lệnh của thần Hắc Ám truyền đạt cho chúng ta, thỉnh cầu thần Hắc Ám che chở." Giáo chủ

Hắc Âm phục hồi tinh thần, mặt nặng nề nói. Con cưng của Thần Hắc Âm, chuyện này làm cho lòng người rất kích động.

"Tại sao ta phải làm Thánh Nữ của các người? Ta tốt chỗ nào? Ta đang là Chủ tể của Thần điện Quang Minh, dù sau cũng có Nữ Thần ban ân." Khắc Lôê Nhã ngồi trên ghế, nghênh ngang nói. Không có lý do gì phải giúp thần Hắc Âm không biết xấu hổ kia. Thần Hắc Âm muốn lấy linh hồn của nàng, không biết lúc nào sẽ giết nàng để lấy đi linh hồn.

"Á?" cuối cùng Giáo chủ Hắc Âm cũng không bình tĩnh được nữa, mồm há to nhìn quái dị Khắc Lôê Nhã.

"Lão già, người phải biết rõ, ta không phải tín đồ của Nữ Thần Quang Minh, cũng không phải tín đồ của thần Hắc Âm. Ta có thể yêu cầu Thần Hắc Âm còn có nguyên nhân khác, người có thể nghĩ ta với thần Hắc Âm chẳng qua là khế ước hay giao dịch gì đó. Nhưng, ta không phải con cưng của thần Hắc Âm." Khắc Lôê Nhã không chút khách khí nói. Trong lòng Khắc Lôê Nhã thầm mắng, cưng cái rắm! Thần Hắc Âm bị ối muốn mạng của nàng! Là lấy mạng nàng! Con cưng cái gì!

Giáo chủ Hắc Âm nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Khắc Lôê Nhã, nhất thời kinh hãi. Có khế ước với thần Hắc Âm! ! !

"Bất quá, nếu nhìn thấy được Nữ Thần Quang Minh bị vạ người phỉ nhổ, thần Hắc Âm không thể xuất hiện dưới ánh sáng được vạ người cúng bái, cũng rất tốt. Lão già, ta làm Thánh Nữ của các người, cũng có cái tốt." Lời kế tiếp của Khắc Lôê Nhã thiếu chút nữa làm giáo chủ Hắc Âm bất tỉnh.

Này, cô gái này, làm như mua bán thức ăn cò kè mặc cả?

Chức vụ Thánh Nữ Hắc Âm rất quan trọng mà cũng có thể cò kè mặc cả? Hơn nữa nguyên nhân nguyện ý làm Thánh Nữ Hắc Âm làm người ta không nói nên lời? Chính vì muốn đổi vị trí Nữ thần Quang Minh và Thần Hắc Âm ? !

"Này, lão già!" Khắc Lôi Nhã cau mày, lên tiếng kéo lại suy nghĩ của Giáo chủ Hắc Ám.

Giáo chủ Hắc Ám sững sờ nhìn cô gái trước mắt, lần đầu tiên, lần đầu tiên trong đời ông cảm thấy thất bại như thế. Ông là người bài mưu lập kế cho Thần điện Hắc Ám, tràn đầy tự tin. Mà hôm nay, hẳn lần đầu tiên cảm thấy tự ti thất bại.

"Như vậy, tiểu thư Khắc Lôi Nhã, người muốn gì?" giáo chủ Hắc Ám cắn răng nói từng chữ.

"Các người có thể cho ta cái gì?" Khắc Lôi Nhã híp mắt hỏi.

"Người làm Thánh Nữ, có thể điều động người của Thần điện, nhân lực vật lực tài lực người đều có quyền sắp đặt." giáo chủ Hắc Ám liên tục nói.

"A, tài lực?" Khắc Lôi Nhã híp mắt nhìn giáo chủ Hắc Ám, "Các người không thể quang minh chánh đại xuất hiện trong mắt mọi người, ở đâu ra tài lực hùng hậu?"

"Chúng ta có thương hội, không phải tín đồ nào của thần Hắc Ám cũng có Ma pháp bóng tối, Đấu Khí, cũng không có hơi thở bóng tối." Giáo chủ Hắc Ám giải thích, "Hơn nữa những người bị Thần điện Quang Minh hãm hại, chúng ta cũng sẽ giúp đỡ họ. Có rất nhiều cô gái mắt đen tóc đen."

"Người tin lời tiên tri ngàn năm?" Khắc Lôi Nhã khẽ nhú mày hỏi.

Lời tiên tri, Cô gái có mái tóc đen mắt đen sẽ dẫn đường cho bóng tối lật đổ ánh sáng!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 101: Ngụy Công Tử Và Tiêu Nhân

T

a cũng không phát hiện cô gái có tóc đen và mắt đen có gì khác” giáo chủ Hắc Ám than nhiên nói.

“Chỉ vì một lời tiên đoán vô căn cứ mà làm ra hành động như vậy” Khắc Lô Nhã than nhẹ.

“Lời tiên đoán vô căn cứ, chỉ có lũ thần điện Quang Minh mới tinh” giáo chủ Hắc Ám cười nhạt. Tiếp theo vuốt cằm mình nói thầm, “Nếu như người nói có tóc đen mắt đen, ta còn có chút tin lời tiên đoán này. Bất quá thoát nhìn hoàn toàn không dính dáng”.

Khắc Lô Nhã nghe giáo chủ Hắc Ám nói trong lòng chợt run lên, tóc đen mắt đen

“Làm sao thế? Thánh Nữ?” giáo chủ Hắc Ám thấy sắc mặt của Khắc Lô Nhã hơi đổi, lên tiếng hỏi. Trong mắt hiện lên một tia hồ nghi mà Khắc Lô Nhã không biết.

"Không có, không có gì." Khắc Lô Nhã lắc đầu, nhét khóe miệng nói tiếp, “Ai là Thánh Nữ của ngươi? Ta còn chưa đồng ý!”

“Á, ha ha, làm Thánh Nữ của thần điện Hắc Ám chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi, chúng ta không giống như thần điện Quang Minh, không ca tụng bằng miệng”. Giáo chủ Hắc Ám ngượng ngùng cười cười cam kết. Giáo chủ Hắc Ám nói là lời nói thật. Đây chính là sự khác nhau của ngụy quân tử và tiêu nhân.

Khắc Lô Nhã nghĩ Đại hoàng tử và nhị hoàng tử tranh quyền càng ngày càng kịch liệt, thần điện Quang Minh cũng đang trông chừng. Hi Nhĩ gia

còn chưa rõ quyết định. Nhưng có một việc không thể nghi ngờ là, nàng còn là người của Hi Nhĩ gia và còn là thầy tế của Thần điện, thì nhất định sẽ bị cuốn vào trận tranh đấu này. Nàng quả thật cần một nơi chân chính thuộc về mình và lực lượng để làm hậu thuẫn của nàng. Mà trước mắt thần điện Hắc Ám chính là nơi tốt nhất !

“Tốt, giáo chủ Hắc Ám, ta đồng ý làm Thánh nữ của các người. Nhưng ta có 1 điều kiện chính là có thể điều động người của thần điện Hắc Ám. Khi ta cần, ta hi vọng có thể điều động người giúp ta hoàn thành một số việc ta muốn làm” Khắc Lô Nhĩ hăng giọng đưa ra yêu cầu của mình.

"Uh, không thành vấn đề!" giáo chủ Hắc Ám một lời đáp ứng ngay. Giáo chủ Hắc Ám cười thầm. Cho dù Khắc Lô Nhĩ không nói hẳn cũng sẽ phái người âm thầm bảo vệ nàng. Đây chính là việc thần Hắc Ám vĩ đại giao phó cho hẳn.

Sảng khoái như vậy? Khắc Lô Nhĩ hí mắt nhìn giáo chủ Hắc Ám. Nhìn đến trong lòng giáo chủ Hắc Ám run lên.

“Giáo chủ đại nhân tôn kính” Khắc Lô Nhĩ hồn nhiên mỉm cười, ánh mắt dời qua chiếc nhẫn trên tay của giáo chủ Hắc Ám. Giáo chủ Hắc Ám ánh mắt của Khắc Lô Nhĩ nhìn xuống , ánh mắt rơi xuống chiếc nhẫn trên tay mình, trong lòng hoảng sợ, lập tức che kín chiếc nhẫn của mình, cau mày nói: "Không thể như vậy, đây là chiếc nhẫn Không Gian duy nhất của ta."

"Ta không nói muốn chiếc nhẫn Không Gian của người." Nhìn bộ dáng khẩn trương của giáo chủ Hắc Ám, Khắc Lô Nhĩ không vui nói.

"Vậy người muốn làm cái gì?" Hắc Ám giáo chủ còn rất đề phòng mà hỏi.

"Có đồ tốt gì không? Đừng nói với ta không có. Người đường đường là giáo chủ Hắc Ám, phải có vài thứ bảo bối chứ? Thần điện Quang Minh còn ban mấy thứ gì đó đấy!" Khắc Lô Nhĩ xấu bụng nhìn giáo chủ Hắc Ám.

Giao chủ Hắc Ám trừng mắt nhìn Khắc Lôi Nhã, Khắc Lôi Nhã cũng không nói chuyện gì. Hai người cứ như vậy nhìn nhau.

"Sợ người." giáo chủ Hắc Ám vừa động, trên tay trống rỗng liền xuất hiện một thanh chủy thủ tinh xảo, trên thanh chủy thủ có một hoa văn thần bí cổ xưa. Giáo chủ Hắc Ám đau lòng đưa tới trước mặt của Khắc Lôi Nhã, mắt cố gắng không nhìn tới thanh chủy thủ, rồi vô cùng đau lòng nói: "chủy thủ Khắc Lạp Y, có thể phá tất cả các Lá Chắn Ma Pháp."

Đồ tốt như vậy?! Khắc Lôi Nhã kiếp sợ! Lão già này lại có đồ tốt như vậy. Vật này quả thật là vũ khí tốt nhất cho thích khách, là khắc tinh của các pháp sư. Khi thích khách đến gần các pháp sư, nếu đối phương không có bất biện pháp đề phòng nào dĩ nhiên chỉ một con đường đó là chết. Nhưng nếu đối phương đã có biện pháp đề phòng, tạo lá chắn ma pháp, thì thích khách cũng chỉ có thể bỏ chạy. Bởi vì một chiêu không giết được, thì đồng nghĩa với thất bại một nửa. Nhưng có thanh chủy thủ này thì không như vậy. Dù các pháp sư có đề phòng mà tạo lá chắn ma pháp, cũng không cách nào cản trở.

"Cám ơn nhiều!" Khắc Lôi Nhã không khách sáo nói, thanh chủy thủ này đối với nàng mà nói, quả thực là như dẹt thêm hoa trên gấm! Khắc Lôi Nhã tinh thông thuật thích khách, đến nay cũng chưa có một thanh chủy thủ như thế.

Giao chủ Hắc Ám tỏ vẻ bi thương. Khắc Lôi Nhã vươn tay nhận lấy, thanh chủy thủ vẫn không nhúc nhích. Giáo chủ Hắc Ám nắm chặt thanh chủy thủ, vẻ mặt đau lòng.

Khắc Lôi Nhã dùng sức lôi kéo, giáo chủ Hắc Ám thì dùng sức nắm thật chặt.

"Lão già, ông muốn làm gì?" Khắc Lôi Nhã hừ lạnh.

Giáo chủ Hắc Ám lúc này mới lộ vẻ tức giận buông tay lỏng ra.

"Người, người còn có yêu cầu gì?" hiện tại trong lòng giáo chủ Hắc Ám rỉ máu, giọng nói cũng có chút run rẩy. Nhưng ông hiểu được, nếu ông không đưa ra thanh chủy thủ, vậy thì không có gì để thương lượng.

"Trên căn bản là không có gì." Khắc Lôì Nhã suy nghĩ một chút, hiện tại quả thật không cần gì rồi. Ánh mắt giáo chủ Hắc Ám đau lòng, Khắc Lôì Nhã đem thanh chủy thủ trên người thay bằng thanh chủy thủ mới nhận, ném thanh chủy thủ bình thường vào chiếc nhẫn Không Gian. Giáo chủ Hắc Ám nhìn mà trợn tròn mắt, Khắc Lôì Nhã lại có chiếc nhẫn Không Gian!

Khắc Lôì Nhã không có yêu cầu gì, bởi vì nàng hiện tại cần nhất là đột phá lại đột phá, phải mạnh hơn. Vấn đề hiện tại là làm thế nào đột phá? Lần trước giữa sự sống và cái chết thì đột nhiên linh ngộ đột phá tầng thứ 8. Tầng thứ 9 thì càng khó khăn hơn.

"Vậy thì tốt, lập tức chuẩn bị nghi thức." giáo chủ Hắc Ám trong lòng thở phào nhẹ nhõm nói, chỉ sợ Khắc Lôì Nhã liên đổi ý. Trong mắt ông, có thể đơn giản hợp yêu cầu của thần Hắc Ám, Khắc Lôì Nhã chính là một chỗ dựa vững chắc! Nhất định phải ôm chặt lấy chỗ dựa vững chắc này.

"Việc này không cần, giảm bớt đi, để cho người của các người biết là được, hiện tại đưa ta ra ngoài đi, ta còn có 2 người bạn. Đưa sủng vật của ta ra ngoài luôn, một mao cầu màu trắng và một màu đen." Khắc Lôì Nhã đứng dậy thản nhiên nói.

"Được, lệnh bài ta sẽ đưa cho người, người có thể dùng cái này điều động người của thần điện Hắc Ám. Ta sẽ ra lệnh cho người của thần điện nhớ rõ diện mạo của người, nhưng nếu người muốn điều động người của chúng ta thì người phải đến để đồ gặp ông chủ của chợ nô lệ." Giáo chủ Hắc Ám từ Chiếc nhẫn Không Gian lấy ra một lệnh bài đưa cho Khắc Lôì Nhã.

Khắc Lôi Nhã nhận lấy, trong lòng kinh ngạc: "Hở, chợ nô lệ là các người mở?".

"Không sai." Giáo chủ Hắc Ám gật đầu.

Chợ nô lệ ở đế đô kia, mỗi ngày đều thu được rất nhiều vàng, tuyệt không khoa trương. Không ngờ ông chủ giấu mặt lại là thần điện Hắc Ám!

"Ở đế đô các người có khách điểm chứ?" Khắc Lôi Nhã hỏi.

"Đúng, khách điểm, tiệm châu báu, cửa hàng binh khí đều có." Giáo chủ Hắc Ám gật đầu, thần điện Hắc Ám lớn như vậy muốn hoạt động dĩ nhiên là tiêu hao rất nhiều. Không có số tiền nhiều thì dĩ nhiên là không thể nào. Bọn họ cũng không giống như thần điện Quang Minh chuyện gì cũng không làm vì đã có người bỏ tiền.

"Muốn tìm ta thì đến Hi Nhĩ gia ở đế đô, nói ta mua y phục của các người, cần tự mình thương lượng." Khắc Lôi Nhã lạnh nhạt nói.

"Được." giáo chủ Hắc Ám gật đầu. Thời điểm Nhĩ Bì Lai báo cáo với ông, ông cũng đã tra ra thân phận của Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã chính là cháu gái của Hi Nhĩ Cổ Đốn!

"Cho người đưa ta đi ra ngoài. Hai người bạn của ta ta sẽ đưa họ trở về, những thứ khác không quan trọng." Khắc Lôi Nhã sẽ không tốt bụng trông nom sống chết của Thánh Nữ.

"Được." giáo chủ Hắc Ám đi về phía cửa chính, "Đi theo ta, ta gọi người đưa người ra ngoài. Hai người người nói, ta sẽ không cho người gặp, tránh người không đảm nhiệm làm Thánh Nữ".

"Làm phiền ông." Khắc Lôi Nhã nói, giáo chủ Hắc Ám kích động đến muốn khóc, đây là câu nói xui tai nhất trong ngày mà thiếu nữ như ác quỷ hút máu này nói.

Đi tới đại sảnh, vốn đại sảnh rất ồn ào trong nháy mắt an tĩnh trở lại.

Khi giáo chủ Hắc Ám trình trọng tuyên bố thân phận của Khắc Lôì Nhã, rất nhiều người đầy mắt tỏa sáng. Bọn họ đã nhìn thấy tất những điều đó ở giữa thủy tinh ký ức.

Chẳng qua là khi người trong đại sảnh hướng Khắc Lôì Nhã hành lễ thì Khắc Lôì Nhã cũng có chút không thích ứng. Mọi người đông nghịt, lại hành đại lễ với nàng

Khi giáo chủ Hắc Ám ra lệnh cho người ở cửa tản đi, Khắc Lôì Nhã ngồi xuống, Tập Ít Tư mang trà hoa hồng lên cho Khắc Lôì Nhã.

"Lão già, người có thể đưa ta đến đế đô Lạp Cách?" Khắc Lôì Nhã nhìn Nhi Bĩ Lai hỏi.

"À? Thánh nữ đại nhân người đến nơi đó làm cái gì?" Nhi Bĩ Lai đối với đã thay đổi cách gọi, cung kính hỏi.

"Ta muốn đi tìm một người, rất quan trọng." lúc này trong lòng Khắc Lôì Nhã đã có quyết định. Tìm lão Thiên Cương Phong! Muốn đột phá tầng 9, mà Khắc Lôì Nhã không cách nào lĩnh ngộ được, coi như là có lĩnh ngộ được thì cũng không cách nào tự mình ngăn cản thiên kiếp. Đi đến nơi của lão quái dị đó tiếp tục tu luyện không tệ, có lẽ còn có thể cho một ít chỉ dẫn cho mình. Nghĩ tới đây, trong đầu Khắc Lôì Nhã bỗng nhiên xuất hiện gương mặt với nụ cười kiêu ngạo của Phong Dật Hiên, không biết hẳn hiện tại như thế nào?

"Không thể." Nhi Bĩ Lai có chút khó xử nói, "thần Hắc Ám đưa trận pháp này cho ta, chúng ta chỉ có thể hút người bên ngoài vào Rừng Mộng Ảo, nhưng không cách nào đưa người ra bên ngoài."

"A, như vậy." Khắc Lôì Nhã suy tư một chút nói, "Vậy bọn họ ở trong này đi ra ngoài bằng cách nào?"

"Là biên giới với An Mạt Cách Lan." Nhi Bĩ Lai trả lời, "Hai người bạn của người đã đi ra khỏi rừng rậm, chúng ta đã dẫn bọn họ ra ngoài. Súng vật của người cũng an toàn." Trong giọng nói còn mang theo sợ hãi, hiển nhiên hẳn vẫn còn ở kinh ngạc Lãnh Lăng Vân và Tần Diêm tự nhiên có thể an toàn đi ra khỏi khu rừng Mộng Áo.

Khắc Lôì Nhã đứng dậy: "Ta viết một phong thư, người đưa đến tay bạn ta. Sau đó đưa ta đi ra ngoài là được".

Như vậy tạm thời không gặp cũng tốt, cũng không biết tên Giáo Hoàng của thần điện Quang Minh kia có chủ ý gì. Lòng Khắc Lôì Nhã cũng có một chút lo lắng, nếu tiếp tục như vậy, thần điện cùng Hi gia sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra xung đột. Thần quyền và vương quyền tranh đấu đã kéo dài rất nhiều năm.

Đêm khuya, trên tường thành An Mạt Cách Lan, một bóng người thoáng qua, không có bất kỳ thủ vệ nào phát hiện, bóng người vì vậy lướt qua tường thành, vừa ra khỏi thành thì biến mất ở trong màn đêm.

Khắc Lôì Nhã một mình đi trên con đường ở Lạp Cách Tạt. Chỉ có tìm được An Lệ Toa mới có thể tìm được lão Thiên Cường Phong.

Mà Khắc Lôì Nhã không biết, lúc này thì chỗ ngồi thần bí trên đảo đã thay đổi không giống như ban đầu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 102: Gặp Gỡ Kẻ Thù Thoáng Qua

T

rời đã gần tối, gió lạnh gào thét, bão tuyết gầm rú, làm cho người ta không thể mở mắt nổi.

Đã ra khỏi An Mạt Cách Lan đi đến Lạp Cách Tạt thì nhất định phải đi qua đường này.

Một chiếc xe ngựa dừng ở mảnh đất trống, có bảy tám người một thân cùng trang phục như nhau đưa lưng về phía xe ngựa, đem xe ngựa bảo vệ ở giữa, toàn thân đề phòng nhìn phía trước, kiếm trong tay cũng nắm chặt, vận sức chờ xuất chiến. Bọn họ đem xe ngựa bảo vệ thật chặt chẽ.

Trong xe ngựa một người nam tử trung niên đem hai thiếu nữ ôm thật chặt vào trong ngực. Hai thiếu nữ đều là mỹ nhân mắt ngọc mày ngài, một người khoảng mười bảy mười tám tuổi, người còn lại khoảng mười lăm mười sáu tuổi, hai người cũng run lẩy bẩy, trên mặt không che giấu được vẻ sợ hãi.

"Phụ thân, chúng ta có thể bình an trở về sao? ! ! Thiếu nữ nhỏ tuổi hơn run rẩy hỏi.

"Muội sợ cái gì, bên ngoài có hộ vệ mà " Thiếu nữ lớn tuổi hơn mặc dù thanh âm cũng mang theo run rẩy, nhưng lại cố giả bộ trấn tĩnh lên tiếng khiển trách muội muội của mình.

"Chúng ta sẽ không có việc gì." Nam tử trung niên ôm hai thiếu nữ, tâm nhưng tâm trạng vẫn trầm xuống. Hắn cũng cảm thấy không chắc chắn, bị ma thú Điện Báo cấp bốn nhìn chăm chú như thế liệu có thể thoát thân hay không. Điện Báo cũng sẽ không buông tha họ vì ma pháp Điện Chúc Tính có khả năng làm cho tốc độ bọn chúng y hết tia chớp. Ma thú này cũng

khiến rất nhiều người nhức đầu, căn bản không cách nào thấy rõ ràng thân hình của chúng, chứ đừng nói là thấy được đòn công kích! Mà Điện Báo trời sinh tính tình hung tàn, dù đã no bụng nhưng chúng rất coi trọng con mồi, nhất định phải cắn chết hết toàn bộ!

"xẹt xẹt! A!!" Ở ngoài xe ngựa một tiếng hét thảm thương, thê lương vang lên. Một tên hộ vệ bị Điện Báo tập kích! Cánh tay đã bị cắn mất, cánh tay đó có lẽ đã tàn phế.

"Phụ thân!" Trong xe ngựa thiếu nữ nhỏ mang bộ mặt sợ hãi núp ở trong ngực nam tử trung niên, thân thể run rẩy liên hồi. Mà sắc mặt thiếu nữ lớn cũng trắng bệch một mảnh. Giờ phút này nàng ta cũng không còn giám nói những lời an ủi như vừa rồi nữa. Mặt nam tử trung niên cũng tái nhợt một mảnh, chỉ có thể ôm chặt hai nữ nhi của mình trong ngực.

Ngoài xe ngựa những hộ vệ khác mặc dù tận mắt thấy một người trong đoàn khuy xuống, nhưng không hề rối loạn đội ngũ, mà là càng nhanh chóng đem xe ngựa chặt chẽ bảo vệ. Không thể để người trong xe ngựa ra chuyện gì bất trắc.

Trong xe ngựa, nam tử trung niên càng thêm hối hận, không nên chuẩn bị sơ sài như vậy mà ra cửa, chỉ dẫn theo tám hộ vệ đóng gói đơn giản rồi lên đường. Hắn chừng này tuổi rồi chết không có gì hối tiếc nhưng hai nữ nhi của hắn không thể xảy ra bất cứ chuyện gì được.

"Phụ thân, con sợ." thiếu nữ nhỏ run rẩy, ngẩng đầu lên, đáy mắt nàng ta tất cả đều là vẻ sợ hãi.

"Không sợ, không sợ." Nam tử trung niên chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ sau lưng thiếu nữ nhẹ giọng khuyên lơn. Mà trong tim của hắn càng thêm hối hận, ban đầu vì sao lại phản đối hai đứa bé nhà mình học ma pháp Đấu Khí, hiện tại bây giờ một chút tự vệ cũng không có. Chẳng lẽ ông trời muốn cha con hắn chết ở chỗ này hay sao?

Ngoài xe ngựa lại có một tiếng hét thảm .

Hai thiếu nữ đã ôm chặt thành một đồng, thiếu nữ nhỏ bắt đầu sụt sùi khóc:
"Phụ thân, nếu ca ca ở chỗ này thì thật là tốt."

Nam tử trung niên trầm mặc. Nhi tử của hắn, là một thiên tài, cho nên hiện tại đang ở Ân Tông, đã rất lâu chưa trở về.

Ngoài xe ngựa tiếng kêu thảm thiết một lần nữa vang lên, còn kèm theo âm thanh rên rỉ của người bị thương trước đó.

Nam tử trung niên nhắm mắt lại, trong lòng thở dài, hôm nay, thật là sẽ phải bỏ mạng ở đây sao?

Vừa lúc đó, ngoài xe ngựa lại có một hồi xôn xao, truyền đến dã thú gào thét, kế tiếp là âm thanh sợ hãi của bọn thị vệ vang lên.

"Đại nhân, hiện tại đã an toàn." Màn cửa của xe ngựa nhẹ nhàng bị vén lên, lộ ra khuôn mặt một người trẻ tuổi. Nét mặt hắn đã buông lỏng và còn có vẻ kinh ngạc

"Chuyện gì đã xảy ra?" Nam tử trung niên kinh ngạc hỏi. Mới vừa rồi còn trong tình thế “ngàn cân treo sợi tóc” mà hiện tại làm sao lại an toàn?

"Là do một vị thiếu niên đã thuần phục Điện Báo!" Hộ vệ có chút kích động nói, "Thuộc hạ cũng không thấy rõ ràng người thiếu niên kia ra tay thế nào, chỉ thấy một thoáng Điện Báo đã nằm ở dưới chân của hắn, kêu lên, cầu xin tha thứ"

Cái gì?

Nam tử trung niên vội vàng xuống xe ngựa, Một màn trước mắt làm cho hắn kinh ngạc mãi không thôi.

Một thiếu niên thân mặc áo màu đen, đội cái mũ màu đen thật lớn, đứng hiên ngang ở đó, bên cạnh là Điện Báo, hẳn đang vươn tay vuốt ve đầu Điện Báo, Điện Báo ngoan ngoãn đứng yên vẫn không hề nhúc nhích, mặc cho thiếu niên vuốt ve. Mà nam tử trung niên càng kinh ngạc hơn nữa khi phát hiện, chân của Điện Báo, hình như khẽ run lên! Thiếu niên này, lại có thể khiến Điện Báo hung tàn thuần phục như vậy, hơn nữa nó hình như rất sợ người này. Người này quả nhiên rất mạnh!

"Vị tiểu huynh đệ này, người đã cứu mạng chúng ta, xin đa tạ ơn cứu mạng." Nam tử trung niên khách khí hành lễ với vị thiếu niên đó.

"Thuận đường mà thôi, vừa đúng lúc ta không có ngựa cưỡi" Thiếu niên nhẹ nhàng phát tay, ý bảo không cần để ý chuyện nhỏ. Sau đó nhảy lên lưng Điện Báo chuẩn bị rời đi.

"Đợi chút, ân nhân, trời đã tối rồi. Trước mặt không có nhà trọ nghỉ ngơi, không bằng lưu lại đây cùng bọn ta cắm trại qua đêm có được hay không? Có thể tiện chiếu cố lẫn nhau khi gặp khó khăn." Nam tử trung niên quan sát vị thiếu niên đó, người này không có mang theo bất kỳ hành lý gì. Như vậy làm sao có thể cắm trại nghỉ lại ở cái chốn “trời băng đất tuyết” này được?

Thiếu niên không trả lời, nhưng cũng không lập tức rời đi. Cái mũ thật lớn đó đã che đi mất phân nửa mặt của vị thiếu niên, nhìn không rõ lắm vẻ mặt của hắn, càng không thể suy đoán ra hắn đang nghĩ gì.

"Ân nhân, ta chưa làm gì để cảm tạ người, thậm chí còn không biết họ tên của người. Tối nay còn sẽ có trận bão tuyết rất dài, người hãy ở lại đây, chúng ta vẫn còn dư liệu." Nam tử trung niên mở miệng tiếp tục khuyên. Với thực lực rất cường đại của thiếu niên này nếu như bọn họ có thể cùng nhau lên đường, có thể chắc chắn rằng đoạn đường phía trước tuyệt đối sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì! Mặc dù yên lặng lên đường là muốn che giấu tai mắt người khác, nhưng khó tránh khỏi những việc ngoài ý muốn.

Cho nên đi cùng vị thiếu niên có thực lực cường hãn như vậy là tốt nhất, chỉ cần bây giờ có thể giữ vị này lại thì việc thuyết phục sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhất định phải đem tin tức quan trọng mà mình vô tình có được nói cho vị đại nhân kia biết.

"Cũng được." Thiếu niên lạnh lùng nói một câu, xuống khỏi lưng Điện Báo, mà Điện Báo vẫn ngoan ngoãn đứng ở nơi đó không dám nhúc nhích.

"Xin hỏi tên họ ân nhân là gì?" Nam tử trung niên mỉm cười khách khí hỏi.

"Khắc Lôi Nhã ." Khắc Lôi Nhã thuận miệng nói. Trong lòng nghĩ là có người dựng lều cho, chuẩn bị bữa ăn tối cho cũng không tồi. Một mình phải chuẩn bị những thứ này thật là phiền toái .

"Ta là Bồ Lạp Ân. Đây là những hộ vệ của ta, trên xe ngựa là hai nữ nhi của ta, đại nữ nhi Tây Lạp và tiểu nữ nhi Mai Lạp." Nam tử trung niên tự giới thiệu mình, " Lần này chúng ta vốn đi thăm người thân trở về, không ngờ lại gặp phải ma thú."

"Vậy sao" Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt đáp một tiếng, không một lời thừa thãi nào.

Bồ Lạp Ân cũng không so đo gì cả, nhiều năm kinh nghiệm nói cho hắn biết, cao nhân thì tính khí sẽ cao ngạo. Nhưng nhìn thân hình, nghe âm thanh thiếu niên này, tuổi chắc cũng không lớn. (đúng rồi chị Nhã mới 14 tuổi còn nhỏ hơn đứa út nhà Bác mà tính thì kiêu lắm)

Tuổi còn trẻ cũng đã đạt tới thực lực như vậy, thật sự là khó mà tìm được người như thế. Thiên phú như vậy, so với nhi tử thiên tài nhà mình có khi còn lợi hại hơn.

Bọn hộ vệ bắt đầu chữa thương bằng bó vết thương, những người khác cũng bắt đầu dựng lều, mà trên xe ngựa, hai thiếu nữ vừa rồi mới ở cửa sổ xe nhìn lén qua bên này, hiện tại đã xuống xe ngựa theo lời phụ thân cảm ơn

vị ân nhân cứu mạng. Khắc Lôi Nhã chỉ nhàn nhạt gật đầu. Nàng cũng không muốn dính dáng nhiều tới những người này. Dự định rằng ngày mai trời vừa sáng, sẽ cười Điện Báo rời đi ngay.

Người này, tuyệt đối không phải thương nhân hoặc bình dân. Trên người tản ra một cỗ khí chất cao quý. Không muốn cùng những người khác có bất kì dính dáng gì.

Hai thiếu nữ vẫn nhìn Khắc Lôi Nhã, muốn nhìn rõ khuôn mặt của nàng, nhưng làm thế nào cũng không thấy rõ được. Khắc Lôi Nhã đem viên nón áp xuống vô cùng thấp. Mà trên người nàng lại tản ra một cỗ hơi thở lạnh lùng, từ đầu đến cuối không nói một câu một câu nào, bộ dạng là muốn từ chối bất kì người nào đến gần, khiến hai thiếu nữ càng tò mò đến gần mà quan sát nhưng không thu hoạch được gì.

Lửa được nhóm lên, xua đi không khí giá lạnh.

Bố Lạp Ân đem thịt nướng và rượu ngon đưa tới trước mặt của Khắc Lôi Nhã, Khắc Lôi Nhã nhận lấy rồi nhàn nhạt cảm ơn một câu cũng không nói gì nhiều hơn cả.

"Ân nhân, xin hỏi người định đi đâu?" Bố Lạp Ân ngồi ở bên người Khắc Lôi Nhã cẩn thận hỏi.

"Đế đô của Lạp Cách Tạt." Khắc Lôi Nhã ăn mấy thứ linh tinh rồi trả lời ngắn gọn .

"Chúng ta cũng đến đó, nếu như Ân nhân không ghét bỏ thì có thể cho chúng ta đi cùng được hay không? Trong nội tâm Bố Lạp Ân vui vẻ, lại vội vàng hỏi.

Khắc Lôi Nhã khẽ cau mày một hồi đang định cự tuyệt, đối phương rồi lại bổ sung lại nói: "Ân nhân đi một mình muốn dựng trại hẳn là không dễ

dàng, còn nữa nếu muốn tới Đế đô nhanh nhất, ta biết một con đường rất gần."

Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng gật đầu: "Vây cũng tốt."

Bố Lạp Ân cực kì yên tâm, vì cuối cùng cũng mời được vị thiếu niên có thực lực cường hãn cùng nhau lên đường. Mà lời nói của hắn cũng đã động đến tâm tư của Khắc Lôi Nhã. Nàng không phải bởi vì không có mang lều và những vật phẩm cần thiết, mà không muốn tự mình phải động thủ. Trong Nhấn Không Gian cái gì mà chẳng có.

Ăn xong cơm tối, lều trại cũng đã dựng xong, Khắc Lôi Nhã cũng không rảnh mà ngồi nói chuyện phiếm, chui vào trong lều đi ngủ.

"Phụ thân, người này thật không lễ phép, không lên tiếng chào hỏi ai." Đại nữ nhi Tây Lạp khó chịu cau mày.

"Những cao nhân đều là như vậy." Bố Lạp Ân sờ sờ đầu đại nữ nhi của mình, mỉm cười. !" Cho nên tính khí ca ca cũng giống vậy sao?" Tiểu nữ nhi Mai Lạp cau mày hỏi.

Bố Lạp Ân tức cười, liền nghĩ tới cá tính bướng bỉnh quái dị của nhi tử. Tính toán cả buổi mới nhớ, còn có mấy tháng nữa nhi tử mới có thể trở về. Vào Ấn Tông cũng nghĩa là không màng tới việc đời, nhưng là cũng không phải là đoạn tuyệt quan hệ với người thân. Hàng năm các đệ tử Ấn Tông đều có ngày nghỉ được trở về nhà đoàn tụ cùng gia đình.

Điện Báo nghiêm chỉnh coi chừng phía sau lều của Khắc Lôi Nhã , không giám rời xa một bước. (Em nó rất có tiềm năng để gia nhập đội Pet của chị Nhã đã gồm các thành viên : Phong Báo, Bạch Đế, Hắc Vũ)

Sáng hôm sau, Khắc Lôi Nhã đi theo đám người kia, băng qua một hạp cốc, quả nhiên so với con đường nàng biết thì gần hơn nhiều. Tiết kiệm được hơn nửa thời gian.

Qua mấy ngày, rốt cuộc cũng đến nơi. Trước mặt chính là Đế đô Lạp Cách Tập.

"Đa tạ đã chiếu cố ta ở trên đường đi, hẹn gặp lại." Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt nói nhanh với Bố Lạp Ân, cũng không cần để ý phản ứng của đối phương như thế nào, nháy khỏi người Điện Báo, vỗ vỗ đầu nó, sau đó lại chỉ chỉ phía sau, ý bảo Điện Báo có thể rời đi. Điện Báo sung sướng gầm lên một tiếng, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Nhìn một màn này bọn họ vệ cả kinh.

Khắc Lôi Nhã cất bước đi về phía trước, không để ý phản ứng của mọi người.

"Phụ thân, người này đúng thật không được nuôi dạy đàng hoàng!" Tây Lạp tức giận cau mày.

"Không sao, chúng ta an toàn về đến nhà là đã rất tốt. !" Bố Lạp Ân vừa xoa xoa đầu nữ nhi mình vừa đầu an ủi.

"Đúng vậy, vẫn là nhờ hãn mà chúng ta được cứu đấy." Ngược lại Mai Lạp đối với Khắc Lôi Nhã cảm thấy vô cùng hứng thú.

"Tốt lắm tốt lắm, chúng ta về nhà thôi. Ta còn có chuyện rất quan trọng muốn làm." Bố Lạp Ân lại xoa đầu hai nữ nhi của mình, trong lòng gấp gáp, muốn mau chóng tới phủ đệ của Phong Gia, đi gặp An Lệ Toa đại nhân, đem tin tức quan trọng hãn vô tình lấy được nói cho an lệ Toa đại nhân.

Bố Lạp Ân không có trở lại Liên Gia, trực tiếp đi Phong Gia.

Kêu hai nữ nhi của hãn về nhà trước.

Vừa đến nhà cửa, liền thấy một bóng lưng làm cho các nàng giật mình.

"Ca ca!"

"Ca ca!"

Hai thiếu nữ mừng rỡ, chạy nhanh về phía trước.

"Tây Lạp, Mai Lạp." Trên mặt nam tử trẻ tuổi hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

"Ca ca, tại sao huynh lại trở về hôm nay thế? Không phải còn mấy tháng nữa mới tới ngày nghỉ của huynh sao?" Tây Lạp mừng rỡ hỏi.

Mai Lạp cũng tròn to hai mắt chờ câu trả lời của hắn.

" Lần này Ta ra khỏi sư môn là có chuyện quan trọng muốn làm." Nam tử trẻ tuổi mỉm cười, "Cho nên thuận tiện trở về thăm hai muội." Hắn làm sao có thể nói rõ về nhiệm vụ lần này cho người khác nghe được? Lần này hắn xuất môn là đuổi theo hung thủ đã sát hại Dư Trường Lão! Sự tình đã có đầu mối. Đã từng có người nhìn thấy Dư Trường Lão xuất hiện tại thành Phong Hoa, hắn đang chờ đêm đến để ra khỏi thành. Chỉ cần chạy tới chỗ đó, bắt được hơi thở linh hồn còn sót lại của Dư Trường Lão, chiếu Ấn Kính Tướng Hồn lên thì có thể tái hiện tình cảnh lúc ấy, có thể tìm ra ai là kẻ đã sát hại Dư Trường Lão!

Nhất định phải báo thù cho trường lão!

Khi Khắc Lôi Nhã đi tới trước cửa phủ đệ Phong gia thì lại gặp mặt Bố Lạp Ân.

Bố Lạp Ân kinh ngạc nhìn Khắc Lôi Nhã : "Ân nhân, người cũng tới nơi này sao?"

"Ta tới tìm người." Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt nói một câu. Đã có người đi vào thông báo rồi. Hộ vệ cũng không bởi vì Khắc Lôi Nhã trang phục bình thường mà xem thường băm báo chậm trễ, có thể thấy được là do Phong gia rất nghiêm chỉnh trong việc huấn luyện. Chẳng qua là khi hộ vệ nghe thấy

một thiếu niên bình thường báo tên là Khắc Lôi Nhã, thì tỏ ra rất kinh ngạc. Hy Nhĩ Khắc Lôi Nhã, lần đầu tiên trong đại hội tử võ làm rung động cả hội trường, đối với mọi người kí ức này còn rất mới. Nàng nhiều lần thay đổi cục diện trận đấu, đánh bại người nhà họ Hoa. Nhưng nhân vật phong vân như vậy và thiếu niên ở trước mắt thực sự là một sao? Thời điểm Khắc Lôi Nhã bỏ cái mũ to tướng trên đầu xuống, trong lòng hộ vệ lúc này mới căng thẳng, người trước mắt nào phải vị thiếu niên xa lạ nào, đúng thật là Khắc Lôi Nhã ! người có đôi mắt màu xanh lục và dung nhan tinh xảo, diễm lệ làm cho những người đã từng quan sát trận so tài kia vĩnh viễn cũng không có cách nào quên được. Mặc dù chỉ xem qua Thủy Tinh Kỵ Ưc, và Vô Pháp Vong Kỵ.

Tìm người? Bồ Lạp Ân nghi ngờ, thiếu niên này tới Phong gia tìm người? quan hệ ra sao với Phong Gia? Vừa lúc đó, trong cửa lớn vang lên một hồi tiếng bước chân dồn dập.

Một trận gió thổi qua, một thân đồ rực quần áo An Lệ Toa đã xuất hiện nửa trước mặt bọn họ.

"An Di." Khắc Lôi Nhã lần này không còn để ý thân phận gì nữa, tự nhiên hô lên hai chữ này. mặt An Lệ Toa tươi cười, tâm tình thoát nhìn vô cùng tốt, nắm lấy tay Khắc Lôi Nhã , thân thiết nói: "Sao con lại tới đây? Ta còn tưởng rằng sẽ rất lâu nữa con mới trở lại đây thăm ta đây."

"Con, thực ra con muốn An Di mang con đi tới chỗ lần trước." Khắc Lôi Nhã ngại vì chung quanh có người, chỉ là nói như vậy nói.

"Hả? Ha ha, được được." An Lệ Toa vừa nghe, đầu tiên là ngẩn ra, tiếp cười xấu xa ,y như nụ cười lúc lừa gạt Lợi Á , làm Khắc Lôi Nhã lúng túng một hồi.

"Đi thôi, chúng ta đi vào trước rồi nói" An Lệ Toa lôi nắm tay Khắc Lôi Nhã kéo đi, hoàn toàn bỏ quên Bồ Lạp Ân đang đứng ở một bên .

"An đại nhân." Lúc này, Bố Lạp Ân nhìn thấy An Lệ Toa chuẩn bị đi vào, rốt cuộc phục hồi lại tinh thần, lên tiếng vội vàng gọi

"Hả? Lạp Ân?" An Lệ Toa kinh ngạc nhìn Bố Lạp Ân đứng ở cửa, "Người không phải phải về thăm quê của phu nhân người hay sao?"

"Có chuyện quan trọng muốn hướng ngài bẩm báo, cho nên về tới trước rồi." Bố Lạp Ân nói xong, ánh mắt lại dừng lại ở trên người của Khắc Lôi Nhã, trong lòng suy đoán thân phận của Khắc Lôi Nhã. An Lệ Toa đại nhân tự nhiên thân thiết đối với thiếu niên này như thế. Chẳng lẽ là bằng hữu của Phong Thiếu Gia? sắc mặt của An Lệ Toa có chút nghiêm túc, nàng biết luôn luôn Bố Lạp Ân là người luôn nghiêm túc nếu như nói là có chuyện muốn nói thì tuyệt đối là chuyện rất quan trọng.

"Đi thôi, vào đây đã." An Lệ Toa đi vào trước. Bố Lạp Ân vội vàng đi theo.

Tới cửa thư phòng.

"An Di, con không làm phiền người nữa." Khắc Lôi Nhã có chút ngượng ngùng nói.

"Cũng tốt, con đi tìm Dật Hiên và sư phụ ta đi, quyền trục truyền tống này cho con, con biets phải tìm sư phụ ta là tốt rồi ." An Lệ Toa cũng không miễn cưỡng giữ Khắc Lôi Nhã .

"Thật cảm ơn An Di, con lại làm phiền người rồi." Khắc Lôi Nhã áy náy nói, trong mắt thể hiện lòng biết ơn sâu sắc.

"Ha ha, đi đi, tiểu tử Dật Hiên gặp lại con, nhất định vui mừng đến chết." An Lệ Toa cười híp mắt rồi đưa cho Khắc Lôi Nhã quyền trục Truyền Tống.

"Cảm ơn An Di." Khắc Lôi Nhã nhận lấy quyền trục. "Bố Lạp Ân, đi thôi, chúng ta vào đây rồi nói" An Lệ Toa đẩy cửa vào thư phòng, Bố Lạp Ân

quay đầu lại liếc nhìn Khắc Lôi Nhã xé quyển trục biến mất tại ngay chỗ, mặt hần tràn đầy nghi ngờ không hiểu.

Khi Bồ Lạp Ân đem sự tình bẩm báo, An Lệ Toa cau mày, tỉnh táo nói "Chuyện này, không cần nói cho bất kì kẻ nào. Âm thầm xử lý là được."

"Dạ, đại nhân. Ta không có nói cho bất kì kẻ nào hết. Tảng đá lớn trong lòng Bồ Lạp Ân rốt cuộc cũng để xuống. Chuyện gì cũng chỉ cần đến tay vị đại nhân trước mặt này, coi như đã giải quyết xong một nửa, hần rốt cuộc có thể yên lòng.

"Được rồi, người đi xuống đi, người cũng đã mệt mỏi rồi, về nhà nghỉ ngơi đi!" An Lệ Toa đã sớm chú ý tới Bồ Lạp Ân ngay cả y phục cũng chưa có thay.

"Không sao, ta chỉ một lòng nghĩ nhanh chóng một chút đem chuyện này bẩm báo cho đại nhân biết." Bồ Lạp Ân mỉm cười, chưa muốn rời đi.

"Vậy còn có việc gì sao?" An Lệ Toa nghi ngờ hỏi.

"An đại nhân, người thiếu niên vừa rồi kia, là ân nhân cứu mạng của ta, ở trên đường ta và nữ nhi của ta bị Điện Báo tập kích, là hần đã cứu chúng ta, không ngờ là bằng hữu Phong Thiếu Gia." lúc này Bồ Lạp Ân mới nói ra chuyện mình đang tò mò. "Ha ha ." An Lệ Toa tâm tình lại rất tốt nở nụ cười nói, "Người còn nhớ ở đại hội tỷ võ có nhân vật tên Khắc Lôi Nhã không? Nàng ta chính là người thay thế Lý gia xuất chiến."

Bồ Lạp Ân sửng sốt, Khắc Lôi Nhã ? Khắc Lôi Nhã ! Người kia căn bản cũng không phải là thiếu niên, mà là một thiếu nữ. Lần này toàn bộ nghi ngờ trong lòng đã có lời giải đáp. Khó trách Điện Báo là ma thú cấp bốn mà cũng sợ nàng ta, thì ra là thực lực quá cường hần. Đó chính là Hy Nhi Khắc Lôi Nhã . Người đánh bại Hoa Nghệ Lâm .Mới chỉ là thiếu nữ mười bốn tuổi mà thực lực thật cường hần.

"Được rồi, người đi đi. Khắc Lôi Nhã cũng không có để ở trong lòng, đối với nàng mà nói chỉ là nhấc tay một cái, người cũng không cần để ý." An Lệ Toa nhìn bộ hạ cũ của mình, biết hẳn nhất định ghi nhớ, sợ là trong lòng hẳn còn rối rắm không biết báo đáp ân tình Khắc Lôi Nhã như thế nào.

"Dạ, An đại nhân." trong lòng Bồ Lạp Ân rung động, cáo lui rời đi.

Bồ Lạp Ân về đến trong nhà, thấy được nhi tử đang cùng hai nữ nhi cười nói, nhi tử cũng nhìn thấy hẳn đã trở về, kêu lên:

"Phụ thân." Táp Thập Nhĩ đứng lên nghênh đón phụ thân của mình.

"Táp Thập Nhĩ, sao con lại trở về hôm nay?" Bồ Lạp Ân kinh ngạc nhìn nhi tử đột ngột trở về không báo trước. Hẳn nhớ không có lầm là thời gian nhi tử được nghỉ phép chưa tới mà.

"Con trở về làm chút chuyện, thuận đường tới thăm cả nhà." trên khuôn mặt anh tuấn của Táp Thập Nhĩ hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

"À! thì ra là như vậy." Bồ Lạp Ân nhìn Táp Thập Nhĩ trước mắt lại thành thực thêm một chút, trong lòng có chút vui mừng. Mặc dù Táp Thập Nhĩ vào Ấn Tông không quan tâm đến việc đời, không thể vào triều làm quan, nhưng nếu như trong nhà có chuyện, sẽ có thể về nhà trợ giúp. "Thực lực lại tăng lên không ít rồi." Bồ Lạp Ân mỉm cười vỗ vỗ bả vai con trai của mình, trong lòng chợt dâng lên ý niệm kỳ quái, nhi tử thiên tài của hẳn nếu so sánh cùng Khắc Lôi Nhã, ai sẽ hơn đây? Đều là pháp sư thuộc hệ Hỏa! ! "Rất nhiều người thực lực mạnh hơn con, con sẽ cố gắng nhiều hơn." Nói tới chỗ này, sắc mặt Táp Thập Nhĩ nghiêm túc hẳn lên, tiếp đó hẳn nói,

"Phụ thân, trên đường trở về mọi người gặp nguy, được một vị thiếu niên cứu phải không? !" Tây Lạp cùng Mai Lạp đã đem kinh nghiệm nói cho hẳn.

"Ha ha, không phải thiếu niên, là một thiếu nữ." Bồ Lạp Ân nở nụ cười, "Là người ngày ấy đánh bại Hoa Lệ Lâm trong cuộc tỉ võ, nàng chính là Hy Nhĩ Khắc Lô Nhã"

"Sao cơ ?" Tạp Thập Nhĩ nghi ngờ.

Tây Lạp cùng Mai Lạp lại kinh hô lên, giọng nói tràn đầy sùng bái: "Phụ thân, có thật hay không? Thật sự là nàng ta sao?"

"Thật sự là nàng sao? ! Phụ thân, nàng ta làm sao sẽ xuất hiện tại nơi này được? thật đáng tiếc, không thể nói chuyện nhiều cùng nàng ấy!"

Ngày đó Đại hội tỉ võ kịch tích đã để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng hai người. Người thiếu nữ kia làm cho toàn thể mọi người đều rung động.

Tạp Thập Nhĩ nghi hoặc nhìn hai tiểu muội của mình đang kích động, hai tiểu tử kia ngoại trừ mình ra thì chưa bao lộ ra vẻ mặt sùng bái cực độ như vậy đối với người khác.

"Tạp Thập Nhĩ, Ký Ưc Thủy Tinh của ta có ghi chép cuộc tỉ thí ngày đó, con xem một chút đi, có lẽ đối với người tu hành có thể trợ giúp ít nhiều. Nàng cũng là pháp sư hệ Hỏa. Nhưng ngọn lửa của nàng là màu vàng." Bồ Lạp Ân hoàn toàn không biết, hành động vô ý của mình sau này sẽ mang lại hậu quả khôn lường ra sao.

Khi Tạp Thập Nhĩ xem xong hình ảnh ở trong Ký Ưc Thủy Tinh, sắc mặt bỗng nhiên một mảnh nặng nề.

"Phụ thân, người có thể cho con mượn cái Kí Ưc Thủy Tinh này không." ánh mắt Tạp Thập Nhĩ không rời hình ảnh thiếu nữ trong quả cầu thủy tinh, mà vẫn đang rót vào ma lực vào, không biết thêm bao nhiêu lần để quan sát rõ hơn hình ảnh bên trong.

"Được, con cứ cầm lấy." Bồ Lạp Ân tuyệt đối không cảm thấy kỳ quái khi nhi tử của mình đưa ra yêu cầu này. Đứa con trai này người đối diện với người khác luôn giữ thái độ hòa ái dễ gần, nhưng thật ra là tâm cao khí ngạo, không đem bất kì người nào để ở trong mắt. Ban đầu nhi tử nhà mình cùng Hoa Nghệ Lâm đánh một trận, trận chiến ấy không ai biết kết quả cụ thể như thế nào, chỉ là từ đó trở đi Hoa Nghệ Lâm không hề xuất hiện trước mặt của nhi tử. Sau đó, nhi tử lại bị Ân Tông mời gia nhập, vì vậy từ đó hẳn bắt đầu con đường tu hành.

Tạp Tháp Nhĩ nhanh chóng cầm quả cầu thủy tinh cất đi, rồi đứng lên nói: "Phụ thân, đến lúc ta phải đi rồi. Chuyện lần này rất trọng đại."

Bồ Lạp Ân gật đầu, hẳn hiểu được quy củ của Ân Tông : "Đi đi. Cần thận một chút, tự chăm sóc mình thật tốt."

Trong lòng của Tạp Tháp Nhĩ thật lâu không cách nào bình tĩnh được. Trong Kí Ưc Thủy Tinh chính là thiếu nữ đó, nàng cứ như thế mê hoặc lòng người. Đóa hoa sen nở rộ trong nháy mắt, khoảng khắc đó tất cả giống như đều ngưng lại . Ngọn lửa màu vàng, ngọn lửa đó là thế nào? Tạp Tháp Nhĩ tâm tình rối bời, tay nắm chặt lại buông ra, vừa buông ra lại nắm chặt.

Thật rất muốn gặp nàng một chút, cùng với nàng đánh một trận!

Lúc này Khắc Lôi Nhã đã đến cái hòn đảo thần bí kia.

Thấy được rất một màn rất chi là , nhưng không thấy bóng dáng Phong Dật Hiên .

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 103: Gặp Lại Phong Dật Hiên

M

ột màn này thật quá ㄝ đi.

Vốn là có căn nhà gỗ nhỏ ở đây giờ lại không thấy, mặt đất là một mớ hỗn độn . Khắp nơi toàn là gỗ xóc xếch chất đống. Còn giường, đồ dùng nhà bếp, bàn ghế, ngổn ngang khắp nơi. Hình như vừa trải qua một cuộc đại chiến nào đó. Thiên Cương Phong lão tóc đã rối như cái ổ gà, đưa lưng về phía Khắc Lôi Nhã đang cầm cái chùy khua khua gỗ gỗ sửa chữa gì đó, còn đâu là hình tượng một Tuyệt Thế Cao Thủ ?

Khóe miệng Khắc Lôi Nhã khẽ co quắp, chỉ nghe thấy Thiên Cương Phong lão trong miệng hùng hùng hổ hổ chửi bới: "Cái tên tiểu tử thối này, lại dám đem chỗ này của ta phá hủy thành như vậy, không để cho người nếm chút đau khổ thật là không phải đạo."

Một màn này là do Phong Dật Hiên đạo diễn?

"Thiên Cương Phong lão." Âm thanh Khắc Lôi Nhã yếu ớt hô lên .

"Hả?" Thiên Cương Phong lão hung thần ác sát quay đầu lại nhìn nàng, thái độ rõ ràng biểu đạt, t tâm tình đang không tốt, chớ nên trêu chọc.

"Đây là có chuyện đã gì xảy ra?" Khắc Lôi Nhã nhìn mặt đất đầy hỗn độn.

"Lại còn hỏi chuyện gì ư? Cái tiểu tử thối kia đột phá đến tầng thứ chín, trực tiếp phá hủy cả chỗ này của ta." Thiên Cương Phong lão hung thần ác sát vung vung cái chùy thủ trong tay.

"Sặc" Khắc Lôi Nhã nhìn Thiên Cương Phong lão đang phát điên lên, tại sao nàng lại cảm thấy lão đang tức giận nhưng lại còn có chút vui mừng?

"Ha ha, sau đó ta liền đá hẵn một cước bay đến không gian tu luyện rồi. Nơi đó cao thủ nhiều như mây, ta cũng không tin không ngược chết được tên tiểu tử thối đó." Thiên Cương Phong lão chống nạnh cười ha ha, đặc chí không thôi (Lão này có họ hàng gì với cái lão Khắc Lý Phu không thế?)

" Không gian tu luyện? Là nơi nào vậy ?" Khắc Lôì Nhã nghi ngờ, đây là lần đầu tiên nàng nghe được cái nơi như vậy.

"Chỗ đó à, rất nguy hiểm, cũng rất hấp dẫn. Là một nơi tu luyện rất tốt.Ta và lão tặc Tư Không Lâm đã từng đến đó. Ở trong đó chỗ nào cũng có cường giả, cá lớn nuốt cá bé." Thiên Cương Phong lão híp mắt nhớ lại.

Có nơi như vậy sao? Vì sao chưa từng nghe qua?

"Vì sao con chưa từng nghe qua nhỉ, hơn nữa cũng không có sách vở gì ghi lại." Khắc Lôì Nhã nghi ngờ.

"Ha ha, Cô gái nhỏ, con làm sao biết được, về phương diện này, không đạt tới thực lực nhất định thì sẽ không có cách nào tiến vào thế giới kia, ở đó và cái thế giới này không hề giống nhau, ở đó rất tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé, tất cả đều là dựa vào thực lực để nói chuyện." Tư Không Lâm ngồi xuống, cầm công cụ trong tay vừa vứt xuống, vừa nhìn Khắc Lôì Nhã nói, "Cô gái nhỏ, con tới nơi này làm cái gì?"

"Con, con thủy chung không có cách nào đột phá tầng tiếp theo Liên Hoa Bảo Giám,vẫn một mực ở tầng thứ tám. Cho nên, con muốn tới thỉnh giáo tiền bối." Khắc Lôì Nhã cắn cắn môi, nói ra mục đích chính của mình.

“ Cô gái nhỏ, con có biết cách nhanh nhất khiến thực lực của một người cường đại là gì không" trên mặt Thiên Cương Phong lão nghiêm túc nói.

Khắc Lôi Nhã trầm mặc, nhìn Thiên Cương Phong lão, nàng biết, Thiên Cương Phong lão hỏi như vậy, nhất định ông ấy đã có đáp án.

"Đó chính là không ngừng đối kháng cùng với cường giả, một mất một còn để thức tỉnh thực lực của bản thân." Thiên Cương Phong lão nói nhẹ nhõm.

"Nếu không có mạnh lên được thì sao?" Khắc Lôi Nhã giựt giựt khóe miệng hỏi.

"Vậy thì chỉ còn nước chết chứ sao." Thiên Cương Phong lão coi như chuyện đương nhiên mà trả lời. Khắc Lôi Nhã im lặng. Cái này mà gọi là biện pháp ư?

Nhưng Khắc Lôi Nhã lại suy nghĩ đến thời điểm chống lại Hoa Nghệ Lâm, thời điểm đó cái chết đã gần trong gang tấc, trong khoảnh khắc đó nàng đã lĩnh ngộ được tầng thứ tám của Liên Hoa Bảo Giám .

Tiểu tử thối kia cũng gặp vấn đề trong đột phá cánh giới, cho nên ta ném hãn tới đó. Có thể trở lại hay không tất cả phụ thuộc vào bản thân hãn." Thiên Cương Phong lão ngáp dài, lúc này mới nói ra mục đích thực sự đưa Phong Dật Hiên đi. Thiên Cương Phong lão nghiêng đầu nhìn Khắc Lôi Nhã nói, " còn con, con cũng phải đột phá, vậy con muốn đi hay không?Đối với Liên Hoa Bảo Giám ta không cách nào cho con lời khuyên gì nhiều, bởi vì bí pháp này vốn là của lão tặc Tư Không Lâm sáng chế. Hiện tại ta cũng không biết tung tích hãn."

"Con đi." Khắc Lôi Nhã không có chút do dự nào, kiên quyết nói.

"Ha ha, Cô gái nhỏ, thật không tệ!" Thiên Cương Phong lão đứng lên mà cười cười ha ha, "Ta sẽ đưa con đi, tiểu tử kia mới đi không bao lâu, các con có thể gặp được nhau."

Thiên Cương Phong lão cũng không trì hoãn, vội vàng lấy trong Nhấn Không Gian ra rất nhiều khoáng thạch, trên mặt đất bày ra trận pháp, là một

trận gồm tám mũi nhọn!

"Đi đến đó, phải cẩn thận một chút. Nếu các con muốn trở lại, nhất định phải đến được ngọn núi cao nhất, nơi đó mới có Truyện Tổng Trận. Nhưng muốn đến đó hoàn toàn không dễ dàng. Đến đó các con tự dừng sẽ biết." Thiên Cương Phong lão bắt đầu khởi động trận pháp, ánh sáng màu trắng dần dần sáng lên.

“ Vâng.” Khắc Lôi Nhã gật đầu, đi vào trong Truyện Tổng Trận, bạch quang che mất thân hình Khắc Lôi Nhã, Khắc Lôi Nhã biến mất ở trong Truyện Tổng Trận.

"Ai nha, lại hao tổn rất nhiều quáng thạch của ta rồi." Thiên Cương Phong lão nhìn số khoáng thạch trên đất đau lòng mà hô lên như vậy. Những quáng thạch này, có tiền cũng không mua được. Có thể cung cấp đủ năng lượng cường đại cho Truyện Tổng Trận, sau đó còn truyền tống người. Thần điện Quang Minh tự nhiên cũng sẽ có những thứ đồ này, chỉ có ở thời điểm khẩn cấp mới sử dụng. Có thể thấy được những quáng thạch này trân quý đến mức nào. Mà Thiên Cương Phong lão vừa tiêu hao cả một đồng lớn.

Thiên Cương Phong lão đặt mông ngồi xuống, nhìn đầy đất khoáng thạch, nói thật nhỏ: "Ta tin tưởng hai người các con nhất định có thể trở về."

Khắc Lôi Nhã chỉ cảm thấy dưới chân khẽ phồng lên, trước mắt nàng là một mảnh hắc ám, thời điểm sáng lên lần nữa, cảnh tượng chung quanh đã thay đổi không giống như cũ nữa. Chung quanh là một mảnh rừng rậm xanh ngắt, còn tối không kịp quan sát cẩn thận chung quanh, liền bị một tiếng gầm lên thu hút sự chú ý nàng.

"Tiểu tử thôi, thật không biết điều, ta coi trọng ngươi là phúc phận của ngươi!" Một thanh âm bén nhọn chói tai vang lên, trong giọng nói là then quá hóa giận.

"Cái mụ già xấu xí ghê tởm này, đi chết đi." Mà thanh âm đáp lại kia Khắc Lôi Nhã lại rất quen thuộc.

Phong Dật Hiên!

Khắc Lôi Nhã nhanh chóng hướng tới phát ra âm thanh, chỉ vì nàng có thể nghe ra âm thanh của Phong Dật Hiên có một chút không ổn định, nói cách khác Phong Dật Hiên chắc chắn đang bị thương!

Ầm!

Một tiếng vang lên thật lớn, Khắc Lôi Nhã xông tới liền nhìn thấy một người nữ tử xinh đẹp trong tay cầm thanh kiếm to và bén nhọn đang công kích Phong Dật Hiên. Phong Dật Hiên cấp tốc lui về phía sau, đối với hấn mà nói, cùng chiến sĩ cận chiến là hành động rất không sáng suốt. Mà khóe miệng Phong Dật Hiên hiện lên tia đỏ thẫm nói rõ rằng giờ phút này hấn đang ở thế hạ phong. Cô gái xinh đẹp hình như cũng không muốn lập tức giết chết Phong Dật Hiên, mà là từng bước từng bước mà ép sát, sử xuất ma pháp đem Phong Dật Hiên ép đến mức thật là nhếch nhác, trước mắt lại là kiếm khí bén nhọn không cho hấn làm phép, ép hấn chỉ có thể không ngừng lui về phía sau.

Cô gái xinh đẹp đó rất mạnh, tốc độ cũng rất nhanh. Hơn nữa, nàng luôn chớp thời cơ, bén nhọn công kích từng đợt sóng tiếp nối nhau, khiến Phong Dật Hiên muốn làm phép cũng không có thời gian. Đây là kinh nghiệm chỉ có thể chiến đấu rất nhiều lần mới có thể nắm được chính xác điểm này. Ma pháp, dù là không niệm chú ngữ, cũng cần dùng một ít thời gian, mà nữ tử cả người đầy mê hoặc này, cũng không cho Phong Dật Hiên một chút thời gian.

Kiểm Thương Lan trong nháy mắt xuất hiện trên tay Khắc Lôi Nhã, nàng liền điểm mũi chân một cái, bay vút lên, tiến đến nghênh đón công kích. Nàng là vì Phong Dật Hiên mà đỡ một kiếm này.

Choang!

Thanh âm binh khí va chạm vào nhau vang lên trong rừng rậm.

"Khắc Lôi Nhã !" Thanh âm Phong Dật Hiên vang lên vừa mừng vừa sợ.

Khắc Lôi Nhã trầm mặc, mặt nặng nề, chỉ vì lần đầu giao thủ, mà đã cảm thấy thực lực của đối phương.

Cô gái xinh đẹp này thực lực quả là rất mạnh, tốc độ cũng rất nhanh.

"Người là ai? !" Mặt cô gái xinh đẹp tức giận nhìn Khắc Lôi Nhã gầm lên. Mắt thấy chuyện tốt sắp thành, lại đột nhiên xuất hiện đâu ra một con nhóc phá hỏng!

Khắc Lôi Nhã trầm mặc không nói, chỉ tỉnh táo ngăn cản công kích cô gái xinh đẹp kia .

Chỉ cần cầm cự một lúc là đủ rồi, kéo dài một chút thời gian cho Phong Dật Hiên. Thời gian đã đủ cho Phong Dật Hiên làm phép! Thân là Ma Pháp Sư, thực lực và phương diện tốc độ của Bỉ Khắc Lợi Á thì Phong Dật Hiên còn kém hơn một chút. Nhưng đã đạt trình độ ma pháp.

Cô gái trẻ đẹp này rất mạnh, nhưng còn chưa đủ!

Phong Dật Hiên đứng lại, hai hàng lông mày nhíu chặt, ngón tay trên không trung kéo lê hình cung, khẽ quát một tiếng: "Phong tù!"

Trong một nháy mắt, không khí chung quanh nhanh chóng lưu động ,ngay lập tức cô gái xinh đẹp nhanh chóng tạo thành một đạo lá chắn chung quanh thân mình. Khắc Lôi Nhã lui về phía sau, cô gái xinh đẹp muốn đuổi theo, lại bị một cỗ sức gió cường đại hất trở lại, chung quanh gió càng ngày càng lớn, đem cô gái giam cầm tại bên trong.

Khắc Lôì Nhã nhìn này một chiêu Phong Tù bén nhọn, khẽ nhúu mày, trình độ Phong Dật Hiên cư nhiên lại tăng nhanh như vậy.

Âm thanh không ngừng vang lên, là do cô gái xinh đẹp đang dùng kiếm chém bức tường gió kia.

Khắc Lôì Nhã thu kiếm lại, cùng Phong Dật hiên liếc mắt nhìn nhau, không có lời nói nào thừa thãi, đã ngầm hiểu ý tứ của đối phương.

Sau một khắc, ở bên trong cô gái xinh đẹp đã bắn ra Đấu Khí, sử dụng kiếm bổ vào bức tường gió kia. Vậy mà còn chưa chờ nàng ta lấy lại tinh thần, trước mắt đập vào chính là ngọn lửa mạnh hùng hực hiêu đốt! Ngọn lửa màu vàng tản ra hơi thở nóng bỏng khác thường làm cho nàng trong lòng cảm thấy quái lạ dị thường, nghĩ nhanh chóng né tránh, lại phát hiện không có cách nào lui về phía sau.

Chỉ vì Phong Dật hiên lần nữa sử dụng phong tù, Cô gái xinh đẹp bị ngọn lửa hung mãnh lần nữa giam ở bên trong.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, Khắc Lôì Nhã và Phong Dật Hiên không có chút cử động nào.

Khắc Lôì Nhã giơ tay lên, trên tay nàng lại lập tức xuất hiện một thanh trường thương do ngọn lửa màu vàng hóa thành.

"Đi!" tay Khắc Lôì Nhã lui về phía sau lấy đà, nửa nhắm ngay cùng hướng ngọn gió kia toàn lực phóng ra.

Hỏa Diễm Thương gào thét bay về phía Phong Tù, Phong Tù tự động nứt ra một cái hố khiến Hỏa Diễm Thương thuận lợi xuyên thẳng qua..

Phong Dật Hiên và Khắc Lôì Nhã phối hợp hoàn toàn là không chê vào đâu được. Từ khi Khắc Lôì Nhã ngăn cản nữ tử đến đánh gục nàng ta, chỉ là hai phút ngắn ngủn! Hai người ăn ý cỡ nào.

Âm thanh thê lương vang lên, kế tiếp không nghe thấy bất kì âm thanh nào nữa , chỉ còn ngọn lửa đang thiêu đốt mọi thứ, trong không khí từ từ bắt đầu tràn ngập g một cổ khét lẹt .

Giải quyết xong cô gái đẹp đẽ này, lúc này hai người mới nhìn về phía đối phương.

"Khắc Lôi Nhã , sao nàng lại tới đây?" Phong Dật Hiên vui mừng nhưng lòng vẫn có một tia lo âu. Không gian tu luyện, nơi này không phải nơi nguy hiểm bình thường, hắn vừa tới liền gặp được cường giả như vậy. Như vậy kế tiếp thật sự.

" Mục đích cũng giống ngươi." Khắc Lôi Nhã quay đầu nhìn Phong Tù và ngọn lửa đã dần dần biến mất, lạnh nhạt nói, "Chuyện gì đã xảy ra vậy? Tiên bối nói vừa đem ngươi đưa tới đây không lâu, làm thế nào mà nhanh như vậy đã cùng nàng ta giao đấu vậy."

Hỏi tới điều này, trên mặt Phong Dật Hiên thoáng qua vẻ lúng túng, hắn không cách nào mở miệng nói là mục già xấu xí không biết xấu hổ đó nhìn trúng hắn muốn mang hắn về làm người hầu kiêm nam sủng của mục.(tội nghiệp người đẹp. Như thế mà bị anh Phong chê xấu)

Khắc Lôi Nhã nhìn vẻ mặt có chút khác thường Phong Dật Hiên liền hiểu rõ, cũng không nữa hỏi nữa, mà là cau mày nói: "Trước tiên chúng ta phải làm việc này đã."

"Ân." Phong Dật Hiên nhìn thấy Khắc Lôi Nhã không hỏi tới nữa, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Đúng rồi, cái này cho ngươi." Từ trong Nhẫn Không Gian, Khắc Lôi Nhã móc ra một chiếc nhẫn đưa ra trước mặt của Phong Dật Hiên.

Phong Dật Hiên mắt tròn to, ngây ngốc nhìn chiếc nhẫn trong tay Khắc Lôi Nhã, một hồi lâu không hề cử động.

"Thế nào? Không cần? Vậy thì thôi." Khắc Lôi Nhã làm bộ muốn thu chiếc nhẫn trở về.

Phong Dật Hiên lại nhanh tay đoạt lấy, cười hề hề nhìn bảo bối trên tay mình, liên tục không ngừng nói: "Muốn! Làm sao lại không muốn".

"Nhỏ máu nhận chủ đi thôi." Khắc Lôi Nhã nhìn máu rỉ ra ở khóe miệng Phong Dật Hiên, không khỏi cười nhạt, không cần căn ngón tay, chỉ cần trực tiếp lấy máu ở khóe miệng là được rồi.

Phong Dật Hiên đem chiếc Nhẫn Không Gian đã là của mình mở ra, cảm nhận được không gian bên trong, càng thêm kinh hãi. Không gian không ngờ lại to lớn như thế! Khắc Lôi Nhã lại tặng hân đồ trân quý như thế! Vật này làm sao nàng có được? Mặc kệ như thế nào, giờ phút này trong lòng Phong Dật Hiên cảm động cũng là thật.

"Khắc Lôi Nhã, Đây là nàng đang cầu hôn ta sao?" Phong Dật Hiên vuốt chiếc nhẫn trên ngón tay cười hì hì, lại khôi phục dáng vẻ muốn bị người khác đánh.

"Trả ta chiếc nhẫn." mặt Khắc Lôi Nhã lạnh lẽo, u ám phun ra một câu như vậy.

"Đã nhỏ máu nhận chủ rồi." Phong Dật Hiên há hê gật gù nói, "Ta không thể nào buông tha quyền sở hữu nó. Trừ phi, nàng giết ta."

Bốp!

Sau một khắc, Phong Dật Hiên che mặt của mình ngồi chồm hổm trên mặt đất kêu rên, một quyền này Khắc Lôi Nhã ngay giữa mắt Phong Dật Hiên.

Khắc Lôi Nhã không để ý đến Phong Dật Hiên đang ngồi ở đó kêu đau, mà là nhúu mày.

"Có người tới." Khắc Lôi Nhã nhỏ giọng nói, cảnh giác nhìn phía trước.

Phong Dật Hiên tự nhiên cũng đã nhận ra, mặt nặng nề đứng lên, cũng cảnh giác nhìn phía trước.

Khắc Lôi Nhã nháy mắt với Phong Dật Hiên, hai người lặng yên không tiếng động di chuyển sang bên cạnh, che giấu hơi thở, Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên đều am hiểu ẩn nấp.

Hai người cũng không có đi xa, ẩn nấp ở phía sau một cây đại thụ lẳng lẳng nhìn về phía bên này.

"Mẽ Á thật sự là phiền toái, một mình chạy nhanh như vậy làm cái gì, đại hội chọn rể của thành Tri Chu sớm hơn dự định. Hơn nữa, Thành chủ là muốn giao nữ nhi của hãn tự chọn chồng, Mẽ Á ngu ngốc này chạy nhanh như vậy làm cái gì chứ." Một thanh âm tràn đầy oán trách cùng khinh thường.

"Người biết cái gì. Nữ nhi thành chủ chọn chồng, nhưng là nhi tử của thành chủ là một mỹ nam tử. Mẽ Á là muốn đến sớm một chút xem mặt vị mỹ nam tử kia." Lại một âm thanh khác vang lên.

"Chắc chắc, nàng ta mà đến chỉ để xem một chút thôi sao? Nàng ta cho là nhi tử của thành chủ cùng những người bình thường trong quá khứ giống nhau để mặt cho nàng độc ác chà đạp sao?" Âm thanh người đầu tiên lại vang lên lần nữa.

"Cũng đúng." Âm thanh của một tên thô lỗ hừ lạnh, chợt giọng tràn đầy nghi ngờ, "Từ đâu tới mà có mùi cháy khét?"

"Hả?"

Bóng dáng ba nam tử dần dần tiến vào tầm mắt Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên. Ba người ăn mặc cũng không khác biệt lắm, thân hình cũng rất khôi ngô, đều là màu xanh lam, trên lưng cũng đeo một thanh đao lớn, tướng mạo cùng cô gái xinh đẹp lúc nãy có mấy phần tương tự. Ba người này là người thân của nàng ta sao? Lại là chiến sĩ

"Đây là cái gì?" Đi đằng trước nam tử khôi ngô dần dần phát hiện trên đất có một đồng kia không nhìn ra thì thể nguyên vẹn

"Đó là kiếm của Mễ Á!" Bên cạnh một nam tử khác tinh mắt chợt lên tiếng kinh hô, bước nhanh đi lên phía trước, khom lưng nhặt lên thanh kiếm trên đất.

Sắc mặt ba nam nhân chợt đại biến, cùng đồng loạt nhìn đồng thi thể nám đen kia, đáy mắt là sự ngờ vực thật không thể tin được sự thật này. đồng thi thể nám đen gì đó trên đất kia, là muội muội của bọn hắn?

"Đại ca! Đây, đây là Mễ Á? !" Thanh âm của nam tử cầm kiếm đang run rẩy.

Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên liếc mắt nhìn nhau, chậm rãi lặng yên không tiếng động lén đi. Ở lại chỗ này cũng không phải là hành động sáng suốt. Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên dần dần đi xa, nam nhân dần dần ngẩng đầu lên, cau mày quay đầu nhìn sang bên phải, hình như có người ở bên kia là của hắn ảo giác sao?. Nhưng là loại cảm giác này cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi, lập tức bị tiếng rống to của đệ đệ của hắn lôi kéo chú ý lực.

"Đại ca, đó là Mễ Á, thật sự là Mễ Á !!! Tại sao có thể như vậy! Là ai, là ai đã giết Mễ Á!" tâm thanh đau đớn truyền từ xa tới lỗ tai Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên, hai người giả vờ mắt diếc tai ngơ, càng nhanh chóng rời đi rồi.

"Đây là cái nơi quý quái gì vậy?" Phong Dật hiên lau khô vết máu nơi khoe miệng, cau mày khó chịu nói thầm, " Thực lực của ba nam nhân này còn hơn hẳn cái mục già kia, hôm nay nếu không phải nàng kịp thời xuất hiện, tácó lẽ đã chết chỗ này. Cái lão già chết tiệt đó, cũng không nói rõ ràng đây rốt cuộc là nơi nào!"

"Phong lão chỉ nói cái chỗ này là nơi dựa vào thực lực nói chuyện, cá lớn nuốt cá bé." Khắc Lôĩ Nhĩ khẽ cau mày, hồi tưởng lời nói Thiên Cương Phong lão, thật ra thì tại nơi nào cũng phải dựa vào thực lực để nói chuyện? Nơi nào cũng là cá lớn nuốt cá bé. Chỉ là, ý tứ của Phong lão hình như còn có ý nghĩa khác . Chẳng lẽ nói, cái chỗ này không có luật lệ, an ninh gì sao.

"Dù sao cái chỗ này làm cho người ta cực kỳ khó chịu." Phong Dật Hiên ngẩng đầu nhìn trời, vốn cho là mình cởi bỏ phong ấn, lại đột phá tầng thứ chín, cũng coi là người lợi hại rồi, không ngờ đi tới nơi này liền phải chịu nhục nhã như vậy.

"Phong lão nói rồi, muốn đi về nhất đỉnh phải lên được ngọn núi cao nhất ở đây. Ở đó có Truyền Tống Trận." Khắc Lôĩ Nhĩ nhìn về phía trước, nheo mắt lại. Ở xa xa có một tòa nhà to lớn ở trên đỉnh núi.

"Lão già này thật là giáo hoạt." Phong Dật Hiên chợt bi phần kêu lên.

"Thế nào?" Khắc Lôĩ Nhĩ quay đầu lại nhìn Phong Dật Hiên đang trong bộ giáng kẻ phát điên không hiểu liền hỏi.

"Lão già độc ác! Lão nói với ta chỉ cần ta tìm được ngọn núi cao nhất, ngọn núi kia tổng cộng có chín tầng, mỗi một tầng có một thành, chỉ cần ta từng tầng một thông qua, lên tới chỗ cao nhất thì có thể trở về." Phong Dật Hiên gào khóc kêu lên, "Nếu là hẳn nói chỗ cao nhất có một Truyền Tống Trận, ta đánh không lại mà muốn trở về, ta còn có biện pháp lên lên chỗ cao nhất đi lên tìm được Truyền Tống Trận sau đó truyền tống đi về " Che giấu hơi thở đúng là biện pháp không tệ.

"Đi thôi." Khắc Lôì Nhã hiểu rằng Thiên Cương Phong lão đã nói như vậy là để cho bọn họ cố gắng chiến đấu, chứ cái nơi như thế làm sao dễ dàng mà đi lên được.

Khắc Lôì Nhã đoán hoàn toàn không sai. Ngọn núi kia, cũng gọi là thí luyện sơn. Chia làm chín tầng, mỗi một tầng có một vị cường giả chiếm đoạt, đạt tới thực lực nhất định mới có thể tiến vào giao đấu trong thành. Dĩ nhiên, người có thực lực cũng có thể khiêu Chiến với Thành chủ, tranh đoạt chức Thành chủ. Có chút tương tự Kim Tự Tháp, tầng tầng lên cao, càng lên cao thì người có thực lực càng mạnh càng ít. Nơi này, giết người không cần chịu bất cứ trách nhiệm nào, không có quốc gia, càng không có vương pháp. Đây là một vùng đất tự do, cũng là một mảnh đất tràn đầy bạo lực, chém giết, máu tanh khắp nơi.

Nếu nói địa điểm này là Không Gian tu luyện thì, ở đây người ta gọi chỗ này là Huyết Trì.

Lúc này Thiên Cương Phong lão vẫn còn ở đó gõ mấy cái cọc gỗ, tự mình lầm bầm: "Tiểu tử thối và cô gái nhỏ lần này nếu như có thể thông qua chín tòa thành này, trở lại sẽ thay da đổi thịt. Ấy da da, ta thật đúng là là mong đợi quá"

Giờ này hai người đó đang ở trong một trận chiến sinh tử.

Khắc Lôì Nhã và Phong Dật Hiên đang ở trong Không Gian tu luyện và đã gặp rất nhiều cường giả. Bọn họ không gây chuyện không có nghĩa là người khác sẽ không tới làm phiền bọn họ.

Mà lý do lại vô cùng kỳ quặc, có người coi trọng đồ vật của Phong Dật hiên, có người coi trọng quần áo Khắc Lôì Nhã. Tóm lại, tùy tiện tìm một lý do liên vung tay đại khai sát giới. Đường đi trong ngọn núi này có thể nói là gian nguy rình rập. Nhưng hai người liên thủ có thể nói ăn ý khác thường, đánh chết không ít cường giả, ngưng chỉ là các cường giả có thực

lực tương đối, cường giả chân chính còn rất nhiều cũng tụ tập tại trong thành trên ngọn núi kia. Tự nhiên hai người cũng gặp qua những kẻ mà bọn họ đấu không lại.

"Khắc Lôi Nhã, nàng đi trước!" Trong nháy mắt Phong Dật Hiên thả ra vô số Phong Nhận ngăn cản đối phương.

Lần này gặp phải đối thủ là ma pháp sư cường hãn làm cho hai người lo sợ không thôi. Lão già này một đôi mắt chim ưng, đáy mắt lại điểm thêm chút cuồng bạo. Mà lí do tấn công bọn họ lại càng hoang đường hơn, bởi vì thấy bọn họ chướng mắt. Chỉ là không vừa mắt mà có thể đại khai sát giới.

"Dừng!" Lão già khinh thường hừ lạnh một tiếng, nhẹ nhàng phát một cái, liền đem Phong Nhận mà Phong Dật Hiên thả ra toàn bộ đều tiêu tán trong không trung, chỉ để lại một con gió nhẹ nhàng trêu tức, sắc mặt Phong Dật Hiên đại biến, không có chút do dự nào liền lắc mình chặn trước mặt của Khắc Lôi Nhã. Lão già cười lạnh, ung dung cất bước đến gần hai người.

Khắc Lôi Nhã trầm mặc, ngón tay gầy nhẹ, vô số Bông Sen màu vàng bay ra.

Không đợi Khắc Lôi Nhã xuất chiêu tiếp theo, sắc mặt lão già kia đã thay đổi, đột nhiên lui về phía sau đi, cảnh giác nhìn Khắc Lôi Nhã, cau mày cao giọng hỏi "Tư Không Lâm gì của ngươi?"

Trong giọng nói lại có một tia sợ hãi không dễ dàng phát giác!

Phong Dật Hiên sửng sốt, Khắc Lôi Nhã hơi ngần ra, còn chưa kịp nói chuyện, lão già kia cũng đang không ngừng lui về phía sau đi.

Trong miệng càng thêm nhỏ giọng mà nói thầm: "Lại có thể biết Tư Không Lâm và Liên Hoa Bảo Giám! Lại có thể biết Liên Hoa Bảo Giám."
Trong giọng nói ý sợ hãi là càng tới càng rõ ràng. Đây lão già bạo ngược

nói xong nhanh chóng xoay người thi triển Kim Lực bay lượn ở giữa không trung, muốn chạy trốn càng nhanh càng tốt.

Khắc Lôi Nhã nhìn bóng lưng biến mất trầm mặc, Tư Không Lâm, rốt cuộc là loại người gì, có thể khiến cái lão cường giả bạo ngược vô thường sợ như vậy!

"Xem ra hẳn cũng cho rằng nàng là đồ đệ Tư Không Lâm." Phong Dật Hiên vuốt cằm của mình nhìn phương xa nói thầm, "Tư Không Lâm đến cùng là nhân vật lợi hại đến mức nào? Nghe nói so với lão già kia còn lợi hại hơn, nhưng mà ta lại chưa bao giờ thấy lão ấy thua ai."

Trong nháy mắt Khắc Lôi Nhã khiến vô số Bông Sen vàng trong không trung biến mất toàn bộ, trong lòng cũng nghi ngờ. Tư Không Lâm, rốt cuộc là nhân vật tầm cỡ nào?

"Khắc Lôi Nhã, chúng ta đi thôi." Phong Dật Hiên đột nhiên xoay người, mặt trong nháy mắt cùng mặt Khắc Lôi Nhã dán lại rất gần. Thậm chí cũng có thể cảm hơi thở ấm ấm của nàng phả trên mặt của hắn.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 104: Xương Sườn Mềm Của Khắc Lôi Nhã

K

hắc Lôi Nhã nhìn trước mắt gương mặt tuần tú đột nhiên phóng đại, cảm nhận hơi thở ấm áp của Phong Dật hiên phả trên mặt nàng, trong lòng không khỏi căng thẳng, không chút nghĩ ngợi liền đánh một quyền vào ngay chỗ cũ.

"A" Phong Dật Hiên tránh cũng không tránh, trực tiếp chịu phải một quyền này, mắt lần nữa hoa hoa lệ lệ hôn lên vòng ấn ký màu đen.

"Dám lại gần ta nữa, ta đánh cho ngươi bộ mặt nở đầy hoa." Khắc Lôi Nhã xoay người hừ lạnh đi về phía trước đi. Rồi sau đó mới nhẹ nhàng thở phào một cái, đáy lòng không khỏi khẩn trương. Đáng chết cái tên Phong Dật Hiên này, đột nhiên dựa vào gần như vậy, sợ hết hồn, thật muốn ăn đòn mà! Đáng đời!

"Chờ ta một chút." Phong Dật hiên che mắt vội vàng chạy theo. Khóe miệng lại mang theo một nụ cười thản nhiên.

Ba thángqua đi, không có ai biết Phong Dật Hiên và Khắc Lôi Nhã ở nơi hỗn loạn này rồi cuộc đối mặt với những thứ gì, cũng không biết bọn họ rồi cuộc đã trải qua khảo nghiệm ra sao.

Trên Phong đảo, Thiên Cương Phong lão ngồi chồm hổm trên mặt đất, đảo đảo rễ rau trong tay, lão một mình ẩn cư ở chỗ này, hoàn toàn tự cung tự cấp, làm việc không thấy mệt mỏi. Dù sao lão còn là một phạm nhân, muốn ăn cơm muốn mặc quần áo.

"Ai nha, lúc nào thì có thể trở về đây?" Thiên Cương Phong lão từ Nhãn Không Gian móc ra khối thủy tinh nho nhỏ nhìn qua nhìn lại, thủy tinh không có bất kỳ gì khác thường. Lão đã để lại ấn ký trên người tiểu tử Phong Dật hiên, nếu Phong Dật Hiên từ thế giới kia ra ngoài , Khối thủy tinh này sẽ có phản ứng.

"Đã là mùa xuân rồi." Thiên Cương Phong lão ngáp dài, đem khối thủy tinh cất đi. Ban đầu lão cùng với lão tặc Tư Không Lâm tốn ba năm mới từ chỗ đó ra ngoài, không biết tiểu tử thối và cô gái nhỏ lúc nào thì ra ngoài.

Trong khoảng thời gian Phong Dật Hiên và Khắc Lôi Nhã ở tại không gian tu luyện, thế cục An Mạt Cách Lan đã xảy ra biến hóa cực lớn.

An Mạt Cách Lan, hoàng cung. Tẩm cung của Công chúa Mã Lệ Ti.

"Ca ca, không ngờ Đại hoàng tử cư nhiên đồng ý điều kiện Thần điện !" sắc mặt Công chúa Mã Lệ Ti không tốt, nhìn Nhị hoàng tử Lý Á Hy đi qua đi lại ở trước mặt mình , lạnh lùng nói. Bọn họ hoàn toàn không nghĩ tới Đại hoàng tử lại có thể đồng ý điều kiện hà khắc như vậy của Thần điện Quang Minh! Phải biết, đồng ý điều kiện như vậy, sau này cục diện nhất định là thần quyền áp đảo vương quyền! Làm sao có thể được!

"Ta cũng vậy không nghĩ tới hãn vì vương vị cư nhiên làm ra chuyện ngu xuẩn như thế. Qua nhiều năm như vậy, thần quyền cùng vương quyền vẫn cân bằng về thế lực, nhưng hãn lại muốn đánh vỡ sự cân bằng này! Thần điện nghĩ áp đảo hoàng thất chúng ta, năm mơ đi! Ta tuyệt đối sẽ không đồng ý điều kiện như vậy!" trong mắt Nhị hoàng tử Lý Á Hy là vô cùng lo lắng và tức giận, nắm chặt quả đấm đốt ngón tay trắng bệch. Điều kiện như vậy, quả thực là vũ nhục cực hạn!

"Nhưng là, làm sao bây giờ?" công chúa Mã Lệ Ti cau mày trầm tư. Cổ Đốn Công Tước một mặt phái Tẩn Diêm trợ giúp ca ca, nhưng Á Lực Khắc cũng đã công khai toàn lực trợ giúp Đại hoàng tử, mà Cổ Đốn Công Tước

lại chưa bao giờ can thiệp. Chẳng lẽ hãn nghĩ. ủng hộ cả hai bên?
!

"Cái lão hồ ly Cổ Đốn này!" Nhị hoàng tử Lý Á Hy cắn răng, ngồi xuống, Công chúa Mã Lệ Ti nhìn thoáng chút đăm chiêu, Nhị hoàng tử Lý Á Hy tiếp tục nói, "Cái lão hồ ly này, thậm chí Tần Diêm trợ giúp ta, vì ta cung cấp một chút trợ lực, nếu ta lên ngôi, lão là công thần.. Nhưng là cháu của lão Á Lực Khắc trợ giúp Đại hoàng tử, lão không ngăn cản. Đó là âm thầm trợ giúp. Mặt ngoài nhìn là hành vi cá nhân của Á Lực Khắc, nhưng là sự thật lại không phải như thế."

"Không sai, hãn nghĩ yên lặng theo dõi biến hóa, sau đó thu lợi cả hai bên!" Công chúa Mã Lệ Ti trong lòng hừ lạnh, thật là lão hồ ly giáo hoạt, hai đầu đều muốn chiếm! Nhưng sao có thể để lão đạt được ý nguyện?

"Về phần lão có thậm chí ủng hộ Đại hoàng tử hay không, chúng ta cũng không rõ ràng, tựa như Đại hoàng tử không biết Cổ Đốn Công Tước có ủng hộ chúng ta hay không." Nhị hoàng tử Lý Á Hy cắn răng cau mày, con người trở nên hung ác, trong giọng nói cũng để lộ ra chút bất đắc dĩ.

"Nhưng Khải Sắt Lâm vẫn còn ở rong tay chúng ta." Công chúa Mã Lệ Ti nói tới chỗ này trong lòng nhẹ nhàng than thở, nếu như có thể, nàng cũng là không muốn tổn thương Khải Sắt Lâm, không muốn dùng đến lá vương bài này. Nàng không muốn nhìn thấy Khắc Lôi Nhã bị thương, nàng rất rõ ràng nhất địa vị Khải Sắt Lâm ở trong lòng Khắc Lôi Nhã .

"Không thể đánh chủ ý Khải Sắt Lâm, mặc dù nàng ta là người rất quan trọng trong nhà Hy Nhĩ, nhưng mà ta đã đồng ý Khắc Lôi Nhã, sẽ bảo đảm an nguy của nàng ta." Nhị hoàng tử Lý Á Hy cau mày nhìn đáy mắt có chút âm trầm của Công chúa Mã Lệ Ti công chúa, lập tức lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt. Muội muội này của hãn, hãn hiểu rõ nhất nhưng mà tuyệt đối không phải là người mặt ngoài đơn thuần, hoạt bát, mà tâm cơ của nàng còn lớn hơn cả mình, vượt xa cả Đại hoàng tử. Nhưng nếu Công chúa Mã Lệ Ti là

nam tử, này tương lai vương vị còn phải nói không chừng là của nàng! Mà Công chúa Mã Lệ Ti chỉ có ở trước mặt của hãn mới có thể lộ ra một mặt chân thật.

"Ta hiểu rõ." Công chúa Mã Lệ Ti gật đầu một cái, sắc mặt vẫn như cũ có chút âm trầm" nhưng là, ca ca, có lúc làm chuyện lớn, dùng chút thủ đoạn là điều cực kì khó tránh khỏi."

" Mã Lệ Ti, ta hiểu biết rõ muội là vì ta, nhưng mà." trên mặt Nhị hoàng tử Lý Á Hy lộ ra vẻ phức tạp.

"Nhưng là huynh đối với Khắc Lôi Nhã có tình cảm, hoặc là nói huynh thích nàng ta, cho nên không muốn làm tổn thương mẫu thân của nàng." mặt của Công chúa Mã Lệ Ti dần dần lạnh xuống, trầm giọng nói ra lời như vậy.

Nhị hoàng tử Lý Á Hy ngạc nhiên, hiển nhiên bị lời nói này của Công chúa Mã Lệ Ti nói trúng tâm sự, cứ như vậy không tiếng động sững sờ nhìn Công chúa Mã Lệ Ti.

"Ca ca, huynh biết ta từ trước tới nay,nam nhân nào cũng không nhìn vừa mắt là vì sao không?." Công chúa Mã Lệ Ti mặt lạnh lẽo, chậm rãi đem chuyện thầm kín mà nói ra ngoài.

Nhị hoàng tử Lý Á Hy trong mắt lóe lên phức tạp cùng bất đắc dĩ còn có đau đớn.Muội muội này của hãn, mặc dù bề ngoài là một phụ nữ, kì thực nội tâm càng giống với một người đàn ông! Đây chính là lí do vì sao lâu như vậy tới nay Công chúa Mã Lệ Ti đối với đàn ông cả nước không có bất kỳ một người nào vừa mắt. Điều bí mật này, chỉ có một mình hãn biết!

"Không chỉ huynh thích Khắc Lôi Nhã, ta cũng thích nàng."

(Phong Dật Hiên,Tần Diễm, Lãnh Lăng Vân, Tạp Mễ Nhĩ , Ngõa Nhĩ Đa không thích điều này)

Mà câu đó của Công chúa Mã Lệ Ti càng giống như một chậu nước đá trực tiếp từ đầu Lý Nam Hy mà đổ xuống.

Trong nháy mắt, Nhị hoàng tử Lý Á Hy cảm thấy cả người có chút rét run. Cứ như vậy kinh ngạc nhìn trước cô gái xinh đẹp trước mắt nhưng gương mặt không có bất kỳ nhiệt độ nào. Mã Lệ Ti thích Khắc Lôi Nhã!

"Ca ca, huynh phải trở thành Hoàng đế, chúng ta cùng Đại hoàng tử đấu tranh đã lâu như thế, hắn lên ngôi kết quả của chúng ta sẽ như thế nào huynh rõ hơn bất kì ai. Nhất định phải chết!" ánh mắt Công chúa Mã Lệ Ti càng lạnh lùng.

Nhị hoàng tử Lý Á Hy nhẹ nhàng vuốt vuốt trán của mình, trong lòng đã rối loạn. Nếu như trận này đấu tranh thất bại, hậu quả đã quá rõ. Đó chính là cái chết, hơn nữa không phải là quang minh chính đại mà chết. Đại hoàng tử nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp đem hắn cách chức, xuất cung, lưu đày nơi biên cương, sau đó âm thầm hành thích, rồi tuyên bố bệnh chết. Đây là Hoàng thất nên những thủ đoạn này là đương nhiên. Nhị hoàng tử Lý Á Hy rất rõ ràng, trận này không đổ máu, nếu như hắn thua, như vậy không phải chỉ mình hắn là người sẽ chết, còn có Công chúa Mã Lệ Ti. Còn có mẫu thân của bọn hắn cùng một đám nô bộc trung thành.

Quan trọng nhất, là tôn nghiêm của Hoàng thất! Tuyệt đối không thể khiến thân quyền áp đảo vương quyền!

Hắn tuyệt đối không thể thua!

Công chúa Mã Lệ Ti lạnh lùng nhìn sắc mặt biến hóa của Nhị hoàng tử Lý Á Hy, trong lòng khe khẽ thở dài, người ca ca này của nàng, còn chưa thâm độc! Làm người thừa kế vương vị, tâm cơ và quyết đoán còn chưa đủ! Chỉ là, không sao, người phụ trợ hắn, nàng nhất định phải đem hắn lên cao nhất vị trí. Hoàn thành tâm nguyện mà mình không cách nào đạt được. Nữ nhi

không thể nắm vương vị, như vậy thì để cho ca ca nàng đi lên vị trí kia thực hiện chính nguyện vọng của nàng đi.

Công chúa Mã Lệ Ti ở trong lòng nhẹ nhàng hơn sau khi than thở, nhìn Nhị hoàng tử Lý Á Hy nói: "Ca ca, bây giờ biện pháp duy nhất của chúng ta chính là bức bách lão hồ ly kia công khai thái độ. Yêu cầu của Thần điện tuyệt đối không đồng ý. Nếu như đồng ý, vương vị này ngồi lên cũng không cách nào ngồi vững vàng. Ta không muốn huynh làm Hoàng đế mà cả đời mang tiếng xấu." Khiến nhà Hy Nhĩ tỏ rõ thái độ, ít nhất có thể trợ lực đối kháng cùng Đại hoàng tử và Thần điện.

"Ta hiểu rõ, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý." Nhị hoàng tử Lý Á Hy bất đắc dĩ than thở. Nhưng trong lòng thì do dự, càng thêm có chút khổ sở. Nhưng nếu làm như vậy, Khắc Lôi Nhã bên kia như thế nào?

"Ca ca, người không phải lo lắng, ta sẽ xử lý là tốt. Tất cả cùng chúng ta không có liên quan. Đến lúc đó, Nhã Hy Nhĩ sẽ đem toàn bộ mâu thuẫn nhắm ngay đầu Đại hoàng tử." Công chúa Mã Lệ Ti lạnh lùng nói. Sâu trong nội tâm của nàng cũng không muốn bị Khắc Lôi Nhã ghét bỏ.

"Như vậy, thật có thể không?" Nhị hoàng tử Lý Á Hy còn có chút do dự.

"Ca ca, người phải nhớ, Huynh là Hoàng đế tương lai, không nên bị tình cảm ràng buộc như vậy." Công chúa Mã Lệ Ti cau mày, lại kiên nhẫn khuyên can, chờ huynh lên ngôi vị hoàng đế, lại nghĩ biện pháp cưới nàng làm vợ. Hiện tại, huynh phải quyết định, nếu không huynh cái gì cũng không có được, còn có thể mất đi vị trí bây giờ."

Nhị hoàng tử Lý Á Hy nhìn vẻ mặt nặng nề của Công chúa Mã Lệ Ti, còn có đáy mắt Công chúa Mã Lệ Ti không có một tia nhiệt độ nào, rốt cuộc nặng nề thở dài.

"Tốt, làm đi thôi." Nhẹ nhàng chậm rãi phun ra một câu nói như vậy, giống như đã dùng hết hơi sức bản thân, Nhị hoàng tử Lý Á Hy nhắm mắt lại nhẹ

nhàng dựa vào ghế. Hắn biết, đi hẳn đi nước này, sẽ cùng với thiếu nữ tóc vàng mắt xanh kia, từ đây không thể nào trở về như trước đó nữa.

Công chúa Mã Lệ Ti nhìn Nhị hoàng tử Lý Á Hy chán chường, nhưng trong lòng nhẹ nhàng than thở. Ca ca này của nàng, cuối cùng cũng đi bước đầu tiên vào con đường tranh đoạt. Về sau, sẽ là một Đế Vương cường hãn!

"Như vậy, ta sẽ mau chóng xử lý." thanh âm lạnh lẽo của Công chúa Mã Lệ Ti vang lên ở bên tai Nhị hoàng tử Lý Á Hy.

Nhị hoàng tử Lý Á Hy không có mở mắt ra, trong lòng than nhẹ, Công chúa Mã Lệ Ti thật ra thì so với hắn và Đại hoàng tử càng thêm thích hợp đứng ở vị trí cao nhất! Nàng đủ lãnh huyết, đủ thủ đoạn, đủ tâm cơ, vượt xa cả mình và Đại hoàng tử!

Một đêm này, hai người đưa ra quyết định như vậy. Chỉ là, bọn họ trăm ngàn lần không ngờ tới hậu quả sẽ nghiêm trọng như vậy! Khi đó, hối hận, cũng quá muộn rồi.

Ba ngày sau, thủ lĩnh nữ quan của Công chúa Mã Lệ Ti là Khải Sắt Lâm, bởi vì hạ độc mưu hại Đại hoàng tử Điện hạ không thành, nên bị bắt, nhốt ở Gia Lạc hoa viên, nơi đó đặc biệt nhốt quý tộc phạm tội, sau đó chờ đợi tuyên án. Chuyện này nhắm thẳng vào Nhị hoàng tử Lý Á Hy. Cuộc chiến của hai vị hoàng tử đã đến hồi gay gắt.

Lúc này, mưa bão sắp đến, không khí khẩn trương bao phủ đế đô.

Phủ Hy Nhĩ giờ phút này cũng không thể an bình.

"Hừ! Ta xem lão hồ đó có chịu tỏ thái độ không!" Công chúa Mã Lệ Ti đứng ở trước cửa sổ phòng ngủ, nhìn về phía bầu trời, trong lòng cười lạnh.

Công chúa Mã Lệ Ti đã đánh giá quá thấp vị trí của Khải Sắt Lâm ở trong lòng Khắc Lôi Nhã, cho nên sự việc phát sinh sau này làm cho nàng hối hận

không dứt.

Phủ Hy Nhĩ. Thư phòng.

Cổ Đốn Công Tước ngồi ở trước bàn đọc sách, trầm mặc như nước. Mà Lạp Cách đứng ở phía sau mặt vô cùng lo lắng.

"Phụ thân, làm sao bây giờ? Đây là âm mưu, đây là một âm mưu thâm độc!" Lạp Cách cực kỳ tức giận hầm hừ.

"Ta biết rồi!" Cổ Đốn Công Tước trầm giọng nói, trong lòng lão tự nhiên rõ ràng là chuyện gì xảy ra. Càng có chút nổi cáu, Nhị hoàng tử cư nhiên ra tay như vậy! Thật đúng là coi thường lão quá mà.

"Phụ thân, làm sao bây giờ? Chẳng lẽ sẽ để cho Khải Sắt Lâm vẫn bị giam ở nơi này sao?" Lạp Cách vừa nghĩ tới Khải Sắt Lâm bị giam ở nơi đó liền muốn nổi điên.

"Nhị hoàng tử đang ép ta tỏ rõ thái độ." Cổ Đốn Công Tước tựa vào thành ghế, cau mày lạnh giọng nói.

"Phụ thân, vậy chúng ta làm sao đây?" Lạp Cách khẩn trương hỏi.

"Đại hoàng tử cư nhiên đồng ý yêu cầu như thế của Thần Điện. Nếu như Đại hoàng tử lên ngôi, như vậy về sau chúng ta vĩnh viễn cũng không ngốc đầu lên được." Cổ Đốn Công Tước nhắm mắt lại thở thật dài, lão biết rõ nhưng nếu là Đại hoàng tử lên ngôi, như vậy bọn họ về sau nhìn thấy người của thần điện thì vĩnh viễn phải cúi đầu nhường ba phần. Thần quyền sẽ từ đó áp đảo vương quyền. Đại hoàng tử và Thần điện bí mật giao dịch, Cổ Đốn Công Tước cũng không phải là nhân vật đơn giản, tự nhiên đã thăm dò rõ ràng.

"Ý của phụ thân là." , Lạp Cách sáng quắc nhìn Cổ Đốn Công Tước, chờ đợi quyết định của Cổ Đốn Công Tước .

"Hoàng đế của An Mạt Lạp Cách chỉ có thể có một." Cổ Đốn Công Tước nhẹ nhàng than thở "Nhị hoàng tử thích hợp vị trí này hơn so Đại hoàng tử."

"Này, này phụ thân, chúng ta bây giờ đã có biện pháp cứu Khai Sắt Lâm sao?" Lạp Cách mừng rỡ chăm sóc không ngừng nói.

"Á Lực Khắc bên kia, Con đi phái người gọi nó trở về, nói ta muốn gặp nó." Cổ Đốn Công Tước đưa ra quyết định, dĩ nhiên là muốn lập tức hành động. Không thể để cho Á Lực Khắc cứ như vậy mà ủng hộ Đại hoàng tử rồi, phải làm cho hắn lập tức lánh xa Đại hoàng tử.

"Tốt, phụ thân, để con đi làm." Lạp Cách gật đầu, vội vàng lui xuống.

Cổ phần Công Tước nhẹ nhàng than thở, ngón tay vô thức gõ gõ vào trên bàn sách, chậm rãi trấn an tâm tình.

"Mã Lý, Khắc Lôi Nhã có tin tức gì sao?" Cổ phần Công Tước than nhẹ ra tiếng hỏi Ô Mã Lý vẫn đứng ở phía sau trầm mặc không nói.

"Không có. Tiểu thư còn không có tin tức." thanh âm Ô Mã Lý có nhàn nhạt lo lắng.

"Không có ở đây cũng tốt. Ta cũng biết rõ chúng ta và Thần điện có một ngày cuối cùng cũng xung đột, chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy." Cổ Đốn Công Tước nhẹ nhàng than thở, cũng có chút may mắn. Thân phận Khắc Lôi Nhã quá mức đặc biệt, ở nơi này không có chiến tranh đổ máu nhưng cũng rất ác liệt, với thân phận hiện giờ Khắc Lôi Nhã sẽ rất khó xử.

"Tiểu thư nói đi tu luyện, nhưng vì sao lâu như vậy còn chưa có trở về." trong lòng Ô Mã Lý thật ra thì lo lắng không dứt, từ khi Tần Diêm báo lần trước đến giờ chỉ có một chút tin tức đó, không còn cái khác.

"Đứa bé kia và người bình thường không giống nhau, không cần lo lắng cho nó." Cổ Đốn Công Tước nhàn nhạt nói xong, đáy mắt thoáng qua một tia bí ẩn.

Nhưng Cổ Đốn Công Tước dù thế nào cũng không nghĩ tới, Á Lực Khắc lại có thể chống đối gia tộc, kiên quyết đứng ở bên Đại hoàng tử. (ta tự hỏi không phải có một màn Đam Mỹ ở đây không? Cha nội Á Lực Khắc này làm cho người ta nghi lắm)

"Chuyện gì đã xảy ra? Á Lực Khắc nói vậy là sao? Nó nói những lời này là có ý tứ gì?" Cổ Đốn Công Tước giận dữ hướng về phía Lạp Cách rống lên.

Sắc mặt của Lạp Cách cũng âm trầm vô cùng, đối mặt với lửa giận của Cổ Đốn Công Tước, hắn cũng đè nén tức giận trong lòng chậm rãi nói: "cái tên nghịch tử Á Lực Khắc, nói không quan tâm đến quyết định của gia tộc, kiên quyết ủng hộ Đại hoàng tử, cho dù hy sinh tính mạng. Hơn nữa, nó sẽ không trở về gặp phụ thân."

"Phản rồi!" Cổ phần Công Tước chợt vỗ một chương ở trên bàn viết, trong nháy mắt bàn đọc sách gãy lìa ra, toàn bộ sụp xuống. Sắc mặt của Cổ Đốn Công Tước đã đen đến đỉnh điểm, tức giận xông ra hỏi Lạp Cách "Làm sao nó có thể nói những lời như thế? Chuyện gì xảy ra? Có phải có người đang khống chế tinh thần của nó hay không?"

"Không phải." Lạp Cách cau mày, lắc đầu.

"Nó cư nhiên to gan như vậy! Nó có biết làm như vậy hậu quả sẽ thế nào hay không?" phồi Cổ Đốn Công Tước cũng muốn nổ tung rồi, Gia tộc Hy Nhĩ lại có một tên khốn nạn, tên phản đồ!

"Nó, nó nói cho dù bị chúng ta đuổi ra khỏi nhà, vứt bỏ hết cả dòng họ Hy Nhĩ, cũng phải ủng hộ Đại hoàng tử." Lạp Cách tay đã nắm chặt quả đấm, hôm nay nhất định đem tên nghịch tử đánh chết, hắn cư nhiên cũng không

vừa. Nếu như không phải là Đại hoàng tử ngăn cản, hôm nay cái tên nghịch tử đó sẽ phải đoán mệnh!

"Cần rồi! Nghịch súc! Gia tộc Hy Nhĩ lại có một tên nghịch súc như vậy!" Cổ Đốn Công Tước sắc mặt của càng ngày càng khó coi, quả đấm đã nắm chặt vang lên tiếng khanh khách, lần đầu tiên, lần đầu tiên có người khiêu chiến quyền uy của hắn!

"Ta đã đuổi hắn ra khỏi nhà Hy Nhĩ." Lạp Cách cúi đầu không dám nhìn tới Cổ Đốn Công Tước này khuôn mặt cơ hồ đã sắp vụn vụn. Mà lòng Lạp Cách tức giận cực kỳ. Cái tên đó nghịch tử, cư nhiên không để ý sống chết của mẫu thân hắn, cố ý muốn đi theo đại hoàng tử, đối đầu với Gia tộc! Khốn kiếp! Súc sinh cũng không bằng!

"Hừ! Như vậy nghịch súc cũng không xứng đừng nói là mang họ Hy Nhĩ!" lòng của Cổ Đốn Công Tước lửa giận ngút trời. Sẽ có ngày làm cho tên nghịch súc đó phải trả giá cao.

"Phụ thân, Khải Sắt Lâm bên kia phải làm thế nào? Rất nhanh sẽ phải định tội." Lạp Cách quan tâm nhất là cái này, Khải Sắt Lâm bị nhốt, cũng không có ai biện pháp gặp lại được. Mười đại hoàng tử, cái tội danh này quá lớn. Nhưng nếu là Quý tộc, sẽ liên lụy người nhà.

"Ta tự có định đoạt, con trước đi xuống." Cổ Phần Công Tước phiền não phát tay ý bảo Lạp Cách đi xuống.

Lạp Cách nhìn Cổ Đốn Công Tước, còn muốn nói điều gì, nhưng Cổ Đốn Công Tước đã rất phiền não hai mắt nhắm nghiền, Lạp Cách đôi môi giật giật, đúng là vẫn nên không nói gì thì hơn, lui ra ngoài.

Lạp Tây Á đứng ở cửa, gương mặt lo lắng vô cùng, vừa nhìn thấy Lạp Cách ra ngoài liền vội vàng giữ tay Lạp Cách, lo lắng hỏi: "Phụ thân, như thế nào rồi? ! Lúc nào thì đem mẫu thân cứu ra?"

Lạp Cách cúi đầu nhìn khuôn mặt vội vàng của Lạp Tây Á, khẽ than thở, một câu cũng không nói nên lời. Cục diện phát triển trở thành như vậy, dù thế nào hãn cũng không nghĩ ra . Con thứ hai Á Lực Khắc phản bội, Khải Sắt Lâm bị hãm hại, tất cả giống như khoét tim của hãn .

Lạp Cách sờ sờ đầu Lạp Tây Á, một câu cũng nói không nên lời, than thở một tiếng thật dài, cất bước chán chường rời đi.

Lạp Tây Á nhìn bóng lưng Lạp Cách, cắn môi, sắc mặt dần dần âm đạm. Thật lâu không thấy qua vẻ mặt phụ thân như vậy rồi. Chuyện này tại sao phải biến thành như vậy? Nếu như tỷ tỷ ở nhà thì thật là tốt, tỷ tỷ ở nhất định sẽ đi cứu mẫu thân. Lạp Tây Á ngẩng đầu nhìn về phía nơi xa, tỷ tỷ, tỷ bây giờ rốt cuộc đang ở đâu? Người có biết hiện tại mẫu thân đang bị nhốt hay không.

Lúc này Khắc Lôi Nhã , tuyệt không tốt hơn.

Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên lưng tựa lưng đứng chung một chỗ, trên người hai người cũng đã là vết máu loang lổ, chung quanh bị vây bởi một vòng người, lạnh lùng âm hiểm nhìn bọn họ, bao vây bọn họ thật chặt bên trong.

Đây mới chỉ Tầng thứ năm mà thôi, nhưng là, vài toà thành phía trên Thành chủ cư nhiên toàn bộ đều xuất hiện một lúc, bao vây tiêu diệt Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên.

Mặc dù Khắc Lôi Nhã dưới sự giúp đỡ Kim Liên của bây giờ đã đột phá đến Tầng thứ mười, Phong Dật cũng đột phá đến Tầng thứ mười một, vẫn cũng không phải đối thủ những cường giả này. Những cường giả này vốn nên là nước sông không phạm nước giếng với bọn họ, nhưng lúc này lại nhất trí vây lại công kích Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên.

"Gọi sứ phụ của các người Tư Không Lâm và Cư Bách Lý ra mặt đi! Nếu không hôm nay sẽ để cho các người hài cốt cũng không còn!" Đứng ở trước

là một là cô gái yêu mị mặt đằm đằm sát khí, Thành chủ của Tầng thứ chín, nàng chính là người cường hãn nhất không gian này.

"Ta nói rồi, chúng ta không biết Tư Không Lâm và Cư Bách Lý !" Khắc Lôi Nhã cắn răng nặn ra một câu như vậy. Trước mắt đã bắt đầu có chút mơ hồ, đầu cũng muốn ngất đi. Vết thương trên người cũng không cầm máu, tình huống của Phong Dật Hiên còn kém hơn, vì Khắc Lôi Nhã chặn lại mấy lần công kích, hằn trên người vết thương dày đặc hơn, sâu hơn!

"Không biết? Người cho chúng ta đều là người mù sao? Liên Hoa Bảo Giám và Thiên Cương Phong Lệ chính là tuyệt học của hai bọn hãn! Không muốn chết thì gọi bọn hãn ra ngoài nhanh chút!" Bên cạnh Thành chủ Tầng thứ Tám là nam nhân có một bộ mặt đầy vết sẹo, hãn quơ múa Song Dao không lồ trong tay, tức giận gầm thét, trong thanh âm tràn đầy oán độc. Lúc này Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên mới biết Thiên Cương Phong Lão tên thực gọi là Cư Bách Lý.

Khắc Lôi Nhã hiểu, những người này, muốn giết nàng và Phong Dật Hiên, đã sớm động thủ, nhưng là họ không có lấy tính mệnh của mình và Phong Dật Hiên. Chỉ vì muốn cho mình và Phong Dật Hiên kêu nhị vị sư phụ ra mặt. Rốt cuộc Tư Không Lâm và Cư Bách Lý cùng những người này kết thù oán gì? Cư nhiên khiến cái nơi người ăn thịt người này nhất trí đoàn kết lại vây quét bọn họ!

Lúc này, Khắc Lôi Nhã rõ ràng cảm thấy sau lưng Phong Dật Hiên thân hình ngã nghiêng, Khắc Lôi Nhã lập tức vươn tay đỡ Phong Dật Hiên, vậy mà ngay sau đó lại thấy tay Phong Dật Hiên lại lập tức tràn đầy máu tươi!

"Phong Dật Hiên!" Khắc Lôi Nhã lo lắng lên tiếng kinh hô, tay khẽ run, tâm cũng chột trầm xuống, tiếp tục như vậy nữa, Phong Dật Hiên sẽ chi trì không nổi. Đáng chết Phong lão đầu! Tại sao không nói bọn họ ở lão chỗ này cư nhiên kết cừu hận lớn như vậy! Bị những người này liếc mắt nhận ra tuyệt kỹ của bọn hãn, hiện tại toàn bộ sổ sách đều tính đến trên đầu bọn họ.

Thật là oan tới cực điểm! Nếu như Phong lão đầu ở đây, đoán chừng cũng sẽ kêu oan, hãn căn bản cũng không biết Tư Không Lâm làm cái gì nha. Bởi vì hãn thường cùng Tư Không lâm ở một chỗ, những người đó tự nhiên sẽ đem hãn trở thành đồng bọn. nếu sau khi hãn biết Tư Không Lâm làm việc này, hãn tuyệt đối sẽ không ném Phong Dật hiên và Khắc Lôi Nhã đến cái nơi tràn đầy bạo ngược chém giết cùng hỗn loạn như vậy!

"Nếu muốn giữ được mạng của tiểu tình nhân của người, cũng nhanh chút gọi Tư Không Lâm ra ngoài!" Cầm đầu là cô gái yêu mị hai mắt băng hàn, hung dữ nói.

"Ta nói, ta không biết Tư Không Lâm!" Khắc Lôi Nhã đỡ Phong Giật Hiên, trước mắt hơi mơ hồ. Nàng, cũng đã đến cực hạn rồi.

Chẳng lẽ, hôm nay, thật bỏ mạng ở đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 105: Tư Không Lâm Xấu Xa

T

a đã nói là ta không biết Tư Không Lâm!” Khắc Lôi Nhã đỡ Phong Dật Hiên. Nàng đã không nhìn rõ mọi vật. Nàng – đã tới cực hạn rồi.

Chẳng lẽ hôm nay lại bỏ mạng ở đây sao?

Tình hình nguy ngập như thế mà không thấy thần Hắc Âm hiện thân. Chỉ có một lý do. Đó là thần Hắc Âm không thể tới vị trí thần bí này. Không gian này có giới hạn! Kim Liên vẫn đang ngủ say, không thể gọi ra được. Chẳng lẽ thật sự không có cách nào sao?

“Tiểu tiện nhân, xem ra ngươi thật muốn chết!” Cô gái yêu mị cầm đầu cười lạnh, trên tay tụ lực, gương mặt vặn vẹo, nụ cười dữ tợn đáng sợ.

“Khắc Lôi Nhã...” Phong Dật Hiên dùng hết sức còn lại kéo Khắc Lôi Nhã ra sau.

Máu nhỏ không ngừng từ trên người Phong Dật Hiên, nhuộm đỏ khoảng đất dưới chân.

“Phong Dật Hiên!” Khắc Lôi Nhã nhìn bóng lưng Phong Dật Hiên, giọng nói hơi run rẩy. Hắn đã đến nỗi này mà còn che chở nàng như thế. Có một thứ gì đó đang từ từ mọc rễ, nảy mầm trong lòng Khắc Lôi Nhã.

“Khắc Lôi Nhã, thật xin lỗi, ta không thể bảo vệ nàng tốt...” Giọng Phong Dật Hiên càng ngày càng nhỏ, trong giọng nói chứa chán nản và đau đớn.

“Không, Phong Dật Hiên, ta...” Lòng Khắc Lôi Nhã đau đớn khôn nguôi.

“Sắp chết đến nơi còn ở đó mà liếc mắt đưa tình! Nếu tên khốn Tư Không Lâm kia không hiện thân thì các người sẽ phải chết!” Người đàn ông mặt sọc cầm đôi búa lớn trong tay, vừa quơ quơ vừa gào thét. Trong tay cô gái yêu mị đã có một quả cầu nước khổng lồ. Lần này, nàng ta chuẩn bị khiến hai người trước mắt phải thịt nát xương tan!

Phong Dật Hiên vươn tay nắm chặt lấy tay Khắc Lôì Nhã. Khắc Lôì Nhã nhìn vào mắt Phong Dật Hiên, nở nụ cười nhàn nhạt. Nàng trở tay nắm chặt lấy tay hắn.

Giờ phút này mọi lời nói đều là vô nghĩa. Đang khi Khắc Lôì Nhã và Phong Dật Hiên nhìn nhau cười, chuẩn bị tiếp đón Thần Chết thì một ánh sáng màu vàng lướt qua.

Một ông lão với khuôn mặt lạnh nhạt đứng trước bọn họ. Dung mạo ông không có chút tiên phong đạo cốt mà là cay nghiệt. Mũi như mũi chim ưng, môi mỏng, đôi mắt dài nhỏ. Vừa nhìn ông liền biết ông không phải người hiền lành gì.

Phong Dật Hiên và Khắc Lôì Nhã ngạc nhiên nhìn ông lão đột nhiên xuất hiện này. Những người đang vây quanh họ trở nên điên loạn.

“Tư Không Lâm! Cuối cùng ngươi cũng xuất hiện!”

“Ngươi dám xuất hiện rồi!”

“Hôm nay ta phải rửa sạch nỗi nhục trước đây!”

“Chịu chết đi, lão tặc kia!”

Tiếng chửi mắng vang lên liên tiếp. Những cường giả kia không còn dáng vẻ ác độc như vừa rồi mà như những người đàn bà chanh chua đang ra sức chửi bới.

Những người này hận Tư Không Lâm thấu xương. Bọn họ có thâm thù đại hận gì? Sao Tư Không Lâm lại khiến bọn họ vây mình để buộc ông hiện thân? Chẳng lẽ là mỗi hận giết cha cướp vợ?

Tư Không Lâm quay đầu liếc nhìn Khắc Lôi Nhã, sờ sờ cằm, không thèm nhìn những người đang chửi bới kia mà nói: “Không tệ.”

Không tệ? Không tệ gì cơ? Khắc Lôi Nhã cau mày nhìn Tư Không Lâm, trong lòng tràn đầy kinh ngạc. Đây chính là Tư Không Lâm theo lời Phong Lão à? Ông còn bỉ ổi hơn cả Phong Lão nữa.

“Tên khốn kiếp Tư Không Lâm kia, không dám nhìn chúng ta à?”

“Tư Không Lâm, hôm nay ta sẽ khiến người đến xương cốt cũng không còn!”

“Báo thù rửa hận!”

Tiếng rống giận vang lên không ngừng nhưng không ai dám tùy tiện ra tay mà đợi người khác ra tay trước. Bọn họ lộ vẻ vô cùng kiêng kỵ Tư Không Lâm.

Chuyện gì đã xảy ra giữa họ và Tư Không Lâm vậy?

Tư Không Lâm từ từ xoay người, quét nhìn bọn họ. Bọn họ run lên, lui lại một bước.

Câu nói tiếp theo của Tư Không Lâm khiến bọn họ muốn hộc máu.

“Các người là ai?” giọng ông vô cùng nghiêm túc, không có chút ý đùa giỡn nào.

Xung quanh yên lặng đến nỗi tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe được.

Ngay sau đó là tiếng nguyên rủa như cuồng phong bão táp.

“Tư Không Lâm, ngươi là đồ vô sỉ. Năm đó ngươi khiến ta phải quỳ xuống để liếm giày của ngươi...” Người đàn ông mặt sẹo cầm đôi búa lớn vừa nói được một nửa thì im lặng, sắc mặt thay đổi. Hắn thầm than trong lòng rằng thật nguy hiểm, thiếu chút nữa thì nói hết chuyện mất mặt của mình ra rồi.

Nhưng những tiếng chửi bới sau đó khiến người đàn ông mặt sẹo yên lòng, bởi vì đó toàn là những lời tố cáo sự hung ác của Tư Không Lâm.

Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên càng nghe càng xấu hổ. Cuối cùng thì cũng hiểu tại sao những người này lại hận Tư Không Lâm. Ông khiến họ phải quỳ xuống cầu xin tha thứ, liếm giày cho ông lại còn khiến họ phải nói rằng đó là chuyện rất thoải mái rất hưởng thụ, mùi vị thật ngon nữa!

“Chúng ta liều mạng tu luyện mới có được ngày hôm nay. Phải lấy mạng của ngươi!” Bảy Thành chủ gầm thét nhưng không ai dám ra tay trước. Tư Không Lâm đã để lại bóng ma rất lớn trong lòng bọn họ.

“Sợ cái gì? Chúng ta cùng lên!” Cô gái yêu mị khép hai tay lại, bắt đầu thi triển ma pháp.

“Đúng đó! Mọi người cùng lên! Chúng ta cố gắng nhiều năm như vậy là để chờ ngày này còn gì?”

“Mọi người cùng lên! Chúng ta không giống trước nữa rồi!”

Tiếng chửi bới vang lên, mọi người cùng bắt đầu công kích! Chiến sĩ hung ác xông lên, các Ma Pháp Sư thì bắt đầu thi triển ma pháp.

Thế nào là giết người trong nháy mắt?

Giết người trong nháy mắt là gì?

Hôm nay Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên đã được chứng kiến.

Đây chính là giết người trong nháy mắt!

Chín người khiến bọn họ chết đi sống lại kia chỉ như con kiến bị Tư Không Lâm phất tay một cái liền giết trong nháy mắt!

Chín người nằm trên mặt đất, không động đậy.

Phong Dật Hiên và Khắc Lôi Nhã nhìn nhau, đều thấy sự chấn động trong mắt nhau.

“Thật nhàm chán. Các người là ai?” Tư Không Lâm tiến lên một bước, đập lên đôi búa lớn của người đàn ông ở gần ông nhất. Đôi búa tan thành từng mảnh nhỏ trong nháy mắt!

Điều này nói lên rằng Tư Không Lâm đã làm nhục rất nhiều người đến mức ông không thể nhớ nổi mấy nhân vật nhỏ trước mắt này!

“Tư Không Lâm!!!” Người đàn ông cầm đôi búa lớn nặn ra mấy chữ từ kẽ răng. Ôm mối hận nhiều năm như vậy mà người trước mắt này lại không nhớ gì cả! Cảm giác thất bại tràn ngập cùng với không cam lòng bao phủ lên chín người nằm trên mặt đất này.

“Gọi đại gia có chuyện gì?” Một cước của Tư Không Lâm hạ lên miệng người đàn ông cầm đôi búa lớn, giọng nói đầy nghi ngờ “Ta đang nghĩ xem sao các người lại biết tên ta? Chúng ta quen nhau à?”

“Phốc!” người đàn ông cầm đôi búa lớn tức đến nổi phun ra một ngụm máu.

“Bẩn quá!” Tư Không Lâm cau mày, xoay người đi tới trước mặt bảy Thành chủ, đưa chân ra, “Liếm giày cho đại gia thì ta sẽ thả cho các người một con đường sống.”

“Khinh người quá đáng! Tư Không Lâm, lão tặc kia! A.....” Chưa dứt lời thì tiếng quỷ khóc sói gào vang lên. Tiếng kêu đó thật thảm thiết, khiến

người ta rơi nước mắt, kinh thiên địa khiếp quỷ thần. Tiếng kêu đau đớn như dùng hết toàn lực khiến Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên nổi da gà. Phải đau đớn đến thế nào mới kêu như vậy?

Trên người người kia không có vết thương bên ngoài nào! Tư Không Lâm vung lên một ngọn lửa màu vàng bao phủ người đó trong nháy mắt. Thân thể người kia không hề có vết thương, sao lại kêu đau đớn như thế?

“Dừng tay lại, xin người dừng tay lại! Ta liêm, ta liêm!” Bảy Thành chủ không thể cử động chỉ có thể gào lên bằng hết sức của mình, nước mắt tràn mi.

Phong Dật Hiên và Khắc Lôi Nhã kinh ngạc tới mức không thể suy nghĩ được gì. Đây là cường giả vừa đẩy họ vào đường cùng, vô cùng hung hãn sao? Bây giờ còn thê thảm hơn chó rơi xuống nước nữa!

Tư Không Lâm đã làm gì khiến họ đau đớn như thế? Còn bỏ cả danh dự của mình nữa?

Trong ánh mắt kinh ngạc của Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên, bảy Thành chủ liêm giày cho Tư Không Lâm. Họ vô cùng bị thương, sắp khóc thành tiếng. Trong lòng càng đau buồn hơn. Không ngờ rằng bọn họ cố gắng nhiều năm như vậy mà vẫn không phải là đối thủ của Tư Không Lâm. Ông có thể giết bọn họ chỉ trong một chiêu. Bọn họ nâng cao thực lực của mình nhưng không ngờ rằng Tư Không Lâm còn tiến bộ nhanh hơn!

“Không đủ thành kính. Làm lại!” Lời của Tư Không Lâm khiến bảy Thành chủ như sụp đổ.

“Khinh người quá đáng!” Thành chủ bên cạnh cắn răng nghiến lợi gầm nhẹ.

“Aiz, người nói đúng rồi đó. Ta vẫn luôn khinh người quá đáng như vậy.” Tư Không Lâm không giận mà còn giải thích rất nghiêm túc.

“Ta không cho người có cơ hội vũ nhục ta nữa!” Thành chủ thứ chín – cô gái yêu mị đó nhỏ giọng nói, rồi trên người nàng tỏa ra ánh sáng trong nháy mắt. Ánh sáng đó càng ngày càng rực rỡ.

Tự nổ?!

Ngay sau đó, Tư Không Lâm đã đến trước mặt Khắc Lôi Nhã trong nháy mắt, kéo tay nàng, biến mất ngay tại chỗ. Tiếng nổ lớn vang dội một góc trời. Không ai biết ở đó còn mấy người sống.

Khi Khắc Lôi Nhã lấy lại tinh thần thì thấy mình đã ở trước một tòa nhà hào hoa rồi.

“A, sao tên tiểu tử này cũng tới đây?” Tư Không Lâm cau mày nhìn Phong Dật Hiên cũng xuất hiện ở đây một cách nghi ngờ. Ông chỉ muốn đưa tiểu nha đầu tới đâu, sao tiểu tử đáng chết này cũng tới? Ánh mắt Tư Không Lâm rơi vào đôi tay đang nắm chặt của hai người. Lúc này ông mới hiểu thì ra vấn đề là ở đây.

“Buông tay ra rồi rút về hay là ta giết chết người, chọn đi.” Tư Không Lâm nhìn Phong Dật Hiên, lạnh lùng nói.

“Ngài không thể giết hãn. Hãn là đồ đệ của Bách Lý Cư!” Khắc Lôi Nhã đã từng thấy sự ác liệt của ông già Tư Không Lâm này nên vội vàng lên tiếng.

“Đồ đệ của Bách Lý Cư?” Tư Không Lâm sờ sờ cằm, sau đó phất tay, nói, “Được rồi, không giết người nữa. Bây giờ người rút ngay cho ta!”

“Hãn bị thương rất nặng, cần được trị liệu. Con cũng vậy!” Khắc Lôi Nhã cố gắng chống đỡ cơ thể, cố gắng để cho mình giữ vững tinh táo. Nàng biết rất rõ rằng ông già xấu xa này xuất hiện là vì mình. Cho nên ông nhất định sẽ không để mình chết!

“Uống cái này đi.” Tư Không Lâm cau mày, hừ lạnh, lấy ra một bình thuốc bằng gốm, đổ một viên thuốc ra rồi đưa cho Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã nhận lấy. Viên thuốc trên tay tỏa mùi thơm nhàn nhạt. Khắc Lôi Nhã biết thuốc trị thương này không phải vật tầm thường.

Nhưng ông già đáng chết này chỉ cho có một viên, rõ ràng là không có phần của Phong Dật Hiên. Đưa thuốc xong thì ông xoay người, nghênh ngang đi vào căn nhà xa hoa.

Khắc Lôi Nhã bẻ viên thuốc làm hai không hề do dự. Nàng nhét một nửa vào miệng Phong Dật Hiên. Hắn đã bất tỉnh. Còn một nửa thì nàng nuốt vào.

Khắc Lôi Nhã đã mơ hồ và Phong Dật Hiên uống thuốc xong thì cảm thấy có một dòng nước mát nhanh chóng chạy khắp toàn thân. Vết thương trên người cầm máu bằng tốc độ mắt thường không nhìn thấy được. Họ đã hết choáng váng, bước chân cũng vững vàng hơn.

Khắc Lôi Nhã thầm than sợ hãi về hiệu quả của viên thuốc Tư Không Lâm cho. Nàng nhớ tới lúc vừa tới Phong Đảo, thuốc của Phong Lão cho cũng là do Tư Không Lâm luyện chế ra. Rốt cuộc thì người này có thực lực như thế nào?

“Khắc Lôi Nhã, đây là đâu?” Phong Dật Hiên nhìn cảnh vật xung quanh. Hình như đây là hẻm núi, mà tòa nhà hoa lệ kia lại được xây ở chỗ sâu nhất.

“Buông tay ta ra đã!” Khắc Lôi Nhã nói.

Phong Dật Hiên cường ngượng ngùng, buông tay Khắc Lôi Nhã ra, trong lòng tràn đầy không muốn. Hắn còn tưởng rằng nàng vừa lấy lại tinh thần thì sẽ không nhớ chuyện này. Aiz ~~~

“Không biết. Chắc đây là chỗ ẩn cư giống Phong Lão thôi.” Khắc Lôi Nhã ngẩng nhìn bốn phía. Xung quanh xanh ngắt, đẹp không sao tả xiết. Có điều khác với Phong Lão là tòa nhà của Tư Không Lâm rất hoa lệ. Có thể thấy được cá tính của hai người hoàn toàn khác nhau.

“Vào đi.” Giọng nói lạnh nhạt của Tư Không Lâm nhẹ nhàng bay ra từ cửa chính.

Khắc Lôi Nhã bước vào, Phong Dật Hiên theo sát phía sau.

Hai người vừa bước vào thì liền thấy một màn hương diễm!

Một cô gái tóc vàng ăn mặc hở hang. Cái váy cực ngắn để lộ đôi chân thon dài trắng như tuyết, lộ vai lộ lưng. Làn da trắng nõn khiến người ta nhìn hoa cả mắt. Dung nhan vô cùng tuyệt mỹ của cô khiến người ta rung động. Lúc này nàng ta đang rót trà cho Tư Không Lâm, sau đó đi ra phía sau lưng ông, xoa bóp vai cho ông. Giọng nói nũng nịu khiến người ta thần hồn điên đảo, “Chủ nhân, sao vừa nãy người lại ra ngoài thế?”

Ông già háo sắc bỉ ổi này là chủ nhân?

Phong Dật Hiên và Khắc Lôi Nhã hóa đá.

Cảnh tượng trước mắt này là sao?

Ông già biến thái Tư Không Lâm này nuôi một mỹ nữ vô cùng quyến rũ? Lại còn chơi trò chơi chủ - tớ?

Phong Dật Hiên lạnh đến mức buồn nôn. Khắc Lôi Nhã sợ run cả người. Chợt, nàng bị màu mắt của mỹ nữ kia thu hút. Đôi mắt màu vàng!

Mỹ nữ tuyệt thế đó có đôi mắt màu vàng!

Khắc Lôi Nhã nhớ tới lời Kim Liên từng nói. Tu luyện Liên Hoa Bảo Giám, đột phá điều quan trọng thứ hai thì sẽ tạo ra Kim Liên và sẽ có Thiên Kiếp.

Bí pháp này là do Tư Không Lâm sáng tạo ra. Vậy thì mỹ nữ tuyệt thế này chính là do Tư Không Lâm tạo ra sao?

Khắc Lôi Nhã đột nhiên cảm thấy thế giới này thật điên đảo.

“Lại đây, ngồi xuống.” Tư Không Lâm uống một ngụm trà, hờ hững nói với Khắc Lôi Nhã. Trong mắt ông không có Phong Dật Hiên mà chỉ thấy Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã nghe lời ngồi xuống, Phong Dật Hiên cũng ngồi xuống.

“Người bắt đầu luyện Liên Hoa Bảo Giám từ lúc nào?” Tư Không Lâm hỏi không chút để ý.

Khắc Lôi Nhã tính toán thời gian một chút rồi nói cho Tư Không Lâm.

Trong đôi mắt chưa từng gợn sóng của Tư Không Lâm nổi lên một gợn sóng rất khó nhận ra.

“Ừ, không tệ.” Tư Không Lâm đặt chén trà xuống, nói một câu khiến Khắc Lôi Nhã không thể hiểu được.

Mỹ nữ tuyệt thế kia nhìn thấy dáng vẻ nghi ngờ của Khắc Lôi Nhã thì cười khúc khích, nói bằng giọng nũng nịu, “Người đã vượt qua kiểm tra. Chủ nhân sẽ không giết người. Chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà người đã đột phá tầng thứ mười, chủ nhân không giết người được đâu.”

Tư Không Lâm hí mắt nhìn Khắc Lôi Nhã: “Có thể đọc hiểu chữ viết của ta, chỉ có hai trường hợp. Một là người cũng tới từ thế giới kia. Hai là trong gia tộc người vẫn lưu truyền loại chữ này từ xưa đến nay. Có điều, người là trường hợp nào ta không quan tâm. Vấn đề bây giờ là người đã học xong Liên Hoa Bảo Giám của ta, hơn nữa còn là người có tiềm lực lớn nhất.”

“Trước kia trong đám phế vật đó cũng có người học được Liên Hoa Bảo Giám của chủ nhân nhưng tư chất ngu ngốc, sẽ trôi nổi tuyệt học của chủ nhân, cho nên ta đã giết hết rồi.” Mỹ nữ tóc vàng nói lời hời hợt, như thể đó là chuyện đương nhiên.

Lòng Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên càng thêm kinh ngạc. Đây là kiểu suy nghĩ gì vậy?

“Cho nên?” mặt Khắc Lôi Nhã không đổi sắc, hỏi.

“Cho nên phải nói rằng người rất may mắn. Chủ nhân đã nhận người là truyền nhân của Liên Hoa Bảo Giám!” Mỹ nữ mắt vàng cười ha ha.

“Người có thể đi được rồi. Chờ người đột phá tầng thứ mười hai ta sẽ tới tìm người để truyền thụ bí pháp sau đó cho người.” Tư Không Lâm khí định thần nhàn, hờ hững nói. Cứ vậy à?

Không còn gì nữa?

Khắc Lôi Nhã nhìn Tư Không Lâm và mỹ nữ tuyệt thế kia, mặt tràn đầy không hiểu. Đột nhiên xuất hiện cứu mình về đây chỉ để nói mấy câu này thôi à?

“Có điều, đây là đâu? Chúng con có thể trở về bằng cách nào?” Khắc Lôi Nhã hỏi vấn đề mấu chốt.

Trên tay Tư Không Lâm xuất hiện một quyển trục. Ông ném cho Khắc Lôi Nhã. Nàng đưa tay ra đón, định thần nhìn lại thì thấy đó là quyển trục có thể truyền tống được nhiều người.

“Đi đi. Nhân lúc tâm tình chủ nhân của ta đang tốt mà đi đi.” Mỹ nữ mắt vàng lắc lắc vòng eo, cười hì hì.

Khắc Lôi Nhã không nói gì nữa, kéo Phong Dật Hiên qua, xé quyển trục. Một đạo ánh sáng trắng lướt qua, Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên biến mất ngay tại chỗ.

“Chủ nhân, cuối cùng thì cũng tìm được người có thể tạo ra Kim Liên rồi. Ta có bạn rồi, hì hì.” Trong đôi mắt của mỹ nữ hiện lên sự hưng phấn.

“Phải đợi nó đột phá tầng thứ mười hai đã. Nếu không được thì ta sẽ giết nó rồi tìm truyền nhân khác.” Tư Không Lâm không chút để ý mà nói ra quyết định của mình.

“A, chủ nhân, nếu đúng thế thì thật đáng tiếc. Đợi nhiều năm mới có một thiên tài như vậy xuất hiện.” Mỹ nữ thở dài.

Tư Không Lâm không nói gì. Trong đôi mắt như chim ưng bắn ra ánh sáng nghiêm túc.

Tim của ông đến bây giờ vẫn chưa đập bình thường. Đợi nhiều năm như thế mới có thiên tài như thế. Ông hiểu rõ hơn ai hết rằng nhất định thiếu nữ này sẽ đột phá tầng thứ mười hai. Cuối cùng ông đã tìm được truyền nhân rồi.

Khi Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên xuất hiện lại, hai người cùng quan sát xung quanh.

“Đây chẳng phải là khu vực thành Phong Hoa sao?” Khắc Lôi Nhã liếc mắt một cái liền nhận ra nơi này.

“A, đúng rồi.” Phong Dật Hiên gật đầu. Chỗ này hắn đã tới rất nhiều lần nên cũng nhớ.

Hai người liếc nhìn nhau thì thấy quần áo trên người bị tổn hại không ít, vết máu loang lổ, giống y như sói hoang.

“Chúng ta tìm chỗ cùng tắm rửa trước đi.” Phong Dật Hiên nhú mào, nói một cách bí ối.

“Huynh có quyền trục nào để về nhà không? Địa điểm là mật thất ở nhà huynh. Mẹ huynh từng dẫn ta về đó.” Khắc Lôi Nhã không hề tức giận với lời nói đầy ám muội của Phong Dật Hiên mà lại nghiêm túc khác thường mà hỏi.

“Có, có.” Phong Dật Hiên vội vàng lấy ra từ trong chiếc nhẫn không gian ra một quyền trục. Những quyền trục này đều vô cùng quý giá. Chúng do Phong Lão tốn không ít tinh lực mà làm ra. Chỉ có mẹ hắn là không coi ra gì. Quyền trục trong tay hắn chỉ có thể truyền tống một người.

“A, làm thế này đi. Người nắm chặt quyền trục nha, dù chuyện gì xảy ra cũng không được buông ra.” Khắc Lôi Nhã nhìn quyền trục trong tay Phong Dật Hiên, nghiêm túc mà nặng nề nói.

“Ừ.” Phong Dật Hiên không hiểu Khắc Lôi Nhã muốn làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, cầm lấy quyền trục. Rất ít khi thấy dáng vẻ căng thẳng như thế này của Khắc Lôi Nhã nên Phong Dật Hiên nói gì nghe nấy.

“Cho ta xem mu bàn tay phải và móng tay trái của người.” Khắc Lôi Nhã cúi đầu nhìn tay Phong Dật Hiên, nói tiếp.

“Được.” Phong Dật Hiên không hề nghĩ ngợi gì mà ngoan ngoãn đưa hai tay ra cho nàng xem, trong tay vẫn nắm quyền trục truyền tống.

“Roạt.” Quyền trục bị xé ra.

Một luồng ánh sáng trắng thoáng qua, Phong Dật Hiên còn chưa kịp kêu thành tiếng thì bóng dáng đã biến mất ngay tại chỗ, truyền tống về Phong gia.

“Thật là cậu bé đơn thuần đáng yêu.” Khắc Lôi Nhã xấu xa nhún vai, giọng nói vô cùng bình tĩnh. Trong lòng nàng có tính toán riêng. Lần này, Phong Dật Hiên trải qua kiếp nạn cùng nàng, lại đột phá tầng thứ mười một của Thiên Cương Phong Lệ, nên về nhà và nói với Phong Lão một tiếng. Nhưng Khắc Lôi Nhã biết nếu nàng nói với Phong Dật Hiên thì nhất định hắn sẽ không chịu mà khẳng khái đòi ở lại bên cạnh nàng. Cho nên nàng không thể làm gì khác là lừa hắn trở về.

“Hi hi...” tiếng cười không thể nén được nên bật ra.

Khắc Lôi Nhã khẽ chau mày, xoay người nhìn về phía xa. Ở đó có một người đàn ông áo trắng đang nhìn về bên này. Xa như thế nhưng hai người vẫn có thể nhìn rõ khuôn mặt và nhất cử nhất động của nhau. Khắc Lôi Nhã kinh ngạc. Vừa rồi vì lừa Phong Dật Hiên nên nàng không phát hiện được người đàn ông kia. Bây giờ tập trung tư tưởng mới cảm nhận được sự tồn tại của hắn. Thực lực của người này không tầm thường. Thật sơ suất. Nếu là kẻ địch thì thật nguy hiểm.

Hiên nhiên là người nọ nghe được rằng Khắc Lôi Nhã lừa Phong Dật Hiên nên mới không nhịn được mà cười thành tiếng.

Khắc Lôi Nhã không cảm nhận được sát khí nên biết người đó không có ác ý. Khắc Lôi Nhã xoay người rời đi. Bây giờ nàng muốn tìm nơi thoải mái mà tắm rửa thay quần áo. Quần áo trên người bị máu thấm ướt, dính vào người vô cùng khó chịu. Phải về nhà một chuyến. Thần điện Quang Minh thật đáng ghét, cứ níu lấy người ta không buông.

“Đợi đã nào Khắc Lôi Nhã!” ngay lúc Khắc Lôi Nhã chuẩn bị rời đi thì sau lưng truyền đến tiếng gọi. Chính là người đàn ông vừa mới cười.

Khắc Lôi Nhã quay lại nhìn người đàn ông đang bay nhanh tới, trong lòng tràn đầy nghi ngờ. Mình rất khẳng định là không biết người này, sao hắn lại biết tên mình?

Người nọ chạy tới trước mặt Khắc Lôê Nhã rất nhanh. Chính là Đích Tạt Đạt Nhĩ!

Khắc Lôê Nhã quan sát người đàn ông trước mắt. Trên khuôn mặt anh tuần trẻ tuổi lộ ra sự bướng bỉnh. Ánh mắt hắc trầm ổn không giống với tuổi của mình. Hắn mặc áo trắng khiến Khắc Lôê Nhã thấy hơi quen quen.

“Ta không biết người.” Khắc Lôê Nhã nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt, lạnh lùng nói.

“Nhưng ta biết người.” Tạt Đạt Nhĩ mỉm cười nhìn thiếu nữ trước mắt. Mặc dù khắp người nàng loang lổ vết máu nhưng dung nhan và đôi mắt màu xanh lục vẫn xinh đẹp. Tạt Đạt Nhĩ liếc mắt một cái liền nhận ra nàng chính là thiếu nữ hào quang vạn trượng trong thủy tinh ký ức. Không ngờ lại có thể gặp nàng ở đây. Càng không ngờ nàng lại là người thú vị như thế. Lại có thể lừa người khác bằng cách đơn giản như vậy...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 106: Khắc Lôì Nhã Phần Nộ

K

hắc Lôì Nhã nhìn người đang mỉm cười trước mắt. Nàng có cảm giác bộ quần áo trên người hẳn rất quen, hình như đã gặp ở đâu đó. Rốt cuộc thì gặp ở đâu?

“Ta đã thấy người trong thủy tinh ký ức về đại hội tỷ võ ở Lạp Cách Tạt. Người mạnh hơn lúc đó.” Tạt Đạt Nhĩ nhìn Khắc Lôì Nhã bằng ánh mắt sáng rực, nóng bỏng. Thật muốn đánh với thiếu nữ trước mắt này một trận. Thật muốn biết thực lực bây giờ của nàng đã tới đâu. Mình và nàng ai hơn ai. Nhưng bây giờ khiêu chiến với nàng thì không thể. Những vết máu đã khô trên người nàng cho thấy nàng vừa trải qua một cuộc ác chiến, chưa khôi phục như cũ.

“À.” Khắc Lôì Nhã hờ hững à một tiếng. Thì ra người trước mắt đã xem thủy tinh ký ức về đại hội tỷ võ. Có điều chuyện này chẳng liên quan gì tới mình cả. Khắc Lôì Nhã à một tiếng rồi lại xoay người rời đi.

“Đợi chút.” Tạt Đạt Nhĩ bỗng bèn đi tới trước mặt Khắc Lôì Nhã, vô cùng trịnh trọng mà nói, “Khắc Lôì Nhã tiểu thư, có thể mời muội đánh với ta một trận không? Dĩ nhiên không phải bây giờ. Đợi đến lúc muội dưỡng thương cho tốt đã.”

Thì ra là người mê võ. Nói đơn giản hơn thì là người ngu ngốc.

Khắc Lôì Nhã không để ý, xoay người rời đi.

“Tiểu thư Khắc Lôì Nhã.” Tạt Đạt Nhĩ vội vàng đuổi theo, “Xin đánh với ta một trận.”

Khắc Lôì Nhã mắt diếc tai ngơ tiếp tục bước.

“Tiểu thư Khắc Lôi Nhã, xin đánh với ta một trận thôi.” Tạt Đạt Nhĩ như một con ruồi đuổi theo sau Khắc Lôi Nhã, kêu vo vo.

“Huynh không phải là đối thủ của ta.” Khắc Lôi Nhã đứng lại, xoay người nhìn Tạt Đạt Nhĩ, cười lạnh đầy khinh miệt, “Huynh có cảm thấy bây giờ đánh với ta một trận thì huynh có thể thắng không?”

“Chưa đánh đã nói thất bại thì còn sớm quá.” Mặt Tạt Đạt Nhĩ đầy nghiêm túc.

“Huynh nghĩ là thực lực của ta bây giờ chỉ có vài phần như trước à?” Khắc Lôi Nhã khó chịu. Ông trời hay đùa giỡn nàng. Mỗi lần nàng mạnh mẽ hơn thì lại có người mạnh hơn tới chèn ép nàng. Bây giờ nghĩ lại mới thấy đúng là như vậy! Mỗi lần nàng đột phá đều gặp phải người mạnh hơn! Lần này trong không gian thí nghiệm cũng vậy! Đột phá tầng thứ mười của Liên Hoa Bảo Giám nhưng vẫn không thể đánh lại chín Thành chủ cùng liên thủ. Nếu chỉ 2-3 người thì có lẽ có thể đánh một trận nhưng những người mạnh nhất lại vây nàng và Phong Dật Hiên trong không gian thí nghiệm. Thật kỳ lạ! Bây giờ lại dây dưa với cái tên đáng ghét đam mê võ nghệ này. Chẳng lẽ mình giống quả hồng mềm lắm à? (lời tác giả: thật ra là tác giả vô lương tâm đang đùa nàng đấy)

Tạt Đạt Nhĩ sững sốt. Hắn thấy vết thương của Khắc Lôi Nhã còn chưa lành, thực lực chỉ thua hắn một bậc là cùng. Đợi vết thương của nàng khỏi thì có lẽ thực lực của bọn họ là ngang nhau.

“Muốn đánh thì chờ ta khỏi hẳn đã. Ta sẽ đánh cho huynh không tìm được đường về nhà. Nếu muốn tìm tai họa thì tới nhà Hi Nhĩ ở đế đô An Mạt Cách Lan mà tìm ta.” Khắc Lôi Nhã bỏ lại một câu rồi đi luôn. Khẩu khí thật lớn! Thái độ thật phách lối!

Sắc mặt của Tạt Đạt Nhĩ từ từ trầm xuống. Lần đầu tiên có người dám nói năng phách lối như vậy với hắn.

“Ta tiền muội về. Ta sẽ canh chừng muội, chờ thương thế của muội tốt hơn! Sau đó thì mời muội toàn lực đánh với ta một trận!”

“Không có hứng thú.” Khắc Lôi Nhã không có cảm giác tốt đẹp với loại người thần kinh không bình thường này. Nếu không phải vết thương của nàng chưa khỏi thì đã sớm đánh cho người này phải kêu khóc om sòm rồi. Thuốc của Tư Không Lâm giúp nàng cầm máu trong nháy mắt nhưng vết thương chưa lành ngay được.

Tạp Đạt Nhĩ không thốt một tiếng, theo sát sau Khắc Lôi Nhã.

Khi Khắc Lôi Nhã nhếch nhác bước vào lữ điểm thì mọi người đều dùng ánh mắt quái dị mà nhìn nàng. Chính xác hơn là nhìn Địch Tạp Đạt Nhĩ bên cạnh nàng. Trên người Khắc Lôi Nhã loang lổ vết máu mà Tạp Đạt Nhĩ mặc áo trắng vẫn sạch sẽ như thường. Hai người này thật kỳ lạ. Sao người đàn ông này không bảo vệ thiếu nữ kia cho tốt? Tạp Đạt Nhĩ cảm nhận được ánh mắt không mấy thiện ý của mọi người trong lữ điểm thì ngượng ngùng cúi đầu, thuê một phòng.

Đêm khuya, Khắc Lôi Nhã tắm rửa thay quần áo rồi ngồi xếp bằng trên giường. Cảm nhận lực hoa sen lưu chuyển trong người thì kinh ngạc khi phát hiện ra nó tự động lưu chuyển. Mặc dù rất chậm nhưng đúng là đang tự động lưu chuyển chữa thương cho nàng. Nó lan khắp các kinh mạch rất chậm chạp nhưng không ngừng sinh sôi, không ngừng lưu chuyển.

Khắc Lôi Nhã mừng rỡ trong lòng. Nàng không hề biết Liên Hoa Bảo Giám lại có tác dụng kỳ diệu như vậy. Khắc Lôi Nhã thúc giục lực hoa sen trong cơ thể, thúc đẩy quá trình lưu chuyển của nó. Cứ với tốc độ này thì chỉ vài ngày nữa vết thương của nàng sẽ khỏi hẳn. Thật tốt quá!

Sau khi hấp thu thiên lôi một lần nữa thì Kim Liên lại ngủ say, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh.

Không biết để đô bây giờ thế nào. Tinh thần Khắc Lôi Nhã từ từ tiến vào cảnh giới hư vô. Tất cả xung quanh đều yên lặng lại, thay đổi.

Khắc Lôi Nhã cảm nhận xung quanh. Hoa văn trên cột giường, cái khe đầy bụi trên sàn nhà, đồ trang trí trên tường, khóa cửa trên cửa. Tinh thần nàng từ từ mở rộng, sàn nhà ngoài hành lang, cuối cầu thang, trong đại sảnh của lầu điểm có người đang ngồi uống rượu nói chuyện phiếm.

Tất cả đều rất rõ ràng.

Khắc Lôi Nhã đang chuẩn bị thu hồi cảm nhận thì một câu nói thật nhỏ bay vào tai nàng.

“Nghe nói lần này nhà Hi Nhĩ gặp rắc rối lớn rồi. Công Tước Hi Nhĩ một tay che trời lần này phải nhức đầu đấy.”

“Không hẳn thế! Phu nhân của Hầu Tước Lạp Cách có ý đồ mưu hại Đại hoàng tử, tội danh này không nhỏ đâu. Nghe nói vẫn đang nhốt trong vườn Gia Lạc đấy.”

“A, nói thật, ta cảm thấy chuyện này không chỉ đơn giản như vậy.”

“Chắc chắn rồi. Rõ ràng là có âm mưu. Hoàng đế vẫn chưa chọn Hoàng Thái Tử, quan hệ của hai Hoàng tử sớm muộn gì cũng chuyển xấu.”

“Nhỏ giọng một chút.”

Khắc Lôi Nhã không nghe lọt câu tiếp theo. Lòng của nàng đã bay về để đô! Mẫu thân bị nhốt? Người bị nghi ngờ là kẻ mưu hại Đại hoàng tử? Sao có thể! Điều này rõ ràng là một âm mưu. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Phải gặp ông nội hỏi thôi.

Khắc Lôi Nhã thu hồi cảm nhận, bỗng nhiên mở mắt, lấy từ trong chiếc nhẫn không gian ra quyển trục truyền tống mà Ô Mã Lý đưa cho. Giờ phút

này nàng vô cùng lo lắng trong lòng, hận không thể về đế đô ngay lập tức.

Xé quyển trục truyền tống ra, một luồng ánh sáng trắng lóe lên, bóng dáng Khắc Lôi Nhã biến mất ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó, Đích Tạp Đạt Nhĩ ở phòng sát bên cạnh chợt ngồi dậy.

Biến mất!

Hơi thở của Khắc Lôi Nhã biến mất!

Đột nhiên biến mất. Vậy là Khắc Lôi Nhã có quyển trục truyền tống không gian quý báu trong tay? Đi đâu mà lại vội vàng như vậy? Tạp Đạt Nhĩ cau mày, không thể nghĩ ra nguyên nhân. Dù thế nào thì phải tìm được nàng, đánh với nàng một trận.

Khi thân hình của Khắc Lôi Nhã xuất hiện ở mật thất thì Ô Mã Lý đang nằm trên giường trong lúc đó cũng đột nhiên mở mắt ra. Có người xuất hiện trong mật thất. Hắn đã để lại ấn ký nên sẽ biết ngay lập tức. Có thể đột nhiên xuất hiện ở đó thì chỉ có thể là một người. Đó chính là đồ đệ yêu quý của hắn – Khắc Lôi Nhã.

Ô Mã Lý vội vàng bò dậy, chỉ khoác vội cái áo dài liền chạy về nhà mình. Ô Mã Lý có một tòa nhà ở đế đô, cách nhà Hi Nhĩ không xa. Thường ngày Ô Mã Lý ở tại nhà Hi Nhĩ, bỏ không nhà của mình.

Ô Mã Lý gặp Khắc Lôi Nhã ở giữa đường.

“Khắc Lôi Nhã!” Ô Mã Lý mừng rỡ. Sau đó quan sát toàn thân Khắc Lôi Nhã một cách lo lắng xem có vết thương nào không. Khắc Lôi Nhã dùng quyển trục truyền tống để trở về, nhất định là đã gặp phải chuyện nguy hiểm không thể giải quyết được.

“Sư phụ, con không sao. Mẹ con đâu ạ?” Khắc Lôi Nhã vội vàng hỏi thẳng vào vấn đề.

Ô Mã Lý ngẩn ra, thấy Khắc Lôi Nhã không có thương tích thì mới hiểu ra nguyên nhân nàng quay về.

Khắc Lôi Nhã im lặng nhìn Ô Mã Lý, trong lòng càng lo lắng hơn, giọng nói cũng cao hơn: “Sư phụ, người nói thật đi! Mẹ con thế nào rồi?”

“Khắc Lôi Nhã, chúng ta về phủ Hi Nhĩ đã. Đây không phải nơi để nói chuyện.” Ô Mã Lý nhìn xung quanh. Đây là con phố không phồn hoa nhưng cũng không vắng vẻ. Nói chuyện này bên ngoài thật không sáng suốt. Mặc dù bây giờ là đêm khuya không người nhưng nếu còn tiếp tục nói chuyện thì sẽ có người chú ý.

“Không, sư phụ. Tới nhà người trước đi. Con không muốn ai biết con đã về.” mặc dù trong lòng Khắc Lôi Nhã rất nóng vội nhưng không hề rối loạn. Mẹ bị hãm hại – đây là âm mưu lớn. Thần điện Quang Minh và nhà Khắc Lôi Nhã cũng sẽ có hành động. Bây giờ còn chưa xác định được có phải thế lực cả hai bên đều ủng hộ cùng một hoàng tử hay không nên không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

“Được. Đi mau.” Ô Mã Lý nhanh chóng đi về phía trước, bóng dáng hai người biến mất trong màn đêm.

Về nhà Ô Mã Lý, Khắc Lôi Nhã nghe Ô Mã Lý nói xong thì mặt trầm như nước, trong mắt càng lạnh lẽo hơn.

“Cho nên, tình hình bây giờ rất tế nhị. Hơn nữa Hoàng đế bệ hạ không có ý muốn nhúng tay vào.”

“Chẳng lẽ Hoàng đế bệ hạ không biết Đại hoàng tử đã đồng ý điều kiện của Thần điện à?” Khắc Lôi Nhã cau mày. Đại hoàng tử đồng ý điều kiện này thì chẳng bao lâu thần quyền sẽ áp đảo vương quyền. Đại hoàng tử đồng ý

sau khi lên ngôi, xác lập vị trí Hoàng thái tử thì sẽ nhận Giáo Hoàng là cha đỡ đầu! Hoàng thái tử là hoàng đế tương lai. Lúc hoàng đế gọi Giáo Hoàng là cha đỡ đầu thì sẽ có hậu quả thế nào?

“Nhất định là Hoàng đế bệ hạ biết.” Ô Mã Lý thở dài. “Chúng ta biết, chẳng lẽ Hoàng đế bệ hạ lại không biết?”

Khắc Lôi Nhã cau mày suy nghĩ. Nếu là vậy thì nàng thật không hiểu người kia đang nghĩ gì.

“Chuyện của mẹ con là sao ạ?” Khắc Lôi Nhã trầm giọng hỏi, đáy mắt lạnh lẽo, mang theo sát khí.

“Công chúa Mã Lệ Ti và Nhị hoàng tử mở tiệc trà, mời rất nhiều thanh niên quý tộc và cả Đại hoàng tử. Tất cả người của tiệc trà đều do mẹ con quản lý. Rượu của Hoàng tử và công chúa là tự tay mẹ con dâng lên. Đại hoàng tử uống xong thì phát hiện trong rượu có độc.” Ô Mã Lý thở dài. Đây rõ ràng là âm mưu.

“Sao Nhị hoàng tử không dứt khoát độc chết Đại hoàng tử?” Khắc Lôi Nhã cười lạnh. Nàng đã đoán được.

“Nếu là như vậy thì mẹ của con đã bị xử treo cổ rồi.” Ô Mã Lý cau mày, “Mà Nhị hoàng tử còn cần dựa vào sự ủng hộ của nhà Hi Nhĩ, cho dù là trước hay sau khi lên ngôi. Độc chết anh trai để đi lên vị trí Hoàng Thái Tử sẽ khiến mất lòng dân. Sau khi lên ngôi còn cần nhà Hi Nhĩ nâng đỡ. Nhị hoàng tử làm vậy là muốn ép nhà Hi Nhĩ phải tỏ thái độ ủng hộ hẳn.”

Thật là một âm mưu vụng về! Ai cũng nhìn ra đây là một âm mưu, mà còn là âm mưu được Hoàng đế bệ hạ ngầm cho phép. Nhưng lại vô cùng hiệu quả! Ít nhất bây giờ nhà Hi Nhĩ đã bị đưa lên đầu sóng ngọn gió, trực tiếp đối đầu với thần điện Quang Minh!

“Tuy mẹ con bị giam ở vườn Gia Lạc nhưng không bị làm khó dễ gì. Ăn tốt nhất, ở tốt nhất. Không chỉ là vì mặt mũi của nhà Hi Nhĩ mà còn do Nhị hoàng tử và công chúa Mã Lệ Ti cố ý dận dỏ.” Ô Mã Lý vội vàng giải thích. Hắn thấy ánh mắt của Khắc Lôi Nhã càng ngày càng lạnh, giống như hàn băng ngàn năm! Trong lòng hắn dâng lên dự cảm chẳng lành. Ngàn vạn lần Khắc Lôi Nhã đừng kích động mà làm việc gì ngốc nghếch!

Canh thứ hai

“Khắc Lôi Nhã, tình hình bây giờ rất tế nhị. Con phải tỉnh táo. Tuy Nhị Hoàng tử làm như vậy để ép đại nhân phải công khai tỏ thái độ ủng hộ hắn, nhưng...” Ô Mã Lý vừa lo sợ vừa lo lắng mà giải thích. Quan hệ của Nhị hoàng tử và Mã Lệ Ti và Khắc Lôi Nhã rất tốt, nếu Khắc Lôi Nhã và Hoàng Thái Tử tương lai kết thù thì không phải là hành động sáng suốt.

“Con biết.” Khắc Lôi Nhã phất tay cắt đứt lời Ô Mã Lý, đứng lên.

Ô Mã Lý căng thẳng, lập tức đứng dậy.

Khắc Lôi Nhã quay lại nhìn Ô Mã Lý, khóe miệng gợn lên nụ cười lạnh, ngạo nghễ nói: “Sư phụ, người cho rằng con vẫn là con trước đây sao?”

Ô Mã Lý sửng sốt, nhìn khí phách mơ hồ lộ ra giữa hai hàng lông mày của Khắc Lôi Nhã, đột nhiên cảm thấy mình không thể hiểu được đồ đệ yêu quý của mình nữa rồi. Thực lực của Khắc Lôi Nhã hình như lại tăng lên nhưng không mạnh đến mức làm cho hắn giật mình. Nếu hắn biết Khắc Lôi Nhã vừa trải qua một cuộc ác chiến, chưa khôi phục lại sức mạnh mà đã như vậy, không biết sẽ nghĩ gì.

“Người yên tâm, con sẽ không mang rắc rối đến cho nhà Hi Nhĩ.” Khắc Lôi Nhã lạnh nhạt nói, “Sư phụ, người về phủ Hi Nhĩ trước đi. Con sẽ có chừng mực. Đừng nói cho bất kỳ ai rằng con đã trở về, kể cả ông nội.”

“Không nói cho Công Tước đại nhân?!” Ô Mã Lý sửng sốt.

“Sư phụ, con biết sự trung thành với ông nội nhưng lần này không nói với ông thì tốt hơn. Người biết con vừa là Thành chủ thành Ni Á, tước vị Nam Tước và còn là chủ tể của Thần điện Quang Minh. Đến lúc con sẽ nói cho ông biết.” Khắc Lô Nhã nói rồi suy nghĩ của mình.

“Nhưng...” Ô Mã Lý chau mày, đồng ý.

“Tạm thời con sẽ ở nhà sư phụ.” Khắc Lô Nhã suy nghĩ một chút, quyết định không nói cho Ô Mã Lý mình sẽ làm gì.

Ô Mã Lý dặn dò cẩn thận rồi rời đi. Khắc Lô Nhã đổi một bộ đồ đen bó sát người, che kín mặt, luồn vào bóng đêm như quỷ mị.

Nơi nàng muốn đi là vườn Gia Lạc!

Vườn Gia Lạc được canh phòng rất nghiêm ngặt. Người bị giam giữ bên trong đều là người không đơn giản. Có thể là người từng oai phong một cõi hoặc quý tộc hiển hách.

Khắc Lô Nhã như một linh hồn lặng yên không tiếng động nhảy qua tường, lướt vào đứng trên Đại Thôn (chắc là cái chỗ quỷ nào đó trong cái vườn này @>@). Chó lớn nằm trong sân cảnh giác ngẩng đầu nhìn xung quanh. Bản năng của động vật khiến chúng cảm thấy có điều khác lạ nhưng xung quanh rất yên lặng, không có bất kỳ hơi thở xa lạ nào. Chúng hít hà xung quanh rồi nằm lại chỗ cũ.

Khắc Lô Nhã lướt qua hướng khác của Đại Thôn, vào khu nhà. Nàng nhẹ nhàng tránh khỏi từng tầng canh gác, tìm vài phòng liền thấy được người khiến nàng nhớ nhung khôn nguôi.

Sắc mặt của Khải Sắt Lâm rất tốt, đang ngồi trên ghế lật sách. Căn phòng này không thua phủ Hi Nhĩ, vô cùng xa hoa thoải mái. Trên giá sách bày rất

nhieu sách, đèn thủy tinh chiếu sáng ngời căn phòng, đồ gia dụng đều là hàng tốt nhất.

Khắc Lôi Nhã lặng yên không tiếng động vào phòng, tựa vào tường lẳng lẳng nhìn người trước mắt. Mặt Khải Sắt Lâm rất yên tĩnh, đang chăm chú xem sách trong tay.

“Mẫu thân...” Khắc Lôi Nhã gỡ khăn che mặt xuống, nhẹ nhàng gọi một tiếng. Tay của người đang lật sách bỗng cứng lại.

Khải Sắt Lâm không thể tin, từ từ ngẩng đầu, nhìn về phía phát ra tiếng nói, tay run rẩy. Ảo giác à? Có phải là ảo giác không? Chắc là do mình quá nhớ Khắc Lôi Nhã nên mới có ảo giác như vậy.

“Mẫu thân, con đây.” Khắc Lôi Nhã nở nụ cười tràn đầy đau lòng. Vì tu luyện mà lâu lắm rồi chưa gặp mẫu thân, chứ đừng nói là ở chung một chỗ.

“Khắc...” Khóe mắt Khải Sắt Lâm có gì đó sáng lên. Đột nhiên bà khép sách lại, đi tới bên cửa sổ, kéo rèm lại. Làm xong mới xoay người ôm Khắc Lôi Nhã vào lòng.

“Khắc Lôi Nhã, bảo bối của mẫu thân, cuối cùng con đã về rồi.” trong giọng nói cổ đê thấp của Khải Sắt Lâm có nghẹn ngào.

“Thật xin lỗi, mẫu thân, con tu luyện lâu như thế mà chưa từng về thăm mẫu thân.” Khắc Lôi Nhã cảm nhận cái ôm ấm áp của Khải Sắt Lâm, từ từ vươn tay ôm lấy bà.

“Về là tốt rồi.” Khóe mắt Khải Sắt Lâm đã tràn lệ, khóe miệng lại cong lên, vừa khóc vừa cười nhìn con gái trong lòng.

“Mẫu thân, chỉ cần một câu nói của mẫu thân con có thể dẫn mẫu thân đi lập tức.” Khắc Lôi Nhã nhìn người dịu dàng trước mắt, nói một câu đầy lạnh lùng.

“Khắc Lôi Nhã, không được.” Khải Sắt Lâm lắc đầu, “Đây là vườn Gia Lạc, canh phòng nghiêm ngặt. Tội của mẫu thân còn chưa gỡ, nhà Hi Nhĩ phải làm sao?”

“Đây là một âm mưu vô cùng vụng về!” Khắc Lôi Nhã đè nén bộc phát sự tức giận trong lòng, thốt lên từng từ qua kẽ răng.

“Mẫu thân biết.” Khải Sắt Lâm nở nụ cười dịu dàng, vươn tay vuốt lại mái tóc hơi rối của Khắc Lôi Nhã, nhàn nhạt nói, “Âm mưu này rất vụng về. Đại hoàng tử biết ly rượu đó có độc nhưng vẫn uống. Đại hoàng tử muốn phát động cuộc chiến này. Nhà Hi Nhĩ không thể để cho thần quyền áp đảo vương quyền được.”

“Chẳng lẽ Hoàng đế sẽ dễ yên?” Ánh mắt của Khắc Lôi Nhã lạnh xuống.

“Ngài sẽ không cho phép. Có trách thì phải trách thế lực của nhà Hi Nhĩ càng ngày càng lớn mạnh khiến ngài lo lắng.” Khải Sắt Lâm mỉm cười, nói.

Mắt Khắc Lôi Nhã mở lớn, lạnh lẽo dâng lên từ đáy lòng.

Người ở vị trí cao nhất này quả nhiên lòng dạ sâu không lường được!

Thật độc ác! Kế sách thật hay!

Thật khó trách ông ta lại cho phép âm mưu vụng về này diễn ra!

Chắc chắn phải chọn lựa người thừa kế ngại vàng nhưng tuyệt đối không cho phép thần quyền áp đảo vương quyền. Mà nhà Hi Nhĩ thì càng ngày càng lớn mạnh khiến ông ta lo lắng. Lần này, ông ta yên lặng theo dõi sự thay đổi nhưng thật ra là đang muốn mượn tay Đại hoàng tử và Thần điện Quang Minh khiến nhà Hi Nhĩ sụp đổ! Đợi đến khi hai bên cùng chịu tổn hại thì mới ra quyết định.

Khải Sắt Lâm đúng là một người thông minh, nhìn xa trông rộng!

Khắc Lô Nhã kinh ngạc mà nhìn người phụ nữ dịu dàng, giống như mới biết bà lần đầu tiên. Đây chính là người đời sau của Lý gia - danh môn thế gia! Nếu không phải bởi vì người cha trên danh nghĩa của mình thì người phụ nữ này ở Lạp Cách Tạt sẽ có tương lai thế nào? Khắc Lô Nhã không dám nghĩ tới.

“Khắc Lô Nhã, có đôi khi cuộc sống phải chịu bất đắc dĩ như thế. Con biết tất cả chân tướng nhưng không thể thay đổi được, chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.” Khải Sắt Lâm vượt đầu Khắc Lô Nhã, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên sự lo lắng, “Bây giờ người mẫu thân không bỏ được nhất là con. Con có nhiều thân phận như vậy không phải là chuyện tốt, nhất định sẽ bị cuốn vào trận chiến này. Thần điện sẽ không bỏ qua cho con. Nhị ca của con...” nói tới đây, ánh mắt của bà ảm đạm.

“Nhị ca sao ạ?” Khắc Lô Nhã nhảy bén phát hiện ra hình như có gì đó bất thường.

“Nhị ca của con đứng về phía Đại hoàng tử, đối đầu với nhà Hi Nhĩ.” Khải Sắt Lâm nhẹ thở dài, mặt tràn đầy lo lắng, “Mẫu thân không hy vọng chuyện như thế sẽ xảy ra với con.”

“Con sẽ không giống nhị ca, sẽ không bao giờ là kẻ địch của nhà Hi Nhĩ.” Khắc Lô Nhã kinh ngạc với chuyện nhị ca làm, mặt không hề do dự mà nói ra những lời này. Nàng tuyệt đối sẽ không là kẻ địch của nhà Hi Nhĩ. Đúng hơn là tuyệt đối sẽ không là kẻ địch của mẫu thân.

“Không, Khắc Lô Nhã, con hiểu lầm ý mẫu thân rồi.” Khải Sắt Lâm mỉm cười, dịu dàng nhìn Khắc Lô Nhã.

Khắc Lô Nhã nghi ngờ.

“Mẫu thân không hy vọng con đứng về phía nhà Hi Nhĩ, đối đầu với Thần điện.” Khải Sắt Lâm nhẹ nhàng thở dài, “Sức mạnh của Thần điện không

đơn giản như con nghĩ đâu. Sức mạnh của họ sâu không lường được.” Khải Sắt Lâm âu lo.

“Mẫu thân...” Khắc Lôi Nhã muốn nói lại thôi.

“Đừng lo lắng cho mẫu thân. Nhị hoàng tử điện hạ và công chúa Mã Lệ Ti sẽ đảm bảo cho sự an toàn của mẫu thân.” Khải Sắt Lâm mỉm cười, an ủi Khắc Lôi Nhã.

Đáy mắt Khắc Lôi Nhã trầm xuống, tràn ngập lạnh lẽo.

Nhị hoàng tử điện hạ...Hừ, xem ra người đã sớm quên chuyện đã đồng ý với ta.

“Con sẽ cứu mẫu thân, bằng cách mà mẫu thân muốn.” Khắc Lôi Nhã trịnh trọng thề. Thật ra thì Khắc Lôi Nhã hoàn toàn có thể đạp bằng nơi này đưa Khải Sắt Lâm đi sau khi khôi phục sức mạnh. Nhưng hậu quả sẽ ra sao? Nhà Hi Nhĩ phải đối mặt với cái gì, nàng vô cùng rõ ràng. Còn nữa, làm vậy nhất định sẽ đưa Khải Sắt Lâm vào đường cùng. Chuyện ngốc nghếch như vậy, Khắc Lôi Nhã sẽ không làm.

“Khắc Lôi Nhã, đừng kích động. Nếu có thể, mẫu thân hy vọng con tới Lý gia ở Lạp Cách Tạt để giấu tài năng. Mẫu thân không muốn con bị cuốn vào trận chiến này. Thân phận của con quá đặc biệt.” Khải Sắt Lâm vội vàng dặn dò.

Giấu tài năng?

Khắc Lôi Nhã cười nhạt, nụ cười tràn đầy tự tin và khí phách.

Bắt đầu từ hôm nay sẽ để cho người đời biết tài năng là thế nào!

“Mẫu thân, người không phải lo lắng, con sẽ có chừng mực. Mẫu thân chú ý giữ gìn sức khỏe. Lần sau sẽ là gặp ở nhà Hi Nhĩ. Con đi đây.” Khắc Lôi

Nhã cười nhạt, tràn đầy tự tin.

Khải Sắt Lâm chỉ cảm thấy nhoáng một cái đã không thấy Khắc Lôi Nhã đâu.

Khải Sắt Lâm mở cửa sổ. Trong màn đêm mịt mù, không thể thấy bóng dáng Khắc Lôi Nhã nữa. Lòng Khải Sắt Lâm vô cùng lo lắng. Có điều chuyện này đã phát triển ra ngoài dự đoán của bà. Tình hình nghiêm trọng hơn mọi người nghĩ!

Khắc Lôi Nhã hòa mình vào bóng đêm, giữa lông mày là lạnh lẽo.

Dù tình thế đã định, mẫu thân không bị thương nhưng món nợ này nhất định phải tính.

Khắc Lôi Nhã đi về hướng hoàng cung.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 107: Cao Trào (1)

T

rong hoàng cung, đèn trong tẩm cung của Nhị hoàng tử sáng rõ.

Trong thư phòng, Nam Hi đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, ánh mắt thần thờ. Gió nhẹ thổi mái tóc hăn bay bay. Hăn đang nhớ lại ngày đó. Khắc Lôi Nhã vì đuổi theo hăn mà ngã bị thương. Hăn tới thăm thì trong mắt của thiếu nữ mắt ngọc mày ngài đó đã không còn bóng dáng hăn nữa. Bây giờ hăn mới hiểu ra rằng từ lúc đó Khắc Lôi Nhã đã không còn là Khắc Lôi Nhã nữa.

Nam Hi thở dài. Từ lúc nào mà thiếu nữ xinh đẹp đó đã chiếm vị trí quan trọng trong lòng hăn? Từ lúc nào mà mỗi lần mình thấy nàng đều không dời được tầm mắt. Và từ lúc nào mình bắt đầu nhớ nhung nàng?

Nam Hi cau mày, nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật dài. Gặp lại Khắc Lôi Nhã thì mình phải nói gì đây? Làm sao mà đối mặt với nàng được?

“Ca ca, huynh lại nhớ nàng ấy rồi à?” tiếng công chúa Mã Lệ Ti truyền đến từ phía sau một cách yếu ớt.

Nam Hi không lên tiếng, chỉ nhìn màn đêm ngoài cửa sổ đến thất thần.

“Ca ca, chúng ta là bất đắc dĩ, không có cách nào khác.” Công chúa Mã Lệ Ti nhẹ thở dài.

Nam Hi vẫn im lặng.

“Hay cho câu bất đắc dĩ!” một giọng nói lạnh lẽo đột ngột vang lên trong thư phòng, truyền rõ ràng vào tai hai người. Giọng nói này rất quen thuộc với hai người.

Nam Hi và Mã Lệ Ti run lên trong lòng, ngẩng đầu tìm nơi giọng nói phát ra. Một thanh chủy thủ lạnh như băng kề sát vào cổ Nam Hi.

“Khắc Lôi Nhã!” công chúa Mã Lệ Ti căng thẳng nhìn Khắc Lôi Nhã đột nhiên xuất hiện sau lưng Nam Hi, run rẩy nhỏ giọng hô ra tiếng.

“Nhị hoàng tử điện hạ, công chúa điện hạ cao quý.” Khắc Lôi Nhã cười khê, trong giọng nói không chút độ ấm, không thu chủy thủ trên tay lại.

Nam Hi vẫn không nhúc nhích, đáy mắt tràn ngập chán nản.

“Khắc Lôi Nhã, đừng, đừng tổn thương ca ca.” công chúa Mã Lệ Ti vội vàng nhỏ giọng nói. Nàng kinh ngạc, không biết Khắc Lôi Nhã vào hoàng cung như thế nào? Hoàng cung canh gác nghiêm ngặt không nói, thực lực và cảm giác của kỵ sĩ Cuồng Phong hơn hẳn kỵ sĩ hoàng gia vậy mà cũng không phát hiện Khắc Lôi Nhã lẻn vào. Nàng thật chỉ là ma vô song tu sao?

“Có chuyện gì vậy thưa công chúa điện hạ?” dù công chúa Mã Lệ Ti đã đè giọng rất thấp nhưng kỵ sĩ Cuồng Phong ngoài cửa vẫn cảm thấy điều bất thường. Họ lên tiếng hỏi thăm vì nếu là Đại hoàng tử phái thích khách tới thì thật rắc rối.

“Không sao, lui ra đi.” Công chúa Mã Lệ Ti cất cao giọng, giọng nói và vẻ mặt đầy nghiêm khắc, ra lệnh.

“Vâng.” Tiếng đáp lại vang lên, lập tức trở về vị trí.

Mã Lệ Ti dứt lời, lại nhìn Khắc Lôi Nhã đầy lo lắng. Chỉ cần nàng dùng sức thêm chút nữa thì thanh chủy thủ lạnh lẽo kia sẽ cắt đứt động mạch cổ của Nam Hi.

“Khắc Lôi Nhã, đây là chủ ý của ta, không liên quan tới ca ca. Nếu người muốn trút giận thì hãy trút lên ta đi. Ca ca không thể có chuyện gì được. An Mạt Cách Lan không thể không có ca ca được.” Mã Lệ Ti thấp giọng nói.

“Người cho rằng thần không dám giết người sao?” Khắc Lôì Nhã cười lạnh.

Chỉ một câu khiến công chúa Mã Lệ Ti như rơi vào hầm băng. Câu này đã nói rõ rất cả. Tình nghĩa ngày xưa không còn nữa rồi.

“Nếu giết ta có thể giúp người giải hận thì người làm đi. Có điều đừng thương tổn ca ca. An Mạt Cách Lan không thể không có ca ca. Không thể để thần quyền áp đảo vương quyền.” lòng công chúa Mã Lệ Ti thật lạnh, suy sụp nói ra. Đây đều là do nàng gây nên. Nếu Khắc Lôì Nhã lấy đi tính mạng nàng cũng không có gì phải hối tiếc.

“Mã Lệ Ti...” mặt Nam Hi đầy đau đớn. Chuyện thành ra thế này không phải là hăn muốn.

Lúc này, Nam Hi cảm thấy sự lạnh lẽo trên cổ biến mất. Sau đó thì nhìn thấy khuôn mặt đầy kinh ngạc của Mã Lệ Ti.

Nam Hi xoay mạnh người. Sau lưng đã không còn bóng dáng của Khắc Lôì Nhã.

Nam Hi vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn đêm mịt mù, không thấy được bóng dáng Khắc Lôì Nhã.

“Ca ca...”

Mã Lệ Ti từ từ đi tới, nhẹ thở dài, “Ca ca, thật xin lỗi. Là muội khiến huynh đau khổ.”

“Không, Mã Lệ Ti.” Nam Hi từ từ nhắm mắt lại, rồi mở mắt ra, nói một cách kiên quyết, “Ta chưa bao giờ hối hận về quyết định ngày hôm đó.”

“Ca ca...”

Mã Lệ Ti nhìn người trước mắt đầy phức tạp, trong lòng cũng đầy đau đớn. Sinh ra trong hoàng gia, nhất định phải trả giá rất nhiều.

Đêm khuya.

Màn đêm như bình tĩnh nhưng sóng ngầm đã bắt đầu chuyển động.

Sáng sớm, ánh mặt trời soi rõ từng góc ngách của đế đô.

Giờ phút này Khắc Lôi Nhã đang ngồi trong mật thất xa hoa, mím môi nhìn trà ướp hoa trong tay, trầm mặt nhìn nam tử trung niên phân tích tình hình trước mắt. Tập Thiếu Tư châm trà cho Khắc Lôi Nhã còn Tập Thiếu Kỳ thì nghiêng đầu nhìn nàng, mặt tràn đầy nghi ngờ. Khắc Lôi Nhã tìm được người nắm rõ tình hình ở chợ nô lệ liền chỉ đích danh hai huynh đệ bọn họ. Rốt cuộc nàng muốn làm gì?

“Bây giờ bước kế tiếp Thần điện Quang Minh nhất định muốn xác lập tội danh của mẫu thân người, sau đó chèn ép Nhị hoàng tử. Nhà Hi Nhĩ tuyệt đối sẽ không để tội danh này được định, nhất định sẽ nghĩ cách.” Nam tử trung niên mập mạp chậm rãi nói. “Hiện tại Nhị hoàng tử có đoàn kỵ sĩ Cuồng Phong và nhà Hi Nhĩ ủng hộ. Đại hoàng tử có Thần điện và đội Sư Thử ủng hộ. Nhìn bề ngoài thì Đại hoàng tử chiếm ưu thế.”

Khắc Lôi Nhã lắng lắng nghe. Nam tử trung niên mập mạp trước mắt tên là Phi Phổ Tư, là ông chủ của chợ nô lệ, cũng là người của Thần điện Hắc Ám. Ông không có chức vụ gì ở Thần điện Hắc Ám nhưng danh vọng rất cao. Ngay cả giáo chủ thấy ông cũng rất khách khí. Người này thông minh, nhìn xa trông rộng, là người tiếp viện cho Thần điện Hắc Ám. Hiện tại ông phụng mệnh trợ giúp Khắc Lôi Nhã.

“Nói tiếp đi.” Khắc Lôi Nhã để chén xuống, sắc mặt vẫn lạnh lẽo như cũ.

“Gần nửa tháng nữa là nghi thức duyệt binh, trước đó sẽ thành lập tội danh của mẫu thân Thánh nữ đại nhân. Sau đó sẽ tuyên bố trong nghi thức duyệt

binh. Tất cả đều sẽ thành kết cục đã định.” Phỉ Phổ Tư cau mày. Một quốc gia mà thần quyền của Quang Minh áp đảo thì đó là chuyện xấu nhất với Thần điện Hắc Ám.

“Thật không hiểu Hoàng đế nghĩ gì!” Tập Thiểu Kỳ hừ lạnh, “Làm một Hoàng đế mà lại để thần quyền áp đảo vương quyền sao? Sao hăn lại ngầm cho phép chuyện này xảy ra?”

Khắc Lôi Nhã cười lạnh, hỏi: “Đương kim Hoàng đế bao nhiêu tuổi? Sức khỏe thế nào?” Những người này không đọc qua lịch sử Trung Quốc, sẽ không hiểu rõ ý đồ chân chính của một đế vương. Nếu trên đại lục này xuất hiện một người như Đường Cao Tổ Lý Uyên thì bọn họ sẽ hiểu dụng ý của Hoàng đế An Mạt Cách Lan.

“Hoàng đế chưa tới 50 tuổi, sức khỏe rất tốt.” Tuy Tập Thiểu Kỳ không hiểu sao Khắc Lôi Nhã lại hỏi chuyện này nhưng vẫn trả lời rất thành thật.

“Nếu một ngày ba bữa của các người không có cao lương mỹ vị, mỗi ngày chỉ ăn một bữa toàn cơm thừa canh cặn thì các người có chịu không?” Khóe miệng Khắc Lôi Nhã cong lên thành một nụ cười châm chọc, lạnh giọng hỏi.

“Nóinhảm. Có là kẻ ngu mới chịu.” Tập Thiểu Kỳ hừ lạnh, cướp lời.

“Vậy các người nghĩ đương kim Hoàng đế là người ngu à?” Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt hỏi.

Ba người trong phòng ngay lập tức sững sốt.

Tập Thiểu Tư để bình trà xuống, cau mày hỏi: “Đương kim Hoàng đế nắm quyền lực lớn nhất, hô mưa gọi gió, ai cũng phải nhìn sắc mặt của hăn mà làm.”

“Nhưng nếu hần thoái vị, nhường ngôi cho Hoàng Thái Tử trong tay không có quyền lực thì không ai kính ngưỡng hần nữa. Đây chính là cao lương mỹ vị và cơm thừa canh cặn.” Phi Phổ Tư vô cùng kinh hãi, sự lạnh lẽo dâng lên từ đáy lòng. Vừa sợ sự kín đáo của đương kim Hoàng Đế, vừa sợ thiếu nữ sâu sắc trước mắt này.

“Nhưng đương kim Hoàng đế để mặc cho hai hoàng tử tranh đấu mà không sợ Lạp Cách Tạt nhân lúc cháy nhà mà hôi của à?” Phi Phổ Tư cau mày hỏi. Ông không dám xem thường thiếu nữ trước mắt này nữa. Ông vốn cho rằng nàng có khế ước gì đó với thần Hắc Ám nên mới làm Thánh nữ Hắc Ám. Nhìn kỹ thì mới thấy thiếu nữ này tuyệt đối không phải là người bình thường, lại có thể nhìn rõ bản chất mọi chuyện như thế.

“Hai hoàng tử tranh đấu không ảnh hưởng đến thực lực của nước nhà. Đoàn kỵ sĩ Cuồng Phong và đội Sưu Thửu chỉ là để bảo vệ sự an toàn của Hoàng thất, không phải là quân đội. Thực lực chân chính của An Mạt Cách Lan cũng không bị rung chuyển. Lạp Cách Tạt rất rõ điều này. Hơn nữa bây giờ Lạp Cách Tạt chưa có thực lực mà khai chiến với An Mạt Cách Lan. Chuẩn bị chiến tranh phải mất rất nhiều thời gian.” Khắc Lôi Nhã từ từ giải thích.

“Chẳng lẽ Hoàng đế không sợ tuyệt hậu à? Ngộ nhờ hai hoàng tử đồng quy vu tận thì sao?” Tập Thiếu Kỳ cau mày hỏi.

“Ta rất nghi ngờ chỉ số thông minh của người.” Khắc Lôi Nhã sâu sắc nói.

Đầu tiên Tập Thiếu Kỳ ngẩn ra rồi khóe miệng co quắp. Đứa ngốc cũng biết những lời này tuyệt đối không phải là lời hay.

“Aiz...” mặt Tập Thiếu Tư chỉ tiếc rên sắt không thành thếp.

“Thân thể đương kim hoàng đế rất tốt, tạo ra thêm ít con không có vấn đề gì.” Phi Phổ Tư nói ra một câu ý vị sâu xa. Ánh mắt của Tập Thiếu Tư cũng có chút quỷ dị.

Khóe miệng Tập Thiếu Kỳ giựt giựt, sắc mặt xám ngắt.

“Thánh nữ đại nhân, bây giờ quan trọng nhất là, Thần điện Quang Minh kia nhất định sẽ nghĩ biện pháp để định tội cho mẫu thân của người.” Phỉ Phổ Tư sờ sờ cái cằm đầy đặn của mình, suy nghĩ, “Sẽ phải tạo ra nhân chứng để chỉ chứng mẫu thân của người. Người hầu hạ cho tiệc trà ngày hôm đó đều do mẫu thân người một tay phụ trách. Người đông sẽ tạo điều kiện thuận lợi, tự nhiên sẽ có người nhảy ra ngụy tạo bằng chứng thôi.”

“Vấn đề này ông nội cũng sẽ nghĩ tới.” Khắc Lôi Nhã không lo lắng điều này.

“Thánh nữ đại nhân không thể tưởng tượng được mức độ xấu xa của Thần điện Quang Minh đâu. Phải đề phòng cẩn thận. Mẫu thân người sẽ nhanh bị phán quyết.” Phỉ Phổ Tư hiển nhiên hiểu rất rõ bản chất của Thần điện Quang Minh.

“Ừ, cảm ơn người, Phỉ Phổ Tư.” Khắc Lôi Nhã gật đầu, chân thành cảm ơn.

“Không, đây là điều thuộc hạ nên làm cho Thánh nữ đại nhân.” Phỉ Phổ Tư mỉm cười, nói. Qua cuộc nói chuyện vừa rồi, cảm nhận của Phỉ Phổ Tư về Khắc Lôi Nhã đã khác. Có lẽ thiếu nữ này thật sự sẽ thay đổi được gì đó.

“Bây giờ ta muốn ở lại đây. Thương thế của ta còn chưa khỏi.” Khắc Lôi Nhã trầm giọng nói, “Ta cần một nơi yên tĩnh để chữa trị và khôi phục.”

“Không thành vấn đề. Thánh nữ đại nhân, mời đi theo thuộc hạ. Người có bất kỳ yêu cầu gì xin cứ việc dặn dò. Ngoài kia có tin tức gì thuộc hạ sẽ lập tức bẩm báo cho người.” Phỉ Phổ Tư trịnh trọng bảo đảm.

“Ừ.” Khắc Lôi Nhã đứng dậy, đi theo Phỉ Phổ Tư.

Tập Thiếu Kỳ sờ sờ mũi, nhìn cửa, nói đầy ăm ức: “Sao mỗi lần nàng ta xuất hiện đệ đều lạnh run thế nhỉ?”

Tập Thiếu Tư im lặng, thu dọn xong dụng cụ pha trà thì rời khỏi phòng. Tập Thiếu Kỳ vội vàng đuổi theo. Bọn họ phải thăm dò tin tức bên ngoài rồi báo lại cho Phỉ Phổ Tư.

Khắc Lôi Nhã ở lại khu nhà cao cấp nhất để tĩnh dưỡng. Liên Hoa Bảo Giám đã chữa trị vết thương trên kinh mạch của nàng. Chỉ trong ba ngày đã khôi phục như trước. Bây giờ Khắc Lôi Nhã đang tu luyện tầng thứ mười một của Liên Hoa Bảo Giám.

Một đêm, Khắc Lôi Nhã đang tĩnh tâm tu luyện thì tiếng gõ cửa rất nhỏ vang lên ngoài cửa sổ. Tuyệt đối không phải là người của Phỉ Phổ Tư tới quấy rầy. Khắc Lôi Nhã mở mắt ra, xuống giường mở cửa sổ thì hai bóng dáng nho nhỏ một đen một trắng nhào vào, lao thẳng vào ngực Khắc Lôi Nhã. (chẹp, ta k mún nóileo, rưng mà ta thích hai đứa này hết sức ^_^)

Khắc Lôi Nhã cười tủm tỉm vươn tay ôm hai tiểu tử kia vào lòng. Ngoài Bạch Đế và Hắc Vũ ra thì có thể là ai được? Hai tiểu gia hỏa này dựa vào liên lạc từ khế ước trong cơ thể để tìm tới đây, vậy Tẩn Diêm đâu? Khắc Lôi Nhã chợt nhớ tới người vẫn một mực yên yên lặng lặng đứng sau mình.

“Tẩn Diêm đâu?” Khắc Lôi Nhã nhớ Ô Mã Lý từng nói sau khi Tẩn Diêm trở lại nhà Hi Nhĩ báo hành tung của mình thì liền tạm biệt mọi người, nói là đi tu luyện, mang theo Bạch Đế và Hắc Vũ. Nhưng bây giờ hai tiểu gia hỏa đang ở đây, không thấy Tẩn Diêm đâu.

“Chiêm chiêm!”

“Ôi ôi!”

Hai tiểu tử kia nói thứ tiếng chỉ chúng mới hiểu.

“Được rồi, đừng nói nữa.” Khắc Lôi Nhã nhúc nhích đầu nhìn hai tiểu tử. Có nói nàng cũng chẳng hiểu.

Bạch Đế và Hắc Vũ nhảy lên vai nàng, cọ vào mặt nàng thật thân thiết.

Trong Thần điện Quang Minh. Giáo Hoàng đang đứng trước cửa sổ, chấp tay sau lưng. Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Giáo Hoàng xoay người, trầm giọng nói với người ngoài cửa.

Cửa được mở ra nhẹ nhàng, lộ ra bóng dáng của Lao Nhĩ.

“Giáo Hoàng đại nhân.” Lao Nhĩ đi vào, đóng cửa lại.

“Còn bao lâu nữa thì hẳn tới?” Giáo Hoàng đi tới trước thư án, ngồi xuống, cất tiếng hỏi.

“Đang đi suốt đêm, chiều ngày mai sẽ tới.” Đáy mắt Lao Nhĩ hiện lên tia phức tạp. Giáo Hoàng đại nhân muốn làm tới mức này sao? Có nên không?

Giáo Hoàng thấy được tia phức tạp lóe lên trong mắt Lao Nhĩ, khẽ thở dài: “Lao Nhĩ, đây là một cơ hội rất tốt. An Mạt Cách Lan cường thịnh nhất đại lục này. Nếu cô bé dưới quyền Thần điện thì ánh sáng của nữ thần sẽ trải khắp toàn bộ đại lục.”

“Giáo Hoàng đại nhân, chủ tể đại nhân đâu? Nàng là người nữ thần chỉ định. Nhất định sẽ có mâu thuẫn trong chuyện này.” Lao Nhĩ lo lắng hỏi.

“Trước đó nàng đã biến mất, bây giờ còn không thấy quay về, chỉ báo cho nhà Hi Nhĩ là đang tu luyện. Chuyện này không phải rất tốt sao? Nhân lúc nàng không có ở đây mà xử lý tốt chuyện này. Chờ nàng trở lại, nghe được đầu đuôi mọi chuyện có dám phản đối không?” Giáo Hoàng tuyệt không lo lắng chuyện này.

“Có thể được không?” Lao Nhĩ vẫn còn do dự không quyết, trong lòng có sự lo lắng mơ hồ.

“Nếu người thân của người nọ thừa nhận chịu sự sai khiến của Nhị hoàng tử mà mưu hại Đại hoàng tử thì có phải càng có sức thuyết phục hơn không?” Giáo Hoàng lạnh lùng cười, giữa hai lông mày là sự tự tin và khinh thường.

Lao Nhĩ im lặng. Không sai. Nhưng chuyện có thể tiến triển thuận lợi không? Sao sự lo lắng trong lòng mình càng lúc càng tăng?

“Được rồi, người lui đi. Nếu hần đến thì dẫn tới gặp nữ nhân kia. Nhớ, phải bí mật.” Giáo Hoàng phất tay bảo Lao Nhĩ lui xuống.

Lao Nhĩ khẽ thở dài trong lòng, chuẩn bị lui ra.

“Đợi đã...!” Giáo Hoàng lên tiếng gọi Lao Nhĩ lại.

“Giáo Hoàng đại nhân còn muốn dặn dò gì ạ?”

“Người tìm cách đưa Khắc Lý Phu đi chỗ khác, càng xa càng tốt, đừng để cho hần tham gia vào chuyện này.” Giáo Hoàng cau mày nói. Ông biết Khắc Lý Phu không phải người dễ tổng đi, thực lực không tầm thường, còn là sư phụ của Khắc Lôi Nhã. Mẫu thân nàng gặp chuyện không may tất nhiên ông sẽ không đứng nhìn.

“Giáo Hoàng đại nhân!” Lao Nhĩ biến sắc. Ông hiểu rằng nếu làm thế thì quan hệ của mình và Khắc Lý Phu sẽ ra sao.

“Người hãy coi như không biết gì cả, tìm cách dẫn hần đi xa chút.” Giáo Hoàng lạnh giọng phân phó, sắc mặt trầm xuống, “Ta biết rõ giao tình giữa người và hần nhưng đừng quên thân phận của người. Còn nữa, dù Khắc Lý Phu là Pháp Thần thì sao? Người thật cho là không ai trong Thần điện có thể làm gì được hần à?”

Lao Nhĩ im lặng. Pháp Thần, thoát nhìn là vầng hào quang sáng chói nhưng thực lực của Thần điện Quang Minh ngay cả ông là Hồng Y giáo chủ cũng không biết rõ. Câu này của Giáo Hoàng không phải là uy hiếp mà là sự thật!

Người tài trong Thần điện không ai có thể tưởng tượng nổi. Trên ông có mười hai Đại Giáo Chủ, phân bố trên Thần điện ở An Mạt Cách Lan và các nước khác. Ngoài ra còn có ba mươi Hồng Y giáo chủ nữa. Họ đều là người không mưu cầu danh lợi, có người có lẽ đã sớm tới bậc Pháp Thần nhưng chưa bao giờ bộc lộ ra.

Lời của Giáo Hoàng khiến tâm tình Lao Nhĩ nặng nề. Khắc Lý Phu là bạn thân duy nhất trong đời ông. Ông tuyệt đối không muốn bạn mình xảy ra chuyện gì.

“Dạ, thuộc hạ biết rồi thưa Giáo Hoàng đại nhân.” Lao Nhĩ đồng ý một cách khó khăn.

“Lui xuống đi, làm ngay đi.” Giáo Hoàng phất tay, ý bảo Lao Nhĩ lui xuống.

Lao Nhĩ im lặng lui ra, vừa ra cửa, ngẩng đầu lên đã thấy Lãnh Lăng Vân đã lẳng lặng đứng trên hành lang trước mặt.

“Lăng Vân...” Lao Nhĩ từ từ đi lên phía trước, mở miệng một cách khó khăn.

“Sư phụ, phải làm vậy thật sao?” Lãnh Lăng Vân cau mày, cắn răng nói.

Lao Nhĩ im lặng, thờ dãi.

“Sư phụ, người đó là mẫu thân của Khắc Lô Nhã. Nếu nàng trở lại thì sao?” Lãnh Lăng Vân thấy thái độ của Lao Nhĩ thì liền bối rối trong lòng.

“Lăng Vân, con cho rằng sư phụ muốn vậy sao? Chẳng lẽ ta nhẫn tâm nhìn nha đầu kia đau lòng hả?” Lao Nhĩ bất đắc dĩ, trong giọng nói tràn đầy một nỗi chán chường.

“Sư phụ, đây là âm mưu, một âm mưu vô cùng rõ ràng. Tại sao lại để một người vô tội phải gánh chịu tất cả?” tâm tình Lãnh Lăng Vân mất khống chế.

“Lăng Vân!” giọng Lao Nhĩ thay đổi, nghiêm nghị nói, “Đã nhiều năm rồi mà con vẫn ôm giấc mộng đó sao?”

Câu này như một quyền thật mạnh đánh vào lòng Lãnh Lăng Vân, khiến hắn cứng đờ ngay lập tức.

Khóe miệng Lãnh Lăng Vân nâng lên một độ cong mỉa mai. Đúng vậy, sao mình lại quên nhỉ. Thần điện Quang Minh cao thượng công chính nhưng thật ra là nơi bẩn thỉu nhất trên thế giới này. Vậy mà mình lại còn mong tìm công bằng ở đây!

“Đi!” sắc mặt Lao Nhĩ lạnh xuống, quát khê với Lãnh Lăng Vân. Ông biết họ nói những lời này thì nhất định Giáo Hoàng trong thư phòng sẽ nghe được. Vì để đề phòng Lãnh Lăng Vân nói ra lời bất lợi, phải mau bảo hắn đi.

Lãnh Lăng Vân cúi đầu im lặng đi theo sau Lao Nhĩ, không nhìn rõ được thái độ của hắn. Hai người một trước một sau đi tới hậu điện.

Cách xa tiền điện, hai người vẫn im lặng.

“Giáo chủ đại nhân, Lăng Vân.” Thánh nữ Liễu Tuyết Tình với má lúm đồng tiền như hoa tiến lên đón.

“Tuyết Tình, thân thể thế nào rồi?” Lao Nhĩ nặn ra nụ cười, hỏi. Lần trước Thánh nữ trở lại, vết thương chồng chất. Thần điện Hắc Ám phục kích thiếu chút nữa khiến nàng mất mạng. Nhưng dù sao nàng cũng là Thánh nữ của Thần điện, thực lực không kém. Sau khi trở lại Thần điện thì liền tĩnh dưỡng. Nếu Khắc Lô Nhã biết thì sẽ hiểu Thánh nữ này chẳng phải người hiền lành gì, sự tin tưởng vào Nữ thần Quang Minh cũng chỉ đến thế mà

thôi. Ra khỏi thâm lâm Ma Áo, bị người của Thần điện Hắc Âm phục kích mà vẫn còn sống trở về thì quả thật thực lực không hề kém.

“Cám ơn Giáo chủ đại nhân đã quan tâm, đã tốt hơn rồi ạ.” Liễu Tuyết Tình nở nụ cười dịu dàng, ánh mắt dừng trên người Lãnh Lăng Vân.

“Vậy thì tốt.” Lao Nhĩ gật đầu.

Lãnh Lăng Vân im lặng, lướt qua người Lao Nhĩ, muốn rời đi.

“Lăng Vân!” Lao Nhĩ lên tiếng gọi Lãnh Lăng Vân lại.

Hắn đứng lại nhưng không quay đầu.

Lao Nhĩ thở dài, nói lời sâu sắc: “Lăng Vân, ta biết quan hệ của con và Khắc Lôì Nhã không cạn. Nhưng lần này hoàn toàn khác. Không cho phép con nhúng tay vào chuyện này, cũng không thể nhúng tay.”

“Sư phụ, chẳng lẽ chúng ta trở mắt nhìn mọi chuyện xảy ra sao? Người cho là khi Khắc Lôì Nhã quay lại sẽ bỏ qua à?” Lãnh Lăng Vân quay đầu lại, trầm giọng nói với Lao Nhĩ, trong giọng nói có sự tức giận, “Chẳng lẽ sư phụ Khắc Lý Phu của Khắc Lôì Nhã sẽ ngồi yên sao?”

“Chuyện này không cần con quan tâm! Ta tự có chừng mực!” sắc mặt Lao Nhĩ trầm xuống, “Con không cần quan tâm. Con cũng chẳng làm gì được đâu. Yên lặng mà đợi ở Thần điện đi.” Lãnh Lăng Vân cắn môi, muốn nói gì đó thì Lao Nhĩ cau mày, rồi muốn nói nhưng Liễu Tuyết Tình lại nhẹ nhàng nói một câu: “Lăng Vân, không ai muốn thấy chuyện này xảy ra, không ai hy vọng Khắc Lôì Nhã bị tổn thương. Mọi người coi Khắc Lôì Nhã là mọi người nên càng không muốn thấy nàng ấy bị tổn thương. Nhưng lần này liên quan tới tiền đồ của Thần điện Quang Minh chúng ta.” Liễu Tuyết Tình thấy sắc mặt của Lãnh Lăng Vân càng trầm xuống thì nói tiếp, “Huynh không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho Huyền Huyền.” Lãnh Lăng Vân cứng đờ ngay lập tức, kinh ngạc đứng lặng, không thể thốt ra lời nào.

Lao Nhĩ nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của Lãnh Lăng Vân thì nhẹ thở dài, tiến tới vỗ vỗ lên vai hắn, từ từ nói: “Con hãy coi như không biết chuyện này. Ta sẽ thỉnh cầu Giáo Hoàng phái con đi làm nhiệm vụ. Con hãy tới nơi khác, càng xa càng tốt.”

Liễu Tuyết Tình cũng nhẹ thở dài, đi tới, giọng dịu dàng: “Muội sẽ ở cạnh huynh. Lăng Vân, chúng ta hãy sang nước khác, tới phân điện khác đi.” Lãnh Lăng Vân hất tay Lao Nhĩ trên vai mình ra, mặt đầy lạnh lẽo: “Con sẽ không làm loạn. Đừng đuổi con.” Dứt lời liền đi về phía trước, bóng dáng dần dần biến mất ở cuối hàng lang.

Liễu Tuyết Tình thấy thế thì muốn đuổi theo.

“Tuyết Tình, đừng đi. Để nó yên tĩnh một lát.” Lao Nhĩ lên tiếng ngăn cản Liễu Tuyết Tình.

Liễu Tuyết Tình dừng bước, nhìn về cuối hành lang. Đáy lòng nàng tràn ngập sự vui mừng. Huyền Huyền vĩnh viễn là lá bài chủ chốt trong tay nàng! Nàng thậm chí còn rất tò mò, trông đợi Khắc Lôi Nhã xuất hiện. Lần này nữ tử kia nhất định sẽ bị phán treo cổ. Cho dù có người nhà Hi Nhĩ ngăn cản thì nhất định nhẹ nhất cũng là lưu đày, cũng tương đương với tử hình. Nếu nha đầu chết tiệt kia ở đây thì tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra. Đến lúc đó sẽ xung đột với Thần điện, vậy hậu quả...Càng nghĩ Liễu Tuyết Tình càng mừng nhưng ngại có Lao Nhĩ nên không dám thể hiện ra. Trên mặt nàng làm bộ tràn đầy xót xa, lo lắng. Lãnh Lăng Vân bước nhanh về tiểu viện của mình, liếc nhìn Lãnh Huyền Huyền đang ngồi một mình bên bồn hoa, lắc lắc hai cái chân nhỏ như đang đợi hắn trở về. Thân thể gầy yếu, cánh tay mảnh khảnh, lòng Lãnh Lăng Vân thắt lại. Nếu không có Thần điện cung cấp dược vật thì Huyền Huyền đã sớm không còn trên cõi đời này.

“Ca ca!” Lãnh Huyền Huyền vừa nhìn thấy bóng dáng Lãnh Lăng Vân thì vui mừng nhảy xuống, xông tới. Lãnh Lăng Vân nặn ra nụ cười, ngồi xổm xuống, một tay ôm Lãnh Huyền Huyền vào lòng.

“Huyền Huyền, có ngoan không?” Lãnh Lăng Vân ôm Lãnh Huyền Huyền đứng lên, mỉm cười hỏi.

“Có ạ, có ạ.” Lãnh Huyền Huyền như đang dâng vật quý, ra sức gật đầu. Đối mắt với Lãnh Lăng Vân thì trong đáy mắt cô bé thoáng qua tia kinh ngạc. Cô bé vươn tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve mặt Lãnh Lăng Vân, thấp giọng. “Ca ca, huynh có tâm sự à? Huynh không vui vẻ như bề ngoài.”

“Không có, Huyền Huyền đừng nghĩ lung tung. Phải uống thuốc đúng giờ, biết chưa?” Lãnh Lăng Vân cố gắng thả lỏng, mỉm cười vuốt tóc Lãnh Huyền Huyền, nói. Cô bé không nói gì mà chỉ nghiêng đầu nhìn ánh mắt Lãnh Lăng Vân. Cô bé đưa tay quay gương mặt tuần tú của Lãnh Lăng Vân qua, nghiêm túc khác thường mà hỏi: “Ca ca, huynh thích tỷ tỷ kia phải không?”

“Hả?” Lãnh Lăng Vân ngẩn ra, sửng sốt.

“Là tỷ tỷ Khắc Lôi Nhã đó. Huynh thích tỷ ấy phải không?” trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãnh Huyền Huyền là sự nghiêm túc không giống với tuổi.

“Tiểu hài tử ngốc này, muội biết thích là gì không? Đừng nói lung tung.” Lòng Lãnh Lăng Vân căng thẳng, nhưng trên mặt lại nở nụ cười, nhéo mũi Lãnh Huyền Huyền.

“Muội biết mà. Dĩ nhiên là muội biết.” Lãnh Huyền Huyền gật đầu đầy nghiêm túc, vuốt ve gương mặt Lãnh Lăng Vân, trịnh trọng nói, “Ca ca, huynh thật cảm thấy là Thánh nữ kia vì thích muội nên mới tốt với muội như thế à? Tỷ ấy cho là muội không biết gì à? Tỷ ấy là vì huynh nên mới như thế với muội.” lời Lãnh Huyền Huyền vừa dứt thì Lãnh Lăng Vân liền

kinh ngạc, cứ như vậy mà nhìn Huyền Huyền, không nói nên lời. Đứa nhỏ này thật nhạy cảm.

“Thánh nữ thích huynh nhưng huynh không thích tỷ ấy. Huynh thích tỷ tỷ Khắc Lô Nhã. Sự yêu thích này hoàn toàn khác với sự yêu thích của Vu ca ca dành cho muội...” mặt Lãnh Huyền Huyền nghiêm túc khác thường. Lời nói tiếp theo của cô bé khiến Lãnh Lăng Vân hoàn toàn cứng miệng. Hắn nhìn cô bé trong lòng, hồi lâu không nói được gì. Lãnh Huyền Huyền luôn luôn hiểu chuyện, trưởng thành sớm nhưng hắn không ngờ cô bé lại có thể nói ra những lời như vậy.

“Hài tử ngốc, muội vĩnh viễn là người ca ca thích nhất.” Lãnh Lăng Vân cười, ôm chặt Lãnh Huyền Huyền nhưng đáy lòng tràn đầy đau đớn, mất mát, phức tạp, mâu thuẫn đến mức chính hắn cũng không hiểu.

“Ca ca...” Lãnh Huyền Huyền ôm chặt cổ Lãnh Lăng Vân, đầu nhẹ nhàng đặt lên vai hắn, lầm bầm, “Ca ca, thật xin lỗi. Năm nay vì muội nên huynh phải khiến mình uất ức.”

“Hài tử ngốc, nói lung tung gì đó.” Lãnh Lăng Vân ôm chặt Lãnh Huyền Huyền, nhẹ thở dài. Hắn không thấy được một giọt nước mắt trong suốt chảy ra khỏi khóe mắt của Lãnh Huyền Huyền, cũng không thấy được sự kiên quyết trong đáy mắt cô bé.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 108: Cao Trào (2)

V

iệc Đại hoàng tử bị hạ độc rất căng thẳng, không có bất kỳ chuyển biến.

Thần điện Quang Minh không tìm ra được bất cứ bằng chứng gì để chứng minh Nhị hoàng tử kêu Khắc Lâm Sắt hạ độc Đại hoàng tử, Hy Nhĩ gia cũng không có bằng chứng để chứng minh Khải Sắt Lâm vô tội.

Tình hình rất căng thẳng

Một ngày trước Khắc Lý Phu và Lao Nhĩ đã vội vã rời đế đô, bởi vì Thần điện đã biết tin, Khắc Lôi Nhã xuất hiện ở Tư Duy Nặc, hơn nữa còn đang bị người đuổi giết. Khắc Lý Phu không có bất kỳ nghi ngờ gì đối với người bạn lâu năm của mình, vội vã cùng Lao Nhĩ đi đến Tư Duy Nặc cứu Khắc Lôi Nhã.

Hai ngày sau khi Khắc Lý Phu và Lao Nhĩ đi, mới xảy ra vụ hạ độc này.

Hi Nhĩ Khải Sắt Lâm. Thừa nhận mình nghe theo Nhị hoàng tử hạ độc Đại hoàng tử! Ngày mai sẽ phải xét xử công khai!

"Làm sao có thể!" Ở trong nhà Phỉ Phổ Tư, thiếu chút nữa Khắc Lôi Nhã mất khống chế đứng dậy lật cái bàn, nàng vỗ bàn rống giận với Tập Ít Kì, "Làm sao có thể! Ở đâu người biết được tin này? Người nào tạo tin tức giả?"

"Ở Đế đô ai cũng biết. Ngày mai sẽ phải xét xử công khai nữa đó." Tập Ít Kì rất uất ức nói, toàn bộ đế đô ai cũng biết hết, làm sao hãn có thể nói láo?

"Không thể nào! Ta đã bí mật gặp mẹ ta. Mẹ ta không thể nào làm như vậy!" Trong lòng Khắc Lôi Nhã vô cùng lo lắng, tức giận, lo lắng. Nàng

như mất hết đi lý trí.

"Thánh Nữ đại nhân, bình tĩnh một chút." Phi Phổ Tư vội vàng lên tiếng, "Trong chuyện này có điểm rất đáng nghi. Nói thế nào, mẹ người không thể nào hạ độc Đại hoàng tử."

"Nhưng, không ngoại trừ nàng uy hiếp." Tập Ít Tư bình tĩnh bổ sung.

"Người phải bình tĩnh, Thánh Nữ đại nhân bình tĩnh!" Tập Ít Kì chỉ sợ Khắc Lôi Nhã sẽ phát tiết lên căn phòng này. Bởi vì khi Khắc Lôi Nhã khôi phục thực lực, bọn họ giật mình đến nỗi miệng cũng không thể khép lại. Thực lực Khắc Lôi Nhã đã là cấp bậc Thánh Ma Đạo Sư rồi! Còn trẻ như vậy, lại có thành tựu như vậy, trưởng thành thì? ! Nếu như bọn họ biết Khắc Lôi Nhã vẫn còn giấu thực lực của mình, thật ra đã đạt tới Pháp thần, không biết họ sẽ như thế nào?

Khắc Lôi Nhã tâm trạng từ từ bình phục, bình tĩnh lại. Chậm rãi ngồi xuống suy nghĩ: "Không, mẹ ta sẽ không bị uy hiếp. Không có bất kỳ ai thể uy hiếp mẹ ta." Khắc Lôi Nhã tỉnh táo nói.

"Thế nguyên nhân là gì?" Tập Ít Kì nháy mắt, không có cách giải quyết" không bị uy hiếp. Không bị lợi dụng, không thế nào. Người nói không gì có thể uy hiếp mẹ người, vậy tại sao mẹ người lại thừa nhận mình hạ độc? !"

Khắc Lôi Nhã cau mày, ngón tay gõ lên mặt bàn.

"Chẳng lẽ là." Phi Phổ Tư chợt lên tiếng, nhưng lại không nói hết câu.

"Chẳng lẽ cái gì?" Khắc Lôi Nhã cau mày vội hỏi.

"Chẳng lẽ ý nghĩ bị khống chế!" Phi Phổ Tư trầm giọng nói.

"Không thể nào." Tập Ít Kì hừ lạnh, "Loại thủ đoạn quê mùa này, người có chút thực lực đều nhìn ra. Người bị khống chế ánh mắt sẽ mờ mịt, ngốc thể. Nếu thực lực người khống chế cao hơn chút nữa thì người kiểm tra cũng sẽ phát hiện ra thôi." !! Không thể nào." Phỉ Phổ Tư trầm ngâm, vượt cái cảm mập mạp của hân suy tư.

"Có ngoại lệ không?" Khắc Lôì Nhã biết nếu muốn không chế ý nghĩ không phải là chuyện đơn giản. Người làm phép trừ Tinh Thần cực mạnh, muốn khống chế người mà không lộ sơ hở, thì tương đối khó.

"Nghe đồn, có Á Thần Khí, có thể khống chế suy nghĩ của mọi người, không có bất cứ biểu hiện nào bất thường, cho dù có kiểm tra cũng không thể phát hiện." Phỉ Phổ Tư cau mày nói, sau đó lai lắc đầu, "Không thể nào, Á Thần Khí đã biến mất năm trăm năm rồi. Không thể nào xuất hiện. Không thể nào rơi vào tay Thần điện Quang Minh. Á Thần Khí thao túng tinh thần, trừ phi là Pháp Thần mới có thể phá."

"Có khi Thần điện Quang Minh đã gặp với mẹ ta?" Khắc Lôì Nhã trầm giọng hỏi.

"Không có. Bởi vì việc này rất quan trọng, không cho bất cứ ai vào thăm. Cả Nhị hoàng tử và công chúa còn có Công Tước Hy Nhĩ, đều không cho phép vào thăm." Phỉ Phổ Tư khẳng định nói.

"Hừ!" Khắc Lôì Nhã hừ lạnh, không cho phép vào thăm, không có nghĩa là không cách nào đi vào để gặp mẹ nàng. Nàng chính là một ví dụ rất tốt.

"Thánh Nữ đại nhân, kế tiếp chúng ta phải làm sao?" Phỉ Phổ Tư hỏi.

Khắc Lôì Nhã trầm mặc, chợt đứng dậy, lạnh lùng nói: "Hiện tại ta phải đi gặp mẹ ta một chút, xem coi chuyện gì đang xảy ra. Các người chờ ta trở về bàn kế hoạch lần nữa."

"Không có khả năng." Phỉ Phổ Tư nhẹ nhàng lắc đầu, trầm giọng nói."Hiện tại Gia Lạc viên không chỉ có kỹ sĩ cường phong điền canh giữ, còn có hàng ngũ Sư Thửu. Thậm chí thần điện Quang Minh thần điện cũng phải người trông chừng không ai có thể vào được."

Khắc Lôi Nhã lập tức hiểu, lần này, thần điện Quang Minh tổn không ít công sức.

"Ngày mai sẽ phải tiến hành xét xử công khai, dĩ nhiên là không cho phép bất luận kẻ nào vào thăm . Ta đoán chừng, chỗ ở của mẹ người cũng có rất nhiều người canh giữ ở cửa, căn phòng kia cũng sẽ có kết giới. Dù sao, lần xét xử này kết quả rất quan trọng." Phỉ Phổ Tư nói.

"Nhà Hy Nhĩ có động tĩnh gì không?" Khắc Lôi Nhã khẽ hí mắt, trong mắt bắn ra tia ánh sáng lạnh. Xảy ra chuyện lớn như vậy, nhà Hy Nhĩ không lẽ không có động tĩnh gì .

"Thánh nữ đại nhân cha rất nóng nảy, một mực muốn gặp nhị hoàng tử điện hạ. Còn Công tước đại nhân, thì rất trầm tĩnh bình thản, vẫn không có động tác. Khi mẹ ngài chính miệng thừa nhận mình hạ độc mưu hại thì biết trong chuyện này có gì đó không đúng, yêu cầu được gặp mẹ người. Xác nhận xem mẹ ngài có bị khống chế tinh thần hay không. Nhưng thần điện Quang Minh hết sức phản đối." Phỉ Phổ Tư đem tất cả mọi việc nói.

"Thần điện Quang Minh không có tư cách phản đối." Khắc Lôi Nhã cười lạnh.

" Dĩ nhiên bọn họ không có tư cách phản đối. Nhưng, Hoàng đế lại ủng hộ Thần điện Quang Minh, người ở Gia Lạc viên, đang xét xử không thể cùng người nhà gặp mặt." Phỉ Phổ Tư nhướn chân mày khinh thường nói, "Việc này, thay đổi là do Hoàng đế ." "Ôi mẹ nó! Như vậy ép nhà Hy Nhĩ, không sợ nhà Hy Nhĩ tạo phản sao?" Tập Ít Kì khoa trương nói, "Bình huyền nằm trong tay nhà Hy Nhĩ mà."

"Hoàng đế biết ranh giới cuối cùng ở đâu." Tập Ít Tư liếc mắt xem thường Tập Ít Kì, Tập Ít Kì im lặng.

"Ngày mai xét xử công khai, Thánh nữ đại nhân, chúng ta nên làm thế nào?" Phi Phổ Tư trầm giọng hỏi.

Khắc Lôi Nhã trầm mặc, trong mắt đầy bất an.

"Sư phụ ta ở đây?" Khắc Lôi Nhã cau mày hỏi.

"Mấy ngày trước đã vội vã rời đế đô cùng Giáo Chủ Hồng Y Lao Nhĩ của thần điện Quang Minh, không biết vì chuyện gì." Phi Phổ Tư biết rất nhiều tin tức.

"Chúng ta có đi cứu người không?" Tập Ít Kì hưng phấn hỏi.

"Không." Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng lắc đầu, trong chuyện này có nhiều điểm đáng ngờ. Mẹ lại gặp người trong Hoàng gia. Thừa nhận hạ độc mưu sát Đại hoàng tử. Việc này, làm rối loạn tất cả kế hoạch của nàng. Ông nội có tính toán gì đây? Chuyện này xử lý như thế nào, phải làm sao mới cứu mẹ đây?

"Nhưng nếu có thể trong lúc xét xử công khai, chứng minh mẹ ngài là bị người khác khống chế tinh thần nên mới nói như vậy, hơn nữa nếu chứng minh người khống chế là Đại hoàng tử hay người của Thần điện Quang Minh, tình thế sẽ chuyển ngược lại." Phi Phổ Tư hăng giọng nói.

"Nhưng nếu, nhưng nếu thật sự người đó có Á Thần Khí? Có biện pháp phá giải không?" Khắc Lôi Nhã cau mày hỏi.

"Có, nhưng rất mạo hiểm." kiến thức Phi Phổ Tư rất nhiều, lập tức trả lời, "Trong lúc đối phương thi triển khống chế tinh thần mẹ ngài. Ngài cũng thi triển khống chế tinh thần lên mẹ ngài, thì 2 lực tinh thần này sẽ đấu tranh

với nhau. Người thắng sẽ có tất cả, nếu như là đối phương thắng, chẳng những đối phương có thể khống chế tinh thần, còn làm tinh thần của ngài bị thương rất nặng, có thể biến thành người tàn phế." Phi Phổ Tư có chút tiếc hận nói, "Nếu như sư phụ của người Khắc Lý Phu đại nhân ở đây, cũng không sợ Á Thần Khí của Thần điện Quang Minh. Pháp Thần có thể phá bỏ sự khống chế của Á Thần Khí." Phi Phổ Tư than thở.

"Thánh nữ đại nhân không nên mạo hiểm. Nếu đối phương thật sự có Á Thần Khí thì rất nguy hiểm." Tập Ít Tư tỉnh táo khuyên.

"Ta hiểu rồi." Khắc Lôi Nhã gật đầu lạnh nhạt nói, "Các người không cần làm gì cả. Chuyện này, ta sẽ tự mình giải quyết. Ta đã đồng ý với Giáo Chủ, sẽ không mang tính mạng người Thần điện Hắc Ám ra đùa giỡn."

"Thánh nữ đại nhân." , Phi Phổ Tư mở miệng nói, Khắc Lôi Nhã phát tay nói, "Không cần nói. Nếu như mà ta thật sự cần các người ta sẽ nói. Trận pháp Truyện Tổng kia của Nhĩ Bì Lai rất tốt. Nhưng trong đế đô tràn ngập ánh sáng không thể thi triển. Hơi thở bóng tối quá nồng, sẽ bị phát hiện. Nếu như ta cần, sẽ cho các người biết ."

"Tất cả rui xuống đi, ta cần yên tĩnh một lúc." Khắc Lôi Nhã không đợi những người khác nói chuyện, phát tay ý bảo tất cả mọi người đi xuống.

Hai huynh đệ Tập Ít muốn nói những lời thôi, Phi Phổ Tư nháy mắt ý bảo bọn họ cũng rời đi.

Mọi người đã rời đi, Khắc Lôi Nhã lặng lẽ ngồi trên ghế, rơi vào trầm tư.

Ở đế đô tràn đầy ánh sáng, thần Hắc Ám sẽ không mạo hiểm mà xuất hiện. Sư phụ cũng không có ở đây, mẹ lại mở miệng thừa nhận mưu sát Đại hoàng tử. Không phải quá mức trùng hợp sao?

Khắc Lôi Nhã trầm tư, nếu như mình xuất hiện tại nhà Hy Nhĩ, sẽ làm mọi chuyện nghiêm trọng hơn. Hiện tại ngoài mặt nhà Hy Nhĩ và Thần điện

Quang Minh không có việc gì. Nhưng nếu mình xuất hiện thì mặt hồ sẽ gợn sóng.

Rối loạn! Trong lòng rối bời!

"Chiêm chiếp!"

"Ôi ôi!"

Bạch Đế và Hắc vũ đứng trên vai Khắc Lôi Nhã, kêu lên, giống như đang an ủi Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã cười cười, sờ sờ hai vật nhỏ, đứng dậy đi về phòng ngủ. Tầng 11 trong Liên Hoa Bảo Giám, nàng mơ hồ cảm nhận được, chỉ một chút nữa nàng sẽ có đột phá quan trọng. Cũng có thể là phải nguy hiểm sống chết mới có thể... Đột phá, Hiện tại tốc độ tu luyện Liên Hoa Bảo Giám của Khắc Lôi Nhã hơn trước rất nhiều .

Phủ Hy Nhĩ.

"Cha, ngày mai sẽ phải xét xử. Thật không có cách nào sao? Khải Sát Lâm nhất định là bị khống chế. Nhất định!" trong thư phòng Lạp Cách vừa vội vừa giận đối nói to với Công Tước Cổ Đốn.

"Dĩ nhiên ta biết." Công Tước Cổ Đốn hừ lạnh, "Ta nói với người rất nhiều lần rồi, không phải ta nói rất nhiều lần rồi mà sao con vẫn nóng giận mất bình tĩnh?"

"Con không thể bình tĩnh được. Nếu như tội danh thành lập, tánh mạng Khải Sát Lâm sẽ khó bảo toàn, cha nói sao con có thể bình tĩnh được? !" Lạp Cách mất hết lý trí nói.

"Con cho rằng ta không nóng lòng? ! Nếu như tội danh Khải Sát Lâm thành lập, chẳng những nàng bị mất mạng, bắt tội cho Nhị Hoàng tử, nhà Hy Nhĩ

cũng rất nguy hiểm!" Công Tước Cổ Đốn đè nén tức giận trong lòng, nhỏ giọng gầm Lạp Cách. Trong lòng ông rất tức giận. Muốn ngồi ngoài xem mọi việc, Á Lực Khắc trợ giúp Đại hoàng tử, Tần Diêm thầm trợ giúp Nhị hoàng tử. Mặc kệ ai ngồi lên ngôi hoàng đế, mình cũng chắc thắng. Giờ Nhị hoàng tử lại bị hãm hại. Á Lực Khắc lại phản bội nhà Hy Nhĩ!

Lạp Cách cắn răng, trong lòng tức giận, trong mắt cha, lợi ích gia tộc vĩnh viễn là quan trọng nhất. Nhưng nếu lần này không phải bởi vì liên lụy tới tương lai nhà Hy Nhĩ, liên lụy tương lai người thừa kế ngôi vị hoàng đế, cha nhất định sẽ không tìm cách cứu Khải Sắt Lâm. Không! Tuyệt đối không để Khải Sắt Lâm bị bất cứ tổn thương nào!

"Người đi xuống đi, ta sẽ xử lý. Khi xét xử ta tự có quyết định." Công Tước Cổ Đốn không nhin được phất tay ý bảo Lạp Cách đi xuống.

Lạp Cách há mồm còn muốn nói gì đó, Công Tước Cổ Đốn khế quát lớn: "Ta cho người đi xuống, nghe không hiểu sao?" Trong giọng nói uy nghiêm và không kiên nhẫn khiến Lạp Cách ngậm miệng. Lạp Cách liếc nhìn Công Tước Cổ Đốn, cau mày bực tức bỏ đi.

Một lúc sau khi Lạp Cách đã đi, tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi." Công Tước Cổ Đốn có chút mệt mỏi bại ngồi trước bàn đọc sách, lạnh nhạt nói.

Cửa bị đẩy ra , là Ô Mã Lý.

"Đại nhân." Ô Mã Lý vào phòng, nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Công Tước Cổ Đốn, cẩn thận gọi.

"Ô Mã Lý, mọi chuyện thế nào rồi?" Công Tước Cổ Đốn vuốt vuốt trán của ông.

"Người đã tìm được, chỉ là, có thể phá giải khổng chế tinh thần Khải Sắt Lâm hay không, cũng không biết." Ô Mã Lý cau mày trầm giọng nói. Dù sao thần điện Quang Minh đã ra tay thì cũng rất khó phá giải .

"Cố hết sức, nếu như không được thì dùng biện pháp thứ hai." Công Tước Cổ Đốn than thở, " Đứa bé Lạp Cách này, khi nào mới có thể trưởng thành, làm người lớn đây. !"

"Dạ, đại nhân." Ô Mã Lý gật đầu, đang muốn nói gì đó lại thôi.

"Sao thế?" Công Tước Cổ Đốn nhìn thấu Ô Mã Lý muốn nói cái gì, vì vậy mở miệng hỏi.

"Mặc dù tiểu thư Khắc Lôi Nhã không cho ta nói với đại nhân, nhưng ta phải nói, tiểu thư đã âm thầm trở lại đế đô rồi. Thực lực lại tăng lên." Ô Mã Lý không biết thực lực thực sự của Khắc Lôi Nhã.

"Cái gì? Khắc Lôi Nhã trở lại?" Công Tước Cổ Đốn là vừa mừng vừa sợ, rồi lại lo lắng. Khắc Lôi Nhã có rất nhiều tình cảm đối với Khải Sắt Lâm, hẳn biết. Nếu lúc này Khắc Lôi Nhã xuất hiện, lập trường của Khắc Lôi Nhã không thể khổng chế được.

"Tiểu thư vốn là ở tại nhà ta, nhưng mấy ngày trước đã không thấy tăm hơi. Nhưng nhất định tiểu thư vẫn còn ở đế đô. Thần điện Quang Minh cũng không biết tiểu thư đã trở lại." Ô Mã Lý khẳng định nói.

"Vậy thì tốt, nó không xuất hiện là tốt nhất." Công Tước Cổ Đốn thở phào.

"Nhưng mà, đại nhân, người có nghĩ tới, xét xử ngày mai. Tiểu thư sẽ không xuất hiện sao? Tiểu thư rất tình cảm rất sâu nặng với phu nhân." Ô Mã Lý cau mày nặng nề hỏi.

"Người phái người canh chừng chung quanh hội trường xét xử, một khi phát hiện nó lập tức ngăn trở mang nó rời khỏi." Công Tước Cổ Đốn nặng

nề khác thường nói, "Nó là tương lai của nhà Hy Nhĩ. Hơn nữa tuyệt đối không thể để cho nó thấy kế hoạch thứ hai." Coi như lần này Đại hoàng tử thất bại, địa vị và thực lực của thần điện Quang Minh cũng sẽ không rung lay. Trận này đấu tranh kết thúc, tất cả còn là sẽ về như trước kia.

"Dạ, đại nhân." Ô Mã Lý gật đầu đồng ý. Nhưng trong lòng có chút phiền muộn, nhà HY Nhĩ có được địa vị như bây giờ, người trước mắt ông có công rất lớn. Để nhà Hy Nhĩ đứng vững, hy sinh Khải Sắt Lâm, cái giá này quá lớn. Nếu, làm như vậy, thật sự tốt sao? Nếu kế hoạch này bị Khắc Lôi Nhã và đại nhân Lạp Cách biết, hậu quả sẽ như thế nào? Ô Mã Lý không dám nghĩ tới. Hiện tại ông hy vọng nhất là ngày mai đại hội xét xử có thể tìm ra Khắc Lôi Nhã, ngăn cản Khắc Lôi Nhã ở bên ngoài. Ông không muốn đứa bé kia chịu một chút tổn thương nào.

Hôm sau, Xét xử công khai Hy Nhĩ Khải Sắt Lâm. Dĩ nhiên là xét xử ở Hội trường hoàng gia.

Một ngày kia, quý tộc đế đô ùn ùn kéo tới. Cũng biết, xét xử hôm nay cũng sẽ quyết định vị trí Hoàng Thái Tử. Người căm ghét nhà Hy Nhĩ càng thêm hả hê chờ xem kịch vui. Người lệ thuộc vào nhà Hy Nhĩ dĩ nhiên là lo lắng trùng trùng, chưa từng chống lại quyền năng của thần điện Quang Minh không biết sẽ như thế nào.

Trong đại sảnh phòng xét xử, chia làm hai bên, một bên là thần điện Quang Minh và người của Đại hoàng tử, bên còn lại là nhà Hy Nhĩ và người của Nhị hoàng tử.

Trong lòng Ô Mã Lý có chút lo lắng, đến bây giờ, Khắc Lôi Nhã còn chưa xuất hiện. Chuyện này không bình thường. Ông hiểu Khắc Lôi Nhã, nhất định Khắc Lôi Nhã sẽ xuất hiện tại nơi này.

Lần này người bán quyết trước nay chưa từng thấy, chủ thẩm là hoàng đế bệ hạ, bồi thẩm là Thừa Tướng đại nhân.

Khi Khải Sắt Lâm bị đưa đến thì Lạp Cách vội vàng nhìn Khải Sắt Lâm, muốn đứng lên, lại bị Công Tước Cổ Đốn hừ lạnh một tiếng ngăn lại.

Vẻ mặt Khải Sắt Lâm bình tĩnh, khí sắc cũng rất tốt, lưng thường đi vào. Ánh mắt trong suốt, thần thái rất tự nhiên. Không thể phát hiện ra bị khống chế tinh thần.

Sau khi Hoàng đế ngồi xuống, trong đại sảnh yên tĩnh trở lại. Lạp Cách khẩn trương nhìn Khải Sắt Lâm, siết chặt quả đấm.

"Như thế nào?" Công Tước Cổ Đốn quay đầu hỏi nhỏ người bên cạnh.

Người nọ lắc đầu, trầm mặc không nói.

Ánh mắt Công Tước Cổ Đốn lạnh lẽo. Không cách nào phát hiện Khải Sắt Lâm bị người khác khống chế, như vậy chỉ có dùng phương pháp kia. Cũng chỉ có như vậy, mới có thể chuyển bại thành thắng rồi ! Khải Sắt Lâm. . . trong lòng Công Tước Cổ Đốn khẽ than thở, trong lòng áy náy. Nhưng là lập tức biến mất. Người làm việc lớn, không thể bị tình cảm khống chế! Có một ngày Lạp Cách sẽ hiểu đạo lý này ông mới có thể an tâm giao nhà Hy Nhĩ lại cho hắn.

Khải Sắt Lâm ngửa đầu nhìn về phía Hoàng đế, không đợi câu hỏi hoàng đế bệ hạ, liền nói. Rõ ràng từng câu một: "Tham kiến hoàng đế bệ hạ, ta bị nhị hoàng tử sai khiến hạ độc Đại hoàng tử, mọi chuyện là như vậy. Tất cả mọi việc đều do ta làm. Rượu và thức ăn được đem vào cung cũng đã qua kiểm tra. Ta bị ép buộc, tất cả đều do Nhị hoàng tử sai khiến. Ta chỉ phụng lệnh hành sự." Ngụ ý rất rõ ràng, thức ăn và rượu trước khi đem vào cung không có độc, nàng đã hạ độc khi mời rượu Đại hoàng tử. Lí do này, toàn bộ mọi việc đều do Nhị hoàng tử.

Lời Khải Sắt Lâm vừa ra, trong đại sảnh rất xôn xao. Sắc mặt Hoàng đế cũng biến hóa, nhàn nhạt nhìn về phía Giáo Hoàng và Công Tước Cổ Đốn,

đang âm thầm quan sát phản ứng của hai người. Vẻ mặt của Giáo Hoàng không đổi, chỉ lẳng lặng ngồi ở đó. Sự xuất hiện của Giáo hoàng đã khẳng định lập trường ủng hộ Đại hoàng tử. Càng làm cho những người ủng hộ Đại hoàng tử an tâm. Nhưng cũng có người rất bất mãn. Hương Thần điện cúi đầu, chưa từng có chuyện này. Từ nay về sau, vương quyền sẽ phải phụ thuộc vào thần quyền. Rất nhiều người vẫn không cách nào tiếp nhận được chuyện này.

Còn Công Tước Cổ Đốn vẻ mặt lạnh lùng. Lạp Cách liền kích động mất khống chế.

"Khải Sắt Lâm! Nàng làm sao có thể nói như vậy. Bệ hạ, Khải Sắt Lâm là bị người khác khống chế tinh thần! Mới có thể nói ra những lời nói ! Khải Sắt Lâm, người tỉnh lại!" Lạp Cách kích động đứng lên, tức giận hăm hừ.

"Hầu tước Lạp Cách, xin chú ý lời nói của ngài. Thái độ của ngài không phù hợp với một Quý Tộc. Không phải lúc các người cãi nhau." Hoàng đế không nhanh không chậm nói, vẻ mặt uy nghiêm, giọng nói công bằng. Nhưng trong lòng Hoàng đế hiện lên một tia khoái cảm. Nhà Hy Nhĩ luôn luôn tự cao, hãnh cũng phải nhường 3 phần, từ nay về sau, tất cả đều không còn.

Hoàng đế nháy mắt Thừa Tướng đại nhân, Thừa Tướng đứng lên cất cao giọng nói: "Ma pháp sư hoàng gia sẽ kiểm tra xem Khải Sắt Lâm có bị khống chế tinh thần hay không. Dĩ nhiên, Nhà Hy Nhĩ và thần điện Quang Minh cũng quyền phái người kiểm tra."

"Ngồi xuống!" Công Tước Cổ Đốn đứng thẳng khế quát Lạp Cách.

Lạp Cách nhìn chăm chăm vào Khải Sắt Lâm, Khải Sắt Lâm vẫn như cũ không quay đầu nhìn hướng bên này. Lạp Tây Á ngồi bên bàn chông, nhìn Khải Sắt Lâm rất lo lắng. Á Lực Khắc ngồi bên cạnh Đại hoàng tử không dám ngẩng đầu. Cũng không dám nhìn về phía Khải Sắt Lâm, lại càng

không dám nhìn Lạp Cách. Lãnh Lăng Vân trầm mặc, sắc mặt âm trầm. Sắc mặt Liễu Tuyết không chút thay đổi, nhưng trong lòng có chút thất vọng. Tại sao, Khắc Lôi Nhã không đến. Nếu đến thật tốt, nhất định sẽ có một màn kịch vui.

"Đi đi." Công Tước Cổ Đốn nói với người bên cạnh ông.

Ma pháp sư Hoàng gia kiểm tra Khải Sắt Lâm kiểm, cất cao giọng nói: "Bẩm báo bệ hạ, tất cả bình thường."

Dứt lời, trong đại sảnh xôn xao.

Sắc mặt Lạp Cách của đã chợt biến, hắn lại muốn đứng dậy mở miệng nói gì, lại bị Công Tước Cổ Đốn nhẹ nhàng vỗ vai. Chỉ một chương rất nhẹ, đã làm cho Lạp Cách không cách nào di chuyển, cả người không có hơi sức, bất lực ngồi xuống ghế.

Thần điện phái một Đại Giáo Chủ, kiểm tra cũng không có gì bất thường. Mọi người lại ồ lên. Nếu như Thần điện nói tinh thần của Khải Sắt Lâm bị khống chế, vậy mới khi quái.

Sắc mặt Công Tước Cổ Đốn rất bình tĩnh, cục diện này nằm trong dự liệu của ông. Cũng đến lúc tiến hành kế hoạch hai. Kế hoạch này tất nhiên sẽ không để cho Lạp Cách biết. Không cách nào phá bỏ khống chế, vậy cũng chỉ có phá hủy tinh thần Khải Sắt Lâm, tinh thần Khải Sắt Lâm sẽ cản trở, lộ ra khác thường. Dù chỉ một tia khác thường, cũng đủ rồi.

Người bên cạnh Công Tước Cổ Đốn chậm rãi đứng dậy, đi về hướng Khải Sắt Lâm.

"Chậm đã!"

Chợt, đột ngột một giọng nói lạnh lẽo vang lên, giọng nói không lớn, lại rất rõ truyền tai mắt cả mọi người.

Mọi người ngạc nhiên, người nào lại dám ở chỗ này lên tiếng ngăn cản. Trong đại sảnh náo loạn, mọi người quay đầu nhìn về phía giọng nói kia. Tất cả mọi người ngẩn ra khi nhìn thấy một người đứng yên trước cửa.

Trước cửa đại sảnh, một cô gái có mái tóc vàng mắt xanh đang đứng ngạo nghễ, sắc mặt lạnh băng, con ngươi xanh biếc âm trầm, mặc áo đen, chậm rãi từng bước đi vào, cả người phát ra một cỗ khiên quyết khó tả. Thu hút ánh mắt mọi người.

Hi Nhĩ Khắc Lô Nhĩ Nhã

Đúng là Khắc Lô Nhĩ Nhã!

Trong đại sảnh các quý tộc nói nhỏ với nhau.

Sắc mặt Công Tước Cổ Đốn và Giáo Hoàng rốt cuộc cũng thay đổi.

Khắc Lô Nhĩ Nhã làm sao lại xuất hiện ở nơi này!

Có thể thấy Khắc Lô Nhĩ Nhã đã có quyết định lựa chọn, sẽ cùng bên còn lại đấu tranh quyết liệt! Sau nàng lại trở về, nàng sắp làm cái gì, tất cả mọi người hoàn toàn không biết.

"Chủ tế đại nhân, người đã đến." Liễu Tuyết Tình đứng dậy, mỉm cười dịu dàng chào hỏi Khắc Lô Nhĩ Nhã. Đáy mắt Giáo Hoàng lộ ra tia tán thưởng, Liễu Tuyết Tình không hổ là người mà ông coi trọng. Biết nhắc nhở Khắc Lô Nhĩ Nhã thân phận hiện tại của nàng, cũng nhắc nhở mọi người trong đại sảnh và cả người nhà Hi Nhĩ, Khắc Lô Nhĩ Nhã không chỉ là người nhà Hi Nhĩ, mà còn là Chủ tế của thần điện Quang Minh.

Liễu Tuyết Tình mỉm cười đi đến: "Chủ tế đại nhân, ngài tới trễ. Chỗ ngồi của ngài là chỗ này."

Lãnh Lăng Vân cau mày, đáy mắt thoáng qua chán ghét và tức giận. Liễu Tuyết Tình cố ý! Mà Giáo Hoàng cũng chỉ híp mắt nhìn tất cả mọi việc.

Mọi người của Công Tước Cổ Đốn cũng nhìn chăm chăm vào Khắc Lôi Nhã, tâm trạng đang treo lơ lửng.

Không khí trong đại sảnh im lặng ngay cả một cây kim rơi cũng không có. Mọi người như ngừng hô hấp, vô số ánh mắt chăm chú nhìn vào Khắc Lôi Nhã. Đang đợi lựa chọn của Khắc Lôi Nhã.

Chọn nhà Hi Nhĩ hay thần điện Quang Minh?

Trong lịch sử đã có quá nhiều người vì ‘Đại Nghĩa Diệt Thân’, chọn Thần điện Quang Minh đối đầu quyết liệt với gia tộc.

Như vậy, hôm nay, cô gái này sẽ lựa chọn như thế nào?

Khắc Lôi Nhã ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn Liễu Tuyết Tình, sắc mặt vẫn lạnh băng tiến về phía trước, đi đến trước mặt Khải Sắt Lâm.

Rốt cuộc Khải Sắt Lâm xoay người, đối mặt với Khắc Lôi Nhã. Đáy mắt Khải Sắt Lâm gợn sóng khắc thường.

Mọi việc kiến Liễu Tuyết Tình có chút xấu hổ, ánh mắt thoáng qua một tia sát ý. Trước mặt mọi người, Khắc Lôi Nhã không thêm cho nàng một chút mặt mũi. Nhưng trong lòng thì rất vui, ý Khắc Lôi Nhã, chỉ sợ là sẽ không đứng về bên Thần điện. Liễu Tuyết Tình xoay người trở về vị trí, lại bắt gặp ánh mắt của Lãnh Lăng Vân. Ánh mắt Lãnh Lăng Vân không che giấu được căm hận và tức giận khiến lòng của Liễu Tuyết Tình cả kinh, càng thêm lo lắng. Nhưng lai nghĩ lai, chỉ cần Khắc Lôi Nhã vạn kiếp bất phục, Lãnh Lăng Vân sẽ là của mình. Cuộc sống dài hơn! Nhất định có thể lấy được lòng của Lăng Vân, bởi vì Huyền Huyền chính át chủ bài!

Mọi người trong đại điện bắt đầu bàn tán, thái độ này của Khắc Lôi Nhã, có ý gì?

Giáo Hoàng hí mắt, ánh mắt sâu sắc.

"Tỷ tỷ!" Lạp Tây Á hưng phấn nhỏ giọng gọi. Lo lắng trong lòng đã lắng xuống, tỷ tỷ xuất hiện, tất cả mọi chuyện cũng sẽ giải quyết ổn thỏa.

"Khắc, Khắc Lôi Nhã." ánh mắt phức tạp Lạp Cách nhìn Khắc Lôi Nhã, trong lòng cảm xúc ngổn ngang.

Nhị hoàng tử và công chúa Mã Lệ Ti cũng kinh ngạc nhìn Khắc Lôi Nhã, bọn họ cũng không nghĩ tới Khắc Lôi Nhã lại xuất hiện ở nơi này.

Sắc mặt Công Tước Cổ Đốn càng ngày càng khó coi. Rốt cuộc Ô Mã Lý đang làm cái gì? Khắc Lôi Nhã có thể vào đại sảnh! Nếu như Khắc Lôi Nhã đứng về phía Thần điện, thì rất bất lợi, sẽ bị mọi người trong thiên hạ phi nhổ. Nếu như Khắc Lôi Nhã đứng về nhà Hi Nhĩ, chính là công khai đối địch với Thần điện, là Chủ tể phản bội thần điện. Hậu quả không tưởng nổi!

Khắc Lôi Nhã không nên xuất hiện ở nơi này!

Tất cả ánh mắt đều nhìn nàng! Mặc kệ nàng lựa chọn như thế nào, đường nào cũng là đường cùng.

Lãnh Lăng Vân ngẩng đầu nhìn Khắc Lôi Nhã, ánh mắt không thể dời khỏi nàng. Nàng tới, nàng vẫn phải tới! Nàng biết mình sắp đối mặt với cái gì không?

"Tham kiến bệ hạ." Khắc Lôi Nhã hang lễ, lạnh lùng nói, "Mẹ của ta có khống chế tinh thần hay không, lập tức sẽ biết ngay. Ta hi vọng bệ hạ có thể minh xét rõ ràng mọi việc, đem người là phép không chế, đem người hạ ngục ra trước công lý, sẽ không khiến cho một người phụ nữ nhu nhược một mình lãnh hết tội danh không đúng này. Chân tướng bị che giấu, tất cả trách

nhiệm đều đổ lên người phụ nữ nhu nhược, chắc hẳn chuyện sẽ làm toàn bộ người trên đại lục cười nhạo, khinh thường, lưu lại trong lịch sử như một vết nhơ." Khắc Lôì Nhã ngạo nghễ nói, lời nói truyền khắp đại điện, đến tai mỗi người.

Quá phách lối! Lời nói vô lễ!

Gương mặt Hoàng đế tức đến xanh mét. Lửa giận trong mắt bắn thẳng đến cô gái trước mắt. Nói ra những lời này! Cười nhạo ông ngu muội sao? Thật ngông cuồng! Nàng có biết nàng đang nói gì không, đang nói chuyện với ai!

"Nhưng mà, ta tin tưởng bộ hạ anh minh thần vũ, nhất định sẽ tìm ra hung thủ mà nghiêm trị." Khắc Lôì Nhã cười nhạt, lạnh giọng nói.

"Người đem mẹ ta khống chế tinh thần đang có mặt trong đại điện này! Ngồi ở kia, Con trai lớn của bộ hạ. Điều này nói lên cái gì? Vu khống hãm hại, vô sỉ hạ lưu! Tì bĩ xấu xa! Người như vậy, có thể làm hoàng đế sao? Nếu có thể, An Mạt Cách Lan mà đo vị hoàng đế này lãnh đạo, u tối trong có ánh sáng." Khắc Lôì Nhã vươn tay, chỉ về phía Đại hoàng tử lạnh giọng nói.

Tiếng ồ lên xuất hiện trong đại sảnh. Mặc dù mọi người đều biết đây là một âm mưu, cũng biết lời khai của Khải Sắt Lâm có vấn đề. Như mọi việc bị cô gái này nói ra, trần trụi. Phơi bại lộ trước mặt mọi người không thể nào tưởng tượng nổi!

"To gan! Không có chứng cứ vu oan hoàng tộc là tội chết! Bắt nàng lại!" Một kỵ sĩ Hoàng gia đứng bên cạnh Hoàng đế tức giận quát. Hoàng đế không lên tiếng, coi như ông cũng ngầm cho phép. Nên thị uy với cô gái cuồng vọng này một chút. Chắc hẳn thần điện Quang Minh sẽ không phản đối. Coi như cảnh cáo nhà Hi Nhĩ.

Ngay lập tức một tiểu đội kỵ sĩ Hoàng ra bao vây lấy Khắc Lôì Nhã.

Không ai có phản ứng gì.

Khắc Lô Nhã cười lạnh, nhẹ nhàng vung tay lên.

Không hề báo trước một cổ hơi thở cuồng bạo từ Khắc Lô Nhã phát ra.

Lực lượng đáng sợ của Khắc Lô Nhã đánh bay Kỵ sĩ Hoàng gia ra ngoài điện. Mất đi thăng bằng, nặng nề đụng vào tường, trên lầu trên lan can, từ từ ngã xuống đất. Một đội kỵ sĩ Hoàng ra nằm trên mặt đất, phía dưới là một bãi máu, bất động. Thương thế kia, chỉ sợ mấy năm mới có thể bình phục.

Trong đại sảnh một mảnh yên tĩnh. Dường như mọi người có thể nghe được tiếng hô hấp của chính mình.

Thực lực của Khắc Lô Nhã, lại Thánh Ma Đạo Sư!

Hoàng đế sửng sốt, kinh ngạc nhìn về phái cô gái đó. Nàng đã đạt tới cấp Thánh Ma Đạo Sư! Thực lực của nàng đã kinh khủng thế rồi hả Thật hay giả vậy?

Sắc mặt của Giáo Hoàng càng ngày càng khó coi, đáy mắt lóe thâm trầm càng thêm kinh người. Khắc Lô Nhã biết mình đang làm gì sao? Khiêu khích uy nghiêm của Thần điện, đối địch với Thần điện. Cho rằng ông không dám làm gì nàng? Âu Lai Nhã ngồi bên cạnh Giáo Hoàng trầm mặc, ánh mắt quý dị thủy chung nhìn Khắc Lô Nhã. Nàng lại không để ý, theo nàng chiêm tinh thì hôm nay sẽ xảy ra dị tượng, cho nên mới cùng Giáo hoàng đến đây.

Sắc mặt Đại hoàng tử càng trầm xuống. Khắc Lô Nhã không quan tâm đến quan hệ với Thần điện, công khai chống lại hãn. Thực lực của nàng càng làm hãn đau đầu.

"Có phải vu oan hay không, chúng ta lập tức có thể thấy rõ ràng."Khắc Lôi Nhã cười lạnh. Nụ cười của nàng khiến mọi người như rơi vào hàng băng.

Á Lực Khắc ngồi bên cạnh Đại hoàng tử kích động đứng dậy, phần nộ quát: "Người có chứng cứ gì? Tại sao người vũ nhục Đại hoàng tử Điện hạ!"

Khắc Lôi Nhã hừ lạnh, trong nháy mắt, một cổ lực mạnh mẽ đáng sợ đánh về phía lòng ngực Á Lực Khắc.

Im hơi lặng tiếng, cả người Á Lực Khắc không còn sức lực, máu tươi chậm rãi chảy ra, tứ như vậy té xuống. Sắc mặt Đại hoàng tử chợt biến, vươn tay đỡ Á Lực Khắc. Á Lực Khắc còn hơi thở, nhưng tu vi của hắn toàn bộ bị phế, kinh mạch đứt đoạn, sẽ không bao giờ còn là một chiến sĩ. Trở thành một tên phế nhân!

"Người xuống tay với anh em ruột thịt của mình!" cắn răng giọng Đại hoàng tử căm hận.

Khắc Lôi Nhã lạnh nhạt nói: "Súc sinh không có tư cách ngồi ở đây ."

Đại sảnh xôn xao, không ai có thể nghĩ đến Khắc Lôi Nhã lại dám đáng người! Trong mắt nàng còn có Hoàng đế sao? Có người trong lòng rất hả hê. Á Lực Khắc phản bội gia tộc, dồn mẹ mình vào chỗ chết. mọi người không muốn nhìn thấy cảnh tượng này.

Nhưng, trong lòng mọi người hiểu. Quyết phát quyết nằm trong tay người có thực lực. Khắc Lôi Nhã là Thánh Ma Đạo Sư, giống như một ngọn núi lớn đứng vững vàng trước mặt mọi người.

Sắc mặt Giáo Hoàng càng thêm âm trầm, cũng như trước mặt mọi người tát ông một bạt tai.

Mặt Hoàng đế đen thui. Hành động của Khắc Lôi Nhã không chỉ coi là tát ông một bạt tai! Không chỉ tát một bên, mà còn tát luôn bên còn lại, cuối

cùng còn nhổ vào mặt ông!

Nhưng, trong nháy mắt Khắc Lôi Nhã biểu hiện thực lực thật sự của mình làm cho tất cả mọi người kinh hãi. Người bên cạnh Đại hoàng tử bên không ai dám đứng ra nói gì cả.

Tâm mắt của mọi người chăm chú vào cô gái xinh đẹp này. Sợ hãi, ghen tỵ, sùng bái, không thể tin.

trong lòng Lạp Cách kích động không thôi rồi lại vô cùng lo lắng. Tên súc sinh Á Lực Khắc kia, vì nhất thời mềm lòng không kịp ra ta giết hẳn rồi bị Đại hoàng tử ngăn lại. Hôm nay Khắc Lôi Nhã cũng đã trừng trị hắn nhưng, kế tiếp phải làm sao đây? Lòng Lạp Cách níu chặt. Lạp Tây Á hưng phấn nắm chặt quả đấm, nhìn chăm chăm vào Khắc Lôi Nhã, đáy mắt là kích động là sùng bái.

Trong lòng Liễu Tuyết Tình rất hưng phấn. Khắc Lôi Nhã lại ở đánh nhau ở đây! Thật ngu ngốc! Ha ha, tất cả đều phá hủy, tất cả không còn kịp rồi. Lần này Khắc Lôi Nhã quyết liệt với Thần điện, đối địch với Thần điện. Lãnh Lăng Vân nhìn Khắc Lôi Nhã, ánh mắt lo lắng. Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Lãnh Lăng Vân, ánh mắt của Liễu Tuyết Tình càng cay nghiệt.

"Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã!" Hoàng đế tức giận, gầm lên.

Khắc Lôi Nhã giống như không nghe không thấy, quay đầu lạnh nhạt nói "Ta sẽ phá không chế tinh thần cho mẹ ta, các người rất nhanh sẽ biết được sự thật."

"Xin Bệ hạ bớt giận, Khắc Lôi Nhã tuổi còn nhỏ, không biết chuyện." Lạp tức đứng lên Công Tước Cổ Đốn sợ hãi nói. Nhìn như sợ hãi, thật ra thì không hề. Như thế nào Hoàng đế lại không biết.

"Xin bệ hạ ân chuẩn, cho Khắc Lôi Nhã phá hủy không chế tinh thần cho Khải Sắc Lâm." Công Tước Cổ Đốn khom người, giọng nói cung kính.

Ánh mắt Hoàng đế âm trầm, chỉ có chấp thuận. Thân phận Khắc Lôê Nhã rất đặc biệt. Người nhà Hi Nhĩ, đồ đệ bảo bối của Khắc Lý Phu, Chủ tế thần điện Quang Minh, mặc dù bây giờ quyết liệt với thần điện Quang Minh thần, nhưng Thần điện lại không có thái độ gì, ông không biết nên quyết định như thế nào. Nhất là, cô gái này là Thánh Ma Đạo Sư.

Giáo Hoàng im lặng. Trong lòng ông đang cân nhắc. Nữ thần muốn Khắc Lôê Nhã, nhưng nàng lại công khai đối địch cùng Thần điện. Hiện tại phải làm sao? Xử lý nàng như thế nào phải trở về xem ý Nữ Thần vậy. Người khổng chế tinh thần của Khải Sắc Lâm hết sức lo lắng. Làm sao có thể phá được! Chỉ có Pháp Thần mới có thể. Muốn phá thì chỉ có thể là Khắc Lý Phu nhưng đã cùng Lao Nhĩ rời khỏi Đế đô rồi.

Khắc Lôê Nhã vươn tay, đặt trước trán Khải Sắc Lâm, từ từ trên tay phát ra ánh sáng màu vàng.

Nháy mắt trong đại sảnh yên tĩnh lại, mọi người tập trung nhìn động tác của Khắc lôê Nhã. Ngay cả Hoàng đế cũng cau mày nhìn động tác Khắc Lôê Nhã.

Khắc Lôê Nhã không thể nào phá khổng chế tinh thần. Ngay cả Giáo Hoàng dốc toàn lực, người ngồi sau lưng Giáo hoàng hét lên một tiếng kì quái, phun ra một ngụm máu tươi, cả người tê liệt co quắp ngã xuống đất, hai mắt trắng bệch. Vừa nhìn đã biết bị tinh thần cắn trả.

Tiếng ồn ào như muốn phá tung trần nhà!

Mặt Giáo Hoàng biến sắc. Có thể phá khổng chế tinh thần! thực lực của Khắc lôê Nhã đến đâu? Lực tinh thần của nàng rốt cục mạnh đến thế nào? Pháp Thần? Không! Không thể nào! Năm nay nàng mới tròn mười năm tuổi, làm sao có thể đột phá Pháp Thần? !

"Sự thật đã bày trước mắt. Là Đại hoàng tử hãm hại Nhị hoàng tử điện hạ. Thân phận của người kia chắc không cần ta nói thì bệ hạ cũng sẽ điều tra rõ ràng." Ánh mắt lạnh Khắc Lôĩ nhĩ nhìn Hoàng đế, nói từng chữ.

Hoàng đế cố chống lại ánh mắt Khắc Lôĩ Nhĩ, chẳng biết vì sao, sau lưng mồ hôi lạnh đang chảy xuống. Ánh mắt này, rất lạnh lùng, làm người ta chết khiếp!

"Xảy ra chuyện gì?" Khải Sắt Lâm xoa xoa đầu mình, có chút khó hiểu, nghi hoặc nhìn xung quanh, "Ta có một giấc mộng kì quái. Không thể không chế được lời nói của mình." Khải Sắt Lâm cau mày suy tư, đem mọi việc nói ra.

"Không có việc gì rồi. Mẹ, chút nữa chúng ta có thể trở về nhà." Khắc Lôĩ Nhĩ quay đầu dịu dàng mỉm cười với Khải Sắt Lâm.

Mọi việc như mất hết không chế.

Tất cả mọi việc, đều là mọi người chấn động. Sắc mặt Đại hoàng tử tái nhợt. Tình thế bây giờ chắc chắn hẳn đã thất bại.

"Im lặng!" Ngồi bên trái Hoàng đế Thừ tướng đại nhân lên tiếng quát to.

Nhưng trong đại sảnh vẫn ồn ào không dứt. Chuyện như vậy, phải giải quyết làm sao?

Hai con người quý dị của Âu Lai Nhĩ vẫn như cũ nhìn Khắc Lôĩ Nhĩ, trong lòng nàng chợt căng thẳng, nhắm mắt lại rồi đột nhiên mở mắt, thân thể khẽ run rẩy.

Dị tượng mà chiêm tinh thấy được hôm qua, chính là cảnh tượng này?

Trong lòng Âu Lai Nhĩ rung động, hoảng sợ, không thể tin.

Giáo Hoàng cảm thấy sự khác thường của Âu Lai Nhã. Âu Lai Nhã chưa bao giờ như thế. Nhất định là chuyện không tầm thường.

" Âu Lai Nhã?" Giáo Hoàng quay đầu nhỏ giọng hỏi.

"Giáo Hoàng đại nhân, ta không nhìn lầm, cô gái kia." giọng nói Âu Lai Nhã càng ngày càng thấp, cuối cùng không còn nghe thấy tiếng, mà thành ma pháp tuyên âm, chỉ nói cho một mình Giáo hoàng nghe.

"Cái gì? Người xác định? !" Sắc mặt Giáo hoàng thay đổi đến đáng sợ, trong mắt là sự hoảng sợ chưa từng có.

Âu Lai Nhã khó khăn gật đầu, trong mắt cũng không che giấu kinh hãi.

"Bệ hạ, trong thần điện có việc gấp, ta đi trước ." Giáo Hoàng đứng dậy, có chút gấp gáp cắt, không để ý phản ứng Hoàng liên xoay người vội vã rời đi. Đám người Âu Lai Nhã theo sát phía sau. Liễu Tuyết Tình rất ngạc nhiên, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn là đuổi theo sát đi lên. Lãnh Lăng Vân nhìn thật sâu mắt Clare, lúc này mới chậm rãi rời đi.

Người của Thần điện Quang Minh nhanh chóng rời đi.

Vẻ mặt Đại hoàng tử cực kỳ bình tĩnh. Hắn lẳng lặng nhìn Á Lực Khắc đang nằm trong ngực hắn, đáy mắt yên tĩnh.

Lợi thế đã qua.

Vị trí hoàng đế, cuối cùng không có duyên với mình.

Tất cả mọi người kinh ngạc nghi ngờ không biết tại sao Thần điện Quang minh lại rời đi nhanh như vậy. Rốt cuộc trong Thần điện đã xảy ra chuyện gì, khiến ngay thời điểm mấu chốt như vậy mà lại rời đi.

Cứ thế bỏ mặc Đại hoàng tử thôi?

"Ngày khác phần quyết. Phiên toà kết thúc! Tạm thời Hi Nhĩ Khải Sắt Lâm có thể được bảo lãnh." Thử tướng tuyên bố ý tứ của Hoàng đế rồi cũng vội vã rời đi. Mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Thái độ của Thần điện thay đổi làm cho bọn họ không biết phải giải quyết như thế nào.

Trong đại sảnh huyên náo.

Có người vui có kẻ buồn.

"Mẹ , chúng ta về nhà." Khắc Lôi Nhã mỉm cười dắt lấy tay Khải Sắt Lâm, rời đi.

"Khắc Lôi Nhã." Công Tước Cổ Đốn tiến đến, sắc mặt phức tạp, vừa buồn vừa vui. Vui là trận này ông đã thắng, thực lực Khắc Lôi Nhã thật đáng sợ. Lo lắng chính là Khắc Lôi Nhã đã quyết liệt với Thần điện Quang Minh, hậu quả không thể lường trước được. Mặc dù Khắc Lôi Nhã đã trở thành một cường giả, nhưng thực lực thần điện không người nào đón được.

"Tỷ tỷ, thật lợi hại. Tỷ thật sự rất lợi hại a." tuổi Lạp Tây Á còn quá nhỏ, đương nhiên sẽ không suy nghĩ quá nhiều. Nàng chỉ biết tỷ của nàng rất uy phong, cứu thoát mẹ.

"Khắc Lôi Nhã, cảm ơn con." Lạp Cách tiến đến có chút khó sử nói qua.

Khắc Lôi Nhã cười nhạt: "Ta không phải vì người, ta chỉ là vì mẹ."

" Khắc Lôi Nhã, con, con còn." tâm tình Khải Sắt Lâm của giờ khắc này không người nào có thể hiểu. Cuối cùng Khắc Lôi Nhã lại vì nàng mà chống đối với thần điện Quang Minh. trong con người Khải Sắt Lâm lóe lẹ quang, tay nắm chặt tay Khắc Lôi Nhã.

"Về nhà rồi hãy nói." Công Tước Cổ Đốn trầm giọng nói.

Mọi người gật đầu, quả thật nơi này không phải chỗ để nói chuyện.

Nhị hoàng tử và công chúa Mã Lệ Ti đứng tại chỗ, đứng xa xa nhìn Khắc Lô Nhã, ánh mắt đầy phức tạp, có đau thương, có vui mừng. Không lời nào có thể nói ra được. Bọn họ không tiến đến để nói chuyện cùng Khắc Lô Nhã, bởi vì, bọn họ biết. Bọn họ đã không còn tư cách nói chuyện cùng với nàng.

Mọi người trong đại sảnh nhường đường, cho người nhà Hi Nhĩ đi ra ngoài. Xung quanh im lặng như hến. Bọn họ đều hiểu, nhà Hi Nhĩ, sẽ một lần nữa đứng trên đỉnh cao danh vọng. Cũng không ít người đang lo lắng cho cái xinh đẹp này vốn là Chủ tể của thần điện Quang Minh, tiền đồ rộng mở, hôm nay lại cùng thần điện đối địch, ngày sau, sẽ như thế nào đây?

Đại diện của thần điện Quang Minh.

Âu Lai Nhã thành kính quỳ gối trước tượng Nữ Thần, yên tĩnh giống như một pho tượng .

Không có ai xung quanh, Bọn người Giáo hoàng đứng ở bên ngoài. Âu Lai Nhã đang kết nối với Nữ Thần, lắng nghe ý chỉ của Nữ Thần.

Lòng Lãnh Lãng Vân dâng lên dự cảm chẳng lành, nhưng không biết tại sao, lại không nói ra được.

Hồi lâu, Trong Điện phá ra một tiếng ‘phích’, mọi người vội vàng đi vào, phát hiện Âu Lai Nhã mặt trên đất, khuôn mặt mệt mỏi.

" Âu Lai Nhã!"Giáo Hoàng tiến lên đỡ Âu Lai Nhã, vội vàng gọi.

Âu Lai Nhã chậm rãi mở mắt, thần thái mệt mỏi. Mỗi lần lắng nghe ý chỉ của Nữ thần, nàng đề mệt mỏi. Âu Lai Nhã nhìn Giáo Hoàng, đôi môi khẽ mở, không phát ra âm thanh. Mà dùng ma pháp truyền âm, giọng nói nhẹ nhàng hết sức rõ ràng truyền vào đầu Giáo Hoàng.

Bằng bất cứ giá nào, phải giết chết Khắc Lôi Nhã.

Còn phải hủy diệt linh hồn của nàng!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 109: Cao Trào (3)

B

ằng bất cứ giá nào, Khắc Lôi Nhã phải chết. Còn phải hủy diệt linh hồn nàng!

Đây chính là chỉ ý của Nữ thần.

Âu Lai Nhã nói chỉ ý của Nữ Thần với Giáo Hoàng, vì quá mệt nhăm nhằn 2 mắt.

Giáo Hoàng phân phó người đưa Âu Lai Nhã trở về phòng nghỉ ngơi khuôn mặt nặng nề trở về phòng mình. Giết chết Khắc Lôi Nhã hủy đi linh hồn, đều này cần có kế hoạch thật tốt. Bởi vì cô gái kia cũng không phải một người bình thường. Thực lực của nàng gia cảnh của nàng, không thể kinh thường. May mắn là sư phụ của nàng Khắc lý Phu không ở đế đô, trong thời gian ngắn sẽ không trở lại.

Lãnh Lăng Vân nhìn vẻ mặt nặng nề đi về phòng của Giáo Hoàng, thần thái mệt mỏi Âu Lai Nhã , khẽ cau mày. Không biết hai người họ rốt cuộc nói cái gì, chỉ ý của Nữ Thần là gì. Phải chăng, liên quan đến chuyện xảy ra hôm nay?

Hắn nghi ngờ không biết kế tiếp Giáo Hoàng sẽ có hành động gì, trong lòng sinh lo lắng.

Đại Giáo Chủ cũng vào phòng cùng Giáo Hoàng, Thánh Nữ Liễu Tuyết Tình cũng vào, nhưng Giáo Hoàng không có kêu hắn vào.

Buổi chiều, chuyện xảy ra khiến Lãnh Lăng Vân hơn kinh ngạc. Tất cả các phân điện đều tập trung tại đại điện, gương mặt tất cả đều nặng nề. Toàn bộ bọn họ đều do Truyện Tổng Trận nháy mắt đưa đến. Nếu không phải

chuyện khẩn cấp tuyệt đối sẽ không dùng Truyện Tống Trận, bởi vì hao tổn quá lớn, huông chi 12 vị Đại Giáo chủ cũng có mặt. Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đây là chỉ ý của Nữ Thần?

Trên hành lang, Lãnh Lăng Vân nhìn thấy Giáo Hoàng vẻ mặt rất nặng nề, rốt cuộc mở miệng gọi Giáo Hoàng.

"Giáo Hoàng đại nhân." Giáo Hoàng vội vã rời đi bị Lãnh Lăng Vân gọi.

"Lăng Vân, hiện tại ta muốn đi ra ngoài, có chuyện phải xử lý. Người tạm thời ở lại chăm sóc sự vụ của Thần điện." Giáo Hoàng nói.

"Giáo Hoàng đại nhân, có chuyện gì? !" Lãnh Lăng Vân không biết chuyện gì đang xảy ra, trong lòng không khỏi lo lắng.

"Chuyện này người không cần phải biết. Giải quyết xong ta sẽ nói cho người biết." Giáo Hoàng nói xong, liền xoay người vội vã đi ra ngoài. Giáo Hoàng sẽ không nói cho Lãnh Lăng Vân biết. Đối tượng là Khắc Lôi Nhã, quan hệ Lãnh Lăng Vân và Khắc Lôi Nhã, Giáo Hoàng đã biết. Không thể để cho Lãnh Lăng Vân biết chuyện, nếu không Thần điện sẽ mất đi trợ thủ đắc lực.

Lãnh Lăng Vân nhìn bóng lưng đã đi xa Giáo Hoàng, khẽ cau mày, có chút dăm chiêu.

"Lăng Vân." Một cái giọng nói dịu dàng truyền đến tai Lãnh Lăng Vân, đáy mắt Lãnh Lăng Vân thoáng qua sự chán ghét. Giọng nói này, là Liễu Tuyết Tình!

Lãnh Lăng Vân xoay người, không nhìn Liễu Tuyết Tình, đi tới hậu điện.

"Lăng Vân, chúng ta đi xem Huyền Huyền một chút. Ta nghe thị nữ nói tối hôm qua Huyền Huyền ho khan." giọng của Liễu Tuyết Tình tràn đầy lo âu và quan tâm.

"Không cần. Huyền Huyền rất tốt." Lãnh Lăng Vân vẫn như cũ không nhìn Liễu Tuyết Tình một cái, lướt qua nàng trực tiếp đi tới hậu điện.

Liễu Tuyết Tình muốn nói gì đó, Lãnh Lăng Vân cũng đã đi rất xa, không muốn nói chuyện với nàng.

Chỉ còn một mình Liễu Tuyết Tình đứng tại chỗ. Liễu Tuyết Tình nhìn bóng lưng đi xa Lãnh Lăng Vân, hàm răng phát ra tiếng khanh khách. Thái độ này của Lăng đối với nàng bây giờ đều là do con tiểu tiện nhân Khắc Lôi Nhã ban. Nếu không có sự xuất hiện của nó, Huyền Huyền luôn luôn đứng về phía nàng. Ánh mắt Lăng Vân cũng sẽ quan tâm tới nàng! Đều do Khắc Lôi Nhã khiến thái độ Lãnh Lăng Vân biến thành như vậy! Hừ! Cái con tiểu tiện nhân vẫn còn ở đại hội xét xử. Không cần gấp gáp, tối nay, cái con tiểu tiện nhân đó sẽ phải ném tư vị xuống điện ngục. Chẳng những nói phải chết, mà linh hồn cũng chẳng còn!

Ánh mắt Liễu Tuyết Tình từ từ lộ ra dữ tợn và điên cuồng. Chỉ nghĩ đến việc này nàng sắp mừng như điên. Chờ tối nay sẽ có chuyện vui rồi!

Lúc này Khắc Lôi Nhã đang ở cùng người nhà. Trong đại sảnh, Khải Sắt Lâm ngồi trên ghế, Khắc Lôi Nhã vừa ngồi xuống. Lạp Tây Á vui mừng kéo tay Khải Sắt Lâm không chịu buông ra. Lạp Cách nhìn ba mẹ con đang vui vẻ, trong lòng rất hạnh phúc. Rốt cuộc Khải Sắt Lâm được cứu. Ánh mắt Lạp Cách dời đến Khắc Lôi Nhã, trong lòng xúc động. Đã từng là hoa si của đế đô, liền nhảy một bước trở thành một ngôi sao lóe sáng nhất ở đế đô. Ngay cả hoàng đế bệ hạ cũng phải kiêng kỵ mấy phần. Thực lực của nàng. Pháp Thần, điều này thể hiện cái gì? Chắc chắn sau hôm nay tất cả mọi người đều biết. Mà thái độ hoàng đế bệ hạ càng thêm rõ tất cả. Thái độ vô lễ của Khắc Lôi Nhã, Hoàng đế lại một mắt nhắm một mắt mở.

Ô Mã Lý cũng mỉm cười nhìn cảnh trước mắt. Thực lực đã là Pháp Thần! Trong lòng vui mừng vì Khắc Lôi Nhã, còn có một chút cảm giác mất mát.

Bây giờ, Ông còn có tư cách làm sư phụ Khắc Lôi Nhã sao. Nhưng trong lòng hăn biết, trong lòng của Khắc Lôi Nhã vẫn luôn tôn kính ông. Có một đệ tử như vậy, thế là đủ.

Công Tước Cổ Đốn ngồi ở phía trên, trong lòng vẫn lo lắng không dứt. Mặc dù hôm nay ở đại hội xét xử Khắc Lôi Nhã lựa chọn nhà Hi Nhĩ, thực lực cũng Khắc Lôi Nhã rất mạnh nhiều người không thể theo kịp. Nhưng mà hôm nay nàng lại quyết liệt cùng thần điện Quang Minh. Con đường sau này, nên đi như thế nào? Thần điện sẽ làm như thế nào? Trước mắt còn không rõ. Nhưng về sau thì?

"Mẹ, mấy ngày nay người chịu uất ức." Khắc Lôi Nhã nắm chặt tay Khải Sắt Lâm, có chút áy náy nói.

"Không, Khắc Lôi Nhã. Thật oan ức cho con." Khải Sắt Lâm lắc đầu, cầm thật chặt tay Khắc Lôi Nhã, trên mặt có áy náy có lo lắng, "Hôm nay con quyết liệt với thần điện Quang Minh, làm sao bây giờ? Không biết sẽ có việc gì xảy ra nữa."

"Mẹ, mẹ mới là quan trọng nhất. Những thứ khác, con không quan tâm." Khắc Lôi Nhã cười nhạt, nhẹ nhàng nói ra lời tận đáy lòng của mình.

Công Tước Cổ Đốn thở dài thở ngắn, cuối cùng thở dài nói: "Các người trò chuyện đi, ta muốn yên lặng một chút, suy nghĩ một số vấn đề."

"Cha."

"Cha.!"

"Ông nội, thật xin lỗi, lại thêm phiền toái cho ông, làm khó ông rồi." Khắc Lôi Nhã nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ lo lắng của Công Tước Cổ Đốn, áy náy nói.

Từ nay về sau, sợ rằng có rất nhiều phiền toái xuất hiện. Không chỉ có một mình Khắc Lôi Nhã gặp phải, cả nhà Hi Nhĩ cũng sẽ gặp. Mặc dù Thần điện

không can thiệp triều chánh, sẽ không nhằm vào nhà Hi Nhĩ, nhưng mà, đối với Khắc Lôi Nhã thì. Thần điện sẽ xem, Khắc Lôi Nhã là phản đồ, làm trái với chỉ ý của Nữ Thần Quang Minh!

"Đứa ngốc, nói cái gì đó?" Công Tước Cổ Đốn từ ái cười cười, đứng dậy, "Tốt lắm, có chuyện gì ta đều sẽ nghĩ biện pháp. Không cần lo lắng."

"Cám ơn cha." Lạp Cách cùng Khải Sắt Lâm cũng cảm kích nhìn Công Tước Cổ Đốn. "Cám ơn ông nội." Khắc Lôi Nhã mỉm cười, trong lòng cảm động.

Công Tước Cổ Đốn từ ái mỉm cười, gật đầu một cái, mang theo Ô Mã Lý người ở bên cạnh đi thư phòng rồi.

Trong đại sảnh một mảnh ấm áp, trong thư phòng lại hoàn toàn ngược lại. Tất cả mọi người cảm thấy nặng nề.

Công Tước Cổ Đốn ngồi trên ghế trước bàn đọc sách, mày nhíu lại. Mọi chuyện đã phát triển đến mức này, bây giờ thì không thể trách ai. Hiện tại phải làm thế nào bảo vệ Khắc Lôi Nhã, làm thế nào chu toàn với Thần điện.

"Ô Mã Lý, Thiết Nhĩ Tư, các người thấy thế nào?" Công Tước Cổ Đốn chân mày không giãn ra hỏi Thiết Nhĩ Tư là tâm phúc của ông, là một chiến sĩ, thực lực cũng yếu.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều không lên tiếng.

"Ô Mã Lý, người nói đi." Công Tước Cổ Đốn hỏi trực tiếp Ô Mã Lý.

Ô Mã Lý khẽ cau mày, mới nói: "Đại nhân, lần này chúng ta gặp phải không phải chuyện đùa. Thần điện Quang Minh, chưa từng có ai dám chống lại Thần điện, càng không có người phản bội bọn họ mà sống tốt."

"Tiếp tục." chân mày Công Tước Cổ Đốn nhíu sâu hơn.

"Không cách nào chống lại, trước tiên chúng ta có thể tránh. Tiêu thư nên trốn đi." Ô Mã Lý đem ý tưởng nói ra. Hơn bất kì ai ông rất lo lắng cho Khắc Lôi Nhã.

"Thiết Nhĩ Tư, người thấy thế nào?" Công Tước Cổ Đốn quay đầu hỏi Thiết Nhĩ Tư đang đứng cạnh Ô Mã Lý.

"Thuộc hạ đồng ý với Ô Mã Lý. Việc cần làm hiện tại chính là, đem tiêu thư đi trốn." Thiết Nhĩ Tư cũng gật đầu đồng ý. "Bây giờ tiêu thư trốn đi thì Thần điện cũng sẽ không manh động. Dù sao thực lực bây giờ của tiêu thư cũng khác xưa. Nhưng nếu còn ở lại để đô, Thần điện sẽ tìm cơ hội làm khó tiêu thư."

"Cũng chỉ có thể làm theo biện pháp này." Công Tước Cổ Đốn nhẹ nhàng than thở, gật đầu, "Ô Mã Lý, người đi chuẩn bị một chút, tối nay sẽ đưa Khắc Lôi Nhã ra khỏi thành."

"Vâng, đại nhân. !" Ô Mã Lý đồng ý.

"Thiết Nhĩ Tư người hộ tống ra khỏi thành ba mươi dặm rồi trở lại, Ô Mã Lý người đi cùng với Khắc Lôi Nhã, đi đến Ô Tát Lợi. Nơi đó không có thế lực của thần điện Quang Minh." trong lòng Công Tước Cổ Đốn có chút âm ức. Thực lực của Khắc Lôi Nhã đã đạt tới khủng bố như vậy, nếu như không có chuyện hôm nay xảy ra, Khắc Lôi Nhã sẽ trở thành chỗ dựa vững chắc của nhà Hi Nhĩ. Nhưng chuyện hôm nay xảy ra như vậy. Khắc Lôi Nhã đã chống đối với thần điện Quang Minh, về sau phải như thế nào mới tốt? Chẳng lẽ cứ vẫn tránh né như vậy? Trong khoảng thời gian ngắn Công Tước Cổ Đốn không biết nên làm gì.

"Đi chuẩn bị ngay đi." Công Tước Cổ Đốn phân phó hai người lui ra, khi hai người rời đi, ông đứng chấp tay bên cửa sổ, trong lòng lo lắng không dứt.

Thư phòng yên tĩnh, Công Tước Cổ Đốn phiến lòng xoay người, đã thấy một người lạ xuất hiện. Công Tước Cổ Đốn kinh hãi lập tức lui về phía sau. Lại có người có thể không bị phát hiện len vào phủ Hi Nhĩ, xuất hiện phía sau ông. Khi thấy rõ người mới đến ông rất hoảng loạn.

Người trước mắt, là Giáo Hoàng! ! !

"Ngài, Ngài muốn làm gì?" trong lòng Công Tước Cổ Đốn lần đầu tiên có chút bối rối. Chẳng lẽ nhanh như vậy Thần điện muốn trả thù? Trả thù trắng trợn như thế?

"Công tước đại nhân, không cần khẩn trương. Ta tới tìm ngài, là muốn cùng ngài làm một cuộc giao dịch." Giáo Hoàng trầm giọng nặng nề nói.

"Ngài muốn cái gì?" Công Tước Cổ Đốn cảnh giới nhìn người trước mắt. Thực lực của người này, ông không rõ. Chẳng lẽ tới ám sát ông? Công Tước Cổ Đốn lập tức loại bỏ suy nghĩ này. Cho dù muốn ám sát ông, Giáo Hoàng đại nhân lại phải động thủ sao? Thần điện có rất nhiều người tài. Hơn nữa nếu giờ ám sát ông. Cuộc đấu tranh của 2 vị Hoàng tử đã kết thúc. Thần điện sẽ tiếp tục với vai diễn thánh nhân của họ, nhà Hi Nhĩ cũng sẽ tiếp tục làm trọng thần của triều đình.

"Xin công tước đại nhân ra lệnh không ai được vào đây." Sắc mặt Giáo Hoàng nghiêm túc, vẻ mặt không chút ý cười.

Công Tước Cổ Đốn khẽ cau mày, không bất hiện trên người Giáo Hoàng có chút sát khí nào. Ông hơi do dự, Công Tước Cổ Đốn liền phân phó không cho bất cứ kẻ nào vào quấy rầy. Tay Giáo Hoàng khẽ động, liền xuất hiện Ma Pháp Tráo, để không cho ai biết được cuộc nói chuyện của 2 người, sau đó mới nói đến vấn đề chánh.

"Giáo Hoàng đại nhân tự mình đến, vì chuyện gì?" Công Tước Cổ Đốn đề phòng hỏi. Chắc chắn là, chuyện tranh đấu của hai hoàng tử, lập trường của bọn hắn hoàn toàn khác nhau. Mặc dù đại hoàng tử thất lợi thì thần điện

Quang Minh cũng không có gì tốt, nhưng cũng không phải xảy ra chuyện xấu gì cho Thần điện. Địa vị Thần điện chắc sẽ không vì thế mà lung lay, cùng lắm là Thần điện chỉ xem một màn kịch hay thôi. Kết thúc coi như xong, bọn họ sẽ không tiếp tục trợ giúp Đại hoàng tử, sẽ không cứu Đại hoàng tử, sẽ không vì thế mà tới đây báo thù.

"Hôm nay tới tìm ngài, là muốn cùng ngài làm một cuộc giao dịch. Dĩ nhiên, ta sẽ đưa ra cái giá mà ngài hài lòng nhất." Trên mặt Giáo Hoàng hiện lên một tia cười như không cười.

Công Tước Cổ Đốn nhìn nụ cười trên mặt Giáo Hoàng, chẳng biết tại sao, trong lòng mơ hồ dâng lên cảm giác mong đợi.

Buổi chiều, Công Tước Cổ Đốn tuyên bố quyết định của mình, đó chính là tối nay Khắc Lôi Nhã sẽ ra khỏi thành đến quốc gia khác trốn ở đó, Khải Sắt Lâm nhất quyết bắt buộc, Khắc Lôi Nhã cũng chỉ có thể đồng ý.

Khắc Lôi Nhã bí mật rời khỏi phủ, cũng đã thông báo cho người thần điện Hắc Ám, để bọn họ không cần lo lắng nữa. Kêu 2 huynh đệ Tập Ít Kì và Tập Ít Tư đi truo72c đợi nàng. Phỉ Phổ Tư dặn dò Khắc Lôi Nhã đi đường cẩn thận, cảm thấy có cái gì không đúng. Nhưng không thể nói ra được.

Ban đêm.

Trong phòng ăn phủ Công tước, mọi người cùng ăn một bữa cơm đoàn tụ. Mọi người ăn vô cùng chậm, vì sau bữa cơm này sẽ rất lâu nữa mới có cơ hội đoàn tụ. Thương cảm tràn ngập trong căn phòng.

Sau khi dùng cơm, mọi người lần lượt lên xe, muốn tiễn Khắc Lôi Nhã một đoạn . Trong xe ngựa, Khải Sắt Lâm ôm Khắc Lôi Nhã, đáy mắt tất cả đều yêu thương.

"Mẹ, con không đi nữa có được không? Thần điện cũng không dám làm gì con. Bây giờ bọn họ muốn động vào con, còn phải suy nghĩ thật lâu đấy."

Thực lực bây giờ Khắc Lôi Nhã đã là Pháp Thần, thử hỏi có bao nhiêu người có thể ngăn cản?

"Không, Khắc Lôi Nhã, con phải nghe lời. Tạm thời trốn đi là tốt nhất. Chúng ta phải xem xét hành động kế tiếp của Thần điện. Nếu như quả thật Thần điện không có ý muốn nhằm vào con, đến lúc đó con trở về cũng không muộn." mặc dù ngoài miệng Khải Sắt Lâm nói như vậy, nhưng trong lòng thì lại phiền muộn. Điều này có thể sao? Hôm nay Khắc Lôi Nhã đã quyết liệt với Thần điện, trước mặt nhiều người như vậy, liền tát Thần điện một bạt tai. Thần điện làm sao có thể bỏ qua con? Khải Sắt Lâm vừa nghĩ tới đây, trong lòng lại đau hơn, ôm Khắc Lôi Nhã thật chặt không nói lời nào. Lạp Tây Á cũng trầm mặc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là ưu thương, sắc mặt Lạp Cách ngồi đối diện cũng tất khó coi. Lần này Khắc Lôi Nhã cứu Khải Sắt Lâm, ông là chồng của Khải Sắt Lâm nhưng không làm gì được. Ông thiếu Khắc Lôi Nhã và Khải Sắt Lâm quá nhiều. Chỉ có Công Tước Cổ Đốn là vẫn nhắm hai mắt tựa xe, vẫn trầm mặc.

Xe ngựa chậm rãi ra khỏi thành, vẫn chạy về phía trước. Ô Mã Lý và Thiết Nhĩ Tư ngồi trên xe ngựa phía sau.

Đêm, yên tĩnh

Trên trời vầng trăng mờ lung. Bây giờ đã là cuối xuân.

Hai chiếc xe ngựa cứ tiến về phía trước. Trong xe ngựa yên tĩnh, Khắc Lôi Nhã tựa vào trong ngực ấm áp Khải Sắt Lâm, không nói một câu. Đã rất lâu không có cảm giác ấm áp này.

Khải Sắt Lâm ôm Khắc Lôi Nhã, chỉ muốn thời gian dừng lại.

Nhưng mà, dĩ nhiên sẽ không thể nào. Thật lâu sau, cuối cùng xe ngựa ngừng lại. Đễ đô đã rất xa, cũng đã quá khuya.

Xe ngựa dừng lại, thân thể Khải Sắt Lâm cứng đờ, ôm chặt Khắc Lôi Nhã hơn rồi.

"Được rồi, Khải Sắt Lâm, đâu phải không gặp lại Khắc Lôi Nhã." Công Tước Cổ Đốn nhẹ nhàng nói, "Xuống xe ngựa thôi."

Sắc mặt Khải Sắt Lâm chán nản, chậm rãi buông Khắc Lôi Nhã ra, mọi người cùng xuống xe ngựa.

Ô Mã Lý cũng đi tời bên cạnh xe Khắc Lôi.

Đứng cạnh xe ngựa, lưu luyến Khắc Lôi Nhã. Thời gian bao lâu, không ai biết.

Khải Sắt Lâm lần nữa ôm lấy Clare, thật lâu không muốn buông tay.

Lạp Tây Á cũng ghen ngào, ôm Bạch Đế và Hắc vũ vào trong ngực, lẳng lặng đứng chờ.

"Được rồi, được rồi." Công Tước Cổ Đốn thốt thức, "Nếu còn như vậy ta cũng không chịu nổi."

Lúc này Khải Sắt Lâm mới buông Khắc Lôi Nhã ra, bắt đầu dọn dẹp. Việc ăn uống, mặc cho đủ ấm. Lạp Tây Á lau nước mắt kéo tay Khắc Lôi Nhã nói.

"Tỷ không ở đây, em phải bảo vệ mẹ thật tốt nha. Còn nữa, em phải chăm sóc thật tốt tiểu báo, biết chưa?" Khắc Lôi Nhã vươn tay lau nước mắt Lạp Tây Á, mỉm cười nói.

Nước mắt Lạp Tây Á lại chảy ra nhiều hơn, không nói ra được lời nào, chỉ biết liều mạng gạt đầu.

"Muội của ta, về sau nhất định sẽ rất mạnh. Cho nên, không được lười biếng á." Khắc Lôi Nhã nhìn Lạp Tây Á khóc nước mắt, trong lòng dâng lên ấm áp. Đứa bé này, thẳng thắn và thông minh, sau này nhất định sẽ là cường giả.

"Hu hu." Lạp Tây Á khóc không thành tiếng.

"Khắc Lôi Nhã, qua bên này, ông có lời muốn nói với con." Về mặt Công Tước Cổ Đốn trình trọng nói.

"Dạ, ông nội." Khắc Lôi Nhã sờ sờ đầu Lạp Tây Á, xoay người về phía Công Tước Cổ Đốn.

Hai người đi càng ngày càng xa, Khải Sắt Lâm nhìn theo bóng lưng của hai người, không biết Công Tước Cổ Đốn đưa cái gì quan trọng cho Khắc Lôi Nhã, mà phải đi xa thế kia.

Khắc Lôi Nhã theo sau Công Tước Cổ Đốn, Công Tước Cổ Đốn không nói lời nào, cứ như vậy đi về phía trước.

Khắc Lôi Nhã có cảm giác kỳ quái. Cảm giác này không lời nói nào có thể hình dung. Một cỗ cảm giác nguy hiểm từ từ xuất hiện. Xung quanh có sát khí, cảm giác này không nhìn thấy được. Chỉ là giác quan thứ 6 của Khắc Lôi Nhã thôi. Khắc Lôi Nhã khẽ cau mày, nhìn cảnh vật xung quanh trầm ngâm, cảm giác này, giọng nói của Công Tước Cổ Đốn vang lên cắt đứt suy nghĩ của nàng.

"Khắc Lôi Nhã, trên đường đi con phải cẩn thận. Khi nào đến nơi thì thông báo cho chúng ta, biết không? Không làm cho mẹ người lo lắng." Giọng nói Công Tước Cổ Đốn khác thường, còn cố ý nói to hơn.

"Vâng, ông nội." Khắc Lôi Nhã gật đầu trả lời.

Khắc Lôi Nhã biết Công Tước Cổ Đốn không phải là người bình thường mà là người đứng đầu một gia tộc, nhất định sẽ có ý định gì đó. Nhưng không rõ ý nghĩ của , Khắc Lôi Nhã không biết Công Tước Cổ Đốn sẽ làm gì. Trong trí nhớ của Khắc Lôi Nhã thì chưa bao giờ thấy ông ra tay. Chưa bao giờ thấy được thực lực của Công Tước Cổ Đốn, không lần thì ông là chiến

sĩ? Trong lòng Khắc Lôi Nhã suy đoán. Công Tước Cổ Đốn đột nhiên dừng lại.

Công Tước Cổ Đốn xoay người nhìn Khắc Lôi Nhã, trên mặt không có bất biểu hiện gì.

Vẻ mặt này làm cho Khắc Lôi Nhã phải cảnh giác, Khắc Lôi Nhã cảnh giới nhìn xung quanh, xung quanh không có bất kỳ khác thường nào.

"Sao thế, Khắc Lôi Nhã?" Công Tước Cổ Đốn nhìn thấu sự khác thường của Khắc Lôi Nhã, lên tiếng hỏi.

"Không biết nữa, ông nội, con cảm thấy có ai đang theo dõi chúng ta. Nhưng con không biết ở đâu." Khắc Lôi Nhã cau mày đề phòng nhìn xung quanh.

"Cái gì? Có chuyện gì?" Sắc mặt Công Tước Cổ Đốn thay đổi, cảnh giới nhúu mày nhìn xung quanh, nói lẩm bầm, "Chẳng lẽ người thần điện Quang Minh chặn đường?"

Khắc Lôi Nhã cau mày suy tư, Thần điện Quang Minh sẽ không tùy tiện ra tay. Thực lực bây giờ của nàng đã vượt qua dự đoán của họ, mình còn có sự phụ Khắc Lý Phu và nhà Hi Nhĩ. Muốn đối phó với nàng không dễ dàng như vậy. Muốn giết nàng, không sợ 2 bên cùng chết sao? Thần điện Quang minh sẽ không rat ay khi chưa chắc chắn.

"Khắc Lôi Nhã, con cảm thấy có cái gì không đúng?" Công Tước Cổ Đốn cau mày nhìn 4 phía.

"Con cũng không biết." Khắc Lôi Nhã lắc đầu.

Công Tước Cổ Đốn cứ quan sát xung quanh, đi tới sau lưng Khắc Lôi Nhã.

"Phía trước có gì không đúng sao?" Công Tước Cổ Đốn trầm giọng nói.

"Phía trước?" Khắc Lôi Nhã ngẩng đầu nhìn về phía trước, trầm ngâm. Không đề phòng Công Tước Cổ Đốn đang ở phía sau lưng nàng.

Ngay lúc này sắc mặt Công Tước Cổ Đốn đột nhiên trầm xuống, chân tiến lên trước nửa bước, trên tay xuất hiện một thanh chủy. Trên chủy thủ hiện lên ánh sáng xanh lá có kịch độc!

Đột nhiên Công Tước Cổ Đốn chủy thủ vung lên, đâm về phía Khắc Lôi Nhã vừa nghe được tiếng gió Khắc Lôi Nhã lùi về phía sau, tiếng gió hướng tới tim của Khắc Lôi Nhã và sau đó là một chưởng Ma Pháp Thuần vào lưng khiến Khắc Lôi Nhã lảo một vòng. Chủy thủ làm rách y phục của Khắc Lôi Nhã, xuất hiện một vết chém lưng. Khắc Lôi Nhã còn đang thở dốc, thì một quyền lai đánh về phía nàng, nhếch nhác chống tay xuống đất nhảy ra xa tránh thoát một quyền đánh lén. Đột nhiên đánh lén, chắc chắn sẽ thành công! Công Tước Cổ Đốn đã thu lại hoàn toàn sát khí của mình, Khắc Lôi Nhã không cảm thấy sát khí nữa. Sau lưng mình không có phòng bị.

Khắc Lôi Nhã lùi về phía cây to, lạnh lẽo nhìn Công Tước Cổ Đốn. Khắc Lôi Nhã có chút choáng váng. Vết thương sau lưng đau đớn, thanh chủy thủ kia có vấn đề. Mà trong lồng ngực càng phát bức mình, một hơi không cách nào đè nén, Clare chợt phun ra một ngụm tiên huyết. Vết máu trên mặt đất màu đen! Có độc! Không phải là bình thường mà là kịch độc! Mọi người ở xa đều thấy cảnh này. "Khắc Lôi Nhã! ! !" phía xa phát ra tiếng kêu thảm thiết của Khải Sắt Lâm, liều mạng chạy về phía Khắc Lôi Nhã. Vẻ mặt Lạp Tây Á khiếp sợ chạy như bay tới. Lạp Cách cũng chạy theo sau, sắc mặt âm trầm. Ô Mã Lý cũng hoảng sợ, lập tức muốn hướng bên này vọt tới, lại bị một lực mạnh mẽ kéo về, thiếu chút nữa trật khớp cánh tay. Ô Mã Lý xoay người liền thấy sắc mặt lạnh lẽo Thiết Nhĩ Tư.

"Đại nhân đã ra lệnh, người nên ở đây đợi lệnh." Mọi việc diễn ra Thiết Nhĩ Tư hoàn toàn không kinh ngạc, tất nhiên là đã biết trước. Gắt gao kéo Ô Mã Lý không cho Ô Mã Lý di chuyển nửa bước.

Khắc Lô Nhã còn chưa lấy lại tinh thần, dưới chân đã xuất hiện dị tượng. Trong nháy mắt Ánh sáng màu trắng từ dưới chân xuất hiện, Trước mắt Khắc Lô Nhã muốn hôn mê, cố gắng đứng lên, dưới chân là một trận pháp khổng lồ. Trận pháp 12 tia sáng, trận pháp lóe ánh sáng trắng chói mắt, ánh sáng càng ngày càng lớn.

"Cha, người làm cái gì" Khải Sắt Lâm giống như nổi điên liều mệnh xông tới, xông vào trận pháp.

"Khải Sắt Lâm, người bình tĩnh một chút." Lạp Cách vọt tới gần Khải Sắt Lâm, lôi Khải Sắt Lâm trở về.

"Ông nội, người làm gì vậy! Tại sao lại ra tay với tỷ?" Lạp Tây Á và giận vừa lo lắng, trong trận pháp sắc mặt Khắc Lô Nhã càng ngày càng trắng bệch, trong lòng càng thêm nóng nảy, muốn vọt vào, lại bị Công Tước Cổ Đốn giữ lại Bạch đế và Hắc Vũ từ trên vai đã nhảy vào trận pháp, đứng trên vai Khắc Lô Nhã. Lo lắng kêu lên .

Mặt Công Tước Cổ Đốn lạnh lẽo, nhìn Khắc Lô Nhã bên trong trận pháp, mắt không có một tia ấm.

"Lạp Cách! Chàng làm cái gì? Buông ta ra! Buông ta ra! Đó là con của ta!" Khải Sắt Lâm điên cuồng liều mạng đâm vào ngực Lạp Cách, dùng chân đá, cắn. Vẻ mặt Lạp Cách đau khổ, cũng không buông tay.

Khắc Lô Nhã đứng trong trận pháp, vươn tay lau đi vết máu trên khóe miệng, cười lạnh một tiếng: "Thủ đoạn Thần điện Quang Minh thật cao, sử dụng cả Trừ Ma trận, đúng là coi trọng ta." Trận pháp này, Khắc Lô Nhã biết. Vì có điều khắc trên bức tường ở Thần điện. Đây là trận pháp Nữ thần dùng để bắt và giết Ma tộc. Trên đó còn khắc 12 vị Thiên sứ bài trận.

Chậm rãi, xuất hiện 12 vị Đại Giáo Chủ của Thần điện. Trước ngực bọn họ đều đeo một chuỗi hạt, do chính Nữ Thần Quang Minh ban tặng không thể

xem thường, có tác dụng rất hớn, che giấu hơi thở! Cho nên vừa rồi Khắc Lôi Nhã không chút nào phát hiện sự hiện hữu của bọn họ. Vẻ mặt của bọn họ hoàn toàn giống nhau, lạnh lẽo, lạnh nhạt. Trong miệng bọn họ vẫn còn đọng lấm bầm, không chế trận pháp. Mặc dù trước kia bọn họ đã từng dùng trận pháp này như lúc này lại không giống trước người bị khống chế và một Pháp Thần, mặc dù Pháp Thần đã trúng độc, cũng được rồi. Trận pháp này sẽ hoàn toàn khống chế người ở bên trong trận, một lúc sau trận pháp sẽ giết họ.

Khắc Lôi Nhã nhàn nhạt nói, trong mắt không chút nào sợ hãi, ánh mắt không dời khỏi Công Tước Cổ Đốn. Chính người này, mới nhắm tâm một kích giết nàng. Nếu như Khắc Lôi Nhã không có Đấu Khí, chỉ là một Pháp sư bình thường, thì giờ phút nàng cũng sẽ không thể đứng ở đây mà tức giận.

Công Tước Cổ Đốn muốn chống lại ánh mắt của Khắc Lôi Nhã, trong lòng mơ hồ thấy lạnh cả người. Ánh mắt của Khắc Lôi Nhã, như có thể xuyên thấu ông. Người đạt cấp Pháp Thần, quả nhiên không đơn giản. Nếu ông tùy tiện dùng Đấu Khí, tuyệt đối sẽ thất bại. Giáo Hoàng đã sớm biết, cho nên đã đưa cho ông cây chùy thủ này.

"Cha, người rốt cuộc đang làm gì? Nhưng người này làm sao lại ở đây? Người tại sao lại làm như vậy?" Khải Sắt Lâm kêu khóc, liều mạng giùng giàng.

Khắc Lôi Nhã thở phào một cái, điều chỉnh hơi thở, tựa vào cây to, lạnh lùng nhìn Công Tước Cổ Đốn.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ." Lạp Tây Á khóc thảm.

"Ông đã làm một cuộc giao dịch với Thần điện?" Khắc Lôi Nhã không cách ra khỏi trận pháp, vận chuyển Liên Hoa Bảo Giám trị thương cho chính

mình. Nhưng, lần này, rất hồi phục rất chậm. Kịch độc này ăn mòn cơ thể, còn khiến thần kinh không còn tỉnh táo!

Khắc Lôi Nhã biết rõ, mình bị bán đứng!

Bị ông nội bán đứng!

"Người sắp chết, không cần biết nhiều như vậy." thanh âm Công Tước Cổ Đốn lạnh lẽo, nhìn thoáng qua ánh mắt Khắc Lôi Nhã, đáy mắt ông thoáng qua chột dạ và sợ.

"Cha! Khắc Lôi Nhã là cháu gái của cha, làm sao người có thể như thế" thế giới Khải Sắt Lâm dường như sụp đổ.

Công Tước Cổ Đốn lạnh lùng nhìn Khắc Lôi Nhã, cười lạnh một tiếng, âm dương quái khí nói: "Cháu gái? Ta không có phúc có cháu gái như vậy!"

"Cha!"

"Ông nội? !" Lạp Tây Á trừng lớn mắt, ông nội đạt thành giao dịch với Thần điện Quang Minh bán đứng tỷ tỷ sao?

Khắc Lôi Nhã không nói gì, vẫn liều mạng thúc giục Liên Hoa Bảo Giám trong cơ thể để trị thương nhưng mà bên trong trận pháp, nó vẫn chưa phát huy hết hiệu quả, phải mau chóng trị thương. Không biết vết thương sau lưng như thế nào? Sức lực từ từ tan biến. Trên thanh chủ thụ là loại kịch độc gì?

"Khải Sắt Lâm, Lạp Tây Á, các người suy nghĩ cho kĩ. Khắc Lôi Nhã là người như thế nào? Hoa si, người ngu ngốc mà thôi. Vì sao một lúc liền thay đổi? Căn bản nó không phải là Khắc Lôi Nhã! Đây chỉ là thân thể của Khắc Lôi Nhã mà thôi. Nó giết chết linh hồn Khắc Lôi Nhã, chiếm lấy thân thể!" Giọng nói Công Tước Cổ Đốn lạnh lẽo, nhìn Khắc Lôi Nhã cười lạnh.

Khải Sắt Lâm sững sốt, ngừng giãy giụa, gương mặt Lạp Tây Á kinh hãi. Về mặt Lạp Cách cũng phức tạp. Khải Sắt Lâm cùng Lạp Tây Á kinh ngạc nhìn Khắc Lôi Nhã, không nhúc nhích.

Khắc Lôi Nhã khẽ nhú mào, nhưng trong lòng lạnh lẽo. Thì ra là, Lão già này sớm đã biết tất cả? Nhưng lại không vạch trần, mặc cho nàng lớn lên, tỏa sáng. Bởi vì nàng còn giá trị cho nhà Hi Nhĩ lợi dụng. Hiện tại, với điều kiện của Thần điện đưa ra, không chút tình cảm nào bán đứng nàng?

Lòng dạ thật thâm độc, nhẫn nại thật tốt, thủ đoạn cũng thật lợi hại!

Người này, bảo vệ nhà Hi Nhĩ không suy yếu, lý do là đây!

Ánh mắt của Khắc Lôi Nhã chậm rãi dời đến Khải Sắt Lâm, Khải Sắt Lâm như mất hồn nhìn Khắc Lôi Nhã, mặt xám tro. Trong lòng Lạp Cách nhẹ nhàng than thở, buông nàng ra. Lạp Tây Á không nhúc nhích không tin nhìn Khắc Lôi Nhã.

"Thật, thật vậy sao? Khắc Lôi Nhã, con thật sự không phải là Khắc Lôi Nhã con ta sao?" Ánh mắt Khải Sắt Lâm cơ hồ muốn mất, thật sự hỏi vấn đề này.

Khắc Lôi Nhã than nhẹ, nhìn Khải Sắt Lâm chậm rãi nói: "Thật sự con không phải là Khắc Lôi Nhã." Giờ phút này, không cần nói thêm gì cả. Vừa nói xong một câu, thì nàng lại tiếp tục điên cuồng vận chuyển Liên Hoa Bảo Giám trong cơ thể.

Mười hai vị Đại Giáo Chủ tiếp tục niệm chú ngữ, ánh sáng của trận pháp càng ngày càng quá mức. Bạch Đế và Hắc vũ đứng trên vai Khắc Lôi Nhã cũng nóng lòng, bọn họ biết trận pháp này không phải chuyện đùa.

Khải Sắt Lâm kinh ngạc không nhúc nhích nhìn Khắc Lôi Nhã.

"Khải Sắt Lâm, đi, đi về trước đi" Trong lòng Lạp Cách không đành lòng để Khải Sắt Lâm thấy 'Khắc Lôi Nhã' bị giết. Cho dù không phải con gái của họ, nhưng vẫn là thân thể của nó. Nàng còn cứu Khải Sắt Lâm, Lạp Cách cũng không phải thờ ơ.

"Con cũng trở về đi Lạp Tây Á, một chút sẽ không có chuyện gì." Công Tước Cổ Đốn sờ sờ đầu Lạp Tây Á, nhẹ nhàng đẩy Lạp Tây Á về phía Khải Sắt Lâm.

Lạp Cách lôi kéo Khải Sắt Lâm rời đi.

Chợt, Khải Sắt Lâm xoay người nổi điên chạy như điên về phía một vị Đại Giáo Chủ, đẩy ngã Đại Giáo Chủ, trong miệng gào khóc: "Ta mặc kệ nó là ai, nó chính là con gái của ta, nó chính là Khắc Lôi Nhã!" dòng chú ngữ bị cắt đứt, ý niệm buông lỏng, ánh sáng trận pháp khẽ mờ đi.

Khắc Lôi Nhã sửng sốt, tất cả mọi người cũng ngây người.

"Đi mau, Khắc Lôi Nhã, đi mau!" giờ phút này Khải Sắt Lâm gần như điên cuồng, không đợi Lạp Cách và Công Tước Cổ Đốn lấy lại tinh thần liệu mạng đẩy các vị Đại Giáo Chủ. Nàng đã tự phế đi tu vị khi rời Lý gia, giờ phút này nàng giống như những người đàn bà chan chua ngoài phố, đẩy, cắn, đá, dùng phương pháp nguyên thủy nhất để đối phó với những Đại Giáo Chủ đang đọc chú ngữ. Trong khoảng thời gian ngắn, không người kịp phản ứng.

Ánh sáng của Mười hai Tinh Mang Trận pháp dần dần ảm đạm.

Khắc Lôi Nhã cắn răng, tận đáy lòng cảm động và ảm áp không cách nào có thể hình dung, Ngưng Thần Tụ Khí lao ra khỏi trận pháp. Không thể phụ lòng Khải Sắt Lâm!

Công Tước Cổ Đốn thấy vậy, không chút do dự, hét lớn một tiếng, cả người phát ra Đấu Khí màu tím đậm. Lực lượng của Công Tước Cổ Đốn hiển

nhiên đã là Kiếm Sư tốt cùng, sắp đột phá trở thành Kiếm thánh! Sắc mặt Công Tước Cổ Đốn lãnh khốc, dùng hết tất cả sức mạnh đánh về phía Khắc Lôi Nhã. Ông biết một quyền này không thể lấy mang Khắc Lôi Nhã, nhưng đủ bức Khắc Lôi Nhã không thể thoát khỏi trận pháp.

"Không ——!" lúc này Khải Sắt Lâm giống như một mũi tên bay tới, xuất hiện chính giữa Công Tước Cổ Đốn và Khắc Lôi Nhã. Che chắn trước mặt của Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã thành công thoát khỏi trận pháp, đứng bên ngoài trận pháp.

Tất cả, chỉ trong chớp mắt .

Cũng không ai nghĩ đến vào lúc này Khải Sắt Lâm cư nhiên bạo phát ra tiềm lực như vậy.

Máu tươi tung tóe trên mặt Khắc Lôi Nhã. Khải Sắt Lâm vươn tay tới trước mặt của Khắc Lôi Nhã, nét mặt ấy rất dịu dàng, rất đau lòng. Một quyền này của Công Tước Cổ Đốn vốn nghĩ là đánh vào đầu Khắc Lôi Nhã, nhưng bây giờ lại đánh vào Khải Sắt Lâm, trực tiếp đánh xuyên qua lồng ngực Khải Sắt Lâm. Máu tươi tung tóe lên mặt Khắc Lôi Nhã, lên mình, và tràn đầy mặt đất.

"Không thể như vậy! ! !" Thanh âm Lạp Cách đau khổ vang dội cả bầu trời đêm.

"Mẹ! !" Lạp Tây Á tâm tê liệt hét lớn.

Khắc Lôi Nhã kinh ngạc nhìn người phụ nữ dịu dàng mỉm cười trước mặt, trái tim như ngừng đập, trong đầu trống rỗng.

Khắc Lôi Nhã vươn tay, tiếp lấy thân thể mềm mại kia.

Nét mặt Khải Sắt Lâm vẫn mỉm cười như cũ, ánh mắt dịu dàng. Nhưng, lại không có hô hấp, thân nhiệt cũng từ từ giảm xuống.

Công Tước Cổ Đốn khẽ ngấn người, lập tức đánh một quyền nữa về phía Khắc Lôi Nhã.

Tuyệt đối không thể bởi vì một người phụ nữ mà thất bại trong gang tấc!

Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng vươn tay, chỉ nhẹ nhàng một cái, Công Tước Cổ Đốn lại như chịu một đấm .

Công Tước Cổ Đốn sửng sốt, ông toàn lực dùng quyền còn Khắc Lôi Nhã chỉ ung dung tiếp. Mặc dù biết Pháp Thần rất mạnh, nhưng mà, thực lực mạnh đến thế sao?

Trong mắt Khắc Lôi Nhã toàn một mảnh tàn khốc. Không nói gì, nắm chắc năm đấm.

Mồ hôi lạnh trên trán Công Tước Cổ Đốn phả ra. Tay của ông! Tay của ông, hoàn toàn bị hủy!

"Chết!" Khắc Lôi Nhã hừ lạnh một tiếng, trên tay phát lực, thân thể Công Tước Cổ Đốn ầm ầm bay về phía sau, nặng nề đập xuống đất, thành một hố sâu, bụi đất xuất hiện. Kinh người hơn chính là, quả đấm thoát nhìn rất nhẹ, nhưng lại phá hủy một vùng đất lớn, máu phun ra khắp nơi. Quả đấm kia! Khắc Lôi Nhã đã đem Công Tước Cổ Đốn đánh thành tương máu, ngoài mặt cũng rất hoàn hảo.

Công Tước Cổ Đốn không nhúc nhích, nhưng thân thể khẽ phập phồng chứng tỏ ông chưa chết.

Làm người ta kinh hãi không dứt, cực kỳ rung động.

Lúc này, mười hai vị Đại Giáo Chủ mới hoàn hồn lại. Chú ngữ đã dừng lại, trận pháp cũng đã biến mất. Nếu trận pháp không thể vây khốn Khắc Lôi Nhã, vậy thì phải chiến đấu trực diện.

Mười hai vị Đại Giáo Chủ vô cùng ăn ý bao vây Khắc Lôi Nhã. Lạp Cách giống như mất đi linh hồn, cứ như đứng tại chỗ không nhúc nhích. Lạp Tây Á nhìn Khắc Lôi Nhã bị bao vây ở giữa, nhìn mẽ đã chết nằm trong ngực Khắc Lôi Nhã, chạy đến bên cạnh tới. Vào giờ khắc này tâm trí của nàng thiếu chút nữa là nổi điên!

"Lưới Phục Ma!"

Mười hai Đại Giáo Chủ hét lớn, toàn bộ giơ tay phải lên cao, trên tay một đạo ánh sáng trắng. 12 đạo ánh sáng trắng hội tụ trên người Khắc Lôi Nhã, sau đó chiếu nghiêng xuống, tạo thành một mặt lưới ánh sáng khổng lồ.

Khắc Lôi Nhã lại không có động gì, chỉ cúi đầu nhìn người trong ngực. Người trong ngực đã dần dần không có nhiệt độ. Mà máu trên mặt Khắc Lôi Nhã cũng đã sớm mất đi nhiệt độ.

Khắc Lôi Nhã không động, bên ngoài đã có động tĩnh. Một đạo Hỏa Ma Pháp đánh vào trên người một vị Đại giáo hoàng. Đại Giáo Chủ lão đảo, trong miệng tràn ra máu tươi, nhưng lại không ngừng động tác và miệng tiếp tục đọc chú ngữ.

"Khắc Lôi Nhã!" Ô Mã Lý nhếch nhác chạy tới, Trên người Ô Mã Lý phát Ma pháp ông là một Ma Pháp Sư, muốn đánh bại một chiến sĩ Thiết Nhĩ Tư quả thật rất khó khăn. Thiết Nhĩ Tư theo lời của Công Tước Cổ Đốn, mặc kệ xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không Ô Mã Lý ra khỏi xe ngựa.

Khắc Lôi Nhã mới vừa ngẩng đầu nhìn Ô Mã Lý vội vàng chạy tới, lại thấy một màn đẫm máu.

Giáo Hoàng mặc áo bào trắng từ trên trời giáng xuống, không nói một lời, trực tiếp phát tay đánh chết Ô Mã Lý. Đạo ánh sáng trắng kia xuyên qua người Ô Mã Lý, chém Ô Mã Lý thành 2 mảnh!

Sư phụ! ! !

Khắc Lôì Nhã chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo. Tất cả xung quanh lạnh thấu xương! Lửa giận, trong lòng Khắc Lôì Nhã bộc phát.

"Khốn thú chi đầu." Giáo Hoàng đáp xuống, mặt lạnh lùng, nhàn nhạt nói, trên tay đã bắt đầu thi triển ma pháp. Thanh chủ thủ kịch độc kia, có thể làm cho sức lực từ từ mất đi, càng có thể làm cho ý thức dần trở nên mơ hồ. Nổi giận đi, khiến lửa giận bao phủ người, như vậy ý thức của người sẽ bị mất nhanh hơn.

"Tội nhân có dấu ấn bóng tối, hôm nay ta sẽ tẩy rửa linh hồn của người." Giáo Hoàng mặc áo trắng bay đến, dáng vẻ chắc chắn.

Trong nháy mắt Khắc Lôì Nhã đã hiểu!

Thì ra là vậy!

Thần điện đã biết dấu ấn bóng tối trên người nàng, cho nên không tiếc bất cứ giá nào muốn giết chết nàng!

Khắc Lôì Nhã nắm chặt quả đấm, bất giác móng tay đâm sâu vào da thịt. Máu tươi từ từ xuất hiện, nhiễm đỏ tay Khắc Lôì Nhã.

Tim rất đau, vô cùng khổ sở, bi thương, tức giận chìm ngập vào cơ thể nàng. Khắc Lôì Nhã gắt gao nhìn Giáo Hoàng, con người xanh lục hiện đầy tia máu, càng ngày càng hồng. Nét mặt dữ tợn càng thêm đáng sợ.

"Thu lưới!" Giáo Hoàng khề quát lớn, vội vàng hạ lệnh. Chẳng biết tại sao, nhìn thấy cặp mắt đầy thù hận của Khắc Lôì Nhã, Giáo Hoàng lại có chút bất an.

"A" Khắc Lôì Nhã ngửa mặt lên trời hét lớn, thanh âm tràn đầy tức giận, bi thương. Vang thẳng tới tận chân trời. Lo lắng trong lòng Giáo Hoàng càng

lúc càng lớn, ông không để ý, tay giơ lên cao, ánh sáng trắng thoáng qua, một quyền trượng to lớn xuất hiện trong tay ông.

"Nữ Thần Quang Minh Vĩ đại, xin ban cho ta lực lượng. Ánh sáng chói lọi khắp nơi, mời các ngài tề tụ." Giáo Hoàng giơ cao pháp trượng, hướng đến lưới Phục Ma, nhanh chóng niệm chú ngữ. Đỉnh quyền trượng từ từ hiện một quả cầu ánh sáng, càng lúc càng lớn.

Khắc Lôì Nhã ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt trống rỗng. Chậm rãi đứng lên, xung quanh Khắc Lôì Nhã là cấm giới.

Vậy mà, trong nháy mắt, cả người Khắc Lôì Nhã phát ra ánh sáng vàng kim, càng ngày càng chói mắt, bao lấy cả người của nàng. Ánh sáng vàng kim rất thánh khiết, từ từ áp đến 12 vị giáo chủ đang thả lưới Phục Ma, và cả Giáo hoàng trên tay cầm quyền trượng.

Chuyện gì xảy ra? Giáo Hoàng có chút ngạc nhiên. Vùng vẫy giãy chết?

12 Đại Giáo Chủ híp mắt chịu đựng ánh sáng từ Khắc Lôì Nhã phát ra, rõ ràng bọn họ áp chế Khắc Lôì Nhã ở giữa không cách nào nhúc nhích, vì sao bọn họ lại cảm thấy lo lắng?

"Hôm nay, ta sẽ cho các người biết cái gì gọi là hối hận!" Khắc Lôì Nhã hét một tiếng giận dữ, đột nhiên phất tay áo. Trong nháy mắt, ánh sáng long lánh của lưới Phục Ma vỡ tung thay vào đó là những ánh sáng màu vàng kim chói mắt, 2 ánh sáng như 2 con rắn quấn lấy nhau, ánh sáng vàng kim nhanh chóng chạy về phía phát ra ánh sáng trắng, ầm ầm đánh úp vào lòng ngực 12 vị Đại giáo hoàng.

Một khắc sau, tiếng kêu thảm thiết, liên tiếp là tiếng kêu rên. Có người thậm chí cũng không thể kêu thành tiếng, lồng ngực bị đánh rỗng mất một mảnh. Có thể nhìn xuyên qua lòng ngực của họ. Lưới Phục Ma không còn. Sắc mặt Giáo Hoàng trắng xám, biết Khắc Lôì Nhã khó đối phó, nhưng không ngờ khó đối phó như thế. Tiếng gào thét vừa rồi, thực lực rất mạnh.

Giống như lại lên cấp? Lên cấp? Giáo Hoàng lập tức phủ nhận cái này suy đoán này. Làm sao có thể! Đã là Pháp Thần rồi, còn có thể lên cấp thành sao? Dưới tình huống này mà lên cấp. Chỉ có một khả năng, Khắc Lôi Nhã như chó vào đường cùng! nàng chỉ là giấy giụa mà thôi.

Nghĩ tới đây, Giáo Hoàng an tâm hơn. Ông tiếp tục đọc xong chú ngữ, ra sức đem quyền trượng vung lên, ánh sáng trên quyền trượng điên cuồng đánh úp về phía Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã cười lạnh một tiếng, không hề né tránh. Nháy mắt, một thanh kiếm đã xuất trên tay Khắc Lôi Nhã!

Đó là kiếm Thương Lan! Vốn thanh kiếm Thương Lan rất bình thường, nhưng trong tay Khắc Lôi Nhã lại trở nên rực rỡ, thân kiếm phát ra tiếng nứt, lộ ra bộ dáng chân chính! Chuôi kiếm có hoa văn cổ thần bí, thân kiếm sắc bén khác thường, lóe ánh sáng khiếp người.

Lúc này kiếm Thương Lan, đây mới là bộ dáng thật sự của nó! Bây giờ Khắc Lôi Nhã mới phát huy toàn bộ lực lượng của nàng!

Đây chính là kiếm Thương Lan! Một thanh thần khí!

Khắc Lôi Nhã phi thân tiến đến, một kiếm chém tới, quả cầu ánh sáng khổng lồ bị chém làm hai!

Sắc mặt tĩnh lặng, xuyên qua quả cầu ánh sáng, đánh thẳng tới Giáo Hoàng. 2 quả cầu ở phía sau, ầm ầm vang dậy, trên mặt đất xuất hiện hai hố sâu cực lớn. Cát đá bắn tung tóe, cây cối đổ ngã. Giáo Hoàng hoảng hốt né tránh, một kiếm của Khắc Lôi Nhã.

Một kiếm này, rất mạnh cuồng bạo.

Nhưng mà, trong khoảnh khắc, Giáo Hoàng lại cảm thấy lưỡi kiếm trước mắt vô cùng chậm, ông cảm thấy lưỡi kiếm đang càng ngày càng gần mặt

mình. Tốc độ rất chậm, Giáo Hoàng muốn tránh, lại phát hiện mình không cách nào tránh né. Cứ đứng yên nhìn lưỡi kiếm đang gào thét đi đến.

Ra sức chém, Thương Lan mang theo Kim Sắc Hỏa Diễm trực tiếp bổ vào bả vai Giáo Hoàng. Đáy mắt Giáo Hoàng tràn đầy kinh ngạc, biểu lộ có chút khổ sở. Một kiếm kia ẩn chứa lực lượng không phải đơn giản! Một cỗ lực lượng bá đạo nóng bỏng từ vết thương trên bả vai truyền đến.

Á! Giáo Hoàng dù sao cũng là Giáo Hoàng, nổi giận hét lên một tiếng, quyền trượng trên tay đã phát ra những tia ánh sáng Quang Đạn, trực tiếp đánh úp về phía Khắc Lôi Nhã.

Khắc Lôi Nhã lạnh lùng, rút kiếm một đôi cánh màu vàng xuất hiện nhẹ nhàng bay lên giữa không trung tránh thoát một kích của Giáo Hoàng.

Giờ phút này Giáo Hoàng cũng không dám khinh thường. Cảm giác đau đớn bả vai làm ông hoàn toàn tỉnh táo lại. Lực lượng cuồng bạo từ miệng vết thương đang xâm nhập trong cơ thể ông, rất mạnh mẽ. Rốt cuộc ông cũng hiểu, mới vừa rồi trong hoàn cảnh đó Khắc Lôi Nhã vẫn có thể đột phá!

Khắc Lôi Nhã, thực lực hiện tại đến đâu? Trong lòng Giáo Hoàng cũng không dám khinh thường, phải giết Khắc Lôi Nhã, chỉ có một biện pháp.

"Thần phụ!" Giáo Hoàng đột nhiên lui ra rất xa, thu hồi quyền trượng trong tay, đưa tay về phía trời cao, dáng vẻ vô cùng thành kính.

Không cần suy nghĩ Khắc Lôi Nhã cũng biết này lão già nhất định sử dụng sát chiêu. Làm sao mà để cho ông có cơ hội được?

Khắc Lôi Nhã mặt lạnh như băng, cầm kiếm tiến lên. Lại bị những bóng trắng ngăn lại, lại là mấy Đại Giáo Chủ. Những Đại Giáo Chủ còn sống sót cùng với Giáo Hoàng đều nhìn lên bầu trời, tay giơ lên cao, thần thái thành kính.

Lập tức Khắc Lôa Nhã biết, mấy Đại Giáo Chủ trước mắt hiển nhiên là muốn ngăn cản Khắc Lôa Nhã để Giáo hoàng có thể thuận lợi kêu gọi Nữ thần. Những Đại Giáo Chủ hoàn toàn bị tẩy não rồi, đang liều mạng. Dùng sinh mạng mình để ngăn cản Khắc Lôa Nhã, để Giáo hoàng niệm xong chú ngữ.

Khi Khắc Lôa Nhã đánh bay Đại Giáo Chủ cuối cùng thì cũng là lúc chú ngữ đã đọc xong. Khắc Lôa Nhã hí mắt nhìn cảnh tượng quỷ dị.

Sau khi hoàn tất sau lưng các vị Đại giáo chủ đều xuất hiện một đôi cánh trắng, vẻ mặt lạnh lùng, mắt càng thêm lạnh lẽo. Trên tay bọn họ cầm kiếm và tấm lá chắn, còn có trượng pháp. Giáo Hoàng cũng đã đọc xong chú ngữ, sau lưng Giáo Hoàng có ba cánh chim trắng, trên tay cầm là cung bạc!

Khắc Lôa Nhã biết, cái này chính là cầu xin thiên sứ trợ giúp họ chiến đấu. Đôi cánh sau lưng Giáo hoàng chính là đôi cánh vũ dực của thiên sứ, Đôi cánh sau lưng Giáo hoàng khác với những người khác tới 3 đôi cánh vũ dực thiên sứ. Sức mạnh càng không có gì để nói.

"Loài người bẩn thỉu, linh hồn bóng tối xấu xí gê tởm. Tan thành mây khói thôi." Giọng nói Giáo Hoàng đã thay đổi, giọng nói lúc trước già nua, giọng nói bây giờ trẻ hơn nhiều, nhưng đều lạnh lẽo giống nhau.

Còn 5 vị Đại Giáo Chủ, cộng thêm Giáo Hoàng. Khắc Lôa Nhã không dám khinh thường, bởi vì trên người Giáo Hoàng uy áp rất lớn, đã không thuộc về loài người. Đôi cánh Vũ Dực, rất mạnh! Cung thủ cũng chính là khắc tinh trí mạng của Ma Pháp Sư. Nhưng mà, cận chiến, cung thủ cũng không đối thủ chiến sĩ.

Khắc Lôa Nhã nắm chặt kiếm Thương Lan, khe hí mắt. Năm Đại Giáo Chủ vây Khắc Lôa Nhã ở giữa. Giáo Hoàng vỗ ba đôi cánh khổng lồ sau lưng bay lên giữa không trung, cách xa Khắc Lôa Nhã. Đối với cung thủ mà nói, cự ly cực kỳ quan trọng.

Năm Đại Giáo Chủ đều là chiến sĩ, ba Đại Giáo Chủ đã nhanh chóng đánh tới Khắc Lôi Nhã. Trong lòng Khắc Lôi Nhã khê động, bây giờ Đại Giáo Chủ cùng lúc trước chính bọn họ hoàn toàn tưởng như hai người. Ba chiến sĩ Đại Giáo Chủ đánh với Khắc Lôi Nhã, còn 2 vị pháp sư công kích Khắc Lôi Nhã bằng ma pháp. Khi bọn họ tấn công liên tục, Khắc Lôi Nhã chỉ có thể chống đỡ.

Giáo Hoàng đang làm gì? Ba Đại Giáo Chủ cùng mình chiến đấu, cung thủ như Giáo Hoàng bây giờ có thể làm gì? Khắc Lôi Nhã chống đỡ một kiếm sau lưng suy tư. Vừa nghĩ đến, Khắc Lôi Nhã cũng đã cảm thấy một cỗ khí bất thường từ trước mặt mình truyền đến. Khắc Lôi Nhã thầm nghĩ không tốt, nhưng đã quá chậm. Một tia ánh sáng trắng chói mắt, nhanh như tia chớp xuyên thấu thân thể Đại Giáo Chủ, đánh úp về phía Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã vừa định tránh thì Đại Giáo Chủ đã lập tức đành về phía nàng, Khắc Lôi Nhã dùng kiếm chống trả, nhưng không có tránh thoát một mũi tên này. Một mũi tên mạnh mẽ xuyên qua bả vai Khắc Lôi Nhã. Cảm giác nóng rực đau đớn lan tràn toàn thân. Âm độc, không tiếc bắn chết D9a5i giáo chủ trước mặt Khắc Lôi Nhã để có thể công kích nàng.

Tên xuyên qua thân thể Đại Giáo Chủ, trong cơ thể Đại Giáo Chủ thoáng thành một tia ánh sáng, phụ thần trong cơ thể biến mất. Đại Giáo Chủ bị bắn chết.

Kế hoạch của bọn họ đã rõ.

Tự sát. Không, chỉ là hy sinh hết Đại Giáo Chủ, mà không tổn hại gì cho những thiên sứ kia. Nhất định phải đem giết chết Khắc Lôi Nhã.

Tiếp đó, Khắc Lôi Nhã liền bị động. Phương thức công kích của đối là tự sát, mục đích chỉ là kéo Khắc Lôi Nhã chết chung. Nhưng làm sao nàng có thể dễ dàng cho họ như ý.

Cứ như thế, Giáo Hoàng bắn ra ba tên mà không làm gì được Khắc Lôi Nhã, ngược lại tổn thất ba Đại Giáo Chủ. Một kiếm Khắc Lôi Nhã chém đứt đầu của một Đại Giáo Chủ.

Nhìn Khắc Lôi Nhã chiến đấu thành thạo, sắc mặt Giáo Hoàng trầm xuống. Không tiếp tục bắn cung nữa, ánh mắt chậm rãi nhìn xuống thi thể Khải Sắt Lâm trên mặt đất. Đáy mắt Giáo Hoàng thoáng một tia lãnh khốc, chậm rãi giơ cung, đem dây cung kéo căng, mũi tên này, không chỉ có thể phá hủy thân xác, còn cả linh hồn.

"Tất cả những thứ bắn thiêu đều nên tiếp nhận tẩy rửa." Giáo Hoàng nhìn Khắc Lôi Nhã lạnh lẽo chậm rãi nói.

Khắc Lôi Nhã giải quyết xong một Đại Giáo Chủ, ánh mắt nhìn theo mũi tên của Giáo Hoàng, cả kinh. Mũi tên không phải bay về phía nàng, mà là thi thể Khải Sắt Lâm trên mặt đất!

"Súc sinh!" lửa giận trong lòng Khắc Lôi Nhã đã ngập trời, con người cũng toàn tơ máu, trong mắt một mảnh sát ý.

Khắc Lôi Nhã nhanh chóng bay đến trước mặt Khải Sắt Lâm, vỗ cánh bay tới Giáo Hoàng, nắm chặt kiếm trong tay, cứ như vậy trực tiếp nghênh đón. Khóe miệng Giáo Hoàng nâng thành đường cong lạnh lẽo, mũi tên nhắm ngay lồng ngực Khắc Lôi Nhã, bắn tới!

Ngoài cửa thành, Sắc mặt Lãnh Lăng Vân thâm trầm, đáy mắt vô cùng lo lắng. Tối nay Thần điện muốn giết Khắc Lôi Nhã, hẳn rồi cuộc cũng biết. Nhưng, giờ phút này đã muộn hay chưa? hiện tại Khắc Lôi Nhã như thế nào? Lãnh Lăng Vân nghĩ cũng vô ích, nên gặp Âu Lai nhã. Vừa lúc đó, một cái giọng quen thuộc truyền đến.

"Lãnh Lăng Vân, trẻ như thế, sau người lai ở đây?" Liễu Tuyết Tình uyển chuyển quỷ mị từ trong góc tường thành xuất hiện. Lúc này Lãnh Lăng

Vân mới phát hiện có người, thế mà hắn không biết có người đứng trong góc thành.

"Không liên quan đến người." Lãnh Lăng Vân lạnh lùng nói nhanh chóng rời đi.

"Người là muốn đi cứu Khắc Lô Nhã có đúng hay không?" Liễu Tuyết Tình thấy Lãnh Lăng Vân phải đi, vội vàng lên tiếng. Lãnh Lăng Vân dừng lại một chút, nhưng lại tiếp tục đi không để ý tới lời nói của Liễu Tuyết Tình.

"Người thật vì nàng mà đối nghịch với Thần điện? Nàng đáng giá sao? Cô gắng nhiều năm của nguoi, chẳng lẽ lại bị hủy như vậy?" giọng nói của Liễu Tuyết Tình rất lớn, trong giọng nói đầy ý hỏi, có tức giận, không cam lòng, có ghen tỵ. Lãnh Lăng Vân vẫn như cũ không để ý đến. Hắn chỉ biết, hắn không muốn cô gái kia bị tổn thương, không muốn cô gái kia chết.

"Người cũng nên nghĩ cho Huyền Huyền một chút?" Giọng nói lạnh lùng Liễu Tuyết Tình truyền đến tai Lãnh Lăng Vân. Rốt cuộc Lãnh Lăng Vân ngừng lại.

Liễu Tuyết Tình mừng rỡ, quả nhiên, Huyền Huyền vĩnh viễn là vua chủ, vĩnh viễn có thể khắc chế Lãnh Lăng Vân.

Nhưng, khi lãnh Lăng Vân xoay đầu lại lại làm cho Liễu Tuyết Tình hoảng sợ. Con người màu tím của Lãnh Lăng Vân lạnh như băng lạnh lùng nhìn Liễu Tuyết Tình. Không một tia ấm, có thể nhìn thấu tất cả, kể cả linh hồn. Liễu Tuyết Tình có chút run sợ theo bản năng lui về phía sau hai bước.

"Không nên lấy Huyền Huyền tới uy hiếp ta, nhẫn nại của ta hạn độ." Giọng nói Lãnh Lăng Vân lạnh lùng làm người ta rét run.

"Ta, ta không có. Ta không có ý đó." Liễu Tuyết Tình vội vàng khoát tay, không ngừng nói, "Là Huyền Huyền kêu ta mang nàng đến tìm người. Ở

bên kia." Liễu Tuyết Tình nhanh chóng nói. Lãnh Lăng Vân kinh ngạc nhìn theo hướng tay của Liễu Tuyết Tình, quả nhiên thấy một chiếc xe ngựa.

Huyền Huyền tới? Sao lại như vậy? Trước khi đi không phải thị nữ đã nói Huyền Huyền còn ngủ sao.

Liễu Tuyết Tình nhìn thấy Lãnh Lăng Vân không tinh vội vàng hướng đến xe ngựa, vội nói: "Thật sự là Huyền Huyền muốn ta mang nàng tới." Lãnh Lăng Vân chậm rãi đáp xuống, có chút hồ nghi nhìn xe ngựa, còn chưa bước đến, tấm màn ở cửa xe ngựa bị vén lên, lộ ra gương mặt đáng yêu của Lãnh Huyền Huyền.

"Huyền Huyền! Sao em lại tới đây?" Lãnh Lăng Vân kinh ngạc, tại sao Huyền Huyền lại đến đây.

"Anh, em đến để tặng cho anh một vật." từ phía sau Lãnh Huyền Huyền lấy ra một cầu thủy tinh nho nhỏ, đó là Ký Ưc Thủy Tinh.

"Cái gì vậy?" Lãnh Lăng Vân tiến về phía Huyền Huyền.

"Là lời em muốn nói với anh. Anh, trong mấy năm nay, uất ức cho anh." Trên mặt Lãnh Huyền Huyền nở một nụ cười sáng lạn.

Không tốt! Lãnh Lăng Vân cùng Tuyết Tình lòng của đáy cũng đã hiện lên cái ý niệm này. Lãnh Huyền Huyền trong tươi cười, tiết lộ ra quyết tuyệt!

Sau một khắc, khóe miệng Lãnh Huyền Huyền đã tràn ra máu đen, nhìn rất ghê! Lãnh Huyền Huyền mỉm cười, cứ như vậy chậm rãi ra đi

Chết.

"Không!" Lãnh Lăng Vân nổi giận gầm một tiếng, nhanh chóng chạy tới cạnh xe ngựa, ôm thân thể nhỏ bé trong ngực. Sắc mặt của Lãnh Huyền Huyền đã tái nhợt, không có một tia huyết sắc. Cái miệng nho nhỏ đã biến

thành màu đen. Cố gắng đưa cho hắn quả cầu thủy tinh, hơi thở mong manh, thỏa mãn mỉm cười, nhìn gương mặt khổ sở của Lãnh Lăng Vân, liều mạng nói, chỉ nói được một câu.

"Anh, có thể tự do. Bay lượn."

Dứt lời, hai con người màu tím trở nên âm đạm, chậm rãi nhắm lại. Cánh tay nhỏ bé Lãnh Huyền Huyền từ từ rũ xuống, quả cầu thủy tinh trên tay rơi trên mặt đất lăn ra xa.

Thân thể mềm mại nhỏ bé đang từ từ lạnh đi, trở nên lạnh.

Liễu Tuyết Tình ngây ngốc đứng đó, lạnh lẽo trong lòng không ngừng dâng lên. Lãnh Huyền Huyền uống thuốc độc tự sát! Từ đâu có độc được? Tại sao trùng hợp như thế? Tại sao chọn thời khắc quan trọng tự sát? Tất cả xong rồi! Xong rồi! Xong rồi! ý nghĩ tận đáy lòng của Liễu Tuyết Tình. Nàng biết, Lãnh Lăng Vân sẽ không bao giờ quay đầu lại nữa. Không còn bất kỳ lý do nào ở lại thần điện Quang Minh, không còn lý do nào nói chuyện cùng nàng, không còn lý do nào nhìn nàng dù chỉ một lần!

Liễu Tuyết Tình tưởng rằng Lãnh Lăng Vân sẽ tức giận, sẽ ra tay với nàng, nhưng Lãnh Lăng Vân vẫn yên lặng. Cứ lẳng lặng đứng yên ôm chặt thi thể của Huyền Huyền. Im lặng đáng sợ.

Hồi lâu, rốt cuộc Lãnh Lăng Vân động.

Liễu Tuyết Tình sợ hãi lui về phía sau. Lãnh Lăng Vân cũng không quay đầu lại, ôm thi thể Lãnh Huyền Huyền, ngồi xổm xuống nhặt quả cầu Thủy Tinh Ký Ưc trên mặt đất, cứ như vậy đi về phía trước. Từ từ biến mất trong bóng đêm.

Liễu Tuyết Tình vươn tay, muốn gọi Lãnh Lăng Vân, nhưng cổ họng như bị bịt kín, không thể phát ra tiếng. Muốn đuổi theo, nhưng chân cứ như mọc rễ, không cách nào di động. Cứ như vậy trơ mắt nhìn Lãnh Lăng Vân biến

mất, biến mất trong màn đêm, biến mất trong mắt nàng, biến mất trong thế giới của nàng. Nàng biết, cả đời này, người kia, sẽ không gặp lại nàng, sẽ không bao giờ nữa.

Giáo Hoàng cười lạnh, một mũi tên này, Khắc Lô Nhã tuyệt đối không cách nào chịu được!

Mũi tên này, gọi Thương Hồn Chi tên.

Không chỉ hủy diệt thân thể, còn hủy cả linh hồn!

Ánh sáng trắng kinh khủng bắn về phía lồng ngực Khắc Lô Nhã.

Loài người, thật ngu xuẩn. Biết rõ không cách nào đón được mũi tên này, là đi che chắn trước một thi thể. Giáo Hoàng để cung xuống, nhắm mắt cười lạnh, cảm nhận hiệu quả đáng sợ của mũi tên mình bắn ra.

Rầm!

Tiếng nổ to vang tận mây xanh. Bụi bay đầy trời.

Lần này, thân thể và cả linh hồn của Khắc Lô Nhã đều bị hủy có thể hoàn thành chỉ ý của Nữ Thần. Những hy sinh rất nhiều tín đồ của Thần điện, phải tìm thể người bổ xung. Giáo Hoàng đang chuẩn bị kết thúc công việc trở về bẩm báo với Nữ Thần, Màng bụi trước mắt biến mất, thái độ Giáo Hoàng cứng lại.

Trước mắt là khuôn mặt xinh đẹp của Khắc Lô Nhã! Khắc Lô Nhã toàn lực đánh về phía Giáo Hoàng. Nhắm ngay cổ Giáo hoàng! Giáo Hoàng hoảng hốt giơ cung đỡ!

Cận chiến cung thủ làm sao có thể đối kháng với chiến sĩ?

Hiển nhiên không thể!

Đáy mắt Khắc Lôi Nhã lạnh lẽo, toàn lực đánh, trực tiếp chém gãy cung trong tay Giáo Hoàng, chém tới cổ họng Giáo hoàng. Vừa lúc đó, chợt trên đỉnh đầu xuất hiện một ánh sáng trắng thuần khiết!

Động tác Khắc Lôi Nhã dừng lại! Kiếm Thương Lan cứ như thế nằm trên cổ Giáo hoàng. Trên mặt Giáo Hoàng mừng như điên!

Ông biết, áp lực này, Nữ thần xuất hiện!. Khụ khụ ~~

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 110: Cao Trào (4)

Đ

ộng tác Khắc Lôî Nhã dừng lại, Giáo Hoàng trước mặt nàng mừng như điên, cổ uy áp này, nàng cũng biết rõ.

Nữ Thần Quang Minh xuất hiện. Giống với lúc thần Hắc Âm xuất hiện, đây không phải là bản thể của Nữ Thần, xuất hiện ở nơi này chỉ là hình ảnh mà thôi, thực lực này chỉ có một nửa mà thôi. Nhưng áp lực này cũng đủ làm nàng không thể đi chuyển.

"Hừ!" Khắc Lôî Nhã hừ lạnh một tiếng, thu hồi kiếm, bây giờ nàng đã không còn như trước để dàng bị thần áp chế mà không thể nhúc nhích.

"Nữ thần điện hạ!" Giáo Hoàng mừng rỡ nhìn lên không trung, trên bầu trời ánh sáng càng ngày càng thuần khiết.

Ánh sáng trắng thánh khiết cứ như thế chậm rãi phủ xuống, từ từ thấy bóng dáng mơ hồ của Nữ Thần. Rồi rõ dần, dung nhan tuyệt thế của Nữ Thần Quang Minh xuất hiện.

Khắc Lôî Nhã nắm chặt kiếm Thương Lan trong tay, cảm giác đau đớn từ dấu ấn bóng tối mờ ảo, cảm giác càng ngày càng đau. Loại đau đớn tận xương tủy.

"Linh hồn dơ bẩn, chỉ có thể hủy diệt người mới có thể cứu sống người." Nữ thần này thanh âm dễ nghe trong tất cả đều là uy nghiêm.

Khóe mắt Khắc Lôî Nhã liếc nhìn mu bàn tay của mình, dấu kí màu đen kia từ từ nổi lên, càng ngày càng rõ ràng. Không để ý đến lời nói dối trá của Nữ Thần Quang Minh. Nữ Thần Quang Minh tự mình xuất hiện là muốn giết

Khắc Lôi Nhã, trong nháy mắt Khắc Lôi Nhã đã hiểu, tất cả là vì dấu ấn trên tay nàng.

"Người là tiện nhân vô sỉ, muốn giết ta? !" Khắc Lôi Nhã cảnh giới nhìn động tác Nữ Thần Quang Minh, đôi môi khẽ mở, nói nói. Nàng nói chuyện với thần Hắc Ám. Trong lòng Khắc Lôi Nhã xác định, thần Hắc Ám bị ối hạ tiện nhất định đang nhìn tất cả. Nhưng vẫn không ra tay. Kiêng kỵ Nữ Thần Quang Minh? Trừ nguyên nhân này, không tìm được lý do nào khác rồi.

Trầm mặc, chung quanh trầm mặc.

Thần Hắc Ám vững như bàn thạch, không tính ra tay.

Hắn không muốn mạo hiểm. Hắn ti tiện thế làm sao mà không rõ tình hình trước mắt. Gặp phải hồng mềm liền bóp, gặp đá cứng liền giả chết. Nếu không thì tại sao vẫn chưa xuất hiện.

Dừng! Khắc Lôi Nhã khinh thường xì một tiếng. Nhắm thẳng kiếm Thương Lan trong tay về phía Nữ Thần Quang Minh. Trong lòng kiên quyết.

Vừa rồi một lần nữa Khắc Lôi Nhã đột phá, nhưng vẫn không phải đối thủ của Nữ Thần Quang Minh. Huống chi, còn có một nguy cơ mất mạng đang đến gần. Đột phá đến tầng 11 Liên Hoa Bảo Giám, Thiên kiếp nhất định sẽ nhanh chóng xuất hiện. Theo kinh nghiệm của nàng, giờ phút này Thiên Lôi đã phải xuất hiện rồi. Nhưng tại sao không còn chưa có động tĩnh. Nguyên nhân chỉ có một, đó chính là giây phút bình yên trước khi cơn bão ập đến! Thiên Lôi cũng ở sẽ nổi lên, hung mãnh xuất hiện! Lần trước Kim Liên trợ giúp nàng đột phá tầng 10 nên bây giờ vẫn đang ngủ. Không tỉnh lại nhanh như vậy!

Khắc Lôi Nhã không thấy, trên mặt đất hai Tiểu Mao Cầu Bạch Đế và Hắc vũ đang nhìn nhau, trong mắt Bạch Đế đều là tức giận và gấp gáp. Hắc vũ lại vẩy cánh một bộ dạng không quan tâm.

"Nhanh! !" Khắc Lôi Nhã giận tái mặt, khẽ quát một tiếng, kiếm Thương Lan quang trong tay, một đạo ánh sáng vàng kim Hỏa Diễm gào thét cuồn cuộn bạo bổ về phía Nữ Thần Quang Minh. Ngọn lửa trên không trung càng ngày càng mãnh liệt, xé rách không khí mà gào thét đánh tới. Nếu một kiếm này đánh lên người một cường giả, nhất định sẽ làm cho đối phương tan thành mây khói. Nhưng mà, đối phương lại là Nữ Thần Quang Minh.

Nữ Thần Quang Minh chỉ nhẹ nhàng giơ quyền trượng trong tay, sắc mặt lạnh nhạt, cổ lực gào thét đang hướng về phía Nữ Thần dừng lại. Sau đó, trong nháy mắt ánh sáng màu vàng kim Hỏa Diễm cứ như vậy biến mất.

Đây chính là chênh lệch giữa thần và người sao?

Ngón tay nắm chặt kiếm Thương Lan của Khắc Lôi Nhã đã trắng bệch.

"Con kiến hôi." Trong mắt Nữ Thần Quang Minh hiện lên dòng chữ này, một nụ cười thoáng qua, quyền trượng trong tay Nữ Thần Quang Minh vung khẽ, một đạo ánh sáng trắng chiếu nghiêng xuống đầu Khắc Lôi Nhã, bao trùm Khắc Lôi Nhã.

Áp lực cuồn cuộn từ 4 phía đánh tới khiến mạch máu toàn thân Khắc Lôi Nhã tê liệt, Khắc Lôi Nhã bị cổ lực lượng này chèn ép, không cách nào nhúc nhích. Liều mạng động thanh kiếm trong tay, tay khẽ run, nhưng cũng không cách nào động. Sau một khắc, Khắc Lôi Nhã khổ sở nhíu mày. Máu trong người đang nghịch lưu, xương cốt toàn thân đều muốn vỡ vụn. Khắc Lôi Nhã cảm thấy, mình thật nhỏ bé trước áp lực này, căn bản không cách nào đánh trả.

Cổ áp lực này càng lúc càng lớn, Khắc Lôi Nhã đem kiếm cắm trên mặt đất, chống đỡ thân thể. Nhịp tim càng lúc càng nhanh, dường như muốn vỡ ra .

Tất cả đều kết thúc như vậy sao?

Khắc Lôi Nhã chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng tràn đầy không cam lòng.

Đây chính là sự khác nhau của thần và người sao?

Khóe miệng Nữ Thần Quang Minh thản nhiên nâng lên nụ cười nhạt. Uy hiếp trước mắt đã được tiêu trừ.

Thế nhưng, đang lúc Nữ Thần Quang Minh cho là đã thắng, lấy Khắc Lôi Nhã làm trung tâm, một cổ ánh sáng hồng tràn ra. Trực tiếp làm cho uy áp của Nữ Thần Quang Minh biến mất. Tiếp đó, vẻ mặt Nữ Thần Quang Minh kinh ngạc, áp lực này có thể phá tan uy áp của nàng. Đánh nàng lui vài mét. Làm cho hình ảnh của nàng âm đạm đi. Sắc mặt cũng trở nên khó coi. Rõ ràng, áp lực này đối với nàng tôn hại không nhỏ.

Lực lượng này phát ra từ trên người Khắc Lôi Nhã. Đó là dây chuyền mà Thiếu chủ Ma giới đưa cho nàng. Lại có thể có uy lực mạnh như vậy! Khắc Lôi Nhã kinh hãi không thôi, chỉ một sợi dây chuyền đá có sức mạnh như vậy. Nhìn lại thì bây giờ nàng có thể đánh te tua thần Hắc Ám tuyệt đối không phải là nói khoác.

Ánh sáng màu hồng dần dần tiêu tán, tim Nữ Thần Quang Minh lại đập liên tục. Nàng rất tức giận, hơi thở Ma tộc. Cái tiểu nha đầu lại có bảo vật Ma tộc bảo vệ. Ma tộc lại có thể trợ giúp một người? !

Nữ Thần Quang Minh đè nén cực độ khó chịu xuống, trong lòng càng thêm kiên quyết phải lập tức hủy diệt người trước mắt.

Khắc Lôi Nhã vươn tay sờ sờ dây chuyền trước ngực mình, Thiếu chủ đã nói, cái dây chuyền này chỉ có thể cứu mình một lần. Vậy, kế tiếp?

"Nhân loại dơ bẩn, thế mà lại làm bạn với Ma tộc ác độc, nhất định hôm nay phải giết ngươi." Nữ Thần Quang Minh quơ pháp trượng trong tay, sắc mặt nặng nề.

"Chắc chắc, thiệt là. Làm ta hao tổn năng lực vất vả dành dụm của ta." Một giọng nói bất mãn mang theo hài hước từ sau lưng Khắc Lôì Nhã truyền đến.

Khắc Lôì Nhã ngẩn ra, hơi thở này, cổ lực lượng cường đại này, dường như rất quen, nhưng mà lại xa lạ.

"Là người!" Nữ Thần Quang Minh kinh hô.

Người nào? Nữ Thần Quang Minh quen biết?

Khắc Lôì Nhã chậm rãi quay đầu lại, sau một khắc thì giật mình trước dung nhan tuyệt mỹ, một thân áo đen, tóc đen như mực, con người thâm thúy hài hước đang nhìn phía về phía Nữ Thần Quang Minh. Cả người tản ra hơi thở thần bí, hơi tự đắc.

Giọng nói này, Khắc Lôì Nhã cau mày, chợt nhớ ra, đây là giọng nói của Hắc vũ! Thời điểm Hắc Vũ mạnh mẽ ký khế ước cùng nàng chính là giọng nói này! Nam tử tuyệt mỹ lãnh ngạo trước mắt là Hắc Vũ? Khắc Lôì Nhã không cách nào nghĩ ra Mao cầu màu đen nho nhỏ lại là một nam tử tuyệt mỹ thần bí.

"Hừ! Người vẫn chưa chết, chỉ là, hôm nay ta sẽ không để cho người sống sót rời đi!" Giọng nói cay nghiệt và tức giận của Nữ Thần Quang Minh.

"Còn chưa biết người nào chết đấy." Hắc Vũ miễn cưỡng đáp, Nhịn không được nhìn về khoảng không rỗng lên một câu, "Thần Hắc Ám, cái người hèn nhát này lúc nào rồi mà còn chưa xuất hiện? Ra đây nhanh lên. Bây giờ là cơ hội tốt, đợi thêm chút nữa Bạch Đế cũng có thể khôi phục hình người."

"Cái gì?" Giọng nói kinh ngạc Nữ Thần Quang Minh.

"Ngu ngốc, người cảm thấy đối với nhân phẩm hạ tiện của thần Hắc Ám, hẳn sẽ không thời thời khắc khắc chú ý tới vật tể của mình à?" Hắc Vũ khinh thường xì miệng.

"Hắc vũ, cái tên khốn kiếp." Giọng nói buồn bực trầm thấp vang lên. Bóng tối bắt đầu lan tràn, ánh sáng màu đỏ máu bắt đầu thoáng hiện.

"Người vốn hạ tiện, ta nói sai sao? Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn bỏ đá xuống giếng không phải chuyện người thích nhất sao? sao lại sợ Nữ Thần Quang Minh thế. Vật tể hoàn mỹ cũng không cần à." Hắc Vũ khinh thường phản bác. Trên thực tế hẳn biết rõ phẩm hạnh hạ tiện của thần Hắc Ám nhất. Nếu không chẵn thẳng, hẳn tuyệt đối sẽ không hiện thân. Hơn nữa nếu không vừa rồi trên người Khắc lô Nhã xuất hiện bảo vật, tranh thủ thời gian cho hẳn hiện thân, thì thần Hắc Ám sẽ không quyết định mạo hiểm mà hiện thân. Hẳn biết rõ vị thần này. A, vị thần cực điểm bỉ ổi.

Không có giọng nói trầm thấp đáp lại, chỉ thấy bóng đêm càng thêm dày đặc. Tất nhiên, thần Hắc Ám xuất hiện.

Hừ ~!

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, bóng dáng của Bạch Đế cũng xuất hiện.

Tóc như tuyết, con mắt tựa như trăng.

Bạch Đế đứng lẳng lặng bên cạnh Hắc Vũ. Trong nháy mắt hai người trở thành hình ảnh hoàn mỹ nhất thời giới. Hắc Vũ tà mị, Bạch Đế lạnh lùng. Tàn ra một cỗ khí thế mê hoặc lòng người.

"Rất tốt, các người đều ở đây." Nữ Thần Quang Minh không sợ hãi ngược lại cười lớn, "Bạch Đế Hắc Vũ, các người nghĩ các người có thể giống như trước không? Thần Hắc Ám, người cũng quá xấu xa hạ lưu. Hôm nay ta liền giải quyết các người cùng một lần!"

Đáy mắt Hắc Vũ thoáng qua một tia nặng nề. Đúng vậy, thực lực hắn và Bạch Đế không bằng trước kia, bây giờ có thể hiện nguyên hình là đo lực lượng đã dành dụm từ lâu. Có thể chống đỡ được bao lâu hắn là người biết rõ nhất. Phải trong thời gian giới hạn đánh lui Nữ thần Quang Minh!

"Xa xôi chi tịch!" Nữ Thần Quang Minh khẽ quát một tiếng, quơ quyền trượng trong tay. Một đạo ánh sáng trắng khổng lồ điên cuồng đánh úp về phía Khắc Lôi Nhã. Nàng tính toán, lực lượng bây giờ của Hắc Vũ và Bạch Đế khôi phục bao nhiêu nàng không rõ, còn có thần Hắc Ám. Phải nhanh chóng hủy diệt linh hồn Khắc Lôi Nhã, tiêu trừ mối nguy cơ này, về sau sẽ không cần lo lắng. Nếu như linh hồn hoàn mỹ bị Thần Hắc Ám hiến tế cho mẹ, mẹ nhất định sẽ có quyết định hoang đường. Tuyệt đối không thể khiến chuyện như vậy xảy ra!

Hắc Vũ và Bạch Đế đã nhanh chóng vọt tới trước mặt của Khắc Lôi Nhã, đồng thời hai người xuất Thủ Ấn, một tấm chắn xuất hiện trước mắt Khắc Lôi Nhã. Ánh sáng khổng lồ mạnh mẽ đánh tới, sau đó từ từ tản ra. Giống như vô số pháo hoa xinh đẹp, xuyên thấu bóng đêm. Cứ như vậy đánh thẳng vào 2 lá chắn trước mặt Khắc Lôi Nhã. Khắc Lôi Nhã chú ý tới 2 người họ có chút bất an, 2 người đều lui về phía sau hai bước.

Thần Hắc Ám tiểu nhân xấu xa, sao có thể buông tha cơ hội này. Một đạo bóng tối mạnh mẽ đánh về phía Nữ Thần Quang Minh. Nữ Thần Quang Minh không chút hoang mang đem quyền trượng giơ lên, trong miệng đọc một dòng chú ngữ ngắn, xuất hiện một lá chắn trắng khổng lồ, chặn lại toàn bộ công kích của Thần Hắc Ám.

Nhìn chiến trường trước mắt Khắc Lôi Nhã có chút mờ mịt. Đây chính là thần với thần đánh nhau sao? Không ở cùng một cấp bậc. Rốt cuộc thân phận Bạch Đế và Hắc Vũ là gì? Tại sao biết thần Hắc Ám và Nữ Thần Quang Minh? Câu nói kia? Trước kia như thế nào?

"Quang Minh Phong Bạo!" Nữ Thần Quang Minh hừ lạnh một tiếng, đỡ được công kích của Thần Hắc Ám. Quơ quyền trượng trong tay, giữa không trung xuất hiện một vòng tròn, trong nháy mắt, lập tức vòng tròn màu trắng xuất hiện cuồn phong, càng lúc càng lớn, gào thét tiến tới. Trong nó bao hàm lực lượng ánh sáng khổng lồ, cuồn phong quét tới, thi thể các Đại giáo chủ trên mặt đất biến thành tro. Sắc mặt Giáo Hoàng hốt hoảng, Thiên sứ trên người Giáo Hoàng cũng không nghĩ tới Nữ Thần Quang Minh vì tiêu diệt người trước mắt lại dùng tới chiêu thức này. Cũng không màn chú ý chết đi sống của Giáo Hoàng. Thiên sứ trong cơ thể Giáo hoàng nhanh chóng bay đi, thoát khỏi cơn cuồn phong kia. Muốn bay ra xa, nhưng lại bị chậm một bước. Trong nháy mắt hóa thành tro bụi. Giáo Hoàng cau mày, sau một khắc, trên người hắt thoáng một đạo bạch quang, thiên sứ trên người của hắn cứ như thế rời đi. Để lại Giáo Hoàng từ từ hồi phục tinh thần. Phía xa Lạp Tây Á và Lạp Cách sớm đã bị Nữ Thần Quang Minh làm cho hôn mê. Mọi chuyện xảy ra bọn họ không biết.

"PHÁ...!" Hắc Vũ khẽ quát một tiếng, tư thế giống Bạch Đế. Thân thể hai người khẽ trầm xuống, hươ tay phải, tay trái cầm tay cổ tay phải thật chặt, trong nháy mắt lòng bàn tay hai người cũng phát ra một đạo lực lượng hung mãnh, một đen một trắng, ở giữa không trung tụ lại, giống như một lưỡi đao vô cùng sắc bén, cứ như vậy cắt không khí mà đi, đánh về phía này Quang Minh Phong Bạo.

Quang Minh Phong Bạo bị mở ra, khoảng rỗng trên mặt đất. Tất cả 2 bên Khắc Lô Nhã biến thành tro.

Bao gồm, thi thể Khải Sắt Lâm . . .

Khải Sắt Lâm trơ mắt nhìn thi thể Khải Sắt Lâm biến mất trong nháy mắt, máu trong người đọng lại. Giống như bản thân ngâm vào hàng băng .

Me!

Me! ! !

Trong mắt Khắc Lôi Nhã là hình bóng Khải Sắt Lâm dịu dàng mỉm cười.

Khắc Lôi Nhã nhớ tới khi mình mới đến cái thế giới này, là Khải Sắt Lâm dịu dàng mỉm cười với nàng, chân thật quan tâm nàng, Khải Sắt Lâm dùng tánh mạng bảo vệ nàng.

Nụ cười dịu dàng đó, hôm nay, đều không còn nữa.

Chết không toàn thây, tan thành mây khói.

Ô Mã Lý, người thầy toàn tâm toàn ý dạy nàng, dốc hết tất cả. Hôm nay, thân thể lạnh lẽo nằm trên vũng máu. Đến cuối cùng, vẫn kêu tên Khắc Lôi Nhã.

Thù hận, Khắc Lôi Nhã thù hận ngập trời, che mất tâm trí nàng, cắn nuốt linh hồn của nàng.

Bạch Đế và Hắc Vũ vẫn còn đang bện đối kháng với công kích của Nữ Thần Quang Minh, Thần Hắc Ám bị ối thì đánh lén Nữ Thần Quang Minh, hiệu quả quá nhỏ. Bạch Đế và Hắc Vũ liếc mắt nhìn nhau, đều thấy lo âu trong mắt đối phương. Lực lượng của bọn họ không còn nhiều. Nhưng mà, chỉ cần như thế là cũng tốt rồi. Thần không thể xuất hiện ở thế giới này quá lâu, chỉ cần trì hoãn đến khi Nữ thần Quang Minh rời đi.

Nhưng, bọn họ có thể kéo dài đến lúc đó sao? Bọn hăn của hôm nay không phải hăn như trước kia. Muốn khôi phục, đã là vô ích.

Không có ai chú ý tới vẻ mặt Khắc Lôi Nhã lúc này. Khắc Lôi Nhã cúi đầu, ánh mắt cứ như vậy thẳng tắp nhìn về phía Khải Sắt Lâm. Từ từ, ánh mắt của Khắc Lôi Nhã thay đổi hư vô, trong mắt đều nhìn tới gì.

Tâm trống rỗng, ánh mắt cũng như mất linh hồn.

"Me. "

Môi Khắc Lôì Nhã khẽ động, sâu kín phun ra hai chữ.

Nhẹ nhàng nói ra 2 chữ, giống như âm thanh ma quỷ, trong nháy mắt xuyên thấu màng nhĩ của mọi người, thậm chí linh hồn.

Bạch Đế và Hắc vũ cau mày, lực lượng đáng sợ làm bọn họ cảm thấy sợ hãi đến cả linh hồn.

Nữ Thần Quang Minh và Thần Hắc Ám cũng cảm nhận được, trong nháy mắt trong lòng không yên, pháp thuật trong tay cũng ngừng thi triển.

Ánh mắt tất cả mọi người kinh ngạc, lấy Khắc Lôì Nhã làm trung tâm một luồng gió xoáy màu đen nổi lên, càng lúc càng lớn. Khắc Lôì Nhã đứng ở chính giữa, ánh mắt đã không còn ánh sáng, tóc tung bay, tay áo bay bay. Cảm giác tà mị khó tả. Lại lộ ra vẻ đau thương, khổ sở, tuyệt vọng. Càng làm cho người ta không thể tin chính là, con người màu xanh của Khắc Lôì Nhã đang dần dần biến thành màu đen, tóc màu vàng cũng từ từ biến thành đen. Càng lúc càng đen, ánh mắt của Khắc Lôì Nhã sâu không thấy đáy, tóc dài đen mực tung bay .

Cô gái song hắc! Tóc đen mắt đen! ! !

Cô gái trong truyền thuyết! Cô gái trong truyền thuyết sẽ lật nghiêng ngã ánh sáng dẫn dắt bóng tối!

Mọi người đều nhìn chăm chú cảnh tượng trước mắt.

Chẳng lẽ lời tiên đoán là thật?

Sắc mặt bây giờ của Nữ Thần Quang Minh đã tái nhợt, trong lòng nóng như lửa đốt! Vốn cho là cô gái này chỉ có dấu ấn bóng tối, linh hồn hoàn mỹ, cho nên phải hủy diệt. Không ngờ nàng lại còn là cô gái song hắc trong

truyền thuyết! Càng không thể nào buồn tha cho nàng! Nàng phải chết, hôm nay phải nàng tan thành mây khói!

Trong lòng Thần Hắc Ám mừng như điên. Hắc đã xác định, cô gái trước mắt nhất định có thể lật nghiêng ánh sáng! Hôm nay mạo hiểm đối kháng cùng Nữ Thần Quang Minh thật đáng giá!

"Ánh sáng chém!" quyền trượng trong tay Nữ Thần Quang Minh đã đổi thành một thanh bảo kiếm khổng lồ, thừa dịp mọi người còn chưa lấy lại tinh thần nàng liền xuất thủ. Thời gian không còn nhiều, phải hủy diệt cô gái này trước khi rời đi!

Thần Hắc Ám há có thể để cho nàng được như ý?

Hơi thở bóng tối trong nháy mắt tạo thành một lá chắn trước mặt Khắc Lô Nhã. Trong lòng thần Hắc Ám cũng có chút gấp gáp. Thời gian của hắc cũng không nhiều! Vị đều này, hắc không thể ở lại quá lâu. Thời gian của hắc thậm chí còn phải ngăn Nữ Thần Quang Minh! Vì vậy hiện tại là sự thống trị của Nữ Thần Quang Minh, đây là lợi ích nàng có. Mặc kệ còn lại bao nhiêu thời gian và bao nhiêu sức lực! Nếu vừa rồi muốn ngồi xem Bạch Đế và Hắc Vũ đánh nhau với Nữ Thần Quang Minh để mình làm ngư ông đắc lợi, thì bây giờ Thần Hắc Ám là tâm cam tình nguyện bảo vệ Khắc Lô Nhã. Bạch Đế và Hắc Vũ cũng nhanh chóng, ngăn cản trước mặt Khắc Lô Nhã, lần nữa tạo lá chắn. Trong lòng bọn họ lo lắng không dứt. Nếu là trước kia, có thể ngăn cản công kích này như bây giờ có thể sao?

Một kích này của Nữ Thần Quang Minh cũng là không phải là chuyện đùa, nàng dụng hết toàn sức mạnh.

Cỗ lực lượng cuồng bạo đánh vào lá chắn của Thần Hắc Ám, ngừng lại, nhưng không tiêu tán đi. Mà là giăng co ở tại bên ngoài. Lá chắn màu đen hơi run lên, kháng cự cỗ lực lượng này. Bạch Đế và Hắc Vũ cau mày, thầm nói không tốt. Quả nhiên, sau một khắc lá chắn màu đen liền bể nát. Thần

Hắc Âm bị cản trở, thời gian xuất hiện cũng đã hết. Thần Hắc Âm không cam lòng biến mất. Lực lượng đáng sợ này lần nữa đụng phải lá chắn của Bạch Đế và Hắc Vũ.

Bạch Đế và Hắc Vũ không dám khinh thường, đem hết toàn lực duy trì lá chắn.

"Liên yểm ——" vẫn như cũ ánh mắt là một mảnh hư vô, nhẹ nhàng huy động kiếm trong tay, mở miệng.

Khắc Lôi Nhã hươ một kiếm này, phía trước cái gì nhìn cũng không thấy được. Không có kiếm khí, không có lửa diễm. Nhưng mà, Bạch Đế và Hắc Vũ đứng ở phía trước nàng lại cảm nhận được một cỗ lực lượng cuồng bạo khổng lồ cắt vào không khí, cắt qua lá chắn bọn họ, ầm ầm đụng phải cỗ lực lượng kia của Nữ Thần Quang Minh. Không hề đụng vào mà tiêu tan! Cắt ngang cỗ lực ánh sáng của Nữ thần Quang Minh, lực lượng hư vô cứ như vậy trực tiếp đánh úp về phía Nữ Thần Quang Minh! 2 đạo ánh sáng bị cắt đứt, lai nhập chung lại với nhau, điên cuồng đánh úp về phía Khắc Lôi Nhã.

"Khắc Lôi Nhã!" Bạch Đế và Hắc Vũ hô nhỏ một tiếng, hai người không suy nghĩ gì, liền mỗi người một bên chặn 2 cột ánh sáng kia.

Oanh

Tiếng nổ lớn vang dội phía chân trời.

Ánh sáng khổng lồ chói mắt phát sáng lên cao, làm sáng cả bầu trời đêm.

Nữ Thần Quang Minh đột nhiên bị cỗ lực lượng của Khắc Lôi Nhã đánh trúng, rên lên một tiếng, đầy tức giận và không cam lòng, thân hình từ từ biến mất không thấy nữa. Thời gian của nàng cũng đã hết. Nàng thế nào cũng không thể tin, nàng tự mình xuất hiện, ngay cả một con người tầm thường cũng không giải quyết được.

Mà Bạch Đế và Hắc Vũ vì chặn lại một kích cuồng bạo cho Khắc Lôi Nhã, ha người họ đã dùng hết tất cả lực lượng.

Tiếng nổ lớn qua đi, hai nam tử tuyệt mỹ biến mất, chỉ còn lại 2 mao cầu suy yếu một trắng một đen.

Khắc Lôi Nhã kinh ngạc đứng ở nơi đó, ánh mắt vẫn một mảnh hư vô.

Xung quanh trống rỗng, ở phía xa, là 2 nửa thi thể của Ô Mã Lý. Lạp Tây Á và Lạp Cách vẫn hôn mê bất tỉnh, khoe miệng cũng tràn ra máu tươi. Bọn họ không chịu nổi áp lực lúc này. Mà Công Tước Cổ Đốn vẫn trước gần chết nằm ở đó. Một cái chân của Giáo Hoàng biến mất, sắc mặt tái nhợt hôn mê.

Khắc Lôi Nhã không thêm nhìn tới, trong lòng cái gì cũng không có. Cứ như vậy đứng tại chỗ.

"Chiêm chiêm!"

"Ôi Ôi!"

Bạch Đế và Hắc Vũ dưới chân Khắc Lôi Nhã nhảy lên, rất gấp gáp và lo lắng.

Khắc Lôi Nhã vẫn như cũ không có bất kỳ phản ứng. Tâm hồn, tựa như trống rỗng.

Lúc này, bóng đêm mông lung càng thêm tối mờ.

Bạch Đế và Hắc Vũ ngẩng đầu nhìn lại, hơi nóng nảy nhảy lên .

Bầu trời vô số mây đen, mà trong tầng mây ấy lẫn lộn tia chớp. Vận khí lần này còn tốt. Mười đạo Thiên Lô, lần này Khắc Lôi Nhã phải đối mặt với 10 đạo thiên lô. Đột phá lúc giao đấu cùng Giáo hoàng. Nhưng mà, sao bây giờ thiên lô mới xuất hiện, có thể biết kiếp lô lần này rất đáng sợ.

Khắc Lô Nhã cái gì cũng không thèm nhìn, không nghe, chỉ lẳng lặng đứng đó. Bạch Đế và Hắc Vũ lo lắng. Bọn họ hiểu, giờ phút này Khắc Lô Nhã đang đắm chìm trong vô tận thống khổ và thù hận, tâm trí bị che mờ. Không cách nào tỉnh táo được đối mặt Thiên Lô. Hơn nữa bọn họ biết, cho dù hiện tại Khắc Lô Nhã tỉnh táo, cũng không cách nào bình an đón nhận kiếp lô này!

Ầm Ầm

Tiếng sấm nặng nề xuất hiện từ phía chân trời.

Bạch Đế và Hắc Vũ nhảy lên bả vai Khắc Lô Nhã, vội gọi, hi vọng Khắc Lô Nhã tỉnh táo lại. Khắc Lô Nhã lại không có phản ứng.

Mây đen dày đặc bầu trời, sấm chớp cũng xuất hiện, va vào nhau, gầm thét. Làm người mất hồn bạt vía.

"Chiêm chiêm!" Bạch Đế nóng nảy, liền há mồm cắn vành tai Khắc Lô Nhã, đau đớn để cho nàng tỉnh táo. Hắc vũ vừa thấy vậy, cũng cắn một vành tai còn lại của Khắc Lô Nhã, nghĩ kêu Khắc Lô Nhã tỉnh.

Cuối cùng ánh mắt của Khắc Lô Nhã cũng có chút khôi phục bình thường, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về sấm chớp trên đỉnh đầu của mình, trong mắt một mảnh chết chóc, vẫn không có bất kỳ cử động. Rầm!

Một đạo sấm chớp giống như cây cột lớn hạ xuống, xông thẳng về phía Khắc Lô Nhã.

Khắc Lô Nhã lẳng lặng ngẩng đầu nhìn sấm chớp đang tới gần, gương mặt bình tĩnh, không chuyển động.

Có lẽ, kết thúc tất cả là tốt nhất, không phải sao?

Sau một khắc, Khắc Lô Nhã lại giật mình.

Một cánh tay có lực kéo nàng và ôm nàng thật chặt, Khắc Lôi Nhã rơi vào trong lòng ngực ấm áp. Khuôn mặt tuyệt mỹ quen thuộc.

Trong 2 con người màu đen đều là kiên nghị, mái tóc màu lửa đỏ tung bay.

Là người? Tại sao lại là người?

Phong Dật Hiên.

"Sát" một tay Phong Dật Hiên đem Khắc Lôi Nhã ôm vào trong ngực, một tay giơ lên cao, khê quát, nháy mắt phía trên đầu 2 người xuất hiện một lá chắn bằng gió. Là lá chắn mà cũng không phải là lá chắn. Là một lá chắn gió xoay tròn. Sấm chớp đánh xuống, không đánh xuyên qua tấm lá chắn, mà nó bị xoáy vào trong cơn gió sấm chớp tỏa ra xung quanh. Giống như pháo hoa rực rỡ.

"Thật xin lỗi, ta tới chậm." Phong Dật Hiên ôm Khắc Lôi Nhã thật chặt, nói nhỏ bên tay Khắc Lôi Nhã. Trong giọng nói tràn đầy áy náy, đau lòng và lo lắng, còn có tự trách. Khắc Lôi Nhã chậm rãi nhắm mắt lại, tựa đầu vào trong ngực Phong Dật Hiên , không nói nên lời.

Lòng của Phong Dật Hiên níu chặt, có cảm giác giờ phút này người trong ngực nhu nhược như sắp bể nát. Cảm giác đau lòng cứ như thể lan tràn ra.

Khi Lãnh Lăng Vân chạy tới, liền nhìn thấy cảnh tượng này.

Bầu trời tầng tầng lớp lớp mây đen, Sấm hình trụ khổng lồ đánh xuống, mà bên dưới, một nam tử tuyệt mỹ mái tóc màu đỏ đang ôm một người trong ngực, một tay giơ lên cao, Phong Dật Hiên làm phép để đón sấm chớp, lại là hắn! Ánh mắt của Lãnh Lăng Vân rơi vào người trong ngực Phong Dật Hiên. Lập tức tim hắn giống như ngưng đập. Cô gái tóc đen, nàng, màu tóc thay đổi, nhưng hắn vẫn nhận ra. Đó là Khắc Lôi Nhã! Khung cảnh xung quanh rất kinh hoàng, một vùng đất toàn máu, phía xa Giáo Hoàng nằm

trong vũng máu, Ô Mã Lý bị chém làm 2 , tay Công Tước Cổ Đốn bị phế, Lạp Tây Á và Lạp Cách hôn mê. Xem ra tất cả đều là huyết tinh là tàn khốc. Nhưng mà, hai người đứng ở kia điềm tĩnh như vậy, âm áp như vậy, tuyệt mỹ như vậy! Cảnh tượng trước mắt làm ánh mắt Lãnh Lăng Vân đau nhói, mà tâm cũng đau nhức.

Thời điểm Khắc Lôi Nhã nguy hiểm nhất, là Phong Dật hiên đứng cạnh nàng, không phải là mình.

Giờ phút này Phong Dật Hiên tuyệt không dám khinh thường, mặc dù hắn đột phá đến cấp 11 Thiên Cương Phong Lệ, nhưng 10 đạo thiên lôi, muốn đón lấy toàn bộ thì rất khó khăn. Trong lòng thầm mắng, nếu như lão già đáng chết đó, ở đây thì tốt. Tuyệt đối có thể ngăn trụ 10 đạo sâm chớp này trên đầu Phong Dật Hiên, cúi đầu nhìn Khắc Lôi Nhã mềm yếu trong ngực. Đây là lần đầu tiên hắn thấy Khắc Lôi Nhã bất lực như thế. Bất luận như thế nào, nhất định phải ngăn cản mười đạo thiên lôi này! Lãnh Lăng Vân đứng cách đó không xa, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt chưa hoàn hồn lại. Cho đến đạo thiên lôi thứ 8 đánh xuống, trên mặt Phong Dật Hiên có vẻ mệt mỏi, lúc này Lãnh Lăng Vân mới phục hồi tinh thần.

Bây giờ không phải thời điểm ngăn người!

Tiếp tục như vậy, Phong Dật Hiên cũng không kiên trì nổi, sẽ bị thiên lôi đánh chết cùng với Khắc Lôi Nhã!

Chân mày Phong Dật Hiên nhíu chặt, vẫn như cũ ôm thật chặt Khắc Lôi Nhã hắn đã không còn lực để khống chế sấm chớp. Tám đạo thiên lôi, lực lượng của hắn đã tiêu hao hết. Những đạo thiên lôi tiếp theo, lực lượng sẽ cường hơn dữ dội hơn. Sợ rằng mình cũng không tiếp nổi, Phong Dật Hiên nghiêng mắt nhìn thấy Lãnh Lăng Vân cách đó không xa, trong lòng khẽ lo lắng, chẳng lẽ hắn muốn bỏ đá xuống giếng? Không đúng, người hắn đang ôm trong ngực là ai? Không phải tiểu quỷ Huyền Huyền cả ngày quẩn lấy Khắc Lôi Nhã sao? Hình như, chết? Đã xảy ra chuyện gì? Ngay sau đó

tiếng gầm rú trên bầu trời đem suy nghĩ hẩn trở lại Phong Dật Hiên thầm mắng, bây giờ không phải là thời điểm suy nghĩ chuyện này. Phải nghĩ biện pháp bảo vệ tốt người trong ngực! Sức lực Phong Dật Hiên bị rút dần, lá chắn trên đỉnh đầu đang biến mất, một tay ôm thật chặt Khắc Lôì Nhã vào trong lòng.

Hắn muốn dùng chính thân thể mình đỡ hai đạo thiên lôi cuối cùng cho Khắc Lôì Nhã! Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng buông thân thể đã sớm mất đi nhiệt độ của Lãnh Huyền Huyền xuống, lấy từ trên cổ dây chuyền giọt nước trong suốt, kéo xuống. Chắp tay trước ngực, chính giữa là dây chuyền, nhắm mắt lại, nhanh chóng niệm chú ngữ.

"Vách đá dừng đứng!" Lãnh Lăng Vân Phi nhanh chóng đọc xong chú ngữ, đột nhiên mở mắt. Trên tay hiện ra ánh sáng tím, ánh sáng màu tím chói mắt chiếu nghiêng về phía Khắc Lôì Nhã và Phong Dật Hiên, tạo thành một rào chắn.

Rầm! ! !

Đạo thiên lôi thứ 9 uy lực đáng sợ đánh xuống, nặng nề đánh vào rào chắn màu tím kia. Hàng rào chắn màu tím lắc nhẹ, không có bị tan vỡ. Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng thở phào một cái, hoàn hảo. Vật này hôm nay rốt cuộc cũng phát huy công dụng.

Phong Dật Hiên ôm Khắc Lôì Nhã, ngẩng đầu liên di tượng trên đỉnh, quay đầu nhìn về phía Lăng Lăng vân, biết là Lãnh Lăng Vân cứu mình và Khắc Lôì Nhã.

Đạo thiên lôi hung bạo cuối cùng hạ xuống thì Lãnh Lăng Vân khẽ hí mắt, đôi môi khẽ động, nhanh chóng đọc chú ngữ. Ánh sáng tím trên đỉnh đầu Phong Dật Hiên và Khắc Lôì Nhã bắn ra bốn phía, trong nháy mắt độ dày cũng tăng gấp hai.

Rầm!

Một đạo thiên lôi cuối cùng rút cuộc mạnh mẽ bổ vào hàng rào màu tím.

Thiên lôi tiêu tán, ánh sáng tím biến mất, rào chắn vỡ vụn.

Lãnh Lăng Vân phun ra một ngụm máu tươi. Âm thầm kinh hãi, không ngờ sấm chớp này bá đạo như thế, cản trở người làm phép!

Xung quanh từ từ yên tĩnh lại, mây đen trên nhanh chóng tản đi. Ánh trắng mờ mờ dần lộ mặt.

"Mau rời đi thôi." Lãnh Lăng Vân đè nén xuống khó chịu trong lồng, ôm lấy thân thể Lãnh Huyền Huyền, đi về phía trước thúc giục. Người của Thần điện sẽ nhanh chóng chạy đến. Bây giờ bọn họ cũng đã không còn lực chiến đấu. Nếu như bây giờ gặp địch nhân, hậu quả rất khó nói.

Ánh mắt có chút phức tạp của Phong Dật Hiên nhìn Lãnh Lăng Vân, nhưng vẫn gật đầu một cái Phong Dật Hiên cúi đầu nhìn người trong ngực, người trong ngực sớm đã hôn mê. Bạch Đế và Hắc Vũ nhảy lên vai Phong Dật Hiên, lo lắng nhìn Khắc Lôi Nhã trong ngực Phong Dật Hiên.

"Đi thôi, trước về nhà ta." Phong Dật Hiên đến gần Lãnh Lăng Vân, lấy ra quyển trục Không gian Tổng Truyền xé ra, ánh sáng thoáng qua, bóng dáng của bọn họ cũng biến mất.

Rất nhanh, Thánh nữ Liễu Tuyết Tình và người của Thần điện đã chạy tới, khi thấy cảnh tượng thê thảm trước mắt, toàn bộ giật nảy người. Mọi người không tin vào mắt mình. Giáo Hoàng mất một chân, máu nhuộm đỏ đất. Thân thể Ô Mã Lý bị phách thành hai nửa, máu óc tung tóe đầy đất. Một cánh tay Công Tước Cổ Đốn đã trở thành hư không, huyết tương đọng lại chung quanh. Miệng lỗ mũi lỗ tai Lạp Tây Á và Lạp Cách rỉ máu, hôn mê bất tỉnh. Mười hai vị Đại Giáo Chủ, không còn nhìn ra hi thể, thi thể không trọn vẹn.

Quá tàn khốc!

Ai gây ra?

Khắc Lôi Nhã không có ở đây, cũng không có thi thể! Chạy? Lãng Vân đâu? Cùng Khắc Lôi Nhã trốn sao?

Như vậy những người này là người nào giết? Chẳng lẽ là Clare? Liễu Tuyết chuyện lập tức phủ quyết suy đoán của mình. Cái đó tiểu tiện nhân mặc dù rất mạnh, nhưng là tuyệt đối không thể nào đối với mình sư phụ hạ như vậy độc thủ. Cũng không thể đánh chết nhiều như vậy Đại Giáo Chủ cùng trọng thương Giáo Hoàng!

Chuyện gì đã xảy ra, phải cứu sống mấy người trước mắt mới có thể biết.

Các mục sư đã bắt đầu liều mạng trị liệu.

Mây từ từ che kín ánh trăng mờ lung, chung quanh tối dần.

Hai ngày sau, An Mạt Cách Lam bày ra một tin đồn rợn người.

Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã vốn là ánh sao tỏa sáng trên bầu trời, bởi vì bị trục xuất khỏi Thần điện, phát điên chết mẹ mình Hi Nhĩ Khải Sắt Lâm, lão sư Ô Mã Lý, bị thương nặng ông nội Cổ Đốn của nàng, Hi Nhĩ Công Tước. Thủ đoạn tàn nhẫn đáng sợ. Thần điện Quang Minh chắc sẽ không tiếp nhận người ác độc như vậy, hạ lệnh truy nã, Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã kêu gọi thần Hắc Ám đánh bị thương nặng người của thần điện Quang Minh. Quyến rũ Thánh tử Lãnh Lãng Vân rời bỏ Thần Điện. Bây giờ, trọng thưởng truy nã Khắc Lôi Nhã, bất luận chết sống. Thánh tử Lãnh Lãng Vân bởi vì bị che mờ tâm trí, hi vọng Thánh tử sớm ngày tỉnh lại, trở về lồng ngực Nữ.

Tin tức này, tạo nên sóng to gió lớn.

Lạp Cách Tạt, mật thất Phong phủ.

"Bọn người đê tiện!" Phong Dật hiên nhìn tin tức trong tay, tức phát run không đợi đến lúc nhìn hết đã đem lá thư xé nát.

"Có phải vu oan tất cả cho Khắc Lôi Nhã hay không?" Lãnh Lăng Vân nhàn nhạt hỏi, thấy phản ứng của Phong Dật Hiên Lãnh Lăng Vân đã hiểu hết. Thủ đoạn thần điện Quang Minh, sao hắn không rõ.

"Đê tiện! Đê tiện!" Phong Dật Hiên tức không thốt nên lời. Thần điện Quang Minh cư nhiên có thể vô sỉ hạ tiện đến mức này!

Lãnh Lăng Vân trầm mặc, nhìn người trên giường, trong lòng khổ sở. Khắc Lôi Nhã vẫn như cũ không thức tỉnh, vẫn hôn mê, hoặc giả là không muốn tỉnh. Trạng thái này Khắc Lôi Nhã thân là Mục Sư Lãnh Lăng Vân dĩ nhiên hiểu, nàng đang trốn tránh, trốn tránh thực tế, không muốn tỉnh lại. Không muốn đối mặt với sự thật. Nhưng nếu nàng tỉnh lại, người ta vu oan hãm hại nàng giết chết người thân nhất của nàng, nàng sẽ như thế nào? Phải đối mặt như thế nào? Lãnh Lăng Vân nghĩ tới đây, trong lòng liền rất đau lòng.

Phong Dật Hiên vươn tay nắm lấy tay Khắc Lôi Nhã, nóng nảy nói: "Tại sao nàng còn không tỉnh? Đã hai ngày rồi, tại sao còn không tỉnh?"

Lãnh Lăng Vân trầm mặc, hồi lâu nói: "Nàng đang trốn tránh thực tế, không muốn đối mặt với sự thật tàn khốc này. Cho nên không muốn tỉnh lại."

Phong Dật Hiên sững sờ, ngay sau đó là đau lòng, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của Khắc Lôi Nhã. Bạch Đế và Hắc Vũ đứng bên gối Khắc Lôi Nhã, lo lắng nhìn mặt Khắc Lôi Nhã.

"Khắc Lôi Nhã, người nhất định phải tỉnh lại. Người còn phải báo thù! Mẹ của người, sư phụ của người bị kẻ thù giết chết, chẳng lẽ người muốn ngủ mãi không đối mặt sao?" Lãnh Lăng Vân nhìn gương mặt của Khắc Lôi Nhã, lạnh giọng nói.

"Người!" Phong Dật Hiên cắn răng nhìn vẻ mặt lạnh lẽo Lãnh Lăng Vân, chán nản. Mặc dù biện pháp này rất tàn nhẫn, nhưng lại cách hữu hiệu nhất gọi Khắc Lôi Nhã tỉnh lại.

"Khắc Lôi Nhã, tỉnh." Phong Dật Hiên nắm tay Khắc Lôi Nhã thật chặt, trầm giọng, "Nàng biết không? Trên lưng nàng có nỗi oan rất lớn. Mẹ của nàng tuyệt đối sẽ không muốn nhìn bộ dáng bây giờ của nàng, tỉnh lại. Chẳng lẽ nàng muốn uống phí tình yêu của mẹ nàng sao?"

Mẹ.

Sư phụ.

Chậm rãi, từ từ, lông mi thật dài Khắc Lôi Nhã khẽ run lên.

"Khắc Lôi Nhã!" Phong Dật Hiên kích động nắm chặt tay Khắc Lôi Nhã.

Trong lòng của Lãnh Lăng Vân thở phào nhẹ nhõm.

Khắc Lôi Nhã chậm rãi mở mắt ra.

Trong ánh mắt, không có mê mang, không có tuyệt vọng.

Chỉ có kiên định!

"Khắc Lôi Nhã." Phong Dật Hiên lo lắng gọi.

Khắc Lôi Nhã quay đầu nhìn Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân, nhẹ nhàng một chữ: "Còn sống."

Trên mặt Phong Dật Hiên mỉm cười, tảng đá trong lòng rơi xuống.

Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng nói: "Rốt cuộc người cũng tỉnh."

"Ừ, ta tỉnh." Khắc Lôi Nhã chậm rãi đứng dậy, Phong Dật Hiên vội vàng tiến lên đỡ Khắc Lôi Nhã.

"Để cho các người lo lắng." Khắc Lôi Nhã nhẹ nhàng tựa đầu vào giường.

"Không có việc gì là tốt." Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng gật đầu.

"Nói cho ta biết mọi chuyện thế nào rồi." con người đen nhánh của Khắc Lôi Nhã một mảnh sâu xa.

Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân liếc mắt nhìn nhau.

Phải nói sao?

Khắc Lôi Nhã bị vu oan hãm hại trở thành hung thủ giết chết người nàng quan tâm nhất, phải nói sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 1: Lịch Sử Qua Trang Mới

P

Phong Dật Hiên liếm liếm đôi môi khô khốc, do dự. Lãnh Lăng Vân cũng trầm mặc.

"Hai người cảm thấy ta sẽ làm chuyện điên rồ sao? !" trên mặt Khắc Lôi Nhã một mảnh yên tĩnh, cứ như vậy nhàn nhạt nói ra một câu.

"Ta hiểu biết rõ nàng không phải người như vậy. Nhưng là." Phong Dật Hiên muốn nói lại thôi. Nhưng hắn không muốn nói cho Khắc Lôi Nhã biết sự thực tàn khốc như vậy. Đây là đang xát muối lên vết thương của Khắc Lôi Nhã. Nhưng nếu mình không nói, Khắc Lôi Nhã cuối cùng cũng sẽ biết chuyện này. Khi đó, sẽ làm Khắc Lôi Nhã khổ sở hơn.

"Giống như hai người nói, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm. Mẫu thân và sư phụ chết, ta nhất định sẽ hướng thần điện Quang Minh đòi lại món nợ này." thanh âm Khắc Lôi Nhã thật bình tĩnh, lại lạnh lẽo khác thường.

Phong Dật Hiên nhìn Khắc Lôi Nhã, cắn cắn môi. (lại cắn nữa à?)

Khắc Lôi Nhã không nói gì, lẳng lặng chờ đợi lời kế tiếp của Phong Dật Hiên.

Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân liếc nhau một cái, cuối cùng Phong Dật Hiên nhẹ nhàng nói ra An Mạt Cách Lan và thần điện Quang Minh liên thủ phát ra Lệnh Truy Nã Khắc Lôi Nhã, âm thanh Phong Dật Hiên rất nhẹ rất nhẹ, vẫn cẩn thận chú ý nét mặt Khắc Lôi Nhã. Vậy mà, từ đầu đến cuối Khắc Lôi Nhã đều vô cùng bình tĩnh.

Phong Dật Hiên rốt cuộc nói xong rồi, hắn lo lắng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Khắc Lôi Nhã, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Khắc Lôi Nhã quay đầu nhìn hai người, khẽ mở miệng, hai người một hồi khẩn trương, Khắc Lôi Nhã lại nhẹ nhàng hỏi Lãnh Lăng Vân nói: "Lãnh Lăng Vân, Huyền Huyền sao rồi?" Lãnh Lăng Vân ngẩn ngơ, Phong Dật Hiên cũng ngẩn ngơ.

"Người cùng ta ở chung một chỗ, lại cứu ta, thần điện Quang Minh làm sao có thể bỏ qua người? Chẳng lẽ người không vì Huyền Huyền nghĩ tới chuyện này sao?" lòng của Khắc Lôi Nhã sáng tỏ từ lâu, nhìn sắc mặt khẽ biến của Lãnh Lăng Vân, trong lòng cũng dâng lên một cỗ cảm giác chẳng lành. Lãnh Lăng Vân trầm mặc xuống, chỉ là đáy mắt này nồng nặc đau thương không có qua được mắt Khắc Lôi Nhã

Phong Dật Hiên cũng không biết nói cái gì cho phải.

Khắc Lôi Nhã trong nháy mắt hiểu được, cô bé đơn giản thuần khiết nhất thiên hạ, sợ rằng đã...

"Thật xin lỗi.", Khắc Lôi Nhã trầm lặng nói ra một câu nói, âm thanh có nồng đậm bi thương cùng tự trách.

"Không,Chuyện này và người không có liên quan." Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng thở ra một hơi, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, "Đây là nguyện vọng của Huyền Huyền. Nguyện vọng cuối cùng của muội ấy chính là để cho ta rời khỏi thần điện Quang Minh, muốn ta có một cuộc sống tự do. Ta nghĩ, ta sẽ hoàn thành nguyện vọng của muội ấy."

Khắc Lôi Nhã và Phong Dật Hiên nhìn thấy lúc này khuôn mặt của Lãnh Lăng Vân nhàn nhạt tươi cười, trong lòng phức tạp cực kỳ. Nụ cười như vậy, từ khi quen biết hẳn thì chưa từng thấy qua. Đây là một nụ cười tràn đầy hi vọng và sức sống.

"Nơi này, là nơi nào?" Khắc Lôi Nhã nhìn bốn phía, phòng này không có cửa sổ, chỉ có cửa đá, ở đỉnh có một lỗ thông gió nhỏ. Trong phòng dụng cụ

tương đối đơn giản, trên bàn để Ngâm nển tam giác .

"Là mật thất nhà ta." Phong Dật Hiên nhẹ nhàng nói, " ảnh hưởng của thần điện Quang Minh ở Lạp Cách Tạt không thể khinh thường. Cho nên."

" Thần điện Quang Minh và An Mật Cách Lan mặc dù ban bố Lệnh Truy Nã, nhưng bọn họ sẽ không phát động tín đồ đuổi bắt Khắc Lôì Nhã. Bởi vì giờ phút này con người và màu sắc tóc của Khắc Lôì Nhã đã biến thành màu đen. Quang Minh thần điện là không thể nào quang minh chính đại huy động tín đồ truy bắt các thiếu nữ tóc đen mắt đen. Nếu như vậy liền bại lộ rằng thần điện Quang Minh là nơi dối trá và tàn bạo. Cho nên, đuổi theo đến đây toàn bộ sẽ chỉ là người của Thần điện ." Lãnh Lăng Vân nhàn nhạt phân tích.

Phong Dật Hiên và Khắc Lôì Nhã tự nhiên cũng nghĩ đến việc ban đầu thần điện Quang Minh bí mật đuổi giết các thiếu nữ tóc đen mắt đen. Khắc Lôì Nhã ánh mắt hơi trầm xuống, không ngờ những thiếu nữ kia đều là vì mình mà chết.

"Hai người, đi ra ngoài trước đi. Ta muốn nghỉ ngơi một chút." Khắc Lôì Nhã chậm rãi nhắm mắt lại, nhẹ nhàng nói.

Phong Dật Hiên và lãnh Lăng Vân liếc mắt nhìn nhau, hai người đều ở đây đều thấy sự lo lắng trong mắt đối phương lại hướng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Khắc Lôì Nhã, hai người rốt cuộc yên lặng lui ra ngoài.

Đợi cửa nặng nề đóng, Khắc Lôì Nhã vô lực dựa vào đầu giường, chậm rãi mở mắt ra.

Trong mắt tất cả đều là vẻ lạnh lùng mê hoặc lòng người !

Thần điện Quang Minh! Cổ Đốn Công Tước!

Ta sẽ quay trở về!

Ta nhất định sẽ trở về!

Khắc Lôi Nhã trầm ngâm cảm giác tình huống của thân thể mình, âm thầm vận lực, Khắc Lôi Nhã cũng có chút giật mình. Liên Hoa Bảo Giám một mực tự động lưu động. Trong cơ thể vết thương thì đã rất tốt rồi.

"Chiêm chiếp" ,

Bạch Đế ở bên gối khẽ gọi Khắc Lôi Nhã , Hắc Vũ không chịu yếu thế càng lớn tiếng hô.

Khắc Lôi Nhã cúi đầu, nhìn hai Tiểu Mao Cầu, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, một tay ôm lấy một nâng đến trong ngực của mình, nhẹ nhàng nói: "Cám ơn các người hai đã cứu ta."

(Sau này 2 đứa biến về nguyên hình mà vẫn đòi ngủ chung với chị Nhã bị chị ấy một cước đá bay ra khỏi cửa luôn. Buồn cười ghê ghớm).

“ Chiêm chiếp" Hắc vũ vỗ cánh, thật là bộ dáng hả hê. (ăn được cả đồng đậu hủ thế kia hả hê là phải)

"Chỉ là, hai người các người rốt cuộc là ai ? Tại sao Nữ Thần Quang Minh cùng Thần Hắc Ám đều biết các người? " Khắc Lôi Nhã nghi hoặc nhìn hai Tiểu Mao Cầu trong ngực .

Hai Tiểu Mao Cầu nhất trí đều trầm mặc.

Khắc Lôi Nhã nằm trở lại giường, nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, hai mắt chậm rãi nhắm nghiền.

Tất cả mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Lịch sử Tích Lan Đại Lục, hôm nay đã bắt đầu mở ra một trang mới.

Ba ngày sau, một chiếc xe ngựa cực kỳ bình thường chậm rãi rời đế đô Lạp Cách Tạt.

Bầu trời xanh thăm vạm dậm không có bóng mây, ven đường cây đại thụ xanh ngắt, nhìn kỹ trên đầu có con chim nhỏ gọi tới gọi lui.

Bình thân đi trên đường lớn, xe ngựa cứ vậy mà tiến tới phía trước.

Trong chiếc xe ngựa bình thường, Khắc Lôi Nhã lẳng lặng tựa vào trong buồng xe. Trong xe ngựa còn có Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân.

"Ta không thể tiếp tục ở lại nơi này. Thứ nhất, ta không muốn liên lụy Phong gia, thứ hai, ta muốn báo thù." Hai ngày trước, Khắc Lôi Nhã cự tuyệt An Lệ Toa. An Lệ Toa cũng không nói gì, chỉ đơn giản là cho nàng một cái ôm và một nụ cười tươi rói khích lệ. Trước mắt Lạp Cách Tạt không có cách nào chống lại An Mạt Cách Lan, huống chi còn có thần điện Quang Minh đứng sau. Khắc Lôi Nhã dĩ nhiên là rất rõ ràng những thứ này. Nàng thậm chí không để cho Lý gia biết nàng bây giờ đang ở Phong gia. Không thể liên lụy Phong gia và Lý gia. Chính mình không có thật cường đại lên, thì cũng là không thể cùng An Mạt Cách Lan và thần điện Quang Minh trực diện đối kháng. Trong lòng Khắc Lôi Nhã đã có tính toán.

Phong Dật Hiên lần này đi theo bên người Khắc Lôi Nhã, Khắc Lôi Nhã không nữa phản đối, cũng không có đuổi Phong Dật Hiên rời đi.

Ba người một mục đích, không đổi.

Lực lượng thần điện Quang Minh bố trí khắp nơi. Kể cả đất nước nghèo khó nhất Tích Lan Đại Lục Ô Tát Lợi này.

Cái đường này là do các tảng lớn trên sa mạc và sỏi ít ốc đảo tạo thành, hoàn cảnh địa lý ác liệt và cư dân bản khốn thần điện Quang Minh không có quá

chú ý cái chỗ này. Chỉ có đế đô đất nước này có một tòa phân điện tượng trưng .

Đại Mạc Cuồng Sa, dần dần muốn làm cho người ta lóa mắt. Đỉnh đầu là nắng gắt kịch liệt.

Sa mạc mịt mờ, ba con Lạc Đà chở trên lưng ba người từ từ đi về phía trước . Chung quanh là cây Tiên Nhân Chưởng khổng lồ, trừ nó ra không còn bất kì thực vật hay động vật sống gì nữa, thỉnh thoảng sẽ lộ ra dưới cát vàng mấy bộ xương khô. Đây là một khu vực cực kì nguy hiểm.

Nơi xa, chợt bốc lên một mảnh bụi cát. Bụi mịt mù, và lại càng ngày càng gần. Là một đội cưỡi ngựa, mọi người vạm vỡ, loan đao cầm trong tay, chân mang ủng da. Là bọn cướp!

"Lão đại, nhìn, chính là ba người này, mặc dù không thấy mặt, nhưng mà ta lại nhìn thấy người ở giữa, tư thái đó tuyệt đối là mỹ nhân." Tên cướp chạy trước tiên là một nam tử bị ối đang hướng về một nam tử tuần tú nói. Ba người này rõ ràng không phải là dê béo tốt, nhưng là nếu có mỹ nữ, liền kiếm lợi lớn rồi.

Mà ai cũng không ngờ, nam tử tuần tú này lại là Bá chủ sa mạc này, thủ lĩnh của bọn cướp.

Long Tát Tư gật đầu một cái, hẳn không có hoài nghi lời tên nam tử bị ối nói. Mặc dù người này rất bĩ ối, nhưng là ánh mắt cũng là sắc bén khác thường. Chưa từng có nhìn sai bao giờ.

Lũ mã tặc khua khua loan đao, lao đến trước mặt ba người.

"Người ở giữa ở lại, còn hai tên kia mau rút." Long Tát Tư vung đao hừ lạnh một câu.

"Người." Một thanh âm dễ nghe cứ như vậy bay tới, khiến lòng của lũ cướp đều có chút run lên. Chỉ có âm thanh mà đã như vậy thì dung nhan sẽ là tuyệt đại đến mức nào đây?

"Người, chính là Long Sát Tư thủ lĩnh ở sa mạc này?" Cái đó thanh âm dễ nghe nhẹ nhàng bay tới một là nữa, một câu liền điểm ra tên tuổi Long Sát Tư.

Long Sát Tư hơi sững sờ, ngay sau đó cười lên ha hả: "Thế nào, mỹ nhân đã biết danh tiếng của ta rồi hả ? Đã như vậy, xuống đây ngoan ngoãn đi theo ta đi."

"Cái người ngu xuẩn này, người bị người ta hãm hại trở thành cướp, mất đi gia đình, có tư cách gì phách lối ở đây?" Mà này thanh âm dễ nghe đó cũng có thể dùng chỉ trích người khác sao?

Bọn cướp xung quanh Long Sát Tư sắc mặt chợt biến, ai cũng biết cái này là xương sườn mềm của lão đại bọn họ, không thể chọc bừa. Vừa nhắc tới cái này, lão đại sẽ phát điên. Hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

Vậy mà ngoài dự liệu của mọi người chính là, Long Sát Tư cứ nhiên không có nổi điên, mà là cảnh giới vung đao chỉ vào người ở giữa, lạnh lùng nói: "Người là người nào?"

"Ta tới trợ giúp người." Thanh âm dễ nghe nhàn nhạt trả lời. Tiếp, người ở giữa chậm rãi vén màn che trên đầu, lộ ra dung nhan tuyệt thế. Màu tóc đen, tròng mắt đen vô cùng thâm thúy. Thiếu nữ trước mắt tuổi tác nhỏ như vậy đã toát lên vẻ thù mị, nếu sau khi lớn lên, không biết còn nghiêng nước nghiêng thành đến mức nào?

Song hắc cô gái trong truyền thuyết, cũng không có truyền lưu quá rộng, cho nên lũ mã tặc chỉ là sợ hãi dung mạo thiếu nữ trước mắt, mà không có nghĩ quá nhiều. ! !

“Trợ giúp?” Long Tát Tư cười lạnh, "Người ở đây là đang nói đùa"
Không đợi bọn cướp cười ầm lên phụ họa, bên cạnh thiếu nữ một người đã nhẹ nhàng vung tay lên. Trong một nháy mắt cuồng phong gào thét, còn có một cỗ vô hình lực lượng cường đại đánh úp về phía Long Tát Tư phía sau mọi người. Bọn cướp sợ hãi kêu ra tiếng, thân thể mọi người đều không có ngoại lệ toàn bộ bay lên , sau đó nặng nề quăng xuống đất.

Nụ cười trên mặt Long Tát Tư cứng đờ, bọn cướp nhanh chóng bò dậy, trên mặt cũng là một mảnh nặng nề. Trên người của bọn họ không có thương tổn, trong nháy mắt hiểu được đối phương chỉ cho bọn họ chút cảnh cáo nho nhỏ, mà không có tổn thương bọn họ.

Ma Pháp Sư? ! Hơn nữa còn là cường đại như thế?

Long Tát Tư cau mày, theo bản năng liếc liếc đôi môi khô khốc. Đề phòng nhìn trước mắt ba người. Ba người này, rốt cuộc là có thân phận gì? Mục đích gì đây?

"Người, rốt cuộc muốn làm cái gì?" Long tư tát cẩn thận hỏi, hẳn biết rõ, bọn họ tuyệt đối không phải đối thủ của ba người này.

"Để cho người trở thành chủ nhân của vùng sa mạc ." Thiếu nữ tóc đen mắt đen trên mặt lộ ra dáng vẻ tươi cười tà mị, chính là làm cho người ta mất hồn, làm cho người ta mê say.

Trở thành chủ nhân vùng sa mạc ? !

Long Tát Tư sửng sốt, cứ như vậy kinh ngạc nhìn thiếu nữ thần bí trước mắt. Đang phán đoán lời của thiếu nữ là thật hay giả.

"Long Tát Tư, con cháu duy nhất Bắc Thân Vương, văn võ song toàn, được lòng dân. Là người kế nhiệm duy nhất của Bắc Thân Vương. Lúc ấy Hoàng Thái Tử hoang dâm vô sỉ, người như vậy tuyệt đối không phải minh quân. Mà vì người, sẽ là chướng ngại vật lớn nhất cản trở hắn trở thành Hoàng

Đế. Cho nên, người còn chưa trở thành Bắc Thân Vương liền bị hãm hại." Thanh âm dễ nghe nhưng không có một tia nhiệt độ, liên tục mà nói.

"Người! Người rốt cuộc là ai?" sắc mặt của Long Tát Tư rốt cuộc đã thay đổi.

"Ta. Tên của ta là Thích Ngạo Sương." Thiếu nữ tóc đen mắt đen mỉm cười như hoa.

Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương. Đáy mắt tóc đen thiếu nữ thoáng qua một tia nhàn nhạt đau thương nụ cười. Còn tưởng rằng sẽ không dùng đến cái tên này nữa. Đúng vậy, cái tên này, mới chân chính là tên của Khắc Lôi Nhã.

"Tin tưởng ta, ta sẽ khiến người trở thành chủ nhân vùng sa mạc ." Thích Ngạo Sương này thanh âm dễ nghe mang theo một cỗ mỉa mai hoặc khó tả .

"Ta làm sao phải tin tưởng người?" Long Tát Tư mới vừa rồi thấy thiếu nữ và những người bên cạnh ra tay, trong lòng mặc dù rung động, nhưng là chỉ bằng điểm này thực lực của nàng ta không đủ thuyết phục .

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Thích Ngạo Sương lộ ra nụ cười tuyệt luân rực rỡ , chẳng biết tại sao, Long Tát Tư thấy cái nụ cười này thì trong lòng có chút sợ hãi.

Ánh mắt Thích Ngạo Sương dời đến nam tử bị ối bên cạnh Long Tát Tư, ánh mắt trầm xuống.

Sau một khắc, một màn xảy ra làm cho người ta co giật.

Nam tử bị ối lập tức nhảy lên, mặt đối mặt với Long Tát Tư, tình ái dào dạt: "Lão đại, người biết không, bóng dáng cao lớn của người đã sớm in ở trong lòng của ta thật sâu. Tình yêu của ta đối với người say đắm giống như bầu

trời đêm, có vầng trăng trên cao chứng giám, lòng ta đối với người đến chết cũng không đổi."

Sau lưng Long Tát Tư đã có người không chịu nổi biến hóa như thế, che lồng ngực của mình bắt đầu nôn mửa. Long Tát Tư thấy vậy gương mặt nặng nề, bởi vì hẳn và bất kì ai khác cũng thấy rõ ràng nam tử bị ối yêu thích mình. Ánh mắt người trước mắt trong suốt, nói chuyện tự nhiên lưu loát. Nhưng! Đang cho là như thế, sắc mặt của Long Tát Tư đột nhiên thay đổi. Thuật khống chế tinh thần cao cấp! Lại là khống chế tinh thần cao cấp! Hẳn quá rõ ràng cái pháp thuật độc ác đó, ban đầu hẳn chính là bị người yêu dấu nhất bán đứng như vậy! Sau đó bị thân nhân chỉ trích.

Long Tát Tư ngẩng đầu nhìn về phía thiếu nữ tuyệt sắc tóc đen, lạnh lùng nói: "Đủ rồi, ta tin tưởng rồi." Trong lòng càng thêm rung động không dứt, thiếu nữ trước mắt, vì sao lại hiểu rõ chuyện tình của mình như thế? Nàng rốt cuộc là ai?

Thích Ngạo Sương thu hồi khống chế tinh thần, mỉm cười lạnh nhạt nói: "Ngượng ngùng, gọi lên kí ức không tốt trước kia của ngươi."

Nam tử bị ối mờ mịt nhìn trước mắt thấy Long Tát Tư trầm mặc như nước, lại nhìn thấy những người sau lưng Long Tát Tư dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, thì hẳn một mảng mờ mịt.

"Vì sao tìm tới ta?" Long Tát Tư thanh âm trầm thấp hỏi.

"Bởi vì ta cần danh vọng của ngươi." Thích Ngạo Sương cười nhạt, "Người dân ở Ô Tát Lợi phần lớn cũng tin chắc rằng ngươi là bị hãm hại."

Long Tát Tư trầm mặc không nói .

"Tin tưởng ta thì hãy tới vũ điểm ở Thanh Tuyền trấn tìm ta ." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng kéo kéo dây cương Lạc Đà, Lạc Đà bước chân đi về phía trước, bên cạnh Lãnh Lăng Vân và Phong Dật Hiên đi theo sát.

Sau lưng Long Tát Tư mọi người nhìn nhau, sau đó cũng chủ động nhường ra một con đường.

Ba con Lạc Đà từ từ đi về phía trước, mọi người thấy bóng lưng của bọn họ, quay lại nhìn bóng lưng Long Tát Tư, tất cả đều đang đợi Long Tát Tư quyết định.

Long Tát Tư lại không lên tiếng, trầm mặc như nước nhìn thích đoàn người của Ngạo Sương cứ như vậy rời đi.

"Ngạo Sương, nàng nói hẳn sẽ tìm đến chúng ta sao?" Phong Dật Hiên trầm giọng hỏi. Ở sa mạc vòng vo một hồi cũng tìm được người bọn họ muốn tìm, cũng thật không dễ dàng gì.

"Đúng vậy." trên mặt Thích Ngạo Sương hiện lên một tia nụ cười nhàn nhạt.

Thanh Tuyền trấn, là cách biên giới Điều Tát Lợi gần Lục Châu. Mặc dù nhỏ, nhưng lại vô cùng quan trọng. Rất nhiều người đã dừng chân nơi đây để tiếp tế lương thực.

Ba người Thích Ngạo Sương giống như được rất nhiều người đi đường để ý, dắt Lạc Đà chậm chậm đi về phía trước. Quán nhỏ ở ven đường, các lão bản cũng không còn hơi sức thét, nửa chết nửa sống tựa vào cửa vừa chờ khách tới cửa miệng, phần lớn cửa nhà khép chặt, chỉ có một ít cửa hàng mở cửa, người đi đường ăn mặc cũng không khác biệt lắm, đều là một thân áo choàng thật dài bọc lấy toàn thân.

Ba người đi tới một tòa nhà, đem Lạc Đà kiểm tra kỹ càng, đẩy cửa ra đi vào nhà.

"Tiểu thư, người đã trở lại." Một phụ nữ mập mập tiến lên đón.

"Ừ" Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng gật đầu, "Tối nay sẽ có người đến vũ điểm tìm ta, đến lúc đó người hãy dẫn hân tới đây."

"Vâng" phụ nữ mập mạp chính là người thần điện Hắc Âm phái tới trợ giúp Thích Ngạo Sương, phụ trách liên lạc.

Ba người Thích Ngạo Sương vào trong phòng, đi tới bên vách tường, vươn tay mở tủ gỗ ra, nhìn trước mắt là một mảng tĩnh mịch. Ngón tay Thích Ngạo Sương gảy nhẹ, lấy được đem đốt lên, đem cả phòng chiếu sáng. Thích Ngạo Sương cất bước đi về phía trước.

Đội ba người sau khi tiến vào, cửa tủ gỗ đóng lại, nhìn lại không có bất kỳ điều gì không ổn. Mà ngoài cửa Ba con Lạc Đà cũng có người lập tức dắt đi. Tóm lại, hiện ra ngay trước mắt chỉ là một ngôi nhà trống. Dưới chân là một hành lang rất dài, hai bên là rất nhiều phòng, phía trước lớn nhất là đại sảnh.

"Thánh nữ đại nhân, người đã trở lại." Tập Ít Kì đang mang vẻ mặt đưa đám lập tức tiến lên đón. Ban đầu Lãnh Lăng Vân và Phong Dật Hiên quả thật bị cái thân phận này của Thích Ngạo Sương dọa cho giật mình. Bọn họ thậm chí không biết Thích Ngạo Sương có thân phận như vậy từ lúc nào. Khi Thích Ngạo Sương nói cho bọn hân biết lần ấy ở Tuyết Băng bị Thần điện Hắc Âm đánh lén, Lãnh Lăng Vân lập tức hiểu ngay.

Thích Ngạo Sương chậm rãi đi về phía trước, lạnh nhạt nói: "Thế nào?"

"Giáo chủ đại nhân nói rồi, người không trở lại chúng ta sẽ phải bị xử phạt. Bởi vì trải qua nhiều ngày như vậy, người vẫn không thấy đâu." Tập ít Kì đi theo phía sau mọi người kêu khổ.

"Thánh nữ đại nhân." Đi tới đại sảnh, Tập Ít Tư mỉm cười kéo cho Ngạo Sương cái ghế, rót trà Hoa Hồng.

Lão Giáo Hoàng của Thần điện Quang Minh thiếu một bàn chân, ai cũng biết rồi. 12 Đại Giáo Chủ toàn diệt! Đây là tin tức làm người ta phấn chấn cỡ nào. Mà tạo thành cục diện như vậy đều là bởi vì người thiếu nữ trước mắt này! đám người của Thần điện Hắc Ám cũng phấn chấn không dứt, cũng tin chắc Thích Ngạo Sương sẽ dẫn dắt bọn họ nghênh đón kỷ nguyên mới.

"Thánh nữ đại nhân đã tìm được người muốn tìm đúng không?" Tập Ít Tư rót trà cho tất cả mọi người.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nhấp trà, nhàn nhạt gật đầu: "Tối nay sẽ có tin tức."

"Thánh nữ đại nhân thứ người nhờ chúng tìm, chúng ta đã tìm được." Tập Ít Tư từ trong lồng ngực lấy ra một thứ đồ, mở ra ở trước mặt Thích Ngạo Sương, trên bản đồ ghi chú có hai điểm màu đỏ, Tập Ít Tư duỗi ra ngón tay chỉ vào hai điểm này nói, "Cái này là chỗ Ải Nhân, cái này là chỗ Địa Tinh."

"Ừ" Thích Ngạo Sương nhìn bản đồ thoáng chút dăm chiêu.

"Thánh nữ đại nhân, có thể hay không tiết lộ một chút người tìm bọn hắc đế làm cái gì à? Ải Nhân chỉ biết chế tạo, Địa Tinh chỉ biết đào bới. Hơn nữa bọn họ căn bản sẽ không cùng nhân loại tiếp xúc, đối với nhân loại thì họ có địch ý rất sâu, tìm bọn họ làm cái gì?" Tập Ít Kỳ nghi hoặc nhìn bản đồ, rốt cuộc không nhịn được đặt câu hỏi. Tìm được hai nơi này, mất quá nhiều tinh lực, cũng tổn thất một ít nhân lực.

"Thần điện Quang Minh có tôn chỉ là cái gì?" Thích Ngạo Sương không đáp hỏi ngược lại.

"Còn có thể là cái gì? Không làm mà hưởng, dối ta gạt người." Tập Ít Kỳ hừ lạnh trả lời " người dân ngu ngốc táng gia bại sản quyên tiền cho bọn họ, họ đều coi là chuyện đương nhiên, còn cố động tuyên truyền cho Thần điện."

"Như vậy là công bằng sao?" Thích Ngạo Sương ý vị sâu xa hỏi ra một câu.

"Đây không phải là nói đùa nha, khẳng định không công bằng!" Tập Ít Kì khinh thường mở miệng nói.

"Nếu muốn hoàn toàn lật nghiêng lũ người này, người cảm thấy giết sạch đầu não là được sao?" Thích Ngạo Sương nhìn điểm đỏ trên bản đồ thần nhiên nói.

Tập Ít Kì sửng sốt, lần này Thích Ngạo Sương vẩy quét Thần điện Quang Minh bỏ ra giá cao, mặc dù thần điện Quang Minh tạm thời suy yếu lực lượng, nhưng lại đem danh tiếng thần điện Quang Minh nâng lên một tầm cao mới. Tôn chỉ Thần điện Quang Minh đã xâm nhập lòng người, bọn họ chính là hóa thân chính nghĩa vĩ đại.

"Ý của người là..!" Tập Ít Kì nắm chặt tay thành nắm đấm, giọng nói có chút hưng phấn. Thật sao? Đúng như mình phỏng đoán như vậy sao? Thiếu nữ trước mắt thật có thể làm được sao?

Quyền thế, tiền bạc, địa vị.

Là thứ loài người siêng năng theo đuổi.

"Ô Tát Lợi sẽ là đất nước đầu tiên thờ phụng Thần Hắc Ám." Thích Ngạo Sương nâng chum trà lên, nhẹ nhàng nhấp.Ừ, trà ngon.

Tập Ít Kì đè nén kích động trong nội tâm, hẩn đột nhiên hiểu kế hoạch của Thích Ngạo Sương. Kế hoạch khổng lồ như thế, kế hoạch kì dị như thế, nếu như là người khác nói ra, hẩn chỉ cảm thấy là chuyện nực cười. Nhưng là, do thiếu nữ trước mắt nói ra, hẩn lại tuyệt đối không cảm thấy là chuyện cười. Sâu trong nội tâm của hẩn có một ý niệm, thiếu nữ trước mắt, nhất định, nhất định có thể làm được. Nhất định có thể lật nghiêng Thần điện Quang Minh!

Đêm, lạnh như nước.

Màn đêm tĩnh lặng bao phủ Thanh Tuyền trấn

Trong sa mạc ban ngày cùng ban đêm nhiệt độ chênh lệch rất lớn , ban đêm rất lạnh lẽo, dĩ nhiên là không có người ra ngoài hoạt động.

Thanh tuyền trấn ở vũ điểm còn có một chiếc đèn chiếu sáng.

Lão bản đang ngủ gục trên bàn.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, lão bản chậm rãi mở mắt, đứng dậy.

Không có lời thừa thãi, lão bản cầm lấy áo choàng bên cạnh mặc vào lạnh nhạt nói: “ Mời đi theo ta.”

Long Tát Tư cau mày, nhìn cử chỉ của lão bản trước mắt, trong đầu hiện lên nụ cười xinh đẹp tự tin của người thiếu nữ kia. Nàng ta cứ như vậy khẳng định mình nhất định sẽ đến sao?

Lão bản vững bước đi ở phía trước, Long Tát Tư hí mắt đi theo, trong lòng kinh ngạc. Cái này lão bản tầm thường lại là cao thủ! Lúc nào mà Thanh Tuyền trấn nho nhỏ như vậy cũng có cao thủ?

Lão bản mang theo Long Tát Tư đi đến một căn phòng tầm thường, làm tư thế xin mời lạnh nhạt nói: "Ta chỉ phụ trách dẫn người tới đây."

Dứt lời, lão bản xoay người cứ như vậy rời đi.

Cửa phòng ngay sau đó được mở ra, một phụ nữ mập mạp nói : "Xin mời."

Long Tát Tư chỉ hơi hơi do dự, liền mở ra bước đi vào.

Hắn không biết là, bước đi này của chính mình , lại là bước đi quan trọng đầu tiên thay đổi lịch sử của Ô Tát Lợi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 2: Một Đời Một Kiếp Không Bao Giờ Phản Bội

L

ong Tát Tư đi theo người phụ nữ mập mạp, đi tới trong phòng kia, người phụ nữ mập mạp thuần thực kéo cửa ra, một cổ u lãnh không khí đập vào mặt.

"Xin mời, tiểu thư đang ở dưới chờ người." Đường Á không kiêu ngạo không tự ti làm tư thế xin mời.

Long Tát Tư không do dự, nhắc chân bước đi xuống, theo lối đi vẫn đi về phía trước đi, xuyên qua hành lang dài, đi tới nơi đại sảnh có mảnh đèn dầu sáng rõ.

Ở giữa đại sảnh có để cái bàn thật dài, người ngồi ở phía trên cao nhất là tuyệt đại thiếu nữ ban ngày hãn thấy. Ngồi bên phải thiếu nữ là một nam tử tuấn mỹ, tóc đỏ rực như lửa, khê hí mắt nhìn hãn. Bên trái thiếu nữ chính là một nam tử tuấn mỹ khác có khuôn mặt rất tuấn tú, con ngươi màu tím, tóc màu bạc. Phía sau thiếu nữ là hai nam tử nhìn rất giống nhau, một người trên tay bưng bình trà, một người khác nghiêng đầu đang quan sát hãn.

"Mời ngồi." Thích Ngạo Sương mỉm cười nhìn nam tử trước mắt.

Long Tát Tư khê cau mày, trước mắt đánh giá, người thiếu nữ này, hình như đã sớm ngờ tới mình sẽ đến. Thân phận của nàng rốt cuộc là gì? Hơn nữa sớm đã đem thân thể của mình tất cả điều tra rõ ràng, đi tới chỗ sa mạc để bị chính người của mình bắt được tuyệt không phải tình cờ. Mà là chắc chắn đang tìm mình.

Long Tát Tư ngồi ở đối diện Thích Ngạo Sương, Tập Ít Tư tiến lên rót thêm một ly trà hoa hồng cho Long Tát Tư

"Mời uống trà." Thích Ngạo Sương khẽ mỉm cười.

"Có thể nói một chút kế hoạch của người được không?" Long Tát Tư sau khi ngồi xuống không có uống trà, mà là nhìn thích Ngạo Sương trầm giọng hỏi.

"Đem thanh danh của người lên cao nhất, cuối cùng công bố thân phận của người. Trả lại trong sạch cho người." Thích Ngạo Sương ưu nhã miệng nhấp Trà hoa hồng nhàn nhạt trả lời.

"Làm thế nào mà được?" Long Tát Tư cau mày hỏi.

"Người không cần làm gì hết. Ăn, chơi ngủ là tốt rồi." Thích Ngạo Sương mỉm cười nhìn Long Tát Tư, không đợi Long Tát Tư nói chuyện, Thích Ngạo Sương lên tiếng lần nữa, "Dĩ nhiên, như vậy là không thể nào được. Người không đồng ý, ta cũng vậy sẽ không đồng ý."

Long Tát Tư giựt giựt khóe miệng, đột nhiên cảm thấy thiếu nữ trước mắt tính tình cùng với bề ngoài của nàng ấy nhìn thế nào cũng không đồng nhất. (Đây chắc là sự thống nhất của hai mặt đối lập)

Tập Ít Kì và Tập Ít Tư liếc mắt nhìn nhau, trong mắt của đối phương lại thấy được đồng tình. Cái tên Long Tát Tư, lại trở thành một đối tượng để Thánh nữ đại nhân của bọn họ làm nhục rồi.

"Việc người phải làm bây giờ chính là mang theo nhóm Tinh Vệ quân hành hiệp trượng nghĩa, cứu người dân gặp khó khăn, nhưng không cần lưu danh. Thời điểm làm việc trên mặt của mỗi người bịt kín bằng mặt nạ màu đỏ." Thích Ngạo Sương để ly xuống, trầm giọng nói.

"Hành hiệp trượng nghĩa?" Long Tát Tư nghi hoặc nhìn Thích Ngạo Sương, có chút không hiểu.

"Sa mạc này, trừ bọn người ra chỉ còn lại bọn cướp khác thôi. Các người cho tới nay cướp bóc cũng có đúng mực. Chỉ lấy của thương nhân một phần ba hàng hóa. Nhưng những tên cướp khác cũng không giống như vậy, giết người cướp của." Thích Ngạo Sương sờ sờ cằm của mình, có chút nghi ngờ nói, "Chỉ là, hôm nay tại sao các người lại bắt ta? Cho tới nay các người đều là cướp tiền không cướp sắc mà ." (vì chị đẹp . Được chưa?)

Trên mặt Long Tát Tư xuất hiện vẻ lúng túng.

"Thôi, không muốn nói không cần phải nói. Tóm lại, kế tiếp các người phải làm chính là ở thời điểm người dân cần nhất xuất hiện trước mặt bọn họ." Thích Ngạo Sương an bài. Ô Tát Lợi lúc này đây là quốc gia phần lớn là sa mạc, băng qua không có phương tiện. Mà bọn cướp đều là những kẻ cưỡi ngựa giỏi trong sa mạc, đời chuyện xảy ra, nhiều nhất chỉ thấy bụi bặm cuồn cuộn, nhìn theo bóng lưng bọn chúng mà chửi mắng, không có biện pháp cướp lại.

"Cứ như vậy sao?" Long Tát Tư cau mày.

"Đúng vậy, trước mắt chính là muốn người làm vậy. Còn có thân phận của người sẽ giữ kín, đến lúc thân phận của người sẽ được tiết lộ, mọi ánh mắt cũng sẽ tập trung ở trên người người. Kẻ đã hãm hại người và người thân của người, ta sẽ bắt bọn họ thừa nhận trước mặt mọi người." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng gõ cái bàn, lạnh nhạt nói, "Nhớ, các người phải che mặt, thống nhất mặt nạ màu đỏ."

"Vì sao phải mặt nạ màu đỏ?" Long Tát Tư rốt cuộc có chút hiểu được kế hoạch của thiếu nữ trước mắt.

"Vậy người cũng có thể lựa chọn màu sắc khác. Chỉ cần đặc biệt, có thể phân biệt các người và bọn cướp khác là được. Tốt nhất không nên đuổi tận

giết tuyệt bọn cướp, bắt được bọn chúng rồi sau đó đợi mọi người đi hết thì thả bọn chúng ra. Hoặc là cứu người xong liền thả bọn chúng ." Thích Ngạo Sương căn kễ giao phó.

"Tại sao?" Long Tát Tư lại càng khó hiểu.

Sau một khắc, hần liền hối hận vì đã hỏi như thế.

Đối mặt với ánh mắt khinh bỉ của mấy người, Long Tát Tư đột nhiên cảm thấy chỉ số thông minh của mình bị thoái hóa trầm trọng.

"Đương nhiên là để cho bọn họ tiếp tục làm điều ác, các người tiếp tục diệt kẻ gian." Tập Ít Kì liếc mắt khinh thường kẻ không hiểu lời nói của Thích Ngạo Sương. Thích Ngạo Sương trả lời" bằng không lấy ở đâu ra nhiều cơ hội như vậy cho các người hoạt động?"

(Một tập đoàn vô sỉ và rất hiểu ý đồng đội)

Long Tát Tư co quắp khóe miệng nhìn trước mắt thiếu nữ, trong đầu nháy ra câu “ Vật hợp theo loài”. Người thiếu nữ này thật quá quá cái đó gì đi. (ý anh ấy chắc là quá vô sỉ mà không dám nói)

"Người, thật có thể giúp ta tẩy rửa oan khuất?" trong mắt Long Tát Tư lóe lên một tia hoài nghi. Mặc dù người thiếu nữ và nam tử bên cạnh cực kỳ cường hãn, nàng cũng có thể khống chế tinh thần cấp cao, nhưng là, thật có thể làm được sao? người vu hãm hần, bây giờ đã trở thành Hoàng đế và Hoàng hậu. Cô gái mà mình từng thương mến bây giờ đã trở thành đương kim Hoàng hậu.

"Hiện tại đương nhiên được. Nếu như bọn hần bây giờ xuất hiện ngay trước mặt người, vậy thì như thế nào?" Thích Ngạo Sương cười nhạt một tiếng" chẳng lẽ người không biết khi đâm người một phát xong liền rút tay về không phải là không đánh nữa, mà là vì để đánh ác hơn, đau hơn hay sao?"
(cái triết lí gì đây biết !!!!!)

Long Tát Tư sừng sốt. Quả đấm lấy lại, là vì đánh ác hơn, đau hơn!

"Người, rốt cuộc là người như thế nào?" Long Tát Tư đứng lên, cau mày trừng trừng mắt sáng quắc nhìn thiếu nữ trước mắt.

Thiếu nữ tóc đen mỉm cười, không trả lời.

Phong Dật Hiên đứng lên, trong tay trống rỗng xuất hiện một xấp tờ kim phiếu, đưa tới trước mặt của Long Tát Tư. Những kim phiếu này đều là của Phong gia trợ giúp Thích Ngạo Sương đem mấy cái bảo vật của Hắc Long Bản âm thầm bán đi rồi lấy đi một phần nhỏ tiền.

"Để làm cái gì?" Long Tát Tư xụ mặt xuống.

"Không cần tự mình đa tình, không phải cho người xài. Những thứ này đổi thành Kim khăn, các người dùng cái này trợ giúp những dân chúng cần trợ giúp." Phong Dật Hiên lại lần nữa khi dễ trí thông minh của người trước mắt

Trong lòng Long Tát Tư một hồi buồn bực. Từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng.

Chỉ là, đây cũng là một thủ đoạn thật cao minh. Ô Tát Lợi vẫn luôn rất nghèo khó, nếu như cầm tiền tới trợ giúp mọi người, quả thật rất nhanh có thể thu mua lòng người.

Khi Long Tát Tư nhận lấy những tờ kim phiếu này vẫn rất thất kinh. Mỗi một tờ kim phiếu số tiền đều là một vạn, như vậy một xấp, nói ít cũng có trên trăm vạn! Hơn nữa còn là kim phiếu thông dụng ở toàn bộ đại lục.

Long Tát Tư ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt xem thường của Phong Dật Hiên, nhìn lại một chút khuôn mặt lạnh lùng Thích Ngạo Sương.

Bọn họ, rốt cuộc là ai?

"Đi đi. Mỗi thời điểm cuối tháng phái người đi đến vũ điểm một lần." Thích Ngạo Sương đứng dậy, có chút mệt mỏi ngáp một cái.

Long Tát Tư nhìn thiếu nữ trước mắt, thật lâu nói không ra lời.

Cái này thiếu nữ thần bí, không rõ lai lịch, mục đích gì mình cũng không biết. Nhưng là, trong lòng vì không biết vì sao lại tin tưởng người thiếu nữ này nhất định có thể giúp mình hoàn thành nguyện vọng!

"Tốt. Có chuyện ta sẽ đi vũ điểm tìm người. Ta đi trước." Long Tát Tư nhận kim phiếu, gạt đầu một cái với Thích Ngạo Sương, xoay người rời đi.

Đêm khuya, Thích Ngạo Sương đứng ở nóc phòng, yên lặng nhìn màn đêm không có ánh trăng.

Chợt, một cái áo khoác thật dày khoác lên trên vai của nàng. Bỗng nhiên quay đầu lại, đối mặt với khuôn mặt đang mỉm cười của Phong Dật Hiên.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Phong Dật Hiên cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời không trăng.

Thích Ngạo Sương trầm mặc, lần này chậm rãi nói: "Đang suy nghĩ, thời điểm Long Tát Tư đối mặt người hãm hại hãn, có có thể xuống tay được hay không."

Phong Dật Hiên hơi ngẩn ra, ngay sau đó cười nhạt: "Đó là hãn ngu xuẩn, yêu một người không đáng giá. Hãn vừa bắt đầu đã sai lầm rồi, phía sau còn có thể chính xác được ư?"

Thích Ngạo Sương sửng sốt, quay đầu cứ như vậy nhìn chăm chăm Phong Dật Hiên, Phong Dật Hiên vẫn như cũ mỉm cười: "Cái đó của bọn họ, không gọi tình yêu. Tình yêu có thể tùy tiện bị quyền lực, tiền bạc thu mua, vậy còn gọi tình yêu sao?"

Thích Ngạo Sương rũ thấp xuống lông mi, sâu xa nói: "Người" không phải là một loại động vật không ngừng truy đuổi tiền bạc quyền lực danh tiếng hay sao."

"Ít nhất ta không có như vậy. Ta một đời một kiếp cũng sẽ không phản bội nàng." lời nói của Thích Ngạo Sương vẫn chưa nói hết, liền bị lời nói như đinh chém sắt của Phong Dật Hiên chặt đứt.

"Ngạo Sương, cho dù tất cả thiên hạ có phản bội nàng, ta vẫn như cũ sẽ đứng ở bên cạnh nàng, đem hết toàn lực bảo vệ nàng." Phong Dật Hiên nắm bả vai Thích Ngạo Sương, làm cho Thích Ngạo Sương xoay người lại đối mặt với mình.

Thích Ngạo Sương kinh ngạc nhìn người trước mắt, nhìn đến nét mặt của hắn lúc này hết sức kiên nghị, đáy mắt chỉ có kiên định. Trong lúc nhất thời, Thích Ngạo Sương lời gì cũng nói không ra được. Chỉ là, đáy lòng có cái gì đó mọc rễ, nảy mầm.

"Cho nên, Tiểu Sương Sương~~, nàng không cần phải ủ rũ như thế, ta sẽ vẫn mãi mãi bên cạnh nàng nha ."Phong Dật hiên cười hì hì, dấu môi lên, hướng Thích Ngạo Sương mà tiến tới.

"Thân ái ~~."

Phanh!

Sau một khắc, Phong Dật Hiên che hai mắt của mình ngồi chồm hổm trên mặt đất kêu rên.

Thích Ngạo Sương xoay người tức giận đằng đặng trực tiếp bay xuống.

Phong Dật Hiên đợi bóng dáng Thích Ngạo Sương biến mất, lúc này mới đứng dậy, trên mặt là nụ cười nhàn nhạt, đáy mắt có vui mừng. Nàng, rốt

cuộc lại khôi phục lại bộ dạng trước kia. Đây mới chân chính là nàng.

Phong Dật Hiên vuốt vuốt hai mắt của mình, hừ lạnh một tiếng: "Đi ra đi, người đã thấy hết rồi?"

Chung quanh vẫn một mảnh trầm mặc. Hồi lâu, bóng dáng Lãnh Lăng Vân xuất hiện.

"Ta cho người biết, ta sẽ không để cho người có bất kì cơ hội nào đâu." Phong Dật Hiên trừng trừng mắt xông vào Lãnh Lăng Vân quát lạnh. Chỉ là nhìn vào nửa bên mắt gấu mèo của hắn thì miệng nói những lời này thật không có lực uy hiếp.

Lãnh Lăng Vân trầm mặc, không nói gì.

"Hừ!" Phong Dật Hiên hừ lạnh một tiếng, xoa mắt của mình không để ý tới Lãnh Lăng Vân, từ cái thang bò đi xuống. (không hiểu sao ảnh không bay xuống?! ?!)

Lãnh Lăng Vân một mình đứng ở nóc nhà, trầm mặc nhìn không trung.

Không một tiếng động.

Hai ngày sau đó, một nhóm năm người lên đường rời đi Thanh Tuyền trấn. Lần này, còn có hai huynh đệ nhà họ Tập.

Mà mục đích của bọn họ, tất nhiên là đến vị trí điểm đỏ trong bản đồ.

Một nhóm năm người cứ như vậy đi tiếp trong sa mạc, nhìn không thấy đầu sa mạc làm cho người ta không cảm thấy hứng thú , mọi người cứ như vậy mềm nhũn mà đi tới. Chung quanh là cảnh sắc không thay đổi, bãi cát, Tiên Nhân Chưởng khổng lồ bị cát che giấu một nửa thân hình.

"A! Ốc đảo!" Tập Ít Kì chợt hưng phấn kêu lên. Năng gắt thiêu đốt, bây giờ nhìn thấy ốc đảo dĩ nhiên là cực kỳ kích động. Tập Ít Kì lập tức nghĩ đến có

thể uống nước hã hê, sau đó thoải mái tắm rửa. !" Đó là một trấn nhỏ hình tròn." Tập Ít Tư lạnh nhạt nói, "Trung gian có một hồ nhỏ, hồ nhỏ này ở đáy có một suối nước. Cái trấn này xây vòng quanh hồ nhỏ, nên mới có hình một cái hình tròn, cho nên gọi vòng tròn trấn."

"Tiểu thư, chúng ta đi nghỉ ngơi một chút đi. Cái mệt của ta giờ đến ngồi cũng đau." Tập Ít Kì vắn vẹo uốn éo cái mệt, những ngày qua vẫn cười Lạc Đà , quả thật quá mức.

"Được, đi nghỉ ngơi tiếp tế thực phẩm. Sáng sớm ngày mai lại xuất phát." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng gật đầu, cùng mọi người hướng trấn nhỏ mà đi tới.

Trấn nhỏ này cũng như các trấn khác, chung quanh cũng có các tảng đá cao làm tường chắn, đem trấn nhỏ vây lại. Cửa trấn là tảng đá to thay cho cửa chính, bên cạnh của chính là một tảng đá hẹp dài ghi tên trấn.

Nhộn nhịp người đi đi lại lại trên đường, không có ai chú ý tới mấy người bọn họ. Đi ngang qua đây người đi đường cũng sẽ tới tiếp tế và nghỉ ngơi một chút, đây là chuyện quá bình thường.

"Tập Ít Tư, các người đến quán trọ trước, chúng ta tới phía trước xem một chút." Thích Ngạo Sương đem dây cương trong tay giao cho Tập Ít Kì, rồi quan sát chung quanh.

"Được" Tập Ít Kì đồng ý, hai người huynh đệ bỏ họ ở thần điện Hắc Ám cho tới bây giờ đều là bọn họ sai bảo người khác, nhưng là kể từ đi theo Thích Ngạo Sương, vẫn bị Thích Ngạo Sương sai bảo . Không dám không nghe theo, chỉ vì vị Thánh nữ đại nhân này thật sự quá âm hiểm. Kể từ sự kiện kia về sau hẳn liền không dám trêu chọc Thích Ngạo Sương. Lần đó đánh cuộc thua, thua cuộc chỉ cần vì đối phương làm một chuyện là đủ thôi mà. Tập Ít Kì bất mãn. Đồng ý làm một chuyện có gì khó khăn? Nhưng nghe được Thích Ngạo Sương để cho hẳn làm người hầu sai vặt, hẳn như

vậy thì chết quách cho xong. Thích Ngạo Sương không biết đã làm gì hăn , mà hăn gặp người ta thì tự nhận mình là heo, hăn thật sự chính là heo, một cái đầu heo ngu ngốc. Nói xong câu đó liền lập tức đi tìm người kế tiếp nói. Thì ra là hăn bị khống chế tinh thần. Từ đó về sau, Tập Ít Kì đối với Thích Ngạo Sương là vâng lệnh nghe theo. Cũng không dám náo loạn nữa.

Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên còn có Lãnh Lăng Vân đi từ từ đến ngã tư đường, nhìn trên đường phố người lui tới, chột nhú mày. Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân cũng phát hiện có cái gì không đúng.

Những người này, mặc dù đang đi lại, nhưng lại hình như không có gì mục đích, cứ như vậy không ngừng đi tới đi lui. Đi tới cuối ngã tư đường, sau đó quay đầu lại, đi tới nha đạo lại một mặt khác nữa quay đầu lại đi về! Thích Ngạo Sương cau mày nhìn một người đi ngang qua bên cạnh mình, trong lòng hơi động. Người này ánh mắt không có một tia tiêu cự, không có bất kỳ nét mặt, chỉ có một nhiệm vụ là đi thôi.

"Này, xin hỏi người." Phong Dật Hiên tự nhiên cũng cảm thấy có cái gì không đúng, thuận tay kéo qua đi ngang qua một người bên cạnh hăn sẽ phải mở miệng muốn hỏi. Vậy mà, làm cho người ta giật mình là một màn xảy ra như vậy. Người kia bị Phong Dật Hiên kéo cũng mắt diếc tai ngơ, lập tức đi về phía trước đi. Nhưng là mới vừa bước ra một bước, người liền thẳng tắp té xuống. Tiếp theo là bất động, không có hô hấp nữa!

Phong Dật Hiên nhìn một chút tay của mình, coi lại người nằm trên đất, giựt giựt khóe miệng. Đây là chuyện gì xảy ra? Kéo một cái cũng có thể kéo người chết?

Kỳ quái hơn là, chung quanh người đi đường giống như không nhìn thấy nhau, tiếp tục rục rịch.

"Người này, chết rồi." Lãnh Lăng Vân khẽ cau mày nhìn người té ở trước mặt bọn họ thản nhiên nói.

Phong Dật Hiên cũng cau mày, nửa ngẩng đầu nhìn về phía chung quanh, chợt kêu lên: “Không tốt! chúng ta bị mai phục” ,

Thích Ngạo Sương bỗng nhiên cả kinh, đỉnh đầu đã xuất hiện dị biến.

Đỉnh đầu thoáng qua một đạo ánh sáng chói mắt, sắc trời khẽ ảm đạm xuống. Khi bọn hắn nhận ra thì bên trên đỉnh đầu đã xuất hiện một đạo kết giới hơi mờ! Ánh mặt trời có thể xuyên qua , nhưng là, bọn họ lại thấy bóng dáng của mình trên đỉnh của kết giới! Kết giới này giống như một tấm gương, chỉ có thể mờ lung nhìn ra bên ngoài, nhưng là hơn nữa là ở trên kết giới lại thấy cảnh tượng phía dưới. Cả trấn cũng bị tầng kết giới kỳ quái bao phủ lại.

"Những người này, đã chết từ trước rồi!" Phong Dật Hiên mặt nặng nề, nhìn lại một người đi ngang qua bên cạnh hắn trầm giọng nói.

"Thật đúng là Dụng Tâm Khổ Kế, vì vậy khốn chúng ta, cứ nhiên giết một trấn người." Lãnh Lăng Vân cũng xụ mặt xuống. Mặc dù hắn sẽ không thiện lương đến mức trách thương cho người dân, nhưng là, nhìn nhiều người vô tội bị sát hại vô cớ như vậy, trong lòng cũng bức tức.

"Đây là kết giới gì?" Thích Ngạo Sương mắt lạnh lùng nhìn kết giới trên đỉnh đầu trầm giọng nói. Kết giới như vậy nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Tiểu thư! Chuyện gì xảy ra à?" Tập Ít Kì nhảy lên vọt tới" tòa trấn tốt như vậy mà lại giống như là U Linh Trấn ấy ? Trên đầu chính là cái gì kết giới à?"

Tập Ít Tư cũng đi theo tới đây, sắc mặt cũng là một mảnh nặng nề.

"Tiểu thư, dọc theo đường đi đều là người chết." Tập Ít Tư tới đây trầm giọng nói, "Nhưng là, vẫn còn đang lặp lại chuyện bọn họ đang làm dở lúc

sống. Duy trì một động tác."

"Quý dị, thật là quý dị. Gặp quý rồi !" Tập Ít Kì run run , hướng bên này nhích lại gần. Trường hợp quý dị như vậy hẳn quả thật chưa từng thấy qua. Nhiều nhất chính là thấy qua không chế tinh thần người khác, nhưng đó cũng là không chế người sống, sẽ không gặp qua người có thể không chế Hoạt Tử Nhân.

" Con cừu nhỏ đáng yêu, các người ở chỗ này hưởng thụ thật tốt thôi." Chợt, đỉnh đầu của mọi người truyền tới một thanh âm quý dị, trong giọng nói tất cả đều là hả hê cùng hài lòng.

Người nào? !

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn đến một lão ăn mặc quái dị, tóc giống như ổ gà đứng ở kết giới đỉnh cao nhất kết giới vừa hua tay múa chân vừa nói chuyện. Một bộ quần áo thoáng như dẻ rách hợp lại, có tới năm màu sắc, đầu tóc cột một nhúm dựng lên rất cao, chung quanh loạn thành một đoàn.

"Người là người nào?" Tập Ít Tư quát lạnh hỏi.

Quái nhân kia giơ đôi tay lên ở trước ngực bày ra cái tư thế kỳ quái. Mọi người một hồi rét lạnh đến buồn nôn. Quái nhân kia lúc này mới nói: "Người sắp chết, chưa cần thiết phải biết tên của ta. Các người chỉ cần biết rằng mạng của các người rất đáng tiền. Đặc biệt là cô nàng giữa các người . Quả thật Giá Trị Liên Thành, chắc chắn ~ "

Không đợi mọi người nói chuyện, quái nhân kia hú lên quái dị, mũi chân điểm một cái, nhanh chóng hướng dọc theo kết giới bay đi, nháy mắt liền biến mất ở trong mắt mọi người.

" Thần điện Quang Minh đuổi giết sao?" Phong Dật Hiên cau mày nhìn phương hướng lão quái nhân kia biến mất trầm giọng hỏi.

"Ít nhất không phải người của thần điện Quang Minh." Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng lắc đầu.

"Ý của người là, ..." Tập Ít Tư cau mày.

"Không ngoại trừ Thần điện thuê sát thủ." Lãnh Lăng Vân sắc mặt có chút nặng nề. ! ! Rồi khỏi nơi này rồi nói sau." Phong Dật Hiên quay đầu nhìn một chút chung quanh

"Cái trấn này hình như cũng bị kết giới này bao vây rồi."

"Nhìn xem có hay không có thể đọc được bước sóng kết giới (khoảng cách một chu kì dao động)." (cái này là nguyên văn tác giả viết nha các nàng)

Thích Ngạo Sương đi dọc theo về phía, vươn tay nhẹ nhàng đi đụng chạm kết giới. Vậy mà, còn không có đụng tới kết giới, kết giới kia chợt sinh ra một cỗ phản lực nho nhỏ, đem tay Thích Ngạo Sương văng ra.

Hả? Thích Ngạo Sương nghi ngờ lần nữa đưa tay đến gần, kết quả lại một dạng. Một cỗ nhu hòa lần nữa đánh văng tay Thích Ngạo Sương ra!" Chuyện gì xảy ra?" Phong Dật Hiên cũng đi lên trước , thấy được một màn kỳ quái này.

"Không cách nào đến gần." Thích Ngạo Sương cau mày nói.

"Trực tiếp bỏ ra không được sao." Tập Ít Kì hừ lạnh một tiếng, móc ra quyền trượng, trong miệng đã niệm lên chú ngữ.

Thích Ngạo Sương lại trầm tư, mới vừa rồi kết giới bắn ra cỗ sức lực kia, hình như có chút kỳ quái. Nhưng là kỳ quái ở đâu vậy?

Tập Ít Kì đã đọc xong chú ngữ, quyền trượng trong tay quơ múa, một đạo hắc quang cường đại liền đánh úp về phía kết giới.

"Đợi đã nào...!" Thích Ngạo Sương quát to ra tiếng, nàng rớt cuộc nhớ tới mới vừa rồi kì quái ở chỗ nào rồi.

"À?" Tập Ít Kì nháy mắt không hiểu nhìn Thích Ngạo Sương, không hiểu tại sao vào lúc này phải gọi hẩn đợi chút.

Sau một khắc, Tập Ít Kì liền lập tức hiểu được. Cái đạo hắc quang mình phát ra, ở thời điểm sắp đánh tới kết giới đột nhiên quay đầu lại, dọc theo đường cũ cấp tốc phản kích lại! Tập Ít Kì tay vội chân loạn kết xuất một tấm chắn Ma Pháp Thuẫn ngăn trở công kích này. Cột sáng màu đen đánh tới tấm chắn, phát ra âm một tiếng, chấn động lỗ tai Tập Ít Kì, hẩn lại càng thêm run sợ không dứt. Thiếu chút nữa liền bị ma pháp của chính mình giết chết!

"Đại tiểu thư! Làm sao người không nói sớm?" Tập Ít Kỳ tâm kinh run sợ vỗ vỗ lồng ngực của mình, an ủi trái tim nhỏ đang nhảy kịch liệt.

Sắc mặt của những người khác cũng nặng nề, trong lòng đã đại khái hiểu đến cùng là có chuyện gì xảy ra rồi.

"Giống như mọi người thấy, kết giới này, có thể bắn ngược tất cả lực lượng." Thích Ngạo Sương cau mày nhìn kết giới hoàn hảo không hao tổn, trong lòng trầm xuống. Mới vừa rồi đang suy tư về này bắn ngược lực lượng của mình vì sao có chút kỳ quái, chợt nhớ tới đó chính là mình đến gần kết giới thả ra một chút xú áp lực. Lực độ không lớn cũng không nhỏ, vừa lúc phù hợp. Mà Tập Ít Kì gấp gáp ra tay không còn kịp nữa ngăn cản, dĩ nhiên là bị bắn ngược trở lại.

"Cái gì mà kết giới lại biến thái vậy? !" Tập Ít Kỳ sợ hãi mắng. Nói qua ngồi xổm xuống, tiện tay nhặt lên cục đá nhỏ nhẹ nhàng ném tới, quả nhiên, này cục đá nhỏ mới vừa đến gần kết giới, liền theo đường cũ bay trở lại. May mắn sức lực không lớn, tự nhiên cũng không có khiến tay chân hẩn loạn lên ứng phó.

Đây tất cả tất cả mọi người nhìn ở trong mắt, không cách nào đi ra ngoài, cũng không cách nào phá kết giới này. Dùng bao nhiêu lực lượng công kích kết giới liền bị bị bắn ngược trở về bao nhiêu lực lượng.

"Ta thử một chút." Phong Dật Hiên nhẹ nhàng vung tay lên, trên tay đã nắm ở một thanh Phong Nhận khổng lồ gần như trong suốt.

"Tốt nhất không cần." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng lắc đầu.

"Nếu như dùng lực lượng công kích vượt qua giới hạn của kết giới này, có lẽ cũng sẽ không bắn ngược, mà là đem kết giới phá đi." Phong Dật Hiên khẽ cau mày phân tích chuẩn bị Toàn Lực Nhất Kích thử một chút.

"Nếu như không phải thì sao?" Thích Ngạo Sương nhàn nhạt hỏi ngược một câu. . . .

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 3: Ra Bên Ngoài Sẽ Đem Người Làm Thịt

N

ếu như không được? !" Thích Ngạo Sương nhàn nhạt hỏi ngược một câu.

Mọi người trong lòng dâng lên một cỗ khí lạnh, nếu như không được? Một kích này của Phong Dật Hiên, ai có thể ngăn cản? thực lực của Phong Dật Hiên bây giờ có thể tự xưng là biến thái, nhưng nếu hãn toàn lực nhất kích, có lẽ chính hãn cũng ngăn cản không được, huống chi những người khác.

Phong Dật Hiên trừng mắt nhìn, thử dò xét tính huơ ra một kiếm đánh về phía kết giới. Lực lượng bắn ngược trở về khiến Phong Dật Hiên há to miệng, sức lực cùng tốc độ y đúc lúc hãn xuất ra. Phong Dật Hiên lập tức kết một tấm chắn Ma Pháp Thuần, chặn lại công kích kia. Trong lòng có chút mồ hôi lạnh, nếu một kiếm này mình dụng hết toàn lực mà không có phá được kết giới hậu quả sẽ là như thế nào đây?

"Vậy làm sao bây giờ?" Phong Dật Hiên thu kiếm trong tay về buồn bực hỏi. Nghĩ tới nếu như mình bị chính pháp thuật của mình đánh ngã, trong lòng liền dâng lên một cỗ cảm giác rất không thoải mái.

"Đúng vậy, vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta bị giam ở đây?" khloe mắt Tập Ít Kì nghiêng nghiêng nhìn qua mấy xác chết bên cạnh hãn, sợ run cả người. Những người này rõ ràng đã chết rồi, vẫn còn giữ vững hành động khi còn sống, ở trên đường đi đi lại lại không có mục đích . Thật là quỷ dị tới cực điểm.

"Ha ha, chớ uổng phí tâm cơ rồi. Cái trận này, mặc kệ lực lượng của các người dù cường đại thế nào cũng không thể phá được. Nghĩ muốn chết lập tức thì cứ công kích vào kết giới đi, hay muốn chết chậm một chút thì

ngoan ngoan đợi ở bên trong đi, ha ha ha ~ ~" ngoài trận truyền đến âm thanh tiếng cười lớn quỷ quái. Không cần phải nói cũng biết chính là cái lão quái nhân đã bắt bọn họ. Tiếp thanh âm dần dần đi xa, hiển nhiên người nọ cho là trận pháp này của lão không có người nào có thể phá hủy, tìm nơi thoải mái để nghỉ ngơi. Quái nhân đơn giản nghĩ, chẳng cần hao tổn chút sức nào cả, có thể thông thả đợi nhặt xác của bọn hắn.

"Mẹ nó! Cái lão tiện nhân!" Tập Ít Kì tức giận mắng.

"Đi ra ngoài liền đem người là thịt" Phong Dật Hiên cắn răng tức giận mắng.

Lãnh Lăng Vân trầm giọng nói: "Ta chưa từng thấy qua trận pháp như vậy, cũng chưa từng nghe qua có hình dạng trận thế này. Tàng Thư Phòng của thần điện Quang Minh cũng chưa từng thấy ghi lại."

"Thôi đi, Tàng Thư Phòng của thần điện Quang Minh không có ghi lại không có nghĩa là không ai biết. !" Tập Ít Kì mặc dù biết Lãnh Lăng Vân đã cùng bọn họ chung một chiến tuyến, nhưng là vừa nghe đến mấy chữ thần điện Quang Minh này thì không thoải mái hừ lạnh ra tiếng.

"Ý của ngươi là ngươi biết ?" một câu lạnh lùng của Thích Ngạo Sương lập tức khiến Tập Ít Kì ngoan ngoãn ngậm miệng lại, ngồi chồm hổm trên mặt đất vẽ vòng vòng.

"Đi nghỉ một chút trước đã, đứng ở chỗ này cũng không phải là biện pháp." Thích Ngạo Sương lạnh nhạt nói, "Đến lữ điểm ngồi thương lượng một chút."

Mọi người đồng ý, Tập Ít Kì đi ở phía trước, mang theo mọi người hướng lữ điểm đi tới. Tập Ít Kì ở phía sau không cam lòng, không ngừng thả ma pháp công kích nhỏ cố gắng phá kết giới, nhưng kết quả chẳng khác gì lúc này, vĩnh viễn nhẫn tâm như vậy đánh trở lại. Mặc dù Tập Ít Kì có chuẩn bị,

vẫn bị trò đùa của mình làm cho đau kêu oái oái . Một người trước mặt hoàn toàn không thấy hấn, chỉ lo đi về phía trước.

Đi đến lữ điểm, trong đại sảnh không có khách, lão bản cứ lau đi lau lại một cái ly, không ngừng lau chùi, mà trong đại sảnh bên cạnh bàn, có một tiểu nhị đứng trước cái bàn dùng khăn không ngừng lau chùi cái bàn. Hai người động tác cứ như vậy lặp lại.

Tập Ít Kì nhìn trong nội tâm lại nao nao, ngồi ở bàn xa nhất, nuốt một ngụm nước bọt, tận lực không nhìn tới này hai xác chết này.

"Tiểu thư, ta ghét nơi này." thanh âm Tập Ít Kì cũng kèm theo run rẩy.

"Hai người thấy thế nào?" Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ trên đường, như cũ là người đi đường đi qua đi lại.

"Giải trừ trận pháp, hoặc mạnh mẽ phá trận, hoặc giết chết người bày trận." Lãnh Lăng Vân trầm giọng nói.

"Những cách này chẳng khác gì là một cách. Người bày trận đang bên ngoài, nếu muốn giết hấn, vẫn phải là đi ra ngoài. Tình trạng bây giờ là không ra được." Phong Dật Hiên có chút không vui nói.

"Vấn đề là, hấn làm như thế nào mà bày trận được? Cái trấn nhỏ này nói lớn không lớn, nhưng là nói nhỏ cũng không nhỏ. Từ đầu đến cuối, chúng ta liền nhìn thấy một mình hấn. Khi chúng ta đi vào không lâu trận pháp này liền lập tức khởi động." Thích Ngạo Sương khẽ cau mày trầm tư.

"Ban đầu sư phụ bày trận cũng phải cần hai chúng ta hiệp trợ, hoặc là những người khác hiệp trợ. Một mình hấn là không có biện pháp bố trí trận pháp quá lớn." Tập Ít Tư vượt cằm của mình cũng suy tư, "Nhưng là trận pháp khổng lồ như thế, một người như thế nào làm được đây?"

"Chẳng lẽ đối phương phải có cái bảo vật gì?" Tập Ít Kì nháy mắt, ngồi trên băng ghế cái mông dịch sang bên Tập Ít Tư, hắn vừa nhìn thấy này động tác của hai cái xác trong lòng liền một hồi sợ hãi.

"Bảo vật?" Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía Tập Ít Kì.

"Ta đoán ." Tập Ít Kì nói đại.

Trong lòng của Thích Ngạo Sương chợt vừa lóe lên, hỏi: "Hai người còn nhớ rõ trận pháp kia làm sao khởi động không?"

"Hình như là trên đỉnh đầu sáng lên, sau đó liền khởi động." Phong Dật Hiên hồi tưởng.

"Phương hướng ở đâu?" Thích Ngạo Sương hỏi tới.

"Phương hướng? Hình như là từ một điểm tản ra bốn hướng." tu vi của Phong Dật Hiên không thể không khiến người ta sợ hãi than, trong nháy mắt đó chuyện thế nhưng hắn lại thấy rất rõ ràng !

"Đi." Thích Ngạo Sương chợt đứng dậy.

"Đi đâu?" Mọi người hỏi.

"Đi đến trung tâm cái trấn này ." trong nội tâm của Thích Ngạo Sương khẽ động. Người của thế giới này không biết, nhưng là nàng lại biết. Có một loại trận pháp, là cần có trận nhãn hỗ trợ. Nhưng nếu Phong Dật Hiên không có nhớ lầm, mà mình cũng không có đoán sai, cái này khổng lồ trận pháp là có trận nhãn , mà trận nhãn nhất định ở trung tâm của tiểu trấn này. Đó chính là mấu chốt để phá trận pháp !

"Trấn trung tâm ấy là hồ nhỏ, đáy hồ là một suối nước ngầm dưới lòng đất." Tập Ít Tư ở phía sau bổ sung, trong lòng hắn cũng là nghi ngờ không hiểu,

Thích Ngạo Sương rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Chỗ đó có thể có cái gì? Đều là nước mà.

"Cùng đi theo đi, lời lão bà đại nhân của ta là chân lý!" Phong Dật Hiên khó chịu liếc mắt nhìn. Tập Ít Tư im lặng, mắt trợn trắng theo sát ở phía sau.

Giờ phút này Thích Ngạo Sương không có tâm tình so đo cái này với Phong Dật Hiên, mà là cấp tốc hướng tới trung tâm trấn.

Trung tâm trấn quả nhiên là một mặt hồ bích lục nhỏ, bên hồ có loại thực vật gì đó sinh trưởng mà mọi người chưa từng thấy qua, bộ dạng bùng bùng sức sống. Ở chung quanh hồ, cũng thấy từng dãy thềm đá, dễ dàng cho mọi người đi xuống mức nước.

"Cái này hồ, có vấn đề sao?" Tập Ít Tư cau mày nhìn cái hồ, không nhìn ra bất kỳ dị tượng a.

Thích Ngạo Sương cũng không nói chuyện, mà là ngồi xuống, nhắm mắt lại, trầm ngâm cảm giác tình huống dưới nước. Phong Dật Hiên thấy thế, cũng trầm ngâm cảm ứng.

Tập Ít Kì vừa muốn mở miệng hỏi bọn họ đang làm gì, lãnh Lăng Vân làm cá ngăn lại động tác, ý bảo hẩn an tĩnh một chút. Tập Ít Kì lập tức im lặng.

Quả nhiên!

Thích Ngạo Sương khước miệng nâng lên đường cong nhàn nhạt.

Đáy hồ này quả nhiên có vấn đề. Ở nơi rất sâu, lại có một cổ nhàn nhạt ma pháp đang hoạt động. Hình như là có đồ vật gì đó thả ra ma pháp.

Thích Ngạo Sương thu hồi cảm giác của mình, mở mắt.

Phong Dật Hiên cũng mở mắt ra, không đợi thích Ngạo Sương nói chuyện, Phong Dật Hiên đã cau mày trầm giọng nói: "Này dưới nước có một đồ vật

hình tròn đang tán ra một cỗ ma pháp, không biết là có cùng trận pháp này liên quan hay không."

Thích Ngạo Sương trong lòng giật mình, Phong Dật Hiên lại có thể dò xét đến cả hình dáng của vật này. Nàng không cách nào thấy rõ ràng hình dạng, chỉ có thể cảm thấy ma pháp đang động.

"Đúng là như vậy." Thích Ngạo Sương gật đầu.

"Hả? Không thể nào?" Tập Ít Thứ nhất mặt hoài nghi "cùng trận pháp này có liên quan thì chỉ có người bên ngoài thôi. Cùng bên trong có quan hệ gì?"

"Trận nhãn. Có lẽ, vật phía dưới kia chính là trận nhãn của trận pháp này." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nói ra một câu nói như vậy .

"Trận nhãn? Thứ gì?" Tập Ít Kì hỏi ra, lúc này không phải mình hăn nghi ngờ, những người khác cũng mang khuôn mặt nghi ngờ.

" Là đồ để chống đỡ một trận pháp cao cấp." Thích Ngạo Sương chỉ có thể giải thích như vậy.

Mọi người người hiểu người không.

"Tiểu thư, làm sao người biết?" Tập Ít Tư chột khẽ cau mày hỏi câu.

Dứt lời, tất cả mọi người mang một loại ánh mắt phức tạp nhìn Thích Ngạo Sương.

"Muốn biết?" Thích Ngạo Sương mỉm cười như hoa. (có mùi nguy hiểm)

"Không,giờ lại không muốn rồi." Tập Ít Tư chột thấy lưng toát ra một hồi mồ hôi lạnh, hăn hiểu được, mỗi lần Thích Ngạo Sương vừa lộ ra nụ cười này thì tuyệt đối có người sẽ xui xẻo. Hăn dám dùng tính mạng của mình ra bảo đảm, câu nói tiếp theo của Thích Ngạo Sương tuyệt đối là người chắc

chấn muốn biết sao? Quá ác liệt rồi, rất rất rất ác liệt. Tốt nhất đừng hỏi, đợi thời điểm tiểu thư muốn nói liền nhất định sẽ nói ra.

"Tiểu thư, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Tập Ít Kì không chú ý Thích Ngạo Sương vì sao biết cái này, mà là như thế nào có thể mau rời khỏi cái nơi quái quỷ này.

"Đợi đến buổi tối. Rồi đem cái vật kia vớt lên. Nếu ban ngày thì khi người bày trận nhìn thấy chúng ta xuống nước, biết phía dưới có đồ đã bị lộ nhất định hẳn sẽ có biện pháp ngăn lại. Lúc tối đợi hẳn buông lỏng cảnh giác là được." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt trả lời.

"Hiện tại, có lẽ hẳn đang thông qua cái gì quan sát hành vi của chúng ta." Lãnh Lăng Vân tiến lên, trên tay phát ra bạch quang, sau đó quay đầu nói, "Không có độc."

"Người giám định nước có độc hay không làm cái quái gì, ta tuyệt đối không muốn uống nước chỗ này đâu." Tập Ít Kì mang vẻ mặt chán ghét nói.

"Đi múc nước." Thích Ngạo Sương lại như vậy ra lệnh.

"Tại sao? Tại sao? Tại sao ? Tiểu thư trong Nhấn Không Gian của người không phải chứa rất nhiều nước hay sao" Tập Ít Kì kêu lên cứ như oan uổng, uất ức lắm.

"Cái tên điên độn này! Làm cho giống một chút thôi, nếu như người kia nhìn thấy chúng ta đến đây, có lẽ sẽ sinh nghi ." Phong Dật Hiên lấy hai tay ôm ở trước ngực vừa khinh bỉ vừa dạy dỗ tên điên độn kia.

(Hiếu ý đồng đội. 100 điểm cho đội Khắc Lôi Nhã và hai anh chàng nam sủng của chị. Mà cái kế sách này quá chu toàn. Thật khâm phục)

Tập Ít Kì buồn bực tiến lên, cúi xuống túi nước bên hông bắt đầu múc nước. Tập Ít Tư cũng tiến lên bắt đầu múc nước.

Thích Ngạo Sương đoán không sai, lão quái nhân bày trận quả thật chú ý tới điểm này. Hẳn giờ phút này núp ở một tảng đá khổng lồ mát mẻ, thuận tiện nhìn một chút thủy tinh cầu trong tay. Khi thấy Thích Ngạo Sương và đám người vây ở này bên hồ nhỏ thì trong lòng căng thẳng. Thế nhưng khi thấy Lãnh Lăng Vân giám định nước hồ không có độc, mọi người bắt đầu múc nước thì lập tức yên lòng. Thu hồi thủy tinh cầu ngáp một cái lật người tiếp tục ngủ. Hãy nói đi, làm sao có thể có người đoán được trận pháp kia có điểm mấu chốt chính là ở đáy hồ. Đội trưởng cũng thật là đề cao bọn nhỏ quá rồi. Đám người kia mặc dù trong đó có người nghe nói diệt sạch 12 Đại Giáo Chủ của thần điện Quang Minh, nhưng là so với tổ chức của bọn họ thì, thần điện Quang Minh chả là cái thá gì cả. Một người trong tổ chức thôi có thể tự mình xóa sạch bọn thần điện.

Đêm phủ xuống, nhiệt độ cũng bắt đầu giảm xuống nhanh chóng. Ánh trăng mờ lung.

Trấn nhỏ, trên đường phố những người đi đường kia vẫn còn giữ vững động tác ban ngày đi tới đi lui.

Đoàn người của Thích Ngạo Sương, khoác áo choàng, hướng đến trung tâm trấn nhỏ.

Đi tới bên hồ, Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn Tập Ít Kì, ra lệnh "Đi xuống đi."

"A! Không phải chứ, tại sao lại là ta!" Tập Ít Kì kêu rên.

"Bởi vì ngươi là người muốn rời khỏi đây nhất." Thích Ngạo Sương chỉ một câu nói đem lời kêu thán của Tập Ít Kì quăng trở về.

"Không có thiên lý, cái kia nơi đó lạnh băng, ngươi để cho thân thể pháp sư suy nhược này đi xuống, đây không phải là tội mưu sát sao?" Tập Ít Kì vẻ mặt đưa đám, di chuyển đến bên hồ.

"Nói nhiều!" Thích Ngạo Sương quát lạnh một tiếng, trong nháy mắt vung tay lên.

Ý thức Tập Ít Kì phản xạ ôm đầu gối xuống, nhưng không có nghênh đón đau đớn như trong tưởng tượng, trên người lại truyền đến cảm giác ấm áp. Tập Ít Kì lúc này mới cúi đầu nhìn qua thân thể của mình, thân thể của mình chung quanh được bọc một tầng kết giới tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt màu vàng.

"Nhanh một chút đi. Một hồi kết giới không còn nữa thì người chờ đông cứng đi." Thích Ngạo Sương thúc giục.

"Ngàn lần dù chết cũng không chối từ, thừa tiểu thư, tâm địa của người thật lương thiện, tiểu thư đúng là đúng là người tốt." Tập Ít Kì đứng lên, không nói hai lời liền đi vào trong nước. (ặc anh thật đáng thương)

Tập Ít Tư đứng ở bên bờ khẽ co quắp khóe miệng. Thật là tên này có tế bào đơn thuần ! Rõ ràng là làm nô bộc, nàng ta cho một cái kết giới cũng là bình thường, nhưng bây giờ hẳn lại coi như là một cái ân huệ lớn lao.

Tập Ít Kì ở dưới nước, mừng rỡ phát hiện quả nhiên thân thể và nước tách rời ra, không thấm, kết giới còn tỏa ra một cảm giác ấm áp. Nghĩ tới cảnh cáo cuối cùng của Thích Ngạo Sương, Tập Ít Kì hiểu kết giới này thời gian có hạn, vì vậy vội vàng hướng chỗ sâu nhất mà lặn tới.

Nước hồ cũng không phải là rất sâu, lặn một hồi, Tập Ít Kì cũng cảm thấy đuối nước dưới đất có vẻ hơi phun lực lên. Mà một vật hình tròn tròn gì đó cũng đập vào mắt hắn. Chậm rãi mà tới gần, Tập Ít Kì cảm thấy vật kia phát tán ma pháp ra ngoài. Chính là cái đồ này? Chính là cái gì đó trận nhãn?

Tập Ít Kì định đưa tay ra cầm lấy, chợt nhớ tới lời của Thích Ngạo Sương đã dặn dò, vì vậy lại rút tay trở về, vội vàng bơi lên, quyết định hay là bấm báo Thích Ngạo Sương trước thì hơn.

Lên bờ, tất cả mọi người đang đợi,

"Như thế nào?" Thích Ngạo Sương tiến lên hỏi thăm.

"Có một vật tròn tròn gì đó, tản ra ma pháp. Ta không động vào nó." Tập Ít Kì trả lời.

"Ừ" Thích Ngạo Sương gật đầu "đúng là vật kia rồi."

"Tiểu thư, bây giờ chúng ta làm thế nào đây?" Tập Ít Kì cúi đầu nhìn kết giới trên người mình từ từ biến mất, nháy mắt hỏi. Hẳn thật sự là muốn nhanh chóng rời đi thôi.

"Ta đi xuống xem một chút. Các người tại đây chờ." Thích Ngạo Sương dứt lời nhẹ nhàng trong nháy mắt, trên người cũng bao trùm một tầng thật mỏng kết giới màu vàng nhạt.

"Ta và nàng cùng đi." Phong Dật Hiên đi lên trước.

"Không." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng lắc đầu nói, "Mọi người cũng ở lại chỗ này. Các người đều là Ma Pháp Sư, nếu như phía dưới làm trễ nãi lâu một chút, sức lực các người không đủ."

Mọi người lúc này mới nhớ tới quả thật như thế, khi bọn hắn năm người chỉ có Thích Ngạo Sương là ma vũ song tu, là một Ma Pháp Sư, cũng là Chiến Sĩ.

"Nhưng.....!" Phong Dật hiên còn muốn nói điều gì, Thích Ngạo Sương giơ tay lên che miệng hắn.

"Người đi xuống cũng không giúp được gì. Không bằng ở phía trên tiếp ứng. Mọi người biết trận nhân là vật gì sao?" Thích Ngạo Sương một câu nói khiến Phong Dật Hiên không có lời nào để nói nữa.

"Không cần lo lắng, không có việc gì. Phá trận là cần một chút thời gian . Ở phía trên chờ ta là tốt rồi." Thích Ngạo Sương nói xong cũng xuống nước.

Phong Dật Hiên theo ở phía sau, đứng ở mép nước lo lắng nhìn dưới nước.

Thích Ngạo Sương lặn xuống dưới đi, càng ngày càng gần, trầm ngâm nhìn quả nhiên thấy được này sáng trong vòng tròn nhỏ. Lại gần, mới nhìn rõ, vật kia chỉ bằng lòng bài tay trẻ con, đặt ngang ở nơi đó chậm rãi xoay tròn. Ngay mặt của nó giống như gương trơn bóng, hình như là thủy tinh làm thành, mà phía sau là làm bằng đồng, phía trên có vẽ hoa văn thần bí. Tản ra một cỗ nhàn nhạt ma pháp .

Lấy? Nhưng phải lấy như thế nào?

Thích Ngạo Sương trầm tư , đưa tay ra chạm vào vòng tròn kia.

Thích Ngạo Sương tay mới vừa chạm tới vật kia thì cảnh tượng trước mắt lập tức thay đổi!

Hiện ra ở trước mắt Thích Ngạo Sương là một mảnh bờ cát rộng lớn, mênh mông. Biển rộng mà khô khốc, không có một giọt nước biển. Trên bờ biển rất nhiều màu sắc xinh đẹp.

Hừ!

Sau lưng tiếng động rất nhỏ khiến Thích Ngạo Sương cảnh giác, chợt quay đầu lại, lại thấy gương mặt giống mình như đúc.

Thích Ngạo Sương cảnh giác lui về phía sau hai bước.

Ảo giác sao?

Ngoài dự liệu của Thích Ngạo Sương chính là đối phương sắc mặt khê biến, lui về phía sau hai bước.

"Người là ai?" Đối phương cau mày nhìn Thích Ngạo Sương hỏi. thanh âm đối phương cư nhiên chính là giống y hệt âm thanh của nàng.

Thích Ngạo Sương khẽ kinh hãi, đây chính là câu nàng muốn hỏi.

Thích Ngạo Sương trầm mặc nhìn người trước mắt diện mạo giống nàng như đúc. Cái này căn bản là mình, thần thái cũng là một, giống như mình đang soi gương vậy.

Mặt sắc của đối phương chợt trầm xuống, này lạnh lẽo vẻ mặt ở trong mắt Thích Ngạo Sương chính là rất quen thuộc. Đôi môi mỏng khinh thường phun ra hai chữ: "Ảo giác!"

Không đợi Thích Ngạo Sương ra tay, trong tay của đối phương đã xuất hiện một thanh Kim Sắc Hỏa Diễm khổng lồ ! Kiếm khí bén nhọn khiến Thích Ngạo Sương lần nữa giật mình! Thích Ngạo Sương lắc mình tránh thoát, kiếm khí lướt qua nhau, một luồng ánh sáng chói lên..

"Hừ!" Thấy Thích Ngạo Sương tránh thoát, đối phương cười lạnh một tiếng, lần nữa huy kiếm nhào tới.

"Người là ai?" Thích Ngạo Sương nhanh nhẹn lui về phía sau, trầm giọng hỏi.

"Hy Nhĩ Khắc Lô Nhĩ" Đối phương huy kiếm bén nhọn công kích tới, lạnh lùng nói, "Phải nhanh giải quyết xong áo giáp này, bọn họ vẫn còn ở phía trên chờ ta."

Sau một khắc con người của " Khắc Lô Nhĩ" phóng đại, khoe miệng chảy ra vết máu đỏ thẫm, không thể tin nhìn trước mặt Thích Ngạo Sương vẫn sạch sẽ mà đứng ở đó . Mà thân thể của nàng, đã bị cự kiếm trong tay của Thích Ngạo Sương đâm xuyên. Máu theo thanh cự kiếm không ngừng nhỏ xuống.

"Tại sao?" Trợn to hai mắt "Khắc Lôi Nhã" hình như không hiểu tại sao mình bị giết trong nháy mắt như vậy. Rõ ràng là hoàn toàn dựa theo bản mẫu của nàng ta, vì sao còn bị giết nhẹ nhàng như thế.

"Thứ nhất, cái tên này Khắc Lôi Nhã này đã theo mẹ ta chết đi. Thứ hai, người quá nhiều lời." Thích Ngạo Sương rút kiếm ra, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh lùng. Hy Nhĩ Khắc Lôi Nhã. Cái tên này trong ngày Khai Sắt Lâm chết đi liền theo đó biến mất. Cái bảo vật này có chức năng chính là như vậy sao? Bày trận phản xạ tất cả công kích, thời điểm khi có người chạm lấy nó thì nó sẽ khiến người đó tiến vào cái thế giới này, phỏng chế ra chính họ. Nhưng là, lần này, cái bảo vật này hình như không có nhìn thấu bản chất. Mình, đã không còn là Hy Nhĩ Khắc Lôi Nhã trước đây rồi.

(Quá nhỏ cho cái bảo vật vì nó gặp phải chị Nhã)

Sau một khắc "Khắc Lôi Nhã" kia biến mất, vết máu trên đất biến mất, vết máu Thích Ngạo Sương chém cũng biến mất. Trước mắt biển rộng khô khốc trong nháy mắt tràn đầy nước biển. Từng đợt từng đợt sóng biển đang cọ rửa bãi biển.

Trên bờ biển, cô gái nhỏ chân trần một thân quần áo trắng, mặt phấn mài ngài, xông tới Thích Ngạo Sương cười rục rờ một tiếng.

Thích Ngạo Sương còn chưa có lấy lại tinh thần, tất cả trước mắt nháy mắt biến mất. Biển rộng nước xanh, bãi biển năm màu sắc, tiểu cô nương cười rạng rỡ, trong nháy mắt này toàn bộ biến mất.

Đợi Thích Ngạo Sương lấy lại tinh thần, cúi đầu phát hiện tay mình đang nắm một cái vòng tròn nho nhỏ.

Ở bên hồ bốn người kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Kết giới đang chậm rãi nhạt dần, tiếp biến mất.

Trận bị phá rồi !

Ở đó nơi quái nhân ngủ trên tảng đá khổng lồ, giờ phút này bỗng nhiên thức tỉnh, sắc mặt trắng bạch, hết trắng rồi lại đen!

Trận pháp bị phá rồi !

Hơn nữa bảo vật của mình nghiên mực Lưu Ly đổi chủ! ! (lại lụm được bảo vật)

Trời đánh! nghiên mực Lưu Ly đổi chủ? ! Có lầm hay không! mới vừa rồi đã đổi chủ! Bây giờ mình không may mắn cảm nhận được nghiên mực Lưu Ly tồn tại.

Là ai? Sẽ là ai? Lại có thể phá trận, hơn nữa để nghiên mực Lưu Ly của mình nhận chủ khác! Quái nhân chột gãi gãi tóc của mình. Rất buồn bực ngửa mặt lên trời than , nhưng là lại sợ mấy người phá được trận pháp đó. Hẳn tuyệt đối không phải là đối thủ nếu bọn họ liên thủ lại. Xem ra chính mình thật sự là đã xem thường bọn họ!

Quái nhân lần này hối hận đến nổi ruột trong bụng xanh lè rồi. Sớm biết liền ngoan ngoãn nghe đội trưởng lời nói, mọi người cùng nhau hành động. Như vậy cũng không đến nỗi trộm gà không được còn mất năm gạo. Hiện tại người không có giết chết, ngược lại còn mất đi bảo bối của chính mình.

Đáng chết!

Quái nhân trong lòng tức giận cực kỳ, nhưng vẫn là lý trí lập tức đứng dậy, theo phương hướng nào đó cấp tốc mà rời đi, cách xa trấn nhỏ. Hiện tại hẳn muốn làm chính là lập tức cùng đám đội trưởng hợp lại, đem việc vừa xảy ra nói cho đội trưởng. Nhất định phải đoạt lại nghiên mực Lưu Ly!

Thích Ngạo Sương lúc này cũng lên bờ.

Mọi người vội vàng xông tới.

"Sương Sương, mới vừa rồi nàng đã xảy ra chuyện gì, ta cảm nhận thấy nàng vẫn không nhúc nhích, ta muốn xuống, lại sợ sẽ ảnh hưởng nàng." Phong Dật Hiên lo lắng hỏi ý tứ là hẳn rất lo lắng, ở rất nhiều lần ngay tại thời khắc mấu chốt, nếu là có ảnh hưởng bên ngoài, thì tất cả sẽ thất bại trong gang tấc.

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, thấy kết giới đã biến mất, nhất thời hiểu vòng tròn này đích thị là trận nhãn, cũng chính là mấu chốt phá trận. Chỉ là, có người nào nói cho nàng biết hay không, một cỗ nhàn nhạt ma pháp cảm nhận giữa nàng và vật tròn tròn này là gì? vừa rồi có chuyện gì xảy ra?

"Trận nhãn là cái này." Thích Ngạo Sương lấy ra vòng tròn nhỏ "cái này gọi là nghiên mực Lưu Ly."

"nghiên mực Lưu Ly?" Mọi người cùng kêu lên nghi ngờ hỏi.

"Làm sao biết tên của nó?" Tập Ít Kì trừng to mắt mà nhìn nghiên mực Lưu Ly trong tay Thích Ngạo Sương, thật là một vật nhỏ xinh đẹp.

"Chính nàng nói cho ta biết." Thích Ngạo Sương đem Lưu Ly nghiên mực cất đi.

(Nói nhỏ các nàng. Cái con bé Lưu Ly đó đòi cưới Kim Liên nhà chị Nhã đó)

"Gạt người!" Tập Ít Kì nhảy lên tố cáo. Vật phẩm làm sao sẽ nói chuyện, rõ ràng cho thấy tiểu thư lại đang lừa gạt hẳn.

"Đi trước hết làm thịt cái lão già bày trận." Phong Dật Hiên cắn răng nói.

"Đúng , đúng, trước hết làm thịt hân, một hờichạy mất thì muốn làm thịt cũng không được." Tập Ít Kì cũng căn rằng nghiêng lợi nói.

"Nên bỏ đi." Thích Ngạo Sương lạnh nhạt nói, "Khi kết giới phá trong nháy mắt hân cũng cảm thấy rồi" .

Lòng của mọi người khẽ chìm, bọn họ hiểu, phía trước, sợ rằng có nguy hiểm lớn hơn nữa đang đợi bọn họ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 4: Bộ Mặt Thật Của Lãnh Lăng Vân

T

rận đã phá, cuối cùng mọi người có thể rời đi được rồi.

“Làm sao bây giờ? Ta không muốn qua đêm ở đây, đánh chết cũng không!” Tập Thiếu Kỳ cau mày nhìn trần nhà có không khí đầy vẻ đe dọa trước mắt. Hắn tình nguyện hạ trại trong sa mạc chứ không nguyện qua đêm trong lỗ điểm quỷ dị của trần này.

“Những thi thể này sẽ phải rửa nát. Không biết có tạo thành dịch bệnh không.” Tập Thiếu Tư vuốt cằm, trầm giọng nói, “Nguồn nước nơi đây là điểm thu hút người đi đường. Nếu nguồn nước bị ô nhiễm thì thật không tốt. Cũng chẳng biết nước ngầm chảy tới đâu.”

“Để ta.” Lãnh Lăng Vân đứng dậy, hai tay tạo thành dấu tay phức tạp, nhắm mắt lại, nhỏ giọng niệm chú ngữ. Trong khoảnh khắc, tay Lãnh Lăng Vân liền có rất nhiều điểm ánh sáng nhỏ. Điểm sáng đột nhiên lan ra toàn trần. Vô số điểm sáng rơi vào những thi thể kia thì từ từ thay đổi, trở nên trong suốt rồi dần dần biến mất. Không bao lâu, trên đường phố liền trống không. Tập Thiếu Kỳ quay đầu nhìn sang phòng bên cạnh, cũng thấy người trong đó từ từ biến thành điểm sáng trắng rồi biến mất. Cứ như vậy, cả trần trống không, không một bóng người.

“Đây là ma pháp gì vậy?” Phong Dật Hiên cau mày. Cảm giác thật khó chịu.

“Đúng đó, đây là ma pháp gì vậy? Thật tà môn.” Tập Thiếu Tư phùng mang trợn má hỏi. Một luồng khí lạnh dâng lên từ đáy lòng.

“Là ma pháp đặc biệt của thần điện Quang Minh.” Lãnh Lăng Vân nhàn nhạt đáp, không định nói thêm gì nữa mà xoay người dắt lạc đà ra ngoài, không để ý Tập Thiệu Tư tiếp tục hỏi tới sau lưng.

Đáy mắt Thích Ngạo Sương xẹt qua tia hiểu rõ. Chỉ sợ ma pháp này là biện pháp hủy thi diệt tích trên diện rộng của thần điện Quang Minh cho nên Lãnh Lăng Vân mới không muốn nói thêm gì nữa.

“Chúng ta phải cẩn thận, sợ rằng không chỉ có từng này sát thủ.” Tập Thiệu Tư dắt lạc đà theo sau, đáy lòng vẫn rất lo lắng.

Đoàn người rời khỏi trấn nhỏ trong đêm, cách rất xa mới dừng lại hạ trại.

Thích Ngạo Sương lấy trại từ chiếc nhẫn không gian ra. Tập Thiệu Kỳ và Tập Thiệu Tư bắt đầu dựng trại.

Đồng lửa được nhóm lên, xua tan khí lạnh.

Phong Dật Hiên đang chuyên tâm nướng thịt, trong lòng thầm tính toán chỗ nào là ngon nhất để dành cho Thích Ngạo Sương. Chỗ nào khó ăn nhất thì dành cho tiểu tử Lãnh Lăng Vân kia. Bạch Đế và Hắc Vũ đứng trên vai Phong Dật Hiên, chờ thịt trong tay hẵn chín.

Thích Ngạo Sương nhìn cái vòng nhỏ trong tay, trong lòng tràn đầy ngờ vực. Vật này thật thần kỳ. Cô bé mặc quần áo màu trắng xuất hiện trong một khắc cuối cùng là ai Nghiên mực Lưu Ly... Chẳng lẽ cô bé kia chính là nghiên mực Lưu Ly? Thích Ngạo Sương khẽ quay đầu thì thấy đôi mắt màu tím trên khuôn mặt bình tĩnh của Lãnh Lăng Vân chứa đầy đau khổ. Thích Ngạo Sương nhìn theo ánh mắt hẩn thì thấy một cái hộp đóng kín trên tay Lãnh Lăng Vân. Hẩn vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve cái hộp.

“Lãnh Lăng Vân, cái đó...”

Thích Ngạo Sương vừa hỏi thành lời thì liền hối hận. Có thể khiến cho Lãnh Lăng Vân đau khổ như thế thì còn là gì được?

Quả nhiên, Lãnh Lăng Vân thấp giọng trả lời, “Là tro của Huyền Huyền. Huyền Huyền từng nói nó muốn sống trong thế giới tinh khiết hoàn mỹ nhất thế giới. Huynh muốn an táng nó nhưng chưa tìm ra được chỗ như thế.”

Thích Ngạo Sương im lặng, một cảm giác khó tả dâng lên trong lòng.

“Cho huynh cái này. Hãy cất tro của Huyền Huyền trước đã. Sau này huynh tìm được chỗ đó thì sẽ an táng Huyền Huyền.” Thích Ngạo Sương lấy ra một chiếc nhẫn không gian đưa ra trước mặt Lãnh Lăng Vân.

“Chiếc nhẫn không gian?” Lãnh Lăng Vân nhỏ giọng hô.

Thích Ngạo Sương im lặng, ngầm thừa nhận.

“Không, vật quý giá như vậy...” Lãnh Lăng Vân nhẹ lắc đầu.

Một tiếng “cách” vang lên giữa hai người.

Hai người quay lại thì thấy nhánh cây trong tay Phong Dật Hiên đã gãy làm hai đoạn.

Phong Dật Hiên nhìn Lãnh Lăng Vân chăm chăm. Ánh mắt Lãnh Lăng Vân trầm xuống, nhìn lại Phong Dật Hiên.

“Đại nam nhân mà lại kiêu cách như thế. Tay Sương Sương sắp cứng lại rồi, người còn không nhận.” Hai người im lặng hồi lâu. Phong Dật Hiên nói những lời này xong lại vùi đầu nướng thịt. Lãnh Lăng Vân ngẩn ra, quay sang nhìn Thích Ngạo Sương. Hắn đối mắt với nàng, ngay sau đó trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Lãnh Lăng Vân hiện lên một nụ cười thản nhiên. Hắn vươn tay nhận lấy chiếc nhẫn không gian trên tay Thích Ngạo Sương, nhỏ máu nhận chủ rồi đeo lên.

Dưới ánh trăng, trong sa mạc mênh mông, đoàn người vây quanh đồng lửa, ăn thịt nướng. Tập Thiếu Kỳ lảm nhảm kể chuyện cười nhưng không buồn cười chút nào. Trước mặt Phong Dật Hiên, Bạch Đế và Hắc Vũ đang tranh nhau một miếng thịt nướng, hai bên bất phân thắng bại.

Buổi sáng mọi người lên lưng lạc đà. Buổi tối thì hạ trại trong sa mạc. Họ chỉ cách ốc đảo có người có vài ngày.

Màn đêm hạ xuống, Tập Thiếu Tư lại đứng chống nạnh trước đồng lửa kể chuyện cười chẳng buồn cười, mọi người ngáp không ngừng.

Thích Ngạo Sương trêu chọc Bạch Đế và Hắc Vũ đang tranh giành thức ăn.

Bỗng nhiên, Thích Ngạo Sương đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt trầm xuống, mắt lạnh nhìn phía sau, không động đậy.

Tập Thiếu Tư phát hiện bình nước trước mặt mình hơi rung lên.

“Một đội người ngựa đang chạy về phía này, tốc độ rất nhanh.” Tập Thiếu Tư nhìn bình nước trước mặt, trầm giọng nói.

“Vũ trang đầy đủ.” Phong Dật Hiên bổ sung. Nếu không được vũ trang đầy đủ thì tiếng vó ngựa sẽ không có quy luật và nặng nề như thế.

“Nhắm vào tiểu thư à?” Tập Thiếu Tư mở to mắt nhìn Thích Ngạo Sương.

“Ừ.” Thích Ngạo Sương lại gật đầu.

“Sao người biết? Bây giờ mà nói vì người thì có phải quá sớm không!” Tập Thiếu Kỳ hừ hừ.

“Bởi vì những người đó là Thánh kỵ sĩ của thần điện Quang Minh.” Thích Ngạo Sương rất bình tĩnh, nhẹ nhàng nói ra, giống như lời chào tùy ý lúc sáng sớm.

“Sao người biết?” Tập Thiếu Kỳ hừ hừ. Chỉ bằng tiếng vó ngựa đã nhận ra thân phận người khác thì sao có thể. Nhất định là tiểu thư lại đang lừa gạt mình.

“Bởi vì ta thấy được.” Thích Ngạo Sương lại nói ra một câu còn tùy ý hơn khiến Tập Thiếu Kỳ sửng sốt, rồi nhìn thấy một nhóm người khí thế hung hăng đang tới gần. Dưới ánh trăng, áo giáp màu bạc phát sáng rạng rỡ, cây giáo dài lóe ra ánh sáng bạc lạnh lạnh. Còn có cả huy chương gắn trên ngực rất dễ thấy, thể hiện thân phận của bọn họ.

Tập Thiếu Kỳ giựt giựt khoe miệng, ai oán xoay người đối mặt với một đội kỵ sĩ đang tới gần rất nhanh, âm thầm kêu may mắn mình không thích cá cược với Thích Ngạo Sương. Nếu cá cược thì mình thua cũng chẳng oan uổng gì.

Có điều những người của thần điện Quang Minh này sao biết hành tung của bọn họ được? Sắc mặt Tập Thiếu Kỳ trầm xuống, lập tức nghĩ tới những người lập dị đã bày trận đưa bọn họ tới cái trấn kia. Tin tức tất nhiên là do những người lập dị kia truyền đi.

Lãnh Lăng Vân từ từ đứng lên, đáy mắt không có chút gợn sóng nào. Phong Dật Hiên cũng đứng lên, năm đấm vang lên tiếng rắc rắc vang dội. Tập Thiếu Tư và Tập Thiếu Kỳ cũng lấy pháp trượng ra, mặt trầm như nước, chuẩn bị chiến đấu.

Thích Ngạo Sương chỉ hờ hững nhìn một đội Thánh kỵ sĩ đang ngày càng tới gần, trên mặt không có biểu tình gì, cũng không nhúc nhích.

Ầm ầm. Một đội Thánh kỵ sĩ được huấn luyện nghiêm khắc cấp tốc chạy như bay đến trước mặt mọi người. Thánh kỵ sĩ dẫn đầu thấy Lãnh Lăng Vân tóc bạch kim mắt màu tím thì sắc mặt đại biến. Hắn thầm mừng rỡ trong lòng. Đó chính là người bọn họ khốn khổ tìm kiếm. Hơn nữa, trong

đoàn người này nhất định có người hăn từng thề phải hủy diệt bằng bất cứ giá nào – ma nữ không có nhân tính kia.

“Thánh tử đại nhân!” Thánh kỵ sĩ dẫn đầu tung người xuống ngựa, quỳ một gối xuống, đập mạnh năm đấm tay phải lên ngực trái, trình trọng hành lễ một cách tiêu chuẩn của kỵ sĩ. Kỵ sĩ sau hăn cũng làm theo, toàn bộ xuống ngựa, trình trọng hành lễ.

Tiếp theo, hoàn toàn yên tĩnh.

Tập Thiểu Tư và Tập Thiểu Kỳ vẫn nắm chặt pháp trượng trong tay, nhìn Thánh kỵ sĩ trước mặt đầy cảnh giác. Phong Dật Hiên bĩu môi, không nói gì. Đáy mắt Thích Ngạo Sương vẫn không chút gợn sóng, lẳng lặng ngồi ở đó.

“Tạp Đặc, ta không phải là Thánh tử đại nhân gì cả.” Giọng Lãnh Lăng Vân không có chút độ ấm, lạnh lùng nói một câu như vậy. Tập Thiểu Kỳ và Tập Thiểu Tư khẽ nhú mày, không ngờ những người này là người quen cũ của Lãnh Lăng Vân.

“Thánh tử đại nhân! Ngài thật bị ma nữ kia mê hoặc sao? Ắ là ma nữ. Tóc đen mắt đen, tượng trưng cho sự sa ngã. Thánh tử đại nhân, xin ngài tỉnh lại, trở lại bên cạnh chúng thần, cùng chiến đấu với chúng thần. Nữ thần nhân từ sẽ tha thứ cho sự hồ đồ nhất thời của ngài. Giáo Hoàng đại nhân và Thánh nữ đại nhân đều hy vọng ngài trở về!” Thánh kỵ sĩ dẫn đầu – Tạp Đặc trong lời nói của Lãnh Lăng Vân – mặt tràn đầy đau xót, khuyên bảo tận tình. Một đám Thánh kỵ sĩ phía sau hăn cũng là đáng vẻ đau xót, ánh mắt nhìn Thích Ngạo Sương càng thêm thù hận. Chính là ma nữ này đã dụ dỗ Thánh tử đại nhân cao thượng tôn quý của bọn họ vào địa ngục.

Khi Tập Thiểu Kỳ và Tập Thiểu Tư nghe từ Nữ thần từ Tạp Đặc thì hai người đều lộ ra vẻ mặt khinh thường. Phong Dật Hiên híp mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, chờ Lãnh Lăng Vân trả lời.

“Các người nhầm rồi. Ta không có cảm giác bị hạ cổ.” Giọng Lãnh Lăng Vân trầm tĩnh, không chút gợn sóng, thản nhiên nói, “Ta rất rõ ràng ta đang làm gì. Dù ai cũng không ép được ta phải làm gì. Bây giờ những gì ta làm đều là ý muốn thật sự của ta.”

Tập Đặc sững sốt. Các Thánh kỵ sĩ sau lưng cũng nhìn nhau, đều thấy được sự khiếp sợ và tức giận trong mắt nhau. Thánh tử đại nhân bị ma nữ hạ cổ thật!

Lãnh Lăng Vân thấy các Thánh kỵ sĩ nhìn Thích Ngạo Sương bằng ánh mắt thù hận thì liền biết bọn họ muốn gì.

Bỗng nhiên, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Lãnh Lăng Vân hiện lên nụ cười khiếp người, nói rõ ràng từng chữ: “Ta nói lại lần nữa, ta không bị bất kỳ ai hạ độc.” Lần này, từng lời truyền vào tai các Thánh kỵ sĩ rất rõ ràng. Lãnh Lăng Vân dừng lại một chút, cười kỳ lạ, nói tiếp, “Còn nữa, Nữ thần Quang Minh chẳng phải là Nữ thần nhân từ gì mà là một người bỉ ổi vô sỉ thấp hèn.”

Gió thổi nhẹ qua, lời nói kinh thế hãi tục của Lãnh Lăng Vân cứ như vậy mà vọng trong tai mỗi một Thánh kỵ sĩ, vang vọng trong lòng họ.

Canh thứ hai

“Thánh tử đại nhân...” Tập Đặc hét lên vô cùng đau đớn, tức giận trong mắt càng dày đặc hơn. Ánh mắt hằn nhìn Thích Ngạo Sương đều là thù hận, dường như có thể bắn thủng nòng.

Các Thánh kỵ sĩ sau lưng Tập Đặc cũng đau lòng, nhìn Thích Ngạo Sương bằng ánh mắt thù hận.

“Ma nữ kia, người dám dụ dỗ Thánh tử đại nhân sa đọa như thế!” Tập Đặc đứng lên, giơ cây giáo dài trong tay lên, nhìn Thích Ngạo Sương đầy căm

tức, “Các dũng sĩ, phải diệt trừ ma nữ này hoàn toàn, cứu Thánh tử đại nhân của chúng ta về.”

Thích Ngạo Sương không tỏ rõ thái độ, vẫn bình tĩnh ngồi tại chỗ, trêu đùa Bạch Đế và Hắc Vũ. Phong Dật Hiên dứt khoát đặt mông ngồi xuống, lấy một miếng thịt trong chiếc nhẫn không gian ra nướng. Mặt Tập Thiếu Kỳ và Tập Thiếu Tư đầy cảnh giác, nhìn đám Thánh kỵ sĩ trước mặt, thầm đếm trong lòng. Tất cả có chín người. Hai người khề cau mày. Chẳng lẽ chín Thánh kỵ sĩ này chính là kỵ sĩ Bụi Gai mà thần điện Quang Minh lấy làm tự hào?

Tập Thiếu Kỳ và Tập Thiếu Tư đoán không sai. Thánh kỵ sĩ trước mắt chính là lưỡi dao sắc bén của thần điện Quang Minh – đoàn kỵ sĩ Bụi Gai. Bọn họ chỉ có chín người, thực lực vô cùng cao, hơn nữa còn phối hợp vô cùng ăn ý, cho tới nay đều đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Thần điện Quang Minh đã giao rất nhiều nhiệm vụ khó khăn cho họ. Vậy nên nhiệm vụ bao vây tiêu diệt Thích Ngạo Sương cũng giao cho bọn họ.

Tập Đặc cầm cây giáo dài trong tay, thở dài một hơi, toàn thân lập tức phát ra dấu khí màu trắng. Tám Thánh kỵ sĩ phía sau hắn cũng nhanh chóng đứng lên, xếp thành hàng, tạo thành một hình tam giác lấy Tập Đặc làm đỉnh.

Trong mắt Tập Đặc chỉ có thiếu nữ tóc đen vẫn bình tĩnh ngồi đó, không thèm nhìn bọn họ! Chính là ma nữ này đã mê hoặc Thánh tử đại nhân mạnh mẽ cao ngạo trong lòng bọn họ. Tóc đen mắt đen, nhuộm màu sa ngã. Bức họa thiếu nữ bị truy nã có mái tóc vàng, mắt màu xanh nhưng dù có thay đổi màu mắt và màu tóc thì vẫn chỉ cần nhìn một cái là nhận ra.

Tập Đặc nắm chặt giáo dài trong tay, bước lên trước một bước, ngay lập tức có một bóng người lướt tới, chắn trước mặt hắn.

“Thánh tử đại nhân!!!” Trong lòng Tạt Đặc vừa giận vừa vội. Người chặn trước mắt hấn chính là Thánh tử Lãnh Lăng Vân mà trong lòng hấn tôn kính nhất!

Trên mặt Lãnh Lăng Vân không có biểu tình gì, đáy mắt lạnh lẽo, lạnh lùng nhìn người trước mắt, nhẹ nhàng nói một câu: “Ta đã nói ta không phải là Thánh tử đại nhân từ lâu rồi.”

“Thánh tử đại nhân thật muốn ngăn thần tiêu diệt ma nữ kia sao?” ánh mắt Tạt Đặc trầm xuống, trong lòng càng đau đớn hơn. Thánh tử đại nhân bị mê hoặc trở nên sa đọa đến nông nỗi này, muốn xung đột với cả bọn họ.

“Ừ.” Lãnh Lăng Vân hờ hững đáp trả, hơi dừng lại rồi nhẹ nhàng nói tiếp, “Nàng không phải là ma nữ.”

Sau khi Lãnh Lăng Vân dứt lời thì máu trong người chín Thánh kỵ sĩ đều đông lại. Mọi người trợn tròn mắt, rồi dần dần trong mắt vẫn lên tia máu.

“Thánh tử đại nhân! Ngài cố ý muốn cản trở chúng thần sao?” lòng Tạt Đặc dường như rướm máu. Nếu có thể, hấn không muốn động thủ với Thánh tử đại nhân mà mình tôn kính nhất. Nam nhân tóc bạch kim mắt màu tím này từng là mục tiêu để bọn họ phấn đấu. Sự mạnh mẽ của hấn, sự tự đắc phi phạm của hấn, sự cao ngạo của hấn – tất cả đều khiến bọn họ phấn đấu để được như vậy.

“Thánh tử đại nhân, chẳng lẽ ngài đã quên mối thù của tiểu thư Huyền Huyền sao? Bây giờ ngài lại muốn bảo vệ hung thủ đã sát hại muội muội của người sao?” cây giáo dài của một Thánh kỵ sĩ sau lưng Tạt Đặc rung rung. Hấn không thể tiếp nhận nỗi rằng Thánh tử đại nhân lại bị mê hoặc đến mức này, có thể vì bảo vệ kẻ thù của ngài ấy mà xung đột với bọn họ.

Lãnh Lăng Vân khẽ cau mày, ánh mắt trầm xuống, một luồng khí thế khó tả đột nhiên bộc phát từ người hấn khiến nhóm người Tạt Đặc cảm thấy có một luồng áp lực vô hình đang bao vây họ.

“Ai nói cho các người chuyện này?” mặt Lãnh Lăng Vân trầm như nước, giọng nói rét buốt như hàn băng ngàn năm.

Tạp Đặc hơi ngẩn ra, dừng lại một chút rồi gầm lên: “Chẳng lẽ không phải vì ma nữ này sao? Ả ta sát hại mẫu thân và thầy giáo vỡ lòng của mình một cách tàn nhẫn, còn làm tổn thương ông nội của mình. Tiểu thư Huyền Huyền cũng là do ả dùng thủ đoạn hiểm độc hại chết!”

“Thúi lắm.”

“Thúi lắm.”

Hai người cùng đồng thanh.

Một là Phong Dật Hiên, một là Lãnh Lăng Vân.

Hai người liếc đối phương bằng khóe mắt, không lên tiếng nữa.

Tạp Đặc và đám Thánh kỵ sĩ hoàn toàn sửng sốt. Thánh tử đại nhân tao nhã mà lại nói tục?! Người vĩnh viễn thánh khiết cao quý lãnh ngạo hoàn mỹ hôm nay lại nói tục.

Đáy mắt Thích Ngạo Sương lại thoáng qua tia âm lãnh. Thần điện Quang Minh thật không tệ, có thể hắt toàn bộ nước đục qua đây. Mình muốn xem xem còn gì để đổ tội nữa không. Thật ra Lãnh Huyền Huyền chết không phải là do Giáo Hoàng bày mưu đặt kế để đổ tội cho Thích Ngạo Sương, mà là do Liễu Tuyết Tình làm.

“Đội trưởng, nhiều lời vô ích. Xem ra chỉ có tiêu diệt ma nữ kia thì Thánh tử đại nhân của chúng ta mới có thể tỉnh táo lại.” một Thánh kỵ sĩ sau lưng Tạp Đặc lạnh giọng quát.

Không ai hiểu tâm tình lúc này của Tạp Đặc. Hắn vẫn đuổi theo mục tiêu bằng toàn bộ sức lực nhưng giờ lại thành ra như vậy. Còn nhớ năm đó, thiếu

niên áo trắng cao ngạo nhẹ nhàng vung tay lên, liền cứu mình từ cõi chết trở về, không thêm liếc mình một cái, tựa như ngài chỉ đang cứu con mèo nhỏ ven đường. Cho tới bây giờ ngài cũng chưa từng nhìn thẳng vào mình. Hôm nay, cuối cùng ngài đã nhìn thẳng vào mình nhưng lại trong tình huống thế này.

“Ánh sáng che chở!” Táp Đặc quát lạnh, giơ cao cây giáo dài trong tay. Một luồng ánh sáng trắng chói mắt chiếu xuống, bao phủ lấy hắn và các Thánh kỵ sĩ sau lưng. Đây là ma pháp giúp đỡ, thêm vào trên người có thể tăng cường sức khỏe cho con người.

Lãnh Lăng Vân khẽ híp mắt, sắp ra tay.

Ngay sau đó, trước mắt liền nhoáng một cái, một bóng dáng nho nhỏ đã chắn trước mặt hắn. Là Thích Ngạo Sương.

“Để muội.” Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nói.

Lãnh Lăng Vân muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc không thể thốt nên lời.

Thích Ngạo Sương nhìn các Thánh kỵ sĩ trước mắt một cách lạnh lùng, thâm bùi ngùi. Trong lòng những người này Lãnh Lăng Vân không đơn giản chỉ là một Thánh tử. Nàng hiểu ánh mắt của những người này khi nhìn Lãnh Lăng Vân. Đó là tôn kính, sùng bái, yêu quý... Nếu Lãnh Lăng Vân tự động thủ...

“Ma nữ, hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi!” Táp Đặc nắm chặt cây giáo dài trong tay, thân thể hơi trầm xuống, quát khẽ một tiếng rồi phi thân lên.

“Dừng lại...” Thích Ngạo Sương vẫn không nhúc nhích, chỉ yếu ớt nói một câu mà như đã qua cả ngàn năm, thế sự xoay vần... Một luồng hơi thở thần nhiên tản ra, bao phủ lấy Thích Ngạo Sương trước mặt các Thánh kỵ sĩ.

Tập Đặc giữ nguyên tư thế, cứ như thế mà đứng trong không trung không cách nào cử động được. Các Thánh kỵ sĩ sau lưng hấn cũng vậy.

“A? Có chuyện gì vậy?” Tập Thiếu Kỳ trừng to mắt nhìn tất cả các Thánh kỵ sĩ không thể nhúc nhích được. Ánh mắt bọn họ vô hồn, động tác cũng dừng lại toàn bộ.

Thích Ngạo Sương nhắm mắt lại, vươn hai tay lên, chỉ trong một cái nháy mắt, chín đóa hoa sen nhỏ màu vàng liền hiện ra, chậm rãi xoay tròn, bay đến trên trán từng Thánh kỵ sĩ một, rồi biến mất.

“Vậy là sao? Vậy là sao?” Tập Thiếu Kỳ kinh ngạc nhìn cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi trước mắt, hỏi rõ nguyên nhân.

“Đi thôi. Bọn họ sẽ sớm tỉnh lại.” Thích Ngạo Sương xoay người, không trả lời, đi tới vị trí vừa rời của mình. Bạch Đế và Hắc Vũ nhảy lên vai của nàng.

“Không giết bọn họ à?” sắc mặt của Tập Thiếu Tư trầm xuống. Bọn họ luôn căm thù đến tận xương tủy với những người của thần điện Quang Minh. Cứ giết luôn cho sướng.

“Đúng đấy. Để ta đi làm thịt bọn họ.” Tập Thiếu Kỳ càng căm ghét người của thần điện Quang Minh hơn. Có điều, từ tối nay, hai huynh đệ bọn họ đã thay đổi thái độ với Lãnh Lăng Vân.

“Đừng.” Thích Ngạo Sương dặt lặt đà, đi về phía trước.

Tập Thiếu Kỳ và Tập Thiếu Tư nhìn các Thánh kỵ sĩ không thể phản kháng kia, tuy ngứa ngáy trong lòng, hận không thể đâm mấy cái lỗ trên ngực những người này. Nhưng bọn họ không dám làm trái lời của Thích Ngạo Sương. Hai người hiểu rất rõ tuy nàng chỉ nhàn nhạt nói ra một chữ đó nhưng điều nàng đã quyết định không ai có thể thay đổi. Có điều bọn họ

không biết tại sao lại không giết những người ngoan cố đến mức khiến người khác ghê tởm kia.

Mọi người tiếp tục lên đường, từ từ đi về phía trước trong màn đêm.

“Cám ơn.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Lãnh Lăng Vân truyền tới tai của Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương không quay lại, cũng không nói gì. Có đôi lúc không cần phải nói gì cả. Thích Ngạo Sương biết Lãnh Lăng Vân cũng không muốn động thủ với những người đó.

“Sương Sương, vừa rồi nàng dùng ma pháp gì vậy?” Phong Dật Hiên bên cạnh hỏi đầy nghi ngờ.

“Mộng Liên.” (hoa sen khiến người ta nằm mơ) Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói.

“Hả?” Phong Dật Hiên chớp mắt, “Là sao?”

Thích Ngạo Sương vươn tay, vung nhẹ lên trong nháy mắt, trên tay nàng liền xuất hiện một đóa hoa sen màu vàng nho nhỏ, xung quanh nó là một luồng hơi thở nhàn nhạt màu đỏ.

“Có thể khiến cho người đó nhìn thấy thứ mà muội muốn cho họ thấy.” Thích Ngạo Sương thu tay về, hoa sen màu vàng biến mất.

“Chính là khiến ảo giác xuất hiện trong đầu người khác?” Phong Dật Hiên cau mày.

“Ừ.” Thích Ngạo Sương gật nhẹ đầu. Cũng gần đúng. Nhưng nàng để cho mấy Thánh kỵ sĩ kia thấy không phải cảnh giả mà là ký ức thật về trận chiến của mình! Dọc theo đường đi, Lãnh Lăng Vân vẫn im lặng cúi đầu khiến người khác không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Chín Thánh kỵ sĩ bị vây tại chỗ vẫn chưa tỉnh lại nhưng giờ phút này tâm trí bọn họ dường như sắp sụp đổ. Rất lâu sau bọn họ mới tỉnh lại. Tất cả mọi người đều ngã ngồi trên đất.

“Ảo giác! Tất cả chỉ là ảo giác! Đây là cảnh tượng trong mơ mà ma nữ kia tạo ra!” Táp Đặc ngã trên đất, lẩm bẩm, ánh mắt rã rời. Nhất định những cảnh tượng vừa rồi trong đầu hẳn là do ma nữ kia tạo ra.

“Đội trưởng!” những Thánh kỵ sĩ sau lưng gọi Táp Đặc một cách khó khăn.

Táp Đặc ngớ ngàng quay đầu, đối diện với hẳn là những đồng đội mà hẳn tin nhiệm nhất. Nhìn vào đôi mắt của họ, hẳn thấy mình đang mờ mịt.

“Là ảo giác...” Táp Đặc khó khăn nói thì phát hiện lần đầu tiên tự thuyết phục mình lại khó như thế.

Trước mặt người đời, đối đầu với thần điện Quang Minh, không tiếc bất cứ giá nào để cứu mẫu thân của mình. Sau đó, giết chết mẫu thân mình một cách tàn nhẫn. Nguyên nhân là muốn tạo mối quan hệ tốt đẹp với thần điện Quang Minh.

Chuyện này có thể xảy ra sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 5: Thích Ngạo Sương Nổi Giận

T

ạp Đặc ngồi tại chỗ, không thể bình ổn nổi tâm tình. Cảnh vừa nhìn thấy thật tàn khốc đẫm máu.

“Đội trưởng, chỉ là ảo giác mà thôi! Là ảo giác do ma nữ kia tạo ra!” một Thánh kỵ sĩ bên cạnh Tạt Đặc rống lên như phát điên.

Tạt Đặc im lặng, sắc mặt buồn bã, để cây giáo dài bên cạnh không động tới. Đống lửa cạnh đó vẫn cháy tí tách.

“Ả không giết chúng ta mà chỉ mê hoặc tâm trí chúng ta, làm dao động tín ngưỡng của chúng ta.” Một Thánh kỵ sĩ khác quơ nắm đấm, tức giận nói.

“Nếu ả một lòng với Thần điện thì sao lại cắt đứt với Thần điện trong ngày phán án một cách quyết liệt như vậy?” Tạt Đặc chậm rãi, khó khăn nói. Đây là lần đầu tiên niềm tin thâm căn cố đế trong lòng hắn bao nhiêu năm nay bị lung lay.

“Lúc đó ả cắt đứt với Thần điện, sau đó giết chết mẫu thân của mình để lấy lòng. Làm như thế sẽ khiến Thần điện càng cảm thấy ả trung thành...”

Một Thánh kỵ sĩ bên cạnh Tạt Đặc nói đầy tức giận, nhưng giọng càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng yếu. Sắc mặt của hắn cũng thay đổi. Lý do này có thể chấp nhận được sao?

“Giết hại mẫu thân của mình để lấy lòng Thần điện, Thần điện sẽ chấp nhận sao?” Tạt Đặc cau mày hỏi.

“Không!” Một Thánh kỵ sĩ khác quát lên đầy tức giận, “Chắc chắn Thần điện sẽ không bảo vệ cho thứ súc sinh giết mẫu thân của mình.”

“Ai cũng biết đạo lý này, chẳng lẽ thiếu nữ kia không biết?” Tay của Tập Đặc đã run khê.

Mặt của các Thánh kỵ sĩ khác lúc xanh lúc trắng, sâu trong lòng bọn họ vào giờ phút này cũng đang mâu thuẫn. Niềm tin vững vàng trong lòng nhiều năm dao động trong lúc này.

“Không...Sao có thể...” ánh mắt của Thánh kỵ sĩ bên cạnh Tập Đặc tan rã, lắc đầu không thể tin được, miệng lẩm bẩm. Hắn muốn thuyết phục mình nhưng lại phát hiện ra mình không có cách nào làm được.

Đoàn người cứ yên lặng như vậy, ngồi ở đó không nhúc nhích. Gió nhẹ nhàng thổi qua, đồng lửa vẫn cháy tí tách.

Trời nắng chang chang, đoàn người Thích Ngạo Sương từ từ đi về phía trước.

“Tiểu thư, thuộc hạ vẫn không hiểu sao người lại muốn thả cho những Thánh kỵ sĩ kia một con đường sống. Bọn chúng lại tới thì phải làm sao? Chẳng lẽ người vẫn để yên?” Tập Thiếu Kỳ nghĩ mãi vẫn không hiểu được. Hắn rất rõ rằng Thích Ngạo Sương tuyệt đối không phải người tốt, chưa tới mức người ta đánh má trái thì mình giơ má phải lên cho họ đánh nốt. Từ đủ loại dấu hiệu có thể kết luận nàng là người có thù tất báo.

“Bọn họ sẽ không tới.” Thích Ngạo Sương nhàn nhạt ném ra một câu.

“Cái gì? Không tới? Sao có thể như thế? Bọn chúng là những con chó trung thành của Thần điện Quang Minh!” thiếu chút nữa thì Tập Thiếu Kỳ nhảy dựng lên. Hắn cho rằng tiểu thư lại đang lừa hắn.

Tập Thiếu Tư lại khê cau mày. Đã năm ngày rồi nhưng vẫn không thấy những Thánh kỵ sĩ kia đuổi tới. Với tốc độ của bọn họ, những người đó nếu

muốn đã sớm đuổi tới. Nhưng sao đã nhiều ngày mà vẫn không thấy động tĩnh gì. Chuyện này là sao?

“Oa, đó chính là rừng đá lớn phải không?” Tập Thiếu Kỳ bị cảnh tượng trước mắt thu hút sự chú ý, không hỏi Thích Ngạo Sương nữa.

Phía trước là một dải những cột đá lớn, như một khu rừng rậm. Cột đá lờm chờm trải rộng, không thấy điểm dừng. Có nhiều cột đá vì gió bào mòn mà có hình thù kỳ lạ. Gió thổi qua khiến trong rừng đá vang lên tiếng động quái dị. Cảnh tượng quỷ dị khiến Tập Thiếu Kỳ sợ run cả người. Hãi sợ nhất là những nơi như thế này.

“Mọi người cảm thấy nơi này thế nào?” Thích Ngạo Sương lạnh lùng nhìn rừng đá mênh mông trước mắt.

“Là nơi tốt nhất để mai phục.” Phong Dật Hiên đặt tay lên lông mày, ngắm nhìn phía trước. Rừng đá phức tạp trước mắt đã chặn lại tầm nhìn của bọn họ.

“Đi thôi.” Thích Ngạo Sương xoay người xuống lạc đà, dắt lạc đà đi về phía trước.

“A, tiểu thư, Phong thiếu nói đây là nơi tốt nhất để mai phục, vậy mà chúng ta còn đi vào à?” Tập Thiếu Kỳ trợn to hai mắt.

“Ta muốn biết ngoài Thần điện Quang Minh thì còn có ai đang đuổi giết ta.” Thích Ngạo Sương nhàn nhạt bỏ lại một câu.

Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân không nói gì, xuống lạc đà đi theo nàng. Về mặt Tập Thiếu Kỳ và Tập Thiếu Tư đầy đau khổ, liếc nhìn nhau rồi xuống lạc đà đi theo. Bóng dáng đoàn người biến mất giữa rừng đá.

Cột đá có hình thù kỳ quái khiến người ta không thể mở rộng tầm nhìn. Tuy vậy, chỉ cần xác định đúng phương hướng là sẽ ra khỏi rừng đá.

Trong một góc của rừng đá.

“Lão đại, mục tiêu đã tiến vào phạm vi.” Một giọng nói trầm thấp vang lên thật nhỏ.

“Lão đại, người nhất định phải đoạt lại nghiên mực Lưu Ly cho thuộc hạ.” một giọng nói tràn đầy oán hận khác vang lên. Không cần phải nói cũng biết người này chính là người có mái tóc tổ gà đã dùng trận pháp vây đoàn người Thích Ngạo Sương.

“Câm miệng! Tên ngốc này, nếu không phải người hành động một mình thì vật kia sẽ bị người khác cướp đi sao?” giọng nói trầm thấp ban đầu trách cứ tóc ồ gà.

Tóc ồ gà không nói gì cả. Ai bảo hắn làm mất bảo vật quan trọng như thế.

“Ha ha, thịnh yến sắp bắt đầu.” người được gọi là lão đại cười quỷ dị, răng va vào nhau vang dội. Hắn có mái tóc màu xanh, tóc che khuất nửa mặt tạm coi là khôi ngô tuấn tú của hắn. Nhưng nụ cười dữ toan và sự tàn bạo trong đáy mắt khiến người ta thấy không thoải mái. Một nửa mặt của hắn không có chút da nào, chỉ có từng thớ thịt, con mắt và cái miệng không môi lộ ra ngoài khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Lão đại tóc xanh nhẹ nhàng phất tay. Một bóng dáng hoạt bát chuyển động trên cột đá cao nhất trong rừng đá. Là một nữ tử. Nàng ta luồn qua các cột đá như một tinh linh khéo léo, lặng yên không tiếng động đến bên đoàn người Thích Ngạo Sương đang đi vào rừng đá.

Nàng ta dừng lại ở khoảng cách mà mình cho là an toàn. Nàng từ từ gỡ cây cung trên lưng xuống, nhắm vào Thích Ngạo Sương đang đi phía trước. Chỉ cần giết thiếu nữ này thì liền hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng lớn chưa từng có. Đây là mộ cây cung ma pháp, mũi tên bằng nước bắn ra, lặng yên không tiếng động lao về phía thiếu nữ tóc đen. Nó chia làm hai trên không

trung trong nháy mắt. Đây là hai mũi tên Đoạt Mệnh liền nhau mà nàng ta am hiểu nhất! Đã có bao nhiêu người mất mạng dưới sự công kích này, nàng ta không đếm nổi.

Nữ cung thủ nhìn mũi tên ma pháp lao về phía ngực thiếu nữ tóc đen, khoe miệng cong lên. Tên bắn ra từ cây cung ma pháp này của nàng không hề gây ra tiếng động, dao động ma pháp cực kỳ nhỏ, khi người ta có thể phát hiện ra được thì đã muộn. Giết thiếu nữ này, những người khác để cho lão đại giải quyết.

Vậy mà ngay sau đó, nụ cười trên môi nữ cung thủ cứng lại.

Mũi tên ma pháp hung dữ mạnh mẽ sắp tới gần thiếu nữ thì dừng lại. Cảnh tượng ngay sau đó khiến nàng ta hồn phi phách tán. Mũi tên hung dữ mạnh mẽ đó lại đổi đầu, quay về đường cũ, mạnh mẽ quay lại.

Là nghiên mực Lưu Ly của lão Tam?! Trong đầu nữ cung thủ ngay lập tức hiện lên mấy chữ này. Điều khiến nàng ta kinh hãi này chính là thiếu nữ tóc đen từ từ ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn nàng ta, khoe miệng cong lên thành nụ cười lạnh.

Thì ra là nàng ấy đã sớm phát hiện ra mình sao? Trong đầu nữ cung thủ thoáng qua ý nghĩ đáng sợ này, chật vật tránh khỏi mũi tên ma pháp mình vừa bắn ra.

“Có mai phục!!!” Tập Thiếu Kỳ gào lên.

“Là người của Thần điện Quang Minh à?” Phong Dật Hiên quay lại, nhìn Lãnh Lăng Vân dò hỏi.

“Không phải.” Lãnh Lăng Vân lắc đầu.

“Là người cùng hội với tóc ố gà.” Phong Dật Hiên khẳng định.

Ánh mắt Thích Ngạo Sương hơi trầm xuống. Nàng đã cảm nhận được sự khác thường rất nhỏ dưới chân.

Ngay sau đó, rất nhiều bàn tay xương trắng vươn ra trên khoảng đất xung quanh. Rất nhiều xương người bò lên.

“Pháp Sư Tử Linh!!” Mặt Tập Thiếu Kỳ xanh ngắt. Hắn ghét nhất là cái này. Sao gần đây toàn gặp thứ đồ này nhỉ! Vài con lạc đà hốt hoảng kêu to, muốn chạy khỏi đây. Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng phát tay, ánh sáng trắng bao lấy đám lạc đà. Chúng bình tĩnh lại, quỳ xuống, rúc vào nhau.

Phong Dật Hiên cũng đã hành động. Trong tay hắn đã xuất hiện một thanh kiếm bằng gió mờ mờ, đột nhiên vung mạnh về phía tay phải mình.

Tiếng răng rắc vang lên không ngừng bên tai. Là tiếng xương gãy.

Nhưng mục tiêu của Phong Dật Hiên không phải là đám xương này mà là một người đang ẩn thân tới gần! Trên đất xuất hiện vết máu loang lổ. Một người lộ ra thân hình ở cách đó không xa. Người nọ mặc áo choàng đen, chủ thủ màu xanh lóe lên trên tay, vừa nhìn liền biết chứa kịch độc. Hắn đang thở hổn hển, tay trái run lên, máu chảy từng giọt theo ngón tay xuống đất, sau đó ngấm vào sa mạc.

“Sao có thể? Sao người biết ta đến gần?” giọng người đó khàn khàn, không thể tin được mà hỏi. Trong tâm hắn mãnh liệt run lên. Cái dấu trên tay hắn là vật báu hiếm thấy, có thể khiến hắn ẩn giấu hoàn toàn hơi thở và thân hình, sao người trước mắt có thể phát hiện được?! Chẳng lẽ thành tựu của người này đã cao đến thế rồi sao?

“Ngu ngốc, trên đất có dấu chân của người!” Phong Dật Hiên khinh thường nói...

Người nọ há hốc miệng nhìn chuỗi dấu chân không mấy rõ ràng trên đất, chột ả ứ đến mức muốn đập đầu vào cột đá bên cạnh.

Thật ra thì Phong Dật Hiên đã sớm phát hiện người đó tới gần nhưng hắn muốn nói như thế để khiến người nọ tức chết.

Thân hình của người có cái đầu biến mất ngay lập tức, ẩn vào sau một cột đá rồi không thấy đâu nữa.

Những hài cốt kia nhào vào mọi người. Tập Thiếu Kỳ và Tập Thiếu Tư cau mày chán ghét, thi triển ma pháp nổ nát những hài cốt đang không ngừng vọt tới từ xung quanh.

“Không thể nào. Những người này cũng có chút bản lĩnh đấy nhỉ.” Tập Thiếu Kỳ nổ nát một đám hài cốt, cau mày khó chịu nói.

Dĩ nhiên không chỉ như vậy.

“Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã! Hôm nay đầu của ngươi sẽ thuộc về ta.” Một giọng nói liều lĩnh truyền tới từ chỗ cao.

Mọi người ngẩng đầu thì thấy trên cột đá cao nhất trước mắt có mấy người đang đứng. Đứng đầu là một nam tử tóc xanh áo đen, phía sau hắn là tóc ố gà và nữ cung thủ vừa rồi.

“Ngươi là ai?” Tập Thiếu Kỳ phản nộ quát.

“Tiểu tạp chủng đứng qua một bên đi. Cái đầu của ngươi chẳng đáng mấy đồng.” Trên mặt nam tử tóc xanh hiện lên nụ cười dữ tợn, âm lãnh nhìn Thích Ngạo Sương rồi cười đầy hưng phấn. Hắn liến thoắng, “Thật không ngờ người lớn lên như con người mà lại giết chết mẫu thân của mình. Nếu không nhận nhiệm vụ này thật ta muốn nhận ngươi làm thủ hạ của ta. Chắc chắn, có phải mẫu thân của ngươi rất không cam lòng không khi bị chính con gái của mình giết chết, ha ha. Có phải gào khóc là đừng không? Còn rất ngu xuẩn mà cam tâm tình nguyện đến gần để người giết?...”

Nam tử tóc xanh nói rất hưng phấn, bởi vì hãn chính là tên biến thái cuồng giết người thân. Hãn nói rất phấn khởi, không phát hiện ra Thích Ngạo Sương cúi đầu, nắm chặt tay thành nắm đấm đến mức các khớp xương trắng bệch, cắn môi sắp bật máu.

Canh thứ hai

Nam tử tóc xanh không phát hiện ra điểm khác thường của Thích Ngạo Sương, càng thêm liều lĩnh nhạo báng: “Nghe nói mẫu thân ngu ngốc của người là vật hy sinh cho cuộc tranh giành của hai hoàng tử. Người cũng thật con mẹ nó khôi hài. Chết thì chết còn cứu làm gì. Cứu rồi lại giết. Đầu người bị nước vào à?”

Sắc mặt của Phong Dật Hiên trở nên rất khó coi, quơ thanh kiếm lớn trong tay, định xông lên.

Vậy mà ngay sau đó, một bóng dáng thoáng qua. Thích Ngạo Sương đã nhảy lên nhanh như chớp, đột nhiên xuất hiện bên cạnh nam tử tóc xanh như quỷ mị.

Nam tử tóc xanh kinh hãi nhìn thiếu nữ tóc đen với khuôn mặt đẹp đẽ vô song nhưng lại vô cùng lạnh lẽo trước mặt, trong lòng run lên.

Trong tay Thích Ngạo Sương đột nhiên hiện ra một thanh bảo kiếm cổ vô cùng lợi hại, phát sáng rạng rỡ dưới ánh mặt trời. Trong mắt nam tử tóc xanh hiện lên sự tham lam. Vừa nhìn liền biết thanh bảo kiếm này không phải vật thường.

Còn chưa kịp nói gì thì thanh bảo kiếm vô cùng sắc bén kia đã chém tới trước mặt hãn.

Ầm.

Tiếng nổ lớn chấn động cả góc trời.

Một kiếm này của Thích Ngạo Sương đã chém cột đá khổng lồ làm hai nửa. Người trên cột đá chật vật tránh ra các hướng khác nhau. Cột đá khổng lồ ầm ầm ngã xuống, phát ra tiếng động đĩnh tai nhức óc, bụi đất tung lên. Trong nhất thời, xung quanh đó trở nên mờ ảo.

Đối phương có năm người nhưng mục tiêu của Thích Ngạo Sương chỉ có một – chính là nam tử tóc xanh.

Mọi người đứng dưới hí mắt nhìn thì thấy nam tử tóc xanh đang đứng trên một cột đá khá xa đó cười lạnh. Thích Ngạo Sương đứng trên cột đá, lạnh lùng nhìn nam tử tóc xanh.

Ngay sau đó, một màn khiến mọi người kinh ngạc xuất hiện.

“Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã, không ngờ đầu của người đáng giá như thế.” Giọng nói kia vang lên, mọi người quay đầu lại thì thấy nam tử tóc xanh đứng trên cột đá sau lưng nhìn xuống bọn họ cười lạnh.

“Bảo kiếm trên tay người là kiếm gì vậy? Thần khí hay nửa Thần khí?” giọng nói giống như thế mang theo tham lam truyền tới từ cột đá bên trái mọi người. Là nam tử tóc xanh!

Ảo ảnh?

“Hừm hừm, các người đang nhìn đi đâu vậy?!” giọng nói giống như thế lại truyền tới từ bên phải mọi người.

Bốn nam tử tóc xanh?! Phân thân hay ảo ảnh?!

“Đoán xem ai mới là ta thật. Đoán đúng sẽ có thưởng.” Nam tử tóc xanh cười quang quác. Tiếng cười chói tai làm đau màng nhĩ của mọi người. Rầm! Trong nháy mắt, Lãnh Lăng Vân tạo ra một lá chắn ma pháp chặn mũi tên ma pháp bắn về phía mình. Đối phương đã bắt đầu động thủ! Hai

hàng lông mày của Lãnh Lăng Vân cau chặt, trên tay bắt đầu thi triển ma pháp.

Phong Dật Hiên bổ một kiếm về phía thích khách ẩn thân về phía này. Thích khách chật vật lặn trên đất, tránh được một kiếm trí mạng này. Lần này, không hề thấy dấu chân nào trên mặt cát. Không phải hấn phát hiện mình qua dấu chân trên cát mà là thực lực của người này rất mạnh mẽ. Tập Thiếu Kỳ và Tập Thiếu Tư cũng phối hợp công kích rất ăn ý, không ngừng gọi ra chiến sĩ Khô Lâu và Pháp Sư Vong Linh. Tóc ố gà còn đang núp phía sau.

Thích Ngạo Sương đứng trên cột đá. Gió mạnh thổi qua khiến mái tóc đen của nàng tung bay.

Nam tử tóc xanh cười âm hiểm, trên tay tạo một dấu tay kỳ quái, ngoài miệng cũng lẩm bẩm chú ngữ. Ba nam tử tóc xanh khác cũng làm như vậy.

“Ngạo Sương!” Phong Dật Hiên dùng một kiếm đánh lui thích khách quý dị kia xong thì chú ý tình huống bên này, cau mày quát khê rồi định xông lên.

Nhưng, màn tiếp theo khiến hấn sững sờ tại chỗ.

Trên người Thích Ngạo Sương từ từ tản ra ánh sáng màu đỏ, bao phủ quanh người nàng.

Nam tử tóc xanh hơi ngẩn ra. Đấu khí màu đỏ? Có màu đấu khí như vậy sao? Hấn đối diện với đôi mắt rét lạnh của Thích Ngạo Sương, trong lòng cũng rét run. Đôi mắt vốn đen nhánh lại phát ra ánh sáng màu đỏ nhàn nhạt!

Đang khi nam tử tóc xanh ngẩn ra thì trước mắt nhoáng lên, khuôn mặt lạnh lẽo của Thích Ngạo Sương đã ở ngay trước mặt hấn. Theo phản xạ, hấn định lui lại thì phát hiện ra thân thể mình không thể nhúc nhích được! Một cỗ áp lực vô hình khiến cho hấn không thể cử động chân của mình!

Dưới ánh mặt trời, bảo kiếm trong tay Thích Ngạo Sương lóe lên lạnh lẽo, cứ như vậy mà giáng một kiếm xuống. Hơi thở lạnh lẽo như Tử Thần giáng tới khiến người khác kinh hãi. Trong mắt nam tử tóc xanh hiện lên hoảng sợ! Nhiều năm như vậy, hắn tàn sát bao nhiêu người đã không nhớ nổi. Hắn chưa từng trải qua cảm giác này. Nó mạnh mẽ tới mức hắn không thể chống lại, không thể giãy giụa.

“Không giống nhau.” Nam tử tóc xanh còn chưa nói hết câu thì trên trán đã xuất hiện vết máu, trên mặt vẫn là kinh hãi như cũ, cứ như thế mà chia làm hai nửa. Tiếng động đáng sợ vang lên, cột đá khổng lồ mà nam tử tóc xanh kia đứng cũng bị chém thành hai nửa! Mà tay của hắn vẫn duy trì tư thế cũ. Hắn chưa thi triển ra bất kỳ ma pháp gì đã bị Thích Ngạo Sương giết trong nháy mắt.

“Sao tiểu thư biết đó là người thật?” Tập Thiệu Kỳ nhìn một màn kinh tâm động phách này, hỏi.

“Sao đệ biết được.” Tập Thiệu Tư tức giận trả lời. Vừa dứt lời thì hắn phát hiện ra sắc mặt đối thủ của họ xám ngắt.

Thích Ngạo Sương điểm nhẹ chân, rời khỏi cột đá đang sụp xuống, phi thân nhảy qua chỗ những nam tử tóc xanh khác.

“Đó không phải là ảo ảnh!” Tập Thiệu Tư kinh ngạc, thốt lên. Nếu là ảo ảnh thì vừa rồi khi Thích Ngạo Sương chém người thật, những ảo ảnh khác sẽ biến mất. Nhưng những nam tử tóc xanh kia vẫn kinh ngạc nhìn Thích Ngạo Sương, chưa lấy lại được tinh thần.

Thích Ngạo Sương tới trước mặt một nam tử tóc xanh nhanh như chớp, huy kiếm chém tới. Nam tử tóc xanh bị chém thành hai nửa ở ngang hông. Máu tươi phun ra, tạo thành một vòi máu quý dị trong không trung rồi hắn trợn to hai mắt, rơi xuống. Chết không nhắm mắt! Hắn không thể tin là mình không có sức mà ngăn cản.

Trong mắt Thích Ngạo Sương không có độ ấm, một lần nữa đánh về phía nam tử tóc xanh khác.

“Không phải ảo ảnh! Đây là thực thể!” Tập Thiệu Kỳ há hốc miệng, quát thành tiếng đầy kinh ngạc. Bốn anh em ruột?

Thích khách muốn ám sát Phong Dật Hiên cũng lặng lẽ lui lại. Cung thủ giằng co với Lãnh Lăng Vân nhảy trên các cột đá, chuẩn bị rút lui. Rất rõ ràng rằng nam tử tóc xanh này là linh hồn của bọn họ, là trụ cột tinh thần của bọn họ.

Tóc ố gà chạy nhanh nhất. Hắn làm mất bảo vật, lực chiến đấu giảm mất tám phần, phải chứng kiến lão đại chưa thi triển ma pháp đã bị người ta bỏ như bỏ dưa, không chạy thì đợi tới khi nào? Bây giờ thì tóc ố gà đã hiểu vì sao nghiên mực Lưu Ly phải đổi chủ.

“Chạy đi đâu?” Phong Dật Hiên bay lên, đâm một kiếm thủng một cột đá lớn và thích khách ẩn sau cột đá đó. Kiếm xuyên qua ngực thích khách. Phong Dật Hiên thu kiếm, cột đá ầm ầm đổ xuống, vùi thích khách đã chết xuống.

Tình thế đã nghiêng về một bên, không cần phải lo nữa.

“Đi chết đi!” Thích Ngạo Sương chém chết một nam tử tóc xanh lần nữa rồi đuổi theo người cuối cùng đang hoảng hốt bỏ chạy. Nàng quơ kiếm chém đứt hai chân nam tử tóc xanh. Hắn kêu thảm rồi rơi khỏi cột đá. Bọn họ hiểu nhất là tạo ra ảo ảnh bốn anh em sau đó kết thành trận để thi triển ma pháp. Bây giờ bốn người đã mất ba, hắn không còn ý chí chiến đấu, chỉ muốn mau thoát khỏi thiếu nữ đang nổi điên này.

Thích Ngạo Sương lao đi như tên bắn, đuổi theo, kiếm trên tay cầm mạnh vào bụng nam tử tóc xanh.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết vang dội một góc trời khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Hai mắt Thích Ngạo Sương ửng đỏ, lại đâm mạnh vào một lần nữa, găm nam tử tóc xanh xuống đất. Hắn không thể kêu nữa, chỉ có thể thở mạnh, máu tươi không ngừng chảy khỏi khóe miệng. Cát vàng phía dưới đã sớm bị máu tươi nhuộm đỏ.

“Không phải người nói rất giỏi sao? Nói tiếp đi!” Thích Ngạo Sương cười lạnh, rút kiếm ra rồi đâm mạnh vào bụng nam tử tóc xanh lần nữa.

Trong mắt nam tử tóc xanh ngoài hoảng sợ thì không có gì khác. Điên rồi! Biến thái! Ác ma! Thiếu nữ này không phải là người! Trong lòng nam tử tóc xanh chỉ có những ý nghĩ này. Hắn hận không thể chết ngay lập tức nhưng thiếu nữ trước mặt lại không cho hắn thoải mái, không đâm vào chỗ hiểm của hắn.

Đây là hành hạ tới chết!

Một kiếm lại một kiếm, Thích Ngạo Sương dường như không biết mệt mà đâm nam tử tóc xanh trên đất. Oán giận tích tụ lâu ngày trong lòng nàng đã bộc phát ra như lũ quét vào giờ phút này.

Không biết qua bao lâu, bên tai nàng vang lên tiếng gọi dồn dập.

“Ngạo Sương!”

“Tiểu thư!”

Một đôi tay ấm áp nắm lấy cổ tay Thích Ngạo Sương, ngăn hành động mất khống chế của nàng lại.

Thích Ngạo Sương quay lại thì đối diện với đôi mắt tràn đầy đau lòng của Phong Dật Hiên.

“Đủ rồi, Ngạo Sương, dừng lại đi.” Giọng nói nhẹ nhàng của Lãnh Lăng Vân vang lên bên cạnh nàng. Ánh sáng màu đỏ trên người Thích Ngạo Sương từ từ tắt đi, ánh mắt cũng hồi phục tiêu cự. Không thèm nhìn thi thể máu thịt lẫn lộn trên đất lấy một cái, nàng xoay người chậm rãi đi về phía trước. Phong Dật Hiên đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng nàng, liếc nhìn Lãnh Lăng Vân, ăn ý không đuổi theo. Bây giờ Thích Ngạo Sương cần yên lặng một mình. Xung quanh bừa bãi. Tất cả mọi người đã bị giết, trên thi thể tìm được một cái huy chương nho nhỏ màu trắng có hoa văn hình tia chớp màu đen. Những người này là người của tổ chức Hắc Điện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 6: Xinh Đẹp Vô Song

Đ

oàn người rời khỏi rừng đá không tiếng động. Thích Ngạo Sương kéo kiếm yên lặng đi một mình phía trước, mọi người cũng im lặng đi theo sau. Người phía sau duy trì khoảng cách nhất định với Thích Ngạo Sương!! “Chiêm chiếp ~~” Bạch Đế đứng trên vai Lãnh Lăng Vân, nhìn bóng lảng Thích Ngạo Sương phía trước, kêu hai tiếng đầy lo lắng. (phiên dịch: Ngạo Sương không sao chứ?)

“Ôi ôi!!!” Hắc Vũ đứng trên vai Phong Dật Hiên, quơ móng vuốt nhỏ, kêu hai tiếng với Bạch Đế. (phiên dịch: người lo cái rắm! Có chuyện gì được?)

Tập Thiếu Kỳ dắt hai con lạc đà, buồn rầu đi sau cùng. Thích Ngạo Sương cứ đi bộ như vậy, thần thờ đi về phía trước như thế. Kiếm Thương Lan tạo thành một đường dài trên đất, vết máu trên đó đã sớm khô lại. Mọi người sau lưng không tiến lên cản mà lẳng lặng theo sau.

Bóng đêm từ từ phủ xuống, Thích Ngạo Sương cuối cùng cũng dừng lại, cầm kiếm trên đất rồi ngồi xuống. Mọi người sau lưng liếc mắt nhìn nhau, yên lặng bước lên. Tập Thiếu Kỳ và Tập Thiếu Tư bắt đầu dựng trại. Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân nhóm lửa chuẩn bị bữa tối.

“Ta đi tìm Địa Tinh (người sống dưới đất) và Ải Nhân (người lùn) là để lấy một vật trong tộc của bọn họ.” chợt Thích Ngạo Sương từ từ mở miệng.

Mọi người khẽ giật mình, cùng dừng lại động tác trên tay. Thích Ngạo Sương sai người của Thần điện Hắc Ám đi tìm nơi ở của Địa Tinh và Ải Nhân nhưng chưa từng nói cho bọn họ là mình muốn tìm những người này để làm gì.

“Ta muốn tập hợp đủ Thí Thiên Thần Vũ.” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói. Giờ phút này Thích Ngạo Sương đã hoàn toàn ổn định cảm xúc. Nàng nhìn mọi người bận rộn, trong lòng nổi lên một cỗ ấm áp.

“Là cái gì vậy?” Tập Thiểu Kỳ cau mày, mặt nghi ngờ, hỏi.

Những người khác không nói gì. Bọn họ biết nếu Thích Ngạo Sương đã nói thế thì nhất định sẽ nói cho bọn họ biết đó là gì, tại sao lại muốn tìm được nó.

“Thí Thiên Thần Vũ là một bộ thần khí của thần giết cha mẹ. Thí Thiên là một cây giáo dài, Thần Vũ là một bộ áo giáp.” Thích Ngạo Sương nói một câu rất nhẹ nhàng mà như hòn đá ném vào mặt hồ yên ả, khiến sóng lòng mọi người trời dậy.

“Rắc.” Tập Thiểu Kỳ trực tiếp bóp gãy đồ trong tay mình. Mọi người dừng tay, im lặng nhìn Thích Ngạo Sương.

“Bộ thần khí này phân ở trong các chủng tộc. Ải Nhân và Địa Tinh có một bộ phận, Tinh Linh có một bộ phận, tộc Nhân Ngư cũng có, Thú Nhân cũng có, Long tộc cũng có một phần. Phải tập hợp đủ thì mới có thể phát huy hết uy lực của nó, có thể giết được Nữ thần Quang Minh.” Thích Ngạo Sương nhìn kiếm Thương Lan trước mặt. Vũ khí này chỉ là một nửa thần khí, không thể giết Nữ thần Quang Minh. Nhưng phụ thần năm đó chế tạo ra thần khí Thí Thiên Thần Vũ nên uy lực không thể coi thường được.

Trên mặt của mọi người hiện lên kinh ngạc.

Không đợi mọi người đặt câu hỏi, Thích Ngạo Sương tiếp tục nhẹ nhàng nói: “Là thần Hắc Ám nói cho ta biết.” Thích Ngạo Sương dứt lời thì sắc mặt của mỗi người cũng khác nhau.

“Dù thực lực con người có thể vượt qua bọn họ nhưng bọn họ có cách tồn tại riêng. Cho dù có giết Nữ thần Quang Minh thì bà ta vẫn có thể dựa vào

hồn phách mà sống lại lần nữa. Thần khí có thể khiến bà ta tan biến, không thể sống lại.” Trong giọng nói của Thích Ngạo Sương có chứa băng lãnh.

“Nơi này gần Ải Nhân, nên chúng ta tìm Ải Nhân trước hả?” Tập Thiếu Kỳ hỏi.

“Không, nơi đây gần tộc Nhân Ngư.” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng lắc đầu, “Chúng ta đi tìm tộc Nhân Ngư trước.”

“À? Vậy...” Tập Thiếu Kỳ vừa định nói gì đó thì chợt nhớ ra, lập tức ngậm miệng. Thích Ngạo Sương không để thần điện Hắc Ám đi tìm nơi ở của tộc Nhân Ngư, chỉ có một nguyên nhân – đó là nàng đã sớm biết.

“Tiểu thư, những tộc người kia sẽ coi những vật này là bảo bối.” Tập Thiếu Tư vuốt cằm, rơi vào trầm tư.

“Không nhất định.” Phong Dật Hiên lên tiếng, “Mỗi Thần tộc đều có thứ mà mình quan tâm nhất. Vật này không trân quý bằng vật họ quan tâm nhất. Hơn nữa bọn họ không thể có một bộ thần khí hoàn chỉnh. Vậy thì những bộ phận đó nằm trong tay bọn họ cũng chẳng có tác dụng gì. Bọn họ sẽ không đặc biệt quý trọng nó.”

“Ải Nhân thích chế tạo nhất, quý trọng nhất ria mép của bọn họ. Địa Tinh thì thích đào bới và xây dựng. Long tộc thích nhất là tiền bạc châu báu. Tộc Nhân Ngư thì không rõ.” Tập Thiếu Tư khẽ cau mày, phân tích.

“Tiểu thư, chúng ta phải đi qua sa mạc này, tới bờ biển tìm tộc Nhân Ngư à?” Tập Thiếu Kỳ nghiêng đầu hỏi.

“Ừ, ở sâu dưới biển. Tộc Nhân Ngư thích ở vùng biển sạch sẽ. Bọn họ thích nơi vắng vẻ sạch sẽ.” Thích Ngạo Sương gật đầu, trả lời.

“Nhưng tiểu thư, tộc Nhân Ngư thích gì chúng ta không biết. Còn bọn họ ghét cái gì chúng ta lại biết rõ.” Tập Thiếu Tư thở dài.

“Bọn họ ghét nhất là con người.” Lãnh Lăng Vân trầm giọng đáp.

“Việc ác mà con người làm cho bọn họ quả thật không thể diễn tả bằng ngôn từ.” Tập Thiếu Kỳ nhún vai, nhíu mày, nói: “Bởi vì nước mắt lần đầu tiên chảy xuống của bọn họ sẽ hóa thành trân châu quý giá nhất, nên bắt được bọn họ liền làm tất cả các cách để hành hạ bọn họ, khiến họ rơi nước mắt. Đã vậy còn móc mắt ra để chế thành báu vật đem bán, hoặc giết họ đem phơi khô, chế thành nến. Nhiều quá, ta lười nói.” Tập Thiếu Kỳ nhếch mép, không nói gì nữa.

Kết luận một câu, nếu muốn cầm trong tay thần khí từ tộc Nhân Ngư thì khó càng thêm khó.

“Đến đó rồi nói. Không được thì giành hoặc trộm.” mặt Thích Ngạo Sương nghiêm túc, nói đúng lý hợp tình.

Mọi người phía sau chảy mồ hôi lạnh. Có người dám nói tranh giành hoặc ăn trộm nghiêm túc như vậy sao?

“Thật ra không cần làm thế. Tộc Nhân Ngư luôn luôn cao ngạo nhưng nếu là người có ơn với họ thì lại là chuyện khác.” Lãnh Lăng Vân rũ thấp mắt, suy nghĩ.

“Có ơn?” Phong Dật Hiên dấm một quyền vào lòng bàn tay mình, hưng phấn nói, “Có. Ta biết phải làm gì rồi.”

“Làm gì?” Hai huynh đệ họ Tập cùng hỏi.

“Ở một hải cảng khuất của Vưu Ô Cát Lợi có một nơi nuôi nhốt Nhân Ngư. Nơi đó đặc biệt dành để nuôi nhốt những Nhân Ngư bắt được. Khi Nhân Ngư trưởng thành thì cho dùng thuốc để đuôi tách làm hai chân, sau đó bán cho loài người.” Phong Dật Hiên giải thích, “Tộc Nhân Ngư là Thần tộc có dáng vẻ xinh đẹp. Hơn nữa trước khi trưởng thành bọn họ không có giới

tính. Sau khi trưởng thành bọn họ mới tự chọn giới tính cho mình. Mà nơi đó sẽ ép buộc Nhân Ngư theo ý của khách hàng.”

“Phong thiếu, sao người biết nhiều thế?” ánh mắt Tập Thiếu Kỳ nhìn Phong Dật Hiên đã thay đổi, âm trầm nói, “Chẳng lẽ người từng mua Nhân Ngư nữ làm súng vật?” Lời của Tập Thiếu Kỳ còn chưa dứt đã phải đối mặt với ánh mắt giết người của Phong Dật Hiên. Hắn liền vội vàng nuốt câu tiếp theo xuống.

“Chỗ đó vốn muốn trở thành khách hàng của Phong gia chúng ta. Tuy đó là giao dịch có lợi lớn nhưng phụ thân ta nghĩ rằng chuyện này quá tàn nhẫn nên từ chối. Dĩ nhiên, chúng ta không có quyền can thiệp vào chuyện buôn bán của người khác.” Phong Dật Hiên nói đầy bất đắc dĩ.

“Ý của huynh là cứu những Nhân Ngư đang bị nuôi nhốt ở đó?” Lãnh Lăng Vân trầm giọng nói.

“Nhân tiện phá hủy chỗ đó luôn.” Phong Dật Hiên gật đầu, “Ởn nghĩa lớn như thế thì tộc Nhân Ngư sẽ đền đáp. Ít nhất khi chúng ta bước vào lãnh địa của tộc Nhân Ngư sẽ không bị công kích. Dĩ nhiên cũng không cần hy vọng sẽ được chào đón nhiệt liệt.”

“Huynh biết chỗ nuôi nhốt đó ở đâu không?” Tập Thiếu Kỳ hỏi.

“Không.” Phong Dật Hiên buông tay, thành thật trả lời.

“Mẹ nó, vậy huynh nói làm gì?” Tập Thiếu Kỳ cắt lời.

“Huynh thật ngốc. Chẳng lẽ chúng ta không thể tìm được à?” Phong Dật Hiên khinh bỉ phản bác. Mặt Tập Thiếu Kỳ xụ xuống.

“Ta...” Tập Thiếu Kỳ nghiến răng, nhìn Phong Dật Hiên.

“Óc huynh quả nhiên là óc heo.” Phong Dật Hiên liếc mắt, thở dài.

“Ta liều mạng với huynh!” Tập Thiếu Kỳ nổi điên, đứng dậy đánh về phía Phong Dật Hiên.

“Huynh thắng được ta à?” Phong Dật Hiên nhẹ nhàng linh hoạt tránh qua, giọng nói đầy khinh thường.

Tập Thiếu Kỳ nhào xuống đất, mặt dính đầy cát, không ngừng phun ra.

Thích Ngạo Sương nhìn hai người ồn ào, khóe miệng cong lên thành nụ cười nhàn nhạt.

Phong Dật Hiên trêu đùa Tập Thiếu Kỳ, khóe mắt nhìn nét mặt của Thích Ngạo Sương. Thấy được nụ cười không dễ dàng phát giác của nàng, thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Lãnh Lăng Vân lẳng lẳng nhìn mặt Thích Ngạo Sương, trong mắt cũng lóe lên tâm tình khác lạ.

“Tổ chức Hắc Điện sẽ không bỏ qua như thế đâu.” Lãnh Lăng Vân chợt trầm giọng nói, “Lần đầu tiên gặp chúng ta đã nếm được sự lợi hại của bọn họ. Lần này phá được trận pháp là Ngạo Sương may mắn thấy được trận nhãn. Lần sau thì sao?”

Ánh mắt của Thích Ngạo Sương cũng lạnh xuống. Lần này gặp phải những người này, phá được trận pháp cũng là cơ duyên xảo hợp. Mình may mắn biết trận nhãn. Nếu không biết được sợ rằng sẽ bị vây ở bên trong. Giết được những người này là nhờ thực lực của mình đã cao hơn rất nhiều. Nhưng thực lực của đội nhỏ này trong Hắc Điện thế nào? Nếu chỉ là những người dưới đáy, thì rốt cuộc tổ chức này đã có thực lực mạnh mẽ đến mức nào đây...

“Tất nhiên bọn họ sẽ phái người tới truy sát.” Phong Dật Hiên cau mày.

“Mục tiêu chỉ có muối.” Thích Ngạo Sương thản nhiên nói.

“Tiểu thư, người nghe chuyện này làm gì.” Tập Thiếu Tư cau mày, trầm giọng nói, “Chúng thuộc hạ sẽ không để người đi về phía trước một mình.”

“Ta đi trước, các người theo sau là được rồi.” Thích Ngạo Sương vẫn dùng giọng điệu lạnh nhạt như trước.

“Sao được!” mấy giọng nói khác nhau cùng phản đối.

“Được rồi. Mọi người uống thuốc biến tính này đi.” Thích Ngạo Sương chỉ chờ bọn họ nói câu này. Sau đó nàng lấy từ trong chiếc nhẫn không gian ra một chai thuốc, quơ quơ trước mặt mọi người. Mặt mọi người trắng bệch. Giờ họ mới hiểu âm mưu của Thích Ngạo Sương.

Đúng là thay đổi giới tính thì tuyệt đối sẽ không có người nhận ra!

“Hoặc là mọi người đi đi, hoặc là uống thuốc này xong rồi đi cùng ta. Ta không miễn cưỡng ai hết.” Thích Ngạo Sương mở nắp lọ, uống một ngụm lớn...

Bốn nam tử tuổi trẻ xanh mặt, xanh như quả dưa chuột giữa mùa hè....

Ha ha, xinh đẹp vô song chính là thế này. Bốn mỹ nữ siêu cấp ~~ gào khóc ~~ (cái này là lời tác giả =))

Chính văn 2

Canh thứ hai

Mặt trời chói chang, một nhóm năm người xuống lạc đà, vào thành Hữu Nhĩ của Vương Ô Cát Lợi. Đây là thành thị lớn nhất mà họ phải đi qua. Theo dự tính của Thích Ngạo Sương, còn bảy tám ngày nữa là có thể đi qua sa mạc này, tới biên giới Vương Ô Cát Lợi.

Đoàn người khoác áo choàng dày cộm nặng nề, từ từ tiến vào tòa thành lớn này. Dọc theo đường đi, Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân không nói câu thừa thãi nào. Bị biến thành nữ nhân bọn họ ầm ức không dứt trong lòng. Bạch Đế và Hắc Vũ trốn trong áo choàng của Thích Ngạo Sương không thò đầu ra. Một sủng vật một đen một trắng quá thu hút, sẽ khiến thân phận Thích Ngạo Sương bại lộ vậy nên phải giấu hai vật nhỏ này đi.

Vào một lữ điểm hơi vắng vẻ, Thích Ngạo Sương thuê năm gian phòng. Khi Thích Ngạo Sương cởi mũ áo choàng xuống thì người trong đại sảnh lữ điểm khẽ nhú mày, sợ hãi than trong lòng. Một thiếu niên tuấn mỹ độc nhất vô nhị. Nhìn dung mạo và khí chất là biết không phải người thường. Bốn người sau lưng là tùy tùng của người đó sao?

“Nóng muốn chết.” Tập Thiếu Kỳ nói thầm rồi gỡ áo choàng xuống.

Tập Thiếu Kỳ gỡ áo choàng xuống, người trong đại sảnh ngây ngẩn. Lại là một mỹ nữ. Mỹ nữ này là tùy tùng của thiếu niên kia? Sợ là chỉ là đồ chơi thôi. Có người trong đại sảnh suy đoán ác độc. Có điều không biết đây là thiếu gia của nhà quý tộc nào. Thật biết hưởng thụ, ra ngoài mà còn mang theo mỹ nhân.

“Mặc áo choàng lên.” Tập Thiếu Tư lạnh lùng nói.

“Tại sao?” Tập Thiếu Kỳ cau mày, “Chẳng lẽ đệ không nóng?” Tập Thiếu Kỳ dứt lời, kéo áo choàng của Tập Thiếu Tư xuống.

Trong đại sảnh vang lên tiếng kêu nhỏ. Sinh đôi! Mà còn là sinh đôi tuyệt sắc như thế.

“Tên đần độn này.” Tập Thiếu Tư hừ lạnh. Tất nhiên Tập Thiếu Kỳ còn chưa ý thức được mình đã trở thành một nữ nhân xinh đẹp.

Ánh mắt của mọi người trong đại sảnh nhìn về phía Thích Ngạo Sương khác nhau. Có hâm mộ, ghen ghét và cả khinh thường. Đương nhiên là

khinh thường khi thấy Thích Ngạo Sương còn trẻ như vậy sao có thể hưởng cả hai mỹ nhân một lúc?

Khóe mắt Thích Ngạo Sương nhìn thấy ánh mắt của mọi người. Nàng khẽ cau mày. Có lẽ mình không nên vào thành, hoặc là không nên để bọn họ cùng vào thành để mua đồ. Sao nàng lại quên mất mấy người này bây giờ là mỹ nữ vô song, hơn nữa còn là mỹ nữ vô song tuyệt đối không cho phép nam nhân lấy ánh mắt bỉ ổi mà đánh giá họ.

Trên đầu chữ sắc có cây đao. Lời này không bao giờ sai!! “Hai vị mỹ nữ, có muốn tới uống một ly không?”

“Tiểu tử kia có thể khiến các người hài lòng không? Không bằng tới cạnh chúng ta...”

Mặt Tập Thiếu Kỳ tối sầm, định phát tác.

“Tĩnh táo một chút. Đừng để ý.” Lãnh Lăng Vân thản nhiên nói.

“Bình tĩnh.” Phong Dật Hiên thì có chút vui vẻ khi người gặp họa.

Trong lòng Thích Ngạo Sương chợt dâng lên một cảm giác chẳng lành.

Lúc này, một người phục vụ nữ còn trẻ đi tới, mỉm cười, nói với đoàn người Thích Ngạo Sương: “Xin quý khách đừng để ý. Những người này vô lễ vậy đấy. Mời theo ta lên lầu nghỉ ngơi!”

Sắc mặt Tập Thiếu Kỳ vẫn trầm xuống như cũ, miễn cưỡng gật đầu một cái.

Nhưng ngay sau đó, phục vụ trẻ kia chợt vươn tay giật áo choàng của Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân xuống, để lộ ra hai dung nhan tuyệt thế khiến người khác giật mình!!!

Xôn xao.

Tiếng kinh hô vang lên trong đại sảnh.

Mà nữ phục vụ trẻ vẫn mỉm cười như cũ, nói: “Quý khách nên cởi áo choàng xuống để hóng mát ở nơi mát mẻ này thì hơn. Vậy mới tốt cho da của các vị.” Tay nàng ở sau lưng làm một dấu tay với một người ngồi trong góc.

Ánh mắt của Thích Ngạo Sương trầm xuống. Rõ ràng là người phục vụ thu lợi từ người khác mới làm vậy. Hành động của đối phương không có chút sát khí nào, còn là một nữ nhân. Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân cũng không có phản ứng quá khích nào.

Trong đại sảnh của lữ điểm rất ồn ào. Bốn mỹ nữ tuyệt sắc như vậy lại xuất hiện một lần, hơn nữa còn có phong phạm riêng khiến người trong đại sảnh hoa mắt. Ông chủ càng thêm ngây ngốc đứng ở đó, nhìn mấy mỹ nữ vô song trước mắt chăm chăm.

“Vị tiểu thư xinh đẹp này, có thể mời nàng uống một ly không?” Một nam tử ăn mặc gọn gàng đi tới trước mặt Phong Dật Hiên, lễ phép hỏi. Giọng nói rất lễ phép nhưng ánh mắt lại không che giấu sự bỉ ổi.

Tập Thiếu Kỳ cười đến nghẹn, sắp nghẹn thành nội thương. Phong thiếu không ai bì kịp mà lại có ngày bị người đến gần như hôm nay, mà người đó còn là đàn ông!

“Ánh mắt của người không tệ.” Lãnh Lăng Vân khẽ mỉm cười, nói một câu tán thưởng với nam nhân không biết sống chết kia.

Sắc mặt của Phong Dật Hiên càng ngày càng khó coi. Lãnh Lăng Vân mỉm cười như hoa đào, dùng lời của Phong Dật Hiên để chặn hấn: “Phải bình tĩnh.” Tập Thiếu Kỳ và Tập Thiếu Tư liều mạng nhin cười.

Bây giờ mọi người cũng không cảm thấy những mỹ nữ tuyệt thế này là đồ chơi của thiếu niên tóc đen kia. Bốn mỹ nữ, hơn nữa còn hơn tuổi thiếu niên

kia! Dù quan hệ của họ thế nào, chỉ cần không phải là đồ chơi là được. Mà bọn họ đến gần, thiếu niên kia cũng không ngăn cản, càng thêm không tiếng động mà khích lệ mọi người.

“Tiểu thư cao quý mỹ lệ, xin hỏi nàng có phải không may mà rơi vào ma trảo hay không? Ta có thể ra giá cao hơn để chuộc nàng từ tay chủ nhân của nàng. Ta tuyệt đối sẽ không để nàng phải bôn ba dưới trời nắng gay gắt.” Người ngồi trong góc khuất nhất cũng chạy vội tới, vội vàng nói với Lãnh Lăng Vân. Hắn chỉ sợ trễ chút nữa thì mình không có cơ hội. Trong mắt của những người ở đây, Thích Ngạo Sương nghiêm nhiên trở thành một thiếu gia lừa gạt con gái nhà lành!

Chợt sắc mặt Lãnh Lăng Vân đen lại.

“Phải bình tĩnh.” Phong Dật Hiên mỉm cười, nhàn nhạt nói. Nụ cười mỉm này của hắn càng tạo cảm giác khuynh thành khiến tất cả mọi người đang nhìn phải choáng váng.

“Tiểu thư xinh đẹp, chẳng lẽ nàng cũng bất hạnh rơi vào ma trảo sao? Ta có thể dùng hết sức lực để cứu nàng ra...” nam nhân quần áo gọn gàng bên cạnh Phong Dật Hiên cũng thổ lộ liên tục.

“Mẹ kiếp!” Phong Dật Hiên cũng không nhịn được nữa, tức giận mắng một tiếng, vươn tay, trong tay có một ngọn gió bắn ra trong nháy mắt, trực tiếp khiến người đó bay ra ngoài.

Lãnh Lăng Vân càng dữ dội hơn, ma pháp trên tay cũng bắn ra.

Tập Thiếu Kỳ trợn mắt há miệng: “Không phải các huynh nói phải bình tĩnh, tỉnh táo à?”

“Bình tĩnh cái rắm!”

“Người chết mới có thể tỉnh táo được!”

Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân cùng giận dữ, đồng thanh quát lên.

Tập Thiếu Kỳ và Tập Thiếu Tư giựt giựt khóe miệng, liếc mắt nhìn nhau, hoàn toàn không nói được gì.

Thích Ngạo Sương vừa bực mình vừa buồn cười, nói nhỏ một câu: “Muội đi mua đồ, chờ các huynh ở phía tây ngoại thành.” Bây giờ nàng mới biết những người này không nên vào thành. Những khuôn mặt họa thủy như nhau này đi tới đâu cũng rắc rối. Lãnh Lăng Vân tinh táo nhất còn không chịu được những tên heo ghê tởm kia đùa giỡn. Nếu là một nam nhân thì không thể nhịn được.

Thích Ngạo Sương ra khỏi lữ điếm một mình, thầm thở dài trong lòng. Mong muốn được tắm nước nóng lại không được rồi. Lúc ra khỏi lữ điếm, Thích Ngạo Sương tiện tay đóng cửa lại, mặc cho bên trong đánh nhau tới long trời lở đất.

Nước sạch, thức ăn, củi đốt, quần áo...Thích Ngạo Sương mua một đồng đồ lớn, đặt vào hai giỏ gỗ bên hông lạc đà. Không thể để lộ chiếc nhẫn không gian, nếu không sẽ dẫn tới rắc rối không cần thiết. Đến chỗ vắng trong ngõ nhỏ thì để đồ mua được vào chiếc nhẫn không gian rồi lại mua tiếp. Mấy lần như vậy, rốt cuộc cũng mua đủ đồ. Nàng dắt lạc đà đi về phía cổng thành.

Ra khỏi cổng thành, đi về phía tây, từ xa đã thấy mấy người đã chờ ở đó.

Mặt Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân trầm như nước. Tập Thiếu Kỳ và Tập Thiếu Tư cố nén cười rất vất vả.

“Đi thôi. Về sau các huynh đừng vào thành nữa. Mình muội đi mua đồ là được rồi.” khóe miệng Thích Ngạo Sương cũng có nụ cười thản nhiên. Đây là lần đầu tiên mấy người này bị nam nhân tới gần trêu chọc.

Mọi người kêu rên, không nói gì. Bọn họ chỉ trừng phạt nhẹ những người trong lũ điếm chứ không hạ sát thủ. Bọn họ không biết rằng chỉ sau một ngày, dung nhan tuyệt thế của bọn họ đã được truyền tụng trong Vương Ô Cát Lợi. Cuối cùng, ngay cả Hoàng đế bệ hạ của Vương Ô Cát Lợi cũng biết. Tuy nhiên, đó là chuyện sau này.

Đoàn người tiếp tục lên đường, sau đó cũng chưa gặp rắc rối gì. Đồ tiếp tế cũng chỉ do một mình Thích Ngạo Sương đi mua, cũng không gặp tổ chức Hắc Điện. Biên giới Vương Ô Cát Lợi là một hải cảng tương đối phồn hoa. Tòa thành này là nguồn kinh tế và là nơi hoàng đế muốn phát triển mua bán bằng đường biển.

Tòa thành lớn như thế nhưng Phong Dật Hiên lại ngăn mọi người vào thành.

“Không phải huynh nói muốn đi tìm nơi bí mật nuôi nhốt những Nhân Ngư kia à?” Tập Thiếu Kỳ liếc Phong Dật Hiên, cười ha ha, “Chẳng lẽ Phong thiếu xinh đẹp vô song của chúng ta sợ bị trêu ghẹo lần nữa?”

Vừa mới nói xong thì một luồng gió quỷ dị bao vây lấy Tập Thiếu Kỳ, thổi tóc hất thành cái ổ gà, khiến quần áo hất thành mớ vãi vụn. Một lát sau, Tập Thiếu Kỳ trở thành một nữ nhân xinh đẹp quần áo lộ liễu.

“Dáng người không tệ!” Phong Dật Hiên nhú mày cười lạnh.

“Huynh!” Tập Thiếu Kỳ xấu hổ, khóc không ra nước mắt. Có điều trong lòng cũng bị ồ đồng ý với lời của Phong Dật Hiên. Đúng là dáng người bây giờ của mình không tệ. A phi! Mình đang nghĩ gì vậy? Tập Thiếu Kỳ vội thu lại ý nghĩ, vẻ mặt đau khổ hỏi xin Thích Ngạo Sương quần áo.

“Nơi nuôi Nhân Ngư không ở trong thành mà là ở một làng chài cách đây hơi xa.” Lúc này Phong Dật Hiên mới nghiêm túc nói.

“Không phải huynh nói là không biết à?” Tập Thiếu Kỳ vừa đau thương cảm giận mặc quần áo, vừa chất vấn.

“Ta lừa huynh không được à?” một câu nói đầy xấu xa của Phong Dật Hiên khiến sự trách cứ mọc lên.

“VẬY ĐI LUÔN ĐI.” Lãnh Lăng Vân nhìn sắc trời rồi nói, “Có thể tới trước khi trời tối không?”

“Có thể.” Phong Dật Hiên cũng nhìn sắc trời rồi nhìn xung quanh để xác định phương hướng, “Đi thẳng về bên này.”

Khi làng chài trong lời của Phong Dật Hiên ở trước mặt bọn họ thì trời đã tối. Người của làng chài vô cùng đề phòng những người lạ như họ. Đáy mắt họ hiện lên ý rất rõ ràng: không chào đón!

“Các người là ai? Tới làng chúng ta làm gì? Nơi này không hoan nghênh người lạ.” Một nam tử trung niên cầm cái xiên cá như lâm đại địch mà nhìn mọi người. Mặt những nam tử trung niên sau lưng ông cũng đầy vẻ đề phòng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 7: Nhân Ngư (Người Cá)

C

ác người là ai? Tới thôn chúng ta làm gì? Nơi này của chúng ta không hoan nghênh người lạ." Một người nam tử trung niên cầm xiên cá nhìn bọn họ. Mọi người đứng sau lưng nam tử trung niên có khuôn mặt đề phòng.

Đoàn người của Thích Ngạo Sương mới bước vào thôn đã bị phát hiện, sau đó bị mọi người trong thôn bao vây.

Phong Dật Hiên thấy ánh mắt không thiện cảm của mọi, mỉm cười đi lên phía trước nói: "Chúng ta tới bàn chuyện làm ăn. Làm phiên người thông báo Trưởng thôn một tiếng."

"Buôn bán cái gì? Chúng ta không có dự định buôn bán gì cả. Các người đi mau, nơi này không hoan nghênh các người." Nam tử cầm đầu không khách khí hung hăng quát, địch ý càng tăng thêm. Hoàn toàn không dao động trước đám người tuyệt sắc Phong Dật Hiên.

"Chúng ta tới mua rất nhiều loại thủy sản." Phong Dật Hiên vẫn như cũ mỉm cười.

"Dự định, không có." Trong mắt nam tử trung niên cầm đầu lóe lên một tia nghi ngờ và do dự, nhưng lại lập tức biến mất, vẫn như cũ không chút khách khí cự tuyệt, chỉ là giọng điệu đã không còn hung hãn như trước.

Lúc này Phong Dật Hiên lại tiến lên một bước, đưa tay ra trên cánh tay có một dấu ấn kỳ quái.

Đoàn người Thích Ngạo Sương kinh ngạc khi thấy trong mắt nam tử trung niên cầm đầu biến mất địch ý, xiên cá trong tay cũng để xuống.

"Có thể dẫn chúng ta gặp thôn trưởng không? Thật sự chúng ta tới nói chuyện làm ăn ."Phong Dật Hiên nhìn nam tử trung niên lên tiếng hỏi.

Nam tử trung niên lui về phía sau hai bước, nhẹ nhàng phất tay, những người sau lưng nhanh chóng tản đi. Thích Ngạo Sương khẽ hí mắt, những ngư dân này, tuyệt đối không đơn giản. Mới vừa rồi nhanh chóng bao vây, bây giờ thì nhanh chóng tản đi không có bất cứ rối loạn nào.

"Đi theo ta" nam tử trung niên xoay người đi về phía trước.

Bóng đêm mong lung, có thể thấy khắp nơi là những căn phòng nhỏ được xây bằng đá tảng, phía trước những căn phòng phơi lưới cá, dưới mái hiên treo cá khô. Rất nhiều ngư cụ để trước cửa phòng, có thể xem đây chỉ là một làng chài bình thường. Nếu không phải đoạn đối thoại vừa rồi giữa Phong Dật Hiên với nam tử trung niên và biểu hiện của các ngư dân, mọi người không cách nào tưởng tượng được ra bí mật của làng chài này.

Nam tử trung niên mang mọi người đi vào thôn ngừng lại trước một căn nhà đá to nhất, quay đầu nói với Phong Dật Hiên: "Xin các vị chờ ở đây, ta bẩm báo thôn trưởng."

"Vâng." Phong Dật Hiên khẽ mỉm cười đứng tại chỗ chờ đợi.

Nam tử trung niên vươn tay gõ cửa, bên trong truyền ra một thanh âm vẫn đục: "Người nào? "

"Thôn trưởng, là ta." Nam tử trung niên trầm giọng trả lời.

"Vào đi." Thanh âm trong phòng chậm rãi nói.

Nam tử trung niên đẩy cửa bước vào, sau đó đóng cửa lại.

"Phong thiếu, vừa rồi người cho lao già kia xem cái gì thế?" Tập Ít Kì đến gần Phong Dật Hiên hạ thấp giọng hỏi.

Phong Dật Hiên liếc Tập Ít Kì một cái, không nói.

Tập Ít Kì chợt tỉnh ngộ, bưng kín miệng mình không hỏi nữa. Nếu nơi là nơi bí mật nuôi dưỡng người cá, như vậy người ở trong phòng nhất định cũng không phải là người bình thường, Nếu bên trong là cao thủ thì có thể nghe được đối thoại của bọn họ.

Nhưng, hình như người ở bên trong không nghe được động tĩnh bên ngoài. Một lát sau cửa mở ra, nam tử trung niên nhô đầu ra, nhìn Phong Dật Hiên nói: "Các vị mời vào."

Phong Dật Hiên đi vào trước, những người khác cũng theo sau.

Trong phòng, trang trí cực kỳ đơn giản, cái bàn hình vuông, mấy cái ghế gỗ, một ông cụ tuổi già sức yếu ngồi ở đó, một thân bố y, trên quần áo còn có mấy miếng vải vá màu trắng, híp mắt nhìn mọi người, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, lúc này mới nói " Các vị, ta chính là trưởng thôn, mời ngồi."

Mọi người ngồi xuống, trưởng thôn vẫn giữ tư thế kia, híp mắt nhìn mọi người, trên mặt không có biến hóa gì.

"Xin hỏi các vị từ đâu tới đây?" Thanh âm trưởng thôn như không còn hơi, nhìn thế nào đều cũng là một ông cụ yếu đuối bệnh tật.

"Lạ Cách Tập." Phong Dật Hiên nhẹ nhàng trả lời.

"Uh, Như vậy." Dáng vẻ trưởng thôn vẫn mềm nhũn.

"Chúng ta muốn nhìn hàng một chút, có thể không?" Phong Dật Hiên mỉm cười hỏi.

"Ngày mai. Hôm nay quá muộn rồi." Thôn trưởng híp mắt không đợi Phong Dật Hiên nói tiếp liền nói với nam tử trung niên: " Y Ân, mang những vị khách này đi nghỉ đi."

Nói xong thôn trưởng liền nhắm hai mắt lại không nói thêm gì nữa.

Phong Dật Hiên còn muốn nói điều gì, nhưng Y Ân đã đi đến "Các vị, xin đi bên này." Giọng điệu không có thỉnh cầu.

Đoàn người Phong Dật Hiên đứng lên, theo Y Ân rời đi.

Y Ân mang bọn họ hướng về phía tây thôn, tới trước hang rào nhà đá thu ngừng lại, ngẩn giọng nói: "Lao Lạp, khách tới rồi. Tiếp đãi bọn họ cho tốt."

Y Ân vừa dứt lời liền rời đi, không nhìn bọn họ lấy một cái.

Rất nhanh, cửa nhà đá mở ra, một phụ nữ mập mạp đi ra, cười ha ha: "Các vị từ xa đến, mời vào bên trong."

Mọi người không chút do dự, bước vào phòng.

Đơn sơ, nhưng rất sạch sẽ. Bốn cô gái một phòng, Thích Ngạo Sương một mình một phòng.

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ có gió biển nhẹ nhàng thổi lất phất.

Thích Ngạo Sương nằm trên giường, nhìn ra cá khô đựng đĩa ngoài mái hiên, khẽ cau mày. Có hay không, mọi chuyện quá thuận lợi?

"Ngạo Sương." Một thanh âm thật thấp tuyền đến tai Thích Ngạo Sương.

"Phong Dật Hiên?" Thích Ngạo Sương ngạc nhiên, ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Đi theo ta." Phong Dật Hiên hạ thấp giọng nói.

Thích Ngạo Sương không suy nghĩ nhiều, vội vàng mặc quần áo vào, lặng lẽ không tiếng động từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

"Có vấn đề, lão già kia tuyệt đối không đơn giản." Phong Dật Hiên đứng trong góc nói thật nhỏ với Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương ngần ra, thì ra Phong Dật Hiên cũng đã phát hiện ra vấn đề này.

"Ta nghĩ cái dấu ấn trên tay kia, chính là ám hiệu của bọn họ và khách hàng. Nhưng phản ứng của thôn trưởng rất kỳ quái. Không hỏi gì cả, ông ta có nghi ngờ Phong Dật Hiên nhỏ giọng nói.

"Bây giờ chúng ta đi thăm dò một chút không?" Thích Ngạo Sương cau mày.

"Chỗ nhốt người cá cũng không biết ra làm sao. Ta nghe nói bọn họ đều đem người cá ra trước mặt khách hàng, không mang khách hàng đến chuồng nhốt người cá. Chúng ta đi điều tra một chút. Lãnh Lăng Vân và hai huynh đệ Tập Ít tạm thời đợi chúng ta ở trong phòng."

Thích Ngạo Sương gật đầu một cái. Ba người kia không biết thuật thích khách, nếu đối phương là cao thủ sẽ dễ dàng bị phát hiện. Nàng và Phong Dật Hiên đi dò xét là sáng suốt nhất.

"Đi." Phong Dật Hiên che giấu hơi thở, quý mị lặng yên đi về phía trước không một tiếng động. Thích Ngạo Sương theo sát phía sau.

Hai người che giấu hơi thở đi tới phòng của trưởng thôn. Gio5ng nói mềm nhũn của Trưởng thôn truyền đến: "Y Ân, chừng nào người mới chừng chạc đây?"

"Thật xin lỗi, thủ lĩnh, ta quá mạo hiểm." thanh âm Y Ân thật thấp truyền đến. Lúc này Y Ân đã không còn gọi là thôn trưởng mà gọi là Thủ lĩnh.

"Về sau người phải thông minh một chút. Chưa biết rõ mọi chuyện đã tin tưởng người khác." Trưởng thôn than thở: "Người có từng thấy đám người tuyệt sắc thế mà tự đi mua hàng không?"

"Thủ lĩnh dạy rất phải làm sao có người xinh đẹp thế đi mua hàng chứ. Hơn nữa đâu phải một người." Y Ân đáp trả.

"Nhưng cũng nhiều khi cũng có thật. Trên thế giới này, rất nhiều chuyện không cần lý do, chúng ta chỉ hoài nghi. Là thật hay giả còn không biết." Thanh âm của Trưởng thôn tùy ý. "Cho nên thủ lĩnh mới giữ bọn hăn lại xem tình hình thế nào?" Y Ân hỏi.

"Không tệ. Chúng ta là người làm ăn, chỉ cần tiền." thanh âm trưởng thôn bình bình ảm đạm.

"Dạ, thủ lĩnh dạy phải." Y Ân gật đầu mặt cung kính.

"Tốt lắm, để cho người đem bên kia xem chừng điểm. Còn có chú ý một chút không làm cho hôm nay những người đó theo dõi đến các người." Thôn trưởng phát tay ý bảo Ian đi xuống" đi đi, ta cũng vậy mệt nhọc."

"Vâng" Y Ân gật đầu, thối lui ra khỏi phòng.

Phong Dật Hiên và Thích Ngạo Sương liếc mắt nhìn nhau, nhẹ nhàng gật đầu.

Đi theo Y Ân nhất định có thể tìm được chỗ tốt người cá.

Y Ân đi ra cửa, nhìn bốn phía, xung quanh yên tĩnh như lúc ban đầu. Sau đó mới bước chân đi về phía trước Phong Dật Hiên và Thích Ngạo Sương đợi hăn đi xa, rồi đi theo.

Y Ân đi về phía trước, cho đến khi ra khỏi thôn. Bên ngoài thôn không có bất kỳ chỗ nào để ẩn náo. Mà Y Ân đi vài bước lại quay đầu, Phong Dật

Hiên và Thích Ngạo Sương chỉ có chừng theo dõi.

"Ta đi theo hẩn. Ta có áo choàng ẩn thân." Thích Ngạo Sương lấy một cái áo choàng từ Chiếc Nhẫn Không Gian, không đợi Phong Dật Hiên lên tiếng, liền phủ lên, lập tức thân hình biến mất trước mặt của Phong Dật Hiên. Đây là áo choàng ẩn thân lúc đầu Khắc Lý Phu đưa cho nàng.

"Không cần lo lắng, một khi phát hiện chỗ đó, ta sẽ chờ ở đấy, chờ mọi người đến." Thích Ngạo Sương móc một con chuột nho nhỏ ra, đưa cho Phong Dật Hiên.

Phong Dật Hiên nhận lấy, do dự một chút, lo lắng nói: "Người phải cẩn thận. Ta trở về tìm bọn người Lãnh Lăng Vân, khi người phát hiện chỗ đó ngàn vạn lần không được tự mình động thủ, phải chờ chúng ta tới lại." Phong Dật Hiên liên tục dặn dò, khi nghe Thích Ngạo Sương đảm bảo mới chịu trở về.

Thích Ngạo Sương phủ áo choàng ẩn thân, không tiếng động lặng lẽ đuổi theo.

Y Ân rất cảnh giới, thỉnh thoảng quay đầu lại quan sát, xác định không có ai theo sau, mới tăng tốc bước chân đi về phía trước đi.

Đi rất xa, bờ cát lờm chờm nham thạch. Y Ân tăng nhanh bước chân, đi vào tru đá ngầm. Thích Ngạo Sương không tiếng động đi theo, ẩn náo trên những tảng đá theo dõi động tác của Y Ân.

Y Ân đi tới một tảng đá nham thạch khổng lồ, vươn tay gõ ba cái. Khối nham thạch chậm rãi chuyển động, từ từ mở ra. Lộ ra một lối vào rộng lớn.

Này, lối vào. Ngó dáo dác xung quanh không thấy có người, Y Ân yên lòng đi vào.

"Uh, người đến rồi." Người nọ gật đầu nhỏ giọng nói.

"Uh, thế nào rồi? Hôm nay không có việc gì chứ?" Y Ân bước vào trong nhưng cũng không quên quay đầu lại xem có ai theo dõi mình không, xác định không có ai vờn tay vịn một khối nham thạch bên cạnh, cánh cửa nham thạch từ từ đóng lại.

Thích Ngạo Sương suy nghĩ một lát, âm thầm điều khiển ma ngẫu trước đó đã đưa cho Phong Dật Hiên. Lúc này Phong Dật Hiên đang nắm chặt ma ngẫu lo lắng không yên, ma ngẫu lại thoát khỏi tay của hắn rơi xuống đất rồi chạy về phía trước hai bước.

"Đi, Ngạo Sương phát hiện chỗ nhốt người cá." Phong Dật Hiên vui mừng xông vào phòng phát tay kêu 3 người Lãnh Lăng Vân, vội vàng đi theo.

Đoàn người Phong Dật Hiên đi theo chỉ dẫn của Thích Ngạo Sương thẳng về phía khối đá nham thạch nơi Thích Ngạo Sương đang trốn.

"Ngạo Sương." Phong Dật Hiên nhỏ giọng gọi.

"Lối vào phía sau khối đá nham thạch kia." Thích Ngạo Sương chỉ vào khối đá Nham Thạch khổng lồ cách đó không xa.

"Để ta mở cửa đá Nham thạch." Tập Ít Kỳ làm phép.

"Không, còn chưa biết tình hình bên trong như thế nào, không nên gấp." Thích Ngạo Sương đi về phía trước, vỗ 3 cái vào học văn trên tảng đá nham thạch khổng lồ. Nham thạch di chuyển, xuất hiện gương mặt một người, trên mặt người kia có chút nghi ngờ, sắc mặt đại biến khi thấy trước mắt mình là một người xa lạ, định vươn tay chạm vào cái gì đó bên cạnh.

Động tác của Thích Ngạo Sương rất nhanh, nhẹ nhàng vươn tay đến cổ người nọ. Không một tiếng động người nọ co quắp chậm rãi ngã xuống.

Bọn họ tiến vào lối đi tĩnh mịch, hai bên lối đi cắm đuốc, gió nhẹ thổi qua, ngọn lửa nhẹ chập chờn, lộ ra một cổ không khí quý dị.

"Mùi máu tươi." Lãnh Lăng Vân khẽ cau mày, mùi máu tươi từ cuối lối đi theo giá biển truyền tới!

Phong Dật Hiên cau mày nói: "Hôm nay, có lẽ là ngày trưởng thành của một đám người cá." Sắc mặt mọi người hơi đổi. Lời nói này có ý gì, mọi người dĩ nhiên hiểu. Trưởng thành, dĩ nhiên sẽ bị xé rách đuôi cá để tạo nên cặp chân!

Thích Ngạo Sương không nói gì, đi đầu về phía trước. Trong thông đạo rất nhiều cái bẫy. Thích Ngạo Sương lai dễ dàng phá giải, Tập Ít Kì và Tập Ít Tư giết mình một chút. Trong mắt bọn họ, Thích Ngạo Sương là Ma Vũ Song Tu, nhưng mà, tại sao còn biết luôn những thứ này? Thích Ngạo Sương hóa giải từng cái bẫy, chợt nhớ tới một người. Đó chính là Tập Mễ Nhĩ. Những cơ quan này, phần lớn phương pháp hóa giải đều do Tập Mễ Nhĩ dạy nàng. Luôn dịu dàng mỉm cười như gió xuân nhưng lại hay mắng mắng chửi người, giờ này không biết đang làm gì?

Có lẽ những người này tự tin quá mức vào những cái bẫy này, cuối lối đi chỉ có hai người vệ thủ. "Nhanh chóng giải quyết hai người này, Ném bọn họ vào lối đi. Lối đi." Mùi máu tươi càng đậm, trong tiền sóng có có tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Trước mắt bọn họ là một tòa nhà ngục lớn dưới lòng một ao nước khổng lồ, phía trên ao nước được bao bọc bằng những song chắn rất kiên cố, trong ao có rất nhiều người cá! Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên, ánh sáng từ những cây cuộc xuyên qua mặt ao nên có thể thấy những vảy cá lấp lánh, âm thanh ào ào không dứt truyền đến tai. Những tiếng kêu thảm đây tức giận, khiến người ta sợ hãi.

Phía sau ao nước là một căn nhà đá, người ở trong nhà đa đang bận rộn, mà mùi máu tươi chính là từ trong căn phòng đó phát ra. Tất cả mọi người trong đại sảnh rất bận rộn, nên không ai để ý tới cái lối đi này. Xuất hiện nhiều người lạ.

Không ai biết, lúc này, lại có thêm hai người từ lối đi vào. Yên lặng không một tiếng động lên vào.

Thích Ngạo Sương chậm rãi đi vào bên trong gian phòng đá, mọi người trong phòng rất bận rộn. Trên bàn đá trói một người cá không còn sức lực giãy giụa. Trên người người cá sáng lấp lánh, lay động thân thể xinh đẹp, khuôn mặt tuyết trắng xinh đẹp, trong mắt đẹp tràn đầy sợ hãi. Hai tay và eo của nàng bị trói cố định trên bàn đá, xung quanh bàn đá có rất nhiều người đang đánh vào vây ở đuôi nàng. Vết máu loang lổ phía dưới bàn đá. Nhà đá lạnh lẽo, mấy người cá đã bất tỉnh, mái tóc dài uyển chuyển che lấy thân thể, vây ở đuôi đã không còn, thay vào đó là một đôi chân trắng tuyết, trên đùi loang lổ vết máu. Sắc mặt của các nàng tái nhợt khác thường.

"Nhanh một chút, bên này còn muốn 3 người cá nữa." Một người đang đánh vào vây đuôi của người cá găm lên với người bên cạnh. Trong tay nam tử cầm một thanh chủy thủ sắc bén, trên tay còn lại cầm một cái lọ đựng con người màu xanh. Mọi người rất chăm chú vào công việc của mình, không phát hiện có rất nhiều người lạ xuất hiện.

"Biết, phiền chết mất, các người không thấy à. Vừa rồi làm vỡ một cái lọ đựng 2 con người sao, nó rất quý đấy." Nam tử kia không nhìn được lên tiếng, trên tay cầm chủy thủ tiến tới bên hông người cá, chuẩn bị đâm vào.

Rất nhanh, một cơn đau đớn ập tới người cá đang nằm bất động trên bàn đá.

"Súc sinh!" Tập Ít Kì và Tập Ít Tư găm lên, đồng thời ra tay. Hai cổ sức mạnh bóng tối khổng lồ trực tiếp xuyên qua thân thể nam tử cầm chủy thủ.

Phù một tiếng, máu tươi từ nam tử phun ra, tung tóe lên mặt mấy người bên cạnh, cả người cá đang bị trói trên bàn đá.

"Ai? !" Mọi người hoảng sợ xoay người không biết từ bao giờ có rất nhiều người lạ xuất hiện.

"Các người giải quyết nơi này." Phong Dật Hiên nói Tập Ít Kì và Tập Ít Tư nhanh chóng chạy đến những căn phòng khác. Lãnh Lăng Vân và Thích Ngạo Sương cũng chia nhau ra làm việc, cứu những người cá trong các căn phòng. Trong đại sảnh rất ồn ào, trong khoảng thời gian ngắn không ai chú ý tới điểm khác thường.

Cảnh tượng trong nhà đá thê thảm khiến trong lòng Thích Ngạo Sương tức giận. Thích Ngạo Sương đứng ở trước một nhà đá khác, nhìn cảnh tượng thê thảm bên trong bóp chặt quả đấm khanh khách. Trong phòng đá, một người cá bị sợi dây ghì chặt cổ treo trên không đã sớm tắt thở, một nửa vây đuôi đã biến thành bắp đùi, bên còn lại là vây cá. Tất nhiên là bị thất bại khi tách vây cá. Cho nên người cá này được dùng làm những chuyện khác. Đó chính là bị móc con người, đem con người chế thành Bảo Châu, cạo sạch vây toàn thân để làm Sáp Nhân Ngư.

"Người là ai? Làm sao có.", Một nam tử cầm chùy thủy thủy thấy Thích Ngạo Sương xuất hiện kinh ngạc quát to.

Trả lời hắn là một thanh âm lạnh lẽo sắc bén, mũi kiếm xuyên qua lồng ngực hắn, hung hăng xoay nửa vòng tròn, làm lồng ngực hắn vỡ nát, mới hả được cơn giận trong lòng.

Thích Ngạo Sương nhìn những người cá đã chết bị treo ở trên tường đá không còn 2 con người mà chỉ là 2 lỗ rỗng toàn máu, máu vẫn còn nhỏ từng giọt xuống mặt đất. Bên cạnh là những chiếc bình đựng những con người xanh lá. Thích Ngạo Sương nhắm mắt lại, thở dài, trong lòng không chỉ tức giận mà còn có đau thương. Nhân tính, nhân tính.

Ngay sau đó, liên tiếp những tiếng kêu thảm thiết phát ra. Những tiếng kêu thảm thiết, chắc chắn không phải là của những người cá. Mà là của những con người điên rồ kia. Thích Ngạo Sương nhìn trạng thái bi thảm trước mắt thật lâu vẫn không nhúc nhích, trong lòng cực hận.

Cuối cùng, Thích Ngạo Sương mang tâm trạng nặng nề bước ra khỏi nhà đá, liền thấy cảnh tượng kiến nàng ngây người.

Đám người trong nhà đá chạy tán loạn, khuôn mặt hoảng sợ. Thế nhưng, từng mũi tên Lôi Điện nứ theo hướng họ chạy mà đuổi theo, không chút sai lệch cắm vào sau lưng. Ngay lập tức, tiếng kêu thảm thiết vang dội cả đại sảnh. Mùi máu tươi càng đậm.

Lôi Điện Quang Tiễn? Tiễn Ma Pháp? Ma pháp hệ Lôi Điện?

Thích Ngạo Sương chột quay đầu nhìn về phía bắn ra Tiễn Ma Pháp, liền thấy cô gái đang bắn cung rất quen thuộc.

Kiều Sở Tâm! ! !

Giờ phút này sắc mặt của nàng đỏ lên, trong mắt rất tức giận. Những mũi tên trong tay bắn ra không ngừng.

"Đi chết đi! Súc sinh! Súc sinh!" Kiều Sở Tâm tức giận điên cuồng bắn tên, không chút lưu tình, Tiễn Ma Pháp bắn vào lồng ngực bọn họ, đầu. Trong đại sảnh tràn ngập máu tươi, vấy ra đến tận ao nước.

Phong Dật Hiên thấy vậy, vọt tới trước mặt Kiều Sở Tâm, Kiều Sở Tâm kinh ngạc lập tức xoay người, hung ác hướng mũi tên về phía Phong Dật Hiên.

"Này! Kiều Sở Tâm! Ta là Phong Dật Hiên mà!" Phong Dật Hiên tức giận hô to, khó khăn tránh thoát một mũi. Có chút ảo não, bây giờ hẳn đang giả

làm một cô gái, cho nên Kiều Sở Tâm không nhận ra sao?

Hai huynh đệ nhà Tập Ít thấy một cô gái hung ác đột nhiên xuất hiện.

"Kiều Sở Tâm?" Lãnh Lăng Vân đi về phía Kiều Sở Tâm , vừa lên tiếng, thì mũi tên hung ác của Kiều Sở Tâm cũng xuất hiện gần bên hần.

"Xảy ra chuyện gì? !" Lãnh Lăng Vân cau mày nhìn về phía Kiều Sở Tâm đang phát điên, nhanh chóng vọt đến bên cạnh Phong Dật Hiên. Hần có cùng ý nghĩ với Phong Dật Hiên, chẳng lẽ mình giả thành cô gái nên Kiều Sở Tâm không nhận ra.

Nhưng ngay lập tức, Lãnh Lăng Vân liền bỏ qua ý nghĩ này.

"Ha ha, Lãnh Lăng Vân, người người ăn mặc thành cô nương?" Một cái giọng nói quen thuộc vang đến. Lãnh Lăng Vân định thần lại, một khuôn mặt bí ẩn núp dưới bàn đá sau lưng Kiều Sở Tâm.

"Đông Phong Hầu?" Lãnh Lăng Vân có chút nghi ngờ. Trong trí nhớ của hần, Đông Phong Hầu trầm mặc ít nói, nói chuyện đều rất hỗn độn, sao có thể nói chuyện rõ như thế.

"Tránh đi. Thời điểm Sở Tâm kích động nàng không phân biệt thù hay bạn đâu, cẩn thận là tốt nhất." Đông Phong Hầu núp dưới bàn đá nói với Lãnh Lăng Vân.

Thời điểm kích động không phân biệt thù hay bạn? !

"Sở Tâm." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng bay đến, tới gần bên người Kiều Sở Tâm.

"Cẩn thận!" Mọi người đồng loạt lên tiếng cảnh báo. Phải biết, bây giờ Thích Ngạo Sương không có chút đề phòng chút nào nào với Kiều Sở Tâm cũng không biết Kiều Sở Tâm đang kích động không phân biệt địch hay bạn!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 8: Đến Nhân Như Quốc

C

ấn thận cái gì?" Thích Ngạo Sương đứng gần bên cạnh Kiều Sở Tâm. Bạch Đế và Hắc Vũ đứng trên vai Thích Ngạo Sương, trừng mắt nhìn Kiều Sở Tâm. Lòng của mọi người bị thót tới cổ họng, Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân cũng đã chuẩn bị bay về phía trước cứu nàng.

Nhưng, việc xảy ra khiến bọn họ kinh ngạc. Kiều Sở Tâm để cung xuống, nghiêng đầu nhìn Thích Ngạo Sương, đem cung cầm trong tay ném về phía sau, đập vào đầu Đông Phong Hầu, làm Đông Phong Hầu ôm đầu nhe răng la lối.

"Khắc Lôi Nhã!" Kiều Sở Tâm lên tiếng ôm lấy Thích Ngạo Sương khóc lên, khóc cực kỳ uất ức, đau lòng: "Khắc Lôi Nhã, chuyện gì thế, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta nghe người của Thần điện nói, ta rất lo lắng, nhất quyết tìm người, ô ô ô ô. . . . "

Đông Phong Hầu há to mồm, quay đầu thần thờ nhìn Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân, sau đó ngượng ngùng nói: "Đừng nhìn ta như vậy, ta cũng không biết tại sao. Thời điểm Sở Tâm phát điên ai cũng không ngăn cản được." Xem ra Đông Phong Hầu rất đau khổ.

"Sở Tâm." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng vỗ lưng Kiều Sở Tâm nhẹ giọng an ủi: "Đừng khóc, không phải hiện giờ ta rất tốt sao?"

"Có thật tốt đâu, người biến thành nam nhân. Ô ô ô." Kiều Sở Tâm khóc càng đau lòng.

Sắc mặt của mọi người quái dị, hai mặt nhìn nhau. Thích Ngạo Sương cũng không biết nên cười hay nên khóc, dở khóc dở cười nói: "Người quên được

thay đổi giới tính hả? Chúng ta uống cái đó, vì tránh né sự đuổi giết của Thần điện."

"À?" lúc này Kiều Sở Tâm mới chợt hiểu, nhưng người còn chút vẻ ngơ ngác.

Chợt, cả hang động lắc lư.

"Làm việc trước, tí nữa hả nói." Đông Phong Hầu đứng dậy, vội vàng nói "Để ta gọi động vật biến trở lại, chắc bây giờ bọn họ đã phá được cửa vào rồi, phía dưới cái ao nước này thông với đại dương. Chúng ta cứu người cá ra ngoài trước." "Đúng đúng. Chúng ta đi cứu những người cá này. Không ngờ lai gặp được mọi người, thật quá tốt." Kiều Sở Tâm hưng phấn, ánh mắt kích động và vui mừng.

"Mang những người cá tới cửa đá thông với đại dương đi. Thuận tiện phá huỷ nơi này." Đông Phong Hầu đưa cung cho Kiều Sở Tâm nhanh chóng nói.

Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân cũng không nói nhiều, nhắc những khung sắc trên mặt nước lên, Tập Ít Kì và Tập Ít Tư cũng vội vàng vào trong những căn phòng đá ôm những người cá ra, thả về ao. Để họ vào trong nước, những người cá trong ao tiến đến gần để chăm sóc những người mới được giải cứu.

Đại sảnh rung lên mạnh mẽ, nham thạch không ngừng rơi xuống. Liên tiếp những tiếng kêu thảm thiết, một số người bị Kiều Sở Tâm bắn dính vào tường đá, chỉ có thể trơ mắt nhìn những khối nham thạch khổng lồ rơi xuống, đập vào người họ. Toàn bộ người cá trong phòng đá đã được cứu ra, thả vào trong ao. Đến bây giờ những người cá mới bình tĩnh trở lại, hiểu được những người trước mắt là tới cứu bọn họ.

"Đi." Phong Dật Hiên trong nháy mắt, kết giới bao quanh mọi người. Nhẹ nhàng nâng tay, tất cả mọi người chìm trong nước, kết giới bao quanh những

người cá, chờ đợi. Chợt một thanh âm âm truyền đến, nước bắt đầu chuyển động .

"Bên kia." Đông Phong Hầu duỗi ngón tay ra. "Thẳng về phía trước."

Phong Dật Hiên không chế kết giới đi về phía trước, rất nhiều người nuốt nước miếng, càng ngày càng đến gần âm thanh ầm ầm.

Vẫn đi phía trước, thấy rất nhiều sinh vật biển đang dùng sức đập vào tường đá.

Bùm! !

Một tiếng động lớn vang lên, cửa đá đã vỡ Phong Dật Hiên không chế kết giới đi về phía trước, những người cá kích động nhanh chóng bơi theo. Đông Phong Hầu đưa tay phải ra, ngón trỏ và ngón giữa co lại, chống đỡ mi tâm, nói lẩm bẩm trong miệng.

Ngay sau đó, một cái đầu động vật biển khổng lồ có thể lấp lối đi đang nhìn họ.

Ngao!

Động vật biển há to mồm phát tiếng kêu khiến trách, sau đó hung mãnh hướng về phía trước bơi đi.

"Nơi này không thể ở lại lâu." Đông Phong Hầu nhún vai giải thích hần triệu hồi động vật biển khổng lồ là muốn phá hủy chỗ này.

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày nhìn Đông Phong Hầu, nàng nhìn ra trong mắt Đông Phong Hầu có biến hóa. Hẳn trước kia chỉ biết ăn và không nói chuyện rõ ràng lắm mà giờ, con người thay đổi. Trong lúc nàng không có ở cùng hẳn chuyện gì đã xảy ra?

Những người cá phía sau họ vẫn tiếp tục bơi về phía trước.

Tập Ít Kì trừng to mắt mà nhìn những người cá đã đi xa thất thanh la lên: "Bọn họ đi rồi làm sao chúng ta đến được Nhân Ngư Quốc ?"

"Không cần lo lắng, bọn họ sẽ ở bên ngoài chờ chúng ta ." Đông Phong Hầu bỏ đi nghi ngờ Tập Ít Kì, "Bọn họ không giúp chúng ta, thì không cách nào chúng ta thuận lợi và được Nhân Ngư Quốc ."

"Khắc Lô Nhã, cuối cùng chuyện gì xảy ra thế, chuyện gì xảy ra với tóc và mắt người vậy, tại sao biến thành màu đen? Cũng uống thuốc che giấu sao?" Kiều Sở Nóng lòng hỏi.

Thích Ngạo Sương cười nhạt: "Đi ra ngoài rồi hãy nói."

Đáy mắt Kiều Sở Tâm rất lo lắng, nhưng vẫn gật đầu một cái.

Kết giới dưới nước cứ thẳng tiến về phía biển, bầu trời tối đen truyền đến tiếng âm âm trầm muện, tất nhiên là Đông Phong Hầu đã kêu động vật biển phá hủy nơi đột ác kia.

Kết giới trôi lơ lửng trên mặt biển, rất đông những người cá thấy kết giới, mở to hai mắt nhìn bọn họ, trong ánh mắt có cảm kích, có hy vọng.

Những người cá há to mồm nói chuyện, nhưng tất cả mọi người lại không hiểu ngôn ngữ.

"Đông Phong Hầu, nhanh phiên dịch đi!" Kiều Sở Tâm nóng nảy xông tới bên cạnh Đông Phong Hầu khẽ quát.

"Bọn họ cảm tạ chúng ta cứu ra họ, nhưng một số người trong bọn họ rất yếu, không cách nào đi đường xa, hi vọng chúng ta có thể giúp họ về Nhân Ngư Quốc. Nếu chúng ta đồng ý hộ tống bọn họ trở về, khi đến Nhân Ngư Quốc họ sẽ táp tạ chúng ta." Đông Phong Hầu phiên dịch.

"Nha." Kiều Sở Tâm nga một tiếng quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương
"Chúng ta đưa bọn họ trở về được không?"

Thích Ngạo Sương gật đầu, đây cũng là mục đích lần này nàng đến đây.

Đông Phong Hầu gật đầu một cái, sau đó ngồi chồm hổm xuống nói chuyện với người cá, về mặt tất cả các người cá mừng rỡ.

"Nhưng mà, làm sau chúng ta đi đến đó? Thuyền đâu?" Phong Dật Hiên vuốt cằm, nhìn kết giới "kết giới này không thể chống đỡ quá lâu."

"Ta có biện pháp." Đông Phong Hầu đứng dậy, đôi tay khép lại để trước ngực, trong miệng niệm chú ngữ. Nhưng, lần này hình như đọc chú ngữ dài hơn trước.

Đọc xong chú ngữ, một tiếng ầm thật lớn vang lên, một con vật khổng lồ đột nhiên xuất hiện trong nước, lơ lửng bơi tới trước mặt bọn họ.

Mọi người thật ngạc nhiên không biết ông vật này sống ở đâu mà có thể lớn như vậy, cái gì đây?

Tiếng bò rống

Động vật biển phát ra tiếng kêu, sau đó đột nhiên há to mồm, hút bọn họ vào, t. Trước mắt mọi, toàn bộ những người cá và vòng kết giới bí ẩn đều bị hút vào trong, trong nháy mắt tối tăm.

Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân vừa muốn động, Đông Phong Hầu vội ngăn cản: "Không được! Chúng ta cần nó đưa chúng ta đến Nhân Như Quốc."

Lời Đông Phong Hầu vừa nói, ánh sáng xung quanh xuất hiện. Toàn bộ bọn họ bị động vật biển nuốt vào trong bụng. Bên trong thân thể động vật biển

thân thể ẩm áp, phía dưới là nước biển, người cá cũng có chút hốt hoảng. Đông Phong Hầu hướng tới bọn người cá khoát tay, người cá yên tĩnh lại.

"Chỗ này là bên trong thân thể của nó. Phía dưới là vùng nước biển, có chỗ cho người cá nghỉ ngơi, chúng ta cũng nghỉ ngơi đi." Đông Phong Hầu chỉ chỉ về phía trên. Mọi người ngẩng đầu nhìn, thấy từng dãy Nhục Bích giống như thớ thịt dài màu hồng, trên thành những dãy Nhục Bích là những loại đá quý sáng lấp lánh. Ánh sáng này, chính là ánh sáng cơ duyên.

"Con bò Mu Mu này hay ăn lung tung, những thứ đó không cách nào tiêu hóa, liền nằm ở phía trên đó." Đông Phong Hầu giải thích kêu Phong Dật Hiên khống chế kết giới bay đi đến, phía trên có thể không cần dùng kết giới.

"Bờ biển chính là một cái thôn! Đông Phong Hầu, con vật này có thể nuốt trọn một cái thôn. Có thể nuốt cái làng chài đó, những người đó buồn bán người cá." Thích Ngạo Sương cũng không quên cái làng chài đó.

"Uh. Ta sẽ." Đông Phong Hầu nhắm mắt lại, mi mắt hiện lên màu đỏ, lóe lên chỉ chốc lát, Đông Phong Hầu ngưng động tác, lên tiếng nói "Yên tâm, một tí nữa thôi cái thôn đá sẽ không còn tồn tại trên thế giới này."

"Tốt lắm, người có thể nói cho ta biết chuyện gì xảy ra với người không. Hạ Thiên và Thuỷ Văn Mặc không đi cùng các người sao?" Thích Ngạo Sương ngồi xuống, hài hước nhìn Đông Phong hầu nói: "Còn nữa, Đông Phong Hầu, người, giờ người rất thông minh."

"Oa, không nên nói như vậy a, ta vốn bị cấm chế linh hồn, thật ra ta rất thông minh đó." Đông Phong Hầu bĩu môi, khó chịu nói, bàn tay đặt trên Nhục Bích, cùng nói chuyện với con Mu Mu, chỉ huy nó bị đúng hướng.

"Chúng ta và Hạ Thiên thất lạc nhau. Chúng ta gặp phải ma thú cường đại tập kích, chúng ta trốn thoát, nhưng lại thất lạc nhau. Bây giờ chúng ta cũng không biết bọn họ đang ở nơi nào. Ta nghe chuyện xảy An Mạt Cách Lan

liền lập tức tìm người. Ta biết rõ những việc đó không phải là người làm. Thần điện Quang Minh ghê tởm hãm hại người!" Nói xong lời cuối cùng Kiều Sở Tâm tức giận quơ tay múa mình chân.

"Khắc Lôi Nhã, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Đông Phong Hầu nặng nề. Hắn cũng không tin tưởng là Khắc Lôi Nhã làm.

"Tên ta bây giờ, là Thích Ngạo Sương." Thích Ngạo Sương thản nhiên nói.

"Thích Ngạo Sương?" Kiều Sở Tâm và Đông Phong Hầu kinh ngạc lặp lại.

"Ừ, đây mới là tên thật của ta." Tiếp đó Thích Ngạo Sương bình thản đem sự tình nói lại một lần nữa. Mọi người trầm mặc, đôi môi của Kiều Sở Tâm bị nàng cắn rớm máu, đáy mắt Đông Phong Hầu đều là lửa giận ngập trời. Mặc dù giọng Thích Ngạo Sương rất bình thản, nhưng 2 người có thể hình dung ra cái cảnh tượng khủng khiếp ấy.

"Đám người khốn kiếp, súc sinh!" Đông Phong Hầu siết chặt quả đấm.

"Vậy bây giờ chúng ta nhanh tìm người luyện thần khí Tập Tề Na!" Kiều Sở Tâm nắm chặt quả đấm nói, "Sớm chế tạo ra thần khí, giết chết Nữ Thần Quang giả nhân giả nghĩa ghê tởm kia."

"Được, không cần phải nhắc tới việc này nữa. Có một ngày chúng ta sẽ đòi lại tất cả." Thích Ngạo Sương cười nhạt nhìn Đông Phong Hầu nói: "Đông Phong Hầu, thấy người bây giờ không quen tí nào."

"Lão đại, là đang khen ta hay chê ta đây?" Đông Phong Hầu bài ra vẻ mặt đau khổ nói.

"Đúng rồi, chưa giới thiệu với các người. Hai vị mỹ nữ tuyệt thế là Tập Ít Kỳ và Tập Ít Tư, đây là Phong Dật Hiên." Thích Ngạo Sương mỉm cười giới thiệu với Đông Phong Hầu: "Còn đây là Đông Phong Hầu, Triệu Hoán Sư."

Mặt Tập Ít Kì và Tập Ít Tư đen thui, bọn họ đâu có muốn giả thành mỹ nữ đâu?

Tuy bây giờ Đông Phương Hầu đã có thể nói năng lưu loát, nhưng tính tình thì vẫn ồn ào như cũ, không có gì mới mẻ, mà rất khó chịu.

"Ngạo, Ngạo Sương ! !" Kiều Sở Tâm còn có chút không vui với tên mới của Thích Ngạo Sương, nói với Thích Ngạo Sương bên cạnh: "Hiện tại không biết Hạ Thiên và Thủy Văn Mặc thế nào. Ta không biết làm thế nào tìm được bọn họ."

"Rốt cuộc Ma thú nào tập kích các người?" Thích Ngạo Sương khẽ nhíu mày hỏi.

"Không biết. Đông Phong Hầu cũng không biết Ma thú đó là Ma thú gì. Nó rất đáng sợ, rất cao lớn, toàn thân đều là lửa. Dùng công kích gì cũng không có hiệu quả với nó, cho nên chúng ta không thể làm khác hơn là chạy trốn." Kiều Sở Tâm vừa nói trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Thích Ngạo Sương khẽ trầm tư, nói: "Chờ sau khi chúng ta thu phục được tộc Nhân Ngư có được Thần khí rồi chúng ta đi tìm bọn họ."

"Uh." Kiều Sở Tâm gật đầu một cái thật mạnh, quay đầu nhìn xung quanh rồi nhìn nơi các người cá đang nghỉ ngơi, cảm thán đứng lên: "Bên trong thân thể con bò Mu Mu này thật thần kỳ. Có thể tránh gió bão, còn có thể đem theo chúng ta lặn xuống nước."

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng gật đầu, thân thể của Ma thú này thần kỳ, giống như một chiếc tàu ngầm. Quả thật Đông Phong Hầu có chút bản lãnh.

Con bò Mu Mu nghe chỉ huy của Đông Phương Hầu, hướng sâu về biển khơi. Có lúc nổi mặt nước lấy hơi và đổi ngược bên trong cơ thể, bảo đảm mọi người có đầy đủ không khí, cũng bảo đảm cho các người cá có

nước biển mới. Tốc độ của Mu Mu rất nhanh, trong ba ngày đã đến vùng biển sâu.

"Đến." Đông Phong Hầu đứng lên, vươn cái lưng mỏi, hướng mọi người nói: "Đi thôi, ra cửa. Tất cả thành trì của người cá đều ở dưới nước, có thể tránh rất nhiều ma thú và con người." Dứt lời, Đông Phong Hầu nhảy xuống trước, đứng vững vòn trước mặt những người cá không biết đang nói gì với bọn họ, họ kích động, rất nhiều người cá vây đuôi vỗ nước biển xuất hiện bọt sóng, trên mặt tràn đầy nụ cười.

Đoàn người Thích Ngạo Sương đoàn nhảy xuống, Đông Phong Hầu đếm số người, sau đó phát tay triệu hoán ra 7 động vật biển đầu giống con lừa lớn nhỏ khác nhau, phần lưng của các con thú này rất rộng rãi, lỗ mũi thật dài, lỗ tai hình bầu dục, cái đuôi cuộn cuộn, cái cổ thật dài. Bảy động vật biển đứng yên tại chỗ.

"Ừ." Đông Phong Hầu phát tay lần nữa, trong tay hắn xuất hiện 7 vật hình cái loa, rồi đưa cho mọi người nói: " Cái loa thú này có thể tạo không khí cho chúng ta, mặc dù không thể làm cho chúng ta tránh được nước biển, Nhưng nó có thể cung cấp không khí cho chúng ta thở được. Đeo nó ở trước ngực." Đông Phong Hầu dứt lời, đeo nó lên ngực hắn, những người khác rồi rít làm theo.

"Đi." Đông Phong Hầu dẫn đầu cưỡi tránh nước thú, leo lên lưng động vật biển có cái đầu giống con lừa. Những người khác cũng đeo loa thú, leo lên lưng những con còn lại theo sau.

"Thần ca ca." Kiều Sở Tâm ôm cổ ma thú cúi đầu nhìn mình cái loa kỳ quái trước ngực, cái loa. Hé ra kếp lại như đang hô hấp.

Thời điểm Động Phương Hầu triệu hồi những Ma thú động vật biển, trong lòng Phong Dật Hiên và Tập Ít Kì Tập Ít Tư sợ hãi, Triệu Hoán Sư rất ít, Triệu Hoán Sư cường đại như Đông Phong hầu còn ít hơn.

Con bò Mu Mu rống một tiếng há to miệng, một cỗ lực lượng khổng lồ làm toàn bộ họ bay ra ngoài. Người cá kêu lên sợ hãi, theo nước biển bơi ra ngoài. Thích Ngạo Sương chỉ cảm thấy trước mắt có một cỗ xung lượng ập vào mặt, phía ngoài nước biển dâng lên.

Phốc

Con ma phú mà nàng đang cười kêu lên một tiếng, xuất hiện một lớp màng mỏng giống như kết giới đem nàng và ma thú bao lại, tạo thành một không gian nhỏ. Bạch Đế và Hắc Vũ đứng trên vai Thích Ngạo Sương, nhìn xung quanh.

Ở ơ hhhh

Con thú cười phát ra tiếng kêu, sau đó bơi về phía trước, tập hợp lại với nhau.

Người cá kích động bơi đi, thỉnh thoảng dừng lại nhìn ân nhân cứu mình có theo sau hay không.

Đông Phong Hầu duỗi ngón tay trước mặt: "Nhìn xem, đó chính là đế đô Người cá."

"Đế đô?" Thích Ngạo Sương nghi ngờ nói: "Chẳng lẽ bọn họ còn có những trấn nhỏ và thôn?"

"Đúng, cách đế đô không xa." Đông Phong Hầu giải thích "Muốn đến ờn cho chúng ta phải đưa chúng ta đến Đế đô."

Ánh sáng dưới lòng biển rất mờ, nhưng tòa thị trấn của người cá thì rất lung linh, tản ra ánh sáng năm màu sắc xinh đẹp. Cả thành thị xây dựng trên những tảng san hô, xây dựng bằng một loại đá màu trắng. Mà trên tảng đá

đó có khản rất nhiều các loai khoáng thạch và vỏ ốc xinh đẹp. Có rất nhiều rong biển bám lên, theo dòng nước lay động , giống như Tiên cảnh .

"Thật đẹp!" Kiều Sở Tâm cảm thán.

Những người cá ở trước mặt, bơi vào các thành trì xôn xao. Mọi người ghì chặt dây cương những ma thú cưỡi dừng cách xa cửa thành, bọn họ biết, cho dù bọn họ cứu người cá, nhưng tộc Nhân Ngư vô cùng bài xích loài người, tùy tiện đi vào sẽ đưa tới hiểu lầm. Cứ để cho những người cá đó bàn luận.

Cửa thành xôn xao một hồi lâu mới bình tĩnh lại, đoàn người cá nhanh chóng đi vào thành. Mọi người kiên nhẫn chờ đợi, qua thật lâu, rốt cuộc cửa thành có động tĩnh.

Một người cá nam chậm rãi bơi tới, trên người bọn họ không có bất kỳ đồ trang sức, tóc màu xanh lá cây, có người màu xanh dương, cổ tay có những lớp vảy cá thật dài, trên lưng là chiếc kỳ thật dài và bén.

"Các vị ân nhân, vô cùng cảm tạ các người đã cứu bạn của chúng ta." Người cá cầm đầu mở miệng. Nói ngôn ngữ của nhân loại, cảm kích, những người cá phía sau đều cúi đầu cảm tạ họ.

Đông Phong Hầu cau mày, cảm giác có chút không đúng, nhưng không thể nói ra.

"Các vị là ân nhân của chúng ta chùng ta nhất định sẽ nhớ mãi không quên Vương của chúng tôi phái chúng tôi tới đây vô cùng cảm tạ. Muốn hỏi các vị muốn trả ơn như thế nào?" Giọng điệu của người cá cầm đầu rất có lễ, đáy mắt thì lại không che giấu sự khinh thường. Nhân loại, làm sao có lòng tốt cứu bọn họ? Không có tâm tứ khác mới lạ? Đánh chết bọn họ cũng không tin.

Đông Phong hầu chân mày nhú chặt hơn, hăn cuối cùng hiểu này cổ có cái gì không đúng là cái gì rồi. Mặc dù bọn họ cứu Nhân Ngư tộc, nhưng là Nhân Ngư tộc lại hình như không có quá lớn thành ý. Cứu nhiều người như vậy cá, chẳng những không có ý tứ mời hăn cửa vào thành, ngay cả vua của bọn họ cũng không có lộ diện, chỉ là phái một người cá hộ vệ đội trưởng tới đàm phán. Hình như muốn dùng một chút tài vật vì vậy chấm dứt.

Thích Ngạo Sương cười nhạt, không nhanh không chậm nói: "Các người cho là chúng ta cần gì?"

"Bảo thạch? Trân châu? Quáng thạch?" Đội trưởng người cá mở miệng hỏi. Loài người không phải là luôn tìm kiếm nhữn thứ này sao? Cứu bọn họ muốn đến nơi này chẳng qua và vì những thứ này? bản tính của loài người chính ác liệt xấu xí như thế!

Những người trong đội người cá kinh thường, cũng khẽ nhăn mày lại.

"Thì ra mạng của bạn các người cũng chỉ bằng những thứ đó." Thích Ngạo Sương lạnh lùng cười một tiếng.

Đội trưởng người cá ngẩn ra, tiếp sắc mặt tối xuống, trầm giọng nói: "Nhân loại không phải các người thích nhất nó sao?"

"Ta có nói ta thích sao? Xem ra Tộc Nhân Ngư của các người có ân không báo, tự cho mình là đúng. Đem cái ý nghĩ nông cạn ấy nghĩ về bọn ta." Thích Ngạo Sương không chút khách khí lạnh lùng nói.

"Đúng, Tộc Nhân Ngư lại tự cho mình đúng." Tập Ít Kì sớm đã khó chịu, mở miệng phụ họa.

"Người!" sắc mặt đội trưởng người cá dần dần đen xuống. Tộc Nhân Ngư rất kiêu ngạo không tha chó ai xem thường họ. Hiện tại người trước mắt là thiếu niên nói họ không biết bào ơn, còn tự cho là đúng. Làm sao bọn họ có thể chịu được.

"Vậy xin hỏi các người muốn gì?" đội trưởng Nhân ngư nhin tức giận trong lòng khách khí hỏi. Bọn họ dù sau cùng là ân nhân. Thái độ quá mức cứng rắn không tốt lắm.

"Ta cứu bạn của các người, chính nghĩ có báo. Nhưng mà, ta không nghĩ muốn những thứ đó. Đi nói với Vương của các người, thứ ta muốn chính là Thần Vũ. Nếu không đưa ta, ta sẽ mạnh mẽ lấy. Đừng tưởng rằng ta đang uy hiếp, ta năng lực này." Giọng Thích Ngạo Sương lạnh lẽo, đáy mắt cũng không một tia ấm.

"Người! ! ! Người quá cuồng vọng, đừng tưởng rằng các người cứu bạn của chúng ta thì có thể cuồng vọng và vô lễ như vậy!" Đội trưởng người cá nhìn Thích Ngạo Sương cuồng ngạo trước mắt, trong lòng dâng lên lửa giận, nắm chặt dây cương trên tay, những người phía sau mặc dù không hiểu đội trưởng mình đang nói gì, nhưng nhìn thấy vẻ mặt này của đội trưởng thì cũng biết rõ mấy phần.

"Hừ!" Thích Ngạo Sương hừ lạnh một tiếng, ánh mắt hơi trầm xuống.

Đội trưởng Nhân Ngư cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ đánh tới, đánh hấn lui mấy bước về phía sau, huyết khí trong lòng ngực sôi trào. Hấn rên lên một tiếng, khi thân thể nín ổn lại, là do những người sau lưng đỡ hấn, toàn bộ họ đề phòng nhìn đám người Thích Ngạo Sương.

Đội trưởng Nhân ngư vươn tay ngăn lại, nhìn Thích Ngạo Sương cắn răng lạnh lùng nói: "Ta không biết Thần Vũ là gì."

"Người không phải biết không đại biểu là Vương của các người không biết." Thích Ngạo Sương không nhin lạnh lùng nói: "Nếu tộc Nhân Ngư của các người không báo ơn thì đừng trách ta không khách khí!"

Sắc mặt Đội trưởng người cá trắng bệch, cắn răng nhìn Thích Ngạo Sương hồi lâu lạnh lùng nói: "Các người chờ ở đây, ta bẩm báo Vương."

Đoàn người cá vộĩ vẫ bơi vào thành.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 9: Công Chúa Nhân Ngư Bỏ Trốn

L

ần này, Đội trưởng nhân ngư rất nhanh đã quay lại, sắc mặt nặng nề vội vã đi tới trước mặt mọi người, nhìn Thích Ngạo Sương nói: "Ân nhân, mời theo ta, nhưng Vương có nói, chỉ một mình người được vào thành."

Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân chưa nói gì, Thích Ngạo Sương đã quay đầu nói với bọn họ: "Ở đây chờ ta." Khẩu khí kiên định không cho mọi người cự tuyệt. Mọi người không biết làm thế khác hơn đành gật đầu ở lại chờ.

Thích Ngạo Sương cười Ma thú theo đội trưởng nhân ngư hướng về những tòa thành trì. Kiều Sở Tâm lo lắng nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương: "Ngạo Sương sẽ không có chuyện gì chứ? Quốc Vương Nhân Ngư có giờ trò không?"

"Sẽ không." Đông Phong Hầu nhìn Thích Ngạo Sương đã xa trả lời: "Nếu như có vấn đề gì, ma thú cười sẽ lập tức báo cho ta."

"Dám Nhân ngư dám làm gì ta sẽ giết chết hết họ." Phong Dật Hiên bóp bóp nắm tay lạnh lùng nói.

Tập Ít Kì và Tập Ít Tư xem thường, nếu có chuyện, còn đến phiên Phong thiếu ra tay sao? Một mình đại tỷ cũng có thể đem nơi này san thành bình địa. Nên có lo lắng thì nên lo cho tộc Nhân ngư chứ không phải tiểu thư?

Thích Ngạo Sương đi sau lưng Đội trưởng người cá vào thành, hai bên cửa thành là những vệ binh đứng thẳng tắp, thấy Đội trưởng người cá mang nhân loại vào, ánh mắt đồng loạt nhìn về hướng Thích Ngạo Sương, ánh mắt đề phòng.

Xuyên qua cửa thành, tiến vào tòa thành trì khổng lồ dưới nước. Tòa thành trì này rất khác với thành trì của con người không phải là to lớn, trước mắt là một con đường rộng lớn, bốn hướng thông nhau. Những người cá ở cổng thành kinh ngạc đứng lại nhìn nhân loại đang theo sau Đội trưởng người cá, chuyện hôm nay xảy ra những người cá này đều biết, họ biết người đi sau đội trưởng là ân nhân đã cứu bạn của họ. Nhưng mà, ánh mắt của đám người cá vẫn không mấy thiện cảm. Dù sao ấn tượng của bọn họ với loài người là ác liệt nham hiểm.

Thích Ngạo Sương không rảnh quan tâm những người cá xung quanh, theo đội trưởng người cá đi trên con đường lớn hướng về phía trước, xuyên qua quảng trường khổng lồ, đi tới tòa thành kiến trúc tráng lệ.

"Xin mời theo ta." Trong lòng đội trưởng người cá tuy không tự nguyện nhưng vẫn khách khí với Thích Ngạo Sương, đưa Thích Ngạo Sương xuyên qua những bậc thang thật dài, bơi tới đại điện.

Sau những bậc thang dài là cửa cung, đi tới trước đại điện. Trong đại điện, hai hộ vệ người cá đứng 2 bên, 2 người cá đang ngồi trên chiếc ghế hoa lệ. Một người cao lớn cường tráng, vây đuôi màu đen thật dài kéo trên mặt đất, mặt ngạo nghễ. Trên đầu đỉnh đầu là vương miện màu vàng, sáng chói mắt. Chắc hẳn đây là Quốc Vương tộc người cá rồi. Người bên cạnh mỹ lệ dịu dàng, tấm lụa mỏng quấn quanh thân thể mềm mại, vây đuôi ở hạ thân màu bạc trên đầu có kim quang xinh xắn, đây chắc là Vương Hậu.

"Bẩm báo Vương, loài người đã mang tới." Đội trưởng người cá cung kính hành lễ lui về phía sau.

Ánh mắt mọi người trong đại điện đều rơi trên người Thích Ngạo Sương.

"Người, chính là nhân loại đã cứu con dân của ta?" Nhân Ngư Vương cao cao tại thượng nhìn Thích Ngạo Sương, nhàn nhạt hỏi. Nói rất thuần thực ngôn ngữ của loài người.

"Vật ta muốn người biết rất rõ là cái gì." Thích Ngạo Sương lười phải cùng bọn người cá ngạo mạn này nói chuyện, gọng gàng dứt khoát nói.

Nhân Ngư Vương không vui cau mày, nhân loại này vô lễ với ông, không thèm trả lời vấn đề ông hỏi mà trực tiếp đưa ra yêu cầu.

Thích Ngạo Sương vừa dứt lời, nhưng người cá trong đại điện xôn xao , những người cá trong điện đã hiểu được lời nói của Thích Ngạo Sương. Người cá ở phía cửa điện nhìn Thích Ngạo Sương không chớp mắt. Ánh mắt của cái chết nhìn chăm chăm Thích Ngạo Sương, chỉ cần có lệnh của Vương, sẽ nhào tới đuổi Thích Ngạo Sương ra khỏi thành.

"Thứ người muốn, không thể đưa cho người. Vật kia vô cùng quý giá. Người chỉ có thể lựa chọn những thứ khác mà thôi." Nhân Ngư Vương thân nhiên nói, sau đó vỗ tay một cái, những người cá vất vả mang ra rất nhiều cái rương. Theo lời của Ngư Vương, bọn họ vén lớp vải che trên rương xuống, trong phút chốc, ánh sáng 7 màu từ trong những chiếc rương bắn ra, làm cho hai mắt người ta tỏa sáng. Không cần nói cũng biết, bảo vật trong rương có giá trị liên thành.

"Loài người, những thứ này đều thuộc người. Đây là tạ lễ vì người đã cứu thần dân của ta." Nhân Ngư Vương mỉm cười ý bảo những người cá mang những cái rương tới trước mặt Thích Ngạo Sương. Trong rương tuyệt đối không phải bảo vật bình thường, những bảo vật trong rương có thể mua cả một quốc gia. Nhân Ngư Vương và những người cá liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt đều khẳng định. Bọn họ không tin nhân loại này không động lòng ai ngờ, sau một khắc, Thích Ngạo Sương chỉ nhẹ nhàng phất tay, cái rương bị đánh nát, đồ vật bên trong rương rải rác đầy mặt đất. Thích Ngạo Sương không nhìn vật trân quý lấy một cái, mà cau mày khó chịu nói: "Lỗ tai của người không hiểu lời nói của ta?" Đối với sự kiêu ngạo của tộc người cá, đem ý tưởng của mình áp đặt lên người khác, cuối cùng Thích Ngạo Sương đã không còn kiên nhẫn nữa. Dùng lời nói không được thì Thích Ngạo

Sương dành, cứng rắn đoạt. Tình thế bắt buộc. Hiện tại thái độ ác liệt của Nhân Ngư Tộc, Thích Ngạo càng không cần khách khí nữa.

"Lớn mật!" Rốt cuộc sắc mặt Nhân Ngư Vương thay đổi, vồ mạnh tay xuống bảo tọa, căm tức nhìn Thích Ngạo Sương.

Những người cá trong đại điện nâng vũ khí trong tay hướng về phía Thích Ngạo Sương, chỉ cần Vương ra lệnh sẽ lập tức tấn công, đem kẻ cuồng vọng này biến thành con nhím!

Thích Ngạo Sương nhìn những người cá đã bài trận trong đại điện, cười lạnh một tiếng: "Đây là cách trả ân của Tộc Nhân Ngư? Lấy oán báo ân với ân nhân đã cứu mình?"

"Người vì muốn có được lợi ích mới cứu con dân của ta!" Sau khuôn mặt xinh đẹp của Nhân Ngư Vương giận dữ, lạnh giọng phản bác.

"Mặc kệ như thế nào, ta đã mang toàn bộ con dân của người trở về. Nếu không bọn họ sẽ bị xé đuôi thành 2 chân, bị lấy đi con người, thì thế thì bị biến thành cây nến. Ta là ân nhân của các người, sự thật này rất đáng tin." Thích Ngạo Sương lạnh mặt tuyên bố.

"Người! ! !" Nhân Ngư Vương tức giận run lên, chưa từng gặp một nhân loại nào vô sỉ như thế! Đám đem chuyện vô sỉ cuồng ngạo như thế nói thành chuyện đương nhiên tốt đẹp! Nhưng vừa nghĩ tới con dân của mình gặp những việc tàn khốc kia, lại rét run. Lời nói vừa dứt, những người cá 2 bên đại điện căm tức nhìn Thích Ngạo Sương, hai hàm răng cắn vào nhau khanh khách, chứ như Thích Ngạo Sương chính là người làm những việc đấy.

"Tổc Nhân Ngư của các người thật buồn cười, ánh mắt của các người, xem ta như người đã làm nhục đồng loại của các người, mà không phải là người cứu họ vậy." Thích Ngạo Sương nhìn ánh mắt những người cá trong đại

điện cười lạnh, trong giọng nói tràn đầy châm chọc và mỉa mai. Ánh mắt nhìn Nhân Ngư Vương càng miệt thị.

Lần đầu tiên, Nhân Ngư Vương bị ánh mắt như thế của một con người nhìn hằm, làm sao ông có thể nghĩ. Có một ngày Tộc Nhân Ngư lại bị loài người khinh bỉ.

Nhân Ngư Vương không hổ danh là Vương, rất nhanh đã bình tĩnh lại, giơ tay lên ý bảo người cá trong đại điện bỏ vũ khí xuống. Mặc kệ nhân loại trước mắt có mục đích gì, nhưng dù sau cũng là ân nhân của họ.

"Khụ, khụ" Nhân Ngư Vương nhẹ ho khan một tiếng, che giấu bối rối của mình, mới nói: "Ân nhân, vô cùng cảm tạ người đã cứu người trong tộc của chúng ta, xin tha thứ sự vô lễ kích động của chúng ta. Nhưng mà, vật người cần không thể đưa cho người. Người hay yêu cầu những thứ khác."

"Ta đã nói, ta đến chỉ cần một thứ. Những thứ khác không cần." Thích Ngạo Sương lạnh lùng nhìn Nhân Ngư Vương, không có ý nhượng bộ.

"Người! Người thật quá đáng! Người nghĩ ở đây là nơi nào! Nơi này là Nhân Ngư Quốc. Dưới chân người là đất của Tộc Nhân Ngư!" Nhân Ngư Vương tức giận đứng lên, giận dữ mắng Thích Ngạo Sương, một thiếu niên nhân loại nho nhỏ mà dám đến đây gây sự, khiêu khích quyền uy của ông: "Bắt hằm lại cho ta, đưa cho hằm một chút châu báu rồi đuổi ra ngoài!"

Nhân Ngư Vương hí mắt không nhúc nhích, coi như hằm đã chấp nhận hành động của đội thị vệ người cá. Nhân loại này thật không biết điều, không ngừng khiêu khích kiêu ngạo của Tộc Nhân Ngư, khiêu khích uy quyền của Vương.

Các người cá trong đại điện đã sớm xem thiếu niên nhân loại này không vừa mắt, thiếu niên này rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Cho hằm rất nhiều tiền bạc châu báu, không biết điều còn khiêu khích.

Những chiến sĩ người cá trong đại điện nắm chắc vũ khí từ bước tiến tới gần Thích Ngạo Sương, từ từ đi đến.

"Hừ!" Thích Ngạo Sương mặt lạnh như băng, nhẹ hừ lạnh một tiếng. Một cỗ lực mạnh mẽ cường đại lấy nàng làm trung tâm đánh về 4 phía. Mọi người cá chỉ cảm thấy một tiếng nổ vang trong lỗ tai mình, đầu óc như muốn nổ tung, thân thể cũng không chịu được bị đánh bay về phía sau, đập mạnh vào 2 bên tường của đại điện. Cả đại điện lung lay. Sau một khắc, trong đại điện không còn một chiến sĩ người cá nào có thể đứng vững, toàn bộ nằm trên mặt đất không cách nào đứng lên. Trong đại điện, chỉ có Thích Ngạo Sương ngạo nghễ đứng đấy, lạnh lùng nhìn Nhân Ngư Vương. Ánh mắt lạnh lẽo làm bọn họ rét run.

Nhân Ngư Vương chột đứng lên, kinh hãi nhìn thiếu niên đang đứng trên đại điện, đôi môi giật giật, không nói nên lời. Nhân Ngư Vương càng kinh hãi, trong một đôi mắt đẹp là hoảng sợ. Không thể nghĩ một thiếu niên nhu nhược thế lại có lực lượng khổng lồ thế.

"Ta nói lần cuối cùng, ta muốn Thần Vũ." Thích Ngạo Sương không nháy mắt. Trong lời nói mang theo một cỗ lực lượng vô hình.

Làm lay động đại điện kịch liệt. Sắc mặt Nhân Ngư Vương có chút tái nhợt, đây không phải là ảo giác. Đại điện thật sự bị lay động. Nhân Ngư Vương Hậu nắm chắc lan can, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt không tin nhìn thiếu niên nhân loại trên đại điện, nàng không thể nào nghĩ thiếu niên này lại có sức mạnh to lớn như thế. Cuối cùng nàng cũng rõ, cho dù không cứu bạn của bọn họ, thiếu niên này cũng sẽ dùng thực lực của mình để lấy được thứ hắn muốn.

"Ân nhân, xin dừng lại, xin dừng tay." Giờ phút này rốt cuộc Nhân Ngư Vương đã nhận rõ tình thế, không ngừng liên tục mở miệng cầu xin.

Sắc mặt Thích Ngạo Sương lạnh lẽo như cũ, Nhân Ngự Vương không giao ra Thần Vũ, nàng sẽ không đáp ứng lời nói của Nhân Ngự Vương.

"Ân nhân, xin dừng tay. Không phải là ta không muốn giao ra, Thần Vũ không còn ở trong tay chúng ta. Mấy năm trước đã bị cướp đi." Nhân Ngự Vương bất chấp những thứ khác không ngừng cầu xin và nói ra sự thật.

Cái gì? Thích Ngạo Sương sửng sốt, rốt cuộc cũng dừng tay, lạnh lùng nhìn Nhân Ngự Vương nói: "Bị ai cướp?" Thích Ngạo Sương đã hiểu, thì ra Nhân Ngự Vương không giao ra là vì nguyên nhân này. Đây cũng là sự kiêu ngạo của Tộc Nhân Ngự sao?

"Bị ai cướp đi?" Thích Ngạo Sương lạnh lùng nhìn vẻ mặt ngượng nghịu của Nhân Ngự Vương.

Nhân Ngự Vương chần chừ, cắn cắn răng, dù sao hôm nay cũng đã mất mặt, thôi thì.

"Là bị một người cướp đi." Sắc mặt của Nhân Ngự Vương càng ngày càng khó coi, cắn răng nói: "Tên là Tiết Long Phi." Cái tên này cho dù hóa thành tro Nhân Ngự Vương cũng không quên, nhân loại liễu lĩnh đó cướp đi Thần Khí. Nhưng ông hận cũng không phải chỉ vì chuyện này.

"Tất cả lui ra. !" Nhân Ngự Vương phất tay khiến những thị vệ người cá vất vả nhếch nhác bỏ dẫy lui xuống.

Những người cá sợ hãi liếc nhìn Thích Ngạo Sương, sau đó im lặng lui xuống. Nháy mắt, trong đại điện chỉ còn Nhân Ngự Vương, Nhân Ngự Vương Hậu và Thích Ngạo Sương.

"Nói đi, chuyện gì xảy ra?" Thích Ngạo Sương nhìn dáng vẻ cắn răng nghiến lợi của Nhân Ngự Vương, biết chuyện này không đơn giản. Thần khí bị loài người trộm?

"Thật ra thì, chúng tôi biết món thần khí đó, nếu không tập hợp đủ bộ thì cũng chỉ là đồ trang sức mà thôi. Mà chúng tôi thì không có cách nào để tìm kiếm đủ bộ được. Cho cái Kim Quan đó chúng tôi đã đưa cho con gái của mình." Trên mặt Nhân Ngư Vương xuất hiện tức giận, một lúc không nói ra lời.

Nhân Ngư Vương nhẹ than thở: "Nói đi cũng phải nói lại. Con gái của chúng tôi trong nhất thời ham chơi đã mang theo nó lên trên mặt biển, lại gặp một con người. Nhân loại tên là Tiết Long Phi. Hắn đã mang con gái chúng tôi đi, và mang theo Kim Quan!"

"Người kia đoạt con gái các người? Coi trọng dung mạo của nàng?" Thích Ngạo Sương nghi ngờ hỏi.

Sắc mặt Nhân Ngư Vương và Nhân Ngư Vương Hậu có chút lúng túng, một lúc lâu 2 người mới yếu ớt nói: "Con gái bất hiếu, nàng từ bỏ Tộc Nhân Ngư theo tên nhân loại đó! Chúng ta không nên sinh ra thứ bất hiếu đó."

Thích Ngạo Sương lập tức hiểu, chỉ sợ là sức quyến rũ của nam tử kia quá lớn, Công chúa Nhân Ngư không cách nào ngăn cản được sức quyến rũ, cho nên tự nguyện đi theo nam nhân kia. Thật ra thì chuyện này không có gì đáng cười.

"Tiết Long Phi là ai?" Thích Ngạo Sương nhú mày nhân nhặt hỏi.

"Là một Thành chủ thành của Tư Duy Nặc. Xấu xí vô cùng, vô cùng tà ác, hạ lưu vô sỉ, đặc biệt vợ vét mỹ nữ khắp nơi. Thành của hắn nằm trên hòn đảo. và 18 hòn đảo xung quanh đều thuộc phạm vi quản lý của hắn." Nhân Ngư Vương cắn răng nghiêng lợi nói.

Trong lòng Thích Ngạo Sương biết, những lời này của Nhân Ngư Vương, không đáng tin. Nhưng nếu thật Tiết Long Phi là người như Nhân Ngư Vương nói, thì sao Công Chúa Nhân Ngư lại coi trọng hắn?

Bây giờ không biết Thần Khí ở nơi nào, cũng không nên dây dưa ở đây nữa. Bây giờ cần làm là tìm cho ra Công Chú Nhân Ngự. "Con gái của các người hình dáng như thế nào?" Thích Ngạo Sương nhàn nhạt hỏi: "Cái thành đó ở đâu?"

"Đây, Đây là bức họa của con gái ta." Nhân Ngự Vương lấy một mặt dây chuyền là một bông tai từ trên cổ xuống, đi tới, đưa cho Thích Ngạo Sương: "Thành kia gọi là Kiều Bất Kỳ, từ đây đi thẳng về phía đông sẽ thấy, thấy là biết ngay. !"

Thích Ngạo Sương nhìn vào tấm hình trên bông tai, bên trong là một cô gái đang cười nghiêng nước nghiêng thành. Trên đỉnh đầu của nàng có một vương miện phát sáng, chắc đây là Thần Vũ rồi. Đặc biệt khi nó trong nước càng rõ, bức họa này là do Ma pháp tạo thành. Nói cách khác, Công chúa nhân ngự bỏ trốn, mang theo Thần Vũ bỏ trốn, chứ không phải bị đoạt mất. Cho nên thái độ của Nhân Ngự Vương và Nhân Ngự Vương Hậu mới kì quái như thế.

"Uh, Đã biết." Thích Ngạo Sương trả lại dây chuyền cho Nhân Ngự Vương, Nhân Ngự Vương lại khoát tay nói, "Nếu như ân nhân tìm con gái bất hiếu của ta, hay đưa vật này cho nó, nói cho nó biết chúng ta với nó không còn quan hệ gì nữa."

Thích Ngạo Sương nhìn bông tai trong tay mình, lại nhìn ánh mắt ưu thương Nhân Ngự Vương Hậu, trước mắt chợt xuất hiện hình ảnh nụ cười cuối cùng của Khải Sắt Lâm dịu dàng đau lòng. Thích Ngạo Sương nắm chặt hoa tai, lạnh lùng nói: "Nếu như vậy, ta giúp các người giết chết con gái bất hiếu của các người."

Thích Ngạo Sương xoay người đi.

"Đợi đã...!" Giọng nói hoảng hốt của Nhân Ngự Vương Hậu.

"Cái gì?" Thích Ngạo Sương ngừng lại, nhưng không quay đầu lại, giọng nói lạnh lẽo: "Vương Hậu muốn ta đem thi thể con gái người về đây? Thế thì rất phiền quá, đến lúc đó người kêu người lên bờ biển, ta sẽ cho người đưa thi thể cho người. !"

"Không, đừng làm như thế!" Nhân Ngự Vương Hậu kêu lên.

Trong lòng Thích Ngạo Sương nhẹ than thở, tình thương của mẹ, vĩnh viễn đều như thế.

"Không, không nên làm tổn thương nó." Nhân Ngự Vương Hậu đuổi theo, khuôn mặt vội vàng và cầu khẩn.

"Yên tâm, nàng sẽ không làm tổn thương nàng mà sẽ khiến nàng trở lại bên cạnh người, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện." Thích Ngạo Sương lạnh nhạt phất tay, cười Ma thú bơi về phía trước. Tiết Long Phi, là người như thế nào, lại có thể khiến đường đường là Công chúa Nhân Ngự mà lại vừa gặp đã thương hẳn, bỏ cha mẹ bỏ tộc Nhân Ngự đi theo hẳn.

Nhân Ngự Vương Hậu kinh ngạc nhìn bóng lưng của Thích Ngạo Sương, thật mới hồi phục tinh thần, không biết vì sao, nàng tuyệt đối tin tưởng lời nói của Thích Ngạo Sương, không có bất kỳ lý do nào. Trong lòng Nhân Ngự Vương dâng lên ý nghĩ, thiếu niên nhân loại này có thể tìm con gái hẳn trở về!

Thích Ngạo Sương đi thẳng một đường ra khỏi thành Nhân Ngự, tụ tập cùng mọi người. Vừa thấy bóng dáng của Thích Ngạo Sương xuất hiện ở cửa thành mọi người thở phào nhẹ nhõm.

"Ngạo Sương, như thế nào? Có lấy được Thần Vũ không?" Kiều Sở Tâm tiến đến vội vàng hỏi.

Thích Ngạo Sương xả giận, nhìn Đông Phong Hầu nói: "Kêu con bò Mu Mu vào trong rồi hãy nói."

Đông Phong Hầu chỉ huy con bò Mu Mu nuốt mọi người vào một lần nữa. Vào bên trong thân thể con bò, mọi người xuống khỏi Ma thú cười, Đông Phong Hầu phất tay đem đem chiếc loa cùng những con Ma thú trở về, mọi người chờ câu trả lời của Thích Ngạo Sương.

"Thần khí không có trong tay bọn họ, ở trong tay Công Chúa Nhân Ngư, nhưng công chúa đã bỏ trốn theo một nam nhân." Về mặt Thích Ngạo Sương bình tĩnh nói, đưa bông tay ra cho mọi người xem: "Đây chính là công chúa nhân ngư, chúng ta phải tìm được nàng mới có thể lấy được Thần Khí."

Bỏ trốn? ! !

Mọi người ngạc nhiên, hai mắt nhìn nhau.

Công chúa Nhân Ngư bỏ hết tất cả bỏ trốn cùng một nam nhân à, đây là chuyện gì?

"Bỏ trốn với Tiết Long Phi. Nhân Ngư Vương nói hắn là một Thành chủ của Tư Duy Nặc, ở trên một hòn đảo. Đi thôi, chúng ta đi tìm hắn." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nói.

"Tiết Long Phi?" Lãnh Lăng Vân khẽ cau mày. Mặc dù lực lượng của Thần điện Quang Minh ở Tư Duy Nặc không nhiều, nhưng tình hình ở đây Lãnh Lăng Vân cũng biết được ít nhiều.

"Người biết, người này à?" Phong Dật Hiên hỏi.

"Uh. Có nghe nói qua." Lãnh Lăng Vân trầm giọng nói: "Người này", Lãnh Lăng Vân khẽ cau mày, nhìn bức họa trong tay Tập Ít Kì nghi ngờ.

"Có vấn đề gì?" Thích Ngạo Sương hỏi.

"Người này, văn võ song toàn, danh vọng ở Tư Duy Nặc rất cao, hẳn không chịu ràng buộc, Thành trì hẳn quản lý rất phồn hoa, cách hẳn quản lý kinh doanh cũng rất tốt. Nghe nói." Lãnh Lăng Vân dừng một chút chần chờ nói "nghe nói người này tướng mạo tuấn mỹ, thực lực rất mạnh, điển hình của một công tử hoa tâm. Có rất nhiều vợ. Nhưng mà, vẫn có rất nhiều thiếu nữ muốn theo hẳn." Cái này Nhân Ngư Vương có nói qua. Xem ra Nhân Ngư Vương rất phần hận với người này nên nói xấu người ta mà.

"A, Lãnh thiếu, người biết bói toán à? Sao chuyện gì người cũng biết hết?" Tập Ít Kì hài hước hỏi. Những lời nói vừa rồi tuyệt đối không giống với phong cách của Lãnh Lăng Vân.

"Những thứ này, Thần điện Quang Minh có ghi lại." Sắc mặt của Lãnh Lăng Vân khế biến. Thần Điện Quang Minh đã ghi lại những điều này, có thể thấy thực lực của người này ảnh hưởng tới Tư Duy Nặc rất lớn. Thần Điện ghi lại điều này là có đạo lý của nó chứ không phải là ngẫu nhiên.

Lời nói Lãnh Lăng Vân vừa dứt, sắc mặt của mọi người cũng khế biến, đều cùng một dáng vẻ suy tư.

Nam tử hoa tâm? Nói như vậy, là một hoa hoa công tử hả? Đường đường một Công Chúa lại bỏ trốn cùng hẳn. Người này, không đơn giản. Thính Ngạo Sương cầm lấy dây chuyền từ tay Tập Ít Kì lạnh nhạt nói: "Người này, tuyệt đối không đơn giản. Thực lực không đoán được. Nếu như thân phận của chúng ta bại lộ, tổ chức Hắc Diện sẽ rất nhanh tìm đến."

Nói đến tổ chức Hắc Diện, Thính Ngạo Sương khế cau mày. Thế lực của cái tổ chức này đến cùng lớn bao nhiêu?

"Chúng ta vẫn đi về phía đông, Đông Phong Hầu." Thính Ngạo Sương nói với Đông Phong Hầu.

"Uh" Đông Phong Hầu đáp, đi về phía trước nói với con bò Mu Mu.

Tiết Long Phi. Ánh mắt Thích Ngạo Sương hơi trầm xuống, nàng làm cách nào để lấy vật kia còn có vị Công chúa kia nữa .

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 10: Tỷ Thí Với Hoa Công Tử Tiết Long Phi

T

rời trong nắng ấm, hòn đảo yên bình.

Bến tàu rộn ràng nhộn nhịp.

Một tòa thành phồn hoa đang chào đón ánh nắng ban mai rực rỡ.

"Tại sao lại là ta?" Đông Phong hầu yêu nghiệt ngồi bệt trên mặt tất cả đều là uất ức. Mà hăn giờ phút này lại mang thân phận một thiếu nữ tuyệt đại. Được thủy biến thân của mọi người đã mất tác dụng, cho nên tạm thời đợi tại lữ điểm chờ tin tức của bọn họ.

Giờ phút này Thích Ngạo Sương và Đông Phong Hầu lẳng lặng ngồi ở quảng trường bên cạnh suối phun, cùng một số người, cầm trên tay bánh bao, dứt cho chim biển đang đậu trên đất. (nhìn giống quảng trường ở nước Anh thế)

Dược thủy biến thân trên người của Thích Ngạo Sương cũng đã đến thời gian, biến trở về là nữ thân. Chỉ là nàng giờ phút này màu vàng trên tóc là do đội tóc giả, không có Lý Khắc Phu thay đổi màu tóc và màu sắc con người bằng dược thủy, cũng chỉ có thể làm như thế.

"Bởi vì người xinh đẹp nhất." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nói một câu.

"Ta tình nguyện không xinh đẹp." Đông Phong hầu vẻ mặt đưa đám, tại sao mỹ nhân kế lại do hăn thực hành? Trong lòng tự nhủ hăn là nam nhân thứ thiệt a! Để cho hăn giả trang thành nữ nhân tới nơi này quyến rũ Tiết Long

Phi, tại sao, đây là vì cái gì ? (Tại vì Tiểu Hầu Hầu lại làm bạn bè với Tiểu Sương Sương phúc hắc nên chấp nhận số phận đi thôi ~~)

"Ở đây chờ, một hồi nữa Tiết Long Phi sẽ đi qua nơi này." Thích Ngạo Sương đứng dậy, vỗ vỗ vạt áo.

"Người chỉ cần xâm nhập vào đi hỏi thăm được nhân ngư công chúa ở nơi nào là được." Thích Ngạo Sương nói tới chỗ này, đối với Tiết Long Phi này rất là khinh bỉ. Tối hôm qua nàng cũng định đi Phủ Thành Chủ dò thăm chỗ ở nhân ngư công chúa, nhưng lại bị hậu cung khổng lồ kia làm cho câm nín. Cái phủ này thật làm cho người ta chặc lưỡi hít hà, tất cả mọi nơi đều cơ hồ giống nhau như đúc, phải tìm được nhân ngư công chúa, thật sự là một chiến tích vĩ đại. Tiết Long Phi đáng chết, mỗi vị thiếp thất hãm ta lại xây dựng một tròng viện. Nghe nói hậu cung của Tiết long phi sống chung rất hài hòa, Đông Phong Hầu xâm nhập vào đi hỏi thăm tình hình sẽ rất đơn giản.

Thấy Thích Ngạo Sương phải đi, Đông Phong hầu hoảng loạn hét lên: "Ngộ nhờ tên kia sẽ đối với ta đòi hỏi cái này cái kia, ta nên làm thế nào đây?" (Đoạn này buồn cười. Chẳng biết tiểu Hầu Hầu đang nghĩ gì a~~)

"Người yên tâm, Tiết Long Phi chưa bao giờ miễn cưỡng nữ nhân." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng bỏ lại một câu, tiếp tục đi về phía trước.

Đông Phong hầu trơ mắt nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, trong lòng đau khổ cực kỳ.

Thích Ngạo Sương xoay người rời đi, trước mắt lại chợt thoáng qua một cái bóng, chặn lại đường đi của nàng. Thật là nhanh! Thích Ngạo Sương khẽ kinh hãi tốc độ của người trước mắt .

"Tiểu thư xinh đẹp, xin hỏi có vinh hạnh mời nàng uống ly trà hay không đây?" Một thanh âm dịu dàng vang lên.

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn người trước mắt, trong mắt thoáng qua kinh ngạc, giật nảy mình. Thanh âm y hệt nhan sắc, tóc vàng nhẹ nhàng xõa xuống, bờ môi mỏng mà khôu gợi. Dung nhan tuyệt thế như vậy lại là một người đàn ông, thật đúng là thật lãng phí. Nhìn người trước mắt dung nhan tuyệt thế, y phục cao quý, còn có phương thức làm quen với nữ nhân như vậy, Thích Ngạo Sương lập tức hiểu rõ thân phận của người tới đây

Hắn chính là tên Thành chủ phóng đảng không kiềm chế.

Tiết Long Phi!

Chỉ là, đối tượng hắn tiếp cận không phải Đông Phong Hầu, mà là Thích Ngạo Sương.

Nam tử trước mắt mỉm cười làm cho người ta cảm thấy giống như tắm rửa gió xuân, Thích Ngạo Sương không thể không thừa nhận, nam tử này, xác thực rất có khí chất. Hắn là một nam tử rất có sức quyến rũ. Có lẽ nhân ngư công chúa chính là bị mất hồn khi chìm trong nụ cười tự như gió xuân của hắn.

Thích Ngạo Sương chậm chạp không nói gì, Tiết Long Phi lại mỉm cười nói ra câu khiến sắc mặt Thích Ngạo Sương chợt biến : "Người không phải là một mực chờ ta sao? Tại sao nhưng bây giờ không nói gì vậy?"

Tâm của Thích Ngạo Sương chợt trầm xuống, lui về phía sau đi, lạnh lùng nhìn Tiết Long Phi trên mặt hắn vẫn mỉm cười như thế. Xem ra nàng đã quá xem thường người đàn ông này rồi !

"Hy Nhĩ Khắc Lô Nhĩ, lần đầu tiên gặp mặt, tại hạ ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Xin tự giới thiệu mình, ta là Tiết Long Phi." Mắt Tiết Long Phi sáng quắc nhìn thiếu nữ trước mắt. Đây chính là thiếu nữ đã cho thần điện Quang Minh một kích trí mạng sao? là người mà thần điện Quang Minh không tiếc bất cứ giá nào diệt trừ bằng được?

Ánh mắt của Thích Ngạo Sương khẽ trầm xuống, đối phương đã biết thân phận của mình rồi? !

Tiết Long Phi đùa giỡn cười nhạt một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Người nhất định ở tò mò ta là gì mà biết được thân phận của người. Ha ha, người ở đây còn các bằng hữu của người giờ phút này ở lữ điểm cũng có thể đang giao đấu cùng Thần điện và người của tổ chức Hắc Điện.

“Hiện tại, chỉ còn trận chiến của hai chúng ta." Tiết Long Phi đáy mắt hiện lên tia hưng phấn. Hy Nhĩ Khắc Lô Nhã, người thiếu nữ này, vốn là hắc chưa bao giờ để ý nàng là ai, nhưng khi nàng cùng thần điện Quang Minh đánh một trận kia, hắc liền chú ý tới người thiếu nữ này. Thế mới biết, nàng vốn là đại tiểu thư hoa si ngu ngốc nhảy một cái trở thành thiên tài, trở thành thần đồng của đế quốc An Mạt Cách Lan, chủ tể của thần điện Quang Minh. Cuối cùng lại chống lại thần điện Quang Minh, Giáo Hoàng và 12 Đại Giáo Chủ, thực lực như vậy, thật để cho hắc vẫn luôn nhớ không dứt, muốn cùng thiếu nữ trước mắt đánh một trận.

Thích Ngạo Sương khóe mắt nghiêng mắt nhìn, lại thấy Đông Phong Hầu giờ phút này đang cải trang làm nữ nhân lại bị thiếu nữ nào đó đuổi cho chạy náo loạn. Thích Ngạo Sương ngạc nhiên, đây là chuyện gì xảy ra? Đông Phong Hầu không phải Triệu Hoán Sư sao? Vì sao hiện tại chật vật như vậy?

" Nghề nghiệp của người thiếu nữ kia là khắc tinh của Triệu Hoán Sư. Hắc không cách nào cho gọi ma thú giúp cả."Tiết Long Phi nhàn nhạt nói một câu giải thích rõ tình huống trước mắt của Đông Phong Hầu ra sao.

Dừng

Thích Ngạo Sương khó chịu thốt lên một tiếng, mắt lạnh nhìn nam tử trước mắt. Xem ra, Tiết Long Phi đã sớm bố trí xong đây tất cả. Người đàn ông này, quả nhiên không đơn giản!

Mà giờ khắc này trên quảng trường các binh dân đã biến mất không thấy, nhưng họ cũng đang ở tại đây, cũng chưa đi xa, rất nhiều người đứng ở nơi xa trên lầu cao hướng bên này ngắm nhìn. Nhiều người vây lượn ở chung quanh quảng trường.

"Thành Chủ Đại Nhân vô địch!"

"Thành Chủ Đại Nhân cố lên!"

"Thành Chủ Đại Nhân đệ nhất thiên hạ!"

Chợt, chung quanh táo động, tiếng hoan hô và âm thanh cổ vũ vang lên liên tiếp.

Tiết Long Phi híp mắt giơ tay lên đáp lại, mặt đáng vẻ hưởng thụ.

Xem ra, người này chẳng những hoa tâm mà còn rất tự luyện. Hơn nữa phản ứng của người dân ở đây hình là đến xem trận đấu, Tiết Long Phi hình như nóng lòng cùng thiếu nữ này quyết đấu, cũng thích được người dân tới quan sát hẳn thắng lợi nhằm thỏa mãn hư vinh của hẳn. Hơn nhìn ra họ đối với hẳn đều là sùng bái tới mù quáng rồi.

"Hy Nhĩ Khắc Lô Nhã, đến đây đi. Cho ta xem xem người có hay không cường hãn giống như trong truyền thuyết, hi vọng người sẽ không để cho ta thất vọng." Tiết Long Phi trầm giọng nói, mà trên mặt của hẳn trong nháy mắt đã thu lại nụ cười. Khí thế tản ra làm cho người khác khiếp sợ. Hẳn chậm rãi giơ tay lên, trong tay chợt xuất hiện một thanh bảo kiếm kim quang bắn ra bốn phía. Tiết Long Phi cứ như vậy lẳng lặng đứng nghiêm ở nơi đó, hơi thở vững như bàn thạch khiến Thích Ngạo Sương không thể xem thường.

Tiết Long Phi! Là cao thủ! nước Tư Duy Nặc cũng có thiên tài như vậy! Cái chính là hẳn mới có hai mươi bảy tuổi, cũng đã có tu vi như vậy, cũng coi

như có thành tích đáng kể.

Thích Ngạo Sương khẽ hí mắt, cười lạnh một tiếng, thoáng một cái trên tay trống rỗng, Thương Lan kiếm đã nằm chặt .

Tiết Long Phi nhìn Thương Lan kiếm trong tay Thích Ngạo Sương khẽ nhú mày, thầm than trong lòng, quả là một thanh tuyệt thế bảo kiếm,

Gió biến thổi qua, tóc hai người tung bay. Ánh mắt của hai người đột nhiên thay đổi, một cỗ khí thế vô hình lan tràn ra.

Trên mặt đất chim biển đang tìm kiếm thức ăn toàn bộ bay lên bầu trời, giữa không trung rơi xuống ít lông vũ trắng noãn. Tung bay ở trước mắt của hai người. Trong nháy mắt, tình thế hết sức căng thẳng.

Thích Ngạo Sương và Tiết Long Phi cứ như vậy lạnh lùng đôi co.

Hai người cũng cố khống chế hơi thở bén nhọn của mình không để cho hơi thở kinh người này lan đến gần chung quanh người dân. Đáy mắt Tiết Long Phi thoáng qua một tia khen ngợi không dễ dàng phát giác. Trong lòng càng thêm sáng tỏ, xác định suy đoán của mình.

"Thành Chủ Đại Nhân, thiên hạ vô địch!"

" Thành Chủ Đại Nhân là nhất ~~"

Chung quanh quảng trường truyền đến hàng loạt tiếng thét chói tai, đó là của các thiếu nữ sùng bái ái mộ Tiết Long Phi . Ở trong lòng bọn hản Thành Chủ Đại Nhân là bách chiến bách thắng , không có bất kỳ chuyện có thể làm khó Thành Chủ Đại Nhân của bọn họ.

Hừ

Thời gian vào giờ khắc, hai người đồng thời đột nhiên nhảy lên, bảo kiếm trong tay đều phát ra ánh sáng, tia sáng chói mắt làm cho không người nào

có thể mở mắt ra.

Hai đạo tàn ảnh trên không trung đụng vào nhau.

Oanh tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên.

Cả quảng trường giống như cũng run rẩy. Không! Cả hòn đảo giống như cũng run rẩy theo.

Đám người kia cũng bưng kín lỗ tai, tiếng nổ ầm ầm vang lên đình tai nhức óc. Tất cả chung quanh hình như đều khẽ run, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Trong không trung hai đạo tàn ảnh tách ra, hai người đều lui trở về tại chỗ.

Thích Ngạo Sương mắt lạnh nhìn nam tử trước mặt, mà Tiết Long Phi cũng là mặt không đổi sắc nhìn thiếu nữ trước mặt.

Thực lực ngang nhau? !

Chung quanh quảng trường các bình dân cũng trừng to mắt mà nhìn xem tình cảnh trước mặt. Chung quanh một mảnh tĩnh mịch.

Người thiếu nữ kia cư nhiên có thể cùng Thành Chủ Đại Nhân có thực lực ngang nhau? ! Mọi người hai mắt nhìn nhau, trong mắt đều là nông nặc không thể tin. Làm sao có thể? !

Sau một khắc, thiếu nữ ngạo nghễ đứng yên trên đầu mái tóc màu vàng đã rơi xuống trên mặt đất, lộ ra một mái tóc xinh đẹp đen nhánh như mực. Tóc vàng trên mặt đất có rõ ràng có vết đao chém.

Ồn ào

Tiếng hoan hô nhất thời xông thẳng lên trời, đình tai nhức óc.

"Thành Chủ Đại Nhân!"

"Thành Chủ Đại Nhân!"

"Vô địch! Vô địch!"

Tiếng hoan hô của người dân cơ hồ đem trong hai người quảng trường bao phủ.

Vậy mà, sau một khắc, Tiết Long Phi phù một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, sau đó cả người thân hình không vững, té xuống. Tiết Long Phi chột đem kiếm cắm trên mặt đất, ổn định thân hình.

Tiếng hoan hô chấn động bị ngừng lại.

Cả quảng trường câm như hến, tất cả mọi người không thể tin Thành chủ vô địch của họ giờ phút này lại bị bức tới tình trạng như vậy. Thành Chủ Đại Nhân thua sao? Ở trong lòng bọn họ Thành Chủ Đại Nhân vĩnh viễn vô địch vào giờ khắc này lại thua? Bại bởi người thiếu nữ kia? ! Tâm mắt mọi người cũng tập trung trên người thiếu nữ tóc đen.

Một trận gió nhẹ nhàng thổi qua, mái tóc đen nhánh của Thích Ngạo Sương tung bay theo gió, gương mặt tinh xảo vô song tất cả đều là băng lãnh cùng cao ngạo. Nàng cứ như vậy đứng lẳng lặng ở nơi đó, mà cũng tạo ra một uy hiếp vô cùng mạnh mẽ.

"Người rất mạnh, nhưng chưa đủ." thanh âm lạnh lẽo của Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng vang lên, lại giống như ác mộng vang lên ở trong lòng của tất cả mọi người.

"Người quả nhiên rất mạnh." Tiết Long Phi vươn tay xoa xoa vết máu nơi khóe miệng mình, nhàn nhạt mà nói ra.

"Chết hay là sống?" Thích Ngạo Sương mắt lạnh nhìn nam tử trước mắt mặt không đổi sắc lạnh giọng hỏi.

"Đương nhiên là muốn sống rồi." Tiết Long Phi lại lộ ra nụ cười với hàm răng trắng nõn, búng tay một cái, thiếu nữ đuổi theo Đông Phong Hầu đang náo loạn lập tức dừng động tác lại, khéo léo hướng lại gần Tiết Long Phi."Cuộc sống tốt đẹp như thế, ta còn chưa có hưởng thụ đủ tại sao có thể chết chứ?"

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, nhìn Tiết Long Phi trước mắt đang cười rục rờ, chợt có chút nghi hoặc . Người này rốt cuộc đang suy nghĩ gì?

"Tất cả giải tán, nên làm gì thì làm cái đó đi! ! ! Tiết Long Phi quay đầu hướng tới đám người đang xem náo nhiệt mà quát to một tiếng, mọi người phần hận nhìn Thích Ngạo Sương, sau đó toàn bộ nhanh chóng tản đi.

Đông Phong Hầu vội vàng chạy tới bên người Thích Ngạo Sương, lửa đang thiêu mông đít hăn: "Ngạo Sương, ta ...ta.... ta đi lữ điểm, tìm Sở Tâm." (Đông Phong Hầu và Sở Tâm có JQ đó nha ~~ hắc hắc * cười gian trá*)

Hiển nhiên là do Đông Phong Hầu sớm nghe được Tiết Long Phi nói thần điện Quang Minh cùng người của tổ chức Hắc Điện đã bao vây mọi người trong lữ điểm . Hiện tại hận không mọc cánh để lập tức bay đến lữ điểm.

"Đi đi." Thích Ngạo Sương khẽ cau mày gật đầu, nhưng ánh mắt không có rời tên Tiết Long Phi đang cười rục rờ. Vẫn đề phòng nhìn Tiết Long Phi.

Đông Phong Hầu hướng lữ điểm mà chạy như điên, dọc theo đường đi không người nào ngăn cản hăn, càng làm cho Thích Ngạo Sương nghi ngờ Tiết Long Phi rốt cuộc có chủ ý gì.

"Người tiếp cận ta là vì cái gì?"Tiết Long Phi hỏi, rồi phất tay thiếu nữ bên cạnh liền rời đi.

Thích Ngạo Sương nhìn Tiết Long Phi đến gần, lại không hề cảm thấy một tia sát khí nào cả.

"Ta mặc kệ người và cái lũ kia có thù oán gì ta không quan tâm, ta chỉ là muốn cùng người đánh một trận, hiện tại kết quả đã xong. Người so với ta mạnh hơn nhiều." Tiết Long Phi thu hồi kiếm, buông tay thành thực nói.

"Nhân ngư công chúa ở đâu? ! !" Thích Ngạo Sương cũng thu hồi kiếm, lạnh lùng nói ra khỏi mục đích của mình. Nàng bây giờ có thể khẳng định, chính là Tiết Long Phi quả nhiên là kẻ phóng đảng không kềm chế được, không làm gì theo lễ thường tình cả. Hành động tùy ý như vậy cũng làm cho Thích Ngạo Sương có chút xem trọng, thậm chí còn có chút hâm mộ. Hẳn là kẻ cầm lên được thì cũng dễ xuống được.

"À? Người tìm nàng làm gì vậy?" Tiết Long Phi nghi ngờ vuốt cằm của mình nhìn Thích Ngạo Sương, thỉnh thoảng ném một câu "chẳng lẽ người định chiếm hữu cô gái xinh đẹp kia, người thích nữ nhân?"

Sắc mặt Thích Ngạo Sương lạnh lẽo, trong tay đã xuất hiện Thương Lan kiếm.

"Nói giỡn thôi! Ta nói giỡn thôi mà!" Tiết Long Phi vội vàng lui về phía sau hai bước khoát tay nói "đừng xúc động, ta chỉ đùa giỡn chút thôi." (đùa chút thôi mà >>>> suýt chết)

"Hừ!" Thích Ngạo Sương hừ lạnh một tiếng thu hồi Thương Lan kiếm.

"Chỉ là người tìm Thiên Nhi làm cái gì?" Tiết Long Phi vẫn còn là nghi hoặc không hiểu.

"Muốn lấy đồ vật trên đầu nàng ta, còn có đưa nàng ta trở về bên cạnh cha mẹ của nàng." Thích Ngạo Sương dứt lời, nhìn Tiết Long Phi với ánh mắt khinh bỉ.

"Này, làm ơn không nên dùng loại ánh mắt này nhìn ta. Ta không có dụ dỗ nàng ấy, là nàng ấy sống chết muốn theo tới đây!"

Tiết Long Phi co rút khóe miệng bất mãn mà giải thích. Sau đó lau lau mồ hôi trên trán, còn làm ra động tác phiêu dật giả vờ khổ não nói "không có biện pháp, ai kêu ta lại có sức quyến rũ kinh người đến vậy ?" (Hết thóc chữa rồi).

Trong lòng Thích Ngạo Sương đối với việc Tiết Long Phi tự luyện thì ra sức phỉ nhổ một trận, nhưng trên mặt vẫn không nói lời nào, chỉ là mắt lạnh lùng nhìn Tiết Long Phi.

"Được, trước hết người đi cứu bằng hữu của người đi đã. Sau đó đi về bến tàu phía đông, nơi đó có thuyền của ta, ta sẽ đem cho người đồ vật người muốn. Còn có Thiển Nhi ta sẽ mang nàng về Nhân Ngư tộc." Tiết Long Phi nhún vai cất cao giọng nói.

Thích Ngạo sương cau mày, hồ nghi nhìn Tiết Long Phi. Người này, rốt cuộc đang âm mưu gì đây?

"Mau đi đi, các bằng hữu của người đoán chừng hiện tại đang lâm vào khổ chiến." Tiết Long Phi khuyên lớn .

"Người của bọn họ đang vây quét, so với người thì thực lực như thế nào?" Thích Ngạo Sương không có bước vội, mà hỏi một câu như vậy.

"Dĩ nhiên là không mạnh bằng ta. Ta đây là người cường hãn nhất đương nhiên là muốn đối phó với người." Tiết Long Phi nhíu mày nói.

"A, vậy thì không cần nữa, ta ở chỗ này chờ bọn họ." Thích Ngạo Sương nói xong, trực tiếp đi tới bên cạnh cái hồ nước thần nhiên ngồi xuống. (phải rồi thực lực tiểu Phong Phong còn hơn tiểu Sương Sương cơ mà, mấy người còn lại cũng là quái vật biến thái rồi còn gì phải lo. Tội cho đám người kia quá)

"Không phải chứ? !" Tiết Long Phi kinh ngạc trợn to con ngươi, nhìn Thích Ngạo Sương mặt không đổi sắc. Là không quan tâm bằng hữu hay là quá tự tin vào thực lực của bọn họ? Xem ra hình như là vế sau. Trong lòng Tiết Long Phi không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ bằng hữu của nàng lại thật sự có thực lực cường hãn như vậy?

Thích Ngạo Sương không nói lời nào, vẫn như cũ vững như bàn thạch ngồi ở chỗ đó.

"Ai, ta nói, người chuẩn bị làm cái gì vậy?" Tiết Long Phi cư nhiên cũng đặt mông ngồi ở bên cạnh Thích Ngạo Sương, cùng tán gẫu với nàng voi như đó là chuyện bình thường.

" Tay sai của Thần điện ta cũng ghét, cả ngày ăn uống miễn phí. Vốn là ở chỗ này của ta có một thần điện, nhưng là bị ta vụng trộm bắn sập mất rồi. Họ bắt ta tìm hung thủ, nói giỡn sao, ta sẽ nộp mình sao?" Tiết Long Phi liến thoắng không ngừng không hề đề phòng mà cùng Thích Ngạo Sương vừa nói chuyện vừa cười.

"Diệt Thần điện." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt một câu phun ra đã trả lời vấn đề Tiết Long Phi, sau đó ngẩng đầu tới phương hướng kia mà nhìn, trong lòng tính toán bên kia lúc nào thì có thể xử lý xong việc. Cũng thầm than cái tên Tiết Long Phi này thật đúng là hoang đường. Cái thành phố này tên tuổi thật đúng là như tính cách của hắn .

"A, thật sao? Ha ha, không tệ." Tiết Long Phi nhú mày hưng phấn mà nói , tiếp đó lại cau mày nói" chỉ là, người bây giờ bị Thần điện đuổi giết chạy đến nơi này, có thể diệt được Thần điện?"

Thích Ngạo Sương lạnh lùng liếc nhìn Tiết Long Phi, lạnh nhạt nói: "Người cảm thấy người dùng từ chính xác sao"

"A, ha ha, không đúng, là Thần điện chạy khắp nơi đuổi theo người hít bụi." Tiết Long Phi cười hắc hắc đứng lên sửa chữa cách nói vừa rồi của mình.

Thích Ngạo Sương nhìn Tiết Long Phi, khẽ cau mày: "Người tại sao lựa chọn giúp ta, mà không phải giúp Thần điện bắt bọn ta, theo bọn họ thờ phụng Nữ Thần Quang Minh?" Đối với thần điện Quang Minh Thích Ngạo Sương một chút cũng không để vào mắt, ví dụ như việc Tiết Long Phi nói, thần điện Quang Minh phái người đuổi theo cũng chỉ là đi theo phía sau nàng hít bụi thôi. Nàng kiên quyết không phải thần điện Quang Minh mà là cái tổ chức kia, và Nữ Thần Quang Minh! Nữ nhân kia thực lực thật kinh khủng, hình ảnh trong ký ức Thích Ngạo Sương hãy còn mới mẻ. Nàng ta tuyệt đối có năng lực lấy tính mạng Thích Ngạo Sương. Cho nên, trước mắt Thích Ngạo Sương còn phải tránh cùng Nữ Thần Quang Minh đối đầu chính diện.

Tiết Long Phi vươn tay sửa lại một chút tóc trên trán mình, bày ra tư thế rất tao nhã, sau đó lúc này mới khinh thường phun ra một câu: "Không tại sao cả, ta thích. ! !"

Thích Ngạo Sương im lặng, lời nói này, động tác này, thật đúng là phong cách của Tiết Long Phi. Thiên hạ chỉ độc nhất vô nhị là hắn.

"Đúng rồi, Khắc Lô Nhã." Tiết Long Phi nhìn tóc đen nhánh của Thích Ngạo Sương đang muốn nói gì đó.

Thích Ngạo Sương nhàn nhạt cắt đứt: "Ta hiện tại gọi là Thích Ngạo Sương. Khắc Lô Nhã, cái tên này đã sớm theo một người đi mất rồi."

"A ~ Thích Ngạo Sương, bằng hữu của người có phải có một người là người của Phong gia hay không? !" Tiết Long Phi chợt chuyển hướng hỏi tới cái này. Lúc này Tiết Long Phi bắt được đáy mắt Thích Ngạo Sương lóe lên một tia ưu thương không dễ dàng phát giác, cái người kia trong miệng nàng chỉ sợ là mẫu thân của nàng mà thôi. Tiết Long Phi dĩ nhiên là không

tin tưởng thiếu nữ trước mắt sẽ giết chết mẫu thân của chính mình, chính là lũ thần điện kia làm ra "Chuyện tốt" này.

Hả? Thích Ngạo Sương nhìn Tiết Long Phi, không hiểu hẳn vì sao như vậy. Phong gia thương hội ở Tích Lan Đại lục cũng nổi danh tới tận đây, Thích Ngạo Sương đã biết. Nhưng vì sao Tiết Long Phi đột nhiên hỏi như vậy. Có vấn đề gì sao?

Quảng trường lên một chuỗi tiếng bước chân dồn dập.

"Ừ, chính là cái người tóc đỏ, hẳn chính là người Phong gia thương hội là con trai độc nhất của Phong Thiếu Hiên." Thích Ngạo Sương nhìn Phong Dật Hiên đang chạy như bay lại đây, nhẹ nhàng nói.

Trong lúc nói chuyện, Phong Dật Hiên cùng Lãnh Lăng Vân đã nhanh chóng chạy vội tới trước mặt của bọn hắn, theo sát phía sau là hai huynh đệ nhà họ Tập và Kiều Sở Tâm cùng Đông Phong Hầu.

Khi bọn hắn thấy Thích Ngạo Sương cùng nam tử hài hòa, quần áo hoa lệ kia ngồi chung một chỗ lúc cũng gây ấn tượng cho người. Đông Phong Hầu cảm đều muốn trật khớp. Trước khi đi đường như Thích Ngạo Sương vẫn còn cảnh giác uy hiếp tên kia mà, không khí rất khẩn trương, thế nào mà hiện tại liền hòa hảo như thế?

"A, người chính là người của Phong gia thương hội. Thần điện Quang Minh cùng An Mạt Cách Lan thông đồng định tội các người là bao che cho tội phạm." Tiết Long Phi nhìn Phong Dật Hiên đang đứng ở trước mặt đùa giỡn mà nói.

Sắc mặt Phong Dật Hiên biến đổi.

Tiết Long Phi lại vỗ vai Phong Dật Hiên đang cứng đờ ở đó "Phong gia bởi vì người mới bị thần điện Quang Minh cùng An Mạt Cách Lan chèn ép rất lợi hại. Người, không trở về xem một chút?"

(Chỗ này giải thích một chút: Phong Dật Hiên ở Lạp Cách Tạp, Thích Ngạo Sương ở An Mạt Cách Lan. Mà An Mạt Cách Lan lớn mạnh hơn Lạp Cách Tạp nên Lạp Cách Tạp mặc dù có Hoàng đế là bạn bè của vợ chồng Phong Thiếu Hiên và An Lệ Toa nhưng Phong gia bị chèn ép cũng không giúp được gì)

Tiết Long Phi dứt lời, mọi người đều ngơ ngẩn.

Phong Dật hiên sững sốt, kinh ngạc nhìn Tiết Long Phi, ánh mắt Tiết Long Phi không có tránh né, tuyệt đối không giống như dáng vẻ nói láo.

"Phong gia đã xảy ra chuyện?" Thích Ngạo Sương chột đứng lên, nhìn về mặt đùa giỡn của Tiết Long Phi, nhưng trong con ngươi của Tiết Long Phi lại tất cả đều là nghiêm túc.

"Người cho là thế nào? Ta có thể nhận ra thân phận của các người, chẳng lẽ người khác lại không thể? Trên đường không có đối với các người ra tay là vì không nắm chắc phần thắng." Tiết Long Phi nhún vai không chút để ý nói "không phải chỉ ta, thần điện Quang Minh còn liên lạc với rất nhiều có thể có kẻ sẽ có thực lực giết được các người. Chính người tự giải quyết cho tốt đi."

"Phong gia rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" lòng của Thích Ngạo Sương chột trầm, trước mắt của nàng hiện lên hình ảnh khuôn mặt của An Lệ Toa tràn đầy nụ cười xinh đẹp. Người kia, đối với Thích Ngạo Sương mà nói, là một sự tồn tại có vị trí rất đặc biệt trong tim nàng. Người đó bên ngoài y như khủng long bạo chúa nhưng trong nội tâm lại tràn đầy dịu dàng. Ban đầu là chính người đó đem Thích Ngạo Sương dẫn tới phong đảo khiến Thiên Cương Phong lão vì nàng đỡ lời kiếp. Thời điểm khó khăn nhất là người đó đã chứa chấp nàng.

Thế nhưng lúc này trên mặt Phong Dật Hiên rất bình tĩnh, tỉnh táo hỏi: "Phong gia rốt cuộc thế nào, làm phiền người nói cho ta biết."

Tiết long phi sắc mặt khẽ biến đổi, cái thiếu niên tóc đỏ trước mắt này, mặc dù hơi thở giống như một hồ Thanh Thủy yên ả nhưng lại cho hẳn một cổ cảm giác bị áp bức không cách nào diễn tả bằng ngôn từ. Loại cảm giác này so với cảm giác của Thích Ngạo Sương cho hẳn còn kinh người hơn. Tiết Long Phi trong lòng thoáng qua một ý niệm đáng sợ, thiếu niên này, so với thực lực của Thích Ngạo Sương còn mạnh hơn? ! Cho nên mới vừa rồi Thích Ngạo Sương mới chắc chắn thân nhiên ngồi ở chỗ đó chờ bọn họ sao ?"

"Mời nói cho ta biết." Phong Dật Hiên thanh âm lạnh lạnh bình tĩnh, lại mang theo một cổ lãnh ý làm cho lòng người rung động.

"Phong gia giờ phút này đang bị chèn ép nhiều phía, rất nhiều chi nhánh của phân hội ở cách địa phương khác nhau đều bị chèn ép. An Mạt Cách Lan không ngừng bắt Lạp Cách Tạt phải gây áp lực, khiêu khích." Tiết Long Phi nghiêm mặt nói "ta đề nghị người, trở về xem một chút thì hơn." Giờ phút này Tiết Long Phi cảm nhận được thực lực Phong Dật Hiên mà khuyên hẳn.

Đáy mắt Phong Dật Hiên đã là một mảnh nóng bỏng đáng sợ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 11: Phong Vân Rời Đi, Hắc Long Bản Trở Thành Vương

T

hần điện và người của tổ chức Hắc Điện đã giải quyết xong rồi hả ?" Tiết Long Phi ngẩng đầu nhìn về phía sau lưng của bọn họ, không đợi đám người Đông Phong hậu trả lời, Tiết Long Phi búng tay một cái, nháy mắt từ quảng trường chui đầu ra một đám thị vệ võ trang đầy đủ.

"Đại nhân có gì phân phó?" Nhóm thị vệ này hiển nhiên được nghiêm chỉnh huấn luyện, mỗi người hơi thở đều kín kẽ, bước chân chững chạc.

"Đi lữ điếm kia xem một chút, thần điện Quang Minh và tổ chức Hắc Điện còn có người sống không. " Tiết Long Phi không chút để ý hạ lệnh" còn hấp hối thì bồi thêm vài đao, rồi xử lý thi thể cho sạch sẽ."

"Vâng" một đội người lông mày cũng không hề nhúc nhích, nhanh chóng rời đi khỏi quảng trường.

Tiết Long Phi hướng tới thiếu nữ kia ngoắc ngoắc, người thiếu nữ kia chính là mới vừa rời gao đuổi theo Đông Phong Hầu. Thiếu nữ khéo léo đi tới.

"Đi, gọi Thiển nhi nói là ta muốn cái đồ vật trên đầu nàng ấy, rồi đem đến bến tàu phía đông cho ta." Tiết Long Phi nhàn nhạt nói một câu khí thế không cho cự tuyệt cùng chất vấn.

"Vâng" thiếu nữ gật đầu, xoay người cấp tốc mà rời đi. Đông Phong Hầu lòng vẫn còn sợ hãi nhìn cô gái kia bóng lưng đi xa, hắn cũng buồn bực không dứt, khi thiếu nữ đó công kích tới, hắn không cách nào tập trung tinh thần gọi ma thú được. Mới vừa có một tia liên lạc tinh thần cũng sẽ bị lập tức cắt đứt. Người thiếu nữ kia, không hiểu rốt cuộc là cái người gì "

"Đi, nơi này không phải nơi nói chuyện." Tiết Long Phi đứng dậy, đi về phía trước.

Thích Ngạo Sương không do dự, đi theo phía sau. Những người khác cũng đi theo phía sau, Phong Dật Hiên trầm mặc, cũng không nói lời nào.

Tiết Long Phi mang theo mọi người hướng Thành Đông đi tới bến tàu. Bến tàu bận rộn mọi người thấy Tiết Long Phi, đều dừng công việc trong tay chuẩn bị tiến hành lễ, Tiết Long Phi chỉ là nhẹ nhàng vung tay lên, những người đó liền lập tức ngưng động tác, bắt đầu chuyện ai nấy làm. Nhìn như vậy Thích Ngạo Sương kinh hãi, những người dân này đối với Tiết Long Phi là tin phục tuyệt đối. Tiết Long Phi, rốt cuộc là người như thế nào? !

Cập bến là một chiếc thuyền hết sức xa hoa tất nhiên là của Tiết Long Phi rồi, vừa nhìn thấy trang trí hoa lệ, điêu khắc tỉ mỉ là ai cũng đoán được ngay. Tiết Long Phi mặt không đổi sắc đi về phía trước, mọi người cùng đi xuống khoang thuyền rộng rãi, nhưng giờ phút này mọi người không ai có tâm tình đi thưởng thức chiếc thuyền này hoa lệ.

"Người, Phong Dật Hiên, nhi tử của hội trưởng Phong gia thương hội." Tiết Long Phi ngồi xuống , duỗi ra ngón tay chỉ vào Phong Dật Hiên nói một câu nhưng không có nói gì tiếp, sau đó nhìn Lãnh Lăng Vân nói " người, là người bị Ma Nữ dụ dỗ Thánh tử Điện hạ Lãnh Lăng Vân."

Mọi người khẽ cau mày, nhưng không có chen vào nói, chờ Tiết Long Phi tiếp.

"Mà người, vẫn đi theo bên cạnh Khắc Lô Nhã tiên cung thủ Kiều Sở Tâm" ánh mắt Tiết Long Phi dời đến trên người của Kiều Sở Tâm, một câu liền điểm ra thân phận của nàng, lại hướng nhìn Đông Phong Hầu " người là Triệu Hoán Sư đi theo Khắc Lô Nhã."

Thích Ngạo Sương sắc mặt của khẽ chìm, Tiết Long Phi, quả nhiên cái gì cũng biết rồi.

"Mà các người, là hai anh em sinh đôi Pháp Sư Hắc Ám ." Tiết Long Phi nhìn Tập Ít Kì và Tập Ít Tư nhàn nhạt tiếp tục nói.

"Người rốt cuộc muốn nói cái gì?" Tập Ít Kì cực kỳ khó chịu mà hỏi.

"Người cho là thế nào? Trang phục các người có thể lừa gạt được người bình thường, nhưng các người thật cảm thấy có thể lừa gạt được thần điện Quang Minh cùng tổ chức Hắc Điện sao? Các người cảm thấy mình bị ném vào đám người tìm không ra được sao?" Tiết Long Phi cười nhạt, ý vị sâu xa khạc ra một câu

" các người thấy bản thân mình nhìn bình thường lắm hả?"

(chí lý a~ ta thấy hạc trong bầy gà thì hạc trống hay mái thì vẫn là hạc, vẫn nổi bật đó thôi)

Mọi người trầm mặc lại, sắc mặt rất khó coi.

Thích Ngạo Sương trầm mặc, hồi lâu, nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài. Chậm rãi nhắm mắt, lần nữa mở mắt cũng vẫn là một mảng nặng nề.

"Tập Ít Kì, Tập Ít Tư, hai người các người trở về Ô Tát Lợi, hiệp trợ Long Tát Tư. Hiện tại đi ngay lập tức." thanh âm Thích Ngạo Sương trong có uy nghiêm không cho phép phản đối.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt cũng nặng nề, đứng lên, mắt sáng quắc nhìn Thích Ngạo Sương, trịnh trọng nói: "Tiểu thư, nếu như đây là mệnh lệnh của người, chúng ta lập tức lên đường."

"Đúng là mệnh lệnh của ta, các người trên đường phải cẩn thận " Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng gật đầu, chắc chắn nói.

"Ta phái người đưa các người rời khỏi thành, thuận tiện ta còn phải đưa Thiến Nhi trở về." Tiết Long Phi dương dương tự đắc nói "Cái nơi hải vực này, đều là địa bàn của ta, không ai dám cùng ta khiêu chiến."

Thích Ngạo Sương nhìn Tiết Long Phi, nhẹ nhàng nói: "Cám ơn."

"Muốn cám ơn ta sao?" Tiết Long Phi bĩ ối quan sát Thích Ngạo Sương, sau đó miệng phun ra một câu "nếu người lấy thân báo đáp ta khoảng bốn năm năm , ta tuyệt đối sẽ không phản đối."

Tiết Long Phi nhìn ánh mắt mọi người không tốt vội vàng khoát tay nói: "Nói giỡn, nói giỡn thôi." Hiển nhiên ánh mắt lạnh lẽo của mọi người nói cho hắn biết, đùa giỡn thế này tuyệt đối không buồn cười!

" Dật Hiên"

Chợt, Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn Phong Dật Hiên vẫn đang trầm mặc, mà đây là lần đầu tiên Thích Ngạo Sương gọi thẳng tên Phong Dật Hiên.

Phong Dật Hiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn vào con người đen nhánh của Thích Ngạo Sương .

Hai người nhìn nhau, không nói gì, cũng đã hiểu ý tứ trong mắt đối phương.

Thích Ngạo Sương khẽ mở miệng, nhưng vẫn không nói gì, Phong Dật Hiên đã nhẹ nhàng nói trước: "Ngạo Sương, ta hiểu rõ ."

"Được, người trở về trước đi. Nhớ hãy bảo vệ An Di, không để cho An Di bị thương tổn." Thích Ngạo Sương lòng lại trầm xuống.

"Còn nàng nhất định phải bình an vô sự trở lại." Phong Dật Hiên nhìn Thích Ngạo Sương thật sâu, cứ như vậy nhẹ nhàng nói ra một câu.

"Ta biết rồi." Thích Ngạo Sương trên mặt chợt lộ ra tia mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Lãnh Lăng Vân nhìn một màn này, trong mắt lóe lên một tia cô đơn, rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

"Sở Tâm, Đông Phong Hầu, chúng ta tách ra thôi." Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn Kiều Sở Tâm và Đông Phong Hầu trầm giọng nói.

"Tại sao? Không cần như vậy, chúng ta mới gặp nhau không bao lâu, ta không muốn cùng người tách ra!" Kiều Sở Tâm vọt đứng lên, vội vàng nói.

"Sở Tâm, nếu như chúng ta tiếp tục đi cùng nhau, sẽ chỉ làm nguy hiểm gia tăng thêm thôi. Tỷ lệ bại lộ càng lớn, không bằng chúng ta tách ra tìm kiếm vật kia." Đông Phong Hầu vừa thấy Kiều Sở Tâm nóng nảy như vậy, lập tức đứng dậy nhẹ nhàng kéo vạt áo của Kiều Sở Tâm, nói trúng tim đen của nàng. Bởi vì Tiết Long Phi đang ở đây, Đông Phong Hầu lại vô tình tiết lộ cái đồ vật gì đó. Tiết Long Phi có chút ngạc nhiên, Thích Ngạo Sương rất cuộc đang tìm cái gì?

"Hả ?" Kiều sở tâm lúc này mới có chút ngạc nhiên, suy nghĩ một chút tới đây lập tức hiểu rõ, nhìn Thích Ngạo Sương căn cứ môi, rất là giãy giụa nói nói " này, vậy chúng ta liền tách ra, ta và Đông Phong Hầu đi giúp người tìm vật khác."

Thích Ngạo Sương ngơ ngẩn, nàng căn bản cũng không có nghĩ tới khiến Kiều Sở Tâm và Đông Phong Hầu vì nàng mà phải mạo hiểm. Vốn là muốn để bọn họ rời đi tiếp tục du lịch hoặc là trở về Ô Tát Lợi chỗ đó có thể lực của thần điện Hắc Ám.

Ngoài khoang thuyền vang lên tiếng bước chân, Tiết Long Phi ngẩng đầu lên nói: "Các người trò chuyện đi, ta đi ra ngoài trước, đồ đã được đưa tới." Tiết Long Phi dứt lời không đợi mọi người đáp lời liền đi ra ngoài, đem không gian để lại cho bọn họ.

"Ta cùng Sở Tâm đi tìm Thú Nhân tộc, ta hiểu ngôn ngữ bọn họ và cả họ yêu thích gì. Nhất định sẽ đem thần khí trong tay họ về." Đông Phong Hầu nét mặt kiên định khác thường, giọng điệu cũng không cho phép bất kì ai cự tuyệt.

"Đúng rồi Ngạo Sương, ta và Đông Phong Hầu đi giúp người tìm thần khí, tách ra hành động cũng sẽ không dễ dàng bại lộ. Khắp nơi đều là Tiễn cung thủ." Kiều Sở Tâm liên tục không ngừng gật đầu đồng ý .

"Ta." Thích Ngạo Sương nhìn Kiều Sở Tâm cùng Đông Phong Hầu đều mang vẻ mặt kiên định, lời đến khóe miệng làm thế nào cũng nói không nói ra được. Ta ta không đáng giá để cho các người ta mạo hiểm như vậy.

"Quyết định như vậy, chúng ta tìm được Thú Nhân liền đi tìm Ải Nhân." Kiều Sở Tâm gật đầu đối với Đông Phong hầu nói.

"Như vậy còn có Địa Tinh, Tinh linh tộc cùng Long tộc có thần khí trong tay rồi." Lãnh Lăng Vân trầm giọng nói.

Nói đến Long tộc, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhớ lại Hắc Long Bản. Cái con rồng vụng về đó, cũng không biết hiện tại đã rửa được oan khuất chưa? Có lấy lại được những thứ thuộc về mình không?

"Ta cùng Lãnh Lăng Vân đi Long tộc trước, nếu là có thể tìm được Bản, chuyện sẽ dễ làm hơn nhiều." Thích Ngạo Sương quyết định. Thực lực của Hắc Long Bản không cần phải nói, mẫu chốt nhất là hắc có thể bay lượn. Điều này sẽ dễ cho bọn họ hành động dễ dàng hơn.

"Vậy thì tốt, cứ quyết định như vậy ." Kiều Sở Tâm nặng nề gật đầu nói , tiến lên nắm tay Thích Ngạo Sương trịnh trọng nói" Ngạo Sương, người nhất định phải cẩn thận! !

Thích Ngạo Sương đáy mắt thoáng qua tia phức tạp, còn nhiều hơn nữa là cảm động. Lời này, phải là do nàng mà nói mới đúng.

"Các người, cũng nhất định phải coi chừng." Thích Ngạo Sương trở tay cầm chặt tay Kiều Sở Tâm chân thành nói.

"Yên tâm đi, thân phận của chúng ta sẽ không có người hoài nghi, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt Sở Tâm ." Đông Phong Hầu mở miệng cười " đánh không lại, ta cũng có thể kéo nàng ấy chạy trốn !"

"Dừng!" Kiều Sở Tâm liếc Đông Phong Hầu một cái, bất mãn vì lời nói không tim không phổi của Đông Phong Hầu

"Đánh không lại thì bỏ chạy, Sở Tâm, ta không hy vọng các người có chuyện gì." Thích Ngạo Sương vẻ mặt thành thật nói.

Kiều Sở Tâm hơi ngẩn ra, tiếp cũng nghiêm túc gật đầu nói: "Yên tâm, ta sẽ không dần như vậy, ta sẽ giữ tính mạng trở lại tìm người."

"Vậy thì tốt." Thích Ngạo Sương gật đầu.

Quyết định xong xuôi, trong khoang thuyền không khí cũng có chút trầm trọng. Mọi người im lặng thật lâu.

"Các vị, ta vào đây." Ngoài khoang thuyền tức thời vang lên thanh âm của Tiết Long Phi, sau một khắc Tiết Long Phi cười cười sáng lạn đi vào, mà cầm trên tay chính là một hộp gỗ tinh xảo.

"Khắc à không, Thích Ngạo Sương, cái này là thứ người muốn." Tiết Long Phi đem hộp gỗ trong tay đưa tới "người yên tâm, ta sẽ làm cho Thiển Nhi cam tâm tình nguyện trở về Nhân Ngư tộc."

Thích Ngạo Sương nhận lấy hộp gỗ, mở ra nhìn, chính là cái đồ vật tinh xảo phát quang trong bức họa nhân ngư công chúa. Đây cũng là một trong

những phần của Thần Vũ sao? Xem ra trừ chạm khắc tinh xảo, không nhìn ra có bất kỳ gì đặc biệt, ngay cả một chút ma pháp cũng không có. Có lẽ đúng như lời Hắc Ám chi thần, những thứ đồ này đơn độc tách ra sẽ không có một chút lực lượng nào, toàn bộ tập ở chung một chỗ mới có thể phát huy lực lượng khổng lồ đáng sợ.

"Cám ơn người." Thích Ngạo Sương thành khẩn nói tạ , mặc kệ Tiết Long Phi rốt cuộc vì sao giúp nàng, tóm lại là giúp chính là giúp nàng phải cảm ơn.

"Muốn cảm ơn ta liền." Tiết Long Phi cười hắc hắc, lời nói vừa mới nói được một nửa liền thấy những người khác chột sắc mặt âm u, lập tức thức thời ngậm miệng lại. (ha ha~ lần này đã biết rút kinh nghiệm >>> lại suýt chết)

"Cái này, mời giao cho nhân ngư công chúa. Nói cho nàng biết, mẫu thân của nàng rất nhớ nhung nàng." Thích Ngạo Sương đem chuỗi dây chuyền mà Ngư Vương giao cho nàng đưa cho Tiết Long Phi. Thích Ngạo Sương hiện tại tuyệt không lo lắng nhân ngư công chúa sẽ giận dữ không trở về. Tiết Long Phi chỉ nói một câu mà nàng ta tình nguyện giao ra cả thần khí, có thể thấy được nàng ta là vô cùng nghe lời Tiết Long Phi.

"Tốt, không có vấn đề."Tiết Long Phi nhận lấy dây chuyền .

Đoàn người vì vậy chia ra, cứ theo hướng định trước mà đi.Tiết Long Phi phái thuyền hộ tống những người khác. Mà hắc đích thân hộ tống Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân. Trước khi đi Phong Dật Hiên cũng không nói gì, chỉ là nhìn Thích Ngạo Sương thật sâu. Một khắc kia, vô thanh thắng hữu thanh. (không nói gì mà hơn cả mở miệng).

Thích Ngạo Sương đứng ở đầu thuyền, gió nhẹ nhàng phất qua khuôn mặt của nàng, Lãnh Lăng Vân đứng ở một bên trầm mặc không nói gì.

Tiết Long Phi tay bắt chéo vòng ở trước ngực, nhìn về phía trước biển rộng mênh mông bát ngát, mở miệng sáng khoái cười lên: "Nếu không phải ta còn là Thành chủ, ta thật muốn cùng các người đi phiêu du một chuyến."

"Chỉ cần đi theo bên cạnh người, liền tuyệt đối sẽ chuyện kịch tính xảy ra." Sau một khắc Tiết Long Phi đem ý đồ của mình nói ra ngoài. (Anh thấy còn chưa đủ loạn hay sao? >.

"Người chính là nên náo vệ tốt những người người quan tâm thôi. Người lần này thả ta đi, thần điện Quang Minh cuối cùng nhất định có thể tra ra." Thích Ngạo Sương nhả lại mây, chỉ vì nàng nhớ lại Phong gia vô tội vì mình mà bị liên lụy. Bởi vì Phong Dật Hiên trợ giúp mình như thế nên Phong gia bị chèn ép.

"Phong gia thương hội ảnh hưởng rất rộng lớn, bị chèn ép khó tránh khỏi được cái này mất cái khác. Ta không giống họ, hòn đảo này của ta có núi cao, biển sâu, hơn nữa rất tập trung tách biệt bên ngoài, giao thông cũng bất tiện. Thần điện Quang Minh muốn đánh ta căn bản không thể nào." Tiết Long Phi lòng tin tràn đầy nói, chợt cười một tiếng" ta là rất mong đợi, mong đợi cái ngày người lật nghiêng thần điện Quang Minh, Song hắc thiếu nữ." Tiết Long Phi cũng nghe qua truyền thuyết kia, trước kia là xì mũi coi thường, nhưng bây giờ có mấy phần tin.

"Sẽ có một ngày như vậy. !" Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nói một câu như thế.

"A, còn nữa, bộ dáng của hai người các người quá gây chú ý rồi." Tiết Long Phi vuốt cằm của mình nhìn Thích Ngạo Sương lại nhìn Lãnh Lăng Vân, chế giễu nói" Mặc dù hình dáng của các người không bằng ta, nhưng là rất khiến người ta để ý. Ta là có biện pháp để cho dung mạo các người thay đổi một chút. Bảo đảm đem các người ném ở trong đám người cũng không ai nhận."

Thích Ngạo Sương vừa nghe, ngược lại có chút hứng thú. Bề ngoài của nàng và Lãnh Lăng Vân quả thật cũng rất phiền toái, đặc biệt là dung mạo của Lãnh Lăng Vân, tóc bạch kim mắt tím, quá rõ ràng rồi.

"Cái trái cây này, ăn đi sẽ làm các người thay đổi trở thành rất bình thường, có lẽ còn xấu xí nữa." Tiết Long Phi thò tay trong ngực tìm kiếm một hồi lấy ra một loại quả nho nhỏ, nhiều nếp nhăn .

"Đây là vật gì?" Lãnh Lăng Vân cau mày nhìn hai quả nho nhỏ trong tay Tiết Long Phi.

"Cái này là bảo vật gia truyền của một trong các thiếp thất của ta, chỉ có mười quả thôi, hiện tại liền còn có ba quả." Tiết Long Phi đau lòng nhìn hai quả nhỏ trên tay.

"Người dùng cái này để làm cái gì?" Thích Ngạo Sương cũng không khách khí hỏi.

Tiết Long Phi đau lòng nhìn hai quả nhỏ trong tay Thích Ngạo Sương khổ não nói: "Có lúc đáng kiếp các người quá đẹp quá xuất sắc cái gì cũng quá nhưng mà như vậy cũng bất tiện. Ta có thời điểm muốn làm chuyện bí mật, liền không thể không thay đổi một cái đáng ngoài. Nếu không đi tới đâu cũng quá bắt mắt."

Thích Ngạo Sương im lặng.

"Muốn khôi phục dung mạo sẽ phải dùng cái này." Tiết Long Phi lại từ trong lòng ngực móc ra hai mảnh Diệp Tử nhiều nếp nhăn , "Đây là trái cây Diệp Tử, có thể khôi phục dung mạo."

Thích Ngạo Sương nhìn Tiết Long Phi, một hồi lâu không nói ra lời. Người trước mắt cùng mình chỉ là bèo nước gặp nhau, thế nhưng hẳn lại giúp mình nhiều như vậy mà không thể hồi đáp. Loại quả này, không cần phải nói

cũng biết vô cùng trân quý. Nhưng là, Tiết Long Phi lại cứ như vậy tặng cho nàng. Đáy lòng của Thích Ngạo Sương nổi lên chút cảm động.

Thích Ngạo Sương không có lập tức đưa tay đón lấy, mà là nhìn Tiết Long Phi ánh mắt sáng quắc nói: "Tiết Long Phi, ân tình của người hôm nay ta sẽ ghi nhớ lòng, nếu có một ngày người cần ta trợ giúp, ta nhất định sẽ đem hết toàn lực hỗ trợ."

"Có câu này của người là đủ rồi." Tiết Long Phi cười sáng khoái, đưa hai mảnh quả Diệp Tử nhét vào trong tay Thích Ngạo Sương "hiện tại ăn xem một chút."

Thích Ngạo Sương nhìn một chút quả nho nhỏ trong tay, đưa cho Lãnh Lăng Vân một quả. Lãnh Lăng Vân nhìn thứ vừa được đưa bề ngoài bình thường, một hộp nuốt xuống. Trong ánh mắt Thích Ngạo Sương kinh ngạc, dung mạo Lãnh Lăng Vân nhanh chóng xảy ra thay đổi. Con người màu tím tràn đầy mị dần dần trở nên thành màu xám tro, một đầu tóc màu bạc phiêu dật dần dần trở thành màu nâu, mà khuôn mặt tuyệt mỹ giờ phút này cũng chậm chậm biến hóa. Trong khoảnh khắc đó, Lãnh Lăng Vân đứng ở trước mặt Thích Ngạo Sương đã không thấy, thay vào đó là một nam tử bình thường có đôi mắt nhỏ, tóc màu nâu, tướng mạo bình thường đến không thể bình thường hơn.

"Đến đây xem một chút." Tiết Long Phi từ trong lòng ngực lấy ra một cái gương tinh xảo, đưa cho Lãnh Lăng Vân. Không hổ là kẻ tự luyện Tiết Long Phi, mang theo cả gương bên người! Lãnh Lăng Vân nhận lấy gương, nhìn người trong gương cũng lấy làm kinh hãi. Người trong gương cùng hẵn lúc trước thật là một trời một vực.

"Tuyệt đối sẽ không có người nhận ra các người." Tiết Long Phi híp mắt hài lòng nói.

"Chiêm chiếp!"

Trốn ở phía sau áo choàng của Lãnh Lăng Vân, Bạch Đế cùng Hắc Vũ bay đến trên bả vai Lãnh Lăng Vân, trong đôi mắt tròn trịa tất cả đều là kinh ngạc.

"Ha, người còn có hai sủng vật này sao, người nhất định phải coi trọng chúng nó. Hai sủng vật này cũng đã là dấu hiệu cho thân phận của người rồi." Tiết Long Phi nhìn hai sinh vật kỳ quái trên bả vai của Lãnh Lăng Vân sờ lên cảm nói như vậy nói, tiếp nghiêng đầu nghi ngờ nói " hai vật nhỏ này, rốt cuộc là ma thú gì ? Ta cứ nhiên nhận không ra. Dưới gầm trời này lại có ma thú ta không nhận biết, quá kinh hãi rồi ! không có khả năng, tại sao ta có thể không biết được chứ." lòng tự ái của Tiết Long Phi bị nhục mạ, miệng vẫn lẩm bẩm.

Thích Ngạo Sương cũng một hớp nuốt vào thứ quả nhỏ đó, cảm thụ dung mạo đang biến hóa, nhìn Bạch Đế và Hắc Vũ trên bả vai của Lãnh Lăng Vân nhàn nhạt đối với Tiết Long Phi nói câu: "Bọn họ, có lẽ không thuộc về cái thế giới này. Đây không phải là nguyên hình của bọn họ."

"A, vậy bọn họ là ai?" Tiết Long Phi hứng thú.

"Ta không biết." Thích Ngạo Sương thành thực trả lời, mặc dù Bạch Đế và Hắc Vũ của đã lộ nguyên hình một lần, nhưng Thích Ngạo Sương thủy chung không cách nào biết được thân phận thật sự của hai người bọn họ. Chỉ biết là hai người bọn họ ngay cả Hắc Ám chi thần và Quang Minh Nữ Thần đều biết, hai người bọn họ tự nhiên không phải đơn giản.

"Hắc hắc, bây giờ còn có ai có thể nhận ra người là Thích Ngạo Sương, ta liền tự hủy dung!" Tiết Long Phi dương dương tự đắc hả hê nhìn Thích Ngạo Sương bây giờ tự thề son sắt như vậy.

Trong mắt Lãnh Lăng Vân cũng thoáng qua một tia kinh ngạc, đem gương trong tay đưa tới trước mặt của Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương nhận lấy vừa nhìn người trong gương một đầu tóc màu xanh lá, con người

nhỏ híp đầy mỡ, màu sắc đã biến thành màu xanh dương thường thấy nhất, chỉ là mặt có ít tàn nhang, lỗ mũi tẹt xuống bây giờ nói chính xác thì không hơn xấu xí là bao.

Thích Ngạo Sương hài lòng gật đầu một cái, quả thật, như vậy dung mạo tuyệt đối sẽ không có người nhận ra được.

Mấy ngày sau, Tiết Long Phi vẫn hộ tống Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân đến bến tàu biên giới, lúc này mới quay đầu trở về.

Mặt trời chiều ngả về tây, Thích Ngạo Sương đứng ở bên bờ nhìn thuyền bè vô cùng hoa lệ, yên lặng không tiếng động.

"Ngạo Sương, đi thôi." Lãnh Lăng Vân ở một bên nhẹ nhàng nói.

"Được" Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng gật đầu, xoay người cùng Lãnh Lăng Vân rời đi.

Dọc theo đường đi, quả nhiên thuận lợi. Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân với dáng vẻ bề ngoài như vậy không hề gây cho người ta một chút chú ý nào.

Hai người cứ như vậy thuận lợi đi qua biên giới Điều Tắt Lợi, vượt qua ao đầm, hướng Long chi mạch tiến tới.

Long chi mạch, là do tảng lớn hiểm trở dựng quanh lại được bao bọc bởi các dãy núi liên tiếp.

Sơn mạch này, là cấm địa loài người.

Cũng không ai biết có bao nhiêu nhân loại đi qua đây mà còn sống.

Mới vừa đi vào dãy núi, Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân cũng cảm thấy một cỗ áp lực vô hình đập vào mặt.

Sau một khắc, trước mắt đột nhiên tối sầm, một bóng dáng khổng lồ liền xuất hiện ở đỉnh đầu của bọn họ. Một tiếng nổ vang ầm, bóng dáng con vật khổng lồ thông thả đáp xuống trước mặt bọn họ.

"Nhân loại kia, không muốn chết liền lập tức rút ra khỏi nơi này. Nơi này là nơi ở của Long tộc." một loại thanh âm giống như sấm đánh bỗng nhiên vang lên bên tai của hai người.

Thích Ngạo Sương cùng Lãnh Lăng Vân ngẩng đầu nhìn lại, ở trước mặt bọn họ là một con rồng thật lớn, ánh mắt miệt thị nhìn bọn họ. Chắc hẳn chính là thủ vệ của Long chi mạch rồi.

Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân liếc nhau một cái.

"Bản, ta tìm Bernal Alexa Bethe Ibu Athfield. . . . Hắc Long Bản" " trí nhớ của Thích Ngạo Sương không phải bình thường, đem tên tuổi đầy đủ mà Hắc Long Bản tự giới thiệu toàn bộ nhớ hết.

(Cái tên y như tên của nhóc Beel trong Vua Quỷ á)

"Câm mồm! Nhân loại đê tiện, tên tuổi Vương há lại cho các người càn rỡ nói ra sao." Cự Long này vừa nghe giận tím mặt, há mồm khạc ra một luồng long tức.

Thích Ngạo Sương trong nội tâm vui vẻ, thành công rồi. Bản quả nhiên đã rửa sạch oan khuất, lấy lại những thứ thuộc về mình! Trở thành Vương của Long Tộc! Nếu như là vậy, chuyện liền đơn giản hơn nhiều. Chỉ là, cái tên thủ vệ này chỉ số thông minh thật sự là quá thấp.

"Long tộc thông minh chính là như thế sao? Long tộc các người có thể tùy tiện mang tên họ của mình nói cho người ngoài hả? Người đi nói cho Bản biết, Hy Nhĩ Khắc Lô Nhã cầu kiến." Thích Ngạo Sương hừ lạnh nhanh chóng một câu nói khiến động tác thủ vệ Long tộc đành cứng đờ.

Thủ vệ Long tộc sững sờ đứng tại chỗ, nhìn hai nhân loại bé nhỏ trên mặt đất. Long tộc là một chủng tộc kiêu ngạo, tên họ tuyệt đối không thể nào tùy tiện nói cho loài người được! Nhưng tên tuổi Vương của bọn họ quá thật bị cả nhân loại này kêu lên. Vương đời trước bị hãm hại tất cả mọi người đã biết, cũng biết là một kẻ loài người nào đó đã cứu Vương. Nhưng người kia hình như là tóc vàng mắt xanh, kẻ trước mặt rõ ràng mắt híp bằng hạt đậu, bề ngoài thật không phù hợp .

"Loài người, người thật sự là Hy Nhĩ Khắc Lô Nhĩ sao? Nghe nói Khắc Lô Nhĩ tóc là màu vàng, mà tóc của người là màu xanh lá ." Thủ vệ Long cúi đầu gần nhìn Thích Ngạo Sương, xác định mình không có nhìn lầm. Người trước mắt vô luận là tóc hay màu sắc ánh mắt đều không phù hợp.

"Ta chỉ là dùng bí pháp thay đổi dáng ngoài." Thích Ngạo Sương giải thích" người dẫn ta đi gặp Vương của các người thì sự thật sẽ được sáng tỏ"

"Nhưng là, Vương bây giờ đang bế quan, tiếp nhận Long Vương truyền thừa." Thủ vệ Long tộc có chút khó xử nói. Mặc dù người trước mắt cùng người vương giao phó không giống nhau, nhưng là nàng lại có thể nói ra tên tuổi của Vương. Có lẽ thật sự là Khắc Lô Nhĩ đã thay đổi dáng ngoài đây?

Long Vương truyền thừa? !

Thích Ngạo Sương hiểu được, trở thành Long Vương về sau, phải tiếp nhận ý chỉ Long thần ban cho, lấy được lực lượng hoàng kim, mới thật sự là Long Vương.

"Như vậy, chúng ta đợi là được." Thích Ngạo Sương nhìn thủ vệ Long tộc có chút khổ sở mỉm cười nói, "Không cần lo lắng, chúng ta sẽ thối lui khỏi Long chi mạch, ở bên ngoài sơn cốc chờ. Nếu như nghi thức truyền thừa vua của các người kết thúc, xin hãy thông báo cho ta."

"Đó là chắc chắn rồi. Vương vừa xuất quan, ta sẽ lập tức thông báo." Thủ vệ Long tộc liên tục không ngừng gật đầu, nếu như người trước mắt thật sự

là ân nhân của Vương, mình cũng không muốn hồ đồ mà đắc tội với họ.

Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân cứ như vậy thối lui ra khỏi Long chi mạch, ở bên ngoài ven đường mà cắm trại. Lãnh Lăng Vân dựng lều, Thích Ngạo Sương đem củi đốt chất đống một chỗ chuẩn bị buổi tối đốt lửa. Hắc Vũ và Bạch Đế ở trên vai Lãnh Lăng Vân nhảy lên. Bọn họ đang đợi Lãnh Lăng Vân thịt nướng ăn.

(Sau này sẽ dần dần tiết lộ vì sao Bạch Đế và Hắc Vũ lại thích quần quýt bên người Lãnh Lăng Vân)

Ở nơi này là lối vào hạp cốc, một đội người đang đi vào. Đi đầu ở đằng trước chính là một thiếu nữ đẹp dễ quyến rũ, mà theo sát bên cạnh là một nam tử trẻ tuổi ăn mặc cao quý. Bên hông nam tử trẻ tuổi có một thanh bảo kiếm hoa lệ, trên chân là một đôi ủng da thượng đẳng, trên y phục hoa văn tinh xảo đã nói lên thân phận, địa vị của hắn rất quyền quý.

Đi theo bọn họ phía sau là một đám kỵ sĩ toàn bộ võ trang. Mà kỳ quái là, đi ở cuối cùng là một người trang phục cùng bọn họ hoàn toàn không thống nhất. Một thân y phục màu trắng không nhiễm một hạt bụi, cùng bọn người kia duy trì khoảng cách nhất định, không có tụt lại ở phía sau cũng không có đến gần phía trước, vẫn duy trì khoảng cách như vậy theo ở phía sau.

"Thiếu gia, trước mặt chính là Long chi mạch rồi, chúng ta dừng lại đi thôi." Đi theo nam tử trẻ tuổi phía sau là đội trưởng đội kỵ sĩ đang rất khổ tâm. Ra sức khuyên lơn. Nhưng trong lòng thì thầm mắng không dứt. Cái tên hoàng tử đáng chết có phải tinh trùng lên não hay không, bởi vì nữ nhân kia giựt giây, liền mang theo bọn họ đi tới địa phương nguy hiểm này. Trước mặt Long chi mạch, đây không phải nơi có mấy con ma thú bình thường. Mặc dù phía sau bọn họ có một tên đệ tử Ấn Tông bảo vệ, nhưng là quyền cước không có mắt, nếu là thật tiến vào Long chi mạch, chọc giận Long tộc, một đội người của chính mình không bị ăn tươi nuốt sống mới là lạ! toàn bộ cưỡi ngựa đi vào ở hạp cốc. Hắn cũng rất lo lắng không cách

nào an tĩnh lại, chỉ lưu lại hai người trông coi ngựa, mà những người khác đi bộ vẫn đi về phía trước.

"Câm mồm! Đồ vô dụng." Nam tử cao quý kia quay đầu tức giận quát lớn, hiển nhiên lời nói của đội trưởng đội kỵ sĩ làm cho hắc ở trước mặt mỹ nhân mất mặt. Nam tử này không phải là người khác, chính là Bối Lão Khoa Tam vương tử Điện hạ của nước Tống Bỉ Ngạn. Mà cái thiếu nữ đẹp đẽ đó đúng là hắc vô tình gặp được ở trên đường, sau đó hoàn toàn bị mê hoặc.

Đội trưởng đội kỵ sĩ vẻ mặt đau khổ, cái này gọi là vô dụng sao? Loài người có thể chống lại Long tộc sao? Đội trưởng kỵ sĩ cảm phần nhìn cô gái xinh đẹp đi ở phía, cũng bởi vì nàng ta, ngực lớn nhưng không có não, nữ nhân ngu xuẩn, làm cho hoàng tử bọn họ bắt họ phải đi theo đến tận nơi này. Đệ tử Ẩn Tông chỉ phụ trách bảo vệ an toàn của một người là Vương Tử Điện Hạ, thời khắc nguy cấp cũng sẽ không quản bọn họ làm khi gì. Ẩn Tông mặc dù không màng việc đời, nhưng bọn họ cũng là người, cũng muốn ăn cơm mặc quần áo, tất cả chi phí đều là quốc gia vương thất tài trợ, mà bọn họ cũng phải phái ra vài tên đệ tử bảo vệ thành viên vương thất. Mà Bối Lão Khoa chính là thành viên hoàng tộc cung cấp tài chính cho Ẩn Tông. Đội kỵ sĩ mở to mắt hướng về phía đệ tử ẩn tông đang duy trì khoảng cách nhất định đi theo phía sau bọn họ, người này khí thế mười phần nhàn nhã, không nhanh không chậm đi theo, cho tới bây giờ cũng không cùng bọn họ nói chuyện nhiều. Đội trưởng kỵ sĩ trong lòng âm thầm thở dài, hi vọng đi tới hạp cốc thì cái tên tinh trùng lên não Vương Tử Điện Hạ có thể tỉnh táo một chút mà không đi về phía trước.

"Thân ái." Cô nàng xinh đẹp quay đầu giọng nũng nịu hướng về phía hoàng tử Bối Lão Khoa, cất giọng buồn nôn.

"Ừ, thế nào? Bảo bối?" hoàng tử Bối Lão Khoa lấy lòng cẩn thận hỏi.

"Sắc trời tối rồi, chúng ta ở lại hạp cốc cắm trại, ngày mai lại tiến tới có được hay không?" cô nàng đẹp đẽ yêu kiều mở miệng, chỉ mấy câu nói đó

trực tiếp đem hoàng tử hạ ngục. Không thể từ chối yêu cầu của cô nàng.

"Được được, không thành vấn đề, bảo bối, ngày mai sẽ tiến vào Long chi mạch." hoàng tử Bối Lỗ Khoa đắm đuối với vẻ mặt liếc mắt đưa tình của cô nàng. Nói đồng ý.

"Sẽ không có vấn đề chứ?" nàng ta lại mềm mại hỏi.

"Làm sao lại có vấn đề gì được? bọn kị sĩ của ta là kị sĩ cường đại nhất Tổng Bì Ngạn, hơn nữa còn đệ tử Ẩn Tông ở phía sau giúp ta với." Tình tròng đã lên tới não hoàng tử Bối Lỗ Khoa son sắt bảo đảm.

"Ghét, cái đó đệ tử Ẩn Tông chỉ phụ trách bảo vệ an toàn của chàng thôi, lại không phụ trách bảo vệ cho người ta ." Cô nàng đẹp dễ nũng nịu, đáy mắt lại thoáng qua một tia thâm trầm không rõ, tiếp đó thoáng qua rồi biến mất, không có ai thấy.

"Đứa ngốc, nàng cũng là người của ta, sao hần dám không bảo vệ nàng được." Hoàng tử Bối Lỗ Khoa thấy nàng ta làm nũng thì cảm thấy thật là thoải mái tới cực điểm. Nhưng miệng nói thì trong lòng hần cũng không nghĩ vậy. Cái tên đệ tử Ẩn Tông đó cùng hần nói chuyện với nhau không hơn ba câu. Hoàng tử cực kỳ khó chịu với thái độ của hần, người kia ánh mắt coi trời bằng vung của hần khiến trong lòng Hoàng tử Bối Lỗ Khoa vẫn giống như có cái gai nhọn đâm vào.

"Thân ái, ta cũng biết chàng đối với ta là tốt nhất." cô nàng ôm lấy cánh tay hoàng tử tới trước ngực mình không ngừng cọ xát. Hoàng tử trong nháy mắt liền có cảm giác phiêu phiêu. Nhìn sau lưng đội trưởng đội kị sĩ tức giận không dứt. cô nàng kia đem vẻ mặt của đội trưởng đội kị sĩ thu hết vào mắt, trong lòng dâng lên một tia cười lạnh.

Khi một đội người đi tới hạp cốc thì bóng đêm đã từ từ phủ xuống.

"Ah, có lửa." Hoàng tử cau mày nhìn đồng lửa chập phía trước mặt chồm nói.

"Có người ở nơi đó sao" cô nàng xinh đẹp trong lòng hơi kinh hãi, lại có người đang cắm trại nơi đó? !

"Đi, đi qua đó xem một chút." Hoàng tử đi ở phía trước, cô nàng kia kéo cánh tay của hắn để cho biểu hiện một chút khí khái của nam nhi. Đội trưởng đội kỵ sĩ lại khẽ cau mày, có thể ở cái chỗ này cắm trại, chắc không phải là người bình thường. Cầu nguyện cho Vương Tử Điện Hạ ngốc nghếch của bọn họ tốt nhất không cần rước thêm phiền phức.

Khi đoàn người của Hoàng tử đi gần, nhìn tình cảnh trước mắt có chút ngây ngẩn cả người.

Hai tướng mạo bình thường đến không thể bình thường hơn đang ngồi ở trước đồng lửa, nam tử trẻ tuổi đang thịt nướng, mà thiếu nữ mang bộ mặt tàn nhang đang pha trà ?! Đúng vậy, bọn họ không có nhìn lầm, thiếu nữ đó đúng là đang pha trà. Trước mặt nàng là một bộ trà cụ giá rẻ, nàng đang đứng dậy đang nhìn xem ấm nước trên đồng lửa đã sôi hay chưa. Một đôi tiểu tình nhân tới nơi này ước hẹn? Phi Phi! Mọi người lập tức đem ý niệm này đuổi ra khỏi đầu. Có người sẽ đứt gân não hay sao mà chạy tới nơi này ước hẹn. Cho là ai ai cũng đều giống như Vương Tử Điện Hạ ngốc nghếch của bọn họ sao? Bị một nữ nhân giựt giây mấy câu đã đi tới Long chi mạch thể hiện long dũng cảm của mình. Để tránh tai mắt của người khác Thích Ngạo Sương không thể không lựa chọn sử dụng một bộ trà cụ giá rẻ.

(chả trách mà ta cứ thắc mắc tiểu Sương Sương chịu dùng cái bộ trà cụ giá rẻ sao?)

"Thân ái, hai người kia là ai vậy?" cô nàng kia làm bộ như rất ngu ngốc bộ dạng thật tò mò quay đầu hỏi Hoàng tử đang khẽ cau mày.

Ta cũng không biết. Lời như vậy Hoàng tử dĩ nhiên là không thể nào nói ra khỏi miệng được.

"Chắc là người bình dân lạc đường thôi." Hoàng tử Bối Lỗ Khoa thuận miệng nói. Hai người này tầm thường quá, hẳn không có hứng thú gì.

"Nhưng hạp cốc này chỉ có một con đường a." cô nàng giọng nũng nịu nói.

(ý là có một con đường thì lạc đường bằng niềm tin à ???)

Sắc mặt của Hoàng tử Bối Lỗ Khoa hơi đỏ lên, ngay sau đó lập tức che giấu ôm chầm bả vai cô nàng nói: "Mà quản xem bọn hắc làm khi gió gì? Chúng ta đi bên kia." Hoàng tử ôm vai cô nàng đi sang một bên đi. Hai người kia xem ra rất không tầm thường, mặc dù Hoàng tử tương đối là kẻ háu sắc, nhưng hẳn cũng hiểu, có thể xuất hiện tại nơi này còn mang vẻ mặt thần nhiên như vậy, tuyệt đối không phải là người bình thường, ít đi gây chuyện đi.

"Như vậy a ~" cô nàng bất mãn bĩu môi, cùng Hoàng tử đi tới bên khác của hạp cốc. Hoàng tử phân phó bọn thủ hạ bắt đầu xây dựng lầu, mà mình thì cùng cô nàng kia ngồi vừa chọch ghẹo nhau .

Tên đệ tử Ân Tông đứng lảng lảng ở chỗ không xa, ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân. Hai người kia, tuyệt đối không phải là đơn giản như vẻ bề ngoài.

Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân sớm đã nhận ra đám người kia đến gần, hiện tại cũng cảm thấy ánh mắt của người kia vẫn dừng lại trên người của bọn họ. Thích Ngạo Sương khéo mắt mờ nheo lại, khẽ nhíu mày. Người này, thật đúng là khéo, lại là người nàng gặp ở thành Phong Hoa! Giống như tên hắc gọi là Tịch Tháp Nhĩ. Nhớ tên người này cũng là bởi vì hẳn cùng với Tịch Mễ Nhĩ tên chỉ khác nhau một chữ.

(Tập Mễ Nhĩ là người bí ẩn nhất toàn bộ câu chuyện. Anh này chính là.....ây da ây da ~ thiên cơ bất khả lộ. Thiện tai thiện tai)

Y phục của người này là màu trắng, lần trước đã cảm thấy cái trang phục kia rất quen thuộc, hiện tại Thích Ngạo Sương nghĩ tới, đây không phải là y phục tương tự của cái lão Ân Tông gì đó sao. Thì ra là người này là đệ tử Ân Tông. Chỉ là, làm sao lại đi theo phía sau một đám người ngu ngốc? Hình như đang hăng hăng bảo vệ an toàn cho cái tên hoa hoa công tử kia.

"Có chuyện gì sao?" Lãnh Lăng Vân đã nhận ra điểm khác thường của Thích Ngạo Sương nhẹ giọng hỏi.

"Người cảm thấy đám người kia xuất hiện tại nơi này là vì cái gì?" Thích Ngạo Sương hạ thấp giọng hỏi.

"Cái tên ăn mặc hoa lệ nhất là Bối Lỗ Khoa hoàng tử Tống Bì Ngạn. Người này nhân cách luôn không tốt lắm. Bên cạnh ăn nữ nhân nhiều không đếm hết. Xuất hiện tại nơi này là có chút kỳ quái. Hẳn không thể nào có gan tới khiêu khích Long tộc." Thời điểm Lãnh Lăng Vân làm Thánh tử, cũng đã có tiếp xúc cùng các thành viên vương thất của các quốc gia. Mà trí nhớ của hắn cũng cực kỳ tốt, có khả năng nhớ cả hình dáng cùng nhân cách của họ.

"Nữ nhân kia, người cảm thấy nàng xinh đẹp không?" Thích Ngạo Sương lại đột ngột hỏi một câu như vậy. Lãnh Lăng Vân ngẩn ra, sững sờ nhìn Thích Ngạo Sương nửa ngày, lại phun ra câu như vậy "Ta cảm thấy nàng nhìn thuận mắt hơn nhiều."

Thích Ngạo Sương cũng sững sờ, cứ như vậy ngây ngốc nhìn Lãnh Lăng Vân, sau đó lập tức phản ứng, có chút xấu hổ nói: "Ta không phải có ý này. Ta là nói, nữ nhân kia, hình như dùng được thủy dung nhan."

"À?" Lãnh Lăng Vân lúc này mới lấy lại tinh thần chợt hiểu lời nói của Thích Ngạo Sương là có ý gì, đáy mắt của Lãnh Lăng Vân thoáng qua một tia lúng túng không dễ dàng phát giác. Khóe mắt của Lãnh Lăng Vân

nghiêng nghiêng nhìn qua đi, thấy cô nàng xinh đẹp kia đang cùng Hoàng tử chọc ghẹo nhau. Sắc mặt Lãnh Lăng Vân hơi đổi, nếu như nữ nhân kia là dùng được thủy đến gần Hoàng tử, như vậy đám người kia vì sao xuất hiện tại nơi này chắc là cùng nữ nhân đó có liên quan rồi. Nếu như là nữ nhân này giựt giây bọn họ đi tới Long chi mạch, mục đích là cái gì?

"Hiện tại đã biết được gì chưa?" Thích Ngạo Sương đem ấm nước trên bếp lửa lấy xuống, đem nước nóng đổ ra pha trà.

"Xác thực có vấn đề." Lãnh Lăng Vân gật đầu, lật thịt nướng trong tay mình nói thật nhỏ. Đang ở thời điểm hai người suy tư, đứng ở đằng xa Tạt Tháp Nhĩ lại động đậy, trực tiếp hướng Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân bên này đi tới.

Hoàng tử và cô nàng xinh đẹp cũng ngẩng đầu nhìn về phía Tạt Tháp Nhĩ, không hiểu hẳn muốn làm cái gì. Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân cũng khẽ cau mày nhìn hẳn đang đi tới đây.

"Hai vị buổi tối tốt lành, xin hỏi có thể để cho ta ở chỗ này hơi lửa một chút được không?" Cái tên Tạt Tháp Nhĩ lạnh lùng! Giờ phút này lại đang mỉm cười thản nhiên.

Hoàng tử Bối Lỗ Khoa mở trừng cả hai mắt, hẳn không có nhìn lầm chứ? Cái tên đó cả ngày mang một bộ mặt chết người đi đi lại lại mà giờ cũng biết cười ư? Mà Hoàng tử và bọn kỵ sĩ trên gương mặt hoàn toàn chỉ có kinh ngạc. Lần đầu tiên thấy cái người cao ngạo, cường đại lại chủ động bắt chuyện với người khác, hơn nữa còn là người không quen biết! bên cạnh hoàng tử ánh mắt cô nàng xinh đẹp là khẽ chìm, hí mắt nhìn bên này.

Câu trả lời của Thích Ngạo Sương lại làm cho sắc mặt Tạt Tháp Nhĩ cứng đờ.

"Không thể được. Ngại quá, nơi này không có chỗ cho người." Thích Ngạo Sương bưng ly trà nhấp một miếng trà sau không chút để ý hồi đáp. Một cái

cũng không có nhìn Tạt Thập Nhĩ.

"Nhưng nơi này không phải có rất nhiều vị trí sao?" Tạt Thập Nhĩ nói một câu càng làm cho đoàn người kinh ngạc không thôi, hắc hắc cười đặt móng an vị ở bên cạnh Lãnh Lăng Vân .

(Mặt dày siêu cấp vô địch, chắc nó còn dày hơn cả cái vách hầm chống bom ở Dinh Độc Lập a ~~)

Không biết xấu hổ! trong lòng Thích Ngạo Sương khó chịu. Nàng cũng không muốn cùng người này có bất kỳ dính líu gì. Người này tuyệt đối rất khó đối phó. Đây là trực giác của Thích Ngạo Sương. Hơn nữa nàng không muốn ở chỗ này sinh ra rắc rối gì.

Ánh mắt Tạt Thập Nhĩ nhìn Thích Ngạo Sương, không có dời đi, sau một khắc chợt nhớ lại câu nói của Thích Ngạo Sương hắc lại phun ra một câu khiến Thích Ngạo Sương trong lòng khẽ run lên: "Vị tiểu thư này, thanh âm của người cùng một người bạn ta biết rất giống nhau."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 12: Yêu Nữ Mục Đích Của Người Là Gì

T

ại thời điểm Tạt Tháp Nhĩ nói, ánh mắt hắn càng thêm sáng quắc nhìn Thích Ngạo Sương, quan sát phản ứng của Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương mặt không đổi sắc cười nhạt: “Vậy sao? Ta thật đúng là chưa từng thấy qua người mặt dày như ngươi.” Thích Ngạo Sương dừng một chút, lời nói trở nên ác độc hơn “muốn tạo mối quan hệ mà mặt dày tới trình độ này cũng là một loại cảnh giới.”

Ánh mắt Tạt Tháp Nhĩ hơi đổi, càng thêm trầm ngâm nhìn kỹ Thích Ngạo Sương, thế nào cũng không tìm ra đầu mối gì. Hắn có thể xác định thanh âm của người trước mắt cùng Khắc Lôĩ Nhĩ, người mà hắn muốn đánh một trận là giống nhau như đúc. Hy Nhĩ Khắc Lôĩ Nhĩ, thiếu nữ này giống như pháo hoa sáng chói, tự dừng lại bị vùi lấp như vậy. Hắn cũng không tin tưởng thiếu nữ kia sẽ tàn nhẫn giết chết mẫu thân của mình để hướng thần điện Quang Minh lấy lòng. Thiếu nữ tầm thường trước mắt này sẽ là Khắc Lôĩ Nhĩ cao ngạo, tỏa sáng rực rỡ kia sao? Tạt Tháp Nhĩ lại trầm ngâm nhìn Thích Ngạo Sương, lại thất vọng phát hiện không có bất kỳ đầu mối. Gương mặt đó đến lỗ chân lông đều là tự nhiên chân thật như vậy, tuyệt đối không thể nào dùng kỹ năng hóa trang, cũng không giống dấu vết dùng được thủy. Xem ra chính mình đích xác là hiểu lầm rồi.

"Như vậy, là ta nhận lầm người rồi, thật ngại quá." Tạt Tháp Nhĩ mỉm cười đứng lên nói xin lỗi rồi hướng chỗ khác mà đi tới.

Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân không để ý đến, vẫn như cũ uống trà ăn thịt nướng. Hiện tại bọn họ phải làm là chỉ cần chờ đợi Hắc Long Bản

xuất quan.

Hạ cốc ở hai bên, đoàn người của Hoàng tử và Thích Ngạo Sương ai làm chuyện nấy, không can thiệp chuyện của nhau.

Chiều nay, bình an vô sự.

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời rải đầy cả hạ cốc. Tiếng chim hót líu ríu êm tai và rất dễ nghe.

Hoàng tử có chút buồn bực chui ra lều, vẫn chẳng có tiến triển gì, cái cô gái làm cho hấn thần hồn điên đảo, vẫn như cũ không cho hấn đụng vào nàng.

"Thân ái." tay của Hoàng tử bị người phía sau khoác lấy, cô nàng giọng nũng nịu nói "chàng còn đang tức giận à? Người ta nói qua rồi a, chỉ cần thỏa mãn nguyện vọng này của người ta, thì muốn cái gì đó đều tùy chàng rồi".

(Đầu tiên ta đoán là bà này là Hạ Thiên nhưng sau đó thấy bà lẳng lơ quá nên đoán là không phải.)

Tay hấn truyền đến cảm xúc mềm mại, Hoàng tử đem việc không vui kia tam thời quăng vào sau óc, vươn tay ôm cô nàng xà yêu, gật đầu nói: "Tốt, bảo bối, đây chính là nàng nói nha."

"Uh, đương nhiên rồi, thân ái." cô nàng mềm mại đồng ý, mà đáy mắt lại thoáng qua một tia chán ghét, nhưng thoáng qua rồi biến mất. Trong lòng điên cuồng mắng không dứt, cái tên lợn ỉ ghê tởm này, cho là mình là cái thứ đồ chơi sao?. Nếu như trên đầu không có cái danh Hoàng tử, hấn liền đến cả cái rắm cũng không xứng làm. Cái tên tinh trùng lên não, đầu óc ngu xuẩn, một lát chỉ cần hấn giúp mình thu hút chú ý của thủ vệ Long tộc là được. Hừ, về phần sống chết của hấn cùng mình không có bất kỳ quan hệ. Chỉ cần mình có thể lấy được vật kia là tốt rồi.

"Đều đã tỉnh dậy hết , chuẩn bị lên đường thôi!" Hoàng tử Bối Lỗ Khoa quát lạnh phát hiệu lệnh.

"Thiếu gia, chúng ta đi đâu đây?" Đội trưởng đội kỵ sĩ trong lòng dâng lên lo lắng. Cái Vương Tử Điện Hạ háu sắc này sẽ không phải thật lòng muốn làm cái chuyện ngu xuẩn gì chứ?

"Đương nhiên là tiến vào Long chi mạch rồi." Hoàng tử Bối Lỗ Khoa mặt ngạo nghễ nói.

Đội trưởng đội kỵ sĩ há to mồm, không thể tin, đây không phải là đi chịu chết sao? Vì nữ nhân kia, mà phải trả giá bằng cả tính mạng sao?

"Vào xem một chút rồi trở lại." Hoàng tử không nhìn được thúc giục. Hắn mặc dù sắc, nhưng là không phải đứa ngốc.(ờ có phải đứa ngốc đâu mà lên tới trình độ khác luôn rồi ấy chứ).

Long tộc cường đại hẳn hiểu, nhưng nguyện vọng của mỹ nhân chỉ là muốn thấy một con Cự Long mà thôi. Cái này không có gì khó khăn cả, tiến vào Long chi mạch thấy được Cự Long liền lập tức lui ra ngoài là được.

Xem một chút rồi trở ra? Đơn giản như vậy? Đội trưởng đội kỵ sĩ thoáng qua trong mắt nghi hoặc. Cái ả yêu nữ ngực lớn nhưng không có não chỉ là muốn tới xem một chút? Có lẽ nên nói là muốn đi qua đi. Đoàn người rửa mặt xong, ăn rồi điểm tâm mới nhìn đến Thích Ngạo Sương đối diện và Lãnh Lăng Vân miễn cưỡng từ trong lều trại chui ra.

"Bảo bối, đi thôi. Đi vào là có thể gặp Cự Long mà nàng muốn rồi. Chỉ là, chúng ta phải cẩn thận một chút." Hoàng tử lấy lòng cười, ôm hông của cô nàng xinh đẹp đứng ở bên cạnh mình, chờ đợi các thuộc hạ dọn xong lều.

"Vâng, thân ái. !" cô nàng xinh đẹp cười kiều my, khiến Hoàng tử càng thêm mở cở trong bụng.

"Tạp Tháp Nhĩ, người phải bảo đảm an toàn cho ta và bảo bối, hiểu không?" Bối Lỗ Khoa quay đầu hướng về phía Tạp Tháp Nhĩ nói.

Tạp Tháp Nhĩ sắc mặt thủy chung lạnh lẽo, lạnh nhạt nói: "Chức vụ của ta là bảo vệ an toàn của người." Ngụ ý rất rõ ràng, chỉ phụ trách an toàn một người, sẽ không phụ trách an toàn của nữ nhân kia.

"Người!" Bối Lỗ Khoa chợt cảm thấy trên mặt không một chút máu, muốn phát tác. Cô nàng xinh đẹp lại nhẹ nhàng lôi kéo cổ tay của hắn, cười nói: "Thân ái, chàng bảo vệ ta là được chứ sao."

"Đúng rồi, bảo bối, ta sẽ hảo hảo bảo vệ nàng! !" Hoàng tử Bối Lỗ Khoa thần hồn điên đảo gật đầu liên tục.

Cô nàng lại quyến rũ cười một tiếng, trong lòng khi dễ hắn không biết tự lượng sức mình, mà ánh mắt nghiêng qua nhìn qua Tạp Tháp Nhĩ con người thoáng qua một tia cay nghiệt. Trong lòng cười lạnh không dứt, ta đây mới không cần người bảo vệ. Những người này chỉ cần giúp nàng hấp dẫn sự chú ý của Long tộc là tốt rồi, như vậy nàng mà có thể ẩn núp đi vào trong mà tìm kiếm.

Thích Ngạo Sương nhìn một nhóm người thu thập xong đồ, đang hướng Long chi mạch đi tới, khẽ cau mày.

"Ngạo Sương, nàng thấy thế nào?" Lãnh Lăng Vân đưa tới một bánh bao cho Thích Ngạo Sương nhỏ giọng hỏi.

"Cái tên hoàng tử ngốc nghếch bị giựt giây tiến vào Long chi mạch rồi, nhưng nữ nhân kia mục đích là cái gì ta không nhìn ra." Thích Ngạo Sương nhận lấy bánh bao cắn một miếng. Lạnh nhạt nói. Bạch Đế và Hắc Vũ ở trong lều, bọn họ từ tối hôm qua vẫn núp ở trong lều, không để cho đoàn người kia nhìn thấy.

Lãnh Lăng Vân ngồi chồm hổm xuống, móc ra bánh bao tiến dần vào trong lều trại, đưa cho hai tiểu tử kia.

"Có muốn theo sau xem một chút hay không?" Lãnh Lăng Vân đứng dậy trầm giọng hỏi.

"Trước nhất không nên gấp gáp. Nhìn kỹ hẵng nói." Thích Ngạo Sương nhìn kĩ mấy bóng lưng mất hút ở hạp cốc nhỏ giọng mà nói ra. Một thân áo trắng, Tạt Thập Nhĩ cũng biến mất trước mắt Thích Ngạo Sương.

"Ta cảm thấy được, bọn họ sẽ rất bi thảm." Lãnh Lăng Vân không chút để ý chậm rãi nói ra khỏi câu.

Thích Ngạo Sương mỉm cười: "Sao ta lại cảm thấy lời nói của Thánh Tử Điện hạ của chúng ta có chút mùi vị hả hê nhỉ?"

"Có sao?" Lãnh Lăng Vân bộ mặt tỉnh bơ hỏi ngược lại.

(Đi theo Tiểu Sương Sương riết rồi Tiểu Vân cũng thành phúc hắc luôn)

Ngay sau đó một khắc, dị biến nổi lên.

Rống

Một tiếng Long Ngâm tức giận từ hạp cốc truyền đến. Lãnh Lăng Vân hướng Thích Ngạo Sương nháy mắt, xem đi đám người kia quả nhiên sẽ rất bi thảm mà.

Tiến vào Long chi mạch

Thủ vệ Long Tộc tiếng gầm gừ phản nộ đình tai nhức óc.

"Đáng chết loài người đê tiện, các ngươi sẽ phải trả giá thật lớn vì sự ngu xuẩn của mình!" Thủ vệ Long Tộc nộ khí xung thiên hăm hù, mở miệng, một luồng luồng long tức đáng sợ bay thẳng vào mặt của đoàn người kia.

"Xin nghe ta giải thích, Long tộc tôn quý." Hoàng Tử Bối Lỗ Khoa đầu đầy mồ hôi nghĩ giải thích cho tình huống vừa mới đột phát này. Bọn Đoàn người bọn họ vừa mới đi vào Long chi mạch, tự nhiên sẽ giống như Thích Ngạo Sương gặp được thủ vệ Long Tộc, tất nhiên sẽ bị thủ vệ Long Tộc cảnh cáo. Vốn cho là nhìn thấy Cự Long rồi, nữ nhân của hắn sẽ thỏa mãn nguyện vọng mà có thể đi ra ngoài. Không ngờ, nữ nhân kia đột nhiên ra tay thi triển ma pháp tập kích Thủ vệ Long Tộc trước mắt. Mặc dù chỉ là một cái hỏa cầu nho nhỏ, nhưng là chính xác đánh vào trên lỗ mũi của Cự Long. Đây không thể nghi ngờ là đối với Long Tộc khiêu khích. Mà nữ nhân kia liền trốn ở phía sau hắn, hô to là hắn ra lệnh cho nàng ta làm vậy, thành công đem Cự Long trước mắt chọc giận sau đó liền trốn mất. Giờ phút này Hoàng Tử Bối Lỗ Tư liền hiểu mình bị người ta gây bầy chạy tới nơi này, triệt triệt để để bị tính kế, bị lợi dụng. Nhưng là, bây giờ nói những thứ này hình như cũng vô dụng rồi.

"Ngu xuẩn." Táp Tháp Nhĩ trong lòng khinh thường thốt lên một tiếng, tiến lên một tay ôm lấy Hoàng Tử kẹp ở dưới nách, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi Long chi mạch. Long Tộc mặc dù thực lực rất cường hãn, nhưng là thực lực Táp Tháp Nhĩ, muốn chạy trốn cũng sẽ không làm khó được hắn. Họa đâu từ trên trời rơi xuống đầu bọn lính, thủ vệ Long Tộc tức giận toàn bộ đều phát tiết trên đầu bọn họ, long tức không ngừng phun ra, rất nhanh liền đem bọn kị sĩ kia dẫm nát dưới chân ngay cả thổ địa cũng bị oanh thành mảnh vụn. Bọn kị sĩ may mắn sống sót bây giờ đã hoàn toàn đánh mất ý chí chiến đấu, cũng hoảng hốt chạy bừa, liều mạng chạy ra. Không có ai thấy, cô nàng xinh đẹp kia khóe miệng nâng lên cười lạnh, đang ẩn nấp phía sau cây đại thụ, bản lĩnh bén nhạy khác thường, cứ như vậy cách xa nơi này.

Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân ngẩng đầu nhìn thấy một màn chính là Táp Tháp Nhĩ dưới nách đang kẹp cái tên Hoàng tử ngu ngốc không ai bì

nổi chạy như điên, phía sau là bọn kị sĩ may mắn sống sót trên mặt sợ hãi đều là sợ hãi tột độ hốt hoảng chạy ra ngoài.

"Đứng lại, mấy con kiến hôi kia!" Thủ vệ Long Phi trên không trung, tức giận gầm thét đuổi theo sau.

Thích Ngạo Sương khẽ híp híp mắt, đám người trong đó, quả nhiên không nhìn thấy cô gái kia. Lãnh Lăng Vân tự nhiên cũng phát hiện điểm này. Hai người liếc mắt nhìn nhau, ngạc nhiên.

Thủ vệ Long Tộc gầm thét đuổi theo đám người kia bay rất xa, cuối cùng mới lộ vẻ tức giận trở lại. Hiển nhiên không có đuổi kịp Tật Tháp Nhĩ.

Khi thủ vệ Long Tộc trở lại hạp cốc. Thì thấy được Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân, giờ phút này trong tim của hắn đều là căm tức. Đối với Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân cũng lười để ý tới. Chỉ là nhìn bọn họ nhàn nhạt gật đầu một cái.

Mà Thích Ngạo Sương lại nhàn nhạt lên tiếng: "Đám người kia chỉ là con mồi hấp dẫn sự chú ý của người. Lúc này còn có một nữ nhân xâm nhập vào phải không?"

Thủ vệ Long ngạc nhiên, lúc này mới hồi tưởng tình huống vừa rồi. Cẩn thận hồi tưởng lại tình huống vừa rồi, sắc mặt của thủ vệ Long Tộc thay đổi, mở cánh ra liền nhanh chóng bay trở về.

"Nữ nhân kia, xâm nhập vào đi là vì cái gì đây?" Lãnh Lăng Vân nhìn thủ vệ Long Tộc cấp tốc đi xa khẽ cau mày.

"Khó nói." Thích Ngạo Sương cũng nhíu mày, dùng được thủy quyền rũ cái tên Hoàng tử ngốc nghếch, lấy đoàn người làm mồi xâm nhập vào Long chi mạch. Nữ nhân kia dĩ nhiên là không cách nào cùng Long tộc chính diện đối kháng, như vậy nàng ta âm thầm tính toán gì đây?

Vốn là những thứ này là cùng Thích Ngạo Sương không liên quan, nhưng là vừa nghĩ tới Long tộc giờ phút này Bản đã là Vương, Thích Ngạo Sương liền không thể ngồi yên coi như không có gì. Mặc kệ nữ nhân kia muốn làm cái gì, có thể khẳng định một chút, tuyệt đối không phải là chuyện gì đó tốt đẹp cho Long tộc!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 13: Vì Sao Người Lại Không Báo Thù

T

hích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân nghĩ họ cũng không nên vào Long Mạch, đã biết lời nhắc nhở của các Long thủ vệ. Bây giờ bọn họ cũng không thể nói ra thân phận của mình, tùy ý tiến vào Long Mạch không phải chuyện tốt. Quyết định tốt nhất là nên ở đây đợi Bản xuất quan.

Quả nhiên, chỉ 2 ngày sau, Hắc Long Bản vừa xuất quan nghe thuộc hạ bẩm báo thì nhanh chóng phi thân ra khỏi cốc. Hắc Long Bản đứng trước mặt Thích Ngạo Sương, hình hắc có chút khác so với lúc trước. Hắc Long Bản trước mắt mái tóc đen phiêu dật, con ngươi lạnh lùng giống cái lạnh rét của bầu trời đêm, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra một cỗ kiên định và hơi thở bá đạo. Mi mắt hiếp lại càng hiện ra một khí thế vương giả. Hai người thủ hạ đi phía sau hắc mặt áo màu xám tro. Nói đúng hơn là rồng hóa hình thành người.

Hắc Long Bản ngẩn người khi nhìn thấy 2 người dung mạo bình thường trước mắt, thử đồ hỏi: "Khắc Lôì Nhã? !"

Thích Ngạo Sương mỉm cười, chưa lên tiếng, Bắc Đế và Hắc Vũ ở trong lều liền nhảy ra ngoài, trực tiếp nhảy lên bả vai Hắc Long Bản.

"A! Thật là Khắc Lôì Nhã!" Lúc này Hắc Long Bản đã hoàn toàn tin cô gái trước mắt là Khắc Lôì Nhã. Mừng rỡ gọi to.

Thích Ngạo Sương nhẹ gật đầu, Hắc Long Bản nghi ngờ nhìn về phía Lãnh Lăng Vân: "Vậy người là ai?"

"Lãnh Lăng Vân." Lãnh Lăng Vân trầm giọng khạc ra ba chữ.

"Làm sao các người lại biến thành bộ dạng này? Thật là xấu xí. Ha ha ha." Hắc Long Bản kích động mở miệng liền lộ bản tính của hắn. Vẫn là Hắc Long không có giáo dục. Chỉ khác là bây giờ hắn không còn làm hoàng tử, mà đã thành Long Vương rồi!

Tất nhiên, Hắc Long Bản không biết được mọi việc bên ngoài như thế nào. Cũng khó trách hắn, Long tộc luôn luôn ở Long Mạch không giao thiệp với loài người, mà Hắc Long Bản mới cướp lại Vương vị liền bế quan để nhận truyền thừa, tất nhiên là không biết Thích Ngạo Sương xảy ra việc.

"Chuyện này, đợi lát nữa hãy nói. Bây giờ người phải giải quyết hiểm toái trước mắt đã. Có một cô gái đã xâm nhập vào Long mạch, chưa tìm được? Mục đích của nàng là gì thì chúng ta không biết." Thích Ngạo Sương trầm giọng nói: "Có chuyện như vậy? !" Hắc Long Bản cau mày, xoay người nhìn về mặt sợ hãi của 2 người mặc áo xám tro sau lưng nói: "Tìm được cô gái đó chưa?" Hắc Long Bản không hỏi có thật là có một cô gái xâm nhập vào Long Mạch hay không, mà là hỏi tìm được cô gái đó chưa. Hắn tin tưởng không có bất kì nghi ngờ vào với lời nói của Thích Ngạo Sương. Trong lòng Hai người áo xám có chút kinh ngạc Vương của bọn họ tin tưởng nhân loại này.

"Bẩm bệ hạ, cô gái kia, hiện tại." Người áo xám thấp thỏm nói, nhưng không cách nào nói hết câu.

"Nói đúng hơn và vẫn chưa tìm được!" Trên mặt Hắc Long Bản đã hiện lên tức giận, đáy mắt lạnh lẽo. !" Bệ hạ thứ tội, chúng thần đã gia tăng thị vệ đi tìm." Về mặt người áo xám tro sợ hãi nói.

"Bản, cô gái kia không đơn giản. Nàng sử dụng được thủy trở nên xinh đẹp hấp dẫn đám người làm mối, nhân cơ hội lẻn vào. Người nghĩ xem, nàng muốn cái gì?" Thích Ngạo Sương nhìn Hắc Long Bản làm cho không người

nào có thể đứng gần hơi thở kiếp người của hắn, biết bây giờ hắn đã làm Long Vương rồi.

"Hạ Thiên." Chợt, sắc mặt cổ quái Hắc Long Bản phun ra hai chữ.

"Hạ Thiên?" Thích Ngạo Sương cau mày, mặt liền biến sắc " Người nhà Ái La! Cô gái kia là người của nhà Ái La, mục đích của nàng là hàm răng của rồng!"

"Cô gái kia là trộm." thế nhưng lúc này vẻ mặt Hắc Long Bản rất tỉnh táo, trầm giọng với 2 người áo xám sau lưng: "Lập tức phái người đến Long Huyệt, nếu phát hiện ra cô gái đó lập tức đưa đến gặp ta."

"Dạ, bệ hạ." Hai người áo xám lập tức xoay người chạy đi. Long Huyệt là phần mộ của Long tộc, là nơi yên nghỉ của các đời Long Vương, không cho phép ai quấy rầy.

"Đi thôi, Khắc Lôi Nhã, đi vào cung điện của ta trước ." Hắc Long Bản cười mở miệng, trong ánh mắt có chút hài lòng.

Thích Ngạo Sương nhẹ gật đầu, Hắc Long Bản than nhẹ một tiếng, hiện nguyên hình, bay lên không trung. Thích Ngạo Sương mỉm cười, trong nháy mắt trên lưng đôi màu vàng cánh mở rộng, Lãnh Lăng Vân cũng bay lên giữa không trung. Hai người theo sau Hắc Long Bản bay về phía trước.

Theo sau Hắc Long Bản tiến về phía Long Mạch, dĩ nhiên là không con rồng nào dám ngăn cản. Cốc Long Mạch. Thủ vệ Long tộc thấy Hắc Long Bản đang bay mà sau lưng lại có Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân, ngây ngốc miệng mở to, trong lòng thầm nghĩ may mắn mình không đắc tội với băng hữu của Vương.

Bay trên cao, Ánh mắt Thích Ngạo Sương nhìn cả Long Mạch. Là những dãy núi khổng lồ liền nhau cây cối um tùm, chợt có một con rồng khổng lồ bay qua đỉnh núi. Trong chỗ sâu nhất của sơn cốc, có một hồ nước màu

ngọc bích, là nơi cho Long Vương nghỉ ngơi. Phía xa, một tòa cung điện hùng vĩ xuất hiện trước mắt bọn họ. Được xây dựng từ những khối bạch ngọc trong suốt. Lớn hơn nhiều so với cung điện của loài người.

"Bản, bình thường các người đề dùng hình dáng con người?" Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ hỏi.

"Khi Trưởng thành rồng có thể biến thành hình dáng nhân loại, Khi còn nhỏ thì dùng hình dáng rồng. Tất nhiên, những cái này đều tự mình chọn, chỉ khi vào Cung điện Long tộc thì đều phải dùng hình dáng loài người." Thanh âm Hắc Long Bản lúc có chút buồn bực "Mặc dù Long tộc rất cao ngạo, không thích loài người, trưởng thành lai hóa thành người, muốn vào Cung điện cũng phải lấy hình thái loài người. Điều này thật trào phúng."

"Có lẽ đây là hi vọng của các Long Thần muốn Long tộc chung sống hòa bình với loài người." Lãnh Lăng Vân nhỏ giọng nói.

"Chắc là vậy." Hắc Long Bản hướng cung điện bay tới, trong nháy mắt đã hóa thành hình người. Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân cũng đáp xuống, lập tức hai thị nữ xinh đẹp tiến lên nghênh đón.

"Bệ hạ."

Hai cô gái Long tộc xinh đẹp cung kính hành lễ, đáy mắt không che giấu được sùng kính và ái mộ. Long tộc chính là như thế, thực lực chính là vương pháp.

Hắc Long Bản chỉ tùy ý gật đầu lạnh nhạt nói: "Chuẩn bị 2 gian phòng cho băng hữu của ta."

"Dạ, bệ hạ." Hai thị nữ xinh đẹp hành lễ lui xuống.

Hắc Long Bản mang Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân hướng tới cửa đại điện, xuyên qua hành lang to lớn ở Chủ Điện đi tới Tiểu Thiên Điện.

Một thị nữ rồng mỹ lệ dâng 3 chén nước liền lui xuống. Long tộc không thích uống trà, đều nước lấy từ dưới mặt đất.

"Bản, lần này ta tới tìm ngươi, muốn hỏi ngươi một vật." Sau khi Thích Ngạo Sương ngồi xuống, trầm giọng nói.

"Thứ gì?" Hắc Long Bản nhìn biểu lộ nặng nề Thích Ngạo Sương, mặt cũng nặng nề.

"Ngươi biết Thí Thiên Thần Vũ không?" Thích Ngạo Sương không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Thần khí?" Hắc Long Bản dò hỏi.

Thích Ngạo Sương gật đầu.

"Vật này, Long tộc chúng ta có. Nhưng là." Hắc Long Bản gãi gãi đầu
"Nhưng mà không biết đã nhét ở chỗ nào trong bảo khố. Muốn tìm có chút phiền toái. Hình như là một đôi bao tay cổ."

Thích Ngạo Sương đổ mồ hôi. Không ngờ Thần Vũ ở Long tộc lại càng không được chào đón, đầu gối ở Nhân Ngư tộc cũng làm trang sức cho Công Chúa Nhân Ngư, tốt hơn ở Long tộc, trực tiếp nhét vào một góc trong bảo khố. !" Đúng rồi, Khắc Lô Nhã, người tìm vật này làm gì? Vật này giống như với bảo vật mà Tinh Linh tộc thờ phụng đấy." Hắc Long Bản nghi ngờ hỏi.

"Bản, bây giờ tên ta, là Thích Ngạo Sương.", Thích Ngạo Sương chậm rãi trầm giọng nói, mà đáy mắt là một mảnh phức tạp. Có đau thương, đau lòng, tức giận, thù hận.

"Có ý gì?" Hắc Long Bản cau mày, nhìn nét mặt Thích Ngạo Sương, đáy lòng của Hắc Long Bản hiện lên tí cảm giác chằng lành. "Để ta nói" Lãnh

Lăng Vân lên tiếng nói chen vào, hẳn không muốn Thích Ngạo Sương lại phải một lần nữa nhớ đến việc này. Nói ra những chuyện đó nàng sẽ lại đau khổ.

Khi Lãnh Lăng Vân trầm giọng nói những chuyện đã qua thì lửa giận ở đáy mắt của Hắc Long Bản càng ngày càng lớn. Cái tay vịn trên ghế bị Hắc Long Bản bóp nát bấy.

"Lão tử đi Đế đô An Mạt Cách Lan, đánh đám thần điện Quang Minh hạ tiện đó." Hắc Long Bản chột kích động đứng lên muốn xông ra ngoài.

"Bản!" Thích Ngạo Sương đứng lên quát lớn ngăn hành động của Hắc Long Bản.

"Cái gì?" Giờ phút này Hắc Long Bản tức giận đến cắn răng nghiến lợi.

"Long tộc không thể tự tiện ra tay với nhân loại, càng không thể tự tiện ra tay với nhân loại ở trong thành. Người quên quy củ của Long tộc sao?" Thích Ngạo Sương nhìn vẻ mặt giận dữ Hắc Long Bản tiếp tục kiên nhẫn nói: "Người cho rằng hiện tại ta không có năng lực phá nát Thần Điện Quang Minh sao? Ta có thể!"

"Vậy! Vậy tại sao người không báo thù?" Ánh mắt Hắc Long Bản ngạc nhiên, hoàn toàn không khó hiểu.

"Cho dù thần điện Quang Minh bị phá hủy, nhưng vẫn còn sống mãi trong tâm của mọi người, thì Thần điện sẽ có thể sống lại một lần nữa. Chẳng những ta không thể rửa sạch tội danh mà còn có thể là thù địch với toàn bộ những tín đồ Thần điện Quang Minh trên Đại lục. Người cũng biết ở An Mạt Cách Lan có bao nhiêu tín đồ của Thần Điện Quang Minh? Toàn bộ đại lục có bao nhiêu người là tín đồ thần điện Quang Minh? Bọn họ tin tin tưởng lời nói của một bên, vẫn luôn tin tưởng tín ngưỡng thần điện Quang Minh?" Sắc mặt Thích Ngạo Sương lạnh lẽo, nói từng câu từng chữ.

Sắc mặt của Hắc Long Bản thâm sâu yên tĩnh, chậm rãi ngồi xuống. Giờ phút này, hẳn không còn là một Hắc Long Vương Tử kích động không suy nghĩ đến hậu quả rồi. Hắc cau mày suy tư lời nói của Thích Ngạo Sương, rất lâu nhẹ than thở: "Uh, như thế chỉ là nhất thời nóng lòng, tức giận nhất thời. Không cách nào hoàn toàn giải quyết việc này." Trên mặt Hắc Long Bản rất nghiêm túc mà trước nay chưa từng có.

"Thế, người có kế hoạch gì?" Hắc Long Bản nghiêm nghị chăm chú hỏi.

"Từng bước một vạch trần bộ mặt thật của Thần Điện Quang Minh. Lật đổ hình tượng Nữ Thần trong lòng mọi người, thay đổi tín ngưỡng của mọi người. Cuối cùng ta sẽ tự tay giết chết Nữ Thần Quang Minh." Thích Ngạo Sương nói xong lời cuối cùng, đáy mắt là một mảnh lạnh lẽo quyết tuyệt khiếp người!

"Tốt. Ta sẽ giúp người tìm các thần khí." Hắc Long Bản mở miệng nói: "Nơi này rất gần Tinh linh tộc. Mặc dù Tinh linh tộc và Long tộc luôn luôn chưa có qua lại, nhưng Tinh linh tộc đối với Long tộc cũng chúng ta hết sức khách khí. Trước chúng ta đi Tinh linh tộc tìm thần khí."

Cái tính nóng nảy của Hắc Long Bản không chút thay đổi bây giờ nghe Thích Ngạo Sương chịu oan, lập tức đứng dậy thúc giục: "Đi thôi, chúng ta nhanh chóng xuất phát."

Thích Ngạo Sương nhìn Hắc Long Bản vội vàng, trong lòng cảm động. Nhớ tới thời điểm lần đầu gặp phải Hắc Long Bản, khi đó chỉ đơn thuần muốn lợi dụng lẫn nhau, nhưng mà, từ lúc nào không hay, bọn họ đã từ quan hệ lợi dụng lẫn nhau biến thành bằng hữu cùng nhau chiến đấu.

Thích Ngạo Sương còn chưa kịp nói, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

"Bẩm bệ hạ, cô gái nhân loại kia, đã bị bắt được!" Giọng nói Ngoài cửa truyền đến.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 14: Vương Tử Linh Tinh Kiều Ngạo

Đ

ưa vào." Hắc Long Bản lạnh lùng nói.

Cánh cửa mở ra, hai người mặt báo xám tro mang theo một cô gái có dáng vẻ rất chật vật vào, cô gái kia run lấy bầy, trên mặt tái nhợt, rất sợ hãi. Từ bộ quân áo đang mặc, thì biết chính là cô gái đã theo vương tử Ba Nạp Tư trà trộn vào. Chỉ là mặt mũi đã thay đổi, Thích Ngạo Sương đoán, cô gái này dùng dược thủy để trở nên xinh đẹp, bây giờ mới là dáng vẻ chân chính của nàng. Khuôn mặt không xem là xinh đẹp, nhưng cũng để nhìn có phần giống với Hạ Thiên. Chỉ là cô gái này có tâm kế quá nặng làm cho người khác không cách nào tôn trọng nàng. Từ nàng lúc nàng lợi dụng sắc đẹp hấp dẫn Ba Nạp Tư là đã có thể nhìn ra.

"Người tên gì." Thích Ngạo Sương lạnh lùng nhìn cô gái trước mắt, nếu nàng thật sự là người thân của Hạ Thiên, mất mạng ở đây, thật đúng là không biết nên nói với Hạ Thiên như thế nào.

Sắc mặt cô gái sợ hãi run lấy bầy ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh, ngây ngẩn cả người. Loài người? ! Cô gái tưởng mạo bình thường mà nàng đã gặp ngoài cốc. Thật là cô gái kia? Mà nam nhân bên cạnh cũng đang ở đây. Xảy ra chuyện gì? Nàng quen biết Long tộc? Tên? Hỏi tên mình làm gì? Trong lòng nàng nổi lên chút hi vọng, nói không chừng mình có thể sống sót. Vào Long Huyệt của Long tộc trộm đồ đó chính là quấy rầy linh hồn Long tộc, làm sa mà nàng không biết việc này. Một khi bị Long tộc bắt được, chỉ có đường chết. Vốn tưởng mình chết chắc, bây giờ thấy cô gái này hỏi như vậy, có lẽ mình còn có hy vọng sống sót.

"Ái La Kiều Mạch Nhi." Kiều Mạch Nhi vội vàng trả lời, quan sát sắc mặt Thích Ngạo Sương, thận trọng nói "Tiểu thư, ngài là bằng hữu với Long tộc

sao? Van ngài cứu ta, về sau ta nhất định sẽ báo đáp ngài. Van ngài ta cũng có chút hữu ích."

Sắc mặt của Thích Ngạo Sương không hề thay đổi, chỉ lấy ánh mắt trao đổi với Hắc Long Bản.

"Ái La Hạ Thiên là gì của người?" trong lòng Thích Ngạo Sương đã sáng tỏ, nhưng vẻ mặt vẫn lạnh lùng nhìn cô gái trước mắt.

"Là, là. . . ." Kiều Mạch Nhi nhìn nét mặt của Thích Ngạo Sương rồi nhìn nam tử tóc đen đang đứng bên cạnh, thấp thỏm. Nam tử tóc đen tuần mỹ kia, chính là Long vương sao? Long tộc cũng người tuần mỹ thế sao?

"Trả lời vấn đề của nàng." Ánh mắt của Hắc Long Bản khẽ híp lại, trầm giọng nói.

"Là, là muội muội của ta!" trong nháy mắt trong lòng Kiều Mạch Nhi ra quyết định. Đánh cuộc một lần, nói mình không biết Hạ Thiên là không thể nào. Liền đánh cuộc cổ gái loài người tâm thường này biết Hạ Thiên, có lẽ sẽ cầu cạnh vì mình.

"Người tới trộm răng rồng, muốn thông qua khảo nghiệm?" Thích Ngạo Sương không tỏ thái độ gì, mà nhàn nhạt hỏi, dừng lại một chút sau khẽ cau mày nói: "Người là tỷ tỷ của nàng, vì sao tới giờ con đang tiến hành khảo nghiệm này?"

Lời nói Thích Ngạo Sương dứt, sắc mặt của Kiều Mạch Nhi càng trắng hơn. Biết người trước mặt quen biết với Hạ Thiên.

"Ta, ta." Đáy mắt Kiều Mạch Nhi đã hiện lên sự không cam lòng với phần hận.

Thích Ngạo Sương cười lạnh, trong lòng biết được. Mặc dù Kiều Mạch Nhi là tỷ tỷ Hạ Thiên, nhưng tất nhiên không ưu tú bằng Hạ Thiên. Cho nên tới

bây giờ mới có thể tiến hành khảo nghiệm cuối cùng. Nhìn đáy mắt nàng lóe lên một tia phần hận, sợ rằng quan hệ của nàng và Hạ Thiên không tốt. Tính tình âm độc của cô gái này, Không cách nào đảm bảo sẽ không tổn thương Hạ Thương hay rat ay đối với Hạ Thiên. Đáy mắt Thích Ngạo Sương chợt lóe ý. Có nguy cơ, phải bóp chết nó khi còn chứ mạnh nha.

"Cút đi. Hôm nay tha cho ngươi, không nên một lần nữa đi vào Long Mạch." Lúc này Hắc Long Bản lạnh lùng mở miệng, kêu 2 thị vệ mang Kiều Mạch Nhi "Ném nàng ra ngoài, đến gần Long Mạch một lần nữa giết không tha."

Hai thị vệ Long không chấp vãn quyết định của Vương, mà cung kính gập đầu, kéo Kiều Mạch Nhi rời đi.

Kiều Mạch Nhi quay đầu nhìn chằm chằm gương mặt Hắc Long Bản, cho đến bị đưa ra tới cửa chính, ánh mắt vẫn không thu hồi lại.

"Tại sao ngươi thả nàng?" Giọng nói Thích Ngạo Sương thật bình tĩnh.

"Bởi vì, nàng là tỷ tỷ của Hạ Thiên." Hắc Long Bản buồn bực phun ra câu.

Thích Ngạo Sương nhẹ thở ra. Thở dài, trong lòng nàng đã hiểu. Hắc Long Bản, bởi vì thích Hạ Thiên. Cho nên không muốn lấy tánh mạng của cô gái kia. Dù sao nàng ta còn chưa làm tổn thương Hạ Thiên. Nhưng nếu Hạ Thiên biết Hắc Long Bản giết tỷ tỷ của nàng, chuyện này quả thật sẽ không đơn giản như vậy.

"Ta làm vậy không đúng sao?" Hắc Long Bản nhìn sắc mặt có chút trầm xuống Thích Ngạo Sương khó hiểu hỏi.

Thích Ngạo Sương cũng không biết nên nói với hắn thế nào, tình cảm của nhân loại rất phức tạp, tâm trạng của nhân loại thâm trầm âm hiểm hơn Long tộc rất nhiều. Vừa rồi để cho cô gái kia thoát, Thích Ngạo Sương vẫn cảm thấy nàng ta không đơn giản.

"Không có gì. Về sau người phải cẩn thận chút. Cô gái kia tâm cơ rất nặng, không được để nàng ta tổn thương Hạ Thiên." Thích Ngạo Sương trầm giọng nói.

"Không thể nào, nàng không phải tỷ tỷ Hạ Thiên sao?" Hắc Long bản cau mày có chút hồ nghi.

"Không phải người cũng bị huynh trưởng của người hãm hại thiếu chút nữa là chết sao?" Thích Ngạo Sương tức giận quát Hắc Long Bản.

Sắc mặt Hắc Long Bản biến hóa, cứng họng rồi.

"Này, này, ta biết rõ rồi. Nếu có người dám đả thương Hạ Thiên, ta liền đem nàng ta chặt làm trăm mảnh." Trong mắt Hắc Long Bản hiện lên một cổ đáng sợ thô bạo.

Trong lòng Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng than thở. Bị thương rồi mới báo thù, cũng đã chậm rồi, tổn thương đã tạo thành. Chỉ là, tính cách của Long tộc, Đối với tình làm của con người không biết nhiều. Thôi, từ từ dạy hăn vậy. Nếu hăn không lĩnh ngộ được. Thì chỉ cần lòng thành mà thôi, mà hiện tại Kiều Mạch Nhi cũng không làm ra bất kỳ hành động gì. Tất cả cũng chỉ suy đoán của Thích Ngạo Sương mà thôi.

"Như vậy, bây giờ Hạ Thiên đang ở nơi nào?" Hắc Long Bản nhìn Thích Ngạo Sương hỏi. "Họ đi du lịch rồi, bây giờ ta cũng không biết họ ở nơi nào." Thích Ngạo Sương lạnh nhạt nói "Nàng và Thuỷ Văn Mặc đi cùng nhau. Kiều Sở Tâm và Đông Phong Hầu đi đến Thú Nhân tộc giúp ta lấy thần khí."

"Nếu như vậy, chúng ta cũng nhanh lên. Bây giờ tìm bao tay cổ trong bảo khố sau đó lập tức đến Tinh linh tộc." Hắc Long Bản không chút mơ hồ, vội vàng đứng lên thúc giục "Đi thôi, một giây ta cũng không thể chờ."

Thích Ngạo Sương nhìn dáng vẻ vội vàng của Hắc Long Bản, trong lòng ấm áp. Gật đầu một cái, đồng ý đi.

Hắc Long Bản mang theo Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân bay đến một dãy núi không lồ chậm rãi hạ xuống. Hai Cự Long đứng dưới chân núi, thấy Hắc Long Bản đến, đều tiến lên phía trước hành lễ. Hắc Long Bản giơ tay lên ngăn lại, nhẹ nhàng gật đầu sau nói: "Ta đến một ít đồ."

"Dạ, bệ hạ." Khóe mắt hai Cự Long liếc nhìn Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân, biết hai người kia chính là bằng hữu của Vương, không nói gì.

Hắc Long Bản mang hai người đi vào sơn động khổng lồ, đi vào bên trong. Trong sơn động. Ánh sáng có chút mờ mờ. Nhưng càng đi vào sâu, càng sáng hơn. Khi Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân hớp một ngụm khí lạnh khi nhìn thấy bảo vật tràn đầy cả một sơn động. Nhiều như vậy! Ánh sáng xanh vàng rực rỡ, ánh sáng bắn ra bốn phía, cực kỳ chói mắt. Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân không dùng từ nào có thể hình dung được những thứ này. Ở chỗ này tìm một đôi bao tay cổ. Thích Ngạo Sương lấy một cái đỉnh tinh xảo phát quang ra từ trong chiếc nhẫn không gian, nói với Lãnh Lăng Vân và Hắc Long Bản: "Nếu Bản nói không sai thì đôi bao tay kia, phía trên hoa văn cũng sẽ phát ra ánh sáng như vật này. Chúng ta tìm một chút đi."

Hắc Long Bản nhìn vật phát ánh sáng kia: "Uh, ta chỉ biết Long tộc cũng có thứ này, Long Vương đời nào cũng biết, nhưng chưa từng thấy qua hình dáng của nó. Vậy tìm đi." Hắc Long Bản nói là làm ngay, nhớ hoa văn trên vương miện, bắt đầu tìm kiếm trong đồng bảo vật. Không biết rốt cuộc ba người kiếm bao lâu, rốt cuộc cũng tìm được bao tay cổ có hoa văn kia nằm trong một góc tràn đầy bụi bậm. Bạch Đế và Hắc Vũ có chút hăng hái ở trong đồng bảo vật kia chạy qua chạy lại.

Thích Ngạo Sương lau sạch nó, nó khác với vương miện phát quang kia, nhưng phía trên vẫn có hoa văn cổ xưa thần bí.

"Đúng rồi, lấy đi. Chúng ta đến Tinh Linh tộc" Hắc Long Bản vốn có chút kích động gật đầu.

"Uh." Thích Ngạo Sương cẩn thận đem Vương miệng phát quang và bao tay cổ bỏ vào chiếc nhẫn không gian, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Hắc Long Bản, nghiêm túc và trịnh trọng nói "Bản, cảm ơn người."

"Cảm ơn cái gì? Chúng ta là bằng hữu không cần như thế?" Hắc Long Bản cười nhạt một tiếng, nói.

Trên mặt Thích Ngạo Sương mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu không hề nói lời khách khí hay cảm tạ nữa.

Hắc Long Bản nói với các Trưởng lão Long tộc một ít chuyện, liền mang theo Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân đi xuyên qua Long mạch. Đi xa khỏi Long Mạch, lúc này Hắc Long Bản mới quay đầu lại bay tại bên cạnh Thích Ngạo Sương nói: "Hắc hắc, bây giờ trèo lên lưng của ta đi, ta mang theo các người nhanh bay đến Khu Rừng Tinh Linh."

Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân mỉm cười, Hắc Long Bản bản tính rất tốt. Ở Long Mạch, Hắc Long Bản không thể nào để cho hai bọn họ cưỡi trên lưng, dầu gì hắc cũng là Long vương, là thủ lĩnh kiêu ngạo của Long tộc. Làm sao có thể ngay trước mặt Long tộc mà để nhân loại cưỡi trên lưng.

Hiện tại ra khỏi Long mạch, Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân có thể ngồi trên lưng Hắc Long Bản. Hắc Long Bản than nhẹ một tiếng, đột nhiên vỗ cánh, nhanh chóng bay về phía trước. Cảnh vật phía dưới nhanh chóng biến mất.

Nửa ngày sau, đã nhìn thấy một màu xanh lá cây rừng rậm.

Hắc Long Bản hạ xuống: "Đến rồi, nơi này là rìa Khu rừng Tinh Linh rồi. Trước mặt là lãnh địa Tinh Linh tộc."

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn một mảnh rừng xanh um tùm trước mắt, trầm ngâm, lại thấy trước mặt là một tầng kết giới nhàn nhạt.

"Kết giới này, Thần Tinh Linh bày ra để bảo vệ con dân của hắc." Hắc Long Bản đi về phía trước, để tay đặt lên kết giới, kết giới kia liền bị rách một lỗ lớn. "Đi thôi, vào rồi hãy nói."

Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân tiến vào kết giới, Hắc Long cũng chui vào. Khi sau lưng bọn hắc, kết giới từ từ khép lại, khôi phục dáng vẻ như cũ.

"Nơi này chỉ là ngoài rìa, bình thường không có Tinh linh ẩn thân." Hắc Long Bản giải thích, có chút khổ não gãi gãi đầu, "Ahhh. Tinh linh tộc ghét nhất chính là loài người. Đoán chừng nhìn thấy các người sẽ phát cuồng, đừng nói nói là muốn lấy thần khí. Huống chi hình như vật kia còn là bảo vật mà bọn họ thờ phụng."

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày lạnh nhạt nói: "Đi gặp Vương của bọn họ hãy nói. Long tộc và Tinh linh tộc luôn luôn không qua lại, bây giờ người lại là Long Vương. Tốt nhất người không nên ra mặt."

"Không sao, cùng lắm thì đến lúc đó ta che mặt giúp người giành thần khí." Hắc Long Bản cười hắc hắc, nói xong liền lấy ra một tấm vải che mặt đã chuẩn bị trước từ lúc nào. Thích Ngạo Sương vừa bức mình vừa buồn cười muốn nói cái gì đó, trước mặt có động tĩnh.

Có người đến rồi!

Đoàn người Thích Ngạo Sương trao đổi bằng ánh mắt, khẽ hí mắt cảnh giới nhìn về phía trước.

Âm thanh huyền ảo càng ngày càng gần.

Thích Ngạo Sương cảnh giới cảm nhận xung quanh. Bởi vì âm thanh này không chỉ vang lên trước mặt, mà còn vang lên ở xung quanh.

Sau một khắc, những bóng đen xuất hiện. Âm thanh không ngừng vang lên, ba người Thích Ngạo Sương bị kìm chân, tiếp theo là cánh tay, eo ếch cũng bị nắm chặt.

Thích Ngạo Sương kinh ngạc nhìn thứ gì đó trên cổ tay và cổ chân của mình, đây là Thôn Đằng! Màu xanh lá cây từ bốn phương tám hướng không ngừng đánh tới, nhanh chóng quấn cánh tay bọn họ, bắp chân cũng bị sức chặt.

Hắc Long Bản dùng sức làm gãy những dây leo màu xanh lá cây quấn quanh người hắn.

"Đợi đã . . . ! Không nên cử động." Thích Ngạo Sương lại nhỏ giọng ngăn Hắc Long Bản lại. Lãnh Lăng Vân và Thích Ngạo Sương giống nhau, không nhúc nhích, mặc cho những thứ kia quấn đầy toàn thân.

Lỗ mũi Hắc Long Bản phun ra lạnh khí, lúc này mới nhớ tới. Tinh linh tộc yêu thích hòa bình, chúng tộc thiện lương. Bọn họ thích nhất tốt chính là những thứ thiên nhiên. Thực vật và động vật đều là bọn họ chỗ trú của bọn họ. Chỉ là, có thể sai kiến thực vật, hình như chưa từng nghe nói.

"Loài người bản thiếu, nơi này không phải là nơi các người có thể đến, ngay lập tức trở ra ngoài." Một thanh âm lạnh lạnh truyền đến, trong giọng nói ngạo mạn khiến Hắc Long Bản khó chịu tới cực điểm.

"Đây là đạo đài khách của Tinh linh tộc các người sao?" Hắc Long Bản phả ra lệ khí, trong nháy mắt Long Uy cũng phóng xuất ra ngoài.

Giọng nói nhỏ lại một lần nữa vang lên.

Giọng nói vang lên, nhưng lần này lại có chút khách khí: "Long tộc? Vị Khách tôn quý, xin thu hồi Long Uy của ngài." Sau một khắc, những dây leo quấn quanh thân thể bọn họ cũng biến mất, thân thể bọn họ được tự do. Tinh linh tộc và Long tộc mặc dù không có qua lại, nhưng muốn đi vào Tinh linh tộc cần phải xuyên qua Long mạch. Trên ý nghĩa mà nói, Long tộc có thể coi như là Thủ Hộ Giả của Tinh linh tộc. Chẳng trách Tinh linh tộc khách khí với Long tộc như vậy.

Hắc Long Bản hừ lạnh một tiếng, thu hồi Long Uy của mình. Các tinh linh ẩn náo trong rừng thở phào một cái. Hiện tại Bản đã là Long Vương, nên Long Uy của hắn không để chịu tí nào.

"Xin hỏi, hai vị nhân loại, tên của người là Hi Nhĩ Khắc Lô Nhĩ Nhã?" Giọng nói lạnh lùng kia lại vang lên, trong giọng nói lại không che giấu đ ngạo nghễ.

"Ta là." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt trả lời. Nhưng trong lòng nghi ngờ, Tinh linh tộc làm sao biết tên của nàng, hơn nữa, hình như đã sớm biết bọn họ sẽ đến. Nơi này là bên ngoài Tinh Linh Chi Sâm, Hắc Long Bản có nói qua bình thường nơi này sẽ không có Tinh linh xuất hiện. Nhưng bây giờ lại có không ít Tinh Linh. Khi bọn họ mới vừa vào bên trong kết giới những Tinh linh này liền xuất hiện, tất nhiên đã sớm chờ đợi ở chỗ này.

"Dung mạo của người, hình như không đúng." Giọng nói kia không một tia ấm, vẫn không hiện thân "Nếu như người dùng ngoại lực thay đổi người đáng bên ngoài, như vậy xin hỏi người có biện pháp nào khác chứng minh thân phận của người không?"

Thích Ngạo Sương còn chưa trả lời, Bạch Đế và Hắc Vũ đã chui ra khỏi áo choàng của nàng, đứng trên bả vai Thích Ngạo hướng về phía khu rừng kêu Ôi Ôi Chiếp Chiếp.

Người trong rừng hơi trầm mặc, lại có động tĩnh.

Các tinh linh chậm rãi từ nơi ẩn thân đi ra, Có ít nhất 23 người, Thích Ngạo Sương khẽ nhíu mày. Quả nhiên, vẻ ngoài các tinh linh rất tuấn mỹ, hơn nữa còn có rất nhiều tinh linh xinh đẹp xuất hiện như vậy, làm cho người ta mất đi thị giác không cách nào suy nghĩ. Các tinh linh rất tuấn mỹ, cầm Đậ Ma pháp. Phần lớn các Tinh linh đều là Cung thủ Ma Pháp Sư. Mà Tinh Linh đi đầu phải là người rất xuất sắc. Thân hình của hắn thon dài, mái tóc màu xanh dương, vẻ mặt lạnh lùng nhưng tuấn mỹ vô song, tròng mắt của hắn một con người màu vàng kim, một con người khác là màu xanh dương! Một thân quần áo trắng tinh càng lộ vẻ người xuất trần thoát tục. Mà trong tay của hắn lại không phải là cung mà là trượng pháp, không cách nào biết được nghề nghiệp của hắn. Chỉ là đáy mắt của hắn hiện lên vẻ kinh thường nhìn Thích Ngạo Sương. Tất nhiên, hắn giống một dạng với tất cả tinh linh khác, rất chán ghét loài người.

"Tiểu thư Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã, Nư Vương của chúng tôi đang đợi ngài. Xin mời theo ta." Tinh linh dẫn đầu ưu nhã làm tư thế mời, giọng nói vẫn cao ngạo. Hiển nhiên, Bạch Đế và Hắc Vũ xuất hiện là để khẳng định thân phận của Thích Ngạo Sương.

"Các người, ở đây đợi chúng ta từ sớm?" Thích Ngạo Sương khẽ nhíu mày mà hỏi.

"Đúng vậy." Tinh linh dẫn đầu lạnh nhạt nói "Xin mời theo ta, Ngã Vương đã đang đợi."

"Các người, biết mục đích của chúng ta là gì?" Thích Ngạo Sương không bước chân, mà là nhìn tinh linh cao ngạo tuấn mỹ kia trầm giọng hỏi.

"Biết." Tinh linh dẫn đầu nhàn nhạt bỏ lại một câu, sau đó đi về phía trước.

Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân nhìn nhau một cái, lựa chọn trầm mặc đi theo Tinh linh cao ngạo kia. Hắc Long Bản mắt trợn trắng, cũng đi theo phía sau. Các tinh linh còn lại cũng theo sát họ. Trong lòng Thích

Ngạo Sương đang không ngừng suy tư. Vì sao Tinh linh tộc biết thân phận mình, vì sao biết mình sẽ đến, cũng biết mục đích của mình. Thích Ngạo Sương chợt nhớ tới một lần nói chuyện với Thần Hắc Ám. Thần Hắc Ám và Thần Tinh Linh từng đánh cuộc với nhau mà Thần Tinh Linh đã thua. Có thể thấy được quan hệ của 2 Thần này rất tốt. Chẳng lẽ Thần Hắc tìm Thần Tinh linh để đi "Cửa sau"?

Dọc đường đi, trầm mặc không một tiếng động. Thủ lĩnh tinh linh cao ngạo cứ trầm mặc đi về phía trước. Mà ba người Thích Ngạo Sương lại chú ý tới một hiện tượng kì lạ. Trước mặt họ vốn không có đường, rậm rạp toàn cỏ dại chật ních và cả rừng cây. Nhưng mà, một khi Tinh linh trước mặt bước chân tới, những cành cây và cỏ dại rồi rít lắc lắc nhường đường.

Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân nhìn nhau, đều nhìn thấy tia kinh hãi trong mắt đối phương. Hắc Long Bản cũng âm thầm kinh hãi, mới vừa rồi thấy các Tinh linh sai kiến thực vật. Không nghĩ tới Tinh linh tộc thần khi như vậy! Đã từng, đại khái, giống như phụ vương nói, mấy trăm năm trước à không hơn nghìn năm trước, Tinh linh tộc đã từng có một kì tài hiệp có như thế. Không ngờ hôm nay có thể gặp được!

Tinh linh cao ngạo nhanh chóng đi về phía trước, thẳng hướng nơi sâu nhất trong rừng rậm. Xung quanh vẫn âm u, những cây cối to lớn kia làm cho ánh mặt trời không cách nào chiếu xuống. Vẫn tiếp tục đi về phía trước, từ từ ánh sáng bắt đầu xuất hiện. Qua khỏi những cây cối cuối cùng. Thôn Diệp xuất hiện, trên những cánh hoa cũng lóe một vài giọt sương, những giọt sương này phát ra ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa. Số lượng phong phú, chiếu sáng xung quanh.

Hắc Long Bản tò mò vươn tay đụng một vào giọt sương, ánh sáng trên giọt sương chậm rãi mất đi, biến thành một giọt nước bình thường.

"Đây là cái gì?" Hắc Long Bản quay đầu hỏi một Tinh linh bên cạnh.

"Đây là nước suối sinh mệnh của chúng tôi. Những cây cối này tạo ra suối nước sinh mệnh cho chúng tôi, cung cấp nước suối, cho nên nó xuất hiện các Thủy Châu như thế." Tinh linh bên cạnh mặc dù chán ghét Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân, nhưng mà đối với Hắc Long Bản thì rất khách khí. Dù sao thân phận của Hắc Long Bản cũng là Long Vương, không phải là loài người.

Trước mặt càng ngày càng sáng hơn, mà không khí cũng càng ngày càng mát mẻ.

"Long tộc tôn quý, ngài nhìn xem, đó chính là suối nước sinh mệnh của chúng tôi." Tinh linh bên cạnh Hắc Long Bản tự hào vươn tay chỉ về phía trước.

Tiếng nước chảy truyền đến, đoàn người đi về phía trước, khắc sâu vào mắt mọi người là một mặt hồ màu bạc, cả mặt hồ phản chiếu mãnh liệt ánh sáng màu bạc. Mà chính giữa cái hồ, là một cái thôn xanh lá không lồ. Mà trong thôn có một căn nhà kì lạ nhất nó nằm trên một thân cây khô, dòng nước màu bạc không ngừng chảy ra từ đây, nước chậm rãi rót vào trong hồ, liên tục không ngừng. Đây chính là Sinh mệnh của Tinh linh tộc và Tuyền Thủy Sinh Mệnh.

"Rất đẹp." Thích Ngạo Sương tự đáy lòng than thở.

Hừ! Tinh Linh đi ở phía trước hừ lạnh một tiếng. Giống như được ca ngợi là chuyện đương nhiên.

"Xin đi bên này. !" Giọng nói Thủ lĩnh Tinh linh cao ngạo vẫn ngạo mạn như cũ.

Thích Ngạo Sương nhìn theo Thủ lĩnh tinh linh, thấy trên những cây xanh um tùm có rất nhiều Tinh linh mặt mũi tuấn mỹ, vẻ mặt đề phòng. Mà sau lưng những Tinh linh kia chính là chỗ ở của bọn họ, đều là những phòng ốc rất tinh xảo. Phía trước là một gốc cây to lớn nhất, phía trên cao cửa đại

điện đã mở, hai đội thị vệ Tinh linh cầm cung tên trong tay đứng ở 2 bên. Tất cả Tinh linh nhìn Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân bằng một ánh mắt không mấy thiện cảm.

Thích Ngạo Sương không bận tâm tới những ánh mắt không thiện cảm của các Tinh linh đó, Sắc mặt không đổi đi theo Tinh Linh cao ngạo hướng đến cửa đại điện.

Tất cả đều rất tự nhiên, vách tường, cái ghế, nệm cũng làm từ những nhánh cây nhỏ, mà dưới những cây nệm đó là những viên bảo thạch xinh đẹp. Ngồi trên cao của đại điện là Tinh Linh xinh đẹp hào phóng. Quần áo của nàng toàn một màu xanh lá, trên đầu đỉnh đầu có một kim quan xinh xắn, ngồi đoan trang ở nơi đó. Đây chính là Nữ vương của Tinh linh tộc. Nét mặt không có một tia biến hóa nào khi nàng nhìn thấy đoàn người của Thích Ngạo Sương. Không có xem thường cũng không có hoan nghênh, chỉ lẳng lặng ngồi đó.

"Mẫu hậu, người đã mang tới. Nàng chính là Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã." Thủ lĩnh Tinh linh cao ngạo vừa nói, đám người Thích Ngạo Sương mới biết thân phận của hã. Thì ra Tinh linh cao ngạo này là hoàng tử của Tinh linh tộc! Như vậy thì có thể giải thích được thái độ cao ngạo chán ghét với nhân loại kia của hã.

"HI Nhĩ Khắc Lôi Nhã, ta chờ người rất lâu." Nữ Vương Tinh Linh tộc xinh đẹp nhẹ nhàng lên tiếng, giọng nói càng êm tai dễ nghe.

"Nữ Vương tôn quý, người khỏe." Thích Ngạo Sương lễ phép mở miệng "xin hỏi ngài vì sao lại chờ ta đến?"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 15: Thật Quái Lạ

T

a biết rõ người đến đây vì Thí Thiên." Nữ vương Tinh Linh ưu nhã mỉm cười, ánh mắt vẫn không rời Thích Ngạo Sương, nhưng gương mặt Thích Ngạo Sương vẫn bình tĩnh như cũ. Con người của Nữ Vương Tinh Linh thoáng một tia tán thưởng, nhân loại này rất có định lực. Thần Tinh Linh phân phó như vậy chắc có lý do của Thần.

Thích Ngạo Sương không nói gì, lẳng lặng chờ Nữ Vương Tinh Linh nói tiếp.

"Vốn, Thí Thiên rất quý không thể đưa cho người." Nữ vương Tinh Linh mỉm cười như nước, khẽ dừng lại sau đó Nữ Vương Tinh Linh nói tiếp "Chỉ là, bây giờ chỉ cần người đồng ý một cái điều kiện ta ta sẽ đem Thí Thiên đưa cho người."

"Thình Nữ vương bệ hạ." Thích Ngạo Sương nghiêm túc dò hỏi.

"Xin người mang con trai ta Áo Tư Tháp theo bên cạnh người, cho đến khi mọi việc hoàn thành." Nữ Vương Tinh Linh mỉm cười nói ra một câu khiến Thích Ngạo Sương kinh ngạc.

Áo Tư Tháp? Cái tên Vương tử Tinh Linh cao ngạo đó? Ta ngất, nói đùa cái gì vậy! Mang cái tên Tinh Linh ấy đi cùng? Làm ơn, xem nàng bây giờ đi, không muốn gây thêm phiền toái đâu. Nữ Vương Tinh Linh này đang suy nghĩ cái gì thế, còn ngại bây giờ nàng không đủ tham sao? Còn muốn nàng mang cái tên Vương tử này nữa. Mà cái tính tình của vị Vương tử này có 'tốt' đến không ai chịu nổi. Mà, nhìn cái tư thế của hắn đi cái lỗ mũi hướng lên trời, ở chung một chỗ với người như vậy, thật tổn thọ á! "Nữ vương bệ hạ, ngài, biết ta muốn làm việc gì không?" Thích Ngạo Sương cười nhạt,

không đợi Nữ vương Tinh Linh trả lời, Thích Ngạo Sương đã tiếp tục nói "Nữ vương bệ hạ biết thân phận của ta bây giờ sao? Bây giờ ta chỉ là một kẻ diễn trò mà thôi. Mà quan trọng nhất ta là tội phạm của đế quốc An Mạt Cách Lan còn có Thần điện Quang Minh nữa. Người muốn Vương tử trở thành bạn đồng hành của ta, người muốn như vậy thật sao?"

Sắc mặt của Áo Tư Thập hơi đổi, khóe mắt nhìn khuôn mặt bình tĩnh này của Thích Ngạo Sương, sâu trong con người dâng lên tia khinh thường. Tinh linh tộc luôn luôn thích cái đẹp, Thích Ngạo Sương này rất bình thường thậm chí có thể nói là tướng mạo xấu xí khiến Áo Tư Thập có chút chán ghét. Hiện tại lại nghe nàng là trọng phạm từ trong miệng của nàng, trong lòng càng thêm không thích. Nếu không phải mẫu hậu nói đây là chỉ ý của Thần Tinh Linh, thì hẳn sẽ không muốn đi theo nhân loại dơ bẩn này rời khỏi Tinh Linh Chi Sâm !

Ánh mắt Nữ vương Tinh Linh chỉ hơi hơi biến đổi liền lập tức khôi phục trạng thái mỉm cười ban đầu, thân nhiên nói: "Ta nghĩ con trai của ta sẽ có thể tự vệ. Hẳn tuyệt đối sẽ là một trợ thủ đắc lực của người. Thân phận của người ta không để ý."

"Nhưng ta quan tâm thân phận của Vương Tử Điện Hạ." Thích Ngạo Sương lại không chút khách khí lạnh lùng nói "Ta đi ra ngoài chính là tiêu điểm, cho nên ta mới ăn mặc thành bộ dáng này vì không muốn bị người khác nhận ra. Mà bộ dạng cùng với cái lỗ tai của Vương Tử Tinh Linh, quá bắt mắt, ra ngoài chính là phiền toái."

"Người!" sau khi nghe xong lời nói của Thích Ngạo Sương thì Áo Tư Thập, tức giận lan tràn trong lòng. Lại có người ghét bỏ hẳn! Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên có người ghét bỏ! ánh mắt của Áo Tư Thập nhìn về vẻ mặt bình thường của Thích Ngạo Sương, trong lòng nghĩ, dáng vẻ bên ngoài của nhân loại này đã được thay đổi? Vậy bộ dạng chân chính của nàng như thế nào?

"Ta nói đều là sự thật." Thích Ngạo Sương không để ý đến ở vẻ mặt khó chịu Vương Tử Tinh Linh bên cạnh, mà nhìn chăm chăm về phía Nữ Vương Tinh Linh đang ngồi, chờ câu trả lời của Nữ Vương Tinh Linh.

Nữ vương Tinh Linh vẫn như cũ dịu dàng nở nụ cười, mở miệng nói: "Ta sẽ nghĩ biện pháp đem lỗ tai hắc ẩn đi. Dùng nón che đi bộ đáng bên ngoài của hắc, ta nghĩ không có vấn đề chứ? Hơn nữa ta nghĩ thực lực hiện giờ của các người thì giải quyết một chút phiền toái nhỏ không thành vấn đề chứ."

Thích Ngạo Sương nhìn Nữ Vương Tinh Linh đang mỉm cười, trong lòng chợt có cảm giác. Nữ Vương này, hình như không giống bộ mặt dịu dàng đoan trang này. Không thể đánh giá người qua bề ngoài. , đây là một người phúc hắc.

Nữ Vương đã nói như vậy, Thích Ngạo Sương còn có thể nói cái gì đây? Muốn lấy Thí Thiên từ trên tay người ta thì phải đáp ứng thôi.

"Được. Ta chấp nhận." Thích Ngạo Sương gật đầu một cái, không từ chối nữa. Muốn Nữ Vương Tinh Linh đưa ra Thí Thiên thật phiền phức. Phải mang theo Vương tử Tinh Linh này thật tốn thọ á. Cho dù Vương tử Tinh Linh cao ngạo này có cao ngạo đến đâu, nàng cũng có biện pháp khắc chết hắc!

Đáy mắt Nữ Vương Tinh Linh thoáng qua một chút vui vẻ, nhân lời như thế mới ngoan chứ. Nhìn thấy thế Thích Ngạo Sương lạnh sống lưng thật buồn nôn.

"Đã như thế, ta liền đem Thí Thiên giao cho người." Nữ vương Tinh Linh mỉm cười, quay đầu lại nói với Tinh linh đang đứng bên cạnh "Đi đi, đem Thí Thiên ra đây. !"

Thích Ngạo Sương khẽ nhướng mày, hiệu suất làm việc của Thần Hắc Ám vô cùng cao nha, nhanh như vậy đã làm xong việc với Thần Tinh Linh. Mặc dù Thần Hắc Ám rất sợ chết, bĩ ối vô sỉ, nhìn thấy Nữ Thần Quang Minh

liền chạy trời chết, như thế thì sao chứ. Thế có thể biết. Thần Tinh Linh cũng không phải tốt gì. Cái gọi là gần mực thì đen gần đèn thì sáng, quan hệ tốt với Thần Hắc Ám như thế, thì tốt ở chỗ nào? Chỉ là lời nói này Thích Ngạo Sương sẽ không nói trước mặt đám Tinh Linh này. Nàng không nghĩ muốn bị những mũi tên đó bắn thành con nhím.

Thời điểm 2 Tinh Linh trở lại trên tay cầm một trường thương màu bạc vẽ mặt rất trịnh trọng, các Tinh Linh ở cửa đại điện đều đưa mắt nhìn vào trong, ánh mắt nhìn về Ngân Sắc Trường Thương hoa lệ. Mà nét mặt của hai Tinh linh rất trang nghiêm thần thánh khi đem trường thương đến trước mặt Nữ vương Tinh Linh.

Nữ vương Tinh Linh chậm rãi đứng lên, 2 tay cầm lấy Trường Thương, hai Tinh linh lui ra, Nữ vương Tinh Linh chậm rãi đi tới trước mặt Thích Ngạo Sương, trầm giọng nói: "Khi người hoàn thành việc của người, ta hi vọng người có thể đem lấy Thí Thiên trả lại cho chúng ta."

"Ta biết rồi." Thích Ngạo Sương cũng trịnh trọng dùng 2 tay nhận Thí Thiên, nghiêm túc đáp trả.

Nữ vương Tinh Linh mỉm cười: "Áo Tư Tháp làm phiên người chăm sóc."

Thích Ngạo Sương thu Thí Thiên vào Chiếc nhẫn không gian, khóe mắt nhìn về phía bộ mặt cao ngạo và khó chịu của Vương Tử Tinh Linh, trong lòng cũng khó chịu. Nữ vương Tinh Linh này cũng thật âm hiểm. Để cái tên Hoàng tử Tinh Linh cao ngạo vô lễ theo bên mình, thứ nhất là về sau có thể đem Thí Thiên về, thứ hai chỉ sợ là muốn nàng mang Vương Tử Tinh Linh cao ngạo này đi ra ngoài để rèn luyện thôi. Nghĩ thế nào thì Thích Ngạo Sương cũng nghiêng về điều thứ 2. Để cho mình dẫn con trai của nàng ra ngoài rèn luyện để có kinh nghiệm, còn miễn phí, thật là âm hiểm vô sỉ. Mà Nữ vương Tinh Linh vẫn cười dịu dàng đoan trang và lại còn hào phóng: "Như vậy, tiểu thư Hi Nhĩ Khắc Lôê Nhã, tất cả phải nhờ người rồi. Các người nghỉ ngơi hai ngày rồi hãy lên đường."

"Cảm tạ nữ vương bệ hạ thịnh tình chiêu đãi." Thích Ngạo Sương khẽ cúi đầu hành lễ khách khí nói.

Nữ vương Tinh Linh vỗ vỗ nhẹ bàn tay, lập tức có một thị nữ Tinh linh xuất hiện.

"Ô Lợi Tạp, mang các vị khách tôn quý đi nghỉ." Nữ vương Tinh Linh mỉm cười phân phó.

"Dạ, bệ hạ." thị nữ Ô Lợi Tạp hậu lễ, chân thành đi tới trước mặt Thích Ngạo Sương, nhẹ nhàng nói: "Các vị mời đi theo ta." Tinh linh tộc thích yên tĩnh, hơn nữa đối mặt với nhân loại rất chán ghét, nên cũng sẽ không cần mở tiệc hoan nghênh bọn họ.

Đoàn người Thích Ngạo Sương rời đi, khuôn mặt Áo Tư Tháp không kiên nhẫn vẫn ở lại trong đại điện, không rời đi.

"Áo Tư Tháp, con, trong lòng khó hiểu phải hay không?" Nữ vương Tinh Linh mỉm cười nhìn nhi tử cao ngạo này của mình. Không thể không thừa nhận, đứa bé có tư cách cao ngạo. Nhưng mà, như vậy thì không có cách nào có thể làm Tinh Linh Vương, cho nên Nữ vương Tinh Linh mới ra quyết định bắt Áo Tư Tháp đi theo Thích Ngạo Sương.

"Ta không hiểu, mẫu hậu, vì sao ngươi phải làm như vậy? Nhân loại kia, chúng ta theo chỉ ý của Thần Tinh Linh, đã đem Thí Thiên giao cho bọn họ. Đợi nàng làm xong chuyện cần làm, nàng sẽ chủ động trả cho chúng ta. Dầu gì mẫu hậu có thể phái những người khác đi cùng, vì sao phải là ta?" Khuôn mặt Vương tử Tinh Linh Áo Tư Tháp mất hứng.

"Áo Tư Tháp, ngươi theo nàng ra ngoài du ngoạn thôi. Về sau ngươi sẽ hiểu quyết định bây giờ của ta." Nữ vương Tinh Linh biết rõ con trai của mình. Bất luận bây giờ nàng nói gì, Áo Tư Tháp cũng sẽ không nghe. Đứa bé này,

chỉ có chân chính cảm nhận mới có thể phục. Để hấn ra ngoài tôi luyện một lần cũng tốt.

Áo Tư Tháp há mồm còn muốn nói gì nữa, Nữ vương Tinh Linh lại giơ tay lên ngăn lại, lạnh nhạt nói: "Ta mệt, đi nghỉ trước. Lúc nào bọn họ lên đường, người đi theo." Nữ vương Tinh Linh giơ tay lên, một đạo ánh sáng màu bạc trắng đổ xuống, chiếu vào lỗ tai Áo Tư Tháp. Rất nhanh, chớp nháy 2 bên tai của Áo Tư Tháp từ từ biến mất, biến thành tai của nhân loại. Bây giờ nhìn thấy, dáng ngoài của Áo Tư Tháp so với nhân loại không có gì khác biệt. Khác nhau chỉ là diện mạo của hấn rất tuấn mỹ, da trắng nõn hơn nhân loại một chút mà thôi.

Nữ vương Tinh Linh làm pháp xong thì rời đi ngay, để Áo Tư Tháp mất hồn một mình đứng trên đại điện.

Ban đêm, nàng và Lãnh Lăng Vân còn có Hắc Long Bản bàn luận , ngày mai sẽ rời đi. Trở lại phòng mà Tinh Linh tộc đã chuẩn bị cho nàng nằm xuống, thì tiếng gõ cửa vang lên.

Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ, nhưng vẫn bò dậy mở cửa liền thấy một Tinh Linh mỹ lệ đứng ở cửa.

"Xin hỏi có việc gì? Nữ vương bệ hạ muốn triệu kiến ta?" Thích Ngạo Sương nghi hoặc nhìn Tinh linh trước mắt. Cách ăn mặc của Tinh linh trước mặt không giống thị nữ, nàng mặc quần áo màu trắng có thêu một chút hoa văn màu xanh lá cây. Khí chất dịu dàng hào phóng, đứng ở cửa hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày đang chuẩn bị mở miệng hỏi tiếp, Tinh Linh kia lại nhẹ nhàng lên tiếng: "Ta, có thể vào trong không?"

Trong lòng Thích Ngạo Sương nghi ngờ nhưng vẫn tránh ra một bên mời Nữ Tinh Linh mỹ lệ kia vào.

Đóng cửa lại, Thích Ngạo Sương cũng đi vào. Nữ Tinh Linh kia mỉm cười tự giới thiệu mình: "Tiểu thư Hi Nhĩ Khắc Lôê Nhã, người khỏe. Ta là Đại Trưởng của Lão Tinh linh tộc, Mạc Na."

"Ngài khỏe." Thích Ngạo Sương cũng lễ phép gật đầu một cái, lạnh nhạt nói: "Là Nữ vương kêu ngài đến giao phó gì sao?"

"A, không, không phải." Mạc Na vội vàng khoát tay, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

"VẬY?" Thích Ngạo Sương càng thêm nghi ngờ. Không phải Tinh linh tộc rất ghét loài người sao? Mà sao vị Đại trưởng lão của Tinh Linh tộc lại đến tìm nàng?

"Ta, ta." Mạc Na có chút thấp thỏm, có chút ngượng ngùng, nhìn ánh mắt khó hiểu của Thích Ngạo Sương rồi cuộc cũng mở miệng: "Ta, ta muốn hỏi thăm người một người."

"Hả?" Thích Ngạo Sương càng thêm tò mò, nhíu mày nói: "Người nào?"

"Khắc Lý Phu." Nữ Tinh linh có chút ngượng ngùng nói.

Hả? Thích Ngạo Sương vừa nghe, chân mày cau lại.

Thật quái lạ! Ba chữ xuất hiện ngay lập tức trong đầu Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương nhìn vẻ mặt xấu hổ của Tinh Linh trước mặt, lập tức nhớ tới lời sư phụ đã từng nói trước kia ông đã cứu một Tinh linh và hộ tống nàng về Tinh Linh Chi Sâm, chẳng lẽ chính là Tinh Linh này?

Mạc Na thấy sắc mặt có chút quái lạ của Thích Ngạo Sương, không khỏi có chút lùi bước, nói thật nhỏ: "Ta, ta, quá đường đột. Nhiều người như vậy, người, cũng không thể."

"Không. Trưởng lão, ta nói thật với người. Người ngài tìm là sư phụ Khắc Lý Phu của ta, ông từng nói cho ta biết, khi còn trẻ ông có cứu một tinh linh hộ tổng nàng trở lại Tinh Linh Chi Sâm." Thích Ngạo Sương nhìn Tinh Linh xinh đẹp trước mắt trong lòng có chút thốn thức. Loài người và Tinh linh khác nhau quá lớn, loài người sống chỉ mấy chục năm còn Tinh linh lại là mấy trăm năm, giống như bây giờ. Tinh linh trước mắt trẻ xinh đẹp như thế, mà sư phụ thì đã thành ông già, mặc dù lão đầu đầy rất đáng yêu. Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, bây giờ sư phụ đang ở nơi nào? Khi nàng còn ở Đê đô cũng không thấy bóng dáng của sư phụ, có thể là Thần điện cố ý tạo ra. Giờ phút này Thích Ngạo Sương lại càng nhớ đến yêu lão đầu đáng yêu đó .

"A! Thật sao?" Mặc Na kích động đứng lên, trên mặt đỏ ửng.

"Đúng." Thích Ngạo Sương nhẹ gật đầu, nhìn thái độ của Tinh Linh trước mắt đã biết quan hệ của 2 người không đơn giản.

"Hắn, hiện tại hắn có tốt không?" lúc này Mặc Na mới nhớ tới sự thất thố của mình, cúi đầu che giấu sự thất thố của mình, ngồi xuống.

"Ông rất tốt." Thích Ngạo Sương gật đầu, trong lòng cũng than nhẹ, sư phụ, giờ này người đang ở đâu? Mình xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc hẳn sư phụ cũng đã biết. Như vậy, bây giờ rốt cuộc sư phụ đang làm gì đấy?

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Mặc Na lẩm bẩm, chậm rãi ngẩng đầu, cười khổ, khó khăn nói: "Hắn, hết hôn rồi à? Bây giờ chắc cũng đã có nhiều con cháu?"

Thích Ngạo Sương nhìn vẻ mặt khổ sở của Tinh linh trước mặt, nhẹ lắc đầu nói: "Không, sư phụ cả đời không lập gia đình, không thê tử, đừng nói đến tôn tử?"

"Cái gì? !" Sắc mặt của Mặc Na biến đổi: "Hắn, hắn thật không lấy vợ? hắn thật không lấy vợ."

Thích Ngạo Sương hiểu, sư phụ và Tinh tinh này đã có đính ước với nhau, hoặc là lúc còn trẻ sư phụ sư phụ đã thề với Tinh Linh này cả đời không lấy vợ, cho nên sư phụ vẫn không có lấy vợ sinh con.

"Đúng vậy, chỉ sợ trong lòng sư phụ sớm đã có người rồi." Thích Ngạo Sương nhìn vẻ mặt của Tinh linh này tiếp tục nói: " Người trong lòng sư phụ, chắc là người, trưởng lão Mặc Na."

Mặc Na kinh ngạc mất hồn, một hồi lâu mới lẩm bẩm nói: "Thật là đồ ngốc, hẳn thật là đồ ngốc, đã nhiều năm như vậy."

"Sư phụ cảm thấy rất đáng giá, ông nguyện ý làm như vậy." Thích Ngạo Sương nhìn vẻ mặt hồn của Tinh Linh Trưởng lão, nhẹ than thở "vì sao ngài không chịu ở một chỗ với sư phụ? ! !

Nói tới đây, sắc mặt của Tinh linh ảm đạm xuống, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi nói: "Tuổi thọ của nhân loại chỉ có mấy chục năm, mà tuổi thọ của ta thì mấy trăm năm. Ta, ta không muốn nhìn hẳn chết đi. Loài người và Tinh linh làm sao có thể?"

Thích Ngạo Sương lẳng lẳng nhìn Mặc Na, chậm rãi nói: "Mỗi người đều có quyền lợi chọn lựa. Bây giờ ngài biết ông rất tốt, hơn nữa cũng vẫn nhớ ngài. Thế là đủ rồi sao?"

"Đủ rồi, ta rất thỏa mãn." Mặc Na mỉm cười, tháo dây chuyền trên cổ xuống đưa cho Thích Ngạo Sương "Làm phiền người đưa cái này cho hẳn, nói cho hẳn biết, trong lòng của ta vĩnh viễn nhớ hẳn."

Thích Ngạo Sương nhận lấy dây chuyền khê nhướng mày, Tinh Linh luôn tự kìm chế cảm xúc không bao giờ nói ra, xem ra trong lòng của nàng rất yêu và nhớ sư phụ.

"Ta biết rồi. " Thích Ngạo Sương nhận dây chuyền cam kết: "Ta sẽ đem những lời nói của người nói với sư phụ." Mỗi người đều có lựa chọn của mình, vì sao Khắc Lý Phu và Tinh Linh này lại lựa chọn như thế, Thích Ngạo Sương cũng không biết. Nhưng mà, nàng lại lựa chọn tôn trọng sự lựa chọn của bọn họ.

"Cám ơn người, vô cùng cảm tạ người." Mặc Na đứng dậy hành lễ, bị Thích Ngạo Sương ngăn lại.

Thích Ngạo Sương trêu chọc : "Ta không dám tiếp nhận đại lễ của ngài, sư phụ mà biết không bóc da ta mới là lạ."

Sắc mặt của Mặc Na hơi đỏ lên.

"Đúng rồi, cái này cho ngài." Thích Ngạo Sương suy nghĩ một chút, đem 3 lễ vật mà Khắc Lý Phu đã đưa cho nàng đem toàn bộ cho Mặc Na.

Mặc Na nhìn những món đồ trong tay nghi hoặc nhìn Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương cười nói: "Tất cả những thứ này đều là sư phụ làm, ta không cần phải những thứ này, ngài giữ lại làm kỉ niệm."

"Đích thân hân làm?" Mặc Na mừng rỡ nhìn món đồ trong tay.

"Đúng." Thích Ngạo Sương gật đầu "Cất đi, nếu sư phụ biết được nhất định sẽ khen ta đấy, nói không chừng đem hết toàn bộ cấm chú dạy cho ta." Thích Ngạo Sương cười cười.

Mặc Na si ngốc nhìn đồ vật trên tay, nhẹ vuốt ve. Nhìn Thích Ngạo Sương thốn thức.

Cuối cùng Mặc Na tươi cười rời đi, Thích Ngạo Sương đóng cửa phòng nằm xuống. Làm thế nào cũng không ngủ được, trong lòng nhớ đến những người bên cạnh mình. Giờ khắc này sư phụ đang ở đâu, Hạ Thiên như thế nào? Tầm Diêm đâu rồi, hân từng lập lời thề mãi mãi theo bên cạnh nàng.

Xảy ra chuyện như vậy, hắn vẫn sẽ kiên trì hay đã từ bỏ. Dù sao hắn cũng là người của Công Tước Cổ Đốn. Nghĩ tới đây, trong lòng Thích Ngạo Sương như bị kim châm. Công Tước Cổ Đốn! Mình tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn! Vì quyền thế mà hy sinh tất cả mọi người!

Đế đô An Mạch Cách Lan.

Đêm khuya yên tĩnh, Lạp Tây Á ở trong phòng nghỉ của Viện trưởng Mạc Trác Học Viện Ma Pháp.

"Lạp Tây Á." Mạc Trát nhẹ gõ cửa gọi.

"Mời vào. !" thanh âm Lạp Tây Á lạnh nhạt.

Mạc Trát chậm rãi đẩy cửa đi vào, thấy Lạp Tây Á đang nằm trên giường. Lạp Tây Á, lòng níu chặt lại. Từ khi sự việc kia xảy ra, Lạp Tây Á liền rời phủ Hi Nhĩ, không trở về nhà nữa. Đến đây ở cùng với ông, không cùng tập luyện. Một thiếu nữ hoạt bát đáng yêu bây giờ đã thành một người lạnh lẽo. Sâu trong con người Mạc Trát đau lòng, đối với hắn đồ đệ này cực kỳ có thiên phú và thông minh, từ đáy lòng ông rất thương yêu nàng. Bộ dáng này của Lạp Tây Á, làm sao ông có thể không thương yêu cho được. Đứa bé này, hoàn toàn đóng chặt lòng mình.

"Lạp Tây Á, đêm đã khuya, nghỉ ngơi một chút đi. Ngày mai nữa tu luyện." Mạc Trát mở miệng nhẹ nói.

"Uh, biết. Tạ sư phụ." Thanh âm Lạp Tây Á vẫn như cũ không mang một tia ấm, nhàn nhạt nói, nhưng không di động, còn ngồi yên tĩnh.

Mạc Trát thấy thế, nhẹ than thở, xoay người ra khỏi phòng, khép cửa hắt biết, hắn nói gì nữa cũng uổng công. Công Tước Cổ Đốn phái người tới khuyên nhủ Mạc Trác cũng không nói với nàng. Đã không biết bao nhiêu lần Công Tước Cổ Đốn khuyên Lạp Tây Á trở về, Lạp Tây Á lại mắt điếc

tai ngơ, cũng chưa bao giờ đi gặp người Công Tước Cổ Đốn phái tới. Chỉ ném lại một câu, bẽ quan tu luyện, ai cũng không gặp.

Lạp Tây Á nhìn chăm chăm cánh cửa, chậm rãi nhắm mắt lại, một giọng nói nhỏ mà không ai có thể nghe được: "Ta biết rõ, người nhất định sẽ trở lại, tỷ tỷ. Ta sẽ chờ." Lạp Tây Á nhẹ nhắm mắt lại, khóe mắt xuất hiện một giọt nước mắt trong suốt, nhỏ xuống không thấy.

Phủ Công tước Cổ Đốn.

Trong thư phòng, Công Tước Cổ Đốn chấp tay đứng ở cửa sổ, cau mày. Một cái tay để phía sau lưng, cánh tay kia không một chút huyết sắc. Chính là cánh tay đã bị Khắc Lôi Nhã hủy đi, cánh tay bây giờ được làm bằng đá quý thạch, do Giáo Hoàng giúp ông. Cánh tay này, cũng giống như cái chân của Giáo Hoàng. Chỉ là, do Nữ Thần Quang Minh tạo thành. Dĩ nhiên, tất cả đều do Khắc Lôi Nhã gây ra.

Sắc mặt Công Tước Cổ Đốn không tốt cho lắm, bóng tối bao trùm khắp nơi. Cái tên phế vật Lạp Cách vì một cô gái đã chết oán giận ông, liền nhậm chức ở một vùng đất rất xa Đế đô, cả ngày hân lấy rượu tiêu sầu, không bao giờ tỉnh táo. Người hồi báo nói hân rất tiêu tụy, như vậy cũng tốt. Đồ phế vật, nên chết. Đứa bé Lạp Tây Á này, vờ nghĩ đến Công Tước Cổ Đốn thờ dài, đứa bé này vẫn còn phản nghịch với ông, đợi một thời gian nữa tin chắc nó sẽ hiểu tất cả. Chỉ là, sự việc kia tóc đen mắt đen, Khắc Lôi Nhã, bây giờ không có bất kì tinh tức gì!

Điều này làm cho Công Tước Cổ Đốn rất lo lắng, vô cùng lo lắng.

Trong lòng ông vẫn khắc sâu hình ảnh cặp mắt tràn đầy thù kia của nó. Nó, nhất định sẽ trở lại tìm ông báo thù! Trong lòng Công Tước Cổ Đốn rất rõ, vì thế không thể an lòng. Không chỉ một lần thúc giục Giáo Hoàng tìm giết nàng. Khi bắt đầu Giáo Hoàng còn kiên nhẫn, sau phát chán, thậm chí còn trốn tránh không gặp.

Tiếp tục như vậy, không được! Cô Tước Cổ Đồn lo lắng tiến về phía bàn đọc sách. Mình cũng phải làm chút gì đó!"Khắc Lôi Nhã" rất đáng sợ và nguy hiểm, nhất định phải giải trừ mối nguy hiểm này sớm! Tuyệt đối không thể để cho nàng trở lại nơi này!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 16: Sự Trở Về Của Tần Diễm

S

áng sớm Tinh Linh Chi Sâm một mảnh hài hòa, đoàn người Thích Ngạo Sương bái biệt Tinh Linh nữ vương liền lên đường, lần này, đoàn người nhiều hơn vì bao gồm cả Tinh Linh Vương Tử Áo Tư Tháp cùng đi. Dọc theo đường đi Áo Tư Tháp mặt cao ngạo, thậm chí cũng không hề coi trọng Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân, người duy nhất hấn để ý là Hắc Long Bản. Bởi vì Hắc Long Bản mang thân phận là người của Long Tộc.

(Tinh Linh tộc vốn rất yêu thích cái đẹp cho nên ông này thấy Tiểu Sương với Tiểu Vân xấu quá nên khinh thường đây mà. Không biết khi biết diện mạo thật của 2 người đó thì miệng ông há to cỡ nào. Mọi mắt mong chờ a~~)

Thích Ngạo Sương cũng lười để ý tới tên hoàng tử cao ngạo này, thầm nghĩ trong lòng chỉ cần cái người cao ngạo này không gây ra phiền toái cho mình là được rồi, nếu là một người trung thực thì tốt rồi. Ra khỏi Tinh Linh Chi Sâm, Hắc Long Bản chợt khôi phục nguyên hình, để mọi người ngồi lên lưng của hắn. Nếu như không phải chuyện của Thích Ngạo Sương quan trọng hơn, Hắc Long Bản tuyệt đối sẽ không cho phép Áo Tư Tháp ngồi lên phía sau lưng của hắn .

Áo Tư Tháp quả thật lấy làm kinh hãi. Long tộc cao ngạo cư nhiên cam tâm tình nguyện khôi phục nguyên hình cho nhân loại cưỡi phía sau lưng của hắn. Hắc Long Bản mở hai cánh nhanh chóng bay về phía trước, bên tai gió thổi vù vù. Áo Tư Tháp có chút sững sờ nhìn Thích Ngạo Sương bên cạnh khuôn mặt hắn tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng cả kinh, nhân loại này và cái tên Long tộc phía dưới rốt cuộc có quan hệ gì mà Long tộc cao ngạo lại đồng ý cho nàng ngồi trên lưng mình?

Những việc làm cho Áo Tư Tháp giật mình vẫn còn ở phía sau. Thời điểm sắp đến Long chi mạch, Hắc Long bản khôi phục nguyên hình, mọi người cùng đi bộ xuyên qua Long chi mạch. Áo Tư Tháp kinh ngạc không thôi khi một tên Long tộc tiến lên phía trước hỏi thăm, mà là cũng một mực cung kính tiến lên hành lễ, trong miệng kêu “bệ hạ” một cách tôn kính.

Câu này “bệ hạ” này khẳng định không phải đang gọi hắc, hắc là hoàng tử Tinh linh tộc. Cũng chỉ là Tinh linh tộc mới gọi hắc là Vương Tử Điện Hạ mà thôi. Càng sẽ không gọi Thích Ngạo Sương và nam tử nhân loại cạnh nàng, như vậy chỉ có thể có một. Chính là đang gọi cái tên Long tộc kia lúc này vừa mới cho mọi người cười!

Áo Tư Tháp không thể tin nhìn Hắc Long Bản và bóng lưng Thích Ngạo Sương, Hắc Long này lại là Vương của Long tộc ! ! ! Con Cự Long mới vừa rồi còn vác bọn họ ở trên trời bay lượn. Đây tuyệt đối không phải nằm mơ. Ánh mắt Áo Tư Tháp dừng ở trên người Thích Ngạo Sương thật lâu không cách nào dời đi, nhân loại này, rốt cuộc là mang thân phận gì đây?

Ra khỏi Long chi mạch, Hắc Long Bản quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương nói:

"Ngạo Sương, chúng ta nên đến chỗ nào đầu tiên đây?"

"Sở Tâm và Đông Phong Hầu sẽ đi Thú Nhân tộc và Ải Nhân tộc, chúng ta đi tìm Địa Tinh thôi." Thích Ngạo Sương trầm giọng nói xong, nhìn Hắc Long Bản tiếp tục nói "người cũng mệt mỏi rồi, chúng ta đi về phía trước, đi đến trấn gần đây nghỉ ngơi một đêm thôi."

"Tốt." Hắc Long bản đồng ý.

"Trước mặt, có rất nhiều người ở trong đó. !" Chợt, Áo Tư Tháp lại nhẹ nhàng lên tiếng.

"Người làm thế nào biết?" Hắc Long Bản lập tức hỏi.

"Gió nói cho ta biết. !" Áo Tư Tháp ngẩng đầu nhìn phía trước, tiếp tục chậm rãi nói " có cả lực lượng của Thần Điện Quang Minh .

"Lực lượng của thần điện Quang Minh?" Lãnh Lăng Vân cau mày, có chút nghi ngờ nhìn Áo Tư Tháp" gió nói cho người?"

"Hừ, có tin hay không là tùy người." Hiên nhiên dáng vẻ nghi hoặc của Lãnh Lăng Vân khiến Áo Tư Tháp vô cùng khó chịu. Chưa từng bị người nào hoài nghi qua năng lực của mình, hôm nay cư nhiên bị nhân loại như thế hoài nghi, sắc mặt Áo Tư Tháp tự nhiên sẽ không đẹp mắt chút nào.

Hắc Long Bản vuốt cằm của mình nhú mày nhìn Áo Tư Tháp, Tinh Linh Vương Tử này, xem ra vẫn có chút thực lực nha. Lại có thể lắng nghe thanh âm của gió. Mình mặc dù cũng có ma pháp Phong hệ, nhưng tuyệt đối không cách nào lắng nghe được âm thanh của gió. Hơn nữa cũng không phải là tất cả tinh linh đều có thể đạt tới cảnh giới này, cái tên Tinh Linh Vương Tử này, hình như cũng là một thiên tài nha.

Thích Ngạo Sương khẽ nhú mày, cười lạnh một tiếng. Thần điện Quang Minh rốt cuộc đuổi kịp tới nơi đây rồi, nhưng lại ngại vì phía trước là Long chi mạch mà không dám tiến đến. Đang đợi mình đi ra ngoài sao? chuyện Tiết Long Phi trợ giúp mình chỉ sợ sớm đã bại lộ, hi vọng Tiết Long Phi sẽ không gặp phải khó khăn gì. Chỉ là, hành tung của mình bại lộ, thì là ai để lộ ra đi đây? thần điện Quang Minh biết mình cùng Hắc Long Bản có quan hệ, chỉ là không biết bản thân phạm bây giờ của hắn mà thôi. Ban đầu ở Thần điện không ít người ăn đủ nước miếng Hắc Long bản, bao gồm cả Giáo Hoàng đại nhân mang dáng vẻ đạo mạo kia. Là cái tên hoàng tử ngu dốt Bối Lỗ Khoa hay là cô nàng đạo tặc kia để lộ tin tức??

" Là nữ nhân kia để lộ ra." Lãnh Lăng Vân lúc này lạnh lùng lên tiếng" Hoàng tử Bối Lỗ Khoa cũng không có biết chúng ta tiến vào Long chi mạch, cũng không biết chúng ta cùng Bản có quan hệ. Nhưng nữ nhân kia

thì thấy được tất cả. Có thể cùng Long tộc có quan hệ mật thiết như thế, thần điện Quang Minh tự nhiên sẽ nghĩ đến nàng. Bọn họ định giết nhằm còn hơn bỏ sót”

Nghe Lãnh Lăng Vân vừa nói như thế, sự tình liền rõ ràng. Theo tác phong của thần điện Quang Minh quả thật có thể làm như vậy, chỉ cần có thể cũng sẽ không bỏ qua một tia hoài nghi nào.

"Hừ!" Thích Ngạo Sương cười lạnh một tiếng" cũng chỉ là phái tới chịu chết mà thôi."

Áo Tư Thập vừa nghe, khẽ cau mày, nữ nhân này, có phải ngông cuồng quá hay không?

"Ta đi đập nát bọn chúng." trong cơ thể Hắc Long Bản phần tử bạo lực bắt đầu thức tỉnh, hưng phấn siết chặt quả đấm nhao nhao muốn thử.

"Người quên hiệp nghị của Long thần và Nữ Thần Quang Minh rồi hả?" Thích Ngạo Sương liếc mắt dọi cho Hắc Long Bản một gáo nước lạnh.

"A ——!" Hắc Long bản phát ra tiếng kêu thảm thiết.

"Chờ thời điểm ta đánh không lại người sẽ được ra tay thôi." Thích Ngạo Sương nhìn dáng vẻ thất vọng này của Hắc Long Bản có chút buồn cười, bộ dáng như vậy giống như là đứa trẻ bị cướp đi món đồ chơi yêu thích.

Hắc Long Bản miễn cưỡng đồng ý.

"Dù sao bây giờ còn chưa đem Nữ Thần Quang Minh kéo xuống, hiệp nghị của Long thần và Nữ Thần Quang Minh còn có hiệu quả. Người là Long tộc Vương, phải suy nghĩ cho Long tộc !" Lãnh Lăng Vân nhìn dáng vẻ ảo não của Hắc Long Bản, mỉm cười khuyên.

"Dạ dạ, ta biết rồi." Hắc Long Bản cúi gằm đầu.

"Ngạo Sương." Lãnh Lăng Vân lại cau mày trầm giọng nói " thần điện Quang Minh lần trước cùng nàng giao thủ nguyên khí đã tổn thương nặng nề, bọn họ không biết có làm ăn nên chuyện gì hay không."

"Cho nên? !" Thích Ngạo Sương nhìn lãnh Lăng Vân hỏi.

"Lần này người tới, có lẽ không phải đơn giản như vậy." Lãnh Lăng Vân trầm giọng nói "có lẽ ở trong mắt rất nhiều người, Giáo Hoàng và Đại Giáo Chủ chính là người cường hãn nhất của Thần điện."

"Chẳng lẽ không đúng?" Hắc Long Bản cau mày hỏi ngược lại.

"Dĩ nhiên không phải." Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng lắc đầu" trong thần điện có một ít người thực lực cường đại, không thích danh lợi quyền thế, thích cuộc sống an tĩnh. Nhưng Thần điện một khi gặp nạn, sẽ đi xin bọn họ ra tay trợ giúp."

"Hừm hừm, vậy ta nhất định phải ra tay rồi." Hắc Long Bản sờ sờ vào trong ngực, lấy ra mảnh vải đen, đem mặt của mình che lại.

(Ta nói thật không hiểu sao mảnh vải đen lại nằm trong đó đúng lúc thế)

"Người làm gì thế?" Thích Ngạo Sương nhìn Hắc Long Bản cười cười bí ối thì cau mày hỏi.

"Ta bịt mặt rồi đi làm thịt bọn họ !" Hắc Long bản cười hắc hắc , dương dương hả hê nói.

"Người là Long tộc, những người đó thực lực không kém, nhất định có thể nhìn thấu thân phận của người." Lãnh Lăng Vân có chút nhức đầu nói.

"Sợ cái gì? Bọn họ lại không thấy được mặt của ta." Hắc Long bản nhún vai chuyện đương nhiên nói " coi như bọn họ biết ta là Long tộc thì thế nào? Lại nói, thực lực của ta bây giờ, ần nặc hơi thở chuyện quá đơn giản rồi."

"Nếu như bọn họ nhận ra thân phận của người, bọn họ sẽ ở trước mặt Nữ Thần Quang Minh nói ra chuyện này thì Long thần sẽ khó xử ." Lãnh Lăng Vân nói.

(chỉ cần biết là do con rồng nào đó làm là tìm Long Thần chất vấn liền, bọn chúng có cần biết là con rồng đầu đàn hay cuối đàn làm đâu)

"Ta không thừa nhận là ta. Ta che mặt, người nào thấy là ta?" Hắc Long bản vô liêm sỉ nói" ta chết không thừa nhận là được. Ta còn muốn đi khiêu nại thì ta nói có người giả mạo ta đi khích bác Long thần và Quang Minh Nữ Thần nhằm chia rẽ quan hệ !"

(quả nhiên thông minh lên không ít rồi)

Lãnh Lăng Vân tức cười, mà người thuần khiết,cao ngạo như Tinh Linh Vương Tử Áo Tư Tháp há to miệng, sững sờ nhìn Hắc Long Bản vô liêm sỉ trước mắt thì hóa đá tại chỗ, cái nam tử trác tuyệt này, thật sự là Long tộc cao ngạo vô cùng sao? Thật sự là vị Vương của Long tộc cao quý hay sao? Thích Ngạo Sương co quắp khoe miệng, nhìn Hắc Long Bản vô sỉ trước mắt, có chút đau lòng. Trước kia Bản thuần khiết lắm cơ mà, bây giờ biến thành cái bộ dáng này ,ai ~"

(Gần mực thì đen thôi)

"Người." Thích Ngạo Sương nhìn Hắc Long Bản đang che mặt, câu nói kế tiếp vẫn là không nói ra thì hơn. Nàng biết, Hắc Long Bản biến thành cái bộ dáng hiện tại này, không cần phải nói toàn bộ là công lao của nàng, tối thiểu hơn phân nửa là do nàng giáo dục hiệu quả.

"Tất cả mọi người phải cẩn thận." Lãnh Lăng Vân nặng nề nói" những người này cũng phải không màng danh lợi quyền thế. Cho nên ở trong Thần điện không đảm nhiệm chức trách gì. Nhưng thực lực tuyệt đối không thể khinh thường."

"Người như vậy trong thần điện có bao nhiêu người?" Hắc Long bản che mặt hỏi.

"Ta cũng không biết, ta chỉ biết có thế." Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng lắc đầu, mặc dù hắn trước kia là Thánh tử, nhưng là không có nghĩa là tất cả cơ mật đều biết.

"Mặc kệ, toàn bộ đều đánh nát." Hắc Long Bản quả đấm nắm chặt bóp ken két vang dội, đáy mắt hiện lên hưng phấn. Thật lâu vẫn không nhúc nhích.

Vừa bạo lực quá, vừa vô liêm sỉ, Long Vương này! Hoàn toàn không giống như Long tộc cao quý! Đây là kết luận mà Áo Tư Tháp đưa ra.

Lãnh Lăng Vân là có chút thốn thức, một nam tử đơn thuần liền bị Thích Ngạo Sương dạy hư thành như vậy. Thật..... không tồi a~

"Đi thôi." Thích Ngạo Sương có chút nhúc nhích đầu nhìn mặt Hắc Long Bản tràn đầy hưng phấn, tức giận mà nói" người đừng giống như Sở Tâm kích động liền địch ta chẳng phân biệt được là được, nhìn một chút cho rõ ràng"

"Biết, biết, ta làm sao sẽ mắc sai lầm ngớ ngẩn giống nàng ta được?" Hắc Long Bản dứt lời liền cấp tốc chạy tới phía trước. Thích Ngạo Sương lắc đầu một cái, vội vàng đi theo phía sau. Lãnh Lăng Vân cũng theo sau. Áo Tư Tháp ngón tay nhẹ nhàng vung lên, một cỗ gió nhẹ nhàng khoan khoái liền vây lại hắn, mang hắn ưu nhã bay theo.

Chợt, Hắc Long Bản chạy trước tiên bỗng nhiên dừng lại, Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân ngạc nhiên cũng dừng lại, không hiểu hắn đang làm cái gì.

"Ta nói này tự dừng xông vào đánh bọn chúng thật có chút không phải đạo." Hắc Long Bản dừng lại lẩm bẩm nói.

“À?” Thích Ngạo Sương cùng lãnh Lăng Vân ngạc nhiên nhìn Hắc Long Bản, người này rốt cuộc đang nói cái gì?

Sau một khắc, bọn họ liền hiểu rõ Hắc Long Bản vốn định làm cái gì. (Đoán đi ~ đoán đi ~ ta thề không ai đoán được anh muốn làm gì đâu)

Vô sỉ! Quả thực vô sỉ cực điểm làm người ta giận sôi !

Hắc Long Bản mượn áo choàng của Thích Ngạo Sương đang khoác ở trên người, đem toàn thân bọc kĩ càng, sau đó đem mặt che lại bằng miếng vải đen, chỉ lộ ra một đôi đồng tử màu đen, cùng một đầu tóc đen nhánh. Sau đó cong người xuống, làm mình thấp đi, lén lút chạy về phía trước. Chợt nhìn thế này, chiều cao, vóc người bị áo choàng che khuất, thật đúng không nhìn ra là một nam tử. Hắc Long Bản đã sớm biết thần điện Quang Minh đối với thiếu nữ mắt đen tóc đen rất “ưu ái”, cũng biết Thích Ngạo Sương hiện tại đáng vẻ chân thật chính là mắt đen tóc đen.

Nhưng Áo Tư Tháp hiện tại thì không biết.

Cho nên thời điểm Áo Tư Tháp thấy một màn như vậy thiếu chút nữa từ giữa không trung ngã xuống!

(Tội Nghiệp ! Ai tốt bụng cấp cho bạn ấy một viên thuốc trợ tim đi, chứ cứ ngất lên ngất xuống vậy không biết bạn học Tinh Linh có chịu nổi cú sốc lần sau không?!?)

Đó là Long Vương sao? Đó là Long tộc cao quý vô cùng sao? Cái bộ dáng này của hắn, hình như là ngụy trang thành nữ nhân? Tại sao? Đây là vì cái gì? Rốt cuộc tại sao? Áo Tư Tháp trong đầu có mười vạn cái tại sao, nhưng không thể nào lí giải được.

Lãnh Lăng Vân rất rối rắm nhìn bóng lưng Hắc Long Bản, lại quay qua Thích Ngạo Sương đối diện nhìn một cái.

(ý tứ : Cái này nàng dạy ?!?)

Thích Ngạo Sương bắt đặc dĩ buông tay, rất vô tội nói: "Ta thề, ta tuyệt đối không có dạy hấn những thứ này."

Áo Tư Tháp nhìn bộ dạng Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân, hiểu rằng hai người bọn họ biết dụng ý của Hắc Long Bản. Nhưng là niềm kiêu ngạo của hấn không cho phép hấn hướng hai nhân loại kia để hỏi. Chỉ có yên lặng giữ vững khoảng cách nhất định theo ở phía sau.

"Các người đợi lát nữa hấn tới đây." Hắc Long Bản quá mức bĩ ối bỏ lại một câu, lén lút chạy lên phía trước. Cái tư thế lén lút này, muốn người ta không đem long sinh nghi cũng khó khăn.

Quả nhiên, chủ động đánh người thì thật là không phải đạo. Nhưng nếu là người khác động thủ trước thì Hắc Long Bản có thể đường đường chính chính mà ra tay rồi.

Thích Ngạo Sương mấy người xa xa theo ở phía sau, nhìn bóng dáng quý mị của Hắc Long Bản đang lén lút chạy phía trước.

Ở lối vào hạp cốc. Quả nhiên thấy được rất nhiều người đang cắm trại, mà ở trong đó mặt không chỉ có người của thần điện Quang Minh, hình như còn có những người khác. Người của tổ chức Hắc Điện?

Dĩ nhiên, khi thấy một người lén lén lút lút, giấu đầu hở đuôi thế kia, thì Hắc Long Bản lập tức bị vây .

Mắt đen tóc đen! Hơn nữa còn là từ Long chi mạch ra ngoài! Hiện tại theo tin tức thì Hy Nhĩ Khắc Lôĩ Nhã chính là thiếu nữ có mắt đen tóc đen, cùng một con rồng ở Long tộc quan hệ mật thiết. Hai cái điều kiện này cũng phù hợp.

"Đứng lại!" Một tiếng quát lạnh truyền đến lỗ tai của Hắc Long Bản.

Câu này rơi vào tai Hắc Long Bản thì hắn cũng cảm thấy đương nhiên, hắn còn sợ đối phương không ngăn cản hắn lại cơ.

Nhưng được Thích Ngạo Sương chân truyền Hắc Long bản giờ phút này cũng không có dừng lại, mà là mặc kệ người của Thần điện đang quát lạnh một tiếng ngược lại bước nhanh hơn. Đây càng làm cho người ta nghi ngờ, còn có người thậm chí xác định hô to: "Hy Nhĩ Khắc Lôi Nhã, là nàng"

"Không phải nàng." Một lão già tóc muối tiêu từ lều trung chui ra, lạnh lùng nhìn Hắc Long Bản mặc áo choàng nhàn nhạt phun ra một câu nói. Lão già này chính là người Thần điện cố ý mời tới. Hắn cũng mặc trang phục bình thường như người của Thần điện. Chỉ là mi gian bén nhọn hiện lên cho thấy thực lực của hắn không tầm thường. Nếu như bây giờ Hắc Long Bản chưa tiếp nhận Long Vương truyền thừa thì tự nhiên lão già kia sẽ cảm thấy hơi thở của Hắc Long Bản không thuộc về loài người. Như vậy thì nhất định sẽ ngăn cản người của thần điện ra tay. Nhưng là, bây giờ Hắc Long Bản quá cường hãn, làm cho người ta hoàn toàn không cảm thấy hơi thở của hắn. Mà tôn chỉ của Thần điện luôn luôn là tà giết lành còn hơn bỏ sót. Lão già mặc dù nói Hắc Long vốn không phải người mà bọn họ muốn tìm, nhưng lại cũng không có ngăn cản người phía dưới động thủ. Trùng hợp, chính là như vậy.

Một ngọn lửa ma pháp ở trên người của Hắc Long Bản nở rộ ra. Hắc Long Bản chưa từng cảm thấy ma pháp Hỏa Hệ cũng có thể như xinh đẹp như hôm nay. Hắn vui vẻ ra mặt. Long tộc không thể tùy ý rat ay với nhân loại. Nhưng là, bây giờ là khi nhân loại xâm nhập vào địa bàn của hắn, hơn nữa đám nhân loại này còn động thủ trước!

" Loài người hèn mọn, lại dám động thủ với Long tộc cao quý"

Hắc Long Bản đem lột xuống áo choàng cùng miếng vải đen che mặt, lộ ra một thân nam trang, rỗng giện. Mà hắn trong nháy mắt thả ra Long Uy

khiến người của thần điện cửa sắc mặt cũng xanh như tàu lá chuối. Những kẻ vừa động thủ đến cả ruột gan cũng xanh, hận không thể chặt cánh tay ngu ngốc của mình. Mà lão già đầu tóc muối tiêu càng thêm choáng váng.

Lại là Long tộc! Tại sao có thể như vậy? Long tộc từ Long chi mạch ra ngoài, lại còn phải mang bộ dạng lén lút hay sao? Làm sao có thể? !

Những kẻ của Thần điện ngây ngốc nhìn Hắc Long Bản trước mắt. Cảm thụ Long Uy làm cho người kinh hãi run sợ, hai chân đều run rẩy. Trước mắt một thân áo đen , không phải là loài người, mà là một Long tộc thứ thiệt, hơn nữa không phải thiếu nữ! Là một nam tử!

"Ta muốn các người cho các người trả giá thật lớn vì sự vô lễ này!" Hắc Long bản mới không khách khí, chuyện phát triển trở thành như vậy đúng là hẳn kết quả mong muốn, căn bản không cho đối phương cơ hội giải thích, Hắc Long Bản xuất ra bản lĩnh của mình, Phong, Hỏa, Thủy, tam hệ ma pháp liều mạng công kích. Dĩ nhiên có rất nhiều người bị thương.

" Long tộc đại nhân tôn quý. !" Này lão già tóc muối tiêu mặc dù là người mạnh, thậm chí mạnh hơn Giáo Hoàng, nhưng sao hẳn lại không hiểu tình hình hiện tại được? Làm sao cùng Long tộc đối kháng đây? Hẳn vô cùng lo lắng muốn ngăn cản hành động dã man của Hắc Long Bản, nhưng là Hắc Long Bản làm sao cho hẳn cơ hội nói chuyện, một trái cầu lửa thật lớn liền phun vào mặt hẳn. Lão già kia thật nhanh bay lên không trung, tránh thoát hỏa cầu hung mãnh này, cảm giác cực nóng từ dưới chân truyền đến. Vị trí mới vừa đứng đã bị thiêu thành tro tàn, trên đất phát ra mùi khét.

Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân đứng xa xa nhìn tất cả, sắc mặt nhàn nhã.

Trên mặt Áo Tư Tháp mặc dù thoát nhìn thật bình tĩnh, nhưng là đáy mắt hẳn là khác thường đặc sắc. Dù là ở Tinh linh tộc lớn lên trong hoàn cảnh tinh khiết như vậy, nhưng Áo Tư Tháp cũng hiểu được một chút. Đó chính

là cái tên Long Vương này, hăn lại không cho người nhân loại này thanh minh một câu! Đúng vậy, Long Vương , ngài mới thật cao quý làm sao!

Lão già tóc muối tiêu, nói thế nào cũng là một trong những lá bài chủ chốt bí mật của Thần điện, thực lực cường hãn khiến Giáo Hoàng cũng sinh lòng kính nể. Nhưng ở nơi này có một ngày, hăn oan uổng muốn chết.

"Quá thảm!" Thích Ngạo Sương có chút đau lòng nhìn cảnh tượng trước mặt mà cảm thán.

"Đúng vậy quả thật quá tàn nhẫn." Lãnh Lăng Vân lắc đầu thở dài.

Áo Tư Tháp ngăn người, nhìn gương mặt của Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân, nhìn thế nào cũng không nhìn ra bọn họ đang đau lòng chỗ nào nha.

Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân không có ra tay, nhìn cái tên Hắc Long Bản nín đã lâu rồi. Hăn đã quá lâu không có ra tay đánh người, lần này thật vất vả mới có cơ hội để cho hăn không chút kiêng kỵ động thủ, tự nhiên hăn sẽ cực kỳ quý trọng cơ hội lần này. Thịnh thoảng nghiêng mắt nhìn qua, sử dụng ánh mắt cảnh cáo Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân không cho phép nhúng tay, sau đó quay đầu lại lần nữa đuổi đám người của Thần điện và Hắc Điện chạy trốn. Thích Ngạo Sương đồng tình nhìn những người kia chạy thực mạng, thật ra thì, những người này thực lực cũng rất mạnh. Đặc biệt là cái đó lão già tóc muối tiêu đó, hơi thở trên người của hăn rất mạnh, quả thật so Giáo Hoàng còn mạnh hơn. Nếu như gặp phải Long tộc bình thường có lẽ còn có thể liều mạng một phen, nhưng đúng là muốn chết cũng không được chết tự tử, cố tình gặp gỡ cái tên Hắc Long Bản biến thái có tam hệ ma pháp, càng đáng chết hơn chính là hăn vừa đón nhận Long tộc truyền thừa, đã trở thành Long Vương! (Khổ cho cái số của lão già đầu muối tiêu)

Đang ở tình thế chật vật lão giả tóc muối tiêu quyết định sử dụng tuyệt kỹ được ăn cả ngã về không, trên đầu lại chột tối sầm lại. Một bóng dáng khổng lồ đưa bọn họ toàn bộ bao phủ tại bên trong. Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, trên vẻ mặt lại càng tuyệt vọng hơn.

Rồng! Vừa rồi lại có một con rồng nữa!

Thích Ngạo Sương lại ngây ngẩn cả người, ánh mắt của nàng cứ như vậy gắt gao dừng ở bóng dáng trên lưng con rồng kia. Trên lưng con Rồng đó là bóng dáng mà nàng cực kì quen thuộc.

Là tần Diêm!

Tần Diêm ngạo nghễ đứng ở trên lưng con Rồng kia, mắt nhìn xuống phía dưới. Ánh mắt của hắn rơi vào người kẻ đang chạy thực mạng, sau đó từ từ di động đến người đang đuổi theo bọn kia.

Mắt đen tóc đen áo đen! gương mặt lạnh lùng, hơi thở liêu lĩnh.

Là Bản,

Con người Tần Diêm chột phóng đại!

Hắn đang nơi này, như vậy nàng đâu? Nàng ở đâu?

Sắc mặt Tần Diêm chột biến, ánh mắt không ngừng quét trên mặt đất, đang tìm bóng dáng mà hắn ngày đêm mong nhớ.

"Rống!" Hắc Long Bản ngửa đầu nhìn con Rồng nhỏ đang bay trên đầu mình, rống giậm một tiếng, Long Uy bá đạo hung mãnh khuếch tán ra, khiến rất nhiều người căn bản không cách nào ngăn cản được. Một tiếng này giống như Kinh chạy thẳng đến tai mọi người nổ tung, đầu óc cũng điên đảo.

Cự Long Chu Địch (tên tiếng anh của nó là Judy nghe rất nữ tính mà dịch ra nghe lại rất nam tính) cả người run rẩy, sợ hãi rơi xuống. Nằm rạp trên mặt đất, đầu hướng về phía Hắc Long Bản lại không dám nhúc nhích. Là Long tộc, hơn nữa còn so với nàng mạnh hơn rất nhiều lần . Lực lượng kinh khủng này làm cho nàng sinh lòng sợ hãi, cũng không dám nhúc nhích.

Tần Diêm giờ phút này không để ý tới Chu Địch đang run rẩy trên mặt đất, cũng không có lại nhìn đến ánh mắt vui mừng của Hắc Long Bản. Ánh mắt của hắn, rơi vào hình bóng đang đứng ở xa kia.

Này bóng dáng nhỏ nhắn cứ như vậy lẳng lẳng giữa không trung, lẳng lẳng nhìn bên này. Mặc dù có chút xa, nhưng mà Tần Diêm đã không phải là Tần Diêm trước kia, hắn giờ phút này thực lực đã không giống ngày xưa. Hắn có thể thấy rõ ràng tất cả chi tiết mặc dù ở xa như vậy. Hắn đứng lẳng lẳng ở nơi đó, nhìn người thiếu nữ diện mạo bình thường kia. Tóc màu xanh lá, đôi mắt màu xanh dương, trên mặt còn là có tàn nhang. Nhưng là ánh mắt kia, quen thuộc đến như vậy.

Là nàng, thiếu nữ tầm thường kia chính là nàng.

Tần Diêm quả đấm chậm rãi nắm chặt, cứ như vậy nhìn xem si ngốc nhìn hình bóng mà mình khổ tâm tìm kiếm bấy lâu. Tim, giống như vào giờ khắc này ngừng đập, tất cả chung quanh giống như không tồn tại. Chỉ còn lại có hắn cùng với người thiếu nữ kia.

Ánh mắt Tần Diêm dừng ở trên mặt Thích Ngạo Sương không có dời đi dù chỉ một chút, không để ý tất cả chung quanh, mà là chậm rãi trực tiếp hướng Thích Ngạo Sương đi tới.

Thích Ngạo Sương cũng nhìn Tần Diêm từ từ đi tới, trong lòng cũng không hiểu nổi cảm giác của mình lúc này. Cứ như vậy kinh ngạc nhìn Tần Diêm từng bước một đi tới.

Lãnh Lăng Vân khẽ hí mắt, không nói gì.

Tần Diêm đi từ từ đến trước mặt của đoàn người Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương cúi đầu nhìn Tần Diêm không nói gì.

"Tiểu thư, ta đã trở về." thanh âm từ trong miệng Tần Diêm thốt ra, như ẩn chứa rất nhiều chân tình. Tần Diêm chậm rãi một chân quỳ xuống, tay phải nắm thành nắm đấm đặt ở trước ngực trái, một nghi lễ tiêu chuẩn nhất của kỵ sĩ.

Thiên ngôn vạn ngữ cũng không thể sánh kịp câu này.

Tiểu thư, ta đã trở về.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 17: Ngõa Nhĩ Đa Có Tông Tích Sao

H

ắc Long Bản ở bên kia đang đánh nhau khí thế ngất trời, bên này lại là một mảnh yên tĩnh.

Thích Ngạo Sương cúi đầu nhìn Tần Diêm, Tần Diêm ngẩng đầu ánh mắt thật sâu nhìn Thích Ngạo Sương.

Hai người cứ như vậy không tiếng động nhìn nhau. Không có ai nói chuyện cũng không có ai nhúc nhích.

Hồi lâu, Thích Ngạo Sương chậm rãi đến gần trước mặt của Tần Diêm.

Tần Diêm không tiếng động nhìn người trước mặt.

"Người, đã trở lại."

Trên mặt của Thích Ngạo Sương là nụ cười sáng lạn, thanh âm cũng rất nhẹ nhàng.

Tần Diêm chậm rãi đứng dậy, thật sâu nhìn trước người trước mặt, đây là thiếu nữ mà hắn mong nhớ ngày đêm, trên khuôn mặt tuần mỹ cũng dần dần lộ ra nụ cười rục rịch, chậm rãi gật đầu: " Vâng, tiểu thư, ta đã trở về."

"Chiêm chiêm! !"

Bạch Đế và Hắc Vũ phát ra tiếng kêu hưng phấn, từ trong áo choàng của Thích Ngạo Sương nhô đầu ra, giống như hai viên đạn bay ra khỏi nòng súng ào vào trong ngực Tần Diêm. Thân thiết kêu. Bạch Đế và Hắc Vũ thấy trong rất nhiều người bên cạnh Thích Ngạo Sương thích nhất chính là Tần Diêm. Bây giờ nhìn thấy Tần Diêm rồi, dĩ nhiên là hưng phấn khác thường.

Bên này ôn chuyện vẫn chưa xong, Hắc Long Bản bên kia chiến đấu đã xong rồi. Người bên kia toàn bộ bị hàm oan mà chết. Cái gì gọi trộm gà còn mất năm gạo, hôm nay Thích Ngạo Sương tự mình thử nghiệm.

Những người này vốn là tới vây quét người của nàng, nhưng đến cả bộ dạng nàng còn chưa thấy, chứ đừng nói chi là công kích nàng, cứ như vậy toàn quân bị tàn mạng.

"Ồ, Tần Diêm, làm sao người tìm đến đây được?" mặt Hắc Long Bản nụ cười thỏa mãn, vắn vẹo uốn éo bả vai vọt tới.

"Chuyện của Tiểu thư ta cũng vậy nghe nói, sau đó ta liền một mực tìm kiếm tiểu thư. Sau lại nghe nói bên này thần điện Quang Minh mang rất nhiều người tới vây quét ở đây. Vì bên này có người, ta đoán có lẽ tiểu thư tới tìm người." Tần Diêm quay đầu nhìn Hắc Long Bản giải thích.

"Ha ha không tệ! Tiểu tử coi như người có lương tâm a. Ta nhớ được người cũng được coi là người của Phủ Hy Nhĩ, không muốn lòng bắt tiểu thư nhà người trở về lãnh thưởng hay sao?" Hắc Long Bản khẽ hí mắt, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo không dễ dàng phát giác. Nếu là câu trả lời của Tần Diêm có một chút không vừa ý của hắn, chỉ sợ rằng hắn sẽ không chút khách khí động thủ.

"Ta đã sớm nói qua, tiểu thư chính là tín ngưỡng của ta. Mặc kệ tiểu thư làm cái gì ta đều sẽ đứng về phía nàng, huống chi thần điện Quang Minh đều là vu khống." Tần Diêm thản nhiên nói.

"Hả?" Hắc Long Bản nhíu mày, hí mắt nói "người giống như rất tin tưởng tiểu thư nhà người? Không đúng, Nàng bây giờ cũng không phải tiểu thư nhà người nha. Nàng tên bây giờ là Thích Ngạo Sương."

"Thích Ngạo Sương?" Tần Diêm hơi ngẩn ra, lăm bắm cái tên này, sau đó kiên định nhìn Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói "ta tin tưởng tiểu thư, tiểu

thư mãi mãi là tiêu thư, không cần bất kỳ lý do khác."

Thích Ngạo Sương nhìn ánh mắt kiên định của Tần Diêm, trong lòng ấm áp. Tần Diêm vốn là người của Cổ Đốn Công Tước, cuối cùng lại lựa chọn kiên định đứng ở cạnh mình. . .

"Cám ơn người" Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng mở miệng, thiên ngôn vạn ngữ chỉ hóa thành một tiếng cám ơn.

"Đó là Rồng của người?" Hắc Long bản chợt nhìn về phía này Chu Dịch còn nằm trên mặt đất khẽ run.

"Đúng vậy." Tần Diêm gật đầu.

"Tốt lắm, không cần hung dữ như vậy." Thích Ngạo Sương nhìn Hắc Long Bản đang mang dáng vẻ hung ác, hiểu Hắc Long bản thống hận nhất chính là Long tộc trở thành vật cưỡi của loài người. Mặc dù hẳn có thể tâm cam tình nguyện để Thích Ngạo Sương cưỡi trên lưng của hắn, nhưng đây là hai việc hoàn toàn khác nhau.

"Tới đây!" Hắc Long Bản hướng về Chu Dịch đang nằm run rẩy trên đất quát lạnh.

Chu Dịch khẽ run lên, một đạo bạch quang thoáng qua, Chu Dịch liền biến thành một thân Hồng Y thiếu nữ, khiếp sợ từ từ đi tới.

"Mới lớn không lâu?" Hắc Long Bản hí mắt nhìn Chu Dịch mặt đang tràn đầy sợ hãi hỏi.

Chu Dịch gật đầu, không dám nói lời nào.

"Người biết ta là ai sao?" lỗ mũi Hắc Long Bản phun lãnh khí hỏi.

Chu Dịch lắc đầu sau đó lại gật đầu. Nàng chỉ biết nam tử tóc đen trước mắt là Long tộc, so sánh thực lực thì mạnh hơn nàng không biết bao nhiêu lần.

Nhưng xác thực là không biết thân phận của hắn.

"Được rồi, Bản, không cần khi dễ nàng." Thích Ngạo Sương lên tiếng ngăn cản.

"Ta là Long Vương, người về sau sẽ là vật cưới của ta và mọi người." Hắc Long Bản nghe được Thích Ngạo Sương nói như vậy, giọng nói lúc này mới có hòa hoãn.

"A!" Chu Địch kinh ngạc nhìn Hắc Long Bản đứng trước mặt, trong lòng vừa có sợ hãi vừa có kinh ngạc. Long Vương! Vương của Long tộc lại cùng nữ nhân kia ở chung một chỗ. Khóe mắt Chu Địch nghiêng nhìn qua Tần Diêm, lại thấy ánh mắt của Tần Diêm vẫn không có rời Thích Ngạo Sương. Trong lòng xám xịt. Trong lòng của chủ nhân vĩnh viễn đều chỉ có nữ nhân kia. Chu Địch khẽ cắn môi, cúi đầu cung kính đối với Hắc Long bản nói: "Dạ, bệ hạ."

"Chu Địch từ nhỏ chưa có được sinh trưởng ở Long chi mạch. Thời điểm ta tìm thấy nàng cũng chỉ là một quả trứng không có Rồng ấp." Tần Diêm lúc này mới nhàn nhạt lên tiếng.

Hắc Long Bản cau mày, còn chưa lên tiếng, Thích Ngạo Sương tự nhiên hiểu được, bổ sung: "Cho nên Chu Địch cũng không phải là phản bội tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của Long tộc mà đi làm vật cưới của loài người. Hiểu chưa, Bản, người về sau không cần dữ dội như vậy đối với Chu Địch!"

"Thật sao!" Hắc Long Bản giựt giựt khóe miệng lúc này mới không nói gì thêm.

Chu Địch cúi đầu thật sâu, mà đáy mắt nàng thoáng qua khuất nhục và không cam lòng. Nàng ta vì mình cầu tình! Thật không cam lòng! Thật không cam lòng! Dĩ nhiên tất cả ý nghĩ đó không có ai thấy được.

"A, Tần Diêm, người đoán nam nhân xấu xí này là ai?" Hắc Long Bản chợt thay bằng một khuôn mặt tươi cười, chỉ vào Lãnh Lăng Vân bên cạnh vui mừng hỉ hả nói.

"Thánh tử Điện hạ." Tần Diêm lại nhàn nhạt nói ra một câu nói như vậy, giọng nói cũng là cực kỳ bình thản.

"Dừng!" Hắc Long Bản không thoải mái bữu môi, cái tên cổ hủ này thật không có khiêu hài hước.

"Ta đã không phải là Thánh tử điện hạ gì nữa rồi." Lãnh Lăng Vân mỉm cười bình thản nói.

"Vị này là Vương Tử Điện Hạ của Tinh linh tộc Áo Tư Tháp." Hắc Long Bản miệng giới thiệu "Áo Tư Tháp, đây là kỵ sĩ của Ngạo Sương, Tần Diêm."

Hai người chỉ là nhàn nhạt gật đầu, không có lời nói thêm càng thừa thãi. Sắc mặt của Áo Tháp Tư nhìn dần thối không ai bì nổi. Nam tử trước mắt có một con rồng làm vật cưỡi, lại là kỵ sĩ của người thiếu nữ này! trên người của người thiếu nữ này, rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật?

"Tiểu thư, kế tiếp người muốn đi đâu? Nơi này không nên ở lâu." Tần Diêm quay đầu nhìn một chút phía sau trầm giọng nói.

"Chúng ta vốn là tính toán đi tìm Địa Tinh. !" Thích Ngạo Sương cũng nhìn về phía trước khẽ cau mày nói "rời khỏi nơi này trước thôi."

"Tiểu thư tìm Địa Tinh để làm gì?" Tần Diêm không hiểu.

"Muốn lấy thần khí trên tay bọn họ. Nó vốn là một mảnh của Thần Vũ." Thích Ngạo Sương lạnh nhạt nói "thu tập một bộ Thí Thiên Thần Vũ là có thể tru diệt Nữ Thần Quang Minh."

"Đã hiểu, tiểu thư." Tần Diêm gật đầu, nhìn về phía Chu Địch, Chu Địch, lại đây"

Chu Địch nghe được lời nói của Thích Ngạo Sương trong lòng chợt căng thẳng, đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình thì nghe được Tần Diêm phân phó lúc này mới lấy lại tinh thần.

"Chủ nhân, đi nơi nào?" Chu Địch than nhẹ một tiếng, khôi phục nguyên hình, thân thể cao lớn hiện ra ở trước mặt mọi người.

"Rời khỏi nơi này trước đã. !" Tần Diêm trầm giọng nói. Tất cả mọi người lên sau lưng của Chu Địch, thời điểm khi Thích Ngạo Sương cũng leo lên, đáy mắt Chu Địch thoáng qua một tia âm lãnh không dễ dàng phát giác, thoáng qua rồi biến mất.

Tất cả mọi người đi lên hết, Chu Địch than nhẹ một tiếng, mở hai cánh bay lên cao.

"Tần Diêm, trong khoảng thời gian ngươi biến mất đã làm cái gì?" Hắc Long bản híp mắt nhìn Tần Diêm, chợt cười hắc hắc nói " ngươi so với trước kia mạnh a. Lúc nào thì chúng ta mới được xem thực lực của ngươi một chút đây?"

"Ngươi thật giống như đã quên. Lần đầu tiên ngươi động thủ đã đánh Ngạo Sương cũng còn nửa cái mạng. Tần Diêm trở nên mạnh mẽ, ngươi hình như còn mạnh hơn." Lãnh Lăng Vân bất thành lình phun ra một câu.

Hắc Long Bản cười cười xấu hổ, quả thật như thế, nói là như vậy nhưng là hắc đánh nhau sẽ không tự chủ mà xuất toàn lực rồi.

Thích Ngạo Sương cười cười, không nói gì.

"Đúng rồi, ngươi có tin tức của đại sư Khắc Lý Phu và Ngõa Nhĩ Đa không?" Hắc Long Bản chợt vuốt cằm của mình hỏi " Nếu ngươi có thể do

la được tin tức Ngạo Sương đến Long chi mạch, thì những người khác đâu, chắc họ cũng tra ra chứ?"

"Đại sư Khắc Lý Phu." , Tần Diêm muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì sao?" Thích Ngạo Sương vừa nghe đến giọng điệu của Tần Diêm như vậy, vội quay đầu tới khăn trương hỏi.

"Trước tiên tìm một chỗ cắm trại nghỉ ngơi ta sẽ nói rõ chi tiết cho mọi người." Tần Diêm trong lòng nhẹ nhàng than thở, vươn tay vỗ Chu Địch nói " Chu Địch, tìm địa điểm rừng cây nào đó vắng vẻ mà hạ xuống thôi."

Chu Địch vỗ cánh, cấp tốc bay về phía trước.

Sắc mặt của Thích Ngạo Sương lo lắng, tâm tình bất ổn, sư phụ, không biết người ra sao rồi? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

"Tiểu thư, xin không cần lo lắng, Đại sư Khắc Lý Phu không có xảy ra chuyện gì." Tần Diêm hình như nhìn thấu tâm tư trong lòng của Thích Ngạo Sương, mở miệng an ủi.

Bên tai tin tức chấn động như thế, nét mặt của Thích Ngạo Sương cũng rất nặng nề.

Rốt cuộc đáp xuống, Mọi người ngồi xuống chỗ của mình, Thích Ngạo Sương vội vàng mở miệng muốn hỏi.

Tần Diêm nhìn khuôn mặt khăn trương của Thích Ngạo Sương lại nhìn Lãnh Lăng Vân, thật dài thở dài nói: "Ở phiên tòa xét xử Phu nhân mấy ngày trước, Đại sư Khắc Lý Phu liền cùng một người đi ra ngoài. Cho nên, Đại sư căn bản không biết chuyện tiểu thư trở về. Mà ngài ấy vội vàng trốn đi nguyên nhân là nghĩ tiểu thư gặp tình huống nguy cấp, muốn đi trước cứu tiểu thư. ! !

"Khi đó ta đã bí mật trở về đế đô." Thích Ngạo Sương cau mày, trong lòng dâng lên một hồi lo lắng và cả hối tiếc. Nếu mình sớm đi tìm sư phụ cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

"Mà nói người nói cho đại sư Khắc Lý Phu biết tin tức này, là đại sư Lao Nhĩ." Tần Diêm nhìn Lãnh Lăng Vân khuôn mặt vẫn bình tĩnh rồi cuộc biến sắc, trong lòng càng thêm thờ dài.

"Là sư phụ? !" sắc mặt Lãnh Lăng Vân thay đổi khác thường khó khăn nhìn lên" là sư phụ lừa gạt khiến cho đại sư Khắc Lý Phu rời đi?"

"Đúng vậy" Tần Diêm nhẹ nhàng gật đầu" khi đại sư Khắc Lý Phu biết được chuyện, mặc kệ Lao Nhĩ đại sư đang bị thương nặng, một mình rời đi tìm tiểu thư. Thề nhất định phải tìm được tiểu thư. Mà đại sư Khắc Lý Phu bỏ lại câu tuyệt giao với đại sư Lao Nhĩ, cả đời không qua lại với nhau!"

"Sư phụ ta hiện đang ở đâu?" Thích Ngạo Sương quan tâm nhất chính là cái này.

"Ta không biết." Tần Diêm lắc đầu" Đại sư vì vậy mất tích, nữa không có xuất hiện."

Thích Ngạo Sương cau mày, có chút chán chường cúi đầu xuống. Tình cảm của Sư phụ cùng Lao Nhĩ đại sư nàng rõ ràng hơn ai khác. Lao Nhĩ đại sư là bằng hữu duy nhất của sư phụ, thật lòng đối tốt với sư phụ, nhưng bởi vì mình mà biến thành như thế này.

Lãnh Lăng Vân chậm rãi nhắm mắt lại, không nói gì. Chỉ là mi tâm hằn nhú lại, chất chứa ưu thương.

"Sợ rằng hiện tại An Mạt Cách Lan rất hối hận vì đã đối xử với người như vậy?" Hắc Long Bản khinh thường nói

" Tận mắt thấy người khiến thần điện Quang Minh nguyên khí tổn thương nặng nề, lại tổn thất mất đại sư Khắc Lý Phu, hiện tại còn tổn thất cả Long Kỵ Sĩ Tần Diêm. Nhưng ngay cả cái bóng của người cũng không tìm được."

Mọi người trầm mặc, không nói gì.

"Tốt rồi, hai người các người đang nghĩ cái gì ?" Hắc Long vốn không thoải mái nên quát lên" sư phụ của các người cũng đều không có chết, Ngạo Sương, người cũng không chết. Chờ tìm được sư phụ người, đến lúc đó diệt trừ thần điện Quang Minh, tất cả đều giải quyết một lượt" .

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng than thở: "Ừ, ta không muốn sư phụ bởi vì ta mất đi người bạn duy nhất.

"Vậy thì nhanh chóng xử lý bọn họ thôi." Hắc Long Bản xoa hay tay nhao nhao muốn thử, hắc là điển hình của phần tử bạo lực.

"Ngõa Nhĩ Đa có tin tức sao?" Thích Ngạo Sương nhớ lại cái tên Ngõa Nhĩ Đa đó rất rất sợ chết nhưng cuối cùng lại chưa bao giờ bỏ lại mình bỏ chạy.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 18: Thiên Sứ Đuổi Giết. Long Thần Phủ Xuống

N

gõa Nhĩ Đa." Tần Diêm nhẹ nhàng lắc đầu" không có tin tức của hắn, hắn vốn là Pháp Sư Hắc Ám, hành tung càng sẽ không dễ dàng bại lộ. Chỉ là, khẳng định hắn cũng biết chuyện của người, có lẽ đang tìm người.

Thích Ngạo Sương giống như có điều suy nghĩ, không nói gì thêm.

"Tối nay ở chỗ này nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai nữa lên đường." Tần Diêm nhìn Chu Định đang ngồi ở cách đó không xa nhẹ nhàng nói" Chu Định cũng mệt mỏi rồi."

Mọi người đồng ý, bắt đầu nghỉ ngơi.

"Ngạo Sương, người so với trước kia mạnh hơn rất nhiều a, khi nào thể hiện chút thực lực cho ta xem với ?" Hắc Long Bản cười hì hì nói.

Thích Ngạo Sương không nhìn Hắc Long Bản đang cột nhũ, mà là cùng Lãnh Lăng Vân chuẩn bị củi đốt và chuẩn bị thức ăn. Hắc Long Bản ở bên cạnh lảm nhảm nói , Áo Tư Tháp thì trầm mặc ngồi đó không nói gì.

Tần Diêm lúc này lại đứng lên nói: "Ta đi săn mấy con thỏ hoang ."

"Đi đi, đi đi, nhớ kiếm con mập một chút." Hắc Long Bản cười hắc hắc dặn dò .

Tần Diêm đi về phía Chu Định lạnh nhạt nói: "Chu Định, đi thôi."

"Chủ nhân?" Chu Định nhìn Tần Diêm đến gần, có chút kinh ngạc.

"Đi cùng ta kiếm mấy con thỏ hoang." Tần Diêm không có lời thừa thãi, nhàn nhạt ném ra câu.

Chu Địch cũng không nói cái gì nữa, đứng dậy đi theo phía sau Tần Diêm . Một người một rồng cứ như vậy đi vào trong rừng. Dọc theo đường đi cũng không có nói chuyện.

Đi xa một chút , Tần Diêm nhẹ nhàng nói "Chu Địch."

"Vâng? Chủ nhân?" Chu Địch ngẩng đầu có chút mờ mịt.

"Chu Địch, người không thích tiểu thư đúng không?" Tần Diêm xoay người ngừng lại nhìn chằm chằm Chu Địch, bình tĩnh nói ra một câu nói như vậy.

Sắc mặt của Chu Địch đột biến, kinh ngạc nhìn Tần Diêm, dù thế nào cũng không nghĩ ra Tần Diêm lại nói ra trực tiếp như vậy, càng không muốn Tần Diêm nhìn thấu tâm tư của nàng.

Chu Địch cúi đầu cắn môi không nói lời nào.

Tần Diêm cũng không có nói, chỉ là trầm mặc chờ đợi.

"Vâng! Ta ghét nàng!" Một hồi lâu, Chu Địch rốt cuộc cắn răng nói ra, ngẩng đầu hướng về phía Tần Diêm gằm nhẹ nói " Ta rất ghét nàng. Tại sao? Tại sao chủ nhân lại đối tốt với nàng ta như vậy? Nhưng trong mắt của nàng ấy căn bản cũng không có người. Chủ nhân người làm tất cả điều đó có hồi báo sao?"

"Chu Địch, nàng đối với ta mà nói rất quan trọng." Ở Chu Địch nói ra những lời này Tần Diêm vẫn như cũ bình tĩnh, chậm rãi nói " vị trí của nàng ấy ở trong lòng ta không ai có thể thay thế được."

Chu Địch nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Tần Diêm, lại nghe thấy Tần Diêm nói như vậy, tim như bị đao cắt, nước mắt không cầm được thi nhau rơi

xuống.

"Dĩ nhiên, Chu Định ở trong lòng của ta cũng không có người thay thế được." Tần Diêm nhìn gương mặt của Chu Định đầy nước mắt thì dịu dàng nói "Chu Định cùng người khác cũng không giống nhau."

"Nhưng là, nhưng là! Chủ nhân, người đối với nàng ấy là rất tốt, nhưng nàng ấy." Chu Định nhẹ nhàng khóc thút thít.

"Ta hiểu. Nhưng người đối với ta cũng tốt như vậy, người có nghĩ qua bắt ta hồi đáp tình cảm của người sao?" Tần Diêm nhẹ giọng hỏi.

"Không có, ta không có nghĩ như vậy." Chu Định vừa nghe chột ngắc đầu, rồi lại liên tục lắc đầu, nước mắt cũng theo vậy mà rơi xuống càng nhiều hơn. Chu Định có chút nóng nảy nói "ta cam tâm tình nguyện, là ta nguyện ý. Tâm nguyện của chủ nhân chính là tâm nguyện của ta."

"Ta cũng vậy chưa từng nghĩ sẽ bắt tiểu thư phải hồi đáp cái gì. Ta chỉ muốn ở bên cạnh tiểu thư là tốt rồi, nhìn cuộc sống nàng trôi qua như vậy là đủ rồi." Tần Diêm vừa nói, vừa vươn tay ra vỗ đầu Chu Định mỉm cười "người có thể hiểu tấm lòng của ta không? Còn nữa người có nghĩ qua hay không, nếu người làm thương tổn tiểu thư, ta sẽ phải làm sao đây? Người cảm nếu tiểu thư không còn, thì trong lòng ta sẽ quên được nàng hay sao?"

Chu Định há to mồm, nhìn gương mặt tuần mỹ của Tần Diêm, nghĩ tới lời nói của tần Diêm. Trong lòng chột sợ hãi. Nếu mình làm gì nàng ấy, chủ nhân tuyệt đối sẽ không bỏ mặc, hơn nữa sẽ nghiêm nghị trừng phạt mình. Thậm chí, có thể vứt bỏ mình? Chu Định càng nghĩ càng sợ.

"Ô ô ô." Chu Định rốt cuộc khóc lên, nhào vào trong ngực Tần Diêm " chủ nhân, ta có thể hiểu. Thật xin lỗi, ta.... ta chỉ là ghen tỵ với nàng ta. Nàng ta có được sự quan tâm của người, có được sự bảo hộ của người. Ta cũng muốn vậy, ta cũng muốn chủ nhân quan tâm ta như thế." Chu Định khóc cái mặt đã thành mít ướt.

Tần Diêm ôn nhu mà cười cười, vuốt đầu Chu Định nói: "Là ta làm không tốt, để cho người đau lòng."

Lời nói của Tần Diêm nói ra, Chu Định khóc càng đau lòng. Tần Diêm cũng không có động đậy, mặc cho Chu Định khóc ở trong lòng. Thật ra thì định ý của Chu Định đối với Thích Ngạo Sương, rất sớm từ trước kia Tần Diêm liền phát hiện rồi, chỉ là không ngờ Chu Định sẽ càng ngày càng để ý đến. Nếu như để mặc cho tiếp tục như vậy, không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nghiêm chỉnh mà nói Chu Định chỉ là con rồng nhỏ mới lớn, tâm trí cũng còn chưa thành thực. Vốn là rất thuần khiết và trong sạch, chỉ là bởi vì ghen tỵ mà tâm hồn biến dạng đi, nếu có làm ra chuyện gì tổn thương cho Thích Ngạo Sương, Tần Diêm tuyệt đối sẽ không tha thứ mình, cũng sẽ không tha thứ Chu Định. Cho nên, bây giờ, tiểu nha đầu còn chưa có làm chuyện bậy bạ muốn đem nàng kéo trở về.

"Ta cũng vậy từ trước đến nay ở chung một chỗ cùng chủ nhân, ta hiểu rõ, ta và chủ nhân là không thể nào. Nhưng là, nhưng là, ta nhẫn nhịn không được cứ ghen tỵ nàng. Ta..... ta còn định thời điểm bay tại trong không trung tìm cơ hội quăng nàng đi." Chu Định nước nở, thẳng thắn đem lời trong lòng nói ra, nhất thời cũng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Trong lòng nàng quả thật cũng nghĩ là sẽ làm gì đó Thích Ngạo Sương, nhưng lại rất ngại thơ muốn đem Thích Ngạo Sương từ không trung ném xuống. Hiện tại nàng lại rất may mắn vì nếu là suy nghĩ một chút, mình thật làm như vậy, chủ nhân sợ rằng sẽ giận dữ, hơn nữa nói không chừng sẽ ra tay với chính mình!

Tần Diêm nghe lời nói Chu Định có chút tức cười, nha đầu này cho là như vậy là có thể thương tổn được tiểu thư sao? (Tiểu Sương biết bay a ~~)

"Ô ô, chủ nhân, thật xin lỗi, ta có phải là rất xấu không? !" Chu Định khóc, nhìn Tần Diêm đang sừng sốt lại càng lo lắng hơn. (Quả thật con rồng nhỏ này rất ngại thơ nha. Mà Ngây lại còn nhiều hơn Thơ.)

"Chu Định, chẳng lẽ người quên tiểu thư có thể bay rồi hả?" Tần Diêm nhìn Chu Định trước mắt khóc đau lòng vừa bực mình vừa buồn cười nói. May mắn là tiểu nha đầu này hiện tại nhận thức được sai lầm của mình, cũng không có ích kỉ nữa.

"Hả ?" Chu Định dừng khóc thút thít lại ngây ngốc nhìn Tần Diêm, sau đó chu miệng nói

" ta... ta thật sự quên mất!"

"Về sau không thể có ý nghĩ này nữa biết không." Tần Diêm vuốt đầu Chu Định, mỉm cười nói.

"Uh, sẽ không bao giờ nữa rồi." Chu Định liếc mạng gật đầu y như gà con mổ thóc.

"Vậy chúng ta đi chuẩn bị thức ăn. Mấy ngày nay có thể người sẽ phải chịu nhiều vất vả rồi, chờ nhiều người như vậy." Tần Diêm nói không đau lòng cho Chu Định là giả , Chu Định dù sao cũng là người thân thiết bên cạnh hắn.

(Đã xong công tác tư tưởng nhé, Tần Diêm quả thật cao tay. Hắc hắc. Mà số anh í cũng đào hoa. Có tới hai em xin chết cơ đấy)

"Không cực khổ." Chu Định lúc này đã cười rộ lên, khi nàng nghĩ ít đi một chút thì tâm tình liền dễ chịu đi rất nhiều. Tần Diêm vui mừng cười lên, Chu Định là Long tộc, thích chính là thích, ghét chính là ghét. Cho dù ghét một người nàng cũng sẽ không giống loài người âm thầm mà dở thủ đoạn bẩn thỉu. Đây cũng là điểm khác biệt giữa Long tộc và nhân loại "

Khi tần Diêm cùng Chu Định mang theo rất nhiều đồ tươi sống trở lại, Thích Ngạo Sương có chút ngạc nhiên với thái độ của Chu Định. Chu Định rõ ràng đối với nàng nhiệt tình lên nhiều, vẫn vậy ở bên người nàng hỏi han.

Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ nhìn Tần Diêm, Tần Diêm chỉ là khẽ mỉm cười không nói gì.

"Chắc, người rất được a~~ . Đơn giản như vậy liền giải quyết xong." Hắc Long Bản đến gần Tần Diêm nhỏ giọng nói thầm .

"Ta không muốn Chu Địch bị người oanh tạc đến xương cốt đều không còn." Tần Diêm bữu môi hừ lạnh nói.

"Coi như người thông minh." Hắc Long Bản cắn một quả đại đầy nước. Con rồng nhỏ ngốc nghếch kia có địch ý đối với Thích Ngạo Sương, Hắc Long Bản làm sao không nhìn ra được, chỉ là chưa có nói gì thôi. Chỉ cần con rồng nhỏ ngu ngốc có hành động gì bất thường đối với thích Ngạo Sương, Hắc Long Bản sẽ lập tức ra tay đem Chu Địch đánh chết. Âm hiểm, đây cũng là Hắc Long Bản học được từ Thích Ngạo Sương.

"Về người sau ít khi để Chu Địch đi." Tần Diêm lạnh lùng nói câu.

"Cắt." Hắc Long Bản vốn bị Tần Diêm nhìn thấu ý đồ, hừ lạnh một tiếng không nói nữa. Mặc dù Chu Địch không phải chối bỏ tôn nghiêm cùng kiêu ngạo Long tộc, nhưng Hắc Long Bản vốn nhìn nàng khó chịu. Chỉ cần là Long tộc lại trở thành vật cười của loài người , Hắc Long Bản đều nhìn thấy khó chịu. Vốn nghĩ sau này cùng đường sẽ dễ dàng thanh trừ Chu Địch , bây giờ bị Tần Diêm nói như thế, ngượng ngùng từ bỏ ý định kia.

Theo bản đồ trong tay của Thích Ngạo Sương, ngày thứ hai Chu Địch chở mọi người hướng nơi ở Địa Tinh mà đi tới.

Địa Tinh là gian thương, cũng là kẻ yêu thích kiến trúc. Bọn họ nhỏ thấp xấu xí, nhưng là trí thông minh cũng tuyệt đối không thể khinh thường. Ở trong lòng đất, xuyên khắp bốn phương có thể đem người xoay chóng mặt, Cung Điện Địa Hạ rất to lớn. Nếu muốn lấy được thần khí trong tay Địa Tinh, quả thật có chút khó khăn. Loài người tiến vào huyết động của bọn

họ, coi như tiến vào mê cung ,huyết động cũng sẽ làm cho người ta chết ở bên trong vì mệt mỏi.

"Cánh rừng này trong quá khứ toàn bộ đều là địa bàn của Địa Tinh." Hắc Long Bản híp mắt nhìn rừng cây phía trước " Địa Tinh không cùng những chủng tộc khác qua lại."

"Bởi vì bọn họ là gian thương, hơn nữa diện mạo lớn lên không được đẹp mắt." Lãnh Lăng Vân trầm giọng nói.

"Ha ha, người có vẻ biết rất rõ ràng nhỉ." Hắc Long Bản ha ha cười lên.

" Tàng thư các của thần điện Quang Minh có ghi lại. Trước đây rất lâu, giữa các chủng tộc vẫn còn lui tới với nhau, Thú Nhân tộc, Ải nhân tộc và Địa Tinh có các giao dịch, cho tới bây giờ đều là Thú Nhân tộc và Ải nhân tộc thua thiệt. Sau này lại xảy ra một ít chuyện, mới làm cho tất cả chủng tộc đều trở về chỗ của mình, giữ vững nơi ở của mình, không hề cùng các chủng tộc khác lui tới nữa." Lãnh Lăng Vân thần nhiên nói.

" Tàng Thư Các của thần điện Quang Minh có ghi cái này? !" Hắc Long Bản có chút kinh ngạc ca ngời.

"Là bí mật cất trong Tàng Thư Các, ta nhìn lên ." Lãnh Lăng Vân nói những lời này thật không có một tia ngượng ngùng, “nhìn lên” trong từ điển của hắn mà nói cũng là việc đứng đắn không cần phải ngượng ngùng. (cái logic nghìn chấm.)

Hắc Long Bản mất trọng tâm suýt té ~~ ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía Lãnh Lăng Vân, sau đó lại không nói.

"Đi thôi, đi trước xem kỹ rồi hẵng nói."Thích Ngạo Sương bước chân đi về phía trước. Mới vừa bước vào rừng cây, chung quanh liền xột xột xoạt xoạt một hồi.

Mọi người trao đổi ánh mắt, xem ra trong rừng cây có người của Địa Tinh là thủ vệ ở chỗ này .

Quả nhiên, thanh âm càng lúc càng lớn. Trong rừng cây chui ra từng cái một đầu màu xanh lá cây.

Từng người một võ trang đầy đủ nhóm Địa Tinh mỗi người cưỡi một con sói, cầm trong tay vũ khí đưa bọn họ toàn bộ bao vây vào giữa. Mặt của Địa Tinh nhiều nếp nhăn, da màu xanh lá cây, lỗ tai dài nhỏ lạnh lạnh, con người nhỏ híp. Giờ phút này họ cũng nhìn chăm chăm đoàn người của Thích Ngạo Sương.

"Loài người, dừng lại ngay lập tức. Trước mặt không cho phép các người đi qua." Ở trước mặt một Địa Tinh lạnh lùng quát lên.

"Ta có việc muốn gặp vua của các người." Thích Ngạo Sương nhìn Địa Tinh phía trước trước mặt thản nhiên nói. Địa Tinh tinh vi hơi nhíu mày, nhìn từ trên xuống dưới Thích Ngạo Sương, lại quay qua đánh giá thực lực của những người khác. Hắc Long Bản tức thời thả ra một chút Long Uy.

"Long tộc? !" nhóm Địa Tinh tất cả đều cả kinh thất sắc nhỏ giọng hô, mà ngựa cưỡi của bọn họ tất cả đều nằm rạp trên mặt đất run lẩy bẩy .

Thích Ngạo Sương khoe miệng lộ ra độ cong không dễ dàng phát giác, có một con Rồng ở bên người thật đúng là thuận tiện.

Còn chưa chờ nhóm Địa Tinh phản ứng, trên bầu trời chợt chiếu xuống một đạo ánh sáng, đem toàn bộ nhóm Địa Tinh bao bọc vào bên trong. Mà ở bên trong nhóm Địa Tinh thậm chí không còn kịp kêu lên một tiếng, liền toàn bộ biến thành bột, sau đó tiêu tán. Chỉ là trong chớp nhoáng này liền lấy đi sinh mệnh những Địa Tinh này. Trường hợp này xem ra có chút rợn cả tóc gáy.

Địch tấn công sao? !

Đoàn người Thích Ngạo Sương lập tức lui về phía sau, cảnh giác nhìn ánh sáng chói mắt kia.

Quang minh lực lượng!

Chậm rãi, vòng bạch quang từ từ tiêu tán, bên trong lộ ra vài bóng người.

Thiên sứ! Ở bên trong là mấy thiên sứ, cầm đầu là kẻ có bốn đôi cánh là Bát Dực thiên sứ, phía sau hẳn là bốn thiên sứ đều có ba cặp cánh Dực Thiên, trang phục giống nhau. Năm thiên sứ tất cả đều là một thân y phục trắng như tuyết, những đôi cánh cũng trắng, tóc vàng mềm mại và con người màu xanh dương. Trong tay của bọn họ cũng cầm một trường kiếm trắng như tuyết.

Ánh mắt Thích Ngạo Sương khẽ chìm, Nữ Thần Quang Minh rốt cuộc không kèm chế được muốn động thủ sao? Cũng đúng, mình đã có trong tay ba món của Thí Thiên Thần Vũ, Nữ Thần Quang Minh cũng đã phát hiện ra, nàng không cách nào xuống cái thế giới này quá lâu, lại nghĩ biện pháp phái ra mấy tên thiên sứ hạ giới. Sắc mặt của Lãnh Lăng Vân cũng chợt biến đổi. Trước mắt mấy kẻ này đúng là thiên sứ. Theo lý thiên sứ không cách nào thuận lợi phủ xuống nhân gian, coi như mạnh mẽ phủ xuống thực lực rất lớn cũng sẽ yếu bớt đi, nhưng là trước mắt mấy kẻ này thực lực cường đại làm cho lòng người kinh hãi. Nói cách khác Nữ Thần Quang Minh hình như thông qua biện pháp gì khiến cho mấy thiên sứ phủ xuống mà không làm cho thực lực của bọn họ yếu bớt.

"Mẹ nó! Cự nhiên thật sự là thiên sứ." Mặt Hắc Long Bản hưng phấn muốn động thủ.

"Long Vương!" Ai ngờ, chưa có động thủ, Bát Dực thiên sứ lại nhắm thẳng vào Hắc Long Bản, lạnh giọng quát lên "Hiệp nghị Long thần và Nữ Thần Quang Minh chẳng lẽ người quên mất sao?"

"Người ở đây nói gì a, ta không phải Long Vương." Hắc Long Bản mặt không đổi sắc nói.

"Hừ!" Ai ngờ, lúc này Bát Dực thiên sứ cũng là lạnh lùng cười một tiếng, sau đó ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, tiếng hét bén nhọn dài giống như kiểu tiếng sấm rền vang lên bên tai mọi người, cơ hồ đánh vỡ cả màng nhĩ.

Đoàn người Thích Ngạo Sương sắc mặt đại biến, cái này là thực lực của thiên sứ, tuyệt không phải chuyện đùa rồi.

Ở đó, Bát Dực thiên sứ hét lên âm thanh vang dội phía chân trời.

Ngay sau đó một tiếng gầm khác lại đáp lại.

Sắc mặt của Hắc Long Bản vào giờ khắc này thay đổi vô cùng khó coi.

Chỉ có hăn biết tiếng gầm này có uy lực cỡ nào.

Là Long thần phủ xuống!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 19: Bị Trói Thành Bánh Chưng

M

ột tiếng động đình tai nhưc óc vang lên, một đám mây bảy màu từ từ bay tới gần. Sắc mặt của Hắc Long Bản đã thành màu gan heo. Hắn rõ hơn ai hết mục đích của Long thần khi tới đây.

Thích Ngạo Sương nhìn bầu trời, thấy được vẻ mặt đặc chí của mọi người, khóe mắt nhìn thấy gương mặt đầy khó coi của Hắc Long Bản thì hiểu ra ngay lập tức.

“Long Vương, để xem người nhúng tay vào chuyện này như thế nào! Người đã làm trái với thỏa thuận giữa Long Thần và Nữ Thần Quang Minh, Long Thần sẽ trừng trị người. Hừ!” Thiên sứ tám cánh cười lạnh, hươ kiếm lên chỉ vào Hắc Long Bản, quát khê, trong giọng nói không hề che giấu sự vui sướng khi thấy người khác gặp họa và độc ác.

“Mẹ kiếp!” mặt Hắc Long Bản đen như than, ngẩng đầu nhìn đám mây đang từ từ tới gần, lòng trùng xuống không ngừng.

Thích Ngạo Sương và mọi người không phản ứng, những thiên sứ lẳng lặng chờ đợi mà không ra tay. Đám mây bảy màu dừng lại trên đầu mọi người, sau đó một sợi dây thừng lộ ra khỏi đám mây. Hắc Long Bản biến sắc, xoay người định chạy. Nhưng sợi dây như có mắt, đuổi theo Hắc Long Bản. Hắn thậm chí còn chưa kịp phản kháng thì đã bị sợi dây cuốn lấy, sau đó trói chặt hẳn lại với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai. Miệng Hắc Long Bản phát ra tiếng hu hu không rõ.

Thích Ngạo Sương há hốc miệng. Không phải Hắc Long Bản không phản kháng mà là không có cơ hội để làm thế. Hắn không có năng lực chống lại Long Thần nên cứ như thế mà bị trói chặt lại.

Ngay lập tức, Thích Ngạo Sương tạo ra ngọn lửa đánh vào sợi dây đang treo ngược Hắc Long Bản lên. Nhưng nó không hề bị ảnh hưởng chút nào. Đoàn người Thích Ngạo Sương cứ trơ mắt nhìn Hắc Long Bản bị trôi thành bánh chưng, nhấc lên không. Hắc vùng vẫy thật mạnh như một con sâu róm nhưng không thể thoát khỏi sợi dây được. Tuy cảnh tượng này hơi buồn cười nhưng trong thời khắc này thì ai có thể cười được? Thích Ngạo Sương lại định ra tay lần nữa nhưng Hắc Long Bản đã dùng mắt ra hiệu để ngăn nàng lại. Tình thế trước mắt rất nguy hiểm, phải đối đầu với năm thiên sứ sức mạnh không tầm thường, không thể có thêm kẻ thù nữa. Hơn nữa đối phương còn là Long Thần có sức mạnh rất bí ẩn! Thần không giống như con người, điều này Thích Ngạo Sương hiểu rất rõ. Nàng nhìn thấy ánh mắt của Hắc Long Bản thì hiểu ra nên ngăn những người khác đang muốn ra tay lại.

Hắc Long Bản bị bắt vào trong đám mây rất nhanh. Chu Đế run lấy bầy, núp sau lưng Tần Diêm, chỉ sợ người Long Thần muốn bắt là nó. Hiển nhiên Hắc Long Bản bị bắt là vì hắn tham dự vào chuyện này.

“Ta mang thằng nhóc này đi.” Giọng nói từ trời vọng xuống, trong giọng nói chứa đầy uy nghiêm khiến lòng người rung động nhưng nội dung thì lại không hợp. Thằng nhóc ư....?

Đám mây bảy màu cứ như vậy mà bay nhanh đi, trong không gian vang vọng tiếng Hắc Long Bản giãy giụa và tiếng hu hu a a của hắn.

“Hừ! Loài người đê tiện, dám ngông cuồng khiêu khích uy nghiêm của Nữ Thần tôn quý. Hôm nay các người sẽ phải trả giá thật lớn!” Thiên sứ tám cánh cầm đầu hừ lạnh, giơ cao tay, ánh kiếm lóe lên, lấp lánh chói mắt.

Thích Ngạo Sương cười lạnh một tiếng, xoay nhẹ cổ tay, kiếm Thương Lan đã được nàng cầm chặt trong tay.

Keng một tiếng, Tần Diêm cũng rút kiếm ra. Lãnh Lăng Vân trầm mặt, mắt lạnh nhìn những thiên sứ với vẻ mặt lạnh nhạt trước mặt.

Áo Tư Kháp khoanh hai tay trước ngực, im lặng dựa vào cửa, làm người xem. Trên thực tế, Thích Ngạo Sương cũng không trông mong hắn sẽ ra tay.

“Tộc Tinh Linh?” Thiên sứ tám cánh cầm đầu nhìn Áo Tư Kháp đầy kinh ngạc, thốt lên.

“Chẳng lẽ tộc Tinh Linh cũng muốn tham gia à?” Thiên sứ tám cánh phía sau giương cánh lên, nhúu mày quát.

Áo Tư Kháp nhúu mày, cực kỳ khó chịu. Trong đầu những thiên sứ này chứa cái gì vậy? Không thấy mình đứng sang một bên à?

“Người đã cho là ta sẽ nhúng tay vào, nếu ta không ra tay thì thật phụ sự kỳ vọng của người.” Nụ cười lạnh lộ ra trên khuôn mặt tinh xảo vô song của Áo Tư Kháp. Hắn đứng dậy, bước tới.

“Ồ ngu!” thiên sứ tám cánh cầm đầu quay lại chửi thiên sứ đang giang cánh phía sau. Thật là đồ không có mắt. Chẳng lẽ không nhìn ra Tinh Linh kia vốn không định ra tay à? Bây giờ thì hay rồi, chỉ vì một câu nói của thiên sứ giang cánh kia mà Tinh Linh kia sẽ tham gia vào chuyện này! Mà trình độ của Tinh Linh thì tuyệt đối không thấp! Có điều Tinh Linh cao nhã, tôn sùng hòa bình, ngu ngốc lại trong sáng mà cũng nóng nảy thế sao? Thiên sứ tám cánh ngoài tức giận còn thấy hơi bất ngờ.

Không chỉ mình hắn mà đoàn người Thích Ngạo Sương cũng vậy.

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày. Hành động của Áo Tư Kháp thật quái lạ. Nói ra tay là ra tay, lý do lại đơn giản đến mức không giải thích được như thế.

“Chẳng lẽ người không sợ sẽ đem lại rắc rối cho thần Tinh Linh của các người à?” Mục đích của thiên sứ tám cánh là giết Thích Ngạo Sương, phá hủy linh hồn của nàng nên dĩ nhiên là muốn tốt nhất là chỉ cần một lần ra tay là xong, nên mới thử khuyên Tinh Linh kia.

“Thần Tinh Linh có thỏa thuận gì với thần của các người không?” Áo Tư Kháp cười nhạt, tùy tiện mà hỏi.

Thiên sứ tám cánh ngẩn ra. Đúng là thần Tinh Linh và Nữ Thần Quang Minh không có thỏa thuận gì với nhau. Vì tộc Tinh Linh yêu hòa bình, ghét con người nên không muốn tiếp xúc gì với họ, chứ đừng nói là nhúng tay vào chuyện của con người.

“Dù không có, người cũng không sợ bị thần Tinh Linh cao quý trách phạt à?” thiên sứ tám cánh vẫn trầm mặt quát lạnh.

Áo Tư Kháp cười nhạt, không trả lời, hiển nhiên là không thèm để ý đến lời của thiên sứ tám cánh. Sắc mặt của thiên sứ tám cánh thay đổi. Điều khiến thiên sứ kiêu căng khó chịu nhất không phải là chửi hăm mà là không thèm để hăm vào mắt. Áo Tư Kháp kiêu căng hơn khiến hăm cảm thấy như bị tát một cái thật mạnh vậy.

“Người đã khẳng khẳng muốn thế thì chịu chết đi. Ta sẽ thừa với Nữ Thần là tộc Tinh Linh của các người tùy tiện làm bậy nên mới có kết cục như vậy.” Thiên sứ tám cánh hừ lạnh, định nói tiếp thì một luồng ánh kiếm đáng sợ đã mạnh mẽ đâm tới.

Thiên sứ tám cánh kinh hãi, giơ kiếm lên đỡ.

Kiếm lớn rung lên trong tay, tay hăm cũng khẽ run lên.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhúu mày, nụ cười trên tức hiện ra trên khóe miệng. Vẻ mặt nàng cho thấy dám khinh thường sự tồn tại của chúng ta sao?

“Loài người đê tiện!” thiên sứ trầm mặt, nắm chặt thanh kiếm lớn trong tay. Thanh kiếm vẫn còn rung lên. Trong lòng hấn thềm kinh ngạc. Chỉ một người mà thực lực đã đạt tới trình độ như vậy, khó trách lần này Nữ Thần lại quan tâm như vậy.

Mặt Thích Ngạo Sương hiện ra nụ cười lạnh. Lũ người chim này chỉ biết một câu lời thoại này thôi sao?

Thích Ngạo Sương không cho thiên sứ tám cánh cơ hội để thở. Nàng cầm kiếm, xông nhanh tới, mũi kiếm bén nhọn khiếp người, hơi thở tử vong tràn ngập. Đáy mắt thiên sứ tám cánh thoáng qua tia hoảng hốt, vội vàng nâng kiếm lên.

Tần Diêm, Lãnh Lăng Vân và Áo Tư Kháp cũng bắt đầu chiến đấu với mấy tên thiên sứ giang cánh kia.

Kiểm Thương Lan của Thích Ngạo Sương và kiếm của thiên sứ tám cánh chạm vào nhau tạo thành tiếng nổ lớn vang vọng bầu trời. Thích Ngạo Sương khẽ cau mày. Quả nhiên thiên sứ tám cánh này không tầm thường. Thực lực của hắn rất mạnh!

Hai thanh kiếm giăng co, sắc mặt của Thích Ngạo Sương và thiên sứ tám cánh nặng nề.

Thời khắc này, trong lòng thiên sứ tám cánh hơi e ngại. Thực lực của con người này lại tương đương với mình hay trên cả mình? Hắn bị chính ý nghĩ của mình làm giật mình. Hắn tăng sức mạnh trên tay. Tuyệt đối không thể thua bởi con người đê tiện có tư tưởng chống đối này! Đang lúc thiên sứ tám cánh dùng toàn lực để đối kháng với Thích Ngạo Sương thì giọng nói nhàn nhạt của nàng đã truyền vào trong tai hắn: “Lần này các người tới, đều là chiến sĩ như người chim thể này à?” trong giọng nói có chứa ý trêu tức khiến thiên sứ tám cánh sửng sốt, không hiểu rõ ý nàng.

Người chim?! Thiên sứ tám cánh giật mình, mới kịp nhận ra lời của Thích Ngạo Sương là có ý gì!

“Loài người đê tiện! Ta sẽ khiến người trả giá lớn vì lời nói vô lễ này!” Thiên sứ tám cánh then quá hóa giận, gầm lên, tập trung tư tưởng vận công, ánh sáng màu trắng chói mắt tỏa ra từ người hắn.

“Hình như người đã quên ta cũng là Ma Pháp Sư.” Thích Ngạo Sương lại nhú mào, cười một tiếng. Lúc thiên sứ tám cánh còn chưa phục hồi tinh thần lại thì một luồng khí cực nóng đã bay mạnh ra từ mũi kiếm của nàng, sau đó là ngọn lửa màu vàng kim ngập trời.

Ngọn lửa nóng khác thường bao phủ thiên sứ tám cánh trong nháy mắt.

“A!” thiên sứ tám cánh hét lên thảm thiết, lui nhanh lại phía sau. Ngọn lửa màu vàng tắt rất nhanh. Khi lửa tắt thì thân hình thiên sứ tám cánh hiện ra. Mái tóc vàng mềm mại của hắn đã bị đốt thành đồng rơm, tỏa ra mùi khét. Quần áo của hắn bị đốt rách tả tơi, từng sợi vải treo trên người hắn, miễn cưỡng che đi những chỗ quan trọng. Đôi cánh trắng như tuyết cũng cháy xém. Bây giờ hắn không còn vẻ kiêu căng như vừa rồi!

“Có mùi thịt nướng.” lời của Thích Ngạo Sương đầy mỉa mai khiến thiên sứ tám cánh suýt hộc máu.

“Loài người nham hiểm xảo trá!” thiên sứ tám cánh tức giận, mắng Thích Ngạo Sương, chột nhìn phía sau nàng, cười hung dữ, “Người nhìn đồng bọn của người đi. Hôm nay không ai có thể chạy thoát được.” trên khuôn mặt hơi đen của thiên sứ tám cánh lộ ra hài lòng.

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, liếc mắt ra sau. Nàng thấy hai thiên sứ giang cánh đang vây lấy Áo Tư Kháp, Tần Diêm và Lãnh Lăng Vân mỗi người đối phó với một thiên sứ. Chu Đế căng thẳng, đứng bên cạnh muốn giúp một tay nhưng lại không dám, đứng tại chỗ mà đấu tranh đến mức sắp khóc chỉ bởi một câu uy hiếp lạnh lùng của thiên sứ kia: nếu muốn bị Long

Vương đưa đi thì cứ ra tay. Điều này đã chạm tới tử huyệt của Chu Đế. Chu Đế sợ nhất là phải xa Tần Diêm. Hắc Vũ và Bạch Đế đứng trên vai Chu Đế, ôi ôi chiêm chiêm ngăn Chu Đế ra tay. Bọn họ không hề hoảng hốt. Theo như họ nghĩ thì những thiên sứ này không làm gì được mấy người Thích Ngạo Sương.

Lúc này, một luồng hơi thở mịt mù bao lấy Áo Tư Kháp. Mỗi khi thanh kiếm lớn của thiên sứ bổ về phía hắn, sắp đụng tới thì kiếm tự động chệch hướng, chỉ lướt qua mà không hề khiến Áo Tư Kháp bị thương. Hắn tránh rất thoải mái, không ra tay mà chỉ quần lấy hai thiên sứ khiến họ không thoát ra mà đi giúp những thiên sứ khác được. Lãnh Lăng Vân hơi cố hết sức. Dù sao hắn cũng chỉ là một Mục Sư chuyên trị liệu rồi mới là pháp sư. Đang lúc Thích Ngạo Sương trầm ngâm suy nghĩ nên làm thế nào thì một luồng ánh kiếm bén nhọn đã bổ tới.

“Người nhìn đi đâu vậy?” tiếng nói lạnh lẽo của thiên sứ tám cánh vang lên bên tai.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 20: Diện Mạo Thật Của Long Thần

T

hích Ngạo Sương huy kiếm ngăn cản, dùng mắt trên người thiên sứ tám cánh đang chập vập. Nàng thu hồi ý trêu đùa vì biết rằng phải giải quyết thiên sứ tám cánh trước mặt thật nhanh. Lãnh Lăng Vân không duy trì được lâu. Thoạt nhìn thì Tần Diêm ngang sức với thiên sứ nhưng nếu cứ như thế hẳn rất bất lợi. Chu Đế đứng cạnh đó, nắm chặt hai tay, nhìn tình thế trước mắt đầy căng thẳng nhưng không dám mù quáng mà nhúng tay vào. Long Thần đi đâu không ai biết nhưng nếu thiên sứ tám cánh lại gọi Long Thần tới nữa thì xong đời. Tình hình của Lãnh Lăng Vân cũng rất khó khăn. Thiên sứ giang cánh thấy Lãnh Lăng Vân dùng ma pháp Quang Minh thì càng thêm căm giận, biết người trước mặt chính là Thánh tử đã phản bội thần điện Quang Minh, phản bội Nữ Thần nên ra tay càng ác độc hơn. Thiên sứ tám cánh như nhìn thấu suy nghĩ của nàng, cười lạnh lùng rồi huy kiếm công kích Thích Ngạo Sương. Lần này, hẳn không đấu với nàng mà chỉ quấn chặt lấy khiến nàng không thể thoát ra được.

Lâu sau, Thích Ngạo Sương hơi bức bối. Dường như không thể giết được thiên sứ tám cánh này. Tuy hẳn có nhiều vết thương nhưng không có cái nào trí mạng. Đối phương trốn tránh như con cá trạch. Lúc Thích Ngạo Sương quay lại, định giúp người phía sau thì thiên sứ tám cánh như trúng xuân dược quá hạn, công kích dữ dội hơn bình thường. Cứ như vậy khiến Thích Ngạo Sương thấy phiền không chịu nổi. Mà Tần Diêm và Lãnh Lăng Vân lúc này đã mệt.

“Loài người đáng chết, dám khiến Nữ thần cao quý đau đầu.” Thiên sứ tám cánh dùng hết sức để chống lại bảo kiếm của Thích Ngạo Sương, nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói, trong đôi mắt hiện ra ý cười lạnh lẽo, “Người cho rằng chỉ có mấy người chúng ta thôi sao? Người cho rằng chúng ta sẽ để

người tìm được Thí Thiên Thần Vũ à? Người cho rằng những người giúp người tìm thần khí còn sống à?”

Mắt Thích Ngạo Sương mở lớn, lập tức hiểu ra lời của thiên sứ tám cánh là có ý gì! Sở Tâm và Đông Phong Hầu gặp nguy hiểm! Thiên sứ tám cánh thấy mặt Thích Ngạo Sương càng đen lại thì càng thêm đặc chí, sự tức giận vừa nãy giảm đi không ít.

“Ha ha, chỉ sợ bây giờ bọn chúng đến xương cũng không còn!” thiên sứ tám cánh càng cười như điên không kiêng nể gì, gương mặt biến thành màu đen vện vện, nụ cười tràn đầy dữ tợn.

“Người...” Thích Ngạo Sương cúi đầu khiến người khác không nhìn rõ nét mặt của nàng. Nàng chỉ thốt ra một chữ qua kẽ răng như thế. Đột nhiên, một luồng khí lạnh có thể đóng băng người khác tản ra từ người nàng.

“Sao? Rất đau lòng? Rất vội vàng?” thiên sứ tám cánh cười ha hả, nghĩ rằng Thích Ngạo Sương bị đả kích, tinh thần đang trong lúc yếu ớt nhất, là cơ hội tốt. Vậy nên hắn vung thanh kiếm lớn trong tay, điên cuồng công kích Thích Ngạo Sương.

Nhưng Thích Ngạo Sương không di chuyển, chỉ bình tĩnh giơ kiếm lên đỡ. Nàng đỡ công kích sắc bén của thiên sứ rất thoải mái.

Cái gì? Thiên sứ tám cánh kinh ngạc nhìn Thích Ngạo Sương. Nàng bị kích thích như thế mà còn nhẹ nhàng chặn kiếm của hắn lại như vậy khiến hắn ngỡ ngàng. Thế nhưng, sau đó, sát khí bài sơn đảo hải cứ như vậy mà bao phủ lấy hắn. Một luồng khí lạnh dâng lên trong lòng hắn. Hắn lui lại theo bản năng.

“Hừ!” bỗng Thích Ngạo Sương ngẩng đầu, đôi mắt sâu như đầm nước lạnh, ánh sáng lạnh lẽo bắn ra khiến người khác run sợ.

Thiên sứ tám cánh ngậy ngấn bởi vì hắn nhìn thấy một tia sáng màu đỏ ánh lên trong đôi mắt của Thích Ngạo Sương.

Ánh sáng màu đỏ?! Thiên sứ tám cánh chớp mắt, muốn nhìn rõ có thật là mắt Thích Ngạo Sương biến thành màu đỏ hay không nhưng ngay sau đó, trước mắt hắn chỉ toàn là màu đỏ.

Đó là máu của hắn đang phun ra.

Đau đớn kịch liệt khiến hô hấp hắn như ngừng lại. Kiếm trong tay Thích Ngạo Sương cứ như vậy mà xuyên qua ngực phải của hắn. Máu tươi phun ra.

“Máu của người chim màu đỏ à?” Thích Ngạo Sương cười lạnh, đâm mạnh tay hơn.

Thiên sứ tám cánh kêu thảm, máu tươi phun ra như suối. Hắn lao đảo lui lại, tránh xa Thích Ngạo Sương.

Bốn thiên sứ giang cánh thấy thế, bỏ đối thủ của mình, nhanh chóng hợp lại với thiên sứ tám cánh. Tay trái của bốn thiên sứ cùng làm một dấu tay, một kết giới được tạo thành trước mặt Thích Ngạo Sương, ngăn bước chân của nàng lại.

Năm thiên sứ tập trung một chỗ, cùng đưa tay phải ra, Thích Ngạo Sương vừa vung kiếm phá kết giới thì năm thiên sứ nhanh chóng tạo một dấu tay đơn giản trong không trung. Trong nháy mắt, một luồng ánh sáng trắng bao phủ bọn họ, bóng dáng của bọn họ biến mất vào giờ khắc này.

“Là trận truyền tống.” Lãnh Lăng Vân ho nhẹ, bước lên, trầm giọng nói.

“Trận truyền tống?” Tần Diêm thu kiếm, nhìn khoảng không phía trước, cau mày.

“Phải do năm thiên sứ cùng làm, truyền tống tới nơi sức mạnh của Quang Minh lớn nhất, là phân điện gần đây.” Lãnh Lăng Vân giải thích, phất tay dùng ma pháp trị thương. Màu trắng phủ lên Thích Ngạo Sương. Vết thương trên người nàng khôi phục với tốc độ nhanh chóng. Tần Diêm im lặng, bởi vì vết thương trên người Lãnh Lăng Vân nặng hơn Thích Ngạo Sương nhiều.

“Chủ nhân!” Chu Đế nước mắt lưng tròng, bay vọt lên, cẩn thận kiểm tra xem Tần Diêm có bị thương không. Vừa khóc vừa nói, “Thật xin lỗi chủ nhân. Ta không thể giúp người. Ta sợ, sợ Long Thần sẽ tới bắt ta đi. Ta không muốn bị Long Thần đưa đi. Nhưng, nhưng, chủ nhân, ta...chỉ cần bọn họ quá, quá...Ta sẽ mặc kệ, sẽ ra tay.”

“Ta biết!” Tần Diêm thông cảm, vươn tay sờ đầu Chu Đế, nói nhẹ nhàng, “Người làm rất tốt. Người không thấy chúng ta không sao à? Nếu người cũng bị đưa đi thì chúng ta muốn tới nơi khác sẽ tốn nhiều thời gian hơn.”

Chu Đế vẫn ngen ngào.

Áo Tư Kháp khoanh tay trước ngực, lẳng lặng nhìn Thích Ngạo Sương vẫn im lặng.

Mặt Thích Ngạo Sương âm u, không nói gì.

“Sở Tâm và Đông Phong Hầu gặp nguy hiểm.” Nàng tựa như nghiêng nát từng chữ một.

“Cái gì?!” Mọi người kinh ngạc. Chỉ có Áo Tư Kháp là vẫn chẳng để ý gì như cũ.

“Cuối cùng thì Nữ Thần Quang Minh đã hành động.” mặt Thích Ngạo Sương rất khó coi. Nàng phải lấy đủ bộ thần khí thì mới có thể giết chết Nữ Thần Quang Minh. Mà Nữ Thần Quang Minh chỉ cần lấy được một thần khí là có thể khiến Thích Ngạo Sương thất bại trong gang tấc. Bây giờ điều

khiến nàng lo lắng nhất là Kiều Sở Tâm và Đông Phong Hầu không phải là đối thủ của những thiên sứ này. Năm thiên sứ đối phó với bọn họ, còn có cả một thiên sứ tám cánh. Còn bên Kiều Sở Tâm và Đông Phong Hầu thì sao đây? Đừng nói là thiên sứ tám cánh, chỉ cần một thiên sứ giang cánh là bọn họ đã không thể đối phó được!

“Lập tức đi tìm bọn họ.” Thích Ngạo Sương không còn để ý gì nữa. Tuy tộc Địa Tinh đã ở phía trước, thần khí cũng gần trong gang tấc nhưng trong lòng của Thích Ngạo Sương lúc này chỉ lo cho an nguy của Kiều Sở Tâm và Đông Phong Hầu.

Mọi người không có ý kiến gì khác. Bọn họ biết bên nào nặng bên nào nhẹ.

Chu Đế lập tức hóa thành rồng, đưa mọi người bay vào đám mây.

Bọn họ muốn tới tộc Thú Nhân ngay lập tức. Nơi đến đầu tiên của Đông Phong Hầu và Kiều Sở Tâm là đây. Tính toán thời gian một chút, có lẽ bọn họ còn chưa tới.

Lúc này, Hắc Long Bản bị trói thành bánh chưng, đặt trên đám mây bảy sắc. Một ông lão mặt mày hồng hào, tinh thần rất tốt ngồi cạnh hắn. Ông lão này chính là Long Thần.

“Hu hu a a ~~ a a~” Hắc Long Bản vẫn đang giãy giụa một cách vô nghĩa.

Long Thần cúi đầu nhìn Hắc Long Bản, vươn tay chọc chọc vào Hắc Long Bản đang không thể nhúc nhích. Hắn trợn to hai mắt, càng giãy giụa mạnh hơn.

“Kêu cái rắm ấy.” Long Thần vừa mở miệng đã khiến Hắc Long Bản như bị sét đánh. Giọng nói vang vọng đầy uy nghiêm mà lại nói những lời như vậy. Lúc bị bắt, Hắc Long Bản không chú ý tới Long Thần nói rằng ta đưa thẳng nhóc này đi. Lúc đó hắn đang khổ sở giãy giụa, tìm cách thoát khỏi móng vuốt ma quỷ của Long Thần.

“Hu hu!” Hắc Long Bản vận vẹo, kêu mạnh hơn.

“Sao người lại ngu như thế chứ? Toàn gây tai họa cho ta thôi.” Long Thần đứng dậy, bất ngờ nổi cơn giận dữ, nhắc chân đạp Hắc Long Bản khiến hắn kêu đến mức hoa mắt chóng mặt.

“Người gây tai họa thì cứ việc, sao lại chọc vào Nữ Thần Quang Minh vậy? Người chọc con nhóc này cũng thôi đi, còn cho đối phương biết thân phận của người! Người là rồng hay là heo vậy?” Mặt Long Thần vốn đỏ, bây giờ cả tai và cổ cũng đỏ, không biết là đang tức giận hay vui sướng.

“Hu hu?” Hắc Long Bản nghe ra chỗ kỳ lạ. Ý là không trách mình chọc tới Nữ Thần Quang Minh à?

“Người ỉa không biết chùi đít à? Còn phải để ta đến lau cho người! Người là Long tộc chứ không phải heo! Dùng cái đầu của người ấy!” Long Thần càng đạp mạnh hơn, vừa dạy dỗ vừa không quên dùng chân. Hắc Long Bản bị đạp đến mức khóc không ra nước mắt.

Cuối cùng, Long Thần mắng xong, đạp thoải mái mới hài lòng ngồi xuống. Búng nhẹ ngón tay, cởi trói cho Hắc Long Bản. Hắc Long Bản nửa sống nửa chết nằm trên mây, thở mạnh.

“Ta thấy người nham hiểm vô sỉ đạp tên Long Vương ngu ngốc trước kia xuống đài, xem như cũng có tài, còn định khen người. Kết quả là người xem xem người đã làm chuyện chó má gì? Làm cho con nhóc Nữ Thần Quang Minh kia tới chỗ ta tố cáo!” Long Thần càng nói càng tức, định ra tay dạy dỗ Hắc Long Bản nữa. Hắc Long Bản dùng kỹ xảo và tiềm năng trong cơ thể lăn qua bên cạnh, tránh khỏi móng vuốt ma quỷ của Long Thần.

Bây giờ Hắc Long Bản đã hoàn toàn hiểu rõ một chuyện: đó là Long Thần mà bọn họ sùng kính căn bản tốt cái chim ấy! Ông lấy vô liêm sỉ làm vinh

dự, là lão già u ám phúc hắc.

“Long Thần điện hạ cao quý, thần...” Hắc Long Bản vừa mở miệng liền bị cốc một cái vào đầu.

“Đừng có giả vờ, đồ miệng nói một đằng bụng nghĩ một nẻo. Người đang mắng ta là ông lão cặn bã đấy thôi.” Long Thần cười như không cười, nhìn Hắc Long Bản đầy nguy hiểm.

“Vâng! Vậy thì sao? Ông già cặn bã đáng chết, sao lại bắt ta đi? Chẳng lẽ Long tộc chúng ta mà phải sợ Nữ Thần Quang Minh à?” Hắc Long Bản thăm dò tính tình của Long Thần, bật thốt lên câu hỏi không biết trên dưới.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 21: Thất Bại Trong Gang Tắc? Quay Về

H

ắc Long Bản phùng mang trợn mắt, đen mặt lại, nhìn ông lão Long Thần. Long Thần vừa nghe những lời này của Hắc Long Bản thì càng thêm tức giận, định ra tay đánh hấn.

“Ông ỷ mạnh hiếp yếu!” Hắc Long Bản vừa ôm đầu tránh né vừa lên án.

“Đồ heo như người mà cũng biết cái gì gọi là ỷ mạnh hiếp yếu à? A! Người biết mà còn hỏi, vậy người bị ngốc à?” ông già Long Thần càng tức điên lên, ra tay đánh Hắc Long Bản khiến hấn kêu thảm thiết không ngừng.

“Có ý gì? Có ý gì?” Hắc Long Bản ôm đầu, vừa gào khóc thảm thiết vừa hỏi ông lão Long Thần “Chẳng lẽ ông sợ người khác nói ông ỷ mạnh hiếp yếu nên mới...”

“O, thẳng cấp rồi, từ ngu xuân thành dần độ.” Ông lão Long Thần dừng bàn tay độc ác lại, nói mỉa, “Người rớt cuộc đã hiểu rõ. Long tộc mạnh mẽ hơn loài người nhiều, con nhóc Nữ Thần Quang Minh chẳng là gì trong mắt ta cả. Nhưng ta mà bị người khác nói là ỷ mạnh hiếp yếu thì rất khó coi.” Ông lão Long Thần ngồi xếp bằng, nói thao thao bất tuyệt.

“Hả?” Hắc Long Bản ngạc nhiên, không ngờ Long Thần chẳng những vô sỉ, phúc hắc mà còn hết sức sĩ diện! “Có chuyện này à?” Mặt Hắc Long Bản đầy kinh ngạc.

“Nói nhảm!” Long Thần vênh váo tự đắc, “Nếu không phải con nhóc đó tỏ vẻ đáng thương tìm tới cửa cầu xin ta ký thỏa thuận thì ta nhổ vào! Ta mà

phải quan tâm chuyện vợ vãn này à?” khóe miệng Long Thần giựt giựt, rồi lẩm bẩm, “Con nhóc đó tâm kế quá sâu, ta rất không thích nó.”

Bằng những lời này, Hắc Long Bản đã hiểu rõ tất cả. Nữ Thần Quang Minh đã bắt được xương sườn mềm của ông nên đã giả bộ đáng thương mà yêu cầu Long Thần ký thỏa thuận rằng Long tộc mạnh mẽ không được tùy tiện tấn công loài người, không thể tự tiện bước vào lãnh thổ loài người.

“Ông đã không thích con nhóc đó thì để ta đi giúp bằng hữu của ta đi. Ta âm thầm giúp là được mà.” Hắc Long Bản cau mày, cắt ngang dòng suy nghĩ của Long Thần.

“Người ngu như heo ấy. Đã có người nhận ra thân phận của người mà còn âm thầm giúp cái rắm ấy! Để ta dạy thêm cho người!” Long Thần vừa nghe thì liền nổi giận lôi đình, chỉ vào mũi Hắc Long Bản mà mắng. Mắng xong thì đảo tròn mắt, nhìn lên trời không nói gì, không biết là đang nghĩ gì.

Bây giờ Hắc Long Bản đã biết cách nhìn sắc mặt mà nói chuyện, vì vậy ngoan ngoãn đứng trên đám mây, chờ Long Thần.

“Đồ ranh con, sao trước kia ta không phát hiện trong Long tộc có người này nhỉ? Người này thật âm hiểm, vô sỉ, xảo trá, theo lý thuyết thì tính tình khiến người ta, ừ, khiến người ta thích như thế ta đã sớm phát hiện. Sao trước kia ta không thấy nhỉ?” Long Thần chột nói.

Hắc Long Bản há hốc miệng: “Đang khen ta hay mắng ta vậy?”

“Người có thể coi đó là khen ngợi.” Ông lão Long Thần gật đầu một cách nghiêm túc.

“Là bằng hữu loài người kia dạy ta. Ta học được từ nàng rất nhiều thứ. Sau đó ta mới có cách đá Long Vương trước xuống đài.” Hắc Long Bản thấy thái độ của Long Thần như vậy, biết ông đã thích nên cho ông biết một cách thản nhiên.

“Ừ, không tệ, không tệ.” Ông lão Long Thần cười híp mắt, gật đầu: “Con bé này rất được lòng ta.”

“Vây ý của người là ta có thể giúp nàng?” Hắc Long Bản cười nịnh nọt.

“Ta nói thế lúc nào?” Mặt Long Thần đen lại, trầm giọng nói.

Hắc Long Bản còn chưa kịp bày tỏ vẻ đau khổ thì ông lão Long Thần đã đảo mắt, cười ha ha, đứng lên, nói: “Ngoài sáng không được thì trong tối. Ta đã sớm không vừa mắt con nhóc này rồi, kéo nó xuống cũng tốt.”

Hắc Long Bản: “...”

Cùng lúc đó, Chu Đế chở mọi người tới nơi ở của tộc Thú Nhân nhanh như chớp. Không cần Thích Ngạo Sương hỏi đường đi, Chu Đế nói mình biết liền bay tới đó không ngừng nghỉ.

Cứ bay mãi như vậy, buổi tối Chu Đế cũng không dừng lại nghỉ. Nó biết nếu mình chậm một bước thì có thể hai bằng hữu của chủ nhân sẽ mất mạng!

“Thật vất vả cho người, Chu Đế.” Tần Diêm ngồi trên cùng, vươn tay vỗ nhẹ lên đầu Chu Đế, đau lòng nhẹ giọng an ủi.

Chu Đế cắn chặt răng, không nói gì. Nó sợ mình nói chuyện sẽ thả lỏng nên chỉ có thể vỗ mạnh cánh, tiếp tục bay về phía trước.

Trong lòng Thích Ngạo Sương vô cùng lo lắng, áy náy với Chu Đế sắp kiệt sức. Nhưng giờ phút này không thể dừng lại. Một khi dừng lại thì tất cả đã muộn.

Chu Đế cứ thế bay liên tục hai ngày hai đêm, cuối cùng cũng tới nơi của Thú Nhân. Trước mặt chính là lãnh địa của Thú Nhân. Chu Đế không chịu

nổi nữa, rên lên một tiếng rồi ngã chúi xuống, thân thể to lớn cứ rơi thẳng xuống như vậy.

“Chu Đế!” Sắc mặt Tần Diêm hơi thay đổi, vội vàng gọi.

Nhưng lúc này Chu Đế đã tiêu hao hết sức lực của mình. Nó đã kiệt sức, hôn mê, không thể khống chế thân thể nặng nề đang rơi xuống.

Thích Ngạo Sương lập tức giương đôi cánh bằng lửa màu vàng, chuẩn bị tạo ra một tầng kết giới để đỡ lấy thân thể của Chu Đế.

Lúc này, Áo Tư Kháp lại bay lên nhẹ nhàng, không đợi mọi người ra tay đã đọc lên chú ngữ phức tạp. Một luồng gió mạnh mẽ thổi tới phía dưới Chu Đế, làm chậm lại tốc độ rơi xuống của nó. Sau đó, Áo Tư Kháp bắn ra một viên bi nho nhỏ màu xanh biếc. Viên bi nhỏ này vừa rơi xuống đất liền mọc rễ, nảy mầm, ra lá ngay lập tức. Trong nháy mắt nó đã biến thành một cái giường mềm mại không lồ màu xanh lá, đỡ lấy thân thể Chu Đế.

Tần Diêm vội vàng kiểm tra xem Chu Đế có bị thương không. Lãnh Lăng Vân cũng giúp hân.

Thích Ngạo Sương và Áo Tư Kháp đang còn bay trên không trung.

Thích Ngạo Sương nhìn Áo Tư Kháp, lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Cảm ơn.”

“Không phải vì người mới cứu nó.” Áo Tư Kháp lạnh lẽo nói, sau đó bay xuống với mọi người. Thích Ngạo Sương cũng không để ý thái độ kiêu căng của Áo Tư Kháp, bay xuống theo. Nàng thầm than về thực lực kinh người của Áo Tư Kháp.

“Chu Đế có sao không?” Thích Ngạo Sương hạ xuống, lập tức vội vàng hỏi.

“Không sao, chỉ là quá mệt mà thôi.” Lãnh Lăng Vân nhẹ giọng nói.

Tần Diêm đứng cạnh cổ Chu Đế, nhẹ nhàng vuốt ve cổ nó. Chu Đế thở nặng nhọc, nơi cổ cũng phập phồng mãnh liệt. Hai mắt nó vẫn khép chặt.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng bay tới, nhìn nét đau lòng trên mặt Tần Diêm, nói: “Tần Diêm...”

“Tiểu thư, không sao đâu.” Tần Diêm như biết Thích Ngạo Sương muốn nói gì, liền chặn lại lời của nàng.

Thích Ngạo Sương cắn môi, nói: “Người ở đây chăm sóc Chu Đế, ta và bọn họ vào xem một chút. Nếu Sở Tâm và Đông Phong Hầu chưa tới thì tốt. Người ở lại đây có thể ngăn bọn họ lại.”

Tần Diêm há miệng, định nói gì đó nhưng không thốt thành lời. Hắn biết Thích Ngạo Sương nghĩ gì. Nàng muốn để hắn chăm sóc cho Chu Đế, nói là ngăn cản Kiều Sở Tâm và Đông Phong Hầu chỉ là cái cớ...Nhưng, cái cớ này khiến hắn không tìm được lý do để phản đối.

Cuối cùng, Tần Diêm gật đầu đồng ý.

Đoàn Thích Ngạo Sương dừng bay, lẳng lặng đứng trên không trung, chờ một đội người đến gần.

Tiếng động càng ngày càng lớn, ầm ầm tràn đầy khí thế. Là một đội kỵ binh, một đám người sói cưỡi trên lưng voi. Đi đầu là một người sói mặc quần áo màu đen, trên vai hắn đeo huy chương rất dễ thấy, tua màu vàng tung bay. Người sói là binh sĩ tiên phong của tộc Thú Nhân, đi tuần tra cũng là những người khỏe mạnh có tốc độ nhanh nhất này.

Đám Thú Nhân chạy tới trước mặt đoàn Thích Ngạo Sương thì dừng lại.

“Loài người, chúng ta biết các ngươi tới để làm gì.” Không đợi Thích Ngạo Sương nói chuyện, giọng nói ồm ồm của người sói cầm đầu đã vang lên.

Thích Ngạo Sương hơi sững sờ. Đối phương biết mình đến làm gì? Chẳng lẽ?! Sắc mặt Thích Ngạo Sương thay đổi, ánh mắt trầm xuống. Chẳng lẽ Sở Tâm và Đông Phong Hầu đã gặp nguy hiểm?

“Tiên tri của chúng ta nói, giao cái này cho các người thì các người sẽ tự động rời đi.” Người sói cầm đầu lấy thứ gì đó từ trong lòng ra, ném thẳng về phía Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương tập trung nhìn. Quả cầu thủy tinh? Sau khi tiếp được, Thích Ngạo Sương nhìn quả cầu thủy tinh khéo léo tinh xảo trong tay một cách kinh ngạc, là Thủy Tinh Ký Ưc?

Tiên tri? Lãnh Lăng Vân cũng ngẩn ra. Tiên tri có địa vị cao nhất trong tộc Thú Nhân, ngay cả quốc vương của tộc cũng không bằng. Tiên tri luôn dựa vào trí tuệ của mình và năng lực biết trước mọi chuyện mà hóa giải nguy hiểm cho tộc Thú Nhân. Bây giờ xem ra, tiên tri đã sớm dự đoán được bọn họ sẽ đến?

“Mời xem ghi chép bên trong.” Người sói cầm đầu thúc giục Thích Ngạo Sương. Tất cả người sói cũng không rời đi.

Thích Ngạo Sương không chần chừ, lập tức rút ma lực vào để nhìn cảnh tượng bên trong. Khi thấy đôi cánh màu trắng thì lòng nàng trầm xuống. Trong đó ghi lại thiên sứ tám cánh đã tới đây, lấy đi thần khí trong tay tộc Thú Nhân, không hề tổn chút sức nào, mà các thú nhân cũng không chống cự mà giao thần khí cho thiên sứ tám cánh. Dù sao đi nữa thì vật kia cũng không có tác dụng gì lớn với bọn họ! Nếu chống lại thì sẽ có thương vong! Sắc mặt Lãnh Lăng Vân đen lại. Vậy là Thập Thiên Thần Vũ không thể tập hợp đủ, bọn họ có làm gì nữa cũng chỉ uống công!

Mặt Thích Ngạo Sương trầm như nước, từ từ ngẩng đầu nhìn người sói cầm đầu, nói: “Đa tạ các người đã cho biết. Có điều, ta muốn biết bằng hữu của ta có tới đây không?”

“Không. Đây là lần đầu tiên chúng ta tiếp xúc với loài người.” Mặt người sói lạnh lùng, trả lời, trong mắt cũng rất trong sáng, không hề lừa gạt. Sau đó hần lớn tiếng nói: “Người đã thấy rồi, có thể rời đi chưa?”

Trong lòng Thích Ngạo Sương vừa vui vừa chán nản. Biết Kiều Sở Tâm và Đông Phong Hầu không sao, lòng nàng cũng bớt lo. Chán nản là vì không thể tập hợp đủ Thí Thiên Thần Vũ. Những thú nhân này làm vậy cũng là bình thường. Bọn họ không muốn nhúng tay vào chuyện có liên quan tới Nữ Thần Quang Minh nên tự nhiên sẽ giao ra thần khí vô ích đó.

“Cám ơn. Chúng ta sẽ đi.” Thích Ngạo Sương gật nhẹ đầu với người sói cầm đầu, sắc mặt hơi xanh.

Những người sói kia vẫn đứng đó không nhúc nhích, đưa mắt nhìn đoàn người Thích Ngạo Sương rời đi cho tới khi bóng lưng của họ biến mất. Lúc này mới xoay người rời đi.

Đoàn người Thích Ngạo Sương trở lại cạnh Chu Đế và Tần Diêm. Tần Diêm thấy bọn họ trở lại nhanh như vậy, lại thấy sắc mặt của Thích Ngạo Sương thì cả kinh trong lòng, không khỏi đứng lên, nhìn mọi người một cách căng thẳng, khẽ nói: “Chẳng lẽ...Kiều Sở Tâm và Đông Phong Hầu...”

“Không, bọn họ chưa tới.” Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng lắc đầu, cười khổ, nói: “Nhưng thần khí của tộc Thú Nhân đã bị thiên sứ lấy mất.”

Tần Diêm khiếp sợ, quay lại nhìn Thích Ngạo Sương. Tuy trong mắt có không thể tin nhưng nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Ngạo Sương hơi chán nản thì liền biết lời Lãnh Lăng Vân là thật! Nói vậy là tất cả đều uổng phí?!

“Tiểu...tiểu thư...” Tần Diêm nói hai chữ một cách khó khăn.

Thích Ngạo Sương thở ra một hơi thật dài, sau đó quay sang nhìn Tần Diêm, nở nụ cười sáng lạn, nói: “Không sao đâu. Không thể tập hợp đủ bộ thần khí thì nhất định còn có cách khác. Ta muốn đề cao thực lực của mình, không ngừng đề cao!” Sau đó Thích Ngạo Sương đặt mông (bà tác giả viết thật là *.*...) ngồi xuống, “Chúng ta ở đây chờ Sở Tâm và Đông Phong Hầu. Đợi bọn họ tới thì chúng ta trở về Vưu Ô Cát Lợi.”

Tần Diêm thấy nụ cười sáng lạn của Thích Ngạo Sương, hơi thần thờ. Ngay sau đó hần liền phục hồi tinh thần, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng hiện ra nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu: “Vâng, tiểu thư. Thuộc hạ vẫn sẽ ở bên cạnh người.”

Vốn Lãnh Lăng Vân rất lo lắng trong lòng nhưng lúc này đã hơi yên tâm, nhìn nét mặt của Thích Ngạo Sương, mỉm cười.

Áo Tư Kháp khẽ nhướng mày. Thiếu nữ này, hẳn tưởng nàng sẽ tuyệt vọng, sẽ chán chường, không ngờ nhanh như vậy đã khôi phục lại.

“Áo Tư Kháp...” chợt, giọng Thích Ngạo Sương vang lên bên tai Áo Tư Kháp. Áo Tư Kháp lấy lại tinh thần, hơi kinh ngạc mà nhìn Thích Ngạo Sương.

“Trả người này. Thí Thiên Thần Vũ không thể gom đủ thành bộ. Trả Thí Thiên lại cho người.” Thích Ngạo Sương lấy Thí Thiên ra khỏi chiếc nhẫn không gian, đưa tới trước mặt Áo Tư Kháp.

Áo Tư Kháp im lặng nhìn Thí Thiên trong tay Thích Ngạo Sương nhưng không đưa tay nhận. Nếu hần nhận thì có nghĩa hần phải trở về rừng Tinh Linh rồi.

“Người cứ cầm đi. Ta không có chỗ để. Dù không có Thí Thiên Thần Vũ, người vẫn có thể kéo Nữ Thần Quang Minh xuống chứ?” Áo Tư Kháp đoán mò. Thân là hoàng tử của tộc Tinh Linh, sao hần không có chiếc nhẫn không gian chứ? Hần không muốn cứ đi như thế, không muốn rời khỏi

thiếu nữ thần bí này. Hắn có cảm giác chỉ cần đi theo cạnh nàng sẽ có rất nhiều chuyện kỳ diệu xảy ra.

“Ừ.” Ánh mắt Thích Ngạo Sương lạnh lẽo, trong mắt vô cùng kiên định.

“Vậy để ta tận mắt nhìn thấy ngày đó rồi ta sẽ về. Tới lúc đó hãy trả Thí Thiên lại cho ta.” Áo Tư Kháp không chờ Thích Ngạo Sương trả lời đã nói.

Thích Ngạo Sương hơi sững sờ, cất Thí Thiên đi.

Chu Đế đã hôn mê bất tỉnh. Năm ngày sau, Chu Đế đã sớm tỉnh lại mà Kiều Sở Tâm và Đông Phong Hầu cũng đã chạy gấp tới.

“Người thật ngốc. Không phải người nói là biết đường à? Phải đi nhiều chặng oan uổng như thế!!” giọng nói đầy tức giận của Kiều Sở Tâm truyền tới từ phía trước.

Hai bóng người càng ngày càng gần. Bọn họ cùng cười một ma thú, Kiều Sở Tâm đang níu tai Đông Phong Hầu quả măng.

Thích Ngạo Sương nhìn bọn họ càng ngày càng gần, ý cười lộ ra trên mặt.

Bây giờ có thể về Vưu Ô Tát Lợi rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 22: Ngọa Nhĩ Đa Sợ Tập Mễ Nhĩ

K

iều Sở Tâm và Đông Phong Hầu cùng cười một con Ma thú đang bay gần tời. Ở xa đã nghe tiếng trách mắng của Kiều Sở Tâm: "Người là dân mù đường à, người nói Thú Nhân Tộc ở đây, nếu lần này mà còn không đúng đường, xem ta thu thập người thế nào!"

"Lần này tuyệt đối không sai, thật, thật mà!" tiếng kêu cứu thảm thiết của Đông Phong Hầu truyền đến. Bởi vì, Kiều Sở Tâm đang níu lỗ tai của hắn.

Trên mặt Thích Ngạo Sương lộ ra nụ cười, tốt rồi. Mặc dù Đông Phong Hầu đã có thể ăn nói trôi chảy, nhưng tính tình vẫn mơ hồ như xưa. Nếu Đông Phong Hầu không đi lầm đường, thì chắc họ đã gặp nguy hiểm rồi. Nếu phải đánh nhau với thiên sứ Bát Dực, dù Đông Phong Hầu cho thể gọi Ma thú, nhưng cũng không phải là đối thủ của thiên sứ Bát Dực. Mà Kiều Sở Tâm cũng không phải là đối thủ của họ.

"Ah? ! Ngạo Sương!" Còn ở xa Kiều Sở Tâm đã nhìn thấy bóng dáng của Thích Ngạo Sương, vui mừng gọi to, đánh vào mũi Ma thú, Ma thú nhanh chóng chạy về phía Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương đứng tại chỗ mỉm cười chờ bọn họ.

"Ngạo Sương, sao người lại ở đây?" Ma thú chưa kịp dừng hẳn, Kiều Sở Tâm liền nhảy xuống đất, ôm lấy Thích Ngạo Sương.

"Chuyện có biến, chúng ta trở về Ô Tát Lợi thôi." Thích Ngạo Sương mỉm cười nhẹ nói.

"Cái gì? Xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Kiều Sở Tâm hơi đổi, Thích Ngạo Sương nói thế, có ý gì? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

"Ngồi xuống đi, nghỉ ngơi đã. Từ từ ta nói cho người biết." Thích Ngạo Sương thân nhiên nói. Bọn họ đã rất vội vàng lên đường đến đây, tất nhiên cũng có chút mệt mỏi.

Trong lòng Kiều Sở Tâm có chút bất an ngồi xuống, trong lòng có cảm giác chẳng lành. Đông Phong Hầu gọi Ma thú trở về, cũng ngồi xuống bên cạnh Kiều Sở Tâm. Đưa cho Kiều Sở Tâm một túi nước, Kiều Sở Tâm đẩy túi nước ra, vội vàng nhìn Thích Ngạo Sương, chờ Thích Ngạo Sương nói.

Khi Kiều Sở Tâm và Đông Phong Hầu nghe Thích Ngạo Sương nói xong, hai người cũng ngẩn cả người.

"Có nghĩa là . . . Không tìm đủ Thần Khí? Không thể báo thù?" Kiều Sở Tâm cả lăm hỏi, đáy mắt rất thất vọng.

"Không cần bi quan thế, sẽ có biện pháp khác." Thích Ngạo Sương mỉm cười, không chút nản lòng nào.

"Ừ, nhất định sẽ có biện pháp khác." Kiều Sở Tâm nóng lòng vội gật đầu, muốn an ủi Thích Ngạo Sương, ngẩng đầu lại nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Thích Ngạo Sương, muốn nói gì cũng không nói ra lời. Vốn muốn an ủi Thích Ngạo Sương, lại thành Thích Ngạo Sương an ủi nàng.

Kế tiếp, phải trở về Ô Tát Lợi rồi.

Lần này, sẽ không cần đi vội vã như trước, Chu Đế bay rất lâu rồi cũng đã mệt mỏi, nên nghỉ ngơi một chút.

"Ah, Ngạo Sương, nhìn đi, đây chính là nơi mà chúng ta và Hạ Thiên thất lạc nhau. Có Ma thú rất lợi hại á." Kiều Sở Tâm từ phía trên nhìn xuống, duỗi ngón tay chỉ về phía dãy núi phía dưới.

"Hả? Ma thú đó là Ma thú gì?" Thích Ngạo Sương hỏi.

"Thật cao lớn, cả người đều là lửa. Nhưng động tác rất nhạy bén" Kiều Sở Tâm cau mày nói, nghĩ tới quái vật kia nàng vẫn còn sợ.

Kiều sở Tâm thấy dáng vẻ trầm tư của Thích Ngạo Sương vội vàng nói: "Đừng xuống dưới, nguy hiểm lắm. Thực lực của quái vật kia rất mạnh."

Thích Ngạo Sương gật đầu một cái không nói gì thêm, nhìn kỹ địa hình bên dưới, ghi nhớ vị trí của nó.

Mấy ngày sau, cuối cùng bọn họ cũng đã tới biên giới Ô Tát Lợi.

Thị trấn vẫn bình yên như trước. Mọi người đi vào một quán rượu trong thị trấn, đợi đến tối Thích Ngạo Sương mới mang mọi người đến một căn phòng. Cánh cửa mở ra, Đường Á ngăn cả người khi nhìn thấy một nhóm người lạ.

"Xin hỏi có chuyện gì?" Đường Á không nhận ra những người trước mắt, không khỏi cảnh giác, trên mặt vẫn nghi ngờ khách khí hỏi.

Lúc này Thích Ngạo Sương mới nhớ tới mình chưa khôi phục diện mạo, bây giờ cũng không cần phải che giấu nữa. Thích Ngạo Sương móc Diệp Tử khôi phục dung mạo ăn vào, ném cho Lãnh Lăng Vân một viên.

Đường Á khẽ cau mày, nhìn động tác của Thích Ngạo Sương càng thêm nghi hoặc, cô gái này muốn làm gì.

"Là ta, Đường Á." Đường Á nghe được giọng nói quen thuộc, mà dung mạo của cô gái trước mắt từ từ khôi phục nguyên trạng. Là Thánh Nữ đại nhân của bọn họ!

"Vào mau." Đường Á nhỏ giọng nói, nghiêng người tránh ra. Mọi người đứng bên ngoài đã lâu, nếu như bị người khác chú ý tới liền hỏng bét.

Mọi người đi vào phòng, Đường Á mới cung kính nói: "Đại nhân, ngài đã trở lại, Giáo Chủ Đại Nhân và 2 thiếu gia Tập Ít đã đợi người rất lâu."

"Giáo Chủ Đại Nhân?" Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ, tại sao Giáo Chủ lại xuất hiện ở đây? Chức vị của Thần Điện Hắc Ám, Thánh nữ cũng chính là Giáo chủ Áo Đen.

"Giáo chủ đại nhân phái người tới trợ giúp ngài. Bây giờ, bọn họ đang ở đại sảnh." Đường Á nói những vẫn không dám ngẩng đầu nhìn Thích Ngạo Sương. Bởi vì Giáo Chủ Đại Nhân thật sự, thật sự.

Áo Tư Tháp mở to mắt nhìn nhan mạo thật sự Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân khi đã dùng thuốc phục hồi như trước. Lãnh Lăng Vân với mái tóc trắng 2 con người màu tím tuần mỹ chói mắt. Còn Thích Ngạo Sương thì tinh xảo, mái tóc đen nhánh như sa tanh, tròng mắt đen chói sáng như bảo thạch, làm cho Áo Tư Tháp ngây người. Thì ra, đây mới chính là dung mạo thật sự của nàng? Mỹ lệ như thế.

Mọi người theo Thích Ngạo Sương xuyên qua lối đi bí mật đi tới một mật thất.

"Giáo Chủ Đại Nhân, người không thể như vậy."

"Như thế!"

"Người bớt nói nhảm cho ta nhờ!" Giọng nói này vô cùng quen thuộc!

Khi đám người của Thích Ngạo Sương bước vào đại sảnh liền thấy Tập Ít Kỳ và Tập Ít Tư đang vò đầu bứt tóc, mà vẻ mặt người ngồi trước mặt họ đen như than.

"Ah, đại nhân, người đã về!" 3 người ngồi giữa đại sảnh, Tập Ít Tư phản ứng trước nhất, ngẩng đầu nhìn thấy Thích Ngạo Sương đang đứng ở cửa, mừng rỡ kêu lên.

Tập Ít Kì cũng ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

Người ngồi gần bọn họ như bị động cứng, sững sờ ngồi bất động tại chỗ, nhìn chăm chăm vào Thích Ngạo Sương. Mặc dù biết nàng sẽ trở về, biết nàng bây giờ là Thánh Nữ của Thần Điện Hắc Ám, biết tên nàng bây giờ là Thích Ngạo Sương, biết nàng bị hãm hại, biết nàng rất khổ. Nhưng mà, khi nhìn thấy nàng đang sống sờ sờ đứng trước mặt mình thì lại không biết nên nói gì, nói gì. Nàng, có biết ta luôn đi tìm nàng, có biết hăn đi tới nơi này cũng hỏi thăm tin tức của nàng, có biết hăn rất nhớ thương nàng?

Thích Ngạo Sương sững sờ nhìn người đang ngồi đó, thản nhiên cười: "Ngao Nhĩ Đa, thấy Thánh nữ đại nhân đến, còn không mau tới đây cầu kiến"

Môi Ngao Nhĩ Đa hơi run rẩy, nhìn cổ gái đứng ở cửa. Tóc đen, tròng mắt đen, bề ngoài không giống nàng, nhưng mà vẻ kiên cường này vô cùng quen thuộc. Trừ nàng, sẽ không còn ai khác có ánh mắt này hình dáng này.

Ngao Nhĩ Đa mở miệng, nhưng không biết nên gọi người trước mắt như thế nào. Thích Ngạo Sương? Khắc Lôi Nhã?

"Ngao Nhĩ Đa! Người sững sờ cái gì? Đến gần đây này?" Thích Ngạo Sương trực tiếp đi tới, ngồi xuống, mọi người cũng ngồi xuống. Mà Ngao Nhĩ Đa vẫn còn sững sờ.

"Ngạo, Ngạo Sương." Thật lâu sau Ngao Nhĩ Đa mới có thể phun ra mấy chữ. Mà bây giờ đầu óc của hăn trống rỗng.

"Ít Tư, pha trà." Thích Ngạo Sương sai Tập Ít Tư, nhưng Thích Ngạo Sương lại nhớ đến Tập Mễ Nhĩ. Nói đúng hơn là nhớ Trà hoa hồng của Tập Mễ Nhĩ.

"Đoàn trưởng, nguyện góp sức vì người." Vậy mà, Thích Ngạo Sương mới vừa nói xong, đột nhiên một giọng nói giống như u linh vang lên. Một người xuất hiện sau lưng Thích Ngạo Sương, quý mị lặng yên không một tiếng động. Người có bản lĩnh như thế, chỉ có một người.

Tức khắc mùi thơm của trà hoa hồng tràn ngập cả đại sảnh, mùi thơm quen thuộc khiến ánh mắt Thích Ngạo Sương mở to.

"Tập Mễ Nhĩ, sao người xuất hiện ở đây?" Thích Ngạo Sương bất chấp mọi thứ, đứng dậy quay đầu nhìn người đứng phía sau lưng mình, Tập Mễ Nhĩ pha trà cho nàng, vui mừng hỏi.

Tập Mễ Nhĩ không trả lời, vẫn một bộ mặt dịu dàng và mỉm cười, thân nhiên pha trà cho Thích Ngạo Sương. Sau khi pha xong đem bình trà để lên bàn, nhìn Tập Ít Tư dịu dàng nói: "Tiểu tử, đi châm trà." Tập Ít Tư nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng này của Tập Mễ Nhĩ, mỗi hồi lạnh sau lưng tuôn ra. Hơi thở nguy hiểm này. Tập Ít Tư ngoan ngoãn vội châm trà cho những người khác.

"Người và Ngao Nhĩ Đa cùng tới đây sao? Làm sao các người tìm được nơi này?" Thích Ngạo Sương vui mừng hỏi.

"Địch nhân của địch nhân chính là bằng hữu." Tập Mễ Nhĩ dịu dàng mỉm cười, kéo Thích Ngạo Sương ngồi xuống "Khi xảy ra mọi chuyện thì ta lại không có ở Đế Đô, ta nhận một vụ buôn bán phải rời khỏi khi biết được mọi chuyện, ta liền đi tìm người. Biết người đã chạy thoát, tìm người thật khó khăn." Tập Mễ Nhĩ ưu nhã bưng một cái ly trống rỗng lên, đưa về phía Tập Ít Tư thì lập tức Tập Ít Tư chạy tới châm trà vào ly, rồi mới tiếp tục châm trà cho những người khác.

Dĩ nhiên Thần Điện Hắc Ám là kẻ địch của Thần Điện Quang Minh. Mà Thích Ngạo Sương bị Thần điện Quang Minh hãm hại, như vậy sẽ có cùng một kẻ địch với Thần Điện Hắc Ám. Tập Mễ Nhĩ liền theo suy nghĩ đơn

giản này tìm tới Thần Điện Hắc Âm, Ngã Nhi Tư cũng dùng cách này mà tìm được Thích Ngạo Sương.

Áo Tư Tháp nhìn ly Trà Hoa Hồng, có chút kinh ngạc nhìn Tập Mễ Nhi, Trà hoa này tràn ngập ánh sáng mặt trời một nhân loại bình thường làm sao có thể chế ra một loại trà có hương vị như thế? Hơn nữa, thái độ của hắn. Chỉ pha trà cho Thích Ngạo Sương mà không quan tâm đến những người khác. Không thể cảm nhận được Nguyên Tố Ma Pháp nào dao động trên người hắn, nhưng vì sao Pháp sư Bóng tối đó lại sợ hắn như thế, vì sao?

"Ngạo Sương ~" Cuối cùng Ngã Nhi Đa cũng phục hồi tinh thần, nhảy lên chạy tới, vẻ mặt kích động khóc lóc nước mắt vọt vọt định ôm Thích Ngạo Sương, Tập Mễ Nhi ưu nhã đập cho hắn một cước, động tác rất thuần thục, mây trôi nước chảy, đập một cước vấp mông hắn, làm hắn cách xa Thích Ngạo Sương.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 23: Bí Mật Của Tập Mễ Nhĩ, Hương Đi Mới Của Thích Ngạo Sương

N

gõa Nhĩ Đa bị Tập Mễ Nhĩ đập một cước nằm trên mặt đất.

"Người làm gì đó?" Ngõa Nhĩ Đa nằm trên mặt đất phần hận quay đầu nhìn Tập Mễ Nhĩ "Ta ôm một cái có sao? Ta thể hiện tấm lòng của ta á?"

"A, ta có đá người à?" Tập Mễ Nhĩ mỉm cười phun ra một câu.

Ngõa Nhĩ Đa sợ run cả người, Tập Mễ Nhĩ này cười dịu dàng thế nhưng trong ánh mắt lạnh lùng như nói :Ta đá một cước thì đã sao, mà buổi tối ta có thể cầm chủy thủ để trên cổ người cơ, thì sao nào?

Ngõa Nhĩ Đa sáng suốt chạy tới ngồi vào cái ghế khác bên cạnh Thích Ngạo Sương, đặt mông chen vào chỗ Tập Ít Kì đang ngồi. Về mặt Tập Ít Kì hết sức đau khổ, giận mà không dám nói. Chức vị của Ngõa Nhĩ Đa cao hơn hẳn, thực lực cũng mạnh hơn bọn hắn. Mỗi lần Ngõa Nhĩ Đa khi dễ hắn, hắn phải kêu Tập Ít Tư phụ mới có thể hòa. Như mới vừa rồi á!

"Ngạo Sương a, ta đã nói với người a." Ngõa Nhĩ Đa bắt đầu nói. Nào vượt sông, nói khoác mình đi rèn luyện thực lực của mình đã nâng cao hiện giờ rất mạnh nha. Còn đánh lén những phân điện của Thần Điện Quang Minh, nói tới nước bọt tung tóe, nhưng lại không nói là có bao nhiêu cao thủ đi theo hắn để náo loạn.

Thích Ngạo Sương cười tủm tỉm không nói chen vào, Ngõa Nhĩ Đa vẫn tức tức oa oa nói. Cuối cùng Ngõa Nhĩ Đa nói đến mệt mỏi, lúc này Thích Ngạo Sương mới giới thiệu bọn họ với nhau. Khi giới thiệu tới Chu Đế đang mặc áo hồng, trong mắt của Tập Mễ Nhĩ lóe tia sáng không dễ dàng

phát hiện. Khiến mọi người kinh ngạc là sự xuất hiện của Áo Tư Tháp. Lại là Hoàng Tử Tinh linh tộc. Giới thiệu xong thì Ngõa Nhĩ Đa đã chạy tới bên cạnh Đông Phong Hầu, kéo Đông Phong Hầu qua một bên chuẩn bị hỏi thăm hẳn tại sao lại thay đổi như thế.

Tập Ít Tư báo cáo mọi việc đang diễn ra như thế nào với Thích Ngạo Sương.

"Bây giờ danh vọng của Long Tát Tư ở Ô Tát Lợi đã rất cao, dĩ nhiên, không phải dùng thân phận trước kia của hắn, mà là thân phận hiện nay. Mọi người đều tôn xưng hắn là hiệp đạo. Hoàn toàn không biết được thân phận thật sự của hắn. Mà Hoàng đế cũng không chỉ một lần phái binh lính đi tiêu diệt bọn họ." Tập Ít Tư nghiêm túc báo cáo.

"Nói nhảm, Lão Hoàng Đế sâu bọ đó biết là mình đang bị nguy hiểm chứ sao." Tập Ít Kì hừ hừ.

"Ừ, vậy thì tốt. Hiện tại ta muốn chính là Long Tát Tư thu hồi tất cả những gì thuộc về hắn." Thích Ngạo Sương mỉm cười, có Long Tát Tư ủng hộ, thì việc đầu tiên phải làm là thanh trừ thế lực Thần Điện Quang Minh ra khỏi Ô Tát Lợi!

"Chúng ta đến Đế đô Ô Tát Lợi à" Mặt mày Tập Ít Kì hớn hở, rốt cuộc cũng có thể làm chuyện này.

"Đế đô có phân điện của Thần Điện Quang Minh." Tập Mễ Nhĩ gõ nhẹ cái bàn, thanh âm nhu nhu, "Nếu chúng ta phát động lật đổ Hoàng Đế, Thần điện sẽ nhúng tay vào."

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng gật đầu.

"Đông Phong Hầu và Ngõa Nhĩ Đa còn có 2 huynh đệ Tập Ít, các người dẫn người đánh Phân Điện của Thần Điện Quang Minh. Ta và Lãnh Lăng Vân

đi vào Cung điện." Táp Mễ Nhĩ móc ra một tấm bản đồ, trải lên bàn. Hiển nhiên hẳn đã sớm có chuẩn bị.

"Nhìn đi, bố trí của Thần điện là như vậy. Tòa phân điện này chỉ có hai Hồng Y Chủ Giáo trấn thủ. Lần trước Đại Giáo Chủ đã chết khi giao chiến với Ngạo Sương, chưa tìm ra được Đại Giáo Hoàng mới." Táp Mễ Nhĩ khoa tay múa chân trên tấm bản đồ.

"Bố trí này, đám Giáo chủ vô dụng kia không phải đối thủ của ta." Lỗ mũi Ngõa Nhĩ Đa phun khí lạnh, khinh thường nói.

"Người óc heo à." Táp Mễ Nhĩ kinh thường cười một tiếng, nhẹ nhàng phun ra một câu.

Ngõa Nhĩ Đa tức giận mặt đỏ rần khi nghe Táp Mễ Nhĩ nói, còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe Thích Ngạo Sương hừ lạnh một tiếng. Những lời Ngõa Nhĩ Đa muốn nói lại nuốt vào, ngồi qua một bên im lặng.

"Phó Đoàn trưởng anh hùng, mời tiếp tục." Thích Ngạo Sương nở một nụ cười ca ngợi Táp Mễ Nhĩ, Táp Mễ Nhĩ hả hê sửa lại tóc trên trán mình, làm một tư thế hoàn mỹ, tiếp tục nói.

"Muốn phá tan Thần điện cũng không phải khó khăn gì, những vẫn có rất nhiều người có thể xây dựng lại Thần Điện Quang Minh. Chỉ cần bọn họ nguyện ý thì cho dù táng gia bại sản cũng không là vấn đề." Táp Mễ Nhĩ tiếp tục nhàn nhạt nói "Thần điện đã chiếm được lòng người, là chính nghĩa vĩ đại trong lòng mọi người. Cho nên, trước hết chúng ta phải phá vỡ hình tượng tốt đẹp của Thần điện Quang Minh trong lòng mọi người."

"Hai Hồng Y Chủ Giáo đều không phục nhau, bởi vì bọn họ muốn làm Đại Giáo Chủ." Táp Mễ Nhĩ nói rõ mọi việc mà hẳn đã thăm dò trước "Trong thư phòng của bọn họ có một giá sách bí mật, có rất nhiều sổ sách. Sổ sách này ghi lại những thứ mà không muốn ai biết." Táp Mễ Nhĩ nói xong, tỏ ý sâu xa nhìn Ngõa Nhĩ Đa "Bây giờ người biết người nên làm gì rồi chứ?"

"Làm sao người biết rõ thế? Chẳng lẽ thời gian người mất tích chính là đi." Ngõa Nhĩ Đa kinh ngạc nhìn Tạt Mễ Nhĩ. Tạt Mễ Nhĩ là vua sát thủ, hẳn muốn đi tới đâu, cũng chưa bao giờ có người có thể ngăn được hẳn.

Thích Ngạo Sương cũng có chút sửng sốt. Tạt Mễ Nhĩ lại vì nàng mà làm việc nguy hiểm như vậy. Hẳn có biết không, khi hẳn lựa chọn đứng bên cạnh nàng, đã làm địch nhân của bao nhiêu người, của bao nhiêu thế lực không? Tạt Mễ Nhĩ nhìn vẻ mặt sửng sốt của Thích Ngạo Sương, cũng chỉ khẽ mỉm cười, trong ánh mắt đã biểu đạt tất cả ý tứ, đây chính là lựa chọn của hẳn.

"Thủy Tinh Ký Ưc, công dụng rất lớn đấy." Tạt Mễ Nhĩ hí mắt, đáy mắt thoáng lạnh lùng "Nhất định phải ghi chép cẩn kẽ, sổ sách đó, làm ra nhiều bản sao một chút, gửi cho mọi người." Giọng nói Tạt Mễ Nhĩ rất dịu dàng, âm trầm. Chiêu này, đủ ngoan độc.

"Ta và Lãnh Lăng Vân đến Cung điện, chính là không biết các người có thể đi vào không?" Rốt cuộc Tạt Mễ Nhĩ cũng có cơ hội kể khổ. Lãnh Lăng Vân đã sớm không còn là Thánh Tử Điện Hạ của Thần Điện Quang Minh rồi, Sao có thể tự nhiên tiến vào cung điện? Chỉ cần chuyện này là đã có thể xảy ra chánh biến đúng theo kế hoạch của bọn họ?

"Đương nhiên không chỉ có chúng ta. Còn có Tần Diêm á." Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười nhìn Tần Diêm, sau đó khẽ nhíu mày nói "Tần Diêm, bây giờ người người là kỵ sĩ của An Mạc Cách Lan, hay là kỵ sĩ của Ngạo Sương?"

Mọi người hơi sửng sờ, ngay cả Thích Ngạo Sương cũng ngây người, không hiểu lời Tạt Mễ Nhĩ nói có ý gì.

Nhưng Tần Diêm không chút do dự, thản nhiên nói: "Dĩ nhiên là kỵ sĩ của tiểu thư." Thanh âm tuy nhẹ, nhưng lại kiên định khác thường.

"Ha ha, vậy thì tốt." Táp Mễ Nhĩ mỉm cười như gió xuân, ưu nhã nâng chung trà lên "Ô Tát Lợi có Kỵ Sĩ Rồng không?" Dứt lời, Táp Mễ Nhĩ nhấp chén trà. Uống trà, không nói gì nữa.

Mọi người lập tức hiểu ý tứ của Táp Mễ Nhĩ. Kỵ Sĩ Rồng, đất nước Ô Tát Lợi rất nghèo khó. Nếu như Tần Diêm xuất hiện ở Đế Đô với danh là Kỵ Sĩ Rồng, xuất hiện trước mặt Hoàng đế, cho dù vị Hoàng đế này hoang dâm đến thế nào, cũng biết Kỵ Sĩ Rồng rất quan trọng. Vì thế sẽ tổ chức yến tiệc hết lòng lôi kéo Kỵ sĩ Rồng. Đến lúc đó thì bọn họ có thể thuận lời đi vào Cung điện, mà Hoàng đế cầu xin gì thì, phải tùy bọn họ có nguyện ý hay không.

"Khoan." Ngõa Nhĩ Đa khó chịu cất một tiếng, không nói.

"Thế nào, đến lúc đó cứ như vậy", Táp Mễ Nhĩ mỉm cười "Tập hợp quần thần, sau đó kiến cho Hoàng Đế và Hoàng Hậu nói ra toàn bộ mọi việc, Sau đó Long Tát Tư phát động chánh biến, mọi việc thuận lợi. Có Chu Đế ở đây, tất cả sẽ không khán cự."

"Làm sao mà Hoang Đế và Hoàng Hậu có thể ngoan ngoãn nói ra mọi chuyện?" Ngõa Nhĩ Tư nói thầm.

"Tự ta có biện pháp." Táp Mễ Nhĩ mỉm cười "Không cần phải khống chế tinh thần của bọn họ, ta vẫn có thể khiến bọn họ nói ra toàn bộ mọi chuyện xưa."

"Thần kỳ như thế à?" Ngõa Nhĩ Đa liếc mắt lăm lăm, cũng không dám nói lớn.

"Còn thần kỳ hơn nhiều, tối nay người ngủ ta có thể làm cho người không bao giờ tỉnh lại á." Táp Mễ Nhĩ hí mắt cười ảm áp.

Ngõa Nhĩ Đa sợ run người, không nói gì. Hẳn biết rất rõ, không nên cãi nhau với Táp Mễ Nhĩ.

Nghe Tạt Mễ Nhĩ bố trí, Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, cảm giác có điểm không thích hợp. Rốt cuộc là ở chỗ nào?

"Ah, còn Thích Ngạo Sương?" Ngõa Nhĩ Đa chợt nhớ tới cái gì.

Cuối cùng Thích Ngạo Sương cũng biết cái gì không bình thường, trong kế hoạch của Tạt Mễ Nhĩ không có nàng.

"Chuyện quan trọng nhất không phải ở nơi này." Tạt Mễ Nhĩ thu hồi khuôn mặt tươi cười, nhìn Thích Ngạo Sương nói, "Ngạo Sương, nếu như Lạp Cách Tạt khai chiến với An Mạt Cách Lan, người phải làm gì?!"

Cái gì? Tất cả mọi người trong đại sảnh kinh ngạc nhìn Tạt Mễ Nhĩ.

"Hiện tại nguyên khí của Thần Điện Quang Minh tổn thương nặng nề, toàn bộ thể lực và tinh lực đều tập trung vào người. Mượn sức của An Mạt Cách Lan. Chèn ép thương hội của Phong gia, chuyện này càng ngày càng nghiêm trọng. Thương hội Phong gia trụ cột kinh tế của Lạp Cách Tạt. Vốn Hoàng Đế Lạp Cách Tạt không quan tâm đến tình trạng hiện giờ của người, chỉ quan tâm đến tình trạng càng ngày càng cân bằng của 2 nước mà thôi." Ánh mắt Tạt Mễ Nhĩ sáng quắc nhìn Thích Ngạo Sương, nói rõ từng câu từng chữ "Thần điện liên kết với An Mạt Cách Lan chèn ép Thương hội Phong gia, bây giờ Phong Dật Hiên đã quay lại cục diện cũng đã thay đổi. Nhưng mà, chỉ là tạm thời. Hai nước xảy ra chiến tranh chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi."

Thích Ngạo Sương lẳng lặng nhìn gương mặt nghiêm túc của Tạt Mễ Nhĩ, trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc chậm rãi nói: "Hiện tại Lý Gia trong Tứ Đại Thế Gia ở Lạp Cách Tạt như thế nào?"

"Tích cực chuẩn bị chiến tranh." Tạt Mễ Nhĩ lạnh nhạt nói "Lý do, vì người báo thù, vì mẹ người báo thù."

Thích Ngạo Sương trong nháy mắt sửng sốt, kinh ngạc nhìn Tạt Mễ Nhĩ, ánh mắt lóe lên.

"Mục tiêu bên kia rất lớn." Tạt Mễ Nhĩ nhẹ nói "Cho ta thời gian nửa năm, không, 3 tháng, ta sẽ đem Ô Tát Lợi biến thành thế lực của người, sẽ đem toàn bộ thế lực Quang Minh trừ khử. Trong khoảng thời gian này, người có thể đi làm chuyện người muốn làm. Dĩ nhiên, những người này phải ở lại giúp ta." Tạt Mễ Nhĩ nói xong, híp mắt nhìn mọi người trong đại sảnh.

Mọi người lập tức hiểu ý Tạt Mễ Nhĩ, Tạt Ít Kì và Tạt Ít Tư hưng phấn nắm chặt nắm đấm, chuyện này, nghe rất hay. Mục tiêu của Tạt Mễ Nhĩ rất lớn, Thích Ngạo Sương cũng biết rõ. Chỉ sợ Thần điện sẽ phái người nhúng tay vào cuộc chiến của hai nước. Lần này nàng không biết sẽ xuất hiện bao nhiêu thiên sứ. Lần trước đã có hai thiên sứ Bát Dực, nếu như những Thiên sứ ra tay với Lý gia và Phong gia, hậu quả không thể nghĩ đến.

"Người cần nâng cao thực lực của người, tất cả âm mưu đều uổng công với lực lượng hiện giờ." Tạt Mễ Nhĩ nhẹ nhàng giơ chén trà, ánh mắt nghiêng nhìn Tạt Ít Tư, ánh mắt Tạt Mễ Nhĩ dịu dàng, nhưng sau lưng Tạt Ít Tư chợt lạnh, vội vàng tiến lên châm trà cho Tạt Mễ Nhĩ. Ánh mắt của Tạt Mễ Nhĩ nửa mờ nghiêng mắt nhìn cái ly của Thích Ngạo Sương, lập tức Tạt Ít Tư hiểu đạo lý, vội vàng rót trà cho Thích Ngạo Sương.

"Ta." Thích Ngạo Sương nhìn Tạt Mễ Nhĩ thật sâu, không nói ra lời. Người đàn ông này, luôn cao thâm khó lường, rốt cuộc hẳn là người như thế nào? Vì sao đối tốt với mình như thế, vì sao phải làm nhiều chuyện vì mình như vậy? Trong lòng Thích Ngạo Sương biết rằng, lời Tạt Mễ Nhĩ mới vừa nói tuyệt không khoát lác, thực lực của hắn, tuyệt đối có thể làm chuyện này.

"Các người có ý kiến gì sao? Nếu như có ý kiến, bây giờ có thể nói, chúng đối địch với An Mạt Cách Lan, còn có Thần điện Quang Minh." Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười híp mắt hỏi. Nhưng đáy mắt không có tia ấm nào.

Mọi người đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo mỉm cười.

"Tất cả đều nghe theo Phó Đoàn trưởng." Ngõa Nhĩ Đa quệt mồm, trong lòng có chút khó chịu. Hiện tại hắn đã hiểu, Tạp Mễ Nhĩ sẽ cùng bọn họ cướp Ô Tát Lợi. Thích Ngạo Sương sẽ không tham gia, mà tu luyện đề cao thực lực của mình. Cuối cùng khi hai nước liên thủ đối kháng An Mạt Cách Lan. Đây là chuyện tốt, vô cùng tốt! Khi đó Ngạo Sương có thể báo được thù, có thể diệt trừ Thần Điện Quang Minh đối trá kia. Nhưng trong lòng Ngõa Nhĩ Tư cũng còn rất khó chịu, bởi vì mới được nhìn thấy Thích Ngạo Sương, giờ lại phải chia ra! Ngõa Nhĩ Tư lẩm nhẩm trong lòng, được rồi, vì Ngạo Sương có thể sớm ngày báo thù, rửa sạch oan khuất, liền nhin vậy.

Kiều Sở Tâm cau mày: "A! Đây, vậy ý của người là muốn Ngạo Sương đi Lạp Cách Tạp? Không! Ta cũng muốn đi! Ta không rời Ngạo Sương đâu." Kiều Sở Tâm muốn xông lên ôm Thích Ngạo Sương.

"Người đi cùng nàng sẽ làm liên lụy nàng, bây giờ người rất yếu, không phải yếu bình thường. Không phải ta muốn nàng đi Lạp Cách Tạp, mà là đi rèn luyện, tăng thực lực." Tạp Mễ Nhĩ nhẹ nhàng nói một câu khiến động tác của Kiều Sở Tâm cứng đờ, Kiều Sở Tâm mếu máo khó chịu nhìn về phía Tạp Mễ Nhĩ, cũng biết lời Tạp Mễ Nhĩ nói là sự thật. Mặc dù thực lực bây giờ của nàng mạnh hơn các cung tiễn thủ rất nhiều, nhưng mà đối với Thích Ngạo Sương, nàng yếu tới nỗi không thể yếu hơn nữa.

"Đi rèn luyện? Đi nơi nào?" Một người khác bên cạnh Thích Ngạo Sương lên tiếng, tất cả mọi người rất nghi hoặc.

"Không cần các người quan tâm, các người chỉ cần ở lại đây giúp ta là được. Không có ý kiến gì chứ?" Tạp Mễ Nhĩ vừa lòng hớp trà, nhìn về phía Lãnh Lăng Vân, lại nhìn về hướng Tần Diêm.

Sắc mặt của mọi người có chút phức tạp, nhưng không ai lên tiếng dị nghị.

Chỉ có Áo Tư Tháp nhìn Thích Ngạo Sương lạnh nhạt nói: "Ta là người ngoài."

Tạp Mễ Nhĩ nhún vai: "Tùy người." Tạp Mễ Nhĩ vốn không có tình tới phần của Tinh Linh trong kế hoạch.

Tạp Mễ Nhĩ cứ như vậy phân tích rõ tình hình trước mắt, an bài mọi chuyện. Thủ đoạn mạnh mẽ tàn nhẫn, khiến tất cả mọi người có chút kinh ngạc.

"Người, dẫn mọi người đi nghỉ" Tạp Mễ Nhĩ liếc về phía Tập Ít Tư nhẹ giọng nói.

Ngay lập tức Tập Ít Tư, tươi cười rạng rỡ hướng về phía mọi người làm tư thế xin mời: "Xin mời mọi người theo ta, về phòng ngủ tắm nước nóng, một hồi sẽ có cơm ăn."

Áo Tư Tháp đứng lên trước, tất cả các Tinh linh rất thích sạch sẽ. Những người khác cũng đứng lên đi theo Tập Ít Tư đi ra ngoài, Tập Ít Kì cũng đứng lên dẫn đường, phân phối gian phòng cho mọi người.

Một lúc sau, trong đại sảnh chỉ còn 2 người Thích Ngạo Sương và Tạp Mễ Nhĩ.

Xung quanh yên tĩnh.

Thật lâu, Thích Ngạo Sương chậm rãi quay đầu nhìn Tạp Mễ Nhĩ, muốn nói gì, rồi lại không nói nên lời, giờ phút này trong lòng nàng cực kỳ phức tạp. Tại sao lại giúp mình? Tạp Mễ Nhĩ người như thế nào, chợt Thích Ngạo Sương phát hiện mình có chút không hiểu hắc. Tính cách của hắc không phải rất lạnh lùng sao? Lần này vì sao lại giúp mình? Không đứng về phía Thần Điện Quang Minh và An Mạt Cách Lan, đối địch với bọn họ. Gia nhập Đông Bình Đoàn Nguyên Bảo, Thích Ngạo Sương không tìm ra được lý do Tạp Mễ Nhĩ đi theo nàng.

Tạp Mễ Nhĩ lại cười , nụ cười dịu dàng như mọi khi, Tạp Mễ Nhĩ đứng lên, vươn tay vuốt vuốt đầu Thích Ngạo Sương, nói thật nhỏ: "Tạm thời không cần nghĩ tới nguyên nhân tại sao ta làm như thế, người chỉ cần biết ta sẽ không để người chịu khổ, sẽ rửa sạch oan khuất cho người. Nếu người còn nghi ngờ, thì có thể nghĩ ta quá nhàm chán, muốn làm chút chuyện."

Thích Ngạo Sương nhớ lại, lý do này cũng là lý do Tạp Mễ Nhĩ muốn gia nhập nòng Đổng Bình Đoàn, bởi vì quá nhàm chán, cho nên muốn tìm chút chuyện để làm."Người nói sẽ để cho ta đề cao thực lực? !" Thích Ngạo Sương nghi ngờ hỏi.

"Ta sẽ nói. Tốt lắm, bây giờ đi nghỉ ngơi trước, tắm nước nóng, ăn cơm tối xong ta sẽ nói với người." Tạp Mễ Nhĩ thu hồi tay của mình, mỉm cười rời đi.

Thích Ngạo Sương sững sờ ngồi tại chỗ, chậm rãi vươn tay sờ sờ đầu mình, thật ấm áp. Bàn tay khi Tạp Mễ Nhĩ sờ đầu nàng, thật ấm áp. Không chỉ ở đây, mà còn ở trong lòng. Loại cảm giác này, khiến Thích Ngạo Sương suy nghĩ rất nhiều. Loại ấm áp đã rất lâu rất lâu không xuất hiện, khiến Thích Ngạo Sương nhớ tới Khải Sắt Lâm, cũng nhớ tới một người đã rất lâu rất lâu trước, người kia cũng giống như Khải Sắt Lâm rất dịu dàng. Người mẹ thật sự của nàng.

Thật lâu sau, Thích Ngạo Sương mới chậm rãi đứng lên, trở về trong phòng đi tắm.

Bữa ăn tối, rất thịnh soạn.

Cao lương mỹ vị bày đầy bàn, thậm chí ở giữa còn bày một đầu heo sữa quay. Trước mặt Áo Tư Tháp có rất nhiều thức ăn, nhưng Tinh Linh tộc yêu hòa bình không ăn mặn. Đường Á rót rượu nho cho mọi người sau đó lui xuống.

"Tạp Mễ" Ngõa Nhĩ Đa vừa mở miệng muốn gọi Tạp Mễ Nhĩ, lời chú nói ra tới miệng thì vội sửa lại. "Phó Đoàn Trưởng anh hùng vĩ đại, ta muốn hỏi, người muốn đưa Ngạo Sương đi đến nơi nào?"

Tạp Mễ Nhĩ giơ ly rượu lên, mỉm cười lạnh nhạt nói: "Cái này không cần các người quan tâm."

Mọi người hai mắt nhìn nhau, sắc mặt phức tạp, mà Tạp Mễ Nhĩ vẫn mỉm cười như gió xuân đáng vẻ bình tĩnh, ưu nhã uống rượu. Rốt cuộc Tạp Mễ Nhĩ muốn làm cái gì? Mà thần bí như thế.

"Các người chỉ cần phối hợp với ta để nắm lấy Ô Tát Lợi." Tạp Mễ Nhĩ quét mắt nhìn mọi người trong đại sảnh, thản nhiên nói "Dĩ nhiên, nếu các người không tin tưởng ta, bây giờ có thể rời đi"

Nhất thời trong đại sảnh không một tiếng động, từ khi quen biết Tạp Mễ Nhĩ bọn họ không tìm ra được hắn có tật xấu gì. Mà Thích Ngạo Sương cũng khẽ cau mày không nói gì. Giờ khắc này, Tạp Mễ Nhĩ làm cho mọi người có cảm giác hắn rất xa lạ, hoàn toàn không giống như lúc trước. Không giống chỗ nào? Hình như, dưới nụ cười hoàn mỹ kia là tức giận?

"An Mạt Cách Lan, Thần điện Quang Minh."

Tạp Mễ Nhĩ nâng chén, mọi người cũng nâng chén.

Tạp Mễ Nhĩ từ từ mỉm môi uống rượu, mà chỗ sâu trong con người thoáng một tia sáng đáng sợ mà không dễ dàng phát hiện. An Mạt Cách Lan, Thần Điện Quang Minh, các người, đã chuẩn bị chịu đựng cơn giận của ta rồi sao?

Đêm khuya yên tĩnh.

Lãnh Lăng Vân lẳng lặng nằm trên giường, nghĩ tới những an bài của Tạp Mễ Nhĩ. Nhưng trong lòng lại có một nghi vấn. Tạp Mễ Nhĩ thật chỉ sự chỉ

là một học giả và là một sát thủ sao? Chỉ vậy thôi sao? Hỉ nộ vô thường, thích khác hành động tùy ý thích, đệ nhất sát thủ, lại tận tâm với Thích Ngạo Sương, mục đích là gì? Tần Diêm và Ngõa Nhĩ Tư cũng giống như Lãnh Lăng Vân đang suy nghĩ vấn đề này. Bọn họ không nghĩ ra được vì sao Táp Mễ Nhĩ phải giúp Thích Ngạo Sương.

Nhưng mà mặc kệ mục đích của hắn là gì, thì hiện tại hắn đang đứng về phía Thích Ngạo Sương. Thế là đủ rồi. Nếu như hắn muốn làm ra tổn thương Thích Ngạo Sương, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!

Thích Ngạo Sương ngồi xếp bằng trên giường, Bạch Đế và Hắc Vũ vừa lòng nằm trên gối mềm mại híp mắt nghỉ ngơi.

Liên Hoa Bảo Giám, Tư Không Lâm nói khi nàng đột phá tầng 12 hắn sẽ xuất hiện. Nhưng mà, đến bây giờ, nàng không cách nào đột phá được.

Đang lúc Thích Ngạo Sương cau mày suy tư, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng truyền đến.

"Vào đi" Thích Ngạo Sương nhìn cửa phòng ngủ lạnh nhạt nói, tiếng bước chân này, là Táp Mễ Nhĩ.

Táp Mễ Nhĩ mở cửa, mỉm cười đi vào.

"Phó đoàn trưởng Anh Minh Thần Võ, trẻ như thế tìm ta có chuyện gì? ! ! Thích Ngạo Sương nghiêng đầu Táp Mễ Nhĩ đang từ cửa đi vào hỏi.

"Ngạo Sương, người nhớ ta đã nói, muốn cho người đi rèn luyện, muốn cho người tăng thực lực không?" Táp Mễ Nhĩ ngồi bên giường, cười híp mắt hỏi.

"Tối nay mới nói qua, ta không quên mau như vậy." Thích Ngạo Sương trợn mắt nhìn Táp Mễ Nhĩ, không vui nói.

"Ngạo Sương, người biết, thế giới này có mấy Giới không?" Táp Mễ Nhĩ chột thu lại nụ cười hỏi.

"Nhân Giới, Yêu Giới, Ma Giới, Thần Giới." Thích Ngạo Sương đáp.

Táp Mễ Nhĩ cười nhạt: "Người nói đúng phân nửa."

"Có ý gì?" Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, cảm giác Táp Mễ Nhĩ đang ở trước mắt nàng rất lạ lẫm.

Trên mặt Táp Mễ Nhĩ lại lộ ra nụ cười dịu dàng quen thuộc nhìn Thích Ngạo Sương: "Ta đưa người đến một nơi rất nguy hiểm, lợi ích và nguy hiểm cùng tồn tại. Nơi đó có bảo vật giúp người gia tăng thực lực. Bây giờ người, chỉ có thể đối kháng với một thiên sứ Bát Dực. Người phải mau chóng tăng nhanh thực lực." Táp Mễ Nhĩ nói rõ ràng, sự thật là hiện tại Thích Ngạo Sương chỉ có thể đối kháng cùng với một Thiên sứ, nếu hai thiên sứ Bát Dực cùng công kích nàng, nàng sẽ nguy hiểm. Thế giới này chỉ có thiên sứ Bát Dực(thiên sứ 8 cánh). Đại thiên sứ (thiên sứ 10 cánh) và Sí thiên sứ (thiên sứ 12 cánh) thì không thể xuất hiện.

"Cái gì?" Thích Ngạo Sương sửng sốt.

"Thí Thiên đang ở trong tay người phải không?" Táp Mễ Nhĩ mỉm cười "Lấy ra đi, ta cũng có thể tiết kiệm nhiều hơi sức."

Trong đầu Thích Ngạo Sương đều là dấu chấm hỏi, nhưng vẫn nghe theo lời Táp Mễ Nhĩ lấy Thí Thiên ra.

"Hừm, quả nhiên còn chưa bị mở, bọn họ không biết Không Gian Thước Thi sao?" Táp Mễ Nhĩ cầm Thí Thiên mỉm cười nhẹ nói làm cho sắc mặt Thích Ngạo Sương đại biến. Táp Mễ Nhĩ! Rốt cuộc là ai?

"Đi phía tây đến chỗ sâu nhất trong khe cốc, tìm được Ngọn lửa quan trọng liền đọc câu chú ngữ." Táp Mễ Nhĩ nói nhỏ vào tai Thích Ngạo Sương, nhỏ

giọng đọc một câu chú ngữ "Nhớ, tìm được phải đọc chú ngữ, ta sẽ đưa người ra ngoài. Nơi đó, người không thể ở lại quá lâu."

Thích Ngạo Sương kinh ngạc nhìn trước Tạt Mễ Nhĩ, Tạt Mễ Nhĩ lại đem Thí Thiên đặt ngang không trung, Thí Thiên lơ lửng trong không trung.

"Đường Hoàn Thánh, mở!!" Tạt Mễ Nhĩ khẽ hí mắt, ngón tay cử động nhẹ một chút. Thí Thiên đang lơ lửng trong không trung chậm rãi xoay tròn, xoay một vòng sau đó ngừng lại, Thí Thiên chuyển động tạo thành một vòng sáng nhàn nhạt, không có mất đi.

"Đi đi, Ngạo Sương, nhớ, không cho phép người chết trong đó." Tạt Mễ Nhĩ xoay đầu lại, nhìn về mặt kinh ngạc của Thích Ngạo Sương, bá đạo nói một câu sau đó cười nhạt, hôn lên trán Thích Ngạo Sương, không đợi Thích Ngạo Sương kịp phản ứng liền kéo Thích Ngạo Sương, đẩy vào vòng tròn co ánh sáng nhàn nhạt. Bạch Đế và Hắc Vũ mới vừa tỉnh lại, cũng bị Tạt Mễ Nhĩ bắt, ném vào vòng ánh sáng.

Về mặt cuối cùng của Thích Ngạo Sương là kinh ngạc, bởi vì Thích Ngạo Sương thấy rõ ràng, con người màu xanh dương của Tạt Mễ Nhĩ lại nổi lên một tia sáng kỳ dị. Nếu như nàng nhìn không lầm, một con người xuất hiện ánh sáng màu đen, một con người màu đỏ!

Rốt cuộc Tạt Mễ Nhĩ là ai? !

Thích Ngạo Sương và Bạch Đế Hắc Vũ trong vòng tròn ánh sáng từ từ biến mất. Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười thu Thí Thiên lại, con người cũng đã khôi phục lại màu xanh dương.

Cổ tay Tạt Mễ Nhĩ thoáng một cái, Thí Thiên biến mất.

"Món đồ chơi xinh đẹp của ta, làm sao có thể để các người phá hư?" khóe miệng Tạt Mễ Nhĩ hiện lên một nụ cười tà mị, liếc nhìn chiếc giường xốc xếch của Thích Ngạo Sương.

Tập Mễ Nhĩ đứng lặng yên mấy giây, sau đó sắp xếp giường lại cho Thích Ngạo Sương.

Lúc này Thích Ngạo Sương chỉ cảm thấy trời đất như quay cuồng, xung quanh xám xịt, không cảm thấy gì cả.

"Chiêm chiếp!"

"Ôi Ôi!"

Hai thanh âm quen thuộc khiến Thích Ngạo Sương định thần lại, theo bản năng vươn tay, đem hai vật nhỏ bắt vào trong tay.

Cuối cùng trước mắt cũng có một tia sáng, rồi càng ngày càng sáng.

Thích Ngạo Sương cứ như vậy nhìn về nơi phát ra ánh sáng, rốt cuộc dưới chân là gì. Là mặt đất! Còn chưa kịp hình cảnh tượng xung quanh, đột nhiên trong tay có cảm giác khác lạ.

Thích Ngạo Sương khê cử động 2 cánh tay, sau đó cau mày cúi đầu nhìn cánh tay của mình, phát hiện mỗi tay mình nắm một bàn tay to.

Thích Ngạo Sương chết lặng ngẩng đầu nhìn về phía bên trái: tóc trắng như tuyết, mắt tựa ánh trăng. Vẻ mặt tuyệt mỹ không dễ phát hiện ra ý cười.

Là hình người thật sự của Bạch Đế!

Thích Ngạo Sương nhìn phía bên phải: tóc đen mực, ánh mắt tựa ngôi sao. Khóe miệng nở nụ cười tà mị, đang nhìn chăm chăm Thích Ngạo Sương.

Là hình người thật sự của Hắc Vũ!

Mà nàng đang nắm lấy tay bọn họ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 24: Ta Đồng Ý Gả Cho Người Là Được

T

hích Ngạo Sương vội vàng thu tay lại, kinh ngạc nói: "Các người, vì sao các người có thể biến thành hình người?"

"Bởi vì thế giới này rất đặc biệt." Bạch Đế nhìn xung quanh nói.

"Hừm, xung quanh tràn đầy lực lượng." Hắc Vũ đuổi lưng một cái híp mắt nói "Không hoạt động làm xương cốt ta muốn rỉ sét."

"Nơi này là nơi nào?" Thích Ngạo Sương quan sát xung quanh, kinh ngạc hỏi.

Không khí xung quanh mát mẻ khác thường, khung cảnh trước mặt xanh ngắt, núi non trùng điệp, cảm giác như rất gần. Hoa có mùi thơm khác thường, thảm cỏ xanh cao tới nửa người.

"Thế Giới Hỗn Độn." Bạch Đế ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời "Nhìn!"

Thế Giới Hỗn Độn? Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Đế chỉ ngón cả người, nửa bên bầu trời là mặt trời, nửa bên còn lại là mặt trăng. Thế giới này giống như bị chia làm hai, vừa sáng ngời, vừa tối tăm.

"Nơi này bóng đêm và ánh sáng cùng tồn tại." Hắc Vũ cười tà mị, cúi đầu nói nhỏ bên tai Thích Ngạo Sương "Cái thế giới này, chủng tộc nào cũng có. Nơi này tràn ngập lực lượng, cho nên chúng ta có thể khôi phục nguyên hình. Ở đây rất nguy hiểm cho loài người, người phải theo sát bên cạnh ta, không được để Ma tộc ăn nha." Hắc Vũ cười lên, phun khí nóng vào bên tai Thích Ngạo Sương, cười cợt nhã, chuẩn bị hôn lên lỗ tai Thích Ngạo

Sương. Thích Ngạo Sương không phát hiện ánh mắt hả hê của Hắc Vũ, không có nghĩa là Bạch Đế không phát hiện.

Bạch Đế lạnh lùng, đáy mắt không gợn sóng, nhanh chóng ra tay. Ngón tay nhẹ nhàng giương lên, một tia chớp nhỏ đánh vào đầu Hắc Vũ. Pằng một tiếng, Hắc Vũ không kịp chuẩn bị. Mái tóc đen nhánh truyền đến mùi khét.

Khóe miệng Hắc Vũ co quắp, lại động thủ.

"Người nghĩ người đưa chúng ta đến đây là người như thế nào?" Bạch Đế lạnh lùng nói.

Hắc Vũ liếc Thích Ngạo Sương, đờ ỉa giận trong lòng xuống. Nếu như gặp phải cường giả (cao thủ) của thế giới này, cho dù là bọn họ, cũng chỉ có thể bảo vệ tính mạng mà chạy trốn. Tốt nhất nên làm theo lời Táp Mễ Nhĩ , Khi Thích Ngạo Sương tìm được Hỏa Chi Hạch Tâm thì sẽ lập tức rời đi. Nghĩ tới đây, Hắc Vũ chợt cau mày nghiêm túc hỏi: "Ngạo Sương, rốt cuộc Táp Mễ Nhĩ là ai?" Thích Ngạo Sương cũng sửng sốt, rốt cuộc thế giới này là chỗ nào? Nàng biết thực lực của Bạch Đế và Hắc Vũ khi khôi phục được nguyên hình. Mà bây giờ bọn họ đã khôi phục nguyên hình mà lại cẩn thận như vậy, thì sinh vậy trong thế giới này, mạnh hơn bọn họ? Thế Giới Hỗn Độn? Trước kia tại sao mình chưa bao giờ nghe qua?

Sau khi nghe câu hỏi của Hắc Vũ thì Bạch Đế cũng quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương, ánh mắt nặng nề. Táp Mễ Nhĩ lại biết Thí Thiên là chìa khóa để mở thế giới này, hẳn còn biết cách sử dụng. Rốt cuộc thân phận thật sự của hắn là gì? !

Thích Ngạo Sương cũng cau mày, trầm giọng nói: "Ta, ta không biết. Khi gặp hắn chỉ là một học giả, là học giả giỏi nhất Đế Đô. Sau đó, ta biết được hắn còn là một sát thủ, hơn nữa là một sát thủ vô cùng lợi hại."

"Chuyện này chúng ta cũng biết." Hắc Vũ khó chịu nói "Hắn ta, hình như rất mạnh. Làm cho người ta có cảm giác không thoải mái chút nào." Hắc Vũ

nhường mắt, nói thầm.

"Lấy được Hỏa Chi Hạch Tâm rồi về hỏi rõ hẳn." Bạch Đế lời ít ý nhiều "Nhanh đi tìm Hỏa Chi Hạch Tâm rồi trở về. Chỗ này, không thể ở lâu." Bạch Đế khẽ cau mày, trước kia bọn họ có thể an toàn rời khỏi vì bọn họ có toàn bộ sức mạnh, còn bây giờ chưa có lại hoàn toàn sức mạnh, còn mang theo Ngạo Sương. Nếu như có chuyện gì xảy ra thì không biết có an toàn mạng rời đi hay không.

"Hắn làm cho ta có cảm giác không thoải mái." Hắc Vũ khó chịu nói.

Thích Ngạo Sương trầm mặc, nhớ lại lúc con người của Tạp Mễ Nhĩ thay đổi. Con người của Tạp Mễ Nhĩ vốn là màu xanh dương, nhưng một con lại lóe ánh sáng màu đen, một con ánh sáng màu đỏ. Hắc, thật sự là người à?

"Đi thôi, Ngạo Sương, mau đi đến khe cốc phía tây. Tạp Mễ Nhĩ nói Hỏa Chi Hạch Tâm ở đó." Bạch Đế trầm giọng thúc giục.

"Ừ." Thích Ngạo Sương gật đầu, đang muốn bước đi, lại nghe một giọng nói trẻ con "Mẹ, mẹ!"

"Kim Liên? !" Thích Ngạo Sương ngạc nhiên dừng bước.

"Đây là đâu? Khắp nơi toàn lực lượng? Ha ha, thật là một nơi rất tốt. Con có thể Hóa Hình!" lúc này Kim Liên đã tỉnh, dứt lời, một bé trai xinh đẹp dễ thương xuất hiện trước mắt 3 người Thích Ngạo Sương. Bé trai này chừng 3 4 tuổi, con người màu đen giống bảo thạch sáng chói, tóc màu vàng, lông mày màu vàng, bộ quần áo màu vàng kim, vẻ ung dung cao quý. Đưa bàn tay béo mập kéo vạt áo Thích Ngạo Sương.

"Mẹ, Ôm ôm." Bé trai nhếch môi nở nụ cười, nụ cười thiên sứ mê người.

"Kim Liên?" Thích Ngạo Sương thử dò xét, giọng nói này rất giống Kim Liên, nhưng mà, hình dáng này. Không giống với suy nghĩ của nàng

về Kim Liên, nàng nghĩ Kim Liên cùng lắm là mười mấy tuổi, kết quả bây giờ xuất hiện một bé trai trắng trẻo béo mập đáng yêu.

"Mẹ, là con, là con, con muốn ôm ôm." Kim Liên cười hắc hắc mở rộng đôi tay.

"Người là tiểu Sắc Lang." Sau một khắc, thân thể nho nhỏ của Kim Liên bị Hắc Vũ ôm lên "Còn nhỏ mà háo sắc thế!"

"Nói nhảm cái gì đó! Ta." Sắc mặt của Kim Liên đỏ lên, hừ lạnh, chưa nói hết câu kế tiếp, thì một giọng nói non nớt khác truyền đến.

"Buông lão công ta ra!" Á? Mọi người trừng mắt mà nhìn một cô gái nhỏ mặc áo trắng đột nhiên xuất hiện. Tiểu cô nương này chừng năm tuổi, mặc váy trắng tuyết, gương mặt béo mập tức giận nhìn Hắc Vũ, con mắt mở to tức giận, cái miệng nhỏ hồng hồng vênh lên. Một đứa bé xinh đẹp.

Lão công? Hắc Vũ ngạc nhiên nhìn cô gái nhỏ đột nhiên xuất hiện, lại quay đầu nhìn Kim Liên đang bị hắc xách trên tay. Vừa rồi Kim Liên còn điệu võ dương oai, sau bây giờ là cúi gằm đầu xuống đất, làm bộ như mình không hề tồn tại.

"Chồng người? Cái này?" Hắc Vũ kinh hãi há to miệng, sau bây giờ trẻ con trưởng thành sớm thế. Một đứa muốn chiếm tiện nghi, một đứa thì ồn ào kêu lão công?

"Nói nhảm, hắc không phải chồng ta, chẳng lẽ là người à?" Cô gái nhỏ siết chặt nắm đấm tức giận giơ giơ lên.

Hắc vũ: "."

"Nghiên mực Lưu Ly?" Thích Ngạo Sương nhìn tiểu cô nương, đây là bảo vật bọn họ đã cướp được ở Thị trấn nhỏ ở Sa mạc, sau khi đổi chủ, trở thành bảo vật của nàng.

"Chào bà bà." Ai ngờ, tiểu cô nương xông tới hành lễ với Thích Ngạo Sương.

Phốc! ! ! Tất cả mọi người đều phun.

Thích Ngạo Sương như bị sét đánh, khóe miệng Hắc Vũ không ngừng co quắp, ngay người luôn nghiêm túc như Bạch Đế khóe miệng cũng không khỏi co quắp.

Chào. Bà bà, ... , ...

Đột nhiên Thích Ngạo Sương cảm thấy đầu óc của mình ngu đi có chút, đứa bé này phải gọi nàng là chủ nhân chứ?

"Không được nói năng lung tung, ta, ta còn chưa đồng ý cưới người mà." lỗ mũi Kim Liên phun lãnh khí, ngẩng đầu giương nanh múa vuốt nói.

"Chỉ cần ta đồng ý gả là được." Cô bé áo trắng mở miệng cười, lộ ra một vài cái răng trắng, thật đáng yêu.

Hắc Vũ buông lỏng tay ra, bởi vì Kim Liên vẫn còn kinh ngạc, nên phản ứng không kịp, mông rơi xuống đất. Kêu ôi ôi xoa cái mông, cô gái nhỏ thấy thế, muốn tiến lên giúp đỡ.

Kim Liên hoảng sợ chạy vòng quanh ba người, cô gái nhỏ liền đuổi theo. Một chạy, một đuổi theo.

"Xem ra, ở thế giới này, không chỉ chúng ta có thể khôi phục hình người, mà bọn họ cũng có thể." Bạch Đế trầm giọng nói.

"Xem ra là như thế." Hắc Vũ cúi đầu nhìn 2 đứa trẻ đang chạy vòng quanh 3 người nói.

"Mẹ, con trốn đây, con chịu hết nổi rồi." Kim Liên vừa dứt lời, ánh sáng màu vàng kim thoáng qua, thì Kiêm Liên đã biến mất.

"Bà bà, Lưu Ly cũng đi đây." Cô gái nhỏ vội vàng dậm chân một cái, cũng biến mất ngay tại chỗ.

Thích Ngạo Sương nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn trời, thở dài nói cái thế giới này, thật điên cuồng a.

"Tốt, chúng ta đi thôi." Bạch Đế khẽ cau mày.

"Ừ." Thích Ngạo Sương gật đầu, ba người vội vàng đi thẳng về phía tây.

Hiện tại bọn họ đang đứng ở một đồi núi, trên sườn núi là những cây cỏ xanh câu nửa người, gió thổi qua, những cây cỏ xanh cao lớn theo gió phất phơ. Hắc Vũ đi trước mở đường, vạch những cây cỏ cao phía trước. Dưới sườn núi là một rừng cây rậm rạp, xuyên qua rừng cây là những dãy núi dài vô tận, đi về phía tây qua dãy núi là đến khe cốc mà bọn họ muốn tìm.

"Nói thật, ta rất ngạc nhiên, Tại sao Táp Mễ Nhĩ lại biết Ngọn lửa nằm ở khe Cốc phía tây chứ?" Hắc Vũ trầm giọng nói.

"Tóm lại hẳn không phải người bình thường." Bạch Đế lạnh lùng nói "Mặc kệ thế nào, trước mắt hẳn sẽ không làm hại Ngạo Sương. Quan trọng bây giờ là đi tìm Ngọn lửa kia để cho Thích Ngạo Sương đột phá."

Hắc Vũ trầm mặc, đi nhanh về phía trước. Thích Ngạo Sương đi chính giữa, Bạch Đế theo sau. Cứ như vậy 3 người đi xuống sườn núi, chui vào rừng cây.

"Cẩn thận một chút." Bạch Đế khẽ cau mày dặn dò Hắc Vũ.

"Biết." Kỳ lạ, từ trước đến nay Hắc Vũ luôn làm trái những lời mà Bạch Đế nói ra nhưng lần này hẳn lại đồng ý, mà giọng điệu không được tốt lắm. Chỗ

này, nguy hiểm ở khắp nơi không thể xem thường. Mỗi một bước đi phải rất cẩn thận.

Hắc Vũ vừa đồng ý, lại dẫm vào cái gì, tiếng động mạnh mẽ vang lên.

Hắc vũ không hề nghĩ ngợi, xoay người trực tiếp ôm Thích Ngạo Sương té nhào xuống đất.

Vèo vèo vèo âm thanh của những châm gỗ xé gió mà bay tới.

Ba ngân châm bằng gỗ dài khoảng 30 cm cắm vào một cành cây khô gần đỉnh đầu họ, đầu ngân châm ló mà xanh lá, là kịch độc.

Có người tập kích? Ngay lập tức Thích Ngạo Sương liền nghĩ đến điểm này. Trong lòng kinh hãi, bởi vì căn bản nàng không cảm nhận được có người xung quanh.

"Chú ý dưới chân người một chút." Bạch Đế đứng lên, nhìn chỗ vừa rồi Hắc Vũ đạp phải lạnh lùng nói.

Hắc vũ không vui nói: "Làm sao ta biết cái cây này lại như thế chứ?"

Thích Ngạo Sương có chút ngạc nhiên, lời này có ý gì? Chẳng lẽ tập kích bọn họ vừa rồi không phải người?

"Là Hoa độc châm." Bạch Đế nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Thích Ngạo Sương giải thích "Loại hoa này sẽ không chủ động tấn công người, trừ phi có người công kích nó, nó mới phản ứng như thế. Mới vừa rồi cái tên Hắc Vũ ngu ngốc này đã dẫm vào đó."

Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn lại, quả nhiên vừa rồi Hắc Vũ đã đạp phải nó, có thể thấy, một đóa hoa nho nhỏ màu đen nằm giữa vật to bằng chậu nước rửa mặt, mà bông hoa kia lại lóe ánh sáng mà xanh kịch độc.

"Cẩn thận một chút, bông hoa này không coi là gì cả, nơi này còn có rất nhiều động vật là thực vật nhỏ đáng sợ." Bạch Đế đỡ Thích Ngạo Sương dậy, nhẹ giọng dặn dò.

Hắc Vũ khó chịu cau mày, muốn hăn làm theo lời Bạch Đế thật khó á.

"Vậy người đi trước đi, mẹ nó!" Hắc Vũ đổi vị trí với Bạch Đế, đi phía sau Thích Ngạo Sương.

Bạch Đế cũng không nói nhiều, cẩn thận đi phía trước mở đường. Cái chỗ không thể dùng pháp thuật cũng không thích hợp để dùng, nếu dùng sẽ gặp phiền toái. Cái thế giới này không có bất kỳ quy tắc nào, người mạnh là vương. Giết người đoạt bảo vật cũng không cần bất kỳ lý do nào. Không thể không cẩn thận.

Bạch Đế tỉ mỉ hơn nhiều, cẩn thận mang Thích Ngạo Sương và Hắc Vũ xuyên qua rừng cây. Không gặp nguy hiểm gì khác. Gần qua hết rừng cây thì xảy ra một chuyện kỳ quái.

"Meo meo" một mèo keo truyền đến tay bọn họ.

Bạch Đế cẩn thận ngừng lại, đề phòng nhìn xung quanh.

"Cái gì thế?" Hắc Vũ cũng đề phòng.

Thích Ngạo Sương không nói gì, cố tìm nơi phát ra tiếng động.

"Meo meo rào rào" âm thanh phát ra từ một gốc cây trước mặt. Sau đó, một con mèo có bộ lông trắng như tuyết bước ra. Trên đầu con mèo nhỏ có một ngôi sao hơi lớn, cả người trắng như tuyết, không có một chút lông khác màu, ánh mắt to tròn màu hổ phách, tò mò nhìn đám người Thích Ngạo.

"Cái này. Chẳng lẽ là?" Bạch Đế nhỏ giọng hô lên.

"Phải. Bất quá, nó đã có chủ." Sắc mặt Hắc Vũ trầm xuống, quay đầu quan sát khắp nơi, xem xung quanh còn có người nào hay không.

"Không có ai." Bạch Đế khẽ cau mày "Chẳng lẽ nó bỏ đi hoang? Không có chủ nhân?"

"Nó là con gì?" Thích Ngạo Sương nhìn vẻ mặt nặng nề của 2 người họ thì biết vật nhỏ này không bình thường, không chỉ là một con mèo nhỏ.

"Là Chiêu Tài Bảo Miêu, còn gọi là Tầm Bảo Miêu. Là Thần Thú Tầm Bảo!" Bạch Đế không chút buông lỏng, vẫn quan sát xung quanh, mặc dù không cảm thấy ai tồn tại, nhưng là không ngoại trừ thực lực đối phương cao hơn bọn họ. Phải biết, con vật quý này mà không có chủ nhân là không thể nào.

"Tầm Bảo Miêu?" Thích Ngạo Sương có chút ngơ ngẩn "Ý là nó sẽ cướp bảo vật à?"

"Đúng. Nó có thể tìm ra bảo vật cách xa ngàn dặm, xem bảo vật như mạng." Bạch Đế gật đầu "Nó phải có chủ nhân, có lẽ là thừa dịp chủ nhân không chú ý tự chạy ra ngoài. Chúng ta đi thôi, chủ nhân của Tầm Bảo Miêu không phải là người tầm thường."

Thích Ngạo Sương nhìn thái độ nặng nề của Bạch Đế như thế, cũng không nói gì nữa, đi sau lưng Bạch Đế tiến về phía trước.

"Meo meo!" Ai biết, bọn họ muốn đi, không có nghĩa Tiểu Miêu thả họ đi. Chiêu Tài Bảo Miêu kêu một tiếng, sau một khắc đã đứng trên vai Thích Ngạo Sương. Tốc độ thật nhanh! Không thấy được động tác của con mèo con, đã thấy nó đứng trên vai Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương sửng sốt, khóe mắt nhìn Chiêu Tài Bảo Miêu đang đứng trên bả vai của mình, không rõ chân tướng. Chiêu Tài Bảo Miêu đứng trên vai Thích Ngạo Sương, liếm liếm móng vuốt, sau đó đưa hai mắt mà xanh

nhìn chăm chăm vào Thích Ngạo Sương. Cũng không hẳn là mà xanh, mà là màu hổ phách. Nhưng mà, Thích Ngạo Sương lại thấy vậy con mèo nhìn nàng bằng đôi mắt màu xanh, hình như, nhìn nàng như đang nhìn bảo vật.

"Hồng bát, trên người có bảo vật mà nó thích?" Hắc Vũ cau mày, có chút lo lắng nói, nếu chủ nhân của Chiêu Tài Bảo Miêu xuất hiện thì rất nguy hiểm.

Bảo vật? Thích Ngạo Sương suy nghĩ một chút, nghi ngờ nói: "Chỉ có nghiên mực Lưu Ly có thể coi là bảo vật thôi."

"Vậy thì giao ra đây, ta tha các người một đường sống!" Chợt, một vang âm thanh trống rỗng vang lên, bọn họ bị chấn động lỗ tai ông ông.

"Ai?" trong lòng Hắc Vũ trầm xuống, có người nói chuyện, nhưng mà bọn họ lại không cảm thấy sự tồn tại của đối phương! Điều này nói lên cái gì, nói rõ đối phương là một cao thủ! Căn bản bọn họ không phải là đối thủ. Trong lòng Hắc Vũ thầm mắng một tiếng, thật đau đầu, mới bắt đầu đã gặp phải một cao thủ như thế.

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, nghiên mực Lưu Ly, nói giao ra là phải giao ra sao? Đùa à! Cái cô bé đáng yêu kia mới vừa rồi gọi nàng là bà bà. Làm sao có thể giao ra.

"Hừ! Không giao ra thì tự ta lấy!" Trong giọng nói có một tia tức giận, sau một khắc, một hơi thở đáng sợ bao phủ Thích Ngạo Sương.

Đột nhiên Thích Ngạo Sương cảm thấy cả người không còn sức lực, hô hấp cũng khó khăn.

Bạch Đế và Hắc Vũ đang muốn cử động, Chiêu Tài Bảo Miêu vội vàng kêu lên một tiếng. Trong nháy mắt, áp lực đáng sợ bao phủ Thích Ngạo Sương biến mất. Trong lòng Thích Ngạo Sương hoảng sợ không thôi sao khi song sót. Không có một chút năng lực phản kích, thiếu chút nữa mình chết trong

tay đối phương, nhưng ngay cả hình dáng đối phương như thế nào nàng cũng không biết.

"Bảo Nhi, mau tới đây, ta không giết bọn họ." giọng nói lại một lần nữa vang lên là giọng nói lấy lòng, không một tia tức giận.

Vèo một tiếng, Nghiên mực Lưu Ly trong ngực Thích Ngạo Sương đã bay ra ngoài, trôi lơ lửng giữa không trung, sau đó chậm rãi bay đến gần Chiêu Tài Bảo Miêu đang đứng trên vai Thích Ngạo Sương.

"Bà bà, cứu con, ô ô ô ô, con không muốn xa lão công của con đâu." Trong đầu Thích Ngạo Sương truyền đến tiếng khóc của Lưu Ly. Thích Ngạo Sương muốn đưa tay bắt lấy nghiên mực Lưu Ly thì phát hiện mình không thể nhúc nhích.

"Meo meo!" Ai ngờ, Chiêu Tài Bảo Miêu trên vai nàng lại kêu lên một tiếng kinh thường, quay đầu không thèm nhìn nghiên mực Lưu Ly, vẫn dùng ánh mắt màu xanh nhìn Thích Ngạo Sương.

"A Bảo, người không muốn cái này à, vậy người muốn cái gì?" Âm thanh nghi ngờ vang lên.

"Meo meo! !" Chiêu Tài Bảo Miêu quơ quơ móng vuốt, bắt lấy tóc của Thích Ngạo Sương.

"Người còn bảo vật gì, lấy ra đây cho ta, ta sẽ tha chết cho các người." Âm thánh vang lên lần nữa, Nghiên mực Lưu Ly mất khống chế rơi trên mặt đất. Ngay sau đó, Thích Ngạo Sương cảm thấy thân thể mình nhẹ đi, có thể chuyển động.

Thích Ngạo Sương ngồi xuống cầm Nghiên mực Lưu Ly nghiên mực nhét vào áo, sau đó hướng mắt về phía trước nói: "Người cũng đã nghe chúng ta nói chuyện, trừ cái này, ta không còn bảo vật nào khác."

"Thúi lắm! Người không có bảo vật thì Bảo Nhi nhà ta làm sao có thể đi theo người?" Âm thanh tức giận vang lên.

"Làm sao ta biết được!" Thích Ngạo Sương không chút yếu thế nói.

Bạch Đế và Hắc Vũ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt có chút lo lắng. Người trước mắt, bọn họ không phải đối thủ của hắn, nếu chọc giận đối phương, đừng nói đi lấy Lửa Chi Hạch Tâm, mà tính mạng của bọn họ cũng khó bảo toàn.

"Ồ a, Còn trẻ mà ngông cuồng thế!" âm thanh không một chút giận dữ vang lên, không khí trước mắt khẽ lưu động, một bóng người chậm rãi xuất hiện trước mặt mọi người.

Mái tóc nam tử trước mắt phiêu dật, quần áo màu trắng ngà tôn lên thân hình thon dài của hắn, bờ môi mỏng khẽ gợi, một đôi mắt màu hồng, đang híu lại nhìn Thích Ngạo Sương. Một nam nhân có dáng dấp yêu mị lại nói thô tục thế. Không ai có thể tưởng nổi.

"A Bảo, tới đây." nam tử yêu mị vươn tay vẫy vẫy Chiêu Tài bảo Miêu đang đứng trên vai Thích Ngạo Sương. Chiêu Tài bảo Miêu lại không thèm để ý tới nam tử yêu nghiệt kia, mà vẫn dùng ánh mắt màu xanh nhìn chằm chằm Thích Ngạo Sương.

"Người mau đưa bảo vật ra đây." Yêu mị nam tử vừa nhìn thấy A Bảo không thèm để ý tới hắn, tức giận không dứt, chỉ tay về phía Thích Ngạo Sương giận dữ hét lên " Người không giao ra đây ta giết chết người sao đó lấy Chiếu nhận Không Gian vậy."

"Meo meo!" Chiêu Tài Bảo Miêu vừa nghe lời nói của chủ nhân mình thì tức giận giơ giơ móng vuốt lên, ngay sau đó xuất hiện bên cạnh nam tử yêu nghiệt, cào vào mặt hắn. Ngay lập tức trên mặt nam tử yêu nghiệt kia xuất hiện mấy vết máu.

Ba người Thích Ngạo Sương trợn mắt hốc mồm. Sùng vật mà ra tay không khách khí với chủ nhân?! Nhưng thái độ của nam tử kia còn làm chi Thích Ngạo Sương kinh ngạc. Yêu mị nam tử cẩn thận ôm Chiêu Tài Bảo Miêu trên mặt mình xuống, lấy lòng hỏi: "A Bảo người muốn gì? Ta không giết nàng đâu?"

Kết

Đám người Thích Ngạo Sương nhìn tình cảnh trước mắt muốn trật khớp hàm. Máu trên gương mặt hoàn mỹ của nam tử kia chảy xuống, những nam tử yêu mị vẫn nở nụ cười.

"Meo meo!" Chiêu Tài Bảo Miêu vèo một cái đã thấy xuất hiện trên vai Thích Ngạo Sương, ngồi bất động. Mặt nam tử yêu mị xụ xuống, nhìn đám người Thích Ngạo Sương tức giận nói: "Tiểu tử kia người làm gì mà A Bảo lại thích người thế. Người và hai Yêu nhân kia tới đây làm gì?" Trong lòng nam tử yêu mị cảm tức hỏi. Muốn giết lại không thể giết, A Bảo lại làm như thế, chuyển gì đây nhỉ?

"Ta tìm Lửa Chi Hạch Tâm" Thích Ngạo Sương lấy lại tinh thần hồi đáp, khước mắt nhìn mèo con màu trắng đang đứng trên vai mình, trong lòng đã biết, là vật nhỏ này cứu bọn họ. Thực lực của nam tử trước mắt thâm sâu không lường được, muốn giết bọn họ cũng không cần tí sức. Không biết vì sao lại nhân nhượng với mèo con nhỉ, không phải con mèo con này chỉ là Chiêu Tài Bảo Miêu hay sao? Chỉ là một con mèo để tìm bảo vật à?

"A, Các người vào đây bằng cách nào?" Hình như nam tử yêu mị đã sớm bọn họ từ nơi khác đến, nhàn nhạt hỏi tiếp.

"Một người bạn đưa chúng ta tới đây." Thích Ngạo Sương đáp lời.

"Vậ?" Nam tử yêu mị khẽ cau mày, sắc mặt âm tình bất định, không biết đây suy nghĩ cái gì.

Ba người Thích Ngạo Sương cũng không đi chuyển, đứng lẳng lẳng đợi.

"Tìm được đồ liền quay về à?" Nam tử yêu mị hỏi vấn đề mấu chốt.

"Đúng" Thích Ngạo Sương gật đầu.

"Vậ thì tốt." khoe mắt nam tử yêu mị lộ ý cười, Tiểu tử này đi rồi, A Bảo sẽ trở về bên cạnh mình. Nên giúp bọn họ tìm vật kia sao đó tổng khứ bọn họ đi.

"Khe cốc phía tây." Thích Ngạo Sương quan sát vẻ mặt của nam tử yêu mị, chợt hiểu. Quay đầu nhìn Chiêu Tài Bảo Miêu đang lười biếng đứng trên vai mình, trong lòng có chút ngạc nhiên, hình như mèo con rất quan trọng đối với nam tử này, hẳn rất quan tâm đến nó.

"Đi theo ta." Nam tử yêu mị nhìn chăm chăm Chiêu Tài Bảo Miêu trên vai Thích Ngạo Sương, khó hiểu hỏi "Thất sự người không còn bảo vật gì à? Thế sao A Bảo lại luôn đi theo người? Sao có thể như thế nhỉ."

"Cái này."

Thích Ngạo Sương nỗ lực nhớ lại, sau đó lắc nhẹ cái đầu "Thật sự không có. Người không biết A Bảo muốn bảo vật gì à."

"Là bảo vật trân quý, còn bảo vật gì thì ta không biết." Nam tử yêu mị trừng mắt nhìn Thích Ngạo Sương, khó chịu đi về phía trước. Nói đúng hơn, là trôi lơ lửng phía trước. Thích Ngạo Sương nhìn nam tử yêu mị trước mặt, căn bản hẳn không có đi, mà là lơ lửng trên mặt đất. Đánh vẻ tự đắc siêu nhiên.

"Nhanh lên, nhanh tìm Lửa Chi Hạch Tâm rồi rút đi." Nam tử yêu mị quay đầu nhìn đám người Thích Ngạo Sương khề quát.

Bạch Đế và Hắc Vũ liếc mắt nhìn nhau, đáy mắt kinh ngạc. Thực lực của Nam tử trước mắt rất mạnh bọn họ không nhìn ra được. Nhưng không ngờ, hẳn lại giúp bọn họ đi tìm Lửa Chi Hạch Tâm.

Có nam tử yêu mị này ở đây, lần này hết sức đơn giản. Những sinh vật chướng mắt, muốn công kích bọn họ, đều bị nam tử kia sánh thành mảnh vụn. Quan trọng hơn là, những thực vật này không thể di động thì không nói làm gì. Ngay cả những động vật cũng không dám đến gần họ. Trên đường bọn họ cũng gặp phải một người của Ma tộc, và 2 Yêu Tộc, nhưng khi họ nhìn thấy nam tử yêu nghiệt thì vội vàng bỏ đi. Thực lực của Ma tộc và Yêu tộc rất mạnh. Khiến cho 3 người Thích Ngạo Sương càng thêm nghi ngờ, nam tử trước mắt này là ai? Thực lực của hắn mạnh tới đâu? Trên thế giới này, sao lại xuất hiện một người như thế ?

Nơi này bóng đêm và ánh sáng cùng tồn tại, Làm cho người ta không còn định nghĩa về thời gian.

Cũng không biết đi bao lâu, đám người Thích Ngạo Sương còn có thể chống đỡ được, mà nam tử kia lại không có chút mệt mỏi. Nhưng mà, có một đứa bé trong bọn họ mệt rồi.

Chiêu Tài Bảo Miêu đứng trên vai Thích Ngạo Sương ngáp một cái, nheo mắt lại.

"Nghỉ ngơi đã, ngủ một giấc đi." Nam tử yêu mị không quan tâm đến động tác của Thích Ngạo Sương, trực tiếp ngừng lại.

Thích Ngạo Sương và Bạch Đế Hắc Vũ liếc mắt nhìn nhau, cũng không lên tiếng, cũng ngừng lại. Bọn họ mới đến thế giới này, cũng đã đi rất lâu, cũng có chút mệt mỏi. Nam tử yêu mị tựa vào bên cây, nhìn đám người Thích Ngạo Sương dựng trại, bắt đầu nướng thịt.

"Á thơm quá. Bao nhiêu lâu rồi ta chưa ăn đồ chín nhỉ?" Nam tử yêu mị bước tới, cau mày hồi tưởng.

"Meo meo?" Chiêu Tài Bảo Miêu chột mở mắt, trừng to mắt nhìn thịt nướng trong tay Thích Ngạo Sương, không ngừng kêu meo meo.

"Chưa chín, chút nữa chín ta cho người ăn." Thích Ngạo Sương nhìn Chiêu Tài Bảo Miêu đang trợn to mắt cười nói. Méo con rất đáng yêu, Thích Ngạo Sương cũng rất thích, mặc dù nàng không thích chủ nhân của nó chút nào.

"Meo meo " Chiêu Tài Bảo Miêu liếm liếm đầu lưỡi. Tay nam tử yêu mị khẽ động, một chiếc đệm mềm mại xuất hiện, hắn cẩn thận trải xuống bên cạnh. Chiêu Tài Bảo Miêu hài lòng kêu một tiếng, nhảy khỏi vai Thích Ngạo Sương xuống tấm đệm kia, cuộn thành một cục.

Thích Ngạo Sương nướng thịt, Bạch Đế và Hắc Hủ châm lửa, ba người trầm mặc không nói .

"Người, xác định trên người không có bảo vật nào nữa?" Nam tử yêu mị vuốt cằm mình, hỏi " A Bảo nhà ta chưa bao giờ nhìn sai."

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn nam tử yêu mị, ném một câu: "Không có. Ta đổ đồ trong Chiếc Nhẫn không gian cho người xem."

"Không cần, chỉ cần người nhất trí với hành động của ta thì ta biết ngay." nam tử yêu mị vươn tay đặt trên trán Thích Ngạo Sương nói " Không nên chống cự bằng ý thức, ý thức của ta và người nhất thống, thả lỏng."

Bạch Đế và Hắc Vũ cau mày muốn nói gì. Thích Ngạo Sương đã dụng ánh mắt ngăn bọn họ. Nam tử yêu mị này không có sát khí, hắn sẽ không làm tổn thương mình.

Thích Ngạo Sương khó chịu giựt giựt khóe miệng, nếu như không làm rõ thì hắn sẽ theo hỏi đến cùng. Chỉ có thả lỏng cho hắn xem Chiếc nhẫn Không gian vậy. Một lát sau, nam tử yêu mị thu tay về. Nam tử yêu mị vuốt chiếc cằm xinh đẹp của mình cau mày quan sát Thích Ngạo Sương, lăm

bấm nói: "Quả nhiên còn còn bảo vật gì. Vậy thì sau, A Bảo nhà ta lại đi theo người nhỉ?"

Thích Ngạo Sương không để ý tới nam tử yêu mị nữa, tiếp tục nướng thịt. Mùi thơm tràn ngập không khí, làm người ta thấy thèm. Trong lòng Thích Ngạo Sương kinh ngạc vô cùng, người này, có thể khống chế ý thức và tra xét không gian của Chiếc nhẫn không gian. Thật đáng sợ!

"Meo meo" Ánh mắt Chiêu Tài Bảo Miêu nhìn chăm chăm thịt nướng trên tay Thích Ngạo Sương, kêu meo meo như đang thúc giục Thích Ngạo Sương nhanh lên một chút.

Cuối cùng cũng nướng xong, Thích Ngạo Sương đưa cho Chiêu Tài Bảo Miêu một khối thịt, mèo con dùng móng vuốt cào cào vào khối thịt, vui vẻ ăn, đáng vẻ vất rất hài lòng. Thích Ngạo Sương nhìn bộ dạng ngây thơ ngốc ngốc của mèo con, không khỏi nở nụ cười.

"Ta cũng muốn ăn." Nam tử yêu mị nhìn chăm chăm Thích Ngạo Sương phun ra một câu. Kinh thường giành đồ ăn trong tay Thích Ngạo Sương, đoạt bảo vật và giành ăn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

Thích Ngạo Sương liếc mắt nhìn nam tử yêu mị, không lên tiếng, đem thịt nướng chia làm bốn phần, đưa cho hắn phần nhỏ nhất, 3 phần kia cho mình Bạch Đế và Hắc Vũ. Nam tử yêu mị nhìn mình phần thịt nướng nhỏ của mình khó chịu bĩu môi. Trong lòng thầm mắng, tiểu nhân đặc chí! Ý A Bảo thích người sao? Chờ chừng nào A Bảo không thích người nữa ta sẽ đem người xé thành từng mảnh nhỏ. Khi nam tử yêu mị đang suy nghĩ, vạt áo khẽ động. Cúi đầu nhìn thấy A Bảo đã ăn no lấy vạt áo của hắn để lau móng vuốt. Khi lau xong, lấy móng vuốt nhỏ vỗ vỗ cái bụng, rồi té chống vó lên chiếc đệm lẳng ra ngủ. Thật đáng yêu. Thích Ngạo Sương mỉm cười khi nhìn thấy Chiêu Tài Bảo Miêu chống vó mà ngủ. Nam tử yêu mị dờ khóc dờ cười nhìn vạt áo dính mỡ của mình, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Chiêu Tài Bảo Miêu đang ngủ. Nam tử yêu mị ăn thịt nướng xong, lại đoạt

lấy bình nước bên cạnh Hắc Vũ, uống một hớp nói: "Thật lâu mới có người lạ xuất hiện trên thế giới này. A, Nói đúng hơn là có người có thể sống sót đến giờ khi đặc chân lên thế giới này."

"Có ý gì?" Thích Ngạo Sương nghi ngờ.

"Các người từ đâu tới đây? A, Bữa bé này người từ đâu đến, hai người là Yêu Nhân, nhất định là tới từ Yêu Giới." Nam tử yêu mị hài lòng nhai nhai thịt hoi. Yêu. Thích Ngạo Sương nhìn về phía Bạch Đế và Hắc Vũ, nam tử yêu mị nói đang Hắc Vũ và Bạch Đế là Yêu, là Yêu Tộc? Dung mạo quan hệ trực tiếp với thực lực, càng tuấn mỹ thực lực càng mạnh. Nếu nói như thế Bạch Đế và Hắc Vũ là Yêu Tộc cao cấp à, cho nên khi gặp họ nàng không biết được thân phận của bọn họ, thậm chí còn hiểu lầm bọn họ là ma thú.

"Ta đến từ Đại lục Tích Lan." Thích Ngạo Sương đáp.

"Ha ha, hi vọng về sau người có thể dùng thực lực của mình để đến thế giới này." Câu nói của nam tử yêu mị có ý nghĩa sâu xa.

"Có ý gì?" Thích Ngạo Sương nghi ngờ hỏi.

"Về sau người sẽ biết." Nam tử yêu mị thuận miệng, nhai nhai thịt.

Thích Ngạo Sương nhìn về phía Bạch Đế và Hắc Vũ, muốn đáp án từ bọn họ. Mà 2 người họ cực kì ăn ý, nhẹ lắc đầu nhỏ giọng nói: "Về sau người sẽ biết."

Thích Ngạo Sương trợn trắng con mắt, được, vậy thì để sau vậy. Hiện tại, ngủ trước đã!

Thích Ngạo Sương bò vào lều ngã xuống nằm ngủ. Dù sao cũng có nam tử yêu mị kia canh gác mà, sợ cái gì.

Tỉnh dậy, Thích Ngạo Sương cảm thấy tinh thần rất sảng khoái, chui ra khỏi lều, thấy nam tử yêu mị vẫn không nhúc nhích ngồi bên cạnh Chiêu Tài Bảo Miêu, nhắm mắt, nhưng không ngủ. Chiêu Tài Bảo Miêu vẫn còn chống vó ngủ say. Bạch Đế và Hắc Vũ đều đã tỉnh, Chiêu Tài Bảo Miêu mới lười biếng bò dậy. Vừa bò dậy liền nhảy lên vai Thích Ngạo Sương, làm như đang bảo vệ cái gì quý lắm. Nam tử yêu mị rồi rằm.

Mọi người vừa đi vừa nghỉ, vì Chiêu Tài Bảo Miêu phải có thời gian nghỉ ngơi, cũng may Chiêu Tài Bảo Miêu nghỉ ngơi cùng khoảng thời gian với bọn họ. Vì thế mọi người đi bộ chứ không cần bay, bởi vì Chiêu Tài Bảo Miêu không thích độ cao và gió. Khoảng 8 ngày sau, thì cuối cùng bọn họ cũng tới được khe Cốc.

Bước vào khe Cốc, cảnh sắc xung quanh thay đổi toàn bộ. Không còn thấy màu xanh của cây cối, mà được thay bằng một màu lửa đỏ, ngay cả những sóc nhỏ cũng màu đỏ bừng. Trên người bọn họ cũng nồng nặc nguyền tố hỏa.

"Á người có thuộc tính hỏa à, khó trách muốn lấy Hỏa Chi Hạch Tâm. Nó rất thích hợp để người lên cấp và tang thực lực." Nam tử yêu mị híp mắt không chút để ý nhìn Thích Ngạo Sương. Trong giọng nói có ý kích thích làm cho Thích Ngạo Sương có chút giật mình, giọng điệu của hắn, Hỏa Chi Hạch Tâm không được coi là bảo vật à?

"Đi thôi." Nam tử yêu mị nóng lòng nói, Thích Ngạo Sương là ôn thần của hắn. Cũng không biết tại sao A Bảo lại quần lầy nàng, tức thật mà.

Càng đi vào sâu bên trong, nhiệt độ càng cao. Tráng của đám người Thích Ngạo Sương cũng rịn mồ hôi, cả người cũng bị nóng lên. Nam tử như không có chuyện gì vẫn đi thẳng về phía trước.

"Meo meo!" Chiêu Tài Bảo Miêu khó chịu kêu lên một tiếng, nam tử yêu mị vội vàng quay đầu lại tạo một vòng kết giới cho mát mẽ cho Chiêu Tài

Bảo Miêu.

Thích Ngạo Sương lau mồ hôi trên trán, nhìn khe Cốc phía trước, trong lòng đang suy nghĩ làm cách nào để đi vào sâu hơn. Nên dùng Đấu Khí? Hay dùng kết giới?

Lúc Thích Ngạo Sương đang suy nghĩ, thì một vòng kết giới đã xuất hiện xung quanh mình, khí lạnh xuất hiện. Quay đầu nhìn lại, là kết giới đo Hắc Vũ tạo nên.

"Cám ơn." Thích Ngạo Sương nói thật nhỏ.

"Cám ơn cái gì, đừng quên, người có kế ước với chúng ta." Hắc Vũ nhún vai, sắc mặt rất tự nhiên như không có chuyện gì.

"Đi nhanh lên, dài dòng cái gì. !" Nam tử yêu mị đi phía trước quay đầu lại thúc giục.

Đám người của Thích Ngạo Sương bước nhanh hơn, không lâu sau, Chiêu Tài Bảo Miêu đã bắt đầu ngủ gật, mới tới cuối khe cốc.

Cuối khe cốc là một vách đá màu lửa, dưới ánh mặt trời, phát ra ánh sáng màu đỏ chói mắt.

"Ở giữa là Hỏa Chi Hạch Tâm, lấy nhanh đi. Người có thuộc tính hỏa, ta tọa kết giới phòng ngự cho người, người tự mình đi lấy đi." Nam tử yêu mị ngáp một cái, vung tay lên, toàn thân Thích Ngạo Sương được bao phủ một tầng ánh sáng nhàn nhạt, nam tử yêu mị nói tiếp "Người đưa người đến nơi này rất đúng giờ, vật này năm trăm năm mới xuất hiện một lần. Hình là biết nó mới xuất hiện được mấy ngày thôi."

Mới được hình thành mấy ngày? Nói cách khác là khi bọn họ xuất hiện ở thế giới này thì nó chưa hình thành? Tạp Mễ Nhĩ biết rõ thời gian như vậy?

"Nhanh lên. Mặc dù ta không quan tâm nó, nhưng không có nghĩa những người khác không quan tâm nó." Nam tử yêu mị thúc giục, thực tế là muốn Thích Ngạo Sương nhanh chóng lấy Hỏa Chi Hạch Tâm, để hắn có thể đem A Bảo về nhà.

Thích Ngạo Sương chậm rãi đi lên, càng ngày càng gần, cảm giác lửa nóng ngày càng mãnh liệt. Nếu không có kết giới của nam tử yêu mị kia, chắc hẳn nàng đã bị nướng chín rồi. Tạt Mễ Nhĩ đưa nàng tới đây, nhưng không nói cho nàng biện pháp lấy nó. Nếu không phải gặp phải được nam tử yêu mị này, thì phải rất cực khổ mới lấy được á.

Khối lửa đỏ ở giữa vách đá, có hình trái tim. Chắc hẳn nó là Hỏa Chi Hạch Tâm. Ngọn lửa đỏ bùng, nhưng lại có cảm giác thất sự ngọn lửa kia có màu đen. Khi đến gần, nguyên tố hỏa dao động mãnh liệt. Lực lượng này, lực lượng rất mạnh mẽ, nó giống như muốn phun trào.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng bay, đến gần Hỏa Chi Hạch Tâm. Ngừng lại phía trước Hỏa Chi Hạch Tâm. Thích Ngạo Sương chậm rãi vươn tay, đưa về phía Hỏa Chi Hạch Tâm.

Thần kì là bàn tay của nàng có thể xuyên qua Hỏa Chi Hạch Tâm, tại thời điểm Thích Ngạo Sương muốn động cánh tay, thì xuất hiện một hiện tượng kì lạ!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 25: Ngạo Sương Lên Cấp

T

ay Thích Ngạo Sương cứ như vậy thần kỳ xuyên qua mặt ngoài của kết tinh màu đỏ kia, thời điểm tay Thích Ngạo Sương muốn đụng vào Hỏa Hồn, thì nổi lên dị biến!

Ngọn lửa đó chợt khẽ run lên, giống như có sinh mạng, chậm rãi di động, di động đến trên tay của Thích Ngạo Sương.

Một luồng nhiệt lưu cứ như vậy từ trên tay Thích Ngạo Sương truyền khắp toàn thân của nàng.

"Meo meo?" Chiêu Tài Bảo Miêu còn đứng ở trên vai Thích Ngạo Sương, quay đầu nghi hoặc nhìn Thích Ngạo Sương. Nó cho dù có kết giới của yêu mị nam tử bảo vệ, nhưng cũng làm cho nó cảm thấy nóng bỏng.

"A Bảo, trở lại." Yêu mị nam tử lên tiếng kêu gọi.

Chiêu Tài Bảo Miêu nghi ngờ nhìn Thích Ngạo Sương một chút, lại hướng nhìn yêu mị nam tử, lần này không có chuyện sẽ không nghe lời, mà vèo một tiếng liền nhanh chóng chạy đến trên bả vai yêu mị nam tử. Yêu mị nam tử cười híp mắt đem Chiêu Tài Bảo Miêu trên bả vai ôm xuống, vui mừng mừng ôm vào trong lòng.

(Sau này A Bảo biến thành hình người mới thấy anh này là một bình dấm siêu chua)

"Ngạo Sương!"

"Ngạo Sương."

Bạch Đế và Hắc Vũ đồng thời nhỏ giọng hô ra tiếng, khẩn trương nhìn Thích Ngạo Sương đang trôi lơ lửng ở giữa không trung. Bởi vì giờ khắc này tình hình thật sự quá quý dị. Cả người Thích Ngạo Sương cũng bị ngọn lửa màu đỏ bao vây lại ở bên trong, nhưng là y phục là hoàn hảo không tổn hao gì. Mà Thích Ngạo Sương cũng không có vẻ gì khác thường.

Từ từ, cả người Thích Ngạo Sương cũng thay đổi đỏ bừng. Mà ở trên tay nàng ngọn lửa chậm rãi chui từ bàn tay vào miệng của nàng.

Một cỗ nóng bỏng không thể tưởng tượng bao bọc lấy toàn thân Thích Ngạo Sương, ngọn lửa ở toàn thân Thích Ngạo Sương không chút kiêng kỵ mà bốc cháy lên. Thích Ngạo Sương cứ như vậy lẳng lặng trôi lơ lửng ở giữa không trung không hề nhúc nhích.

Bạch Đế và Hắc Vũ vô cùng lo lắng nhìn Thích Ngạo Sương giữa không trung, nàng bây giờ đang gặp nguy hiểm hay an toàn, bọn họ đã không thể nào kết luận được gì.

"Meo meo?" Chiêu Tài Bảo Miêu nghi ngờ cầm móng vuốt đung một cái vào bộ ngực của yêu mị nam tử. Yêu mị nam tử híp mắt nhìn Thích Ngạo Sương lại không để ý đến nó.

"Meo meo!" Chiêu Tài Bảo Miêu hơi tức giận, đưa móng vuốt ra bất chấp tất cả bắt đầu ở trước ngực yêu mị nam tử mà cào cào. Trong một nháy mắt, áo khoác trắng liền bị nó xé thành từng mảnh vải vụn, lộ ra lồng ngực tinh trắng.

"Ai da, A Bảo của ta, đừng kích động. Đó là thời điểm quan trọng của ta và ngọn lửa dung hợp không được làm loạn. Ngọn lửa này là thứ có linh tính, tự nhiên có ý thức, đang khảo nghiệm ta xem ta có đủ tư cách dung hợp hay không." Yêu mị nam tử thấy A Bảo nhà mình nổi giận, lúc này mới liên tục không ngừng giải thích. Ôi chà thì ra là tức giận đến nổi lỗ mũi cũng méo sẹo hết rồi, A Bảo nhà mình trừ lúc lo lắng cho mình

ra , chưa từng lo lắng cho người nào như vậy? Hôm nay cứ như vậy mà lo lắng cho một đứa trẻ xa lạ, thật là tức chết đi được!

(thế có ai thấy dấm đã đổ ra chưa)

Lời của yêu mị nam tử nói ra, Chiêu Tài Bảo Miêu lúc này mới yên tĩnh lại, nó dùng đôi mắt màu hổ phách xinh đẹp nhìn chăm chăm Thích Ngạo Sương đang trôi lơ lửng ở trong không trung.

Mà Bạch Đế và Hắc Vũ nghe lời yêu mị nam tử nói, cũng hơi yên tâm, nhưng ánh mắt cũng không có rời khỏi người của Thích Ngạo Sương.

Yêu mị nam tử nói không sai, giờ phút này Thích Ngạo Sương đang chịu đựng một khảo nghiệm. Xuất hiện tại trước mặt nàng là một thiếu nữ mỹ lệ một thân Hồng Y. Trên đầu thiếu nữ phát phối tóc đen, một thân y phục đỏ rực, đứng ở đó diêm dúa lắng lơ như những đoá hoa đầy gai nở trong bụi rậm mỉm cười nhìn Thích Ngạo Sương.

"Người muốn lấy lực lượng của ta mục đích là vì cái gì đây?"Nữ tử áo đỏ mỉm cười, chậm rãi cúi đầu, thào xuống một đoá lửa đỏ như đoá hoa nhàn nhạt hỏi.

Thích Ngạo Sương hơi ngẩn ra, lập tức phục hồi tinh thần lại, cảnh tượng trước mắt đều là do nữ tử này tạo thành, mà nữ tử chỉ sợ sẽ chính là linh hồn ngọn lửa.

Mục đích là gì ư?

Còn không đợi Thích trả lời Ngạo Sương, trước mắt không khí giống như lưu động, cảnh tượng lần nữa biến hóa xảy ra.

Mà xuất hiện lần nữa người xuất hiện ở trước mặt ThíchNgạo Sương khiến Thích Ngạo Sương hơi ngẩn ra.

Là Cổ Đốn Công Tước!

Đây là ảo giác, Thích Ngạo Sương biết rõ đây là ảo giác.

Nhưng Thích Ngạo Sương mặt không đổi sắc vươn tay ra, nhẹ nhàng thoáng một cái, một thanh Kiếm khổng lồ xuất hiện trong tay Thích Ngạo Sương.

"Khắc Lô Nhã, con rốt cuộc đã trở lại, con hãy nghe ta giải thích, ta."
Cổ Đốn Công Tước có chút hoảng hốt vội vàng nói.

Trả lời hẳn là một kích bén nhọn của Thích Ngạo Sương, gọn gàng linh hoạt đem hẳn một kiếm chém thành hai đoạn. Ảo giác về Cổ Đốn Công Tước vì vậy biến mất.

"Khắc Lô Nhã, cái đồ tiện nhân, người quyến rũ Lăng Vân của ta, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho người!" Không cần phải nói, kẻ thốt ra lời này, chính là Liễu Tuyết Tình.

Thích Ngạo Sương lần nữa mặt không vẻ gì huy kiếm giải quyết hết cái này huyền tượng.

"Nữ Thần Quang Minh vĩnh viễn tồn tại cùng chúng ta, xin người hãy phù hộ cho chúng con." Toàn bộ đều một thân áo trắng người của Thần điện đang cầu nguyện, cầu nguyện còn chưa dứt lời đã bị Thích Ngạo Sương một kiếm chém hết.

Thích Ngạo Sương lạnh lùng đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng của nữ tử áo đỏ, nữ tử áo đỏ cầm một thanh kiếm sắc bén trong tay cứ như vậy đâm tới Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương vẫn không nhúc nhích, mặc cho thanh kiếm sắc bén kia nhắm thẳng vào cổ họng của nàng.

Thời điểm kiểm đó cách cổ họng Thích Ngạo Sương một tấc đành dừng lại, trên mặt Thích Ngạo Sương không hề có chút sợ hãi nhìn nữ tử áo đỏ trước mắt trên mặt nàng ta có chút kinh ngạc.

Nữ tử áo đỏ đem kiếm thu hồi lại, đứng lại về sau nghi ngờ nói: "Vì sao người có thể đánh chết ba người kia, lại không tránh né công kích của ta?"

"Trước đó hai người kia là kẻ thù của ta, cho dù là ảo giác, ta cũng không nường tay." Thích Ngạo Sương thản nhiên nói.

"Này còn kẻ thứ ba kia? Không phải kẻ thù của người sao?" Nữ tử áo đỏ khẽ cau mày hỏi, trong lòng nàng tràn đầy nghi ngờ.

"Ta thấy hãn không vừa mắt, chỉ đơn giản như vậy thôi." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt khạc ra một câu.

Hả? Nữ tử áo đỏ thấy Thích Ngạo Sương thẳng thắn nói ra như vậy thì rất sửng sốt, tiếp đó lại gấp gáp hỏi: "vậy tại sao không né tránh công kích của ta, cũng không có ra tay với ta?"

"Bởi vì ta muốn có được lực lượng của người, không thể đắc tội người. !" Thích Ngạo Sương thản nhiên nói những lời này

Phốc!

Trong lòng nữ tử áo đỏ đã cười điên cuồng. Chỉ là ngoài mặt nàng cố nhịn.

"Người, người thật là một người thú vị, rất thẳng thắn." Nữ tử áo đỏ khẽ mỉm cười " ngọn lửa này cho người thôi."

Nữ tử áo đỏ nói xong, nàng liền biến mất.

Mà Thích Ngạo Sương lần nữa trở về thực tế, trước mắt là một mảnh đỏ tươi vách đá thủy tinh, nàng vẫn như cũ còn trôi lơ lửng ở giữa không trung. Chậm rãi cúi đầu, thấy lòng bàn tay mình một ngọn lửa đỏ rực cứ như vậy

nhANH chóng lan tràn ra, bám vào cánh tay. Viên Hỏa Ngọc kia đã biến mất không thấy. Toàn thân nàng có một cỗ cảm giác thoải mái không nói ra được.

"Ồ, vận khí của đứa trẻ này không tệ, cứ nhiên đem toàn bộ ngọn lửa hấp thu " yêu mị nam tử nhìn Thích Ngạo Sương trôi lơ lửng ở giữa không trung, hí p mắt nói. Không đợi Chiêu Tài Bảo Miêu trong ngực có điều động tác gì, yêu mị nam tử vội vàng tiếp tục giải thích " Ngọn lửa này năm trăm năm ngưng kết ra một viên ngọc, có người tới nơi này nghĩ có được nó thì cũng không phải là có thể hấp thu hoàn toàn, nếu khiến linh hồn ngọn lửa không hài lòng, thì chỉ có thể lấy được một ngọn lửa không có bất kì lực lượng nào, tốt một chút thì có thể hấp thu 70%. Đứa trẻ này lại có thể toàn bộ hấp thu. Chẳng lẽ linh hồn ngọn lửa là nam nhân, bị nàng dung sắc dụ rồi hả ?"

"Meo meo!" Chiêu Tài Bảo Miêu mất hứng kêu lên.

"Ta đùa giỡn nha, A Bảo, người xem nàng vẫn chỉ là tiểu hài tử, có nam nhân nào mù mắt mới để ý nàng nha?" Yêu mị nam tử cười ha hả nói.

"Hắt xì!"

Tại một nơi xa xôi, đế quốc Lạp Cách Tạt, Phong Dật Hiên hung hăng hắt hơi một cái.

"Thiếu gia? Thế nào? Bị cảm sao?" Những người bên cạnh ân cần hỏi han.

"Không có." Phong Dật Hiên lắc đầu, sau đó ác khẩu nhìn chăm chăm về phía Thiên Không Đạo" không biết là tên khốn kiếp nào đang nói xấu ta"

"Hắt xì!"

"Hắt xì!"

Sự thật là không chỉ một mình Phong Dật hiên nhảy mũi

(Há há há.....đoán xem là ai nhảy mũi nữa đây)

Bạch Đế và Hắc Vũ nghe thấy lời yêu mị nam tử, tảng đá nặng nề trong lòng buông xuống. Xem ra, lần này Ngạo Sương có thể thuận lợi hấp thu lực lượng của Hỏa Hồn, có thể đem thực lực tăng lên không ít rồi.

Mà Thích Ngạo Sương vẫn còn cảm thấy cực nóng trong người mình.

Nhiệt, rất nóng, vô cùng nóng.

Thích Ngạo Sương từ từ nhú mào.

Trong cơ thể dường như muốn bốc cháy lên .

"Không phải chứ?" Yêu mị nam tử nhìn còn Thích Ngạo Sương còn trôi lơ lửng ở giữa không trung, giựt giựt khóe miệng nói " Hỏa Hồn cư nhiên thích nàng như vậy sao? Ta xác định Hỏa Hồn tuyệt đối là đàn ông!"

Bạch Đế và Hắc Vũ không rõ chân tướng, vô cùng lo lắng nhìn Thích Ngạo Sương vẫn còn đang trôi lơ lửng ở giữa không trung, lỗ tai lại chống lên nghe yêu mị nam tử nói. Yêu mị nam tử đang cố gắng giải thích cho A Bảo nhà hần hiểu tình hình.

"Người xem, A Bảo, màu sắc ngọn lửa trên người đứa trẻ đó có phải đang thay đổi, đang biến hóa hay không?" Yêu mị nam tử đem Chiêu Tài Bảo Miêu đặt ở trên vai của mình rồi nói . Chiêu Tài Bảo Miêu tròn to con người xinh đẹp màu hổ phách nhìn biến hóa trên người Thích Ngạo Sương.

Ngọn lửa trên người Thích Ngạo Sương, từ lúc mới bắt đầu từ màu đỏ biến thành màu vàng kim, tiếp theo là màu trắng, nữa sau đó là màu xanh, màu xanh dương. chuyện này thật li kì.

"Meo meo?" Chiêu Tài Bảo Miêu sững sờ nhìn ngọn lửa trên người Thích Ngạo Sương cuối cùng biến thành màu đen.

"Vương giả chi diễm!" Yêu mị nam tử khẽ nhú mày. Những thứ này mặc dù đối với hắn mà nói hãn căn bản cũng không để vào mắt, nhưng thứ này đối với đứa trẻ đó mà nói, có thể là một bước đột phá rất lớn!

Vương giả chi diễm! !

Bạch Đế và Hắc Vũ kinh hãi liếc nhau một cái, đều thấy được sự kinh hãi trong mắt đối phương.

Rất nhiều người không biết là, ngọn lửa cũng có Vương

Ngọn lửa màu đen chính là Hỏa Diễm Chi Vương. Ngọn lửa có màu sắc khác khi gặp phải ngọn lửa màu đen thì không phải công kích, mà là cúng bái. Nếu như hai Pháp Sư Hỏa Hệ đối chiến, người có Vương Giả Chi Diễm không đánh cũng thắng. Bởi vì dù gì ngọn lửa gặp phải Vương Giả Chi Diễm chỉ biết cúng bái, làm sao có thể giao thủ?

" Lực công kích Vương Giả Chi Diễm rất cao sao?" Hắc vũ nhỏ giọng hỏi câu.

"Không." Yêu mị nam tử tốt bụng nheo mắt lại, nở nụ cười" một chút tổn thương cũng không có."

"Cái gì?" Hắc vũ hô nhỏ một tiếng, Bạch Đế cũng khẽ cau mày. Vương Giả Chi Diễm bọn họ cũng nghe nói qua, nhưng là cũng không có gặp qua. Cũng không biết lực công kích của Vương Giả Chi Diễm rốt cuộc như thế nào.

"Vương Giả Chi Diễm không có một lực công kích nào." Yêu mị nam tử híp mắt cười" nhưng tất cả hỏa diễm khác gặp phải hắn đều phải cúng bái, đều muốn né tránh."

“Hả?” Bạch Đế cùng hắc vũ khê co quắp khóe miệng “.....”

"Ai biểu người ta là Vương? Vương phải không cần động thủ." Yêu mị nam tử khóe miệng nâng lên nụ cười hài hước.

Đang ở thời điểm yêu mị nam tử hào hứng bùng bùng giải thích, thích Ngạo Sương trên người của lại xảy ra biến hóa kinh thiên động địa.

"hầy....”

Một tiếng thở dài dằng dặc từ trong miệng Thích Ngạo Sương phát ra, giống như từ phía chân trời xa xôi truyền đến, làm cho lòng người rung động thật sâu.

Toàn thân Thích Ngạo Sương cũng được bao phủ bởi một cỗ ngọn lửa màu vàng, mà trên lưng của nàng, mở rộng ra một đôi cánh bằng ngọn lửa cũng màu vàng. Con người của nàng một mảnh hư vô, mái tóc màu đen trong nháy mắt chợt thay đổi rất dài, dài qua cả cổ chân của nàng, sau đó tung bay.

"Hả? Có chút ý tứ a ~."Yêu mị nam tử hí mắt nhìn biến hóa của Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương chậm rãi xoay người lại, mặt hồ hững nhìn mấy người phía dưới.

Đúng lúc ánh mắt mọi người đang kinh ngạc, đôi cánh trên lưng của Thích Ngạo Sương thay đổi lớn, màu sắc cũng biến hóa.

Trong nháy mắt, đôi cánh trên lưng Thích Ngạo Sương đã biến thành màu đen, chiều dài cũng tăng lên gấp ba lần, bao gồm cả ngọn lửa toàn thân nàng cũng từ màu vàng kim toàn bộ biến thành màu đen.

Tóc đen, tròng mắt đen, màu đen cánh, ngọn lửa màu đen. (Giống Ác Ma thế??)

Diêm dúa lắng lơ đến mức tận cùng, mũi lưỡi tới mức làm cho người ta hít thở không thông.

Bạch Đế bỗng nhiên có cảm giác chung quanh khác thường. Chung quanh một mảnh Ma Pháp Nguyên Tố cực nóng, vốn là cả hạp cốc đều là màu đỏ. Vào giờ khắc này, hạp cốc màu đỏ đang rút đi, hoặc là nói đúng ra, toàn bộ đang hướng về chỗ Thích Ngạo Sương mà hội tụ.

Dưới chân bọn cảm giác nóng bỏng đang chậm rãi biến mất, mặt đất cũng từ màu đỏ dần dần khôi phục thành màu sắc nguyên thủy. Chung quanh hoa cỏ cây cối cùng các động vật nhỏ trên người bọn chúng màu đỏ cũng toàn bộ bị rút đi hết.

Lực lượng khổng lồ, điên cuồng mang quyền năng vô hạn, giống như Thượng đế, Chúa Trời, giống như nước lũ theo phương hướng của Thích Ngạo Sương mà nhào tới

Thích Ngạo Sương chậm rãi đáp xuống, từ từ mở rộng hai cánh tay của mình, ngẩng đầu lên hai mắt nhắm nghiền. Ở trước mặt nàng bỗng nhiên đã xuất hiện một cột sáng màu đỏ, trong nháy mắt nhuộm đỏ nửa bầu trời, cột sáng cứ như vậy hội tụ vào một chỗ, Thích Ngạo Sương bay bên trên sau đó lao xuống. Những dòng chảy đó tiếp xúc được với thân thể Thích Ngạo Sương liền biến mất, cũng nàng dung hợp một chỗ.

Bạch Đế và Hắc Vũ kinh ngạc nhìn một màn trước mắt, Miêu Nhân của A Bảo cũng không có nháy một cái nào thẳng tắp nhìn biến hóa của Thích Ngạo Sương.

Cứ như vậy trong nháy mắt chung quanh mát mẻ lên, tất cả màu đỏ đều biến mất. Chỉ có hạp cốc cái vách thủy tinh của hạp cốc này là vẫn còn màu đỏ nhưng màu sắc đã phai nhạt đi nhiều.

Hô

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng thở ra một hơi. Giờ phút này nàng chỉ cảm thấy trong thân thể tất cả đều là lực lượng, giống như thiên binh vạn mã, lại giống như sóng to gió lớn .

Toàn thân Hắc Sắc Hỏa Diễm từ từ thối lui, ngọn lửa màu đen cánh cũng từ từ thu hồi.

Thích Ngạo Sương chột chột mở mắt, cau mày nhỏ giọng nói: "Lên cấp rồi ! là Thiên Lôi."

Vừa mới nói xong, bầu trời trong xanh tối sầm lại, tiếng sấm ầm ầm từ xa đến gần, mây đen cuộn cuộn mà đến.

"Nha~ " Yêu mị nam tử nhìn trời, mỉm cười nói " có lửa đây rồi tất phải có khói thôi?" Ý hẩn là Thiên Lôi khi thấy có lửa thì lập tức đến xem .

"Mẹ!" vào lúc này Kim Liên nhảy lên ra ngoài nói " không cần sợ, có ta ở đây, ha ha. Lần này vận khí thật là tốt a. Nếu như không phải là cái địa phương này, con còn không thể tỉnh lại nhanh như vậy."

"A?" ánh mắt của Yêu mị nam tử rơi vào trên người của Kim Liên. Chẳng lẽ cái vật nhỏ này chính là đứa trẻ đó kêu ra sao? Yêu mị nam tử híp mắt nhìn Kim Liên, trong lòng chột hiểu được tại sao A Bảo nhà mình vẫn đuổi theo Thích Ngạo Sương không chịu buông. Thì ra là trong mắt của A Bảo vật nhỏ đó chính là bảo vật, là một bảo vật di động còn sống. Lần này chắc không dễ dàng rồi, . . . Yêu mị nam tử có chút phiền não cau mày. Nhưng nếu A Bảo nhà mình muốn chạy theo đứa trẻ này thì thế nào đây? Chẳng lẽ sẽ xuất hiện tình huống mình lo lắng nhất?

Tiếng sấm ầm ầm cắt đứt suy nghĩ của yêu mị nam tử, Thiên Lôi đã mãnh liệt đánh xuống. Mà Thích Ngạo Sương lại bị một đóa hoa sen rực rỡ khổng

lồ màu vàng kim bao bọc tại bên trong. Đạo thiên lôi này đánh vào người Kim Liên trong nháy mắt biến mất, hình như là đã bị hấp thu.

"Meo meo meo meo ~~" Chiêu Tài Bảo Miêu rất hưng phấn, ở trên bả vai yêu mị nam tử nhảy lên, tiếp đó lại chạy đến đầu yêu mị nam tử, lay tóc yêu mị của nam tử, hai mắt tỏa ánh sáng kích động nhìn đóa Kim Liên khổng lồ.

"Tốt lắm, A Bảo." Yêu mị nam tử có chút im lặng, A Bảo hôm nay thật là hưng phấn hơi quá rồi.

Mười một đạo thiên lôi cứ như vậy bị Kim Liên hấp thu toàn bộ, rất nhanh, mây đen tán đi, bầu trời lần nữa tĩnh lặng. Có Kim Liên ở đây thiên lôi căn bản không là cái gì. Thế nhưng cái tên nhóc này mỗi lần hấp thu Thiên Lôi sẽ phải ngủ say tu luyện.

Hoa sen khổng lồ màu vàng kim biến mất, Kim Liên khôi phục hình người đứng ở trước mặt của Thích Ngạo Sương.

" Mẹ, nấc ~~" Kim Liên lại là đáng vẻ say xỉn, cơ hồ đứng không vững, lôi kéo vạt áo của Thích Ngạo Sương mà nấc.

"Kim Liên, Con không sao chứ?" Thích Ngạo Sương ôm lấy Kim Liên, có chút lo lắng mà hỏi.

"Không có việc gì, không có, không có." Kim Liên lại ợ lên, sau đó mắt cơ hồ không mở ra được, " mẹ, ta. Ta buồn ngủ. buồn ngủ." Kim Liên nói xong cứ như vậy biến mất ở trong ngực Thích Ngạo Sương

"Meo meo ~" Chiêu Tài Bảo Miêu hưng phấn kêu một tiếng, nháy mắt sau đó đã từ đầu yêu mị nam tử nhảy lên đầu Thích Ngạo Sương mà kêu lên, lôi tóc nàng.

Thích Ngạo Sương quay đầu, thấy trong mắt yêu mị nam tử buồn bã cùng ghen tị. Thích Ngạo Sương rung mình một cái, trong mắt một người đàn ông mà lại thấy cảm xúc phức tạp như vậy, thật đúng là làm cho người ta có chút không chịu nổi.

Thích Ngạo Sương mang Chiêu Tài Bảo Miêu trên đầu mình ôm xuống, nhẹ nhàng sờ sờ đầu của nó mỉm cười nói: "A Bảo, ta cũng vậy rất thích người, nhưng mà ta phải về thế giới của ta"

"Meo meo" Chiêu Tài Bảo Miêu hai móng trước béo múp múp ôm lấy ngón tay Thích Ngạo Sương không thả con người màu hổ phách mở ra thật to còn lưu luyến không nguôi. Ở trong mắt Chiêu Tài Bảo Miêu, đây chính là cái bảo vật cực lớn, kẻ luôn xem bảo vật là tính mạng như nó thì làm sao nguyện ý buông tay đây?

Thích Ngạo Sương mỉm cười, vuốt vuốt lỗ tai Chiêu Tài Bảo Miêu, ôm nó đi tới bên cạnh yêu mị nam tử,

"Mặc dù ta hiện tại thì không biết tên của người, nhưng cảm ơn người đã hộ tống."

"Ta không phải." Yêu mị nam tử híp mắt lạnh lùng mở miệng định nói.

"Ta hiểu biết rõ người không phải muốn hộ tống chúng ta, người là vì nó." Thích Ngạo Sương cúi đầu nhìn Chiêu Tài Bảo Miêu siêu cấp đáng yêu cười cười" nhưng mặc kệ người từ mục đích gì, thì người cũng đã hộ tống ta đi tới nơi này. Nếu như không có người, ta không thể nào lấy được ngọn lửa thuận lợi như vậy "

"Dừng!" Yêu mị nam tử khó chịu phun ra một tiếng, sau đó vươn tay muốn ôm Chiêu Tài Bảo Miêu trở về.

"Meo meo meo meo ~ meo meo!" Ai ngờ, Chiêu Tài Bảo Miêu liều mạng kê lên , đưa hai cái móng trước béo múp míp ôm chặt ngón tay Thích Ngạo Sương không thả. Mắt thả ra lục quang trần trụi, bảo vật a ~, đây là bảo vật thuộc về của nó a, nó không thể rời đi bảo vật của mình mà đi được!

(Bảo vật >>> Logic của A Bảo có chút..... ừm khó hiểu)

Thích Ngạo Sương có chút xấu hổ nhìn Chiêu Tài Bảo Miêu ôm tay mình không chịu thả, nhìn lại trước mắt mặt yêu mị nam tử cũng chuyển sang màu xanh lá, một hồi lâu mới lẩm bẩm nói: "Người, thả tay mang nó về đi, ta cũng vậy lập tức phải về thế giới của chính ta".

"Không" mặt Yêu mị nam tử mặc dù đã xanh như tàu lá lại dứt khoát một tiếng cự tuyệt .

"À?" Thích Ngạo Sương có chút không rõ.

"A Bảo coi người là bảo vật khổng lồ có thể di động được, nàng là người xem bảo vật như tính mạng." Yêu mị nam tử có chút nhức đầu nói

" Người cứ mang theo A Bảo đi ra ngoài chơi một chút đi, dù sao thực lực tăng lên cũng rất mau chóng, người sớm muộn gì cũng quay lại thế giới này. Đến lúc đó A Bảo cũng nên hiểu người không phải là thứ bảo vật mà nàng mong muốn..., tự nhiên sẽ trở lại bên cạnh ta thôi." Yêu mị nam tử nhìn Chiêu Tài Bảo Miêu trong tay Thích Ngạo Sương, trong con người nổi lên điểm dịu dàng, hẳn nhin đau để Thích Ngạo Sương mang A Bảo, chỉ có một nguyên nhân, là không muốn A Bảo mất hứng.

"Này? Người có ý tứ gì?" Thích Ngạo Sương có chút mờ mịt. Yêu mị nam tử những lời này rốt cuộc là có ý gì đây? Cái gì gọi là mình sớm muộn gì cũng tới cái thế giới này?

"Đến lúc đó người sẽ biết." Yêu mị nam tử mỉm cười, ánh mắt hẳn đắm đuối nhìn Chiêu Tài Bảo Miêu trong tay Thích Ngạo Sương, vươn tay nhẹ

nhàng nhéo lỗ tai Chiêu Tài Bảo Miêu lại quay sang hỏi nói " Tiểu hài tử, người tên là gì?"

"Thích Ngạo Sương. !" Thích Ngạo Sương ngắn gọn trả lời.

"Ừ, cũng coi là người và A Bảo nhà ta hữu duyên. Người tốt nhất hãy quý trọng đoạn này duyên phận này!" Yêu mị nam tử trong lòng nhẹ nhàng than thở, cùng A Bảo tách ra một thời gian quả nhiên là đã được định sẵn? Yêu mị nam tử ngẩng đầu nhìn Thích Ngạo Sương tiếp tục nói" A Bảo có chút kiêng ăn, không thích ăn rau dưa, chỉ thích ăn thịt. Ăn trái cây nhất định phải ngọt, chua là không ăn."

Thích Ngạo Sương có chút kinh ngạc, yêu mị nam tử những lời này chẳng lẽ là thật lòng muốn cho Chiêu Tài Bảo Miêu đi theo mình sao?

"Cái người này tại sao người lại giao A Bảo cho ta, người sẽ không sợ ta không thể chăm sóc tốt nàng được sao? Nàng có thể tìm bảo vật, Thần Thú như vậy sẽ có rất nhiều người cướp đoạt đúng không?" Thích Ngạo Sương hỏi dò.

"Ha ha, A Bảo không cần người bảo vệ, đến lúc đó người sẽ biết." Yêu mị nam tử cưng chiều sờ sờ đầu Chiêu Tài Bảo Miêu, nhẹ nhàng nói" A Bảo, người phải ngoan nha. Ta sẽ chờ người mà trở về , người đúng là vật nhỏ nghịch ngợm."

"Meo meo ~~" Chiêu Tài Bảo Miêu hưởng thụ bàn tay đang vuốt ve của yêu mị nam tử, gương mặt vừa lòng, cái lỗ tai hơi hơi rung động mà nhếch lên.

"Tốt lắm, các người trở về đi. Tên của ta là Phá Thiên." Yêu mị nam tử mỉm cười nói" chờ người có được lực lượng tự đi tới nơi này thì chúng ta sẽ gặp lại thôi."

Phá Thiên? Đây chính là tên của yêu mị nam tử trước mắt sao? Thích Ngạo Sương ôm Chiêu Tài Bảo Miêu, cảm thụ A Bảo mềm mại nằm trong ngực.

"Còn các người, thân là Yêu Tộc cao cấp lại bị phong ấn lực lượng, cũng thật là khôi hài." Yêu mị nam tử xoay người nhìn Bạch Đế và Hắc Vũ hài hước nói một câu.

Sắc mặt Bạch Đế và Hắc Vũ của hơi đổi, hiển nhiên bị yêu mị nam tử nói trúng sự thật.

"Phong ấn lực lượng? Các người, thật sự là Yêu Tộc cao cấp? !" Thích Ngạo Sương kinh ngạc nhìn Bạch Đế và Hắc Vũ, nhẹ giọng hỏi. Thích Ngạo Sương chợt nhớ tới không hiểu tại sao Bạch Đế và cả Hắc Vũ bị giáng xuống làm Thần Thú. Bọn họ lúc bắt đầu đều cùng mình ký kết khế ước chủ tớ, rồi sau đó bị chính mình xoay ngược lại lấy được quyền bình đẳng. Ngay từ ban đầu, thì Bạch Đế không phải là muốn tìm chủ nhân, mà là đang tìm đây tớ. Thực lực của bọn họ Thích Ngạo Sương đã biết, cũng một mực nghi ngờ thân phận của bọn họ. Yêu mị nam tử lần nữa nói bọn họ là Yêu Tộc, hơn nữa lại còn là Yêu Tộc cao cấp nữa.

(Ở đây chia ra làm 3 tộc : Yêu Tộc (Bạch Đế, Hắc Vũ) , Ma Tộc (Thiếu chủ ma giới mà lần trước tiểu sương gặp đó) và Thần Tộc (Thần Hắc Ám, Nữ Thần Quang Minh...).... Dần dần thân phận của các nhân vật đang được tiết lộ. Riêng Tạp Mễ Nhĩ thì chính là một bí ẩn cho tới cuối truyện mới được tiết lộ.. khụ khụ.... Ai Gia đã nói nhiều quá rồi)

"Vì A Bảo nhà ta, ta sẽ giúp các người cởi bỏ phong ấn." Phá Thiên thản nhiên nói.

Bạch Đế và Hắc Vũ liếc mắt nhìn nhau, ở trong mắt đối phương mơ hồ thấy được kích động.

"Thật sự người có thể giúp chúng ta cởi bỏ phong ấn?" Bạch Đế nhìn chăm chăm vào Phá Thiên nghĩ xác nhận lần nữa.

"Không phải giúp các người, mà là A Bảo nhà ta muốn đi theo đứa trẻ kia ra ngoài, các người cùng đứa trẻ kia có kế ước. Tóm lại, nếu bên cạnh đứa trẻ đó có nhiều kẻ thực lực không được cao cường thì có phải là rất mắt mặt không." Phá Thiên không chút để ý nói, vừa nói vừa động thủ.

Hai tay của Phá Thiên dừng ở giữa không trung vẽ ra hai nét đơn giản, không trung liền bày biện ra hai cái ấn kí kì quái.

"Đi!" Phá Thiên khẽ quát một tiếng, hai tay đẩy nhanh về phía trước, hai ấn kí cứ như vậy đột nhiên bắn vào người Bạch Đế và Hắc Vũ.

Bạch Đế và Hắc Vũ hô nhỏ một tiếng, tiếp đó hai người cũng khẽ cau mày hai mắt nhắm nghiền.

Thích Ngạo Sương có chút khẩn trương nhìn đứng thẳng hai người đang đứng thẳng bất động.

Hai người cứ như vậy đứng lẳng lẳng ở nơi đó, chung quanh Bạch Đế tỏa ra một mảng sương mù màu trắng đem hấn bao vây thật chặt bên trong, Hắc Vũ thì xung quanh cũng có một mảng sương mù màu đen vây lấy.

"Tốt lắm, ta đi, nhớ chăm sóc A Bảo nhà ta, cái này cho người, là cái đệm mà nàng thích nhất." Phá Thiên đem cái nệm tinh xảo mà Chiêu Tài Bảo Miêu hay ngủ cho Thích Ngạo Sương

"Nên rời đi khỏi nơi này sớm một chút. Nơi này không phải là nơi các người các người có thể ở lâu được." Lời nói của Phá Thiên cũng giống với lời nhắc nhở của Tạp Mễ Nhĩ.

Thích Ngạo Sương nghiêm túc gật đầu một cái, đồng ý: "Chờ phong ấn của bọn hấn được cởi ra chúng ta sẽ lập tức đi ngay."

"Vậy thì tốt."Phá Thiên gật đầu một cái, sờ sờ cái đầu nhỏ của Chiêu Tài Bảo Miêu nói"A Bảo, khi nào muốn thì hãy quay về với ta"

"Meo meo?" Chiêu Tài Bảo Miêu có chút mờ mịt, nhưng vẫn đưa đầu lưỡi ra liếm liếm ngón tay Phá Thiên.

Đáy mắt Phá Thiên tất cả đều là lưu luyến không thôi, đột nhiên hẩn nhắm mắt lại, cứ như vậy biến mất trong nháy mắt trước mặt của Thích Ngạo Sương.

"Meo meo?" Chiêu Tài Bảo Miêu nhảy xuống trên đất, chuyển cổ nhìn chung quanh một lần, nhưng không có tìm được Phá Thiên.

"Meo meo meo meo!" Chiêu Tài Bảo Miêu có chút nóng nảy, nhảy lên cắn cắn vạt áo Thích Ngạo Sương, ý tứ hình như muốn Thích Ngạo Sương giúp nàng tìm Phá Thiên.

"A Bảo, chúng ta sẽ gặp lại Phá Thiên nhanh thôi. Người đừng lo lắng quá" Thích Ngạo Sương ngồi chồm hổm xuống nhẹ nhàng vuốt cái đầu nhỏ của Chiêu Tài Bảo Miêu.

"Meo meo" Chiêu Tài Bảo Miêu có chút nghi ngờ, sau đó ngẩng đầu cầm đầu nhỏ cọ xát bàn tay của Thích Ngạo Sương. Thích Ngạo Sương đem Chiêu Tài Bảo Miêu dịu dàng ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nhỏ của nàng, an ủi nàng.

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Đế và Hắc Vũ, hai người vẫn duy trì trạng thái đó. Cặp mắt đều đóng chặt, hình như chịu rất nhiều khổ sở

Việc Thích Ngạo Sương bây giờ có thể làm cũng chỉ có lẳng lặng chờ đợi. Vừa lúc đó, trên bầu trời lại truyền đến một thanh âm nghi ngờ, là một cô gái có thanh âm bén nhọn: "A , Hỏa Hồn ở đây sao?"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 26: Thân Phận Của Bắc Đế Hoặc Hắc Vũ

V

iệc bây giờ Thích Ngạo Sương có thể làm cũng chỉ có lẳng lặng đã chờ đợi.

Vừa lúc đó, trên bầu trời lại truyền đến một giọng nghi ngờ, là một thiếu nữ thanh âm bén nhọn: "Ah, Hỏa Hồn đây sao?"

Thích Ngạo Sương theo thanh âm đó ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một nữ nhân một thân quần áo đỏ rực trôi lơ lửng ở giữa không trung, chỉ là đôi môi màu đỏ, trang sức trên người nàng ta cũng màu đỏ làm cho người ta cảm thấy quái dị. Một đầu đều là các loại đồ trang sức hoa mỹ, trên tay trên cổ đều mang một lượng lớn bảo thạch và cả dây chuyền. Hỏa Hồn cũng là một thân Hồng Y, nữ tử này cũng là một thân Hồng Y, nhưng là giữa hai người cũng làm một phong cách nhưng quá chênh lệch. Hỏa Hồn đỏ rực mê hoặc lòng người, mà cô gái trước mắt đỏ chói rất phàm tục.

Lúc này, nữ tử áo đỏ đang trôi lơ lửng ở giữa không trung tự nhiên cũng nhìn thấy Thích Ngạo Sương. Nàng từ từ bay đến trước mặt của Thích Ngạo Sương, hất cằm lên khinh thường nói: "Này, có thấy kẻ nào cầm Hỏa Hồn đi không?"

Thích Ngạo Sương không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn người trước mắt y phục đỏ rực y như cái mộng khí. Nữ nhân này thực lực rất mạnh. Thích Ngạo Sương không thể không thừa nhận điểm này. Mặc dù mình đã thăng cấp, nhưng lại không phải đối thủ của đối phương. Từ nơi này có thể cảm nhận trên người truyền tới nữ tử áo đỏ là một cỗ nguyên tố ma pháp cuồng bạo vô cùng. Ma pháp hệ Hỏa khoa trương bao quanh nàng ta nhiều như vậy. Thực lực như thế còn phải tìm Hỏa Hồn sao?

"Ta đang hỏi người, người nghe không hiểu phải không?" Nữ tử áo đỏ nhìn thấy Thích Ngạo Sương không nhìn nàng, tức giận liền chỉ tay vào Thích Ngạo Sương mà gầm lên .

"Meo meo!" Ở trong ngực Thích Ngạo Sương Chiêu Tài bảo Miêu nhanh như tia chớp đưa móng vuốt ra chọt chọt vào tay nữ tử áo đỏ.

"A!" Nữ tử áo đỏ hét thảm một tiếng, thu tay về thật nhanh, trên mu bàn tay đã xuất hiện mấy vết máu, máu tươi rịn ra .

"Tiểu Súc Sinh! Ta giết người!" , nữ tử áo đỏ rống giận ra tay, nhưng nhìn đến trong ngực Thích Ngạo Sương là Chiêu Tài Bảo Miêu thì lại nhanh chóng đem lời nói vừa đến khóe miệng nuốt xuống. Nữ tử áo đỏ bộ dạng như gặp quỷ cấp tốc lui về phía sau mấy bước, kinh hồn nhìn Chiêu Tài Bảo Miêu trong ngực Thích Ngạo Sương, vươn tay run rẩy chỉ vào Chiêu Tài Bảo Miêu, nói chuyện không còn phách lối nữa , mà là có chút lắp bắp nói, “nó, tại sao nó lại ở trong tay người? Chuyện gì đã xảy ra?"

Thích Ngạo Sương sửng sốt, có chút nghi hoặc nhìn Chiêu Tài Bảo Miêu đang ở trong lòng mình mang cái móng vuốt múp múp cọ xát lên y phục của mình, nàng là ghét bỏ tay nữ nhân kia có chút bẩn, ở trên y phục của Thích Ngạo Sương mà lau móng vuốt đấy. Thích Ngạo Sương nhìn nữ tử áo đỏ đang hoang mang sợ hãi, nhìn lại Chiêu Tài Bảo Miêu trong lòng ngực mình. Nàng có thể xác định, chính là nữ tử áo đỏ này rất sợ Chiêu Tài Bảo Miêu. Sợ A Bảo hay nói đúng hơn là sợ người sau lưng A Bảo chính là yêu mị nam tử Phá Thiên kia?

"Có liên quan gì tới người?" Thích Ngạo Sương sờ sờ đầu nhỏ của Chiêu Tài Bảo Miêu, lạnh lùng đối với nữ tử áo đỏ phun ra một câu như vậy. Thích Ngạo Sương hiểu rõ một chút, mình không phải là đối thủ của nữ nhân này. Hơn nữa Bạch Đế và Hắc Vũ hình như còn chưa có tỉnh lại, dưới tình huống như thế cùng nữ nhân này động thủ hiển nhiên rất không sáng

suốt. Tự nhiên biện pháp tốt nhất chính là tung hỏa mù, làm cho đối phương không hiểu rõ tình huống.

"Hắn, hắn cũng ở đây sao?" Nữ tử áo đỏ kinh hoảng ngẩng đầu nhìn bốn phía, lại chỉ thấy Bạch Đế và Hắc Vũ. Nhưng là mặc dù thế nào nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Theo thực lực của người kia, chỉ cần hắn không muốn người khác thấy mình, thì người khác sẽ không bao giờ phát hiện ra hắn được .

Thích Ngạo Sương tự nhiên hiểu trong miệng nữ tử áo đỏ nói hắn là chỉ người nào, nhất định là chỉ Phá Thiên. Không ngờ Phá Thiên lại có ảnh hưởng lớn như vậy trong cái thế giới này, địa vị chính là đây sao?

"Hắn ở đây hay không thì có liên quan gì tới người? ! ! Thích Ngạo Sương hừ lạnh một tiếng, cũng không có nhiều lời.

Nữ tử áo đỏ căn môi ác độc liếc nhìn Thích Ngạo Sương, lại nhìn phía sau vách đá thủy tinh và cả hạp cốc đều bị rút đi màu đỏ, sắc mặt bất định, hình như đang suy nghĩ cái gì.

Thích Ngạo Sương cũng không có động, trên mặt vẫn như cũ không biến sắc.

"Hừ! Coi như số người gặp may!" Nữ tử áo đỏ hung hăng trợn mắt nhìn Thích Ngạo Sương, sau đó bay lên giữa không trung, cứ như vậy cấp tốc mà rời đi rồi.

Hô~~

Cuối cùng đã đi. Thích Ngạo Sương trong lòng thở phào một cái. Cái này nữ tử áo đỏ này thực lực thật không tầm thường, lại không kỵ Phá Thiên như vậy. Cái thế giới này, thật sự là sâu không lường được.

Thích Ngạo Sương kiên nhẫn chờ đợi Bạch Đế và Hắc Vũ giải trừ phong ấn, chỉ cần vừa giải trừ liền niệm cái chú ngữ gì đó, nhờ Táp Mễ Nhĩ dẫn bọn họ đi ra an toàn.

Hồi lâu, trên người Bạch Đế và Hắc Vũ sương mù mới chậm rãi biến mất, hai người lần nữa mở mắt, ánh mắt đều là bén nhọn bức người. Thích Ngạo Sương cảm thấy hơi thở hai người đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bạch Đế và Hắc Vũ hướng Thích Ngạo Sương đi tới, hai người đồng loạt mở miệng nói: "Phong ấn đã được giải trừ".

"Bây giờ có thể nói cho ta biết, thân phận thật sự của các người rồi hả?" Thích Ngạo Sương nghiêng đầu nhìn hai người đã khôi phục lực lượng. Mặc dù biết bọn họ khôi phục lực lượng, biết bọn họ đã xảy ra thay đổi, lại nói không lên đây cụ thể là thay đổi gì.

"Giống như Phá Thiên nói, chúng ta là từ Yêu Giới tới ." Bạch Đế trầm giọng nói.

"Nhưng chúng ta cũng không phải là Yêu Tộc cao cấp gì cả." Hắc vũ khinh thường thốt lên. "Chúng ta là Chiến Tướng."

"Cái gì?" Thích Ngạo Sương có chút mờ mịt.

"Yêu Giới tự nhiên cũng phân chia cấp bậc." Bạch Đế mở miệng nhàn nhạt giải thích "Yêu Tộc, Yêu Tộc cao cấp, Yêu Tướng, Yêu Tôn, Yêu Vương, Đại Yêu Vương."

"Không có Chiến Tướng à?" Thích Ngạo Sương cau mày nghi ngờ hỏi.

"Chúng ta là hay cánh tay đắc lực của Đại Yêu Vương, là hai Đại Chiến Tướng bên cạnh ngài." Hắc Vũ lỗ mũi phun lạnh khí, tiếp tục khó chịu nói "vốn cho là không cần Đại Yêu Vương cho phép chúng ta có thể tùy ý làm chuyện mình thích nhưng kết quả là" "Thôi, mặc kệ, những chuyện

trước kia chỉ như cái rắm đã phóng mà thôi." Hắc Vũ nói tới chỗ này liền không nói tiếp, hình như chuyện xảy ra phía sau nhớ lại không được vui.

Thích Ngạo Sương rất thông cảm cho bọn họ, thì ra thân phận của Bạch Đế và Hắc Vũ lại là cao quý như vậy. Hai Đại Chiến Tướng bên cạnh người thống trị cao nhất ở Yêu Giới, nghe ý tứ Hắc Vũ, Đại Yêu Vương không muốn làm cái chức vị này nên chạy trốn rồi bỏ trách nhiệm lên hai người bọn họ hay sao?

(Vâng Đại Yêu Vương cũng mất tích đấy ạ ~ Và ngài ta cũng ở đây xung quanh đây thôi ~~ Ai đây ta ~~ Ai đây ta ~~)

"Tốt lắm, chúng ta về trước đi. Lần này, tất cả không cần lo lắng nữa." Bạch Đế trầm giọng nói.

(Anh ngầu dữ~)

"Nói nhảm, lần này đem thần điện Quang Minh oanh tạc đến mảnh vụn đều không còn." đáy mắt Hắc vũ nổi lên tia khát máu .

"Được, vậy chúng ta nhờ Táp Mễ Nhĩ đưa chúng ta trở lại." Thích Ngạo Sương gật đầu một cái, đang chuẩn bị đọc lên chú ngữ. Bầu trời lại truyền đến thanh âm bén nhọn như tiếng xé gió.

Đốc đốc đốc!

Ba cái mũi tên Hỏa Diễm Tiên cứ như vậy bay đến chỗ chân Thích Ngạo Sương. Cái gần nhất cách chân Thích Ngạo Sương khoảng một centimet (cái này nguyên văn của tác giả nhé)

Bạch Đế và Hắc Vũ xụ mặt xuống, ngẩng đầu nhìn về bầu trời.

Thích Ngạo Sương cau mày nhìn về phía bầu trời, lại thấy nữ tử áo đỏ lúc nãy đã đi nhưng lại quay lại. Trong tay của nàng cầm cung tên đang bốc

lửa, lại là do ngọn lửa Hóa Hình mà có.

"Đem Chiêu Tài Bảo Miêu lưu lại ta tha các người một mạng." Nữ tử áo đỏ cười lạnh phách lối quát to. Thì ra là nàng ta mới vừa rồi cũng không có đi xa, mà là quan sát Phá Thiên có ở đây hay không. Không ngờ Phá Thiên cứ nhiên không có ở đây thật. Nhưng thế này thật là quá khó hiểu đi. Phá Thiên coi Chiêu Tài Bảo Miêu là bảo bối độc nhất của hắn, nhưng bây giờ không có ở nơi này. Trong này nhất định là có duyên cớ gì đây. Mặc kệ như thế nào, trước tiên đem Chiêu Tài Bảo Miêu bắt lại, sau đó bắt Chiêu Tài Bảo Miêu tìm kiếm chút bảo vật. Không thêm suy nghĩ tới tính mạng mấy người này, cũng không cần biết bọn họ và Phá Thiên có quan hệ thế nào. Đến lúc đó Phá Thiên tìm tới cửa, mình sẽ trả lại Chiêu Tài Bảo Miêu cho hắn, khi đó chắc mình đã thu được không ít bảo vật rồi, sau đó nói với Phá Thiên mình tốt bụng đem Chiêu Tài Bảo Miêu đoạt lại từ bọn người khác, biết hắn đang tìm kiếm liền nghĩ cách trả lại cho hắn. Hoặc là nói với hắn không biết bọn người này là ai, sợ bọn họ đối Chiêu Tài Bảo Miêu gây bất lợi, cho nên tự mình động thủ đem Chiêu Tài Bảo Miêu cứu trở về. Coi như Phá Thiên muốn truy cứu, nhưng mình không có thương tổn tính mạng những người này, vậy cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn. Phá Thiên sẽ phải nể mặt sư phụ mà bỏ qua cho mình. Huống chi, Phá Thiên, chưa từng có nghe nói qua hắn có bằng hữu yếu đuối như vậy. Nhưng Chiêu Tài Bảo Miêu hiện tại thật sự đang ở trong ngực thiếu nữ kia. Suy nghĩ thật lâu, nữ tử áo đỏ rốt cuộc quyết định uy hiếp, muốn đem Chiêu Tài Bảo Miêu đi.

"A Bảo rất chán ghét người." Thích Ngạo Sương lại lạnh lùng cười một tiếng, phun ra mấy chữ này.

"Là người tự đâm đầu vào chỗ chết!" Nữ tử áo đỏ trong lòng giận dữ, ánh mắt không khỏi rơi vào mu bàn tay mình nơi Chiêu Tài Bảo Miêu cấu, mặc dù vết thương này nhẹ nàng đã lấy thuốc đắp lên, vết thương đã biến mất rồi. Nhưng mới vừa rồi cảm giác đau đớn đó rõ mồn một.

Nữ tử áo đỏ mặc dù tức giận mắng một tiếng, nhưng lại cũ không có động thủ. Người có thể để cho Chiêu Tài Bảo Miêu an tĩnh đợi trong ngực như vậy, quan hệ cùng Phá Thiên chắc không phải chỉ là quen biết sơ qua Giết người đoạt bảo, chỉ có thể nhằm vào những kẻ không có thực lực và thể lực. Nhưng thiếu nữ tóc đen mắt đen trước mắt, nữ tử áo đỏ không cách nào nhìn thấu, nên cũng không dám dễ dàng động thủ.

Thích Ngạo Sương cũng không nguyện ý ở cái thế giới này lâu hơn, mở miệng niệm câu chú ngữ mà Tạt Mễ Nhĩ đã nói cho nàng biết.

Rất nhanh, một đạo ánh sáng nhàn nhạt liền xuất hiện ở trước mặt của Thích Ngạo Sương.

"Không Gian Chi Môn!" Sắc mặt nữ tử áo đỏ của biến đổi, hiện tại càng thêm xác định mấy người này không phải là người của Thế Giới Hỗn Độn rồi ! Bọn họ muốn dẫn đi Chiêu Tài Bảo Miêu? ! Nữ tử áo đỏ bất chấp tất cả, trong lòng chỉ có một ý niệm. Chiêu Tài Bảo Miêu là Thần thú quý hiếm không thể mang đi.

"Đi" Thích Ngạo Sương không muốn ở chỗ này trễ nải việc chính, dẫn đầu bước tới vòng sáng được mở rộng kia.

"Không được đi!" Nữ tử áo đỏ gầm lên một tiếng, cung trong tay đã toàn lực kéo bắn ra hỏa diễm tiễn.

Bạch Đế đi theo phía sau Thích Ngạo Sương, trong nháy mắt vung lên, một đạo quang thuần màu trắng cứ như vậy xuất hiện tại sau lưng của bọn họ, đem hung mãnh hỏa diễm tiễn đang bay tới nhẹ nhàng hóa giải. Bóng dáng Bạch Đế của cũng biến mất ở trong vòng sáng kia.

"Dừng" Hắc Vũ cười gằn một tiếng, người của thế giới này mặc dù rất cường hãn, nhưng là không có nghĩa là tất cả mọi người không cách nào chiến thắng bọn hắn. Nữ tử áo đỏ trước mắt là thuộc vào tầng lớp chót nhất rồi. Ánh mắt Hắc Vũ lạnh lẽo, xoay người hướng về phía nữ tử áo đỏ đang

trôi lơ lửng ở giữa không trung, mình không giống như Bạch Đế dễ nói chuyện như vậy. Hắc Vũ tay nhẹ nhàng vùng tay thoáng một cái một thanh lưỡi hái đen nhánh không lồ xuất hiện ở trong tay của hắn. Nhưng nếu Thích Ngạo Sương lúc này thấy nhất định sẽ kêu lên, vũ khí của Hắc Vũ làm sao lại giống lưỡi hái tử thần thế! Lưỡi hái không lồ trong tay Hắc Vũ trong tản ra một cỗ khí tức lạnh lẽo chết chóc, thời điểm nữ tử áo đỏ còn đang sửng sò, Hắc Vũ vùng nhẹ lưỡi hái không lồ màu đen kia, một cỗ lực lượng vô hình cứ như vậy cắt đôi không khí, trực tiếp đánh úp về phía nữ tử áo đỏ. Hắc vũ cười lạnh một tiếng, không có quay đầu nhìn lại, trực tiếp bước vào vòng tròn sáng kia, biến mất ngay tại chỗ. Vòng tròn cũng chậm rãi biến mất không thấy gì nữa.

Ở giữa không trung, nữ tử áo đỏ cuống quýt nhấc cung tên trong tay ngăn cản lực lượng đáng sợ đang đánh úp về phía mình.

Ca ~ một tiếng, cung tên trong tay nữ tử áo đỏ bị gãy thành hai nửa. Sau một khắc, cả người nữ tử áo đỏ bị cắt ngang thành hai nửa. Máu tươi đầy trời, thân thể nữ tử áo đỏ bị cắt thành hai nửa cứ như vậy rơi xuống dưới.

Mà thân thể kia cũng không chạm đất, mà là bị một cỗ ánh sáng từ xa đến gần cấp tốc vững vàng nâng đỡ nàng ta.

"Sự phụ." Nữ tử áo đỏ cũng không có lập tức tắt thở, nàng thật thấp yếu đuối hô lên một câu như thế. Nhưng đã yên lòng, xem ra, mình cứu được. Ở trước khi nàng mất đi ý thức ý niệm cuối cùng chính là nhất định phải báo thù! Dem gương mặt đoàn người của Thích Ngạo Sương khắc thật sâu ở trong đầu, rồi mới hôn mê đi.

Lúc này đoàn người Thích Ngạo Sương đã chui ra Không Gian Chi Môn, vừa về tới nơi đã thấy bản mặt Tạp Mễ Nhĩ đang cười tí tít mắt.

"Đây là nơi nào?" Thích Ngạo Sương nghi ngờ nhìn về phía chung quanh. Vị trí của bọn họ hiện tại là một gian phòng ngủ rất lớn của một gia tộc xa

hoa nào đó. Rèm cửa sổ đóng thật chặt, bốn chân giường đều khắc hoa, trên giường trải đệm mới tinh, trần nhà treo một chùm đèn thủy tinh giá cả không hề nhỏ.

"Nơi này là càn hoàng cung của Ô Tát Lợi." Táp Mễ Nhĩ mỉm cười trả lời, nhìn Bạch Đế và Hắc Vũ phía sau Thích Ngạo Sương nhưng không có chút nào kinh ngạc nào cả, dịu dàng mỉm cười nói "Bạch Đế, Hắc Vũ, chúc mừng các người đã cởi bỏ được phong ấn."

"Người, trước đó nhìn ra được chúng ta bị phong ấn? Người rốt cuộc là ai?" Bạch Đế khẽ cau mày nặng nề hỏi.

(Không phải Táp Mễ Nhĩ là Phụ Thần đâu nha các nàng.....hắc hắc...)

"Đúng vậy a, ta thấy. Ta là ai các người không cần phải để ý đến, hiện tại cũng không phải là thời điểm nói cho các người biết. Tóm lại, các người chỉ cần biết rằng, ta sẽ không hại Ngạo Sương nương tử là được rồi." Táp Mễ Nhĩ cười híp mắt vươn tay xoa nhẹ đầu Thích Ngạo Sương tiếp tục nói "tóc dài như vậy, cũng kéo lê quét đất được rồi đấy. Phải dung hợp với Hỏa Hồn nên chắc có tác dụng phụ. Qua đây ta giúp người sửa sang lại."

Táp Mễ Nhĩ nói xong, liền lôi kéo Thích Ngạo Sương ngồi vào trước gương, trong ngăn kéo bàn trang điểm tìm được một cây kéo và lược, cắt tóc cho Thích Ngạo Sương.

"Người ~~" Hắc Vũ mới nói một chữ, Bạch Đế lấy tay nhẹ nhàng đung một hắc một cái. Hắc Vũ quay đầu nhìn về phía Bạch Đế, Bạch Đế nhẹ nhàng lắc đầu một cái.

"Hừ!" Hắc Vũ hiểu ý, vẫn còn chưa thoải mái hừ một tiếng. Chợt ngạc nhiên nói "Táp Mễ Nhĩ, người biết lực lượng của chúng ta bị phong ấn, chẳng lẽ người cũng có thể giúp chúng ta cởi bỏ phong ấn?"

"Đúng vậy a~~~" Tạp Mễ Nhĩ vẫn như cũ cười híp mắt trả lời, nhưng không có quay đầu lại liếc hai người một cái, mà là vẫn như cũ dịu dàng giúp Thích Ngạo Sương sửa sang lại tóc.

"Mẹ nó! Vậy người tại sao không giúp chúng ta giải trừ phong ấn?" Hắc vũ tức giận hỏi.

"Là người không có nhờ ta giúp người cởi bỏ phong ấn nha." Tạp Mễ Nhĩ nhẹ nhàng bỏ lại câu.

Hắc vũ thiếu chút nữa tức giận hộc máu, không phải Bạch Đế ngăn hẳn liền muốn xông lên cùng Tạp Mễ Nhĩ liều mạng.

"Nơi này, là hoàng cung của Ô Tát Lợi, nói cách khác, hiện tại ở Ô Tát Lợi cách mạng đã thành công , Quốc vương đã là Long Tát Tư rồi hả ?"Thích Ngạo Sương ôm Chiêu Tài Bảo Miêu trong ngực nhẹ giọng hỏi " chúng ta ở bên trong không gian đó khoảng mười ngày, đã xảy ra chuyện gì?"

"Rất nhiều chuyện, tiểu Ngạo Sương, các người ở bên trong mười ngày, nơi này đã qua ba tháng." Tạp Mễ Nhĩ tỉ mỉ vì Thích Ngạo Sương cắt tỉa tóc, đem tóc Thích Ngạo Sương cắt còn lại chiều dài chỉ qua đầu gối .

Ba tháng! Thích Ngạo Sương kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Tạp Mễ Nhĩ, đã lâu như vậy sao? !

"Chớ lộn xộn, ở đây còn choc cắt chưa xong. Bây giờ đã là mùa thu rồi." Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười nhẹ nhàng nói.

“Mùa thu ”

Thích Ngạo Sương có chút buồn cười.

Đã gần một năm này.

Từ một lần kia hiện tại đã sắp đến lần sinh nhật tiếp theo.

"Tiểu Ngạo Sương, người cũng mau trưởng thành rồi, sinh nhật lần tiếp theo muốn cái gì đây?" Táp Mễ Nhĩ đem tóc Thích Ngạo Sương cắt tỉa tốt, hài lòng gật đầu một cái, hắn đã hoàn toàn không nhìn Bạch Đế và Hắc Vũ ở trong phòng.

"Ta." Thích Ngạo Sương khẽ sững sốt, quà tặng sao? Mình cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ sẽ được nhận quà gì.

"Tình thế bây giờ như thế nào!" Bạch Đế lúc này trầm giọng mở miệng.

"Tất cả đều giống như trường đoàn là ta đây dự liệu." Táp Mễ Nhĩ ưu nhã tựa vào trên bàn trang điểm, hài lòng nhìn chiều dài kiểu tóc của Thích Ngạo Sương, cười nói "An Mạt Cách Lan và Lạp Cách Táp sẽ phải khai chiến, Ô Tát Lợi dĩ nhiên là muốn cùng Lạp Cách Táp liên thủ. Thần điện Quang Minh muốn chen vào, nhưng Ô Tát Lợi đã đem tất cả thế lực của thần điện Quang Minh thanh trừ."

"Chúng ta cần phải làm cái gì?" Hắc vũ kêu lên một câu.

"Toàn diệt." Táp Mễ Nhĩ mỉm cười như gió xuân, nhẹ nhàng phun ra hai chữ. Tiếp đó lại nói "việc các người phải làm chính là đi hết toàn bộ người của thần điện Quang Minh, dĩ nhiên bao gồm cả mấy kẻ có cánh cả ngày bay loạn được gọi là thiên sứ.

"Được, Nhân loại bình thường đi đối phó với Bát Dực thiên sứ thì quả thật rất thua thiệt. !" Bạch Đế nhẹ nhàng gật đầu.

"Các người đi nghỉ trước đi. Nghỉ ngơi tốt để chuẩn bị tốt." Táp Mễ Nhĩ cầm lược cắt tỉa mái tóc màu vàng của hắn, cảm thán một câu "ai nha ~, tóc của ta vẫn mềm mại như vậy."

Bạch Đế: "."

Hắc vũ: "."

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, chợt trầm giọng nói: "Có tin tức sư phụ ta hay không? Hạ Thiên thì sao? Những người khác hiện tại như thế nào?"

"Sư phụ người, bây giờ đang ăn ngon ngủ yên ở hoàng cung chờ người trở lại. Hiện tại người chưa trở lại thì lão càng cố gắng tăng thực lực cho bản thân, nếu thấy ở Ô Tát Lợi mọc lên một phân điện liền nổ một phân điện, còn hạ cả cấm chú lên đó. Hạ Thiên và Thuỷ Văn Mặc bây giờ đang ở Lạp Cách Tạt giúp đỡ Phong Dật Hiên. Hạ Thiên biết người không có việc gì thì kích động thiếu chút nữa bất tỉnh tại chỗ. Những người đó hành động như vậy đương nhiên là nhờ sự lãnh đạo Anh Minh Thần Võ không ai bằng của ta." Tạt Mễ Nhĩ nhẹ nhàng sửa lại một chút mình tóc trên trán mình, tự khen nói.

"Vậy thần điện Quang Minh thế nào rồi?" Hắc vũ bĩu môi hỏi.

"Các phân điện của thần điện Quang Minh ở Ô Tát Lợi toàn bộ đều biến mất, thay vào đó là Trật Tự Thần Điện của chúng ta." Tạt Mễ Nhĩ vươn tay xoa xoa đầu Thích Ngạo Sương nói "để cho bọn họ tin thờ Hắc Ám chi thần là hoàn toàn không có khả năng, cho nên, ta liền lấy cái tên Trật Tự Thần Điện. So với Thần Điện Hắc Ám thì không khác biệt lắm, chỉ là, mọi người muốn có được cái gì sẽ phải bỏ ra cái giá tương tự. Tất cả đều trao đổi bình đẳng."

"Trật Tự Thần Điện?" Bạch Đế nhỏ giọng lặp lại, sau đó trầm giọng nói

"Rất thực tế. So với thần điện Quang Minh thì cam kết như vậy tốt hơn rất nhiều."

"Đó là đương nhiên, còn không nhìn xem ta là ai." trên khuôn mặt tuần mỹ của Tạt Mễ Nhĩ hiện lên nụ cười hả hê.

Thích Ngạo Sương nhìn nụ cười của Tạt Mễ Nhĩ, khẽ mở miệng, muốn nói chút gì lại thôi, lời gì cũng không nói ra được.

"Ai nha, Chiêu Tài Bảo Miêu!" Tạt Mễ Nhĩ chợt thấy Chiêu Tài Bảo Miêu đang vui đầu ngủ trong ngực Thích Ngạo Sương thì lên tiếng kinh hô.

"Cái này, người biết nó sao?" Thích Ngạo Sương cúi đầu nhìn vẻ mặt lười biếng tướng ngủ khó coi của Chiêu Tài Bảo Miêu nghi ngờ hỏi.

"Đồ tốt a ~ Ha ha ~" Tạt Mễ Nhĩ nở nụ cười "đem nàng chăm sóc cho tốt, về sau sẽ có rất nhiều điều bất ngờ. Tốt lắm, ta cho người mang các người đi nghỉ ngơi, bữa tối sẽ được mang đến tận phòng. Ngày mai sẽ ăn mừng các người trở về. Tạm thời không cần nói cho những tên kia, nếu không tối nay các người đừng mơ được nghỉ ngơi."

"Người bây giờ ở Ô Tát Lợi nhậm chức gì?" Hắc vũ cau mày hỏi.

"Thừa Tướng." Tạt Mễ Nhĩ híp mắt mỉm cười "nhớ, về sau gọi ta Thừa Tướng đại nhân, hoặc là Thừa Tướng."

Hắc vũ: ". coi như ta không có hỏi."

Tạt Mễ Nhĩ dịu dàng mỉm cười nói: "Tốt lắm, người cũng đi nghỉ ngơi đi, có chuyện gì ngày mai lại nói."

"Đợi đã nào...!" Hắc Vũ chợt nhớ tới một rất vấn đề mấu chốt.

"Cái gì?" Tạt Mễ Nhĩ vẫn không tức giận mỉm cười hỏi.

"Người, đã có năng lực mở ra Không Gian Chi Môn, cũng có thể cởi bỏ phong ấn của chúng ta, như vậy nói cách khác người có năng lực đối kháng Bát Dực thiên sứ, hoặc là thực lực của người còn cao hơn cả thiên sứ nữa ? Người tại sao lúc bắt đầu không ngay lập tức bắt giết các thiên sứ kia?" Hắc Vũ cau mày có chút nghi ngờ mà hỏi.

"Người đang nói gì vậy" Tạt Mễ Nhĩ có chút không vui vãn về ngón tay trắng nõn thon dài của mình, có chút ghét bỏ nói

" Cái loại trực diện đối kháng thô lỗ như thế, không hề có chút mỹ cảm nào, làm sao ta có thể bắt bản thân mình đi làm loại chuyện đó được? Ta thích nhất chính là cảm giác khi cầm cái chủy thủ, không tiếng động kề vào kế bọn chúng Cảm giác đó quả thật Cái loại cảm giác đó kẻ máu lạnh thô lỗ như người vĩnh viễn không thể hiểu được”

Sắc mặt Hắc Vũ một màu xanh ngắt, thiếu chút nữa lại muốn Bạo Tẩu.

Vào lúc này Tạt Mễ Nhĩ trong nháy mắt vung tay lên, kết giới bao phủ phòng ngủ bị xóa mất.

"Người đâu." Tạt Mễ Nhĩ ưu nhã vỗ tay một cái, cửa liền bị đẩy ra , lộ ra bóng dáng của một người thị vệ, khi thị vệ thấy trong phòng ngủ vốn trống rỗng lại có thêm ba người thì ngăn người ra. Ba người này tiến vào phòng ngủ của Thừa Tướng đại nhân lúc nào đây? Phải biết rằng, bọn họ vẫn canh gác phòng ngủ của Thừa Tướng đại nhân một tấc không rời.

"Tốt lắm, không nên để ý nhiều, bọn họ là bằng hữu của ta, dẫn bọn hăn đi xuống nghỉ ngơi. An bài cho họ phòng khách quý. Mau làm bữa tối cho mấy vị khách quý này." Tạt Mễ Nhĩ nhìn thị vệ sững sờ mở miệng phân phó .

" Vâng, vâng ,Thừa Tướng đại nhân." Thị vệ phục hồi tinh thần lại, cung kính gật đầu đồng ý, tiếp làm động tác mời" xin chư vị đi theo ta."

Đến lúc Thích Ngọa Sương chuẩn bị vào phòng ngủ, Hắc Vũ theo quán tính đi theo vào phòng. Sau đó lại ngẩng lên nhìn thấy con người băng lãnh của Thích Ngọa Sương thì dừng lại.

"Ha ha ~~ ta quên mất." Hắc Vũ ngượng ngùng cười, sau đó lui ra ngoài, chạy lại chỗ Bạch Đế đang đứng.

"Hừ!" Thích Ngạo Sương vào phòng đóng cửa lại trong lòng khó chịu tới cực điểm. Hai người này thời điểm còn là hai cục lông vo tròn mặc dù chỉ số thông minh không cao lắm, nhưng hiện tại khôi phục hình người tất cả đều sẽ nhớ hết. Thật là thua thiệt lớn, cư nhiên ngủ cùng hai người này lâu như vậy!

(Đoạn này buồn cười ghê ghớm ~~)

Bạch Đế liếc mắt lạnh lùng nhìn Hắc Vũ, đi về phía trước, nhẹ nhàng bỏ lại câu: "Vô sỉ lưu manh."

"Mẹ nó! Người nói ai cơ?" Hắc vũ tức giận mặt xanh mét " người thì tốt đẹp lắm chắc, chẳng lẽ không phải người tồi nào cũng ngủ cùng tiểu Ngạo Sương hay sao" Hắc Vũ thiếu chút nữa đem câu nói kế tiếp nói ra, lời đến khóe miệng thế này mới ý thức được có cái gì đó không được đúng cho lắm, nên đem câu nói kế tiếp nuốt xuống.

Thích Ngạo Sương và Chiêu Tài Bảo Miêu cùng nhau tắm xong không bao lâu sau bữa ăn tối được đưa tới. Chiêu Tài Bảo Miêu quả nhiên cùng Tiểu Miêu khác không giống nhau, vô cùng thích nước, khi Thích Ngạo Sương cho nàng tắm, nàng phối hợp khác thường. Giơ móng trước, giơ móng sau, rồi tới mặt, vẻ mặt hưởng thụ việc Thích Ngạo Sương tắm toàn thân cho nàng. Cuối cùng khi Thích Ngạo Sương lau khô bộ lông cho nàng ta xong thì, nàng ta liền núp luôn ở trong ngực Thích Ngạo Sương không chịu chui ra.

Đến bữa ăn tối, Chiêu Tài Bảo Miêu quả nhiên giống như lời Phá Thiên nói, vô cùng kiêng ăn. Trong mâm toàn bộ rau dưa bị nàng dùng móng trước cào cào, chỉ ăn thịt. Ăn xong thịt, nàng ta giống như người khác lau lau cái

móng vuốt lên khăn trải bàn trắng tinh, sau đó lại quay qua nhìn đĩa trái cây rồi lại nhìn Thích Ngạo Sương.

(Phá Thiên đã nuôi nó kiểu gì mà con mèo này lại thành như vậy được. Thật là ngàn chấm)

Thích Ngạo Sương nở nụ cười, đem miếng trái cây lớn cắt thành những phần nhỏ, Chiêu Tài Bảo Miêu lúc này mới hài lòng gặm từng chút một. Cuối cùng ăn uống no đủ chạy lên giường, chống vó ngủ trên cái đệm tinh mỹ mà Thích Ngạo Sương đã vì nàng chuẩn bị xong.

Tất cả một màn này đều được các thị nữ chứng kiến, không ngờ Tiểu Miêu lại đáng yêu như thế. Một thị nữ từ từ đến bên giường, ở trong mắt của nàng ta, con Tiểu Miêu này thật sự là rất đáng yêu. Chỉ muốn sờ một cái. Thị nữ chậm rãi vươn tay ra, cẩn thận sờ hướng nhắm mắt sờ đến Chiêu Tài Bảo Miêu đang lim dim.

Thích Ngạo Sương quay đầu liền nhìn thấy một màn này: "Không được!" Thích Ngạo Sương vội vàng hô lên câu , cũng đã chậm.

Chiêu Tài Bảo Miêu đột nhiên mở hai mắt ra, con ngươi màu hổ phách chột bắn ra kim quang quỷ dị, trong nháy mắt lật người lại, nổi giận gầm lên một tiếng.

"A!!!!" Thị nữ hoảng sợ kêu thành tiếng, vì thân thể của nàng bị một cỗ lực lượng cường đại vội vàng lao tới không kịp chuẩn bị đột nhiên đẩy hướng phía sau, nhất định phải đụng vào tường phía sau.

Thích Ngạo Sương trong nháy mắt vung tay lên một kết giới mềm mại xuất hiện sau lưng thị nữ, đem thị nữ bắt lại được. Thị nữ chưa tỉnh hồn, sợ hãi nhìn Chiêu Tài Bảo Miêu, thở hổn hển , trong lòng thế nào cũng không bình tĩnh được.

Thích Ngạo Sương khẽ hí mắt, trong nháy mắt ánh mắt trầm xuống, lạnh lẽo nói: "Chẳng lẽ người không biết cái gì gọi là lễ phép sao?"

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi. !" Thị nữ cúi đầu liều mạng nói xin lỗi, chính là nàng không đúng, không có sự cho phép của chủ nhân liền sờ sủng vật của người ta. Thị nữ trong lòng kinh ngạc không thôi, chỉ là sủng vật này rốt cuộc là cái gì? Tuyệt đối không phải là Tiểu Miêu bình thường. Chẳng lẽ là ma thú có ngoại hình giống quá Tiểu Miêu mà thôi. Nghĩ tới đây, thị nữ càng run sợ hơn. Đều do mình lỗ mãng, thiếu chút nữa mạng cũng mất."Tốt lắm, đi xuống đi" Thích Ngạo Sương xoay người tới bên giường, nhẹ nhàng ôm Chiêu Tài Bảo Miêu, vuốt ve cái đầu nhỏ an ủi. Trong lòng cũng kinh ngạc lực lượng mà Chiêu Tài Bảo Miêu bộc phát, xem ra, thực lực của nàng cũng không chỉ là đơn giản tìm vật bảo vật.

Thị nữ như trút được gánh nặng thu thập xong đồ ăn vội vàng lui ra ngoài.

Thích Ngạo Sương ôm Chiêu Tài Bảo Miêu nằm xuống, nhưng không có buồn ngủ, trừng to mắt mà nhìn rèm cửa, suy nghĩ bay rất xa.

Này hôm đó nàng đã thề.

Ta sẽ quay trở về, ta nhất định sẽ trở về!

Thần điện Quang Minh, Cổ Đốn Công Tước, các người đã chuẩn bị tốt nghênh đón ta trở về có phải không?

. Cao triều sẽ lại tới....

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 26: Thân Phận Của Bắc Đế Hoặc Hắc Vũ

V

iệc bây giờ Thích Ngạo Sương có thể làm cũng chỉ có lẳng lặng đã chờ đợi.

Vừa lúc đó, trên bầu trời lại truyền đến một giọng nghi ngờ, là một thiếu nữ thanh âm bén nhọn: "Ah, Hỏa Hồn đây sao?"

Thích Ngạo Sương theo thanh âm đó ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một nữ nhân một thân quần áo đỏ rực trôi lơ lửng ở giữa không trung, chỉ là đôi môi màu đỏ, trang sức trên người nàng ta cũng màu đỏ làm cho người ta cảm thấy quái dị. Một đầu đều là các loại đồ trang sức hoa mỹ, trên tay trên cổ đều mang một lượng lớn bảo thạch và cả dây chuyền. Hỏa Hồn cũng là một thân Hồng Y, nữ tử này cũng là một thân Hồng Y, nhưng là giữa hai người cũng làm một phong cách nhưng quá chênh lệch. Hỏa Hồn đỏ rực mê hoặc lòng người, mà cô gái trước mắt đỏ chói rất phàm tục.

Lúc này, nữ tử áo đỏ đang trôi lơ lửng ở giữa không trung tự nhiên cũng nhìn thấy Thích Ngạo Sương. Nàng từ từ bay đến trước mặt của Thích Ngạo Sương, hất cằm lên khinh thường nói: "Này, có thấy kẻ nào cầm Hỏa Hồn đi không?"

Thích Ngạo Sương không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn người trước mắt y phục đỏ rực y như cái mộng khí. Nữ nhân này thực lực rất mạnh. Thích Ngạo Sương không thể không thừa nhận điểm này. Mặc dù mình đã thăng cấp, nhưng lại không phải đối thủ của đối phương. Từ nơi này có thể cảm nhận trên người truyền tới nữ tử áo đỏ là một cỗ nguyên tố ma pháp cuồng bạo vô cùng. Ma pháp hệ Hỏa khoa trương bao quanh nàng ta nhiều như vậy. Thực lực như thế còn phải tìm Hỏa Hồn sao?

"Ta đang hỏi người, người nghe không hiểu phải không?" Nữ tử áo đỏ nhìn thấy Thích Ngạo Sương không nhìn nàng, tức giận liền chỉ tay vào Thích Ngạo Sương mà gầm lên .

"Meo meo!" Ở trong ngực Thích Ngạo Sương Chiêu Tài bảo Miêu nhanh như tia chớp đưa móng vuốt ra chọt chọt vào tay nữ tử áo đỏ.

"A!" Nữ tử áo đỏ hét thảm một tiếng, thu tay về thật nhanh, trên mu bàn tay đã xuất hiện mấy vết máu, máu tươi rịn ra .

"Tiểu Súc Sinh! Ta giết người!" , nữ tử áo đỏ rống giận ra tay, nhưng nhìn đến trong ngực Thích Ngạo Sương là Chiêu Tài Bảo Miêu thì lại nhanh chóng đem lời nói vừa đến khóe miệng nuốt xuống. Nữ tử áo đỏ bộ dạng như gặp quỷ cấp tốc lui về phía sau mấy bước, kinh hồn nhìn Chiêu Tài Bảo Miêu trong ngực Thích Ngạo Sương, vươn tay run rẩy chỉ vào Chiêu Tài Bảo Miêu, nói chuyện không còn phách lối nữa , mà là có chút lắp bắp nói, “nó, tại sao nó lại ở trong tay người? Chuyện gì đã xảy ra?"

Thích Ngạo Sương sửng sốt, có chút nghi hoặc nhìn Chiêu Tài Bảo Miêu đang ở trong lòng mình mang cái móng vuốt múp múp cọ xát lên y phục của mình, nàng là ghét bỏ tay nữ nhân kia có chút bẩn, ở trên y phục của Thích Ngạo Sương mà lau móng vuốt đấy. Thích Ngạo Sương nhìn nữ tử áo đỏ đang hoang mang sợ hãi, nhìn lại Chiêu Tài Bảo Miêu trong lòng ngực mình. Nàng có thể xác định, chính là nữ tử áo đỏ này rất sợ Chiêu Tài Bảo Miêu. Sợ A Bảo hay nói đúng hơn là sợ người sau lưng A Bảo chính là yêu mị nam tử Phá Thiên kia?

"Có liên quan gì tới người?" Thích Ngạo Sương sờ sờ đầu nhỏ của Chiêu Tài Bảo Miêu, lạnh lùng đối với nữ tử áo đỏ phun ra một câu như vậy. Thích Ngạo Sương hiểu rõ một chút, mình không phải là đối thủ của nữ nhân này. Hơn nữa Bạch Đế và Hắc Vũ hình như còn chưa có tỉnh lại, dưới tình huống như thế cùng nữ nhân này động thủ hiển nhiên rất không sáng

suốt. Tự nhiên biện pháp tốt nhất chính là tung hỏa mù, làm cho đối phương không hiểu rõ tình huống.

"Hắn, hắn cũng ở đây sao?" Nữ tử áo đỏ kinh hoảng ngẩng đầu nhìn bốn phía, lại chỉ thấy Bạch Đế và Hắc Vũ. Nhưng là mặc dù thế nào nàng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Theo thực lực của người kia, chỉ cần hắn không muốn người khác thấy mình, thì người khác sẽ không bao giờ phát hiện ra hắn được .

Thích Ngạo Sương tự nhiên hiểu trong miệng nữ tử áo đỏ nói hắn là chỉ người nào, nhất định là chỉ Phá Thiên. Không ngờ Phá Thiên lại có ảnh hưởng lớn như vậy trong cái thế giới này, địa vị chính là đây sao?

"Hắn ở đây hay không thì có liên quan gì tới người? ! ! Thích Ngạo Sương hừ lạnh một tiếng, cũng không có nhiều lời.

Nữ tử áo đỏ căn môi ác độc liếc nhìn Thích Ngạo Sương, lại nhìn phía sau vách đá thủy tinh và cả hạp cốc đều bị rút đi màu đỏ, sắc mặt bất định, hình như đang suy nghĩ cái gì.

Thích Ngạo Sương cũng không có động, trên mặt vẫn như cũ không biến sắc.

"Hừ! Coi như số người gặp may!" Nữ tử áo đỏ hung hăng trợn mắt nhìn Thích Ngạo Sương, sau đó bay lên giữa không trung, cứ như vậy cấp tốc mà rời đi rồi.

Hô~~

Cuối cùng đã đi. Thích Ngạo Sương trong lòng thở phào một cái. Cái này nữ tử áo đỏ này thực lực thật không tầm thường, lại không kỵ Phá Thiên như vậy. Cái thế giới này, thật sự là sâu không lường được.

Thích Ngạo Sương kiên nhẫn chờ đợi Bạch Đế và Hắc Vũ giải trừ phong ấn, chỉ cần vừa giải trừ liền niệm cái chú ngữ gì đó, nhờ Táp Mễ Nhĩ dẫn bọn họ đi ra an toàn.

Hồi lâu, trên người Bạch Đế và Hắc Vũ sương mù mới chậm rãi biến mất, hai người lần nữa mở mắt, ánh mắt đều là bén nhọn bức người. Thích Ngạo Sương cảm thấy hơi thở hai người đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bạch Đế và Hắc Vũ hướng Thích Ngạo Sương đi tới, hai người đồng loạt mở miệng nói: "Phong ấn đã được giải trừ".

"Bây giờ có thể nói cho ta biết, thân phận thật sự của các người rồi hả?" Thích Ngạo Sương nghiêng đầu nhìn hai người đã khôi phục lực lượng. Mặc dù biết bọn họ khôi phục lực lượng, biết bọn họ đã xảy ra thay đổi, lại nói không lên đây cụ thể là thay đổi gì.

"Giống như Phá Thiên nói, chúng ta là từ Yêu Giới tới ." Bạch Đế trầm giọng nói.

"Nhưng chúng ta cũng không phải là Yêu Tộc cao cấp gì cả." Hắc vũ khinh thường thốt lên. "Chúng ta là Chiến Tướng."

"Cái gì?" Thích Ngạo Sương có chút mờ mịt.

"Yêu Giới tự nhiên cũng phân chia cấp bậc." Bạch Đế mở miệng nhàn nhạt giải thích "Yêu Tộc, Yêu Tộc cao cấp, Yêu Tướng, Yêu Tôn, Yêu Vương, Đại Yêu Vương."

"Không có Chiến Tướng à?" Thích Ngạo Sương cau mày nghi ngờ hỏi.

"Chúng ta là hay cánh tay đắc lực của Đại Yêu Vương, là hai Đại Chiến Tướng bên cạnh ngài." Hắc Vũ lỗ mũi phun lạnh khí, tiếp tục khó chịu nói "vốn cho là không cần Đại Yêu Vương cho phép chúng ta có thể tùy ý làm chuyện mình thích nhưng kết quả là" "Thôi, mặc kệ, những chuyện

trước kia chỉ như cái rắm đã phóng mà thôi." Hắc Vũ nói tới chỗ này liền không nói tiếp, hình như chuyện xảy ra phía sau nhớ lại không được vui.

Thích Ngạo Sương rất thông cảm cho bọn họ, thì ra thân phận của Bạch Đế và Hắc Vũ lại là cao quý như vậy. Hai Đại Chiến Tướng bên cạnh người thống trị cao nhất ở Yêu Giới, nghe ý tứ Hắc Vũ, Đại Yêu Vương không muốn làm cái chức vị này nên chạy trốn rồi bỏ trách nhiệm lên hai người bọn họ hay sao?

(Vâng Đại Yêu Vương cũng mất tích đấy ạ ~ Và ngài ta cũng ở đây xung quanh đây thôi ~~ Ai đây

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 27: Mọi Người Tề Tụ

S

áng sớm hôm sau, cửa phòng ngủ của Thích Ngạo Sương liền bị gõ rung trời. Thích Ngạo Sương kinh hãi tới mức thiếu chút nữa từ trên giường rơi xuống.

"Ngạo Sương! Mở cửa nhanh!"

"Ngạo Sương mau dậy đi!"

"Đồ đệ bảo bối, nhanh lên một chút ra ngoài để cho ta nhìn con một con một chút!"

Bên ngoài ồn ào loạn thành một đoàn, Thích Ngạo Sương vội vã mặc quần áo, liền đứng dậy đi mở cửa, Chiêu Tài Bảo Miêu vô cùng bất mãn mới sáng sớm mà đã ầm ỹ vậy, nàng ta đưa hai cái móng trước béo múp múp bịt lại cái lỗ tai, ưỡn người, chống cái mông nhỏ lên, sau đó tiếp tục ngủ.

Thích Ngạo Sương chân vừa bước ra mở cửa, toàn bộ người ngoài cửa liền nhào tới. Nhào lên cũng không chỉ có một người, mà là tất cả mọi người cùng xông lên, trước mặt nhất là Kiều Sở Tâm, sau đó là Khắc Lý Phu, tiếp theo là Ngõa Nhĩ Đa . Oanh một tiếng, mấy người toàn bộ nhào tới, đem Thích Ngạo Sương đè bẹp dí phía dưới.

"Ngạo Sương, người cuối cùng trở lại." Kiều Sở Tâm ôm cổ của Thích Ngạo Sương mãi không chịu thả " người không nói không rằng liền biến mất, ta còn tưởng rằng Tạp Mễ Nhĩ đem người lừa bán mất rồi."

"Đồ đệ bảo bối, ta cuối cùng cũng tìm được con rồi." Khắc Lý Phu đem tay Kiều Sở Tâm gỡ ra, lấy mông chèn bay Ngõa Nhĩ Đa phía sau, ôm Thích Ngạo Sương vào trong ngực, gào khóc lên" đồ đệ bảo bối, ta còn tưởng

rằng con đã xảy ra chuyện rồi, ô ô ô, con chịu uất ức bao nhiêu. Sư phụ sẽ giúp con đòi lại tất cả."

Ngõa Nhĩ Đa tức muốn chết, thật vất vả hăn mới nắm được cơ hội muốn ôm Ngạo Sương một cái, lần đầu tiên thì bị tên khốn kia Táp Mễ Nhĩ đá bay, lần này là cái lão gia hỏa này đem mình đẩy phắt ra.

"Sư phụ, bây giờ không phải con vẫn bình an sao?" Thích Ngạo Sương lúc này mới phục hồi tinh thần, vươn tay vỗ sau lưng an ủi Khắc Lý Phu, nhưng trong lòng thì một mảnh ảm áp.

Ngay tại cửa ra vào, Lãnh Lăng Vân và Tần Diêm đứng lẳng lặng ở nơi đó, cứ yên lặng như vậy nhìn Thích Ngạo Sương không nói gì. Chỉ là đáy mắt bọn họ đều có một cỗ tình cảm rất khó hình dung. Áo Thập Tự đứng ở phía sau, tay khoanh ở trước ngực nhàn nhạp nhìn một màn trước mắt. Nhìn Thích Ngạo Sương, đáy mắt Áo Thập Tự thoáng qua một tia kinh ngạc, gần gần ba tháng không thấy, thực lực người thiếu nữ này cư nhiên cường đại hơn gấp bội, hơn nữa, hình như lại càng xinh đẹp hơn. Đông Phong Hầu mơ hồ đứng ở bên cạnh Áo Thập Tự, còn có chút mờ mịt. Táp Mễ Nhĩ lại nhàn nhạp đứng ở phía sau cùng, ngáp một cái. Bạch Đế và Hắc Vũ vẫn chưa rời giường.

Sáng sớm cả cung điện cứ như vậy nhao nhao ầm ĩ, bữa ăn sáng có thể nói là cực kỳ náo nhiệt, khi Thích Ngạo Sương đem chuyện khôi phục hình người của Bạch Đế và Hắc Vũ nói cho mọi người, tất cả mọi người giật mình không thôi, nhìn qua nguyên hình của bọn họ, thế nào cũng không tin hai người siêu cấp mỹ nam như vậy cư nhiên chính là Bạch Đế và Hắc Vũ! Chủ cung điện Long Sát Tư cũng trình diện rồi. Bây giờ Long Sát Tư đã là Quốc Vương của Ô Sát Lợi, một thân cao quý, trên đầu mang vương miện kim quang lấp lánh tinh mỹ, bên hông ngọc bội tinh xảo, ngôn ngữ và cử chỉ đều rất khi phách và vô cùng tự tin. Bố trí xong thị vệ và tì nữ, Long Sát Tư cùng mọi người an tọa.

Trên bàn ăn thật dài là đầy đủ tất cả các loại mĩ vị. Bữa sáng như vậy là thành ý của hẳn, Long Tát Tư cười tủm tỉm chân thành hướng Thích Ngạo Sương nói cảm ơn, lấy trà sữa thay rượu kính nàng một ly.

"Thích Ngạo Sương tiểu thư, đa tạ người hết sức ủng hộ ta, nếu không phải người giúp, sẽ không có ta ngày hôm nay." Long Tát Tư giờ chén lên, tự đáy lòng cảm tạ .

"Tất cả đều là công sức của bệ hạ." Thích Ngạo Sương mỉm cười, giọng điệu so với trước kia hoàn toàn khác nhau, giờ phút này đứng ở trước mặt nàng không còn là Long Tát Tư thủ lĩnh của bọn cướp trên sa mạc mà là Quốc Vương của Ô Tát Lợi.

"Được rồi, bệ hạ cũng không cần nói những thứ này nữa, ăn điểm tâm đi chúng ta còn có rất nhiều chuyện quan trọng phải thương lượng." Táp Mễ Nhĩ mỉm cười cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, hai người này mà cứ nói khách sáo như vậy chắc tới sáng mai mới được ăn.

Long Tát Tư gật đầu cười.

Ăn xong bữa ăn sáng, mọi người tề tụ ở trong thư phòng của Long Tát Tư

Long Tát Tư mặt nặng nề ngồi ở trước bàn đọc sách, nhìn Táp Mễ Nhĩ đang ngồi bên cạnh nói: "Thừa Tướng, lần này thần điện Quang Minh tham gia, chỉ sợ sẽ làm cho lòng quân của Lạp Cách Táp dao động?"

" Trước mắt Thần điện Quang Minh không có chắc chắn sẽ lựa chọn đứng ở bên An Mạt Cách Lan, nhưng nếu vừa khai chiến, thần điện Quang Minh sẽ không chút do dự lựa chọn An Mạt Cách Lan. Thực lực của bọn họ chúng ta không cần e ngại, có Ngạo Sương và mọi người ở đây, thiên sứ cũng không phải là đối thủ." Táp Mễ Nhĩ trầm giọng nói.

"Vấn đề là, lòng tin của người dân Lạp Cách Táp " sắc mặt của Long Tát Tư nặng nề vẫn khác thường " người cũng là biết, ở nước ta thế lực của

Quang Minh cho dù ít nhiều cũng làm cho rất nhiều bình dân có chút e ngại cùng sùng kính, người tốn bao nhiêu tinh lực mới thay đổi cục diện này người rõ hơn ta. Ngay tại lúc này, mặc dù đem thể lực của Quang Minh thanh trừ nhưng là cũng không có hoàn toàn đem tín ngưỡng của người dân mà thay đổi được." Long Tát Tư lo lắng không phải không có lý. Có rất nhiều người biết diện mạo thực của thần điện Quang Minh, nhưng cũng ngoại trừ trường hợp có người còn mang tâm hồn ảo tưởng.

"Ta hiểu." Táp Mễ Nhĩ gật đầu, tiếp tục lạnh nhạt nói "Thần điện Quang Minh có thể đứng vững vàng trong lòng bách tính quả thực không dễ, một là phải chuyên lừa gạt người, hai là tăng cường thực lực ngày càng cường đại. Thần điện Quang Minh ở trong lòng nhiều người chính là bách chiến bách thắng ." Táp Mễ Nhĩ không nhanh không chậm nói "nhưng còn chúng lấy lực lượng cường đại nào ủng hộ chúng ta đây?"

Long Tát Tư nhíu mày nhìn về phía đoàn người Thích Ngạo Sương, nhẹ nhàng nói: "Không thể phủ nhận, Thích Ngạo Sương tiểu thư và bọn họ rất mạnh, nhưng là."

"Nhưng lực lượng không đủ thuyết phục " Táp Mễ Nhĩ đem câu nói kế tiếp của Long Tát Tư nói ra.

Long Tát Tư nhẹ nhàng gật đầu, xem như đoàn người Thích Ngạo Sương quả thật rất mạnh, nhưng người đời biết được bao nhiêu đây? Một câu của họ cũng không mang tính thuyết phục gì.

"Như vậy còn cái này thì sao?" Táp Mễ Nhĩ chợt đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, đột nhiên một cái kéo rèm cửa sổ ra, mở cửa sổ, nhìn về phía bầu trời, nhẹ nhàng nói một câu "Bản, có thể."

Thích Ngạo Sương kinh ngạc đứng dậy, nhìn phía ngoài cửa sổ. Bản? Hẳn không phải là bị Long thần bắt đi sao?

Tập Mễ Nhĩ giọng điệu cứng rắn, từ đằng xa truyền đến liên tiếp tiếng Long Ngâm. Giống như sét đánh bên tai rất inh tai nhức óc.

Buổi sáng hôm nay, đế đô của Ô Tát Lợi một mảnh bình yên, vẫn giống như buổi sáng khác, mọi người rời giường rửa mặt ăn cơm, sau đó mở cửa làm ăn. Nhưng hôm nay từng tiếng gầm rú đình tai nhức óc vang lên, tiếp theo bầu trời đế đô tối sầm lại.

Long Tát Tư vọt đứng lên, thật nhanh đi tới bên cửa sổ, nhìn phía ngoài cảnh tượng thiếu chút nữa bật ngựa ngồi trên mặt đất. Mà bên ngoài hoàng cung đám người kia đã bật ngựa ra thật, há to mồm ngâ ngốc nhìn trên không trung. Có người thậm chí trực tiếp sùi bọt mép ngã xuống đất ngất đi. Rất nhiều người thét lên bắt đầu chạy trốn chết. Cả đế đô một mảnh hỗn loạn!

Rồng! Trên bầu trời đang bay múa là Rồng.

Mấy ngàn con Rồng

Rồng quơ múa cánh, cuồng phong nổi lên, làm cho người ta cơ hồ không mở mắt được.

Bay đầu tiên là con Cự Long ba đầu, hất ngựa mặt lên trời ngâm một tiếng, bay quanh quần ở phía trên hoàng cung.

Thích Ngạo Sương khiếp sợ một câu cũng nói không nên lời. Tình huống trước mắt đã vượt quá tưởng tượng của mọi người. Bầu trời đế đô của Ô Tát Lợi toàn bộ là Rồng. Ban ngày cơ hồ cũng mau biến thành đêm tối.

"Này, đây là chuyện gì xảy ra? !" Long Tát Tư lắp ba lắp bắp hỏi.

Trong thư phòng người của toàn bộ đứng ở bên cửa sổ, kinh ngạc nhìn trước mắt cảnh tượng, lời gì cũng không nói ra được.

"Bọn họ thì sao, có đủ cường đại hay không? Có đủ lực uy hiếp hay không?" Tập Mễ Nhĩ dịu dàng mỉm cười hỏi.

Long Tát Tư đã nói không nên lời, hắn chỉ cảm giác tim của mình đập nhanh tới mức không thể tưởng tượng nổi, trong đầu cơ hồ trống rỗng.

"Bản, không phải là bị Long Thần bắt đi rồi sao?" Tần Diêm nghi ngờ ra hỏi. Vì sao lại có số lượng Cự Long khổng lồ như thế? Cự Long ở chỗ này, chỉ sợ là đến phân nửa Long Tộc.

Thích Ngạo Sương cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Nghe giọng điệu của thiên sứ và Long thần, Long tộc không thể nhúng tay vào chuyện của loài người, vì sao bây giờ xuất hiện nhiều Cự Long như vậy .

Nhóm Cự long ở bầu trời để đồ bay qua bay lại một lát sau cũng rồi rít đáp xuống ngoài thành.

Cùng lúc đó, Hắc Long Bản vốn cũng đáp xuống hoàng cung, biến trở về hình người, trực tiếp phá cửa sổ mà vào đi vào trước mặt của Long Tát Tư và Tập Mễ Nhĩ.

Long Tát Tư cũng một lần nữa không tiếp nhận nổi cái kích thích này, kinh hoảng lui về phía sau, đụng vào bàn sách, tay cũng đặt ở bội kiếm ngang hông, nhưng bỗng nhiên lại nhớ tới, động tác này của hắn ở trước mặt Long Tộc cường đại là cỡ nào buồn cười. Long Tát Tư vội vàng đem tay đang đặt ở bội kiếm để xuống, cố gắng hết sức khiến mình trấn định lại.

"Người, mau nói cho bọn thần dân của người an tĩnh lại không nên kinh hoảng, Long tộc chúng ta chỉ là đi ngang qua đây, hoặc là nói chính xác là ngang qua bên này ngắm cảnh. Sẽ không đối với bọn họ gây ra tổn thương gì, nói bọn hắc cũng nên an phận đừng manh động" Hắc Long Bản thấy vương miện trên đầu Long Tát Tư thì lạnh lùng nói một câu" hiện tại, lập tức đi ngay."

"Vâng, vâng" sau lưng của Long Tát Tư vào lúc này rịn ra mồ hôi lạnh. Nam tử tóc đen trước mắt phát ra uy áp làm cho hắc cơ hồ sắp không đứng nổi.

Long Tát Tư vội vã mở cửa đi xử lý chuyện này.

Hắc Long Bản nhìn Tạp Mễ Nhĩ, lại nhìn lại Thích Ngạo Sương một chút, miệng nở nụ cười.

"Đây là chuyện gì đang xảy ra vậy?" Thích Ngạo Sương nghi ngờ không dứt "Long tộc không phải là không thể nhúng tay vào chuyện này hay sao? Lần trước Long tộc.",

"Dừng!" Hắc Long bản giơ tay lên ngăn câu nói kế tiếp của Thích Ngạo Sương, sau đó tự nhiên đi tới cái ghế ngồi xuống, gấp một cái nói "ta cũng chưa từng nói chúng ta muốn nhúng tay chuyện này a~~. Ngạo Sương, người mới vừa rồi không nghe thấy ta nói gì sao?"

"Không tệ, Bản cùng thần dân của hắc cũng chỉ là đi ngang qua, đang du lịch ngắm cảnh mà thôi." Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười như gió xuân, cũng xoay người ngồi xuống.

Trong thư phòng tất cả mọi người ghen hòng trần trối, mà mới vừa bản giao công việc xong thì Long Tát Tư đi vào cũng nghe hết lời đó mắt hắc lại trợn ngược. Ngây thơ~. Chẳng lẽ Long tộc thật sự là tới ngắm cảnh hay sao? Làm sao có thể a!

"Bệ hạ, tới ~~" Tạp Mễ Nhĩ thấy Long Tát Tư đứng ở cửa, miệng mặt đã hóa đá vội vàng ngoắc ngoắc kêu Long Tát Tư.

Long Tát Tư thật thà đi tới.

"Bệ hạ, người nói xem có nhiều Long tộc ở đây như vậy, có thể để cho thần dân của người an tâm hay không? Có thể để cho thần dân Lạp Cách Tạp an

tâm không?" Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười, trong nụ cười lại tràn đầy nguy hiểm.

(Một ngày nào đó Mĩ đêm khoảng 200 cái máy bay quân sự bay qua Việt Nam để ngắm cảnh thì chắc cảm giác của chúng ta sẽ rất.....)

Long Tát Tư chết lặng gật đầu một cái, lời gì cũng không nói ra được.

Thích Ngạo Sương tức cười, cứ như vậy sững sờ nhìn Tạt Mễ Nhĩ lại nhìn Hắc Long Bản, sau đó cau mày nói với Tạt Mễ Nhĩ: "Chẳng lẽ, cái chủ ý này là từ người mà ra? !"

"Làm sao có thể như vậy chứ." Tạt Mễ Nhĩ một bộ rất đáng vẻ vô tội, vội vàng nói" cái này không quan hệ với ta, là Bản chủ động tìm tới ta đấy."

Ánh mắt của Thích Ngạo Sương dời về phía Hắc Long Bản, Hắc Long Bản híp mắt, đáng vẻ hả hê.

"Chủ ý của người nào?" Thích Ngạo Sương cau mày hỏi.

"Là ta ." Hắc Long Bản đơng đưa đầu cười híp mắt nói.

Thích Ngạo Sương đến gần Hắc Long Bản, tiến tới nhéo cái lỗ tai hăn nói: "Người còn chối, chỉ số thông minh của người còn chưa tới mức này."

"A!A! Ngạo Sương! Người công kích người thân ~~" Biểu hiện của Hắc Long Bản so với Tạt Mễ Nhĩ còn uất ức hơn.

"Nói đi, là ai?" Thích Ngạo Sương nhìn ánh mắt hốt hoảng của Hắc Long Bản, lại nhớ tới Long Thần mang hăn đi, hăn nhưng bây giờ lại có thể xuất hiện tại nơi này, trong lòng toát ra một ý niệm, chẳng lẽ là Long thần đưa ra chủ ý này? Chắc không phải đâu! Long thần tại sao phải làm như vậy?

"Hắc hắc, xem ra người cũng đoán được rồi đó. Lão già đó nói rất ưa thích người, sau đó thì sao, lão vốn là cực kỳ khó chịu nữ nhân kia. Nhưng mà ta lại phải tuân thủ hiệp nghị, sẽ không ra tay đối với nhân loại, cũng sẽ không

phát hồng cơ sở vật chất của nhân loại, chúng ta chính là tới đây ngắm cảnh mà thôi. Một nửa Long tộc ở lại chỗ này ngắm cảnh, còn một nửa đi Lạp Cách tạp ngắm cảnh." Hắc Long Bản cười rất đê tiện, nhìn Thích Ngạo Sương, sau ót nàng đầy vạch đen.

(Một nửa Long tộc ở lại chỗ này ngắm cảnh, còn một nửa đi Lạp Cách tạp ngắm cảnh >>>> Long Tộc toàn bộ đi du lịch ngắm cảnh >>> (=_=!!!)

Đủ ngoan độc! Đủ âm trầm! Long thần là một cực phẩm nhân tài! Thích Ngạo Sương đưa ra kết luận. Cự Long chỉ là đứng ở đó sẽ đủ cho người ta không ngừng run rẩy rồi còn cần gì phải động tay? Long thần quá độc ác, lấy danh nghĩa ngắm cảnh cũng có thể ra ngoài, tin tức Long Vương và Long Tộc đang ngắm cảnh ở Lạp Cách Tạp và Ô Tát Lợi được tung ra , đây chính là ngầm ủng hộ cho hai nước! Uy hiếp đáng sợ như vậy, vượt xa cả lực lượng của Thần điện Quang Minh

"Chuyện bây giờ đơn giản nhiều rồi chứ?" Tạp Mễ Nhĩ ấm áp mỉm cười" Ngạo Sương, ngươi và Bản đi đến Lạp Cách Tạp ngắm cảnh trước đi. Sẽ rất nhanh khai chiến thôi, Lạp Cách Tạp và An Mạt Cách Lan sẽ trực tiếp đối đầu, Ô Tát Lợi chỉ có thể là phụ trợ. Người hiện tại có thể đi đem Lạp Cách tạp Quốc Nội ánh sáng thế lực thanh trừ. !"

"Ta tin tưởng ở đây không có bất cứ ai có ý kiến gì" Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười bổ sung.

Long Tát Tư toát ra mồ hôi lạnh trên trán , theo hắc thấy, Tạp Mễ Nhĩ giờ phút này đang mỉm cười chính là nụ cười của ác ma. Ánh mắt của Long Tát Tư từ từ dời đến trên người của Thích Ngạo Sương, trong lòng sợ hãi không thôi, người thiếu nữ này, rốt cuộc là cái thân phận gì? Tại sao nhiều người như vậy hỗ trợ nàng? Tại sao Long tộc mạnh mẽ như vậy, thế lực đáng sợ như vậy cũng đứng ở sau lưng của nàng? Chuyện trước kia của Thích Ngạo Sương hắc cũng hiểu được đôi chút, hiểu được thiếu nữ trước mắt bị thần điện Quang Minh và An Mạt Cách Lan liên thủ hãm hại . Hiện tại, thần

điện Quang Minh và An Mạt Cách Lan nếu như biết rằng chuyện sẽ đi tới nước này không biết có hối hận không?

"Lãnh Lăng Vân, người và Ngạo Sương hôm nay liền lên đường, việc cần người làm đã xong xuôi cả rồi chứ?" Táp Mễ Nhĩ cười híp mắt hỏi.

"Ừ." Lãnh Lăng Vân lạnh nhạt nói" thần điện Quang Minh bí mật ghi lại tất cả mọi chuyện, ghi chép về những người bị tàn sát ta sẽ lấy được rồi đem về cho người".

"Ta sẽ an bài người sao chép, sau đó phát tán ra khắp nơi. Thời gian và địa điểm, nguyên nhân tốt nhất là viết càng kĩ càng tốt." Táp Mễ Nhĩ nhẹ nhàng gật đầu, mỉm cười như hoa đào tỏa sáng" không biết các tín đồ của thần điện Quang Minh thấy những thứ này sẽ có cảm tưởng thế nào đây."

"Những ngu dân kia căn bản sẽ không sẽ tin tưởng." Ngõa Nhĩ Đa tìm được cơ hội phản bác Táp Mễ Nhĩ .

(Cái này là còn uất ức vụ bị đập ra không cho ôm tiểu Sương này)

"Không cần bọn họ tin tưởng. Ta chỉ muốn bọn họ hoài nghi là đủ rồi." Táp Mễ Nhĩ mỉm cười nhìn Ngõa Nhĩ Đa , nhẹ nhàng khắc ra một câu như vậy" cao thâm như vậy gọi là cuộc chiến tâm lý, người nông cạn như người vĩnh viễn không bao giờ hiểu được cái này"

(Táp Mễ Nhĩ 2-0)

Ngõa Nhĩ Đa giận đến nghiến răng, nhìn chăm chăm Táp Mễ Nhĩ tay run run chỉ chỉ nửa ngày đến một câu nói cũng nghẹn lại không giám nói ra.

Tại đây cũng chỉ có vài người hiểu được dụng kế cao thâm này của Táp Mễ Nhĩ. Long Tát Tư vào giờ phút này cũng hiểu ra kế hoạch của Táp Mễ Nhĩ, trong lòng càng thêm rung động. Quả nhiên, người tóc vàng mắt xanh dương trước mắt này sợ rằng chính là người am hiểu chính trị nhất ở đây!

trong lòng Thích Ngạo Sương cũng vô cùng kinh ngạc, Được !!hay cho một câu không cần bọn họ tin tưởng, chỉ cần bọn họ hoài nghi ! Lòng người yếu ớt như vậy, Tạp Mễ Nhĩ cư nhiên nắm chặt điểm này.

"Đúng rồi, các người có biết, Hoàng đế khai quốc của Tích Lan đại lục là ai không? !" Tạp Mễ Nhĩ sửa lại một chút tóc vàng của mình nhẹ nhàng hỏi.

Ánh mắt của Thích Ngạo Sương dời về phía bội kiếm bên hông Tần Diêm, Tử Vong Kiếm! Thanh kiếm kia, chính là thứ Hoàng đế Tích Lan Đại lục khai quốc mang theo. Thời điểm ở Ma Vực, Thiếu chủ Ma Giới mang theo mình đến Cung Điện Địa Hạ đã thấy được chẳng lẽ chính là hoàng cung của Hoàng đế sao? Nhưng Tạp Mễ Nhĩ chợt nhắc tới cái này làm cái gì? Tần Diêm cũng theo bản năng sờ sờ bội kiếm bên hông của mình.

"Dĩ nhiên biết." Long Tát Tư trầm giọng nói" Hoàng đế khai quốc của Tích Lan Đại lục, Leo bệ hạ là một anh hùng chân chính, vĩnh viễn sống ở trong lòng mọi người. Là ngài đã vượt mọi chông gai vì nhân loại đấu tranh, cũng chính ngài thống nhất toàn bộ đại lục."

"Ha ha, Đúng vậy a, là một anh hùng chân chính." Tạp Mễ Nhĩ cười như không cười lại nói" chỉ là, sau này kết cục của vị anh hùng khai quốc đó các người có ai biết?"

"Có ý gì?" Long Tát Tư nghe ra được lời nói của Tạp Mễ Nhĩ chứa rất nhiều hàm ý.

"Hoàng đế Leo, trong mắt tất cả mọi người là anh hùng. Nhưng nếu như khi bọn họ biết anh hùng trong lòng bọn họ bị Thần điện Quang Minh hãm hại, bọn họ còn có thể kiên định đứng ở bên phía Thần điện Quang Minh hay không." Tạp Mễ Nhĩ vừa nói, vừa đi đến bên cạnh bàn, ưu nhã rót hai chén Hoa Trà Hồng, đưa cho Thích Ngạo Sương một chén, sau đó tự mình bưng lên một chén , nhẹ nhàng nhấp môi

Tạp Mễ Nhĩ không vội, người trong phòng đã vội muốn chết.

"Hành cung của Hoàng đế Leo trong một đêm biến mất, mà ngài ấy cùng tám vị kị sĩ của mình cũng biến mất không hiểu lí do. Thật ra thì đây là thần điện Quang Minh làm. Bọn họ muốn phát triển thế lực của mình, Leo là trở ngại lớn nhất. Cho nên tất cả trong một đêm hoàn toàn biến mất không dấu vết." Táp Mễ Nhĩ ngửi hương thơm của chén trà một chút rồi, cười híp mắt trả lời.

Lời nói của Táp Mễ Nhĩ vừa phát ra , sắc mặt của mọi người trong phòng đều thay đổi.

Long Tát Tư gian nan nói "Nói như vậy, truyền thuyết đều là thật. Truyền thuyết Leo Hoàng đế và hành cung của ngài ấy đều trong một đêm biến mất là sự thật." Tin tức này quá kinh người, cho tới Long Tát Tư thậm chí quên mất hỏi Táp Mễ Nhĩ làm thế nào biết được tin tức này.

"Chính xác." Táp Mễ Nhĩ gật đầu một cái.

"Chẳng lẽ, Cung Điện Địa Hạ ở Ma Vực thật sự là hành cung của khai quốc Hoàng đế Leo?" Thích Ngạo Sương lăm lăm mở miệng hỏi.

"A, người đã đi vào đó rồi sao?" Táp Mễ Nhĩ híp mắt nhìn Thích Ngạo Sương. Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng gật đầu. Lần trước đi tìm Khắc Lý Phu cũng đã đi qua đó.

"Ở Ma Vực? !" Long Tát Tư không thể tin nhìn Thích Ngạo Sương, trong lòng hấn cứ như vậy từ từ dâng lên một cỗ thù hận ngút trời. Khai quốc Hoàng đế Leo, là vị anh hùng bất khuất trong lòng của bao nhiêu người, là ngài đã kết thúc chiến loạn, là ngài làm cho nhân loại vượt qua họa nạn an ổn sống yên bình. Vị anh hùng vĩ đại như vậy bị mất tích, hậu nhân suy đoán rất nhiều trường hợp, làm thế nào cũng không đoán được là do thần điện Quang Minh hãm hại.

"Người, người tại sao lại biết những thứ này?" Long Tát Tư chợt lấy lại tinh thần, đột nhiên nhìn về phía Tạt Mễ Nhĩ, trong lòng càng thêm kinh hãi không dứt, người trước mắt, rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật? Long Tát Tư không chút nào hoài nghi lời nói của Tạt Mễ Nhĩ, trong mắt hẩn, có lẽ đã không có chuyện gì Tạt Mễ Nhĩ làm không được.

"Người không cần phải biết ta làm sao biết được. Chỉ cần đem tin tức này lộ ra ngoài là được rồi." Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười, còn cái kế hoạch kia, không cần mọi người tin tưởng, chỉ cần bọn họ hoài nghi là được.

Thích Ngạo Sương lại lâm vào trầm tư, cái hành cung khổng lồ kia, còn có những hài cốt kia, sau khi Tạt Mễ Nhĩ nói như thế, Thích Ngạo Sương đã xác định thân phận của những bộ hài cốt kia. Đúng là hành cung của khai quốc Hoàng đế Leo nằm ở đó, theo tác phong của thần điện Quang Minh, để tiêu diệt được vị kia quả thật có thể dốc toàn lực như vậy. Vào thời điểm đó Vương quyền liền giống như một tòa núi cao sừng sững không diệt không được.

Lần này, Tạt Mễ Nhĩ cư nhiên đem sự thật truyền ra ngoài! Trong lòng Ngõa Nhĩ Đa vẫn còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, thấy Tạt Mễ Nhĩ không làm thì thôi, mà làm thì coi như xong. Người này, thật là đáng sợ, Ngõa Nhĩ Đa nuốt nước miếng một cái. Thật may là hẩn ở phe bên này chứ nếu là người của đối phương, hậu quả kia thật là không tưởng tượng nổi. Trong phòng tất cả mọi người thật ra thì trong lòng đều có nghi vấn, Tạt Mễ Nhĩ, rốt cuộc là ai? Hẩn rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật không muốn người biết?

" thần điện Hắc Ám bên kia, Tập Ít Tư phụ trách đang ở Lạp CáchTạt tiếp ứng. Lãnh Lăng Vân tin tức lúc này người phụ trách sao chép phát tán ra ngoài, dĩ nhiên còn có cả tin tức về khai quốc Hoàng đế Leo bị thần điện Quang Minh hạ độc thủ." Tạt Mễ Nhĩ nhàn nhạt phân phó .

"Vâng" Tập Ít Tư trình trọng gật đầu đồng ý " tốt nhất chính là rải truyền đơn làm cho giấy bay đầy trời đúng không?"

"Uh, người so với bọn họ thông minh hơn nhiều ." Táp Mễ Nhĩ mỉm cười khen ngợi Táp Ít Tư

Ngõa Nhĩ Đa thiếu chút nữa cắn nát hàm răng của mình, ở chỗ này, hẳn chính là có địa vị cao hơn tên kia, đây không phải là đang nói hăng, còn có thể nói người nào? Khốn kiếp! Táp Mễ Nhĩ! Người nhớ kỹ cho ta! Dĩ nhiên, những lời này, cũng chỉ có thể vừa rống vừa hô ở trong lòng mà thôi.

"Tốt lắm, vì nghênh đón chiến sự lần này, chúng ta trước hết thả lỏng một chút, cũng là vì Ngạo Sương đổi gió. Hôm nay đi ăn cơm dã ngoại. !" Táp Mễ Nhĩ mỉm cười để cái ly trên tay xuống, vỗ tay một cái, thu hút sự chú ý của mọi người.

"Bên ngoài cát bay đầy trời, đi đâu ăn cơm dã ngoại?" Ngõa Nhĩ Đa mặc dù lại phản bác, nhưng là rõ ràng không dám lớn tiếng nói ra, mà là nhỏ giọng nói thầm .

"Người thích ăn cơm dã ngoại trong sa mạc, ta không phản đối." Táp Mễ Nhĩ híp mắt, con người xinh đẹp bắn ra nguy hiểm ánh tia sáng lạnh, nhìn Ngõa Nhĩ Đa làm hắn không khỏi rụt cổ một cái.

"Như vậy đi, chư vị hôm nay thông thả nghỉ ngơi đi, ta không tham gia náo nhiệt, còn có rất nhiều chuyện chờ đợi ta xử lý." Long Tát Tư tự nhiên sẽ không đi theo, cực kỳ thức thời rút lui trước.

Táp Mễ Nhĩ mỉm cười gật đầu.

Đội Long Tát Tư rời đi, Táp Mễ Nhĩ thần kỳ lấy ra một quyển Truyền Tồn trực.

"Đây là đang đi nơi nào?" Mọi người nghi ngờ.

"Cùng đứng lên đây đi, đây là một quyển trục có thể truyền tống 25 người." Táp Mễ Nhĩ cười híp mắt hướng mọi người ngoắc ngoắc, ý bảo tất cả mọi người đứng tới đây " cái này là người khác cho ta." Thích Ngạo Sương ôm Chiêu Tài Bảo Miêu đi tới, những người khác cũng đều nhích lại gần.

"Không phải ăn cơm đã ngoại sao, không chuẩn bị đồ gì à?" Ngõa Nhĩ Đa cau mày hỏi.

"Bên kia đã chuẩn bị tốt rồi" Táp Mễ Nhĩ lại ném ra một câu như vậy liền xé ra quyển trục Truyền Tống, bạch quang mãnh liệt thoáng qua, cả phòng đều biến mất ngay tại chỗ.

Khi Thích Ngạo Sương lần nữa mở mắt ra thì lại thấy được khuôn mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Trên khuôn mặt tuần mã đó bày ra vẻ kích động, mừng như điên. Là Phong Dật hiên! Mà bọn họ bây giờ đang ở nơi của Thiên Cương Phong lão . Đó là phong đảo!

" Khắc Lôi Nhã!" Một thanh âm hưng phấn vang lên, sau đó một cái thân thể nhào vào trên người của Thích Ngạo Sương.

"Hạ, Hạ Thiên." Thích Ngạo Sương còn có chút mờ mịt. Một là cái bóng dáng này quá nhanh bay vào nàng. Hai là cái tên “Khắc Lôi Nhã” đã lâu rồi không còn ai gọi nàng như vậy cả.

"Ha, chúng ta tối hôm qua đã tới đây rồi. Có người vừa nghe được tin tức thì hưng phấn cả đêm không ngủ, cứng rắn lôi kéo chúng ta tới nơi này trước." thanh âm Thuỷ Văn Mặc truyền đến.

Ngày hôm qua đã có tin tức? Nói mình như vậy mình mới từ Hỗn Động Thế Giới trở lại Táp Mễ Nhĩ đã báo cho Phong Dật Hiên và bọn họ biết sao? Nhưng Táp Mễ Nhĩ dùng phương thức gì thông báo Phong Dật Hiên đây?

(Chắc là gọi điện, hay là gửi mail? A ~ có lẽ là inbox trên FB . Ha ha)

"Ngạo...., Ngạo Sương nàng...." Ánh mắt Phong Dật Hiên cứ như vậy sáng quắc nhìn Thích Ngạo Sương, mới vừa khắc ra mấy chữ, liền bị đánh bay ra đằng xa.

"Mau tránh ra!" Cái thanh âm này, là Lý Nguyệt Văn! Sau một khắc, Lý Nguyệt văn liền xông lại đem Thích Ngạo Sương ôm chặt cứng, đem Hạ Thiên đẩy bay ra ngoài.

"Biểu muội!" thanh âm này là Lý Minh ngữ! Lý Minh ngữ cũng ở đây!

"Đây là?" Thích Ngạo Sương há to mồm, nhìn trước mắt trường hợp, cũng không biết nên nói cái gì.

Tất cả mọi người ở chỗ này!

"Tất cả mọi người rất lo lắng cho người, rất muốn gặp người." Táp Mễ Nhĩ mỉm cười nhẹ nhàng mà nói ra.

Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn Táp Mễ Nhĩ, trong lòng ấm áp. Đây, tất cả đều là Táp Mễ Nhĩ an bài sao?

"Hắc hắc, tiểu đạo tặc, có muốn bay lên không trung ngắm cảnh một chút hay không." Hắc Long Bản thấy Hạ Thiên, cười hắc hắc lại gần, Hạ Thiên kinh hãi , khoát khoát tay lui về phía sau.

"Không, không cần, phía dưới này phong cảnh cũng rất tốt."Hạ Thiên mắc chứng sợ độ cao vẫn như cũ không chữa được.

"Đúng rồi, tiểu đạo tặc, người có một tỷ tỷ tên là “ Kiều Mạch” ?" Hắc Long Bản chợt nhớ tới chuyện này.

"Đúng vậy a."

..... Hai người, không đúng, là một người một con rồng
liền quên mất chuyện mới vừa rồi, ngồi xồm vừa nói nói vừa cười cười.

Thủy Văn Mặc nhìn bóng lưng Hạ Thiên, yên lặng không tiếng động.

"Ơ , dễ dàng buông tha như vậy sao? Không phải tác phong của người
nha?" thanh âm hài hước của Phong Dật Hiên vang lên bên tai Thủy Văn
Mặc.

"Người đi chết đi! Người trước hết lo mà giải quyết chuyện của mình đi rồi
hẵng trở lại chỉ bảo ta ." Thủy Văn Mặc tuyệt không nể tình hừ lạnh một
câu.

"Đối thủ của người là nam nhân, của ta là nữ nhân, cái này không giống
nhau." Phong Dật Hiên cười bỉ ổi, nhìn về phía bị Lý Nguyệt Văn đang ôm
chặt cứng Thích Ngạo Sương trong ngực, nhưng trên mặt hằn lại tràn đầy
bất đắc dĩ.

"Phi! Chính người trợn to mắt chó của người mà xem có bao nhiêu nam
nhân nhìn chăm chăm tiểu Ngạo Sương nhà người kìa." Thủy Văn mặc
xông lên giơ ngón giữa với Phong Dật Hiên.

Phong Dật Hiên liếc mắt một vòng, quả nhiên thấy ánh mắt của Lãnh Lăng
Vân thỉnh thoảng hướng đến trên người Thích Ngạo Sương, ánh mắt của
Tần Diêm thì chưa từng rời đi, còn có cả Tạp Mễ Nhĩ đang đề cập tới
chuyện kibnh tinh gì đó ccũng nghiêng mắt nhìn tới? Ôi mẹ nó! Liền cả ánh
mắt của Ngõa Nhĩ Đa cũng không an phận! Phong Dật Hiên nhất thời cảm
thấy một đầu mình to lên gấp đôi. Trong lòng Thủy Văn Mặc cảm thấy cực
kì hả hê nhưng, tiêu rồi. Nhìn Phong Dật Hiên phát điên, trực tiếp nhéo
Thủy Văn Mặc: "Đi chết đi!" Thủy Văn Mặc phản kích lại , hai người đánh
nhau loạn thành một đoàn.

Bạch Đế và Hắc Vũ lặng lẽ ngồi im, trầm mặc nhìn cảnh tượng trước mắt
.

"Lâu rồi, không thấy nàng ấy cười như vậy." Bạch Đế nhìn gương mặt của Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói.

"Vậy sao?" Hắc vũ đảo tròn mắt, hình như đang hồi tưởng cái gì, sau đó gật đầu một cái nói "quả thật lâu rồi chưa thấy nàng ấy cười như vậy"

"Mặc kệ như thế nào, chuyện lần này phải kết thúc có hậu, rồi chúng ta sẽ đi !" Bạch Đế thu hồi nhãn thần, lạnh nhạt nói.

"Thời gian qua thực mau, lại sắp đến Thánh Chiến rồi." Hắc vũ tay ôm cái ót, tựa vào tường.

Lãnh Lăng Vân và Tần Diêm ngồi gần đó, đem củi trên đất đốt thành đống lớn. Chu Địch đang nướng thịt, mặt nở nụ cười hạnh phúc.

"Lãnh Lăng Vân." Chợt, Tần Diêm mở miệng nói nhỏ.

"Hả?" Lãnh Lăng Vân quay đầu lại nhìn Tần Diêm.

"Tiểu thư, đã rất lâu không cười vui vẻ như vậy." Tần Diêm tựa như đang lăm bầm lâu bầu, vừa tựa như nhẹ nhàng nói với Lãnh Lăng Vân.

Lãnh Lăng Vân trầm mặc, nhìn nụ cười trên mặt của Thích Ngạo Sương, từ từ trên mặt của hắn cũng lộ ra nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Đúng vậy, rất lâu rồi không nhìn thấy nàng cười như vậy. Hi vọng, sau khi kết thúc chuyện lần này, nàng có thể vĩnh viễn giữ vững nụ cười này."

"Người, có thể làm cho nàng vĩnh viễn cười như thế được hay không?" Tần Diêm đột ngột nói một câu làm cho Lãnh Lăng Vân ngây ngẩn cả người.

Lãnh Lăng Vân kinh ngạc nhìn Tần Diêm chút một, tiếp đó cũng cười, từng chữ từng chữ một nói rõ ràng mà chân thành: "Nếu như ta có thể, ta hy vọng mình sẽ làm cho nàng vĩnh viễn cười rạng rỡ như thế"

"VẬY thì đủ rồi." Tần Diêm mỉm cười" hi vọng người có thể làm được." Tần Diêm dứt lời, đứng dậy cùng Chu Địch nướng thịt rồi bày ra đĩa.

Lãnh Lăng Vân ngơ ngẩn, Tần Diêm nói những lời này là ý gì? Ủng hộ mình ư? ánh mắt của Lãnh Lăng Vân từ từ dời về phía Phong Dật Hiên đang đùa giỡn với Thủy Mặc Văn. Mình cũng hi vọng Ngạo Sương vĩnh viễn có thể cười như vậy, người làm được điều này phải chẳng là người kia? (người ấy đấy mà)

Một ngày này, trên phong đảo có thể nói là cực kỳ náo nhiệt. Mọi người tụ tập lại ở nơi này một ngày.

Phong Dật Hiên, bọn hắn đã sớm đem rất nhiều thức ăn cùng rượu ngon món ngon đến. Mà bây giờ việc muốn làm chính là mở tiệc còn có thịt nướng nữa. Phong Dật Hiên mang đến hai con heo sữa, ba con dê, vài con gà. Trên tay Lý Nguyệt Văn là chủy thủ sắc bén giống như ảo ảnh bình thường tung bay, đem từng trái cây nhanh chóng cắt ra. Lý Minh ngữ thì vừa trái khăn trải bàn vừa bắt đầu mang rượu ra. Chiêu Tài Bảo Miêu đứng ở trên bàn, hào hứng bưng bưng trợn to con người màu hổ phách xinh đẹp của mình nhìn mọi người bận rộn. Tập Mễ Nhĩ lại dung chủy thủ sắc bén của mình điêu khắc ra một bông hoa xinh đẹp bằng trái cây đặt ngay trước mặt Chiêu Tài Bảo Miêu. Chiêu Tài Bảo Miêu vui mừng meo một tiếng, liền tiến lên dùng hai móng vuốt ôm lấy bông hoa trái cây kia nhất định không chịu thả. Kiều Sở Tâm và Hạ Thiên vây ở bên người Thích Ngạo Sương, hỏi xem thời gian qua Thích Ngạo Sương đã xảy ra chuyện gì.

Hắc Long Bản thấy thịt nướng rất chậm, tốt bụng khắc ra một hộp Long Viêm, kết quả trực tiếp đem một con gà trên kệ nướng đốt đến tro cũng không còn. Sau đó Hạ Thiên đứng dậy lên án mạnh mẽ hành vi tà ác của Hắc Long Bản. đó là Long Viêm a, đó là thứ Hắc Long Bản nhổ ra từ trong miệng, có nước miếng a ~ nước miếng! Sau đó Hắc Long Bản đành hoảng đi lấy củi đốt. Ngõa Nhĩ Đa cùng Tập Ít Tư và Tập Ít Kỳ đi rải mấy băng ghê để ngồi. Thiên Cương Phong lão giống như con khỉ chạy khắp nơi, nhìn

nơi này một chút thức ăn có ngon hay không, rồi len lén thử trước một miếng. Tạp Mễ Nhĩ ở một bên cười híp mắt pha Trà Hoa Hồng. Đông Phong Hầu là nhìn một bàn thức ăn nước miếng tuôn ra nuốt rồi lại nuốt, muốn ăn lại không dám. Tạp Mễ Nhĩ cho hắt một ánh mắt cảnh cáo bắt hắt ngoan ngoãn ngồi chờ. Bởi vì Đông Phong hầu là Triệu Hoán Sư, gọi ma thú cần có lực lượng Tinh Thần cường đại, nên hắt ăn nhiều vô cùng, tự nhiên Tạp Mễ Nhĩ là không cho phép hắt trước, hắt mà ăn trước, đoán chừng những người phía sau sẽ chắc chắn chẳng có phần nữa rồi.

Phong Dật Hiên và Thủy Văn Mặc, nhìn mọi người bận rộn."Uy." Phong Dật Hiên vươn tay đụng Thủy Văn Mặc bên cạnh một cái.

"Làm cái gì thế" Thủy Văn Mặc tức giận hỏi.

"Người, thật đúng là để ý tiểu đạo tặc sao?" Phong Dật Hiên lần này giọng nói không có cười giỡn nữa.

Thủy Văn Mặc trầm mặc, không có thừa nhận cũng không có phủ nhận ý tứ của Phong Dật Hiên, Phong Dật Hiên liền hiểu được xem ra hắt ta thực sự là đã rơi vào lưới tình của tiểu đạo tặc rồi.

"Nhưng là, tiểu đạo tặc hình như cùng Bản. . ." Phong Dật Hiên vuốt cằm của mình, câu nói kế tiếp không có nói ra.

"Ta sẽ không hối hận." Trên khuôn mặt anh tuấn của Thủy Văn Mặc hiện lên nụ cười nhàn nhạt" ta cũng sẽ không buông tha, trừ phi đến ngày nàng ấy tự mình. Nói ra."

"Được lắm, người là nam nhân chân chính." Phong Dật Hiên vươn tay ôm cổ Thủy Văn Mặc " người cố gắng lên. Bọn họ một là người, một là thú, nhân thú là không được. Người cơ hội rất lớn đó."

"Phi!" Thủy văn mặc hừ một tiếng." " Cái miệng thối của người có không nói được gì tử tế phải không?"

"Ta nói thật." Phong Dật Hiên cười hắc hắc .

"Thôi đi, bản thân mình đã giữ chặt được vợ tương lai chưa mà nói hả?." Thuỷ văn mực hừ hừ .

Phong Dật Hiên lúc này lại mỉm cười, không nói.

"Làm gì người ngẩn người ra như vậy?" Thuỷ Văn Mặc nhìn thái độ khác thường của Phong Dật Hiên, tiếp đó vươn tay hung hăng ngắt vào hông Phong Dật Hiên. Phong Dật Hiên bị đau, phục hồi tinh thần lại, cả giận nói: " Người muốn chết có phải không?"

"Này lúc đó người không giống người a~ , người phải nói, mẹ nó! Ai dám động đến lão bà ta, ta liền đánh cho hấn không thể giao hợp được!" Thuỷ Văn Mặc có chút nghi ngờ, nhưng trong lòng có chút lo lắng.

"Ta rất muốn nói như vậy" Phong Dật hiên khẽ mỉm cười, đáy mắt cũng là nghiêm túc khác thường " nhưng là, ta hi vọng nàng vui vẻ, hi vọng nàng vĩnh viễn giữ được nụ cười như ngày hôm nay. Nếu như, ta không làm nàng cười được như vậy mà là một người khác , thì ta sẽ rút lui. Dĩ nhiên, ta hi vọng người có thể làm cho nàng cười Là ta."

Thuỷ văn mực sững sốt, cứ như vậy nhìn chăm chăm vào Phong Dật Hiên, lời gì cũng nói không ra được. Từ lúc nào mà, cái kẻ luôn cùng hấn đối chọi gay gắt, quyết liệt đã thay đổi như vậy? Phong Dật Hiên, hình như so với trước kia đã thành thực hơn rất nhiều.

"Đừng có đoán mò. Người xem trông mắt bọn họ dán vào lão bà người mà, lão bà người đối với bọn họ đều không có cảm giác . Thắng lợi đương nhiên là thuộc về người." Thuỷ Văn Mặc ôm cổ Phong Dật hiên cười hắc hắc an ủi.

Phong Dật Hiên nhìn khuôn mặt xinh đẹp Thích Ngạo Sương, cũng dịu dàng nở nụ cười.

Buổi sáng bận rộn, đến buổi trưa rồi cuộc tất cả đều chuẩn bị xong. Nâng chén, mọi người uống một hơi cạn sạch. Nhao nhao âm ỉ bắt đầu đại chiến thức ăn. Một con gà nướng mất cái đùi thứ nhất, sau đó ra đi tiếp cái đùi còn lại. Ngõa Nhĩ Đa tức giận ngẩng đầu nhìn về phía này chủ nhân của hai cặp nữa, thấy Khắc Lý Phu và Thiên Cương Phong lão. Sau đó tự giác rút nữa về, hai lão quái này, hẳn không thể đắc tội nổi. Khắc Lý Phu và Thiên Cương Phong lão mới vừa ngẩng đầu lên nhìn đối diện một cái, còn không kịp nói chuyện, đã cảm thấy chóng mặt, toàn bộ Gà đều không thấy đâu. Đông Phong hầu trực tiếp đem cái mâm chạy đến, bưng lên trước mặt của Kiều Sở Tâm, vui vẻ nhìn cái cho cái đùi gà cũng cánh gà mà mình chiếm được đưa cho nàng ta.

Khắc Lý Phu và Thiên Cương Phong lão trừng to đôi mắt ti hí, tất cả không cần nói nhiều. Mọi người cười âm lên không dứt, đến cái núi băng là Áo Tháp Tư cũng nở nụ cười thản nhiên.

Chiêu Tài Bảo Miêu đáng yêu nhất, ai cũng đem đồ ăn ngon tặng cho nàng, nàng trước hết ăn no, ăn no liền chạy tới phòng ốc của Thiên Cương Phong lão, thỏa mãn vỗ vỗ cái bụng tròn vo của mình, chống vó phơi nắng bắt đầu ngủ.

Tạp Mễ Nhĩ ngồi ở bên cạnh Thích Ngạo Sương, tỉ mỉ vì Thích Ngạo Sương rót Hoa Trà. Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn Tạp Mễ Nhĩ khẽ mỉm cười, lại quay đầu nhìn cảnh náo nhiệt trước mắt, trong con người tràn đầy nụ cười, trong lòng càng thêm ấm áp. Đã rất lâu, không có cảm nhận được vui mừng hạnh phúc như thế, không có cảm giác ấm áp như vậy

"Cám ơn người, Tạp Mễ Nhĩ. Không cần biết người là ai, mặc kệ người có mục đích gì, cũng thật lòng cảm ơn người." Thích Ngạo Sương mỉm cười nhìn người trước mắt, nhẹ nhàng mở miệng nói với Tạp Mễ Nhĩ.

Tạp Mễ Nhĩ dịu dàng mỉm cười: "Ta, cũng không phải là người tốt lành gì cả."

"Ta hiểu " Thích Ngạo Sương mỉm cười" mặc kệ về sau sẽ như thế nào, vào giờ khắc này, trong lòng ta người vẫn là người tốt. Chỉ cần như vậy thôi đã đủ cảm ơn người rồi.

Tạp Mễ Nhĩ hơi sững sờ, lông mi rủ thấp xuống, ánh mắt màu xanh dương thoáng qua tia sáng quý dị màu đen, cũng là thoáng qua rồi biến mất.

(Chậc ~ các nàng không phải lo lắng đâu. Tạp Mễ Nhĩ xét cho cùng thì từ đầu đến cuối không có làm gì tổn thương tiểu Sương cả đâu. Ai Gia đảm bảo đấy)

Một ngày náo nhiệt cứ như vậy trôi qua, đến buổi tối rất nhanh mọi người sẽ phải từ biệt.

"Không cần gấp gáp, chiến tranh đến chúng ta sẽ gặp lại thôi." Tạp Mễ Nhĩ nhìn mọi người bộ dạng y như là sinh ly tử biệt thì không khỏi bất đắc dĩ hừ lạnh một câu.

Mọi người lúc này mới chợt hiểu, chiến tranh hết sức căng thẳng. Dựa theo kế hoạch thì hội của Thích Ngạo Sương và Hắc Long Bản mang theo một đám Cự Long đi Lạp Cách Tạp tiến hành “ngắm cảnh”, nên còn có rất nhiều chuyện chờ bọn họ làm.

"Đi, mấy ngày nữa gặp lại."Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười thúc giục mọi người.

Hai đạo bạch quang thoáng qua, mọi người rời đi, Thiên Cương Phong lão nhìn trước mắt một mảnh hỗn độn, lúc này mới phản ứng , ngửa mặt lên trời mắng mủ : "Đáng chết! Các người, bọn khốn kiếp kia, trở lại cho ta dọn dẹp sạch sẽ cho ta" tiếng gào thét kinh khủng vang vọng ở phong trên đảo

nhưng vô ích, đáng tiếc là trừ Thiên Cương Phong lão, chẳng còn ai có thể nghe thấy được.

Ban đêm, Thích Ngạo Sương đứng ở trước cửa sổ, nhìn đèn dầu sáng rực hoàng cung, khóe miệng nâng lên đường cong nhàn nhạt. Mình, không cô độc , bên cạnh mình, vẫn còn hắc và cả mọi người.

Loại cảm giác này, rõ ràng.

Lúc này, vang lên một hồi tiếng gõ cửa nhè nhẹ.

Thích Ngạo Sương phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía cửa

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 28: Cao Trào

Đ

úng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên nhẹ nhẹ.

Thích Ngạo Sương phục hồi tinh thần, nhìn về phía cửa.

Thích Ngạo Sương nghe ra tiếng bước chân đó là của Khắc Lý Phu.

“Mời sư phụ vào.”

Cửa bị đẩy ra nhẹ nhàng. Đúng là Khắc Lý Phu.

“Sư phụ vào đi. Vừa đúng lúc con muốn gặp người đây.” Thích Ngạo Sương mỉm cười, nói.

“Hả? Muốn gặp ta à?” Khắc Lý Phu nghi ngờ.

“Vâng.” Thích Ngạo Sương gật đầu, nói nhẹ nhàng, “Có người nhờ con đưa cái này cho người mà con vẫn chưa có cơ hội đưa.”

Khắc Lý Phu sửng sốt: “Ai nhờ con đưa đồ cho ta?”

Thích Ngạo Sương mỉm cười, không trả lời ngay mà nói với Khắc Lý Phu: “Người đóng cửa vào đã. Vào rồi hãy nói.”

Khắc Lý Phu xoay người đóng cửa lại, bước tới, ngồi xuống.

Thích Ngạo Sương cũng ngồi xuống, lấy sợi dây chuyền Tương Mạc Na đưa ra, đưa tới trước mặt Khắc Lý Phu, nói: “Người còn nhớ vật này không?”

Khắc Lý Phu thình lình đứng lên, nhìn Thích Ngạo Sương đầy kích động, cướp lấy sợi dây chuyền, vội vàng nói: “Sao con có nó? Nó ở đâu ra? Sao lại ở trong tay con?” Khắc Lý Phu quá mức kích động tới mức cả người run khê, sắc mặt đỏ lên.

“Có một tinh linh xinh đẹp nói cho con biết, lòng của bà vĩnh viễn thuộc về người tên là Khắc Lý Phu. Cả đời bà sẽ không lấy ai khác.” Thích Ngạo Sương từ từ nói nhỏ, “Lòng của bà vĩnh viễn ở bên người đó.”

Khắc Lý Phu cầm lấy dây chuyền, đôi tay run rẩy, suy sụp ngồi xuống, nhìn sợi dây chuyền trong tay đầy si ngốc, im lặng.

Thích Ngạo Sương không nói nữa, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

Trong phòng yên lặng, hai người im lặng ngồi đó. Khắc Lý Phu cứ nhìn chăm chăm sợi dây chuyền trong tay đầy si ngốc, ánh mắt đờ đẫn như đang nhìn qua sợi dây chuyền để thấy lại ký ức xa xôi của mình. Lâu sau, hai giọt nước mắt lăn khỏi khóe mắt Khắc Lý Phu, nhẹ nhàng nhỏ xuống sợi dây chuyền trong tay.

“Mạc Na...”

Khắc Lý Phu gọi yếu ớt, ẩn trong đó là thương cảm và nhớ nhung.

“Sư phụ, dì Mạc Na rất nhớ người.” Thích Ngạo Sương nói nhẹ nhàng.

Khắc Lý Phu cầm thật chặt sợi dây chuyền trong tay, hít một hơi thật sâu, từ từ nói: “Bà ấy, vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn khỏe, trừ chịu đủ nỗi khổ tương tư ra.” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói, “Con tự tiện đưa ba quà ra mắt cho dì Mạc Na làm kỷ niệm rồi. Bà ấy vừa nghe là do người tự làm thì rất vui.”

“VẬY sao?” mặt Khắc Lý Phu rất phức tạp, có vui mừng, có lo lắng và cả đau khổ.

Trong phòng lại rơi vào im lặng một lần nữa.

Khắc Lý Phu cứ si ngốc nhìn sợi dây chuyền trong tay một lúc lâu, không nói thêm gì, mà Thích Ngạo Sương cũng không quấy rầy ông nữa.

Một lúc lâu sau, Khắc Lý Phu mới phục hồi tinh thần lại, cất cần thân dây chuyền trong tay đi, ngẩng đầu nhìn Thích Ngạo Sương, nói: “Cám ơn con, đồ đệ bảo bối, rất cám ơn con.”

“Cám ơn gì chứ. Sư phụ, đây là việc con nên làm.” Thích Ngạo Sương thấy Khắc Lý Phu đã khôi phục thái độ bình thường mới hỏi: “Sư phụ tìm con có chuyện gì không?”

“A, A!” Lúc này Khắc Lý Phu mới chợt nhớ ra, sắc mặt hơi trầm xuống, nói đầy xót xa: “Lần này, ta biết các con sẽ đối đầu chính diện với thần điện Quang Minh. Ta cũng biết rõ thực lực của con đã khác xưa. Ta...ta chỉ mong con hứa với ta một việc.”

“Sư phụ cứ nói.” Thích Ngạo Sương nhìn vẻ mặt của Khắc Lý Phu thì hơi nghi ngờ. Rốt cuộc alf có chuyện gì mà khiến sư phụ nặng nề như thế.

“Nếu gặp phải Lao Nhĩ, ta mong các con để cho ông ấy một con đường sống. Dù lúc đầu ông ấy lừa ta, khiến ta mất cơ hội cứu con nhưng dù sao ông ấy cũng là bằng hữu duy nhất của ta. Ta không mong rằng con...” sắc mặt Khắc Lý Phu nặng nề.

“Sư phụ, không cần người nói con cũng sẽ làm như thế.” Thích Ngạo Sương không chờ Khắc Lý Phu nói xong đã ngắt lời, “Thật ra thì là do đại sư Lao Nhĩ quan tâm tới người thôi. Chỉ vì vậy mà không muốn người phải liên lụy, không muốn người trở thành kẻ địch của thần điện Quang Minh, không muốn người chịu bất kỳ sự tổn thương nào mới phải ra hạ sách là lừa

người. Con nghĩ trước khi lừa người ông ấy đã nghĩ tới hậu quả, dù sao ông ấy cũng là người hiểu người nhất. Nhưng ông ấy vẫn lựa chọn như thế. Có thể thấy được ông ấy rất thật lòng với người.” Thích Ngạo Sương từ từ nói.

Vẻ mặt Khắc Lý Phu rất khó đoán, cuối cùng thở ra một hơi thật dài, chậm rãi nói: “Mặc dù vậy nhưng ta vẫn không thể tha thứ cho ông ấy ngay được. Hãy để cho thời gian xóa nhòa tất cả vậy.”

“Vâng, chuyện của sư phụ thì người hãy quyết định. Người yên tâm, con sẽ nói mọi người không tổn thương đại sư Lao Nhĩ.” Thích Ngạo Sương đảm bảo, “Sư phụ, người cũng mệt rồi, hãy đi nghỉ đi. Chuyện sau này người đừng quan tâm nữa.” Thích Ngạo Sương nhìn ra được tâm tình của Khắc Lý Phu rất xấu, nên đề nghị ông về nghỉ.

Khắc Lý Phu đứng lên, dáng vẻ rất mệt mỏi, khẽ gật đầu, nói: “Ừ, ta về nghỉ ngơi trước đây. Con cũng nghỉ ngơi cho tốt, còn có rất nhiều việc chờ con xử lý đấy.”

“Vâng, sư phụ yên tâm. Con sẽ xử lý tốt.” Thích Ngạo Sương gật đầu, tiễn Khắc Lý Phu.

Hai ngày sau, nhóm cự long dưới sự hướng dẫn của Hắc Long Bản đã tới Lạp Cách Tạt du ngoạn.

Gió thổi rất mạnh. Thích Ngạo Sương đứng trên lưng Hắc Long Bản, nhìn chăm chăm về phía trước, suy nghĩ rất phức tạp. Điểm đến đầu tiên này sẽ đặt dấu chấm hết cho tất cả. Mọi chuyện trong quá khứ hiện về, sư phụ Ô Mã Lý chết thảm, mẫu thân biến mất, tất cả chỉ mới như ngày hôm qua.

Tâm Bảo Miêu núp trong lòng Thích Ngạo Sương tránh gió lớn. Hắc Vũ và Bạch Đế lặng lẽ đứng sau lưng Thích Ngạo Sương, không nói gì. Lãnh Lăng Vân cũng đứng phía sau, im lặng nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương.

Khi nhóm cự long đáp xuống Lạp Cách Tạt thì đã dẫn tới chấn động rất lớn, nhưng mọi người không quá hoảng hốt. Đoàn người Phong Dật Hiên khi trở lại Lạp Cách Tạt đã sắp xếp trước. Nhiều cự long xuất hiện như vậy cũng khiến thần điện Quang Minh chú ý. Nhóm cự long đáp xuống ngoại thành của đế đô Lạp Cách Tạt nghỉ ngơi. Hắc Long Bản hóa thành hình người, đi vào đế đô của Lạp Cách Tạt. Đoàn người Phong Dật Hiên đã chờ sẵn ngoài cổng thành.

Người của thần điện Quang Minh chạy tới trong thời gian ngắn nhất.

Một người mặc áo bào trắng của Đại Giáo Chủ và hai thiên sứ phụ tá và một thiên sứ tám cánh xuất hiện, nói chuyện với mọi người trong nháy mắt.

“Long Vương! Người dám dẫn nhiều Long tộc tới ngoài lãnh địa của loài người! Chẳng lẽ người cố ý muốn vi phạm ý chỉ của Long Thần? Chẳng lẽ người quên thỏa thuận giữa Long Thần và Nữ Thần Quang Minh vĩ đại của chúng ta rồi à?” Thiên sứ tám cánh cầm đầu đứng đầu, quát to đầy tức giận với Hắc Long Bản.

Trả lời hần là một luồng khí mạnh bén nhọn đáng sợ. Luồng khí mạnh mẽ đánh trực tiếp vào ngực hần. Ngay lập tức, thiên sứ tám cánh lui nhanh mấy bước lại sau, phun ra một ngụm máu tươi, hai thiên sứ phụ tá phía sau vội vàng đưa tay đỡ.

“Người...” mặt thiên sứ tám cánh tái nhợt, vươn tay chỉ vào Hắc Long Bản. Không thể tin được, thật không thể tin được rằng Hắc Long Bản dám ra tay công khai như thế.

“Người cái gì? Người muốn làm gì vậy? Một thiên sứ hạ cấp mà dám giơ tay múa chân với ta à?!” Hắc Long Bản cười lạnh, nói đầy khinh thường, “Người phải nhớ kỹ thân phận của mình. Chẳng qua người chỉ là một tay sai trong cái đám đông đảo bên cạnh Nữ Thần Quang Minh mà thôi. Mà ta, là Long Vương cao quý. Lúc nói chuyện với ta thì chú ý giọng điệu của

mình một chút. Nếu không sẽ chỉ khiến thiên hạ cười chê thuộc hạ của Nữ Thần Quang Minh là người không được dạy dỗ, hiểu chưa?” (trình chữ thật cao a :v)

Mọi người đứng sau Hắc Long Bản cười ầm lên. Thích Ngạo Sương cũng không nhịn được, mím cười. Xem ra Hắc Long Bản có xu hướng trò giỏi hơn thầy rồi. Người lỗ mãng đơn thuần ban đầu đã không còn nữa, bây giờ là người thông minh lanh lợi lại vô sỉ. Hạ Thiên càng che miệng, cười to hơn.

“Người!” thiên sứ tám cánh đứng vững lại. Tuy tức giận muốn chết nhưng vẫn biết mình không phải là đối thủ của Long Vương trước mặt. Hắc thở dài, giọng nói hết sức lễ phép, “Long Vương bệ hạ, xin hỏi tại sao vào lúc này người lại dẫn Long tộc xuất hiện ở đây? Long Thần đã có thỏa thuận với Nữ Thần Quang Minh rằng Long tộc không thể tùy tiện ra tay với con người và người trong đế đô. Hành động của người có phải là muốn phá bỏ thỏa thuận không?”

“Người là người à?” Hắc Long Bản cười lạnh, “Người không phải là người. Ta ra tay với người chỉ là để dạy người biết lễ phép một chút mà thôi. Ta làm trái với thỏa thuận lúc nào?”

“Là người chim.” Hạ Thiên nhỏ giọng nói. Cách gọi người chim này là Thích Ngạo Sương dạy cho nàng. Nàng vừa nghe, suy nghĩ cẩn thận một chút thì thấy thật quá chính xác.

“Câm miệng! Loài người đê tiện, không tới lượt người nói chuyện ở đây!” thiên sứ phụ tá sau lưng thiên sứ tám cánh tức giận mắng, định ra tay.

“Hừ!” Hắc Long Bản quát lạnh một tiếng, một luồng khí mạnh đáng sợ hơn đánh về phía thiên sứ phụ tá khiến hắn phun máu ra. Máu tươi vẽ thành đường cong dài trong không trung, nhìn thấy mà sợ.

“Long Vương! Người làm thế là sao?” thiên sứ tám cánh cũng không nén được giận nữa.

Đoàn người Thích Ngạo Sương tiếp tục xem trò vui, tất cả nhú mày híp mắt nhìn trò đùa trước mắt.

“Người nói rõ ràng cho ta. Thứ nhất, ta không làm trái với thỏa thuận giữa Long Thần và Nữ Thần Quang Minh. Long tộc chúng ta chỉ tới đây du ngoạn mà thôi. Con mắt nào của người nhìn thấy Long tộc của ta ra tay với loài người hay là người ở đế đô? Ngược lại, các người thật là đạo đức giả, đáng ghê tởm. Một mặt nói mình là thần hộ mệnh của loài người, một mặt thì coi họ như con kiến hôi, chà đạp vũ nhục bọn họ.” Chợt Hắc Long Bản vươn một tay ra ôm lấy Hạ Thiên, nói: “Về phần người chim có cánh sau lưng người, dám vũ nhục vị hôn thê của ta, ta dạy dỗ hẵn nhẹ như thế, không lấy mạng hẵn là còn nể mặt Long Thần của chúng ta lắm rồi đấy.”

Lời Hắc Long Bản vừa dứt, mọi người liên ngảy ngấn, kể cả đoàn người Thích Ngạo Sương. Thủy Văn Mặc mở to hai mắt nhìn một màn trước mắt, không thể thốt nên lời.

“Ta thành vị hôn thê của chàng lúc nào vậy?” Hạ Thiên nhỏ giọng nói, nhưng không tránh khỏi lòng Hắc Long Bản.

“Vừa nãy.” Hắc Long Bản cười, ôm Hạ Thiên càng chặt hơn.

Thích Ngạo Sương khẽ thở dài trong lòng, vừa buồn vừa vui. Cuối cùng thì Hắc Long Bản đã phá lớp giấy này rồi. Mà nhìn phản ứng của Hạ Thiên thì hình như cũng không ghét Hắc Long Bản, chắc là cũng thích hẵn. Có điều, một người là Long tộc, một người là con người, liệu có thể đến với nhau không?

Đáy mắt Thủy Văn Mặc hiện ra đau khổ, cứ nhìn chăm chăm Hạ Thiên trong lòng Hắc Long Bản, nắm chặt nắm tay, móng tay đâm sâu vào thịt, máu tươi chảy ra theo kẽ tay hẵn, nhỏ trên đất. Nhưng hẵn không hề cảm

thấy đau. Bỗng nhiên một cánh tay nhẹ nhàng khoác lên vai hắn. Thủy Văn Mặc quay lại thì thấy khuôn mặt lo lắng của Phong Dật Hiên. Hắn im lặng, cúi đầu, không nói thêm gì. Đoạn tình cảm này không có bắt đầu đã bị cắt đứt đột ngột như vậy.

“Long Vương!” Thiên sứ tám cánh tức đến nỗi toàn thân run lên nhưng không dám làm gì với Long Vương nữa. Hắn hiểu rất rõ mình không phải là đối thủ của Long Vương này. Nhưng thiên sứ tám cánh cũng không ngốc, hắn không phải là người lỗ mãng. Hắn ổn định cảm xúc, trầm giọng nói, “Ý của Long Vương là sẽ không can thiệp vào cuộc chiến của loài người mà chỉ tới ngắm cảnh thôi sao?”

“Đúng vậy.” Hắc Long Bản cười khế, gật đầu. Nụ cười tà mị trên khuôn mặt tuấn mỹ khiến thiên sứ tám cánh cảm thấy tim đập nhanh hơn. Bởi vì hắn rất rõ ràng dù có đúng như lời Long Vương nói, Long tộc sẽ không tham gia vào nhưng chỉ sự tồn tại của nhóm cự long này cũng đã có tác dụng gây sợ hãi rồi. Hai nước khai chiến, những cự long này dù chỉ đứng bên Lạp Cách Tạt thôi cũng đủ để lòng quân không yên, thậm chí suy sụp mất!

Thật đáng ghét! Quả thật rất đáng ghét! Thiên sứ tám cánh tức đến nỗi cắn răng nghiến lợi. Nếu không phải Nữ Thần đang chuẩn bị cho cuộc thánh chiến, không thể quan tâm tới chuyện ở đây thì sao cục diện lại tồi tệ thế này được!

“Vậy, Long Vương bệ hạ, ý của người là chúng ta ra tay với bọn họ các người cũng sẽ không quan tâm?” thiên sứ tám cánh rút cự kiếm ra, chỉ vào đoàn người Thích Ngạo Sương, lạnh giọng nói.

Hắc Long Bản cười ha ha, ôm Hạ Thiên vọt sang bên cạnh, vui vẻ nói: “Xin cứ tự nhiên, chúng ta đứng ngoài quan sát.” Hắc Long Bản dứt lời, lấy từ trong chiếc nhẫn không gian ra hai cái ghế, đặt bên cạnh, cùng với Hạ Thiên mỗi người ngồi một chiếc. Hạ Thiên lo lắng nhìn phía trước, đang

định nói gì đó thì Hắc Long Bản đã nắm tay nàng, lắc nhẹ đầu với nàng, ý bảo nàng không cần lo lắng. Hạ Thiên ngẩn người, yên lặng ngồi đó. Một màn này rơi vào trong mắt Thủy Văn Mặc khiến lòng hẩn đau như bị dao cắt.

“Sở Tâm, chúng ta cũng xem trò vui.” Trên khuôn mặt yêu nghiệt của Đông Phong Hầu cũng lộ ra nụ cười châm biếm. Hắn kéo Kiều Sở Tâm tới bên cạnh hai người Hắc Long Bản, ngón tay hắn động đậy, dây leo xinh đẹp liền mọc lên. Trên dây leo còn có hoa năm màu thơm ngát. Hai cây dây leo nhanh chóng kết thành hai cái ghế mây xinh đẹp rất lớn. Đông Phong Hầu kéo Kiều Sở Tâm ngồi xuống ghế. Càng khoa trương hơn nữa là Đông Phong Hầu gọi ra hai vật nho nhỏ tựa như chén trà, đưa cho Kiều Sở Tâm một cái, lựa chọn cẩn thận: “Sở Tâm, đây là mật dùng để dưỡng nhan sắc, làm đẹp. Năm mươi năm mới có được một chén trà như thế này.” Kiều Sở Tâm nhìn Thích Ngạo Sương đầy lo lắng, Đông Phong Hầu nói tiếp: “Nàng yên tâm, thực lực của Thích Ngạo Sương đã không như trước. Chúng ta không giúp gì được thì cứ ngoan ngoãn ngồi xem, đỡ làm phiền bọn họ.”

Đầu mọi người đầy vạch đen. Lý do rất hay, rất mạnh mẽ nhưng cũng rất thật. Giờ phút này thực lực của bọn họ quả thật chỉ làm phiền bọn Thích Ngạo Sương mà thôi.

Khóe miệng Thích Ngạo Sương giứt giứt. Những người này thật đúng là quá tin vào thực lực của mình, dám đứng ngoài xem kịch.

Mà bên thần điện Quang Minh rốt cuộc đã bùng nổ! Bọn hắn nhận ra những loài người đê tiện này dám đùa giỡn bọn họ, xem thường bọn họ! Long Vương thì cũng thôi đi, cả những loài người này mà cũng dám khinh thường bọn họ! Không thể tha thứ được!

“Đi chết đi! Loài người đê tiện!” thiên sứ tám cánh quơ thanh cự kiếm, bổ mạnh về phía Kiều Sở Tâm.

“Keng” một tiếng, Đông Phong Hầu ngay lập tức gọi ra một đám cự thú mang áo giáp, chặn lại công kích trí mạng này. Sau đó hắn quay lại, vội vàng nói với Thích Ngạo Sương: “Ngạo Sương, lên đi...Cố lên, chúng ta ủng hộ người.”

Mồ hôi lạnh chảy ra trên gáy Thích Ngạo Sương.

“A, cái này gọi là vật hợp theo loài. Những người này bị người dạy hư hết rồi.” giọng Hắc Vũ mang theo chút đau lòng truyền tới từ phía sau.

Thích Ngạo Sương chảy mồ hôi lạnh lần nữa. Nghĩ kỹ một chút thì quả thật là như thế. Kể từ khi những người này đi theo nàng thì tất cả đều biến thành đáng vè này.

“Đừng nói nhảm nữa.” giọng nói lạnh lẽo của Bạch Đế vang lên hờ hững. Ngay sau đó, một bóng dáng màu trắng đã vọt ra từ sau lưng Thích Ngạo Sương.

Hắc Vũ nhún vai, sau đó một bóng dáng màu đen cũng vọt ra.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên nhưng ngừng lại ngay lập tức.

Giết trong nháy mắt!

Hai thiên sứ phụ tá và một thiên sứ tám cánh đã bị chém thành hai nửa nằm ở đó. Máu nhiễm đỏ một khoảng đất dưới người họ.

Mọi người thậm chí không thấy được Bạch Đế và Hắc Vũ ra tay thế nào.

Chỉ có ba người thấy rõ: Hắc Long Bản, Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên!

Vũ khí của Bạch Đế là một thanh kiếm dài, rút ra từ trong tay trái của hắn. Vũ khí của Hắc Vũ là một cái lưỡi hái sáng bóng yêu dã. Sau khi làm xong thì hai người liền nhanh chóng thu hồi vũ khí của mình.

Mọi người trợn mắt há miệng, không ai ngờ rằng khi Bạch Đế và Hắc Vũ khôi phục hình người lại có thực lực kinh khủng đến thế.

Đại Giáo Chủ sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt, cứ kinh ngạc mà đứng đó như hóa đá, đầu óc trống rỗng. Người tuyệt đối mạnh mẽ trong suy nghĩ của bọn hắn cứ như vậy mà bị giết trong chớp mắt, biến mất một cách dễ dàng.

Xung quanh yên lặng.

Một hàng người ngồi bên cạnh chuẩn bị xem trò vui cứ kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt như vậy. Vậy là xong rồi à?! Cái ghế dưới móng còn chưa kịp nóng mà đã xong chuyện rồi sao?

Gió thổi qua nhẹ nhàng, cuốn theo những chiếc lá vàng.

Gió thu không lạnh lẽo nhưng Đại Giáo Chủ như đứng trong hầm băng, tất cả mọi hành động và lời nói bị đình chỉ.

“A...” cuối cùng, Thích Ngạo Sương phá vỡ sự im lặng, nhìn Đại Giáo Chủ đang hóa đá, nói, “Vậy có cần đánh nữa không?”

“A, còn một người.”

Tiếng kêu cực kỳ bi thảm xuyên qua màng nhĩ của mọi người. Đại Giáo Chủ xoay người định chạy. Hắc Vũ chuẩn bị giết hắn thì bị Lãnh Lăng Vân ngăn cản.

“Đợi chút, đừng giết hắn.” Lãnh Lăng Vân lập tức lên tiếng ngăn cản, “Bắt hắn lại.”

Ngay sau đó, Đại Giáo Chủ cứ như vậy mà bị Hắc Vũ vác về một cách dễ dàng.

“Bắt hãn làm gì?” Hắc Vũ dùng đưa Đại Giáo Chủ trong tay, thiếu chút nữa thì dốc cả lực phủ ngũ tạng của hãn ra ngoài.

“Giữ lại đi. Lời của hãn có sức thuyết phục hơn ai hết.” Lãnh Lăng Vân thản nhiên nói.

“Người...Các người định làm gì? Ta sẽ không khuất phục đâu! Ta càng không làm chuyện phản bội Nữ Thần!” tuy Đại Giáo Chủ run rẩy nhưng nói hợp tình hợp lý, kiên quyết.

“Cắt!” Tập Thiếu Tư hừ lạnh, “Ta biết người trung thành. Chúng ta cần thân phận của người, cần thân xác của người chứ không cần cái lòng trung thành của người.”

Trên mặt Đại Giáo Chủ lập tức hiện ra sự tuyệt vọng. Ngay sau đó hãn liền bị Thích Ngạo Sương vung tay lên, làm hôn mê. Chờ hãn mở mắt ra lần nữa thì ánh mặt dù vẫn như trước nhưng thái độ đã hoàn toàn thay đổi.

“Xin hỏi cần ta làm gì?” Đại Giáo Chủ khách sáo, đáng vẻ nho nhã lễ độ, hỏi.

“Chiêu này thật độc ác.” Đông Phong Hầu ở bên cạnh gật đầu liên tục. Khống chế tinh thần thật là lợi hại. Trong đám người này, Đông Phong Hầu biết rõ rằng trừ hãn ra thì lực tinh thần của Thích Ngạo Sương là mạnh nhất. Sau đó, hoàn toàn là một cuộc tàn sát bí mật.

Dưới sự hướng dẫn của Đại Giáo Chủ, đoàn người tiến vào thần điện Quang Minh ở đế đô Lạp Cách Tạt. Ở hậu điện thần điện tìm thấy một thiên sứ tám cánh và hai thiên sứ giang cánh khác. Từ miệng Đại Giáo Chủ biết được, lần này có thiên sứ tám cánh và mười hai thiên sứ phụ tá giáng xuống. Ở Lạp Cách Tạt có hai thiên sứ tám cánh và bốn thiên sứ phụ tá, còn lại đều ở An Mạt Cách Lan. Toàn bộ thiên sứ ở Lạp Cách Tạt đã bị giết, sau đó kế hoạch của Tập Mễ Nhĩ tiến hành rất thuận lợi.

Quả nhiên các tín đồ của thần điện Quang Minh ở Lạp Cách Tạt không tin những tờ giấy đó. Dù Đại Giáo Chủ đã ra mặt xác nhận vẫn có rất nhiều người không tin. Lòng tín ngưỡng đã cắm rễ nhiều năm như vậy, muốn thay đổi trong một đêm là chuyện không tưởng. Nhưng cũng đúng như lời Tạt Mễ Nhĩ, không cần bọn họ tin tưởng, chỉ cần bọn họ nghi ngờ là đủ rồi. Mà quân đội của loài người chỉ là những người để duy trì vương quyền, từ đầu tới cuối cũng không tin thần điện Quang Minh.

Trong một đêm, thế lực của thần điện Quang Minh cứ như vậy mà bí mật biến mất. Thần điện Quang Minh trở thành một ngôi điện không có giá trị.

Nhóm cự long đứng ở ngoại thành đế đô, bắt Hoàng đế Lạp Cách Tạt cung cấp thức ăn và nước uống. Người được lợi nhất trong chuyện này tất nhiên là hoàng đế Lạp Cách Tạt rồi. Bây giờ ông đang ở trong cung, cười với An Lệ Toa đến không khép miệng lại được.

“Ha ha, An Lệ Toan, lần này, ha ha...” hoàng đế cười híp mắt, lúc lâu sau mới nói tiếp được, “Cuối cùng thì chúng ta không cần nhìn đám thần linh đó giả danh lừa bịp, ăn uống chùa ở chỗ chúng ta nữa rồi. Ha ha ~ còn có Long tộc giúp chúng ta một tay, cuộc chiến lần này, ha ha, thắng chắc.”

“Long tộc sẽ không giúp ngài đánh giặc đâu.” An Lệ Toa dội nước lạnh.

“VẬY CŨNG ĐỦ RỒI. CHỜ TỚI KHI BẮT ĐẦU CHIẾN TRANH, BỌN HỌ CHỈ BAY TRÊN ĐẦU CHÚNG TA LÀ ĐỦ RỒI.” MẮT HOÀNG ĐẾ HÍP THÀNH MỘT ĐƯỜNG, “AN MẶT CÁCH LAN VẪN CHÈN ÉP CHÚNG TA. BÂY GIỜ LÀ LÚC CHÚNG TA TRÚT GIẬN.”

“Người này thật là độc ác. Lần này trực tiếp diệt người ta.” An Lệ Toa giựt giựt khóe miệng.

“ĐỪNG NÓI THẾ CHỨ. HA HA.” TÂM TÌNH HOÀNG ĐẾ VÔ CÙNG TỐT, “THẬT LÀ LÀM PHIỀN CON DÂU CỦA NGƯỜI. LẦN NÀY LONG TỘC THAY ĐỔI, RA TAY GIÚP ĐỠ ĐỀU LÀ BỞI VÌ MỐI QUAN HỆ VỚI NÓ MÀ THÔI. HƠN NỮA THỰC LỰC CỦA NÓ ĐỘT NHIÊN TĂNG MẠNH. THỰC LỰC CỦA NHỮNG NGƯỜI BÊN CẠNH NÓ CŨNG RẤT ĐÁNG SỢ.” AN LỆ TOA

im lặng, không nói gì nữa, Hoàng đế nhìn nét mặt An Lệ Toa bất thường, khẽ cau mày, nói: “Thì sao? Có vấn đề gì à?”

“Người cũng biết con bé bị uất ức và khổ sở. Lần này, nó phải đối mặt trực tiếp với những người đó. Cuối cùng ra sao, ta cũng không biết được. Có điều ta không muốn những người đó lại khiến nó đau đớn.” An Lệ Toa thở dài.

“Chuyện này thì không có vấn đề gì. Phủ Hi Nhĩ đó chúng ta tự mình tiêu diệt hết là được. Không để bọn họ chạm mặt, không để con dâu phải đối mặt với những chuyện không thể chịu đựng nổi đó một lần nữa.” Hoàng đế nói.

“Không.” An Lệ Toa lắc nhẹ đầu, “Người không hiểu con bé rồi...Hãy để cho nó tự mình giải quyết. Như vậy thì mới có thể cởi được nút thắt trong lòng nó được.” An Lệ Toa nhẹ nhàng nói.

“Ừ.” An Lệ Toa gật nhẹ đầu. Thích Ngạo Sương ở Lý gia nhưng chỉ im lặng một mình trong phòng. Không có ai quấy rầy nàng bởi vì mọi người đều biết, vào lúc này, nên để cho nàng ở một mình là tốt nhất.

Đêm dài trống vắng, Thích Ngạo Sương lẳng lặng nằm trên giường, ôm Mèo tầm bảo. Mèo tầm bảo ngáp dài, dùng chân lau mặt của mình, tìm một vị trí thoải mái trong lòng Thích Ngạo Sương.

“A Bảo, mày quan tâm đến cái gì nhất?” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng hỏi Mèo tầm bảo trong lòng.

“Meo meo?” Mèo tầm bảo vừa nghe liền tròn to mắt nhìn Thích Ngạo Sương, sau đó lại meo meo tiếp.

“Là Phá Thiên đúng không?” Thích Ngạo Sương nhìn mèo tầm bảo giờ móng vuốt, nở nụ cười.

“Meo meo!” mèo Tầm Bảo gật đầu.

“VẬY MÀY CÓ NHỚ NÓ KHÔNG?” Thích Ngạo Sương mỉm cười, vuốt ve cái đầu nhỏ của mèo tầm bảo.

Mèo tầm bảo tiếp tục gật đầu. Tuy thế giới này có rất nhiều đồ ăn ngon nhưng bây giờ lại bắt đầu thấy nhớ người đó rồi.

“Khi giải quyết xong mọi việc, ta đưa mi về được không?” Thích Ngạo Sương vuốt mèo tầm bảo, mỉm cười. Nó gật đầu, lại nằm xuống lòng Thích Ngạo Sương.

Bỗng nhiên, Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ. Tiếng động rất nhỏ ở cửa sổ không tránh khỏi cảm giác của Thích Ngạo Sương. Nàng đặt mèo tầm bảo xuống, đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, đẩy nhẹ cửa ra, sau đó vừa tức vừa buồn cười, nói: “Đã trẻ thế này huynh còn lén lút mò mẫm tới đây làm gì?”

Thích Ngạo Sương vừa dứt lời thì một bóng người vọt vào. Chính là Phong Dật Hiên!

“Ta muốn ở bên cạnh nàng!” Phong Dật Hiên đi vào, hơi do dự một chút rồi nói.

Thích Ngạo Sương nhìn Phong Dật Hiên, hồi lâu không nói được lời nào. Có điều ở nơi sâu nhất trong mắt có tia sáng kỳ lạ lóe lên. Một cảm giác ấm áp tràn ra từ đáy lòng.

“Chiến tranh rất nhanh sẽ bùng lên. Nàng vốn là thần dân của An Mạt Cách Lan, lần này lại đứng ở vị trí đối lập. Ta biết rõ nhất định tâm tình của nàng không tốt như...” giọng của Phong Dật Hiên càng ngày càng nhỏ.

Thích Ngạo Sương hạ lông mi, thở dài một hơi thật nhẹ, bước lên đóng cửa sổ lại rồi đi tới bên giường, ngồi xuống, vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh: “Huynh

tới đây ngồi đi.”

Phong Dật Hiên ngấn người, bước nhanh tới, ngồi xuống. Lúc này Thích Ngạo Sương khiến hắn cảm thấy rất kỳ lạ. Nàng rất xa lạ, rất ưu thương và vô cùng cô độc!

“Huynh biết thế giới này có rất nhiều không gian đúng không?” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói.

“Ừ. Yêu giới, Ma giới, Thần giới.” Phong Dật Hiên gật đầu, trả lời.

“Vậy huynh có biết có những thế giới khác cũng đang tồn tại không?” Thích Ngạo Sương thở ra một hơi thật dài, “Không giống với thế giới này, không có nhiều phần như thế.”

Phong Dật Hiên chỉ hơi ngấn ra, nhìn Thích Ngạo Sương bằng ánh mắt sáng ngời, nói: “Ta không biết nhưng ta tin nàng đến từ một thế giới khác.”

“Đúng vậy. Ta đúng là đến từ một thế giới khác.” Thích Ngạo Sương mỉm cười nhìn Phong Dật Hiên. Mà Phong Dật Hiên chỉ hơi giật mình rồi không có phản ứng gì khác nữa, chỉ lẳng lặng chờ câu tiếp theo của nàng. Hắn biết, lúc này đây hắn nên lắng nghe mà không nên hỏi.

“Ta...không thuộc về thế giới này.” Mặt Thích Ngạo Sương hiện lên nụ cười đau khổ, “Ta đến từ một thế giới khác. Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã đã gặp sự cố mà chết. Còn ta chỉ là một linh hồn xuyên tới, bám vào người nàng mà thôi. Cho nên...cho nên đại tiểu thư hoa si ngu ngốc thay đổi trong một đêm, trở thành một viên ngọc chói sáng!

Thích Ngạo Sương không nói gì, rơi vào một vòng tay ấm áp. Phong Dật Hiên ôm chặt lấy nàng, nhẹ nhàng mà kiên định nói: “Mặc kệ nàng tới từ đâu, nàng chính là nàng. Bây giờ nàng thuộc về nơi này, thuộc về chúng ta. Nàng là Thích Ngạo Sương, là bằng hữu của chúng ta, là người chúng ta quan tâm, là người chúng ta quý trọng.”

Thích Ngạo Sương sửng sốt, cứ như vậy mà nhìn người trước mặt đầy kinh ngạc, hưởng thụ vòng tay ấm áp của Phong Dật Hiên. Lâu sau, Thích Ngạo Sương từ từ nhắm mắt lại, tựa nhẹ lên vai Phong Dật Hiên.

“Cám ơn.”

Một câu nói nhẹ nhàng yếu ớt vang lên, có hai giọt nước mắt trong suốt lăn ra khỏi khóe mắt Thích Ngạo Sương.

“Ngạo Sương, ta sẽ vĩnh viễn ở cạnh nàng. Nếu có chuyện ngoài ý muốn khiến chúng ta phải tách ra, ta cũng sẽ đi tìm nàng. Tìm mãi, tìm mãi...cho tới khi thấy nàng mới thôi.” Trong giọng nói của Phong Dật Hiên có sự kiên định và thâm tình khác thường.

“Phong Dật Hiên...” Thích Ngạo Sương ngẩn ngơ. Cho tới bây giờ, Thích Ngạo Sương vẫn không nhìn thẳng vào tình cảm của mình, càng không nhìn thẳng vào cảm tình Phong Dật Hiên dành cho mình. Mà bây giờ...

“Biểu muội!” Đúng lúc đó, cửa bỗng bị đẩy ra, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp của Lý Nguyệt Văn. Khi Lý Nguyệt Văn thấy rõ tình cảnh trước mắt thì lập tức nổi giận!

“Đồ ranh con kia! Đêm hôm khuya khoắt mà vào phòng ngủ của biểu muội ta làm gì? Người là đồ sắc lang biến thái!” Lý Nguyệt Văn mắng điên cuồng, vung chủy thủ lên, vọt nhanh tới.

Phong Dật Hiên hoảng hốt, buông Thích Ngạo Sương ra, chật vật chạy trốn bằng cửa sổ, mà Lý Nguyệt Văn thì bám sát không rời. (chết cười mất thôi =)))

Thích Ngạo Sương đứng bên cửa sổ, nhìn theo bóng hai người dần xa, khóe miệng cũng lộ ra chút ý cười.

Đêm đó, mộ bóng người mặc áo đen lặng lẽ xuất hiện trong phòng ngủ của Lãnh Lăng Vân. Không có bất kỳ ai nhận ra sự xuất hiện của hắn. Giọng nói của hắn lạnh lẽo bức người.

“Người nghĩ cho kỹ. Nàng sống hay chết đều tùy vào người.”

Lãnh Lăng Vân im lặng, trên mặt từ từ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, có điều trong nụ cười đó chứa đau thương và quyến luyến vô hạn.

“Ta muốn nàng sống...”

“Vậy thì đi thôi.”

“Cho ta thêm thời gian. Ta muốn kết thúc tất cả với nàng.” Lãnh Lăng Vân nói ra một câu đầy khó khăn.

“Được.” Người mặc đồ đen đồng ý một cách dứt khoát. Ngay sau đó liền biến mất khỏi phòng.

Chiến tranh bùng nổ toàn diện!

Quân đội của Lạp Cách Tạt không tiếng động đánh vào biên giới của An Mạt Cách Lan. Đây là tác phong của đấng kim hoàng đế. Hẹn rõ thời gian địa điểm mới tuyên chiến, đó là điều không tưởng. An Mạt Cách Lan cứ như vậy mà bị đánh trở tay không kịp. Nhưng dù sao An Mạt Cách Lan cũng là nước mạnh, lấy lại tinh thần rất nhanh, lập tức phòng thủ, quân đội tiếp viện cũng được điều đến rất nhanh. Trận này đánh rất vất vả. Cuối cùng biên giới thất thủ, quân đội Lạp Cách Tạt bước vào lãnh thổ An Mạt Cách Lan. Không khí trong hoàng cung An Mạt Cách Lan rất căng thẳng. Mạt hoàng đế trầm như nước nghe báo cáo tình hình chiến sự, vừa nghĩ đối sách thật nhanh. Nhưng điều họa vô đơn chí chính là, ở một phía khác, Vưu Ô Tát Lợi cũng tuyên chiến với An Mạt Cách Lan, cũng xuất binh đánh ở biên giới. Vưu Ô Tát Lợi vẫn là nước nhỏ bé lạc hậu nên An Mạt Cách Lan không để trong mắt. Thời gian trước, lúc Vưu Ô Tát Lợi đuổi toàn bộ thế

lực không nhiều lắm của thần điện Quang Minh đi, Giáo Hoàng của thần điện gặp hoàng đế để ông chú ý việc này một chút nhưng hoàng đế không thèm để ý. Thế lực của thần điện Quang Minh yếu đi thì hoàng đế càng mừng. Có điều không ngờ Vương Ô Tát Lợi lại tuyên chiến với An Mạt Cách Lan.

Chuyện tệ hơn còn ở phía sau. Trong quân đội của Lạp Cách Tạt và Vương Ô Tát Lợi lại có nhiều cự long đi theo. Tuy nhóm cự long không ra tay nhưng lại khiến lòng quân An Mạt Cách Lan tan rã. Có thành trì còn trực tiếp mở cửa thành đầu hàng, điều kiện là mong kẻ địch không thương tổn thần dân trong thành của bọn họ, hy vọng nhóm cự long đừng hủy hoại mọi thứ. Tồn tại là uy hiếp! Quân đội Lạp Cách Tạt và Vương Ô Tát Lợi hiểu rất rõ điểm này nên lợi dụng nó rất tốt, phát huy tinh thần cáo mượn oai hùm rất xuất sắc, chỉ với thương vong rất nhỏ đã nhanh chóng tiến tới đế đô của An Mạt Cách Lan.

Dọc đường đi, đoàn người Thích Ngạo Sương chỉ đứng trên lưng cự long nhìn trận chiến. Đây là cuộc chiến tranh có thương vong nhỏ nhất từ trước tới nay, rất nhiều người chưa đánh đã đầu hàng. Dù sao thì ai cũng có người thân, là người mình quan tâm nhất, là gia đình mình quý trọng nhất. Bọn họ cũng không muốn tất cả bị hủy diệt dưới sức mạnh của cự long. Dù có phản kháng cũng rất yếu ớt. Chỉ có đám người thần điện Quang Minh là cầu nguyện không ngừng, cầu xin Nữ Thần mau xuất hiện ngăn chặn chuyện không thể tưởng tượng nổi này. Nhưng sao bọn họ biết bây giờ Nữ Thần của mình đang bận chuẩn bị Thánh Chiến, sao còn có thể quan tâm tới chuyện ở đây.

Cuộc chiến tranh này không có gì phải lo lắng. An Mạt Cách Lan binh bại như núi đổ, sự phồn hoa và cường đại ngày xưa trước mặt Long tộc rất nhỏ bé. Không ai dám lấy trứng chọi đá mà công kích nhóm cự long. Hai kỵ sĩ rồng của An Mạt Cách Lan thấy nhiều cự long như vậy, điều duy nhất muốn làm là ép cự long dưới người rời xa bầy rồng. Bọn họ không muốn vật để

cười có tình cảm sâu sắc với mình bị những cự long kia xé thành từng mảnh nhỏ. Bởi vì Long tộc hận thấu xương những cự long trở thành vật cười của con người. Đội Sư Thử của An Mạt Cách Lan càng không cần nhắc tới. Bầy rồng cùng thả long uy ra đã đủ uy hiếp tất cả Sư Thử khiến chúng nằm rạp trên mặt đất, không dám tiến lên trước dù chỉ một bước! Chỉ trong bảy ngày, An Mạt Cách Lan đã mất đi phần lớn lãnh thổ. Quân đội Lạp Cách Tập đã tới ngoại thành để đô An Mạt Cách Lan.

Nữ Thần Quang Minh phái bốn thiên sứ tám cánh và tám thiên sứ phụ tá xuống đối phó với đoàn người Thích Ngạo Sương ở ngoại thành nhưng không có gì ngoài ý muốn, đã bị Bạch Đế và Hắc Vũ giải quyết nhẹ nhàng. Cuối cùng, Bạch Đế và Hắc Vũ để lại một thiên sứ tám cánh tượng trưng cho Thích Ngạo Sương. Nàng cầm cự kiếm trong tay, mái tóc đen tung bay, đứng lơ lửng trong không trung, dùng một kiếm giết chết thiên sứ tám cánh trong nháy mắt.

Đại quân cứ không có sự cản trở nào mà xông vào An Mạt Cách Lan như vậy.

Thích Ngạo Sương nhảy xuống lưng cự long, từ từ đi trên đường. Hương nàng tới chính là thần điện Quang Minh.

Trong hoàng cung, hoàng đế đứng trên tòa tháp cao nhất lẳng lặng nhìn đại quân của Lạp Cách Tập ở xa. Hoàng hậu đứng bên cạnh ông. Bụng bà đã hơi lộ ra. Bà đã có thai được bốn tháng. Đứng sau hoàng hậu là nhị hoàng tử Nam Hi và công chúa Mã Lệ Ti.

Không thể cứu vãn nữa rồi.

Hoàng đế từ từ nhắm mắt lại rồi mở mắt ra, nhìn đế đô đã từng vô cùng phồn hoa. Cứ thua như vậy, cứ mất đi một cách khó hiểu như vậy. Trên bầu trời vẫn còn vô số cự long đang quanh quẩn. Tiếng rồng ngâm thật dài vang vọng nơi chân trời khiến người ta không rét mà run.

“Tại sao...” hoàng đế nhẹ nhàng thở dài. Ông không hiểu tại sao lại xuất hiện nhiều cự long như vậy, tại sao cự long lại đứng về phía Lạp Cách Tạt và Vuơ Ô Cát Lợi. Sao cự long lại nhúng tay vào chuyện của loài người? Rốt cuộc là vì sao? Thật đúng là vì thiếu nữ kia sao? Thiếu nữ thiên tài nhà Hi Nhĩ – Khắc Lôĩ Nhã. Nhưng sao có thể? Chỉ là một con người mà sao có thể vận dụng nhiều sức mạnh khổng lồ như thế? Lạp Cách Tạt vẫn đối đầu với An Mạt Cách Lan, chiến tranh chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nhưng với thực lực của An Mạt Cách Lan thì không cần sợ bọn họ. Có điều, có chuyện gì xảy ra với đoàn cự long và Vuơ Ô Tát Lợi vậy? Thật chỉ bởi vì thiếu nữ kia sao?!

Hoàng hậu đứng sau lưng hoàng đế, khuôn mặt đầy dịu dàng, nhẹ nhàng vuốt bụng của mình. Nơi này có một sinh mệnh nhỏ đang lớn lên khỏe mạnh. Nhưng sau này nó sẽ ra sao?

Nhị hoàng tử Nam Hi nhìn quân đội chinh tề của Lạp Cách Tạt trên đường phố tới mất hồn. Suy nghĩ giờ phút này của hắn đã bay tới một nơi rất xa. Hi Nhĩ Khắc Lôĩ Nhã – cái tên hắn vẫn luôn nhung nhớ, vẫn luôn khiến hắn đau lòng. Lúc đầu, nếu mình không lựa chọn lợi dụng Khải Sắt Lâm thì mọi chuyện có khác đi không? Hối hận. Thật ra thì Nam Hi vẫn rất hối hận. Trong mỗi đêm, Nam Hi vẫn luôn thấy hối hận trong bóng tối thê lương. Nếu ban đầu không lựa chọn lợi dụng Khải Sắt Lâm thì Khắc Lôĩ Nhã sẽ không bị thần điện Quang Minh hãm hại. Nàng sẽ không bị uất ức và đau khổ như thế. Tất cả đều là tại mình! Nam Hi từ từ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở ra một hơi. Tất cả mọi chuyện trước mắt đều là hắn gieo gió gặt bão!

Mã Lệ Ti lẳng lặng đứng đó, nhìn đường phố, khóe miệng hiện ra nụ cười không dễ phát giác. Sâu trong đáy mắt chứa đậm đau thương: người trở lại, rốt cuộc người đã trở lại...Ta biết rõ, người nhất định sẽ trở lại. Cũng đến lúc kết thúc tất cả rồi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 29

T

rong hoàng cũng đã sớm hỗn loạn. Đám người hầu thị nữ thét lên, bỏ trốn. Khắp nơi bừa bãi.

Hoàng đế từ từ xoay người lại, nhìn Nam Hi, chợt nở nụ cười, lấy vương miện trên đầu mình xuống, tự tay đặt lên đầu Nam Hi, trầm giọng nói: “Á Đức Lý Nam Hi, bây giờ ta truyền ngôi cho con. Con là người thừa kế thứ ba mươi lăm của An Mạt Cách Lan.” Hoàng đế đặt vương miện lên đầu Nam Hi xong, từ từ quỳ xuống, trầm giọng nói: “Tham kiến hoàng đế bệ hạ.” Hoàng hậu và Mã Lệ Ti cũng sờ, ngay sau đó lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường.

Hoàng hậu vén váy lên, ưu nhã hành lễ: “Tham kiến hoàng đế bệ hạ.”

Mặt Mã Lệ Ti nặng nề, vén váy lên rồi hành lễ một cách tiêu chuẩn: “Tham kiến hoàng đế bệ hạ.”

Nam Hi kinh ngạc mà nhìn mấy người trước mặt mình, trong lòng cực kỳ phức tạp, không thể nói rõ lòng mình.

“Đi đi, An Mạt Cách Lan vĩnh viễn tồn tại!” Hoàng đế lấy ra một quyển trục, nhét vào tay Nam Hi, “Bằng trách nhiệm của hoàng đế mới, xin dẫn thần dân cuối cùng của người rời đi. Hãy nhớ, An Mạt Cách Lan vĩnh viễn tồn tại!”

Nước mắt Nam Hi rơi xuống, hoàng hậu cắn môi nước nở, Mã Lệ Ti nhắm hai mắt lại, để mặc cho nước mắt chảy tràn trên khuôn mặt xinh đẹp. Trong lòng bọn họ đều có một niềm tin kiên định: An Mạt Cách Lan sẽ không mất đi! An Mạt Cách Lan vĩnh viễn tồn tại!

Hoàng đế đứng dậy, lẳng lặng đứng bên cửa sổ trước mặt, nhìn đường phố phía ngoài.

Sau lưng, Nam Hi và hoàng hậu, công chúa Mã Lệ Ti đứng cùng một chỗ. Nam Hi nặng nề xé quyển trục truyền tống ra, một luồng ánh sáng trắng thoáng qua, bóng dáng ba người biến mất tại chỗ.

Hoàng đế mỉm cười, từ từ ngẩng đầu, rút bội kiếm bên hông ra, đâm vào ngực mình một cách ưu nhã. Trước khi trút hơi thở cuối cùng, hoàng đế chỉ nghĩ tới một điều, nếu ban đầu không bắt tay với thần điện Quang Minh hãm hại Hi Nhĩ Khắc Lôĩ Nhã thì tốt rồi. Có điều, trên thế giới này không có nếu...

Hoàng đế An Mạt Cách Lan cứ như vậy mà chết đi. Sau này, nhị hoàng tử Nam Hi phục quốc. Có điều thực lực của An Mạt Cách Lan không còn mạnh như trước. Dĩ nhiên đó là chuyện sau này.

Trong thần điện Quang Minh lúc này rất yên tĩnh. Tất cả mọi người không hoảng hốt. Trong chủ điện này đều là tín đồ trung thành nhất của Nữ Thần Quang Minh. Nói cách khác đây là những người bị tẩy não triệt để nhất, nên đương nhiên là muốn sống chết vì thần điện Quang Minh rồi.

Bước vào thần điện Quang Minh, đoàn người Ngõa Nhĩ Đa cũng không khách khí. Ngõa Nhĩ Đa vẫn luôn không đội trời chung với thần điện Quang Minh, lần này rốt cuộc có thể xoay người, sao có thể hạ thủ lưu tình được. Ngõa Nhĩ Đa mang theo người của thần điện Hắc Ám như gió cuốn mây tan chạy một đường, càn quét tất cả mọi thứ. Khắc Lý Phu thì đi tìm Lao Nhĩ.

Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân, Phong Dật Hiên, Tẩn Diêm, Bạch Đế, Hắc Vũ, mặt bình tĩnh đi về phía nội điện.

Chỗ này Thích Ngạo Sương đã từng tới, Lãnh Lăng Vân thì lại càng quen thuộc. Đoàn người cứ thế mà đi về phía thư phòng của Giáo Hoàng.

Thích Ngạo Sương chậm rãi đẩy cửa ra. Trong thư phòng có hai người.

Một là Giáo Hoàng với khuôn mặt bình tĩnh, một là Liễu Tuyết Tình với khuôn mặt lo lắng! Liễu Tuyết Tình lại không bỏ chạy. Nàng cũng không phải người hiền lành gì. Nàng ta xuất hiện ở đây quả thật khiến người ta không ngờ tới.

Cửa bị đẩy ra, Giáo Hoàng và Thích Ngạo Sương bốn mắt nhìn nhau.

Sắc mặt Giáo Hoàng bình tĩnh khác thường, nhìn khuôn mặt sắc lạnh của Thích Ngạo Sương, nụ cười giễu cợt hiện lên trên khóe miệng ông: “Người quả nhiên chính là nữ tử có hai thứ màu đen trong truyền thuyết. Quả nhiên là người có thể phá vỡ ánh sáng...” nói đến từ cuối cùng, khuôn mặt Giáo Hoàng đã trở nên buồn bã. Dùng hết tất cả các biện pháp, ngăn cản bằng trăm phương ngàn kế, kết quả vẫn đi tới bước này. Ánh sáng vẫn phải kết thúc ở đây...

Thích Ngạo Sương lạnh lùng nhìn Giáo Hoàng trước mặt. Cái chân bị đứt của ông bây giờ đã không khác bình thường là mấy, bởi vì áo khoác đã che đi cái chân làm bằng ngọc đặc biệt. Chính là người này đã tự tay giết thầy Ô Mã Lý tôn kính một cách tàn nhẫn!

Giọng nói lạnh lạnh của Lãnh Lăng Vân cũng vang lên, hờ hững, mang theo chút mỉa mai: “Nàng vốn không phải là nữ tử có hai thứ màu đen, mà chính các người đã khiến nàng phải bước trên con đường này. Nàng vốn không có ý phá vỡ ánh sáng, đều là do các người ép nàng mà thôi.”

“Đúng vậy. Các người là đồ ngu ngốc, bảo thủ, quan hệ nhân quả cũng không không chịu nghĩ.” Phong Dật Hiên cười lạnh, lạnh lùng nói, “Người nghĩ cho kỹ đi, tất cả chuyện này là do đâu mà ra?”

Giáo Hoàng sững sốt, há hốc miệng, hơi suy nghĩ rồi chợt mở lớn mắt nhìn mọi người trước mặt, thân thể lão đảo. Liễu Tuyết Tình sau lưng vội đỡ lấy

ông. Đôi môi Giáo Hoàng run rẩy, rất lâu vẫn không thể nặn ra được chữ nào. Sự hoảng sợ và đau đớn trong mắt như nhấn chìm ông. Chẳng lẽ tất cả mọi chuyện là do thần điện gieo gió gặt bão sao? Chẳng lẽ đều là do thần điện tự tay thúc đẩy sao? Chẳng lẽ sai lầm ngay từ đầu sao? Bây giờ nghĩ lại, là thần điện ra tay với thiếu nữ trước mặt này chứ không phải là nàng ra tay với thần điện trước. Hơn nữa là sau sự kiện đó nàng mới có mắt màu đen, tóc đen!

“Nếu lúc đầu các người không đối xử như thế với mẫu thân Khải Sắt Lâm của Thích Ngạo Sương, mọi chuyện sẽ thế này sao?” mặt Phong Dật Hiên tràn đầy sương lạnh, giọng nói càng lạnh thấu xương. Nếu không phải do tên khốn trước mặt này thì sao Ngạo Sương lại phải chịu uất ức, khổ sở như vậy! Người này có chết trăm lần cũng không đủ!

Giáo Hoàng kinh ngạc mà nhìn Thích Ngạo Sương trước mặt, không thốt nên lời. Chẳng lẽ, chỉ ý ban đầu của Nữ Thần là sai lầm sao? Chẳng lẽ đáng ra mọi chuyện sẽ không thành ra thế này sao? Không! Sao có thể! Ý chỉ của Nữ Thần làm sao sai được? Chuyện này là không thể! Không thể nào!

Liễu Tuyết Tình quay lại nhìn Lãnh Lăng Vân. Bao nhiêu ngày bao nhiêu đêm, nàng vẫn nhớ người này. Muốn gặp chàng, muốn đến phát điên. Hôm nay, rốt cuộc gặp được chàng, lại dưới tình huống thế này. Tia tự giễu và đau lòng thoáng qua đáy mắt Liễu Tuyết Tình. Cũng đúng thôi, chỉ có dưới tình huống thế này thì mới có thể gặp chàng, mới có thể để chàng thấy thực lực của mình. Với tính tình của nàng, trước khi người chưa vào thành thì nàng đã có thể vứt bỏ tất cả mà bỏ trốn mộ mình. Nàng không có sự trung thành ngu ngốc với Nữ Thần Quang Minh. Nhưng nàng không muốn đi, nàng muốn ở lại. Ở lại để gặp người đó một lần nữa, gặp lại người đã đưa trái tim nàng đi. Cho dù đây là lần cuối gặp chàng cũng đủ rồi.

“Giáo Hoàng đại nhân cao quý.” Khóe miệng Thích Ngạo Sương nhếch lên thành một đường cong nhỏ, nụ cười mỉm hấp dẫn trí mạng hiện lên trên mặt nàng.

Giáo Hoàng vẫn không nhúc nhích, trong đôi mắt đã không còn tiêu cự. Lúc này ông đã chìm đắm trong mạch suy nghĩ của mình. Ông không ngừng tự hỏi chính mình, chẳng lẽ ý chỉ ban đầu của Nữ Thần là sai lầm? Sau đó lại bác bỏ. Sao có thể như thế được. Ý chỉ của Nữ Thần không thể sai được. Nhưng tình cảnh của thần điện hôm nay là do đâu? Thần điện là lọt vào đường cùng, tại sao Nữ Thần vẫn không giáng xuống? Tại sao Nữ Thần không vươn đôi tay nhân từ ra cứu vớt bọn họ?

Ở hậu điện, một nữ tử tóc màu xanh đang quỳ trước tượng Nữ Thần Quang Minh,. Đó là Chiêm Tinh Sư cao nhất của thần điện – Âu Lai Nhã. Nàng quỳ gối trước tượng thần đầy thành kính, chắp hai tay trước ngực không ngừng cầu khẩn, van xin. Nhưng Nữ Thần không hề đáp lại. Hai hàng máu nhỏ xuống từ hai mắt của nàng. Nàng vẫn quỳ như cũ không hề nhúc nhích. Chẳng lẽ Nữ Thần bỏ rơi chúng ta thật sao? Âu Lai Nhã khẽ cau mày, sự tuyệt vọng dâng lên trong lòng. Nhưng vẫn không muốn buông tha chút cố gắng cuối cùng này. Mong rằng sẽ có kỳ tích xuất hiện...

Khắc Lý Phu đã tìm được Lao Nhĩ đang bình tĩnh ngồi trong phòng. Khi Lao Nhĩ nhìn thấy Khắc Lý Phu thì nở nụ cười mệt mỏi nhưng thoải mái.

“Thần điện đã không còn tồn tại, người không còn bị kẹp giữa thần quyền và vương quyền nữa, có thể dưỡng lão được rồi.” mặt Khắc Lý Phu hơi mất tự nhiên, đi về phía Lao Nhĩ, quay đầu sang hướng khác, hừ hừ nói.

“Ta biết người sẽ đến.” Lao Nhĩ đứng dậy, mỉm cười nhìn Khắc Lý Phu, nói. Cả đời không qua lại với nhau nữa chỉ là lời nói nhảm của Khắc Lý Phu mà thôi.

“Cắt, ta không tính toán với người.” Khắc Lý Phu khó chịu thầm thì.

“Ừ, vậy từ từ cũng được.” Lao Nhĩ mỉm cười, vỗ vỗ vạt áo, sau đó duỗi lưng, “Rốt cuộc ta cũng chờ được ngày này. Tất cả đã kết thúc. Ta cũng mệt

rồi, cuối cùng đã không còn bị kẹp như bớ, khiến ta khó chịu muốn chết rồi.”

Khắc Lý Phu và Lao Nhĩ nhìn nhau, rồi nở nụ cười hiểu ý.

Trong thư phòng, hai mắt Giáo Hoàng vẫn vô hồn, nhìn chăm chăm vào không trung.

“Không thể nào! Ý chỉ của Nữ Thần không sai được!” Giáo Hoàng đột nhiên phát điên, kêu to lên, giăng mạnh tay Liễu Tuyết Tình đang đỡ mình ra, cười lớn như điên, cười đến nỗi nước mắt cũng rơi xuống, “Các ngươi là đồ dị đoan! Dám khiêu khích quyền uy của Nữ Thần, đi chết đi!” Giáo Hoàng phát điên, kêu to lên, thi triển ma pháp, vọt tới.

Thanh kiếm của Tần Diêm chắn trước mặt Thích Ngạo Sương, đỡ được một chiêu này của Giáo Hoàng.

Mặt Thích Ngạo Sương không chút thay đổi, vung nhẹ tay lên, cự kiếm bằng lửa hiện ra trên tay!

Vung lên một cách tự nhiên, nhẹ nhàng trước mặt Giáo Hoàng, sau đó thu kiếm. Không thèm liếc Liễu Tuyết Tình một cái, mặt đầy lạnh lùng xoay người qua, đi về phía trước. Tần Diêm cũng thu kiếm theo sau. Bạch Đế cũng im lặng xoay người rời đi. Hắc Vũ nhún vai, giựt giựt khóe miệng rồi xoay người đi theo. Trong mắt Thích Ngạo Sương, Liễu Tuyết Tình chẳng là gì cả, không bằng cả con tôm tép nhãi nhép. Cho nên không cần lãng phí thời gian với nàng ta.

Giáo Hoàng mở to mắt nhìn Thích Ngạo Sương cứ rời đi như vậy, vừa định mở miệng nói gì đó thì một dòng máu tươi nhỏ xuống từ trán, mũi. Sau đó, một cái rãnh nứt ra giữa trán, thân thể Giáo Hoàng cứ như thế mà chia làm hai nửa. Cuối cùng, Giáo Hoàng còn chưa chết, cứ kinh ngạc đứng nhìn thân thể mình bị chẻ làm hai như thế.

Liễu Tuyết Tình kinh ngạc nhìn tất cả, nhìn Thích Ngạo Sương cứ rời đi như vậy. Không ra tay với mình? Liễu Tuyết Tình sững sốt. Tại sao? Rõ ràng nữ nhân kia có thực lực giết chết mình! Nhưng sao lại không ra tay? Tại sao lại không giết mình? Bởi vì mình cả tư cách chết cũng không có sao? Nàng ta khinh thường không giết mình, mà để cho người của thần điện Hắc Ám tới giết hay sao?

Lãnh Lăng Vân nhìn Liễu Tuyết Tình, lạnh lùng nói: “Người đi đi.”

Liễu Tuyết Tình sững sốt, ngẩng đầu nhìn Lãnh Lăng Vân bằng ánh mắt không thể tin. Chàng nói chuyện, chàng nói chuyện với mình. Chàng nói mình đi đi? Vì sao?

“Lăng Vân!” trong mắt Liễu Tuyết Tình lóe lên tia hy vọng và vui mừng. Chẳng lẽ chàng vẫn còn tình ý với mình hay sao?

“Người đừng có hiểu lầm.” Lãnh Lăng Vân liếc nhìn Liễu Tuyết Tình, đáy mắt không che giấu được sự chán ghét, lạnh lùng nói: “Ta không thể giết người, là nể người đã chăm sóc cho Huyền Huyền. Mặc kệ người thật lòng hay giả bộ chăm sóc Huyền Huyền, tóm lại người chăm sóc nó rất lâu. Cho nên, hôm nay, ta bỏ qua cho người. Có thể tránh được người của thần điện Hắc Ám đuổi giết hay không thì phải xem vận may của người.”

Lãnh Lăng Vân lạnh lùng nói xong những lời này liền xoay người đi theo Thích Ngạo Sương.

Mắt Liễu Tuyết Tình đầy kinh ngạc. Nàng đứng yên, si ngốc nhìn theo bóng lưng cao lớn của Lãnh Lăng Vân, trong lòng đau như dao cắt. Tất cả đều kết thúc rồi...Thì ra là, từ đầu đến cuối, trong lòng nam nhân khiến mình si mê này chưa bao giờ có mình! Cho tới bây giờ chưa từng có...

Liễu Tuyết Tình không nhìn Giáo Hoàng đã tắt thở trên mặt đất, vội vàng đuổi theo. Nhìn vào bóng lưng của Lãnh Lăng Vân, nở nụ cười tan nát.

“Khắc Lôi Nhã! Người đi chết đi!” Liễu Tuyết Tình quát to, xông tới.

Lãnh Lăng Vân đi sau cùng đột nhiên xoay người lại, không hề do dự mà quăng một luồng ma pháp Quang Minh tới. Ánh sáng màu trắng đẹp đẽ xuyên qua thân thể Liễu Tuyết Tình. Lãnh Lăng Vân ngẩn ngơ nhìn Liễu Tuyết Tình tay không vũ khí, cũng không có bất kỳ ma pháp gì. Nàng không thi triển ma pháp! Nói cách khác, nàng không hề có ý định ra tay?!

Thích Ngạo Sương quay đầu lại, nhìn đôi mắt của Liễu Tuyết Tình và nụ cười đau đớn nhưng thỏa mãn trên mặt nàng ta, khẽ cau mày.

“Đi thôi.” Thích Ngạo Sương hờ hững nói, gọi suy nghĩ của mọi người phía sau về, chỉ để lại mình Lãnh Lăng Vân. Người đáng ghét cũng có lúc như Liễu Tuyết Tình. Giờ đây nàng không phải là Thánh nữ cao quý, không phải nữ tử có lòng đồ kị mãnh liệt mà chỉ là một nữ nhân đáng thương với khát vọng có được tình yêu của mình mà vĩnh viễn không có được.

Máu tươi tràn ra khỏi miệng Liễu Tuyết Tình. Ma pháp Quang Minh của Lãnh Lăng Vân xuyên qua người nàng, tạo thành một dòng máu. Máu tươi nhìn thấy mà ghê nhuộm đỏ quần áo nàng. Nàng ngã xuống đất, si ngốc mà nhìn Lãnh Lăng Vân.

Lãnh Lăng Vân ngồi xổm xuống, lẳng lặng nhìn Liễu Tuyết Tình, trong mắt không có gợn sóng, hờ hững hỏi: “Vì sao?”

Liễu Tuyết Tình cố gắng nặn ra nụ cười, nói một cách khó khăn: “Ta...Ta chỉ muốn chàng nhớ tới ta. Dù chỉ trong giờ phút này. Ta...ta chỉ muốn chết trong tay chàng...” Đáy mắt Liễu Tuyết Tình tràn ngập đau khổ. Vì người kia, chàng có thể ra tay không chút chần chừ với mình. Tuy đã sớm biết nhưng xảy ra thật thì lại thấy trái tim đau đớn quá. Vậy thì vào giờ khắc cuối cùng này, hãy để chàng nhớ mình, dù chỉ một chút ngăn ngui cũng tốt...”

Lãnh Lăng Vân im lặng nhìn Liễu Tuyết Tình. Liễu Tuyết Tình mỉm cười nhìn Lãnh Lăng Vân. Thời gian như ngừng lại.

Lâu sau, Lãnh Lăng Vân từ từ vươn tay, nhẹ nhàng vuốt đôi mắt của Liễu Tuyết Tình để nó nhắm lại. Giờ phút này nàng đã không còn thở nữa.

Lãnh Lăng Vân thu tay về, quay đầu, đứng dậy, nhìn về phía trước, nở nụ cười cay đắng. Ngạo Sương, ta đi đây. Nàng sẽ nhớ tới ta chứ?

Thích Ngạo Sương đứng trước cửa lớn của thần điện Quang Minh, ngẩng đầu nhìn lên trời, hít một hơi thật sâu, từ từ nhắm mắt lại rồi lại mở mắt ra, từ từ đi về một phía. Phía đó là con đường nàng vô cùng quen thuộc.

Phủ Hi Nhĩ.

Ngoài dự đoán của mọi người, trong phủ Hi Nhĩ không có bóng người. Nhưng không hề có vẻ hỗn loạn. Tất cả đều vô cùng chỉnh tề, không hề nhếch nhác như phủ của những quý tộc khác. Những quý tộc đó đã sớm bỏ trốn, phủ đệ dĩ nhiên là vô cùng lộn xộn.

Có một hình bóng quen thuộc đứng thẳng tắp trước cửa lớn.

Tóc vàng tung bay, trong đôi mắt màu xanh là lạnh lùng và kiên quyết.

Lạp Tây Á.

“Muội chờ tỷ đã lâu!” Lạp Tây Á đứng trước cửa, ngẩng đầu nhìn Thích Ngạo Sương, lạnh lẽo nói.

Thích Ngạo Sương nhẹ nâng tay, ngăn người đang chuẩn bị ra tay phía sau. Tần Diêm và mọi người lùi lại. Bọn họ biết, đây là chuyện của Ngạo Sương.

“Muội không phải là đối thủ của tỷ.” Thích Ngạo Sương hờ hững nói.

“Có phải là đối thủ hay không thì phải thử mới biết được!” Lạp Tây Á căn môi, cau mày, ném ra một câu đầy thù hận, trên tay bắt đầu tập hợp nguyên tố ma pháp.

“Sét đánh!” Lạp Tây Á quát khẽ, trên tay đã tập hợp được một dòng điện, cứ như vậy mà bổ về phía Thích Ngạo Sương. Nhưng tia sét chỉ dừng lại trước mặt Thích Ngạo Sương, tạo thành một gợn sóng rồi biến mất như không tồn tại, như giọt mưa rơi xuống mặt hồ. Thích Ngạo Sương chỉ tạo một kết giới trong suốt chứ không ra tay.

“Sấm vang chớp giật!” Lạp Tây Á đứng lại, ánh sáng lạnh bắn ra từ đôi mắt, vung hai tay lên, đọc nhanh chú ngữ.

Một luồng sét đánh xuống đầu Thích Ngạo Sương nhưng vẫn như cũ. Sét đánh lên trên Thích Ngạo Sương liền tạo thành gợn sóng rồi biến mất.

“Muội tiến bộ rất nhiều.” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói.

Lạp Tây Á căn môi, chắp hai tay trước ngực, đọc chú ngữ phức tạp, sau đó, sét dày đặc xuất hiện trên đầu Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương không ngẩng đầu, chỉ hờ hững nhìn Lạp Tây Á đang cố gắng, không lên tiếng.

“Sấm chớp mưa bão!” hai mắt Lạp Tây Á mở to, thả ra ma pháp cao nhất mà nàng có thể làm được.

Tiếng ầm ầm vang lên nhưng sét với lực sát thương khổng lồ khi đánh lên người Thích Ngạo Sương vẫn chỉ như gợn sóng rồi biến mất.

“Tỷ nói rồi, muội không phải là đối thủ của tỷ.” Thích Ngạo Sương hờ hững nói xong, liền đi về phía trước. Người nàng muốn tìm là người dính đầy máu tươi của mẫu thân trên tay kia.

“Đứng lại!” Lạp Tây Á đưa tay chặn trước mặt Thích Ngạo Sương, khuôn mặt tràn đầy bướng bỉnh.

Thích Ngạo Sương chậm rãi cúi đầu nhìn thiếu nữ bướng bỉnh trước mặt, bỗng đưa tay ra sờ lên đầu Lạp Tây Á, nở nụ cười nhàn nhạt, lạnh nhạt nói: “Muội cao hơn.”

Lạp Tây Á mím chặt môi, nước mắt không kìm được chảy xuống, “oa” một tiếng khóc lên, vươn tay ôm lấy Thích Ngạo Sương, khóc lớn: “Tại sao? Tại sao lúc đầu tỷ không dẫn muội đi? Tại sao tỷ lại bỏ muội lại? Tại sao tỷ lại bỏ đi? Tại sao tỷ không cần muội nữa?”

Thích Ngạo Sương thở dài, không nói lời nào.

“Muội biết, muội biết là do lúc đó muội không đứng ra. Nhưng muội vẫn luôn hối hận, thật hối hận. Vừa hối hận vừa giận mình sao ban đầu không đứng ra. Muội hối hận. Tỷ tỷ! Hu hu hu hu... Tỷ tỷ! Muội nhớ tỷ! Muội nhớ tỷ!” Lạp Tây Á gào khóc, ôm chặt lấy Thích Ngạo Sương không chịu buông ra.

Thích Ngạo Sương vuốt tóc Lạp Tây Á, nhàn nhạt cười: “Ừ, tỷ hiểu rồi.”

Lạp Tây Á khóc đến nỗi thở không ra hơi, có nói gì cũng không chịu buông tay ra.

Thích Ngạo Sương không động đậy, mặc cho Lạp Tây Á mít ướt ôm nàng mà khóc.

“Hạ nhân đều đã đưa ra ngoài, bây giờ phủ Hi Nhĩ không có ai. Phụ thân đã sớm mất tích. Đại ca cũng mất tích. Nhà này chẳng còn gì cả.” Lâu sau Lạp Tây Á mới lấy lại tinh thần, lau nước mắt, nói với Thích Ngạo Sương.

“Ừ.” Thích Ngạo Sương chỉ hờ hững ừ một tiếng. Nàng không nói gì nữa, nhắc chân bước vào. Bởi vì nàng cảm nhận được người kia không rời đi.

“Mọi người chờ ở đây đi.” Thích Ngạo Sương không quay lại, chỉ nhẹ nhàng bỏ lại một câu. Tất cả mọi người dừng bước, Lạp Tây Á định đi cùng lại bị Tần Diêm kéo lại. Lạp Tây Á cau mày, quay đầu, mặt lạnh lẽo nhìn Tần Diêm. Tần Diêm nhẹ lắc đầu, đáy mắt không có chút nhiệt độ, mang đầy ý cảnh cáo. Lạp Tây Á lui lại, kinh ngạc nhìn theo bóng lưng Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương chậm rãi đi vào nơi mà nàng đã từng quen thuộc nhất. Đại sảnh xa hoa rộng rãi. Chính ở nơi này nàng đã tổ chức sinh nhật lần thứ mười lăm. Bước qua hành lang, mắt Thích Ngạo Sương nhìn về phía nhà ẩm trồng hoa và sân huấn luyện ở phía bên phải. Nơi này không thể phai mờ trong ký ức. Thoải mái uống trà trong vườn hoa, Bạch Đế đột nhiên xuất hiện ở sân huấn luyện, lúc cùng Tần Diêm đối chiến khắc khổ. Phủ Hi Nhĩ đã từng huy hoàng, nay biến thành một nơi hoang vu.

Nơi đây không còn tiếng cười ấm áp của Khải Sắt Lâm.

Thích Ngạo Sương từ từ bước đi, tới trước phòng ngủ của mình, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, kinh ngạc mà nhìn cái giường. Tại đây, lần đầu tiên mình mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy lo lắng của Khải Sắt Lâm. Tại đây, lần đầu tiên mình thấy được ánh mặt trời khi đi tới thế giới này.

Tất cả, dường như đã qua mấy đời, dường như chỉ mới hôm qua.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng đóng cửa lại, xoay người đi tới thư phòng.

Đẩy cửa thư phòng ra, khắc sâu vào tầm mắt chính là huy hiệu hình hoa Tường Vi trên tường.

Cờ hoa Tường Vi vĩnh viễn tung bay, nhà Hi Nhĩ vĩnh viễn tồn tại...

Từng thề nguyện hẹn ước, nay đều đã qua.

Có lẽ, từ lúc đó, Cổ Đốn đã biết mình không phải là Khắc Lôi Nhã.

“Rốt cuộc người đã đến...” một giọng nói già nua vang lên bên tai Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương không quay lại. Giọng nói này là của Cổ Đốn.

“Ta nói rồi, nhất định ta sẽ quay lại.” Thích Ngạo Sương lạnh lùng cười, xoay người nhìn Cổ Đốn đứng trước kệ sách.

“Ta từng nghĩ, ta đối xử với con như vậy có phải là sai rồi không.” Cổ Đốn nhìn Thích Ngạo Sương, chậm rãi nói, “Suy nghĩ rất nhiều, ta nghĩ là mình không sai. Phải có người hy sinh vì sự phồn thịnh và sự tồn tại vĩnh viễn của nhà Hi Nhĩ. Cái giá phải trả rất lớn.”

Thích Ngạo Sương cười nhạt, nụ cười châm chọc hiện lên trên khóe miệng. Người này vẫn khăng khăng như thế. Trong mắt ông, tất cả đều có thể hy sinh.

“Nhưng nhà Hi Nhĩ vĩnh viễn đã không còn tồn tại. Tất cả đều hóa thành hư không.” Thích Ngạo Sương cười lạnh, nhìn khuôn mặt cố tỏ ra bình tĩnh của Cổ Đốn trước mặt đan dần dần vụn vỡ. Trước mặt Thích Ngạo Sương lại hiện lên đôi mắt dịu dàng tràn đầy đau lòng của Khải Sắt Lâm, càng hận người trước mặt hơn, tự nhiên sẽ không hạ thủ lưu tình. “Ha ha, nhà Hi Nhĩ? Nhà Hi Nhĩ phồn thịnh đã lâu, bây giờ còn gì? Bây giờ chẳng phải ông như chó nhà có tang vậy. Đừng nói là không có nhà, ngay cả chủ nhân cũng không có. An Mạt Cách Lan đã bị diệt, ông còn gì?” Thích Ngạo Sương nhìn Cổ Đốn lộ ra ánh mắt độc ác trước mắt, cười lạnh không ngừng. Cuối cùng cũng có ngày này. Cuối cùng có thể phá hủy tất cả của người trước mặt!

Cổ Đốn trợn tròn mắt, nắm chặt nắm tay. Đột nhiên ông hét lớn một tiếng rồi vọt lên, phát ra đấu khí, hung hăng tung một quyền về phía Thích Ngạo Sương.

Nắm đấm phóng lớn trước mặt Thích Ngạo Sương. Trước mắt nàng bỗng hiện ra cảnh tượng ngày đó. Chính là nắm đấm này đã đánh vào giữa lưng Khải Sắt Lâm, máu tươi nhuộm đỏ cả người bà. Chính là người này đã giết Khải Sắt Lâm mà nàng quan tâm nhất!

Thích Ngạo Sương không né tránh, đáy mắt thoáng qua ánh sáng khát máu. Nàng nhẹ nhàng nâng tay tiếp nhận nắm đấm của Cổ Đốn, không bóp nát mà chỉ bắt lấy nắm đấm như vắt mì, vung nhẹ tay lên. Cái tay này của Cổ Đốn đã bị phế. Tiếng kêu thê lương tràn ngập căn phòng. Cổ Đốn đau đến mức co quắp cả người. Ông không hề ngờ rằng người trước mặt sẽ dùng cách tàn nhẫn như vậy để đối xử với ông.

“Đồ độc ác. Người là ác ma...” Cổ Đốn đau đến mức không ngừng hít không khí, khó khăn nói ra mấy chữ này. Hận ý với Thích Ngạo Sương càng sâu hơn.

Thích Ngạo Sương cười mỉa mai: “Ông không phải là người đầu tiên nói ta như thế.”

Thích Ngạo Sương vung nhẹ tay lên, hất Cổ Đốn ra. Thân thể ông đập mạnh vào tường phía sau, từ từ rơi xuống.

“Nhà Hi Nhĩ, vốn là gia tộc sừng sững không ngã...” Cổ Đốn nằm rạp trên đất, đôi mắt vô hồn, lẩm bẩm nói.

“Từ nay về sau, trên đại lục này sẽ không còn gia tộc Hi Nhĩ nữa.” sâu trong mắt Thích Ngạo Sương không có chút nhiệt độ nào, vung tay lên. Huy hiệu hoa Tường Vi trên tường bốc cháy, sau đó hóa thành tro.

“Ta giết người!” Cổ Đốn nổi điên kêu lên, định đứng lên.

“Ông nghĩ rằng mình là đối thủ của ta sao sao?” Thích Ngạo Sương cười lạnh, hỏi mỉa mai.

“Người là tội nhân khiến nhà Hi Nhĩ rơi vào kết cục này! Người đáng chết, có chết một trăm lần một ngàn lần một vạn lần cũng không đủ đền tội lớn này của người!” mặt Cổ Đốn đầy dữ tợn, rống giận, gương mặt đã hoàn toàn vụn vụn, hai mắt đỏ ngầu.

Thích Ngạo Sương chỉ lẳng lặng nhìn Cổ Đốn. Người này đã hoàn toàn bị danh lợi ăn mòn, không còn tình cảm của nhân loại. Là đáng buồn hay nực cười?

“Đi chết đi! Nữ nhân hạ tiện không rõ thân phận!” Cổ Đốn cười như điên, phát ra đầu khí đẹp mắt, nắm mạnh tay thành nắm đấm.

Thích Ngạo Sương ngẩn ra, trong lòng dâng lên cảm giác cháng lảnh. Cảm giác này rất giống khi bị người của thần điện Quang Minh phục kích trong rừng! Cổ Đốn không ra tay với nàng mà là đánh lên sàn nhà?!

Mọi người kiên nhẫn chờ đợi bên ngoài. Bởi vì nơi này không thể gây tổn thương cho Thích Ngạo Sương được. Cho nên khi Thích Ngạo Sương một mình vào đối mặt với Cổ Đốn thì không ai lo lắng.

Nhưng ngay sau đó, mọi người như bị sét đánh.

Tiếng nổ lớn vang dội bầu trời, đình tai nhức óc! Trước mặt bọn họ, ánh sáng trắng mạnh đến mức mắt mọi người không thể mở ra, sóng khí cuồng bạo đánh nhanh tới, đánh bay tất cả mọi thứ xung quanh. Mảnh vỡ của tòa nhà văng khắp nơi. Bạch Đế và Hắc Vũ nhanh chóng tạo kết giới, chặn lại sóng khí cuồng bạo này. Trước mắt chỉ có một màu trắng như tuyết, không thể nhìn thấy gì. Một đám mây hình nấm mọc lên giữa trời.

Khi trước mắt dần rõ ràng, mọi người thấy tình cảnh trước mắt thì lòng không ngừng trầm xuống.

Phủ Hi Nhĩ đã thành một mảnh đất bằng phẳng.

“Có chuyện gì vậy?!” Sắc mặt Phong Dật Hiên tái nhợt, vọt tới. Không có ai! Không có bóng dáng của Ngạo Sương!

Sắc mặt của Bạch Đế và Hắc Vũ càng tái hơn. Bởi vì bọn họ có khế ước với Ngạo Sương. Nhưng lúc này bọn họ không thể cảm nhận được sự tồn tại của nàng! Điều này nói lên cái gì? Bọn họ không dám nghĩ, cũng không dám nói. Không thể nào! Sao có thể được?!

Lãnh Lăng Vân ngơ ngác nhìn đông đổ nát trước mặt, tay khẽ run lên. Sao lại như vậy? Chẳng lẽ bọn họ ra tay? Không thể nào! Nếu bọn họ muốn mình theo họ đi, đã đồng ý với mình thì sẽ không lại làm chuyện gây tổn thương đến nàng! Nhưng, bây giờ đã xảy ra chuyện gì?

Đôi mắt Tần Diêm đã không còn tiêu cự. Tiểu thư, tiểu thư ở đâu?

Lạp Tây Á nổi điên, vọt vào: “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Tỷ đang ở đâu? Tỷ tỷ!!”

Dường như mọi người lâm vào sợ hãi và tuyệt vọng vô cùng thì một giọng nói hài hước vang lên trên trời: “Ai da, thật là nguy hiểm. Ta chậm chút nữa thì các người sẽ không được gặp tiểu Ngạo Sương đáng yêu nữa rồi.” Lúc này Bạch Đế và Hắc Vũ mới hơi yên lòng, bởi vì qua khế ước bọn họ đã cảm nhận được sự tồn tại của Thích Ngạo Sương.

Mọi người ngẩng đầu, kinh ngạc mà nhìn Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười dịu dàng bế Thích Ngạo Sương đứng trên không trung. Mà Thích Ngạo Sương đã hôn mê.

Tạp Mễ Nhĩ chậm rãi hạ xuống, mọi người căng thẳng vây lại.

“Được rồi, không sao đâu.” Tạp Mễ Nhĩ cười híp mắt, “Có điều không ngờ lão hồ ly Cổ Đốn này lại dùng bom ma tinh. Thứ đồ chơi này đã biến mất nhiều năm như vậy mà ông ta vẫn còn trữ hàng.”

Lạp Tây Á u mê nhìn Tạt Mễ Nhĩ. Tạt Mễ Nhĩ không phải là học giả à? Sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Tại sao lại biết bay? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Bom ma tinh là cái gì?

Lòng của những người khác vẫn còn sợ hãi, nhìn Thích Ngạo Sương đang hôn mê. Thì ra là bom ma tinh, khó trách lại có lực phá hoại như thế. Không ngờ lão già đó dám có ý đồng quy vu tận với Ngạo Sương. Lúc này Tạt Mễ Nhĩ có thể xuất hiện kịp thời cứu Thích Ngạo Sương, đây là chuyện cường giả cũng không làm được. Mọi người ngoài lo lắng cho Thích Ngạo Sương cũng nghi ngờ không biết Tạt Mễ Nhĩ là thần thánh phương nào mà lại có trình độ như vậy.

“Nó không sao đâu. Chỉ ngắt đi thôi.” Tạt Mễ Nhĩ ôm thích Ngạo Sương, quay lại nói với mọi người, “Được rồi, tất cả đều đã kết thúc. Việc khắc phục hậu quả giao cho các người.”

Tất cả mọi người như rơi vào cõi thần tiên...

Ba ngày sau khi An Mạt Cách Lan bị chiếm đóng, hoàng đế Lạp Cách Tạt đem chuyện thần điện Quang Minh và Hi Nhĩ Cổ Đốn bắt tay hãm hại Hi Nhĩ Khắc Lôi Nhã công bố khắp thiên hạ. Tất cả tội lỗi của thần điện Quang Minh bị lôi ra ngoài sáng, đưa tới hỗn loạn không nhỏ. Thần điện trật tự được thành lập rất nhanh, tất cả đều là người của thần điện Hắc Ám. Thần điện Hắc Ám đổi tên thành thần điện Trật Tự, từ từ dung nhập vào cuộc sống của mọi người. Hoàng đế Lạp Cách Tạt rất thông minh. Ba tháng sau, Lạp Cách Tạt lui binh. Thắng lợi vốn là nhờ vào Long tộc. Long tộc rời đi, thực lực của An Mạt Cách Lan vẫn cường thịnh, không chịu làm nô lệ mất nước nên phản kích là tất nhiên. Làm nước xâm lược cũng không hợp lý lắm. Vậy thì thay vì lo lắng sẽ mất nước, không bằng cho làm nước thuộc địa. Ba tháng sau, Á Đức Lý Nam Hi của hoàng thất An Mạt Cách Lan phục quốc, ký kết hiệp ước bình đẳng với Lạp Cách Tạt và Vưu Ô Cát Lợi, nộp tiền bồi thường chiến tranh cho hai nước, hàng năm tiến cống Lạp Cách Tạt. Rất lâu sau đó, An Mạt Cách Lan cũng không tránh khỏi số

mạng là nước thuộc địa của Lạp Cách Tạt. Thật lâu sau này mới thay đổi được cục diện này.

Phòng ngủ tao nhã gọn gàng, trên giường trắng tinh, Thích Ngạo Sương đang nhắm mắt nằm. Nàng vẫn chưa tỉnh lại. Đoàn người tạm thời ở lại phòng Tạt Mễ Nhĩ.

Lúc này Thích Ngạo Sương cảm thấy mình như chiếc thuyền lá, bồng bềnh trôi trong biển rộng mênh mông. Kết thúc, tất cả đều đã kết thúc...

Trán nàng có cảm giác ấm áp. Là gì vậy? Lãnh Lăng Vân lẳng lặng đứng trước giường Thích Ngạo Sương, nhìn thật sâu vào gương mặt điềm tĩnh của nàng. Lãnh Lăng Vân từ từ vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve cái trán, mặt, mũi, đôi môi của Thích Ngạo Sương.

“Ngạo Sương, hãy chăm sóc mình thật tốt.” Lãnh Lăng Vân từ từ cúi đầu, nhẹ nhàng ấn xuống nụ hôn nhẹ nhàng mềm mại trên trán Thích Ngạo Sương. Lãnh Lăng Vân từ từ đứng dậy, sâu trong đáy mắt là quyến luyến vô hạn. Lâu vậy rồi, lần đầu tiên nhìn thẳng vào lòng mình. Thì ra là, Ngạo Sương đã từ từ chiếm vị trí quan trọng trong lòng mình...

Nhưng tất cả đã không còn kịp. Lãnh Lăng Vân cười buồn, vươn tay đặt lên mắt phải của mình, trên tay xuất hiện một viên thủy tinh màu tím, mà trông mắt màu tím của hắn lại trống rỗng! Lãnh Lăng Vân nhìn viên thủy tinh màu tím trên tay, không chút do dự mà đặt lên vành tai phải của Thích Ngạo Sương. Viên thủy tinh màu tím như có sinh mạng, nhẹ nhàng khảm vào trong tai nàng, trở thành một cái bông tai màu tím rất đẹp, tỏa ra ánh sáng yêu dã mê người.

“Ra tay thật hào phóng.” Một giọng nói hài hước chọt vang lên.

Lãnh Lăng Vân chột quay lại nhìn về phía phát ra tiếng nói. Tạt Mễ Nhĩ đang khoanh tay, mỉm cười, tựa vào tường. Mèo tầm bảo đang ngồi trên vai

Tạp Mễ Nhĩ. Bây giờ nó cực kỳ yên lặng, đôi mắt màu hổ phách lóe ra ánh sáng tăm tối, lẳng lặng nhìn tất cả trước mắt.

“Tạp Mễ Nhĩ...” Lãnh Lăng Vân khẽ mở miệng, nói nhỏ ba chữ, giọng nói hơi phức tạp.

“Phong ấn của người được gỡ bỏ lúc nào vậy? Nhớ lại lúc nào?” Tạp Mễ Nhĩ cười híp mắt, hỏi.

“Phong ấn của ta chưa được gỡ hết.” Lãnh Lăng Vân cười khổ sở, “Ở Lạp Cách Tạp không lâu thì ta nhớ lại.”

“A, rốt cuộc người cũng nhớ ra mình là ai rồi à?” Tạp Mễ Nhĩ không chút để ý đi lên trước, nhìn tròn mắt trống rỗng bên phải của Lãnh Lăng Vân, mỉm cười, nói: “Người thật muốn cho nàng một nửa?” Lãnh Lăng Vân không nói gì, ngầm thừa nhận.

“Nhớ lại tất cả nên muốn rời đi hả?” Tạp Mễ Nhĩ vuốt cái cằm xinh đẹp của mình, mỉm cười hỏi.

“Trí nhớ vẫn còn đứt quãng nhưng ta đã biết thân phận của mình.” Lãnh Lăng Vân quay lại nhìn Thích Ngạo Sương đang nằm trên giường, trong mắt đầy vẻ không muốn.

“Ha ha.” Tạp Mễ Nhĩ cười khẽ, nói: “Cho nên người cho rằng với thân phận của mình thì không thể đi cạnh nàng, không bằng buông tay, không tranh giành mà tặng cho Phong Dật Hiên? Tặng cho một con người bình thường, có thể cho nàng hạnh phúc như con người?” Lãnh Lăng Vân lại im lặng.

Một tia sáng hiện lên trong đáy mắt Tạp Mễ Nhĩ.

Ngay sau đó, bỗng nhiên một người áo đen xuất hiện trong phòng, không thèm nhìn Tạp Mễ Nhĩ một cái, mà quỳ một gối xuống trước mặt Lãnh

Lăng Vân, giọng nói lạnh lẽo không có chút nhiệt độ nào: “Vương, chúng ta nên đi rồi.”

“Rảnh thì tới đây ngồi một lát.” Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười, thản nhiên nói.

“Cần rồi!” Người áo đen kia đứng lên, định ra tay với Tạp Mễ Nhĩ nhưng ngay sau đó cả người hắn lại run lên, nằm rạp trên đất không dám ra tay.

“Chú ý giọng điệu khi nói chuyện của người. Hôm nay nể mặt tiểu Vân Vân nên tha cho người một mạng.” tuy Tạp Mễ Nhĩ đang mỉm cười nhưng giọng nói lại vô cùng lạnh lẽo.

Người áo đen run rẩy, không dám nói câu nào. Lãnh Lăng Vân nhẹ thở dài, quay lại nhìn Thích Ngạo Sương nằm trên giường, khuôn mặt điềm tĩnh mỹ lệ, nhàn nhạt nói với người áo đen trên đất: “Đi thôi.”

“Là Diêu ~” người áo đen run rẩy nói, lăm bắm gì đó trong miệng. Trước mặt Lãnh Lăng Vân đang trống rỗng xuất hiện một cánh cửa không gian màu đen. Cánh cửa không gian truyền ra hơi thở khiến người ta không rét mà run. Lãnh Lăng Vân bước vào cánh cửa không gian màu đen kia, người áo đen vội vàng đi theo. Khi cánh cửa không gian sắp đóng lại, giọng nói hài hước của Tạp Mễ Nhĩ truyền vào tai của Lãnh Lăng Vân.

“Lãnh Lăng Vân, người cho rằng Phong Dật Hiên cũng chỉ là con người bình thường sao? Kịch hay chỉ mới bắt đầu. Ha ha...” giọng của Tạp Mễ Nhĩ mang theo sự tà ác khiến người ta run rẩy. Sau khi Lãnh Lăng Vân nghe xong thì đôi mắt mở lớn, muốn xoay người lại nhưng chỉ thấy được nụ cười ý vị sâu xa của Tạp Mễ Nhĩ trước khi cánh cửa không gian đóng lại. Trong đôi mắt Tạp Mễ Nhĩ, một bên hiện lên ánh sáng màu đen, một bên lại hiện lên ánh sáng màu đỏ!

Cánh cửa không gian đóng lại, ngăn cách Lãnh Lăng Vân và thế giới này.

Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười, đến gần giường, nhìn Thích Ngạo Sương vẫn chưa tỉnh lại, khóe miệng nâng lên thành một nụ cười tà mị. Hắn vươn tay vuốt ve gương mặt đầm đìa của nàng, tự nhủ: “Ta thật sự mong đợi xem các người sẽ diễn màn kịch này thế nào...”

Giọng Tạp Mễ Nhĩ sâu kín như tiếng thở dài của ác ma...

Trong đại sảnh của nhà Tạp Mễ Nhĩ, tất cả mọi người ngồi chung một chỗ, hưng phấn ăn mừng. Cuối cùng thì tất cả đã qua. Thích Ngạo Sương đã tỉnh, tuy vẫn còn hơi yếu.

“Sao không thấy Lãnh Lăng Vân?” Ngõa Nhĩ Đa cắn thịt nướng, hỏi đầy nghi ngờ.

“Hắn có việc phải xử lý nên tạm thời không tới được.” Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười giải thích.

“Vậy sao?” Ngõa Nhĩ Đa nghi ngờ hỏi.

Trong lòng Thích Ngạo Sương vẫn hơi lo lắng, từ khi nàng tỉnh lại đến bây giờ cũng chưa thấy Lãnh Lăng Vân. Mà trên tai mình không hiểu sao lại có cái bông tai màu tím. Chuyện này có liên quan gì tới chuyện Lãnh Lăng Vân vẫn không xuất hiện không?

“Mọi người, bây giờ tất cả đều đã kết thúc. Mọi người có thể đi làm việc mình muốn làm rồi.” Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười nhìn mọi người.

“Cám ơn mọi người đã giúp đỡ ta.” Lúc này Thích Ngạo Sương cũng mỉm cười, nói.

“Thật là không có chuyện gì nên nói nhảm mà...” Ngõa Nhĩ Đa giựt giựt khóe miệng, bưng ly lên, vừa lòng nhấp một ngụm rượu ngọt.

Thích Ngạo Sương mỉm cười, đúng là những lời này thật thừa thãi. Không cần nói cảm ơn với bọn họ.

“Chuyện đã xử lý xong, ha ha. Bây giờ chúng ta có thể làm việc của mình.” Hắc Long Bản cười ha ha, đứng lên, “Ta phải trở về mạch rồng rồi. Chúng ta sẽ thường đến thăm mọi người.”

Chúng ta?

Mọi người chú ý tới cách dùng từ của Hắc Long Bản. Câu cuối cùng là “chúng ta” mà không phải “ta”.

Hắc Long Bản cười vô sỉ, nhìn Hạ Thiên đang ăn trái cây bên cạnh, không nói gì. Ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía Hạ Thiên. Hạ Thiên nghi ngờ ngẩng đầu nhìn về phía mọi người, hỏi rất thật thà: “Sao vậy? Sao các người lại nhìn ta như vậy?”

“Ta và Sở Tâm cũng phải đi. Ta đã đồng ý sẽ đưa nàng tới quê hương của ta để xem một chút.” Đông Phong Hầu lúc này cũng mỉm cười, nói. Đông Phong Hầu có dáng dấp yêu nghiệt, là mỹ nam tử, cuối cùng cũng đi với Kiều Sở Tâm. Thật lâu sau này cũng bị Kiều Sở Tâm đuổi theo đánh cũng chỉ vì dung mạo tuyệt thế vô song này, đi tới đâu cũng gieo họa khiến Kiều Sở Tâm ghen không ít. Tuy những lần ghen này đều oan uổng, bởi vì Đông Phong Hầu không chọc ghẹo ai, đều là do những người mê trai đó tự động tới cửa.

Vương tử của tinh linh Áo Tư Kháp cũng hồ hững nói sẽ trở về rừng Tinh Linh. Tập Mễ Nhĩ đã trả Thí Thiên lại cho hắn.

Bây giờ Ngõa Nhĩ Đa là Đại Trưởng Lão của Thần điện Trật Tự. Tập Thiểu Kỳ và Tập Thiểu Tư cũng đi theo để được ăn uống miễn phí.

Hai huynh muội Lý gia dĩ nhiên là muốn Thích Ngạo Sương và Lạp Tây Á về Lý gia, ở cùng bọn họ. Tần Diêm tất nhiên cũng đi theo. Lãnh Lăng Vân

vẫn không xuất hiện, Tạt Mễ Nhĩ giải thích với Thích Ngạo Sương là Lãnh Lăng Vân quả thật có chuyện phải xử lý, xong sẽ đến tìm nàng. Tuy Thích Ngạo Sương sinh nghi trong lòng nhưng không biết phải tìm Lãnh Lăng Vân thế nào nên chỉ có thể tạm tin lời của Tạt Mễ Nhĩ.

Khắc Lý Phu và Lao Nhĩ chuẩn bị du lịch khắp nơi, sau đó sẽ tìm một chỗ ẩn cư.

Từ đầu đến cuối Thủy Văn Mặc không nói câu nào, thỉnh thoảng nhìn về phía Hạ Thiên. Phong Dật Hiên im lặng ngồi cạnh hắn. Bạch Đế và Hắc Vũ không nói câu nào, chỉ yên lặng nhìn tất cả trước mắt.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn. Mọi người hẹn hai năm sau sẽ tụ họp tại nhà của Tạt Mễ Nhĩ.

Ngoại thành, Đông Phong Hầu gọi ra một con thú ăn cỏ, mang theo Kiều Sở Tâm, ngồi lên, tạm biệt mọi người rồi rời đi.

Hắc Long Bản hóa thành nguyên hình, để Hạ Thiên ngồi lên lưng hắn, lưu luyến mọi người rồi rời đi. Thủy Văn Mặc không tới tiễn mà đi một mình. Hắn đi du ngoạn bốn phương.

Những người còn lại thì về Lạp Cách Tạt.

Xe ngựa đã chờ sẵn, Lạp Tây Á và Tần Diêm, Chu Đế lên xe ngựa, chờ Thích Ngạo Sương tạm biệt Tạt Mễ Nhĩ. Phong Dật Hiên đang hơi mất hồn đứng cách đó không xa. Hắn còn đang nhớ tới Thủy Văn Mặc đã rời đi một mình.

“Người không đi cùng ta thật à?” Thích Ngạo Sương nhìn gương mặt mỉm cười của Tạt Mễ Nhĩ, nhẹ giọng hỏi.

“Ha ha, chúng ta sẽ gặp lại.” Tạt Mễ Nhĩ hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Mèo tầm bảo đứng trên vai Thích Ngạo Sương, nhàm chán ngáp một cái.

“Vậy thì được. Có chuyện gì thì tới Lạp Cách Tạt tìm ta.” Thích Ngạo Sương gật đầu. Thật ra thì điều Thích Ngạo Sương muốn biết nhất chính là thân phận của Tạt Mễ Nhĩ. Nhưng nàng biết Tạt Mễ Nhĩ không muốn nói thì nàng có hỏi cũng chẳng được gì.

Tạt Mễ Nhĩ lại cười, không trả lời Thích Ngạo Sương mà quay lại nhìn Bạch Đế và Hắc Vũ, lạnh nhạt nói: “Các người nếu không đi thì không kịp đâu!”

“Cái gì?” Thích Ngạo Sương nhìn sắc mặt của Bạch Đế và Hắc Vũ. Lời của Tạt Mễ Nhĩ là có ý gì?

“Ha ha.” Tạt Mễ Nhĩ cười khê, đột ngột nói: “Đi đi, tiểu Ngạo Sương. Lớn nhanh một chút. Nơi này không thích hợp để người phát triển.”

Rốt cuộc là đang nói gì vậy? Thích Ngạo Sương khê cau mày. Cách cư xử của Tạt Mễ Nhĩ hôm nay rất lạ. Rốt cuộc là có ý gì?

Tạt Mễ Nhĩ không trả lời mà chỉ nhẹ vung tay lên trong nháy mắt. Một lồng ánh sáng trắng liền bao phủ lấy ba người Thích Ngạo Sương, Bạch Đế và Hắc Vũ. Không ai phản ứng kịp, ánh sáng trắng lướt qua, ba người cứ như vậy mà biến mất tại chỗ.

Phong Dật Hiên cách đó không xa kinh hãi, vọt tới. Tạt Mễ Nhĩ bay lên, trên mặt hiện ra nụ cười quỷ dị.

“Tạt Mễ Nhĩ! Người làm gì vậy?” Hai huynh muội Lý gia và Tần Diêm, Lạp Tây Á cũng vọt tới, trợn mắt nhìn Tạt Mễ Nhĩ.

“Nàng nên tới chỗ của nàng. Mà các người không có thực lực và tư cách để đi theo nàng. Hãy sống tốt cuộc sống của các người. Nể mặt mũi nàng, ta sẽ

không giết các người.” Trên mặt Tạt Mễ Nhĩ lại là nụ cười dịu dàng thường ngày nhưng lời từ miệng lại lạnh lẽo như vậy.

Có ý gì? Mọi người vừa giận vừa sợ.

Phong Dật Hiên chuẩn bị ra tay.

“Chắc chắc.” Tạt Mễ Nhĩ thở dài, ngay sau đó lại xuất hiện như quỷ mị sau lưng Phong Dật Hiên, cầm cổ tay hắn khiến hắn không thể động đậy được. Giọng nói sâu kín như ác ma của Tạt Mễ Nhĩ vang lên bên tai hắn: “Người hãy mau tỉnh lại đi. Hành động như thế rất không phù hợp với thân phận của người. Đừng gấp, người sẽ gặp được nàng. Ha ha, tặng người món quà trước khi chia tay.” Ngón tay Tạt Mễ Nhĩ nhẹ nhàng điểm lên gáy Phong Dật Hiên, sau đó không còn động tĩnh nữa.

Phong Dật Hiên kinh ngạc trước thực lực của Tạt Mễ Nhĩ, càng thêm kinh ngạc hơn với lời hắn nói. Vừa định quay lại hỏi Tạt Mễ Nhĩ thì đã không thấy bóng dáng hắn đâu. Tạt Mễ Nhĩ cứ như vậy mà biến mất như không khí.

Chuyện thay đổi quá mức quỷ dị và đột ngột. Thích Ngạo Sương và Bạch Đế, Hắc Vũ cứ như thế mà biến mất. Tạt Mễ Nhĩ cũng biến mất. Lãnh Vân không có tin tức.

Đoàn người Lạp Tây Á vô cùng hoảng hốt, tìm kiếm tung tích của Thích Ngạo Sương.

Phong Dật Hiên cúi đầu đứng yên, đôi mắt vốn đen nhánh nhưng lúc này lại hiện ra ánh sáng màu đỏ quỷ dị.

Tạt Mễ Nhĩ đứng trên không, cười híp mắt.

Kịch hay, lúc này mới bắt đầu.

Thích Ngạo Sương và Bạch Đế, Hắc Vũ đã tới một thế giới khác.

Bạch Đế và Hắc Vũ trầm mắt, nhìn mọi thứ trước mặt.

Lại trở về đây lần nữa.

Lời tác giả: xong một cuốn nữa rồi. Khiến mọi người phải chờ lâu như vậy thật xấu hổ. Sau này sẽ công bố thân phận của Phong Dật Hiên. Nhân vật Tạp Mễ Nhĩ này ta chưa bao giờ nói hẳn là người tốt nhưng cũng không phải là người xấu, ha ha, từ từ theo dõi sẽ biết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 1: Hắc Vũ Không Được Tự Nhiên

K

hi Thích Ngạo Sương còn chưa đứng vững, chưa kịp nhìn quang cảnh xung quanh thì bị một luồng gió lạnh đáng sợ thổi qua khiến nàng run lên.

“Ha ha, hôm nay thật may mắn, có mỹ vị dâng tới tận miệng!” tiếng cười tràn đầy liêu lĩnh, bén nhọn vang lên. Sau đó gió lớn thổi tới khiến nàng không thể mở mắt được.

Thích Ngạo Sương run rẩy. Luồng gió lạnh này quá kỳ lạ, lạnh đến thấu xương. Ngay cả nàng là người có thể chất hệ Hỏa cũng cảm thấy lạnh khác thường.

Đáy mắt Bạch Đế và Hắc Vũ đều có tia kinh ngạc. Chẳng lẽ đối phương không cảm nhận được yêu khí của mình sao? Yêu quái này lại muốn ăn thịt bọn họ?

Mèo tầm bảo meo một tiếng đầy tức giận, lông đuôi dựng đứng hết lên. Đây là dấu hiệu nó nổi giận. Nó ghét thời tiết lạnh giá thế này.

Thích Ngạo Sương sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt. Một cô gái xinh đẹp trắng như tuyết đứng trên không, tóc trắng như tuyết, lông mày trắng như tuyết, quần áo trắng như tuyết không hề có nếp gấp, ngay cả đôi mắt cũng màu trắng tinh. Trên khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc là nụ cười liêu lĩnh hưng phấn. Nàng ta mở to mắt nhìn Bạch Đế và Hắc Vũ đầy hưng phấn, vươn lưỡi liếm môi, cười ha ha: “Hai yêu cao cấp, còn có cả con người. Ha ha, lại có con người! Hôm nay kiếm được món lợi lớn rồi! Thật quá tốt!” Nàng ta hả hê kêu gào, chỉ còn thiếu nước huơ tay múa chân nữa thôi.

Gió lạnh như băng thổi vù vù, ngay sau đó, tất cả xung quanh bị đóng băng. Bông tuyết bay múa đầy trời, cây cối xung quanh bị đóng băng lại trong nháy mắt, trở thành một cây kem lớn, tỏa ra ánh sáng kỳ lạ.

“Tuyết Yêu.” Hắc Vũ lạnh lùng nói, vạch ra thân phận của Yêu tộc trước mặt.

Thích Ngạo Sương giựt giựt khóe miệng, nhìn Hắc Vũ đầy khinh bỉ, nói: “Các người không phải là hai chiến tướng à? Sao vừa tới nơi này đã bị tập kích?” Hai vị chiến tướng có địa vị cao lại vừa vào Yêu giới đã bị một yêu quái tập kích, chuyện này thật khó khiến người ta tin được.

Sắc mặt Hắc Vũ đen thui, tức giận nói: “Ta cũng không biết nữa. Cứ coi như những tiểu yêu này không biết chúng ta nhưng cũng có thể cảm nhận được yêu khí của chúng ta chứ. Dám tập kích chúng ta, thật là không biết sống chết!”

Gió lạnh thấu xương thổi qua lần nữa, Thích Ngạo Sương sợ run cả người, tạm thời không muốn truy cứu chuyện này nữa. Bây giờ phải thoát khỏi cảnh này cái đã. Thích Ngạo Sương vung tay lên trong nháy mắt, vô số ngọn lửa màu đỏ tỏa ra từ tay nàng, hòa tan tuyết trước mặt mình, ngăn cản gió lạnh thấu xương. Xung quanh ầm dần lên, mèo tầm bảo hơi hạ cái đuôi xuống. Nếu còn lạnh như thế thì nó sẽ nổi đóa mất.

Tuyết Yêu hơi sững sờ, sau đó nhìn ngọn lửa trước mặt mạnh dần lên, nhận ra ngọn lửa này không bình thường. Nàng ta nghĩ thầm không xong, muốn quay đầu bỏ chạy.

“Chạy đi đâu!” Hắc Vũ hét to, bay tới trước mặt Tuyết Yêu, vươn tay bóp cổ nàng ta. Trên mặt Tuyết Yêu lộ ra nụ cười quỷ dị, hóa thành nước chảy xuống khỏi tay Hắc Vũ, rồi hóa thành vô số giọt nước định bỏ trốn.

Tay Thích Ngạo Sương kết thành ấn ký, niệm chú ngữ, đẩy tay về phía trước. Một kết giới lớn bao phủ toàn bộ những giọt nước kia lại, không để

sốt giọt nào.

Vô số giọt nước đọng vào kết giới, muốn chạy khỏi đó nhưng không thể thoát được.

“Quay lại!” Thích Ngạo Sương quát lạnh, kết giới quay trở về trước mặt nàng, sau đó nó không ngừng thu nhỏ lại, ép sát giọt nước bên trong. Các giọt nước từ từ hợp lại, hóa thành hình người. Có điều mặt Tuyết Yêu lúc này đầy sợ hãi, thân thể không ngừng run rẩy. Nàng ta bây giờ hơi hối hận vì mình đã ra tay tùy tiện.

Bạch Đế cau mày nhìn Tuyết Yêu trước mặt, cảm giác có cái gì đó bất thường. Tuyết Yêu là Yêu tộc cao cấp, bọn họ không thể chưa từng gặp. Nhưng Tuyết Yêu này lại khác với Tuyết Yêu họ từng nhìn thấy trước đây. Nhưng khác ở chỗ nào đây?

“Lá gan của người thật không nhỏ, dám tập kích chúng ta. Người biết chúng ta là ai không?” sắc mặt Hắc Vũ vô cùng khó coi. Tuyết Yêu trước mắt chỉ là một tiểu yêu mà lại dám vọng tưởng ăn hết bọn họ! Nói ra thật khiến người ta chê cười. Dù gì trước đây bọn họ cũng là hai đại chiến tướng oai phong một cõi!

Tuyết Yêu sửng sốt, sau đó lắc đầu, nói: “Không biết.” trên mặt không có chút gì là giả dối. Xem ra thật đúng là không biết Bạch Đế và Hắc Vũ rồi.

Lúc này tới lượt Hắc Vũ ngây ngẩn. Hắc lấy lại tinh thần ngay lập tức, phản nộ quát: “Không biết chúng ta nhưng người cũng có thể cảm nhận được yêu khí của chúng ta chứ. Chúng ta mạnh hơn người nhiều, vậy mà người cũng dám ra tay?”

Bây giờ Tuyết Yêu đã không còn sợ hãi như vừa nãy, đáy mắt thoáng qua tia khinh thường, lạnh lùng nói: “Bây giờ chỗ nào cũng có yêu khí mạnh mẽ. Yêu khí cũng chỉ là mặt nạ để che giấu thực lực của mình mà thôi. Hơn

nữa, ta tập kích các người không thành công sẽ hóa thành giọt nước. Chỉ cần một giọt thoát khỏi là ta liền chạy trốn thành công.”

Lời Tuyết Yêu vừa dứt, Bạch Đế và Hắc Vũ cũng đã hiểu ra. Khó trách tiểu yêu này không hề sợ hãi. Vô số giọt nước tỏa ra bốn phía, đúng là không bắt được toàn bộ một cách dễ dàng. Tiểu yêu này có chút thủ đoạn. Có điều, Tuyết Yêu trở thành như vậy từ khi nào?

“Chú ý cách nói chuyện của người! Bây giờ người là tù binh của ta!!” Thích Ngạo Sương hừ lạnh. Kết giới nóng lên lập tức khiến Tuyết Yêu kêu lên sợ hãi, không ngừng cầu xin tha thứ.

Có điều lời của Tuyết Yêu đã khiến Bạch Đế và Hắc Vũ nghi ngờ. “Yêu khí che giấu thực lực nghĩa là sao?” Bạch Đế và Hắc Vũ liếc mắt nhìn nhau, đều thấy sự khó hiểu và ngạc nhiên trong mắt đối phương. Yêu khí mạnh mẽ chỗ nào cũng có? Yêu khí chỉ dùng để che giấu thực lực của mình mà không thể hiện rõ thực lực? Rốt cuộc là có ý gì? Xem ra, hình như sau khi bọn họ đi thì thế giới này đã xảy ra thay đổi động trời rồi.

“Các người đâu có già? Từ đâu tới? Chẳng lẽ lâu rồi không ra ngoài à?” Tuyết Yêu rất muốn hỏi bọn họ là đồ nhà quê chui từ đâu ra, nhưng nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của Thích Ngạo Sương thì lập tức biết nhìn xa trông rộng. Nàng cũng rất kinh ngạc. Hai mỹ nam tử cao cấp của Yêu tộc mà lại đột nhiên hỏi như thế.

“Đã một ngàn năm không ra ngoài rồi.” Bạch Đế nói thản nhiên, “Nói đi, có chuyện gì xảy ra?”

Tuyết Yêu bày ra nét mặt thì ra là vậy, rồi hắng giọng, nói: “Ta nói cho các người biết, các người thả ta ra.”

Ngay lập tức, Tuyết Yêu hét lên đầy đau đớn, bởi vì Thích Ngạo Sương lại nâng nhiệt độ của kết giới lên lần nữa. Tuyết Yêu vốn là tuyết, sợ nhất là nhiệt độ, ngọn lửa, bây giờ bị Thích Ngạo Sương nướng như thế nên đau

không nói nổi. Lửa bình thường thì nàng ta không sợ nhưng ngọn lửa của Thích Ngạo Sương lại không giống bình thường!

“Người còn chưa hiểu à? Mạng của người nằm trong tay chúng ta.” Thích Ngạo Sương lạnh lùng nhìn Tuyết Yêu trước mặt, hừ nhẹ, “Nói hết những gì người biết ra. Đừng mặc cả với ta!”

“Ta...Ta chỉ biết bây giờ khắp nơi lộn xộn. Có nơi yêu khí ngất trời, tất cả mọi người có thể tới đó hấp thu. Cho nên chỉ bằng yêu khí thì không thể nói rõ thực lực.” mặt Tuyết Yêu vốn không có huyết sắc, tái nhợt, sợ hãi nhìn Thích Ngạo Sương, thận trọng nói. Trong mắt nàng ta, con người này còn đáng sợ hơn hai Yêu tộc bên cạnh. Sau đó Tuyết Yêu nhỏ giọng nói, “Nếu biết các người kinh khủng như thế ta đã sớm chạy xa, sao dám chọc giận các người.” Tuyết Yêu nói thầm trong lòng, sớm biết thế thì ta đã không tập kích các người một mình rồi.

“Sao lại có chuyện đó?” ánh mắt Bạch Đế tối lại, ý nghĩ không lành dâng lên trong lòng.

“Ta...Ta sao biết được!” Tuyết Yêu nhìn sắc mặt của Bạch Đế thay đổi thì hơi sợ, nói: “Ta...Ta chỉ mới 500 tuổi. Nghe nói chuyện này xảy ra sau Thánh Chiến. Hơn nữa chỗ các người đang đứng sẽ không có Yêu tộc cao cấp tới. Cho nên...Cho nên ta mới...” Cho nên mới ra tay với các người. Những lời đó Tuyết Yêu không dám nói ra.

Bạch Đế và Hắc Vũ nhìn nhau, hiểu rằng sau đó Yêu giới đã thay đổi khiến một số nơi ở Yêu giới biến đổi, lại là biến đổi yêu dã. Tuyết Yêu trước mặt chính là minh chứng. Trước kia Tuyết Yêu chỉ biết canh chừng tuyết, đóng băng các thứ, không hòa tan thành vô số giọt nước để chạy trốn.

“Xem ra chỉ có đi tìm hãn mới biết rốt cuộc là có chuyện gì.” Bạch Đế trầm giọng nói.

“Ừ.” Hắc Vũ gật nhẹ đầu, xoay người nhìn xung quanh.

Hắn? Ai? Thích Ngạo Sương cau mày. Chẳng lẽ người trong lời của Bạch Đế và Hắc Vũ là Đại Vương Yêu?

Lúc này Thích Ngạo Sương mới có thời gian nhìn xung quanh. Bây giờ bọn họ đang ở trong một rừng cây yên lặng, nhưng cây cối đều có màu đen, hơn nữa hình như đã chết héo. Màu đen đọng trên nhánh cây, nhìn hơi kỳ lạ. Ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy bầu trời mờ mịt.

“Có thể thả ta ra không? Ta biết gì sẽ nói hết cho các người.” Tuyết Yêu thận trọng hỏi ba người Thích Ngạo Sương.

“Tình trạng của Yêu giới bây giờ thế nào?” Bạch Đế trầm giọng hỏi.

“Ta...Ta cũng không rõ lắm.” Tuyết Yêu sắp khóc rồi. Nàng biết những người xa lạ trước mặt này không phải người dễ chọc ròi. Nhưng sao người có thực lực cao cường như vậy lại xuất hiện ở nơi vắng vẻ hoang vu thế này chứ!

“Đại yêu vương đâu? Tứ đại hộ pháp và bát đại yêu vương đâu? Bọn họ đang bận gì vậy? Yêu giới biến thành thế này bọn họ không có cách nào à?” Hắc Vũ cau mày, hỏi. Hiển nhiên những chuyện này đã phá vỡ thế cân bằng của Yêu giới. Sao lại có chuyện này? Chẳng lẽ những người kia đều không nghe, không hỏi sao?

“Ta...Ta không biết. Ta chỉ du đãng nơi rừng rậm này thôi, không đi qua xa. Cùng lắm là tới cái trấn nhỏ bên cạnh. Ta biết được từ đó. Những thứ khác thì ta không biết.” Tuyết Yêu lắc đầu không ngừng, sợ hãi nói: “Thật sự là ta không biết gì cả, tha cho ta đi.”

Thích Ngạo Sương cởi bỏ kết giới, Tuyết Yêu quay người bỏ chạy.

“Hình như rừng cây này bị lực lượng nào đó ô nhiễm nên đã chết.” Bạch Đế nhìn nước sơn đen trên cây cối, thản nhiên nói.

“Ra khỏi đây rồi nói tiếp.” Hắc Vũ cau mày nói. Hắn thật sự không thích chỗ này.

Mặt Thích Ngạo Sương nặng nề. Vì sao Tạt Mễ Nhĩ lại truyền tống mình tới đây?

Ba người cùng đi về phía trước, vừa đi Bạch Đế vừa nhàn nhạt nói: “Ngạo Sương, nơi này là thế giới của chúng ta.” Trong lòng Bạch Đế cũng không hiểu rốt cuộc Tạt Mễ Nhĩ muốn làm gì. Vốn hắn và Hắc Vũ muốn trở về Yêu giới nhưng sao Tạt Mễ Nhĩ lại đưa Thích Ngạo Sương tới cùng họ?

“Meo meo!” mèo tằm bảo đứng trên vai Thích Ngạo Sương quơ múa móng vuốt nhỏ, tròn to đôi mắt màu hổ phách nhìn mọi thứ trước mắt.

“Bây giờ tạm thời người không trở về được.” Hắc Vũ bữu môi, nói: “Ba người chúng ta cùng hợp lực thì mới mở được cánh cửa không gian. Nhất định chúng ta phải tìm được hắn.”

Hắn? Thích Ngạo Sương nói nhẹ nhàng: “Hắn trong lời của các người chính là Đại yêu vương à?”

“Ừ.” Hắc Vũ gật đầu không chút để ý, rồi nhíu mày, nói: “Có điều không biết Tạt Mễ Nhĩ lên cơn điên gì mà lại đưa chúng ta tới cùng nhau.”

“Ngạo Sương...” sắc mặt của Bạch Đế lúc này không dễ nhìn, trầm giọng nói: “Người hãy nghe ta nói.”

Không đợi Thích Ngạo Sương mở miệng, Hắc Vũ nói mĩa: “Người muốn nói gì? Muốn nói mục đích thật sự mà người tìm tới Ngạo Sương à?”

Có ý gì? Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, nhìn khuôn mặt đầy khinh thường của Hắc Vũ và sắc mặt Bạch Đế khẽ biến thì biết nhất định trong chuyện này có ẩn tình.

“Khi chúng ta mất hết sức mạnh, cần từ từ khôi phục lại. Lúc chưa khôi phục hoàn toàn thì hình dạng của chúng ta tương đối yếu ớt. Ta tìm tới người lúc lực lượng chưa ổn định.” Bạch Đế không nói tiếp. Hắc Vũ chưa ngoa nói: “Đừng nói là chúng ta, mà là người. Là người tìm Ngạo Sương trước, bởi vì thân thể người yếu ớt nên muốn tìm thần hộ mệnh. Cho nên đã nhìn vào tiềm lực khổng lồ của Ngạo Sương, mạnh mẽ ký kết khế ước chủ tớ. Kết quả bị Ngạo Sương đảo ngược khế ước biến thành khế ước bình đẳng.”

Sắc mặt Bạch Đế tái nhợt. Tuy mới đầu đúng là hắn có ý này nhưng càng tiếp xúc với Thích Ngạo Sương thì lòng hắn đã thay đổi.

Thích Ngạo Sương hiểu ra, nhìn sắc mặt tái nhợt của Bạch Đế, nhìn ánh mắt hả hê của Hắc Vũ, nàng chỉ cười nhạt, nói: “Không khác với suy đoán của ta lắm. Ta cũng không thiệt thòi. Các người đã cứu ta.”

Bạch Đế ngẩn ra, quay sang nhìn Thích Ngạo Sương, muốn nhìn ra sự tức giận và trách cứ trong mắt nàng nhưng hắn chỉ thấy sự thản nhiên. Hiển nhiên là Thích Ngạo Sương không để ý tới mục đích ban đầu của Bạch Đế.

Hắc Vũ thấy thế thì cắt ngang đầy khó chịu.

“Ta biến mất như thế, nhất định mọi người biểu tở rất lo lắng. Không biết Tật Mễ Nhĩ muốn làm gì? Sao hắn lại đưa ta tới đây?” Thích Ngạo Sương khẽ cắn môi, đáy mắt tràn ngập nghi ngờ. Chợt Thích Ngạo Sương nhớ tới câu nói cuối cùng của Tật Mễ Nhĩ: Đi đi, tiểu Ngạo Sương, lớn nhanh lên. Nơi này không hợp cho người phát triển.

Muốn mình trưởng thành nhanh một chút? Nhân giới không thích hợp cho mình trưởng thành nên để mình tới Yêu giới? Nhưng sao Tật Mễ Nhĩ lại làm vậy?

“Ta sẽ tiến người về thế giới của mình.” Bạch Đế nhìn Thích Ngạo Sương, bình tĩnh nói.

“Ha ha, thật là mạnh miệng.” Hắc Vũ khinh thường nói, “Không có ta và hắc thì có thể mở cánh cửa tới Nhân giới à? Coi như người đưa nàng trở về, lúc đó Nhân giới còn tồn tại hay không cũng là một câu hỏi lớn.”

“Nghĩa là sao?” sắc mặt Thích Ngạo Sương hơi thay đổi, nghe ra ý nghĩa sâu xa trong lời Hắc Vũ.

“Đơn giản thôi. Thánh Chiến sẽ bộc phát lập tức. Ma giới và Thần giới lại chuẩn bị bắt đầu đại chiến. Yêu giới của chúng ta gió chiều nào xoay chiều đó, ai yếu thì giúp người đó. Cho tới nay đều giúp Ma giới. Một khi Ma giới diệt vong thì tiếp theo chính là Yêu giới chúng ta. Ngược lại cũng thế. Nếu Thần giới thất bại, Ma giới thống trị Thần giới, mục tiêu tiếp theo chính là Yêu giới và Nhân giới. Nhân giới phụ thuộc vào Thần giới nên có thể tưởng tượng được rằng nếu Ma giới thắng thì dĩ nhiên Nhân giới là thiên đường đồ ăn của các Ma tộc rồi.”

“Cái gì?!” đôi mắt Thích Ngạo Sương co lại, không thể tin mà nhìn Hắc Vũ, muốn tìm chút manh mối từ hắc. Nhưng trong mắt Hắc Vũ không có chút né tránh nào.

Thích Ngạo Sương quay sang nhìn Bạch Đế, muốn nghe từ miệng hắc. Mặt Bạch Đế nặng nề, đen lại. Lòng Thích Ngạo Sương trầm xuống. Vậy là những lời Hắc Vũ nói là thật?!

“Nếu Ma tộc xâm lấn Nhân giới, ha ha, có lẽ Long tộc còn có thể sống sót bằng sức mạnh của mình. Nhưng loài người yếu ớt nhất chỉ sợ sẽ trở thành thức ăn của Ma tộc. Kể cả sư phụ của người, biểu tỳ, biểu ca và tiểu tử thúai tóc đỏ đó nữa.” Hắc Vũ hí hắc, cười cười đầy độc ác. Lời của hắc như cái búa lớn giáng mạnh vào lòng Thích Ngạo Sương.

“Hắc Vũ, câm miệng!” rốt cuộc, Bạch Đế không chịu được nữa, quát lạnh.

“Mẹ kiếp! Người cho rằng ta sợ người à? Bây giờ trở lại Yêu giới, phong ấn đã được cởi ra, sức mạnh đã trở lại toàn bộ. Ta căn bản không cần sống nhờ các người nữa!” Hắc Vũ cũng không cam chịu yếu thế mà quát lại, nói đầy khinh thường: “Chẳng lẽ người muốn lừa tiểu Ngạo Sương của người? Kể chuyện cười rằng dù có xâm chiếm Nhân giới thì cũng sẽ sống hòa bình với loài người sao?”

Thích Ngạo Sương cảm thấy sức lực mình như bị rút hết, cứ đứng sững tại chỗ như vậy. Nếu đúng như lời Hắc Vũ thì Nhân giới sẽ biến thành địa ngục trần gian. Máu chảy thành sông, tiếng kêu than khắp nơi, tuyệt vọng và sợ hãi sẽ bao phủ toàn bộ thế giới.

Hắc Vũ nhìn đáy mắt lóe lên tức giận của Bạch Đế, trên mặt lộ ra nụ cười đắc chí. Chỉ cần thấy được Bạch Đế tức giận hẳn sẽ rất dễ chịu. Ánh mắt Hắc Vũ chuyển đi, thấy mặt Thích Ngạo Sương tái nhợt thì trong lòng không khỏi căng thẳng. Hắc Vũ cuống quýt quay mặt đi, cười lạnh, nói: “Thánh chiến lần này, ta không tham gia. Muốn chơi thì các người cứ từ từ mà chơi.”

“Người!” Bạch Đế cau mày nhìn Hắc Vũ, sắc mặt âm tình bất định nhưng không nói ra được lời nào.

Thích Ngạo Sương còn chưa lấy lại được tinh thần. Mặt nàng tái nhợt, đắm chìm trong lời nói của Hắc Vũ không thoát ra được. Nàng nhớ lúc ở Ma giới, Thiếu chủ từng nói phải về chuẩn bị Thánh Chiến. Vậy là lời Hắc Vũ là thật! Nếu đúng thế, thì Thánh Chiến...

“Ngạo Sương, đừng nghe hắn nói. Nhân giới sẽ không bị diệt vong, bởi vì Yêu giới sẽ không để Ma giới làm được điều đó.” Bạch Đế vươn tay nắm vai Thích Ngạo Sương, lắc nhẹ để nàng phục hồi tinh thần lại.

Thích Ngạo Sương lấy lại tinh thần, nhìn về mặt kiên định của Bạch Đế. Bạch Đế trầm giọng nói: “Mỗi một ngàn năm, tam giới sẽ có một cuộc

chiến tranh. Ma giới muốn thôn tóm Thần giới, Thần giới muốn thống trị Ma giới. Mà Yêu giới ở giữa, vì để tự vệ nên sẽ chọn bên yếu hơn để giúp. mấy vạn năm nay là như vậy. Cho nên, Nhân giới sẽ không bị diệt đâu, yên tâm đi.”

Không chờ Thích Ngạo Sương nói, lời nói chua ngoa của Hắc Vũ lại bay tới: “Đó là trước đây thôi. Bây giờ thì khác rồi. Yêu giới có nhúng tay vào hay không còn chưa biết được. Người không thấy Yêu giới thay đổi lớn như vậy sao? Chúng ta cũng không biết bây giờ đã thành ra thế nào, mà người đã vội hứa với Ngạo Sương rồi? Hơn nữa dù Thần giới thắng, thần điện Quang Minh đã bị tiêu diệt, Nữ Thần Quang Minh không thể lấy lại được sức mạnh tín ngưỡng của loài người nữ, đến lúc đó sẽ thanh tẩy, sẽ lập ra thần điện Quang Minh một lần nữa. Rắc rối lớn nhất là đây!”

Bạch Đế ngẩn ra, hồi lâu không nói thành lời.

Mặt của Thích Ngạo Sương càng tái hơn. Thiếu chủ Ma giới mạnh mẽ nàng đã biết. Dù Thiếu chủ Ma giới chỉ tiết lộ phần nổi của tảng băng chìm nhưng cũng đã đủ khiến Thích Ngạo Sương rất kinh hãi rồi. Nàng cũng từng giao thủ với Nữ Thần Quang Minh, càng rõ thực lực đáng sợ của bà ta. Không ai có thể đoán trước kết quả của cuộc chiến, không ai có thể...

Hắc Vũ nhìn sắc mặt tái hơn của Thích Ngạo Sương thì trong lòng lại càng thấy khó chịu hơn, cuối cùng cau mày, hung dữ nói: “Người bày ra vẻ mặt nhà có tang đó làm gì? Dù Yêu giới thay đổi thế nào thì Yêu tộc cũng không thể bị diệt dễ dàng. Còn nữa, người cho rằng thần Hắc Ám chỉ là kẻ thiên vị ngu ngốc à? Tên khốn kia sẽ để cho thế lực mình rất vất vả mới tạo được tan rã sao?”

Đáy mắt Bạch Đế thoáng qua tia sáng, quay lại nhìn gương mặt tuần mỹ của Hắc Vũ. Hắc Vũ chợt dạ quay mặt đi.

Bạch Đế khẽ híp mắt. Hắc Vũ, đây là một cách an ủi à? Hắc mà cũng sẽ an ủi người khác à?

Hắc Vũ bước nhanh tới trước, không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Nhanh lên!”

Bạch Đế nhìn khuôn mặt còn hơi tái của Thích Ngạo Sương, nhẹ giọng nói: “Ngạo Sương, người đừng quá lo lắng. Đúng như Hắc Vũ nói. Yêu giới vì sinh tồn của mình sẽ không để cuộc chiến này nghiêng về bên nào. Hơn nữa chờ đại chiến xong, dù Thần giới có thắng lợi, Nữ Thần Quang Minh muốn xóa sổ mảnh đất này cũng không phải chuyện dễ dàng. Khi đó thần Hắc Ám sẽ phát triển thế lực của mình.”

Thích Ngạo Sương nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhìn Bạch Đế, cuối cùng từ từ gật đầu. Năm tay trong tay áo thầm nắm chặt. Mặc kệ thế nào, mình cũng muốn cố gắng bằng hết sức mình, tuyệt đối không thể để Ma giới thắng, Thần giới xâm lấn Nhân giới. Thích Ngạo Sương vừa nghĩ tới chuyện này, chợt cả người cứng đờ, nhớ tới lời Tạp Mễ Nhĩ nói. Chẳng lẽ, Tạp Mễ Nhĩ đưa mình tới đây là vì chuyện này sao? Tạp Mễ Nhĩ muốn mình tham gia vào sao? Vì sao?

Bây giờ Phong Dật Hiên đang làm gì? Mình đột nhiên biến mất, huynh ấy nhất định rất lo cho mình. Theo tính tình nóng nảy của hắc thì có động thủ với Tạp Mễ Nhĩ không? Nếu là như vậy, hắc căn bản không phải đối thủ của Tạp Mễ Nhĩ! Tâm tình Thích Ngạo Sương loạn lên. Lúc này, trên bông tai ở tai truyền tới cảm giác mát rượi. Lãnh Lãng Vân...Thích Ngạo Sương sờ bông tai thủy tinh màu tím trên tai mình, nhưng trong lòng không thể bỏ được. Nàng có cảm giác Lãnh Lãng Vân mất tích hơi kỳ lạ. Mà trên tai mình lại có bông tai bằng thủy tinh màu tím. Bông tai xinh đẹp này không xuyên qua tai nàng mà chỉ khảm trên vành tai, giống như đã có từ trước trên người nàng. Thần Hắc Ám thật có thể bảo vệ thần điện Trật Tự sao? Có thể làm lớn mạnh lực lượng hơn không? Dấu ấn màu đen trên mu bàn tay Thích Ngạo Sương đã không còn. Không biết từ lúc nào thần Hắc Ám đã hủy nó

cho nàng. Hôm nay ở Nhân giới, hắn đã thay thế được Nữ Thần Quang Minh nên tự nhiên cũng không cần lấy linh hồn của Thích Ngạo Sương làm vật tế.

Đang khi Thích Ngạo Sương và Bạch Đế chuẩn bị rời khỏi khu rừng tậm thì sau lưng bọn họ lại truyền tới một loạt tiếng động xôn xao, dường như có cả giọng nói bọn họ đã từng nghe qua.

“Mau, ở phía trước.”

“Tuyệt Nữ, người không tính nhầm chứ?”

“Sao lại thế này! Tuyệt đối không sai! Hai Yêu tộc này rất mạnh mẽ...”

“Vậy chúng ta chỉ cần ăn họ là sẽ lên cấp?”

“Ha ha, còn có loài người xinh đẹp nữa.”

“Oa, không phải chứ? Lại có loài người xuất hiện. Có phải là đồ chơi của hai Yêu tộc này không?”

“Chắc là thế...”

“Dù sao thì lát nữa cũng trở thành đồ chơi của chúng ta. Chơi chán rồi ăn, ha ha...”

Tiếng cười chói tai truyền tới từng hồi khiến người ta thấy rất khó chịu.

Bạch Đế cau mày nhìn về phía sau. Xem ra Tuyệt Yêu vừa nãy không hiểu rõ thực lực của bọn họ cách bọn hắn rất xa mà còn đi gọi cứu viện. Ở Yêu giới có loài người là cực kỳ hiếm thấy. Huống chi Thích Ngạo Sương lại đẹp như thế, càng thêm khiến Yêu tộc xôn xao không ngừng.

Mặt Hắc Vũ đen như sắp nhỏ nước. Bởi vì hai câu sau truyền vào tai hắn rất rõ ràng. Không biết vì sao Hắc Vũ vừa nghe những Yêu tộc kia nói lát nữa

Ngạo Sương sẽ là đồ chơi của bọn họ thì tức đến nỗi muốn băm những Yêu tộc kia thành từng mảnh! Bọn yêu quái hạ đẳng ngu ngốc!

Hắn đột nhiên xoay người, đứng cạnh Thích Ngạo Sương.

Không xa trước mặt hắn, Tuyết Yêu vừa nãy đã dẫn không ít Yêu tộc chạy tới. Trong số đó có một ít Yêu tộc cao cấp. Khi bọn hắn thấy ba người Thích Ngạo Sương thì trên mặt đều lộ ra sự hưng phấn.

Còn cả giọng Tuyết Yêu đầy đắc chí: “Không sai chứ? Ta không lừa các ngươi chứ? Có phải có hai Yêu tộc cao cấp và một loài người xinh đẹp không?”

Nghe giọng nói bén nhọn của Tuyết Yêu, năm đấm của Hắc Vũ nắm chặt tới mức các đốt ngón tay trắng bệch. Hai mắt hắn bắn ra ánh sáng lạnh nhìn Yêu Tộc đang đi tới gần. Cầm đầu chính là Tuyết Yêu trắng như tuyết vừa bỏ chạy. Trong nhận thức của nàng, lần này bọn Bạch Đế đã là vật nằm trong túi.

“Chắc chắn, thật sự là loài người!” một Yêu tộc tóc xanh sợ hãi kêu thành tiếng, trong giọng nói tràn đầy kích động và hưng phấn. Sau lưng hình người có một cái đuôi dài, hiển nhiên chỉ là Yêu tộc bình thường chưa tiến hóa hết thành hình người.

“Cút ngay, người này người không mơ tưởng được. Loài người kia là của ta, ta chơi đã sẽ cho các ngươi. Chúng ta cùng ăn hai Yêu tộc này, sau đó thì thực lực của chúng ta có thể tăng lên rồi.” Một Yêu tộc tóc nâu đứng bên cạnh Tuyết Yêu dùng một chương vỗ bay Yêu tộc tóc xanh, hai mắt tỏa sáng nhìn Thích Ngạo Sương, cười ha ha, chỉ thiếu điều chảy nước miếng nữa thôi. Dáng vẻ của Yêu tộc tóc nâu này không thể, giống Tuyết Yêu, là một Yêu tộc cao cấp.

“Đi tìm chết.” Hắc Vũ vẫn cúi đầu, không ai thấy ánh mắt của hắn. Hắn nhỏ giọng nói một câu lạnh lẽo, một cái lưỡi hái khổng lồ đen tuyền xuất hiện

trên tay hần, lóe ra ánh sáng yêu dã.

Ngay sau đó, Hắc Vũ động thủ. Trước mắt Thích Ngạo Sương và Bạch Đế chỉ còn bóng dáng lưu lại, Hắc Vũ đã đứng trước mặt lũ yêu quái.

“A?” Yêu tộc phát ra tiếng hô đầy kinh ngạc, không ai thấy được Hắc Vũ đến trước mặt mình như thế nào.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hắc Vũ tràn đầy lạnh lẽo, vung lưỡi hái khổng lồ trong tay lên. Lũ yêu quái sửng sốt, nhìn chăm chăm vào lưỡi hái trên không trung. Động tác của Hắc Vũ trong mắt bọn chúng hình như rất chậm, rất chậm. Bọn họ có thể thấy rõ những điều khiến bọn chúng kinh hoàng và sợ hãi trong lòng chính là tuy động tác của Hắc Vũ thoạt nhìn rất chậm nhưng bọn chúng không thể tránh được! Bọn chúng cứ như vậy mà nhìn lưỡi hái khổng lồ màu đen quét ngang qua, chẻ toàn bộ Yêu tộc đứng đó làm hai từ ngang eo! Máu tươi vung ra, tạo thành nhiều tia máu yêu dã giữa không trung. Mắt các Yêu tộc mở lớn, chưa kịp tắt thở thì đã ngã mạnh xuống đất, nhìn mình tách khỏi thân dưới. Hơi thở tử vong đáng sợ và sợ hãi ngập trời bao phủ bọn họ.

“A.” một tiếng hét chói tai vang lên đình tai nhức óc, trong giọng nói tràn đầy sợ hãi và tuyệt vọng.

Đó là Yêu tộc tóc nâu vừa đánh bay Yêu tộc cấp thấp. Hần hoảng sợ nhìn mọi thứ trước mắt. Nam tử áo đen tóc đen cứ như vậy mà giết một đám yêu quái trong nháy mắt! Hơn nữa bọn họ còn không thể chống lại được. Quá đáng sợ! Điều này giống với lời Tuyết Yêu nói chỉ là Yêu tộc cao cấp thôi sao? Yêu tộc tóc nâu dùng cả tay chân liều mạng vọt về phía trước. Bây giờ hần chỉ có một ý niệm là nhanh thoát khỏi nơi đáng sợ này, cách xa Yêu tộc tóc đen kinh khủng đó. Cái đuôi dài của hần quét trên đất tạo thành một dấu vết xiêu xiêu vẹo vẹo.

Hắc Vũ chỉ hừ lạnh một tiếng, người đã bay lên trên Yêu tộc tóc nâu, không chút do dự vung lưỡi hái trong tay lên. Tiếng kêu thảm thiết vang dội cả khu rừng. Lưỡi hái của Hắc Vũ cứ như thế mà găm cái đuôi của Yêu tộc xuống đất.

“A, xin bỏ qua cho ta đi. Ta không biết gì hết, tha cho ta đi. Tha mạng đi ~~” Yêu tộc liều mạng cầu xin tha thứ, giãy giụa thân thể muốn vứt bỏ cái đuôi để chạy đi.

Trong mắt Hắc Vũ lóe lên ánh sáng lạnh, vung lưỡi hái lên trước, tách Yêu tộc khỏi cái đuôi của hắc. Đỏ đỏ xanh xanh chảy tràn trên đất thật là kinh người.

Mặt Hắc Vũ lạnh như tiền, không chút biểu tình.

Thích Ngạo Sương còn chưa lấy lại được tinh thần thì cuộc chiến đã kết thúc nhanh như thế. Nàng và Bạch Đế thậm chí còn chưa ra tay.

Hắc Vũ thu hồi vũ khí, mặt đầy khí lạnh bỏ đi, quay lại, lạnh giọng nói: “Đi.”

Thích Ngạo Sương liếc nhìn thi thể trên đất, khẽ híp mắt, không nói gì, xoay người theo sau Hắc Vũ.

Ánh mắt Bạch Đế trầm xuống, nhìn bóng lưng của Hắc Vũ không nói gì. Hắc Vũ hơn ai hết. Hắc Vũ biết Hắc Vũ đang tức giận cái gì. Bởi vì những Yêu tộc đó nói lời vũ nhục Ngạo Sương.

Bạch Đế nghĩ tới đây thì nhướn mày. Nếu quả thật là như thế thì...!!!

Bạch Đế nhìn bóng lưng Hắc Vũ, trong lòng hơi kinh ngạc. Hắc Vũ, chẳng lẽ người đối với Ngạo Sương...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 2: Hoa Lài Cẩm Bải Phân Trâu

N

gu ngốc!" Hắc Vũ thu vũ khí, nhìn những thi thể dưới đất hù lạnh.

Bạch Đế thở dài, không biết đây là nhóm Yêu tộc thứ mấy tập kích bọn họ rồi? Thứ 7 hay thứ 8? Ánh mắt những Yêu nhân này sáng lên khi nhìn thấy bọn họ, thấy Thích Ngạo Sương thì hai mắt tỏa sáng còn nước miếng thì chảy dài. Cũng không thể trách họ khi nhìn thấy Thích Ngạo Sương được, đột nhiên xuất hiện một Nhân loại, còn là người tuyệt sắc nữa, tất nhiên họ sẽ thêm thường.

"Không hết, phiền thật." Hắc Vũ khó chịu hù lạnh. Đầu tiên là Tuyết Yêu muốn giết bọn họ sao đó bắt Thích Ngạo Sương, nhưng sau những Yêu Tộc chỉ đến vì Thích Ngạo Sương. Không cần đợi bọn họ đến đã tự động tập kích bọn họ, không thể tưởng tượng kế tiếp bọn họ sẽ bị bao nhiêu lần tập kích nữa.

Cục diện này không cách thay đổi, bởi vì Thích Ngạo Sương là loài người. Hơi thở của loài người, mà yêu tộc rất nhạy bén với hơi thở này. Khi Thích Ngạo Sương mới đến Yêu tộc, mọi người không biết được thực lực của Hắc Vũ và Bạch Đế, nên bọn họ mới anh dũng tiến lên, kết quả chỉ có một là chết, tới một đôi chết một đôi.

Bọn họ tối đây, liền xử lý họ, nhưng mà, tre già măng mọc thật làm người khác buồn phiền mà.

"Lại tới nữa kìa." Hắc Vũ cau mày rất khó chịu hù lạnh nói.

Bạch Đế trầm ngâm, lạnh nhạt nói: "Một đội Yêu tộc, thực lực không yếu."

"Vì Ngạo Sương mà tới." Hắc Vũ nhẹ vung tay, vũ khí xuất hiện trong tay.

"Đợi chút, không phải." Bạch Đế khẽ cau mày nhẹ giọng nói.

Hắc Vũ điểm nhẹ mũi chân, nhảy lên ngọn cây bên cạnh nhìn về phía trước, sau đó nhảy xuống khinh thường nói: "Là người quen cũ."

"Ai?" Bạch Đế có chút kinh ngạc, nơi vắng vẻ này lại gặp người quen.

Thích Ngạo Sương cũng có chút tò mò, nghe giọng điệu Bạch Đế và Hắc Vũ, bọn họ đã rời khỏi Yêu Giới hơn ngàn năm rồi, vẫn có người quen biết họ.

"Là tên gốc Vạn Phong Lưu." Hắc Vũ cười lạnh.

Hắc Vũ vừa nói, một giọng nói từ phía trước truyền tới, như có tiếng cười: "Hắc Vũ, người còn sống à, ta tưởng là người đã chết rồi."

Sau đó, Thích Ngạo Sương chỉ nghe thấy một giọng nói như gió thoảng, một mùi hương truyền đến. Một nam tử tuấn mỹ xuất hiện trước mặt 3 người họ, trên tay nam tử cầm một bông hoa hồng, đặt bên bên mặt, một đôi mê người, ánh mắt đào hoa, mê ly nhìn Hắc Vũ. Mái tóc màu vàng, quần áo quý tộc, hơi thở cao ngạo. Mê người. Nhưng mà, phía sau hắn một đại đoàn hoa hồng là chuyện gì xảy ra? Thích Ngạo Sương nhìn kỹ một chút, không khỏi thấy buồn cười. Hình như nam tử tuấn mỹ này dùng ma pháp để tạo nên một đám hoa hồng sau lưng để tạo nên vẻ phong lưu tuấn mỹ của hắn. Ngay lập tức Thích Ngạo Sương biết, hắn là một Yêu tộc rất mạnh, tự nhiên có thể vận dụng ma pháp như vậy.

"Bạch Đế, người cũng ở đây à, ha ha." Vạn Phong Lưu khẽ cười, ánh mắt rơi vào người Thích Ngạo Sương, hai mắt chột tóa sáng.

Thích Ngạo Sương cảm thấy hoa mắt, thì Vạn Phong Lưu cũng đã xuất hiện trước mặt nàng. Thích Ngạo Sương có chút kinh hãi với thực lực của Yêu tộc này.

"Ai nha, tiểu thư loài người xinh đẹp, có thể mời người một ly Trà Hoa không?" Vạn Phong Lưu nhã lộ mỉm cười mê người lễ phép hỏi, "Tên ta là Vạn Phong Lưu, tiểu thư có thể gọi ta Phong Lưu."

Khóe miệng Thích Ngạo Sương co quắp, Yêu Tộc này, không đơn giản!

"Người đi chết đi!" Hắc Vũ vung mạnh lưỡi hái màu đen khổng lồ trong tay đánh úp về phía sau lưng Vạn Phong Lưu.

Vạn Phong Lưu xoay mình đưa tay kẹp vũ khí của Hắc Vũ bằng 2 ngón tay, lại lộ ra nụ cười mê người: "Hắc Vũ, lâu rồi không gặp, người đối đãi với bạn cũ của người thế sao?"

"Người hạ lưu vô sỉ." Hắc Vũ mặt lạnh khế quát.

"Không phải á, ta là Phong Lưu đâu phải Hạ lưu." Vạn Phong Lưu cười tà mị, nhưng tràn đầy giễu cợt. Đám hoa hồng sau lưng càng thêm sinh động. Tôn lên vẻ tuấn mỹ mê người của Vạn Phong Lưu.

"Hạ tiện." Vẻ mặt Bạch Đế bình tĩnh nhàn nhạt phun ra hai chữ. Sau khi nói xong, gương mặt tuyệt mỹ của Bạch Đế vẫn lạnh lùng, giống như 2 chữ kinh thiên động địa kia không phải do hắn nói vậy .

Thích Ngạo Sương ——. Coi như nàng đã biết, quan hệ của 3 người không phải đơn giản như thế. Ít nhất, bọn họ rất thân với nhau. Hơn nữa khá hiểu.

"Như đã nói, sao 2 người lại xuất hiện ở đây? Sao vị tiểu thư xinh đẹp này phải ở cùng tốt chỗ với các người? Không phải là hoa lại cấm bãi phân trâu sao?" Vạn Phong Lưu lắc lắc cành hoa hồng trên tay, vẻ mặt trịnh trọng hỏi vấn đề này.

"Rốt cuộc Yêu Giới xảy ra chuyện gì? Khi chúng ta rời đi đã xảy ra chuyện gì?" Bạch Đế cau mày phía trước thì thủ hạ của Vạn Phong Lưu cũng đã tới.

"Cái vấn đề này." Vạn Phong Lưu ngửi ngửi cành hoa hồng trong tay nhưng lại không trả lời vấn đề này, ngược lại cười tủm tỉm nhìn về phía Thích Ngạo Sương.

Khỏe miệng Bạch Đế và Hắc Vũ co quắp, Bạch Đế buồn bực nói: "Nàng là người có khế ước với chúng ta, thích Ngạo Sương."

"Ngạo Sương, đây là tên hạ tiện Vạn Phong Lưu." Hắc Vũ quay đầu lại giới thiệu với Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương có chút xấu hổ, không biết nên làm thế nào chỉ gật đầu với Vạn Phong Lưu: "Người khỏe."

"Ấy da da, giai nhân tuyệt sắc, ngay cả giọng nói cũng dễ nghe. Tiểu thư Ngạo Sương, nếu như không ghét bỏ ta, xin mời tiêu thư về phủ của ta uống chén trà Hoa." Vạn Phong Lưu cười tủm tỉm đưa cành hoa hồng trong tay cho Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương nhìn ánh mắt của Bạch Đế một chút, nhận lấy cành hoa hồng.

"Ha ha, xong rồi, thế này không phải tốt hơn sao." Vạn Phong Lưu híp đôi mắt nở nụ cười khi thấy Thích Ngạo Sương nhận cành hoa hồng, mạnh mẽ nói, "Từ lần Thánh Chiến trước, khi 2 người các người biến mất, Đại Yêu Vương cũng phong ấn bản thân. Yêu Giới bắt đầu rối loạn, các hộ pháp và Đại Yêu Vương cùng nhau biến mất. Mọi chuyện như thế nào thì không ai biết. Tám vị Yêu Vương nội đấu, chia thành nhiều thế lực, đấu tranh không nghỉ, ai cũng muốn làm Đại Yêu Vương, nhưng không ai phục ai. Thánh Chiến cũng sắp đến, cho nên bọn họ tổ chức tranh tài, người thánh sẽ trở thành Đại Yêu Vương dẫn đầu Yêu giới tham gia Thánh Chiến."

Hắc Vũ và Bạch Đế trầm mặc, không ngờ sau khi bọn họ rời khỏi Yêu Giới lại xảy ra nhiều chuyện như thế.

"Vậy bây giờ có bao nhiêu thế lực ở Yêu Giới?" Hắc Vũ lạnh giọng hỏi, "Người thuộc thế lực nào?"

"Chia làm ba, tự xưng Đại Yêu Vương." Trên tay Vạn Phong Lưu lại xuất hiện một cành hoa hồng, đám hoa hồng phía sau lưng đã biết mất, Vạn Phong Lưu thâm tình khẩn thiết nhìn Thích Ngạo Sương nói, "Ta không thuộc bất kỳ thế lực nào hết, ta là một nhân vật cường đại tuyệt đỉnh phong lưu tất nhiên sẽ có rất nhiều thế lực muốn có được ta, nhưng ta không thích. Tiểu thư Ngạo Sương, chỉ cần người đi theo ta, người sẽ tuyệt đối an toàn ở Yêu Giới này a——~~~~~" sao tiếng a là một tiếng kêu thảm thiết. Lưỡi hái khổng lồ trong tay Hắc Vũ đâm vào đầu hắn, đau đến nỗi khiến hắn quên mất hình tượng nhảy dựng lên .

"Người muốn chết sao? Hắc Vũ, đám làm loạn tóc của ta." Khuôn mặt Vạn Phong Lưu không gợn sóng quát lớn, nhưng dùng ánh mắt ác độc tức giận nhìn về phía Hắc Vũ, vô cùng tức giận.

"Là người muốn chết." Hắc Vũ âm trầm nói.

"Hừ!" Vạn Phong Lưu mỉm cười nhẹ vung cành hoa hồng trong tay, nháy mắt cành hoa hồng biến thành cây roi, rất nhẹ nhàng, nhưng lại bén nhọn gào thét quất về hướng Hắc Vũ.

Hắc Vũ cười lạnh, quơ vũ khí nghênh đón.

Hai người đấu với nhau, trời đất mù mịt, cát đá bay lung tung.

Chiêu thức của Vạn Phong Lưu rất hoa lệ, mỗi khi quơ roi đều hiện ra vô số cánh hoa hồng, xa hoa. Vừa đánh Vạn Phong Lưu vừa ưu nhã mỉm cười: "Cái người này vẫn thô bạo thế, thô lỗ đến chịu không nổi, người nhìn xem roi hoa hồng của ta này, xem Mưa Hoa Hồng này." Vạn Phong Lưu nói

xong quay đầu mỉm cười mê người khoe khoang với Thích Ngạo. Rất thân nhiên nghênh đón công kích mãnh liệt của Hắc Vũ.

Một đám Yêu Tộc bên cạnh Vạn Phong Lưu giống như đã sớm quen với cảnh tượng này, thậm chí Thích Ngạo Sương còn nhìn thấy bọn họ đang bàn luận xôn xao, trên tay còn cầm kim tệ, bọn họ đang đánh cuộc xem Hắc Vũ thắng hay chủ nhân mình thắng.

Bạch Đế bình tĩnh đứng sang một bên chờ bọn họ đánh xong.

"Cứ để cho bọn họ đánh nhau sao?" Thích Ngạo Sương khẽ cau mày nghi hoặc nhìn 2 người họ.

"Không cần phải để ý đến bọn họ." Bạch Đế nhàn nhạt nói. Chân mày lại nhíu lại, nghĩ đến những lời vừa rồi của Vạn Phong Lưu. Bây giờ Yêu Giới đã loạn thành như vậy, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Hắc tự phong ấn bản thân? Tứ Đại Hộ Pháp cũng biến mất, chẳng lẽ tại hắc tự phong ấn nên họ cũng biến mất? Tứ Đại Hộ Pháp rất trung thành với hắc.

Mèo tầm bảo ngáp, nhàm chán nhìn bọn họ, nheo mắt dừng trên vai Thích Ngạo Sương đầu vai.

Cũng không biết bao lâu, Hắc Vũ và Vạn Phong Lưu cũng ngừng lại, Vạn Phong Lưu ưu nhã thu roi hoa hồng, cười nói: "Người thô lỗ, hình như người hơi yếu nha."

Ánh mắt Hắc Vũ trầm xuống, nắm chặt vũ khí trên tay.

"Thôi, không cần ồn ào, ta có nhiều chuyện muốn hỏi người." Bạch Đế lạnh giọng ngăn cản hai người họ.

"Ta cũng không biết rõ nhiều chuyện." Vạn Phong Lưu đi đến, trên tay cầm một cành hoa hồng, mỉm cười nhìn về phía Thích Ngạo Sương, "Ta lại rất hiếu kỳ, vị tiểu thư xinh đẹp này không biết 2 người chỉ là một đồng phân

thôi à?" Thật ra thì trong lòng Vạn Phong Lưu rất kinh ngạc là sao Bạch Đế và Hắc Vũ có thể hòa bình sống chung một chỗ, cùng một chỗ với một cô gái. Phải biết 2 người họ là 'Thủy Hỏa Bất Dung', hơn nữa rất kinh người, bên cạnh 2 người bọn họ chưa bao giờ có một nữ nhân!

"Mắc mớ gì tới người!" Hắc Vũ bước tới che trước mặt Thích Ngạo Sương Thích tức giận mắng.

"Người tới đây làm gì?" Bạch Đế lạnh giọng hỏi. Hắc không rõ lắm về tính tình của Vạn Phong Lưu nhưng, Vạn Phong Lưu tuyệt đối sẽ không tự nhiên mà chạy đến nơi vắng vẻ này, thời gian của hắc rất quý giá thời gian của hắc là để ở cùng với các cô gái Yêu tộc xinh đẹp, ăn chơi đàn đúm, ngắm hoa dưới trăng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 3: Bạch Đế Và Hắc Vũ Phản Bội

T

a đặc biệt tới đây để đón các người." Vạn Phong Lưu cười như không cười lắc lắc cành hoa hồng trong tay.

Hắc Vũ khinh thường hừ một tiếng, hẳn không tin lời nói của Vạn Phong Lưu .

"Rốt cuộc người tới đây có mục đích gì?" Bạch Đế trầm giọng hỏi.

"A, nơi này thuộc lãnh địa của ta mà, gần đây có Yêu Tộc biến dị, có chút nông cuồng." Vạn Phong Lưu rũ mắt xuống, mỉm cười nhìn cành hoa hồng trong tay nói, "Cho nên, ta tới tiêu diệt bọn họ. Đại hội tranh tài cũng sắp bắt đầu không thể có sai lầm gì. Lần này, bốn Lão Quái Vật cũng trở về chủ trì đại hội, phần thưởng cũng do bọn họ cung cấp, có thể giúp nhanh chóng gia tăng thực lực nha."

"Có ý gì?"

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Sau khi nghe xong Vạn Phong Lưu nói sắc mặt Bạch Đế và Hắc Vũ trở nên hết sức nặng nề, cau mày nhìn Vạn Phong Lưu. Vạn Phong Lưu lại hí mắt cười, quơ quơ cành hoa hồng nói: "Giải quyết đám Yêu tộc nông cuồng trước đã, sau khi trở về phủ ta sẽ nói rõ tất cả mọi việc."

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, nàng nhìn phản ứng của Bạch Đế và Hắc Vũ, hình như chuyện lần này không đơn giản, Bốn Lão Quái Vật trong lời nói của Vạn Phong Lưu càng không đơn giản.

"Yêu Tộc nông cuồng?" Hắc Vũ trừng mắt, tiếp tục hỏi, "Người cho thuộc hạ người đi xem, có phải những thi thể nằm dưới đất kia không."

Vạn Phong Lưu ngừng không quơ cành hoa hồng nữa, sau đó giựt giựt khoe miệng, quay đầu hướng các thuộc hạ của mình nạt nhỏ: "Đi xem đi."

"Dạ!" Lũ Yêu tộc nhân mệnh lệnh, nhanh chóng chạy về phía trước.

Nhưng trong lòng Vạn Phong Lưu đã có đáp án, sờ rằng nhận Yêu tộc nông cuồng này đã chết hết rồi. Khi Hắc Vũ ra tay, chắc chắn sẽ không để người nào sống sót. Khóe mắt Vạn Phong Lưu liếc nhìn về phía Thích Ngạo Sương, kinh ngạc và nghi ngờ trong lòng vẫn chưa biến mất. Cô gái nhân loại này, thực lực rất mạnh. Nàng ở chung một chỗ với 2 tên đầu gối Bạch Đế và Hắc Vũ? Còn có kế ước với cả 2 người họ? Yêu Tộc và nhân loại kí kế ước. Nếu kế ước Chủ tớ thì mọi chuyện rất bình thường, dĩ nhiên Yêu Tộc làm chủ, loài người là tớ. Nhưng nhìn thái độ của bạch Đế và Hắc Vũ, thì hình như giữa bọn họ không phải là Kế ước chủ tớ. Thật kỳ quái! Trước kia quan hệ Bạch Đế và Hắc Vũ Nhưng bây giờ lại có cùng kế ước với 1 người! Lại là loài người, chỉ sợ không phải đơn giản như vậy. Có ý tứ ~~~. Đáy mắt Vạn Phong Lưu lóe sáng. Ánh sáng này như nhìn thấy con mồi của mình.

Khi Vạn Phong Lưu đang suy tư, Bạch Đế và Thích Ngạo Sương đang nhỏ giọng trò chuyện.

"Bạch Đế, Vạn Phong Lưu nói Lão Quái Vật là ai vậy?" Thích Ngạo Sương nghi ngờ hỏi.

Bạch Đế yên lặng một chút, sắc mặt nặng nề trầm giọng nói: "Là người chống đỡ Yêu Giới. Không ai biết mặt mũi thật của bọn họ, dù Đại Yêu Vương cũng không biết. Bọn họ chỉ xuất hiện khi Yêu Giới bị nguy hiểm mà thôi. Cũng không ai biết rõ thực lực của bọn họ. Ai muốn biết thực lực của bọn họ, đều chết hết." Nói tới chỗ này, sắc mặt của Bạch Đế càng

khó hơn. Ý tứ của hắn rất rõ ràng, đã từng có người thử dò xét thực lực của bọn họ, nhưng đã vĩnh biệt thế gian.

Thích Ngạo Sương giật mình. Vốn cho là người thống trị cao nhất của Yêu Giới là Đại Yêu Vương, không ngờ lại có những cường giả luôn ẩn núp bên trong.

"Chúng ta đều gọi bọn họ là Chí Tôn, lực lượng tuyệt đối của Yêu Giới, cũng là trật tự của Yêu Giới. Không nghĩ tới lần này bọn họ lại muốn ra tay. Tình huống bây giờ của Yêu Giới, chắc chắn đã xảy ra chuyện rất lớn." Mặc dù giọng nói của Hắc Vũ không cam lòng, nhưng ánh mắt lại không chút gợn sóng. Mặc dù hắn không cam lòng như không phải là không phục.

Sau một lúc, người của Vạn Phong Lưu cũng trở lại, báo cáo mọi việc, khắp nơi đều là thi thể của Yêu tộc nông cuồng, cũng đã chết hết.

Vạn Phong Lưu nhú mày cười khế, đi tới bên cạnh Bạch Đế và Hắc Vũ nói: "Xem ra các người đã giúp ta giải quyết hết rồi, đi thôi, về phủ của ta. Ta sẽ nói rõ tất cả mọi việc cho các người biết."

Theo Vạn Phong Lưu rời khỏi rừng rậm, bên ngoài cánh rừng có một đám nửa kỳ quái, lỗ mũi xoắn, trừu tượng, còn lại rất giống nhân mã. Ba thuộc hạ của Vạn Phong Lưu nhường cho bọn họ 3 con ngựa, Thích Ngạo Sương và Bạch Đế Hắc Vũ leo lên ngựa, theo sau Vạn Phong Lưu.

"Gần đây bị giới nghiêm, không cho phép cười thú bay. Ta rất tuân thủ quy định nhé." Chơi đùa với cành hoa hồng trong tay, đầu ngón tay út nhếch lên, dáng vẻ phong tình vạn chủng mỉm cười giải thích.

"Bởi vì người không thuộc bất cứ thế lực nào, cho nên lần này tỷ nếu muốn công bằng, thì người sẽ là người an bài mọi chuyện? Mà cũng chính người sẽ chủ trì?" Bạch Đế khẽ hí mắt nói ra suy đoán của mình.

"Ha ha, Bạch Đế vẫn là Bạch Đế." Vạn Phong Lưu hí mắt mỉm cười tán dương, "Người nói không sai, lần thí này do ta chủ trì, do ta an bài tất cả."

"Kẻ đề tiện, người kiếm được không ít nhỉ?" Giọng nói của Hắc Vũ buồn bực.

"Hắc Vũ, người đổ oan cho ta nha." Vạn Phong Lưu tỏ vẻ bị thương nói.

"Ti lệ đặt cược của 3 thế lực như thế nào?" Bạch Đế lại đột ngột nói.

"Ha ha, theo ta phân tích, dĩ nhiên là." Vạn Phong Lưu vừa nói mấy chữ, mặt liền biến sắc, lập tức câm mồm. Hắc Vũ lộ vẻ mặt khinh bỉ, sắc mặt Bạch Đế thì lạnh lùng. Khóe miệng Vạn Phong Lưu giựt giựt, trong lòng thầm mắng mình không cẩn thận, chỉ đơn giản như thế liền bị Bạch Đế phát hiện.

Đoàn người cứ như vậy lên đường, dọc đường Thích Ngạo Sương chút kinh ngạc. Bởi vì thoát nhìn Yêu Giới thì cũng rất giống với Nhân giới. Thị trấn của Yêu Tộc rất yên bình, trật tự. Mặc dù những Yêu tộc giật mình khi thấy Thích Ngạo Sương, cũng có chút rục rịch chộn rộn, nhưng nhìn thấy bên cạnh có Vạn Phong Lưu thì hơi giật mình, bàng hoàng. Trong mắt bọn họ, thân phận của Vạn Phong Lưu rất cao, có một sủng vật như Thích Ngạo Sương cũng là bình thường. Mà thú cưỡi của bọn họ chạy rất nhanh, rất nhanh đã xuyên qua thị trấn, chỉ nửa ngày, đã đến thành của Vạn Phong Lưu.

Thành Phong Lưu. Trên cửa thành có khắc 3 chữ to như rồng bay phượng múa.

Không cần Bạch Đế cùng hắc vũ nói thích Ngạo Sương cũng đã nhìn ra nơi nào là Thành Chủ Phủ. Này xanh vàng rực rỡ, khổng lồ trên cửa một đóa bánh bao hoa hồng đã bại lộ này tòa phòng ốc quy chúc. Như vậy bánh bao kiến trúc, quả thật rất phù hợp Vạn Phong chảy phong cách.

Vào cửa chính, đã thấy hai hàng thị nữ xinh đẹp, tất cả đều mặc quần áo đồng phục hấp dẫn, cung kính hành lễ. Thích Ngạo Sương liếc mắt nhìn xung quanh, không có một người hầu nam nào. Mà mấy thị vệ Yêu Tộc đã dừng lại ở cửa chính, tất cả đều đứng bên ngoài. Chỗ này, chắc là hậu cung của Vạn Phong Lưu.

Phủ Thành Chủ của Vạn Phong Lưu rất hào hoa tráng lệ, khắp nơi đều là hoa hồng. Những bức họa xếp thành hàng trên hành lang dài, tất cả các bức tranh đều là hình của Vạn Phong Lưu cầm cành hoa hồng, trên khuôn mặt tuấn mỹ là một nụ cười mê người.

Trong thư phòng, thị nữ xinh đẹp dâng trà liền lui ra ngoài.

Vạn Phong Lưu vừa uống trà vừa híp mắt nhìn Bạch Đế và Hắc Vũ, chậm rãi nói: "Nói thật, ta không ngờ các người lại xuất hiện." Thật không ngờ bọn họ lại xuất hiện đúng lúc như thế.

"Nói vấn đề chính đi." Hắc Vũ không nhin được cắt lời Vạn Phong Lưu.

"Được rồi. Thật ra thì Bạch Đế đoán đúng rồi. Yêu Giới đang cử hành một cuộc tranh tài, người thắng làm vua. Ai cũng có thể tham gia. Đến cuối cùng, mấy Lão Quái Vật kia mới xuất hiện, sẽ giúp người thắng cuộc gia tang thực lực trở thành Đại Yêu Vương nha. Bọn họ ra mặt, cũng đã khẳng định thân phận của người thắng cuộc, ai cũng không thể phản đối, mà muốn phản đối cũng không có năng lực. Không ai có thể quản ta, nên nơi tí thí đo ta quyết định." Vạn Phong Lưu híp mắt nhìn về phía Thích Ngạo Sương, nhấp một ngụm trà nói, "Bây giờ người có thể nói cho ta biết các người và vị tiểu thư xinh đẹp đã xảy ra chuyện gì không?"

"Không thể nói." Bạch Đế lạnh lùng khạc ra một câu.

"Cái gì!" Vạn Phong Lưu mở to mắt, kêu lên, "Ta đã nói tất cả cho người biết mà."

"Lúc nào chúng ta nói chúng ta muốn biết chuyện này, mà tại sao chúng ta phải nói cho người biết?" Bạch Đế nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Vạn Phong Lưu muốn tự tát vào miệng mình, hết ý kiến. Quả thật Bạch Đế không có nói, chỉ là tự hấn nghĩ như thế.

"Vậy các người nghỉ ngơi đi. Ta có việc bận. Ta sẽ con bài vị trí tốt nhất cho các người trong Đại hội." Đôi mắt Vạn Phong Lưu lại tràn đầy ý cười, "Dĩ nhiên, nếu các người muốn tham gia, ta có thể ưu tiên cho các người nha."

"Dừng!" Hắc Vũ khó chịu.

"Hấn tự phong ấn ở đâu?" Bạch Đế lại đột nhiên hỏi.

"Không biết. Người đến Cung Điện coi có phát hiện gì không. Các người tự đi chơi đi, ta không có thời gian chăm sóc các người đâu." Vạn Phong Lưu trả lời, bỗng nhiên lại nhìn về phía Thích Ngạo Sương bổ sung, "Tốt nhất các người không nên mang theo vị tiểu thư xinh đẹp này đi khắp nơi. Mặc dù ta có quyền giới nghiêm, Yêu Tộc sẽ không động thủ, nhưng khi ra khỏi khu vực của ta. Sủng vật của Yêu Tộc không nhiều. Tất nhiên, Trong phạm vi của ta. Cho người cái này, Tiêu thư Ngạo Sương xinh đẹp. Người đeo cái này vào, người khác sẽ biết người là người trong phủ của ta. Sẽ không ai quấy rầy nha." Vạn Phong Lưu đi đến bên cạnh Thích Ngạo Sương, lấy ra một huy hiệu hoa hồng, thoáng một cái, thích Ngạo Sương không thấy rõ động tác của Vạn Phong Lưu, thì huy hiệu đó đã nằm trên cổ áo của nàng.

"Biết." Bạch Đế nhàn nhạt lên tiếng. Hắc vũ nhìn huy hiệu hoa hồng kia trên cổ áo Thích Ngạo Sương hừ lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên một tia khó chịu.

Vạn Phong Lưu vỗ nhẹ tay, một thị nữ xinh đẹp đi vào.

"Dẫn bằng hữu của ta đi nghỉ, không được chậm trễ." Vạn Phong Lưu mỉm cười nói.

"Dạ, chủ nhân." Thị nữ xinh đẹp cúi đầu cung kính đáp làm cá tư thế xin mời, "Mời các vị theo ta."

Thị nữ dẫn bọn họ rời đi. Một tiểu viện yên tĩnh, phía trên là phòng ngủ, phía dưới là sảnh lớn, thư phòng và phong ăn.

Sắc mặt Bạch Đế và Hắc Vũ có chút nặng nề ngồi ở ở đại sảnh, hai người trầm mặc không nói, không biết đang nghĩ gì.

Thích Ngạo Sương cũng đang suy nghĩ điều gì.

Trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, Mèo tằm bảo chán chết nằm trên đùi Thích Ngạo Sương ngáp dài.

Vừa lúc đó, có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa.

"Vào đi." Bạch Đế thản nhiên nói.

Cửa bị đẩy nhẹ, lộ ra gương mặt của một thị nữ xinh đẹp. Thị nữ nhỏ giọng nói: "Hai vị đại nhân, 2 vị có thư."

Bạch Đế và Hắc Vũ kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau. Bọn họ vừa mới đến, lại có thư? ?

"Đây là thư của Bạch đại nhân, đây là của Hắc đại nhân." Thị nữ xinh đẹp đưa thư cho 2 người họ. Động tác vui mừng, giọng nói cũng vui mừng, nhưng là chuyện này tuyệt đối không thể vui nổi.

Bạch Đế đưa tay nhận thư, Hắc Vũ thì giành lấy, lạnh lùng nói: "Ai kêu người đưa thư cho ta?"

"Là chủ nhân." Thị Nữ xinh đẹp thành thực trả lời.

Bạch Đế khẽ cau mày, Hắc Vũ cũng nhú mày, phất tay nói: "Biết rồi, người đi xuống đi." Chỉ là một thị nữ, không hỏi được gì. Vạn Phong Lưu muốn làm cái gì, xem thử đã.

Hắc Vũ đưa cho Bạch Đế cái thư còn lại rồi mở thư của mình ra, xem xong thư sắc mặt của hắn trở nên nặng nề. Ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Đế thì gương mặt của hắn cũng nặng nề như thế. Thích Ngạo Sương nhìn nét mặt của 2 người họ, trong lòng có dự cảm xấu.

"Đi thôi, Ta cũng muốn biết rõ mọi chuyện." Bạch Đế trầm giọng nói.

Hắc Vũ trầm mặt, khóe mắt liếc về cánh hoa hồng trên cổ áo Thích Ngạo Sương, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ chậm rãi đứng lên. Thích Ngạo Sương gật đầu một cái, ôm Mèo tằm Bảo đứng lên. Rốt cuộc Bạch Đế và Hắc Vũ nhận thư của ai, mà sắc mặt 2 người họ lại đột biến như thế, Rốt cuộc Yêu Giới như thế nào, nàng cũng rất muốn biết.

Đi theo Bạch Đế và Hắc Vũ ra khỏi Phủ Thành Chủ, Thích Ngạo Sương nhẹ sờ sờ bông tai màu tím của mình, trong lòng lại nhớ Lãnh Lăng Vân. Tạo sao Lãnh Lăng Vân không chào mà biệt? Rốt cuộc vì chuyện gì? Tạt Mễ Nhĩ đưa nàng đến đây, biểu ca và biểu tỷ sẽ rất lo lắng? Phong Dật Hiên. hắn như thế nào? Hắn có tìm nàng không?

Ba người đi tới Cửa Phủ Thành Chủ đã thấy một cỗ xe ngựa, phu xe cung kính, Thành chủ đã phân phó từ trước.

Hắc Vũ trầm mặt giúp Thích Ngạo Sương lên xe, hừ lạnh nói với Bạch Đế: "Vạn Phong Lưu ti tiện sẽ thiên hạ không loạn á."

"Hắn mà làm việc chánh nghĩa thì không còn là hắn nữa." Bạch Đế khẽ nhắm mắt lại, lạnh lùng nói. Hắc vũ hừ lạnh, không nói.

Thích Ngạo Sương cảm thấy cảm xúc của 2 người họ đang dao động, hai người họ không nói gì, Thích Ngạo Sương cũng không hỏi, chỉ lẳng lặng ngồi đó. Nàng biết, nếu như Bạch Đế và Hắc Vũ không muốn nói, hỏi cũng phí công.

Cuối cùng xe ngừng lại trước Đại môn, phu xe cung kính mỉm cười nói: "Đến rồi, hai vị đại nhân. Đây là khách sạn tốt nhất."

Bạch Đế và Hắc Vũ xuống xe ngựa, Thích Ngạo Sương ôm Mèo tầm bảo đi theo phía sau. Phu xe rời đi, Bạch Đế và Hắc Vũ lại không bước chân vào cửa, mà quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương, Bạch Đế trầm giọng nói: "Ngạo Sương."

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nặng nề của Bạch Đế, trầm mặc chờ lời nói của Bạch Đế.

"Người quen của ta và Hắc Vũ, hẹn chúng ta gặp mặt, hi vọng chúng ta có thể trợ giúp hắn, tham gia tranh tài." Bạch Đế trầm giọng nói thật nhỏ.

"Không phải cùng một người." Hắc Vũ híp mắt lạnh lùng nói.

Trong nháy mắt Thích Ngạo Sương liền hiểu. Người muốn mời Bạch Đế và Hắc Vũ, không phải cùng một người, nói cách khác không phải cùng một thế lực. Như vậy, nếu Bạch Đế và Hắc Vũ đồng ý lời mời này, bọn họ sẽ trở thành đối thủ, thậm chí sẽ phản bội.

"Hai phòng ở lầu 2, Ngạo Sương, người đi với ta đi." Hắc Vũ mở miệng muốn Thích Ngạo Sương đi cùng hắn.

Bạch Đế khẽ cau mày, nhưng không nói.

Thích Ngạo Sương ngăn người, nàng không nghĩ đến, đi tới Yêu Giới, quan hệ của Bạch Đế và Hắc Vũ sẽ trở thành như vậy. Trước quan hệ của bọn họ

không khắc nghiệt như thế, nhưng mà, lúc này như nước với lửa không thể dung hợp.

"Các người." Thích Ngạo Sương chần chờ mở miệng, "Các người không phải bằng hữu sao? Nhất định phải chọn giúp đỡ thế lực khác nhau sao?"

"Bằng hữu? !" Hắc Vũ cười lạnh một tiếng khinh thường nói, "Khi nào ta cùng hắn trở thành bằng hữu? Đùa à. Khi ở Nhân Giới thực lực của ta chưa khôi phục, hên cùng hắn bảo trì yên tĩnh để phục hồi."

Thích Ngạo Sương sửng sốt, hồi tưởng lại lần đầu tiên Bạch Đế và Hắc Vũ gặp mặt, quả thật hai người đều hung hãn. Nhưng mà, hai người vẫn luôn hòa bình mà. Cũng liên thủ bảo vệ mình. Trong mắt Thích Ngạo Sương lóe lên nghi ngờ.

Bạch Đế rũ mi thấp xuống, lạnh lùng nhàn nhạt nói: "Ta với hắn, quả thật không phải bằng hữu."

Lúc này Thích Ngạo Sương hoàn toàn giật mình, người trầm tĩnh như Bạch Đế đã nói thế. Thì quan hệ của bọn họ? Thích Ngạo Sương sửng sờ nhìn hai người, rất lâu không lên tiếng. Thích Ngạo Sương không biết, thực lực của Bạch Đế và Hắc Vũ tương đương nhau, là 2 Đại tướng bên cạnh Đại Yêu Vương. Hắc Vũ không chịu không hài lòng Yêu Giới lại xếp 2 người họ vào vị trí đứng đầu, cho luôn nhắm vào Bạch Đế. Mặc dù trước kia hai người họ không coi kẻ địch, nhưng quan hệ của họ không thể nào hòa thuận với nhau. Chỉ là thời điểm bọn họ ở cùng với Thích Ngạo Sương thì quan hệ của bọn họ mới tốt lên được một ít, nhưng mà vừa về tới Yêu Giới, gặp phải vấn đề thì trọng đại như thế thì quan hệ mà 2 người họ khó khăn gầy dựng đã hoàn toàn biến mất.

"Ngạo Sương, người chọn đi cùng hắn hay đi cùng với ta?" Hắc Vũ cau mày nhìn chăm chăm Thích Ngạo Sương hỏi.

Bạch Đế lạnh xuống, trầm giọng nói: "Ý của ngươi là, ngươi đã đồng ý giúp đỡ người kia?"

"Chẳng lẽ ngươi không đồng ý?" Hắc Vũ cười lạnh một tiếng, Bạch Đế trầm mặc. Hắc Vũ quay đầu nhìn về phía Thích Ngạo Sương, tiếp tục nói, "Nói đi, Ngạo Sương, ngươi chỉ có thể lựa chọn theo một người thôi!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 4: Lựa Chọn Của Thích Ngạo Sương

B

a người đứng yên tại cửa tiệm rượu, Hắc Vũ trầm mặt khí thế bức người hỏi Thích Ngạo Sương. Sắc mặt của Bạch Đế cũng lạnh lẽo nhưng không lên tiếng. Lần đầu tiên Thích Ngạo Sương không biết nên làm thế nào. Trong lòng nàng Bạch Đế và Hắc Vũ đều rất quan trọng, không ai có thể thay thế bọn họ. Mà nàng cũng đã quen luôn có Bạch Đế và Hắc Vũ bên cạnh, 2 người họ như một chỉnh thể không thể tách rời khỏi nàng. Nhưng tình hình bây giờ lại như vậy.

Hắc Vũ và Bạch Đế cũng nhìn chăm chăm Thích Ngạo Sương, Hắc Vũ thúc giục, trong mắt có chút nóng nảy và lo lắng. Người bên ngoài sẽ nghĩ, quan hệ của ba người này rất phức tạp, hai người đàn ông đang bức bách một cô gái. Nhưng rất là 2 nam nhân đó là Yêu Tộc, còn cô gái đó là loài người.

Ba người vẫn trầm mặc, Thích Ngạo Sương khẽ động môi, vẫn không nói nên lời, thì một tiếng thét chói tai sau lưng truyền đến: "Oa, đại ca, cao mau nhìn, con vật nhỏ trong tay người kia, a! Thật đáng yêu!"

Bạch Đế và Hắc Vũ quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy một đám Yêu Tộc mặc quần áo quý tộc đang đứng trong đại sảnh khách sạn, cầm đầu là một nam tử tuấn mỹ, mái tóc đen, con ngươi màu nâu, quần áo quý tộc, bình tĩnh nhìn Bạch Đế và Hắc Vũ, 2 người có vẻ mặt khác thường. Khi hắn nhìn thấy diện mạo của cô gái đứng bên cạnh, mặc dù rất mỹ lệ, chỉ là huy hiệu hoa hồng trên cổ áo làm phá hư vẻ xinh đẹp này.

"Vương, là người của Vạn Thành chủ." Một nam tử Yêu Tộc khác nói nhỏ vào lỗ tai của hắn.

Nam tử tuần mỹ nghiêng mắt nhìn huy hiệu hoa hồng trên cổ áo Thích Ngạo Sương, khẽ hí mắt không nói gì, xoay người mang theo mọi người chuẩn bị rời đi. Hắn không nhìn kỹ con mèo kia, chỉ coi là một sủng vật mà thôi.

Bạch Đế và Hắc Vũ nhận ra thân phận nam tử tuần mỹ trước mắt , Bạch Đế nói thật nhỏ: "Là Hán Mẫu Tư, không ngờ thế lực còn lại là của hắn."

Hắc Vũ khinh thường hừ lạnh một tiếng. Rất rõ ràng, người này, là kẻ địch chung của bọn hắn.

Hán Mẫu Tư thấy cái huy hiệu kia trên cổ áo của Thích Ngạo Sương đã biết nhân loại này là người của Vạn Phong Lưu, không muốn sinh thêm sự cố. Dù sao lần tranh tài này Vạn Phong Lưu làm chủ. Đáy mắt Hán Mẫu Tư thoáng một tia sáng lạnh. Vạn Phong Lưu, người tự xưng bá một phương, không thèm quan tâm đến ai? Hừ! Đợi đoạt được Đại Yêu Vương, thứ nhất định sẽ thu phục hắn! Hiện tại, để cho hắn đắc chí một chút đi.

Giờ phút này Hán Mẫu Tư không muốn xung đột với Vạn Phong Lưu, không có nghĩa là muội muội Ly La Lạp của hắn bỏ. Trong mắt của Ly La Lạp, ca ca của nàng là người rất quan trọng của Yêu Giới, hơn nữa không lâu sau nhất định sẽ là Đại Yêu Vương, người thống trị Yêu Giới, một người tầm thường thế coi là gì? Vạn Phong Lưu chỉ là một Thành Chủ nhỏ nhỏ mà thôi, đến lúc đó hắn cũng sẽ cúi đầu xưng thần mà thôi. Hiện tại giành một ít đồ của hắn, về sau trước tiếp ban thưởng một ít là được. Vì dù sao lúc đó ca ca của nàng đã làm chủ Yêu Giới , mình sợ cái gì. Mình lấy nó trước. Chắc hẳn Vạn Phong Lưu sẽ không vì những người trước mặt mở trở mặt với bọn họ, huống chi nàng đâu có cướp người, nàng chỉ lấy con mèo nhỏ. Ly La Lạp điều ngoa bốc đồng, bước lên trước, chỉ về phía Thích Ngạo Sương cao giọng quát: "Nhân loại đê tiện, ta ra lệnh ngươi, lập tức đem con mèo trong tay giao cho ta!"

Hán Mẫu Tư vừa nghe, chân mày khẽ chau, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, nhưng không trách cứ. Ly La Lạp là con cưng trong Gia tộc, hẳn cũng thường cưng chiều nàng. Cho nên đứa bé này như thế bốc đồng như thế, cần vật gì thì nhất định phải lấy được. Thật là không có biện pháp, xem ra chỉ có thể làm theo yêu cầu của Ly La Lạp, chỉ cần nói với Vạn Phong Chuyết một tiếng là được. Vạn Phong Lưu giao hoạt như vậy sẽ không vì một chuyện nhỏ mà đối chọi với hẳn, nhưng Bạch Đế và Hắc Vũ ở bên cạnh cô gái đó nha, không sao. Hai người kia luôn luôn lạnh nhạt vô tình. Nghĩ tới đây, Hán Mẫu Tư ngừng lại, nói nhỏ với người bên cạnh: "Đi đi, lấy con mèo kia cho Ly La Lạp rồi đi thôi."

Ánh mắt Thích Ngạo Sương lạnh xuống, xem ra Yêu giới cũng cùng một dạng với Nhân giới thôi, đều có những Đại tiểu thư ngu ngốc.

Không đợi Thích Ngạo Sương nói, Hắc Vũ lạnh giọng nói: "Tiện nhân, người có can đảm nói lại lần nữa!"

Lời Hắc Vũ vừa nói, Ly La Lạp sững sốt, Hán Mẫu Tư cũng hơi sững sờ.

Hắc Vũ lại vì một nhân loại nói với Ly La Lạp như vậy? !

Giọng nói của Bạch Đế thật thấp lại mang theo âm lãnh: "Nói xin lỗi. Con mèo này không thể đưa cho người."

Ly La Lạp há to mồm, đầu tiên là không thể tưởng tượng nổi, tiếp theo khuôn mặt xinh đẹp mặt đỏ, duỗi ngón tay ngón tay chỉ về phía Bạch Đế và Hắc Vũ, thân thể run rẩy một chút, đang muốn há mồm mắng to, giọng nói trầm thấp của Hán Mẫu Tư vang lên: "Ly La Lạp, trở lại."

Ly La Lạp quay đầu nhìn Hán Mẫu Tư, đôi môi khẽ run, trong mắt có một tầng sương mù, chưa bao giờ nàng chịu nhục như vậy? Đại ca luôn bảo vệ nàng rất tốt, muốn cái gì có cái đó, bây giờ lại bị hai không rõ lai lịch quát lớn, đáng giận nhất là Đại ca cũng không giúp nàng, mà gọi nàng trở lại!

"Bạch Đế, Hắc Vũ, ngưỡng chừng, muội muội ta không hiểu chuyện." Hán Mẫu Tư thái độ tự nhiên đi tới đây, bình tĩnh nói. Ly La Lạp chột trợn to mắt, xoay người nhìn Bạch Đế và Hắc Vũ, hai người kia chính 2 Đại tướng của Yêu Giới? ! Bọn họ không phải đã biến mất sao trên Thánh Chiến sao? Bây giờ xuất hiện tại nơi này?

"Người nên nói xin lỗi không phải ngươi, mà đối tượng nói xin lỗi cũng không phải là chúng ta." Hắc vũ tuyệt tình, khinh thường nói.

Đáy mắt Hán Mẫu Tư thoáng qua âm lãnh, trong lòng kinh ngạc. Bạch Đế và Hắc Vũ lại vì một nhân loại xung đột với hãn? Thái độ còn kiên quyết như vậy. Bạch Đế và Hắc Vũ không thể nào không biết thế lực bây giờ của hãn, tại sao lại vì người của Vạn Phong Lưu xung đột với hãn?

Bạch Đế trầm mặc, nhưng trên mặt lại không một nhiệt.

Trong lòng Hán Mẫu Tư nghĩ, hiện tại không nên đối nghịch với Vạn Phong Lưu, Bạch Đế và Hắc Vũ. Mặc dù không biết vì sao nhân loại này có thể làm cho Bạch Đế và Hắc Vũ không quan tâm mọi việc đối nghịch với hãn, nhưng tình này hãn nên lùi một bước.

"Ly La Lạp, xin lỗi vị tiểu thư này nhanh." Hán Mẫu Tư biết Ly La Lạp tùy hứng và cao ngạo, để cho nàng xin lỗi một nhân loại hạ tiện, quả thật rất uất ức cho nàng, về sao sẽ bồi thường cho nàng vậy. Hán Mẫu Tư nói với Ly La Lạp, Ly La Lạp vừa mới phục hồi tinh thần, lửa giận ngập trời.

Đùa gì thế? ! Nói xin lỗi? Nhân loại hạ tiện, chỉ xứng cho để Yêu tộc chơi đùa mà thôi! Ly La Lạp vừa định mở miệng nói gì, ánh mắt của Hán Mẫu Tư có chút nghiêm nghị. Mặc dù Ly La Lạp kiêu căng, cũng hiểu lần này tỷ võ này rất quan trọng. Nàng nhắm mắt hít một hơi thật sâu, nửa đột nhiên mở mắt, vọt tới trước mặt Thích Ngạo Sương, nhanh chóng nói ra một câu: "Thật xin lỗi." Dứt lời, không quay đầu chạy lên lầu 2.

Hán Mẫu Tư lạnh nhạt nhìn Bạch Đế và Hắc Vũ, trầm giọng nói: "Muội muội ta lỗ mãng thật xin lỗi." Sắc mặt Hán Mẫu Tư lạnh lùng rời đi.

Hắc vũ khinh thường. Bạch Đế khẽ hí mắt nhìn bóng lưng Hán Mẫu Tư. Người này, thủ đoạn như thế, ẩn nhẫn như thế. Hắc, vô cùng nguy hiểm.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng sờ sờ Mèo tầm bảo trong ngực mình, từ đầu tới đuôi nàng không nói câu nói câu nào. Kết thúc mọi việc lại phải suy nghĩ chuyện của Hắc Vũ và Bạch Đế. Rồi rã. Thích Ngạo Sương cau mày nhắm nghiền 2 mắt.

Quả nhiên, Hắc Vũ trừng mắt với Bạch Đế, sau đó nhìn về phía Thích Ngạo Sương nói: "Ngạo Sương, đi theo ta đi."

"Nàng không đi cùng ai hết." Một giọng nói quen thuộc truyền đến tai mọi người.

Thích Ngạo Sương quay đầu lại, kinh ngạc nhìn khi nhìn thấy người đang đứng phía sau nàng.

Là Tạt Mễ Nhĩ!

Trên mặt Tạt Mễ Nhĩ vẫn là nụ cười dịu dàng, quần áo màu trắng tao nhã lịch sự, mái tóc màu vàng chói mắt, con ngươi màu xanh dương sâu thẳm mê người. Hắc mỉm cười nhìn Thích Ngạo Sương, nhàn nhạt nói: "Có phải rất nhớ ta hay không, Tiểu Ngạo Sương."

"Nhớ cái đầu người!" Thích Ngạo Sương đê lửa giận trong lòng xuống, bị Tạt Mễ Nhĩ đưa đến Yêu Giới, gặp phải cục diện như vậy, mà hắc lại coi như chuyện vui. Mà Bạch Đế và Hắc Vũ cũng cau mày, trên người Tạt Mễ Nhĩ tỏa ra yêu khí! Xem ra, Tạt Mễ Nhĩ nguy trang thành Yêu Tộc.

"Nghĩ tới cái đầu của ta cũng được, ta cho rằng cái đầu của ta hình cũng rất hoàn mỹ nha." Tạt Mễ Nhĩ không quan tâm đến thái độ ác liệt của Thích Ngạo Sương, cười híp mắt nói với Thích Ngạo Sương.

"Người tốt cuộc là ai?" sắc mặt Hắc Vũ lạnh xuống, ánh mắt nguy hiểm nhìn Tạt Mễ Nhĩ. Hình như chỉ cần câu trả lời của Tạt Mễ Nhĩ làm hắn không hài lòng, hắn sẽ lập tức động thủ. Bạch Đế và Hắc Vũ cau mày nhìn Tạt Mễ Nhĩ, trong mắt địch ý và cảnh giới không cách nào che giấu. Thân phận Tạt Mễ Nhĩ rất thần bí, đột ngột xuất hiện tại Yêu Giới. Càng làm cho bọn họ kiêng kỵ với thực lực của hắn, sâu không lường được chỉ có mấy chữ này mới có thể hình dung được.

"Nơi này, hình như chỗ này không phải chỗ để nói chuyện á." Tạt Mễ Nhĩ cười híp tránh né vấn đề của 2 người họ.

Bạch Đế và Hắc Vũ liếc mắt nhìn nhau, cũng trầm mặc không nhúc nhích, bởi vì chỗ bọn họ phải đi không giống nhau. Mà Thích Ngạo Sương còn chưa lựa chọn đi với ai, cho nên hai người họ chưa thể đi được.

Tạt Mễ Nhĩ thấy thế khẽ nhú mày cười nhạt, nhẹ giọng nói: "Ta khuyên các người nên tham gia Đại hội tỉ võ đi."

Con người của Bạch Đế và Hắc Vũ chột co lại, ngay sau lạnh giọng nhìn hướng Tạt Mễ Nhĩ: "Rốt cuộc người biết những gì?"

"Lần tỉ võ này mặc kệ ai thắng đều trở thành Đại Yêu Vương đi tham dự Thánh Chiến, đúng không?" Tạt Mễ Nhĩ híp mắt mỉm cười nhỏ giọng hỏi.

Bạch Đế và Hắc Vũ không nói gì, coi như chấp nhận vấn đề Tạt Mễ Nhĩ nói.

"Này, nếu như, nếu lần này Thần giới hay Ma tộc thắng thì sao nhỉ?" Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười ném câu nặng ký.

"Không thể nào! Ma tộc không thể đi vào Yêu Giới, Thần giới cũng không thể, bọn họ không cách nào vào Thành Yêu tộc!" Hắc Vũ lập tức lên tiếng phủ nhận, nhưng sắc mặt của Hắc Vũ và Bạch Đế có chút thay đổi.

"Ta có thể đi vào, tại sao người khác không thể?" Tạp Mễ Nhĩ cười híp mắt nói g, ôm Thích Ngạo Sương vào trong ngực, nhẹ nhàng sờ lỗ tai Mèo tầm bảo.

Sắc mặt Bạch Đế và Hắc Vũ khẽ biến, hai người liếc mắt nhìn nhau, không nói nên lời. Nếu như lần đại hội lần này mà Ma tộc và Thần Giới xâm nhập vào, thì hậu quả sẽ không tưởng nổi. Trở thành Đại Yêu Vương dẫn dắt Yêu Giới tham gia Thánh Chiến, mấu chốt của kết quả Thánh Chiến là Yêu Giới. Có thể trợ giúp một bên tiêu diệt bên còn lại. Nhưng nếu trợ giúp Ma Giới đánh bại Thần giới, như vậy.

"Đây chính là mục đích người đem ta tới Yêu Giới sao?" Chợt, giọng nói lạnh lẽo của Thích Ngạo Sương nhàn nhạt vang lên.

"Đại yêu Vương rất hay mà?" Tạp Mễ Nhĩ có chút uất ức nhìn Thích Ngạo Sương, nụ cười ở khóe mắt không giảm.

"Không buồn cười chút nào." giọng nói của Thích Ngạo Sương càng lạnh hơn.

Ánh mắt của Bạch Đế và hắc Vũ cũng trở nên lạnh lẽo .

"Tốt lắm, ta không nói giỡn nữa. Tất nhiên, Bạch Đế hay Hắc Vũ làm Đại Yêu Vương không tồi, chúng ta làm khán giả." Tạp Mễ Nhĩ dịu dàng mỉm cười, "Ngạo Sương, ta đã đặt phòng, người không đi cùng ta sao?"

Thích Ngạo Sương cau mày, trong lòng không thoải mái!

Sắc mặt của Bạch Đế và Hắc Vũ cũng trầm xuống, Hắc Vũ mất kiên nhẫn, trầm giọng nói: "Ngạo Sương, người này rất nguy hiểm, không nên đi với

hắn."

"Các người a, nên tranh thủ đi đến nơi các người muốn đi đi." Táp Mễ Nhĩ sờ sờ Mèo tầm Bảo, không đợi Thích Ngạo Sương trả lời đã lên tiếng, "Người không phải muốn Phong Dật Hiên sao? Người không muốn gặp Lãnh Lăng Vân sao?"

Sắc mặt Thích Ngạo Sương biến đổi, không hiểu ý của Táp Mễ Nhĩ.

Táp Mễ Nhĩ cười như không cười nhìn Thích Ngạo Sương, ghé vào tai Thích Ngạo Sương, chỉ có hai người mới nghe được nhĩ giọng nói: "Chẳng lẽ người không muốn biết tại sao Lãnh Lăng Vân đột nhiên biến mất? Lãnh Lăng Vân muốn cứu người nên không từ mà biệt. Người biết vật trên vành tai của người là gì không? Không muốn gặp Phong Dật Hiên sao? Phong Dật Hiên chỉ vì người mà chịu nhiều đau khổ nha."

Con người Thích Ngạo Sương bỗng chốc co rút, sửng sờ quang đầu nhìn Táp Mễ Nhĩ. Táp Mễ Nhĩ vẫn dịu dàng mỉm cười.

"Rốt cuộc người, muốn làm gì?" Thích Ngạo Sương cắn răng nghiêng lợi hỏi.

"Vây người đi cùng ta hay đi với bọn họ, chuyện rất phức tạp nha!" Táp Mễ Nhĩ híp mắt cười âm áp khác thường.

Ánh mắt Thích Ngạo Sương lạnh xuống, tức giận nói: "Đi."

Táp Mễ Nhĩ ôm Mèo tầm Bảo mỉm cười nói với Bạch Đế và hắc Vũ: "Thật ra Ngạo Sương đi với ta là an toàn nhất. Ta hy vọng sao khi các người trợ giúp bọn họ lên làm Đại yêu Vương rồi hãy tìm Ngạo Sương nha. Ha ha yên tâm" Táp Mễ Nhĩ vừa dứt lời liền ôm Mèo tầm Bảo rời đi.

Thích Ngạo Sương liếc nhìn Bạch Đế và hắc Vũ, không nói gì đi theo Táp Mễ Nhĩ.

Bạch Đế và Hắc Vũ cũng không lên tiếng giữ lại, hai người giống nhau. Tình huống hỗn loạn như vậy, Ngạo Sương đi cùng Tạp Mễ Nhĩ là an toàn nhất. Mặc dù không biết thân phận của Tạp Mễ Nhĩ, nhưng hẳn không làm thương tổn Ngạo Sương. Ít nhất, là bây giờ.

Tạp Mễ Nhĩ và Thích Ngạo Sương đi lên cầu thang, bóng lưng biến mất. Hắc Vũ hừ lạnh một tiếng với Bạch Đế, cũng vội vã đi lên lầu. Bạch Đế chỉ thở dài chậm rãi đi lên cầu thang.

Tạp Mễ Nhĩ mang Tích Ngạo Sương vào phòng trên lầu 2, phân phó người hầu bàn rồi đóng cửa lại, Tạp Mễ Nhĩ trả Mèo Tầm Bảo cho Ngạo Sương. Sau đó thông thả ưu nhã rót trà cho Thích Ngạo Sương, đưa tới trước mặt Thích Ngạo Sương.

"Người biết tại sao Lãnh Lăng Vân không từ mà biệt? Người biết bây giờ Phong Dật Hiên đang ở đâu? Nói cho ta biết!" Thích Ngạo Sương nhưng không nhận ly trà trong tay Tạp Mễ Nhĩ, mà hỏi dồn dập.

Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười đặt ly trà trước mặt Thích Ngạo Sương, ngồi xuống bên cạnh Thích Ngạo Sương, sau đó mới thông thả nói: "Hai người bọn họ, cũng sẽ tham gia cuộc tỉ thí này. Nhưng mà, bọn họ có nhân ra người hay không, ta không biết."

Thích Ngạo Sương căng thẳng, cho đến khi Mèo Tầm Bảo khó chịu dùng móng vuốt liều mạng cào vào cánh tay nàng nàng mới bình tĩnh lại, phát hiện mình luống cuống.

"Có ý gì? Việc này cũng do người tạo thành?" giờ phút này Thích Ngạo Sương nhìn Tạp Mễ Nhĩ bằng ánh mắt vô cùng không tốt, giọng điệu càng thêm lạnh lẽo.

"Tiểu Ngạo Sương, sao người lại nghĩ như thế? Ta là người như thế sao?" Tạp Mễ Nhĩ. Rất uất ức, nhưng vẻ mặt rất bình thường, dịu dàng mỉm cười.

Thích Ngạo Sương hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

"Người cũng biết, Lãnh Lăng Vân không phải loài người." Tạp Mễ Nhĩ đứng lên, rót một ly trà, chậm rãi nói qua.

Thích Ngạo Sương sửng sốt, nhìn bóng lưng của Tạp Mễ Nhĩ, không nói nên lời.

"Phong Dật Hiên cũng không phải loài người." Tạp Mễ Nhĩ quay lại, tươi cười rạng rỡ nói ra một câu làm đầu óc Thích Ngạo Sương trống rỗng.

"Buồn cười là Lãnh Lăng Vân còn tưởng Phong Dật Hiên là một nhân loại bình thường, chủ động thối lui, muốn cho Phong Dật Hiên và người hạnh phúc." Tạp Mễ Nhĩ nhìn Thích Ngạo Sương, mỉm cười vui vẻ.

Thích Ngạo Sương chỉ có cảm giác đầu óc trống rỗng, suy nghĩ hoàn toàn dừng lại. Lãnh Lăng Vân không phải là loài người? Phong Dật Hiên cũng không phải là? !

Tạp Mễ Nhĩ hình như thấy Thích Ngạo Sương chưa đủ kích động, đặt ly trà xuống mỉm cười nói: " Còn chiếc bông tai kia, là con người của Lãnh Lăng Vân. Là một con người của hắn."

Oanh một tiếng, đầu Thích Ngạo Sương như nổ tung .

Mắt, này cái bông tai màu tím này là một con người của Lãnh Lăng Vân? ! Là mắt của Lãnh Lăng Vân!" Vừa lúc đó, cánh cửa bị đá văng.

Gương mặt lạnh lùng của Ly La Lạp xuất hiện, ánh mắt âm độc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 5: Phong Dật Hiên

L

Ly La Lạp không nhìn thấy Táp Mễ Nhĩ , toàn bộ ánh mắt của nàng ta đều ở trên người của Thích Ngạo Sương. Nàng cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng ra tay, cả phòng được phủ một tầng kết giới, cùng ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài. Nàng biết, giờ phút này Bạch Đế và Hắc Vũ đều ở đây và là đối thủ cạnh tranh với ca ca nàng, nên nàng bày ra cái kết giới này thì họ sẽ không thể nào biết được tình hình bên trong. Cho nên nhân cơ hội này liền cướp đoạt con mèo đáng yêu kia, và cho chủ nhân của nó là nhân loại yếu ớt kia một bài học. Nàng cũng biết nặng nhẹ, ít nhất không thể lấy tính mạng của nhân loại kia.

Ly La Lạp hừ lạnh một tiếng, từ từ đi tới hướng Thích Ngạo Sương. Nàng không thể không thừa nhận, vẻ thù mị của Thích Ngạo Sương quả thật không tệ, tuyệt đối được coi là cực phẩm trong loài người, khó trách Vạn Phong Hoãn coi trọng nàng.

"Nhân loại đê tiện." Lời của Ly La Lạp còn chưa nói hết, lại bị một cỗ lực lượng khổng lồ đáng sợ đánh tới, con người của nàng chợt co rút nhanh, nghĩ rằng có thể giơ tay lên ngăn trở cỗ lực lượng này, lại phát hiện mình không có chút lực phản kháng nào. Ly La Lạp rên lên một tiếng, bay tới đụng vào cửa phòng, nhưng không có đụng vỡ cửa, mà là đụng vào kết giới nàng bày ra.

Oa một tiếng, ngực Ly La Lạp sôi trào không dứt, cứ như vậy phun ra một ngụm máu tươi . Lực phủ ngũ tạng cư nhiên bị chấn động, lồng ngực giống giống như bị lửa thiêu.

Thích Ngạo Sương ôm Mèo tâm bảo trong ngực lạnh lùng nhìn Lý Lao Lạp đang nhếch nhác, chợt trên mặt lộ ra một nụ cười xinh đẹp tuyệt luân, dịu

dàng nói: "Người phải nhớ, không phải là nhân loại nào người có thể chọc. Mới vừa rồi ở bên ngoài ta không thể ra tay, không ngờ chính người lại đưa tới cửa."

Đáy mắt Ly La Lạp tất cả đều là không thể tin, là người trước mắt đã đã thương nàng? Làm sao có thể? Nhân loại này có thực lực vượt qua thực lực của mình? Nhìn Thích Ngạo Sương nở nụ cười xinh đẹp, ở đáy lòng Ly La Lạp lại rung mình một cái. Không biết vì sao giờ phút này đáy lòng của nàng cảm thấy khí lạnh không ngừng dâng lên, sau đó lan tràn ra, dường như sắp thấm ướt toàn thân của nàng. Tại sao phải cảm thấy người trước mắt này rất nguy hiểm?

"Vị tiểu thư xinh đẹp này, người có bị thương không?" Một bên Tạp Mễ Nhĩ chậm rãi tiến lên, trên mặt lộ ra nụ cười dịu dàng ưu nhã, vươn tay đỡ Ly La Lạp nhẹ giọng hỏi.

Ly La Lạp ngơ ngẩn, ngẩng đầu si ngốc nhìn khuôn mặt tuần mi của Tạp Mễ Nhĩ. Trên khuôn mặt tuần mi kia là con người màu xanh dương, trong con người tràn đầy dịu dàng, cơ hồ sắp đem người hòa tan. Làm cho lòng người say đắm, càng làm cho người ta mất hồn. Trong lúc nhất thời Ly La Lạp một câu cũng nói không nên lời, cũng chỉ là kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuyệt luân phi phàm của người trước mắt.

"Vị tiểu thư này." Tạp Mễ Nhĩ dịu dàng mỉm cười giống như gió xuân ấm áp thổi lòng của Ly Lao Lạp, thanh âm dịu dàng càng làm cho Ly La Lạp mê mẩn tâm trí.

"Sao?" Ly La Lạp lúc này mới lấy lại tinh thần, nhìn Tạp Mễ Nhĩ, có chút bức rức hồi đáp, "Ta, ta không sao."

"Vậy thì tốt." Tạp Mễ Nhĩ khẽ mỉm cười, thu hồi tay của mình, nhìn Ly La Lạp dịu dàng nói, "Tiểu thư xinh đẹp, bằng hữu của ta tính khí không tốt lắm, hi vọng người không để ý."

Giờ phút này Ly La Lạp còn nghe thấy gì được nữa, trong mắt chỉ có khuôn mặt tuấn mĩ của Tạt Mễ Nhĩ cùng nụ cười ấm áp như gió xuân, liên tục không ngừng gật đầu, nhưng không biết Tạt Mễ Nhĩ rốt cuộc đang nói cái gì.

"Con mèo kia, bằng hữu ta rất quan tâm, cho nên, tiểu thư có thể thông cảm cho bằng hữu của, có được không?" thanh âm dịu dàng của Tạt Mễ Nhĩ hình như có ma lực kì lạ nhẹ nhàng vang lên.

"Được, được." Ly La Lạp si mê gật đầu, nhìn gương mặt của Tạt Mễ Nhĩ không hề dời đi một giây.

"Như vậy, tiểu thư, cửa ở bên kia." Tạt Mễ Nhĩ trên mặt này bôi dịu dàng mỉm cười không có một tia tạp chất, nhìn Ly La Lạp đang tâm thần nhộn nhào.

"Vâng" Ly La Lạp nghe lời đi tới cạnh cửa, ngoan ngoãn đi tới cửa bên quay đầu lại nhìn Tạt Mễ Nhĩ nhẹ giọng nói, "Ta, có thể biết tên của người không? Chúng ta còn có thể gặp mặt sao?"

Thích Ngạo Sương giựt giựt khóe miệng, cái này là chuyện gì? Nàng biết ý đồ của Tạt Mễ Nhĩ, ở chỗ này xung đột với đại tiểu thư Yêu Giới hiển nhiên không sáng suốt. Bởi vì nơi này là Yêu Giới, Yêu Tộc bị một nhân loại đả thương sẽ tạo nên song gió gì thì ai cũng biết? Kế tiếp là cái gì nhỉ? À! Tạt Mễ Nhĩ sẽ dịu dàng nói cho nàng biết tên của hắn, cầu huyết hơn nữa là tới câu "hữu duyên tự nhiên sẽ gặp lại"? Sau đó cứ như vậy đuổi cái kẻ phiền toái này đi?

Thích Ngạo Sương vốn là cho là như vậy, nhưng Tạt Mễ Nhĩ nghe lời nàng ta nói sắc mặt lại chợt thay đổi. Con người màu xanh đậm trong nháy mắt thay đổi khác thường lạnh lẽo, đáy mắt cứ nhiên thoáng qua một tia bạo ngược không dễ dàng phát giác. Tạt Mễ Nhĩ cứ như vậy không tiếng động đi tới trước mặt của Ly Lao Lạp, vươn tay trực tiếp bóp cổ Ly Lao Lạp.

Con người Ly La Lạp trợn to, cảm thụ bàn tay lạnh lẽo trên cổ mình , nỗi sợ hãi trong một nháy mắt liền lan rộng ra toàn thân nàng. Nàng không hiểu tại sao trong con người của Tạt Mễ Nhĩ bắn ra hàn băng lạnh lẽo, tại sao mới vừa rồi còn dịu dàng cực thể nhưng lúc này như thể lạnh lẽo đáng sợ như vậy.

Thích Ngạo Sương cũng ngây ngẩn cả người, nàng cũng không hiểu thái độ Tạt Mễ Nhĩ vì sao đột nhiên đại biến. Mới vừa rồi còn bộ dạng tươi cười rạng rỡ, nhưng bây giờ giống như quỷ khát máu đáng sợ vô cùng.

"Người, không xứng với biết tên của ta." thanh âm lạnh lẽo của Tạt Mễ Nhĩ giống như ác ma giam cầm người ta làm cho người ta hít thở không thông, cứ như vậy âm thanh đó vang vọng bên tai Ly La Lạp.

Ly La Lạp chỉ có cảm giác trong cơ thể mình hình như sắp bốc cháy lên, chi hạch của nàng, tính mạng của nàng giờ phút này không ngừng lay động, cơ hồ sắp biến mất . (sinh mạng yêu tộc là chi hạch có thể coi là nội đan của yêu tộc.) nàng nghĩ muốn hét chói tai, nhưng há to mồm thì thanh âm gì cũng không phát ra được.

Tay Tạt Mễ Nhĩ chậm rãi từ Ly La Lạp rên cổ của đời đến bụng của Ly Lao Lạp, cứ như vậy đưa vào thân thể Ly Lao Lạp, một tay nắm được sinh mệnh chi hạch của Ly Lao Lạp, cứ như vậy đem chi hạch rút ra.

Ánh mắt của Ly La Lạp hoảng sợ vạn phần, tiếp đó từ từ rũ xuống, thân thể chậm rãi mềm xuống đi, còn không có té trên đất mà đã từ từ hóa thành vũng nước.

Thích Ngạo Sương cứ như vậy kinh ngạc nhìn Tạt Mễ Nhĩ , Tạt Mễ Nhĩ trước mắt thật xa lạ thật xa lạ. Căn bản cũng không phải là Tạt Mễ Nhĩ nàng biết. Người trước mắt toàn thân lộ ra một cổ hơi thở lạnh lẽo vô cùng đáng sợ. Nút trong ngực Thích Ngạo Sương là Mèo Tầm Bảo, nó đang trợn to hai mắt, phát ra đe dọa. Mèo Tầm Bảo thì đối với nguy hiểm càng thêm

nhảy cảm so bất kỳ chủng tộc nào. Người trước mắt rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm. Thích Ngạo Sương hoàn toàn không hiểu đến cùng là có chuyện gì xảy ra. Mới vừa rồi hắn còn muốn dàn xếp ổn thỏa cho đại tiểu thư yêu tộc, nhưng bây giờ chỉ vì câu nói như vậy giết chết đại tiểu thư yêu tộc đó.

Tạp Mễ Nhĩ thay đổi xoay người lại, ánh mắt dời về phía Thích Ngạo Sương. Thích Ngạo Sương sững sờ nhìn cong người của Tạp Mễ Nhĩ, tận sau đáy mắt đó không có một tia nhiệt độ, thoáng qua lại giống như Lam Bảo Thạch xinh đẹp nhất thiên hạ, sâu thẳm giống như có thể đem người hút vào. Đầu óc Thích Ngạo Sương chợt có chút mơ hồ.

"Meo" Mèo Tầm Bảo chợt hạ miệng cắn ngón tay Thích Ngạo Sương một cái, trận này đau đớn đem Thích Ngạo Sương tỉnh lại. Thích Ngạo Sương chợt tỉnh ngộ, dời khỏi ánh mắt của Tạp Mễ Nhĩ, trong lòng thất kinh đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra. Mới vừa rồi cứ nhiên một hồi mơ hồ như thế.

Tạp Mễ Nhĩ lúc này hình như cũng trở về bình thường, khẽ cau mày, ánh mắt lạnh lẽo biến mất trong nháy mắt không thấy, nhìn Thích Ngạo Sương lại lộ ra nụ cười mê người dịu dàng nhẹ nhàng nói: "Tiểu Ngạo Sương, thật xin lỗi, ta thiếu chút nữa không có khống chế được. Thời điểm ta khác thường thì không nên nhìn đôi mắt của ta."

Thích Ngạo Sương chậm rãi quay đầu, nhìn về phía gương mặt tuấn mỹ của Tạp Mễ Nhĩ, trong lòng càng thêm hoảng sợ, Tạp Mễ Nhĩ rốt cuộc là ai? Tạp Mễ Nhĩ, cái tên này, là của tên của hắn thật sao? Có lẽ căn bản cũng không phải! Tên của hắn, chẳng lẽ là điều cấm kỵ? Thích Ngạo Sương suy nghĩ một chút, cho tới nay đúng là không người nào hỏi tên tuổi Tạp Mễ Nhĩ. Tất cả mọi người chuyện đương nhiên biết cái tên "Tạp Mễ Nhĩ" là từ miệng người khác nói ra. Dĩ nhiên là không người nào từng hỏi. Cái này yêu tộc đại tiểu thư là người đầu tiên hỏi tên của Tạp Mễ Nhĩ.

"Đi thôi, tiểu Ngạo Sương, cái chỗ này, cũng không phải chỗ chúng ta cần đợi." Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười nhàn nhạt mà nói ra.

Thích Ngạo Sương phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng gật đầu, liếc nhìn trên sàn nhà. Mới vừa rồi đại tiểu thư yêu tộc còn điệu võ dương oai giờ cứ như vậy hoàn toàn biến mất hết.

"Meo meo!" Mèo Tâm Bảo lòng vẫn còn sợ hãi núp ở trong ngực Thích Ngạo Sương, cầm móng vuốt che hai mắt của mình nhìn lên Tạp Mễ Nhĩ .

Tạp Mễ Nhĩ nhẹ nhàng vung lên, một cơn gió màu xanh lá thổi qua, trên sàn nhà vũng nước cũng biến mất, nhìn lại không thấy bất kỳ điều khác thường nào . Tạp Mễ Nhĩ đẩy cửa ra cùng Thích Ngạo Sương đi ra ngoài, thị vệ giữ cửa cho Ly La Lạp kinh hoàng nhìn hai người đi trước ra ngoài không bị thương chút nào, chợt thầm nghĩ trong lòng “không tốt”, vọt vào phòng, nhưng không có thấy bóng dáng của Ly La Lạp. Tìm khắp cả phòng, cũng không có bóng dáng của Ly La Lạp. Thị vệ trong lòng hết hoảng, vội đuổi chạy ra ngăn cản Tạp Mễ Nhĩ cùng Thích Ngạo Sương đang định rời đi: "Tiểu thư nhà ta ở đâu?"

"Tiểu thư nhà người người ở đâu làm sao chúng ta biết được?" Tạp Mễ Nhĩ cười yếu ớt đáp lại.

"Tiểu thư đi vào phòng các người, bây giờ tìm không thấy người, dĩ nhiên là hỏi các người!" Thị vệ mặc dù hết hoảng, cũng không dám có thái độ ác liệt gì đối với Tạp Mễ Nhĩ . Tiểu thư hiện tại chẳng biết đi đâu, có phải cùng người này có liên quan hay không? Làm thị vệ nhiều năm, bọn họ dĩ nhiên là kẻ từng trải việc đời . Người biết chuyện không thể xem bề ngoài được. Hơn nữa mặc dù là nhân loại nhưng sau lưng người này có cả ngọn núi chống lưng, bọn hắn là thị vệ nho nhỏ không đắc tội nổi .

"Tiểu thư nhà người, từ cửa sổ nhảy ngoài đuổi theo người khác, các người đi tìm một chút sẽ thấy thôi. Người sống lớn như vậy, chúng ta cũng không thể giấu nàng đi được." Tạp Mễ Nhĩ thản nhiên nói, "được rồi, chúng ta còn có việc phải làm, làm phiền người tránh ra." giọng điệu Tạp Mễ Nhĩ mặc dù

rất khách khí, lại làm cho thị vệ kia toát ra mồ hôi lạnh cả lưng. Cái người mang vẻ dịu dàng này lại thoát ra một cỗ kiên quyết không cho người khác cự tuyệt.

Thị vệ cẩn thận tránh ra xa, đưa mắt nhìn Táp Mễ Nhĩ và Thích Ngạo Sương rời đi, ghi nhớ dung mạo Táp Mễ Nhĩ thật sâu, tiếp vội vàng xoay người đi chuẩn bị bẩm báo Hán Mẫu Tư, chờ đợi Hán Mẫu Tư định đoạt.

Táp Mễ Nhĩ mang theo Thích Ngạo Sương đi ra khỏi khách điểm, Thích Ngạo Sương dọc theo đường đi cũng trầm mặc. Táp Mễ Nhĩ ở bên cạnh vẫn như cũ nhẹ nhàng mỉm cười.

"Táp Mễ Nhĩ, người." Hai người đi ở trên đường phố hồi lâu, Thích Ngạo Sương rốt cuộc chậm rãi ngừng đầu chuẩn bị hỏi hẵn, lại bị bóng dáng trước mặt chặn đứng lời nói.

Ở trước đường cách đó không xa cái bóng lưng kia, sao lại quen thuộc như vậy. Thích Ngạo Sương cứ như vậy cứng đờ, bị một bóng dáng với mái tóc đỏ rực tới mức làm cho mắt người khác nhức nhối.

Phong Dật hiên, Phong Dật hiên.

Hắn cũng ở Yêu Giới sao.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 6: Sát Ý Của Thiếu Chủ Ma Giới Và Tính Toán Trong Lòng Của Lãng Lãng Vân

P

Phong Dật hiên! Thật sự là Phong Dật hiên! đầu óc Thích Ngạo Sương cơ hồ trống rỗng, cứ như vậy đứng đờ đẫn kinh ngạc nhìn bóng dáng người trước mắt kia. Mặc dù quần áo thay đổi, hơi thở cũng thay đổi, nhưng đó chính là Phong Dật hiên!

Thích Ngạo Sương thấy Phong Dật hiên chân bị rời đi, vội vàng bước nhanh lên phía trước. Tạt Mễ Nhĩ đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích, có chút hứng thú nhìn cử chỉ của nàng. Thích Ngạo Sương cấp tốc đi lên phía trước, không chút nghĩ ngợi vươn tay đã nắm được vạt áo Phong Dật hiên.

Phong Dật hiên quay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau.

Không khí hình như cũng đang ngừng lại.

Đáy mắt Phong Dật Hiên thoáng qua kinh ngạc, mừng rỡ, đau đớn, tất cả những tâm tình phức tạp thoáng qua rồi biến mất, sau một khắc sau đó trong mắt Phong Dật Hiên đã là một mảnh hờ hững.

Thích Ngạo Sương đè nén xuống vui sướng trong lòng mình, nhìn người trước mắt, lộ ra nụ cười dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng vang lên : "Dật Hiên."

Vậy mà chuyện đã xảy ra tiếp theo lại làm cho Thích Ngạo Sương sửng sốt.

Phong Dật hiên lạnh lùng nói: "Tiểu thư, ngươi nhận lầm người thôi. Ta không quen biết ngươi."

Thích Ngạo Sương sừng sốt, người trước mắt tóc đỏ như lửa, con người đen nhánh, dung nhan tuần mỹ . Đây chính là Phong Dật hiên, không sai. Chỉ là, Phong Dật hiên ở quá khứ hơi liễu lĩnh thế nhưng lúc này lại là một mảnh lạnh lẽo. Cho dù như thế, Thích Ngạo Sương cũng khẳng định người trước mắt nhất định chính là Phong Dật hiên, tuyệt đối sẽ không sai. Hơn nữa mới vừa rồi thời điểm nàng và Phong Dật Hiên bốn mắt nhìn nhau, đáy mắt Phong Dật Hiên lóe lên tâm tình như vậy cũng bán đứng hẳn. Hẳn nhất định chính là Phong Dật Hiên!

"Dật Hiên, người làm sao vậy?" Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, mới vừa rồi đi tới nàng liền chú ý tới chung quanh cũng không có những người khác đi cùng Phong Dật Hiên. Phong Dật Hiên là một thân một mình . Cũng sẽ không có lý do để phủ nhận quan hệ với nàng.

"Ta không biết người. Ta cũng không gọi là cái gì Dật Hiên. Người nhận lầm người." giọng điệu Phong Dật Hiên vẫn như cũ lạnh lẽo, bỏ lại những lời này liền muốn xoay người rời đi.

"Dật Hiên!" Thích Ngạo Sương vươn tay muốn kéo vạt áo Phong Dật Hiên, nàng đưa đến giữa không trung tay nàng lại bị một cánh tay trắng nõn cầm lấy. Thích Ngạo Sương ngơ ngẩn, quay đầu lại thấy trên gương mặt tuần mỹ kia của Tạp Mễ Nhĩ đều là dịu dàng.

Tạp Mễ Nhĩ xông tới chỗ Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng lắc đầu, Thích Ngạo Sương không rõ chân tướng, quay đầu nhìn về phía phía trước, lại thấy Phong Dật Hiên cũng không quay đầu lại nhanh chóng đi rời đi.

"Tại sao?" Thích Ngạo Sương rút cánh tay mình từ trong tay Tạp Mễ Nhĩ, nhẹ nhàng cắn môi nhỏ giọng hỏi. Không biết là đang hỏi Phong Dật Hiên vì sao lại làm như không quen biết nàng hay là muốn hỏi Tạp Mễ Nhĩ tại sao ngăn cản nàng đuổi theo.

"Hẳn có lý do riêng của mình." Tạp Mễ Nhĩ nhẹ giọng trả lời.

"Hắn tại sao lại xuất hiện ở nơi này? Hắn." Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn về phía Tạt Mễ Nhĩ , có chút gấp gáp mà hỏi.

"Người định hỏi trên người hắn cũng có yêu khí, muốn hỏi hắn có phải là Yêu Tộc hay không đúng không?" Tạt Mễ Nhĩ vươn tay nhẹ nhàng vuốt vuốt đầu Thích Ngạo Sương, thật thấp giọng mà hỏi.

Thích Ngạo Sương cắn môi, nhìn bóng lưng Phong Dật Hiên sắp biến mất trong tầm mắt nàng, gật đầu một cái, lại muốn đuổi theo.

"Ta chỉ có thể nói cho người biết, hắn không phải loài người, cũng không phải là Yêu Tộc." Tạt Mễ Nhĩ yêu thương sờ sờ đầu Thích Ngạo Sương tiếp tục nói, " Còn lý do thì cứ chờ đợi chính hắn hỏi cho người biết. Ta ngăn người lại, là bởi vì ta cảm thấy tình huống các người gặp mặt cũng không thích hợp."

"Tại sao?" Thích Ngạo Sương trơ mắt nhìn Phong Dật Hiên cứ như vậy biến mất ở cuối đường, trong lòng một mảnh trống rỗng.

"Người sẽ biết một ngày nào đó. Hiện tại, chúng ta trở về Vạn Phong Lưu thành thôi." Tạt Mễ Nhĩ nhẹ nhàng thở dài nói, "Nếu như Phong Dật Hiên muốn giải thích, tự nhiên sẽ tới tìm người, nếu như hắn không muốn nói, thì người đuổi theo thì có ích lợi gì đây?"

Thích Ngạo Sương ngơ ngẩn, ánh mắt dần dần ảm đạm xuống, chậm rãi cúi đầu trầm mặc.

Cuối cùng vẫn là chậm rãi đi theo bên cạnh Tạt Mễ Nhĩ trở lại Chủ Phủ Vạn Phong Lưu Thành, trong đầu nàng giờ phút này tất cả đều là Phong Dật Hiên, cho tới khi Tạt Mễ Nhĩ nhắc nhở, nàng cũng không biết nàng về tới phủ như thế nào.

Đêm lạnh như nước, không tiếng động, cô đơn.

Thích Ngạo Sương kinh ngạc nhìn vầng sáng màu tím trên bầu trời, tản ra một loại lẳng lơ diêm dúa khó tả . Đây chính là ánh trăng ở Yêu Giới. (Chả trách Lãnh Lăng Vân lại toàn gắn với màu tím)

Thích Ngạo Sương nhìn ánh trăng màu tím mà mất hồn, trong đầu tất cả đều là vẻ mặt lãnh lẽo của Phong Dật Hiên. Tại sao Phong Dật Hiên xuất hiện tại Yêu Giới? Vì sao làm như không quen biết nhau? Thích Ngạo Sương nhớ tới lời nói Tạp Mễ Nhĩ, Phong Dật Hiên không phải là loài người, nhưng cũng không phải là Yêu Tộc. Phong Dật Hiên thực sự có thân phận gì? Là bởi vì Phong Dật Hiên không muốn có người biết thân phận của hắn, cho nên hắn mới lại xuất hiện tại nơi này sao? Mới giả vờ không quen biết nhau sao?

"Meo meo ~~~" Mèo Tầm Bảo đứng ở trên vai Thích Ngạo Sương, nhẹ nhàng dùng cái đầu lông lá kia cọ xát gương mặt của Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng quay đầu lại, nhìn Mèo Tầm Bảo, sau đó ôm nàng xuống tới, lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói thật nhỏ: "A Bảo, người đây là đang an ủi ta sao?"

"Meo meo ~~~" Mèo Tầm Bảo giơ giơ móng vuốt, sau đó dụng lực gật đầu một cái

"Cám ơn." Thích Ngạo Sương sờ sờ đầu Mèo Tầm Bảo, khổ sở cười cười.

Mèo Tầm Bảo an tĩnh vùi đầu ở trong ngực Thích Ngạo Sương, móng vuốt khoắc lên trên cánh tay của Thích Ngạo Sương, híp mắt. Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời đêm, nhẹ nhàng than thở. Rất muốn, rất muốn tìm được Phong Dật Hiên, hỏi hắn đến cùng là có chuyện gì xảy ra. Nhưng theo lời Tạp Mễ Nhĩ nói, nếu như Phong Dật Hiên không muốn nói, đuổi theo hắn hỏi cũng không làm nên chuyện gì.

Một hồi gió mát nhẹ nhàng thổi qua, không khí ẩm ướt lành lạnh.

Mèo Tầm Bảo vốn là híp ánh mắt của đột nhiên chột trợn to mắt ra, từ trong ngực Thích Ngạo Sương nhảy ra, hô hô kêu lên, cái đuôi cùng toàn bộ lông mao dựng đứng.

Thích Ngạo Sương sững sốt, tiếp đột nhiên xoay người, thấy một bóng dáng làm cho tim nàng hơi nhói lên,

Thích Ngạo Sương không có chút nào do dự, lập tức đuổi theo. Là Phong Dật hiên, chính là hắn! Tuyệt đối sẽ không có sai!

Phong Dật Hiên, cứ như vậy lặng yên không tiếng động nhanh chóng ra khỏi phủ thành chủ. Thích Ngạo Sương cũng nhẹ nhàng điểm mũi chân một chút, đi theo ở phía sau. Phong Dật Hiên hình như nghĩ muốn chạy nhanh một chút bỏ lại Thích Ngạo Sương, tốc độ nhanh hơn hướng cửa thành nhảy tới, Thích Ngạo Sương theo sát ở phía sau. Nàng phải đuổi theo hỏi xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Phong Dật Hiên làm bộ như không biết nàng, nhưng bây giờ len lén đến xem nàng, điều này nói rõ lên cái gì?

Chẳng lẽ Phong Dật Hiên thật sự có lý do khó nói? Thích Ngạo Sương nghĩ đến đây, trong lòng có chút lo lắng, tăng nhanh bước chân đuổi theo người phía trước.

Cửa Phong Lưu thành vẫn không có khóa, thủ vệ đều ở đây ngủ gà ngủ gật. Ở giai đoạn cuối cùng của cuộc thi, cửa thành vẫn là mở. Phong Dật hiên và Thích Ngạo Sương một trước một sau trong nháy mắt đi ra ngoài, thủ vệ chỉ cảm thấy trước mắt thổi qua một cơn gió nhẹ, ngẩng đầu nhìn lên lại không có gì cả, chỉ coi là ảo giác của mình, lại tiếp tục ngủ gật.

Ra khỏi cửa thành, vẫn đuổi theo, khi đuổi kịp đến một rừng cây, phía trước nhưng không có bóng dáng của Phong Dật Hiên. Thích Ngạo Sương đứng ở trong rừng cây, nhắm mắt lại, lại cái gì cũng không cảm thấy, Phong Dật Hiên cứ như vậy biến mất không thấy.

"Dật Hiên! Dật Hiên!" Thích Ngạo Sương mở mắt ra, thật thấp kêu lên, vậy mà trả lời nàng chỉ có một trận gió một hồi tiếng lá cây xào xạc.

Chung quanh không có ai, không có gì cả.

Thích Ngạo Sương kinh ngạc đứng tại chỗ, trong mắt một mảnh thần thờ.

"Meo meo ~~~" Mèo Tầm Bảo vẫn đứng ở trên vai Thích Ngạo Sương nhỏ giọng kêu một tiếng, hình như đang an ủi Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu Mèo Tầm Bảo, phát ra một tiếng thở dài, xoay người chuẩn bị đi trở về. Vừa mới xoay người, thì lại nhìn thấy một đôi con người màu đỏ, màu đỏ diêm dúa lấp lánh, màu đỏ thâm thúy. Giống như nước xoáy làm cho lòng người sợ hãi. Mà khuôn mặt tuyệt mỹ cùng dáng vẻ phách lối ấy quen thuộc làm sao.

"Thiếu chủ!" Thích Ngạo Sương kinh ngạc nhìn người đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình. Thiếu nữ trước mắt chính là người Thích Ngạo Sương gặp ở Ma Vực là Thiếu chủ Ma giới! Thiếu chủ có thực lực siêu nhiên mà làm việc lại tùy hứng! Nàng ta cứ như vậy lặng yên không tiếng động xuất hiện ở trước mặt của mình. Mà nàng ta giờ phút này một thân y phục đen nhánh, quần áo ống tay áo cùng vạt áo cũng thêu hoa văn màu vàng. Có vẻ quý phái mà lạnh lùng, ăn mặc là một bộ dạng nam trang. Mèo Tầm Bảo kêu một tiếng, trực tiếp từ trên bả vai Thích Ngạo Sương trượt đến sau lưng Thích Ngạo Sương, nằm y phục sau lưng Thích Ngạo Sương treo ngược sau lưng nàng. Thân thể cũng đang khẽ run.

"Không muốn chết thì đừng gần hần nữa!" giọng điệu Thiếu chủ giờ phút này không còn giống như trước kia nữa không có vẻ bất cần đời, giờ phút này giọng điệu nàng ta lạnh lẽo khác thường, đáy mắt không có một tia nhiệt độ.

Hắn? Người nào? Thích Ngạo Sương sững sốt. Thân là Thiếu chủ Ma giới lại có thể biết xuất hiện tại Yêu Giới, hơn nữa đột ngột xuất hiện ở trước mặt mình nói ra một câu nói như vậy. Thích Ngạo Sương cau mày, nàng cảm thấy trên người Thiếu chủ sát khí ngập trời, đây không phải là giả vờ. Thiếu chủ trước mắt là muốn giết nàng thật!

Người trong miệng Thiếu chủ là ai? Thích Ngạo Sương cau mày nhìn Thiếu chủ Ma Giới trước mắt, chợt có chút hiểu được, lúc này là nàng đang đuổi theo Phong Dật Hiên. Chẳng lẽ “hắn” trong miệng Thiếu Chủ chính là Phong Dật Hiên? Thích Ngạo Sương bị cái ý nghĩ này của chính mình làm cho giật mình. Nói như vậy, Phong Dật Hiên là Ma Tộc sao? Hơn nữa cùng Thiếu Chủ trước mắt có quen biết?

"Tại sao?" Giọng nàng như lại đi, hỏi một câu như vậy.

"Không tại sao cả." giọng của Thiếu chủ vẫn như cũ không có một tia nhiệt độ, trong mắt lại hiện lên bộ dáng ngạo mạn.

Thích Ngạo Sương sững sốt, bởi vì nàng thấy rõ ràng từ trong mắt Thiếu Chủ đầu là hận ý ! Thiếu chủ hận nàng! Tại sao?

"Hắn chỉ vì ngươi, mới bị nhiều khổ sở như vậy! Thật muốn giết chết ngươi cho rồi! Muốn chặt ngươi làm trăm mảnh, để cho ngươi hồn phi phách tán!" Thiếu chủ nói tới đây con ngươi màu đỏ càng thêm đỏ rực, hận ý ở đáy mắt càng thiể hiện rõ hơn. Trên người của nàng ta cũng dần dần hiện lên một màu tầng đỏ nhàn nhạt .

Nằm ở sau lưng Thích Ngạo Sương Mèo Tầm Bảo run rẩy càng lợi hại hơn. Nàng đối với nguy hiểm là nhạy cảm khác thường, nàng chỉ biết, trước mắt người này vô cùng nguy hiểm. Không cẩn thận nàng và bảo bối thân ái của nàng sẽ phải bỏ mạng ở đây nha! Thật là đáng sợ. Meo meo ô ~~~ tiểu Thiên Thiên ~~ mau tới cứu ta ~~ Mèo Tầm Bảo bám chặt ở trên lưng của Thích Ngạo Sương, trong lòng kêu thảm thiết.

Phá Thiên giờ phút này dĩ nhiên không nghe được Mèo Tầm Bảo trong lòng kêu rên như thế nào. Cho nên, Thích Ngạo Sương cùng Mèo Tầm Bảo phải đối mặt với người siêu cấp nguy hiểm trước mắt này.

Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ, không hiểu Thiếu chủ trước đối với nàng phi thường thân thiện bây giờ lại căm giận đến thế. Chẳng lẽ, Phong Dật Hiên là người của Ma Giới, là người Thiếu chủ quan tâm. Cho nên Thiếu chủ mới oán hận mình như thế? Sẽ là vậy thật sao? Nhưng ánh mắt của Thiếu chủ so với ánh mắt của Liễu Tuyết Tình không giống nhau!

Tình cảm của Thiếu chủ đối với Phong Dật Hiên, cùng với tình cảm của Liễu Tuyết Tình đối với Lãnh Lăng Vân không giống nhau! Điểm này Thích Ngạo Sương có thể xác định.

Thiếu chủ trên người Hồng Quang càng ngày càng đỏ rực lên, từng bước một hướng chỗ Thích Ngạo Sương tiến tới gần. Áp lực cường đại đè ép Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương theo bản năng lui về phía sau đi.

"Người đi chết đi!" trong mắt Thiếu chủ hung quang hiện ra, đột nhiên giơ tay lên, lòng bàn tay ngưng tụ lại một vòng Hồng Quang đoàn kinh người .

Ánh mắt Thích Ngạo Sương trầm xuống, lập tức cảnh giới phòng bị.

Sau một khắc, Thiếu chủ tay lại bị một bàn tay to bắt được, một thanh âm lạnh lạnh nhàn nhạt vang lên: "Nếu như ngươi là muốn người kia vĩnh viễn hận ngươi, ngươi cứ rat ay với nàng đi."

Thích Ngạo Sương cả người cứng đờ, cứ như vậy kinh ngạc nhìn người đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh Thiếu chủ .

"Hừ!" đáy mắt Thiếu chủ đều là bạo ngược, ánh mắt thay đổi rời khỏi người Thích Ngạo Sương, có bức tức cùng không cam lòng. Cuối cùng đột nhiên dùng sức tránh ra khỏi cánh tay đang giữ mình, xoay người rời đi.

Mà người kia cứ như vậy đứng lẳng lẳng ở nơi đó, yên lặng nhìn Thích Ngạo Sương.

"Lăng Vân." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng mở miệng, run rẩy gọi ra cái tên này.

Không có sai, trong thiên hạ, chỉ có Lãnh Lăng Vân mới có như vậy dung nhan, khí chất như vậy. Một đầu phiêu dật tóc bạch kim, dung nhan tuấn mỹ, còn có con mắt màu tím yêu mị. Chỉ là, giờ phút này trên trán Lãnh Lăng Vân một chòm tóc rũ xuống, chặn lại một bên mặt đã không còn con người kia. Như vậy chẳng những không có để cho hấn sức quyến rũ giảm bớt, ngược lại tăng thêm tăng thêm một tia sức quyến rũ thần bí khó tả .

"Ngạo Sương." trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lãnh Lăng Vân lộ ra một tia nụ cười, nụ cười ấy mê hoặc lòng người.

Thích Ngạo Sương đôi môi khẽ run, có rất nhiều lời nàng muốn nói, rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng là lời đến khóe miệng, cư nhiên một câu cũng nói không ra được. Chỉ có thật sâu nhìn người trước mắt này, từng bước từng bước chậm rãi đến gần hấn. Lãnh Lăng Vân vẫn không nhúc nhích, chỉ là đứng lẳng lẳng tại nguyên chỗ, trầm mặc, chờ đợi Thích Ngạo Sương đến gần.

Hình như qua thật lâu, Thích Ngạo Sương mới đi tới trước mặt của Lãnh Lăng Vân. Thích Ngạo Sương đưa tay ra, chậm rãi đưa về phía gương mặt của Lãnh Lăng Vân. Lãnh Lăng Vân vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích, chỉ là lẳng lẳng nhìn gương mặt xinh đẹp của Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng thận trọng đem lọn tóc rũ xuống của Lãnh Lăng Vân vén lên. Sau một khắc, con người của Thích Ngạo Sương co rút nhanh, nàng thấy rõ ràng Lãnh Lăng Vân một bên có con người một bên không có! Tất cả là một mảnh quý dị hư vô! Nói như vậy, bông tai màu tím

thủy tinh màu tím trên lỗ tai nàng, thật sự là một con người của Lãnh Lăng Vân !

"Tại sao." Thích Ngạo Sương có chút mờ mịt hỏi.

"Nguyên nhân là ta cho là Phong Dật hiền là người bình thường. Còn ta không phải !" thanh âm Lãnh Lăng Vân lạnh lạnh chậm rãi vang lên" cho nên, ta nghĩ ta không thể chăm sóc nàng, còn hắc có thể. Nhưng ta sai lầm rồi, ..." thanh âm Lãnh Lăng Vân có chút sâu kín, trống không, nhưng lại hình như lại ẩn chứa một cỗ kiên định vô cùng khó tả .

Thích Ngạo Sương thu hồi tay của mình, ánh mắt không có rời ánh mắt của Lãnh Lăng Vân.

"Hắc cũng không phải là loài người. Nên ta sẽ không dễ dàng buông tay nữa." Lãnh Lăng Vân chột vờn tay, nhẹ nhàng sờ sờ mái tóc của Thích Ngạo Sương, khẽ mỉm cười nói" Ngạo Sương, ta sẽ bảo vệ nàng. Nguyên vọng của nàng ta sẽ đều vì nàng mà hoàn thành. Chỉ cần nàng vui vẻ, ta sẽ vì nàng lật nghiêng tất cả. Nếu ai làm cho nàng đau lòng, khó chịu, ta sẽ hủy diệt hết toàn bộ "

Thích Ngạo Sương nhìn con người màu tím của Lãnh Lăng Vân , trong con ng kiên địnhhươi là vẻ vô cùng kiên định, trong lòng dâng lên một cỗ cảm thụ không cách nào dùng ngôn ngữ hình dung, thậm chí nàng cũng không biết, cảm giác này rốt cuộc là cái gì.

" Bông tai này, chứa một nửa lực lượng của ta. Khi ta không ở bên nàng thì, nó cũng sẽ thay ta bảo vệ nàng" tay Lãnh Lăng Vân trượt xuống hướng tới lỗ tai Thích Ngạo Sương, nhẹ nhàng sờ sờ bông tai màu tím đỏ, nói ra câu này khiến Thích Ngạo Sương kinh ngạc không thôi/

Cái gì? Cái này bông tai là một nửa lực lượng của Lăng vân sao? !

Như vậy, Lăng Vân là ai? Thân phận thực sự của hắc là gì?

"Tốt lắm, chúng ta đi thôi." Lãnh Lăng Vân ngẩng đầu nhìn chung quanh, trầm giọng nói "Vạn Phong Lưu người này, không đơn giản. Phải cẩn thận hân."

Vạn Phong Lưu không đơn giản, Thích Ngạo Sương dĩ nhiên là biết. Có thể ở lại cái địa phương này mà không phụ thuộc vào bất kỳ một thế lực nào, chỉ bằng điểm này cũng biết người này tuyệt đối không đơn giản. Chỉ là hân không như biểu hiện mặt ngoài lại có vẻ đối với quyền thế không hề hứng thú, vậy thì thật sự không đơn giản được.

"Lăng Vân....." , Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng mở miệng, câu nói kế tiếp chưa kịp nói ra, lại bị Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng cắt đứt.

"Ngạo Sương, ta hiểu rõ nàng có rất nhiều nghi vấn." Lãnh Lăng Vân dung nhan tuấn mỹ tràn đầy nặng nề, chậm rãi trầm giọng nói " hôm nay Yêu Giới, một mảnh hỗn loạn. Bởi vì không gian đường hầm rối loạn, nên có cả người Ma giới trà trộn vào, còn Thần giới có người trà trộn vào hay không ta cũng không rõ ràng lắm tuy nhiên Phong Dật Hiên là Ma Tộc, ta chỉ biết điểm này mà thôi. Lần này đại hội tỷ võ, không ai biết là sẽ xảy ra chuyện gì. Ta không hy vọng nàng mạo hiểm, ta sẽ xử lý tốt tất cả."

Phong Dật Hiên là ma tộc? ? ? (Tiểu Sương Sương à sao chỉ nghe thấy mỗi cái này thế. Có thấy tiểu Vân đang thâm tình thế cơ mà >.

Mặc dù lòng của Thích Ngạo Sương có suy đoán như vậy, nhưng Lãnh Lăng Vân chứng thật như thế, trong lòng có một mảnh tư vị khó tả .

Phong Dật Hiên là ma tộc, như vậy, người thì sao? Lăng Vân, người thì sao? Người không phải là loài người, như vậy người là ai đây?

"Ta là Yêu Tộc." Lãnh Lăng Vân hình như nhìn thấu suy nghĩ của Thích Ngạo Sương, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười nhàn nhạt " ta ở nhân giới đã một ngàn năm, trí nhớ mới dần dần khôi phục gần đây.

"Một ngàn năm? Như vậy, người cùng Bạch Đế và Hắc Vũ một dạng, từ Thánh Chiến lần trước liền đến Nhân giới?" Thích Ngạo Sương nhỏ giọng hô ra tiếng.

"Đúng thế" chỗ sâu trong con người Lãnh Lăng Vân thoáng qua một tia ánh sáng, hình như che giấu cái gì, chỉ là âm thanh nhàn nhạt liền sau đó không nói gì nữa.

"Ta còn có chuyện xử lý. Ta sẽ lại tới tìm nàng sau. Lúc ta không có mặt, nàng phải tự chăm sóc mình thật tốt, cẩn thận Vạn Phong Lưu." Lãnh Lăng Vân đưa Thích Ngạo Sương về trước cửa thành, trước khi đi lần nữa dặn dò Thích Ngạo Sương cẩn thận Vạn Phong Lưu.

Thích Ngạo Sương nhìn Lãnh Lăng Vân, muốn nói lại thôi. Cuối cùng thiên ngôn vạn ngữ đến khóe miệng chỉ hóa thành một câu: "Đã biết, người cũng phải cẩn thận"

Nhìn bóng dáng của Lãnh Lăng Vân biến mất, lòng của Thích Ngạo Sương dâng lên tư vị hồ tạp khó tả.

Phong Dật Hiên, Lãnh Lăng Vân, Thiếu chủ Ma giới, Bạch Đế, Hắc Vũ, Tạp Mễ Nhĩ, Vạn Phong Lưu. . . Tại sao cảm giác rất hỗn loạn? Lại hình như sâu xa bên trong lại có một cỗ liên kết gì đó...

Tất cả rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Thích Ngạo Sương ôm Mèo Tầm Bảo đi ở dưới bóng đêm trên đường phố thình thoảng có Yêu Tộc đi ngang qua, thấy Thích Ngạo Sương một người một mình đi ở trên đường phố, có kinh ngạc cùng nghi ngờ, khi thấy dưới cổ áo Thích Ngạo Sương chính là huy chương hoa hồng liền thấy sáng tỏ, sau đó rời đi. Thích Ngạo Sương sờ sờ huy chương hoa hồng, thầm nghĩ trong lòng, Vạn Phong Lưu người này, có thể có lực uy hiếp như vậy, quả thật không đơn giản.

Thích Ngạo Sương trở lại Thành Chủ Phủ, thủ vệ canh giữ ở cửa cùng trong đại sảnh, cả thị nữ xinh đẹp thấy Thích Ngạo Sương từ bên ngoài trở lại cũng có chút cảm thấy kỳ quái, bởi vì bọn họ cũng không có thấy Thích Ngạo Sương đi ra ngoài, hiện tại Thích Ngạo Sương lại từ bên ngoài trở về.

Không để ý đến ánh mắt nghi ngờ của những người này, Thích Ngạo Sương trực tiếp hướng phòng khách mình ở đi tới. Tối nay Bạch Đế và Hắc Vũ cũng không có lại trở lại Thành Chủ Phủ, mà là sai người nhắn cho Vạn Phong Lưu để cho hắn rất chăm sóc Thích Ngạo Sương, cũng nhắn cho Thích Ngạo Sương, có chuyện liên thông qua Vạn Phong Lưu tìm bọn hắn. Hai người lời nói, làm xong việc liền lập tức trở lại đón nàng.

Trên hành lang, Thích Ngạo Sương thấy được bóng dáng màu trắng đang lẳng lặng tựa vào cây cột bên cạnh chờ đợi nàng.

Tạp Mễ Nhĩ nhìn Thích Ngạo Sương đến gần, khẽ mỉm cười, dịu dàng nói: "Thấy bọn họ không?"

“ Có" Thích Ngạo Sương dừng lại, lông mi rủ thấp xuống, âm thanh nhẹ nhàng.

"Người nghĩ nên làm sao đây?" Tạp Mễ Nhĩ dịu dàng hỏi.

"Ta, không biết. Thích Ngạo Sương chậm rãi lắc đầu" ta thậm chí không biết hiện tại là tình trạng gì. Ta còn gặp được người kia. Ma giới Thiếu chủ. . ."

"Vào nhà đi, bên ngoài lạnh lẽo." Tạp Mễ Nhĩ tiến lên nhẹ nhàng xoa đầu Thích Ngạo Sương, yêu thương nói một câu.

Thích Ngạo Sương phức tạp nhìn Tạp Mễ Nhĩ , rồi nhẹ nhàng gật đầu, cùng Tạp Mễ Nhĩ đi về phía phòng của hắn.

Vào phòng, Tạt Mễ Nhĩ vì Thích Ngạo Sương rót thêm một ly Hoa Trà nóng hổi, hiển nhiên là mới pha không lâu.

"Thiếu chủ Ma Giới muốn giết ta, bởi vì Dật Hiên. Sau đó Lăng Vân đột nhiên xuất hiện đã cứu ta." Thích Ngạo Sương bưng ly trà, nhưng không có uống một hớp, mà là cúi đầu nói thật nhỏ.

"Ha ha, tiểu Ngạo Sương, ta sẽ không để cho người khác giết người." Tạt Mễ Nhĩ ngồi ở bên cạnh Thích Ngạo Sương, nhẹ nhàng phun ra một câu nói như vậy.

Thích Ngạo Sương sửng sốt, quay đầu nhìn về phía Tạt Mễ Nhĩ khuôn mặt dịu dàng mỉm cười. Chẳng lẽ, mới vừa rồi Tạt Mễ Nhĩ thật ra thì cũng ở đó sao? Hẳn đi theo mình ư? Chỉ là Lăng Vân ra tay, cho nên hẳn mới không có ra tay?

Thích Ngạo Sương không có tí mĩ suy xét lời nói Tạt Mễ Nhĩ. Ta sẽ không để cho người khác giết người.

"Dật Hiên là Ma Tộc. Hẳn tại sao lại tới Yêu Giới?" Thích Ngạo Sương hình như đang hỏi Tạt Mễ Nhĩ, lại hình như là đang hỏi mình" Lăng Vân là Yêu Tộc, hẳn sau lần trước liền đến Nhân giới, bây giờ trở lại Yêu Giới.

"Không cần nhớ quá nhiều. Người bây giờ đoán mò cũng không có kết quả gì." Tạt Mễ Nhĩ dịu dàng an ủi" cho nên, cái gì cũng đừng nghĩ. Người sẽ nhanh hiểu đây tất cả rồi cuộc chuyện gì xảy ra. Thời điểm nên biết sẽ biết."

Thích Ngạo Sương nhìn ánh mắt của màu xanh dương đậm của Tạt Mễ Nhĩ, trong lòng phức tạp cực kỳ, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu.

Uống qua một ly Hoa Trà xong, Thích Ngạo Sương chúc Tạt Mễ Nhĩ ngủ ngon, rồi trở về phòng khách của mình. Nằm ở trên giường, lòng của Thích Ngạo Sương không khỏi cảm thấy hụt hẫng. Vì cái gì mà nàng cảm thấy

chung quanh mọi người vốn là rất quen thuộc đang dần trở nên xa lạ? Tất cả là sao đây?

Sáng sớm hôm sau, Tạt Mễ Nhĩ tới gõ cửa, mỉm cười nói mang Thích Ngạo Sương đi dạo một chút, xem một chút xem Yêu Giới phần hoa ra sao.

Không biết rằng, vừa ra khỏi cửa, liền gặp phải phiền toái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 7: Yêu Hóa Thichs Ngạo Sương

T

hích Ngạo Sương tuyệt không hăng hái tuyệt lắm, nhưng lại không đành lòng phụ lòng của Tạt Mễ Nhĩ. Nhìn Tạt Mễ Nhĩ dịu dàng mỉm cười, Thích Ngạo Sương hiểu Tạt Mễ Nhĩ nhìn thấy mình rất sa sút, cho nên muốn mang mình đi ra ngoài giải sầu. Vội vã rửa mặt xong, Tạt Mễ Nhĩ đều không cho Thích Ngạo Sương ăn điểm tâm liền mang nạng ra cửa, nói là ra đường đi ăn ngon hơn , nếm thử một chút món ăn ngon ở Yêu Giới .

Nhắc đến ăn , Mèo Tầm Bảo thật hưng phấn ý vị kêu meo meo. Nàng đối với thức ăn ngon là không có bất kỳ lực kháng cự nào.

Tạt Mễ Nhĩ cứ như vậy cùng Thích Ngạo Sương ra cửa, không có bất kỳ người hầu đi theo, hai người một mình ra phố.

Ở thành phủ chủ tại một nơi thật cao trên gác xép, Vạn Phong Lưu đứng ở bên cửa sổ, nhìn bóng lưng Tạt Mễ Nhĩ và Thích Ngạo Sương, ánh mắt thâm thúy. Trên tay nắm một đóa hoa hồng kiều diễm nhẹ nhàng lắc lắc. Đợi bóng lưng của Tạt Mễ Nhĩ và Thích Ngạo Sương biến mất, ánh mắt của Vạn Phong Lưu dần dần nghiêm túc, đem vật đang cầm trong tay là đóa hoa hồng vứt ra ngoài cửa sổ, xoay người rời đi.

Thức ăn Yêu Giới không phải giống loài người tưởng tượng rằng vô cùng cổ quái hoặc là rất máu tanh. Ngược lại, mỹ vị Yêu Giới so với thức ăn nhân giới không cách nào so sánh được. Thích Ngạo Sương ngồi trong phòng ưu nhã, nhìn trước mắt một bàn tràn đầy sắc hương vị cầu toàn mỹ vị, cũng có chút giật mình . Những thứ này nàng đều là chưa từng gặp qua . Còn có các loại trái cây diện mạo quái dị, tản ra mùi thơm ngát mê người . Người hầu bàn cẩn thận cắt hoa quả thành các miếng thật mỏng theo lời Tạt Mễ Nhĩ phân phó.

Mèo Tầm Bảo dùng móng vuốt đào đào cái này bào bào cái khác , dùng ánh mắt vô tội ngó ngó Tạt Mễ Nhĩ. Bây giờ ở trong nhận thức của nàng, cái người tóc vàng mắt màu xanh dương này nhìn dịu dàng nhưng thật ra thì vô cùng nguy hiểm, thậm chí so với cái bà cô buổi tối hôm qua thì còn nguy hiểm đáng sợ hơn nhiều. Một bàn món ăn ngon này nọ dường như đều là cái tên đáng sợ này mua, tự nhiên hẳn phải đồng ý nàng mới dám ăn.

Tạt Mễ Nhĩ dịu dàng mỉm cười, đem một chút thức ăn ngon bỏ vào một mâm lớn sẽ, đẩy tới trước mặt Mèo Tầm Bảo. Mèo Tầm Bảo ô ô kêu một tiếng, thận trọng liếc nhìn Tạt Mễ Nhĩ, thấy Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười gật đầu một cái, lúc này mới yên lòng. Vui mừng meo meo ô ô một tiếng, khởi động.

Thích Ngạo Sương nhìn bộ dạng tham ăn của Mèo Tầm Bảo, không khỏi thán nhiên mỉm cười.

"Tiểu Ngạo Sương, người cười lên rất đáng yêu." Tạt Mễ Nhĩ nhìn Thích Ngạo Sương nở nụ cười, nhẹ nhàng nói ra một câu như vậy.

Thích Ngạo Sương hơi sững sờ, nhìn khuôn mặt Tạt Mễ Nhĩ tràn đầy dịu dàng, lần nữa lại mỉm cười. Cầm dao nĩa lên, cười nói: "Cám ơn."

Tạt Mễ Nhĩ cười, không nói gì, cũng cầm lên dao nĩa, chuẩn bị cắt cho Thích Ngạo Sương khối cá nướng.

Mèo Tầm Bảo hạnh phúc híp mắt, há to mồm, chuẩn bị cắn một miếng đồ ăn ngon trong mâm mỹ vị.

Vậy mà, vừa lúc đó, nổi lên điểm khác thường.

Thích Ngạo Sương bỗng nhiên có cảm giác một cổ sát khí đến trong không khí, cấp tốc lui về phía sau.

Oanh một tiếng, bàn ăn trước mắt đã hóa thành hư không. Từ từ bụi mù mít tràn ngập cả phòng. Một quả nặng khổng lồ dính trên sàn nhà, tất cả thức ăn ngon tự nhiên toàn bộ hỏng hết. Cửa chính cũng bị hỏng.

Vẻ mặt Táp Mễ Nhĩ lạnh nhạt, còn vẫn như cũ ngồi tại chỗ. Chỉ là một thân quần áo vẫn sạch sẽ không hề dính một chút thức ăn, vẫn là bộ dạng tự đắc đáng vẻ hoàn mỹ. Ánh mắt của hắn một mảnh yên tĩnh, không nhìn ra bất kỳ hi nộ nào.

Người duy nhất phát điên là Mèo Tầm Bảo!

Mèo Tầm Bảo lui đến bên cạnh Táp Mễ Nhĩ, nhìn chén bát ngổn ngang đầy đất, con người màu hổ phách dần dần đỏ lên. Đây là điềm báo nàng tức giận. Thật vất vả mới có thể nếm được mỹ vị Yêu Giới, lại có tai họa bất ngờ đáng xuống, toàn bộ thức ăn ngon đều đổ.

Thích Ngạo Sương nhìn trước mắt một mảnh bừa bãi cùng trên sàn nhà kia quả nặng còn lóe nhàn nhạt màu đen, nhìn lại gương mặt lạnh nhạt của Táp Mễ Nhĩ. Là ai tập kích bọn họ? Hơn nữa còn là lựa chọn tại chỗ công cộng như vậy. Cái đó do Hán Mẫu Tư ? Không thể nào. Hán Mẫu Tư không phải người ngốc nghếch như vậy chứ. Coi như hắn tra được muội muội của hắn biến mất có liên quan tới bọn họ, cũng sẽ không đường đột ra tay như vậy. Như bây giờ đánh trống khua chiêng tập kích, xem ra là muốn dò xét họ.

Trên đất quả nặng có một cái đầu nối với sợi xích lớn, theo xích sắt nhìn sang. Một Yêu Tộc cao lớn trắng kiện đứng ở cửa phòng, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh nhìn bên này. Tứ chi của hắn cũng được quấn vòng quanh bởi một sợi xích sắt to lớn, quái dị vô cùng. Ở bên cạnh hắn, là ba Yêu Tộc có diện mạo tương đối khác nhau. Một là nữ nhân đẹp đẽ, ăn mặc hở hang, cầm trên tay một cây roi, roi quấn quanh ở trên cánh tay của nàng ta. Còn có hai người còn lại đều là nam tử. Một người mặt lạnh lùng, vẻ lạnh lùng trên mặt đều là khinh thường, trên lưng là một thanh đao khổng lồ, một người khác người mặc trường bào, cầm trên tay một quyền trượng đen nhánh.

Tạp Mễ Nhĩ nhìn Thích Ngạo Sương, trên mặt lộ ra một tia nụ cười nhàn nhạt, nhẹ giọng nói: " Ta cùng vợ con ta đang ăn bữa ăn sáng ấm áp lại bị các người phá hư rồi."

Thích Ngạo Sương nhìn một chút đám Yêu Tộc đang đứng ở cửa, ánh mắt nghiêm túc. Ở trước thời điểm diễn ra đại hội tỷ võ rất nhạy cảm, mà còn có Yêu Tộc dám sinh sự ở chỗ đám đông như vậy. Dù là tam đại thế lực cũng có chỗ cố kỵ sẽ không làm như vậy. Nhưng đây lại là một đám Yêu Tộc, hơn nữa người phụ trách quán rượu này cũng không có xuất hiện.

Mấy tên Yêu Tộc này, rốt cuộc là có lai lịch gì đây.

"Đi chết đi!" Yêu Tộc cao lớn, đột nhiên lôi kéo xích sắt trong tay, đem quả nặng đang dính trên nền nhà kéo lên. Quả nặng to lớn nặng nề như vậy mà bị một Yêu Tộc cầm lên nhẹ như không.

Đối phương hiển nhiên là muốn dẫn bọn họ đến đường cùng. Không nói lời gì, ba Yêu Tộc cùng nắm vũ khí của mình chuẩn bị tiến lên.

Một Yêu Tộc cầm quyền trượng đen nhánh trong miệng bắt đầu nói lẩm bẩm, niệm chú lên Thích Ngạo Sương, nàng hoàn toàn nghe không hiểu chú ngữ gì.

Tạp Mễ Nhĩ vẫn như cũ không nhúc nhích, Thích Ngạo Sương cũng không có động đậy.

Thích Ngạo Sương nhìn gương mặt bình tĩnh của Tạp Mễ Nhĩ, nàng lại rất rõ ràng, giờ phút này Tạp Mễ Nhĩ cực kì tức giận.

Tạp Mễ Nhĩ tức giận, sẽ xử trí mấy Yêu Tộc này như thế nào? Thích Ngạo Sương tuyệt đối không gấp gáp cùng mấy Yêu Tộc giao thủ. Nàng biết, Tạp Mễ Nhĩ sẽ xử lý xong rất đơn giản những thứ này.

Mấy Yêu Tộc cứ như vậy hung ác vọt vào phòng.

Vậy mà, không đợi Tạt Mễ Nhĩ có bất kỳ động tác, Mèo Tầm Bảo lại có động tác khiến cho trong phòng tất cả mọi người giật mình .

Mèo Tầm Bảo hô hô kêu, sau đó nhảy lên không trung, chắn trước mặt mấy yêu tộc .

Mấy Yêu Tộc kia đầu tiên là sửng sốt, tiếp trên mặt đều lộ ra vẻ khinh thường và buồn cười. Cả cái tên đang đọc chú ngữ cũng ngưng niệm chú, mà là buồn cười nhìn con mèo hết sức đáng yêu nhưng không tự lượng sức mình. Nhỏ như vậy, hình người cũng không có, thậm chí cũng không có đầu óc, lại dám ngăn cản trước mặt bọn họ.

Thích Ngạo Sương hơi ngẩn ra, chuẩn bị gọi Mèo Tầm Bảo quay lại.

Tạt Mễ Nhĩ đầu tiên là thoáng chút đăm chiêu, tiếp theo là híp mắt có chút hăng hái nhìn một màn trước mắt, không chút nào lo lắng rằng phải ra tay cả.

"Meo meo! !" Mèo Tầm Bảo giờ phút này con người thay màu đỏ khác thường. Trong lòng của nàng hiện tại cũng chỉ là một mảnh uất ức. Những thứ mỹ vị kia, mới vừa rồi ở ngay miệng của nàng gần như vậy, lại bị mấy người không biết điều trước mắt phá hư hết!

"Hừ!" mấy Yêu Tộc khinh thường cười lạnh một tiếng, quơ múa cái quả nặng bay tới vị trí của Mèo Tầm Bảo.

Trong lòng Thích Ngạo Sương căng thẳng, định sẽ ra tay, Tạt Mễ Nhĩ lại nháy mắt, ý bảo Thích Ngạo Sương không nên khinh thường Mèo Tầm Bảo. Thích Ngạo Sương hơi sửng sò, chỉ do dự một chút liền lựa chọn nghe theo Tạt Mễ Nhĩ. Tạt Mễ Nhĩ tuyệt đối sẽ không làm khi không nắm chắc mọi chuyện, từ đầu tới đuôi, Tạt Mễ Nhĩ thậm chí không có coi trọng mấy Yêu Tộc này.

Quả nặng khổng lồ nặng nề cứ như vậy đánh tới hướng Mèo Tầm Bảo, Tạt Mễ Nhĩ vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích.

Cái tên Yêu Tộc cao lớn tráng kiện trên mặt lộ ra nụ cười tàn khốc và khinh thường, trong mắt hằn, con tiểu Miêu này sắp trở thành một đồng thịt vụn.

Sau một khắc, nụ cười của hắc ngưng kết ở trên mặt, bên cạnh ăn mấy Yêu Tộc cũng hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Quả nặng khổng lồ nặng nề cứ như vậy dừng ở trên đầu Mèo Tầm Bảo, cũng không rơi xuống nửa phần.

Thích Ngạo Sương không có kinh ngạc, có Tạt Mễ Nhĩ ở đây, những Yêu Tộc này làm sao có thể thương tổn a Bảo được? Một màn này Thích Ngạo Sương tự nhiên hiểu là Tạt Mễ Nhĩ đã biết trước.

Vậy mà, sau một khắc, Thích Ngạo Sương cũng ngây ngẩn cả người.

"Meo meo!" Mèo Tầm Bảo tức giận kêu một tiếng, chột trong phòng cuồng phong gào thét, tất cả mọi thứ cũng bị thổi bay. Thích Ngạo Sương xuất ra cái kết giới chặn lại trận cuồng phong không giải thích được này. Tạt Mễ Nhĩ vẫn là vẻ mặt lạnh nhạt ngồi ở tại chỗ không nhúc nhích. Hắc không bị cảnh hưởng chút nào. Không có kết giới, càng không có ra tay phản kích. Chỉ là lẳng lặng ngồi ở chỗ đó. Cuồng phong hình như đều rời đi, tự động tránh qua bên cạnh của hắc.

Mấy Yêu Tộc cũng nhú mào, cuồng phong này có chút quái dị. Mà càng làm cho bọn họ kinh ngạc hơn, là trước mắt con mèo nho nhỏ kia, ở trong khoảnh khắc trên người nó yêu khí kịch liệt tăng lên không ngừng.

Thích Ngạo Sương nhìn Mèo Tầm Bảo trên đất một chút, lại nhìn Tạt Mễ Nhĩ, trong nháy mắt liền hiểu được, cảnh tượng trước mắt phen này không liên quan đến Tạt Mễ Nhĩ! Đây là lực lượng của Mèo Tầm Bảo! Tạt Mễ

Nhĩ thấy lực lượng của nó nên khoog cần phải hoảng hốt làm gì. Người bị giết là bọn họ cứ nhiên ngồi hưởng thụ cảm giác nhàn hạ, không hề hoảng loạn. Hoảng loạn trong từ điển của Tạt Mễ Nhĩ là không hề có mĩ cảm.

Cuồng phong càng ngày càng quá mức, mấy Yêu Tộc cũng không mở mắt được.

Sau một khắc, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Thích Ngạo Sương, thân thể nho nhỏ của Mèo Tầm Bảo đang dần dần trở nên to lớn, mà cái đuôi của nàng ta giờ phút này cũng ở đây biến hóa. Từ một cái trong nháy mắt biến thành mười ba cái! Mười ba cái đuôi khổng lồ trắng như tuyết cái đuôi trong phòng bay múa, kinh động nhân tâm.

Trong khoảnh khắc đó, Mèo Tầm Bảo vừa rồi là con mèo nho nhỏ vô hại biến thành bộ dạng hiện tại. Giống như hình dáng của một con voi nhỏ, con người màu đỏ, lông trắng như tuyết, mười ba cái cái đuôi cuồng loạn bay múa ở giữa không trung, trên người tản ra yêu khí làm cho lòng người sợ hãi. Hơn sát khí ngút trời.

"Meo meo!" Mèo Tầm Bảo gầm nhẹ một tiếng, mấy con cái đuôi đã động. Lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai quét về mấy Yêu Tộc.

Bốn Yêu Tộc bị cái đuôi Mèo Tầm Bảo cuốn lấy, còn chưa kịp có phản ứng, chớ đừng nói chi là trăn trối điều gì, chỉ nghe bang bang mấy tiếng, bốn thân thể cứ như vậy hóa thành thịt vụn, tiêu tán trong không khí. Ngay cả chi hạch sinh mạng thậm chí cũng không có để lại!

Thích Ngạo Sương giật mình nhìn Mèo Tầm Bảo trước mắt, đây mới là dáng vẻ chân thật của Mèo Tầm Bảo? Thực lực chân chính của nàng ta là vậy sao?

Tạt Mễ Nhĩ sờ sờ cái cằm xinh đẹp trơn bóng của mình, nhìn Mèo Tầm Bảo trước mắt dáng vẻ giống như có điều suy nghĩ.

Đang ở thời điểm Thích Ngạo Sương còn chưa lấy lại tinh thần, Mèo Tầm Bảo đột nhiên xoay người, lộ hung quang nhìn hướng Thích Ngạo Sương và Tạt Mễ Nhĩ. Trong con người màu đỏ là một mảnh khát máu và dữ tợn.

Mèo Tầm Bảo muốn công kích Thích Ngạo Sương và Tạt Mễ Nhĩ !

"Sát khí đã giải khai, nàng ta hiện tại cũng không nhận được người." Tạt Mễ Nhĩ nhẹ giọng đối với Thích Ngạo Sương giải thích nguyên nhân của việc Mèo Tầm Bảo muốn đánh bọn hắn.

"Sát khí? " Thích Ngạo Sương có chút kinh ngạc.

"Không sai, trong cơ thể nàng có sát khí rất nặng. Một khi buông thả, sẽ công kích bất kỳ sinh vật chung quanh nào, cuối cùng đương nhiên bởi vì không chịu nổi mà chết. !" Tạt Mễ Nhĩ vuốt cằm của mình thản nhiên nói "trước đó là có người phong ấn ngăn lại nàng sát khí kia."

Phá Thiên? Là Phá Thiên ngăn lại nàng sát khí? Là vì cứu a Bảo cho nên ngăn sát khí của nàng lại?

Nhưng là bây giờ a Bảo vì thức ăn ngon trước mắt bị hủy diệt mà tự động giải khai phong ấn thả ra sát khí. ! ! "Người đã sớm biết, vậy người vì sao còn ngăn cản ta ra tay? Như vậy chẳng phải là a Bảo rất nguy hiểm sao? !" Uy Ngạo Sương có chút nóng nảy, mang theo chút trách cứ hỏi.

Vừa mới nói xong, Mèo Tầm Bảo móng vuốt sắc bén như thép liền quơ múa tới đây, Thích Ngạo Sương tránh sang bên cạnh, sau lưng nàng tất cả đều bị phá hủy.

"Trước ta cũng không xác định, nhưng mà bây giờ ta xác định." Tạt Mễ Nhĩ nhìn dáng vẻ hung ác của Mèo Tầm Bảo nói.

Thích Ngạo Sương cắn môi, trong lòng càng thêm bối rối. Mèo Tầm Bảo vốn là đi theo ở bên cạnh Phá Thiên, sau lại đi theo mình. Nếu nàng ta bỏ

mạng tại này, đừng nói là không cách nào giao phó cho Phá Thiên, mà Thích Ngạo Sương cũng không nhin được, càng sẽ không cho phép xảy ra chuyện như vậy.

"Làm sao bây giờ mới có thể cứu a Bảo?" Thích Ngạo Sương lần nữa tránh thoát công kích trí mạng lần thứ mấy vội vàng hỏi.

"Người hãy thử phong ấn lần nữa xem sao." Tạp Mễ Nhĩ buông tay bất đắc dĩ nói" cái này không phải chuyên môn của ta." Đáy mắt Tạp Mễ Nhĩ thoáng qua một tia ánh sáng, giống như tự giễu, giống như đau thương, sát khí ư? Trong cơ thể hắn từ khi sinh ra đã có sát khí chỉ sợ là khắp thiên hạ không ai bằng, hắn còn không ngăn được sát khí của mình làm sao có thể phong ấn sát khí cho người khác đây.

Thích Ngạo Sương nhìn Mèo Tầm Bảo mất khống chế, trong lòng khẩn trương. Phải như thế nào mới có thể lần nữa phong ấn sát khí trong cơ thể Mèo Tầm Bảo? Tạp Mễ Nhĩ cũng không làm được, vậy mình có thể không?

Mèo Tầm Bảo liên tục mấy lần công kích hụt không có thương tổn được Thích Ngạo Sương và Tạp Mễ Nhĩ, hiển nhiên có chút gấp gáp nóng nảy. Nàng ta gầm nhẹ một tiếng, sau lưng nàng 13 cái đuôi cuồn cuộn loạn bay múa, con người càng thêm đỏ sẫm nhỏ ra máu.

"A Bảo!" Thích Ngạo Sương khẽ quát một tiếng, phi thân tiến lên, cũng không xuất ra ngọn lửa ma pháp tổn thương a Bảo, chỉ muốn đến gần nàng, muốn thử một chút có thể làm cho nàng an tĩnh lại hay không.

Mèo Tầm Bảo há to mồm, lộ ra hàm răng lạnh lạnh, giống như muốn đem Thích Ngạo Sương một miếng nuốt vào luôn.

Thích Ngạo Sương phi thân đến trước mặt Mèo Tầm Bảo, bay thẳng lên trên trán Mèo Tầm Bảo. Mèo Tầm Bảo đưa móng vuốt ra đánh úp về phía Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương vươn tay đặt ngay trên trán Mèo Tầm Bảo, trong chớp nhoáng này, tất cả chung quanh đều hình như ngưng đọng.

Mèo Tầm Bảo dừng động tác lại, Tạt Mễ Nhĩ cũng ngây ngẩn cả người.

Trước mắt một đạo bạch quang chói mắt ánh mắt của Tạt Mễ Nhĩ nheo lại. Bạch quang đem Thích Ngạo Sương cùng Mèo Tầm Bảo bao phủ bên trong. Tạt Mễ Nhĩ nhìn vòng bạch quang này, một hồi lâu nói không ra lời gì. Chỉ là đáy mắt đã hiện lên một tia thâm trầm.

Hồi lâu, bạch quang rốt cuộc rút đi.

Ở trước mắt Tạt Mễ Nhĩ đã không thấy bóng dáng Mèo Tầm Bảo, chỉ có Thích Ngạo Sương còn có chút mờ mịt đứng ở trên sàn nhà.

Thích Ngạo Sương cúi đầu nhìn về phía sàn nhà, nhưng không có thấy bóng dáng Mèo Tầm Bảo. Ngắm nhìn bốn phía, vẫn như cũ không nhìn thấy bóng dáng Mèo Tầm Bảo.

Tạt Mễ Nhĩ lại nhìn bộ dạng của Thích Ngạo Sương, vẻ mặt rất là cổ quái. ! ! “A Bảo đâu? A Bảo sao lại không thấy rồi hả ?” Thích Ngạo Sương cau mày vội vàng hỏi.

"Người, người tự sờ sờ đầu của mình đi." nét mặt Tạt Mễ Nhĩ đã không còn cổ quái, đáy mắt lại có một tia suy tư.

Thích Ngạo Sương vươn tay sờ hươg mình đầu, trong lòng có chút nghi ngờ. A Bảo không thể nào đứng ở trên đầu của mình được, nếu như là đứng ở mình trên đầu, bằng sức nặng của Mèo Tầm Bảo mình tại sao sẽ không cảm thấy?

Khi Thích Ngạo Sương sờ lên đầu của mình thì sắc mặt chợt thay đổi. Vội vươn cái tay còn lại, nóng nảy sờ lên đầu.

Trên đầu của nàng xuất hiện hai cái tai lông mềm mềm béo múp múp ! Cùng giống cái lỗ tai của Mèo Tầm Bảo nhưng lớn hơn!

"Này, đây là chuyện gì xảy ra?" Thích Ngạo Sương gãi đầu, trên đó có một một đôi cái lỗ tai lớn có chút đỏ khốc đỏ cười, càng thêm nghi ngờ .

Tạp Mễ Nhĩ sờ sờ cằm của mình, hơi suy tư hạ nói: "Nếu như, ta không đoán sai. Mèo Tầm Bảo hiện tại ký túc ở tại thân thể người để hóa tự hóa giải sát khí."

"Cái gì?" Thích Ngạo Sương nghe mơ hồ cùng không hiểu. A Bảo bây giờ đang ở trong cơ thể nàng?

"Ta nhớ được người có đề cập tới Mèo Tầm Bảo là vì thân thể người mới đi theo người." Tạp Mễ Nhĩ khẽ hí mắt, đáy mắt thoáng qua một tia sáng kỳ dị không dễ dàng phát giác, tiếp chậm rãi nói" trực giác của Mèo Tầm Bảo so với các sinh vật khác nhạy cảm hơn nhiều. Có lẽ nàng ta lúc ấy làm theo bản năng cảm thấy người là bảo bối, cho nên đi theo người đi. Chính nàng cũng không biết trong tiềm thức nàng thì người là người có thể giúp nàng hóa giải sát khí."

"À?" Thích Ngạo Sương ngu ngơ, ngắt cái lỗ tai to lớn trên đầu mình có chút đau. Tựa như thật sự là một phần thân thể mình . Ngất a~~, thật là ngất mất thôi.

"Như vậy không tồi, ha ha, thân phận của người bây giờ là một Tiểu Miêu Yêu. Trên người có yêu khí rồi, ở Yêu Giới đi lại cũng tiện hơn nhiều." Tạp Mễ Nhĩ nhìn lỗ tai lông xù trên đầu Thích Ngạo Sương thật làm cho người ta yêu thích, cũng không nhịn được vươn tay ra sờ sờ.

(ta cũng sờ~ sờ nè, sờ nè , *nhéo* *nhéo* ~~)

"Đừng làm rộn." Thích Ngạo Sương một tay đẩy Tạp Mễ Nhĩ ra, cau mày nói " thời điểm nào ta có thể khôi phục nguyên trạng? Tại sao ta có thể hóa

giải sát khí của a Bảo ?"

"Ta cũng không biết người tại sao có thể hóa giải sát khí của nàng. Khôi phục nguyên trạng thì dĩ nhiên là đợi sát khí trong cơ thể nàng giải xong !" Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười nhìn cái lỗ tai lớn trên đầu Thích Ngạo Sương nói.

Thích Ngạo Sương có chút phiền lòng kéo kéo cái lỗ tai trên đầu mình. Mới vừa rồi là muốn thử một chút có thể thu phục được a Bảo hay không, không ngờ vừa đụng đến cái trán a Bảo, lại có thể biết xảy ra chuyện như vậy! Có lầm hay không a~! Thật là không giải thích được! Ta phải nhờ người Phá Thiên! Chờ nhìn thấy Phá Thiên ta nhất định phải lừa gạt hắn một hồi!

"Hiện tại, chúng ta đổi quán ăn khác ăn điểm tâm thôi." Tạt Mễ Nhĩ hăng hái bừng bừng, mỉm cười nói, "Còn nữa, mới vừa rồi những Yêu Tộc kia tại sao tìm đến cửa nhĩ?."

"Người biết là ai sao?" Thích Ngạo Sương nghi ngờ hỏi.

"Người rất nhanh cũng biết thôi." Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười như lúc ban đầu, lại sờ sờ cái lỗ tai lớn trên đầu Thích Ngạo Sương một hồi, lúc này mới mặt thỏa mãn dưới ánh mắt bức tức của Thích Ngạo Sương mới thu tay lại. Sau đó kéo tay Thích Ngạo Sương, đi ra ngoài phòng, vừa đi vừa cười trên nói "không biết phía sau người có cái đuôi hay không nha."

Thích Ngạo Sương trong lòng cả kinh, vội vàng quay đầu lại nhìn. Nhìn một cái mới tỉnh táo lại, hoàn hảo cũng may, sau lưng còn không có cái đuôi. Nếu không thật là tức chết nàng rồi.

Tạt Mễ Nhĩ nhìn động tác của Thích Ngạo Sương , khóe miệng lộ ra một nụ cười xinh đẹp.

Hai người cứ như vậy một trước một sau rời đi, ngoài dự đoán không có kẻ nào ngăn cản, cũng không có người tra hỏi xem mới vừa rồi có chuyện gì đã xảy ra. Tất cả giống như đều là ảo giác của Thích Ngạo Sương.

Đi ở trên đường lớn, Thích Ngạo Sương sẽ không giống như trước có người nhìn chăm chú vào nàng. Giờ phút này nàng là một Yêu Tộc chân chân thật thật, hơn nữa còn là một cái Yêu Tộc tầng lớp thấp. Trên đầu lỗ tai đều không thể che đi vì pháp lực thấp kém quá.

Tạp Mễ Nhĩ và Thích Ngạo Sương đi qua một con đường khác, vào một quán ăn khác, lần này cũng là tìm một gian phòng u tĩnh. Thức ăn tinh xảo mới vừa lên , Thích Ngạo Sương mắt liền trừng mắt thật lớn. Thích Ngạo Sương thiếu chút nữa không khống chế được lập tức kích động muốn lao vào ăn ngay. Nàng trong nháy mắt hiểu được, đây là Mèo Tầm Bảo ký túc ở trong cơ thể nàng. Thích Ngạo Sương cười khổ một tiếng, tên tiểu tử này, hiện tại ký túc trong cơ thể chính mình còn không an phận như vậy.

Tạp Mễ Nhĩ nhìn thấy tâm trạng dở khóc dở cười của Thích Ngạo Sương, không khỏi mỉm cười. Cầm dao nĩa lên vì Thích Ngạo Sương mỗi món lấy một phần đặt ở trước mặt nàng. Thích Ngạo Sương nhìn mỹ vị trước mắt, từ buổi sáng đến bây giờ một miếng đồ ăn cũng không có quả thật cũng có chút đói bụng. Cũng không có khách khí, cầm lên để lên bàn dao nĩa lên liền khởi động.

Giờ phút này còn đâu là dáng vẻ bình tĩnh của Thích Ngạo Sương mà toàn là dáng vẻ tham ăn của Mèo Tầm Bảo. Tạp Mễ Nhĩ khóe miệng nâng lên thành đường cong tuyệt đẹp không thay đổi.

"Người, ông ả ói à ẽ ó ười ào ến ao? (người, không phải nói là sẽ có người nào đến sao?)" Thích Ngạo Sương trong miệng đầy đồ ăn, nói không rõ ràng hỏi.

"Người tới rất hiểu lễ phép, biết trước hết để cho chúng ta ăn điểm tâm xong đã." Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười, ưu nhã vì Thích Ngạo Sương mà rót một ly Hoa Trà.

Thích Ngạo Sương bưng trà qua, uống một hơi cạn sạch. Sau đó lúc này mới trở về chỗ suy nghĩ lại. lowif nói của Tạt Mễ Nhĩ. Người tới tính tình kì cục vậy? Phái người công kích bọn họ vì cái gì đây? Nhắm vào Tạt Mễ Nhĩ hay nhắm vào mình? Hoặc là cả hai đi?

Thích Ngạo Sương trong lòng nghi ngờ, Tạt Mễ Nhĩ cũng vẫn là một bộ dạng lạnh nhạt, ưu nhã uống trà, ăn mấy thứ linh tinh. Lẳng lặng chờ đợi.

Sẽ là ai?

Thích Ngạo Sương ăn xong rồi, mới vừa để đĩa xuống, trước mắt liền xuất hiện khăn lụa trắng noãn. Ngẩng đầu lên nhìn thấy Tạt Mễ Nhĩ dịu dàng nụ cười.

Thích Ngạo Sương nhận lấy khăn lụa lau miệng, sau đó ngồi thẳng tốt, nói thật nhỏ: "Ta ăn xong rồi."

"Ừ, hẳn cũng nên xuất hiện thôi." Tạt Mễ Nhĩ híp mắt cười nhạt.

Đang lúc giọng điệu cứng rắn vang lên Tạt Mễ Nhĩ , ngoài cửa liền vang lên một hồi tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

"Vào đi. !" Tạt Mễ Nhĩ dựa vào ghế, lơ đãng nói một câu.

Cửa bị đẩy ra khe khẽ, lộ ra một khuôn mặt tràn đầy nụ cười.

Thích Ngạo Sương nhìn người xuất hiện tại cửa, có một tia kinh ngạc, rồi lại cảm thấy hình như là chuyện đương nhiên.

Là hẳn!

Quả nhiên là hẳn!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 8: Thiếu Chủ Phiền Não Và Các Biện Pháp

N

gười đứng ngoài cửa khiến Thích Ngạo Sương giật mình như không tồn tại.

Gương mặt tuấn mỹ, trong đôi mắt hoa đào tà mị là nụ cười, lắc nhẹ hoa hồng trên tay. Phục sức sang trọng, tóc dài uốn cong, sau lưng là một bó hoa hồng to, càng thêm nổi bật dung nhan tuấn mỹ của hắn. Trừ Vạn Phong Lưu ra thì có thể là ai nữa?

Thích Ngạo Sương nhìn người trước cửa đang mỉm cười bước tới, khẽ cau mày. Là Vạn Phong Lưu phái người công kích bọn họ? Vì sao? Để thử dò xét? Thử dò xét mình hay Tạp Mễ Nhĩ? Có điều, có lẽ phần sau đúng hơn.

“Chào buổi sáng, Vạn thành chủ.” Tạp Mễ Nhĩ ưu nhã mỉm cười chào hỏi nhưng không có ý đứng dậy. Đáy mắt hắn không chút gợn sóng. Hiển nhiên Tạp Mễ Nhĩ đã sớm biết người tới là Vạn Phong Lưu. Thái độ của Tạp Mễ Nhĩ càng khiến Thích Ngạo Sương thêm khẳng định suy đoán của mình. Rõ ràng Vạn Phong Lưu tới vì Tạp Mễ Nhĩ.

Vạn Phong Lưu không để ý mà cười híp mắt, đi vào rồi ngồi xuống. Trong lúc đó, cửa phòng đóng lại, Vạn Phong Lưu vung tay lên, tạo thành một cái kết giới. Bên trong hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài.

“Chào buổi sáng, hai vị. Bữa ăn sáng ở đây có hợp khẩu vị không?” Vạn Phong Lưu cười híp mắt, tùy ý hỏi.

“Cũng không tệ lắm.” Tạp Mễ Nhĩ cười meo meo, đáp.

Có cảm giác như hai con hồ ly đang pha trò. Một người là hồ ly vạn năm, một người là tiểu hồ ly mới tu thành tinh.

Thích Ngạo Sương lạnh mắt nhìn Vạn Phong Lưu. Nàng nhớ Lãnh Lăng Vân từng nhắc người này không đơn giản!

“A, tiểu thư Ngạo Sương, đầu nàng xảy ra chuyện gì vậy? Sao trên người nàng lại có yêu khí?” Vạn Phong Lưu kinh ngạc mà nhìn cái tai lớn đang khẽ động đập của Thích Ngạo Sương, ngạc nhiên mà hỏi.

“Hình như trí nhớ của người có vấn đề?” Thích Ngạo Sương cũng mỉm cười, hỏi ngược lại. Nếu những Yêu tộc vừa rồi là do Vạn Phong Lưu phái tới để dò xét họ thì sao lại không báo cáo chuyện này cho hẳn chứ?

“Tiểu thư Ngạo Sương nói gì vậy?” Vạn Phong Lưu giả bộ ngu, mỉm cười hỏi.

“Xem ra quả thật Vạn thành chủ nghe không hiểu chúng tôi nói gì. Có lẽ chúng ta hiểu lầm rồi.” Tạp Mễ Nhĩ cười nhạt, nói chen vào, “Nếu sáng sớm mà Vạn thành chủ đã tới đây chỉ để hỏi bữa ăn sáng có hợp khẩu vị của chúng ta hay không thì thật đúng là phí tâm. Bây giờ đã biết đáp án, chúng ta liền xin lỗi vì không thể tiếp được nữa. Ta còn muốn đi dạo một lúc với thê tử Ngạo Sương của ta.”

Dứt lời, Tạp Mễ Nhĩ đứng dậy, Thích Ngạo Sương cũng không tỏ thái độ gì, đứng lên theo.

Vạn Phong Lưu vẫn híp đôi mắt hoa đào, lúc này mới không còn sự tự nhiên thoải mái như vừa nãy mà một tia thâm trầm lóe lên trong mắt, lạnh giọng nói: “Người muốn gì?”

Tạp Mễ Nhĩ vẫn mỉm cười, lạnh nhạt nói: “Ta không biết Vạn thành chủ đang nói gì.”

“Chúng ta giao dịch đi. Người là người thông minh, ta không cần vòng vo,” Vạn Phong Lưu từ từ đứng lên, xoay người, nhìn Tạp Mễ Nhĩ, trầm giọng nói.

“Người muốn giao dịch với ta?” trong đôi mắt Tạp Mễ Nhĩ lộ ra tia ý cười nhàn nhạt.

“Dù là ai cũng có giá của mình. Không ai có thể là ngoại lệ. Người muốn gì?” Vạn Phong Lưu khẽ híp mắt, trầm giọng hỏi.

“Vạn thành chủ muốn ta làm gì đây?” Tạp Mễ Nhĩ không đáp mà hỏi ngược lại.

“Tham gia thi đấu.” Vạn Phong Lưu lạnh giọng nói.

“Ha ha...” Tạp Mễ Nhĩ cười nhẹ, “Không cần người nói chúng ta cũng sẽ đi.” Chuyện chơi vui như thế sao bỏ qua được.

Vạn Phong Lưu khẽ cau mày, định nói gì đó nhưng Tạp Mễ Nhĩ đã nâng nhẹ tay lên, ngăn lại lời hăn định nói, nhàn nhạt nói một câu, chỉ một câu: “Vạn thành chủ, thế giới này ai cũng có giá của mình nhưng chỉ có ta là không có. Cho nên, đừng nói nhảm nữa.”

Đôi mắt xinh đẹp của Vạn Phong Lưu co lại, há miệng định nói gì đó nhưng một luồng áp lực vô hình đã đánh tới. Luồng áp lực này trực tiếp đánh vào người hăn, khiến hạch sinh mạng của hăn như vỡ vụn. Vạn Phong Lưu dùng hết sức mạnh toàn thân mới ổn định được hạch sinh mệnh đang rung động của mình, nhin lại xúc động muốn phun máu. Đáy mắt Vạn Phong Lưu hiện lên sự kinh ngạc. Rốt cuộc hăn đã hiểu ra rằng nam tử tuần mỹ trước mắt này hăn không thể khống chế được. Một chút sức mạnh vừa nãy chỉ sợ là phần nổi của tảng băng chìm. Bây giờ rốt cuộc Vạn Phong Lưu đã tin người trước mặt này thật không thể có giá thích hợp.

Hắn rốt cuộc là người như thế nào? Nhân vật như thế này tới Yêu giới làm gì?

Thích Ngạo Sương và Tạt Mễ Nhĩ ra khỏi khách điểm, bước từ từ trên đường. Thích Ngạo Sương nhẹ giọng hỏi: “Vạn Phong Lưu tìm thầy để làm gì? Con quên không hỏi sao thầy lại biết Vạn Phong Lưu. Lãnh Lăng Vân từng dặn con phải cẩn thận với người này, rằng hắn không đơn giản.”

“Ha ha, tiểu Ngạo Sương.” Tạt Mễ Nhĩ cười khẽ, nhìn cái tai xù đáng yêu trên đầu nàng, lại đổ kị mà vươn tay ra sờ. Mặt Thích Ngạo Sương lộ vẻ không vui, hắn mới thu tay lại, nói tiếp, “Con nói không sai. Người này không an phận như vẻ bề ngoài.”

“Hắn muốn làm gì?” Thích Ngạo Sương cau mày, hỏi.

“Con đoán đi.” Tạt Mễ Nhĩ tự nhiên thoải mái hỏi, khóe mắt lại liếc nhìn về một lầu các trên đường. Một người đang đứng sau tấm rèm dày cộm trên lầu, vẫn nhìn theo bọn họ không rời.

“Chẳng lẽ Vạn Phong Lưu muốn làm Đại Yêu Vương?” Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, suy nghĩ, kết nối các dấu hiệu lại với nhau, cho ra kết luận này.

“Có lẽ vậy...! Ha ha.” Tạt Mễ Nhĩ đáp trả một cách tùy ý.

Thích Ngạo Sương từ từ nói: “Hắn biết thực lực của thầy rất mạnh, muốn thầy tham gia đại hội tỷ võ, thu hút ánh mắt của mọi người. Hắn thấy được thầy không có hứng thú với vị trí Đại Yêu Vương nên muốn mượn tay thầy diệt trừ những đối thủ cạnh tranh có thực lực mạnh. Cuối cùng thì thua bởi hắn?” Thích Ngạo Sương hơi buồn cười trong lòng. Chủ ý của Vạn Phong Lưu không tệ. Sự sáng suốt của hắn cũng không tồi, có thể nhìn ra Tạt Mễ Nhĩ không hề hứng thú với vị trí Đại Yêu Vương, cũng kiên trì cho rằng ai cũng có cái giá của mình. Nếu chuyện này xảy ra với người khác thì có lẽ Vạn Phong Lưu đã thành công. Dù sao hắn có thể đoạt được vị trí như vậy

ở Yêu giới nhất định là có nguyên nhân. Mà hẳn cũng có thứ khiến người ta động lòng. Nhưng thật đáng tiếc, người hẳn coi trọng lại là Tạt Mễ Nhĩ.

Tạt Mễ Nhĩ...Tạt Mễ Nhĩ như thế, ai cũng không nhìn thấu hẳn, kể cả mình. Thích Ngạo Sương quay sang nhìn Tạt Mễ Nhĩ mặt mày dịu dàng, luôn mỉm cười. Người này dù đang cười nhưng cũng không vui vẻ. Điều này cho thấy đó là thói quen của hẳn hoặc là hẳn dùng nó để che giấu. Người như vậy, rốt cuộc là muốn gì?

Hay là...Căn bản hẳn chẳng cần gì cả?

“Tiểu Ngạo Sương, còn vài ngày nữa là tới đại hội tỷ võ, con cũng chuẩn bị đi. Chúng ta sẽ tham gia đại hội này.” Tạt Mễ Nhĩ cười híp mắt, nói.

“Vâng.” Thích Ngạo Sương đồng ý rất dứt khoát. Mục đích tới đây của nàng đã rất rõ ràng, giữ được Nhân giới bằng tất cả mọi biện pháp.

Nhân giới có người mà mình nhớ thương, có người mà mình quan tâm.

Phải về, nhất định phải trở về...

Bóng lưng của Thích Ngạo Sương và Tạt Mễ Nhĩ dần đi xa, biến mất ở ngã tư đường.

Sau tấm rèm dày cộm nặng nề là một đôi mắt đen nhánh đầy vẻ không muốn, ánh mắt vẫn còn dừng lại nơi bóng lưng Thích Ngạo Sương biến mất.

Người đứng sau rèm cửa không phải ai khác, chính là Phong Dật Hiên.

“Người đã đi rồi, còn nhìn theo làm cái lông gì.” Một giọng nói khó chịu truyền tới từ sau lưng Phong Dật Hiên. Người nói chính là Thiệu chủ. Thiệu chủ ngậm trái cây trong miệng, “phì” một tiếng, phun hạt ra.

Phong Dật Hiên không xoay người mà nói thản nhiên: “Nữ hài tử đừng nói chuyện thô lỗ như thế.”

“Lão tử thích nói thế thì sao nào?” Thiếu chủ cắn trái cây trong tay răng rắc như đang trút giận, một ngọn lửa vô danh bùng lên trong mắt.

Phong Dật Hiên từ từ xoay người, lạnh mắt nhìn Thiếu chủ, không nói câu nào.

Thiếu chủ chống lại ánh mắt của Phong Dật Hiên rồi chợt dạ nhìn đi chỗ khác. Động tác cắn trái cây chậm lại rồi quay mặt một cách mất tự nhiên.

Phong Dật Hiên vẫn không nói gì mà chỉ lạnh lùng nhìn Thiếu chủ.

“Chao ôi, ta sai rồi được chưa.” Thiếu chủ bĩu môi, nói yếu ớt, đối xứng hô lão tử thành ta. Nhưng trong lòng thì thầm nói, cùng lắm sau này không nói lão tử trước mặt người là được.

Phong Dật Hiên thu hồi ánh mắt, đi về phía cửa, khi lướt qua người Thiếu chủ thì một câu nói lạnh lẽo bay vào tai Thiếu chủ: “Nhớ, đừng tổn thương nàng. Người nên hiểu rõ tính tình của ta.”

Phong Dật Hiên dứt lời, đầu không quay lại, rời đi.

“Cái gì? Cái gì chứ?” Thiếu chủ như bị lửa thiêu mông, bắn lên, “Ta đâu có. Ta không làm gì cả. Người hung dữ thế với ta làm gì?”

“Người nên cảm thấy may mắn rằng đêm hôm đó người ra tay ngăn cản người là hần.” giọng nói lạnh lẽo trống rỗng của Phong Dật Hiên bay tới, người đã không thấy. Có điều hơi thở nguy hiểm trong giọng nói này khiến lòng người rung động rất rõ ràng.

Một mình Thiếu chủ ngơ ngác đứng trong phòng, cắn mạnh môi mình. Lời của Phong Dật Hiên rất rõ, tính của Phong Dật Hiên nàng càng rõ hơn. Giờ

khắc này, lòng Thiếu chủ càng thêm sợ. Nói vậy là đêm hôm đó hắc không đi xa. Hắc thấy tất cả, thấy mình uy hiếp nàng, cũng thấy mình thiếu chút nữa thì ra tay với nàng.

Thiếu chủ rung mình một cái. Đúng vậy, thật may là đêm hôm đó Yêu tộc đó đã ra tay ngăn cản mình. Bởi vì nếu là Phong Dật Hiên ra tay thì cũng không chỉ là một câu cảnh cáo. Mà quan hệ của mình và Phong Dật Hiên cũng sẽ...

A ---!!! Thiếu chủ giật tóc của mình, buồn bực đến mức muốn ngửa mặt lên trời kêu to.

Đồ chơi nhỏ khốn kiếp, dám khiến người ta phiền lòng như vậy! Sớm biết nàng có thể ảnh hưởng tới hắc như thế thì đã chừng nàng ở cái nơi tồi tàn đó rồi.

Nhưng bây giờ nói gì cũng đã muộn.

A a a a a! Thật đáng ghét, thật phiền não, thật buồn bực...

Thiếu chủ khó chịu trợn trắng mắt. Nếu hành động đêm đó của mình đã bị hắc nhìn thấy rồi thì không còn cách nào nữa.

Chỉ có thể làm như vậy...

Thiếu chủ thờ dài trong lòng, sau đó vô cùng ảm ức mà đi ra cửa.

Canh thứ hai

Chỉ còn vài ngày nữa là tới đại hội tỷ võ. Chuyện ghi danh Tạp Mễ Nhĩ đã làm xong. Để dự thi rất đơn giản, nộp một kim tệ, cầm một cái thẻ rồi tới lúc vào trường đấu thì nghe theo sự sắp xếp là được.

Buổi tối hôm trước khi bắt đầu đại hội tỷ võ, Thích Ngạo Sương ngênh đón một người quen đã lâu không gặp.

Chính là lão đầu quái dị Tư Không Lâm. Có lẽ phải gọi là sư phụ trên danh nghĩa của nàng.

Lão đầu với diện mạo không thể nói là đẹp cứ như thế mà xuất hiện từ hư không trên đầu giường Thích Ngạo Sương, lẳng lặng đứng đó. Khi đó, bên cạnh ông là một mỹ nữ siêu cấp mặc quần áo màu vàng.

Vốn Thích Ngạo Sương đang ngủ say thì cảm thấy có tia khác thường, mở mắt ra thì thấy khuôn mặt không có biểu tình gì của Tư Không Lâm đang đứng trên không trên đầu nàng, chân còn xếp bằng nữa. Tình huống như vậy thật rất quái lạ.

Thích Ngạo Sương mở lớn mắt nhìn lão đầu đang lơ lửng trên đầu mình, mẫn cảm trong lòng. Quá vô sỉ, trong lúc người khác đang ngủ mà xuất hiện đường hoàng như vậy, không ngại ngần gì cả. Dù gì mình cũng là nữ nhân mà.

“Được lắm. Ta nhận con là đồ đệ của ta!” dường như Tư Không Lâm nói ra những từ này từ lỗ mũi.

“À.” Thích Ngạo Sương liếc nhìn lão đầu đang lơ lửng trên đầu mình, cũng hừ một tiếng từ lỗ mũi.

“Người phải cực kỳ cảm động, nước mắt đầm đìa nói rằng bá kiến sư phụ chứ.” Tư Không Lâm âm trầm nói.

“A, sư phụ ời, hu hu hu hu.” Thích Ngạo Sương phối hợp, gào mấy tiếng nhưng không ngồi dậy. Bây giờ nàng đang mặc một cái váy ngủ mỏng, dĩ nhiên là sẽ không bò dậy ôm đùi Tư Không Lâm nước mắt đầm đìa rồi. Nhưng thực lực của lão đầu này rất khủng bố, không đắc tội được, phối hợp một chút thì tốt hơn.

Sắc mặt Tư Không Lâm tái ngắt, rất rõ ràng rằng thái độ qua loa của Thích Ngạo Sương khiến ông khó chịu.

“Sư phụ, người đuổi tới Yêu giới xa xôi này làm gì vậy?” Thích Ngạo Sương nhìn sắc mặt không tốt chút nào của Tư Không Lâm, vội vàng chuyển đề tài.

“Dù sao thì con cũng là đồ đệ duy nhất của ta. Sau này chỉ có con giết người ta chứ không thể bị người ta giết được.” Tư Không Lâm hừ lạnh, nói đầy bá đạo mà lại tàn nhẫn.

Thích Ngạo Sương vừa nghe thì liền thấy vui mừng. Ý trong lời nói này rất rõ ràng. Lão đầu quái dị Tư Không Lâm này rõ ràng là người siêu cấp che chở cho người của mình. Ý của ông là dù cho mình đúng hay sai thì chỉ có mình mới có thể bắt nạt người khác mà người khác thì không thể bắt nạt được mình.

“Sư phụ anh minh, sư phụ cường đại.” Kỹ thuật nịnh bợ của Thích Ngạo Sương rất khá. Dù sao thì Tư Không Lâm cũng sẽ không có phản ứng gì với việc nịnh bợ này.

“Cho con cái này. Nó có thể giúp con tăng ma lực.” quả thật Tư Không Lâm không để ý tới lời nịnh bợ của Thích Ngạo Sương mà vung tay lên trong nháy mắt. Một viên thuốc nhỏ màu đỏ chui vào người Thích Ngạo Sương. Không có cảm giác gì cả. Thích Ngạo Sương trừng mắt nhìn. Khi viên thuốc tiến vào người thì không cảm thấy gì khác lạ cả. Tư Không Lâm không đợi Thích Ngạo Sương có bất kỳ phản ứng gì, vung tay lên lần nữa, ném ra một thứ giống sắt vụn, thiếu chút nữa thì đập vào người Thích Ngạo Sương.

“Đây là cái gì?” Thích Ngạo Sương vươn tay cầm khối sắt vụn hình thù kỳ lạ, hỏi đầy nghi ngờ.

“Con nghĩ rằng nó là gì thì nó là cái đó.” Tư Không Lâm hừ lạnh, nói đầy khinh thường, “Hình như trên người con còn có một thanh kiếm hồng. Con lấy ra đây.”

Trong lòng Thích Ngạo Sương nghi ngờ nhưng vẫn lấy kiếm Thương Lan ra khỏi chiếc nhẫn không gian. Không ngờ rằng khi lấy kiếm Thương Lan ra thì khối sắt vụn dần dần thay đổi hình dạng, từ từ thay đổi, bao lấy kiếm Thương Lan, mà kiếm Thương Lan thì từ từ biến mất!

Khối sắt vụn đã cắn nuốt kiếm Thương Lan!

“Đây...Đây là cái gì?” Thích Ngạo Sương hỏi đầy kinh ngạc, muốn lấy khối sắt vụn xuống nhưng không có chút tác dụng nào. Thích Ngạo Sương hơi vội vàng. Đùa gì vậy, kiếm Thương Lan cứ bị hủy như thế, sau này biểu tỷ không đuổi mình tới gà bay chó chạy mới là lạ!

“Con nghĩ rằng nó là gì thì nó chính là cái đó.” Tư Không Lâm vẫn giải thích một cách khó hiểu như vậy, sau đó híp mắt, lạnh lùng nói: “Con đã tới tầng thứ mười hai. Ta có một gợi ý duy nhất cho con: mượn sức mạnh của mặt trời chính là bước tu luyện tiếp theo của con, cũng chính là sức mạnh cực nóng.”

Tư Không Lâm bỏ lại những lời này rồi biến mất, im hơi lặng tiếng như khi ông đến.

Thích Ngạo Sương choáng váng, nhìn khối sắt vụn đang không chút kiêng dè gì nuốt lấy kiếm Thương Lan, không làm sao mà dừng hành động của nó lại được.

Rốt cuộc đây là cái gì?

Khối sắt vụn đó hoàn toàn cắn nuốt hết kiếm Thương Lan rất nhanh, rồi biến trở về hình dạng ban đầu, lẳng lặng nằm đó.

Thích Ngạo Sương cầm khối sắt vụn lên, trong lòng không vui. Lão đầu Tư Không Lâm đáng chết này rốt cuộc cho mình cái gì vậy? Kiếm Thương Lan cứ biến mất như vậy!

Thích Ngạo Sương vừa nghĩ đến điều này thì khối sắt vụn trên tay thay đổi, biến thành hình dạng của kiếm Thương Lan rất nhanh! Thích Ngạo Sương sửng sốt, kinh ngạc mà nhìn kiếm Thương Lan trong tay. Sao khối sắt vụn lại có thể biến thành hình dạng của kiếm Thương Lan? Thích Ngạo Sương duỗi ngón tay gõ gõ thanh kiếm trong tay, thanh kiếm phát ra tiếng thanh thúy du dương. Thân kiếm phát ra ánh sáng màu vàng nhàn nhạt. Kiếm tốt! Nhưng thanh kiếm này tuyệt đối không phải kiếm Thương Lan vì nó tốt hơn kiếm Thương Lan nhiều!

Thích Ngạo Sương chợt nhớ tới câu nói kia của Tư Không Lâm: con nghĩ rằng nó là cái gì thì nó là cái đó.

Chẳng lẽ? Chẳng lẽ?!

Thích Ngạo Sương trợn mắt nhìn thanh kiếm trong tay, một ý nghĩ xẹt qua đầu. Chẳng lẽ khối sắt vụn tầm thường kia có thể biến thành các hình dạng theo ý nghĩ của chủ nhân? Vậy sao lại cần nuốt kiếm Thương Lan? Thích Ngạo Sương nhìn thanh kiếm trong tay, suy nghĩ.

Thích Ngạo Sương nhắm mắt lại, nội tâm khê động, bảo kiếm trên tay nhanh chóng thay đổi hình dạng, biến thành một cái roi thật dài! Nàng mở mắt ra, nhìn cái roi trong tay, hơi suy nghĩ, cái roi biến thành hai thanh kiếm nhẹ nhàng. Dù có thay đổi thành hình hình dạng như thế nào, ma lực khổng lồ ẩn chứa trong vũ khí khiến Thích Ngạo Sương phải lú lười. Đồ tốt! Tuyệt đối là đồ tốt! Có điều sao lại cần nuốt sạch kiếm Thương Lan? Chẳng lẽ khối sắt vụn này là loại vũ khí có thể trưởng thành? Nó cần nuốt vũ khí khác để tăng cường thực lực của mình?

Nghĩ tới đây, Thích Ngạo Sương bị dọa nhảy dựng lên, nhưng trong lòng càng thêm vui mừng. Nói vậy là người giao đấu với mình thảm rồi. Người chiến đấu gần với mình, một khi đánh giáp lá cà căn bản liền tuyên bố mất đi vũ khí rồi. Chiến sĩ mà mất đi vũ khí thì tương đương với đánh mất một nửa lực chiến đấu.

Đồ này thật tốt. Nhưng Tư Không Lâm cho viên thuốc nhỏ làm gì? Có thể tăng ma lực của mình? Nhưng sao bây giờ không có cảm giác gì cả?

Thôi, tạm thời không nghĩ nữa. Dù sao thì lão đầu Tư Không Lâm này tuy kỳ lạ nhưng sẽ không hại mình. Phải nghỉ ngơi thật tốt để chờ đại hội tỷ võ bắt đầu.

Vừa định để vũ khí kia bên cạnh ngủ tiếp, thì nó lại bay vèo lên, sau đó rớt thẳng xuống, khí thể to lớn muốn đâm vào ngực Thích Ngạo Sương. Thích Ngạo Sương kinh hãi, lật người tránh ra, nó lại đuổi sát theo. Chỉ nhìn được bóng dáng còn lưu lại, sau đó nó cắm vào lưng Thích Ngạo Sương. Nàng sửng sốt bởi vì không có cảm giác đau đớn. Ngược lại, nàng cảm thấy như nó dung nhập vào cơ thể mình.

Thích Ngạo Sương đứng chân trần trên đất, nhắm mắt lại cảm nhận vũ khí trong cơ thể mình. Nó cứ như vậy mà ở trong ý thức của nàng, không hề có cảm giác bất ngờ tựa như vốn là một phần của thân thể nàng vậy. Thích Ngạo Sương từ từ nâng hai tay lên, tay phải kề lòng bàn tay trái, điều khiển nó trong ý thức của mình.

Một luồng ánh sáng màu vàng nhàn nhạt tỏa ra từ lòng bàn tay trái của nàng. Chuôi kiếm Thương Lan lộ ra từ tay nàng. Thích Ngạo Sương cầm kiếm bằng tay phải, rút ra khỏi người một cách nhanh chóng, nhưng không có chút cảm giác khó chịu nào.

Bây giờ nếu có người khác ở đây nhất định sẽ cực kỳ kinh ngạc. Bởi vì thiếu nữ trước mắt lại có thể rút ra một thanh kiếm từ trong người mình.

Bình thường người có thực lực mạnh mẽ sẽ không để vũ khí tùy thân bên ngoài. Bọn họ đều tạo cho mình một không gian nhỏ, để bên cạnh mình. Như lưỡi hái của Hắc Vũ được để trong một không gian nhỏ do hắn tạo ra, có thể lấy ra bất cứ lúc nào. Thật ra thì cũng tương tự như gọi ra vậy. Nhưng Thích Ngạo Sương lại trực tiếp lấy kiếm từ trong người ra để sử dụng.

Chỉ một câu: đồ tốt.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tạt Mễ Nhĩ thấy Thích Ngạo Sương thì đáy mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc rồi biến mất, cuối cùng lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Bây giờ thấy có chuyện không tầm thường xảy ra trên người nàng cũng chẳng có gì là lạ. Nàng chính là đặc biệt...

Ba ngày sau, đại hội tỷ võ chính thức bắt đầu. Yêu giới cực kỳ náo nhiệt.

Một ngày ở đây, rất nhiều Yêu tộc tuôn đến như thủy triều đến thành trung tâm, đều là để tham gia đại hội tỷ võ của Yêu tộc.

Trong thành Phong Lưu có một vòng sáng được canh gác nghiêm ngặt. Dù cho Yêu tộc kích động thế nào thì cũng đều xếp hàng ngay ngắn trật tự, đưa ra thẻ bài tranh tài của mình, sau đó đi vào vòng sáng khổng lồ đó rồi biến mất.

Quá nhiều Yêu tộc nên nhốn nha nhốn nháo. Thích Ngạo Sương cố gắng tìm bóng dáng của Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân trong đám người nhưng không thấy được. Thậm chí cả bóng dáng của Bạch Đế và Hắc Vũ cũng không thấy.

Tạt Mễ Nhĩ và Thích Ngạo Sương mặt bình tĩnh, đi vào cửa.

Vạn Phong Lưu híp mắt nhìn Yêu tộc đang không ngừng bước vào vòng sáng, đáy mắt thoáng qua tia tham trầm. Nhiều Yêu tộc vào như vậy, liệu còn mấy người còn sống để ra ngoài?

Lâu sau, khi tất cả tuyến thủ đã vào trong vòng sáng, Vạn Phong Lưu mới mang theo người của mình vào sau cùng.

Một nhóm tuyến thủ cuối cùng bước vào vòng sáng thì nó biến mất.

Chờ đợi bọn họ là mối nguy không ai biết.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 9: Thiếu Chủ Có Ý Đồ Như Thế

V

òng sáng biến mất.

Tất cả mọi người bước vào vòng sáng chỉ cảm thấy hai mắt sáng bừng, thì đã đứng trên một khoảng đất trống.

Thích Ngạo Sương và Tạp Mễ Nhĩ cũng đứng trên khoảng đất trống này.

“Chào mừng các vị đến tham gia tranh tài lần này. Quy tắc so tài vô cùng đơn giản. Xin các vị nhìn bản đồ trước mặt.” Một giọng nói mười phần trung khí vang lên. Tuy không vang dội nhưng lại truyền rất rõ vào tai từng người. Hiển nhiên là đã dùng ma pháp khuếch đại âm thanh.

Một bản đồ ma pháp cứ như vậy mà xuất hiện trong không trung. Bản đồ cho thấy sông núi chằng chịt, phần cuối bản đồ có một ký hiệu màu xanh lá cây.

“Xin các vị nhớ rõ bản đồ. Màu xanh lá cây chính là mục đích của mọi người. Tới được đó sẽ là người chiến thắng. Ta đã nói quy tắc rất đơn giản. Nếu đã không có quy tắc cụ thể thì mặc kệ dùng biện pháp gì, chỉ cần tới được đó là thắng. Nhưng nhớ chỉ có một người thắng mà thôi. Đi qua sơn động trước mặt, cuộc tranh tài chính thức bắt đầu. Mọi người không thể bay trong khu vực tranh tài.” Giọng nói mười phần trung khí tuyên bố quy tắc so tài. Ý trong lời nói không đơn giản. Chính là có thể dùng mọi thủ đoạn để tới được đó. Trên con đường này, tiêu diệt đối thủ cạnh tranh là cách làm được ủng hộ.

“Bắt đầu.” Sau khi giọng nói tan đi thì bản đồ cũng biến mất. Có Yêu tộc chưa kịp nhớ bản đồ liền mắng thành tiếng, mà có Yêu tộc đã bắt đầu ra tay

tập kích yêu quái yếu hơn mình.

“Đi, đi qua sơn động kia trước đã.” Thích Ngạo Sương nói thật nhỏ với Tạt Mễ Nhĩ. Tạt Mễ Nhĩ gật đầu.

Trước mặt càng ngày càng lộn xộn. Chưa bước vào sơn động thì ở đây đã có một cuộc hỗn chiến lớn.

“Đi chết đi!” một giọng gầm kiêu ngạo vang lên.

Giọng nói rất quen tai. Là Thiếu chủ.

Thích Ngạo Sương quay lại nhìn về phía phát ra tiếng nói, thì thấy được Thiếu chủ mặc quần áo màu đen đứng đó, quần áo tung bay trong gió. Gương mặt nàng ta hung hãn và liêu lĩnh. Phía trước nàng, rất nhiều Yêu tộc ngã xuống không đứng dậy nổi nữa.

Phong Dật Hiên không ở cạnh nàng ta.

“Đi!” Tạt Mễ Nhĩ nói nhỏ. Hắn không muốn đứng đây dây dưa với những Yêu tộc cấp thấp này.

Thích Ngạo Sương gật đầu.

Yêu tộc trước mặt Thiếu chủ cứ như vậy mà bị tiêu diệt. Tình cảnh này khiến rất nhiều Yêu tộc kinh hồn bạt vía. Có Yêu tộc chạy thực mạng về phía trước. Chỉ cần đi qua sơn động là thấy một vùng đất vô cùng rộng lớn, hơn nữa còn cấm bay nên cơ hội giữ được mạng lớn hơn rất nhiều.

Yêu tộc có thực lực cao hơn thì bay về phía sơn động.

“Xuống cho ta.” Sau một tiếng quát, Yêu tộc chi chít trên trời rơi xuống như cánh hoa.

Mà tiếng quát này là của Hắc Vũ.

Hắc Vũ bay ra từ một con đường khác trong không trung, thoải mái tự nhiên bay về phía sơn động.

Thích Ngạo Sương và Tạt Mễ Nhĩ đã nhanh chóng đi tới trước sơn động khổng lồ. Hai người không nói hai lời liền chui vào sơn động, đi nhanh về phía trước.

Với tốc độ của hai người thì không bao lâu sau sẽ ra khỏi sơn động. Một khu rừng rậm rạp hiện ra trước mặt. Mà vùng đất này quả nhiên có cấm chế, không thể bay được. Yêu tộc phía sau cũng theo tới. Rất nhiều Yêu tộc ra khỏi sơn động rồi liền lập tức tản ra khắp nơi. Nếu gặp phải người có thực lực kém hơn mình khi đối đầu chính diện thì không nói, nếu đụng phải người có thực lực mạnh hơn mình thì chỉ có cách chịu chết mà thôi. Cho nên mau tìm nơi ẩn nấp là cách làm sáng suốt nhất.

Thích Ngạo Sương quay lại nhìn sơn động đen thui, nhẹ nhíu mày. Nàng hơi trầm người xuống, giơ hai tay lên chỉ vào động, quát khê: “Lửa cuồng long!”

Một luồng hỏa long gào thét xông vào sơn động sâu thẳm, một hơi thở cực nóng tản ra. Hỏa long khổng lồ chiếu sáng khắp sơn động âm u nhưng chỉ trong nháy mắt. Sau đó, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, còn có cả tiếng chửi mắng độc ác.

Tạt Mễ Nhĩ nhìn hành động của Thích Ngạo Sương, cười sáng lạn. Thật đúng tính cách của tiểu Ngạo Sương. Âm thầm hại người là sở trường của nàng. Có điều, hẳn thích tiểu Ngạo Sương thế này.

Thích Ngạo Sương làm xong tất cả thì nói với Tạt Mễ Nhĩ: “Đi.”

Bóng dáng của Tạt Mễ Nhĩ và Thích Ngạo Sương biến mất trong khu rừng rậm. Yêu tộc phía sau cũng vọt lên, rồi rít ẩn vào khu rừng này.

Rừng cây rậm rạp tràn ngập nguy hiểm, có các loại thực vật với hình dạng kỳ lạ.

“A.” Một tiếng kêu thảm thiết vang tận mây xanh vang ra từ sâu trong rừng. Yêu tộc phát ra tiếng gào đang lăn lộn trên đất đầy đau đớn, mà Yêu tộc bằng hữu bên cạnh đang cuống quýt giúp hăn. Nơi hăn lăn qua bị máu nhuộm thành màu đỏ.

Yêu tộc này không phải bị Yêu tộc khác đánh lén mà là bị một bụi cây như cái chày tập kích. Khi bọn hăn vừa bước vào chỗ này thì đã cảm thấy trong không khí có dị động. Khi bọn họ nhìn rõ thì đó là một bụi cây hình chày đang đứng đưa. Những xúc tua màu đen thật dài không có gió mà vẫn đứng đưa. Bọn họ cũng không để ý lắm, chỉ định đi qua nơi này tiếp tục gấp rút lên đường. Nhưng không ngờ được Yêu tộc đi đầu vừa tới trước mặt bụi cây hình chày thì xúc tua của nó không còn chậm chạp như vừa nãy mà đánh úp thật nhanh về phía Yêu tộc.

Xúc tua màu đen trực tiếp quấn lấy Yêu tộc trước mặt, đâm mạnh vào da hăn. Điều khiến người khác giật mình là những xúc tua ấy biến thành vòi hút, bắt đầu hút máu của Yêu tộc không ngừng. Xúc tua màu đen biến thành màu đỏ bằng tốc độ mắt thường không thể thấy được. Yêu tộc phía sau kinh hãi, vội vàng tiến lên chém xúc tua xuống, còn có Yêu tộc dùng ma pháp phóng hỏa đốt trụi bụi cây hình chày này.

Vậy mà điều khiến người khác giật mình là những xúc tua đó không rơi xuống mà vẫn không ngừng hút máu của Yêu tộc kia. Máu không ngừng chảy ra từ chỗ xúc tua tiếp xúc, nhuộm đỏ quần áo của Yêu tộc và khoảng đất chỗ đó.

Cuối cùng, có Yêu tộc vội vàng rống to để Yêu tộc trên đất tự chặt cánh tay, lúc này mới thoát khỏi cảnh bị hút thành thịt khô.

Trong rừng rậm, bụi cây hình chày nguy hiểm này chỗ nào cũng có, khắp nơi đều vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Mà động vật nguy hiểm càng khiến người ta khó lòng đề phòng.

Động vật có hình dáng khổng lồ đáng sợ thường vô hại, ngược lại động vật chỉ như con sâu mới là trí mạng. Thậm chí có cả động vật nguy hiểm có thể tạo ra ảo giác.

Trước mặt Thích Ngạo Sương và Tạt Mễ Nhĩ chính là động vật nguy hiểm như thế.

Một mỹ nữ phóng khoáng và một mỹ nam đang ngồi trên một gốc cây to, nhìn Tạt Mễ Nhĩ và Thích Ngạo Sương đầy tình cảm.

Mỹ nữ mặc rất thoải mái, đồ bằng lụa mỏng, phơi bày hoàn toàn dáng người xinh xắn, như ẩn như hiện dưới làn lụa mỏng, quyến rũ hơn là không mặc gì. Mà khuôn mặt của nàng xinh đẹp không chút tỳ vết, mái tóc dài màu vàng mềm mại đổ xuống, quấn quanh cánh tay của nàng. Đôi mắt màu xanh xinh đẹp động lòng người. Đôi môi anh đào tươi đẹp ướm ái, cực kỳ dụ người. Đôi chân xinh xắn trắng nõn như ẩn như hiện khiến người ta muốn phun máu mũi. Nàng ôm một cái đàn hạc màu trắng bạc, gảy nhẹ, ánh mắt đắm đuối đưa tình nhìn Tạt Mễ Nhĩ.

Bên cạnh mỹ nữ là một mỹ nam siêu cấp đẹp mắt. Hắn có mái tóc màu nâu mềm mại. ánh mắt dịu dàng như chảy ra nước cũng đắm đuối đưa tình mà nhìn Thích Ngạo Sương. Dung mạo của hắn xinh đẹp có một không hai, thậm chí còn đẹp hơn Đông Phong Hầu mà Thích Ngạo Sương từng gặp vài lần. Hắn cũng mặc lụa mỏng màu trắng, phơi bày hoàn toàn dáng người cường tráng của hắn. Nơi to lớn mạnh mẽ phía dưới :”> càng khiến người ta phải ghen hòng nhìn trần trối.

Hai người vô cùng xinh đẹp cùng nhẹ nhàng xuống khỏi gốc cây, bay tới trước mặt Thích Ngạo Sương và Tạt Mễ Nhĩ.

“Tiểu thư xinh đẹp, có thể đồng hành với nàng được không? Ta sẽ ở bên cạnh nàng, bảo vệ nàng vĩnh viễn.” Nam tử vô cùng tuấn mỹ đứng trước mặt Thích Ngạo Sương, nói thật dịu dàng, thậm chí muốn cầm tay Thích Ngạo Sương, chuẩn bị hôn lên mu bàn tay nàng.

Mà mỹ nữ siêu cấp thì đứng trước mặt Tạt Mễ Nhĩ, giọng nói êm ái: “Loài người mạnh mẽ anh tuấn, chàng có bằng lòng giúp ta không?”

Sắc mặt Thích Ngạo Sương thay đổi, bởi vì lời của hai người này khiến nàng nhớ đến một người. Một người từng nói sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh mình, một mực yên lặng bảo vệ mình – Tần Diêm!

“Đi chết đi con nhện xấu xí!” Ánh mắt Thích Ngạo Sương lạnh lẽo, khẽ giơ tay lên, một luồng ánh sáng rực rỡ màu vàng tỏa ra từ lòng bàn tay trái. Một chuôi kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay trái của nàng. Mà thanh bảo kiếm này giống thanh kiếm Tần Diêm sử dụng – kiếm Tử Vong - như đúc! Vào lúc này, Thích Ngạo Sương đang nhớ Tần Diêm nên thanh kiếm nàng rút ra có hình dạng giống với bảo kiếm trong tay hắn!

Thích Ngạo Sương bỏ một kiếm về phía siêu cấp mỹ nam kia không chút do dự. Một tầng kết giới nhàn nhạt bao phủ lấy Thích Ngạo Sương. Đó là kết giới của Tạt Mễ Nhĩ. Chất lỏng màu xanh lá cây tanh hôi phun lên trên đó. Đó là máu của siêu cấp mỹ nam trước mặt. Mà trên vũ khí của Thích Ngạo Sương không dính chút máu nào.

Tiếng kêu thảm thiết quái lạ vang lên. Thích Ngạo Sương không hề do dự, bổ thêm một kiếm về phía siêu cấp mỹ nữ với khuôn mặt sợ hãi trước mặt Tạt Mễ Nhĩ.

Tiếng “xì” vang lên. Đây là tiếng bảo kiếm đâm vào da thịt.

Tạt Mễ Nhĩ kêu lên một tiếng, vội vàng tạo kết giới bao lấy mình, chỉ sợ chất lỏng màu xanh ghê tởm ấy phun lên người mình.

Hai thích khách xinh đẹp đến kỳ lạ này ngã xuống đất, co quắp. Chất lỏng màu xanh lá chảy tràn khắp nơi. Ngay sau đó, hai người vô cùng đẹp trên đất đã không còn. Trước mặt Thích Ngạo Sương và Tạt Mễ Nhĩ là hai con nhện tám chân xấu xí đang co quắp trên đất đầy đau đớn, từ từ ngừng động đậy. Khắp người con nhện tám chân xấu xí đều là chất lỏng màu xanh lá cây, hoàn toàn không giống hình người xinh đẹp đến kỳ lạ như vừa nãy.

Khóe miệng Tạt Mễ Nhĩ giựt giựt, nhìn hai quái vật xấu xí ghê tởm trên đất. Chợt trên mặt hắn hiện lên nụ cười quái dị, quay lại nói với Thích Ngạo Sương: “Tiểu Ngạo Sương, con nói xem những Yêu tộc kia bị mê hoặc mà ôm hôn mấy con nhện này sẽ có cảm giác gì?”

Thích Ngạo Sương vừa nghe thì sợ run cả người, cái lạnh dâng lên từ đáy lòng, lan ra toàn thân.

Ôm hôn những quái vật xấu như vậy...

Nôn...

“Đi thôi, đừng chần chừ ở đây nữa.” Thích Ngạo Sương thu vũ khí lại, nhẹ giọng nói.

Thích Ngạo Sương vừa nói xong thì mặt đất rung động mãnh liệt.

Trên mặt đất, một con nhện tám chân vô cùng to lớn cứ như thế mà chui ra từ trong đất trước mặt Thích Ngạo Sương và Tạt Mễ Nhĩ. Đôi mắt màu xanh biếc nhìn Thích Ngạo Sương đầy hung ác. Nhìn dáng dấp thì có lẽ con nhện này đến để báo thù cho hai con kia.

Có điều, kết quả cũng như nhau mà thôi.

Thích Ngạo Sương đang chuẩn bị rút vũ khí ra thì một bóng đen hiện ra trước mặt.

Bóng đen này, Thích Ngạo Sương biết. Cả hơi thở từ người bóng đen, Thích Ngạo Sương cũng biết.

Người vừa xuất hiện là Thiếu chủ!

Đúng vậy. Người vừa xuất hiện chính là Thiếu chủ.

Thiếu chủ bay lên, ngưng tụ một luồng đạn màu đen trên tay, quát khê một tiếng rồi đánh về phía con nhện khổng lồ.

Ngay lập tức, luồng đạn màu đen đùng vào con nhện khổng lồ. Nó hóa thành tro bụi trong nháy mắt. Trên mặt đất vẫn còn cái hố mà vừa nãy con nhện chui ra từ đó nhưng không hề có dấu vết tồn tại của nó.

Thiếu chủ xoay người một cách xinh đẹp, đứng thẳng trước mặt Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương nhìn người trước mặt với ánh mắt đề phòng. Tuy từ đầu tới cuối chưa bao giờ nàng ghét Thiếu chủ, không từng căm ghét Thiếu chủ từng muốn giết nàng nhưng không có nghĩa Thích Ngạo Sương có thể bình tĩnh đối mặt với người nguy hiểm như vậy. Dù Thiếu chủ từng muốn giết nàng, nàng cũng không thể hận Thiếu chủ nổi. Cho tới nay, Thích Ngạo Sương vẫn rất thích tính cách của Thiếu chủ. Huống chi lúc ở Ma Vực Thiếu chủ đã giúp nàng, cũng giúp sư phụ Khắc Lý Phu của nàng đột phá. Những ân tình này, Thích Ngạo Sương đều nhớ rất rõ.

Tạp Mễ Nhĩ cũng mỉm cười nhìn Thiếu chủ trước mắt, im lặng đứng một bên.

Thiếu chủ trừng mắt nhìn Thích Ngạo Sương, cứ nhìn chăm chăm như vậy một lúc lâu không nói lời nào.

Thích Ngạo Sương cũng không nói gì, chỉ im lặng nhìn Thiếu chủ.

Hai người cứ nhìn chăm chăm nhau như vậy.

Đến nỗi Thích Ngạo Sương không hiểu Thiếu chủ làm vậy để làm gì. Nếu nói mục đích của Thiếu chủ là như trước đây, muốn tới giết nàng nhưng bây giờ trên người Thiếu chủ không có chút sát khí nào.

Ngược lại, Thích Ngạo Sương lại thấy được tia ngượng ngùng trong mắt Thiếu chủ. Thiếu chủ biết xấu hổ? Sao có thể? Có phải mình nhìn nhầm rồi hay không? Mình bị ảo giác à? Thích Ngạo Sương hơi vô lực mà nghĩ.

“Này!” Rốt cuộc, Thiếu chủ cũng mở miệng nói chuyện. Lỗ mũi hướng về phía Thích Ngạo Sương hờ lạnh, dường như muốn hếch lên trời luôn.

“Gì?” Thích Ngạo Sương hỏi đầy nghi ngờ.

“Người! Vừa rồi thấy không?” Ánh mắt Thiếu chủ hơi tránh né.

“Thấy gì?” Thích Ngạo Sương càng thêm nghi ngờ. Sao có cảm giác Thiếu chủ trước mặt không bình thường nhỉ?

“Chẳng lẽ người không thấy ta vừa cứu người à?” Thiếu chủ sắp nhảy dựng lên, gầm lên, hỏi.

“À? A, hình như vậy.” Thích Ngạo Sương hơi mù mờ, mờ mịt gật đầu một cái. Thật ra thì không cần Thiếu chủ ra tay, nàng có thể giải quyết Yêu thú cấp thấp này. Rốt cuộc lời của Thiếu chủ là có ý gì?

“Tại sao lại là hình như? Vốn chính là ta đã cứu người!” Thiếu chủ nhảy lên, chỉ tay vào mũi Thích Ngạo Sương, gào lên: “Vừa rồi là ta đã làm anh hùng cứu người, nếu không người sẽ gặp phải Yêu thú ngu ngốc này, không, người sẽ bị Yêu thú hung dữ mạnh mẽ này tập kích, sẽ không giữ nổi tính mạng.”

Đầu Thích Ngạo Sương đầy mờ mịt, hoàn toàn không hiểu Thiếu chủ đang diễn trò gì.

Thấy Thích Ngạo Sương không nói lời nào, Thiếu chủ hơi nóng nảy, vội vàng nói: “Sao người không nói lời nào? Ta vừa cứu người, đúng không?”

“À? Ừ, đúng.” Thích Ngạo Sương vẫn không hiểu Thiếu chủ muốn làm gì, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp như thế của Thiếu chủ, vẫn phối hợp gật đầu một cái với nàng ta. Tuy vừa rồi không cần nàng ta cứu cũng được nhưng đúng là vừa nãy Thiếu chủ đã ra tay đánh chết nhện yêu đó. Điều này thì dễ hiểu hơn.

Tạp Mễ Nhĩ đứng bên cạnh, híp mắt nhìn trò cười trước mắt, tuy hăng hái nhưng vẫn giữ im lặng.

“Cho nên, ta đã cứu người nên người không được ghét ta, biết chưa?” Thiếu chủ rời mắt đi, mất tự nhiên quay sang một bên, nói ra một câu khiến Thích Ngạo Sương ngạc nhiên.

Gì cơ? Là sao? Thiếu chủ nói vậy là có ý gì?

“Có nghe thấy không? Không cho phép ghét ta. Ta là ân nhân cứu mạng người. Tuy hôm đó hơi hung dữ với người nhưng...” Thiếu chủ nhún nhó, ánh mắt càn liếc trái liếc phải nhưng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt đầy kinh ngạc của Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương trừng mắt nhìn, sau khi mờ mịt thì hình như đã hiểu ra.

Chẳng lẽ Thiếu chủ làm vậy là vì Phong Dật Hiên?

Nghĩ tới điểm này, đã có thể giải thích được hành động kỳ lạ của Thiếu chủ rồi.

“Được rồi, chính là như vậy. Nhớ, không được phép ghét ta!” Thiếu chủ căn rắng, giận dữ bỏ lại những lời này rồi quay người bỏ chạy thật xa, bóng dáng biến mất rất nhanh trong rừng.

Nàng để lại Thích Ngạo Sương đứng đó dờ khóc dờ cười. Thích Ngạo Sương nhìn mặt đất hơi lộn xộn rồi nhìn về phía bóng lưng Thiếu chủ biến mất, khóe miệng nở ra nụ cười hiều ý. Thiếu chủ thật đáng yêu. Thiếu chủ của Ma giới mà lại có tính cách đáng yêu như thế.

“Đi thôi, tiểu Ngạo Sương!” Tạp Mễ Nhĩ lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương quay lại, nhìn Tạp Mễ Nhĩ, gật nhẹ. Nhưng trong lòng nàng đang nghĩ xem rốt cuộc quan hệ của Thiếu chủ và Phong Dật Hiên là gì. Sao Thiếu chủ lại quan tâm tới thái độ của Phong Dật Hiên như thế? Hôm nay Thiếu chủ hành động như vậy là do ảnh hưởng của Phong Dật Hiên. Nói vậy là đêm đó hẳn không rời đi mà không xuất hiện để gặp mình. Nghĩ tới đây, lòng Thích Ngạo Sương hơi buồn. Tại sao Phong Dật Hiên không chịu nhận mình? Tại sao rõ ràng rất quan tâm mình lại làm ra vẻ rất lạnh lùng như thế?

Hai người tiếp tục lên đường. Thích Ngạo Sương ghi nhớ vị trí trên bản đồ vô cùng rõ ràng, vì vậy đi thẳng về phía mục tiêu.

Hu

Hô

Tiếng động kỳ lạ truyền tới từ phía trước, mà càng tới gần thì tiếng động càng lớn, nhiệt độ cũng càng ngày càng cao.

Đi tới cuối khu rừng, một cảnh tượng quái lạ hiện ra trước mặt Thích Ngạo Sương và Tạp Mễ Nhĩ.

Khí nóng lượn lơ trước mặt, một cái hồ nước mênh mông như đang bị đun sôi. Bọt khí nổi lên ùng ục. Khi bọt khí nổ, những giọt nước nhỏ tản ra hơi thở nóng rực. Trên mặt hồ là những lá sen màu đỏ có kích cỡ không giống nhau. Muốn đi tới mục tiêu thì nhất định phải đi qua cái hồ này.

Trong hồ, có vài Yêu tộc đang cẩn thận từng li từng tí đi trên những lá sen lửa kia. Nhưng bọn họ đều có một điểm giống nhau đó là người đỏ bừng lên như trứng tôm. Trên mặt mỗi Yêu tộc đều là mồ hôi hột, thận trọng nhìn chằm chằm vị trí mà lá sen đi tới. Hiển nhiên nhiệt độ của nước hồ rất cao.

Thích Ngạo Sương nhặt một cái lá trên đất ném vào trong hồ. Chiếc lá bị thiêu rụi trong nháy mắt. Cảnh tượng rất quý dị. Lá cây lại có thể bùng cháy trong nước! Cái hồ này rất quý dị, những chiếc lá sen trôi trên mặt hồ càng kỳ lạ hơn. Nhiệt độ thật cao!

Xem ra mấy Yêu tộc tới trước kia đã tìm được cách vượt qua cái hồ kỳ lạ này rồi. Đó chính là đạp lên những lá sen đang chuyển động mà đi. Bởi vì khu vực này cấm bay nên không có biện pháp nào tốt hơn.

Thích Ngạo Sương tạo một kết giới quanh người mình, đi đầu đạp lên một cái lá sen đỏ như lửa gần nhất.

Vậy mà chuyện kỳ lạ đã xảy ra.

Kết giới trên người Thích Ngạo Sương biến mất một cách khó hiểu, mà nước hồ dưới chân nàng càng sôi mạnh hơn. Hơi thở nóng rực ngập trời cuốn về phía Thích Ngạo Sương trong nháy mắt.

Tạp Mễ Nhĩ vẫn đứng yên không động đậy, không có ý ra tay giúp Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương hơi kinh hãi, muốn chống lại hơi thở nóng rực không sao nói rõ được này, nhưng nàng lại dừng tay lại. Thích Ngạo Sương đứng lẳng lặng ở đó, không động đậy.

Thích Ngạo Sương cũng ngây ngẩn, bởi vì nàng không muốn làm thế mà nó như là phản ứng bản năng vậy.

Dòng hơi thở cuồng nhiệt điên cuồng hướng về phía Thích Ngạo Sương, trực tiếp tuôn vào cơ thể nàng. Thích Ngạo Sương không thể tránh được, vốn cho là mình cũng sẽ biến thành trứng tôm nhưng kết quả là Thích Ngạo Sương lại cảm thấy thoải mái không nói nên lời.

Hơi thở cuồng nhiệt cứ tràn vào cơ thể Thích Ngạo Sương như vậy, bị nàng hấp thu hoàn toàn. Nàng kinh ngạc, trợn to mắt. Nàng cảm nhận rất rõ ràng ma lực của mình đang không ngừng tăng lên, bây giờ toàn thân tràn đầy sức mạnh. Nhưng hơi thở cực nóng không có ý dừng lại mà vẫn liên tục đưa vào cơ thể nàng không ngừng.

Tạp Mễ Nhĩ híp mắt nhìn Thích Ngạo Sương trước mặt. Lúc này trên người nàng hiện lên một vòng ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, khiến nàng càng thêm thần bí mà xinh đẹp.

Nhiệt độ của cả cái hồ mệnh mông đều không ngừng hướng về bên này.

Những Yêu tộc đang cẩn thận đi trên lá sen dần dần phát hiện ra chỗ khác thường. Hơi thở cực nóng dưới chân đang từ từ giảm đi, không còn nóng rực đến nỗi khó thở như vừa nãy. Mà lá sen đỏ rực dưới chân cũng đang dần phai màu, từ màu đỏ trở lại màu xanh lá cây bình thường.

Thích Ngạo Sương cảm thấy sức mạnh nóng rực càng ngày càng nhiều, càng ngày càng điên cuồng, sắp vượt khỏi khả năng hấp thu của thân thể nàng, vượt qua khả năng chịu đựng của nàng. Nhưng sức mạnh nóng rực này không có ý dừng lại.

Dần dần, Thích Ngạo Sương cảm thấy thân thể mình như sắp nổ tung. Sức mạnh nóng rực càng ngày càng điên cuồng chạy trong tứ chi bách hài của

nàng, dường như muốn thiêu đốt toàn bộ thân thể và ý thức của nàng. Đau đớn, đau đớn vô cùng ập tới.

Lúc này, Thích Ngạo Sương nhớ lại lời Tư Không Lâm. Nhất định là do viên thuốc nhỏ màu đỏ! Nàng mắng thầm, lão đầu khốn kiếp này, quả nhiên là không bình thường! Bắt tăng sức mạnh chỉ là bề ngoài, mà căn nuốt sức mạnh bên trong mới là thật. Nhưng ai có thể nói cho nàng biết nên dùng luồng sức mạnh nóng rực đang không ngừng tràn vào cơ thể mình thế nào đây? Rốt cuộc, Tạt Mễ Nhĩ hành động. Hắn bay lên, điểm nhẹ vào trán Thích Ngạo Sương. Sức mạnh cuồng bạo nóng rực này dừng lại. Trước mắt Thích Ngạo Sương tối sầm, cứ như thế mà yếu ớt ngã xuống, rơi vào trong một vòng tay lạnh lẽo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 10: Tập Mễ Nhĩ Khác Thường

T

ập Mễ Nhĩ nhìn lên cái trán của Thích Ngạo Sương đã rơi vào lòng hân hân mê bất tỉnh, khẽ cau mày.

Trên trán Thích Ngạo Sương có một đóa hoa sen màu vàng xinh xắn đẹp đẽ như ẩn như hiện.

Tập Mễ Nhĩ vươn tay, chạm nhẹ vào đóa hoa sen màu vàng trên trán Thích Ngạo Sương. Một luồng nóng rực đau đớn khiến hân rút tay lại. Tập Mễ Nhĩ nâng tay lên nhìn vào ngón tay vừa chạm vào đó. Ngón tay hân đã biến thành màu đen.

Kỳ lạ...

Kỳ lạ.....

Tiểu Ngạo Sương, biết đâu người có thể thay đổi vận mệnh của ta...?

Tập Mễ Nhĩ nhẹ thở dài, ôm Thích Ngạo Sương ung dung đạp lên vài chiếc lá sen, biến mất trên mặt hồ. Những Yêu tộc kia thậm chí còn không có cơ hội nhìn thấy dáng vẻ người vừa lướt qua bọn họ chứ đừng nói là ra tay tập kích hân.

Khi Thích Ngạo Sương tỉnh lại lần nữa thì cảm thấy có cảm giác rất thoải mái. Sức mạnh, sức mạnh tràn trề. Thậm chí nàng còn có cảm giác không gì là không làm được. Mở mắt ra thì thấy bầu trời đêm yên tĩnh, ánh trăng tỏa màu tím, gió mát phất qua, mùi cỏ xanh thoang thoảng nơi mũi.

Thích Ngạo Sương ngồi dậy thì thấy Tập Mễ Nhĩ đang ngồi bên cạnh đồng lửa. Nhìn thấy nàng tỉnh lại, Tập Mễ Nhĩ cười khẽ, lạnh nhạt nói: “Đã tỉnh

rồi hả? Cảm giác thế nào?”

“Rất tốt.” Thích Ngạo Sương gật đầu, ngồi thẳng dậy rồi nói, “Nói đúng ra là vô cùng tốt. Cảm giác sức mạnh tràn đầy thân thể.”

“Đó là đương nhiên. Nhiệt độ của cả hồ đường như đã bị con hấp thu hết. Thiếu chút nữa con đã nổ tan xác rồi.” Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười.

“Vậy, là thầy cứu con?” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói. Nàng nhìn Tạt Mễ Nhĩ đầy phức tạp. Lại được Tạt Mễ Nhĩ cứu lần nữa...Tạt Mễ Nhĩ vẫn đi theo bên cạnh mình là vì cái gì?

“Có thể nói là như vậy.” Tạt Mễ Nhĩ cười nhạt đầy khinh thường.

“Thầy lại cứu con lần nữa. Con nên báo đáp thầy thế nào đây?” Thích Ngạo Sương nhìn đồng lửa đang cháy tí tách, nhẹ giọng hỏi.

Tạt Mễ Nhĩ như đang suy nghĩ sâu xa, chợt ánh sáng lóe lên trong mắt, dường như muốn nói gì đó nhưng lời tới miệng lại thành nụ cười mỉm: “Báo đáp? Chẳng lẽ tiểu Ngạo Sương muốn lấy thân báo đáp?”

Thích Ngạo Sương trợn trắng mắt, hừ lạnh một tiếng, không lạnh không nhạt nói: “Thầy chỉ yêu bản thân mình mà còn cần con lấy thân báo đáp à?”

Tạt Mễ Nhĩ cười ha ha, không nói gì. Nhưng đáy mắt hắc lại có tia đau thương xẹt qua, chỉ một thoáng rồi biến mất. Chỉ yêu bản thân mình? Ha ha, từ khi sinh ra mình đã mất đi tư cách được người khác yêu thương. Kể cả yêu bản thân mình...Yêu? Là gì?

“Vậy con thì sao? Tiểu Ngạo Sương, Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân, con thích ai?” Tạt Mễ Nhĩ lại đột nhiên ném ra một câu như thế khiến Thích Ngạo Sương hoàn toàn sửng sốt.

“Con...” lòng Thích Ngạo Sương run rẩy mạnh mẽ, nhìn ánh mắt dịu dàng của Tạt Mễ Nhĩ, không nói được lời nào. Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân...Thích Ngạo Sương chưa từng nghĩ tới phải đối mặt với những việc này như thế nào. Lúc Phong Dật Hiên thổ lộ với nàng, lúc Lãnh Lăng Vân thổ lộ với nàng, nàng đều không biết xử lý như thế nào. Bây giờ Tạt Mễ Nhĩ lại hỏi vậy, nàng cũng không biết nên trả lời ra sao.

“Bây giờ trong lòng con không có câu trả lời. Bởi vì chính con cũng không biết. Nhưng thời gian sẽ cho con biết câu trả lời.” Tạt Mễ Nhĩ vươn tay, dịu dàng vuốt tóc Thích Ngạo Sương, nhẹ giọng an ủi, “Thời gian có thể chứng minh tất cả. Bây giờ đừng suy nghĩ nhiều.”

“Tạt Mễ Nhĩ...Thầy đã sống bao lâu rồi? Thầy sống một mình bao lâu rồi?” Thích Ngạo Sương nhìn ánh mắt Tạt Mễ Nhĩ, bỗng ngơ ngác hỏi một câu như thế.

Tạt Mễ Nhĩ lắc nhẹ đầu, mỉm cười như lúc ban đầu, nhẹ nhàng nói rất dịu dàng: “Thầy không nhớ rõ.”

Thích Ngạo Sương nhìn ánh mắt Tạt Mễ Nhĩ. Nàng không nhìn lầm. Đáy mắt Tạt Mễ Nhĩ có tia đau thương không dễ phát hiện.

“Thật xin lỗi...” Thích Ngạo Sương cúi đầu nói nhỏ.

“Vì sao lại xin lỗi?” Tạt Mễ Nhĩ nhìn đồng lửa, thêm vài nhánh củi, cười khẽ, hỏi.

“Không biết nữa. Muốn nói thì nói thôi.” Thích Ngạo Sương nói thật nhỏ.

“Ngủ một lát đi, mai lại đi tiếp.” Tạt Mễ Nhĩ nằm xuống, híp mắt nhìn bầu trời đêm nhưng trong lòng thì trống vắng.

“Cám ơn, Tạp Mễ Nhĩ...” Thích Ngạo Sương nói thật nhỏ, “Cám ơn thầy vẫn ở bên con.”

Tạp Mễ Nhĩ từ từ nhắm mắt lại nhưng trong lòng thì lại cười nhẹ. Nếu con biết lý do vì sao thầy luôn ở bên con thì con còn có thể cảm ơn thầy không?

Sáng sớm hôm sau Thích Ngạo Sương mới nhìn rõ vị trí của bọn họ. Đây là một thảo nguyên mênh mông bát ngát. Tất cả trong tầm mắt đều là một màu xanh ngắt. Khóc trách buổi tối khi tỉnh lại thì người thấy mùi cỏ xanh. Đi thẳng về phía trước thì không ngừng gặp Yêu tộc đang công kích lẫn nhau. Hiên nhiên đại hội tỷ võ lần này đã khiến rất nhiều Yêu tộc cố gắng hết sức.

Thích Ngạo Sương tuyệt đối không lo cho Bạch Đế và Hắc Vũ. Hai người bọn họ là đại chiến tướng bên cạnh Đại Yêu Vương. Mà Phong Dật Hiên... Thích Ngạo Sương lâm vào dòng suy nghĩ. Thực lực bây giờ của Phong Dật Hiên ra sao rồi? Có thể vào Yêu tộc mà không bị phát hiện thì chắc thực lực của hắn cũng không tầm thường. Hơn nữa còn có Thiếu chủ với thực lực biến thái ở đây, chắc Phong Dật Hiên sẽ không có chuyện gì. Điều khiến Thích Ngạo Sương lo lắng chính là Lãnh Lăng Vân! Bởi vì cái bông tai lạnh lạnh trên vành tai đang nhắc nhở nàng rằng đó là mắt của Lãnh Lăng Vân, cũng là một nửa sức mạnh của hắn. Hắn mất đi một nửa sức mạnh thì thực lực sẽ ra sao?

Đang khi Thích Ngạo Sương hơi thất thần thì Tạp Mễ Nhĩ đã ngừng bước, híp mắt cười, nhìn trước mặt, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Ngạo Sương, chúng ta bị bao vây rồi. Cứ đối mặt trực diện như vậy thật lỗ mãng, không có chút thường thức cái đẹp gì cả. Giao cho con đó.”

Thích Ngạo Sương phục hồi tinh thần lại, quay lại nhìn khuôn mặt tự nhiên, vênh váo của Tạp Mễ Nhĩ, cũng cười với hắn. Chẳng biết tại sao khi nhìn thấy dáng vẻ này của Tạp Mễ Nhĩ thì lòng nàng mới bớt căng thẳng được một chút.

Đây mới là Tạp Mễ Nhĩ mà nàng biết. Đây mới là Tạp Mễ Nhĩ mà nàng quen thuộc.

Giọng điệu và sự đau thương nhàn nhạt trong đáy mắt Tạp Mễ Nhĩ nàng nghe thấy, nhìn thấy. Tuy không biết rằng rốt cuộc hãn là người như thế nào, đã trải qua những gì nhưng Thích Ngạo Sương đã coi Tạp Mễ Nhĩ là bằng hữu, là người thân nên không muốn nhìn thấy hãn khó chịu.

Thích Ngạo Sương từ từ nâng hai tay lên, một luồng ánh sáng màu vàng mạnh mẽ ánh lên trong lòng bàn tay trái của nàng.

Thần khí ra khỏi vỏ!

Ánh sáng màu vàng bắn ra bốn phía khiến lòng người sợ hãi.

Tạp Mễ Nhĩ nhắm nửa con mắt, đứng sau lưng Thích Ngạo Sương, tự nhiên thoải mái chờ xem Thích Ngạo Sương biểu diễn.

Yêu tộc xiết chặt vòng vây.

Nhìn Yêu tộc vây quanh mình, Thích Ngạo Sương nhú nhẹ mày.

Là người quen cũ!

Là ca ca của Ly La Lạp, đoàn người Hán Mỗ Tư.

Hán Mỗ Tư ăn mặc sang trọng, mặt sắc lạnh, khoanh hai tay trước ngực, yên lặng nhìn phía này.

Yêu tộc vây quanh Thích Ngạo Sương và Tạp Mễ Nhĩ đều có thực lực không tầm thường. Chúng nhìn Thích Ngạo Sương chăm chăm.

“Muội muội của ta đâu?” Hán Mỗ Tư nói.

Thích Ngạo Sương im lặng. Lúc này mà còn nói những thứ vô nghĩa đó làm gì?

Lý La Lạp không còn hài cốt, còn gì để nói nữa?

“Ta sẽ khiến các ngươi phải nói ra. Lên!” Hán Mỗ Tư lạnh lùng nói, rồi lạnh nhạt lui về sau.

Yêu tộc vây quanh Thích Ngạo Sương và Táp Mễ Nhĩ nhanh chóng ra tay.

Thích Ngạo Sương nhếch miệng cười, cầm trường kiếm trong tay, đột nhiên chém xuống tại chỗ.

Một vòng tròn bằng lửa hung ác cứ như vậy mà đánh về phía đám Yêu tộc trước mặt.

Không có tiếng kêu thảm thiết, bọn Yêu tộc đã bị cắt đôi. Ánh mắt vẫn còn mờ mịt, thân thể đã chia làm hai, ngã xuống đất, sau đó ngọn lửa hùng hực thiêu đốt thân thể bọn họ, trong nháy mắt bọn họ đã thành tro bụi.

Một màn này khiến những Yêu tộc khác cực kỳ sợ hãi, mà sắc mặt Hán Mỗ Tư cũng đại biến.

Hắn không biết loài người hóa yêu từ lúc nào mà có thực lực mạnh như vậy.

“Tất cả lui xuống.” Hán Mỗ Tư phát tay, ra hiệu cho các Yêu tộc khác lui xuống. Hắn biết dù có nhiều Yêu tộc lên nữa cũng chỉ uống công, sẽ chỉ khiến hắn tổn thất thêm nhiều thuộc hạ hơn mà thôi. Như vậy, con đường tranh đoạt của hắn sẽ trở nên khó khăn.

Hán Mỗ Tư từ từ đi tới, vung nhẹ tay lên, trên tay đang trống đột nhiên có một thanh trường kiếm màu trắng. Ánh sáng màu trắng nhàn nhạt bao phủ bảo kiếm, tản ra hơi thở đậm đặc của nguyên tố ma pháp.

Kiểm tốt!

Lúc này, Hán Mỗ Tư lập tức ra quyết định, vung tay lên, nhỏ giọng quát: “Rút lui!”

Yêu tộc còn chưa lấy lại tinh thần thì Hán Mỗ Tư đã dẫn đầu chạy đi. Lúc này Yêu tộc mới chợt hiểu, vội vàng rời theo sau. Tuy trong lòng chưa hiểu lắm nhưng vẫn nghe theo lệnh của Hán Mỗ Tư mà rút lui.

Thích Ngạo Sương không đuổi theo mà chỉ đứng đó, nhìn bảo kiếm đang tham lam cắn nuốt bảo kiếm của Hán Mỗ Tư.

Mà bây giờ thì Hán Mỗ Tư mới hiểu ra vì sao Vạn Phong Lưu lại đối đãi như thế với loài người này, tặng cả huy chương hoa hồng cho nàng. Và hiểu ra rằng vì sao Bạch Đế và Hắc Vũ lại vì nàng mà đắc tội với mình.

Loài người này tuyệt đối không đơn giản! Thực lực của nàng lại ngang mình! Không! Thực lực của nàng hơn mình! Nàng đã hóa yêu, tới tham gia đại hội tỷ võ là vì mục đích gì?

Trở thành Đại Yêu Vương? Không có khả năng! Sao lại có chuyện kỳ lạ này được chứ? Một người khi đã hóa yêu, tham gia đại hội tỷ võ, rồi trở thành Đại Yêu Vương?

Một con người trở thành Đại Yêu vương thống trị Yêu giới?!

Có thể sao?

Đừng nói là Yêu giới, cả Yêu tộc sẽ không đồng ý. Bốn vị cao quý tuyệt đối sẽ không đồng ý?

Nhưng với sức mạnh của bốn vị cao quý nhất định đã phát hiện thân phận loài người của thiếu nữ kia, vì sao lại đồng ý cho nàng tham gia thi đấu.

Tất cả rốt cuộc là tại sao?

Hán Mỗ Tư chợt thấy mù mờ.

Bảo kiếm trong tay Thích Ngạo Sương cắn nuốt thanh kiếm kia, rớt cuộc dung hợp lại với nhau. Thích Ngạo Sương hơi kỳ lạ, phất phất bảo kiếm trong tay, không phát hiện ra bảo kiếm đã tăng sức mạnh, không khỏi nghi ngờ mà gõ gõ thân kiếm, tư nhủ: “Kỳ lạ, không có cảm giác gì cả.”

“Không có cảm giác?” Tạp Mễ Nhĩ bước lên trước, nhìn bảo kiếm của Thích Ngạo Sương trong tay, trầm ngâm mà nhìn một lúc rồi chợt mỉm cười, nói: “Lần sau con tìm một Yêu tộc mà chọc một kiếm thử xem.”

“Hả?” Thích Ngạo Sương nhìn bảo kiếm trong tay, vẫn không phát hiện ra rớt cuộc là nó khác ở chỗ nào.

“Thanh kiếm vừa này tên là kiếm Yêu Tà, là binh khí của Hán Mỗ Tư. Thanh bảo kiếm này có thể trực tiếp hấp thụ sức mạnh từ hạch sinh mạng của Yêu tộc.” Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười, giải thích.

“A, Hán Mỗ Tư đó là lại dùng loại vũ khí độc ác này à?” Thích Ngạo Sương giật mình, nói. Một khi sinh mạng không còn sức mạnh thì Yêu tộc đó coi như bỏ đi.

Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười ưu nhã, nhẹ nhàng nói: “Thật ra thì thầy cảm thấy Hán Mỗ Tư còn trong sáng hơn con.”

“Thầy!” Thích Ngạo Sương nổi đóa, tức giận mà nhìn Tạp Mễ Nhĩ.

Tạp Mễ Nhĩ cười như hoa đào, đi về phía trước. Thích Ngạo Sương thu bảo kiếm lại, đi theo.

Hai người đi một mạch qua thảo nguyên, bước vào một dãy núi. Yêu tộc gặp dọc đường đều bị Thích Ngạo Sương giải quyết một cách nhẹ nhàng, thậm chí không cần dùng bảo kiếm mà trực tiếp dùng ma pháp giải quyết

gọn gàng. Chưa gặp được cao thủ như Bạch Đế và Hắc Vũ, cũng không thấy bóng dáng của Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân.

Hai người nghỉ ngơi một đêm xong, dường như là đi một mạch qua dãy núi.

Cuối cùng cũng tới vị trí đánh dấu trên bản đồ trước khi cuộc tranh tài bắt đầu.

Vậy nhưng bọn họ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì hơi sửng sốt.

Bởi vì trước mặt bọn họ là một hoa viên mê cung khổng lồ được hình thành từ rất nhiều loại thực vật. Cây cối khổng lồ xanh ngắt, đường đi quanh co khúc khuỷu, tất cả đều chập chờn trước mắt.

“Phải qua mê cung?” cái tai lớn trên đầu Thích Ngạo Sương không khỏi run nhẹ lên, khiến Tạp Mễ Nhĩ thiếu chút nữa là xoa lên. Thấy ánh mắt hung ác của Thích Ngạo Sương hằn mới dừng tay lại.

“Chắc là thế. Đi thôi.” Tạp Mễ Nhĩ nhìn mê cung khổng lồ phức tạp, thản nhiên nói: “Loại mê cung này cũng không khó lắm. Chúng ta làm một dấu hiện ở lối rẽ, nếu phía trước là đường cùng thì quay lại, cũng có khả năng đi một đường là đúng...”

Tạp Mễ Nhĩ vẫn đang nói thì nghe “oanh” một tiếng.

Thích Ngạo Sương trực tiếp thả ra lửa màu vàng công kích cây cối khổng lồ trước mặt.

Cây cối ngã xuống, bị Thích Ngạo Sương thiêu thành tro.

Trước mặt liền trống không.

“Làm theo lời thầy nói thật rắc rối. Trực tiếp đốt một đường có phải nhanh hơn không?” Thích Ngạo Sương nhíu mày nhìn mê cung lớn trước mặt. Giải quyết dứt khoát thì tốt hơn.

Tạp Mễ Nhĩ không lên tiếng, nhìn hành động lố mãng của Thích Ngạo Sương, cứ yên lặng mà nhìn như thế.

Lần đầu tiên Tạp Mễ Nhĩ cảm thấy vô lực.

“Nhìn cái gì? Như vậy nhanh hơn, cứ đi thẳng là được.” Thích Ngạo Sương cười ha ha, tiếp tục thả lửa mở con đường trước mặt.

Tạp Mễ Nhĩ im lặng đi sau nàng. Lần đầu tiên hắn cảm thấy mình không thông minh bằng nàng.

Thích Ngạo Sương cứ dùng vũ lực mà đi thẳng tới như vậy, tốc độ rất nhanh, chủ yếu là sẽ không bị lạc đường.

Trong mê cung, có vô số Yêu tộc có lối suy nghĩ bảo thủ. Phần lớn Yêu tộc đều đang hoang đi trong mê cung, nghiêm túc đánh dấu, cố gắng đi tới đi lui.

Hô.

Lửa màu vàng lại thiêu hủy một cái cây.

Một tiếng kêu sợ hãi truyền vào tai Thích Ngạo Sương và Tạp Mễ Nhĩ. Sau cây có người. À, không đúng, có yêu quái!

Cây xanh bị thiêu hủy, trước mặt Thích Ngạo Sương và Tạp Mễ Nhĩ là một tiểu La Ly nhỏ xinh đáng yêu khoảng bảy tám tuổi. Đôi mắt cô bé to tròn ngập nước, khuôn mặt trắng nõn, da thịt trắng nõn, mái tóc quăn màu vàng, mặc váy công chúa trắng như tuyết, cứ rụt rè mà nhìn Thích Ngạo Sương và Tạp Mễ Nhĩ.

Thật là một La Ly đáng yêu!

“Tỷ tỷ, ca ca, các huynh...các huynh phải đi qua mê cung này à?!” giọng của tiểu La Ly rất ngọt ngào, tựa như âm thanh của thiên nhiên. Cô bé rụt rè, nhỏ giọng hỏi, cộng thêm đôi mắt to tròn ngập nước vô tội nhìn bọn họ, đáy mắt còn hơi sợ hãi.

“Ừ!” Thích Ngạo Sương nhìn tiểu La Ly đáng yêu trước mặt, gật đầu. Cô bé này thật quá đáng yêu, quá khiến người ta yêu thích. Thậm chí còn khiến người ta có nỗi xúc động muốn ôm cô bé hôn một cái.

“Vậy tỷ tỷ có thể dẫn muội theo không?” tiểu La Ly rụt rè hỏi.

Thích Ngạo Sương gật đầu, mỉm cười, nói: “Có thể.”

“Vậy, vị đại ca này...Dáng vẻ huynh thật đáng sợ...” tiểu La Ly liếc nhìn Táp Mễ Nhĩ, đáy mắt thoáng qua tia sợ hãi, từ từ đi tới cạnh Thích Ngạo Sương, dường như đang tìm người bảo vệ mình.

Thích Ngạo Sương mỉm cười, vươn tay vuốt đầu tiểu La Ly, nói: “Yên tâm, vị đại ca này không đáng sợ chút nào đâu.”

“Không, huynh ấy...thật là dọa người...Muội không muốn đi cùng huynh ấy.” tiểu La Ly nép vào người Thích Ngạo Sương. Sau đó đôi mắt to tròn xinh đẹp nhìn chằm chằm vào ánh mắt Thích Ngạo Sương như đang van xin.

Táp Mễ Nhĩ vẫn không nói gì, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn là nụ cười dịu dàng mà ưu nhã.

“Vậy muội muốn ta làm thế nào đây?” ánh mắt Thích Ngạo Sương chột hơi mơ màng.

“Muội...muội muốn tỷ giết huynh ấy, chỉ mang theo một mình ta ra khỏi mê cung này.” Giọng nói của tiểu La Ly vẫn ngọt ngào như thế nhưng lại nói ra lời nói đáng sợ. Đôi mắt to tròn ngập nước vẫn nhìn thẳng vào mắt

Thích Ngạo Sương. Giọng nói ngọt ngào như âm thanh của thiên nhiên tiếp tục vang lên thật nhỏ, “Đại tỷ tỷ, muội thấy tỷ cực kỳ vui lòng làm như vậy, đúng không?”

“Đúng vậy.” Thích Ngạo Sương giống như mê muội, trên mặt nở nụ cười mỉm, một thanh bảo kiếm hiện ra trên lòng bàn tay trái. Khi tiểu La Ly thấy thanh bảo kiếm trong tay Thích Ngạo Sương thì đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là mừng như điên.

Thích Ngạo Sương từ từ rút kiếm ra, ánh mắt không còn tiêu cự.

“Đúng rồi, đại tỷ tỷ, giết người này sau đó đưa muội ra khỏi đây!” giọng nói ngọt ngào của tiểu La Ly rất hấp dẫn khiến người ta không thể nhẫn tâm mà từ chối yêu cầu của cô bé. Về mặt vô tội của nó càng khiến người ta đau lòng.

Tiểu La Ly nhìn Thích Ngạo Sương giơ cao thanh kiếm trong tay, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Thật không ngờ hôm nay lại có thu hoạch lớn như vậy. Thực lực của nữ nhân này thật không tệ. Nhưng vẫn trùng thối miên của mình, nghe lệnh của mình đó thôi. Chỉ cần dựa vào sức mạnh của nữ này này để ra khỏi mê cung khốn kiếp này, sau đó ra lệnh cho nàng ta tự sát là được. Có điều, có lẽ nên giữ lại nàng ta để bảo vệ mình cho tới vòng so tài cuối cùng.

Tạp Mễ Nhĩ hơi híp mắt nhìn nụ cười như ý sâu trong đáy mắt tiểu La Ly, không tiếng động mà nở nụ cười.

Người cười cái gì? Chết đến nơi rồi mà còn cười! Tiểu La Ly vừa định hỏi thành lời thì ngực nó chột đau như kim châm muối xát.

Tiểu La Ly trợn to hai mắt, nhìn bảo kiếm đâm vào ngực mình, ngây ngẩn.

Ánh mắt Thích Ngạo Sương không còn chút mơ màng nào mà chỉ cười lạnh nhìn khuôn mặt giật mình của tiểu La Ly. Đáy mắt Thích Ngạo Sương tràn

đầy bốn cột.

“Người...” tiểu La Ly trợn tròn mắt, không thể tin mà nhìn Thích Ngạo Sương đầy lạnh lẽo đang đứng trước mặt. Sao có thể? Nữ nhân này sao lại không trúng thôi miên của mình? Nó rất muốn hỏi nữ nhân với khuôn mặt lạnh lẽo trước mặt là sao lại thoát khỏi sự thôi miên của mình nhưng không thể nói ra, cứ như vậy mà ngã về sau, thân thể dần dần hóa thành tro bụi.

Mà trên kiếm là một hạch sinh mệnh đang tỏa sáng.

“Đây là cái gì?” Thích Ngạo Sương lấy hạch sinh mệnh xuống, hỏi đầy nghi ngờ.

“Là hạch sinh mệnh của yêu Hồ Ly kia. Trước kia Yêu Tà kiếm sẽ hoàn toàn hấp thu nó nhưng nó đã bị bảo kiếm của người dung hợp. Bảo kiếm của người rất kén ăn nên sẽ không ăn thứ này.” Tạp Mễ Nhĩ thản nhiên nói.

“À.” Thích Ngạo Sương nhìn hạch sinh mệnh trong tay một cách không nghiêm túc, định cất đi.

Nhưng lúc này lại có một sự việc khiến người ta kinh ngạc.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 11: Đi Tới Thần Giới

T

ự nhiên miếng sinh mệnh chi hạch chợt từ trên tay Thích Ngạo Sương nhảy lên, bay thẳng vào trong cơ thể Thích Ngạo Sương biến mất không thấy gì nữa.

"Chuyện gì xảy ra?" Thích Ngạo Sương sờ sờ lồng ngực của mình, nhưng không có cảm thấy bất kỳ khác thường nào. Miếng sinh mệnh chi hạch cứ như vậy biến mất ở trong thân thể của nàng.

Tạp Mễ Nhĩ nhìn Thích Ngạo Sương nở nụ cười: " Trong cơ thể Mèo Tầm Bảo ."

"À?" Thích Ngạo Sương trừng mắt nhìn, lập tức hiểu được, Mèo Tầm Bảo chân chân thật thật yêu thích bảo vật, cho nên."Là a Bảo hấp thu sinh mạng chi hạch này?"

" Đúng." Tạp Mễ Nhĩ gật đầu.

"Mới vừa rồi là sinh mệnh chi hạch của tiểu hồ ly, ta không có cảm giác đã có thêm lực lượng nào cả." Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ. Mới vừa rồi con bé Lolita xinh đẹp đó, Thích Ngạo Sương cũng không cảm thấy trên người nàng có cái gì là sức mạnh hùng mạnh cả

"Nàng ta không phải là tiểu hồ ly, nàng ta sống ít nhất năm ngàn năm nên đã là Mị Thịnh chi hồ. Người nghĩ nàng mới vừa rồi phương thức công kích của nàng ta dùng công kích người là cái gì?" Tạp Mễ Nhĩ hí mắt cười dịu dàng, nhẹ giọng nhắc nhở.

Thích Ngạo Sương ngạc nhiên, đúng rồi, con bé Lolita đó, nàng ta chính là dùng Tinh Thần Công Kích, là trực tiếp mị hoặc tâm thần của mình. Mới

vừa mình quả thật nhất thời hoảng hốt, nhưng là rất nhanh liền phục hồi lại tinh thần và hiểu đối phương là đang dùng Tinh Thần Công Kích, là hấp dẫn mình làm tiêu mất ý thức của mình.

"Mị hoặc." Thích Ngạo Sương sâu kín nhẹ nhàng khắc ra hai chữ .

"Dừng!" Tạp Mễ Nhĩ trầm giọng nói" không cần sử dụng với ta. Một hồi nữa người tùy tiện tìm một tên Yêu Tộc thử một chút, chớ ở trước mặt ta bày ra cái bộ dáng này."

Bộ dáng này? Bộ dáng gì? Thích Ngạo Sương nghi ngờ không hiểu lời nói Tạp Mễ Nhĩ là có ý gì. Nếu như lúc này Thích Ngạo Sương có thể mang theo một cái gương cũng biết lời nói Tạp Mễ Nhĩ có ý gì rồi.

Khi Thích Ngạo Sương trầm ngâm sử dụng mị hoặc thì nàng làm cho cả người nàng là thoát nhìn là mê người như vậy, như thế làm cho người ta thương tiếc đến nỗi nước miếng chảy dài, con người nàng tràn đầy vô tội, khuôn mặt xinh đẹp đến nỗi làm cho người ta hận không thể nhào tới hôn một cái ngay lập tức, đôi môi ướt át khê vênh lên, thậm chí thì có làm cho người ta không đề phòng nào mà chỉ muốn thỏa mãn bất kì yêu cầu của nàng. Đây chính là lực lượng của mị hoặc.

Hiển nhiên, ma lực củaThích Ngạo Sương chỉ có ở Hồ Tộc , giờ lại có trên người Mèo Tầm Bảo đang ký túc ở trong người nàng, dĩ nhiên là cái ma pháp này được phát huy đến cực hạn.

"Tốt lắm, chúng ta đi thôi."Tạp Mễ Nhĩ nhắc nhở.

“ Được." Thích Ngạo Sương tiếp tục thả Hỏa Viêm, đốt ra một con đường đi tới.

Hai người cứ như vậy thẳng tắp đi tới, cuối cùng tới một nơi trống trải đất bằng phẳng, mà chung quanh có cây cối làm vách tường. Ở trên mặt đất

bằng phẳng có một trong suốt suối phun, đang lúc suối nước phun ra dòng nước lành lạnh, dưới ánh mặt trời lóe ra bạch quang xinh đẹp.

"Này, đây là trung tâm của mê cung?" Thích Ngạo Sương nhìn một chút chung quanh chắc chắn nói.

"Phải" Táp Mễ Nhĩ sờ sờ chiếc cầm trắng nõn xinh đẹp của mình lạnh nhạt nói "vấn đề là, tại sao lại là nơi này, hình như đây là đích đến?"

Thích Ngạo Sương cũng nhú mày, bởi vì nàng nhớ, dấu hiệu về đích đến trên bản đồ hình như ở chỗ này. Cái suối phun trước mắt chính là đích đến? Giống như có cái gì không đúng a.

Thích Ngạo Sương tiến lên nhìn suối phun không thể bình thường hơn, diện tích rất lớn, trung gian một nguồn nước phun lên giữa không trung lại rơi xuống. Không có gì khác thường.

Mà chung quanh không có Yêu Tộc khác đến, chẳng lẽ bọn họ đến đây trước hết sao?

Nhưng vì sao đến nơi này rồi lại không có những thứ gợi ý khác? Đang vào lúc Thích Ngạo Sương nghi ngờ thì , một hồi tiếng vang truyền đến, thích Ngạo Sương quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy người làm cho nhịp tim nàng cơ hồ dừng lại.

Tóc đỏ như lửa, con người đen nhánh, dung nhan tuấn mỹ cứ như vậy khắc sâu vào tầm mắt của Thích Ngạo Sương. Đáy mắt Phong Dật Hiên thoáng qua quá nhiều tâm sự. Hắn cũng sững sờ ở tại chỗ, cứ như vậy kinh ngạc nhìn Thích Ngạo Sương. Mà đứng bên cạnh hắn là thiếu chủ. Thiếu chủ liếc mắt nhìn, bĩu môi, không nói gì. Hai người vẫn đứng ở đó không nhúc nhích.

Lúc này, một nơi khác cũng truyền đến thanh âm. Một người quen khác cũng xuất hiện ở lối vào

Tóc bạch kim, mắt tím. Lãnh Lăng Vân một thân y phục trắng như tuyết không nhiễm một hạt bụi, trên khuôn mặt tuấn mỹ đều là lạnh lùng. Khi hắn thấy Thích Ngạo Sương, đường cong trên gương mặt lạnh lẽo đang dần dần trở nên mềm mại. Bên cạnh hắn đi theo hắn là một người mặc áo xám, đội cái mũ to lớn. Cái mũ to lớn che đi dung nhan của hắn. Ánh mắt của Lãnh Lăng Vân và Phong Dật Hiên cũng dừng lại ở trên người của Thích Ngạo Sương. Hai bên cũng còn chưa kịp nói chuyện, một hồi tiếng đánh nhau truyền đến.

"Đi chết đi, Bạch Đế, người cho là ta không phải là đối thủ của người?" thanh âm của Hắc Vũ nóng nảy thật là quen thuộc.

Trả lời hắn chỉ có trầm mặc, Bạch Đế không có lên tiếng. !! Cái người này, tên khốn kiếp này. mấy ngàn năm rồi, lần này nhất định phải phân ra thắng bại! Ta so với người còn mạnh hơn, so với người mạnh hơn!" Âm thanh Hắc Vũ quát lên xen lẫn tiếng đánh nhau kịch liệt càng ngày càng gần.

Ầm !một tiếng vang thật lớn, Thích Ngạo Sương thấy phía trước cây cối toàn bộ sụp đổ. Bóng dáng của một đen một trắng cứ như vậy bay vào tầm mắt của mọi người. Chính là cặp đôi không thể tách rời ra Bạch Đế và Hắc Vũ.

"Bạch Đế, Hắc Vũ!" Thích Ngạo Sương kêu lên.

Vậy mà Hắc Vũ chỉ là vội vã trả lời: "Ngạo Sương, người cũng ở đây à, chờ ta , ta giết chết cái tên này rồi lại nói."

Thích Ngạo Sương có chút nhức đầu. Người này, chẳng lẽ không biết ba người bọn họ đã kí Khế Ước Giả sao? Còn là cố ý coi thường điểm này?Cứ xuống tay như vậy, chẳng ai có lợi cả.

Bạch Đế trầm mặc, chỉ là ngăn cản Hắc Vũ công kích, hoàn toàn ở thế thủ.

"Bạch Đế, cái tên khốn kiếp này! Dám trêu chọc ta!" Hắc vũ cực kỳ tức giận mắng. Bạch Đế như cũ là trầm mặc.

Bốn phương nhân mã liền chạy lại đây xem tình huống chạm mặt này, hai mặt Bạch Đế và Hắc Vũ ý thức được vấn đề nhìn nhau, nhưng không biết nói cái gì cho phải.

Vừa lúc đó, thanh âm của người trong đại hội tử vô lần trước chợt lần nữa vang lên: "Các vị, thật vui mừng vì các người có thể tới tới đây. Hai vị kia cũng nên dừng lại rồi."

Dứt lời, một đạo lực lượng cường đại vô hình cứ như vậy không chút khách khí đánh úp về phía Hắc Vũ và Bạch Đế, đem hai người tách ra.

"Tốt lắm, tất cả mọi người an tĩnh lại cho ta." thanh âm thản nhiên không lạnh không nhạt nói, thanh âm cứ như vậy vang lên trên không trung, không nhìn thấy bóng người nhưng lại nghe thấy tiếng

" Các vị ở chỗ này, đưa các vị đến chỗ này đều có mục đích của ta. Không phải lên làm Đại Yêu Vương tới thống lĩnh Thánh Chiến lần này, mà mục đích là kết thúc Thánh Chiến ."

Tất cả sắc mặt của mọi người cũng thay đổi, không có ai nghĩ đến thanh âm này lại có thể nói ra chuyện kinh thiên động địa như vậy .

"Ta nói không đúng sao? Hai vị khách Ma giới kia?" Trong lúc này thanh âm kia còn có tí tí ranh mãnh.

Sắc mặt của Phong Dật hiên và Thiếu chủ đột nhiên biến đổi, Phong Dật hiên trầm mặc, Thiếu chủ khó chịu quát khẽ: "Người có cái gì chứng cứ nói chúng ta là Ma tộc?"

"Nhưng nếu là Ma tộc, các người thật cho là chúng ta sẽ tiến vào Yêu Giới làm gì? Hơn nữa sẽ làm gì các người khi tham gia đại hội tử vô lần này

sao?" Cái thanh âm kia lại mang theo nụ cười. Trong lòng căng thẳng Thích Ngạo Sương, trong nháy mắt hiểu được loại thân phận của mình có lẽ cũng không lừa gạt được Chí Tôn. Bọn họ đã sớm biết mình là nhân loại, cũng hiểu mình đối với Yêu Giới vô hại cho nên mới để mặc cho mình tới tham gia đại hội tỷ võ lần này. Lực lượng của Chí Tôn này, quả nhiên sâu không lường được!

"Người! Người rốt cuộc muốn thế nào? !" Thiếu chủ chống nạnh phẫn nộ quát.

"Lời này ta nên hỏi mọi người mới phải, các người, muốn thế nào?" Thanh âm chậm rãi nói" Thánh Chiến cũng không biết kéo dài bao nhiêu năm, mỗi một lần Thánh Chiến cũng làm cho vô số sinh mạng chết đi. Yêu Giới giống như là cũng phải cố gắng hồi phục sau Thánh Chiến. Hiện tại, mấy lão già chúng ta mệt mỏi, không muốn lại tiếp tục tham dự Thánh Chiến."

"Thôi đi, nói nhảm, ai nguyện ý đánh tới đánh lui không có kết quả như vậy, các người không mệt, ta nhìn cũng mệt mỏi." Thiếu chủ khó chịu nói.

" Người không muốn đánh không có nghĩa là người thống trị cao nhất của Thần giới vàMa giới không muốn" trong thanh âm mang theo chút bất đắc dĩ.

"Cho nên " Thích Ngạo Sương nhìn suốt phun kia hỏi một câu.

"Cho nên, ta nghĩ trong các người có người có thể ngăn cản được cuộc chiến tranh vô nghĩa này. Khiến Thánh Chiến biến mất." Thanh âm kia chậm rãi nói" vì vậy chúng ta cử hành đại hội tỉ võ lần này. Ngăn cản Thánh Chiến vô nghĩa đó tiếp và tất cả đành phải dựa vào các người rồi. Ta tin tưởng các người có thể hoàn thành."

"Tại sao ta muốn giúp người hoàn thành cái tâm nguyện dẽ rách này? Chính các người không tự làm được sao? Tiếp tục đánh cũng không phải là chuyện gì xấu à nha?" Hắc Vũ khiêng lưỡi hái đen nhánh khổng lồ nói mát.

"VẬY sao?" thanh âm thật thấp nở nụ cười, tiếp theo ý vị sâu xa ném ra một câu" người thật sự nghĩ như vậy sao? Trong lòng người nhớ nhất chính là người kia, người sẽ nguyện ý."

"DỪNG lại! !" Hắc Vũ gầm lên một tiếng, vội vàng ngăn lại thanh âm kia nói tiếp, tiếp tục nói nữa liền bại lộ. Đáng chết! Hắc Vũ trong lòng tức giận không dứt. Yêu Giới Chí Tôn, lão yêu quái này, hình như cái gì cũng biết!

"Nói như vậy, người là nguyện ý tham gia nhiệm vụ lần này rồi." Trong thanh âm mang theo chút hài hước.

Hắc Vũ trầm mặc, không nói lời nào, coi như chấp nhận.

"Như vậy, mọi người không có dị nghị gì, xin hãy từ này suối phun này xuất phát đi." thanh âm hăng giọng nói" tiến vào rồi nói sau.Hãy đi tới hạ nguồn của suối phun. Có lẽ các người sẽ phải tách ra hành động. Nhưng các người phải nhớ kỹ, các người cùng chung mục đích, chẳng những muốn ngăn chặn chiến tranh lần này, hơn nữa còn muốn cho Thánh Chiến ngàn năm một lần hoàn toàn thủ tiêu. !"

Thanh âm biến mất, chung quanh yên tĩnh lại.

Mọi người có cau mày, có suy tư. Thích Ngạo Sương cũng suy tư lời nói của người kia rốt cuộc biểu đạt ý gì. Mà hạ nguồn của suối phun có thứ gì vậy?

Mọi người ở đây cũng trầm mặc, Lãnh Lăng Vân đã đi lên trước, nhìn Thích Ngạo Sương khẽ mỉm cười, thanh âm lạnh lạnh mặc dù không lớn, lại rõ ràng truyền đến chỗ mỗi người: "Ngạo Sương, ta nói rồi, nàng muốn điều gì ta sẽ đều vì nàng hoàn thành."

Lãnh Lăng Vân nói xong, liền mang theo người phía sau không chút do dự đi vào, cũng không quay đầu lại.

Thích Ngạo Sương nhìn bóng lưng Lãnh Lăng Vân, muốn nói cái gì, lại không nói ra được.

Thiếu chủ trừng trừng mắt lãnh ác nhìn bóng lưng Lăng Vân, cơ hồ hận không ăn được hân.

"Đi, chúng ta không thể để cho cái tên mặt trắng nhỏ đó vượt lên trước được!" Thiếu chủ lôi Siêu cấp bao che lôi kéo Phong Dật Hiên hướng suối phun đi tới, vừa đi vừa quay đầu hướng Thích Ngạo Sương nói " chúng ta sẽ làm nhanh hơn so với mặt trắng nhỏ kia".

Phong Dật Hiên nhìn ánh mắt của Thích Ngạo Sương một mảnh phức tạp, muốn nói lại thôi. Đáy mắt còn có đau thương thật sâu.

Bạch Đế liếc nhìn Thích Ngạo Sương, tiếp quay đầu lại đối với bên cạnh Hắc Vũ nói: "Đi thôi."

"Đi đâu? Còn chưa có phân ra thắng bại." món vũ khí trong tay Hắc Vũ vung lên lại muốn động thủ.

Bạch Đế không để ý đến, mà là lập tức đi về phía trước đi, đi tới suối phun bên mới lạnh lùng nói: "Người còn chưa muốn đi sao?"

"Đi thì đi!" Hắc vũ hừ lạnh một tiếng, vội vàng đuổi theo, trước khi đi còn quay đầu liếc nhìn Thích Ngạo Sương

Bóng dáng của mọi người cứ như vậy biến mất ở trong suối phun.

Trên mặt Tạt Mễ Nhĩ lộ ra nụ cười ưu nhã dịu dàng: "Đi thôi, tiểu Ngạo Sương. !"

Thích Ngạo Sương nhìn suối phun, không có chút nào do dự, cũng bước mau đi về phía trước đi. Trên mặt Tạt Mễ Nhĩ thoáng qua một tia thần thái, trầm mặc đi theo phía sau.

Khi Thích Ngạo Sương bước vào suối phun trong nháy mắt, tất cả chung quanh cảnh sắc cũng thay đổi.

Chung quanh trở nên tối đen như mực. Mà Thích Ngạo Sương cả người cũng hôn mê, một cổ kỳ quái xao động ở trong cơ thể nàng. Từ từ, ý thức thay đổi bắt đầu mơ hồ. Bên tai hình như còn truyền đến Mèo Tầm Bảo tiếng kêu.

Khi thích Ngạo Sương tỉnh lại lần nữa thời điểm, trong tầm mắt chính là cây xanh, trời xanh và mây trắng

"Meo meo." Nhẹ nhàng một tiếng kêu kêu khiến Thích Ngạo Sương phục hồi tinh thần lại, Thích Ngạo Sương chống thân thể ngồi dậy, lúc này mới thấy Mèo Tầm Bảo đã từ trong thân thể của mình tách ra, giờ phút này đang an tĩnh đứng ở bên cạnh nàng. Thấy nàng tỉnh lại trong con người tất cả đều là mừng rỡ, ở trên đuôi của nàng gọi tới gọi lui . Bây giờ Mèo Tầm Bảo biến thành dáng vẻ dễ thương, trắng như tuyết và còn rất nhỏ nhắn.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng ôm Mèo Tầm Bảo, sờ sờ đầu của nàng ta, ý bảo chính mình không có việc gì. Quay đầu theo thói quen nhìn, nhưng không có phát hiện ra Nhĩ bóng dáng Tạp Mễ.

Tạp Mễ Nhĩ đâu rồi?

Thích Ngạo Sương kinh ngạc đột nhiên đứng lên.

Không có ai, chung quanh không có ai.

Chỉ có mát mẻ gió nhẹ thổi qua, mang đến một loạt hương hoa.

Tiến vào suối phun trước nhất là Lãnh Lăng Vân cũng không có thấy, Phong Dật Hiên cùng Thiếu chủ cũng không có thấy bóng dáng. Bạch Đế

và Hắc Vũ cũng không có ở nơi đây lại , ngay cả người vẫn đi bên cạnh là Tạt Mễ Nhĩ này giờ phút này cũng không thấy.

Chỉ cong chính nàng.

Đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Đây là đâu?

Thích Ngạo Sương cau mày nhìn về phía chung quanh, trong lòng nghi hoặc không thôi.

"Meo meo " Mèo Tầm Bảo núp ở trong ngực Thích Ngạo Sương, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Thích Ngạo Sương cúi đầu nhìn Mèo Tầm Bảo đã từ trong thân thể mình tách ra, thoáng chút đăm chiêu. Chẳng lẽ, là bởi vì đến địa phương này, cho nên Mèo Tầm Bảo mới từ trong thân thể của mình tách ra sao?

Như vậy, nơi này là nơi nào?

Thích Ngạo Sương ngồi xuống, nàng vị trí là dưới một cây đại thụ. Tựa vào cây nhìn về phía bầu trời xanh thẳm. Thích Ngạo Sương nhớ tới lời nói của người kia.

Người đó nói "Các người có thể sẽ bị tách ra, ... Các người không muốn đánh, không có nghĩa là người thống trị cao nhất của Thần giới không muốn đánh" "

Tất cả đang biểu đạt ý gì đó

Chẳng lẽ, cái suối phun đó là Không Gian Chi Môn.

Mà ở trong đó, là Thần giới? !

Yêu Giới Chí Tôn đưa bọn họ tới Thần giới, chính là vì để cho bọn họ tới chỗ này ngăn cản Thánh Chiến?

Thích Ngạo Sương chậm rãi đứng lên, nhìn chung quanh.

Nơi này, chính là Thần giới sao? Nhưng thế nào thấy so với vùng thôn quê không có gì khác nhau?

Liếc nhìn lại, thấy mảnh đồng ruộng cùng vườn trái cây. Ở phía xa trên đồng ruộng, còn lại người đang làm việc tay chân.

Thần giới là cái bộ dáng này sao? Hay là có chỗ nào đó hoặc có cái gì đó không đúng, hoặc là nơi này căn bản cũng không phải là Thần giới

Thích Ngạo Sương ôm Mèo Tâm Bảo chậm rãi hướng đồng ruộng trước mặt đi tới, có lẽ, ở nơi này có người làm việc tay chân có thể nói cho nàng biết đáp án.

Khi Thích Ngạo Sương đến gần, thấy người làm việc tay chân cùng nông phu ở nhân giới không có gì khác nhau, quần áo, nông cụ, cơ hồ đều là giống nhau.

"Xin hỏi." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng mở miệng.

Ở dưới ruộng nam tử trung niên đang làm việc, nam tử trung niên ngẩng đầu nhìn về phía Thích Ngạo Sương, ngây ngẩn cả người. Chỉ vì trang sức và y phục của Thích Ngạo Sương.

"Tiểu thư, xin hỏi nàng ra ngoài một mình du ngoạn lạc đường sao?" Nam tử trung niên thận trọng hỏi.

Thích Ngạo Sương hơi sững sờ, không hiểu nam tử trung niên trước mắt tại sao có thể như vậy hỏi.

"Meo meo!" Mèo Tâm Bảo trong ngực Thích Ngạo Sương chọt hạ móng vuốt, phát ra một tiếng..

Ánh mắt của nam tử trung niên kia lập tức thay đổi mê ly, tiếp là si ngốc cười lên, thật thà nói: "Tiểu thư, người muốn biết cái gì?"

Thích Ngạo Sương sờ sờ đầu Mèo Tầm Bảo, trong nháy mắt hiểu được là a Bảo dùng mị thuật đối với người trước mắt này.

Rất thuận lợi , Thích Ngạo Sương lấy được tin tức mong muốn.

Nơi này, xác thực chính là Thần giới.

Nhưng lại là địa phương cấp thấp nhất ở Thần giới. Là một thôn nhỏ. Thần giới cũng không phải là giống như Thích Ngạo Sương nghĩ người người đều mang theo cánh bay tới bay lui, cũng không phải là mọi người ai cũng có lực chiến đấu. Mà là phải dựa vào thi tuyển cuối cùng được nữ thần thừa nhận mới có thể có được cánh, mới có thể trở thành chiến sĩ bảo vệ nữ thần. Mỗi một năm sẽ đi khắp nơi tiến hành chọn lựa.

Mà Thần giới càng không phải là do Nữ Thần Quang Minh định đoạt. Ở chỗ này, có rất nhiều thần. Quang Minh Nữ Thần chỉ là phụ trách trông coi Nhân giới. Mà còn có thần, tỷ như Nữ Thần Tình Yêu, Nữ Thần May Mắn, Nữ Thần xui xẻo. Người thống trị cao nhất là các trưởng lão.

Phụ thần cùng mẫu thần là mặc kệ những chuyện này vụ . Mẫu thần vẫn đang ngủ say, mà phụ thần còn lại là ở bên cạnh thủ hộ. Thay vì nói là thủ hộ, không bằng nói là áp chế không để cho nàng tỉnh lại. Bởi vì mẫu thần bạo ngược, chỉ biết là phá hư. Phụ thần cũng là ngược lại.

Mà Phụ Thần và Mẫu Thần ở nơi nào cũng không ai biết, thậm chí Trưởng Lão Hội cao nhất cũng không biết.

Về phần Thích Ngạo Sương mới bị nam tử vừa rồi cho là thiên kim tiểu thư nhà nào đi lạc, là bởi vì Thích Ngạo Sương mặc rất quý phái, tại cái địa phương này làm sao có trang sức cùng y phục như vậy được. Chỉ có ở thị trấn hoặc là trong thành, người có tiền mới có thể mặc y phục như thế.

Người như vậy không giàu cũng quý, không phải bọn họ có thể đắc tội được. Tự nhiên thái độ đối với Thích Ngạo Sương mới dè dặt như vậy.

Thích Ngạo Sương lấy được tin tức như thế, liền kêu Mèo Tâm Bảo giải trừ mị thuật cho hắn đồng thời xóa đi trí nhớ của hắn.

Nói như vậy, quyền chủ động chiến tranh thật ra là nằm ở trong tay các Trưởng Lão. Ngay cả các nữ thần đều phải nghe theo lệnh của mấy lão này, Hội Trưởng Lão rốt cuộc là cái địa phương nào, bọn người đó là ai đây

Theo lời nông phu đó thì ắt hẳn là nàng phải tới thành nào đó đi, nơi đó có các thiên sứ cấp cao, còn có Nữ Thần cùng Hội Trưởng Lão.

Nhưng muốn đi tới đó cũng không phải là một chuyện dễ dàng bởi vì tòa thành kia là trôi lơ lửng ở trong không trung, trong thành người nào cũng đều có trắng như tuyết cánh. Không có cánh chỉ có các Nữ Thần cùng người của Trưởng Lão Hội, nhưng những người như vậy không cách nào giả mạo .

Xem ra, chỉ có lên vào.

Nhưng có một tin tức quan trọng nông phu lại quên nói ra.

Thần giới là nơi có nhiều không gian nhỏ tạo thành, giữa tất cả thành thị muốn di chuyển, toàn bộ dựa vào Truyện Tổng Trộn. Muốn đi thì phải nộp phí, còn phải có lý do mới có thể đi vào trong thành. Ví dụ như, giao dịch hàng hóa, đưa thư, đều phải có giấy chứng minh thân phận mới có thể dùng Truyện Tổng Trộn rời đi thành thị này đến thành thị khác.

Thích Ngạo Sương triển khai Hỏa Diễm Sí Bàng bay thẳng lên vượt qua đồng ruộng, xa xa thấy được một thôn nhỏ. Vòng qua thôn nhỏ không để cho người khác chú ý, tiếp tục bay về phía trước đi. Cho đến khi trước mắt xuất hiện một cái thị trấn, Thích Ngạo Sương mới thu hồi cánh rơi xuống.

Ở bên ngoài trấn, lại thấy một chiếc xe ngựa xa hoa, mà ở chung quanh xe ngựa lại có bốn gã Bát Dực thiên sứ hộ tống!

Thích Ngạo Sương cau mày suy tư, Bát Dực thiên sứ cấp cao như vậy cứ nhiên xuất hiện ở đây chính là tiểu Trấn này, rất không tầm thường. Theo như lời nông phu nói trước đó, những thiên sứ chiến sĩ bình thường sẽ không xuất hiện ở địa phương nhỏ. Bị tuyển trở thành thủ vệ nữ thần, cũng sẽ không trở về quê quán nữa, nhiều lắm là gửi thư liên lạc.

Ánh mắt của Thích Ngạo Sương rơi vào chiếc xe ngựa xa hoa kia, chẳng lẽ trên xe ngựa kia có điều bất thường?

Thích Ngạo Sương suy nghĩ một chút, đi theo chiếc xe ngựa kia. Xe ngựa cũng không có dừng lại ở trong trấn, mà là ngang qua trấn vội vã đi tiếp.

Thích Ngạo Sương bất lộ thanh sắc lặng lẽ đi theo. Có thể để cho Bát Dực thiên sứ làm người bảo vệ, hẳn không phải là đơn giản như vậy. Thích Ngạo Sương chú ý tới xe ngựa chạy nhanh vội vã, mà mấy cái Bát Dực thiên sứ sắc mặt của cũng là một mảnh nặng nề.

Thích Ngạo Sương cứ như vậy xa xa đi theo, vẫn duy trì một khoảng cách làm cho đối phương không phát hiện được, cũng không có làm cho đối phương thoát khỏi tầm mắt của nàng.

Hành sử hồi lâu, đến địa phương có chút yên lặng, xe ngựa rốt cuộc dừng lại xuống.

" Nữ Thần Quang Minh điện hạ, xin cẩn thận dưới chân." Một Bát Dực thiên sứ đưa tay ra đỡ, hướng cửa xe ngựa.

Thích Ngạo Sương lòng của chợt run lên. Nữ thần Điện hạ? !

Nữ Thần Quang Minh? !

Kẻ làm cho mình mất đi mẫu thân Khải Sắt Lâm, Nữ Thần Quang Minh?

Kẻ đem thân thể của mẫu thân cùng linh hồn phá hủy, Nữ Thần Quang Minh? !!

Chiếc xe ngựa sang trọng trước mắt chở một người, lại là Quang Minh Nữ Thần? !!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 12: Cứu Vớt Nữ Thần Quang Minh

K

ẻ thù của mình đang ở trước mắt sao? Trong xe ngựa chính là Nữ Thần Quang Minh sao?

Thích Ngạo Sương trong nháy mắt cảm thấy lòng của mình nhảy lên, trong đầu chợt trống rỗng. Trong lòng là cảm giác nói không nên lời. Cư nhiên ở chỗ này gặp được Nữ Thần Quang Minh? Mình phải xử lý như thế nào? Đi lên hung hăng hành hạ nàng ta đến chết? Hủy diệt linh hồn của nàng ta, để cho nàng ta không thể đầu thai chuyển kiếp.

Trong xe ngựa chậm rãi đưa ra một cánh tay trắng như tuyết, nhẹ nhàng khoác lên cánh tay Bát Dực thiên sứ, nhờ hắc năng đỡ, từ từ xuống xe ngựa.

Tay Thích Ngạo Sương nắm chặt quả đấm, tròng mắt đã hiện lên tia máu. Kẻ thù đang ở trước mắt, nàng làm sao có thể kiềm chế được đây?

"Điện hạ, ở chỗ này nghỉ ngơi một chút đi." Bát Dực thiên sứ nhẹ giọng ân cần nói.

“Được.” Nữ Thần Quang Minh thật thấp ừ một tiếng, bóng dáng dần dần từ trước xe ngựa lộ ra.

Vốn đang căng thẳng Thích Ngạo Sương lại thấy rất rõ ràng bộ dạng của Nữ Thần Quang Minh, cả người lại ngây ngẩn.

Này? Đây là Nữ Thần Quang Minh sao? !

Thích Ngạo Sương đối bộ dạng Nữ Thần Quang Minh nhớ cực kỳ rõ ràng. Cho dù ban đầu Nữ Thần Quang Minh chỉ là hiển lộ bộ dáng nhàn nhạt,

nhưng Thích Ngạo Sương vẫn đem lấy dung nhan nàng ta khắc sâu ở trong lòng.

Nhưng Nữ Thần Quang Minh trước mắt cùng người trong trí nhớ lúc trước hoàn toàn khác nhau. Người trước mắt mặc dù cũng không phải xinh đẹp tầm thường, nhưng mà tuyệt đối không phải Nữ Thần Quang Minh trước đó !

Đừng bảo là đáng vẻ, chính là thanh âm cũng không giống nhau!

Đây là chuyện gì xảy ra?

"Điện hạ, nơi này đã an toàn rồi. Không phải lo lắng." Bát Dực thiên sứ nhỏ giọng an ủi.

Một thân quần áo trắng Nữ Thần Quang Minh gật đầu, trên gương mặt xinh đẹp vẫn tràn đầy lo lắng.

"Chúng ta thề bảo vệ nữ thần Điện hạ, chỉ có ngài mới là Nữ Thần Quang Minh của chúng ta ! Cho dù chúng ta còn lại người cuối cùng, cũng sẽ liều mạng dùng toàn lực bảo vệ ngài!" Bát Dực thiên sứ kia kiên định nói qua. Những người khác là ba Bát Dực thiên sứ cũng mang vẻ mặt kiên định phụ họa.

Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ nhăn lại mày, một màn trước mắt rất cuộc là ý tứ gì? Nghe bọn hắn nói chẳng lẽ Nữ Thần Quang Minh không chỉ có một người? Hơn nữa người của bọn họ vốn không chỉ ít như vậy, là bởi vì gặp công kích nên mới chỉ còn dư lại bốn người như vậy hay sao? Có ít nhất Thích Ngạo Sương có thể khẳng định, trước mắt Nữ Thần Quang Minh này không phải người cùng mình kết thù trước đó.

Như vậy, Nữ Thần Quang Minh trước mắt là ai?

Mà Bát Dực thiên sứ nói gì mà thề bảo vệ nàng ta, vừa rồi có chuyện gì xảy ra? Có người muốn gây bất lợi cho Nữ Thần Quang Minh trước mặt này sao? Là ai gây bất lợi cho bọn họ?

Thích Ngạo Sương ẫn nặc hơi thở đứng lảng lảng ở phía xa nhìn một nhóm người trước mặt, trong đầu đang suy tư rất cuộc chuyện gì xảy ra.

Đang ở lúc Thích Ngạo Sương suy tư, bên kia lại có động tĩnh.

"Phản đồ, hôm nay sẽ phải các người chết không có chỗ chôn!" Một tiếng phách lối quát lên cứ như vậy vang lên. Âm thanh vỗ cánh phành phạch bên tai không dứt, thiên sứ từ trên trời giáng xuống, có Bát Dực thiên sứ, tất cả thiên sứ đều có cánh, thể tới hung hăng, cầm trong tay trường kiếm trực tiếp công kích hướng mấy Bát dực thiên sứ ở bên cạnh Nữ Thần Quang Minh.

"Bảo vệ nữ thần Điện hạ!" Bát Dực thiên sứ cầm đầu mặt kiên định cầm khiên chắn trước mặt.

"Mã Lệ Liên, người thức thời liền ngoan ngoãn đi theo chúng ta trở về chờ phán xét!" Bát Dực thiên sứ đột kích kêu gào.

"Cần rõ, tên tuổi nữ thần là để cho bọn người có thể gọi thẳng hay sao?" Ngăn cản ở trước mặt nữ thần là Bát Dực thiên sứ đang giơ kiếm tiến lên gầm ra tiếng. "Phi! Cái gì mà nữ thần! Nàng hiện tại đã sớm không còn là Nữ Thần Quang Minh rồi! Hội Trưởng Lão đã quyết định các người lại dám cãi lời sao!" Bát Dực thiên sứ đã nhanh chóng đột kích một kiếm bổ nhào về phía Bát Dực thiên sứ đang ngăn ở trước mặt nữ thần.

Trước mắt là một mảnh hỗn loạn đánh nhau kịch liệt, bốn Bát Dực thiên sứ đem nữ thần bảo vệ thật chặt ở bên trong.

Nhưng là dù sao yếu không địch lại mạnh, dần dần rơi vào thế hạ phong. Trên người cũng thương tích đầy mình, mọi người cũng chật vật không chịu nổi.

Thích Ngạo Sương nhìn trước mắt một màn như vậy thì trầm tư.

Như vậy hình như, nội bộ Thần giới có mâu thuẫn. Trước mắt Nữ Thần Quang Minh cũng không phải là Nữ Thần Quang Minh mình biết, Nữ Thần Quang Minh cũng không phải là tên của các nàng, cũng chỉ là một chức vị hay danh hiệu mà thôi.

Nữ Thần Quang Minh trước mắt hình như cùng những trưởng lão kia chống đối. Có thể phát động chiến tranh dĩ nhiên là người thống trị cao nhất Thần giới

Hội Trưởng Lão nếu không hợp nhau, nói cách khác Nữ Thần Quang Minh trước mắt không muốn nghe lệnh cho nên mới bị đuổi giết?

Kẻ thù của kẻ thù chính là đồng minh

Có lẽ Mã Lệ Liên nữ thần này có thể lợi dụng một chút .

Coi như không thể lợi dụng, thì cứ cứu như vậy lần sau bị giết cũng thế thôi.

Thích Ngạo Sương nghĩ tới đây, bóng dáng thoáng một cái, tại chỗ chỉ còn lại một đạo tàn ảnh.

Nếu phải giúp, dĩ nhiên là muốn giúp triệt để rồi.

Kim quang hiện ra, thần khí lần nữa được lấy ra.

Mã Lệ Liên chỉ cảm thấy hoa mắt, kim quang không ngừng thoáng hiện thoáng ẩn, công kích của Bát Dực thiên sứ kia không hề trúng nàng. Công kích bị chặn đứt thành hai khúc.

Thiên sứ tập kích kia không có chống đỡ nổi lực đạo mạnh như vậy.

Đây là một màn chết chóc, hoàn toàn tru diệt, rất máu tanh hơn nữa còn rất tàn bạo.

Mã Lệ Liên kinh ngạc nhìn thiếu nữ xinh đẹp trước mắt, thiếu nữ đó trên lưng có một đôi cánh bằng ngọn lửa màu vàng (kì lạ nha. Không phải cánh tiểu Sương chuyển sang màu đen rồi sao??) cầm trong tay một thanh kiếm sắc bén, dung nhan tuyệt mỹ, khuôn mặt lạnh lùng kiếm chém xuống. Thi thể không ngừng rớt xuống. Cùng một màn máu tanh đỏ chói như vậy nhưng có điểm không phù hợp , trên lưng thiếu nữ là một con Tiểu Miêu nhỏ nhắn trắng như tuyết. Tiểu Miêu đáng yêu cùng trận máu tanh tru diệt này có vẻ là không hợp nhau.

"Người là người nào? Dám can đảm ngăn cản Hội Trưởng Lão làm việc? !" Một Bát Dực thiên sứ gầm lên, nhưng là thanh âm hơi run đã bán đứng hăn, chứng tỏ sự sợ hãi trong lòng của hăn. Hăn chưa bao giờ thấy có kẻ địch đáng sợ như vậy. Lãnh huyết, tàn khốc, hung ác.

Trả lời hăn là một luồng kiếm khí bén nhọn hung ác! Một kích trí mạng!

Ngăn ở trước mặt Mã Lệ Liên là bốn thiên sứ cứ như vậy chỉ ngây ngốc nhìn Thích Ngạo Sương bay múa bầu trời.

Người thiếu nữ này là ai? Tại sao đáng sợ như thế? Mà nàng giờ phút này mặt không đổi sắc nhẹ nhàng đánh chặn đường bay lên phía trên của mấy thiên sứ khác, biểu hiện ấy là sao mà nhẹ nhàng đến vậy. Khí tức tử vong trong nháy mắt bao phủ mọi người.

Thậm chí cả người Mã Lệ Liên có chút băng lạnh.

Cái thiếu nữ lãnh khốc đáng sợ này, là cứu mình? Vì sao phải cứu mình?

Nhưng có một chút, Mã Lệ Liên lại thấy may mắn . Người thiếu nữ này lựa chọn là cứu bọn họ, mà không phải công kích bọn họ.

Nếu không, hiện tại người nằm trên đất chính là bọn họ.

Trận tru diệt rất nhanh kết thúc. Long vũ trắng như tuyết bay múa đầy trời, tảng đá lớn mặt đất cũng đã nhuộm đỏ bởi máu tươi, mùi máu tươi nồng nặc tràn ngập ở trong không khí, làm người ta nôn mửa. Thiên sứ kia không ai thoát khỏi.

Thích Ngạo Sương giải quyết xong tất cả, thu hồi cánh, chậm rãi đáp xuống trước mặt của Mã Lệ Liên .

Mã Lệ Liên nhìn thiếu nữ trước mắt ánh mắt sắc bén, không khỏi căng thẳng trong lòng.

Bốn Bát Dực thiên sứ nhìn Thích Ngạo Sương đi đến gần, cảm thấy một cỗ áp lực vô hình. Mặc dù trong lòng có chút sợ hãi, nhưng vì lòng trung thành nhanh chóng tiến lên, đem Mã Lệ Liên che chắn ở sau lưng.

Thích Ngạo Sương lạnh lùng cười một tiếng, lạnh nhạt nói: "Các người, cho là ngăn cản được ta sao?"

"Tất cả đi xuống." Mã Lệ Liên nhẹ giọng trầm thấp nói.

Bốn Bát Dực thiên sứ liếc mắt nhìn nhau, rồi lui về phía sau.

"Tên!" Thích Ngạo Sương lạnh lùng khạc ra hai chữ .

" Tác Phỉ Mã Lệ Liên" Mã Lệ Liên trầm giọng trả lời, lúc này nàng biểu hiện ra là người trầm ổn, nhìn Thích Ngạo Sương tỉnh táo đáp trả" có thể xưng là cự Nữ Thần Quang Minh ."

"Rất tốt." Thích Ngạo Sương khẽ gật đầu" tại sao lại bị Hội Trưởng Lão phái người đuổi giết?"

"Bởi vì Thánh Chiến, ta không muốn tái phát Thánh Chiến, cho nên Hội Trưởng Lão muốn tìm người thay thế ta. Ta nghe được tin tức nên tẩu thoát

trước." Mã Lệ Liên biết, ở trước sức mạnh tuyệt đối, tất cả mưu kế đều vô nghĩa, không bằng nói thật toàn bộ.

Khóe miệng Thích Ngạo Sương lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, xem ra, thật đúng là thành công rồi.

"Ý của ngươi là, rất nhiều người có thể làm Nữ Thần Quang Minh sao? !" Thích Ngạo Sương khẽ cau mày. !" Ngươi là ai?" Ở sau lưng Mã Lệ Liên Bát Dực thiên sứ chợt quát ra tiếng.

Ánh mắt của Thích Ngạo Sương sâu lãnh, nhìn sang bên này một cái, khiến Bát Dực thiên sứ không khỏi có cảm giác như bị răn độc để mắt tới. Trên lưng thậm chí cũng toát ra mồ hôi lạnh. Người thiếu nữ này, thật là đáng sợ!

"Không nên hiểu lầm, cường giả tôn kính, ta chỉ là có chút cảm thấy kỳ quái. Nếu là người của thế giới này, như vậy nhất định biết Nữ Thần Quang Minh không phải một mình, mà là một chức vị." Bát Dực thiên sứ này vội vàng giải thích, ý bảo mình vô ý chứ không phải muốn khiêu Thích Ngạo Sương.

"Ngươi đoán không sai." sắc mặt của Thích Ngạo Sương hòa hoãn xuống, lộ ra nụ cười thỏa mãn. Xem ra, lần này so với tưởng tượng có thể thuận lợi hơn. Mã Lệ Liên không muốn khởi xướng Thánh Chiến, mà bên người nàng ta mấy Bát Dực thiên sứ hình như cũng tương đối có đầu óc.

Lời nói Thích Ngạo Sương nói ra, sắc mặt của mấy Bát Dực thiên sứ bao gồm cả Mã Lệ Liên cũng thay đổi.

"Ngươi, ngươi không phải", Mã Lệ Liên có chút chần chờ nói.

"Không tệ, ta không phải người của thế giới này." Thích Ngạo Sương thản nhiên nói, vừa mới nói xong, chợt cảm thấy sau lưng có động. Thích Ngạo Sương xoay người, liền nhìn thấy đến trên đất một thi thể đám thiên sứ

cũng phát ra ánh sáng màu trắng. Tiếp, từng cái một màu trắng bay ra từ những thi thể kia.

"Vậy là cái gì?" Thích Ngạo Sương khẽ cau mày hỏi.

"Đó là tim thiên sứ là vật khi thiên sứ chết đi ngưng tụ lại là lực lượng của thiên sứ, lực lượng thuần túy nhất." Mã Lệ Liên đáp trả, tâm tư của nàng vào giờ khắc này nhanh chóng chuyển động. Trước mắt thiếu nữ cường đại, không phải người của Thần giới. Như vậy nàng sẽ là từ đâu tới? Tới chỗ này mục đích vậy là cái gì đây?

Thích Ngạo Sương vừa nghe, không chút nào khách khí, trong nháy mắt vùng lên. Những thứ kia bay đến trong không trung toàn bộ bị một cỗ lực lượng vô hình ngăn trở sau đó toàn bộ hội tụ tới đây.

Tất cả cũng bị Thích Ngạo Sương bắt được bằng một cái kết giới. Thích Ngạo Sương nhìn thứ bạch quang trên tay, lúc này mới thấy rõ ràng bên trong tim thiên sứ. Mỗi tim thiên sứ đều có hình trái xoan, trong suốt. Chính giữa mỗi tim thiên sứ có một cái bóng nho nhỏ nhàn nhạt, cùng thiên sứ lúc trước là giống nhau như đúc.

Các thiên sứ ở trên trời đều mang dáng vẻ u ám. Nhìn tim thiên sứ trên tay thiếu nữ đáng sợ đó, thế nào đều thấy là lạnh ít dữ nhiều. Nếu như hủy diệt tim thiên sứ, bọn họ không thể có cơ hội chuyển kiếp!

Thích Ngạo Sương cân nhắc nhìn thứ trong kết giới, tiếp đó ngẩng đầu nhìn vẻ mặt khác nhau của Bát Dực thiên sứ cùng Mã Lệ Liên, lại lộ ra nụ cười rộ rỡ tuyệt luân, thanh âm càng thêm tràn đầy mỉa mai hoặc: "Ta nghĩ, kế tiếp, chúng ta có thể nói một chút."

Ở bên cạnh Mã Lệ Liên bốn Bát Dực thiên sứ đem mọi thứ chung quanh quét sạch sẽ, đem thi thể xử lý xong. Tất cả dấu vết cũng bị phai mờ đi.

Thích Ngạo Sương cùng Mã Lệ Liên ngồi ở dưới tàng cây, Thích Ngạo Sương ngồi thưởng thức các tim thiên sứ lớn nhỏ trong kết giới, nhìn bên trong mấy tim thiên sứ đang chạy loạn, hoảng sợ muốn thoát ra khỏi kết giới này. Nhưng là tất cả đều là uổng công.

"Nữ Thần Quang Minh trước đây là ai?" Thích Ngạo Sương híp mắt lại đem ánh mắt từ kết giới chuyển dời đến trên mặt Mã Lệ Liên.

Mã Lệ Liên theo bản năng trong lòng căng thẳng, cố gắng ổn định tâm tư sau đó nhỏ giọng nói: "Không biết tiểu thư nói là vị Nữ Thần Quang Minh nào?"

"Ta tên là Thích Ngạo Sương. Trước tên là Khắc Lôi Nhã. Nói như vậy, người có thể đoán được ta hỏi vị Nữ Thần Quang Minh nào rồi hả?" Thích Ngạo Sương cười nhạt một tiếng.

Mã Lệ Liên vừa nghe đến cái tên này, sắc mặt đại biến, tiếp theo chột hiều. Mà ở sau lưng Mã Lệ Liên bốn vị Bát Dực thiên sứ đang nghỉ ngơi vừa nghe đến tên tuổi Thích Ngạo Sương toàn bộ cũng sửng sốt.

"Khắc Lôi Nhã" Mã Lệ Liên lẩm bẩm lặp lại mấy chữ này, nhìn thiếu nữ trước mắt, lúc này mới cẩn thận nhìn rõ dung nhan của nàng.

Người thiếu nữ trước mắt này, có dung nhan tuyệt thế, con ngươi màu đen thâm thúy, tóc dài màu đen nhánh như mực.

"Người, chính là song hắc thiếu nữ khiến An Cát Lí Tịch xuống đài?" thanh âm Mã Lệ Liên có chút kích động.

"An Cát Lí Tịch?" Thích Ngạo Sương khẽ cau mày.

"Đúng, chính là người làm cho nàng ta mặt mũi đều mất hết, cuối cùng bị Hội Trưởng Lão bỏ phiếu phủ quyết đuổi xuống đài. Nàng là Nữ Thần Quang Minh đầu tiên bị loài người làm cho chột vật như vậy. Nhưng hiện

tại nhìn thấy người, ta một chút cũng không có cảm thấy nàng ta oan uổng." Mã Lệ Liên cặp mắt sáng quắc nhìn Thích Ngạo Sương.

Ánh mắt của Thích Ngạo Sương lạnh xuống, trầm giọng chậm rãi nói: "Như vậy, cái kẻ tên An Cát Lí Táp giờ phút này ở nơi nào?"

Sắc mặt của Mã Lệ Liên chợt có chút âm đạm, thở thật dài, lúc này mới nói: "Thích Ngạo Sương tiểu thư, ta hiểu rõ, người nhất định là tìm nàng vì báo thù, nhưng sợ rằng đã không cần."

"Có ý tứ gì?" giọng điệu Thích Ngạo Sương càng thêm lạnh lẽo, ánh mắt cũng không thiện ý.

"Không nên hiểu lầm ý của ta." Mã Lệ Liên liên tục không ngừng vươn tay nhẹ nhàng xua xua "mời nghe ta nói hết lời đã."

"Người nói." Thích Ngạo Sương ổn định lại tâm tư, chờ đợi câu nói kế của Mã Lệ Liên.

"Nữ Thần Quang Minh chỉ là một chức vị, nhưng lực lượng Nữ Thần Quang Minh rất nhiều hạ cấp, rồi có cả lực lượng của Tín Ngưỡng. Cho nên chúng ta mới có thể tồn tại được lâu dài như vậy, Nữ Thần Quang Minh là tín ngưỡng của loài người. Mà loại Tín Ngưỡng Chi Lực này sẽ trực tiếp chuyển đổi thành lực lượng Nữ Thần Quang Minh." Mã Lệ Liên lòng vẫn còn sợ hãi khi nhìn Thích Ngạo Sương trước mắt, cũng chính là người thiếu nữ này, đem tất cả đều đã phá vỡ. Khiến tất cả đều thay đổi không giống trước kia.

"Cho nên?" Thích Ngạo Sương trong lòng mơ hồ có chút suy đoán.

"Nhưng Tín Ngưỡng Chi Lực bị Thích Ngạo Sương tiểu thư phá hư, bây giờ ở Nhân giới, người tín ngưỡng thờ Nữ Thần Quang Minh càng ngày càng ít, cho nên chúng ta lấy được lực lượng cũng càng ngày càng ít. Đúng

như người thấy, lực lượng của ta bây giờ rất yếu, thật sự rất yếu." Mã Lệ Liên kiên nhẫn giải thích.

Thích Ngạo Sương cũng không có nói, trầm mặc chờ đợi !" Mà tất cả đều xảy ra lúc An Cát Lí Táp giữ chức Nữ Thần Quang Minh. Tự nhiên, Hội Trưởng Lão liền đem tất cả mọi chuyện đổ lên đầu nàng ta. Nàng ta bị Hội Trưởng Lão phán quyết bị nhốt rồi ." Mã Lệ Liên nói tới chỗ này, sắc mặt lại càng ngày càng mất tự nhiên.

Thích Ngạo Sương khẽ hí mắt, cảm thấy chuyện chỉ sợ không phải đơn giản như vậy.

" Nữ Thần Quang Minh tiền nhiệm sẽ xử lý thế nào?"Thích Ngạo Sương hỏi mấu chốt của vấn đề. Nếu Mã Lệ Liên nói nàng muốn báo thù thì không cần nữa, như vậy kết quả của An Cát Lí Táp chỉ sợ sẽ rất thê thảm.

"Đây chính là nguyên nhân lớn nhất ta phải chạy trốn khỏi Thành." Mã Lệ Liên than thở, khóe mắt mờ hồ có hai giọt nước mắt trong suốt. Mã Lệ Liên hít một hơi thật sâu sau đó mới chậm rãi trầm giọng nói" vốn là, Nữ Thần Quang Minh tiền nhiệm mặc kệ đã làm sai điều gì, cũng sẽ có một kết cục tốt, cũng sẽ được ở lại trung tâm thành dưỡng lão. Sẽ được thờ phụng hưởng thụ ưu đãi cao nhất đến chết. Nhưng ta lại phát hiện một bí mật động trời."

Thích Ngạo Sương nhìn trên khuôn mặt xinh đẹp của Mã Lệ Liên cư nhiên hiện lên một tia sợ hãi cùng khổ sở, còn có không chịu nổi cùng bi thương. Trong lòng không khỏi tò mò, rốt cuộc Mã Lệ Liên phát hiện ra cái gì.

"Ta phát hiện những Nữ Thần Quang Minh tiền nhiệm cũng không có được cung phụng hưởng thụ, mà là toàn bộ giống như nhau. Bị nhốt chung trong một tòa nhà, còn bị những trưởng lão kia lăng nhục đùa bỡn." Mã Lệ Liên nói tới chỗ này, tay nắm thật chặt quả đấm, các đốt ngón tay trắng bệch cũng không có buông ra. Đôi môi tái nhợt càng cắn như muốn ra máu.

Quả là đê tiện!

Nữ Thần Quang Minh tượng trưng cho sự thuần khiết lại bị lăng nhục như vậy, Thần giới cao nhất quyền uy nhất lại có thể có một bộ mặt đặc sắc như vậy.

Thật đúng là có ý tứ! Thích Ngạo Sương cười lạnh một tiếng. Xem ra, muốn dùng Thánh Chiến, hình như lại đơn giản hơn mấy phần.

Thích Ngạo Sương trầm mặc, chờ đợi Mã Lệ Liên ổn định tâm tư của mình, Mã Lệ Liên hình như tương đối kích động. Hô hấp cũng có chút dồn dập.

Mà sau lưng Mã Lệ Liên mấy Bát Dực thiên sứ, trên mặt càng thêm xuất hiện phần hận.

Hồi lâu, cảm xúc Mã Lệ Liên rốt cuộc ổn định lại, chậm rãi nói với Thích Ngạo Sương : "Cho nên, Thích Ngạo Sương tiểu thư, người muốn báo thù sợ rằng rất không có khả năng rồi. Cho dù người gặp được An Cát Lí Tịch, người chắc cũng không ra tay với người điên. Nàng ta đã nhanh điên rồi, kết quả rất bi thảm." trên mặt của Mã Lệ Liên cư nhiên hiện lên một cổ hơi thở lạnh lẽo.

"Có muốn lật đổ Hội Trưởng Lão hay không, trở thành Nữ Thần Quang Minh chân chính, trở thành người thống trị Thần giới chân chính?" Thích Ngạo Sương nhìn gương mặt của Mã Lệ Liên tràn đầy đau thương, lạnh giọng hỏi một câu nói như vậy.

"Cái gì?" Mã Lệ Liên lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn Thích Ngạo Sương.

"Cho người hai cái lựa chọn, một là trở thành Nữ Thần Quang Minh chân chính, thống trị Thần giới, dùng lại Thánh Chiến vô nghĩa. Hai là chết ngay bây giờ ở trên tay của ta." Thích Ngạo Sương nguy hiểm nheo mắt lại thản nhiên nói.

Sau lưng Mã Lệ Liên bốn Bát Dực thiên sứ cũng đứng lên, trên tay cầm vũ khí, cảnh giác nhìn Thích Ngạo Sương. Mặc dù bọn họ biết rõ không phải đối thủ của Thích Ngạo Sương, nhưng vẫn như cũ kiếm hướng tới chỗ nàng. Trung thành không phải là lỗi.

"Dĩ nhiên, còn có con đường thứ ba." Thích Ngạo Sương cười tà mị, vươn tay sờ sờ Mèo Tầm Bảo đang hí mắt lười biếng trong ngực, phun ra lời nói y như ác ma " đó chính là trở lại trung tâm thành, bị mấy người ở Hội Trưởng Lão bắt lại đối xử như mấy gia súc ngủ nuôi, bị bọn hăn lãng nhục đùa bỡn."

Sắc mặt Bốn Bát Dực thiên sứ trong nháy mắt thay đổi rất khó coi, kiếm trong tay cũng không có cách nào cầm chặt giống như trước.

Gương mặt Mã Lệ Liên lại bình tĩnh, tiếp theo chậm rãi đứng lên, hướng Thích Ngạo Sương thỉnh đại lễ, tỉnh táo nói: "Ta lựa chọn cái thứ nhất, ta hi vọng có được sự trợ giúp của ngài, Thích Ngạo Sương tiểu thư."

Thích Ngạo Sương cười không ra tiếng, Mã Lệ Liên này là một nhân vật rất thông minh. Cũng rất có tâm kế. Chỉ là cũng không sao. Dừng Thánh Chiến lại chính là chuyện trước mắt nàng cần làm. Không biết Mã Lệ Liên trước mắt là có mục đích gì muốn dừng Thánh Chiến. Nhưng Thích Ngạo Sương nhìn ra, Mã Lệ Liên là có dã tâm người. Dã tâm của nàng ẩn núp rất tốt, nhưng cũng chỉ là ẩn núp rất tốt mà thôi.

Chỉ cần dừng Thánh Chiến là tốt rồi. Về phần Mã Lệ Liên muốn dừng Thánh Chiến vì là muốn tu sinh dưỡng sức về sau tái chiến, hay thật từ nhân ái của nàng ta không muốn tái chiến Thánh Chiến cũng không cần biết. Lần này, nhất định sẽ khuấy động Thần giới long trời lở đất. Khiến Thần giới trong tương lai sau này sẽ không còn có tinh lực chuẩn bị chiến tranh.

"Chỉ là, Ngạo Sương tiểu thư, một mình người, thật có thể cùng Hội Trưởng Lão đối kháng sao? Hội Trưởng Lão Hội không phải đơn giản như vậy. Mà

là còn có các Thập Dực thiên sứ, còn có thực lực cường đại Thập Nhị Dực thiên sứ." Mã Lệ Liên có chút lo lắng mà hỏi.

"Người cho rằng ta là một người tới sao?" Thích Ngạo Sương cười nhạt một tiếng, không trả lời thẳng vấn đề Mã Lệ Liên, mà là tung tung kết giới trên tay mình, hướng về phía Mã Lệ Liên chính xác là Bát Dực thiên sứ cầm đầu phía sau nàng ta nói" người tên gọi gì vậy?"

"Hạ Lạc Đặc." Bát Dực thiên sứ có chút kinh ngạc khi Thích Ngạo Sương cùng hắn nói chuyện.

"Bọn hắn tên gì?" Thích Ngạo Sương nhìn mấy cái tim thiên sứ đang náo loạn trong kết giới hỏi:

"Y Bỉ, Ô Đặc, Lữ Du." Hạ Lạc Đặc giới thiệu ba vị Bát Dực thiên sứ khác, tiếp đó có chút chán nản nói" chúng ta chỉ còn nhiều người như vậy thôi, các chiến sĩ khác, cũng vì che chở cho chúng ta hy sinh." ! ! “Đó là do bọn họ thực lực không đủ." Thích Ngạo Sương lạnh lẽo nói một câu nói khiến mấy Bát Dực thiên sứ cũng cắn chặt răng phần hận nhìn nàng.

"Ta không phải là vì vũ nhục đồng bạn các người đã chết đi mà nói những lời này." Thích Ngạo Sương nhún vai lạnh nhạt nói, sắc mặt của mấy thiên sứ có chút chán nản . Thích Ngạo Sương tiếp tục nói" Lời nói của ta là sự thật, nếu như thực lực của bọn họ cường đại, cũng sẽ không có tình trạng bây giờ. Cái này cho các người."Thích Ngạo Sương đem vật trong kết giới đổ cho Hạ Lạc Đặc.

"Này?" Hạ Lạc Đặc nhìn là tim thiên sứ đang trong kết giới di chuyển hỗn loạn không hiểu hỏi.

"Hấp thu hết, đây không phải đây là lực lượng thuần túy nhất sao? Các người sau khi hấp thu có thể đột phá lên cấp đúng không?" Thích Ngạo Sương tùy ý hỏi.

“ Làm sao có thể! Ta chắc chắn sẽ không làm chuyện tàn khốc như vậy!" sắc mặt của Hạ Lạc Đặc đại biến, đem đồ vật trong kết giới ném xuống đất.

Thích Ngạo Sương nhìn thứ bị vứt trên đất, lạnh lùng cười một tiếng, trên tay kim quang hiện ra, thanh tuyệt thế thần khí đã xuất hiện ở trên tay nàng.

Nhẹ nhàng huy kiếm, chỉ kiếm hướng Hạ Lạc Đặc, thích Ngạo Sương nụ cười thay đổi lạnh lẽo vô cùng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 13: Hắc Âm Chi Thần Ra Sận

K

iếm lạnh lẽo nhắm thẳng vào cổ họng Hạ Lạc Đặc, sắc mặt của Thích Ngạo Sương cực kì lạnh lẽo.

"Ngạo Sương tiểu thư, ngài." trên mặt Mã Lệ Liên có chút kinh hoàng.

Hạ Lạc Đặc mồ hôi lạnh từ cái trán toát ra, chống lại ánh mắt sắc bén lạnh lẽo của Thích Ngạo Sương lại không lui bước, mà là cắn chặt răng nói: "Người rất cường đại, nhưng người không thể ép buộc chúng ta làm chuyện vô nhân đạo như vậy."

"Ngu ngốc!" Thích Ngạo Sương cười lạnh một tiếng, những thiên sứ này, quả nhiên là bị tẩy não nghiêm trọng!

"Cực kỳ tàn ác? Ý tứ rằng các người thì rất thuần khiết và trong sạch, rất chính trực, cho nên không thể dùng phương thức như thế tăng lên thực lực của mình. Sau đó liền mặc kệ lực lượng mình yếu ớt như vậy ngồi đây đợi kẻ khác truy sát tru diệt các người, đem tim thiên sứ của các người hủy diệt, sau đó đem nữ thần các người muốn bảo vệ mang đi, mang tới nơi mà người bị đối xử như chó bị buộc lại vũ nhục đùa bỡn?" (Ây da~ tiểu Sương thực độc miệng)

Thích Ngạo Sương mĩa mai nhìn sắc mặt càng ngày càng tái nhợt của Hạ Lạc Đặc, nhưng không có ý định dừng lại, "Người thật là ngây thơ đáng yêu a~ ~, người khác đều muốn chặt đầu của người xuống, người vẫn còn ở đem cổ chìa ra, mời gọi, đến đây đi, đến chém chết ta đi, sau đó xin hãy mang nữ thần của bọn ta đi tận tình mà vũ nhục đi."

"Người, người nói láo (nguyên văn là : “ người chém gió ~~) Ta không có, ta không có ý này!" Hạ Lạc Đặc khẩn trương nhìn về phía Mã Lệ Liên sắc mặt cũng đã tái nhợt, vội vàng giải thích.

"Hành động của người chính là cái ý tứ này." Ánh mắt Thích Ngạo Sương lạnh lẽo, đưa kiếm về phía trước vài phần, lạnh nhạt nói, "Chọn đi, trở nên cường đại, bảo vệ nữ thần hoặc là bị giết và cuối cùng nữ thần trở thành đồ chơi cho bọn chúng."

Hạ Lạc Đặc kinh ngạc nhìn kết giới trên đất, trong kết giới là tim thiên sứ đang bay lung tung ở bên trong, đem kết giới tròn trịa kia lăn qua lăn lại trên mặt đất, làm thế nào cũng không thoát ra được. Những người này, đã từng cùng bọn họ học tập cùng nhau vinh dự được chọn làm chiến sĩ! Nhưng bây giờ lại cùng hăn đối địch. Có thể hăn bây giờ sẽ hoàn toàn hấp thu hết bọn họ, làm cho bọn họ không bao giờ nữa đầu thai được nữa.

" Tín ngưỡng của mỗi người là bất đồng với nhau, tín ngưỡng của bọn họ là bảo vệ, khiến người của Hội Trưởng Lão vĩnh viễn làm mưa làm gió, che giấu ở chân tướng. Mà tín ngưỡng của các người, là bảo vệ nữ thần, để cho nàng đem ánh sáng thuần khiết chính trực, chân chính bao phủ thế giới." Thích Ngạo Sương ở một bên không mẫn không lạt tùy ý nói.

Tín ngưỡng? !

Hạ Lạc Đặc quay đầu nhìn Mã Lệ Liên xinh đẹp, khuôn mặt xinh đẹp, đôi con ngươi xinh đẹp, cảm thấy mình thật vô dụng, không bảo vệ được nàng. Có đau thương, có kiên định. Đúng vậy, tín ngưỡng của ta, chính là Mã Lệ Liên ! tín ngưỡng của ta, chính là Nữ Thần Quang Minh – Mã Lệ Liên .

Ánh mắt của Hạ Lạc Đặc càng ngày càng kiên định, ánh mắt không còn mê ly nữa. Chậm rãi cong người xuống, nhặt lên thứ trong kết giới mới vừa rồi hăn vứt bỏ trên đất. Tiếp quay đầu nhìn về phía ba vị Bát Dực thiên sứ

khác, trầm giọng nói: "tín ngưỡng của chúng ta, chính là Nữ Thần Quang Minh của chúng ta, hôm nay chúng ta làm việc này, là bước đầu tiên tiến đến bầu trời Quang Minh. Dem Hội Trưởng Lão hắc ám bắn thiêu đốt xuống đài, Thần giới chỉ còn lại một mảnh ánh sáng chân chính và thuần khiết. Con đường này, tràn đầy khó khăn, tràn đầy chông gai, các người, có nguyện ý cùng ta đồng hành hay không?"

"Nguyện ý." Ba Bát Dực thiên sứ gương mặt trịnh trọng, cùng nói.

"Tốt!" Hạ Lạc Đặc quay đầu nhìn về phía Thích Ngạo Sương, nhẹ nhàng nhưng cũng tràn đầy kiên quyết gật đầu một cái.

Mã Lệ Liên ở một bên, thân thể hơi run rẩy. Cứ như vậy thật sâu nhìn Hạ Lạc Đặc, nàng ta biết cũng nói không ra được.

Thích Ngạo Sương mỉm cười một cái, này này tạo phản cũng nói đường hoàng như thế, sợ là Thần giới sẽ đặc sắc thôi. Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng búng tay, kết giới trong tay Hạ Lạc Đặc vì vậy mà tan vỡ. Bên trong mấy tim thiên sứ lập tức muốn bỏ chạy tán loạn, lại bị Hạ Lạc Đặc và mấy Bát Dực thiên sứ bắt được toàn bộ.

Hạ Lạc Đặc đối với bọn họ không khách khí, đông đảo tim thiên sứ như thế bị hấp thu toàn bộ, rất nhanh, trên người của bốn người liền được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu trắng chói mắt.

"Bọn họ sắp lên cấp!" Thanh âm Mã Lệ Liên rất nhỏ, nhưng lại không che giấu được kích động.

Nói nhảm! Thích Ngạo Sương trong lòng mắng thầm, hấp thu nhiều tim thiên sứ như thế còn không lên cấp mới thật sự là quái dị, nếu như vậy chỉ có thể nói bọn họ thật đúng là phế vật tới cực điểm.

"Meo meo?" Mèo Tâm Bảo bò đến trên đầu Thích Ngạo Sương, tìm vị trí cao nhất để nhìn rõ ràng cảnh trước mắt các thiên sứ lên cấp.

"A ——" bốn Bát Dực thiên sứ bị ánh sáng trắng bao phủ, không thấy rõ bóng người ở bên trong. Bọn họ cũng phát ra tiếng rên nhẹ. Một cỗ lực lượng thuần túy lan tràn. Từ từ, ánh sáng trắng dần dần phai đi. Sau lưng Hạ Lạc Đặc vốn có tám cánh từ mỗi bên lại mọc ra một cánh, biến thành Thập Dực thiên sứ. Thực lực của thiên sứ, từ Lưỡng Dực thiên sứ đến Thập nhị Dực thiên sứ. Thập Nhị Dực thiên sứ ở tại thần giới là đã không thể khinh thường cả Thập Dực thiên sứ cũng vậy. Ở tại thần giới, chưa từng có qua cách tăng cấp tà ác như vậy. Ngày hôm nay bọn Hạ Lạc Đặc làm như vậy. Từ tám cánh trong nháy mắt tăng lên tới mười cánh là chuyện trước nay chưa từng có.

Đáy mắt Mã Lệ Liên tràn đầy vui mừng, một thoáng liền được bốn Thập Dực thiên sứ bảo vệ, nàng ta thế nào không vui mừng cho được?

Khi ánh sáng trắng toàn bộ tản đi, bóng dáng của Hạ Lạc Đặc và những người khác rõ ràng hiện ra trước mắt. Bọn họ bây giờ cùng người trước đó hoàn toàn tưởng như hai người khác nhau, mặc kệ là hơi thở hay là lực lượng, thậm chí dung mạo đều đã có chút tăng lên. Mới vừa rồi nguyên bản là anh tuấn, giờ phút này mặt mũi tuấn mỹ hơn hẳn.

Xem ra, Thần giới, Yêu Giới và Ma giới chắc chắn có điểm chung, lực lượng và dung mạo là có quan hệ trực tiếp với nhau.

"Tốt lắm, bước đầu tiên đã đi rồi, hơn nữa vĩnh viễn cũng không cách nào quay lại. Nên chúng ta sẽ thảo luận bước kế tiếp." Thích Ngạo Sương có chút mĩa mai nhìn Hạ Lạc Đặc. Người của Thần giới miệng đầy nhân nghĩa nhưng cũng chỉ là ngụy quân tử mà thôi.

"Ta chưa bao giờ hối hận vì đã đi bước này." Hạ Lạc Đặc kiên định trả lời, "Cho nên, Ngạo Sương tiểu thư, con đường này sau này ta càng không hối hận. Ta sẽ nghe theo sự phân phó của ngài từng bước một."

"Đừng nói như kiểu vạn kiếp bất phục hay hiên ngang lắm liệt, người phải biết, ta chưa từng miễn cưỡng các người. Con đường này là các người tự mình phải đi."

(Chậc ~ có miễn cưỡng gì đâu ~ chẳng qua kẻ cái dao vào cổ rồi nói làm hay là cho tax in chút huyết)

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, lạnh giọng nói. Nhìn những kẻ dối trá ở Thần giới nói cứ như kiểu nàng "Ép cô nương lương thiện làm kĩ nữ " không bằng. Sắc mặt Thích Ngạo Sương khó chịu. Giả bộ cái gì giả bộ? Làm kĩ nữ còn muốn lập đền thờ sao?

"Thật xin lỗi, Ngạo Sương tiểu thư, là ta biểu đạt không đúng. Nếu để cho ngài không thoải mái, ta xin lỗi. Con đường này, là chúng ta tự chọn, chúng ta tuyệt đối sẽ không hối hận, cũng tuyệt đối không có ý trách ngài. Ngược lại, chúng ta cảm tạ ngài, cảm tạ ngài đã chỉ rõ cho chúng ta con đường này." Hạ Lạc Đặc nhìn thấy Thích Ngạo Sương không vui, lập tức mở miệng giải thích.

Ha ha, người này, quả nhiên không đơn giản. Thích Ngạo Sương khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, không có nửa so đo.

Mã Lệ Liên nhìn thực lực mấy người được tăng cường, đè nén kích động trong lòng, quay đầu nhìn về phía Thích Ngạo Sương nhẹ giọng nói: "Như vậy, Ngạo Sương tiểu thư, bước kế tiếp chúng ta nên làm cái gì đây?" Trong giọng nói mơ hồ dẫn theo chút cung kính cùng lấy lòng còn có cảm kích. Nếu không phải thiếu nữ là nhân loại này, thì nàng sớm bị bắt trở lại chỗ Hội Trưởng Lão. Như thế nào có thể có cơ hội phản kháng đây?

"Thì ra là Hội Trưởng Lão bắt người trở về sau đó sẽ xử lí sao?" Thích Ngạo Sương nhàn nhạt hỏi.

"Chờ phán xét, phán quyết sau đó nhất lại. Sau đó mới chọn Nữ Thần Quang Minh mới để cử hành nghi thức." Đáy mắt Mã Lệ Liên thoáng qua

một tia thâm trầm không dễ dàng phát giác .

"A, nhanh như vậy sẽ kiếm Nữ Thần Quang Minh kế nhiệm?" Thích Ngạo Sương hài hước nhàn nhạt hỏi ra một câu, khi mà đáy mắt Mã Lệ Liên lóe lên tia thâm trầm kia nàng vẫn thấy rõ.

"Không sai" Mã Lệ Liên khẽ cắn răng, chậm rãi nói, " Nữ Thần Quang Minh mới sẽ kế nhiệm, sẽ là người có họ hàng với kẻ nào đó trong Hội Trưởng Lão, cho nên bọn họ công khai ủng hộ nàng ta. Mà bây giờ còn chưa có cử hành nghi thức, nàng đã công khai tự xưng Nữ Thần Quang Minh rồi."

Đáy lòng Thích Ngạo Sương mĩa mai cười lạnh, khó trách trong lòng Mã Lệ Liên cảm thấy không công bằng. Đối phương ý thế mình có kẻ chống lưng, thời điểm nàng ta chưa từ chức Nữ Thần Quang Minh mà kẻ khác đã tự xưng mình là Nữ Thần Quang Minh rồi, đúng là một chuyện rất ảm ức a~

"Làm thế nào để nhận ra thân phận của Nữ Thần Quang Minh?" Thích Ngạo Sương chợt nhớ tới điều mấu chốt của vấn đề. Hội Trưởng Lão vì sao phải trăm phương ngàn kế bắt được Mã Lệ Liên? Theo thực lực của bọn họ cùng danh tiếng thì hoàn toàn có thể không cần phải để ý đến nàng ta, trước hết đem vị trí Nữ Thần Quang Minh giao cho kẻ khác, trở lại xử trí Mã Lệ Liên sau. Có lẽ, trong tay Nữ Thần Quang Minh phải có tín vật gì đó, tựa như Ngọc Tỉ của Hoàng Đế Trung Quốc Cổ Đại, vật có ý nghĩa tượng trưng. Cho nên Hội Trưởng Lão trước tiên phải được bắt được Mã Lệ Liên rồi lấy được tín vật trên người nàng, mới có thể thuận lợi đưa kẻ đã được chỉ định lên vị trí Nữ Thần Quang Minh.

"Là vật này." Mã Lệ Liên chỉ tại cái trán chính mình, cái trán dần dần hiện ra một thất sắc thủy tinh khéo léo.(ta cũng không biết cái thất sắc thủy tinh là cái gì nhưng đại loại như là cái dấu chỗ trán của Bồ Tát ý)

Thích Ngạo Sương định thần nhìn cái thất sắc thủy tinh đang chậm rãi hiện rõ trên trái của Mã Lệ Liên.

"Đây chính là tín vật tượng trưng cho thân phận của Nữ Thần Quang Minh, bọn họ muốn thu hồi vật này, không có vật này, sẽ không cách nào cử hành nghi thức. Vì vật này chính là thứ để , hấp thu hạ cấp Vị Diện Tín Ngưỡng Chi Lực ." Mã Lệ Liên cũng không có giấu giếm. Nàng là người thông minh, biết thiếu nữ trước mắt không phải dễ gạt. Nếu là giao dịch, như vậy thì phải bày tỏ thành ý. Huống chi vật này, Thích Ngạo Sương coi như cầm đi cũng không dùng được, đây là để hấp thu Tín Ngưỡng Chi Lực .

Thích Ngạo Sương khẽ gật đầu, hiểu rõ ra. Nói như vậy, coi như mình không cần đi tìm thì, người của Hội Trưởng Lão cũng tìm tới bọn Mã Lệ Liên!

Mã Lệ Liên thấy Thích Ngạo Sương gật đầu, yên lòng, đem thất sắc thủy tinh lần nữa ấn vào trán của mình. Theo nàng thấy, thiếu nữ trước mắt, tựa như có lẽ đang nghĩ tới biện pháp.

"Trưởng Lão Hội, là bí mật đuổi giết người sao? Cả người của Thần giới còn không biết trong nội bộ các người xảy ra chuyện gì, phải hay không?" Thích Ngạo Sương không chút để ý hỏi.

Mã Lệ Liên hơi sững sờ, gật đầu một cái: "Đúng vậy, chuyện như vậy cũng không phải quang minh chính đại, Hội Trưởng Lão sẽ không công bố với dân chúng. Cho nên ta mới có thể ở lại cái nơi này."

"Vậy cũng tốt." Thích Ngạo Sương khóe miệng nâng lên đường cong quý dị "Ý là, ở cái thế giới này, trừ Hội Trưởng Lão cùng người của bọn họ, thì tại trong lòng của tất cả mọi người, người mới thật sự là Nữ Thần Quang Minh !"

"Vâng. Đúng vậy."Mã Lệ Liên có chút nghi ngờ, không biết rõ là Thích Ngạo Sương muốn làm cái gì.

Thích Ngạo Sương thật thấp cười một tiếng, không có lập tức giải trừ nghi ngờ cho Mã Lệ Liên, mà là hỏi một câu nói như vậy: "Hắc Ám chi thần, bây giờ đang ở nơi nào? Hắc cũng chính là Trật Tự thần."

Sắc mặt của Mã Lệ Liên hơi đổi, kinh ngạc nhìn về phía thích Ngạo Sương, có chút chần chờ nói: "Ngạo Sương tiểu thư, tìm Tây Tư Tháp Nhĩ làm cái gì?"

"A, tên của tên kia là Tây Tư Tháp Nhĩ ?" Thích Ngạo Sương híp mắt lộ ra nét mặt phi phi tiểu tiểu.

"Vâng." Mã Lệ Liên nghe giọng điệu Thích Ngạo Sương, nhìn lại nét mặt Thích Ngạo Sương, trong lòng càng thêm không hiểu nàng tìm Hắc Ám chi thần Tây Tư Tháp Nhĩ là vì cái gì. Hắc hiện tại cũng không phải là dễ chọc rồi. Kể từ trở thành Trật Tự thần, ảnh hưởng của hắc tại hạ cấp Vị Diện càng tới càng lớn, Hội Trưởng Lão bây giờ đang ở chuẩn bị chiến tranh Thánh Chiến, vô phương quản hắc. Nhưng mà thánh chiến vừa kết thúc tuyệt đối sẽ tìm hắc gây phiền phức.

"Không biết Ngạo Sương tiểu thư tìm hắc là vì cái gì?" Mã Lệ Liên có chút chần chờ không chừng hỏi.

"Hắc cho ta nếm mùi đau khổ nhiều như vậy, còn chiếm nhiều tiện nghi như vậy, ta không đòi chút lợi ích sao được?" Thích Ngạo Sương lộ ra một tia狡 hoạt. Hắc Ám chi thần hiện tại thuận buồm xuôi gió, một phần công lao rất lớn đều là của nàng. Người này, từ đầu tới đuôi còn chưa có qua cảm ơn nàng, chính là chỉ đem cái dấu ấn hắc ám hủy bỏ liền biến mất không thấy. Lần này đi đến hang ổ của hắc nhất định phải hảo hảo hỏi thăm hắc nha.

Mã Lệ Liên hơi sững sờ sau lập tức phản ứng kịp. An Cát Lí Tạp bị đuổi xuống đài, Hắc Ám chi thần ở dưới nhân giới lại có đông đảo tín đồ, tự xưng là Trật Tự thần, đều không phải là thiếu nữ trước mắt một tay thúc đẩy

sao? Coi như bọn họ quen biết đã lâu . Nhưng vào lúc này tìm Tây Tư Tháp Nhĩ làm cái gì?

"Ngạo Sương tiểu thư, người tìm Tây Tư Tháp Nhĩ vì." Mã Lệ Liên không hiểu, "Nếu như ngài muốn cho Tây Tư Tháp Nhĩ trợ giúp chúng ta, sợ rằng rất không có khả năng. Hắn bây giờ đang ở cố gắng phát triển thế lực của mình, sẽ không hao tâm tốn sức." Mã Lệ Liên quả thật rất thông minh, lúc này cùng Thích Ngạo Sương nói chuyện, đã dùng chúng ta, mà không phải ta.

"Cho nên, mới nói người của Thần giới các người cũng quá thuần khiết rồi." Thích Ngạo Sương xem thường nhàn nhạt nói một câu, nơi này thuần khiết quá cũng không phải là nên tán dương bọn họ. Những người này thủy chung không hiểu chính trị, chỉ biết trắng là trắng, đen là đen, không biết rằng trắng đen lẫn lộn sẽ tạo ra màu nâu hay sao. Chuyện gì đều có tính hai mặt của nó.

"Các người vây quét Hắc Ám chi thần đã lâu rồi ? Nhưng lại không cách nào diệt trừ hắn." Thích Ngạo Sương nói ra một sự thật kinh ngạc.

"Ngạo Sương tiểu thư làm sao ngài biết?" Mã Lệ Liên kinh ngạc nhìn thiếu nữ trước mắt mặt hờ hững, người thiếu nữ này, tuổi của nàng tuyệt đối sẽ không vượt qua 18. Mà bọn họ cùng Hắc Ám chi thần từ xưa đến nay tranh đấu hiểm ai biết, nàng làm sao sẽ biết? Hắc Ám chi thần nói cho nàng biết hay sao? Không thể nào!

"Có Hắc ám mới có thể tôn lên Ánh sáng. Hắc ám và Ánh sáng nguyên bản là không thể chia lìa. Buồn cười là các người luôn muốn tiêu diệt Hắc ám, nhưng là một khi tiêu diệt Hắc ám, còn sẽ có Ánh sáng sao? Mọi việc đều có hai mặt, giống như người có lòng bàn tay thì cũng có mu bàn tay. Không có kẻ địch vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn." Thích Ngạo Sương khẽ hí mắt, lạnh giọng đối với Mã Lệ Liên chậm rãi nói "Nếu Hội Trưởng Lão đuổi tận giết tuyệt người, mà người của thế giới này trước mắt chỉ thừa

nhận Nữ Thần Quang Minh là người, như vậy, người liền đem cái vị trí Nữ Thần Quang Minh này ngồi thật vững"

"Ý của ngài là để cho ta thành lập một thần đình Quang Minh khác? Cùng với Hắc Âm chi thần hợp tác?" Mã Lệ Liên xác thực rất thông minh, lập tức hiểu ý tứ của Thích Ngạo Sương.

"Không sai" Thích Ngạo Sương tán thưởng gật đầu một cái, mỉm cười nói, "Tín vật để Hấp thu Tín Ngưỡng Chi Lực đang trong tay người, người mới là Nữ Thần Quang Minh chính thức . Đem thần đình Quang Minh dời đến một nơi khác có gì là không thể ?"

"Có Hắc ám mới có Ánh sáng, Hắc ám tôn lên Ánh sáng." Mã Lệ Liên lắng lắng lại những lời này, đem ý tứ của Thích Ngạo Sương hiểu thấu đáo cận kề. Ánh sáng cùng Hắc ám là cùng tồn tại , chỉ cần hai người bình an vô sự, như vậy thì cùng trường tồn đến vĩnh viễn.

"Đầu tiên là phải tạo ra uy tín." Thích Ngạo Sương nhìn xe ngựa, nhẹ nhàng lắc đầu nói, " Các người đi xe ngựa này quá khoa trương, dễ gây chú ý. Hiện tại chúng ta sẽ lên đường đi tìm Hắc Âm chi thần."

Hạ Lạc Đặc nghe hai người nói chuyện, vẻ mặt rất gấp gáp, vẫn muốn chen vào hỏi xem rốt cuộc hai người đang nói gì nhưng bị Mã Lệ Liên trợn mắt một cái. Rốt cuộc, Hạ Lạc Đặc lại vẫn an tĩnh đợi bên cạnh không hề lên tiếng nữa.

Mã Lệ Liên nhìn xe ngựa, nhú mày, vung tay lên, vốn là xe ngựa hoa hoa lệ lệ trở nên rất bình thường. Mã Lệ Liên nghiêng người mời Thích Ngạo Sương lên xe trước "Ngạo Sương tiểu thư, mời lên xe ngựa, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

Thích Ngạo Sương gật đầu một cái, nhìn về phía mấy người Hạ Lạc Đặc nói thật nhỏ: "Bọn họ như vậy cũng rất dễ nhận ra, có thể nguy trang một chút thì tốt."

(Tiểu Sương có cả đồng kinh nghiệm chạy trốn, ẩn nấp và nguy trang. Hắc hắc~)

Mấy người Hạ Lạc Đặc sau khi nghe xong lời nói của Thích Ngạo Sương, hai mặt nhìn nhau, không do dự, đem toàn bộ cánh ẩn đi. Cánh thiên sứ chính là vinh dự của bọn họ, chính là tượng trưng cho lực lượng của bọn họ. Cho nên, sẽ không có thiên sứ nào muốn đem vinh dự của mình mà che đi. Nhưng bọn người Hạ Lạc Đặc vì Mã Lệ Liên đã sớm đem tôn nghiêm của mình ném sau ót.

Xe ngựa lần nữa chậm rãi khởi động, bây giờ đoàn người bọn hắn lên đường không hề dễ dàng bị nhận ra nữa. Hạ Lạc Đặc đánh xe ngựa, ba người kia cùng yên lặng chạy theo ở phía sau xe ngựa.

Trong xe ngựa, Thích Ngạo Sương nhắm mắt lại tựa vào thành xe, Mã Lệ Liên nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Thích Ngạo Sương, muốn mở miệng nói gì đó, nhưng không biết nên nói như thế nào.

"Cái đó, Ngạo Sương tiểu thư." Mã Lệ Liên rốt cuộc thật thấp mở miệng.

"Hả?" Thích Ngạo Sương vẫn không có mở mắt ra, Mèo Tầm Bảo nấp tại trong ngực của nàng ủn tới ủn lui tìm vị trí thoải mái ngủ.

"Có thể hay không xin Ngạo Sương tiểu thư hãy làm chứng cho ta. Ta đã quyết định đi đường này, có hy sinh cũng không quay lại, tuyệt đối sẽ không hối hận." Mã Lệ Liên cắn răng kiên định mà nói ra.

Thích Ngạo Sương lúc này mới mở mắt ra, ở trên khuôn mặt xinh đẹp nở một nụ cười. Mã Lệ Liên này, rốt cuộc đã có quyết định. Nàng ta đã bị người của Hội Quang Minh hoàn toàn tẩy não giờ lại kêu nàng ta tiếp nhận việc phải cùng Hắc ám hợp tác, quả thật không phải dễ dàng như vậy. Mới vừa rồi Thích Ngạo Sương vừa lên xe ngựa không để ý đến nàng ta, nhưng

cảm thấy tinh thần của nàng ta đang giao động. Nàng ta đang do dự.
Chuyện này, một khi do dự hậu quả thật không tưởng tượng nổi. Thậm chí còn chưa có bắt đầu có lẽ đã kết thúc.

Hiện tại, tinh thần Mã Lệ Liên không thấy bất kì giao động gì nữa. Nàng ta tựa hồ như đã hạ quyết tâm.

"Thật ra thì rất đơn giản. Người mới thật sự là Nữ Thần Quang Minh . Hắc Ám chi thần phối hợp người, làm chút động tác giả, đem uy vọng của người đề cao đến đỉnh điểm, vượt qua Hội Trưởng Lão. Sau đó người cùng Hắc Ám chi thần sống chung hòa bình, ít nhất thì cũng vụng trộm thỉnh thoảng chuẩn bị trận chiến giả gì đó." khoe miệng Thích Ngạo Sương mang theo nụ cười tà mị.

Mã Lệ Liên nhẹ nhàng nuốt nước miếng một cái, cứ như vậy kinh ngạc nhìn Thích Ngạo Sương. Ma quỷ! Người thiếu nữ này mà là nhân loại cái gì? Nàng căn bản là ác ma, Ác ma hấp dẫn linh hồn của con người làm cho họ cam tâm tình nguyện xuống Địa ngục!

Nhưng là, Mã Lệ Liên nhưng lại không thể không thừa nhận. Cái biện pháp vô cùng tốt, tốt đến mức làm cho nàng cảm thấy tràn đầy hi vọng, trước mắt tràn đầy ánh sáng.

"Thật Tốt!" ánh mắt của Mã Lệ Liên chợt trở nên nóng bỏng, sáng quắc nhìn Thích Ngạo Sương, trên khuôn mặt xinh đẹp càng hiện lên vẻ điên cuồng cùng nụ cười dữ tợn, cũng rất cay nghiệt mà nói, "Ta muốn trở thành người thống trị chân chính của Thần giới, những kẻ muốn đem ta giẫm ở dưới chân, ta cuối cùng sẽ đem bọn họ hung hăng mà giẫm nát! Ta tuyệt đối sẽ không trở thành thứ đồ chơi ghê tởm của mấy lão già kia, ta muốn để cho bọn họ phải trả giá gấp trăm lần, nghìn lần!"

Thích Ngạo Sương khẽ rũ thấp lông mi xuống, trầm giọng nói: "Đúng vậy, người mới là người thống trị chân chính của Thần giới." Ánh mắt điên

cuồng, nụ cười dữ tợn, mặc kệ là người nào, một khi bị áp bức tới cực điểm, thì sẽ bộc phát ra lực lượng kinh người. Mã Lệ Liên này, đã bị đưa vào đường cùng. Nàng ta hiện tại điên cuồng như vậy, có lẽ mới là bản tính chân chính của nàng ta

Bàn cân lúc này mới vừa bắt đầu thử sức. . . . Một bên là Hắc Ám chi thần, Tây Tư Tháp Nhĩ .

Một bên là Nữ Thần Quang Minh , Mã Lệ Liên.

Thiên hạ này, nhất định mình nhất định phải khiến nó giữ vững thăng bằng.

Thích Ngạo Sương chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu dưỡng thần.

Xe ngựa chậm rãi đi tới, đến không gian hư vô thì trực tiếp bay lên, xuyên qua một mảnh khe hở không gian, đi tới khác một không gian khác.

Thần giới cũng chỉ có Nữ Thần Quang Minh có Thiên Mã mới có năng lực như thế.

Mảnh không gian này, có vẻ âm u và ẩm ướt.

Đây cũng là địa bàn của Hắc Ám chi thần, Hắc Phong Sơn. Cung điện của Hắc Ám chi thần cũng ở nơi này, chỗ dãy núi tận cùng bên trong.

Khi có hơi thở ánh sáng của đoàn người Mã Lệ Liên xuất hiện tại nơi này thì lập tức đưa tới báo động.

Lực lượng nhỏ yếu nhất là các Sinh Vật Hắc Ám cũng mau trốn đi.

Khi bọn họ mới vừa vào khu vực này không lâu, liền nghe đến nơi xa có thanh âm truyền đến.

"Là hắc ám kỵ sĩ đoàn của Hắc Ám chi thần." sắc mặt của Mã Lệ Liên có chút lo lắng nói.

“ Hà? ” Thích Ngạo Sương khẽ nhú mào, xem ra Hắc Ám chi thần làm ăn cũng không tệ. Nghe cái thanh âm này, kỵ sĩ tới cũng không ít.

"Dừng xe." Thích Ngạo Sương kêu Hạ Lạc Đặc dừng xe ngựa, nhẹ nhàng nhảy xuống, đứng ở trước mặt của xe ngựa.

Một đội đông nghẹt hắc ám kỵ sĩ rất nhanh liền cuốn cuộn bụi bặm đi tới trước mặt Thích Ngạo Sương. Tất cả hắc ám kỵ sĩ đều mặc đồ đen nhánh, khôi giáp đen nhánh, cầm đầu là người kỵ sĩ mà trên khôi giáp của hắn còn mang theo hoa văn pháp tế thần Hắc Ám. Mỗi kỵ sĩ đều mang nón bảo hộ, đem dung mạo hoàn toàn che khuất.

Kỵ Sĩ Đoàn ngừng lại, kỵ sĩ cầm đầu đem trường thương trên tay nhắm thẳng vào Thích Ngạo Sương đang định lên tiếng.

Thích Ngạo Sương lơ đãng nhẹ nhàng búng ngón tay, trường thương của kỵ sĩ lập tức hóa thành bột.

Nhất thời, chung quanh mọi âm thanh tĩnh lặng.

"Đi vào, nói cho Hắc Ám chi thần, nói Khắc Lôi Nhã đến tìm hắn. Nếu không nhanh ta sẽ khiến các người biết hậu quả là như thế nào ." thanh âm lạnh lẽo của Thích Ngạo Sương không có một tia nhiệt độ, cũng mang khí thế mười phần. Hắc ám kỵ sĩ nghe Thích Ngạo Sương nói lộ ra kinh hãi không thôi, bây giờ nghe cái tên Khắc Lôi Nhã này toàn bộ cứng đờ ở tại chỗ.

Giọng điệu Thích Ngạo Sương cứng rắn, bây giờ trong hư không lại truyền đến một thanh âm trầm trầm, giọng điệu lại tuyệt đối không nghiêm chính: "Ha ha, ta thấy cổ hơi thở quen thuộc tưởng là ai, thì ra là Khắc Lôi Nhã a~~. Ta thật sự vô cùng nhớ người đấy."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 14: A Bảo Đùa Giỡn Thần Hắc Ám

Đ

ối với sự chào đón không đứng đắn này, Thích Ngạo Sương giận quá hóa cười, trêu đùa: “Tây Tư Thập Nhĩ, người chào đón ta thế này à? Phái nhiều kị sĩ tới đón ta thế? Còn nữa, tên ta bây giờ là Thích Ngạo Sương. Hình như ta đã từng nói rất rõ cho người rồi thì phải?” trong giọng nói có chứa nguy hiểm.

“Ha ha, ta thất lễ rồi.” giọng của Tây Tư Thập Nhĩ càng ngày càng gần. Những kị sĩ Hắc Ám đang vây quanh họ lui sang hai bên một cách chỉnh tề, tạo thành một lối đi ở giữa.

Một nam tử trẻ tuổi mặc quần áo màu đen từ từ đi tới trên con đường này.

Thích Ngạo Sương hí mắt nhìn nam tử đang từ từ tới gần. Đây chính là thần Hắc Ám – Tây Tư Thập Nhĩ?

Khuôn mặt tuấn mỹ vô song, đôi mắt màu đỏ đẹp như bảo thạch, mái tóc đen nhánh mềm mại, ánh mắt thâm thúy lạnh lẽo như một dòng nước xoáy rất cuốn hút. Hơi thở lạnh lẽo tỏa ra quanh người hắn. Hắn tuấn mỹ đến mức khiến người ta than thở, khiến người ta không thể dời được tầm mắt. Trên vạt áo màu đen có thêu hoa văn cổ, lộ ra sự quý khí mà thần bí.

Hắn cứ bước từng bước tới gần Thích Ngạo Sương, trên khuôn mặt tuấn mỹ là nụ cười vô cùng tà mị. Người cao quý như hắn đi chính giữa, hai bên là kị sĩ Hắc Ám càng tôn lên sự xuất sắc của hắn, rất thu hút ánh mắt.

“Tiểu Sương Sương, đã lâu không gặp, tới đây ôm cái nào ~~~” Tây Tư Thập Nhĩ tới trước mặt Thích Ngạo Sương, làm ra một hành động khiến

người ta mở rộng tầm mắt. Đó chính là vươn tay muốn ôm Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương cau mày, nhắc chân định đạp lên mặt Tây Tư Tháp Nhĩ theo bản năng, nhưng có người còn nhanh hơn nàng! Chỉ thấy được một luồng dư ảnh màu trắng xẹt qua.

Meo hu! Mèo tầm bảo gầm lên một tiếng, phi thân lên, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà chụp mạnh lên khuôn mặt tuần mỹ vô song của Tây Tư Tháp Nhĩ.

Mèo tầm bảo làm xong, bay nhanh trở lại, nằm trên lưng Thích Ngạo Sương. Sau đó nó lộ ra nửa cái đầu từ vai Thích Ngạo Sương, đôi mắt màu hổ phách nhìn Tây Tư Tháp Nhĩ chăm chăm.

Xung quanh yên lặng tới mức mọi người có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình.

Thích Ngạo Sương lẳng lặng nhìn Tây Tư Tháp Nhĩ đang hóa đá.

Mã Lệ Liên và bốn thiên sứ sau lưng nàng cũng đều kinh ngạc mà nhìn mọi chuyện.

Thần Hắc Ám xảo quyệt độc ác – Tây Tư Tháp Nhĩ - ở trước mặt mọi người bị một con mèo nhỏ cào nát mặt!

Bị một con mèo nhỏ...Một con mèo nhỏ...Vọng lại...Tí tách...Vết máu chảy từ gương mặt của Tây Tư Tháp Nhĩ xuống đất, tiếng động nhẹ nhàng này phá vỡ không gian đang yên lặng.

“Chuyện này, khụ, khụ ~~~” Thích Ngạo Sương ho khan, đánh tan sự lúng túng. Dù nói thế nào thì thân phận của Tây Tư Tháp Nhĩ rất cao quý, dưới tình huống thế này, trước mặt bao nhiêu thuộc hạ bị a Bảo của mình cào nát mặt, quả thật rất mất mặt. Dù sao cũng phải cho hấn chút mặt mũi. Bây

giờ...Rõ ràng khuôn mặt tuần mỹ của Tây Tư Tháp Nhĩ giật giật, tuy vết thương đang lành lại rất nhanh nhưng chuyện vừa rồi như một thước phim quay chậm. Tất cả mọi người ở đây đều thấy rất rõ ràng.

“Chuyện này...Tây Tư Tháp Nhĩ, chuyện này, a Bảo nhà ta không cố ý. Với thân phận và địa vị của người, chắc tuyệt đối sẽ không tính toán với nó chứ?” Thích Ngạo Sương cười ngượng ngùng, mặt dày mày dạn mà nói.

“Ta...Ta không để ý.” Mặt của Tây Tư Tháp Nhĩ vẫn đang giật giật, miễn cưỡng nặn ra một câu qua kẽ răng.

“A, vậy thì tốt. Lần này tới tìm người là để thương lượng chuyện quan trọng.” Thích Ngạo Sương còn chưa kịp nói thì Tây Tư Tháp Nhĩ đã bùng nổ.

“Ta không để ý? Ai nói ta không để ý hả? Cái con mèo thối tha khốn kiếp quý tha ma bắt này, dám cào nát mặt ta! Ta muốn chửi nó lên! Ta muốn kho tàu nó!” Tây Tư Tháp Nhĩ giậm chân đầy giận dữ, định mắt mèo tầm bảo trên lưng Thích Ngạo Sương. Lúc này hẳn đâu còn sự bí hiểm và tao nhã cao quý như vừa nãy nữa.

“Được rồi! Tây Tư Tháp Nhĩ, lần này ta tìm người thật sự là có chuyện. Người không thấy Nữ Thần Quang Minh cũng ở đây sao?” Thích Ngạo Sương đau đầu độ sức với Tây Tư Tháp Nhĩ. Không ngờ hẳn lại nhỏ mọn như vậy, có thù tất báo như vậy, không cần chút hình tượng nào mà làm như vậy trước mặt thuộc hạ của mình. Có điều mặt của những kỵ sĩ Hắc Ám kia rất bình tĩnh, dường như bọn họ đã thấy quen nên không để ý nữa.

“À?” lúc này Tây Tư Tháp Nhĩ mới lấy lại tinh thần, dừng động tác lại, liếc mắt nhìn Mã Lệ Liên bên cạnh Thích Ngạo Sương và mấy thiên sứ sau lưng nàng, nhú mày rồi cười lạnh, “Sao, Nữ Thần Quang Minh vĩ đại mà lại trở nên xấu xí thế này à? Đại giá quang lâm có gì chỉ giáo?”

Sắc mặt Mã Lệ Liên biến thành tái nhợt ngay lập tức, mà sắc mặt của đám Hạ Lạc Đặc sau lưng nàng biến thành màu gan heo, ào ào rút kiếm, quơ kiếm về phía Tây Tư Tháp Nhĩ.

Đám kỵ sĩ Hắc Ám sau lưng Tây Tư Tháp Nhĩ quát khê, ào ào chỉ mũi kiếm về phía đoàn người Mã Lệ một cách chinh tề, mà chiến mã màu đen dưới thân họ cũng phun ra hơi thở nặng nề.

Trong nhất thời, tình thế hết sức căng thẳng.

Mã Lệ Liên căng thẳng tới mức lòng bàn tay toàn là mồ hôi. Nếu thần Hắc Ám bộc phát ở đây thì tất cả sẽ trở về số không.

“Được rồi, Tây Tư Tháp Nhĩ. Ta không tới để ôn chuyện với ngươi.” Sắc mặt Thích Ngạo Sương khê trầm xuống, nhẹ nhàng giơ tay lên. Một luồng hơi thở nóng rực lan ra từ chỗ nàng đứng.

Ngay lập tức, tất cả mọi người ở đó đều cảm thấy có một luồng cảm giác áp bức đến mức khó thở, trên người nóng rực như sắp bốc cháy.

“Tiểu Sương Sương, nhưng ta lại muốn ôn chuyện với ngươi. Được rồi, chúng ta vào rồi nói chuyện. Có trà ướp hoa mà ngươi thích nhất đấy.” Tây Tư Tháp Nhĩ cười híp mắt, phất tay, ra hiệu cho các kỵ sĩ Hắc Ám sau lưng thu hết vũ khí lại.

Thích Ngạo Sương cũng thu hồi lại luồng hơi thở nóng rực kia.

Mã Lệ Liên nhéo nhéo lòng bàn tay, cảm thấy ướt đẫm, thầm thở phào một cái trong lòng. Bây giờ sức mạnh Quang Minh của nàng ít đến đáng thương. Đám người Hạ Lạc Đặc cũng thu vũ khí lại.

“Đi nào tiểu Sương Sương. Ta vẫn chờ ngươi đấy.” Tây Tư Tháp Nhĩ nói một câu không hiểu nổi như vậy rồi dẫn đầu đi về phía trước, quay lại, mỉm cười, nói với Thích Ngạo Sương, “Lại đây nhanh lên.”

Nụ cười này đầy phong tình khiến người thân điên đảo. Tây Tư Tháp Nhĩ này thật đúng là một nam nhân đẹp trai tới cực điểm, không ai chống lại được sức quyến rũ của hắn. Đáng tiếc là Thích Ngạo Sương lại không hề cảm kích, không nhìn hắn lấy một cái, không chút để ý đi theo phía sau.

Mã Lệ Liên và bốn thiên sứ cũng vội vàng đi theo. Mã Lệ Liên tuyệt không dám cách Thích Ngạo Sương quá xa. Ở chỗ này, chỉ có ở bên cạnh Thích Ngạo Sương nàng mới có cảm giác an toàn.

Tây Tư Tháp Nhĩ vẫn đi về phía trước. Trên đường đi, Thích Ngạo Sương thấy tất cả mọi thứ đều là màu đen, kể cả thực vật và động vật cũng toàn là hơi thở u ám. Kỵ sĩ Hắc Ám bước chậm theo sau. Tiếng vó ngựa đều đặn nghe rất khí thế.

Đi tới cuối đường, một tòa cung điện khổng lồ xuất hiện trước mặt bọn họ. Cung điện xa hoa lộng lẫy đến mức người ta phải lú lẫm. Thích Ngạo Sương thầm than trong lòng rằng tên gia hỏa Tây Tư Tháp Nhĩ này thật biết hưởng thụ.

Trên đường đi, Tây Tư Tháp Nhĩ nói nói cười cười với Thích Ngạo Sương, không hề để ý tới đám người Mã Lệ Liên sau lưng, tựa như bọn họ không tồn tại vậy.

Bên trong cung điện, thị nữ mặc váy áo màu đen, không giống với tưởng tượng của Thích Ngạo Sương. Những thị nữ này không ăn mặc thoải mái như nàng tưởng mà là quần rất kỹ, hết sức cung kính với Tây Tư Tháp Nhĩ.

Tây Tư Tháp Nhĩ dẫn mọi người qua đại sảnh, qua hành lang dài, tới trước cửa một phòng khách nhỏ.

Cửa được nhẹ nhàng đẩy ra. Căn phòng này được trang hoàng hết sức lịch sự tao nhã. Chưa vào cửa, Thích Ngạo Sương đã ngửi thấy được mùi thơm quen thuộc của trà ướp hoa hồng.

Bước vào, Thích Ngạo Sương liền sửng sốt.

Bởi vì trong phòng có một người nàng hết sức quen thuộc.

Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười đầy dịu dàng cực kỳ quen thuộc, ấm áp. Trên tay hắn là một bình trà tinh xảo. Mùi thơm của trà hoa hồng bay tới từ đó.

Tạp Mễ Nhĩ cũng ở đây?

“Này! Đồ chơi nhỏ, người đến muộn quá đấy!” một giọng nói thô lỗ kéo suy nghĩ của Thích Ngạo Sương trở lại.

Thích Ngạo Sương kinh ngạc quay lại, thấy Thiếu chủ đứng đó! Bên cạnh nàng ta là Phong Dật Hiên với khuôn mặt đầy phức tạp. Trong đôi mắt đen láy của Phong Dật Hiên là sự đau khổ sâu sắc. Nhìn thẳng vào mắt nàng một lúc, hắn từ từ quay đầu đi, không nhìn Thích Ngạo Sương thêm cái nào nữa.

Phong Dật Hiên, Phong Dật Hiên...Vì sao mà cho tới bây giờ vẫn không muốn nhận mình? Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Mấy người Phong Dật Hiên ở đây, vậy những người khác đâu?

Thích Ngạo Sương quét mắt khắp căn phòng khách nhỏ nhưng không nhìn thấy những người khác.

“Đừng nhìn nữa, tới đây ngồi với chúng ta. mấy người ngu ngốc đi cùng với chúng ta chẳng biết đâu rồi.” Thiếu chủ trừng Thích Ngạo Sương, nói đầy không vui, “Còn đứng đấy làm gì? Tới đây, ngồi xuống!”

Thích Ngạo Sương hơi sửng sốt, rồi cười nhạt, quay lại nói với Mã Lệ Liên: “Lại đây.”

Trong mắt Mã Lệ Liên có sự bối rối. Nàng ta nhìn khuôn mặt tươi cười của Thích Ngạo Sương, thoáng ổn định lại cảm xúc rồi nghe lời đi theo Thích Ngạo Sương, cùng ngồi xuống với nàng.

“A, người thật không tệ. Vừa tới đã lừa được Nữ Thần Quang Minh tới đây rồi.” Thiếu chủ nhảy khỏi chỗ ngồi, chạy tới trước mặt Thích Ngạo Sương, chột cúi người nhìn xuống Mã Lệ Liên.

Mã Lệ Liên đối mắt với Thiếu chủ, kinh ngạc, đứng bật dậy, kêu lên đầy vẻ khó tin: “Ma tộc?!!”

“Được rồi! Kêu la cái gì!” Thiếu chủ không nhin được mà quát khẽ, “Ma tộc thì sao? Ma tộc tốt hơn Thần tộc giả dối nhiều.”

Mã Lệ Liên cắn chặt hàm răng trắng như tuyết, người run lên, nước mắt khuất nhục dâng lên trong mắt. Ngày hôm nay nàng ta phải nhận sự châm chọc nhiều nhất trong đời.

“Được rồi, Thiếu chủ, đừng nói nữa.” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói, “Lần này, tình cảnh của Mã Lệ Liên không tốt, đừng làm thế với nàng ấy. Nàng ấy là nhân tố quyết định để kết thúc Thánh Chiến.”

Mặt Thiếu chủ chột biến sắc, vỗ mạnh bàn một cái, nhìn Thích Ngạo Sương đầy căm tức: “Còn không phải là vì...”

“Lạp Địch Nhã!!!” chột lúc này Phong Dật Hiên gầm lên, khiến Thiếu chủ nuốt những lời định nói lại.

Sắc mặt của Thiếu chủ đầy tức giận không chỗ phát, nhìn Thích Ngạo Sương đầy dữ tợn, giống như muốn xé thịt lóc da nàng ra vậy. Cuối cùng, ánh mắt dần ảm đạm lại, rồi biến thành bất đắc dĩ. Nàng ta quay lại ngồi bên cạnh Phong Dật Hiên đầy giận dữ, im lặng, cúi đầu, không nói thêm lời nào nữa.

Tên thiếu chủ là Lạp Dịch Nhã?

Thích Ngạo Sương ngó ra, nhìn Phong Dật Hiên. Hắn quay đầu sang chỗ khác, không nhìn thẳng vào mắt nàng. Thiếu chủ cúi đầu đầy bức bối.

Thế, đến cùng là có chuyện gì?

Rốt cuộc Phong Dật Hiên giấu diếm mình cái gì? Hắn có nỗi khổ tâm gì?

Chân mày Thích Ngạo Sương cau chặt, trong lòng càng thêm nghi ngờ và lo lắng.

“Dật Hiên...” Thích Ngạo Sương vừa nhẹ nhàng gọi, Tạp Mễ Nhĩ đã mỉm cười, đi tới trước mặt nàng, ngăn lại ánh mắt đang nhìn Phong Dật Hiên của nàng.

“Tiểu Ngạo Sương, con đi đường mệt rồi, uống chén trà đi.” Tạp Mễ Nhĩ vẫn mỉm cười dịu dàng như vậy, động tác tao nhã rót một chén trà hoa hồng thơm ngát cho Thích Ngạo Sương, đặt vào tay nàng.

Thích Ngạo Sương thu hồi tầm mắt, nhìn trà hoa hồng trong tay đến gần người. Trong đầu nàng toàn là cảnh tượng vừa rồi. Rốt cuộc Phong Dật Hiên đang giấu diếm điều gì? Tại sao Thiếu chủ lại phản ứng mạnh như vậy?

“Tiểu thư xinh đẹp, nàng cũng cực khổ rồi, mời uống trà.” Nụ cười dịu dàng của Tạp Mễ Nhĩ vô cùng có sức cuốn hút và thân thiện, châm cho Mã Lệ Liên chén trà nóng.

Mã Lệ Liên thụ sủng nhược kinh, nhìn người tuấn mỹ trước mặt. Từ khi tới nơi của thần Hắc Ám vẫn thấy cực kỳ áp lực. Người này là người đầu tiên thân thiện với nàng như vậy. Hắn dịu dàng, tao nhã như ánh mặt trời. Hắn là người của thần Hắc Ám sao?

“Vâng, cảm ơn...” Mã Lệ Liên trả lời hơi mất tự nhiên.

Tạp Mễ Nhĩ cười khê, không nói lời thừa.

Hạ Lạc Đặc cúi đầu đứng sau Mã Lệ Liên. Có một tia sáng không dễ phát hiện thoáng qua đáy mắt hắn.

“Meo meo hu?” mèo Tâm Bảo nhảy từ trên đầu Thích Ngạo Sương xuống bàn, nhìn nàng đang ngẩn người, nâng móng vuốt lên chạm vào nàng.

Thích Ngạo Sương phục hồi tinh thần lại, cười cười với mèo Tâm Bảo, nâng chén trà lên, nhấp nhẹ một ngụm, lúc này mới ngẩng đầu nhìn mọi người, lạnh nhạt nói: “Các người chắc cũng đoán được nhất định ta sẽ tới đây nên chờ ta?”

“Ừ.” Tạp Mễ Nhĩ gật nhẹ đầu, sẵn sóc rót thêm trà cho Thích Ngạo Sương.

“Có điều, ta không ngờ người sẽ đưa Nữ Thần Quang Minh tới.” lời nói của Tây Tư Thập Nhĩ vẫn lạnh lùng.

“Ta đưa nàng ấy tới là có mục đích.” Thích Ngạo Sương cũng không cho Tây Tư Thập Nhĩ mặt mũi, giọng nàng lạnh lẽo, nói hơi châm chọc, “Tây Tư Thập Nhĩ, người bị thần Quang Minh đuổi đánh nhiều năm như vậy mà vẫn muốn giữ vững cục diện này à?”

Sắc mặt Tây Tư Thập Nhĩ xanh mét, nhìn Mã Lệ Liên đầy độc ác. Hiển nhiên hắn cho rằng tin này là Mã Lệ Liên nói cho Thích Ngạo Sương.

Mã Lệ Liên trừng mắt nhìn đầy vô tội, rất uất ức. Nàng chưa từng nói những điều này. Những điều này đều là do thiếu nữ sắc sảo tóc đen mắt đen này đoán được, hoàn toàn không liên quan tới mình!

“Vậy thì sao?” Tây Tư Thập Nhĩ cắn răng nghiêng lợi hỏi, “Chẳng lẽ người có thể thay đổi cục diện đã duy trì mấy vạn năm này?”

Thiếu chút nữa thì Thích Ngạo Sương nói tục. Mấy vạn năm? Tây Tư Tháp Nhĩ bị thần Quang Minh đuổi đánh mấy vạn năm, khó trách hẳn có nỗi oán hận sâu sắc như thế với thần đình Quang Minh, khó trách hẳn có nỗi hận sâu sắc như vậy với Nữ Thần Quang Minh, khó trách hẳn châm chọc Mã Lệ Liên như thế.

Thì ra đây là nỗi tức giận mấy vạn năm. Khó trách, khó trách...Thích Ngạo Sương nhìn Tây Tư Tháp Nhĩ đầy đồng tình. Đứa trẻ đáng thương...Tây Tư Tháp Nhĩ hung hăng trừng Thích Ngạo Sương, không chấp nhận sự đồng tình của nàng.

“Đừng nhìn ta như thế. Không phải ta ức hiếp người mấy vạn năm qua.” Thích Ngạo Sương đùa, rồi nói, “Ta tới là để chuẩn bị thay đổi cục diện này. Mà người quan trọng nhất có thể thay đổi được chính là Nữ Thần Quang Minh – Mã Lệ Liên.”

“Cái gì?!” Tây Tư Tháp Nhĩ cau mày, kêu thất thanh, “Nàng ta đã thành ra thế này, có thể thay đổi được gì?”

Dứt lời, sắc mặt của Mã Lệ Liên tái nhợt đến mức đáng thương. Lòng tin và tôn nghiêm của nàng đã bị Tây Tư Tháp Nhĩ chà đạp chỉ còn là số lẻ. À, không, thành số âm rồi!

“Đừng nói chắc chắn như thế.” Thích Ngạo Sương nói chậm rãi, rồi nhẹ giọng nói với Mã Lệ Liên, “Xin lượng thứ. Tính tình của người này vẫn xấu xa thế.”

Mã Lệ Liên gật đầu một cái đầy đáng thương, không dám nói tiếp. Nàng sợ vừa nói sẽ khiến mình khó xử hơn. Tâm hồn yếu đuối của nàng không chịu nổi một lần chà đạp vô tình nào nữa.

“Cho bọn họ xem thứ tượng trưng cho thân phận của người đi.” Thích Ngạo Sương gật đầu với Mã Lệ Liên.

Mã Lệ Liên lập tức lấy ra thủy tinh bảy màu, để nó lơ lửng giữa trán mình.

“Cái này có thể làm được gì?” Tây Tư Tháp Nhĩ thấy rất rõ. Đó chính là vật để Nữ Thần Quang Minh tiếp nhận lực tín ngưỡng và ổn định nó, là tượng trưng cho thân phận của Nữ Thần Quang Minh tiền nhiệm. Nhưng tín đồ của Nữ Thần Quang Minh ở Nhân giới đã giảm rất nhiều, sức mạnh của nàng cũng yếu đi. Vật này có thể làm gì được? Nữ Thần Quang Minh nhỏ bé yếu ớt như thế mà muốn cản trở đối chiến, người ngốc nói mê à?

“Nàng ấy mới là Nữ Thần Quang Minh thật sự.” Thích Ngạo Sương nói đầy sâu sắc, “Có tín vật này mới là Nữ Thần Quang Minh thật. Nàng ấy mới là chủ nhân chân chính của thần đình Quang Minh...”

“Ý người là...?!” Tây Tư Tháp Nhĩ không hồ là người gian trá âm hiểm, hơi suy nghĩ một chút liền biết kế hoạch của Thích Ngạo Sương khi tới đây. Lúc hân tnh lại thì tâm tình hơi kích động. Làm lớn như thế? Thật định làm thế?

“Người là người thông minh. Mã Lệ Liên cũng vậy.” Thích Ngạo Sương nhấp trà ướp hoa, cười như không cười mà nhìn Tây Tư Tháp Nhĩ.

Tây Tư Tháp Nhĩ vuốt cằm, nhìn Mã Lệ Liên không nói gì. Hình như hắn đang suy nghĩ.

Mã Lệ Liên hơi lo lắng không yên, bấm vào lòng bàn tay, mở miệng nói lần đầu tiên: “Tây Tư Tháp Nhĩ, ta trịnh trọng hứa tai đây, nếu để ta thống trị thần đình Quang Minh, nhất định thần đình sẽ chung sống hòa bình với người, đừng bao vây diệt trừ từ xưa tới nay.”

Tây Tư Tháp Nhĩ không nói gì mà chỉ cau mày suy nghĩ, tính toán.

Mã Lệ Liên căng thẳng tới mức trong lòng bàn tay toàn là mồ hôi lạnh. Thành bại là ở đây. Nếu thần Hắc Ám không phối hợp, không giúp nàng lập

một thần đình Quang Minh mới thì tất cả chỉ là số không.

“Có bóng tối mới có ánh sáng. Ánh sáng và bóng tối cùng tồn tại. Ngài Tây Tư Tháp Nhĩ, ta đã hiểu đạo lý này rất sâu. Mong rằng có thể được người ủng hộ lật đổ hội Trưởng lão bảo thủ vô sỉ, thành lập một thần đình Quang Minh mới là chuyện vô cùng cấp bách. Nếu ta thống trị thần đình Quang Minh thì ta sẽ giúp Thần giới hòa bình, sẽ dừng trận Thánh Chiến vô nghĩa này lại. Tiểu thư Thích Ngạo Sương tới đây cũng là vì dừng Thánh Chiến lại.” Mã Lệ Liên vội vàng nói tiếp.

Nàng ta thấy được quan hệ của Thích Ngạo Sương và Tây Tư Tháp Nhĩ không tầm thường, cũng biết hẳn là người thông minh. Nói chuyện với người thông minh rất nhẹ nhàng. Nói như thế, hẳn Tây Tư Tháp Nhĩ sẽ hiểu rõ ý của nàng.

“Để ta suy nghĩ đã.” Tây Tư Tháp Nhĩ không mặn không nhạt đáp lại, rồi quay sang nhìn Thích Ngạo Sương, cười híp mắt, nói: “Tiểu Ngạo Sương này, người mới tới chỗ này của ta, chưa đi thăm cung của ta. Ta dẫn người đi tham quan, tối sẽ đãi tiệc tẩy trần cho người.”

Mã Lệ Liên thấy Tây Tư Tháp Nhĩ phản ứng như thế thì hơi vội vàng, định nói gì đó.

Thích Ngạo Sương lại quay sang, nháy mắt với Mã Lệ Liên, chặn lời của nàng ta lại.

Tính cách Tây Tư Tháp Nhĩ vô sỉ xảo trá, Thích Ngạo Sương hiểu rất rõ. Hẳn không đồng ý lập tức mà đổi sang chủ đề nhỏ nhặt khác, không phải là hẳn không đồng ý mà đang cố trả giá. Mùi mòn lòng kiên nhẫn của Mã Lệ Liên, khiến nàng ta hoảng hốt, hẳn càng có lợi.

Mã Lệ Liên ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa.

Tây Tư Tháp Nhĩ gọi thị nữ dẫn Mã Lệ Liên và thiên sứ của nàng đi nghỉ ngơi. Lúc này mới nói chuyện nghiêm túc với Thích Ngạo Sương.

“Người quá âm hiểm.” Tây Tư Tháp Nhĩ đi tới đi lui trong phòng, lời này là nói với Thích Ngạo Sương, “Người lại nhét củ khoai nóng này vào đây, không phải là hại ta sao?”

“Ta có âm hiểm vô sỉ như người nói à?” Thích Ngạo Sương hờ hững nói, “Là ai vô sỉ đến mức lợi dụng ta xong thì bỏ đi?”

“Chuyện này...” Tây Tư Tháp Nhĩ trợn to mắt, không nói nên lời.

“Bây giờ người thật nở mày nở mặt, thần Trật Tự, lực tín ngưỡng cũng vô cùng dồi dào.” Thích Ngạo Sương châm chọc, “Nhưng vẫn không thoát được sự truy đuổi của người của thần đình Quang Minh. Bây giờ người có thể dùng thần điện Trật Tự để thay thế thần điện Quang Minh của người ta ở Nhân giới, vài ngày nữa, người khác cũng có thể ngóc đầu lên lại như thế. Lần này là cơ hội rất tốt, còn nói ta hại người?”

Tây Tư Tháp Nhĩ cau mày, sau đó đi tới đi lui, dường như đang bối rối.

“Được rồi, đừng giả vờ nữa.” Thích Ngạo Sương miễn cưỡng nói, “Ta muốn nghỉ ngơi, ta muốn ngủ. Hãy hợp tác với Nữ Thần Quang Minh để lập lại thần đình Quang Minh một lần nữa đi. Dục nhiên, người phải để lại một đường. Với tính cách âm hiểm vô sỉ của người, không cần ta phải nhắc nữa nhỉ?”

Tây Tư Tháp Nhĩ giựt giựt khóe miệng, rầu rĩ mà nhìn Thích Ngạo Sương, nói không nên lời.

“Tới đây nào tiểu Ngạo Sương. Ta dẫn con tới phòng khách.” Tạp Mễ Nhĩ đứng lên, mỉm cười, nói với Thích Ngạo Sương.

Mèo Tầm Bảo leo lên vai Thích Ngạo Sương, híp mắt, meo hai tiếng, ý tứ rất rõ ràng rằng nó cũng mệt rồi.

Thích Ngạo Sương theo Tạp Mễ Nhĩ rời đi. Trước khi ra khỏi cửa, nàng nhìn theo bóng lưng Phong Dật Hiên, nhưng hăn không hề quay lại nhìn nàng, chỉ im lặng ngồi đó không nhúc nhích.

Thích Ngạo Sương khẽ thở dài trong lòng, xoay người rời đi.

Phòng khách xa hoa, giường lớn thoải mái. Thích Ngạo Sương tắm xong cho mình và mèo Tầm Bảo, nằm cùng nó trên giường. Nàng nhìn đỉnh màn xa hoa trên đầu đến gần người.

Phong Dật Hiên...Sao lại không nhận mình?

Không nhận được, nhận không được nữa rồi!

Không chờ được tự hăn nói với mình nữa!

Nhất định tối nay phải tìm cơ hội hỏi cho rõ ràng.

Nhất định phải hỏi thẳng mặt hăn, rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra.

Rốt cuộc hăn có gì khó nói?

Tại sao trong đáy mắt luôn chứa đau đớn không xua tan đi được. Là bởi vì mình ư?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 15: Thành Viên Của Hội Trưởng Lão Biến Thái

M

àn đêm buông xuống, Tây Tư Tháp Nhĩ thật chuẩn bị dạ yến chiêu đãi Thích Ngạo Sương. Nhưng Thiếu chủ và Phong Dật Hiên không xuất hiện. Vui nhất trong buổi dạ yến này là mèo Tầm Bảo. Nó thờ khò khè, ăn vô cùng thoải mái, rồi vỗ vỗ bụng đầy thỏa mãn, nằm chống vó trên bàn trước mặt Thích Ngạo Sương, cứ như vậy mà ngáy khò khò.

Mã Lệ Liên và những thiên sứ bảo vệ nàng cũng xuất hiện. Thái độ của Tây Tư Tháp Nhĩ với bọn họ đã khác sáo hơn. Chắc là đã nghĩ thông rất nhiều vấn đề chi tiết.

Thích Ngạo Sương ăn bữa tối phong phú này mà không yên lòng, liền ôm mèo Tầm Bảo rời đi. Mã Lệ Liên đi một mình tới thư phòng của Tây Tư Tháp Nhĩ để bàn chuyện, không có thời gian rảnh để ý tới sự bất thường của Thích Ngạo Sương.

Tạp Mễ Nhĩ ngồi ở vị trí của mình, thưởng thức rượu vang một cách tao nhã, nhìn theo bóng lưng rời đi của Thích Ngạo Sương, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Thích Ngạo Sương ôm mèo Tầm Bảo đã ngủ say, hỏi thị nữ nơi ở của Phong Dật Hiên rồi trực tiếp tìm tới.

Đứng trước cửa phòng, Thích Ngạo Sương giơ tay lên định gõ cửa, nhưng hồi lâu vẫn không hạ xuống. Trước mắt nàng hiện lên vẻ mặt phức tạp và ánh mắt đau đớn của Phong Dật Hiên.

Rốt cuộc là sau khi tách khỏi hắn thì đã có chuyện gì xảy ra?

Giọng nói quen thuộc truyền ra từ trong cửa.

“Ai?” giọng của Phong Dật Hiên truyền ra thật nhỏ.

Thích Ngạo Sương không lên tiếng. Nàng sợ mình nói ra thì Phong Dật Hiên sẽ không mở cửa cho mình.

Nàng đứng yên ở đó. Tiếng bước chân từ từ vang lên trong cửa.

Lúc cửa mở ra, khuôn mặt tuyệt mỹ của Phong Dật Hiên hiện ra.

Phong Dật Hiên cứ im lặng đứng đó, lẳng lẳng nhìn thật sâu người trước mắt. Thật ra thì hẳn đã sớm biết người đứng ngoài cửa là ai, có điều... “Dật Hiên, tại sao lại không nhận ta? Huynh rõ ràng là Dật Hiên mà ta biết!” Thích Ngạo Sương nhìn người trước mặt, rốt cuộc không nhìn được nữa mà mở miệng chất vấn.

“Ta...” Phong Dật Hiên khẽ mở miệng, nhưng chỉ nói được một chữ, rồi không nói tiếp nữa.

“Dật Hiên! Tại sao? Rốt cuộc là huynh có nỗi khổ tâm gì? Ta thấy rất rõ ràng sự đau đớn sâu đậm trong mắt huynh. Rốt cuộc là tại sao? Là cái gì làm khó huynh như thế? Là bởi vì ta sao?” Thích Ngạo Sương đột nhiên cảm thấy rất hoảng hốt, cảm giác Phong Dật Hiên trước mắt sẽ bỗng nhiên rời xa mình, không trở về nữa.

“Không phải đâu. Ta sẽ ngừng Thánh Chiến vì nàng. Nhất định sẽ không để nàng phải đau lòng khổ sở...” Phong Dật Hiên chậm rãi nói những lời này thật nhỏ, ánh mắt không dời khỏi khuôn mặt xinh đẹp của Thích Ngạo Sương, nhưng không nói thêm gì.

“Dật Hiên!” Thích Ngạo Sương kinh ngạc mà nhìn Phong Dật Hiên, nhìn sự ần nhẫn và đau đớn rõ ràng trong đáy mắt hẳn, ghen ngào gọi, muốn

hỏi gì đó nhưng lại bị một tiếng quát cắt đứt.

“Thích Ngạo Sương! Người đứng đây làm gì? Tránh ra!” giọng nói đầy giận dữ của Thiếu chủ truyền tới. Ngay sau đó, nàng ta đã đứng bên cạnh Thích Ngạo Sương, nhìn nàng đầy cảm tức.

“Thiếu chủ...” Thích Ngạo Sương quay sang nhìn Thiếu chủ. Thiếu chủ tức giận, cặp mắt như sắp phun ra lửa.

“Nơi này không chào đón người. Người trở về phòng của mình nhanh lên!” Thiếu chủ gầm lên với Thích Ngạo Sương rồi đẩy Phong Dật Hiên vào phòng, đóng cửa phòng đánh “rầm”.

Thích Ngạo Sương ngơ ngác đứng đó, nhìn cửa phòng đóng chặt, lâu sau mới buồn bã mà rời đi.

Bên trong phòng, Phong Dật Hiên lẳng lặng tựa vào cửa sổ, nhìn màn đêm bên ngoài tựa như tâm tình của hắn... “Tức chết ta mất. Thật đáng ghét. A a a!” Thiếu chủ phát điên, phóng hỏa.

Phong Dật Hiên mắt diếc tai ngơ, chỉ yên lặng nhìn bên ngoài. Nhưng trong lòng đang suy nghĩ miên man.

Ngạo Sương, Ngạo Sương... Thật ra thì ta có rất nhiều chuyện muốn nói với nàng.

Ta nhất định sẽ ngừng Thánh Chiến vì nàng.

Tuyệt đối sẽ không để nàng đau lòng khổ sở, tuyệt đối!

Có điều, ta từng thề sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh nàng.

Sợ là ta không làm được rồi... Màn đêm đen kịt.

Sáng hôm sau, trong bữa ăn sáng, Thích Ngạo Sương thấy Tây Tư Tháp Nhĩ mặt mày hớn hởi và Mã Lệ Liên mỉm cười thỏa mãn thì hiểu rằng hai người đã bàn chi tiết xong.

Mặt hai người còn rất mập mờ, khiến người ta suy nghĩ miên man.

Mà thái độ của Tây Tư Tháp Nhĩ cũng trở nên vô cùng khách sáo với Mã Lệ Liên.

Đã bàn tốt, dĩ nhiên là nên hành động.

Điều đầu tiên chính là xây dựng thần đình Quang Minh mới. Mã Lệ Liên chọn vị trí của thần đình cách xa trung tâm thành Áo Nhĩ Lương, ở giữa thần đình Quang Minh và thần đình Hắc Ám. Làm như vậy thì dễ hành động hơn.

Tây Tư Tháp Nhĩ thì tích cực khác thường. Cục diện bị chèn ép mấy vạn năm sắp thay đổi, tự nhiên hẳn phải dốc hết sức để giúp Mã Lệ Liên thành lập chính quyền.

Không thể không nói bây giờ quả thật Tây Tư Tháp Nhĩ rất giàu. Đoàn người bí mật đến thành Áo Nhĩ Lương, mua một căn nhà lớn ở trung tâm thành rồi bắt đầu xây lại.

Kiến trúc của Thần giới không phức tạp như Nhân giới. Ba ngày sau, một tòa cung điện hùng vĩ hiện lên. Huy chương trên cửa tòa cung điện hùng vĩ này khiến tất cả mọi người trong thành cực kỳ kinh ngạc. Đó là biểu tượng của thần đình Quang Minh!

Khi Mã Lệ Liên tỏa ánh sáng thiêng liêng và bốn thiên sứ mười cánh ăn mặc long trọng xuất hiện thì thần dân trong thành Áo Nhĩ Lương kích động, sôi trào.

Nữ Thần Quang Minh đến rồi!

Khi Nữ Thần Quang Minh nói vài lời đầy uy nghiêm xong, thần dân trong thành cực kỳ kích động, nhiệt huyết sôi trào.

“Từ hôm nay trở đi, thần đình Quang Minh chính thức dời đến thành Áo Nhĩ Lương. Ta – Tác Phỉ Nhĩ Mã Lệ Liên nhất định sẽ dẫn mọi người đánh đuổi Hắc Ám, khiến ánh sáng thuần khiết chính trực sẽ tràn đầy toàn bộ thế giới.” Mặt Mã Lệ Liên xinh đẹp thánh thiện, trên khuôn mặt tỏa ra uy nghiêm không thể xâm phạm.

Ngày này, toàn thành Áo Nhĩ Lương rất lâu sau cũng không ổn định được.

Thích Ngạo Sương đứng trên một tòa lầu ở nơi cao của cung điện, nhìn từ cửa sổ xuống, thấy Mã Lệ Liên và thiên sứ bảo vệ nàng nhận mọi người quỳ bái, không khỏi bĩu môi.

“Đây là bước đầu tiên.” Giọng nói nhẹ nhàng trầm thấp của Tây Tư Tháp Nhĩ truyền tới, “Còn phải xây dựng học viện Quang Minh, chọn lựa thiên sứ chiến sĩ cho nàng ta, phát triển sức mạnh của nàng ta. Tin rằng mấy lão già kia đã nhận được tin tức từ đây, nhất định sẽ tìm cách. Có điều, ta rất muốn biết về mặt của bọn họ bây giờ như thế nào.” Tây Tư Tháp Nhĩ há hê mà nói.

Hội Trưởng lão à? Thích Ngạo Sương nhìn Mã Lệ Liên đang hưởng thụ hoa tươi và ca ngời. Số phận của nàng quả tốt hơn Nữ Thần Quang Minh An Kiệt Lệ Táp trước rất nhiều.

Quả nhiên Mã Lệ Liên không phải đèn đã cạn dầu. Nàng xây dựng học viện Quang Minh bằng tốc độ nhanh nhất, ban bố hiệu lệnh cho cả nước, thông báo cho toàn bộ người của Thần giới mỗi năm sẽ lựa chọn một lần. Địa điểm lựa chọn lần này là ở thần đô mới – thành Áo Nhĩ Lương.

Người trẻ tuổi tràn đầy nhiệt huyết hăng hái ghi danh.

Trong mắt người đời, Nữ Thần Quang Minh mới là người nắm quyền của thần đình Quang Minh. Dù sao thì bề ngoài Nữ Thần Quang Minh cũng là đại diện cho ánh sáng.

Trong nội thành, dĩ nhiên Hội Trưởng lão đã nhận được tin tức.

“Khốn kiếp, tiện nhân Mã Lệ Liên này lại dám nói với người ngoài đã dời thần đình Quang Minh đi! Khốn kiếp, vậy chúng ta là gì?” một nữ tử mặc trang phục hoa lệ trong căn phòng xa hoa nổi cơn tam bành, đem những bình hoa, chén trà có thể cầm được ném hết xuống đất. Trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng ta là sự dữ tợn, đôi mắt xinh đẹp như sắp phun ra lửa. Nếu bây giờ Mã Lệ Liên đứng trước mặt nàng ta, không có gì phải nghi ngờ rằng nàng ta nhất định sẽ xông lên nắm tóc nhổ nước miếng rồi.

Nữ nhân mặc trang phục hoa lệ này không phải ai khác mà chính là Nữ Thần Quang Minh kế nhiệm được chọn - Phù La Lạp.

“Được rồi, Phù La Lạp. Con xem con có còn đáng vẻ cao quý của Nữ Thần Quang Minh không?” một nam tử anh tuấn bên cạnh mở miệng khuyên bảo đầy bất đắc dĩ.

“Nhưng phụ thân, tiện nhân Mã Lệ Liên kia lại dám công khai đối đầu với chúng ta như thế!” Phù La Lạp tức giận giậm chân, không cam lòng mà kể khổ với người đàn ông này.

“Ta biết. Kiên nhẫn chút đi. Chỉ có một mình Mã Lệ Liên thì có thể gây sóng gió gì? Sẽ xử lý rất nhanh thôi.” Một tia u ám thoáng qua đáy mắt nam tử anh tuấn. Ông chính là một thành viên của Hội Trưởng lão, cũng chính là phụ thân của Phù La Lạp – Địch Duy Tư.

“Phù La Lạp, con phải nhớ con là Nữ Thần Quang Minh. Con nhìn con xem, vẫn cái đáng vẻ tùy hứng làm bậy. Nếu thần dân mà thấy thì sẽ ra sao?” giọng điệu cứng rắn của Địch Duy Tư vừa dứt thì một giọng nói trầm thấp truyền tới. Người nói là một nam tử ngồi cạnh đó, khuôn mặt ông có

mấy phần giống Địch Duy Tư. Ông chính là phụ thân của Địch Duy Tư, ông nội của Phù La Lạp – Gia Bố Lan.

Cũng khó trách Phù La Lạp được chọn là Nữ Thần Quang Minh kế nhiệm. Chín trưởng lão của Hội Trưởng lão thì có bốn người là có huyết thống với nàng. Hai vị khác là thúc thúc của nàng, càng ủng hộ nàng vô điều kiện.

“Vâng, gia gia.” Phù La Lạp ngượng ngùng cúi đầu, thu lại một chút.

“Hừ! Tiểu tiện nhân Mã Lệ Liên này mà cũng đòi tách ra.” Trong mắt Gia Bố Lan lóe lên ánh sáng lạnh, nói đầy khinh miệt, “Chờ tóm nó lại ta sẽ khiến nó sống không bằng chết.”

“Phụ thân, hãy làm nhanh lên, chậm nữa thì không kịp mất. Tất cả mọi người sẽ cho rằng đó mới là thần đình Quang Minh thật.” Phù La Lạp thúc giục.

“Tiểu nha đầu, chờ con nói thì đã muộn rồi. Chúng ta đã phái người đi tiêu diệt toàn bộ rồi.” Địch Duy Tư điểm trán của nàng, cười khẽ.

“Thật hả phụ thân?” Phù La Lạp vui mừng, hô nhỏ, sau đó quay sang nhìn Gia Bố Lan đang cười sâu xa, mừng rỡ mà hỏi, “Gia gia, lời phụ thân nói là thật ạ?”

“Đương nhiên là thật rồi. Khi nào thì tiểu nha đầu con mới có thể trưởng thành chừng chạc được nhỉ?” Gia Bố Lan cười với Phù La Lạp đầy cưng chiều. Nàng ta xấu hổ, cười cười: “Con sẽ học hai người. Sau này con có thể làm được.”

“Vậ thì tốt. Bây giờ chúng ta chỉ cần yên lặng đợi tin tốt thôi.” Giọng Địch Duy Tư vô cùng lạnh lẽo. Ông đã chà đạp Mã Lệ Liên trong lòng hàng trăm lần. Tiểu tiện nhân khốn kiếp này, nếu không phải thấy nó có vài phần tư sắc thì đã sớm giết chết ngay tại chỗ, trực tiếp mang thủy tinh tín ngưỡng

về. Không ngờ tiểu tiện nhân này dám tự lập môn phái! Hừ! Chỉ cần tóm nó về thì nhất định sẽ khiến nó sống không bằng chết!

Trước kia là nhờ vào Thiên Mã nên mới có thể chạy qua các thành thị, không dễ dàng truy được tung tích.

Để xem lần này nó chạy đi đâu!

“Có điều, phụ thân, con nghe nói bên cạnh Mã Lệ Liên có mấy thiên sứ mười cánh bảo vệ. Chuyện này là sao?” Phù La Lạp nghi ngờ mà hỏi.

“Hừ!” sắc mặt Địch Duy Tư tối sầm, nói độc ác, “Tiểu tiện nhân này cũng có hiểu biết, nó để cho thuộc hạ hấp thu tâm của những người đi lòng bắt nó, nên thu được thôi.”

“Không thể nào. Người chúng ta phải đi là thiên sứ tám cánh, không thể bị đánh bại dễ dàng rồi còn bị hấp thu sức mạnh nữa.” Phù La Lạp cau mày, lắc đầu.

“Có lẽ là dựa vào đánh lén. Tóm lại, hình như lần này tiểu tiện nhân Mã Lệ Liên này đã thay đổi rất nhiều trên đường trốn chạy.” Địch Duy Tư cũng khẽ cau mày suy nghĩ. Dường như Mã Lệ Liên không còn ngây thơ như trước mà trở thành một thiếu nữ cẩn thận từng li từng tí. Tâm tính của nàng dường như đã thay đổi long trời lở đất. Đây không phải là điều tốt!

“Mặc kệ là thế nào, lần này sẽ không thất thủ nữa. Phụ thân đã phái sáu thiên sứ mười cánh và một thiên sứ mười hai cánh đi lòng bắt nó.” Địch Duy Tư tràn đầy lòng tin mà nói.

Gia Bố Lan nheo mắt lại, bắn ra tia sáng lạnh lẽo. Đúng thế, lần này là không thể sai sót được. Nhất định phải bắt Mã Lệ Liên, thu hồi thủy tinh tín ngưỡng lại!

“Được rồi, Phù La Lạp, đừng có cố tình gây sự nữa. Con phải nhớ con là Nữ Thần Quang Minh.” Địch Duy Tư an ủi Phù La Lạp, sờ đầu nàng ta, “Ta còn có việc, đi trước đây.”

“Vâng.” Phù La Lạp gật đầu.

Gia Bố Lan cũng đứng lên, rời đi với Địch Duy Tư. Nơi bọn họ muốn tới bây giờ là mật thất ở hậu viện. Ở đó giam Nữ Thần Quang Minh tiền nhiệm. Bây giờ là lúc bọn họ hưởng lạc.

.....
..... Thành Áo Nhĩ Lương. Thần đình Quang Minh.

Trong thư phòng rộng lớn sáng rực.

Thích Ngạo Sương nhàn nhã uống trà hoa hồng, nhìn tài liệu dày cộm trên bàn.

Thanh niên nhiệt huyết của Thần giới quả rất nhiều. Chỉ trong vài ngày mà có nhiều người ghi danh như thế. Máy người Hạ Lạc Đặc bận đến sứt đầu mẻ trán nhưng vẫn rất vui.

Học viện Quang Minh đã bắt đầu khẩn trương lên lớp. Hiện tại Mã Lệ Liên muốn tăng sức mạnh một cách nhanh chóng.

Cho nên nhóm thiên sứ chiến sĩ đầu tiên sẽ xuất hiện rất nhanh. Mà khi đó hai người Tây Tư Tháp Nhĩ và nàng sẽ cũng diễn kịch.

Nhưng mà vẫn phải đề phòng ruồi nhặng của Hội Trưởng lão tới phá rối.

Từ sau đêm đó, Phong Dật Hiên nói những lời đó với Thích Ngạo Sương thì không hề nói gì với nàng nữa, cũng không nhìn thẳng vào mắt nàng thêm lần nào. Nhưng Thích Ngạo Sương vẫn cảm thấy thường có ánh mắt

nóng rực dừng lại trên người nàng. Mỗi lần nàng quay lại muốn tìm nơi ánh mắt phát ra thì lại không thấy gì cả.

Thích Ngạo Sương biết đó là ánh mắt của Phong Dật Hiên, không sai được.

Đêm khuya yên tĩnh.

Tất cả mọi người đã ngủ say. Mã Lệ Liên cũng đã nghỉ ngơi từ sớm sau một ngày mệt mỏi.

Một đám người chim lặng yên không tiếng động lén vào thần điện Quang Minh. Bọn họ chính là những thiên sứ chiến sĩ mà Hội Trưởng lão phái tới.

Thiên sứ mười hai cánh cầm đầu vung nhẹ tay lên, sáu tên thiên sứ mười cánh phía sau đi theo hẩn không phát ra tiếng động, bước vào đại sảnh. Bây giờ bọn họ muốn tìm phòng ngủ của Mã Lệ Liên, bắt nàng trở về, chờ Hội Trưởng lão xét xử.

Trong đại sảnh tối đen rất yên tĩnh, mấy thiên sứ lên lầu một cách thận trọng. Chân vừa bước lên cầu thang thì xung quanh đột nhiên sáng lên. Mà lúc này, cả đại sảnh đã bị một kết giới vây lại, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài.

Không tốt!

Là bầy!

Mấy thiên sứ chiến sĩ của Hội Trưởng lão kinh sợ trong lòng, biết đối phương đã sớm chờ bọn họ ở đây.

Tuy kinh ngạc nhưng bọn họ không hề hoảng hốt. Bởi vì bọn họ rất rõ ràng thực lực của đối phương. Dù bọn họ có bị thiên sứ đồng loại hấp thu tâm thì cũng không phải là đối thủ của bọn họ. Đối phương chỉ có bốn thiên sứ mười cánh, sức mạnh cách bọn họ rất xa. Trận đánh này không cần phải lo!

Đáng tiếc, bọn họ đã đoán sai.

Xuất hiện trước mặt bọn họ không phải là thiên sứ cánh trắng và Nữ Thần Quang Minh Mã Lệ Liên đương nhiệm.

Mà là một thiếu nữ Ma tộc có đôi mắt màu đỏ và một thiếu nữ loài người tóc đen mắt đen.

“A, thiên sứ mười hai cánh!” Thiếu chủ híp mắt, quan sát thiên sứ mười hai cánh trên đại sảnh không chút ý tốt.

“Ma tộc! Ma tộc!!!” thiên sứ đứng dưới đại sảnh kinh hô. Ma tộc lại xuất hiện ở Thần giới, hơn nữa còn ở chỗ của Mã Lệ Liên! Khó trách Mã Lệ Liên không hề sợ hãi, thì ra là đã thông đồng với Ma tộc dê tiện!

“Gọi cái rắm! Tối rồi còn gào như quỷ cái gì? Không biết là sẽ ảnh hưởng tới giấc ngủ của người khác à?” Thiếu chủ vừa thấy những thiên sứ này gào to, chau mày, không nhìn được mà mắng, xoay người nhảy xuống, công kích thiên sứ đang đứng đó không chút khách khí.

“Ma tộc dê tiện. Mã Lệ Liên! Nữ nhân dê tiện kia, dám thông đồng với Ma tộc dê tiện... A-!” tiếng kêu kỳ lạ thay thế cho tiếng mắng giận dữ của hắn.

Thiếu chủ quả không hổ là Thiếu chủ, phương thức công kích vô cùng tàn nhẫn, chiêu nào cũng trí mạng.

Không cần Thích Ngạo Sương ra tay, mấy thiên sứ có thực lực không tầm thường bị nàng đánh chỉ có thể miễn cưỡng tránh được, vết thương trên người không ngừng nhiều thêm.

Thiếu chủ thấy máu thì càng thêm kích động, như con gà đang hăng máu, càng xuống tay ác hơn, dường như vừa phát tiết vừa hưởng thụ.

Mà đáng giận hơn là Thiếu chủ có thể giết bọn họ nhưng không giết mà là đánh người ta chết dở sống dở, toàn đánh vào mặt. Cuối cùng mỗi thiên sứ đều sưng hết mặt mũi, sớm mất đi khuôn mặt anh tuấn. Thiên sứ mười hai cánh cầm đầu thì tốt hơn một chút, ít nhất có thể nhận ra khuôn mặt, những người khác thì thê thảm không dám nhìn.

“Ma tộc đáng ghét, các người...” thiên sứ mười hai cánh cầm đầu phun ra một ngụm máu, chật vật mà nói. Mà lần trong ngụm máu hắt vừa phun ra là một cái răng.

“Không chơi nữa. Chẳng vui gì cả!” Thiếu chủ không đợi thiên sứ mười hai cánh nói xong, sắc mặt lạnh lẽo, bạo ngược nổi lên trong đáy mắt, giơ tay lên, ngọn lửa màu đen bao vây mấy thiên sứ trong nháy mắt.

Tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn vang vọng trong đại sảnh, không thể bay ra ngoài, cứ như vậy mà không ngừng kích thích màng nhĩ của người ta, khiến họ kinh hồn bạt vía.

Thích Ngạo Sương hơi sửng sốt, nhìn mấy thiên sứ kia cứ như vậy mà bị thiêu cháy. Không chỉ thân xác mà còn cả linh hồn cũng bị thiêu!

Đây chính là thực lực của Thiếu chủ, bản tính của Thiếu chủ... Cái chết đau đớn không thể chịu nổi này khiến Thiếu chủ híp mắt, hài lòng mà thưởng thức.

Từ từ, những thân xác của các thiên sứ đó bị thiêu cháy hầu như không còn, để lại trên mặt đất tâm thiên sứ lóe ánh sáng trắng.

“Dừng lại! Lại được lợi cho bọn họ rồi!” Thiếu chủ khinh miệt mà nói, đôi tay ôm sau gáy, bước thong thả về phòng. Bọn họ trong miệng nàng dĩ nhiên là mấy thiên sứ bên cạnh Mã Lệ Liên. Những sức mạnh tinh khiết này sau khi được họ hấp thu sẽ giúp họ mạnh mẽ hơn.

Sau khi Thiếu chủ rời đi thì Mã Lệ Liên và đám người Hạ Lạc Đặc mới xuất hiện. Tất cả nhìn tâm thiên sứ trên mặt đất một cách phức tạp. Trong đầu đều là những hình ảnh đáng sợ vừa rồi.

Thiếu chủ - thực lực của người này thật kinh khủng.

Mã Lệ Liên thầm thấy may mắn mình không phải là kẻ thù của nàng ta. Người này thật quá đáng sợ.

Mà sao Mã Lệ Liên biết được thân phận thật của Thiếu chủ. Chỉ nghĩ rằng một Ma tộc bình thường mà đã có sức mạnh đáng sợ như vậy. Nàng hoàn toàn không biết ở Ma giới, Thiếu chủ tiểu Ma Vương khiến người gặp người chết, hoa gặp hoa héo. Ngay cả Ma Tướng thấy nàng cũng phải đi đường vòng thì nàng có thể là người hiền lành được sao?

Thích Ngạo Sương biết thân phận của Thiếu chủ, bây giờ lại càng hiểu Thiếu chủ hơn. Dường như Thiếu chủ không hiểu rất nhiều thứ, chỉ làm theo tính cách của mình.

Mặc kệ thế nào, thiên sứ do Hội Trưởng lão phái tới cứ như vậy mà bị Thiếu chủ giải quyết hết một cách nhẹ nhàng. Những người khác không có cơ hội ra tay, càng sẽ không tiết lộ tin tức, cứ như vậy mà giải quyết tốt đẹp lặng yên không tiếng động.

Tiếp đó, Mã Lệ Liên càng dùng hết sức để phát triển thế lực của mình.

Không ngừng có người của nàng chúc phúc ở những thành thị gần thành Áo Nhĩ Lương, giải quyết các vấn đề khó khăn của mọi người. Nhiều thanh niên tới tham gia lựa chọn, trở thành thiên sứ chiến sĩ. Rất nhanh, Mã Lệ Liên đã có thiên sứ chiến sĩ bốn cánh.

Mà Hội Trưởng lão lại đợi được một tin tức khiến bọn họ không hài lòng một lần nữa. Mấy thiên sứ họ phái ra biến mất như đá chìm đáy biển.

Thế lực của Mã Lệ Liên thì như mặt trời ban trưa.

Tây Tư Tháp Nhĩ mấy lần phát động công kích, đều bị người của Mã Lệ Liên đánh lui lại. Danh tiếng của Mã Lệ Liên càng lên cao hơn.

Thành Áo Nhĩ Lương như đang ăn tết, hoa tươi và tiếng vỗ tay được đưa đến thần đình Quang Minh và Mã Lệ Liên cùng thiên sứ của nàng không keo kiệt chút nào.

Thích Ngạo Sương nhàm chán nằm trước cửa sổ nhìn mọi người dưới đường đang trong không khí vui mừng. Mèo Tầm Bảo cũng lười biếng nằm bên cạnh đầu nàng.

“Tạp Mễ Nhĩ...” chợt Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng gọi.

“Sao?” Tạp Mễ Nhĩ đang pha trà hoa hồng, hỏi dịu dàng.

“Thầy nói xem có phải những người này đều bị úng nước không? Tây Tư Tháp Nhĩ không gây nên tội ác tày trời gì, nhưng những người này lại hận hấn thấu xương. Thần điện Hắc Ám và thần điện Quang Minh không có xung đột lợi ích thực tế mà lại đánh qua đánh lại suốt ngày. Thần điện Quang Minh vẫn muốn tiêu diệt Thần điện Hắc Ám. Chuyện này thì có ý nghĩa gì cơ chứ?” Thích Ngạo Sương hỏi không chút để ý.

“Đây là tín ngưỡng để bọn họ sống sót, là nơi tinh thần họ nương tựa.” Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười, đưa chén trà qua, “Nói đơn giản hơn thì là bọn họ nhàm chán, muốn tìm việc gì đó để làm.”

Thích Ngạo Sương đứng dậy, nhận lấy chén trà trong tay Tạp Mễ Nhĩ, trong lòng đồng ý sâu sắc với lời của Tạp Mễ Nhĩ. Rõ ràng những người này là đang kiếm chuyện để làm. Thánh Chiến cũng là như thế! Cũng bởi vì những người này nhàm chán nên muốn dẫn tới sinh linh đồ thán! Tuyệt đối không cho phép chuyện như thế xảy ra.

Thế lực của Mã Lệ Liên ngày càng vững chắc, Hội Trưởng lão tuyệt đối sẽ không im hơi lặng tiếng như thế nữa. Bọn họ sẽ hành động lớn rất nhanh.

Nhưng sẽ không để bọn họ như ý.

Cách phòng ngự tốt nhất chính là tấn công.

Ra tay trước thì chiếm được lợi thế.

Khóe miệng Thích Ngạo Sương hiện lên một nụ cười nhàn nhạt.

Mà lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Tiểu thư Ngạo Sương, có khách của người.” Một thị nữ áo trắng cung kính nói với Thích Ngạo Sương.

Khách? Mình có người quen ở Thần giới à?

Thích Ngạo Sương liếc mắt đầy nghi ngờ với Tạp Mễ Nhĩ.

Là ai đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 16: Dĩ Tâm Bành Trướng Của Mã Lệ Liên

T

hích Ngạo Sương suy nghĩ lại xem mình còn quên ai ở Thần giới mà mình quen không.

Bạch Đế và Hắc Vũ, hay là Lãnh Lăng Vân tìm mình thì có thể.

Có điều, nếu bọn họ tìm mình thì sẽ dùng cách này sao? Không đâu.

Cho nên hẳn không phải một người trong số bọn họ. Vậy là ai đây?

Dưới sự hướng dẫn của thị nữ, Thích Ngạo Sương đi tới sảnh tiếp khách. Vừa đi tới cửa thì nghe thấy tiếng cười sảng lãng truyền ra từ bên trong: “Ha ha, nhìn người thuận mắt hơn An Kiệt Lệ Tạp nhiều. Tiểu nha đầu kia là cáo mượn oai hùm, lúc nào cũng giắt Hội Trưởng lão ở miệng.”

Giọng nói này hình như đã từng nghe?

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, nhớ lại giọng nói sảng lãng này, chợt hiểu ra. Đây chẳng phải là giọng của Long Thần sao?

Một câu thẳng nhóc đầy khí thế kinh người kia khiến Thích Ngạo Sương nhớ rất rõ. Có điều Long Thần tới đây làm gì? Tìm mình làm gì?

Đẩy cửa, nhìn thấy người đang ngồi trên ghế cười ha ha. Lão đầu nhanh nhẹn lấp lánh này chính là Long Thần? Tây Tư Tháp Nhĩ cũng ở đây, đang chuyện trò vui vẻ với Long Thần. Khi đánh thần điện Quang Minh, Long Thần đã phái một số lớn Long tộc đi du ngoạn nhưng đây chính là điểm quan trọng nhất. Tây Tư Tháp Nhĩ tự nhiên đối đãi nhiệt tình với Long Thần hơn hẳn.

“A ha ha, cô bé, lại đây, lại đây cho ta nhìn con một chút.” Long Thần vừa nhìn thấy Thích Ngạo Sương và thì liền gọi đầy thân thiết.

Thích Ngạo Sương trừng mắt nhìn khuôn mặt mừng rỡ của Long Thần mà không biết phải làm sao.

“Ha ha, cô bé, con chưa gặp ta nhưng ta đã sớm biết con rồi. Tối đây ~~~” Long Thần cười híp mắt, phất tay với Thích Ngạo Sương. Nàng chần chờ một chút rồi đi tới.

Trong lòng Thích Ngạo Sương tràn đầy nghi ngờ. Sao Long Thần thấy nàng lại tỏ ra thân thiết như thế? Cứ như là người thân thất lạc lâu ngày vậy. Có cần khoa trương thế không? Nàng đâu biết rằng tính cách của Long Thần chính là bí ối vô sỉ, biết được tính cách của nàng thì liền coi nàng là tri âm. Bây giờ nàng không biết cũng tốt. Nếu biết rồi thì không biết nên khóc hay nên cười, càng không biết là vinh hạnh hay nên im lặng.

“Xin chào Long Thần điện hạ.” Thích Ngạo Sương cẩn thận chào hỏi. Lão đầu này là người nàng không thể đắc tội được. Ngay cả thần đình Quang Minh cũng phải lấy lòng ông, dùng phép khích tướng sĩ diện mới có thể khiến ông kí kết hiệp ước không ức hiếp kẻ yếu. Chỉ như thế thôi đã có thể thấy được thực lực chân chính của ông rồi.

“Ha ha, cô bé, đừng gó bó thế. Ngồi đây đi.” Long Thần vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, ý bảo Thích Ngạo Sương qua ngồi.

Thích Ngạo Sương nghe lời ngồi xuống, nhìn lão đầu cường đại, không biết trong hồ lô của ông chứa gì.

“Con tên là Thích Ngạo Sương?” Long Thần cười híp mắt, hỏi.

“Vâng.” Thích Ngạo Sương gật đầu.

“Được lắm, được lắm. Ta vô cùng thích tính cách của con. Nhờ con mà con cháu ta dưới hạ giới mới hơi thông minh lên chút.” Long Thần vươn tay vỗ vỗ vai Thích Ngạo Sương, thiếu chút nữa thì khiến xương Thích Ngạo Sương gãy nát.

Lúc này Thích Ngạo Sương mới có chút mặt mũi. Lão đầu này là bởi vì chuyện này nên mới khách khí với mình sao?

“Long Thần điện hạ tới đây có chuyện gì ạ?” Thích Ngạo Sương hỏi thẳng.

“À, tới giúp vui, ngắm cảnh du ngoạn đơn thuần.” Long Thần híp mắt cười ha ha.

Ngắm cảnh du ngoạn?! Ta nhổ vào! Thích Ngạo Sương thầm nhún vai. Thì ra là như vậy! Ban đầu Hắc Long Bản mang theo Long tộc dốc toàn lực lên đường, chính là nói để ngắm cảnh du ngoạn, vậy nên tình hình mới thay đổi trong nháy mắt. Bây giờ lão đầu Long Thần này lại nói những lời này mà mặt không đổi sắc tim không đập mạnh. Cái lão gia hỏa này chỉ sợ thiên hạ không loạn, nơi nào có náo nhiệt thì liền tới đó!

Có điều, chuyện này cũng tốt. Có Long Thần ở thần đình Quang Minh, bên này mạnh hơn Hội Trưởng lão nhiều. Bây giờ người ngoài còn chưa biết Mã Lệ Liên đang đối đầu với Hội Trưởng lão nên Mã Lệ Liên đang nhân cơ hội này để phát triển thế lực của mình. Hội Trưởng lão sẽ dùng biện pháp mạnh rất nhanh, Mã Lệ Liên cứ phát triển thế này thì sớm muộn gì Hội Trưởng lão cũng trở thành lịch sử.

“Ngắm cảnh cũng hay.” Thích Ngạo Sương cảm giác đầu lưỡi mình thắt lại, không biết nói gì cho phải. Thân phận và thực lực của lão đầu này vô cùng đặc biệt, không phải người dễ lừa gạt.

“Đúng rồi, lát nữa cái tên khốn khiếp Áo Tư Đình kia cũng tới. Hình như còn dẫn bằng hữu của con đi cùng đấy.” Long Thần cười ha ha. Nhắc tới Áo Tư Đình dường như ông rất vui vẻ.

“Bằng hữu?” Thích Ngạo Sương nghi ngờ, chợt hiểu ra, là Bạch Đế Hắc Vũ hay Lãnh Lăng Vân đây? Áo Tư Đình là ai?

“Áo Tư Đình là thần Tinh Linh, vô cùng thích đánh bạc.” Tây Tư Tháp Nhĩ ở bên cạnh bổ sung. Thích Ngạo Sương nhớ ra, lúc trước khi mình bị tên khốn kiếp thần Hắc Ám này để lại dấu ấn, sư phụ Khắc Lý Phu và mình vốn định đi xin thần Tinh Linh giúp giải trừ dấu ấn. Nhưng thần Tinh Linh đánh bạc thua Tây Tư Tháp Nhĩ nên đồng ý với hắc không giải trừ cho mình. Vừa nhắc thì Thích Ngạo Sương đã nhớ tới chuyện này.

Thích Ngạo Sương hung hăng trợn mắt với Tây Tư Tháp Nhĩ. Dường như hắc cũng nhớ ra cái gì đó, vội vàng thức thời câm miệng, không dám nói gì nữa.

“Là một tiểu tử tóc màu bạc lãnh khốc. Bọn họ sẽ tới nhanh thôi.” Long Thần không để ý tới sự khác thường của Tây Tư Tháp Nhĩ mà vui vẻ nói ra người đi cùng thần Tinh Linh là ai.

Lãnh Lăng Vân!

Là Lãnh Lăng Vân. Hắc ở cùng một chỗ với thần Tinh Linh.

Có điều, mấy vị thần cùng tụ lại một chỗ để làm gì? Có liên quan gì tới Thánh Chiến lần này không? Rất không có khả năng. Thần Tinh Linh và Long Thần sẽ không nhúng tay vào chuyện của Thần giới. Ở đây vẫn do thần đình Quang Minh trông coi. Không phải bọn họ không có năng lực trông nom mà là không muốn. Nhưng vào lúc mình giúp Mã Lệ Liên lập thần đình Quang Minh mới thì bọn họ xuất hiện ở đây, là vì cái gì?

“Ha ha, đến rồi. Mùi thúi trên người Áo Tư Đình người ta ở xa cũng ngửi thấy.”

Long Thần cười ha ha, nhìn cửa, nói.

“Ba Đặc Nhĩ, lão hồn đản kia, ta muốn báo thù.” Ngoài cửa vang lên tiếng gầm thét. Có điều giọng nói này mạnh bạo thô tục, tràn đầy tức giận nhưng vẫn dễ nghe như cũ.

“Tới đây, ta tiếp ngươi. Người mười lần đánh cuộc thì thua chín lần đầy ngu ngốc.” Long Thần nhảy khỏi ghế, xắn tay áo lên nhìn chăm chăm vào cửa, chờ người xuất hiện.

A, tên của Long Thần là Ba Đặc Nhĩ, mà thần Tinh Linh ham đánh bạc trong lời đồn lại luôn đánh cuộc mười lần thì thua chín? Coi tiền như rác?!

Quả thật là chuyện nhiều chuyện vô cùng lớn của Thần giới.

Không biết Nhân giới và tộc Tinh Linh biết thần Tinh Linh thuần khiết cao thượng trong lòng bọn họ thật ra lại như vậy thì có thể khiến mọi người tức đến hộc máu không nữa.

Rốt cuộc thần Tinh Linh xuất hiện ở cửa. Thích Ngạo Sương nhìn sang thì liên rung động trước dung mạo của người trước mặt. Đẹp quá! Mái tóc màu xanh lá mềm mượt hơi rủ xuống. Dung nhan tinh xảo tới mức không thể tìm ra chút tì vết nào. Đôi mắt màu xanh biếc trong suốt, gờ tay nhắc chân liên tẩn ra hơi thở tao nhã. Nụ cười mỉm của hắn khiến người ta say mê. Dáng vẻ thật chói mắt. Vóc người thon dài, giữa hai hàng lông mày có một ấn ký kỳ lạ càng tôn thêm vẻ tuấn mỹ mà thần bí của hắn.

Nhưng giọng nói và hành động của hắn thì không giống vẻ bề ngoài tao nhã chút nào.

“Ba Đặc Nhĩ, lão hồn đản kia, lần trước thắng được sáu mắt của ta, lần này ta muốn lấy lại.” Thần Tinh Linh xinh đẹp xắn tay áo lên, gầm thét, ba chân bốn cẳng vọt tới.

“Ta sợ người chắc? Tới thì tới!” Ba Đặc Nhĩ đạp một chân lên bàn trà, nhìn chăm chăm thần Tinh Linh Áo Tư Đình đầy hung ác.

Ánh mắt Thích Ngạo Sương vẫn chưa rời khỏi cửa. Lãng Vân, Lãng Vân ở đâu? Không phải Long Thần nói Lãng Vân đi cùng thần Tinh Linh sao?

Một lọn tóc màu bạch kim bay qua, khuôn mặt tuần mỹ quen thuộc của Lãnh Lãng Vân lộ ra ở cửa.

“Lãng Vân!” Thích Ngạo Sương mỉm cười, thốt lên.

“Ngạo Sương.” Mặt Lãnh Lãng Vân vốn lạnh lẽo khi thấy Thích Ngạo Sương thì lại nở nụ cười nhàn nhạt. Bên cạnh Lãnh Lãng Vân là người mặc áo choàng màu xám, cái mũ che đi khuôn mặt hẳn. Thần bí như vậy là vì không muốn lộ ra khuôn mặt thật.

“Sao huynh ở cùng với thần Tinh Linh vậy?” Thích Ngạo Sương mỉm cười, bước ra đón.

“Ta đi qua lối đi kia thì tới lãnh thổ của thần Tinh Linh. Sau đó, hành động của bọn muội ở đây lớn như vậy, thần Tinh Linh liền phái người đi nghe ngóng. Biết muội ở đây nên ta cũng tới. Thần Tinh Linh và Long Thần hẹn nhau đến tìm thần Hắc Ám.” Lãnh Lãng Vân giải thích.

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày. Nói như vậy là thần Tinh Linh và Long Thần biết được mình và thần Hắc Ám hợp tác với Mã Lệ Liên. Nếu không sao họ lại trực tiếp tới đây tìm thần Hắc Ám. Hay là thần Hắc Ám tiết lộ cho bọn họ?

Với tính cách âm hiểm vô sỉ của Long Thần thì nhất định ông sẽ giấu biệt đi. Vậy là thần Hắc Ám cố ý tiết lộ cho Long Thần và thần Tinh Linh à? Không sao, chỉ cần bọn họ biết chừng mực là được.

“VẬY là Bạch Đế và Hắc Vũ không ở cùng với các huynh?” Thích Ngạo Sương hỏi.

“Ừ, ta không thấy bọn họ, cũng không có tin tức gì.” Lãnh Lăng Vân nhìn quanh, thấy Tạt Mễ Nhĩ và những người khác cũng không ngạc nhiên.

Thần Tinh Linh và Long Thần đã vận sức chờ phát động. Hai người đập chân trên bàn trà không giữ chút hình tượng nào, chuẩn bị bắt đầu canh bạc của bọn họ như bình thường.

Khi Thích Ngạo Sương nhìn thấy cách đánh bạc của bọn họ thì cảm thiếu chút nữa trật khớp!

Là đá kéo vải! (oanh tù tù) cha mẹ ơi, chết cười với mấy ông thần :v)

Thật là đánh bạc không có trình độ!

Thật khiến người ta thổ ba lít máu!

Thần Tinh Linh hét thảm thiết. Bởi vì hấn ra vải mà Long Thần ra kéo...

Thần Tinh Linh đáng thương.

“Chuyện này, Long Thần điện hạ, thần Tinh Linh điện hạ, ta có cách đánh bạc hay hơn, có muốn thử hay không?” Thích Ngạo Sương cười híp mắt như kẻ trộm. Long Thần và Tinh Linh thần là thế lực mấu chốt để giữ cân bằng cho Thần giới nên phải lấy lòng bọn họ. Thích Ngạo Sương có dự cảm cơ hội để dùng bọn họ sau này rất nhiều.

“Cách gì?” thần Tinh Linh và Long Thần cùng xoay đầu lại, nhìn Thích Ngạo Sương đầy tò mò.

Thích Ngạo Sương cười híp mắt, không nói gì.

Nhưng không bao lâu sau, trong hậu viện của thần đình Quang Minh, trong một căn phòng nhỏ tao nhã bố trí một kết giới ngăn cách với bên ngoài, mà trong phòng thì tiếng âm âm vang lên không dứt.

“Rầm!”

“Chạm vào đầu người. Ta hồ rồi!”

“Ta \$#%%\$#!”

Mã Lệ Liên sửng sờ mà nhìn mấy người đang chiến đấu dữ dội tới mức mặt hồng tai đỏ bên trong. Mấy cái khối vuông nho nhỏ đó gọi là mặt chược? Có sức lôi cuốn vậy sao? Có thể khiến thần Hắc Ám, Long Thần và thần Tinh Linh yêu thích không buông tay. Chỉ có Tạp Mễ Nhĩ là tao nhã ra bài.

Mấy vị thần vô cùng thông minh, Thích Ngạo Sương vừa dạy liền biết. Bây giờ đang đánh khí thế ngất trời, không thể dứt ra.

“Hội Trưởng lão nhất định sẽ có hành động lớn. Người nên nghĩ cách ứng phó đi.” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng bỏ lại một câu.

Sắc mặt Mã Lệ Liên hơi đổi, chào tạm biệt Thích Ngạo Sương rồi vội vàng đi về phía thư phòng.

Thích Ngạo Sương dựa vào cột, nhìn theo bóng lưng dần xa của Mã Lệ Liên, đáy mắt có chút thâm trầm.

“Ngạo Sương, sao vậy?” Lãnh Lăng Vân đứng bên cạnh Thích Ngạo Sương nên dĩ nhiên có thể thấy được sự thay đổi trong đáy mắt nàng.

“Lăng Vân, huynh có cảm giác có phải gần đây Mã Lệ Liên lấy được tiếng vỗ tay và hoa tươi quá nhiều không? Nếu cứ tiếp tục như vậy, huynh nói sẽ ra sao đây?” khóe miệng Thích Ngạo Sương nhếch lên, có chút mỉa mai mà hỏi.

“Khi dã tâm của một người đã được thỏa mãn thì sẽ muốn bành trướng nó tới mức lớn nhất. Dục vọng của nàng ta sẽ càng lúc càng lớn...” Lãnh Lăng Vân khẽ híp mắt, nhìn về phía bóng lưng Mã Lệ Liên biến mất, lạnh lùng nói nhỏ.

Thích Ngạo Sương mỉm cười.

Mã Lệ Liên, ánh mắt của người càng ngày càng nóng bỏng. Người không biết cách che giấu à?

Trong thư phòng sáng ngời to lớn của thần đình Quang Minh, Mã Lệ Liên ngồi trước thư án, nhìn một bàn ngập tài liệu, trên khuôn mặt xinh đẹp là nụ cười nhàn nhạt.

Chỉ mới một tháng mà đã có nhiều thiên sứ chiến sĩ hai cánh và bốn cánh như thế. Rất nhanh sẽ xuất hiện thiên sứ chiến sĩ sáu cánh.

Thật là quá tốt. Hoàn toàn không nghĩ tới sẽ có thành quả như thế này.

Ai cũng khúm núm với mình. Ai cũng cung kính khi nhìn thấy ánh mắt của mình. Hoa tươi, tiếng vỗ tay, sự ca ngợi chưa từng nhiều như vậy! Tất cả mọi chuyện đều do mình tự định đoạt, không cần thông qua sự đồng ý của bất kỳ kẻ nào, không cần nhìn sắc mặt của bất kỳ kẻ nào.

Đây chính là quyền lực sao?

Cảm giác có quyền lực thật tốt!

Mã Lệ Liên nâng ngón tay thon dài xinh đẹp tùy ý lật xem tài liệu trên bàn.

Ha ha, quyền lực, thì ra cảm giác có quyền lực là thế này.

Một tay che trời, nhiệt huyết sôi trào!

Ở đây, ai nhìn thấy mình cũng phải hành lễ. Ánh mắt của những thiên sứ chiến sĩ kia khi nhìn mình tràn đầy sùng kính và kính yêu.

Cảm giác này thật là quá tốt!

Nhưng dường như còn chưa đủ, còn chưa đủ! Muốn có được cảm giác này nhiều hơn!

Khắc Lôì Nhã, Thích Ngạo Sương, ha ha, quả thật thiếu nữ loài người này rất có thủ đoạn. Nếu ban đầu không nhận lời đề nghị của nàng thì mình sẽ không có tất cả những thứ này. Nhưng nàng ta cũng chỉ là một con người, không thể để cho nàng ta ngồi lên đầu mình như vậy được.

Về phần thần Hắc Ám vô sỉ khốn kiếp kia, quan hệ với Long Thần và thần Tinh Linh lại tốt như thế. Hắc mới là tảng đá cứng, không thể gặm được. Nhưng dù là đá cứng cũng phải thành đá kê chân của mình! Đợi mình trèo lên đỉnh núi cao nhất thì đá hòn đá kê chân vô dụng này một cước văng ra là được! (mộng tưởng quá iem @.@)

Hội Trưởng lão sẽ nhanh có hành động lớn thôi. Có điều, có Ma tộc kia ở đây thì mình còn sợ cái gì? Thực lực của Ma tộc đó thật sự quá kinh khủng. Vũ khí lợi hại như thế vừa đúng lúc dùng để đối phó với mấy lão già của Hội Trưởng lão bảo thủ kia. Thật là không tệ, phải cảm ơn loài người kia! Phải lợi dụng nàng ta thật tốt mới được.

Không phải nàng muốn ngăn cản Thánh Chiến, kết thúc Thánh Chiến sao? Bây giờ quan hệ của Long Thần và thần Tinh Linh với nàng tốt như thế, đi cầu xin nàng để nàng nhờ mấy người Long Thần giúp không phải là chuyện quá dễ sao?

Thánh Chiến...Một ngàn năm một lần Thánh Chiến. Trước kia mình không hiểu tại sao lại phải làm chuyện vô nghĩa này, chỉ là cuộc chiến tranh đẫm máu. Nhưng bây giờ thì mình hiểu rồi.

Chiến tranh, bành trướng! Như vậy mới có thể thỏa mãn dục vọng khiến người ta thoải mái!

Ha ha, bành trướng ra bên ngoài, thống trị tam giới!

Chỉ nghĩ thôi đã thấy rất phấn chấn rồi. Khó trách những lão già vô sỉ của Hội Trưởng lão kia lại dốc hết sức để khởi xướng chiến tranh một ngàn năm một lần.

Chờ quật ngã Hội Trưởng lão, loài người kia rời đi thì không phải tất cả trong tay mình sao?

Thánh Chiến - thật khiến người ta mong đợi.

Vẻ mặt Mã Lệ Liên càng ngày càng dữ tợn, ánh mắt cũng càng ngày càng nóng bỏng, tài liệu cầm trong tay sắp bị nàng vò nát.

“Mã Lệ Liên...” một giọng nói thật nhỏ tràn đầy lo lắng, nhẹ nhàng vang lên.

“Hả?” Mã Lệ Liên như vừa tỉnh mộng, cau mày nhìn người đứng bên cạnh mình.

Hạ Lạc Đặc mặt đầy lo lắng và nghi ngờ nhìn Mã Lệ Liên. Sâu trong đáy mắt hẳn có một tình cảm kỳ lạ không rõ ràng.

“Hạ Lạc Đặc! Đã nói với huynh bao nhiêu lần là đừng gọi tên ta. Lúc ta đang suy nghĩ thì đừng làm phiền!” Mã Lệ Liên mất kiên nhẫn, quát khế.

“Nhưng ở đây không có ai. Hơn nữa không biết muội đang nghĩ gì mà biểu lộ hơi lạ, cho nên ta mới...” Hạ Lạc Đặc nhỏ giọng nói.

Mã Lệ Liên buông tài liệu trong tay xuống, đứng bật dậy, cau mày, nói đầy lạnh lùng: “Gần đây Hội Trưởng lão có động tĩnh gì không? Huynh là hộ vệ trưởng của ta, nên chú ý những thứ này mà không phải là ta đang nghĩ gì.”

“Vâng. Dường như gần đây Hội Trưởng lão đang tập hợp quân đội.” Hạ Lạc Đặc đứng bên cạnh, cúi đầu, trong mắt tràn đầy phức tạp.

“VẬY huynh còn đứng đây làm gì? ĐI ĐIỀU TRA RÕ RÀNG, CHUẨN BỊ NGHÊNH CHIẾN!” Mã Lệ Liên không kìm được mà gầm lên với Hạ Lạc Đặc, “Ta tới chủ điện.” Mã Lệ Liên vừa nhắc tới chủ điện thì trong lòng thầm hận đến nghiêng rặng. Thần Hắc Ám khốn kiếp, đã hoàn toàn thay máu cho tín đồ của mình ở hạ giới. Sau này mình phải tốn bao nhiêu thời gian và tinh lực mới lấy lại được? Có điều đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!

Mã Lệ Liên dứt lời liền vội vàng đi ra ngoài. Chủ điện là nơi nàng hấp thu lực tín ngưỡng của ánh sáng. Tuy lực tín ngưỡng của người hạ giới đã giảm rất nhiều nhưng vẫn còn không ít tín đồ.

Hạ Lạc Đặc nhìn theo bóng lưng Mã Lệ Liên, thầm thở dài trong lòng.

Sao lại cảm thấy Mã Lệ Liên thay đổi nhỉ?

Thiếu nữ trong sáng ngay thẳng này dường như càng ngày càng cách xa mình.

Hạ Lạc Đặc khẽ run mười hai đôi cánh sau lưng mình, trên mặt lộ nụ cười hổ. Đúng vậy, mình còn lưu lạc tới mức phải hút tâm thiên sứ của đồng loại mới có thể trở thành thiên sứ mười hai cánh, Mã Lệ Liên thay đổi có gì là lạ?

Có điều, thật là như vậy sao? Hay chỉ là đang tự an ủi mình mà thôi.

Hạ Lạc Đặc thở dài, chậm chậm đi ra khỏi thư phòng.

Vừa ra khỏi thư phòng, Hạ Lạc Đặc chống lại một đôi mắt sắc bén. Chủ nhân của đôi mắt này đang cười như không cười mà nhìn hằm đến mức hằn rợn cả tóc gáy.

“Tiểu thư Ngạo Sương...Nữ Thần điện hạ không có ở đây, người tới chủ điện rồi.” Hạ Lạc Đặc khẽ nuốt nước miếng một cái. Đối với thiếu nữ tóc đen mắt đen trước mặt này, sâu trong đáy lòng hẳn có sự sợ hãi. Loại cảm giác này còn mạnh hơn khi thấy thiếu niên có đôi mắt đỏ của Ma tộc. Khi nhìn thấy ngọn lửa màu đen kinh khủng của thiếu niên Ma tộc đó, bốn thiên sứ và Hạ Lạc Đặc liền có cảm giác sợ hãi với Thiếu chủ.

Nhưng sự sợ hãi của Hạ Lạc Đặc với Thích Ngạo Sương còn lớn hơn.

Nếu nói Thiếu chủ là thanh kiếm sắc bén dính đầy máu tươi, tàn khốc đâm máu, không ai ngăn cản được thì Thích Ngạo Sương chính là thanh kiếm giết người không thấy máu. Sau khi bị mũi kiếm hoa lệ đẹp đẽ của nàng giết thậm chí còn có thể mỉm cười mà thưởng thức kỹ thuật múa kiếm xinh đẹp của nàng cho đến một khắc trước khi tắt thở vẫn không trách nàng.

Người kinh khủng như vậy, Hạ Lạc Đặc không tình nguyện tiếp xúc trực tiếp. Chính là nàng đã dẫn bọn họ vào vực sâu không đáy một cách cam tâm tình nguyện.

“Ta không tới tìm nàng mà đặc biệt tới tìm ngươi.” Thích Ngạo Sương cười nhạt, vô cùng phong tình.

“Tìm ta?” Hạ Lạc Đặc nhìn nụ cười vô cùng phong tình kia của Thích Ngạo Sương thì chợt cảm thấy căng thẳng.

“Không sai, ta tới tìm ngươi. Vì ngươi, cũng vì người ngươi yêu, chúng ta nói chuyện chút đi.” Nụ cười của Thích Ngạo Sương thật trong sáng vô tư, nhưng lời nói ra lại khiến Hạ Lạc Đặc thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

“Cái gì? Ta không hiểu người đang nói gì.” Lòng bàn tay Hạ Lạc Đặc toát mồ hôi lạnh nhưng vẫn cố gắng ổn định cảm xúc của mình.

“Người muốn ta nói ra sao? Hai người tâm đầu ý hợp cùng vào học viện Quang Minh. Một người trở thành Nữ Thần Quang Minh, một người trở thành thiên sứ chiến sĩ bảo vệ Nữ Thần Quang Minh đó. Vốn là phải giúp nhau bước đi, đáng tiếc số phận trêu ngươi...” Thích Ngạo Sương khẽ híp mắt, không mặn không nhạt mà nói một câu.

Sắc mặt Hạ Lạc Đặc đã tái nhợt tới mức không còn chút máu nào, năm tay năm chân đến mức các khớp xương trắng bệch. Cứ như vậy mà nhìn Thích Ngạo Sương hồi lâu rồi mới nói một câu khó hiểu: “Tiểu thư Ngạo Sương, người đến tìm ta là vì chuyện gì? Chỉ cần không làm nàng tổn thương, ta đồng ý với người tất cả mọi điều, cho dù linh hồn ta có rơi vào địa ngục sâu thẳm.”

“Linh hồn và thân thể người đã sớm cam tâm tình nguyện rơi xuống địa ngục rồi.” Thích Ngạo Sương cười lạnh, không chút khách khí mà nói. Thật không ưa cái dáng vẻ ép con gái nhà lành làm kỹ nữ này chút nào! “Ta tới tìm người không phải vì muốn hại nàng mà ngược lại là để giúp nàng, giúp các người. Ta muốn giúp nàng không bị lạc đường để đến mức hài cốt cũng không còn.” Thích Ngạo Sương nói chuyện tuyệt không khách khí.

Sắc mặt của Hạ Lạc Đặc thay đổi liên tục, cuối cùng thả năm nắm đang nắm chặt ra, nói thật nhỏ: “Đây không phải chỗ để nói chuyện, xin tiểu thư Ngạo Sương đi theo ta.” Hạ Lạc Đặc dứt lời thì xoay người đi về phía trước.

Thích Ngạo Sương mỉm cười, ngẩng đầu lên gật đầu với không khí một cái rồi xoay người đi theo Hạ Lạc Đặc.

Sau khi hai người rời đi thì bóng dáng Lãnh Lăng Vân xuất hiện.

“Chủ nhân...” Người mặc áo xám bên cạnh Lãnh Lăng Vân cũng lộ ra thân hình.

Lãnh Lăng Vân im lặng.

“Chủ nhân, nàng ta sẽ khiến người vạn kiếp bất phục...” Người áo xám nhìn theo bóng lưng Thích Ngạo Sương, nói thật nhỏ, trong giọng nói chứa đậm lo lắng. Thiếu nữ này không hề đơn giản như thế...!!!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 17: Thập Lục Dực Thiên Sứ (Thiên Sứ 16 Cánh)

S

au khi hai người rời đi, bóng dáng của Lãnh Lăng Vân xuất hiện.

"Chủ nhân." bên cạnh Lãnh Lăng Vân người áo xám cũng hiện thân.

Lãnh Lăng Vân trầm mặc.

"Chủ nhân, nàng sẽ à người mà ngài mãi mãi không có được." Người áo xám nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, nói thật nhỏ , trong giọng nói là nồng nặc lo lắng. Người thiếu nữ này, nàng không phải người đơn giản như vậy.!!!

"Ngay cả như vậy, ta cũng vậy nguyện ý." thanh âm Lãnh Lăng Vân thật thấp lại có một cỗ kiên quyết và không hề dao động. Dứt lời, chậm rãi đi về phía trước đi.

Người áo xám sững sờ ngay tại chỗ, trăm ngàn lời muốn nói cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài đi theo phía sau.

Cùng Hạ Lạc Đặc nói xong, tâm tình Thích Ngạo Sương rất tốt đi tới hậu viện. Ở đó kết giới bày ra trong phòng, mấy vị Thần này quả thực là đang nói văng cả nước miếng, tư thái Thần thánh gì hoàn toàn không có.

"Ba Đặc Nhĩ, cái lão khốn kiếp, lại nhật mất mấy quân bài của ta rồi ." Cái này là do then quá hóa giận, thanh âm là của Tinh Linh Thần Áo Thập Tự.

"Ta nhờ vào, ta không muốn thua dĩ nhiên phải nhặt quân bài người đã bỏ chứ" Long thần Ba Đặc Nhĩ nước miếng cũng phun như mưa lên mặt Tinh Linh Thần "Người là tên khốn kiếp nhặt hết quân bài của ta rồi mà còn mặt mũi nói những lời này sao?"

(Tinh Linh Thần có truyền kì về đánh bạc toàn thua.Y như bà Đệ Ngũ trong Naruto. Hắc hắc ``)

"Dừng!" Tây Tư Tháp Nhĩ mặt mày hớn hờ chuẩn bị ngả bài.

"Ồ rồi, ta đi trước một bước, người làm sao thắng được." Tạt Mễ Nhĩ dịu dàng mỉm cười, ngả bài.

Tây Tư Tháp Nhĩ hộc máu, chỉ còn thiếu nước ngửa mặt lên trời thét dài.

Thích Ngạo Sương đứng ở cửa nhìn mấy người đang đánh khí thế ngất trời liền lộ ra nụ cười.

Thật ra thì, cam kết của Mã Lệ Liên bây giờ nhìn lại cũng chỉ là lừa gạt đưa trẻ lên ba mà thôi. Nữ nhân này rất có dã tâm muốn nắm tất cả quyền hành, hoàn toàn lật đổ Hội Trưởng Lão nhưng về sau nhất định sẽ tụ hợp lực lượng, khởi xướng Thánh Chiến. Ánh mắt của nàng ta quá mức nóng bỏng, không chút nào che giấu tham vọng.

Thánh Chiến không nhất định chỉ dựa vào Mã Lệ Liên mới có thể dừng, còn có một biện pháp khác nữa.

Nếu là Mã Lệ Liên cầm quyền, nàng ta coi như đồng ý dừng Thánh Chiến. Nhưng sau khi mình rời đi, một ngàn năm sau, hai ngàn năm sau thì sao đây? Nàng ta đến lúc đó một tay che trời, tất cả đều là nàng ta định đoạt. Muốn khởi xướng Thánh Chiến ai có thể ngăn cản được?

Chỉ còn có biện pháp cuối cùng đó chính là để cho nàng ta thành lập Quang Minh thần đình cùng với Hội Trưởng Lão Quang Minh thần đình vĩnh viễn

chống lại nhau kéo nhau đi xuống. Đấu tranh không ngừng, vĩnh viễn không yên bình. Như vậy Thần giới làm sao có thể còn tinh lực khởi xướng Thánh Chiến.

Đám lão già của Hội Trưởng Lão kia đoán chừng bây giờ đang giận đến phun máu. Vốn cho rằng Mã Lệ Liên chỉ là kẻ nháo nhác một chút, phái người tới lòng bắt trở về thì được, kết quả là thể lực của Mã Lệ Liên bây giờ lại phát triển như mặt trời giữa trưa.

Mặc dù như thế, Hội Trưởng Lão nhiều năm qua thực lực là không thể khinh thường. Nếu như đối phương huy động toàn lực lượng quân đội, thì thực lực Mã Lệ Liên bây giờ quả thật không phải là đối thủ của bọn họ.

Trước phải để cho Mã Lệ Liên ổn định lại thể lực, sau đó sẽ cho nàng ta một đả kích. Để cho bọn họ giữ vững thăng bằng.

Ánh mắt của Thích Ngạo Sương rơi vào kẻ đang mặt mày hớn hở Tây Tư Tháp Nhĩ, trên mặt nàng lộ ra nụ cười thản nhiên.

Hiện tại, cái cần chính là một hình tam giác.

Mã Lệ Liên , Hội Trưởng Lão , Hắc Ám chi thần.

Cái cân không cẩn thận sẽ mất thăng bằng. Hình tam giác, mới là hình dáng vững chắc nhất.

"Hắt xì!" Tây Tư Tháp Nhĩ hung hăng hắt hơi một cái, mấy người trên bàn nhìn chòng chọc hẳn.

Tây Tư Tháp Nhĩ vuốt vuốt lỗ mũi có chút nghi ngờ, thời tiết tốt như vậy làm sao sẽ nhảy mũi nhỉ?

Tạp Mễ Nhĩ lúc này ngẩng đầu nhìn người đứng ở cửa bên là Thích Ngạo Sương, lộ ra thói quen dụ dàng nở nụ cười, đứng dậy nói: "Các người đánh

trước đi."

"Vậy không được, thiếu một chân sao được?"

"Ba thiếu một, người không thể đi."

"Người đi rồi chúng ta đánh cùng ai?"

Ba thần không có hình tượng chút nào kêu to lên.

"Ta đi gọi Thiếu chủ đến đây đi." Táp Mễ Nhĩ nhàn nhạt cười.

"Tốt, dù sao phải gọi thêm một người ." Ba con nghiện bài bạc vừa nghe thấy thế lúc này mới bỏ qua cho Táp Mễ Nhĩ .

Táp Mễ Nhĩ đi tới cửa nhìn Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói: "Thế nào, đang lo lắng cái gì sao?"

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có. Tình trạng của Mã Lệ Liên và Hội Trưởng Lão đã ổn định lại, như vậy Thần giới bên này cũng chưa có vấn đề gì."

Táp Mễ Nhĩ nhìn Thích Ngạo Sương khẽ cau mày hình như đang suy nghĩ gì, nghe Thích Ngạo Sương nói xong hắn nói: "Người lo lắng rằng Thần giới đã giải quyết xong nhưng còn Ma giới thì không dễ dàng như thế, đúng không?"

"Đúng. Ta không biết Phong Dật Hiên rốt cuộc là tại sao làm như không quen biết ta." chân mày Thích Ngạo Sương nhíu chặt hơn, nhỏ giọng nói, "Nhưng ta lại cảm giác là cùng ta có liên quan."

"Nên lúc hắn muốn nói cho người biết hắn sẽ nói cho người biết , đi thôi, ta đi làm cho người một ly trà hoa hồng để cho người lấy lại tinh thần." Táp Mễ Nhĩ vươn tay yêu thương vuốt vuốt đầu Thích Ngạo Sương.

"Cám ơn." Thích Ngạo Sương lộ ra nụ cười. Tay của Tạt Mễ Nhĩ, hiện tại thật ấm áp. Nụ cười của Tạt Mễ Nhĩ cũng rất ấm áp. Bất tri bất giác, nàng đã đem việc có Tạt Mễ Nhĩ ở bên người là một thói quen. Giống như người thân vậy, rất ấm áp. Nhưng theo lời Tạt Mễ Nhĩ, thời điểm nên nói với mình thì Phong Dật Hiên sẽ nói cho. Đạo lý này nàng cũng hiểu.

Nhưng là, nhưng là chỉ sợ đến cái thời điểm đó, đã là quá trễ rồi.

Trong lòng Thích Ngạo Sương mơ hồ dâng lên một cỗ lo lắng.

"Meo meo?" Mèo Tầm Bảo vừa nghe có hoa trà, dĩ nhiên là nghĩ ngay tới món điểm tâm ngọt.

"Yên tâm, có sẽ cho người ăn." Tạt Mễ Nhĩ nhéo cái lỗ tai lớn của Mèo Tầm Bảo cười nói.

Tìm được Thiếu chủ rồi, Thiếu chủ vừa nghe nói là chơi mệt mỏi, không nói hai lời liền lập tức chạy qua. Cái trò đó có gì quái chứ. Thứ kì quái hơn nàng cũng đã sớm chơi qua rồi.

Ở trong phòng nhỏ an tĩnh, Thích Ngạo Sương uống Hoa Trà do Tạt Mễ Nhĩ ngâm chế, Mèo Tầm Bảo hài lòng ăn bánh ngọt.

"Ngạo Sương, kế tiếp người tính toán làm gì đây?" Tạt Mễ Nhĩ ngồi xuống nhẹ nhàng hỏi.

"Trước hết trợ giúp Mã Lệ Liên đứng vững chân, sau đó." Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, sau đó, sau đó chính là đi Ma giới. Phong Dật Hiên.

"Thần giới bên này giải quyết xong, chính là Ma giới, đúng không?" Tạt Mễ Nhĩ nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói ra, "Thần giới bên này xử lý tốt, đúng dịp bọn họ có đấu tranh nội bộ. Nhưng Ma giới không giống vậy. Ma tộc là một chủng tộc khát máu. Tàn bạo, cường đại. Cường giả của

bọn họ là Vương, cũng không dễ dàng có thể buông tha Thánh Chiến ." Táp Mễ Nhĩ giải thích cho Thích Ngạo Sương hiểu.

"Ta hiểu rõ." Thích Ngạo Sương đặt ly trà xuống, nhẹ nhàng thở dài. Nhưng Phong Dật hiên và Thiếu chủ cũng muốn Thánh Chiến, mặc dù như vậy nhưng Ma Vương thì sao đây? Coi như bọn họ muốn ngưng hẳn, nhưng Ma vương không muốn, thì tất cả đều là vô ích.

Thích Ngạo Sương cau mày đang suy tư, tiếng gõ cửa vang lên.

"Ngạo Sương tiểu thư, nữ thần Điện hạ xin ngài qua đó có chuyện quan trọng thương lượng." Thị nữ cung kính nói. Ngay cả Nữ thần của các nàng cũng đối với thiếu nữ thần bí tóc đen này khách khí khác thường, dĩ nhiên các nàng cũng không cần.

Thích Ngạo Sương và Táp Mễ Nhĩ liếc mắt nhìn nhau, Thích Ngạo Sương lộ ra nụ cười mỉa mai nhàn nhạt. Xem ra, Hành động của Hội Trưởng Lão so với dự tính nhanh hơn chút ít.

"Biết rồi, ta lập tức qua." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng gật đầu ý bảo thị nữ trước rời đi.

"Xem ra, Thần giới chuẩn bị có chiến tranh xảy ra ." Táp Mễ Nhĩ cười ưu nhã, dịu dàng. Trong tươi cười lại có một tia hả hê.

"Đúng vậy, Hội Trưởng Lão cũng không đợi nổi nữa rồi." Thích Ngạo Sương đứng dậy, khoe miệng lộ ra một tia châm chọc mỉm cười nói "Chúng ta đi xem một chút đi. Mã Lệ Liên lần này sẽ làm sao."

Táp Mễ Nhĩ cũng đứng lên, hớn hờ gật đầu, cùng Thích Ngạo Sương đi tới thư phòng của Mã Lệ Liên.

Vừa vào thư phòng, Thích Ngạo Sương liền thấy Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân đều ở đây. Mà Thiếu chủ không có ở nơi này, chắc còn còn với

mấy thần đại chiến mặt chược.

Vừa vào cửa, Lãnh Lăng Vân liền mỉm cười với Thích Ngạo Sương rồi nhẹ nhàng gật đầu. Thích Ngạo Sương cũng nở nụ cười tủm tỉm. Ánh mắt chuyển tới trên người Phong Dật Hiên, Phong Dật Hiên lại cúi đầu không có liếc nhìn nàng một cái. Đợi khi Thích Ngạo Sương đem ánh mắt dời đến trên người Mã Lệ Liên, nàng lại cảm thấy một ánh mắt nóng bỏng quen thuộc đang chiếu lên người nàng.

Tại sao lại như vậy? Thích Ngạo Sương rất muốn níu lấy Phong Dật Hiên hỏi cho ra lẽ. Tại sao người vốn không phải là như vậy mà? Rốt cuộc là có nỗi khốt tâm nào không nói rõ được? Tại sao không nói ra rồi cùng nhau giải quyết?

"Ngạo Sương tiểu thư, lần này, mời cùng ngài cùng bằng hữu nhất định phải giúp ta một lần." trên mặt Mã Lệ Liên có chút sợ hãi, nóng nảy mà thành khẩn van xin .

Vậy mà ở đáy mắt Thích Ngạo Sương lại nhìn không ra có một tia sợ hãi và lo lắng nào, có cũng chỉ là lạnh nhạt và ngạo nghễ.

Ha ha, Mã Lệ Liên, cái nữ nhân đơn giản này. Người lại không thể nhẫn nại hay sao?

"Đã xảy ra chuyện gì để cho nữ thần cao quý ưu nhã của chúng ta hốt hoảng như vậy?" Thích Ngạo Sương tùy tiện ngồi xuống, trong giọng nói lại có tí châm chọc.

Đứng ở bên bàn bên kia đáy mắt Hạ Lạc Đặc thoáng qua một tia đau đớn, thoáng qua rồi biến mất, rất nhanh, cơ hồ khiến người ta không dễ dàng nắm bắt được.

"Ngạo Sương tiểu thư, Hội Trưởng Lão tập kết lượng quân đội, bọn họ muốn chính thức tuyên chiến với ta! Bọn họ không chú ý đến mặt mũi nữa

rồi." Mã Lệ Liên vẫn còn có chút kinh hoàng nói, "Thần giới, Thần giới sẽ phải xảy ra chiến tranh. Ta không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra chút nào cả. Nhưng nếu như mà ta không ứng chiến, ta sẽ bị Hội Trưởng Lão giết chết. Những gì ta cam kết căn bản không thể nào thực hiện. Thánh Chiến sẽ xảy ra. Cho nên, xin Ngạo Sương tiểu thư cùng bằng hữu nhất định phải trợ giúp ta đánh thắng cuộc chiến này."

Thích Ngạo Sương khẽ nhú mày, a~~, Mã Lệ Liên này có chút tiến bộ a. Biết dùng loại phương thức này uy hiếp mình. Thích Ngạo Sương không có trả lời ngay, mà khẽ nhú mày với Hạ Lạc Đặc đứng ở sau lưng Mã Lệ Liên.

Sắc mặt của Hạ Lạc Đặc nhất thời khó coi tới cực điểm, khuôn mặt anh tuần trong nháy mắt tái nhợt không có một tia huyết sắc. Khổ sở hai mắt nhắm lại cúi đầu. Hắn hiểu được, Mã Lệ Liên đứng ở trước mặt hắn, không bao giờ còn là thiếu nữ ngây thơ thuần khiết như trước đó nữa. Nàng giờ phút này là một Quang Minh Nữ Thần! Một nữ nhân khát vọng quyền lực!

"Cái này, chúng ta dĩ nhiên là sẽ giúp người. Dù sao." ánh mắt của Thích Ngạo Sương nhìn Mã Lệ Liên tràn đầy hài hước, chậm rãi nói, "Dù sao mục đích của chúng ta đều nhất trí, đều là kết thúc Thánh Chiến, đúng không? Nữ Thần Điện Quang Minh hạ."

"Đúng vậy, Ngạo Sương tiểu thư, ngài hiểu được thật sự là quá tốt." Mã Lệ Liên liên tục không ngừng gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ mừng rỡ.

Ta dĩ nhiên hiểu, Mã Lệ Liên tiểu thư.

Sẽ có một kinh hỉ cho người, đúng không? Hạ Lạc Đặc.

Khóe mắt Thích Ngạo Sương liếc về phía Hạ Lạc Đặc đang nhìn nàng, khẽ mỉm cười.

"Đúng rồi, nữ thần Điện hạ, ta nhờ người giúp ta tìm hai người, có tung tích chưa?" Thích Ngạo Sương nhàn nhạt hỏi. Trước đó đã nhờ Mã Lệ Liên tìm

kiếm Bạch Đế và Hắc Vũ, trải qua thời gian dài như vậy, hai người cũng nhanh có tin tức thôi.

"A, có. Có ." Mã Lệ Liên gật đầu, "Ta đang muốn cùng ngài nói chuyện này đây. Hai ngày trước tìm được bọn họ, bây giờ bọn họ đang nhanh chóng đến đây."

"Vậy thì thật sự là phải rất cảm tạ nữ thần điện hạ rồi, người trợ giúp ta thật sự là quá tốt, nếu không ta còn không biết làm sao tìm được bọn họ đây." Thích Ngạo Sương mỉm cười nói cảm ơn. Khiến Nữ Thần Quang Minhra mặt tìm kiếm người, hiệu quả quả nhiên rất tốt. Thứ nhất quang minh chính đại tìm kiếm, không giống Hắc Ám chi thần, hẳn tuyệt đối không dễ dàng như vậy. Thứ hai nha, tự nhiên hiệu suất làm việc rất cao. Ở tại thần giới, Nữ Thần Quang Minhban bố ra lệnh muốn tìm người, bọn thần dân còn không phối hợp sao?

"Một cái nhắc tay mà thôi." Mã Lệ Liên ưu nhã mỉm cười.

"Đến lúc đó cùng Hội Trưởng Lão đối đầu, có họ thì sẽ đơn giản rất nhiều." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nói qua.

"A, thật sao? Vậy thì thật là thật tốt quá. Thật cảm ơn ngài, Ngạo Sương tiểu thư. Thì ra là ngài tìm bọn hắn là vì tới trợ giúp ta sao?" Mã Lệ Liên hết sức cảm kích gật đầu nói nói cảm ơn. Đáy mắt lại có một tia hài lòng và cười lạnh không dễ dàng phát giác. Thiếu nữ nhân loại này quả nhiên hữu dụng. Tự nhiên như vậy lại thừa hơi sức đi giúp mình.

Thích Ngạo Sương trong lòng lạnh lùng cười một tiếng, Đúng vậy a~~, Mã Lệ Liên , có niềm vui to lớn hơn đang chờ người nha.

"Nữ thần Điện hạ yên tâm, ta cùng các bằng hữu của ta sẽ dốc toàn lực giúp người ." Thích Ngạo Sương nói ra lời như vậy nhưng Mã Lệ Liên vẫn còn có chút lo lắng.

"Nhưng Ngạo Sương tiểu thư, thực lực của Hội Trưởng Lão không thể khinh thường. Đừng bảo là bọn họ trăm vạn quân đội thiên sứ, thành viên của Hội Trưởng Lão tất cả mọi người đều là cao thủ thực lực cường đại." Mã Lệ Liên cau mày lo lắng nói.

"Không quan hệ, chúng ta không phải còn có bọn Long thần sao?" Thích Ngạo Sương cười như không cười nhìn Mã Lệ Liên, nếu nữ nhân này khát vọng mình nói ra cái này, như vậy mình liền thỏa mãn nàng. Dù sao nói vài lời nói mà thôi, không mất miếng thịt nào nha.

Quả nhiên khi Thích Ngạo Sương nói ra những lời này, trên mặt Mã Lệ Liên hình như đã yên lòng, đáy mắt lại thoáng qua một tia tinh vi không dễ nhận ra.

"Vậy ta an tâm. Thật cảm ơn người Ngạo Sương tiểu thư." Mã Lệ Liên kích động cảm tạ.

Thích Ngạo Sương chỉ là cười không đáp.

Ban đêm, Bạch Đế và Hắc Vũ hai người đã tới thần đình, gặp Thích Ngạo Sương.

"Khổ cực hai vị rồi, ngồi xuống trước uống ly trà." Tạp Mễ Nhĩ cười híp mắt rót ly trà cho hai người.

"Tình huống chính là Nữ Thần Quang Minh và Quang Minh thần đình sắp sửa xảy ra chiến tranh, chúng ta phải làm là thắng bằng hai thế lực này, thêm Hắc Ám chi thần và cả Thế Lực Hắc Ám. Ba thế lực này thắng bằng, vĩnh cửu đấu tranh, nhiệm vụ liền hoàn thành." Thích Ngạo Sương đưa ra kết luận, đơn giản nhanh chóng đem tình thế nói cho hai người.

"Chỉ đơn giản như vậy?" Hắc Vũ đặt mông ngồi xuống, đem trà Tạp Mễ Nhĩ đưa tới uống cạn sạch một hơi không quên nói cảm ơn với Tạp Mễ Nhĩ.

"Cám ơn." Mà Bạch Đế là mang vẻ mặt bình tĩnh ngồi xuống, nhận lấy trà của Táp Mễ Nhĩ, nói cảm ơn trước rồi mới nhấp miệng.

"Đúng, chính là đơn giản vậy thôi. Vốn là nghĩ diệt trừ Hội Trưởng Lão khiến Nữ Thần Quang Minh bây giờ là Mã Lệ Liên lập ra Quang Minh thần đình mới, nhưng là nữ nhân này dã tâm bành trướng, cho dù để cho nàng nắm quyền vẫn như cũ sẽ tái phát chiến tranh. Không bằng cứ như vậy khiến lực lượng Thần giới suy yếu kéo dài, không còn sức lực khởi xướng Thánh Chiến." Thích Ngạo Sương trầm giọng giải thích, "Còn có Hắc Âm chi thần, này ba thế lực này sẽ cân bằng, không lo có chiến tranh nữa rồi.

"Nhưng Ma giới bên kia chỉ sợ không dễ dàng như vậy." Bạch Đế tỉnh táo lập tức nói ra mấu chốt.

"Đúng vậy, ta cũng biết rõ. Nhưng là trước giải quyết bên này đã." Thích Ngạo Sương trong lòng nhẹ nhàng than thở.

"Vậy chúng ta phải làm sao? Lúc Hội Trưởng Lão và Mã Lệ Liên đánh nhau?" Hắc Vũ cũng không ngần ngại, lập tức hỏi vấn đề như vậy.

"Mã Lệ Liên đánh thắng trận, nhưng để cho người của Hội Trưởng Lão chạy được, đánh tan lực lượng chính của bọn họ thôi, để cho lực lượng còn lại của bọn họ có thể cùng Mã Lệ Liên đối kháng." Thích Ngạo Sương trầm giọng nói, "Một câu thôi, chính là để bọn họ ngang hàng nhau."

"Tốt, đã hiểu." Hắc Vũ cũng không nói nhảm nữa, gật đầu.

"Chỉ là, người của Hội Trưởng Lão, hẳn không phải là đơn giản như vậy." Thích Ngạo Sương trầm tư, chậm rãi nói ra. Hội Trưởng Lão, cho tới nay là người thống trị cao nhất của Thần giới, chẳng lẽ không có chút thực lực hay sao?

"Hừ! Vậy thì sao! Nhìn xem ta sẽ bóp chết bọn họ!" Chợt, một thanh âm đột ngột tràn đầy khinh thường đi vào.

"Thiếu chủ." Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn người mới đến là Thiếu chủ. Thiếu chủ cứ như vậy không tiếng động tiến vào nàng đã bày ra kết giới rồi mà. Mà người đứng ở sau lưng nàng, là Phong Dật Hiên. bên cạnh Phong Dật Hiên là lãnh Lăng Vân.

"Mọi người đến đông đủ rồi ." Táp Mễ Nhĩ cười híp mắt nói, "Cùng đi vào ngồi đi. Vừa đúng lúc chúng ta bàn luận một chút."

"Có cái gì phải bàn luận ở đây, không phải là chỉ cần đánh bọn họ bộ mặt nở hoa, không kịp giây dựa hay sao?" Thiếu chủ giựt giựt khóe miệng trách móc .

"Lạp Địch Nhã!" thanh âm Phong Dật Hiên mang theo tức giận mơ hồ, chỉ một câu làm cho Thiếu chủ ngoan ngoãn ngậm miệng.

"Biết rồi,Huynh nói cìa gì thì làm cái đó được chưa." Thiếu chủ nhỏ giọng nói.

"Muội tính khí như vậy lúc nào thì mới có thể thay đổi được đây? Một ngày nào đó muội sẽ bị người khác giáo huấn." Phong Dật Hiên đè nén tức giận trong lòng trầm giọng nói.

"Muội biết rồi !" thanh âm Thiếu chủ càng ngày càng nhỏ, ánh mắt nghiêng mắt nhìn Táp Mễ Nhĩ nói, "Ngượng ngùng, mới vừa rồi là ta thất lễ."

Táp Mễ Nhĩ như cũ dịu dàng mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu bày tỏ không có để ý chuyện này.

Sắc mặt của Thích Ngạo Sương có chút phức tạp. Thiếu chủ, chỉ sợ là chưa từng gặp qua đối thủ, cho nên mới không chút kiêng kỵ nào như vậy. Nàng ta kiêu ngạo, nàng ta liều lĩnh. Nhưng giống như Phong Dật Hiên nói, Thiếu

chủ tính tình như vậy, nếu là có một ngày gặp phải khó khăn, sẽ bị người ta giáo huấn. Là tốt hay xấu còn chưa biết.

"Chúng ta sẽ làm theo ý người." Phong Dật Hiên thật thấp nói ra câu đó, sau đó xoay người rời đi.

Thích Ngạo Sương khẽ mở miệng, muốn lên tiếng gọi Phong Dật Hiên lại. Thiếu chủ lại hung hăng trợn mắt nhìn Thích Ngạo Sương, dùng thân thể chặn lại ánh mắt của Thích Ngạo Sương. Sau đó cũng xoay người bực tức rời đi.

"Ngạo Sương." ánh mắt của Lãnh Lăng Vân có chút phức tạp, hẳn làm sao không nhìn ra được trong mắt Thích Ngạo Sương là lo âu và do dự. Nàng nghĩ đuổi theo, nhưng mà lại là không thể được.

Thích Ngạo Sương cuối cùng nhẹ nhàng than thở, chậm rãi nói: "Cứ như vậy đi. Dù sao chỗ ở của Hội Trưởng Lão không cần đụng vào. Các vị ở trên chiến trường tự mình cẩn thận." Thích Ngạo Sương nói xong những thứ này, trên mặt có chút mệt mỏi, chán nản đứng lên yên lặng rời đi.

Lãnh Lăng Vân nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, cuối cùng một câu cũng không nói.

Chiến tranh nổ ra.

Khi Hội Trưởng Lão tụ họp quân đội gồm một trăm vạn thiên sứ hành quân đến trung tâm thành, biết Mã Lệ Liên và Quang Minh thần đình tuyên chiến thì cả Thần giới cũng sôi trào.

Đây là cái gì vậy? Mọi người mê man. Quang Minh thần đình trước đây đánh Quang Minh thần đình bây giờ?

Mã Lệ Liên cũng không ngu, nàng sớm đã có chuẩn bị. Hơn nữa dù sao nàng mới là Quang Minh Nữ Thần chính cống, tự nhiên rất nhanh liền triệu tập 80 vạn quân đội thiên sứ, mặc dù thực lực so ra còn kém quân đội của Hội Trưởng Lão, nhưng số lượng cũng không có khác lắm. Có thể ở trong thời gian ngắn ngủi tụ họp quân đội nhiều như thế, đã không dễ dàng gì. Hơn Mã Lệ Liên nữ nhân này, vô cùng thủ đoạn.

Hiển nhiên lần này Hội Trưởng Lão quyết định đem Mã Lệ Liên hoàn toàn diệt trừ, Hội Trưởng Lão tất cả lực lượng đều dốc sức, bao gồm cả Nữ Thần Quang Minh kết nhiệm Phù La Táp. Thập Nhị Dực thiên sứ được điều động thế trận lúc này làm cho người ta rung động không dứt.

Mà bên này, Mã Lệ Liên sẽ đích thân ra chiến trường vì các chiến sĩ khích lệ tinh thần.

Ngày này, rốt cuộc đã tới.

Chiến trường là ở một bình nguyên rộng lớn

Chim trắng bay đầy trời, thanh âm vỗ cánh bên tai không dứt.

Khai chiến kèn thổi lên, hai bên thiên sứ chiến sĩ cũng vì mình vinh dự mà chiến.

Đoàn người của Thích Ngạo Sương chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú vào tình huống ở trận chiến. Thật ra thì, ích kỷ mà nói, nàng hy vọng hai phe đánh nhau càng thảm thiết càng tốt. Bởi vì như vậy mới có thể tạo phúc cắt giảm thực lực của Thần giới, để cho bọn họ không cách nào khởi xướng Thánh Chiến được nữa.

Máu tươi bay đầy trời như những giọt mưa tí tách rơi, lông vũ màu trắng bay múa đầy trời. Hơn cả là có những chỗ lông vũ nhuộm đỏ. Có những thiên sứ gãy cánh rơi xuống không ngừng.

Đây chính là chiến tranh sao?

Thích Ngạo Sương cau mày nhìn tất cả trước mắt

Thần giới khởi xướng chiến tranh là như thế này sao, như vậy tam giới mà tham dự Thánh Chiến thì sao đây?

Chỉ biết rằng so với chiến tranh trước mắt chắc còn tàn khốc gấp trăm lần, nghìn lần chứ sao?

Thích Ngạo Sương chậm rãi nhắm mắt lại mở mắt ra lần nữa. Ngày hình như cũng bị nhiễm hồng giống như nhau, mà mặt đất còn lại là thật bị nhuộm đỏ ngầu.

Mùi máu tươi gay mũi làm cho người ta cau mày.

Thích Ngạo Sương đưa mắt nhìn về nơi xa, bị một đạo ánh sáng bạch quang chói mắt chiếu vào

Thiên sứ lần lượt bị rơi xuất như mưa. Ở chỗ kia

Bay tại nơi đó, không phải Thập Dực thiên sứ, cũng không phải là Thập Nhị Dực thiên sứ.

Mà là thiên sứ có mười sáu cánh là thiên sứ!

Một, hai, ba.

Tổng cộng có chín mươi sáu cánh.

Đó chính là thành viên Hội Trưởng Lão sao?

Thích Ngạo Sương khẽ hí mắt, trên lưng chột một đôi cánh nóng bỏng chói mắt hỏa diễm sí bang được, bay thẳng lên không trung, nghênh đón Thập Lục Dực thiên sứ bên đó.

Đám người Phong Dật hiên, Lãnh Lăng Vân theo sát ở phía sau Thích Ngạo Sương phía sau.

Tạp Mễ Nhĩ vẫn đứng tại chỗ, mặt bình tĩnh nhìn chiến sự trước mắt.

Trong tầm mắt Thích Ngạo Sương dễ thấy được thiên sứ 16 cánh trắng noãn cánh, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Sau khi hai người rời đi, bóng dáng của Lãnh Lăng Vân xuất hiện.

"Chủ nhân." bên cạnh Lãnh Lăng Vân người áo xám cũng hiện thân.

Lãnh Lăng Vân trầm mặc.

"Chủ nhân, nàng sẽ à người mà ngài mãi mãi không có được." Người áo xám nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, nói thật nhỏ , trong giọng nói là nồng nặc lo lắng. Người thiếu nữ này, nàng không phải người đơn giản như vậy. !!!

"Ngay cả như vậy, ta cũng vậy nguyện ý." thanh âm Lãnh Lăng Vân thật thấp lại có một cỗ kiên quyết và không hề dao động. Dứt lời, chậm rãi đi về phía trước đi.

Người áo xám sững sờ ngay tại chỗ, trăm ngàn lời muốn nói cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài đi theo phía sau.

Cùng Hạ Lạc Đặc nói xong, tâm tình Thích Ngạo Sương rất tốt đi tới hậu viện. Ở đó kết giới bày ra trong phòng, mấy vị Thần này quả thực là đang nói văng cả nước miếng, tư thái Thần thánh gì hoàn toàn không có.

"Ba Đặc Nhĩ, cái lão khốn kiếp, lại nhặt mất mấy quân bài của ta rồi ." Cái này là do thẹn quá hóa giận, thanh âm là của Tinh Linh Thần Áo Tháp Tư.

"Ta nhớ vào, ta không muốn thua dĩ nhiên phải nhặt quân bài người đã bỏ chứ" Long thần Ba Đặc Nhĩ nước miếng cũng phun như mưa lên mặt Tinh Linh Thần "Người là tên khốn kiếp nhặt hết quân bài của ta rồi mà còn mặt mũi nói những lời này sao?"

(Tinh Linh Thần có truyền kì về đánh bạc toàn thua.Y như bà Đệ Ngũ trong Naruto. Hắc hắc ``)

"Dừng!" Tây Tư Tháp Nhĩ mặt mày hớn hở chuẩn bị ngả bài.

"Ồ rồi, ta đi trước một bước, người làm sao thắng được." Táp Mễ Nhĩ dịu dàng mỉm cười, ngả bài.

Tây Tư Tháp Nhĩ hộc máu, chỗ còn thiếu nước ngựa mặt lên trời thét dài.

Thích Ngạo Sương đứng ở cửa nhìn mấy người đang đánh khí thế ngất trời liền lộ ra nụ cười.

Thật ra thì, cam kết của Mã Lệ Liên bây giờ nhìn lại cũng chỉ là lừa gạt đưa trẻ lên ba mà thôi. Nữ nhân này rất có dã tâm muốn nắm tất cả quyền hành, hoàn toàn lật đổ Hội Trưởng Lão nhưng về sau nhất định sẽ tụ hợp lực lượng, khởi xướng Thánh Chiến. Ánh mắt của nàng ta quá mức nóng bỏng, không chút nào che giấu tham vọng.

Thánh Chiến không nhất định chỉ dựa vào Mã Lệ Liên mới có thể dừng, còn có một biện pháp khác nữa.

Nếu là Mã Lệ Liên cầm quyền, nàng ta coi như đồng ý dừng Thánh Chiến. Nhưng sau khi mình rời đi, một ngàn năm sau, hai ngàn năm sau thì sao đây? Nàng ta đến lúc đó một tay che trời, tất cả đều là nàng ta định đoạt. Muốn khởi xướng Thánh Chiến ai có thể ngăn cản được?

Chỉ còn có biện pháp cuối cùng đó chính là để cho nàng ta thành lập Quang Minh thần đình cùng với Hội Trưởng Lão Quang Minh thần đình vĩnh viễn chống lại nhau kéo nhau đi xuống. Đấu tranh không ngừng, vĩnh viễn không yên bình. Như vậy Thần giới làm sao có thể còn tinh lực khởi xướng Thánh Chiến.

Đám lão già của Hội Trưởng Lão kia đoán chừng bây giờ đang giận đến phun máu. Vốn cho rằng Mã Lệ Liên chỉ là kẻ nháo nhác một chút, phái người tới lòng bắt trở về thì được, kết quả là thế lực của Mã Lệ Liên bây giờ lại phát triển như mặt trời giữa trưa.

Mặc dù như thế, Hội Trưởng Lão nhiều năm qua thực lực là không thể khinh thường. Nếu như đối phương huy động toàn lực lượng quân đội, thì thực lực Mã Lệ Liên bây giờ quả thật không phải là đối thủ của bọn họ.

Trước phải để cho Mã Lệ Liên ổn định lại thế lực, sau đó sẽ cho nàng ta một đả kích. Để cho bọn họ giữ vững thăng bằng.

Ánh mắt của Thích Ngạo Sương rơi vào kẻ đang mặt mày hớn hở Tây Tư Tháp Nhĩ, trên mặt nàng lộ ra nụ cười thản nhiên.

Hiện tại, cái cần chính là một hình tam giác.

Mã Lệ Liên , Hội Trưởng Lão , Hắc Âm chi thần.

Cái cân không cần thận sẽ mất thăng bằng. Hình tam giác, mới là hình dáng vững chắc nhất.

"Hắt xì!" Tây Tư Tháp Nhĩ hung hăng hắt hơi một cái, mấy người trên bàn nhìn chòng chọc hẳn.

Tây Tư Tháp Nhĩ vuốt vuốt lỗ mũi có chút nghi ngờ, thời tiết tốt như vậy làm sao sẽ nhảy mũi nhỉ?

Tạp Mễ Nhĩ lúc này ngẩng đầu nhìn người đứng ở cửa bên là Thích Ngạo Sương, lộ ra thói quen dịu dàng nở nụ cười, đứng dậy nói: "Các người đánh trước đi."

"Vậy không được, thiếu một chân sao được?"

"Ba thiếu một, người không thể đi."

"Người đi rồi chúng ta đánh cùng ai?"

Ba thần không có hình tượng chút nào kêu to lên.

"Ta đi gọi Thiếu chủ đến đây đi." Tạp Mễ Nhĩ nhàn nhạt cười.

"Tốt, dù sao phải gọi thêm một người ." Ba con nghiện bài bạc vừa nghe thấy thế lúc này mới bỏ qua cho Tạp Mễ Nhĩ .

Tạp Mễ Nhĩ đi tới cửa nhìn Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói: "Thế nào, đang lo lắng cái gì sao?"

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có. Tình trạng của Mã Lệ Liên và Hội Trưởng Lão đã ổn định lại, như vậy Thần giới bên này cũng chưa có vấn đề gì."

Tạp Mễ Nhĩ nhìn Thích Ngạo Sương khẽ cau mày hình như đang suy nghĩ gì, nghe Thích Ngạo Sương nói xong hần nói: "Người lo lắng rằng Thần giới đã giải quyết xong nhưng còn Ma giới thì không dễ dàng như thế, đúng không?"

"Đúng. Ta không biết Phong Dật Hiên rốt cuộc là tại sao làm như không quen biết ta." chân mày Thích Ngạo Sương nhíu chặt hơn, nhỏ giọng nói, "Nhưng ta lại cảm giác là cùng ta có liên quan."

"Nên lúc hần muốn nói cho người biết hần sẽ nói cho người biết , đi thôi, ta đi làm cho người một ly trà hoa hồng để cho người lấy lại tinh thần." Tạp

Mễ Nhĩ vươn tay yêu thương vuốt vuốt đầu Thích Ngạo Sương.

"Cám ơn." Thích Ngạo Sương lộ ra nụ cười. Tay của Tạt Mễ Nhĩ, hiện tại thật ấm áp. Nụ cười của Tạt Mễ Nhĩ cũng rất ấm áp. Bất tri bất giác, nàng đã đem việc có Tạt Mễ Nhĩ ở bên người là một thói quen. Giống như người thân vậy, rất ấm áp. Nhưng theo lời Tạt Mễ Nhĩ, thời điểm nên nói với mình thì Phong Dật Hiên sẽ nói cho. Đạo lý này nàng cũng hiểu.

Nhưng là, nhưng là chỉ sợ đến cái thời điểm đó, đã là quá trễ rồi.

Trong lòng Thích Ngạo Sương mơ hồ dâng lên một cỗ lo lắng.

"Meo meo?" Mèo Tầm Bảo vừa nghe có hoa trà, dĩ nhiên là nghĩ ngay tới món điểm tâm ngọt.

"Yên tâm, có sẽ cho người ăn." Tạt Mễ Nhĩ nhéo cái lỗ tai lớn của Mèo Tầm Bảo cười nói.

Tìm được Thiếu chủ rồi, Thiếu chủ vừa nghe nói là chơi mệt chợp, không nói hai lời liền lập tức chạy qua. Cái trò đó có gì quái chứ. Thứ kì quái hơn nàng cũng đã sớm chơi qua rồi.

Ở trong phòng nhỏ an tĩnh, Thích Ngạo Sương uống Hoa Trà do Tạt Mễ Nhĩ ngâm chế, Mèo Tầm Bảo hài lòng ăn bánh ngọt.

"Ngạo Sương, kế tiếp người tính toán làm gì đây?" Tạt Mễ Nhĩ ngồi xuống nhẹ nhàng hỏi.

"Trước hết trợ giúp Mã Lệ Liên đứng vững chân, sau đó." Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, sau đó, sau đó chính là đi Ma giới. Phong Dật Hiên.

"Thần giới bên này giải quyết xong, chính là Ma giới, đúng không?" Tạt Mễ Nhĩ nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói ra, "Thần giới bên này

xử lý tốt, đúng dịp bọn họ có đấu tranh nội bộ. Nhưng Ma giới không giống vậy. Ma tộc là một chủng tộc khát máu . Tàn bạo, cường đại. Cường giả của bọn họ là Vương, cũng không dễ dàng có thể buông tha Thánh Chiến ." Tạt Mễ Nhĩ giải thích cho Thích Ngạo Sương hiểu.

"Ta hiểu rõ." Thích Ngạo Sương đặt ly trà xuống, nhẹ nhàng thở dài. Nhưng Phong Dật hiên và Thiếu chủ cũng muốn Thánh Chiến, mặc dù như vậy nhưng Ma Vương thì sao đây? Coi như bọn họ muốn ngưng hẳn, nhưng Ma vương không muốn, thì tất cả đều là vô ích.

Thích Ngạo Sương cau mày đang suy tư, tiếng gõ cửa vang lên.

"Ngạo Sương tiểu thư, nữ thần Điện hạ xin ngài qua đó có chuyện quan trọng thương lượng." Thị nữ cung kính nói. Ngay cả Nữ thần của các nàng cũng đối với thiếu nữ thần bí tóc đen này khách khí khác thường, dĩ nhiên các nàng cũng không cần.

Thích Ngạo Sương và Tạt Mễ Nhĩ liếc mắt nhìn nhau, Thích Ngạo Sương lộ ra nụ cười mỉa mai nhàn nhạt. Xem ra, Hành động của Hội Trưởng Lão so với dự tính nhanh hơn chút ít.

"Biết rồi, ta lập tức qua." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng gật đầu ý bảo thị nữ trước rời đi.

"Xem ra, Thần giới chuẩn bị có chiến tranh xảy ra ." Tạt Mễ Nhĩ cười ưu nhã, dịu dàng. Trong tươi cười lại có một tia hả hê.

"Đúng vậy, Hội Trưởng Lão cũng không đợi nổi nữa rồi." Thích Ngạo Sương đứng dậy, khóe miệng lộ ra một tia châm chọc mỉm cười nói "Chúng ta đi xem một chút đi. Mã Lệ Liên lần này sẽ làm sao."

Tạt Mễ Nhĩ cũng đứng lên, hớn hờ gật đầu, cùng Thích Ngạo Sương đi tới thư phòng của Mã Lệ Liên.

Vừa vào thư phòng, Thích Ngạo Sương liền thấy Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân đều ở đây. Mà Thiếu chủ không có ở nơi này, chắc còn còn với mấy thần đại chiến mặt chược.

Vừa vào cửa, Lãnh Lăng Vân liền mỉm cười với Thích Ngạo Sương rồi nhẹ nhàng gật đầu. Thích Ngạo Sương cũng nở nụ cười tủm tỉm. Ánh mắt chuyển tới trên người Phong Dật Hiên, Phong Dật Hiên lại cúi đầu không có liếc nhìn nàng một cái. Đợi khi Thích Ngạo Sương đem ánh mắt dời đến trên người Mã Lệ Liên, nàng lại cảm thấy một ánh mắt nóng bỏng quen thuộc đang chiếu lên người nàng.

Tại sao lại như vậy? Thích Ngạo Sương rất muốn níu lấy Phong Dật Hiên hỏi cho ra lẽ. Tại sao người vốn không phải là như vậy mà? Rốt cuộc là có nỗi khốt tâm nào không nói rõ được? Tại sao không nói ra rồi cùng nhau giải quyết?

"Ngạo Sương tiểu thư, lần này, mời cùng ngài cùng bằng hữu nhất định phải giúp ta một lần." trên mặt Mã Lệ Liên có chút sợ hãi, nóng nảy mà thành khẩn van xin .

Vậy mà ở đáy mắt Thích Ngạo Sương lại nhìn không ra có một tia sợ hãi và lo lắng nào, có cũng chỉ là lạnh nhạt và ngạo nghễ.

Ha ha, Mã Lệ Liên, cái nữ nhân đơn giản này. Người lại không thể nhẫn nại hay sao?

"Đã xảy ra chuyện gì để cho nữ thần cao quý ưu nhã của chúng ta hốt hoảng như vậy?" Thích Ngạo Sương tùy tiện ngồi xuống, trong giọng nói lại có tí châm chọc.

Đứng ở bên bàn bên kia đáy mắt Hạ Lạc Đặc thoáng qua một tia đau đớn, thoáng qua rồi biến mất, rất nhanh, cơ hồ khiến người ta không dễ dàng nắm bắt được.

"Ngạo Sương tiểu thư, Hội Trưởng Lão tập kết lượng quân đội, bọn họ muốn chính thức tuyên chiến với ta! Bọn họ không chú ý đến mặt mũi nữa rồi." Mã Lệ Liên vẫn còn có chút kinh hoàng nói, "Thần giới, Thần giới sẽ phải xảy ra chiến tranh. Ta không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra chút nào cả. Nhưng nếu như mà ta không ứng chiến, ta sẽ bị Hội Trưởng Lão giết chết. Những gì ta cam kết căn bản không thể nào thực hiện. Thánh Chiến sẽ xảy ra. Cho nên, xin Ngạo Sương tiểu thư cùng bằng hữu nhất định phải trợ giúp ta đánh thắng cuộc chiến này."

Thích Ngạo Sương khẽ nhú mào, a~~, Mã Lệ Liên này có chút tiến bộ a. Biết dùng loại phương thức này uy hiếp mình. Thích Ngạo Sương không có trả lời ngay, mà khẽ nhú mào với Hạ Lạc Đặc đứng ở sau lưng Mã Lệ Liên.

Sắc mặt của Hạ Lạc Đặc nhất thời khó coi tới cực điểm, khuôn mặt anh tuần trong nháy mắt tái nhợt không có một tia huyết sắc. Khổ sở hai mắt nhắm lại cúi đầu. Hắn hiểu được, Mã Lệ Liên đứng ở trước mặt hắn, không bao giờ còn là thiếu nữ ngây thơ thuần khiết như trước đó nữa. Nàng giờ phút này là một Quang Minh Nữ Thần! Một nữ nhân khát vọng quyền lực!

"Cái này, chúng ta dĩ nhiên là sẽ giúp người. Dù sao." ánh mắt của Thích Ngạo Sương nhìn Mã Lệ Liên tràn đầy hài hước, chậm rãi nói, "Dù sao mục đích của chúng ta đều nhất trí, đều là kết thúc Thánh Chiến, đúng không? Nữ Thần Điện Quang Minh hạ."

"Đúng vậy, Ngạo Sương tiểu thư, ngài hiểu được thật sự là quá tốt." Mã Lệ Liên liên tục không ngừng gật đầu, trên mặt hiện lên vẻ mừng rỡ.

Ta dĩ nhiên hiểu, Mã Lệ Liên tiểu thư.

Sẽ có một kinh hỉ cho người, đúng không? Hạ Lạc Đặc.

Khóe mắt Thích Ngạo Sương liếc về phía Hạ Lạc Đặc đang nhìn nàng, khẽ mỉm cười.

"Đúng rồi, nữ thần Điện hạ, ta nhờ người giúp ta tìm hai người, có tung tích chưa?" Thích Ngạo Sương nhàn nhạt hỏi. Trước đó đã nhờ Mã Lệ Liên tìm kiếm Bạch Đế và Hắc Vũ, trải qua thời gian dài như vậy, hai người cũng nhanh có tin tức thôi.

"A, có. Có ." Mã Lệ Liên gật đầu, "Ta đang muốn cùng ngài nói chuyện này đây. Hai ngày trước tìm được bọn họ, bây giờ bọn họ đang nhanh chóng đến đây."

"Vậy thì thật sự là phải rất cảm tạ nữ thần điện hạ rồi, người trợ giúp ta thật sự là quá tốt, nếu không ta còn không biết làm sao tìm được bọn họ đây." Thích Ngạo Sương mỉm cười nói cảm ơn. Khiến Nữ Thần Quang Minhra mặt tìm kiếm người, hiệu quả quả nhiên rất tốt. Thứ nhất quang minh chính đại tìm kiếm, không giống Hắc Ám chi thần, hẳn tuyệt đối không dễ dàng như vậy. Thứ hai nha, tự nhiên hiệu suất làm việc rất cao. Ở tại thần giới, Nữ Thần Quang Minhban bố ra lệnh muốn tìm người, bọn thần dân còn không phối hợp sao?

"Một cái nhắc tay mà thôi." Mã Lệ Liên ưu nhã mỉm cười.

"Đến lúc đó cùng Hội Trưởng Lão đối đầu, có họ thì sẽ đơn giản rất nhiều." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nói qua.

"A, thật sao? Vậy thì thật là thật tốt quá. Thật cảm ơn ngài, Ngạo Sương tiểu thư. Thì ra là ngài tìm bọn hắn là vì tới trợ giúp ta sao?" Mã Lệ Liên hết sức cảm kích gật đầu nói nói cảm ơn. Đáy mắt lại có một tia hài lòng và cười lạnh không dễ dàng phát giác. Thiếu nữ nhân loại này quả nhiên hữu dụng. Tự nhiên như vậy lại thừa hơi sức đi giúp mình.

Thích Ngạo Sương trong lòng lạnh lùng cười một tiếng, Đúng vậy a~~, Mã Lệ Liên , có niềm vui to lớn hơn đang chờ người nha.

"Nữ thần Điện hạ yên tâm, ta cùng các bằng hữu của ta sẽ dốc toàn lực giúp người ." Thích Ngạo Sương nói ra lời như vậy nhưng Mã Lệ Liên vẫn còn

có chút lo lắng.

"Nhưng Ngạo Sương tiểu thư, thực lực của Hội Trưởng Lão không thể khinh thường. Đừng bảo là bọn họ trăm vạn quân đội thiên sứ, thành viên của Hội Trưởng Lão tất cả mọi người đều là cao thủ thực lực cường đại." Mã Lệ Liên cau mày lo lắng nói.

"Không quan hệ, chúng ta không phải còn có bọn Long thần sao?" Thích Ngạo Sương cười như không cười nhìn Mã Lệ Liên, nếu nữ nhân này khát vọng mình nói ra cái này, như vậy mình liền thỏa mãn nàng. Dù sao nói vài lời nói mà thôi, không mất miếng thịt nào nha.

Quả nhiên khi Thích Ngạo Sương nói ra những lời này, trên mặt Mã Lệ Liên hình như đã yên lòng, đáy mắt lại thoáng qua một tia tinh vi không dễ nhận ra.

"Vậy ta an tâm. Thật cảm ơn người Ngạo Sương tiểu thư." Mã Lệ Liên kích động cảm tạ.

Thích Ngạo Sương chỉ là cười không đáp.

Ban đêm, Bạch Đế và Hắc Vũ hai người đã tới thần đình, gặp Thích Ngạo Sương.

"Khổ cực hai vị rồi, ngồi xuống trước uống ly trà." Táp Mễ Nhĩ cười híp mắt rót ly trà cho hai người.

"Tình huống chính là Nữ Thần Quang Minh và Quang Minh thần đình sắp sửa xảy ra chiến tranh, chúng ta phải làm là thắng bằng hai thế lực này, thêm Hắc Ám chi thần và cả Thế Lực Hắc Ám. Ba thế lực này thắng bằng, vĩnh cửu đấu tranh, nhiệm vụ liền hoàn thành." Thích Ngạo Sương đưa ra kết luận, đơn giản nhanh chóng đem tình thế nói cho hai người.

"Chỉ đơn giản như vậy?" Hắc Vũ đặt mông ngồi xuống, đem trà Tạp Mễ Nhĩ đưa tới uống cạn sạch một hơi không quên nói cảm ơn với Tạp Mễ Nhĩ.

"Cảm ơn." Mà Bạch Đế là mang vẻ mặt bình tĩnh ngồi xuống, nhận lấy trà của Tạp Mễ Nhĩ, nói cảm ơn trước rồi mới nhấp miệng.

"Đúng, chính là đơn giản vậy thôi. Vốn là nghĩ diệt trừ Hội Trưởng Lão khiến Nữ Thần Quang Minh bây giờ là Mã Lệ Liên lập ra Quang Minh thần đình mới, nhưng là nữ nhân này dã tâm bành trướng, cho dù để cho nàng nắm quyền vẫn như cũ sẽ tái phát chiến tranh. Không bằng cứ như vậy khiến lực lượng Thần giới suy yếu kéo dài, không còn sức lực khởi xướng Thánh Chiến." Thích Ngạo Sương trầm giọng giải thích, "Còn có Hắc Âm chi thần, này ba thế lực này sẽ cân bằng, không lo có chiến tranh nữa rồi."

"Nhưng Ma giới bên kia chỉ sợ không dễ dàng như vậy." Bạch Đế tỉnh táo lập tức nói ra mấu chốt.

"Đúng vậy, ta cũng biết rõ. Nhưng là trước giải quyết bên này đã." Thích Ngạo Sương trong lòng nhẹ nhàng than thở.

"Vậy chúng ta phải làm sao? Lúc Hội Trưởng Lão và Mã Lệ Liên đánh nhau?" Hắc Vũ cũng không ngần ngại, lập tức hỏi vấn đề như vậy.

"Mã Lệ Liên đánh thắng trận, nhưng để cho người của Hội Trưởng Lão chạy được, đánh tan lực lượng chính của bọn họ thôi, để cho lực lượng còn lại của bọn họ có thể cùng Mã Lệ Liên đối kháng." Thích Ngạo Sương trầm giọng nói, "Một câu thôi, chính là để bọn họ ngang hàng nhau."

"Tốt, đã hiểu." Hắc Vũ cũng không nói nhảm nữa, gật đầu.

"Chỉ là, người của Hội Trưởng Lão, hẳn không phải là đơn giản như vậy." Thích Ngạo Sương trầm tư, chậm rãi nói ra. Hội Trưởng Lão, cho tới nay là

người thống trị cao nhất của Thần giới, chẳng lẽ không có chút thực lực hay sao?

"Hừ! Vậy thì sao! Nhìn xem ta sẽ bóp chết bọn họ!" Chợt, một thanh âm đột ngột tràn đầy khinh thường đi vào.

"Thiếu chủ." Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn người mới đến là Thiếu chủ. Thiếu chủ cứ như vậy không tiếng động tiến vào nàng đã bày ra kết giới rồi mà. Mà người đứng ở sau lưng nàng, là Phong Dật Hiên. bên cạnh Phong Dật Hiên là lãnh Lăng Vân.

"Mọi người đến đông đủ rồi ." Táp Mễ Nhĩ cười híp mắt nói, "Cùng đi vào ngồi đi. Vừa đúng lúc chúng ta bàn luận một chút."

"Có cái gì phải bàn luận ở đây, không phải là chỉ cần đánh bọn họ bộ mặt nở hoa, không kịp giãy dụa hay sao?" Thiếu chủ giựt giựt khóe miệng trách móc .

"Lạ Địch Nhã!" thanh âm Phong Dật Hiên mang theo tức giận mơ hồ, chỉ một câu làm cho Thiếu chủ ngoan ngoãn ngậm miệng.

"Biết rồi,Huynh nói cìa gì thì làm cái đó được chưa." Thiếu chủ nhỏ giọng nói.

"Muội tính khí như vậy lúc nào thì mới có thể thay đổi được đây? Một ngày nào đó muội sẽ bị người khác giáo huấn." Phong Dật Hiên đè nén tức giận trong lòng trầm giọng nói.

"Muội biết rồi !" thanh âm Thiếu chủ càng ngày càng nhỏ, ánh mắt nghiêng mắt nhìn Táp Mễ Nhĩ nói, "Ngượng ngùng, mới vừa rồi là ta thất lễ."

Táp Mễ Nhĩ như cũ dịu dàng mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu bày tỏ không có để ý chuyện này.

Sắc mặt của Thích Ngạo Sương có chút phức tạp. Thiếu chủ, chỉ sợ là chưa từng gặp qua đối thủ, cho nên mới không chút kiêng kỵ nào như vậy. Nàng ta kiêu ngạo, nàng ta liều lĩnh. Nhưng giống như Phong Dật Hiên nói, Thiếu chủ tính tình như vậy, nếu là có một ngày gặp phải khó khăn, sẽ bị người ta giáo huấn. Là tốt hay xấu còn chưa biết.

"Chúng ta sẽ làm theo ý người." Phong Dật Hiên thật thà nói ra câu đó, sau đó xoay người rời đi.

Thích Ngạo Sương khẽ mở miệng, muốn lên tiếng gọi Phong Dật Hiên lại. Thiếu chủ lại hung hăng trợn mắt nhìn Thích Ngạo Sương, dùng thân thể chặn lại ánh mắt của Thích Ngạo Sương. Sau đó cũng xoay người bực tức rời đi.

"Ngạo Sương." ánh mắt của Lãnh Lăng Vân có chút phức tạp, hẳn làm sao không nhìn ra được trong mắt Thích Ngạo Sương là lo âu và do dự. Nàng nghĩ đuổi theo, nhưng mà lại là không thể được.

Thích Ngạo Sương cuối cùng nhẹ nhàng than thở, chậm rãi nói: "Cứ như vậy đi. Dù sao chỗ ở của Hội Trưởng Lão không cần đụng vào. Các vị ở trên chiến trường tự mình cẩn thận." Thích Ngạo Sương nói xong những thứ này, trên mặt có chút mệt mỏi, chán nản đứng lên yên lặng rời đi.

Lãnh Lăng Vân nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, cuối cùng một câu cũng không nói.

Chiến tranh nổ ra.

Khi Hội Trưởng Lão tụ họp quân đội gồm một trăm vạn thiên sứ hành quân đến trung tâm thành, biết Mã Lệ Liên và Quang Minh thần đình tuyên chiến thì cả Thần giới cũng sôi trào.

Đây là cái gì vậy? Mọi người mê man. Quang Minh thần đình trước đây đánh Quang Minh thần đình bây giờ?

Mã Lệ Liên cũng không ngu, nàng sớm đã có chuẩn bị. Hơn nữa dù sao nàng mới là Quang Minh Nữ Thần chính cống, tự nhiên rất nhanh liền triệu tập 80 vạn quân đội thiên sứ, mặc dù thực lực so ra còn kém quân đội của Hội Trưởng Lão, nhưng số lượng cũng không có khác lắm. Có thể ở trong thời gian ngắn ngủi tụ họp quân đội nhiều như thế, đã không dễ dàng gì. Hơn Mã Lệ Liên nữ nhân này, vô cùng thủ đoạn.

Hiển nhiên lần này Hội Trưởng Lão quyết định đem Mã Lệ Liên hoàn toàn diệt trừ, Hội Trưởng Lão tất cả lực lượng đều dốc sức, bao gồm cả Nữ Thần Quang Minh kết nhiệm Phù La Táp. Thập Nhị Dực thiên sứ được điều động thế trận lúc này làm cho người ta rung động không dứt.

Mà bên này, Mã Lệ Liên sẽ đích thân ra chiến trường vì các chiến sĩ khích lệ tinh thần.

Ngày này, rốt cuộc đã tới.

Chiến trường là ở một bình nguyên rộng lớn

Chim trắng bay đầy trời, thanh âm vỗ cánh bên tai không dứt.

Khai chiến kèn thổi lên, hai bên thiên sứ chiến sĩ cũng vì mình vinh dự mà chiến.

Đoàn người của Thích Ngạo Sương chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú vào tình huống ở trận chiến. Thật ra thì, ích kỷ mà nói, nàng hy vọng hai phe đánh nhau càng thảm thiết càng tốt. Bởi vì như vậy mới có thể tạo phúc cắt giảm thực lực của Thần giới, để cho bọn họ không cách nào khởi xướng Thánh Chiến được nữa.

Máu tươi bay đầy trời như những giọt mưa tí tách rơi, lông vũ màu trắng bay múa đầy trời. Hơn cả là có những chỗ lông vũ nhuộm đỏ. Có những thiên sứ gãy cánh rơi xuống không ngừng.

Đây chính là chiến tranh sao?

Thích Ngạo Sương cau mày nhìn tất cả trước mắt

Thần giới khởi xướng chiến tranh là như thế này sao, như vậy tam giới mà tham dự Thánh Chiến thì sao đây?

Chỉ biết rằng so với chiến tranh trước mắt chắc còn tàn khốc gấp trăm lần, nghìn lần chứ sao?

Thích Ngạo Sương chậm rãi nhắm mắt lại mở mắt ra lần nữa. Ngày hình như cũng bị nhiễm hồng giống như nhau, mà mặt đất còn lại là thật bị nhuộm đỏ ngẫu.

Mùi máu tươi gay mũi làm cho người ta cau mày.

Thích Ngạo Sương đưa mắt nhìn về nơi xa, bị một đạo ánh sáng bạch quang chói mắt chiếu vào

Thiên sứ lần lượt bị rơi xuất như mưa. Ở chỗ kia

Bay tại nơi đó, không phải Thập Dực thiên sứ, cũng không phải là Thập Nhị Dực thiên sứ.

Mà là thiên sứ có mười sáu cánh là thiên sứ!

Một, hai, ba.

Tổng cộng có chín mươi sáu cánh.

Đó chính là thành viên Hội Trưởng Lão sao?

Thích Ngạo Sương khẽ hí mắt, trên lưng chột một đôi cánh nóng bỏng chói mắt hỏa diễm sí bang được, bay thẳng lên không trung, nghênh đón Thập Lục Dực thiên sứ bên đó.

Đám người Phong Dật hiên, Lãnh Lăng Vân theo sát ở phía sau Thích Ngạo Sương phía sau.

Tạp Mễ Nhĩ vẫn đứng tại chỗ, mặt bình tĩnh nhìn chiến sự trước mắt.

Trong tầm mắt Thích Ngạo Sương dễ thấy được thiên sứ 16 cánh trắng noãn cánh, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 18: Phong Dật Hiên, Rốt Cuộc.....

C

hín mười tên Thập Lục Dực thiên sứ cầm trong tay cự kiếm, bộ mặt khinh thường đem mấy chiến sĩ đang bao vây bọn họ chém làm đôi. Trong khung cảnh hỗn loạn máu me đầy trời cứ như vậy bọn chúng tiến đến chỗ Thích Ngạo Sương.

Hạ Lạc Đặc mấy thiên sứ khác cũng đều đi theo Thích Ngạo Sương nghênh đón địch.

Tất cả Nhị Dực và Tứ Dực thiên sứ chậm rãi lui về phía sau, đem không gian nhường lại cho bọn họ.

"Ha ha, Hạ Lạc Đặc, chiến sĩ trung thành, không ngờ người trong một đêm từ Bát Dực thiên sứ đột phá thành Thập Nhị Dực thiên sứ, người rốt cuộc hấp thu bao nhiêu tin thiên sứ vậy?" Cầm đầu là Thập Lục Dực thiên sứ mỉa mai nhìn Hạ Lạc Đặc lại âm hiểm quái khí mà nói ra một câu nói như vậy. Đây chính là hội trưởng Hội Trưởng Lão Gia Bố Lan, cũng là Ông nội của Phù La Táp.

Sắc mặt của Hạ Lạc Đặc chợt tái nhợt, cả thân thể càng thêm khẽ run lên.

"Cái kẻ bán thiu này tội của người là không thể tha thứ, linh hồn của người đã bán thiu tới cực điểm." Một người khác trong Thập Lục Dực thiên sứ là Địch Duy Tư cũng âm lãnh mà nói ra một câu như vậy.

Hạ Lạc Đặc cắn chặt răng, sắc mặt càng ngày càng trắng, lời gì cũng không nói ra được. Chiến sĩ là vinh dự, hắn đã không thể nào quay lại, giống như bọn họ nói, linh hồn của hắn đã bán thiu vô cùng, rơi vào địa ngục.

"So với việc các người đem Nữ Thần Quang Minh tiền nhiệm xem như sủng vật mà đùa bỡn thì , Hạ Lạc Đặc hình như so với các người còn tốt hơn rất nhiều lần." thanh âm lạnh lẽo của Thích Ngạo Sương vang lên, thanh âm không lớn, lại đủ để mọi người xung quanh nghe được. Tất cả thành viên Hội Trưởng Lão là các Thập Lục Dực thiên sứ đều nghe được, mọi người bên này của Thích Ngạo Sương cũng nghe được. Nhưng Thích Ngạo Sương lại không chế rất tốt, chỉ là “vô tình” làm cho vài người nghe thấy thôi.

Thích Ngạo Sương tự nhiên có tính toán riêng, dù sao cũng không được đem danh dự của bọn hắn hạ xuống quá thấp. Nhưng những lời này đủ khiến người của Hội Trưởng Lão tâm thần không yên.

Quả nhiên, người của Hội Trưởng Lão vừa nghe thấy Thích Ngạo Sương nói, từng người một sắc mặt đại biến. Tất cả đều hận không được tiến lên xé Thích Ngạo Sương ra làm trăm mảnh.

"Người là người nào? Cư nhiên ở chỗ này nói bậy bạ, nói hươu nói vượn vũ nhục bọn ta." Gia Bố Lan mặt đen lại lạnh giọng quát lớn.

"Ha ha, có phải là thật hay không, chính trong lòng các người rõ ràng nhất, không phải sao?" Thích Ngạo Sương cười hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

Sắc mặt của Hạ Lạc Đặc và mấy thiên sứ đang chậm rãi khôi phục. Đối mặt với kẻ bắn thỉu miệng lại đầy đạo nghĩa như thế, hành động của bọn họ có gì là quá đáng chứ. Linh hồn của bọn người kia đã sớm bắn thỉu không chịu nổi rồi!

Mặc kệ là người hay là thiên sứ, tâm tình lúc này đều cảm thấy oán hận. ai nguyện ý làm cái nệm lưng cho người khác cơ chứ.

Các người, cũng chỉ là một bầy như nhau tự dối mình , dối người mà thôi.

Thích Ngạo Sương cười lạnh nhìn mấy người của Hội Trưởng Lão đang tức giận.

Có tới 9 Thập Lục Dực thiên sứ, hơi nhiều một chút thì phải?

Như vậy đối với Mã Lệ Liên hình như không công bằng cho lắm nha.

"Không cần biết người là ai, nếu đứng ở phe Mã Lệ Liên, sẽ phải trả giá thật đắt." Địch Duy Tư cười lạnh, quơ kiếm trên tay nhắm thẳng vào Thích Ngạo Sương, âm lãnh nói, "Mà cái giá đó sẽ là tính mạng của người."

Thích Ngạo Sương cười mà không nói, chậm rãi giơ tay lên, đột nhiên phát tay.

Ánh sáng màu vàng chói mắt, Thích Ngạo Sương cả người được bao phủ bên trong. Kim quang chói mắt khiến nhóm người của Hội Trưởng Lão người cũng chịu đựng không nổi mà nheo mắt lại, nhìn không rõ lắm tình hình trước mắt.

Khi Thích Ngạo Sương đem bao kiếm trong thân thể rút ra, thân kiếm không ngừng run rẩy. Nó đang hưng phấn! Đối với bảo kiếm thì Thập Lục Dực thiên sứ đều không phải là Phàm Phẩm nha. Giờ phút này Thích Ngạo Sương thấy bảo kiếm trong tay giống như quỷ chết đói nhìn thấy một đồng thức ăn ngon mà hưng phấn hẳn lên. Nếu nó có thể nói, đoán chừng nó đã phải vui mừng mà gào khóc rồi.

"Yên lặng một chút đi." Thích Ngạo Sương nhin không được muốn co giật khóe miệng, duỗi ngón tay ra gõ gõ thân kiếm. Cái tên này thật là không có trật tự gì rồi.

"Đi tìm chết đi!" Địch Duy Tư âm lãnh hét lên một tiếng, giơ kiếm bổ về phía Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương khẽ mỉm cười, giơ kiếm ra đỡ.

Sau lưng Địch Duy Tư Thập Lục Dực thiên sứ tất cả đều cầm kiếm mà tiến lên. Sau lưng Thích Ngạo Sương mọi người cũng xông tới.

Một cuộc chiến kịch liệt đã được bắt đầu.

Địch Duy Tư nhìn đôi cánh Hỏa Diễm Sí Bàng sau lưng Thích Ngạo Sương trong lòng kinh ngạc, trong đầu nhanh chóng tìm kiếm, người thiếu nữ này là ai. Thoạt nhìn hình như cũng không phải là người của Thần giới, người của thần giới cũng không có đôi cánh có hình dạng như vậy.

Tóc đen, mắt đen, còn có Hỏa Diễm Sí Bàng.

Keng——!!!

Vũ khí giao nhau gây ra tiếng nổ lớn, vang lên trong không trung, thanh âm khổng lồ đình tai nhức óc, càng thêm vang dội cả một vùng.

Địch Duy Tư tư cau mày âm thầm kinh hãi người thiếu nữ , trước mắt này lại có thể đón lấy một kiếm của mình, mà mặt không hề đổi sắc.

Một khắc sau đó, Sắc mặt của Địch Duy Tư trở nên tái nhợt, nhìn cánh tượng trước mắt con người của hắn co rút

Hắn đang nhìn thấy cái gì đây?

Bảo kiếm trong tay của thiếu nữ trước mắt sau khi đụng vào bảo kiếm của hắn, lập tức thay đổi hình dạng, biến thành chất lỏng rất nhanh vây lấy bảo kiếm của mình!

Rắc rắc rắc rắc thanh âm làm cho người ta run sợ.

Chỉ một cái chớp mắt, Bảo kiếm trong tay của Địch Duy Tư chỉ còn lại mỗi chuôi kiếm.

Bảo kiếm của hắn cứ như vậy biến mất! Không! Là bị bảo kiếm trong tay thiếu nữ này “ ăn ” mất! Đúng vậy, hắn không có nhìn lầm, bảo kiếm của mình bị ăn sạch rồi.

Địch Duy Tư chỉ biết ngây ngốc nhìn một đoạn chuỗi kiếm ngắn ngủn trong tay hắn, một hồi lâu chưa có lấy lại được tinh thần Chỉ trong một nháy mắt , bảo kiếm của mình đã không còn nữa ! Nó đã bầu bạn với mình mấy vạn năm qua, giờ đã không còn nữa

Hừ—— (cái này chắc là tiếng gì đó)

Thích Ngạo Sương đợi bảo kiếm trong tay ăn uống no đủ, rồi nhìn Địch Duy Tư đang sửng sờ, dĩ nhiên là sẽ không tốt bụng cho Địch Duy Tư thời gian hồi phục tinh thần. Nàng lạnh lùng cười một tiếng, cầm bảo kiếm trong tay xông ra!

Địch Duy Tư lúc này mới lấy lại tinh thần, kinh hãi, vội vàng lắc mình tránh né, thì đã quá trễ, bờ vai của hắn vẫn bị Thích Ngạo Sương một kiếm bổ trúng, cả vai trái thiếu chút nữa cùng thân thể chia lìa.

Địch Duy Tư tư lập tức nhanh chóng lui về phía sau đi, vội vàng dùng ma pháp trị liệu cho bản thân. Nhìn thiếu nữ trước mắt xinh đẹp nhưng mà trên mặt lại mang nụ cười lạnh lẽo làm cho người ta hít thở không thông, Địch Duy Tư chợt tỉnh ngộ, thất thanh hét lớn: “ Là song hắc thiếu nữ! Là song hắc thiếu nữ trong truyền thuyết!!!”

Địch Duy Tư tư vừa hét lên, Thập Lục Dực thiên sứ đều kinh hãi!

Song hắc thiếu nữ ? Thật sự là nàng ? An Cat Lí Tạt báo cáo chuyện này, bọn họ còn tưởng rằng là lời nói vô căn cứ, cho là An Cát Lí Tạt vì sai lầm của bản thân mà bịa ra lí do buồn cười như vậy. Không ngờ song hắc thiếu nữ trong truyền thuyết thật sự đã xuất hiện ở Thần giới, thật sự xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Mà bây giờ đang cùng bọn họ đối địch.

"Chẳng lẽ, chẳng lẽ truyền thuyết là thật sao, hơn nữa hôm nay sẽ ứng nghiệm tại đây?" Một Thập Lục Dực thiên sứ đang chống lại đòn tấn công của Hạ Lạc Đặc, như kẻ mất hồn lâm bầm nói ra một câu nói như vậy .

Một câu nói này giống như tảng đá quăng vào mặt hồ tĩnh lặng, khơi dậy tầng tầng lớp lớp sóng gió.

Sắc mặt của Thập Lục Dực thiên sứ cũng thay đổi, nếu như lời đồn đãi kia là thật, như vậy thì.

"Câm miệng, cũng chỉ là lời nói vô căn cứ mà thôi, chính là một nhân loại đê tiện mà thôi , các người liền bị dọa tới mức này sao?" Gia Bố Lan vừa nhìn thấy tình thế trận chiến, cực kỳ tức giận hô to , một kiếm đánh bay Hắc Vũ, lui về phía sau niệm chú ngữ.

Tất cả thiên sứ vừa nghe Trưởng Lão nói vậy trong lòng hơi an tâm. Đều không ngừng an ủi mình, Đúng vậy a~~. Nàng ta cũng chỉ là nhân loại đê tiện mà thôi có thể gây sóng gió gì được? Chẳng qua là cường giả trong nhân loại mà thôi. Bọn họ đều là thiên sứ có 16 cánh ! Hơn nữa Gia Bố Lan là Ma Vũ Song Tu thiên tài siêu cấp, thực lực của hắn ở Hội Trưởng Lão....không, thực lực của hắn ở trên Thần Giới này là mạnh nhất. Ở tại Thần Giới này, chỉ sợ rằng cũng chỉ có Long thần mới có thể hơi áp chế hắn một chút.

Có hắn ra tay đối phó thì cái nhân loại đê tiện kia sẽ bị tiêu diệt thôi, cả thế lực của Mã Lệ Liên cũng vậy, sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt.

Nghĩ đến đây, tất cả người của Hội Trưởng Lão lại tự thôi miên nhau, nhanh chóng lấy lại ý chí ngoan cường tiến lên.

Gia Bố Lan nhanh chóng đọc lên chú ngữ, Liệt Diễm Độc Xà được phun ra, lửa mang theo hơi thở cực nóng tới mức có thể đem một người hun thành thịt khô. Không khí như muốn bốc cháy.

Sắc mặt của Hạ Lạc Đặc đại biến, tránh khỏi công kích của một thiên sứ lại hô to : "Mau lui lại! Liệt Diễm Độc Xà của Gia Bố Lan không phải dễ ngăn cản như vậy đâu!" Hiển nhiên, Hạ Lạc Đặc là đã biết ma pháp này lợi hại cỡ nào, cho nên hiện tại trong lòng vẫn còn sợ hãi hô to để mọi người lui về phía sau tránh né. Mà hắn cũng mau nhanh chóng kết một kết giới đem hai phe tách ra. Mặc dù biết phép này của hắn không có ngăn cản được nhưng mà có còn hơn không.

Mà người của Hội Trưởng Lão trên mặt đều lộ nụ cười dữ tợn cùng đặc ý. Xuất hiện rồi! Liệt Diễm Độc Xà của Gia Bố Lan, Thần giới ai có thể ngăn cản được? Dĩ nhiên, ngoại trừ Long Thần ra.

Đoàn người của Thích Ngạo Sương sắc mặt nặng nề, bởi vì bọn họ rõ ràng cảm thấy y phục trên người cơ hồ cũng muốn bốc cháy. Mà máu bên trong cơ thể của bọn họ hình như cũng bị nung đến sôi trào.

Quả nhiên không tầm thường!

Người của Hội Trưởng Lão tụ tập với nhau, tạo ra một kết giới. Động tác của bọn họ càng thêm nói rõ ma pháp này của Gia Bố Lan đang sợ tới mức nào.

"Ngạo Sương." Lãnh Lăng Vân trầm giọng kêu một tiếng muốn tiến lên ngăn cản ở trước mặt của Thích Ngạo Sương, nhưng mà thoáng một cái, một cái bóng đã phi thân tiến lên trước. Phong Dật Hiên trầm mặc chắn ở trước mặt của Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương nhìn Phong Dật Hiên đang ngăn cản trước mặt mình, hơi sững sờ, ánh mắt dần dần dịu lại.

"Tất cả đều chết đi cho ta, một lũ kiến hôi, cũng dám vọng tưởng khiêu khích ta." Gia Bố Lan đọc chú ngữ xong, dữ tợn gầm thét.

Cái ngọn lửa rần rết kia đang gào thét xông về đoàn người của Thích Ngạo Sương. Không khí quý dị, bị ngọn lửa cắt xén.

Thích Ngạo Sương không có tránh né, mà là tiến lên đón lấy, chặn trước mặt Phong Dật Hiên

Thích Ngạo Sương không tránh không né, khiến Gia Bố Lan khẽ sững sốt.

Cái nhân loại đề tiên này, là kẻ không biết cao thấp sao, không biết tốt xấu muốn đỡ công kích của mình?

"Ngạo Sương!" Phong Dật Hiên mày nhú lại chặt, đã rất lâu rồi hẳn mới gọi tên Thích Ngạo Sương . Thanh âm trầm thấp nhưng tràn đầy ân cần cùng lo lắng.

Thích Ngạo Sương ngẩn ra, ngay sau đó trên mặt lộ ra nụ cười.

Dật Hiên, ở tại thời khắc như vậy, hoặc nên nói là chỉ có thời khắc như vậy, người mới có thể công nhận cùng ta có quen biết nhau sao?

Thích Ngạo Sương nghênh đón công kích, chỉ là nhẹ nhàng trong nháy mắt vung tay lên.

Thế cục liền ngay lập tức thay đổi! ! !

Oanh một tiếng, trước mặt của Thích Ngạo Sương xuất hiện một đoàn Hắc Sắc Hỏa Diễm cao ngang người. Hắc Sắc Hỏa Diễm đen nhánh không mang theo một tia tạp chất . Hắc Sắc Hỏa Diễm này cùng với ngọn lửa Thiếu chủ phát ra hoàn toàn bất đồng.

Thiếu chủ phát ra ngọn lửa liêu lĩnh, màu đen có chứa một ít màu đỏ như máu. Mà Hắc Sắc Hỏa Diễm của Thích Ngạo Sương lại một mảnh yên tĩnh, đen nhánh vô cùng, cứ như vậy lẳng lẳng thiêu đốt. Thậm chí giống như không tồn tại. Không có chút cảm giác nóng bỏng hay gây thương tổn gì.

Vậy mà, Chính Hắc Sắc Hỏa Diễm đó lại làm cho Liệt Diễm Độc Xà phải run sợ mà thối lui.!

Hơi thở cực nóng nháy mắt biến mất, đoàn người của Thích Ngạo Sương mới vừa rồi thậm chí cảm thấy cả máu huyết cũng sôi trào, nhưng bây giờ chậm rãi đã ổn định trở lại. Cả không khí cơ hồ muốn bốc cháy cũng dần dần trở về bình thường. Ngọn lửa rắn độc cứ như vậy dừng ở cách Thích Ngạo Sương năm thước.

Gia Bố Lan hóa đá, cứ như vậy ngậy ngốc nhìn ma pháp của mình phóng ra ngoài.

Tất cả Thập Lục Dực thiên sứ cũng đều ngẩn người, cứ như vậy sững sờ nhìn Liệt Diễm Độc Xà không có cách nào tiến lên được.

Sau lưng Thích Ngạo Sương mọi người mặc dù kinh ngạc, nhưng lại không có biểu hiện trước mặt đối phương.

Bạch Đế và Hắc Vũ trong mắt lại thoáng qua một tia hài hước, mà Hắc Vũ nhìn Gia Bố Lan bằng ánh mắt hết sức đồng tình.

Vương Giả Chi Diễm!

Gia Bố Lan thật đúng là xui xẻo tới cực điểm.

Hắn cố tình sử dụng là ma pháp Hệ Hỏa, mà Thích Ngạo Sương lại cố tình nắm giữ Vương Giả Chi Diễm!

Liệt Diễm Độc xà an tĩnh dừng lại ở đó không có lên trước nửa bước, Gia Bố Lan có chút tức giận, sẽ phải lần nữa làm phép. Lần này chính Liệt Diễm Độc Xà lại làm cho Gia Bố Lan cả đời cũng không quên được ngày hôm nay.

Chỉ thấy Liệt Diễm Độc Xà chậm rãi, chậm rãi dựng lên, sau đó khom lưng, gật đầu, nằm rạp ở trước mặt của Thích Ngạo Sương.

Nó giờ phút này giống như có sinh mạng bình thường hướng Thích Ngạo Sương cung kính mà hành lễ. Có lẽ nói đúng ra là hướng tới Vương Giả Chi Diễm ở trước mặt Thích Ngạo Sương mà hành lễ.

Gia Bố Lan chỉ cảm thấy ngực không ngừng sôi trào, sôi trào. Muốn hộc ra một ngụm máu tươi, thế nhưng hẫc lại liều mạng nuốt xuống. Nội thương, tuyệt đối là do nội thương.

Địch Duy Tư và đám thiên sứ phía sau hẫc tất cả đều mang vẻ mặt như màu đất, không thể tin nhìn một màn trước mắt này.

Thích Ngạo Sương trên mặt hiện lên nụ cười sáng lạn, đáy lòng lại cực kì thoải mái: làm lãnh đạo~~~, chính là không giống người thường nha ~~

Tiếp theo lại xuất hiện một màn làm cho người xem không thể nào tiếp nhận nổi , Thích Ngạo Sương hí mắt khê trầm ngâm, Vương Giả Chi Diễm bỗng chốc trở nên to lớn, sau đó nhẹ nhàng di chuyển.

Liệt Diễm Độc Xà thấy Vương Giả Chi Diễm tiến lên thì nó chậm rãi theo sau, sau đó chậm rãi thay đổi phương hướng, nhắm ngay đoàn người của Gia Bố Lan.

Mắt Gia Bố Lan trừng trừng tới nỗi sắp lồi ra rồi, gắt gao nhìn ma pháp của mình vừa mới phóng ra. Đây chính là ma pháp mình dùng toàn bộ sức mạnh mà phóng ra ngoài! Hiện tại, hiện tại tại sao lại quay lại ???

"Đi!" Thích Ngạo Sương khê quát một tiếng, Ngọn lửa rắn độc khổng lồ như đang rất kích động, chạy tới vội vàng xông về đoàn người Gia Bố Lan.

Lần này, đối thành đám người Gia Bố Lan cảm thấy y phục chắc sắp cháy hết, máu cũng nóng tới mức sôi trào.

"Phụ thân, mau chạy đi!" Địch Duy Tư kêu khê một tiếng, đem Gia Bố Lan bị nội thương đang ngất người kéo trở về.

Gia Bố Lan mới phát hiện lửa đã cháy đến môn rồi mới chối hủ chạy đến chỗ các thiên sứ khác, lúc này trong lòng hủ chỉ muốn chửi thề, tại sao vừa rồi lại dùng toàn lực thả ra các ma pháp đáng chết kia.

"Thánh Thuần! ! !" Một Thập Lục Dực thiên sứ đột nhiên bay đến trước mặt chúng thiên sứ, triển khai một tấm chắn khổng lồ, Thánh Quang lóe lên, đem tất cả Thập Lục Dực thiên sứ bảo vệ phía sau.

Thích Ngạo Sương nhú mày, trợn to hai mắt xem náo nhiệt, lần đầu tiên thấy thế nào là bê đá tự đập vào chân của mình, tất nhiên muốn xem cho rõ rồi.

(ý là nói ông kia xuất ra ngọn lửa lại bị nó công kích trở lại đó)

Ầm tiếng nổ lớn, chấn động, cả vùng đất hình như cũng run rẩy.

Triển khai “ Thánh Thuần” là một cách phòng ngự rất có hiệu quả, đáng tiếc, một kích này thật sự quá kinh khủng. Cái Thánh Thuần không lồ kia bị đánh cho nát bấy, tiêu tán ở giữa không trung, mà cả người của kẻ kia bị bay ra ngoài, bay cực xa. Cộng thêm một đường màu đỏ bay múa trong trung, đó là hủ nôn ra máu tươi. Thoạt nhìn chắc thiên sứ này đã bị phế rồi.

Những kẻ khác cũng không chịu nổi, mọi người mặt đỏ tới mang tai, vẻ mặt thật là mập mờ cực điểm. Làm cho người ta không khỏi có suy nghĩ tà ác nào đó. Thật ra thì tình huống lúc này là do bọn họ bị thương quá nặng.

"Người,người..... . ." Gia Bố Lan tức giận chỉ vào Thích Ngạo Sương, người người nửa ngày câu nói kế tiếp cũng không có nói ra được. Hủ nội

thương nghiêm trọng, tức giận nhất là bị ma pháp của chính mình tổn thương.

Bạch Đế có chút trầm mặc nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn cảnh tượng Gia Bố Lan thê thảm như thế nào.

Hắc Vũ điều nhìn Hắc Sắc Hỏa Diễm đang lơ lửng trong không trung, thâm than trong lòng Vương Giả Chi Diễm thật đúng là Vua của ngọn lửa.

Phong Dật Hiên có chút kinh ngạc nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, ánh mắt phức tạp cực kỳ.

Sau lưng Hạ Lạc Đặc mấy thiên sứ cũng lộ vẻ mặt vui mừng.

Sĩ khí của đoàn người Gia Bố Lan vào giờ khắc này giảm xuống đến cực điểm.

Chung quanh rất an tĩnh, chỉ có tiếng vỗ cánh...

Mã Lệ Liên đứng ở đằng xa, vui mừng nhìn tất cả phía trước, các thiên sứ có thực lực kém không nhìn thấy gì nhưng, nàng thì thấy thật rõ ràng. Thật tốt quá! Thật không nghĩ tới cái nhân loại này lại cho nàng một tin vui như vậy. Hiện tại người của Hội Trưởng Lão tinh thần xuống dốc, hơn nữa mọi người cũng bị thương không nhẹ, chính là cơ hội tốt để thừa thắng xông lên.

"Hạ Lạc Đặc, lên cho ta! Làm thịt mấy lão súc sinh này cho ta!" Mã Lệ Liên ở trong lòng điên cuồng kêu gào, ánh mắt nóng bỏng của Mã Lệ Liên cơ hồ còn hòa tan tất cả mọi người ở đây. Ở trong nhận thức của nàng, Hạ Lạc Đặc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cơ hội này , nhất định sẽ diệt trừ mấy lão súc sinh kia.

Hắn luôn luôn là vì mình!

Mã Lệ Liên lòng tin tràn đầy, càng thêm cảm thấy tiền đồ sáng lạn.

Vị trí người cao nhất Thần Giới bây giờ dễ như trở bàn tay. Sau đó sẽ thống lĩnh tam giới, trở thành bá chủ cuối cùng.

Nơi xa xa giữa không trung, Gia Bố Lan đè nén hơi thở đang đứt đoạn, lần nữa đem máu tươi nuốt nôn ra lại nuốt trở về. Chỉ là cặp mắt hiện đầy tia máu oán hận nhìn chăm chăm Thích Ngạo Sương.

Tiện nhân đáng chết, xxx người một trăm lần! nhân loại đề tiện! Không phục, ta không phục a! (bó tay cái ông này ... “xxx” là ...khụ.. khụ... khụ.. ây da~~ ta chịu à!!)

Gia Bố Lan không thể tiếp tục chịu được, rốt cuộc chột phun ra một ngụm máu tươi . Thân thể lão đảo muốn ngã, Địch Duy Tư thấy thế, tập tễnh bay tới, miễn cưỡng đỡ Gia Bố Lan.

Mà sắc mặt của hắn và người của Hội Trưởng Lão là một mảnh tro tàn.

Bọn họ cũng bị thương không nhẹ, những người trước mắt thực lực cường hãn sẽ không bỏ qua cho bọn họ

Chẳng lẽ, hôm nay tất cả trong chốc lát đều bị hủy sao? Chẳng lẽ tất cả đều bị tiện nhân Mã Lệ Liên đó lật đổ sao?

Song hắc thiếu nữ! ! !

Địch Duy Tư mặt tràn đầy bi phẫn nhìn Thích Ngạo Sương, đang chuẩn bị nói vài lời thoái trước khi chết để tỏ rõ mình không cam lòng tới mức nào.

Thích Ngạo Sương lại buông tay nhún vai, nhàn nhạt một câu: "Tốt lắm, có thể kết thúc công việc rồi, chúng ta đi thôi." Thích Ngạo Sương nói xong, Vương Giả Chi Diễm biến mất, nàng dẫn đầu xoay người rời đi. Mà theo chân nàng, đám người có thực lực không tầm thường kia cũng rời đi.

Địch Duy Tư hung hăng nện một đấm trên mặt đất.

Vô lực, là cảm giác vô lực. . .

Những Thập Lục Dực thiên sứ khác cũng đều ngây ngốc nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương.

Bỏ đi? Cứ như vậy kết thúc sao?

Bọn họ không đến lấy mạng chúng ta sao?

Cứ như vậy tha cho chúng ta?

Có ý gì a ——! ! !

Mã Lệ Liên ngây ngẩn cả người. Thích Ngạo Sương là có ý gì? Không phải phải trợ giúp mình trở thành người nắm quyền chân chính sao? Tại sao tại sao lại như vậy, thời khắc mấu chốt lại buông tay ? Hội Trưởng Lão tinh thần mê mẩn, bị thương không nhẹ, cơ hội tốt như vậy, nàng cư nhiên cứ như vậy bỏ qua? ! ! !

Mã Lệ Liên sắp điên rồi! Mỹ vị đến miệng không ăn được, chính là cảm giác này!

Thích Ngạo Sương, người rốt cuộc có ý gì? Mã Lệ Liên hung hăng bay tới, trực tiếp nghênh đón đoàn người Thích Ngạo Sương trở về.

Người của Hội Trưởng Lão dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Nếu song hắc thiếu nữ bỏ qua cho bọn họ, với tình trạng bây giờ mà bọn họ tiếp tục chiến đấu thì quả là không có đầu óc rồi. Địch Duy Tư nhìn thấy Hạ Lạc Đặc muốn vung kiếm lên, thì vội vàng đỡ Gia Bố Lan khẽ quát một tiếng: "Rút lui!"

Người của Hội Trưởng Lão nhanh chóng rút lui , phía sau các đại thiên sứ vây quanh che chở. Bọn người Hạ Lạc Đặc trơ mắt nhìn người của Hội Trưởng Lão càng ngày càng xa, cứ như vậy thoát được.

Thích Ngạo Sương về mặt lạnh nhạt trở về, ở giữa không trung liền gặp Mã Lệ Liên khí thế đang hung hăng

Giờ phút này sắc mặt của Mã Lệ Liên quả thật đen thui đến cực điểm, nàng nhìn thấy Thích Ngạo Sương mang về mặt hờ hững, liền giận dữ sợ, đưa ngón tay chỉ vào mũi Thích Ngạo Sương liền gầm lên: "Thích Ngạo Sương! Người có ý gì? ! Người nói không giữ lời? ! Người tại sao lại hành động như vậy? ! Người biết người đang làm cái gì không? Người là có ý gì!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 19: Nỗi Khổ Của Phong Dật Hiên

M

ã Lệ Liên chỉ vào mũi thích Ngạo Sương gầm lên, tâm tình kích động nàng ta đã quên mất là nhờ công lao của ai mới có nàng ta bây giờ. Nàng ta giờ phút này trong đầu cũng chỉ có một ý niệm, đó chính là cái người ngu xuẩn này để cho người của Hội Trưởng Lão chạy thoát, đó là một hành động vô cùng ngốc nghếch.

"Người nói đi, người có ý gì? Chẳng lẽ quên giữa chúng ta có hiệp nghị sao? Chẳng lẽ người không muốn ngừng hãm Thánh Chiến hả? Người lại làm ra chuyện như vậy!" Mã Lệ Liên kích động rống giận, gương mặt trắng nõn giờ phút này sung huyết đỏ bừng.

Thích Ngạo Sương không có bất kỳ vẻ mặt nào, chỉ là nhàn nhạt nhìn kẻ đang trước mắt kích động, Mã Lệ Liên .

Mã Lệ Liên nhìn Thích Ngạo Sương không phản ứng chút nào, càng ngày càng tức giận, đang muốn nói ra những câu cay độc hơn, Thích Ngạo Sương lại chậm rãi lên tiếng, chỉ là nhẹ nhàng một câu nói.

"Ta với người giữa chưa từng có hiệp nghị. Chớ quên người là làm như thế nào lại lại cái chức vị Nữ Thần Quang Minh, ta nếu có thể để cho người làm Nữ Thần Quang Minh, thì cũng có thể đem An Cát Lí Tịch cứu ra để cho nàng làm Nữ Thần Quang Minh" Thích Ngạo Sương thanh âm lạnh lẽo giống như bầu trời đêm mùa đông, lạnh lẽo khiến người kinh hồn bạt vía.

Sắc mặt của Phong Dật Hiên cũng lạnh xuống, khẽ trầm ngâm hí mắt, trên khuôn mặt trắng nõn của Mã Lệ Liên liền xuất hiện một vết máu chảy dài xuống. Lãnh Lăng Vân không nói một lời, bình tĩnh nhìn Mã Lệ Liên ,

trong ánh mắt lại tràn đầy nguy hiểm làm cho lòng người kinh hãi. Trong nháy mắt Mã Lệ Liên cả kinh sau lưng tràn đầy mồ hôi lạnh.

Máu trên mặt chậm rãi nhỏ giọt xuống, trên không trung nhẹ nhàng phiêu dang. Con người Mã Lệ Liên bỗng chốc phóng đại, chợt tỉnh ngộ, lúc này mới phát giác thái độ của mình hình như quá mức kích động. Mã Lệ Liên vội vàng điều chỉnh gương mặt, đổi lại một vẻ mặt mỉm cười, nhưng giọng nói vẫn như cũ hết sức dồn dập: "Ngạo Sương tiểu thư, ta không phải ý này. Nhưng hiện tại chính là cơ hội để tiêu diệt Hội Trưởng Lão. Nếu như để cho bọn hắc chạy thoát, hậu quả thật khó tưởng tượng." Mã Lệ Liên dứt lời lo lắng nhìn về phía nơi xa có bọn người của Hạ Lạc Đặc, Hạ Lạc Đặc mang theo một đám thiên sứ ra sức truy kích, nhưng người của Hội Trưởng Lão lại càng bay càng xa. Hạ Lạc Đặc cũng chỉ có thể chém giết những thiên sứ lưu lại ngáng chân mà thôi.

Máu tươi bay đầy trời thấy mà ghê. Nhuộm đỏ cả lông vũ màu trắng toát, xúng lên khúc bi tráng.

Trận chiến này, có bao nhiêu tính mạng thiên sứ rơi xuống, có bao nhiêu chiến sĩ thậm chí ngay cả tim thiên sứ cũng không có để lại, cũng không có cơ hội đầu thai chuyển kiếp mà vĩnh viễn biến mất.

"Hội Trưởng Lão, lần này thực lực đã thật to tổn thất to lớn, không phải sao?" Thích Ngạo Sương xoay người, nhìn phương xa, chiến tranh thảm khốc còn đang kéo dài trong lòng dâng lên một cỗ cảm thụ khó tả. Hạ Lạc Đặc vẫn còn ở dẫn dắt thiên sứ đuổi giết người của Hội Trưởng Lão. Nhưng Hạ Lạc Đặc lại vô tình để cho các thiên sứ có thực lực cường hãn chạy đi. Chuyện này là do thỏa thuận của Thích Ngạo Sương và Hạ Lạc Đặc trước đó không thể cho người khác biết được.

"Đúng là lực lượng bọn chúng suy yếu không ít, nhưng chưa tiêu diệt được toàn bộ bọn chúng." Mã Lệ Liên nóng nảy nói, nếu như giờ phút này bọn họ đứng trên mặt đất, đoán chừng nàng ta đã gặp đến độ dậm chân.

"Nữ thần Điện hạ, người có phải đã quá tham lam hay không?" Thích Ngạo Sương cười nhạt, lạnh lùng phun ra một câu như vậy.

Vẻ mặt của Mã Lệ Liên cứng đờ, sững sờ nhìn Thích Ngạo Sương, hồi lâu mới thở ra một câu: "Ngạo Sương tiểu thư, người là có ý tứ gì? Ta rõ ràng không phải như vậy."

"ý tứ là trên mặt chữ" Thích Ngạo Sương như cũ là nụ cười nhàn nhạt, "Cứ như vậy đi, còn dư lại, nên chính tay người xử lý, người là người thông minh chắc biết phải làm sao."

"Ngạo Sương tiểu thư, ta không hiểu rõ ý của người là thế nào!" Sắc mặt của Mã Lệ Liên đại biến, nhưng vẫn cố gắng ổn định tâm tình, cố gắng trấn định hỏi Thích Ngạo Sương, "Chẳng lẽ người không muốn kết thúc Thánh Chiến sao? Ta chưa trở thành người thống trị chân chính của Thần Giới thì ta không có cách nào....."

"Người là người ngu ngốc sao?" thanh âm lạnh lẽo của Thiếu chủ mang theo khinh thường cùng châm chọc.

Sắc mặt của Mã Lệ Liên trắng rồi lại xanh, quay đầu nhìn Thiếu chủ, nhép nhép miệng, nhưng không cách nào phát ra âm thanh. Chỉ vì trên mặt Thiếu chủ tràn đầy nụ cười mỉa mai, ánh mắt sắc bén đến mức để cho nàng không cách nào nhìn thẳng vào mắt. Mà ánh mắt của Thiếu chủ rơi vào trên người của nàng, để cho nàng có cảm giác là bị một cái rắn độc nhìn chăm chú, không cách nào thở dốc.

"Người cũng biết rằng không cần diệt trừ Hội Trưởng Lão, cứ như vậy các người sẽ vẫn đấu tranh với nhau. Chỉ cần giữ vững cái trạng thái này, Thần giới còn có thể có tinh lực khởi xướng Thánh Chiến sao?" Thiếu chủ khinh thường, trợn mắt nhìn Thích Ngạo Sương, lạnh lùng nói: "Chuyện giải quyết rồi, chúng ta đi."

Sắc mặt của Mã Lệ Liên giờ phút này trong nháy mắt biến thành tro tàn. Đột nhiên quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương, lại thấy Thích Ngạo Sương gương mặt bình tĩnh, đối với lời mới vừa nói của Thiếu chủ Thích Ngạo Sương không có bất kỳ phản bác nào.

Mã Lệ Liên khẽ hé miệng, trừng to mắt nhìn Thích Ngạo Sương, lại một câu cũng nói không nên lời. Nhìn thiếu nữ tóc đen mắt đen trước mặt, trong lòng của Mã Lệ Liên thấy lạnh cả người và sợ hãi. Chẳng lẽ, chẳng lẽ thiếu nữ nhân loại này từ ban đầu đã có chủ ý này sao? Từ lúc bắt đầu cũng chưa có từng tính toán để cho mình trở thành người cai trị Thần Giới, mà là để cho mình cùng Hội Trưởng Lão trở thành hai thế lực đối kháng nhau.

Không đúng! Còn có Hắc Âm chi thần!

Là ba cổ thế lực đối kháng!

Mã Lệ Liên càng nghĩ càng kinh hãi, sững sờ nhìn vẻ mặt hồ hững của Thích Ngạo Sương lời gì cũng nói không ra được.

Người thiếu nữ này! Song hắc thiếu nữ, mình quả nhiên còn là xem nhẹ nàng? Hoặc là, nhưng thật ra là đánh giá cao bản thân? Nàng căn bản đã sớm nhìn thấu dã tâm của mình?

Làm sao lại quên mất, nàng là người có thể đem An Cát Lí Tịch đuổi xuống đài. Là song hắc thiếu nữ trong truyền thuyết!

Trong mắt Mã Lệ Liên lóe lên tuyệt vọng, thoáng qua chán nản, thoáng qua lo sợ, cứ như vậy kinh ngạc nhìn đoàn người của Thích Ngạo Sương ung dung bay qua, biến mất trước mặt của nàng. Trước mắt của nàng chỉ còn lại lông vũ trắng tinh bay múa đầy trời.

"Ngạo Sương." Tịch Mễ Nhĩ mỉm cười ngênh đón Thích Ngạo Sương đoàn người trở về.

"Tạp Mễ Nhĩ ." Thích Ngạo Sương đáp xuống, đứng ở trước mặt của Tạp Mễ Nhĩ. Mọi người cũng rôi rít đáp xuống, sắc mặt khác nhau.

"Chuyện hình như giải quyết xong rồi. Người của Hội Trưởng Lão trọng thương, sẽ phải dưỡng thương trong khoảng thời gian này đủ để cho thể lực của Mã Lệ Liên phát triển lớn mạnh." Tạp Mễ Nhĩ cười híp mắt nói.

"Ừ, Đúng vậy" Thích Ngạo Sương không quay đầu lại nhìn lại nhìn chiến trường sau lưng máu tươi và tàn khốc, chỉ là thật thấp đáp một tiếng.

"Như vậy, chúng ta cũng không cần thiết ở lại chỗ này." Tạp Mễ Nhĩ khẽ hí mắt, nhẹ nhàng nói ra một câu nói như vậy.

Thiếu chủ trợn trừng mắt, nói thầm : "Lão tử đã sớm không muốn đợi tại cái nơi Điều nhân bay đầy trời như vậy!" Phong Dật Hiên lạnh lùng liếc mắt nhìn Thiếu chủ, Thiếu chủ lập tức giơ lên tay phải của mình lên trước miệng mình, kéo từ bên trái qua bên phải, sau đó ngậm chặt miệng lại, ý bảo sẽ không nói lung tung nữa.

"Có thể đi về rồi." Hắc Vũ liếc mắt nhìn đứng ở bên cạnh là Bạch Đế đang rất bình tĩnh, trong lòng liền dâng lên một cỗ lửa giận, không biết vì sao a~, mỗi lần thấy bộ dạng của Bạch Đế bình tĩnh như vậy, hắc liền muốn đánh người."Bạch Đế, ta xxx ngươi, sau này trở về đánh tiếp! Ta tuyệt đối sẽ đè ngươi xuống! Ta so với ngươi còn mạnh hơn!" (nghe mờ ám dữ . khụ khụ...)

Bạch Đế không nhìn hắc, vẫn như cũ khuôn mặt rất bình tĩnh.

Hắc Vũ phát điên hận không được lấy vũ khí ra hung hăng đập vào đầu Bạch Đế.

Lãnh Lăng Vân quay đầu thật sâu nhìn Thích Ngạo Sương, không nói gì.

Phong Dật Hiên cũng mất tự nhiên quay mặt, không có nhìn Thích Ngạo Sương. Thiếu chủ ở sau lưng Phong Dật Hiên lại dùng cái loại ánh mắt phần hận nhìn chăm chăm Thích Ngạo Sương.

Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười, trong mắt lại thoáng chút đăm chiêu.

Chuyện ở Thần Giới giải quyết xong, chuyện về sau Tây Tư Tháp Nhĩ sẽ xử lý tốt. Cơ hội tốt như vậy hẳn sẽ không lãng phí vô ích. Nhưng trong lòng của Thích Ngạo Sương lại tuyệt đối không nhẹ nhõm. Bởi vì còn có Ma giới khó dây dưa nhất, mà Phong Dật Hiên ở Ma giới có thân phận gì? tới hiện tại mình cũng không biết.

Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn về phía Phong Dật Hiên, nhưng Phong Dật Hiên thủy chung không có quay đầu liếc nhìn nàng một cái.

"Trở về thôi." thanh âm Tạp Mễ Nhĩ thật thấp chột vang lên.

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt liền tối sầm. Sau đó không thấy gì nữa.

Trước mắt một hồi bạch quang thoáng qua. Tất cả mọi người biến mất không thấy gì nữa. Tại chỗ rỗng tuếch, giống như đoàn người Thích Ngạo Sương căn bản chưa từng xuất hiện.

Khi Thích Ngạo Sương mở mắt lần nữa, đã trở lại chỗ suối phun. Xung quanh là các loại cây cối cao lớn, suối phun vẫn như cũ nước trong veo, không ngừng phun lên giữa không trung, văng lên vô số bọt nước.

Tất cả mọi người đều ở chỗ này. Trừ Tạp Mễ Nhĩ

Tạp Mễ Nhĩ cứ như vậy âm thầm biến mất.

Mà để cho bọn họ tất cả mọi người kinh hãi chính là, trước khi truyền tống bọn họ về đây, hình như là Tạp Mễ Nhĩ chỉ nói có một câu nói. Nói như vậy là Tạp Mễ Nhĩ đã đưa bọn họ trở lại hay sao? Tạp Mễ Nhĩ rốt cuộc là ai?

Có thể tự mở ra một cái Không Gian Chi Môn truyền tống bọn họ về đây chỉ bằng một câu nói??.

"Chúc mừng các người, các người đã hoàn thành nhiệm vụ rồi." Thanh âm quen thuộc đột ngột vang lên bên tai mọi người.

"Có phần thưởng sao?" Thích Ngạo Sương chế nhạo hỏi một câu.

"Ha ha." Cái thanh âm kia lại cười "Có thể thỏa mãn một nguyện vọng của người, trong phạm vi của ta"

"A, không tệ." Thích Ngạo Sương híp mắt gật đầu.

"Bạch Đế, Hắc Vũ, đi đi, hãy đến nơi các người cần đến. Mà nhân duyên của các người cùng với nàng đến đây coi như chấm dứt." Người đó nói ra một câu như vậy mà mọi người không ai có thể hiểu được.

Sau một khắc sau Bạch Đế, Hắc Vũ cùng với Thích Ngạo Sương liền hiểu rõ lời của hắn là có ý gì rồi. Khế ước của ba người bọn họ vào giờ khắc này đã biến mất.

"Ta là nên gọi người là Lãnh Lăng Vân hay là Yêu Vương?" Thanh âm đó vang lên lúc này lại có chút hài hước.

"Ta bây giờ là Lãnh Lăng Vân, trừ lần đó ra, bây giờ không phải Yêu Vương nữa." Lãnh Lăng Vân thật thấp phun ra một câu.

Sắc mặt của mọi người cũng hơi đổi. Thân phận thực sự của Lãnh Lăng Vân chính là Yêu Giới Đại Yêu Vương?

Sắc mặt của Bạch Đế và Hắc Vũ càng trở nên kinh ngạc, hai người cũng nhìn thẳng vào Lãnh Lăng Vân. Cái người tóc bạch kim, mắt tím này, là Đại Yêu Vương đại danh鼎鼎 đỉnh ngày xưa của bọn họ?

Này? Có thật không vậy??

"Người, người, người thật sự là. . . ! ! !" Hắc Vũ cảm giác đầu óc mình có chút ngây ngốc.

Lãnh Lăng Vân cũng khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nói: "Ta nói rồi, ta bây giờ là Lãnh Lăng Vân."

"Tốt, Lãnh Lăng Vân, phần thưởng của người như người mong muốn. Người có thể đi làm chuyện người muốn làm rồi. Chuyện của Yêu Giới, sẽ không khiến người phải bận tâm nữa" thanh âm của Chí Tôn trầm thấp vang lên.

"Đa tạ Chí Tôn." Lãnh Lăng Vân cười nhạt, nụ cười được giải thoát.

Bạch Đế trầm mặc, lẳng lặng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Lãnh Lăng Vân.

Hắc Vũ ở đó nhảy lên, thế nào cũng không chịu tin tưởng sự thật này.

"Bạch Đế, Hắc Vũ, phần thưởng của các người, chính là trở thành Yêu Giới Đại Yêu Vương, đi đi." Lúc này, thanh âm Chí Tôn vang lên lần nữa, lần này là lớn tiếng nói ra một câu nói như vậy. Sau đó một trận gió thổi qua, bóng dáng của Bạch Đế và Hắc Vũ biến mất tại chỗ.

Trong cơn gió mơ hồ truyền đến tiếng rống giận của Hắc Vũ: "Chí Tôn, ta xxxx người! ! @\$@#\$\$^&*&^\$#%.....

Đây coi như là cái phần thưởng chó má gì aaaaa!!!!”

Sau đó thanh âm biến mất, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

"Người cũng đi đi, Bạch Đế và Hắc Vũ cần một người giữ thăng bằng ở giữa. Có người ở đó, bọn họ sẽ là Yêu Vương ưu tú hơn ta." Lãnh Lăng Vân xoay người nói với người áo xám bên cạnh mình

"Nếu như đây là ý nguyện của chủ nhân, như vậy, ta sẽ phục tùng." Người áo xám nhẹ nhàng nói ra một câu như vậy, sau đó cả người hóa thành một đạo khói xanh, biến mất ngay tại chỗ.

"Như vậy, Hai vị khách của Ma tộc, có gì cần ta giúp đỡ sao?" Thanh âm Chí Tôn lần nữa vang lên.

"Không cần." Thiếu chủ khinh thường hừ lạnh câu.

Phong Dật Hiên cũng đang lúc này đi tới, hần chậm rãi quay đầu, đi từ từ tới chỗ Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương sửng sốt, kinh ngạc mà nhìn Phong Dật Hiên. Đây là lần đầu tiên kể từ khi tách ra Phong Dật Hiên nhìn thẳng vào mắt nàng.

Phong Dật Hiên đi tới trước mặt của Thích Ngạo Sương, thật lâu không nói gì, cứ như vậy thật sâu nhìn nàng. Trong ánh mắt lại tràn đầy ưu thương, yêu say đắm, còn có quyến luyến không thôi.

"Dật Hiên. ?" Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng mở miệng.

"Ngạo Sương!" Phong Dật Hiên lại thật thấp gọi ra một tiếng sau đột nhiên đưa tay ra đem Thích Ngạo Sương hung hăng kéo vào trong ngực.

Thích Ngạo Sương sửng sốt, con người bỗng chốc co rút nhanh.

Phong Dật Hiên đang làm gì? Hần, hần ôm mình thật chặt.

Lồng ngực thật là ấm áp, cảm giác rất quen thuộc.

Một lần lại một lần, mỗi lần tại chính thời khắc nguy hiểm nhất, bất lực nhất, hần luôn kịp thời xuất hiện.

Cứ như vậy ôm mình thật chặt trong ngực.

"Ngạo Sương, ta, ta yêu nàng thanh âm thật thấp của Phong Dật Hiên vang lên bên tai Thích Ngạo Sương.

Thiếu chủ tròn to hai mắt, há to mồm ngu ngơ đứng hình tại chỗ, nhìn hai người vẫn không nhúc nhích.

Nét mặt của Lãnh Lăng Vân phức tạp cực kỳ, hình ảnh trước mắt ấy sao chói mắt quá, để cho hấn đau lòng như thế.

Hắn thậm chí có cổ kích động muốn đi lên đem hai người hung hăng tách ra.

"Dật Hiên, Dật Hiên?" Thích Ngạo Sương vừa thoát khỏi lồng ngực Phong Dật Hiên hỏi hấn đã vậy thì tại sao..... Phong Dật Hiên lại càng ôm nàng chặt hơn.

"Không nên cử động, Ngạo Sương, cầu xin nàng đừng cử động, để cho ta ôm nàng một lúc thôi, chỉ một lúc thôi." giọng nói của Phong Dật Hiên thật thấp, lại mang theo sự cầu khẩn và cả đau lòng.

Thích Ngạo Sương không cử động nữa, mặc cho Phong Dật Hiên ôm nàng.

"Ta nói rồi, ta sẽ không để cho nàng khổ sở. Ta sẽ vì nàng ngưng hấn Thánh Chiến. Nhưng mà ta lại không có tư cách mang lại hạnh phúc cho nàng" Phong Dật Hiên đau khổ nói.

Không có tư cách làm mình hạnh phúc? Có ý tứ gì? Lời này rốt cuộc có ý gì?

Trong lòng của Thích Ngạo Sương chột dăng lên một cỗ lo lắng không thôi.

Tại sao nàng lại có cảm giác đột nhiên Phong Dật Hiên sắp biến mất ngay trước mắt, giống như mình không thể tiếp tục nhìn thấy hấn nữa.

"Nàng nhất định phải hạnh phúc." Phong Dật Hiên chậm rãi buông Thích Ngạo Sương ra, thật sâu nhìn Thích Ngạo Sương. Từ từ ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt xinh đẹp của Thích Ngạo Sương.

Hồi lâu, Phong Dật Hiên nở ra một nụ cười, "Ngạo Sương, cả đời này, gặp được nàng thật tốt."

Dứt lời, Phong Dật Hiên biến mất không thấy gì nữa.

Cứ như vậy biến mất ở trước mặt của Thích Ngạo Sương!

Thích Ngạo Sương kinh hoàng ngẩng đầu nhìn chung quanh một chút, không có ai!

Phong Dật Hiên không thấy, không thấy nữa. Thiếu chủ cũng không thấy , cũng biến mất ngay tại chỗ!

Đầu óc Thích Ngạo Sương trong nháy mắt trống rỗng, kinh ngạc mà nhìn phía trước.

Ngạo Sương, cả đời này, gặp được nàng thật tốt....

Gặp được nàng thật tốt.

Lãnh Lăng Vân sửng sốt, nhìn tình huống trước mắt đột nhiên xảy ra như vậy, cũng không rõ chân tướng.

"Dật Hiên. " Thích Ngạo Sương lẩm bẩm khạc ra hai chữ .

Trong lòng trống rỗng, trống rỗng.

Chung quanh an tĩnh chỉ có thể nghe được tiếng tim mình đập.

"Dật Hiên? Dật Hiên? Dật Hiên! !" Trong lòng của Thích Ngạo Sương chột vô cùng bối rối , nàng rốt cuộc cũng hiểu ra, Phong Dật Hiên đi rồi! Dật

Hiên cứ như vậy đi mất rồi! Không! Hẳn tại sao có thể biến mất như thế? Tại sao có thể nói ra những lời đó liền biến mất? Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Có chuyện gì xảy ra với hẳn? Vì mình ngưng hẳn Thánh Chiến, là dùng thân phận Ma tộc của hẳn sao? Hẳn muốn làm việc gì ngốc nghếch sao?

"Không, Dật Hiên, chàng trở lại, chàng trở lại nói rõ cho ta! Dật Hiên!" Thích Ngạo Sương đôi tay nắm chặt, mắt không chế kêu to lên. Lo lắng trong lòng càng ngày càng nhiều hơn.

"Ngạo Sương, nàng bình tĩnh một chút." Lãnh Lăng Vân nhìn Thích Ngạo Sương luống cuống vội vàng tiến lên đỡ nàng.

"Thích Ngạo Sương, người cần kêu nữa, hẳn đã trở lại Ma giới rồi. Trở về chuẩn bị bị tham gia nghi thức lên ngôi của Ma Vương." Thanh âm chí Tôn lúc này có chút trống rỗng vang lên.

"Có ý tứ gì?" Thích Ngạo Sương kích động trùng trùng rống to.

"Có ý gì ta nhớ người nên rõ ràng hơn, không phải sao?" Chí Tôn thanh âm dẫn theo chút cười khỗ, "Hẳn là Ma tộc, nhưng lại tới nơi này ngưng hẳn Thánh Chiến, vì người nào người không rõ ràng sao?"

Thích Ngạo Sương đột nhiên run lên, quả nhiên, quả nhiên là như vậy!

(ý là chỉ có Ma Vương mới ngưng hẳn Thánh Chiến được nên tiểu Phong chấp nhận làm Ma Vương đâu mà ~~ khổ thân tiểu Phong)

Phong Dật Hiên là vì mình mà ngưng hẳn Thánh Chiến, cái giá phải trả cao như vậy??

"Chuyện có lẽ so với người nghĩ thì phức tạp hơn nhiều. Nhưng Thánh Chiến kết thúc rồi. Chỉ cần như vậy là đủ rồi." Thanh âm Chí Tôn khô

phục lại bình thường, tiếp tục nói, "Nói đi, người muốn phần thưởng là gì? Với năng lực của chúng ta, nhất định thỏa mãn người."

Thích Ngạo Sương lại giống như không có nghe được lời nói của Chí Tôn, ánh mắt trống rỗng vô cùng, trong đầu chỉ có một ý niệm.

Đó chính là Phong Dật Hiên như vậy rồi đi là vì mình, vì mình làm ra hãn chuyện không muốn làm. Vì mình, hãn lấy cả đời ra để trả giá, ngưng hãnThánh Chiến.

Nghi thức lên ngôi Ma Vương?

Hãn ngưng hãn Thánh Chiến, cái giá là rời bỏ mình và phải trở thành Ma Vương sao?

"Ngạo Sương." Lãnh Lăng Vân nhìn Thích Ngạo Sương giống như người mất đi linh hồn, đáy mắt tràn đầy đau lòng, cuối cùng thở dài, sâu xa nói, "Đã như vậy không bỏ được hãn, vì sao không đi tìm hãn?"

"Cái gì?" Thích Ngạo Sương nghe được lời nói của Lãnh Lăng Vân, ánh mắt chậm rãi có tiêu cự. Vội vàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt đau lòng của Lãnh Lăng Vân.

"Mặc dù tận mắt thấy hãn biến mất. Nhưng ta hiểu rõ tự dưng biến mất là không thể nào." Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng thở dài, "Nguyên lai ta tưởng rằng ta mới là người vì nàng làm nhiều chuyện nhất, kết quả, ta sai lầm rồi."

Thích Ngạo Sương có chút mê mang, kinh ngạc nhìn Lãnh Lăng Vân.

". Thật ra thì, mới vừa rồi ta đã thấy được, vị trí của hãn ở trong lòng nàng khác với ta. . . ." Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng than thở.

Đôi môi Thích Ngạo Sương khẽ run, tay chậm rãi đặt trên ngực của mình, thật thấp run rẩy nói, "Ta, ta không biết. Nhưng ta hiểu một chuyện, ta

không muốn hăn cứ như vậy rời ta mà đi. Trong lòng của ta vị trí của hăn, không ai thay thế được."

"Dừng!" Lãnh Lăng Vân lập tức cắt đứt lời nói của Thích Ngạo Sương, có chút ảo não đau lòng nói, "Ngạo Sương, nàng cứ như vậy, đối với ta không công bằng..."

"Sao ?" Thích Ngạo Sương mờ mịt.

"Hăn có thể làm vì nàng, ta cũng có thể. Hăn làm xong tất cả cứ như vậy buông tay rời đi, còn nàng, hăn rời đi cơ hội cuối cùng nàng cũng không cho ta, nàng cảm thấy đối với ta như vậy là công bằng sao?" Lãnh Lăng Vân tận lực buông lỏng giọng điệu, mỉm cười, chỉ là đáy mắt không có mỉm cười, tất cả đều là khổ sở.

"Ta." Thích Ngạo Sương muốn nói chút gì, lại phát hiện một câu cũng nói không ra được.

"Ta cùng nàng tìm hăn, tìm được hăn, ta mới có thể cùng hăn phân thắng bại, không phải sao?" Lãnh Lăng Vân mỉm cười vuốt vuốt tóc Thích Ngạo Sương, "Đi thôi, nếu không bỏ được hăn, thì đi tìm hăn."

(Nói đi nói lại thì cũng kiếm cớ cho tiểu Sương đi tìm tiểu Phong. Tiểu Vân a~~ sao khờ thế ~~ đau lòng quá.huhuhu)

"Lăng Vân." Thích Ngạo Sương còn muốn nói điều gì, Lãnh Lăng Vân vội vàng khoát tay.

"Được rồi, câu nói kế tiếp ta cự tuyệt nghe nữa. Nàng không phải là có phần thưởng sao? Gọi Chí Tôn đem chúng ta đến Ma giới đi. Chúng ta đi tìm hăn." Lãnh Lăng Vân mỉm cười nói.

Thích Ngạo Sương ngơ ngẩn, rốt cuộc nhẹ nhàng gật đầu: "Được." Tiếp theo quay đầu nhìn giữa không trung nói, "Chí Tôn, phần thưởng của ta

chính là xin người đem chúng ta đến Ma giới đi."

"Ai~~~." Giữa không trung truyền đến tiếng thở dài sâu kín của Chí Tôn, thật lâu, chậm rãi nói, "Người, nhất định phải đi sao? Người cũng đã biết nơi đó nguy hiểm, coi như người tìm được hãn, người sẽ phát hiện các người căn bản cũng không thể"

"Ta muốn đi!" ánh mắt Thích Ngạo Sương kiên quyết, "Không thử đã buông tha, cái này không thể nào."

Chí Tôn lần nữa phát tiếng thở dài sâu kín, chậm rãi nói, "Lãnh Lăng Vân, người cũng muốn đi sao? Người nên hiểu, có lẽ cái người này."

"Chí Tôn, tâm ý ta đã quyết." Lãnh Lăng Vân mỉm cười sáng chói.

"Meo meo!" Nằm ở trên lưng Thích Ngạo Sương, Mèo Tâm Bảo quơ múa móng vuốt của mình, ý bảo mình cũng nhất định sẽ đi theo Thích Ngạo Sương.

"Ai~ ~ ~, đi đi, đi đi." Chí Tôn lần nữa phát ra một tiếng thở dài sâu kín.

(này giờ thở mấy lần rồi đấy)

Bạch quang thoáng qua, Thích Ngạo Sương cùng Lãnh Lăng Vân biến mất ngay tại chỗ.

Hai người cứ như vậy đi tới Ma giới.. . . .

.....

" Đi rồi hả?" Một cái thanh âm chậm rãi vang lên.

"Đúng vậy." thanh âm Chí Tôn tràn đầy bất đắc dĩ.

"Là họa hay là phúc, mặc bọn hăn thôi. Chuyện của chúng ta cũng làm xong rồi."

"Cũng chỉ có thể như thế."

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 1: Ta Sẽ Không Để Chàng Chết

V

ương!”

“Vương! Vương!!”

“Vương!!!”

Tiếng hoan hô đình tai nhức óc vang dội chân trời. Ma tộc khàn giọng, cổ hết sức mà gọi.

Trên quảng trường trước Vương cung, lửa đỏ trải dài tới nơi cao nhất. Ở đây, Ma vương của Ma giới sắp lên ngôi, trở thành Ma vương chân chính.

Ma tộc hưng phấn vây quanh quảng trường. Ma tướng bình tĩnh đứng phía trước, chờ đợi cử hành nghi thức lên ngôi. Ma vương mới phải chịu rất nhiều khảo hạch, đánh bại tất cả bọn họ khiến bọn họ tâm phục khẩu phục.

Nhóm Ma tướng đứng đầu đến bây giờ vẫn còn sợ hãi. Người kia đã mất tích lâu như thế mà thực lực vẫn kinh khủng như vậy, không, thậm chí còn mạnh hơn, không lưu tình chút nào mà đánh bọn họ tan tác.

Hắn, hình như đã khác trước...

Nhưng khác ở đâu?

Trước kia, trong mắt hắn không có bất cứ cái gì. Lúc đánh bại bọn họ cũng là theo tình tình. Mà bây giờ, là có mục đích.

Chẳng lẽ, đúng như lời đồn là hắn vì một người?

Chỉ là vì một người mà làm như thế sao?

Có thể không?

Tiếng kèn lệnh vang dội, nghi thức lên ngôi sắp bắt đầu.

Mặt tiểu ma đầu Lạp Dịch Nhã không chút cảm xúc đứng trên cầu thang, ánh mắt lạnh lùng quét qua mọi người. Mọi người chỉ cảm thấy có một cảm giác bị áp bức không tiếng động. Người này người gặp người giả chết, hoa thấy hoa khô héo – tiểu ma đầu. Chỉ có hắc mới trị được nàng. Ngay cả Ma vương cũng không có cách nào ngăn được nàng. Thật đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Tiếng kèn dừng lại, nhân vật chính của nghi thức xuất hiện.

Mái tóc đỏ rực mềm mại của Phong Dật Hiên để xỏa, dài tới gót chân, tựa như một đám mây màu đỏ hoa mỹ lúc hoàng hôn. Hắc mặc lễ phục màu đen cao quý tao nhã, xung quanh viền vàng chói mắt hoa lệ, nút áo màu vàng kim đẹp để hòa với tà áo màu đen sau lưng đón gió nhẹ nhàng bay. Trên khuôn mặt tinh xảo vô cùng là lạnh lùng, đáy mắt không chút gợn sóng.

Dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Phong Dật Hiên từ từ bước lên từng bậc thang dài.

“Ca...” Lạp Dịch Nhã nhẹ nhàng gọi.

Phong Dật Hiên hơi dừng lại.

“Ca, huynh không hối hận khi làm thế chứ?” trong lòng Lạp Dịch Nhã tràn đầy suy nghĩ. Nàng hận Thích Ngạo Sương, hận chết nữ tử loài người đó. Nếu không có nữ tử kia thì sao ca ca mà nàng tôn kính nhất lại bước trên con đường này? Sao lại cam tâm tình nguyện làm chuyện mà huynh ấy ghét nhất? Tuy không muốn ca ca và loài người kia ở chung một chỗ, nhưng, lúc này, lòng Lạp Dịch Nhã còn khó chịu hơn.

Phong Dật Hiên chỉ cười nhạt, bỏ lại một câu thật nhỏ: “Muội nghĩ là ta sẽ hối hận à?”

Phong Dật Hiên nói xong thì liền bước tiếp, từ từ bước lên bậc thang đầu tiên.

Hắn biết, bước một bước này thì sẽ không còn khả năng ở cùng nàng.

Vậy, không còn gì tốt hơn nữa, không phải sao?

Thánh Chiến kết thúc, khi mình còn là Ma vương thì sẽ không để nó tái diễn.

Mà lời nguyện trên người mình cũng sẽ không linh nghiệm.

Càng sẽ không làm nàng tổn thương. (yêu thế này thì ta chết vì ghen mất thôi a TT.TT)

“Ca...” Lạp Dịch Nhã ở phía sau gọi thật nhỏ, trong mắt đều là đau đớn.

Phong Dật Hiên không dừng chân, mà vẫn bước từng bước một lên nơi cao nhất.

Trên đài cao, Ma vương Tạp Dịch Âu mỉm cười. Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tạp Dịch Âu là nụ cười tà khí. Trên người ông giờ phút này cũng là trang phục hoa lệ. Đứa con trai mà ông vẫn lấy làm kiêu ngạo cuối cùng đã trở lại, đang bước từng bước một về phía ông.

Người hầu bên cạnh Tạp Dịch Âu bưng một cái khay tinh xảo, trên đó đặt một vương miện hoa lệ.

Phong Dật Hiên từ từ, tiêu sái đi tới trước mặt Tạp Dịch Âu. Ông mỉm cười.

Phong Dật Hiên không nghe lời thề dài dòng lê thê, trước mặt hăn, trong đầu hăn chỉ có gương mặt xinh đẹp kia.

Nhớ lại lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, nàng hung dữ một cước dẫm mình dưới chân.

Nhớ lại lần đầu tiên tùy tiện xông vào trại của nàng, thấy được cảnh xuân đẹp đẽ của nàng. Sau đó là một quyền mạnh vào mắt của mình.

Nhớ lại nàng bất lực, thất hồn lạc phách trong lòng mình.

.....

Bây giờ nàng ổn không?

“...Là Vương kế nhiệm.” Rốt cuộc thì lời thề dài dòng lê thê đã được đọc xong. Tọa Định Âu nâng vương miện hoa lệ, giơ lên thật cao. Dưới ánh mặt trời, vương miện tỏa ánh vàng long lanh chói mắt...Vương...

Sắp trở thành Ma vương...

Cả đời này không còn có thể cùng xuất hiện với nàng...

Phong Dật Hiên từ từ nhắm mắt lại, chờ vương miện được đặt lên đầu mình.

Từ từ, Tọa Định Âu mỉm cười, chuẩn bị đặt vương miện trong tay lên đầu Phong Dật Hiên.

Nhưng, trong khoảnh khắc vương miện sắp được đặt lên thì trên đài cao chợt có một luồng ánh sáng trắng chói mắt xuất hiện khiến tất cả mọi người phải nheo mắt lại.

Tọa Định Âu cau mày, vương miện trong tay hơi dừng lại, không đặt xuống.

Ánh sáng trắng biến mất, hai người xuất hiện trên đài cao. Đó chính là Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân.

Phong Dật Hiên kinh ngạc, đứng lên, nhìn chăm chăm người vừa xuất hiện trước mặt mình, tim như ngừng đập, hoàn toàn không dám tin vào hiện thực.

Là nàng ư?

Sẽ là nàng ư?

Thật sự là nàng ư?

“Không cần hoài nghi đâu, là Ngạo Sương đó.” Giọng nói nhàn nhạt lạnh lùng của Lãnh Lăng Vân truyền tới.

“Ngạo Sương! Nàng, nàng...sao nàng lại tới đây?” rốt cuộc Phong Dật Hiên lấy lại tinh thần, nhìn người trước mặt mình. Nổi ngạc nhiên và mừng rỡ bao phủ lấy hắn.

“Ta tới tìm chàng. Ta chỉ biết một điều, đó là chàng không thể cứ như vậy mà biến mất trong cuộc đời của ta.” Thích Ngạo Sương nhìn Phong Dật Hiên, nói nhỏ đầy nghiêm túc.

“Ngạo Sương, nàng...” trong lòng Phong Dật Hiên cực kỳ phức tạp, vui mừng vô cùng nhưng ngay sau đó lại bị lo lắng chặn lại.

“Loài người, lá gan người thật không nhỏ. Ta đã thả cho người một con đường sống mà người lại dám xuất hiện ở đây.” Giọng nói âm lãnh của Táp Địch Âu truyền tới.

“Phụ vương! Người đã đồng ý với con là sẽ không ra tay với nàng. Bây giờ để nàng đi đi.” Phong Dật Hiên bất chấp tất cả, quay lại, trầm giọng nói với Táp Địch Âu.

Trong khoảnh khắc Thích Ngạo Sương nhìn thấy Phong Dật Hiên thì trong lòng cũng rất mừng. Bây giờ nghe thấy cuộc nói chuyện này, thì lại càng rõ ràng mọi chuyện. Quả nhiên là Phong Dật Hiên vì mình nên mới từ bỏ tất cả mà trở lại Ma giới, trở thành Ma vương. Thân phận thật sự của Phong Dật Hiên quả nhiên là ca ca của Thiếu chủ, là con trai Ma vương sao?

“Đó là trước kia! Trước kia ta từng đồng ý!” trên khuôn mặt tuần mỹ của Táp Định Âu tràn đầy âm trầm, găm nhẹ cực kỳ dữ tợn, “Chỉ là một con người đê tiện mà lại không biết điều như thế! Dám can đảm phá hỏng nghi thức lên ngôi của Ma giới chúng ta. Lần này, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người.”

“Phụ vương! Người muốn nuốt lời?!” mặt Phong Dật Hiên biến sắc, lắc mình chắn trước mặt Thích Ngạo Sương.

Lúc này, mặt Táp Định Âu còn đen hơn than, phổi ông như sắp nổ tung vì tức giận. Trong hoàn cảnh này, trong tình huống có tất cả Ma tộc ở đây, Ma vương kế nhiệm lại đường hoàng đứng ra bảo vệ cho một con người! Dám ngang nhiên một mình công khai đối đầu với mình!!!

Còn ra thể thống gì nữa?!

“Ta không nuốt lời. Ta đồng ý thả nàng ta, nàng ta không tới Ma giới làm càn! Bây giờ dám xông tới Ma giới, hơn nữa còn dám can đảm phá hỏng nghi thức lên ngôi của chúng ta! Có chết cũng không hết tội!” sắc mặt Táp Định Âu càng ngày càng khó coi. Ma tộc đang vây quanh đài cao cũng châu đầu ghé tai, rồi rít bàn tán. Chuyện này càng khiến Táp Định Âu nổi cơn thịnh nộ.

“Phụ thân!” Phong Dật Hiên cau mày, nhìn Táp Định Âu đầy cảnh giác, càng cố gắng bảo vệ Thích Ngạo Sương sau lưng. Thích Ngạo Sương hơi ngẩn ra, dòng nước ấm áp chảy qua trong lòng nàng. “Meo meo ~~” Mèo

tầm bảo nằm sau lưng Thích Ngạo Sương, lộ ra cái đầu, mở to mắt nhìn mọi chuyện.

“Hôm nay ta sẽ hoàn toàn chặt đứt nhớ nhung của con!” Tạt Địch Âu gầm lên, sắp ra tay.

“Phụ thân, đừng!” Lạp Địch Nhã vọt lên, đưa tay ra định ngăn Tạt Địch Âu.

“Lạp Địch Nhã, ta đã quá dung túng cho con! Khiến con không biết chừng mực! Hôm nay ta sẽ làm theo ý muốn của Ma tướng, tiễn con tới nơi con sớm nên tới để rèn luyện. Con rèn luyện tốt rồi hãy trở về!” Hiển nhiên lần này Tạt Địch Âu đã tức giận tới cực điểm, nói xong những lời này liền vung tay tạo dấu ấn. Một luồng ánh sáng màu đen đánh lên người Lạp Địch Nhã.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Lạp Địch Nhã và mọi người, Lạp Địch Nhã kêu thảm một tiếng rồi biến mất ngay tại chỗ.

Không gian ma pháp!

Người biết ma pháp này ngây ngẩn.

Xem ra hôm nay Ma vương Tạt Địch Âu thật nổi giận rồi, lại nhẫn tâm đưa con gái mà mình thương yêu tới thế giới khác để rèn luyện. Hơn nữa lại còn phế đi tu vi của Lạp Địch Nhã!

“Phụ vương!” Phong Dật Hiên kinh hãi. Bộ dạng này của Tạt Địch Âu hẳn chưa bao giờ thấy. Xem ra hôm nay đã chạm tới ranh giới cuối cùng của ông nên ông mới vô tình như vậy.

“Con rút ra cho ta!” Tạt Địch Âu rống giận, một luồng ánh sáng màu đen đáng sợ đã được tạo ra trên tay.

Lúc này, Ma tộc đang vây ở dưới đều đã sôi trào.

“Vương!”

“Vương!!”

“Giết con người đê tiện đó đi!”

“Biến con người đó thành mảnh vụn đi!”

Phong Dật Hiên vừa vội vừa giận, lạnh mắt nhìn phía dưới, quát lên, “Mẹ nó, câm miệng cho ta!”

Nhất thời, phía dưới câm như hến. Các Ma tộc nhìn nhau, sau đó ngẩng đầu nhìn Phong Dật Hiên đang phẫn nộ điên cuồng, rồi quay sang nhìn Tật Địch Âu đang giằng co với hắn.

Tật Địch Âu vừa thấy cảnh này thì mặt càng đen hơn, siết chặt nắm đấm khiến nó vang lên tiếng răng rắc.

Phong Dật Hiên và Tật Địch Âu nhìn nhau. Lửa giận trong mắt ông nóng rực, lòng Phong Dật Hiên không ngừng trầm xuống, trầm xuống...

Hắn là người rõ nhất thực lực của Tật Địch Âu.

Ở Ma giới không ai là đối thủ của ông.

Ai cũng không thể, kể cả Phong Dật Hiên mình cũng kém một bậc.

Lãnh Lăng Vận giận tái mặt, mặt không biến sắc mà chắn trước mặt Thích Ngạo Sương. Hắn không ngờ rằng mọi chuyện sẽ ra nông nổi này. Hoàn toàn không ngờ rằng chí tôn của Yêu giới lại trực tiếp truyền tống bọn họ tới nghi thức lên ngôi của Ma vương Ma tộc, càng không ngờ lại phải đối đầu trực diện với Ma vương thế này.

Dù vào lúc mạnh nhất hắn cũng không thắng được Lạp Dịch Âu, cùng lắm là dùng toàn lực thì hai bên đều tổn thương. Mà bây giờ một nửa sức mạnh của hắn không ở trên người nên càng không có phần thắng.

Dưới cái nhìn của mọi người, đối mặt với Ma vương đang thịnh nộ, hắn thật không nắm chắc được có thể đưa Thích Ngạo Sương toàn thân trở ra.

“Vì sao người lại ngăn cản Phong Dật Hiên và con ở bên nhau?” giọng nói thật thấp của Thích Ngạo Sương lạnh lùng vang lên.

Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân sững sờ.

Tạp Dịch Âu cười lạnh: “Bởi vì thân thể nó chịu lời nguyền, tuyệt đối không cho phép phát sinh chuyện gì với người!”

Lúc này Thích Ngạo Sương ngây ngẩn. Có ý gì? Lời nguyền? Trên người Dật Hiên có lời nguyền? Cho nên không thể phát sinh chuyện gì với mình? Lời nguyền này có liên quan gì tới mình?

Không cho Thích Ngạo Sương thời gian suy nghĩ, Tạp Dịch Âu đã ra tay.

Mặt Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân sắc lạnh, bước lên.

“Cút ngay!” Tạp Dịch Âu quát lên, lấy ông làm trung tâm, một luồng khí lạnh đáng sợ lan ra xung quanh. Luồng khí này có hình màu đen, tựa như sóng biển, điên cuồng lan ra ngoài. Trong lòng các Ma tộc dưới đài cao run sợ. Ma tướng còn đỡ, Ma tộc cấp thấp ở xa trực tiếp bị đánh bay.

Mọi người đều biến sắc, lần đầu tiên thấy Tạp Dịch Âu bộc phát như thế.

“Chúng tướng nghe lệnh! Giết nữ tử loài người này sẽ được trọng thưởng. Nếu ai ngăn cản, giết không cần hỏi!” mặt Tạp Dịch Âu dữ tợn, giọng nói âm lãnh tràn đầy tàn khốc và kiên quyết.

“Phụ vương!!!” Phong Dật Hiên không thể tin được mà nhìn Táp Địch Âu đang có gương mặt dữ tợn. Vì sao phụ vương nhất định phải đuổi tận giết tuyệt như thế? Vì sao?!

“Lên!” Táp Địch Âu gầm lên, ngọn lửa màu đen trong tay đã điên cuồng đánh tới.

Các Ma tộc dưới đài cao cười kỳ quái, ủa hết lên. Vô số Ma tộc màu đen bay trên không, mục tiêu là Thích Ngạo Sương.

Phong Dật Hiên cắn răng, trong mắt lóe lên đau đớn.

Kết xuất kết giới cực nhanh, dù hẳn biết kết giới của mình căn bản không thể ngăn cản được Địch Âu có thực lực cao hơn mình.

Mặt Lãnh Lăng Vân sắc lạnh, chắn sau lưng Thích Ngạo Sương.

Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân bảo vệ Thích Ngạo Sương ở giữa.

Táp Địch Âu thấy tình huống này thì càng tức giận hơn. Ngọn lửa đầu tiên còn chưa đánh tới thì trong tay đã tạo ra ngọn lửa thứ hai.

Mà tất cả các Ma tộc cũng kêu lên quái dị, bay lên, tất cả ma pháp cùng chào hỏi Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân. Trong nhất thời, ánh sáng đủ màu lóe lên sắc sỡ lóa mắt, khiến người ta hoa cả mắt. Không khí điên cuồng lưu động lung tung, hơi thở cuồng bạo khiến người ta khó thở. Nếu những ma pháp này cùng bay tới đây thì hậu quả ai cũng có thể nghĩ tới!

Lòng Phong Dật Hiên cực kỳ nóng nảy. Sắc mặt Lãnh Lăng Vân cũng càng ngày càng trầm xuống.

Thích Ngạo Sương cắn răng, thầm nhẩm chú ngữ. Ma vương phản ứng quá kích động như thế. Chuyện này có bí mật gì?

Đang lúc đợt tấn công sắp ập đến thì xảy ra chuyện khiến người ta kinh ngạc. Trên người Thích Ngạo Sương tỏa ra ánh sáng bảy màu, vây chặt lấy nàng ở bên trong. Sau đó ánh sáng bảy màu lan rộng ra, không ngừng lan rộng ra, vây lấy Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân. Ba người Thích Ngạo Sương cảm thấy luồng ánh sáng bảy màu này ấm áp dịu dàng khác thường.

Chợt, ánh sáng bảy màu đột nhiên lan rộng ra, ầm ầm nổ tung, chiếu thẳng tới các Ma tộc khiến tất cả trắng xóa, không thể nhìn được gì.

Ngay sau đó, tất cả Ma tộc choáng váng. Toàn bộ ma pháp bọn họ phát ra quay trở lại! Công kích hung mãnh đã ập đến!

Trong nhất thời, người ngã ngựa đổ, trên trời hỗn loạn.

Ma pháp của Ma vương cũng bị bắn ngược lại, ngọn lửa màu đen đáng sợ đánh về phía Tật Địch Âu. Sắc mặt Tật Địch Âu sắc lạnh, đưa tay gạt khẽ, đánh bay toàn bộ ngọn lửa bị đánh bật lại. Những Ma tộc khác thì không được nhẹ nhàng như thế. Ma tướng cao cấp thì còn đỡ, những Ma tộc cấp thấp thì vô cùng thâm hiểm. Từng người một kêu lên sợ hãi rồi né ra, lại đụng phải Ma tộc bên cạnh, Ma tộc bên cạnh thì lại đụng phải người đứng gần. Vốn các Ma tộc cao cấp có thể né được ma pháp bị đánh ngược lại nhưng lại bị các Ma tộc khác vì né ra mà va lung tung khiến bất ngờ nên không thể làm gì được.

Trong nhất thời, trên không trung đại loạn, tiếng oán giận và tiếng trách mắng vang lên không ngừng. Tiếng kêu thảm thiết cũng dần dần vang lên.

Những tiếng động này vang vào trong tai Tật Địch Âu khiến ông thấy đặc biệt chói tai, sắc mặt ông xanh ngắt như có thể chảy ra nước.

Hiển nhiên là trên người nữ tử loài người kia có bảo vật có thể phản xạ lại ma pháp. Chỉ là một con người đê tiện mà lại có thể khiến Ma giới của ông người ngã ngựa đổ thảm hại như vậy! Thật vô cùng đáng giận! Hôm nay không trừ khử nàng ta thì không bỏ qua!

Phong Dật Hiên nhìn thấy ánh mắt thẹn quá hóa giận của Tạt Địch Âu, trong lòng càng thêm trầm xuống. Hẳn biết, hôm nay phải đối mặt với tình huống khó giải quyết nhất từ trước tới nay!

Lãnh Lăng Vân lạnh mắt nhìn Tạt Địch Âu sắp bùng nổ, trong lòng cũng không dám khinh thường.

Thích Ngạo Sương nhìn tình huống lộn xộn trước mắt, bỗng lấy nghiên mực lưu ly trong người ra, lại kinh ngạc khi nhìn thấy trên nghiên mực lưu ly xinh đẹp xuất hiện vài vết nứt rất sâu!

Lần đầu tiên phản xạ lại nhiều công kích ma pháp như thế, hiển nhiên đã vượt qua cực hạn của nghiên mực lưu ly. Cho nên trên đó mới xuất hiện nhiều vết nứt nhìn mà sợ như vậy.

“Lưu Ly? Lưu Ly?!” trong lòng Thích Ngạo Sương lo lắng, vội vàng gọi, nghiên mực trong tay không lên tiếng đáp.

“Loài người vô tri nhỏ bé, người đi chết đi!” Tạt Địch Âu phi thân lên, đôi tay âm âm kết xuất thành dấu tay kỳ lạ, trong miệng lầm bầm chú ngữ phức tạp.

“Phụ vương!” Phong Dật Hiên cắn răng, đau đớn thoáng qua đáy mắt, cũng phi thân lên. Hẳn rất rõ ràng chú ngữ này là gì.

“Ngạo Sương, muội lui lại.” Lãnh Lăng Vân bảo vệ Thích Ngạo Sương sau lưng, sắc mặt vô cùng nặng nề.

Trong lòng Thích Ngạo Sương phức tạp. Phong Dật Hiên vì mình mà đối đầu trực tiếp với cha ruột của mình, có thể hiểu được sự dằn vặt của hắn.

Mình phải làm thế nào mới phải đây? Phải làm thế nào mới có thể hóa giải cục diện bây giờ?

Tạp Địch Âu nắm chặt năm tay tới mức các đốt ngón tay trắng bệch, một cỗ kinh khí đáng sợ điên cuồng ngưng tụ trong tay. Tiếng năm nắm năm lại vang lên rằng rắc càng ngày càng lớn, cuộn cuộn như sóng to gió lớn. Ai cũng biết rằng Tạp Địch Âu đã ngưng tụ toàn bộ sự tức giận vào đó.

“Con cú ngay cho ta!” Tạp Địch Âu điên cuồng hét lên, một luồng kinh khí hữu hình hung mãnh đánh về phía Phong Dật Hiên. Phong Dật Hiên phun một ngụm máu, bị đẩy lui ra ngoài. Mục tiêu của Tạp Địch Âu là nhắm thẳng vào Thích Ngạo Sương.

Hiển nhiên Phong Dật Hiên không muốn tổn thương cha của mình nên không ứng phó toàn lực. Tạp Địch Âu nắm chắc điểm này nên mới không kiêng dè gì như thế.

Sắc mặt Lãnh Lăng Vân cực kỳ nặng nề. Trong lòng hắn không thể hiểu nổi vì sao Tạp Địch Âu vô cùng bình tĩnh, khi gặp Thích Ngạo Sương lại trở nên khác thường như thế. Tại sao lại khẳng khẳng muốn dồn Ngạo Sương vào đường chết?

Nhìn thấy tình huống như thế, Lãnh Lăng Vân không dám giữ lại gì cả.

“Đi!” Lãnh Lăng Vân quát khê, một luồng ánh sáng màu tím rực rỡ đánh thẳng về phía Tạp Địch Âu từ tay hắn.

Đôi mắt Tạp Địch Âu khê mở lớn, ầm ầm đánh kinh khí trong tay mình ra.

Ầm --!!!

Tiếng nổ lớn vang lên, vang dội nơi chân trời, xuyên qua màng nhĩ của mọi người.

Ánh sáng màu đen khổng lồ và ánh sáng màu tím rực rỡ chạm vào nhau giữa bầu trời, tỏa ánh sáng rực rỡ ra xung quanh.

Rất nhiều Ma tộc tu vi thấp bị chấn đến mức phun máu ngay tại chỗ, sau đó liền hôn mê. Mà Ma tướng có tu vi cao hơn cũng không chịu nổi, bị chấn động tới mức hoa mắt chóng mặt. Bọn họ lần nữa lãnh giáo sức mạnh đáng sợ không thể với tới của Ma vương.

Lãnh Lăng Vân bị chấn lui lại hai bước mới ổn định được thân hình. Hắn khẽ híp mắt, ánh mắt lạnh lẽo.

Thân hình của Tạt Địch Âu trên bầu trời không bị ảnh hưởng chút nào, trên mặt xuất hiện nụ cười quỷ dị, rồi cười như điên: “Ha ha, không ngờ người lại xuất hiện ở Ma giới chúng ta. Đại Yêu Vương! Hôm nay ta sẽ khiến người có đi mà không có về!” Lúc này, Tạt Địch Âu đã nhận ra thân phận trước đây của Lãnh Lăng Vân, trong giọng nói không che giấu được hưng phấn.

“Ta không phải là Đại Yêu Vương gì cả. Tên ta bây giờ là Lãnh Lăng Vân.” Hắn trầm giọng trả lời.

Tạt Địch Âu nghe Lãnh Lăng Vân trả lời, sắc mặt hơi thay đổi, nhìn thấy hắn bảo vệ Thích Ngạo Sương ở sau lưng, càng thêm giận tím mặt, rồi lại cười điên cuồng: “Tốt tốt! Chỉ là một con người mà có thể khiến Đại Yêu Vương của chúng ta che chở như thế. Hôm nay ta thật muốn xem xem các người có thể bảo vệ nàng tới khi nào!”

Lúc này, cả người Tạt Địch Âu được bao phủ bởi ngọn lửa màu đen, xung quanh như tràn ngập một luồng hơi thở tử vong. Ngoại hình của Tạt Địch Âu cũng thay đổi. Mái tóc đen nhánh của ông bay múa trong không trung, càng ngày càng dài, một cái sừng chậm rãi mọc ra trên đầu, đôi mắt nhiễm màu đỏ. Tiếng vù vù vang lên không ngừng trên lưng ông, đôi cánh đen nhánh khổng lồ không ngừng mở rộng ra. Có khoảng hai mươi đôi cánh khổng lồ màu đen!

“Ma vương, ta không muốn đánh với người. Vì sao người phải khổ sở bức bách như thế?” rớt cuộc, Thích Ngạo Sương lạnh giọng nói, đối mắt với Tạt Địch Âu trên bầu trời.

“Ta chỉ muốn người chết!” Tạt Địch Âu cười lạnh, “Hoàn toàn tiêu diệt người, thân thể và linh hồn của người không nên tồn tại!”

Thích Ngạo Sương liếc nhìn Phong Dật Hiên với khuôn mặt xám ngắt bên cạnh một cách phức tạp. Nàng biết bây giờ không chỉ thân thể hấn bị một kích của Tạt Địch Âu gây đau đớn mà còn đau đớn cả trên tinh thần.

Đánh? Không đánh?

Không đánh nghĩa là mất đi!

Đã đột phá tầng thứ mười hai của Liên Hoa Bảo Giám nhưng vẫn không phải là đối thủ của Tạt Địch Âu trước mặt!

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn mặt trời rực rỡ trên bầu trời, khẽ cau mày.

Vì là xác định tc rồi nên ta để xứng hô ta - chàng hén. Mặc dù mỗi lần gõ cái chữ chàng là nó cứ...sến sến thế nào ấy....

Quyển 4:

Chương 1: Ta sẽ không để chàng chết! (cao trào, đáng xem)

“Mẹ, ổn định tinh thần lại, cảm nhận ánh mắt trời. Con sẽ dốc toàn lực làm cầu nối cho người. Lưu Ly! Con muốn báo thù cho Lưu Ly!” Chợt, Kim Liên im lặng đã lâu lại lên tiếng vào lúc này. Giọng nói trầm thấp cứ như vậy mà đột ngột vang lên trong đầu Thích Ngạo Sương.

“Lưu Ly sao rồi?” Thích Ngạo Sương cau mày, lo lắng hỏi.

“Còn một hơi thở. Lần này đánh xong, con muốn chữa thương cho nàng, có lẽ rất lâu sẽ không xuất hiện đâu.” Trong giọng nói của Kim Liên có đau lòng và tức giận, “Cho nên, mẹ, xin người nhanh lên. Một kích phải trúng!”

“Ma vương, ta không muốn đổi đầu với ông.” Thích Ngạo Sương ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Ma vương, trầm thấp nói.

“Chỉ là một con người hèn mọn mà lại nói khoác không biết ngượng. Hôm nay ta sẽ khiến người tan thành mây khói!” bây giờ giọng nói của Tật Địch Âu tựa như sấm rền, khiến lỗ tai mọi người ong ong, càng khiến lòng người run sợ.

“Đừng!” Phong Dật Hiên đau đớn cau mày, trong lòng như vạn tiễn xuyên tâm.

Lãnh Lăng Vân đứng trước mặt Thích Ngạo Sương chột mồm lớn mắt, chỉ vì hấn cảm thấy từ sau lưng truyền tới cảm giác nóng rực đáng sợ không thể diễn tả thành lời.

“Lăng Vân, huynh tránh ra.” Giọng Thích Ngạo Sương thật thấp, yếu ớt nhưng lại như kéo dài bất tận.

Lãnh Lăng Vân ngẩn ra, từ từ quay đầu lại thì thấy trên khuôn mặt xinh đẹp của Thích Ngạo Sương dần dần phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ. Theo bản năng, hấn đứng sang bên cạnh. Mèo Tầm Bảo cũng nhảy từ lưng Thích Ngạo Sương sang vai hấn.

Thích Ngạo Sương chậm rãi giơ tay phải lên, một thanh thần khí kỳ lạ hiện lên trên tay, nhắm thẳng vào Ma vương trên cao. Mà trên mặt nàng từ từ hiện lên một tầng vàng sáng màu vàng nhàn nhạt, thoát nhìn như thần thánh không thể khinh nhờn. Mà dần dần, cả người nàng cũng được một tầng vàng sáng màu vàng bao phủ.

“Lời nguyện trên người Dật Hiên là gì? Ông không muốn cởi bỏ cho chàng sao?” giọng Thích Ngạo Sương xa xôi lạnh giá.

“Ha ha ha ha ~~~~” Ma vương bay trên trời, cười như điên, “Đã muộn rồi. Từ khi người đặt chân lên đây thì lời nguyện đã được khởi động...” Mà biện pháp ngăn cản lời nguyện chính là hoàn toàn hủy diệt người! Ma vương không nói ra câu tiếp theo.

Thích Ngạo Sương khẽ híp mắt, trong mắt bắn ra ánh sáng lạnh. Lời của Ma vương...

“Đi chết đi! Con người dễ tiện quấy nhiễu tâm trí của con ta.” Ma vương cười ác độc, tay phải không ngừng tụ lực. Tiếng ầm ầm không ngừng vang lên, hoa văn màu đen trong lòng bàn tay ông không ngừng lớn lên, lan rộng. Hơi thở màu đen cấp tốc tụ đến từ bốn phương tám hướng. Tiếng động như sóng to gió lớn khiến người ta sợ mất mật. Tất cả đều như đổi màu, tối tăm không có ánh sáng.

“Tụ!” Thích Ngạo Sương rú thấp mí mắt, quát khẽ. Trong nháy mắt, lấy nàng làm trung tâm, một luồng sóng khí màu vàng mắt thường có thể nhìn thấy được nổ tung ra bốn phía. Sau đó, một cột ánh sáng màu vàng kim chiếu xuống từ trên bầu trời âm u, hoàn toàn bao phủ Thích Ngạo Sương bên trong. Mà cột ánh sáng này rõ ràng chiếu thẳng từ mặt trời xuống!

Sức mạnh mặt trời?! Đây chính là vầng sáng mặt trời cực nóng?

Tất cả Ma tộc sợ ngây người, ngây ngốc nhìn một màn trước mắt. Nàng có phải là con người không? Sao có thể sử dụng được sức mạnh mặt trời?

Trong nháy mắt, ánh sáng màu vàng bắn ra bốn phía khiến người ta không thể mở mắt được. Ánh sáng không ngừng lan rộng. Bầu trời vốn âm u cũng từ từ sáng lại. Ánh sáng màu vàng đang không ngừng xua đuổi bóng tối.

Mặt Táp Định Âu biến sắc, trên tay không dừng lại, găm lên một tiếng, ngừng tụ sức mạnh kinh khủng đó lại, lao thẳng xuống.

Mặt Thích Ngạo Sương lạnh băng, huy kiếm nghênh đón.

Như ngựa phi, như sóng biển...

Tiếng vang ầm ầm chấn động trời đất.

Đất trời đổi màu!

Bóng dáng hai người gặp nhau giữa không trung.

Máu, không ngừng nhỏ xuống từ trên trời, tung bay, rơi đầy đất tạo thành đóa hoa yêu dã, dần dần tạo thành một con đường bằng máu nhìn thấy ghê người!

Vậy mà hai người lại không hề bị thương.

Có người chặn giữa hai người, tiếp nhận công kích toàn lực của cả hai.

Người này là Phong Dật Hiên.

“Không ---!” Ma vương mất khống chế, rống to, bay trên không, đau đớn không thể tả mà cười dài. Ông rõ nhất sức mạnh của một kích toàn lực này của mình! Ông biết con người này có chỗ bất phạm của nàng nên dùng hết toàn lực vào một kích, định khiến con người này tan thành mây khói, kể cả linh hồn! Bây giờ lại bị Phong Dật Hiên đón lấy...!!!

“Lời nguyện đã ứng nghiệm sao? Không, không! Tại sao lại như thế?” Táp Định Âu như mất trí, lơ lửng trên trời, ánh mắt tan rã, lăm lăm trong miệng. Giọng nói hờ hững chứa thê lương và bi thương vô tận.

Chuyện mình trăm phương ngàn kế ngăn cản vẫn xảy ra!

Vốn nghĩ rằng lấy con người này ra uy hiếp, khiến con trai tránh xa là có thể tránh khỏi lời nguyền độc ác này. Nhưng không ngờ nó vẫn ứng nghiệm, hơn nữa còn ứng nghiệm nhanh hơn dưới sự thúc đẩy của mình.

Chẳng lẽ mình sai rồi sao?

Tập Địch Âu kinh ngạc mà nhìn Phong Dật Hiên mặt không còn chút máu nào đang từ từ rơi xuống, chột kêu to mộ tiếng, một luồng khí thể lấy ông làm trung tâm, lan rộng ra xung quanh...

Trường kiếm trong tay Thích Ngạo Sương biến mất, xông lên phía trước, ôm chặt lấy Phong Dật Hiên khuôn mặt đã tái nhợt, từ từ hạ xuống.

“Tại sao?” thân thể Thích Ngạo Sương run khễ, đáy lòng vô cùng sợ hãi. Nhìn khuôn mặt tái nhợt dường như trở nên trong suốt của Phong Dật Hiên, lòng Thích Ngạo Sương chìm xuống đáy vực. Cái lạnh không ngừng xâm nhập vào nàng. Nàng chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, tâm cũng dần dần lạnh đi.

“Ta...Sẽ không để nàng chết, nhưng...cũng không muốn phụ vương bị thương...” trên khuôn mặt tái nhợt của Phong Dật Hiên là nụ cười thản nhiên, tựa như chỉ giây lát sau là sẽ biến mất.

Thích Ngạo Sương cứ như vậy mà ôm Phong Dật Hiên từ từ đáp xuống đài cao.

Lãnh Lăng Vân ngơ ngác nhìn mọi chuyện trước mắt, mắt nhói đau, tâm, còn đau hơn...

“Linh hồn của ta...sẽ phải tan đi...Ngạo Sương, ta, không thể thực hiện lời hứa của mình...” Phong Dật Hiên cười yếu ớt, không đợi Thích Ngạo Sương nói, dùng hết sức quay lại nhìn Lãnh Lăng Vân sau lưng nàng, nói thật nhỏ, “Lãnh Lăng Vân, mau...đưa Ngạo Sương đi...”

Giờ phút này Tạt Địch Âu vẫn cười dài đầy đau đớn trên bầu trời, nhưng nếu ông phục hồi tinh thần lại thì sẽ không đi được nữa! Phong Dật Hiên lo chuyện này, nên mới nói Lãnh Lăng Vân lập tức đưa Thích Ngạo Sương đi.

“Không!” giọng Thích Ngạo Sương run rẩy.

Đáy mắt Phong Dật Hiên thoáng qua lo lắng, buồn rầu, bi thương, không muốn, quyến luyến, vẫn từ từ dùng hết sức mà đưa tay phải của mình ra, muốn vuốt ve gương mặt Thích Ngạo Sương mà mình vẫn nhớ nhung.

Thích Ngạo Sương nắm tay Phong Dật Hiên, nói như đinh chém sắt: “Ta sẽ không để chàng chết!”

Phong Dật Hiên cười nhàn nhạt. Tất cả đều đã muộn. Thân thể của hắn không chịu nổi một kích trí mạng này của Tạt Địch Âu và Thích Ngạo Sương.

“Tạt Mễ Nhĩ....”

Thích Ngạo Sương nắm chặt tay Phong Dật Hiên, ngẩng mặt lên trời gào to.

Thê lương, kéo dài, chờ đợi...

Khiến mọi người nghe được mà run lên.

“Tạt Mễ Nhĩ, con biết thầy có thể làm được. Ra đi! Ra đi! Hãy cứu chàng!” Thích Ngạo Sương ngẩng mặt lên trời gọi, trong giọng nói chứa đau thương vô cùng và mong đợi.

Phong Dật Hiên hơi sững sờ, Lãnh Lăng Vân sững sốt.

Thân hình Tạt Địch Âu hơi khựng lại giữa bầu trời.

Aiz....

Một tiếng thở dài sâu kín, thật dài, nhẹ nhàng vang lên.

Tiếng thở dài này như vang lên ở chân trời, lại như vang lên bên tai, trong tim mỗi người.

Là ai?

Là ai mà lại có thực lực đáng sợ như thế này?

Ngay sau đó, bầu trời chợt sáng sủa.

Trời xanh mây trắng, gió nhẹ nhàng thổi.

Một nam tử áo trắng xuất hiện trên trời, cứ tự đắc cách biệt như thế mà đứng trên bầu trời. Một tiếng thở dài nhẹ nhàng kia là của hắn.

Mà nam tử áo trắng này chính là Tịch Mễ Nhĩ đột nhiên biến mất.

“Ngạo Sương...” giọng nói nhẹ nhàng của Tịch Mễ Nhĩ bay tới.

“Tịch Mễ Nhĩ, cứu Dật Hiên đi. Thầy có thể làm được, con biết mà!” Thích Ngạo Sương ngắt đầu, vội vàng cầu xin Tịch Mễ Nhĩ.

Lãnh Lăng Vân nhìn Tịch Mễ Nhĩ đầy phức tạp. Rốt cuộc hắn là ai? Tồn tại như thế nào?

“Ta có thể.” Tịch Mễ Nhĩ mỉm cười, ngàn vạn phong tình.

“Cứu chàng!” Thích Ngạo Sương càng vội hơn.

“Nhưng phải cho ta lý do để cứu hắn.” Tịch Mễ Nhĩ vẫn cười dịu dàng như cũ, cười tao nhã, nói rõ ràng từng câu từng chữ, “Ta không có lý do gì để cứu hắn. Nếu con bị thương thì ta sẽ cứu nhưng hắn thì không...”

Nụ cười trên khuôn mặt tuần mỹ của Tịch Mễ Nhĩ rất quen thuộc nhưng lại như xa lạ. Hắn đang cười nhưng đáy mắt là lãnh khốc, không có chút độ ấm

và gợn sóng nào.

Hắn không nói đùa mà là nghiêm túc khác thường.

“Vì...Vì sao?” đôi mắt Thích Ngạo Sương bỗng nhiên co lại, kinh ngạc mà nhìn Tạt Mễ Nhĩ vẫn đang cười.

“Không vì sao cả.” Tạt Mễ Nhĩ vẫn cười, giọng nói nhẹ nhàng, hờ hững, mềm mại nhưng không có chút độ ấm nào!

Thích Ngạo Sương ngơ ngác quay lại, cúi đầu nhìn sắc mặt Phong Dật Hiên càng ngày càng tái. Nàng càng hoảng sợ hơn khi cảm thấy lực sinh mệnh của Phong Dật Hiên đang dần biến mất, không ngừng biến mất...

Nếu tiếp tục như vậy thì Phong Dật Hiên sẽ rời khỏi nàng mãi mãi, không bao giờ quay lại nữa!

Một luồng tuyệt vọng và đau thương khôn cùng vây lấy Thích Ngạo Sương. Nàng chỉ có thể nắm thật chặt tay Phong Dật Hiên không buông.

Lãnh Lăng Vân nhìn bộ dạng này của Thích Ngạo Sương thì trong lòng vô cùng khó chịu, càng tự hỏi mình rằng nếu người ngã xuống là mình thì có phải Ngạo Sương cũng sẽ không kiềm chế được như thế hay không? Sẽ sao? Sẽ sao?...

“Meo meo ~~ meo meo ~~” chợt, mèo Tầm Bảo đứng trên vai Lãnh Lăng Vân không ngừng kêu lên. Lãnh Lăng Vân nghe tiếng kêu của nó thì ngơ ngác, bởi vì trong đầu xuất hiện giọng nói của một người khác.

Lãnh Lăng Vân ngơ ngác mà nhìn Thích Ngạo Sương đang đau lòng gần chết, nhìn sắc mặt Phong Dật Hiên tái nhợt đến gần như trong suốt, rồi lại ngẩng đầu nhìn Tạt Mễ Nhĩ đang cười hờ hững.

Chợt, Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng cười, ngẩng đầu, trầm giọng nói với Tạt Mễ Nhĩ: “Tạt Mễ Nhĩ, lời của người là thật? Nếu Ngạo Sương bị thương thì người nhất định sẽ cứu?”

“Đó là đương nhiên.” Tạt Mễ Nhĩ cười một tiếng thật thấp, nhẹ nhàng nhướn mày, phun ra một câu như vậy. Đáy mắt vẫn không có chút gợn sóng nào.

“Vậy thì ta tình nguyện.” Lãnh Lăng Vân cúi đầu, nói một câu thật thấp với không khí, tựa như lẩm bẩm, vừa như đang nói với người kia.

Dứt lời, hắn từ từ đi lên phía trước, đứng bên cạnh Thích Ngạo Sương, cười như hoa đào, nhẹ nhàng nói: “Ngạo Sương, ta tin muội. Phong Dật Hiên, người tin Ngạo Sương không?”

Phong Dật Hiên ngơ ngác nhưng vẫn gật mạnh đầu. Hắn thấy được sự tự tin tràn ngập và kiên quyết trong mắt Lãnh Lăng Vân.

“Vậy thì, Ngạo Sương, chúng ta chờ muội. Ta và Phong Dật Hiên chờ muội.” Lãnh Lăng Vân đột nhiên nói một câu như vậy rồi nhẹ nhàng gỡ bông tai thủy tinh màu tím trên tai Thích Ngạo Sương xuống.

Ngay sau đó, Thích Ngạo Sương còn chưa hiểu ý của Lãnh Lăng Vân, trước mắt đã bị một luồng ánh sáng màu tím bao vây. Ánh sáng màu tím rực rỡ chói mắt vây chặt lấy ba người bọn họ.

“Meo meo!!!” mèo Tầm Bảo quơ múa móng vuốt, nhảy lên xung quanh luồng ánh sáng màu tím.

Lúc này Tạt Địch Âu đã không còn cuồng bạo như vừa rồi mà sững sờ nhìn luồng ánh sáng màu tím rực rỡ chói mắt. Sao ông cảm thấy sinh mệnh của Phong Dật Hiên vốn đang trôi đi lại dừng lại?

Tạp Mễ Nhĩ khẽ híp mắt, nụ cười trên mặt cứng lại, như có điều suy nghĩ mà nhìn luồng ánh sáng màu tím.

“Tạp Mễ Nhĩ, phải nhớ lời người nói...” giọng nói thật thấp của Lãnh Lăng Vân truyền ra từ luồng ánh sáng màu tím.

“Có ý tứ, ha ha, vậy ta sẽ thành toàn cho các người. Ta mỗi mắt chờ mong.” Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tạp Mễ Nhĩ lại hiện ra nụ cười nhàn nhạt. Nụ cười này không giống trước.

Ánh sáng màu tím càng ngày càng đậm...

Tạp Địch Âu ngơ ngác mà nhìn luồng ánh sáng màu tím nhưng không thể nhúng tay vào. Uy áp của nam tử bạch y kia đã nói rõ tất cả. Mình tuyệt đối không phải đối thủ của hắn! Hắn đang làm gì?

Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười, nhẹ nhàng phất tay áo.

Ngay sau đó, luồng ánh sáng màu tím biến mất...

Mà ở đó không có gì cả. Không thấy Phong Dật Hiên, không thấy Thích Ngạo Sương, Lãnh Lăng Vân cũng không thấy...

Chỉ có mèo Tầm Bảo lông trắng như tuyết đang ngồi xõm ở đó. Mèo Tầm Bảo ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bóng dáng của Tạp Mễ Nhĩ cũng đã biến mất.

“Meo meo?” Mèo Tầm Bảo híp mắt, gật đầu một cái, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng. Tạp Địch Âu trợn mắt. Đúng vậy, ông không nhìn lầm. Con mèo kia lại có thể lộ ra vẻ mặt như thế!

Không đợi Tạp Địch Âu kịp phản ứng, ngay sau đó, bóng dáng của mèo Tầm Bảo cũng biến mất tại chỗ.

Tất cả trở lại yên lặng, tựa như tất cả vừa rồi chưa từng xảy ra. Nếu không phải xung quanh lộn xộn thì ai có thể biết được vừa rồi ở đây từng xảy ra

trận đánh kinh thiên động địa?

Tạp Địch Âu ngơ ngác mà nhìn đài cao không có gì, hoàn toàn sững sốt. Người đâu? Sao lại không thấy? Con trai của mình, đứa con mà mình vẫn thương yêu và lấy làm kiêu ngạo không thấy đâu nữa.

Nhưng Tạp Địch Âu rất rõ một điều. Con trai của mình không chết!

Nhưng đi đâu?

Người mặc bạch y có thực lực đáng sợ đó đã đưa bọn họ đi đâu?

Chẳng lẽ lời nguyện này có thể giải?

Mà thiếu nữ loài người kia chính là điểm quan trọng để giải lời nguyện? Thật là như vậy sao? Lòng Tạp Địch Âu vốn yên tĩnh lại lần nữa nổi lên sức sống.

Có lẽ, thật có thể thay đổi!

Vậy, Ngạo Sương, chúng ta chờ muội. Ta và Phong Dật Hiên chờ muội.

Chúng ta chờ muội...

Có ý tứ, ha ha, vậy ta liền thành toàn các người.

Ta mới mắt chờ mong.

Những lời này là có ý gì?

Đầu, thật là đau, thật là đau...

Trong đầu vang lên mấy câu nói này khiến đầu Thích Ngạo Sương đau như muốn nứt ra.

Đến cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Dật Hiên! Lăng Vân! Tạp Mễ Nhĩ!

Mọi người ở đâu?

Thích Ngạo Sương đột nhiên tỉnh lại, mở mắt ra thì thấy rèm che vô cùng hoa lệ trên đầu.

Từ từ quay sang thì thấy mình đang ở trong một căn phòng trang trí hoa lệ.

Nhưng xa lạ...

Đây là đâu?

Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân đâu?

Tạp Mễ Nhĩ đâu?

A Bảo đâu?

Sao lại không ở đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 2: Kết Quả Không Thể Tưởng Tượng Được

T

hích Ngạo Sương từ từ đứng dậy, toàn thân đau đớn. Miễn cưỡng đứng lên, chân trần xuống giường thì phát hiện có cái gì đó không bình thường.

Cảm thấy thân thể dường như bất thường...

Thích Ngạo Sương vươn tay, cúi đầu nhìn tay một chút, hình như lớn hơn. Cúi đầu ngay lập tức, mái tóc dài màu đỏ nhẹ nhàng rũ xuống. Tay Thích Ngạo Sương chậm rãi cầm một lọn tóc lên, cả kinh trong lòng.

Màu này không phải là màu đen mà mình quen thuộc!

Thích Ngạo Sương chậm rãi chạy tới cái gương duy nhất trong phòng.

Khi Thích Ngạo Sương nhìn thấy người trong gương thì kinh hãi trong lòng, bước nhanh tới, đưa tay ra. Mà người trong gương cũng đưa tay ra.

Thích Ngạo Sương hoàn toàn cứng đờ, từ từ, từ từ thu tay lại. Người trong gương cũng có khuôn mặt kinh ngạc, thu tay lại.

Người trong gương có mái tóc màu đỏ rực, mềm mại, buông tới gót chân, xoa trên mặt đất, cực kỳ duy mỹ. Trên tai phải lại có hai cái bông tai thủy tinh màu tím! Dung mạo độc nhất vô nhị trong gương, sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đen nhánh như màn đêm, rất quen thuộc với Thích Ngạo Sương, khiến nàng đau lòng.

Phong Dật Hiên...

Tại sao người trong gương lại là Phong Dật Hiên?!!

Thích Ngạo Sương từ từ cúi đầu, vươn tay, nhìn tay của mình rồi từ từ nhìn tiếp xuống.

Rốt cuộc, mặt Thích Ngạo Sương ngơ ngác, xác định chính là thân thể của chàng, là dáng vẻ của Phong Dật Hiên!

Sao thân thể của mình lại là Phong Dật Hiên???

Sao lại như vậy? Trong đầu Thích Ngạo Sương rất lộn xộn.

Thích Ngạo Sương cứng đờ, cứ như vậy mà sững sờ đứng trước gương, nhìn gương mặt quen thuộc nhưng không thuộc về mình trong đó. Trong lòng suy nghĩ rất nhiều, càng thêm nghi ngờ khó hiểu. Đây rốt cuộc là có chuyện gì?

Lúc này, một tiếng động nhỏ vang lên ở cửa, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, lộ ra gương mặt mà Thích Ngạo Sương từng thấy.

Phá Thiên! Là người bí ẩn mà bọn họ gặp lần đầu tại thế giới Hỗn Độn, cũng là chủ nhân của A Bảo.

“Meo meo!” một quả cầu lông ló ra từ trên đầu Phá Thiên, quơ móng vuốt với Thích Ngạo Sương, dường như đang chào hỏi.

“A Bảo...Phá Thiên...” Thích Ngạo Sương vừa mở miệng thì sững sốt. Giọng nói này là của Phong Dật Hiên. Thích Ngạo Sương vươn tay, nhẹ nhàng vuốt cổ họng của mình, sắc mặt kỳ lạ. Sự thay đổi này dù là ai cũng không thể tiếp nhận và thích ứng ngay được.

“Người đã tỉnh.” Phá Thiên mỉm cười, đi tới, “Cảm giác thế nào?”

“Meo meo!” mèo Tầm Bảo kêu lên, đập lên đầu Phá Thiên, mượn lực nhảy lên ngồi trên vai của Thích Ngạo Sương, sau đó cọ cọ vào mặt nàng.

“Cũng tốt. Nhưng...” Thích Ngạo Sương cau mày, vẫn không quen, “Chuyện gì đã xảy ra? Sao ta lại ở đây? Dật Hiên và Lăng Vân đâu? Tạp Mễ Nhĩ đâu? Bọn họ sao rồi?”

“Ha ha, sao người không lo cho mình?” Phá Thiên mỉm cười, ngồi trên ghế sô pha, nhàn nhạt nói. Hắn đương nhiên biết Thích Ngạo Sương hỏi gì. Nhưng hắn không trả lời ngay mà là cười nhạt, hỏi lại.

“Ta?” Thích Ngạo Sương hơi sửng sốt, nhìn mái tóc màu đỏ trên vai, nhúu mày.

“Hiên tại bọn họ đều tốt. Tính mạng không có gì đáng lo, điều này người có thể yên tâm.” Phá Thiên không muốn nói vòng vo nữa, bởi vì mèo Tâm Bảo trên vai Thích Ngạo Sương đã giơ móng vuốt với hắn, rất có ý uy hiếp nếu không giải thích ngay cho Thích Ngạo Sương thì sẽ dùng vuốt mèo phục vụ.

Không đợi Thích Ngạo Sương với khuôn mặt kinh ngạc mở miệng, Phá Thiên đã nói thật nhanh điểm quan trọng nhất: “Lúc đó, vốn là chủ nhân thân thể này sẽ chết. A Bảo dùng bí pháp trong người nàng để liên lạc với ta để ta giúp người. Nhưng cho dù là ta cũng không có năng lực làm cho một người nhiều lần sắp chết sống lại. Nam nhân áo trắng đó có thể cứu hắn nhưng hắn lại nói chỉ muốn cứu người. Cho nên lúc đó ta đã đạt được nhận thức chung với nam tử tóc bạch kim. Hắn tình nguyện làm cầu nối để hai người các người trao đổi linh hồn, ép nam tử bạch y kia ra tay. Không phải cách hay nhưng xem ra rất có ích.”

Phá Thiên nhanh chóng nói xong, sắc mặt Thích Ngạo Sương đã vô cùng tái.

“Vậy thì Lăng Vân đâu? Lăng Vân đâu? Chẳng lẽ huynh ấy...” trong lòng Thích Ngạo Sương vô cùng kinh hãi, càng thêm hoảng hốt, tâm loạn. Nếu

theo lời Phá Thiên đoán, Tạt Mễ Nhĩ nhất định sẽ cứu mình nhưng Lãnh Lăng Vân tình nguyện trở thành cầu nối đầu?!!

“Đừng căng thẳng. Ta đã nói bọn họ đều không sao, đương nhiên bao gồm cả Lãnh Vân theo lời người nữa.” Phá Thiên mỉm cười, an ủi.

“Không sao?” sắc mặt Thích Ngạo Sương hơi hòa hoãn, “Vậy bọn họ ở đâu...”

“Vấn đề bây giờ người phải đối mặt chính là đây.” Phá Thiên nhẹ nhàng thở dài, “Nếu người muốn tìm bọn họ về thì sợ rằng người phải bỏ ra cố gắng mà người thường không thể tưởng tượng nổi. Thân thể bây giờ của người không thể sử dụng ma pháp mà người quen thuộc nhất. Thậm chí đấu khí cũng không có.” Trong mắt Phá Thiên lộ ra thần thái kỳ lạ. Quan trọng nhất là thân thể này là nam nhân. Thích Ngạo Sương là một nữ nhân. Tình huống bây giờ thật kỳ lạ, một linh hồn nữ nhân trong thân thể nam nhân.

Thích Ngạo Sương giật mình, nhẹ nhàng động, ngón giữa lại không tỏa ra một quả cầu lửa nhỏ như trước. Trong thân thể càng không cảm nhận được gì, hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của nguyên tố Hỏa. Đấu khí cũng không còn sót lại chút nào!

Sắc mặt Thích Ngạo Sương hơi thay đổi, trầm xuống.

“Đầu tiên người phải quen với thân thể này, sau đó quen với thuộc tính của nó. Trong thân thể của người là linh hồn của người kia, đã bị nam tử áo trắng đó đưa đi. Mà nam nhân tóc bạch kim, bởi vì trở thành cầu nối cho các người trao đổi linh hồn nên nằm ở một kẽ hở không gian. Khi người tìm tới thân thể của người, yêu cầu đổi lại thì nam tử tóc bạch kim mới có thể thức tỉnh mà ra khỏi đó.” Mặt Phá Thiên nặng nề, giải thích.

Thích Ngạo Sương im lặng, sắc mặt bình tĩnh khiến người ta không rõ rốt cuộc nàng đang nghĩ gì.

“Thân thể của ta bị đưa đi đâu rồi?” lâu sau, Thích Ngạo Sương chậm rãi hỏi. Trong đầu nàng đang vang lên lời nói cuối cùng của Lãnh Lăng Vân. Như vậy, Ngạo Sương, chúng ta chờ muội. Ta và Phong Dật Hiên chờ muội. Bây giờ thì đã hoàn toàn hiểu ý tứ của những lời này.

Thì ra là như vậy.

Thích Ngạo Sương chậm rãi siết chặt nắm tay.

“Trước khi rời đi nam tử bạch y kia nói hẳn sẽ đưa thân thể của người tới Phá Toái Hư Không, ở biên giới nơi đó chờ người.” Phá Thiên nói tới Phá Toái Hư Không thì sắc mặt hơi đổi.

“Phá Toái Hư Không? Là nơi thế nào?” Thích Ngạo Sương chưa từng nghe qua cái tên này, khẽ nhíu mày, hỏi.

“Nơi này là thế giới Hỗn Độn. Mà Phá Toái Hư Không là nơi trên cả nơi này. Mức độ nguy hiểm thì ta nghĩ không cần phải nói kỹ với người.” Trong giọng nói của Phá Thiên có lo lắng nhàn nhạt.

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu, mỉm cười, nói nhẹ nhàng: “Cám ơn người đã cứu ta. Cám ơn những gì người và A Bảo đã làm vì ta.”

“Không cần cám ơn. Tình hình của người cũng không lạc quan lắm đâu. Nếu muốn tới Phá Toái Hư Không thì chỉ có một cách. Đó chính là đi qua tháp Tinh Thần Thiên, luyện tinh thần.” Phá Thiên nhẹ thở dài, nói tất cả cho Thích Ngạo Sương.

Thế Giới Hỗn Độn có rất nhiều môn phái, đệ tử đông đảo. Mà tháp Tinh Thần Thiên cứ mười năm sẽ mở luyện tinh thần một lần. Người thông qua có thể vào tu luyện trong tháp Tinh Thần Thiên. Tháp này có chín tầng, không thể thấy được điểm cao nhất. Qua được tầng cao nhất là có thể tiến vào ranh giới Phá Toái Hư Không. Nhưng tháp Tinh Thần Thiên chỉ mở ra

cho đệ tử của học viện Tinh Thần. Điều kiện thu đệ tử của học viện Tinh Thần rất hà khắc, nhất định chỉ có thể là đệ tử của các môn phái lớn.

Nói cách khác, nếu muốn vào học viện Tinh Thần để tham gia tu luyện ở tháp Tinh Thần Thiên thì trước hết phải gia nhập một môn phái. Dĩ nhiên chỉ gia nhập không thôi thì chưa đủ, còn phải trở thành người xuất sắc nhất của môn phái đó, được đề cử vào học tập trong viện Tinh Thần thì mới có tư cách tham gia thi.

Thích Ngạo Sương nghe xong những điều này thì im lặng, chậm rãi đi tới bên giường, ngồi xuống.

“Muốn vào một môn phái rất đơn giản. Chuyện này người không cần phải lo. Ta sẽ nói với A Nhĩ Đề Tư để hãn thu người vào môn phái của hãn, cũng sẽ để hãn hết lòng giúp người tham gia khảo hạch vào học viện Tinh Thần. Có điều, người bây giờ...” sắc mặt Phá Thiên trầm xuống, không nói tiếp.

Thích Ngạo Sương hiểu những lời của Phá Thiên có ý gì. Bây giờ nàng không thể sử dụng ma pháp hệ Hỏa, không cách nào dùng Liên Hoa Bảo Giám. Phải làm thế nào để có thể tham gia khảo hạch vào học viện Tinh Thần đây?

“Chuyện này không cần phải lo. Cám ơn vì những điều người làm cho ta, rất cám ơn.” Thích Ngạo Sương nhìn Phá Thiên, cảm ơn một cách chân thành. Phá Thiên không có liên quan gì với nàng mà lại dốc hết sức để giúp nàng như thế.

“Không, ha ha, nói đúng hơn người cám ơn phải là ta.” Phá Thiên nói một câu khiến Thích Ngạo Sương không hiểu nổi.

“Meo meo!” mèo Tầm Bảo nhảy lên đầu Thích Ngạo Sương, lấy móng vuốt kéo tóc của nàng, sau đó nỗ lực dùng móng vuốt khoa tay múa chân, meo meo những lời mà Thích Ngạo Sương không hiểu được. Nhưng nàng hiểu được sự biết ơn trong tiếng kêu của nó.

Thích Ngạo Sương lại càng không hiểu gì. Sao Phá Thiên và A Bảo đều cảm ơn nàng?

“Bởi vì A Bảo đi theo người nên có thể hóa giải được tà khí trong cơ thể nàng.” Phá Thiên mỉm cười, đứng dậy, đi tới bế A Bảo từ trên đầu Thích Ngạo Sương xuống, “Được rồi A Bảo, đừng kéo tóc người khác nữa.”

“Tà khí?” Thích Ngạo Sương hơi ngập ngừng, bỗng nhớ tới chuyện A Bảo đột nhiên biến hình và lời giải thích của Tạp Mễ Nhĩ thì giật mình, hiểu ra. Chẳng lẽ lúc A Bảo ở nhờ trong cơ thể nàng đã bất tri bất giác mà hóa giải được tà khí trong người sao?

“Đúng. Thân thể của A Bảo rất đáng thương, rất bi thảm. Chuyện này đã khiến trong cơ thể nàng có tà khí, vẫn không ổn định, thậm chí có thể mất mạng. Sau gặp được người, ở cùng với người thì quả nhiên toàn bộ tà khí đã được người hóa giải. A Bảo sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì nữa.” Phá Thiên vuốt ve đầu A Bảo, đáy mắt đều là cưng chiều, “Ơn lớn như thế, ta không biết phải cảm tạ người như thế nào.”

“Meo meo ~~~” A Bảo híp mắt, cọ vào tay Phá Thiên, nhìn rất thỏa mãn.

Thích Ngạo Sương hơi giật mình. Nàng thấy trong mắt Phá Thiên có ánh mắt rất quen. Đó là ánh mắt khi Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân nhìn nàng.

Nói vậy là, Phá Thiên và A Bảo....

Thì ra A Bảo là tất cả của Phá Thiên...

“Tuy bây giờ người không thể sử dụng ma pháp trước kia của người, nhưng người có thể từ từ làm quen với thân thể này. Tiềm lực của thân thể này ta không rõ. Ma pháp hệ Phong tương đối dễ bắt đầu. Lực tinh thần của người rất mạnh, hẳn là những thứ này không thành vấn đề. Về phần sức mạnh ẩn

chứa trong thân thể này, ta không thể nói chính xác được.” Phá Thiên ngẩng đầu, trầm giọng nói với Thích Ngạo Sương, “Thân phận của thân thể này là Ma tộc.”

Thích Ngạo Sương hiểu Phá Thiên nói sức mạnh ẩn giấu là gì. Đó chính là sức mạnh của Ma tộc của Phong Dật Hiên. Có điều trước kia Hắc Vũ từng nói, chủng tộc nào cũng có ở Thế Giới Hỗn Độn này. Thân phận nàng bây giờ là Ma tộc cũng không có gì là lạ.

Sau đó, Phá Thiên nói tình hình của thế giới này cho nàng biết, chuẩn bị cho nàng rất nhiều vật dụng cần thiết hàng ngày rồi thúc giục nàng nhanh bế quan chuẩn bị tu luyện. Thích Ngạo Sương hờn hờ đồng ý. Nàng cũng đang có ý đó.

“Chỉ còn một tháng nữa là tới khảo hạch vào học viện Tinh Thần rồi. Người chỉ có một tháng để thích ứng với thân thể này, vận dụng ma pháp để thông qua khảo hạch vào học viện Tinh Thần. Ta sẽ nói A Nhĩ Đề Tư làm tốt tất cả mọi thứ cho người. Một tháng này người chỉ cần bế quan thôi.” Phá Thiên dẫn Thích Ngạo Sương tới mật thất đã được chuẩn bị, nói.

“Cám ơn.” Thích Ngạo Sương mỉm cười, bình tĩnh bước vào mật thất sâu thẳm.

Một tháng à?

Chỉ có một tháng....

Tuy thân thể này không phải của mình nhưng những gì Thiên Cương Phong Lão dạy nàng vẫn nhớ rất rõ.

Tu luyện tinh thần....

Phá Toái Hư Không....

Dật Hiên, Lăng Vân, hãy chờ ta.

Nhất định ta sẽ tới!

Trong mắt Thích Ngạo Sương lóe lên ánh sáng vô cùng kiên định.

Kiên quyết mà tự tin!

Một tháng qua rất nhanh. Một tháng này Thích Ngạo Sương bế quan tu luyện, không ai biết thành quả thế nào. Phá Thiên dẫn Thích Ngạo Sương tới gặp A Nhĩ Đề Tư. A Nhĩ Đề Tư đồng ý một cách dứt khoát, không hề đưa đẩy. Tình bạn giữa hai người khiến người ta phải lú lờ.

Đảo mắt đã tới lúc khảo hạch vào học viện Tinh Thần.

Các môn phái lớn của Thế Giới Hỗn Độn đề cử người xuất sắc tham gia.

A Nhĩ Đề Tư đề cử mười ba người của Thiên Đạo Môn. Vốn là mười hai người, nhưng Đại Trưởng Lão A Nhĩ Đề Tư lại đề cử thêm một người. Nói là đề cử nhưng thực ra là hãn mạnh mẽ an bài thêm một người. Mà người này là đệ tử hãn mới thu vào môn phái.

Thích Ngạo Sương được đưa đi cùng các đệ tử khác của Thiên Đạo Môn được đề cử tham gia khảo hạch tới chân núi của học viện. Học viện này không được đặt trong thành thị phồn hoa mà tọa lạc trên một dãy núi u nhã tĩnh mịch.

Trên đỉnh núi, quanh năm sương mù bao phủ, đã rất lâu rồi không tan đi. Tháp Tinh Thần Thiên trên đỉnh núi không thể nhìn tới điểm cao nhất.

Cả ngày không thấy bóng dáng Đại Trưởng Lão A Nhĩ Đề Tư, không có viện gì nhưng hãn có địa vị rất cao trong môn phái. Lần này cứng rắn thu một đệ tử không rõ lai lịch, sau đó lập tức mạnh mẽ đề cử tới tham gia khảo hạch nên dĩ nhiên sẽ khiến một số người bất mãn, kể cả các đệ tử tới tham

gia khảo hạch lần này. Tuy mọi người không dám dị nghị ngoài mặt nhưng vẫn lén lút bàn tán...

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 3: Thích Ngạo Sương Thành Tiểu Bạch Kiểm

T

oàn bộ đệ tử tham gia khảo hạch vào học viện Tinh Thần tập trung dưới chân núi, dựng trại ở đây để chờ tham gia khảo hạch. Đến lúc đó sẽ có giám khảo tiếp đón xuất hiện, tuyên bố đề thi. Trại của các đệ tử các môn phái lớn là các quả cầu lớn nhỏ.

“Người đó chính là người Đại Trưởng Lão đề cử. Hừ! Không nhìn ra được có gì đặc biệt hơn người, chỉ là tên tiểu bạch kiểm.” Mười hai đệ tử của Thiên Đạo Môn tập trung một chỗ xung quanh đồng lửa để ăn cơm tối. Trong mắt một đệ tử nam dáng vẻ hơi chua ngoa lóe lên u ám, liếc nhìn Thích Ngạo Sương ngồi một mình dưới tàng cây cách đó không xa, âm dương quái khí nói. Những người khác nghe vậy, chẳng những không có ý ngăn cản mà còn lộ ra tia sáng khoái và nóng lòng muốn thử. Tất cả mọi người nhìn thấy Thích Ngạo Sương thì rất khó chịu. Nếu có thể nhân dịp này mà dạy dỗ tiểu tử tóc đỏ thì rất tốt!

Giọng của đệ tử này không lớn nhưng cũng đủ để Thích Ngạo Sương nghe được.

“Được rồi! Kiệt Khắc Lâm. Đại Trưởng Lão làm vậy hẳn là có nguyên do.” Một nữ tử mỹ lệ, mắt ngọc mày ngài quát khế, ngăn Kiệt Khắc Lâm khiêu khích. Nàng là Thập Lệ Na – đệ tử đứng đầu, là người nhập môn sớm nhất, thực lực mạnh nhất. Các đệ tử cùng đi tôn xưng nàng là sư tỷ.

Nàng biết trong lòng những sư đệ này khó chịu. Đệ tử mới nhập môn kia không nói câu nào với bọn họ. Bao nhiêu đệ tử tha thiết ước mơ được tham gia khảo hạch lần này nhưng Đại Trưởng Lão lại cứng rắn đưa hẳn vào

khiến rất nhiều người bất mãn và ghen tỵ, cho là hấn dựa vào quan hệ bám váy mới có thể được tham gia khảo hạch quý giá này. Mà sư đệ Kiệt Khắc Lâm lỗ mãng này rõ ràng đang khiêu khích đệ tử mới nhập môn kia, muốn mượn cơ hội dạy dỗ hấn.

Nhưng ngoài dự đoán của bọn họ, người tóc đỏ ngồi im dưới tàng cây dường như không nghe được cuộc nói chuyện bên này, mặt vẫn bình tĩnh, ngồi đó.

Kiệt Khắc Lâm nghe Tháp Lệ Na khiển trách, thấy Thích Ngạo Sương hoàn toàn không để ý tới hấn, bấu môi đầy không cam lòng, dùng giọng nói thật thấp mà nói: “Đại Trưởng Lão thu đệ tử không rõ lai lịch, mong rằng hấn đừng ném mặt mũi của Thiên Đạo Môn chúng ta trong cuộc khảo hạch. Nhưng nếu làm mất mặt Thiên Đạo Môn chúng ta, hậu quả...Hừ!” Câu cuối cùng kèm tiếng hừ lạnh đầy thâm ý. Mọi người đều hiểu rõ ý tứ trong đó.

“Đủ rồi!” Tháp Lệ Na thấy Kiệt Khắc Lâm không dừng lại, cau chặt mày, không nhịn được mà khiển trách, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ các đệ đã quên thực lực chân chính của Đại Trưởng Lão A Nhĩ Đề Tư rồi à? Chẳng lẽ đã quên tại sao ông lại ở lại Thiên Đạo Môn chúng ta làm Đại Trưởng Lão rồi à? Các đệ đã quên thân phận thật của ông rồi sao?”

Đối mặt với sự răn dạy bằng giọng nói và vẻ mặt đầy khiển trách, Kiệt Khắc Lâm đổi sắc mặt ngay lập tức. Phải rồi, sao lại quên mất thân phận và thực lực thực sự của người kia chứ. Kiệt Khắc Lâm không khỏi hít một ngụm khí lạnh, yên lặng không dám nói nữa. Sắc mặt những người khác cũng hơi đổi, cũng biết được thân phận và thực lực không tầm thường của người kia. Đại Trưởng Lão A Nhĩ Đề Tư là người mà môn chủ cũng không dám đắc tội, huống chi chỉ là một đệ tử nhỏ nhoi như hấn! (ô dù to :v)

Sắc mặt mọi người hơi đổi, nhanh chóng chuyển đề tài nhưng trong lòng vẫn khó chịu. Càng nhìn càng thấy tiểu tử tóc đỏ đó không vừa mắt. Ánh

mắt Kiệt Khắc Lâm âm trầm, thầm nghĩ nếu có cơ hội nhất định sẽ dạy dỗ tiểu tử kia, khiến hắn nếm chút đau khổ!

Ánh mắt của Tháp Lệ Na lại rơi vào người thiếu niên ngồi dưới tàng cây.

Mái tóc màu đỏ mềm mại xõa tung trên vai và sau lưng. Gió thổi qua, một cổ đau thương khó có thể diễn tả tỏa ra xung quanh hắn. Trên khuôn mặt tuổi trẻ có sự trầm ổn không hợp với tuổi. Đôi mắt thâm thúy đen nhánh giống như vùng nước xoáy có thể cuốn người ta vào. Đôi môi mỏng mím chặt, không nói lời nào với bất kỳ ai. Kỳ lạ nhất là trên tai hắn có hai bông tai thủy tinh màu tím, tỏa ra ánh sáng màu tím nhàn nhạt dưới ánh trăng.

Hắn chỉ lẳng lặng ngồi đó, cả người tản ra sự trong trẻo lạnh lùng khiến người khác không dám nhìn nhưng lại không thể dời tầm mắt đi được. Cảm giác mâu thuẫn rất kỳ lạ.

Vì sao luôn cảm thấy giữa hai hàng lông mày của hắn có bi thương nhàn nhạt?

Rốt cuộc là hắn có chuyện xưa gì?

Tháp Lệ Na không phát hiện ra rằng nàng vốn không có cảm giác gì với chuyện tình yêu nam nữ lại lần đầu tiên thấy hứng thú với một người khác phái, muốn biết được chuyện xưa của thiếu niên đó.

Thích Ngạo Sương nhắm mắt lại, mặc cho gió nhẹ quét qua mặt và tóc của nàng. Người ngoài không quan trọng. Mục tiêu của nàng chỉ có một....

Khi nào thì bắt đầu khảo hạch vào học viện Tinh Thần?

A Nhĩ Đề Tư – người đàn ông có đôi mắt đào hoa, tuổi trẻ nhưng lỗ mãng từng nhắc sẽ có người dẫn bọn họ đi khảo hạch, hơn nữa còn dặn đi dặn lại rằng khảo hạch của học viện Tinh Thần không hề đơn giản, thậm chí còn tàn khốc tới mức mất mạng! Bởi vì quả thật đã có đệ tử mất mạng trong

khảo hạch này. Đề thi của khảo hạch qua các năm không giống nhau. Nhưng sao lâu vậy rồi mà người dẫn đường còn chưa xuất hiện?

Thích Ngạo Sương lẳng lẳng tựa vào thân cây, chợt, trong không khí yên lặng có một tia khác thường.

Mùi gió thay đổi....

Thích Ngạo Sương mở mắt.

Mà người phát hiện có điều khác thường không chỉ mình Thích Ngạo Sương. Dù sao thì ở đây đều là tinh anh của các môn phái. Có người lập tức nhìn xung quanh một cách đề phòng.

Còn chưa kịp lên tiếng cảnh báo thì chỉ trong nháy mắt, không khí trở nên vô cùng đục. Mây đen giăng đầy trên bầu trời nhưng chỉ tập trung trên đầu những căn lều tạm này của bọn họ.

Tiếng động rào rào vang lên vô cùng chói tai trong màn đêm tĩnh mịch.

Một luồng gió tanh tạt kích từ trên đầu, xen lẫn tiếng rào rào vô cùng mạnh mẽ!

Trời mưa?

Không phải!!!

Đồng tử Thích Ngạo Sương mở lớn, không chút do dự mà vung tay lên ngay lập tức, trên đầu liền xuất hiện một kết giới trong suốt.

Sau đó, tiếng xèo xèo vang lên không ngừng, kết giới lập tức bị ăn mòn!

Nước mưa này lại có tính ăn mòn mạnh mẽ ngoài dự đoán của mọi người.

Vừa lúc đó, tiếng kêu thảm thiết vang lên. Hiển nhiên là có người bị cơn mưa kỳ lạ này gây thương tích. Tiếng mắng nhiếc và tiếng đề phòng vang lên không ngừng.

Thích Ngạo Sương khẽ híp mắt, ngừng tụ sức mạnh trên tay, toàn thân liền được bao phủ bởi một luồng gió trong suốt. Luồng gió xoay tròn từ trên xuống dưới rất nhanh, bao Thích Ngạo Sương cực kỳ chặt, tựa như có sinh mạng, linh hoạt đẩy toàn bộ nước mưa ra, không để một giọt nào lọt vào.

Có người bên Tháp Lệ Na luống cuống tay chân. Tháp Lệ Na lãnh tỉnh kết xuất kết giới, bao phủ mọi người bên trong nhưng ngạc nhiên khi phát hiện ra kết giới bị ăn mòn ngay lập tức, vì vậy không ngừng tạo kết giới. Mà những đệ tử khác cũng không ngừng tạo kết giới để ngăn cản nước mưa kỳ lạ này. Nước mưa không ngừng ăn mòn kết giới bọn họ tạo ra. Bọn họ lại không ngừng tạo kết giới lần nữa nên tự nhiên không gian có thể đứng càng ngày càng nhỏ. Mọi người đều chật vật không chịu nổi, khổ không thể tả, càng thêm sợ hãi nước mưa kỳ lạ này lại có lực ăn mòn đáng sợ như vậy.

Đang lúc bọn họ sắp không tránh được thì cơn mưa kỳ lạ dừng lại.

Thích Ngạo Sương trầm ngâm, gió vây xung quanh nàng nhẹ nhàng tan đi. Nàng ngẩng đầu nhìn cảnh tượng lộn xộn trước mắt, suy nghĩ. Học viện Tinh Thần là nơi cao nhất của thế giới này. Có người tập kích học viện Tinh Thần ư? Tất nhiên là không hợp lý, trừ phi....

Lúc Thích Ngạo Sương suy nghĩ thì tầm mắt của Tháp Lệ Na lại dừng trên người nàng. Sau khi lấy lại tinh thần thì phản ứng đầu tiên của Tháp Lệ Na là nhìn qua bên này. Thấy Thích Ngạo Sương bình tĩnh, không có dấu vết bị thương nào thì nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng trong lòng cũng sợ hãi than thở với phản ứng và thực lực không tầm thường của thiếu niên này. Nàng thậm chí còn không phát hiện ra tại sao mình lại làm thế đầu tiên mà không phải là quan tâm tới các sư đệ sư muội xung quanh nàng.

Tháp Lệ Na nhìn xung quanh, cơn mưa này tới rất kỳ lạ, hơn nữa tính ăn mòn cực kỳ mạnh. Có vài người không phản ứng kịp, liên tục kêu thảm thiết. Thậm chí còn có người bị ăn mòn đến tận xương, nỗi đau này tất nhiên không cần tả. Mà bọn họ vội vàng phản ứng cũng chỉ có thể tạo kết giới ngăn cản cho nên chật vật không chịu nổi. Mà thiếu niên kia không hề bị thương, mặt vẫn bình tĩnh đứng đó.

Dáng vẻ khí định thần nhàn như thế, sao có thể là tiểu bạch kiếm không có tài cán gì trong lời Kiệt Khắc Lâm?

Tháp Lệ Na đang nhìn thiếu niên có khuôn mặt bình tĩnh kia. Dường như thiếu niên cảm nhận được ánh mắt của nàng nên nhìn qua bên này, ngay sau đó liền quay đi không nhìn nữa.

Tháp Lệ Na hơi kinh ngạc, lập tức thu hồi tầm mắt, nhìn quần áo nhếch nhác của các sư đệ sư muội, lúc này mới lên tiếng, ân cần hỏi han tình trạng của mọi người. Cũng may là không có ai bị thương.

“Chuyện gì vậy? Trước cửa học viện Tinh Thần mà lại có chuyện như vậy. Rốt cuộc là có ai không muốn sống, dám tập kích nơi này?” Kiệt Khắc Lâm hùng hùng hổ hổ thể hiện bất mãn trong lòng. Trong lòng càng thêm nghĩ một cách ác độc rằng người dám tới đây đánh lén nhất định sẽ bị người của học viện Tinh Thần xé thành từng mảnh nhỏ!

“Kiệt Khắc Lâm, đừng nói bậy. Đệ cho là có người dám can đảm tập kích ở đây sao?” Tháp Lệ Na quả là nhanh nhẹn, trong nháy mắt đã đoán được đó là chuyện không thể liên lên tiếng khiến trách Kiệt Khắc Lâm. Không ngăn cản hẳn thì không biết hẳn còn nói những lời khiến mọi người chê cười đến thế nào nữa.

Đang lúc trên khoảng đất này loạn lên, thì trên bậc thang dưới chân núi chợt xuất hiện một luồng ánh sáng màu trắng, ngay sau đó tạo thành một cái cửa màu trắng, có thể thấy được bóng người mơ hồ trong đó.

Đường hầm không gian?! Trên đất trống vang lên tiếng xôn xao!

Có ba người chậm rãi lướt qua cánh cửa. Ba người đều mặc quần áo màu trắng không nhiễm chút bụi trần. Là hai nam một nữ. Có người tinh mắt nhìn thấy huy hiệu trên ngực áo của bọn họ. Trên đó thêu tám ngôi sao nhỏ màu vàng! Đó là ngôi sao tượng trưng cho người đã đạt tới tầng thứ tám trong tháp Tinh Thần Thiên!

Mọi người càng ồn ào hơn!

Cường giả của học viện Tinh Thần quả nhiên đáng sợ.

Đầu tiên là đường hầm không gian xuất hiện, sau đó là người có thực lực đáng sợ như thế. Bọn họ là người dẫn đường sao?

Có phải là dùng dao giết trâu mổ gà không?

Phải biết rằng chưa ai đạt tới tầng thứ chín. Thực lực mạnh nhất cũng chỉ đạt tới tầng thứ tám mà thôi.

Nói cách khác, lần này là các đệ tử mạnh nhất của học viện tiếp đón bọn họ.

Nam tử đứng đầu diện mạo bất phàm. Cái mũi cao thẳng như ngọc trên khuôn mặt tuấn mỹ, hàng lông mày hơi xếch, đôi mắt trắng đen rõ ràng, mơ hồ lộ ra ánh sáng màu lam nhạt, mái tóc đen nhánh được buộc gọn gàng, không rời chút nào. Hắn chỉ lẳng lặng đứng đó nhưng lại như đứng sừng sững ở nơi cao nhất mà nhìn xuống chúng sinh. Khuôn mặt bình tĩnh nhưng lại tỏa ra áp lực khiến người khác không diễn tả được. Tuy hắn đứng cách đó không xa nhưng khiến người ta có cảm giác xa cách, không thể với tới được.

Hai bên hắn là một nam một nữ, tướng mạo cũng xuất chúng, khí chất bất phàm. Nam tử bên trái nhỏ tuổi hơn một chút, tóc đen, mắt màu hổ phách,

khuôn mặt anh tuấn, đường cong nhu hòa, khóe miệng luôn có nụ cười như ánh mặt trời, thậm chí cả trong mắt cũng là ý cười, khiến người ta có cảm giác rất thân thiện. Thiếu nữ bên phải lại có khuôn mặt lạnh lùng. Tóc màu vàng, đôi mắt màu xanh biếc. Trên khuôn mặt xinh đẹp không có biểu tình gì, đáy mắt cũng không có chút độ ấm nào. Khí chất lạnh lẽo này lại hấp dẫn không ít nam tử. Đối với mỹ nhân băng sơn, phá được tảng băng luôn làm cho nam nhân có cảm giác thành tựu. Mà nữ nhân này vừa đúng lúc khiến cho nam nhân nảy sinh dục vọng này.

Trong nhất thời, không ít ánh mắt nam tử dừng lại trên người nữ tử lạnh lùng xinh đẹp này.

“Các vị, vòng khảo hạch thứ nhất đã kết thúc.” Nam tử áo trắng dẫn đầu chậm rãi nói. Giọng nói lạnh lạnh như tiếng suối trong đêm, êm tai nhưng cũng không khiến ai nắm bắt được.

Phía dưới xôn xao.

Vòng khảo hạch đầu tiên kết thúc? Bắt đầu lúc nào vậy?

Tia hiểu rõ thoáng qua đáy mắt Thích Ngạo Sương.

Quả nhiên, cơn mưa kỳ lạ vừa này chính là vòng khảo hạch đầu tiên.

Với thực lực và thế lực của học viện Tinh Thần, dưới tình huống người của các môn phái lớn tới tham gia khảo hạch, ai dám không biết tốt xấu mà tới tập kích?

Mà có người mặt vẫn bình tĩnh như cũ, hiển nhiên trong lòng người này có cùng suy đoán với Thích Ngạo Sương. Cơn mưa vừa rồi chính là vòng khảo hạch đầu tiên.

“Bây giờ, xin đệ tử bị thương vừa này lập tức rời đi. Các vị đã bị loại.” Nam tử đứng đầu vẫn nói với giọng lạnh lạnh không có bất kỳ cảm xúc gì.

Phía dưới bàn tán ầm ỹ. Có người thấy thất vọng, không cam lòng nhưng không ai dám lên tiếng dị nghị.

Bởi vì uy tín của học viện Tinh Thần là tuyệt đối.

Kiệt Khắc Lâm vỗ vỗ ngực mình, nhìn Tháp Lệ Na đầy khâm phục. Hắn thầm thấy may mắn vì vừa rồi sư tỷ đã ngăn cản hành động ngu ngốc của mình, nếu không thì thật mất hết mặt mũi!

Mọi người không dám dị nghị, không có nghĩa là không có đệ tử dám nói lời thừa về sự không cam lòng và khó chịu của mình.

“Ít nhất người nên nói cho chúng ta biết người là ai chứ?” một giọng nói truyền ra từ đám người. Trong giọng nói không hề có sự không cam lòng mà là có chút ý tứ khiêu khích. Mà đối tượng khiêu khích chính là nam tử áo trắng có khí chất bất phàm đó.

Không thể ra tay nhưng không có nghĩa là không thể chiếm tiện nghi ngoài miện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 4: Phong Chi Ngữ Của Hạo Sương

V

ậy mà không đợi nam tử áo trắng mở miệng, mỹ nữ bên cạnh đã hừ lạnh một tiếng, ngược đầu lên, trong mắt nàng ta đều là khinh thường lạnh lùng nói: "Tên của chúng ta, các người không cần thiết cũng không có tư cách biết. Chỉ có người cuối cùng thông qua khảo hạch mới có tư cách biết mà thôi. Mới vừa rồi người nào không có thông qua khảo hạch, hiện tại liền rời đi, đừng để cho ta phải nói lần thứ hai."

Lời nói lạnh lùng của mỹ nữ truyền đến thanh âm cũng không lớn, nhưng lại rõ ràng truyền tận lỗ tai đến mỗi người. Mà kẻ mới mở miệng vừa rồi không hiểu sao rất ảo diệu mà bay thẳng ra ngoài. Đến khi cả người đụng trúng cây đại thụ mới dừng lại. Cả người miệng phun đầy máu tươi, tới nửa ngày cũng chưa có bò dậy được.

Mà mỹ nữ lạnh lùng kia cũng chỉ khinh thường hừ lạnh một tiếng, đáy mắt đều là giễu cợt.

Khấp mặt đất trống trải lại một hồi yên tĩnh.

Cứ như vậy vẫn là một mảnh tĩnh mịch. Chẳng ai nghĩ tới mỹ nữ lạnh lùng này lại ra tay, mà còn ra tay nặng như vậy.

Có kẻ tức giận, có kẻ không cam lòng, có kẻ kinh ngạc, nhưng không ai đứng ra nói một câu nào.

Trong nháy mắt, cái vị mỹ nữ mới đến vốn là ai cũng có hảo cảm với nàng ta nhưng giờ, rất nhiều người đều bất mãn nhăn mày lại. Nữ nhân này, quá cao ngạo, lòng dạ lại lãnh khốc như thế. Nhưng cũng không thiếu người bị kích thích, nếu như có thể thuần phục một nữ nhân như vậy, quả thật là một

điều thú vị. Nhưng chỉ là suy nghĩ vậy thôi. Thực lực của nàng ta còn là một ẩn số.

"Ha ha, mọi người chớ để ý, tính khí sư tỷ của ta là như vậy. Hi vọng người đã thông qua vòng khảo hạch thứ nhất đang chuẩn bị vào vòng thứ hai cố gắng lên. Người không thông qua cũng không cần nhục chí, sau này vẫn còn có cơ hội, người không thông qua xin hãy rời khỏi đi thôi." Thiếu niên kia mỉm cười như ánh mặt trời nhẹ nhàng hóa giải không khí nặng nề.

Sau này vẫn còn có cơ hội, đúng vậy, chỉ có thể hi vọng khảo hạch sang năm có thể thuận lợi thông qua thôi. Những người thất bại trong khảo hạch cũng chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Lúc này có kẻ vẫn còn sợ hãi khảo hạch hồi nãy. Ngồi phịch xuống đất thở hổn hển, có kẻ cần người đỡ, thu thập vật dụng chuẩn bị rời đi.

Đứng ở cầu thang dưới chân núi ba người kia cũng không có thấy một tia không kiên nhẫn hay gấp gáp, cũng lẳng lặng chờ đợi những người vừa rời mất tư cách rời đi.

Trên đất trống lần nữa an tĩnh, lưu lại những người vừa rời không bị thương chút nào. Mặc dù có người nghĩ trong đám thông qua này cũng chỉ là vàng thau lẫn lộn mà thôi, nhưng nhìn đến ba kẻ đang bên kia hỏi thăm mấy người trọng thương, thì ngay lập tức bỏ đi ý niệm này. Lừa gạt học viên của học viện Ngôi Sao, cái ý nghĩ này hình như quá ngây thơ rồi. Hơn nữa đối phương còn là thực lực tám sao.

"Người tham gia vòng thứ hai khảo hạch xin lập tức theo chúng ta." Cầm đầu là nam tử áo trắng không lạnh không nhạt phun ra một câu nói, rồi xoay người đi về phía trước.

Mỹ nữ lạnh lùng và thiếu niên anh tuấn cũng theo sát ở phía sau. Ánh mắt mỹ nữ lạnh lùng nhìn nam tử áo trắng thoáng qua tia dịu dàng nhàn nhạt

không dễ dàng phát hiện. Mà thiếu niên anh tuấn kia nhìn một màn này thì khóe miệng lộ ra nụ cười khinh thường.

Những người khác cũng đều từ từ đứng lên, nhanh chóng cất xong đồ đi theo phía sau.

Thích Ngạo Sương vẻ mặt lạnh nhạt đi theo phía sau.

Mọi người đi về phía trước, đi tới một nửa cầu thang thì trước mắt xuất hiện một cửa sắt cao lớn đen nhánh, cứ như vậy đột ngột chặn ngang giữa đường, đem con đường phía trước chặn đứt.

Nam tử áo trắng cầm đầu ngừng lại, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sắt to lớn kia ra. Cửa sắt phát ra âm thanh chói tai. Sau cửa sắt là cánh rừng một mảnh âm u. Đột nhiên đằng sau cửa sắt xuất hiện cái nơi không rõ thế này! Vừa rồi là không gian thuật sao? Thích Ngạo Sương hơi giật mình. Học Viện này, quả nhiên không đơn giản!

Cửa lại được đẩy rộng ra, đã có người phát ra nhỏ giọng hô: "Đó là làm bằng huyền thiếc! Nặng như vậy." Câu nói kế tiếp không nói ra, ngụ ý, cửa sắt nặng như vậy, nam tử áo trắng đó dùng tay nhẹ nhàng đẩy ra. Có thể thấy được nam tử áo trắng này thực lực rất cường hãn.

Cửa mở ra, một làn gió nhẹ thổi đến. Làm cho người ta có chút không lạnh mà run.

Nam tử áo trắng cầm đầu xoay đầu lại, thiếu niên anh tuấn kia trên mặt vẫn như cũ không lộ vẻ gì, chỉ là lạnh nhạt nói: "Vòng khảo hạch thứ hai dĩ nhiên là tiến vào của sắt này, đi qua khu vực này, ở cuối có một cánh cửa giống vậy, chúng ta sẽ ở nơi đó dẫn các người đi tiếp. Năm ngày sau người nào còn sống đến coi như thông qua. Nhớ, thời gian chỉ có năm ngày. Vượt qua thời gian này sẽ có những người khác ở đó dẫn đường cho các người, mang bọn người rời đi khỏi cuộc khảo hạch."

Mọi người bàn luận xôn xao. Mỗi một năm Học viện Ngôi Sao khảo hạch đều không giống nhau. Cho nên cho dù có tìm các đệ tử đã thông qua khảo hạch những năm trước để hỏi han kinh nghiệm, cũng không có bất kỳ chỗ nào dùng được

Thích Ngạo Sương khẽ hí mắt, sẽ đơn giản như vậy sao? Chỉ là cần đi qua khu vực này là được?

Quả nhiên, phía dưới này thanh âm lạnh lẽo của mỹ nữ lạnh lùng lần nữa vang lên: "Bên trong có đông đảo ma thú cường đại, hung tàn, có còn sống để tới của bên kia được hay không là cả một vấn đề rất lớn. Hiện tại ai không muốn tham gia liền rút lui khỏi đây. " Giọng nói của nàng ta mặc dù không hề có ý đe dọa, nhưng nội dung của lời này cũng làm cho nhiều người không cam lòng. Coi thường bọn hắn đều là hạng người ham sống sợ chết hay sao? Nếu như là vậy, còn tham gia khảo hạch của Học viện Ngôi Sao làm gì? Giống như là để phụ họa cho lời của mỹ nữ, trong cửa truyền đến một hồi âm thanh Thú hồng rất đáng sợ, lực uy hiếp mười phần, kéo dài không thôi, rung động lòng người. Có người trong lòng đã giao động, còn có người khác manh động muốn rút lui.

Mỹ nữ lạnh lùng thấy thế khinh thường cười lạnh lên tiếng: "Nghĩ kĩ xong rồi hãy bước vào. Nếu mất mạng trong đó thì chỉ trách các người thực lực không đủ mà thôi". Khảo hạch của Học viện Ngôi Sao luôn luôn là tàn khốc như vậy, chết trong cuộc khảo hạch cũng là bình thường. Nhưng hàng năm vẫn thu hút đông đảo thí sinh tham dự, liên tục không ngừng. Có thể thấy được Học viện Ngôi Sao này không giống như học viện tầm thường khác.

Mỹ nữ lạnh lùng mang giọng điệu cứng rắn đang nói thì, Thích Ngạo Sương đã bình tĩnh chậm rãi đi qua bên cạnh nàng, trực tiếp bước chân vào cánh cửa sắt cao lớn nặng nề kia, tiếp đó, bóng dáng biến mất ở trong màn đêm.

Mỹ nữ lạnh lùng hơi sững sờ sau cau mày, trong mắt lóe lên một tia khinh thường. Một kẻ thô tục mà thôi, vội vã đi vào chỗ chết.

Nam tử áo trắng khước mắt liếc về phía bóng đêm đen nhánh kia, trong mắt lóe lên một tia dị sắc, cũng là thoáng qua rồi biến mất.

"Hả?" thiếu niên anh tuấn như ánh mặt trời kia khẽ nhú mày, tiếp đó mỉm cười nói với mọi người, "Lời nói của sư tỷ ta cũng không có ác ý, chỉ là nhắc nhở các vị không cần uổng phí tính mạng. Ma thú bên trong quả thật rất cường đại. Nếu như chư vị suy nghĩ kỹ, xin mời. Hi vọng các vị cẩn thận, an toàn xuyên qua khu vực này."

Dứt lời, đã có người muốn chứng minh mình không phải hạng hèn nhát, vội vàng bước chân vào cánh cửa sắt, tiến vào nơi âm u kia.

Tháp Lệ Na mới vừa rồi thấy Thích Ngạo Sương tiến vào cũng đã âm thầm nóng nảy, bây giờ nghe lời thiếu niên anh tuấn kia nói, liền lập tức mang theo các sư đệ sư muội tiến vào cửa sắt.

Tất cả mọi người không ai bỏ cuộc đều tiến vào cửa sắt.

Nam tử áo trắng nhìn bóng đêm mịt mờ, trầm mặc.

"Địch Thản Tư , huynh nói lần này có thể có bao nhiêu người thông qua khảo hạch?" thiếu niên anh tuấn kia cười hì hì hướng về phía Nam tử áo trắng cầm đầu mà hỏi.

"Người nên gọi sư huynh, Kiều Nạp Sâm ." Không đợi Địch Thản Tư trả lời, mỹ nữ lạnh lùng mở miệng nói với thiếu niên anh tuấn kia, không khách khí lên tiếng khiển trách. Hiển nhiên đối với việc thiếu niên kia gọi thẳng tên nam tử áo trắng thì rất bất mãn.

Ai ngờ, thiếu niên kia vừa mới cười hì hì lại giận tái mặt nói: "Lan Ni, người không phải làm cái gì chứ. Mới vừa rồi ta kêu người là sư tỷ, cũng chỉ

là giữ mặt mũi cho người, theo quy củ của học viện thì kẻ chưa thông qua khảo hạch không được phép biết tên của chúng ta. Cho nên người chỉ già hơn ta một chút, ta tính toán gọi người một tiếng sư tỷ thôi, người đừng vì thế mà lên mặt với ta."

Sắc mặt của Lan Ni đột biến, muốn phát tác.

"Tới đây, người là học viên năm ba, muốn cùng ta động thủ sao? Người đừng quên, động thủ trước hoặc khiêu khích người khác sẽ bị trừng phạt ." Giờ phút này vị thiếu niên anh tuấn như ánh mặt trời nay còn đây, chỉ còn lại một kẻ nói chuyện chanh chua tới cực điểm. Một câu “ học viên năm ba” khiến Lan Ni tức hộc máu.

Ba người này, thân phận đều không bình thường.Đều là học viên có thể thông qua các khảo hạch của học viện mà lên được tám sao. Là học viên tám sao. Nam tử áo trắng cầm đầu gọi là Địch Thản Tư, vĩnh viễn duy trì vị trí thứ nhất. Mà vị thiếu niên anh tuấn như ánh mặt trời kia là Kiều Nạp Sâm, mặc dù ít tuổi hơn một chút, cũng là người xếp thứ hai. Học viên năm ba là mỹ nữ lạnh lùng kia tên Lan Ni. Kiều Nạp Sâm luôn luôn không ưa Lan Ni kiêu ngạo kia, theo lời hăn thì, nàng ta như khổng tước xòe đuôi thật xấu không chịu nổi. Tại sao, bởi vì khổng tước xòe đuôi thì lộ ra cái móng xấu xí của nó nha. Cái nữ nhân này trong mắt người khác là nữ nhân cao cao tại thượng không thể với tới, nhưng ở trong mắt Kiều Nạp Sâm chính là nữ nhân nông cạn ngu xuẩn mà thôi.

Học viện Ngôi Sao không chia cấp bậc theo việc nhập học trước hay sau, mà là theo thí luyện ngôi sao mà phân chia. Tỷ như học viên năm nay mới bước vào học viện, có thể thông qua Tầng thứ tám, chính là thực lực tám sao, những người thông qua cùng tầng thì học chung với nhau. Dù là nhập học lâu mà gặp người có thực lực tám sao cũng phải nhường ba phần. Ở cái chỗ này chỗ Cường Giả làm chủ thế giới.

"Người . ." trong mắt Lan Ni lóe lên tia sáng lạnh lẽo, muốn phát tác.

"Được rồi, đi thôi, qua bên kia chờ bọn họ. Không cần tranh chấp vô vị như vậy." Địch Thản Tư nhàn nhạt cắt đứt đối thoại của hai người, vươn tay về một cái, một đạo tia sáng lóe lên, một cánh cửa khác mở ra, ba người bước vào.

Địch Thản Tư vừa mở miệng, hai người cũng ngừng tranh chấp. Lan Ni nhìn Địch Thản Tư trong mắt lóe lên một tia lo lắng cùng dịu dàng. Chỉ sợ lời nói vừa rồi của mình lưu lại ấn tượng xấu trong lòng Địch Thản Tư.

Kiều Nạp Sâm thấy thế, cười lạnh một tiếng, đi theo phía sau Địch Thản Tư.

Lan Ni phần hện trừng mắt nhìn theo bóng lưng Kiều Nạp Sâm, sau đó cũng đi theo.

Trong màn đêm, Thích Ngạo Sương ngẩng đầu lẳng lặng nhìn màn đêm rồi bước về phía trước. Vậy nhưng, một cơn gió nhẹ nhẹ thổi qua, Thích Ngạo Sương khẽ hí mắt. Gió nói cho nàng biết, trước mặt nàng là nguy cơ trùng trùng. Có quá nhiều ma thú hung mãnh rục rịch ngóc đầu dậy phía trước. Khi những người khảo hạch bước vào khu vực này thì bọn ma thú bắt đầu phát hiện. Đang không tốn sức chờ mỗi ngon dâng tận miệng. Ở trong mắt ma thú, những kẻ bước vào đây đều là thức ăn ngon.

Thích Ngạo Sương ngửa đầu, nhìn về phía bầu trời, bầu trời tối đen như mực, không có trăng sáng, không có mặt trời. Cùng chỗ bọn họ đứng lúc này hoàn toàn khác nhau. Hỗn Độn Thế Giới mặt trời và mặt trăng là cùng tồn tại. Mỗi ngày chậm rãi di động trao đổi vị trí, ở đây ban ngày và ban đêm là cùng tồn tại. Mà phía trước mặt bọn họ trên bãi đất trống, trên bầu trời còn có cả mặt trăng lẫn mặt trời.

"Tê tê ~~~" một cỗ gió nhẹ nhàng giống như có sinh mạng bao quanh ở người Thích Ngạo Sương, phát ra âm thanh be bé không ai nghe thấy được. Nhưng Thích Ngạo Sương lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói thật nhỏ: "Ừ, ta hiểu

rồi." Mà cơn gió nhẹ nhè này nghe như có thể hiểu lời Thích Ngạo Sương nói, vui sướng bay bên cạnh Thích Ngạo Sương. Nhẹ nhàng thổi tóc nàng lên. (Chắc chắn nó là một sắc nữ. Không sai được.)

Nhưng nếu có người thấy một màn này có lẽ bị hù dọa đến hết hồn. Vị thiếu niên này, lại có thể nghe hiểu được âm thanh của gió, lại có thể cùng gió nói chuyện. Nếu như Tinh Linh Vương Tử Áo Tháp Tư ở đây nhất định cũng sẽ kinh hãi vô cùng. Phải biết rằng, hắn là tinh linh tộc cộng thêm thiên phú của hắn mới có thể cùng gió nói chuyện, nhưng thiếu niên này, chỉ trong một thoáng ngăn ngùn, là có thể đạt được trình độ như vậy!

Thích Ngạo Sương thu hồi nụ cười, ngắt một chiếc lá, nhẹ nhàng giương lên, lá cây trôi lơ lửng ở giữa không trung. Thích Ngạo Sương trầm ngâm nhẹ nhàng nhảy lên lá cây, bay lên, trong một nháy mắt hơi thở của nàng liền biến mất. Có thể nói hơi thở của nàng cùng không khí chung quanh tan vào làm một.

Gió nhẹ nhàng thổi lên, Thích Ngạo Sương giống như không có sức nặng, đứng ở trên lá cây, chậm rãi bay trong bầu trời đêm, biến mất trong bóng đêm.

Theo đuôi Thích Ngạo Sương mà đến nhưng Tháp Lệ Na không nhìn thấy bóng dáng Thích Ngạo Sương, trong lòng dâng lên một cỗ lo lắng. Người thiếu niên kia, cứ như vậy một mình xông vào, sẽ không xảy ra chuyện chứ?

"Sư tỷ? chuyện gì vậy?" Jacklin nghi hoặc nhìn gì Tháp Lệ Na đang mất hồn hỏi.

"A, không có gì. Chúng ta đi thôi, dọc theo đường đi mọi người không cần tách ra, cũng không cần đi xa quá. Cần thận làm việc." Tháp Lệ Na sau khi lấy lại tinh thần lập tức tỉnh táo phân phó.

"Vâng" chúng đệ tử đều nặng nề gật đầu. Đối với lời nói của Thập Lệ Na bọn họ là rất tin tưởng không nghi ngờ gì cả.

Đoàn người cứ như vậy thận trọng hướng về khu rừng tăm tối kia

Một nơi khác, cánh cửa dày cộm được mở ra, Địch Thản Tư và hai người nữa bước ra.

Kiều Nạp Sâm chế nhạo nghiêng đầu nói: "Địch Thản Tư, có muốn đánh cược một cái xem người nào sẽ đến đầu tiên không? Trước tiên mở cửa ra đã."

Địch Thản Tư vẫn không nói gì, Lan Ni đã khinh thường khẽ gắt nói: "Còn sớm như vậy mở cửa làm cái gì? hai ngày nữa mở cũng được. Người cho rằng những người tư chất như vậy, có thể thông qua trong thời gian ngắn được sao?" Lan Ni bên này khinh miệt nói xong, bên kia lại cười lạnh nhìn Kiều Nạp Sâm, hình như đang cười nhạo Kiều Nạp Sâm suy nghĩ ngu ngốc.

Vậy mà, khi lời nói Lan Ni vừa kết thúc, cánh cửa sắt nặng nề chậm chậm mở ra.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 5: Người Là Bạn Gái Hay Vợ Của Hãn

C

ửa sắt nặng nề bị mở ra, phát ra thanh âm ken két ở trong màn đêm yên tĩnh có vẻ cực kỳ chói tai.

Kiều Nạp Sâm há to mồm, không thể tin nhìn cửa sắt nặng nề chậm rãi chậm rãi mở ra từ bên trong.

Nụ cười trên mặt Lan Ni cứng đờ, trong mắt là kinh ngạc vô cùng.

Trên mặt Địch Thản Tư bình tĩnh, chỉ là trong đáy mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc.

Cửa sắt chậm rãi mở ra, lộ ra khuôn mặt bình tĩnh tuấn mỹ, mái tóc đỏ như lửa nhẹ nhàng tung bay theo gió. Con người màu đen thâm túy không có bất kỳ gợn sóng nào, cho dù thấy ba người đứng đó, cũng không có lộ ra bất kỳ vẻ mặt nào kì quái. Thân thể cao lớn cứ lặng lặng đứng yên nơi đó.

"Người, người." Kiều Nạp Sâm muốn mở miệng hỏi thiếu niên tóc đỏ trước mắt là làm sao mà lại an toàn xuyên qua khu vực này được, lại phát hiện đầu lưỡi của mình cứng lại, lời nói phát ra không rõ lắm.

"Người, làm sao người có thể nhanh như vậy xuyên qua? Còn không bị thương chút nào? !" Lan Ni ngược lại nói rất có thứ tự, chỉ là giọng điệu này không phải nghi vấn, mà là chất vấn.

Địch Thản Tư trong lòng sáng tỏ, mới vừa rồi Kiều Nạp Sâm vừa hỏi vấn đề kia, Địch Thản Tư lập tức nghĩ tới một người. Quả nhiên là thiếu niên này. Chỉ là, so với hãn dự tính nhanh hơn rất nhiều.

Thích Ngạo Sương cũng không nói một lời, mặt bình thản lướt qua ba người bỏ họ, đi tới trên bậc thang phía sau ba người, chậm rãi ngồi xuống, nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần.

Lan Ni thấy Thích Ngạo Sương có thái độ như thế, sắc mặt khê biến đổi lạnh lùng nói: "Ta đang hỏi người tại sao nhanh như vậy có thể thông qua khu vực này? Không thể nào! Người có phải ăn gian hay không??"

Lời nói này là cực kì vô lễ. Mà trong mắt Lan Ni không hề tin, còn có một tia ghen tỵ. Hẳn lại có thể nhanh như vậy xuyên qua khu vực này! Thích Ngạo Sương mặt bình tĩnh không để ý đến nàng ta, trầm mặc như trước ngồi ở chỗ đó.

Lan Ni đời nào chịu đựng nổi loại miệt thị này, trong lòng giận dữ, thậm chí liền muốn ra tay. Một là dạy dỗ lại kẻ không vừa mắt này, hai là thử một chút hẳn có ăn gian không.

"Cười chết người khác bây giờ, người làm không được, không có nghĩa là người khác không làm được. Cái nữ nhân này lòng ghen tỵ thật đúng là ghê tởm, quá ghê tởm." Thanh âm khác vang lên. Không cần phải nói, dĩ nhiên là Kiều Nạp Sâm đang hả hê lên án. Lời nói ác độc như thế cứ nhắm vào Lan Ni. Hẳn tuyệt đối không để ý ở trước mặt Địch Thản Tư cho Lan Ni chút mặt mũi nào.

Lan Ni trong nháy mắt sắc mặt y như màu gan heo. Quả đấm càng thêm nắm chặt, đốt ngón tay trắng bệch. Kiều Nạp Sâm , lần nữa nhục nhã mình. Hơn nữa còn là ở trước mặt của Địch Thản Tư!

Địch Thản Tư vào lúc này lại nhàn nhạt lên tiếng: "Chúc mừng người thông qua vòng khảo hạch thứ hai. Hi vọng vòng thứ ba người cũng thuận lợi thông qua."

"Cám ơn." Thích Ngạo Sương không có mở mắt ra, chỉ là nhàn nhạt khạc ra hai chữ sau tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần .

Lan Ni khẽ co quắp khóe miệng, đành ghen hòng nuốt trở về, quả đấm cũng chậm rãi buông ra . Chỉ là hung hăng nhìn Kiều Nạp Sâm , trong mắt có một tia ác độc.

Kiều Nạp Sâm cười như không cười nhìn một màn trước mắt này, trầm mặc không nói , cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Địch Thản Tư rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường, ngồi vào bên cạnh, chờ đợi khác thông qua khảo hạch từ cửa sắt đi ra. Lan Ni nhìn Địch Thản Tư trên mặt lộ ra một tia mỉm cười thản nhiên, trong mắt đều là dịu dàng, từ từ lại gần ngồi ở bên cạnh.

Kiều Nạp Sâm nhìn một màn này, đáy mắt thoáng qua một tia mỉa mai. Tiếp đó trên mặt thay bằng một bộ bộ dáng cười mỉ mỉ hướng Thích Ngạo Sương đi tới, đặt mông ngồi ở bên cạnh Thích Ngạo Sương bên cạnh.

"Này, người tên gọi gì vậy? Ta tên là Kiều Nạp Sâm . Người nhanh như vậy liền xuyên qua một khu vực nguy hiểm thế, không tệ, có chút thực lực." Kiều Nạp Sâm hì hì mà nói cười.

"Thích Ngạo Sương." Thích Ngạo Sương vẫn như cũ không có mở mắt, chỉ là nhàn nhạt nói ra mấy chữ này .

Thích Ngạo Sương? Kiều Nạp Sâm sửng sốt, cái tên này, thế nào có chút nữ quá? Chỉ là, cũng đúng thôi, tên tiểu tử này đáng dấp so với nữ nhân còn đẹp mắt hơn. Đặc biệt là phong cách trên người của hắn, khi giống như băng, rồi khi lại giống như hỏa.

"A, người là đệ tử của mộ phái nào? Đệ tử khác có ở đây không?" Kiều Nạp Sâm tiếp tục cười hì hì hỏi.

"Thiên Đạo Môn." Thích Ngạo Sương khắc ra ba chữ sau đó liền trầm mặc.

Kiều Nạp Sâm mắt trợn trắng, có chút xấu hổ. Tên tiểu tử này, một đầu tóc đỏ như lửa, người lại lạnh lẽo như vậy, nói còn tiếc chữ sao. So với Địch Thản Tư còn phải trầm mặc hơn.

Kiều Nạp Sâm thấy hỏi không được gì, liền không hỏi nữa. Mà là học theo bộ dạng an tĩnh của Thích Ngạo Sương ở bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần .

Trong lúc đó, chung quanh yên lặng.

Cả bốn người cứ như vậy ngồi đó hết đêm.

Mặt trời và mặt trăng thay phiên nhau, giờ đã là ban ngày.

Thích Ngạo Sương chậm rãi mở mắt ra, lại cảm thấy Kiều Nạp Sâm tối hôm qua om sòm vẫn ngồi ở bên cạnh của mình.

Mà ở cách đó không xa phía dưới bậc thang, Địch Thản Tư và Lan Ni ngồi ở đó.

"Địch Thản Tư, có đói bụng hay không? Có muốn ăn chút gì hay không ta mang gì đó lại đây nha?" Lan Ni lộ ra khuôn mặt lấy lòng.

"Không cần, tự ta có mang." Địch Thản Tư đối với người trước mặt, không lạnh không nhạt mà nói ra một câu nói như vậy hậu, từ nhãn không gian của mình lấy ra thức ăn bắt đầu ăn.

Lan Ni có chút xấu hổ, nhưng vẫn là tự mình lấy thức ăn bắt đầu ăn . Nhãn Không Gian vật này, cho dù ở thế giới này cũng là rất là hiếm thấy. Mà mấy người hình như mỗi người một cái. Học Viên Ngôi Sao quả là không lường được.

Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nhìn tất cả, không nói gì, cũng chuẩn bị lấy thức ăn từ trong nhãn không gian của mình ra ăn. Trước mắt lại xuất hiện

một cái tay, đưa tới một cái bánh bao.

Thích Ngạo Sương theo cái tay này nhìn lên, thấy được khuôn mặt đẹp trai của Kiều Nạp Sâm cười hì hì.

"Buổi sáng ăn cái này thôi. Còn có cái này nữa." Kiều Nạp Sâm rất thần kỳ lại đặt một ít nước trái cây cùng sữa tươi trước mặt cả hai người.

Thích Ngạo Sương khẽ sừng sốt, nhìn Kiều Nạp Sâm, trong con ngươi hần là một mảnh thẳng thắn.

"Cám ơn." Thích Ngạo Sương cũng không có khách khí nữa, nhận lấy bánh bao trong tay Kiều Nạp Sâm. Kiều Nạp Sâm lúc này mới thu tay về.

"Đợi chút." Kiều Nạp Sâm chợt không đợi Thích Ngạo Sương phản ứng đem bánh bao trực tiếp đoạt trở về, sau đó trên tay khẽ ngưng đọng, một cỗ khí nóng bỏng từ lòng bàn tay của hắn bay ra. Cái bánh bao tự nhiên phát ra một loạt mùi thơm, còn có khí nóng nhàn nhạt.

Thích Ngạo Sương khẽ nhú mày, nhận lấy bánh bao của Kiều Nạp Sâm. Kiều Nạp Sâm là dùng ma pháp hệ hỏa sao?.

"Sữa tươi còn có nước trái cây nữa?" Kế tiếp Kiều Nạp Sâm chỉ vào thứ đặt trước mặt và nói.

"Hong tr. Nước trái cây." Thích Ngạo Sương thiếu chút nữa theo thói quen bật thốt lên trà hoa hồng, đến khóe miệng lập tức đổi lời nói nước trái cây. Nhận lấy nước trái cây Kiều Nạp Sâm đưa cho, đáy mắt của Thích Ngạo Sương đều là buồn bã. Trà hoa hồng. người đó thường vì mình mà pha trà hoa hồng.

"Người cảm thấy nữ nhân kia có khôi hài không? Tự cho là mình Quốc Sắc Thiên Hương rồi, cả ngày đi theo bên người Dịch Thân Tư, cấm chỉ những nữ nhân khác đến gần Dịch Thân Tư, thật là cười chết người ta. Tự cho

mình là đúng." Kiều Nạp Sâm nhìn Lan Ni ngồi đằng kia hạ thấp giọng nói với Thích Ngạo Sương, trong giọng nói tràn đầy châm biếm. Lúc này Lan Ni đan đưa một chén nước cho Địch Thản Tư, Địch Thản Tư cũng không có tiếp nhận, mà là mình lấy túi nước của mình ra. Lan Ni tay cầm chén nước lung túng giữa không trung, một hồi lâu mới rút trở về.

Nhìn thấy Kiều Nạp Sâm thiếu chút nữa bật cười, Thích Ngạo Sương thấy thế, sắc mặt cũng hơi trì hoãn. Kiều Nạp Sâm thật đúng là kẻ dở hơi, đem nỗi khổ của nữ nhân đó làm niềm vui cho mình.

"Lần này người biết ta là vì sao không ngồi cùng bọn họ rồi chứ?" Kiều Nạp Sâm nhai bánh bao, hạ thấp giọng nói qua.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng gật đầu, bày tỏ hiểu ý. Nữ nhân kia tính tình và bề ngoài hoàn toàn không giống nhau. Từ lúc nàng ta bắt đầu chất vấn thì nàng đã thấy đó là kẻ tự phụ, lòng dạ hẹp hòi.

Kiều Nạp Sâm kẻ, không chịu nổi tịch mịch. Một ngày trôi qua không có ai ra khỏi cửa sắt, Kiều Nạp Sâm đang ở bên tai Thích Ngạo Sương nói chuyện trên trời dưới đất. Chuyện gì cũng có. Dem chuyện ở Hỗn Độn Thế Giới tất cả đều nói vô cùng rõ ràng. Trước đó Phá Thiên chỉ là vội vã nói cho nàng một chút chuyện ở Học Viên Ngôi Sao, mà cái thế giới này lại không kịp nói tí mĩ. Hiện tại, nhờ phúc của Kiều Nạp Sâm, nàng đã hiểu rõ ràng.

Cái thế giới này, quả nhiên không có phân chia chủng tộc, có Yêu Tộc, loài người, Ma tộc, Tinh linh tộc nhưng không phân chia với nhau. Có người thống trị. Có bốn Thành Trì, trong đó có Thiên Bảo Thành của Phá Thiên. Cái tên này, Thích Ngạo Sương vừa nghe cũng biết trong đó ý nghĩa. Ba tòa thành khác theo thứ tự là Cửu Thiên Thành, Bích Ngọc Thành, Cụ Phong Thành. Mà cái thế giới này có cửu đại môn phái, vô số tiểu môn phái, trong đó Thiên Đạo Môn chính là một trong phái thuộc cửu đại môn phái. Mà còn có nơi Kiều Nạp Sâm không biết. Tỷ như từ nội hải đi ngoại hải, nơi đó

nghe nói hoang tàn vắng vẻ. Bởi vì hoàn cảnh hung hiểm, nên cũng không có người đi tìm tòi nghiên cứu. Hải ngoại đến tột cùng có cái gì, Kiều Nạp Sâm tất nhiên không biết.

Học Viện Ngôi Sao là nơi Ngọa Hồ Tàng Long, là nơi cường giả ở cái thế giới này có thể nâng cao thực lực. Mỗi hai mươi năm các Thành chủ cũng sẽ đưa người của mình đi các môn phái bá sứ, sau đó tới tham gia khảo hạch vào học viện, mưu đồ làm lớn mạnh thế lực của mình. Mà môn phái và các Thành nhìn bề ngoài không có quan hệ, thực tế đều là âm thầm có dính líu đến nhau. Kẻ có thể thông qua tám tầng của Tháp Thí Luyện đều không phải người phàm. Cho dù chỉ là thông qua một tầng Tháp Thí Luyện, thì khi trở lại quê nhà vẫn được mọi người hâm mộ cùng kính trọng.

Thích Ngạo Sương sau khi nghe xong những thứ này thì trong lòng sáng tỏ, nhưng cũng kinh ngạc về Phá Thiên và thế lực của Phá Thiên. Ban đầu thời điểm gặp phải Phá Thiên liền bị thực lực sâu không lường được của hắn làm chấn động. Còn có trước đó ở chỗ lấy Vương Giả Chi Diễm gặp phải nữ nhân kia, sau khi nhận ra thân phận của a Bảo sau hình như tương đối kiêng kỵ. Phá Thiên, quả nhiên không đơn giản.

"Ai, nhằm chán muốn chết ~~~" Kiều Nạp Sâm ngáp một cái, đôi tay ôm ở sau ót, nhìn lên không trung lẩm bẩm "Thật không biết Đại Trưởng Lão nghĩ như thế nào, lại muốn cho mấy người chúng ta làm Tiếp Dẫn Sứ. Trong quá khứ đều là những học sinh khác. Chưa từng có học viên thực lực tám sao nào phải đi làm cái việc này cả.

Thích Ngạo Sương vừa nghe, hơi ngẩn ra. Nói như vậy chưa từng có trường hợp học viên thực lực cao cường vậy đi làm Tiếp Dẫn Sứ? năm nay lại ngoại lệ, trong này chẳng lẽ có vấn đề gì sao?

"Kiều Nạp Sâm , những chuyện này, không phải người nên hỏi tới. Chúng ta làm xong chuyện thuộc bốn phận là tốt rồi." Thanh âm Địch Thản Tư nhàn nhạt trong trẻo lạnh lùng truyền đến.

"Lười phải cùng người nói nha, người cho dù trời có sập xuống cũng là mang bộ dáng đầu gối !" Kiều Nạp Sâm làm ra bộ mặt lơ đãng nói.

"Kiều Nạp Sâm , chú ý giọng điệu của người!" Đây nữ lạnh lùng Lan Ni nhìn thấy Kiều Nạp Sâm cứ nhiên nói như vậy, nhưng mà muốn phát tác.

"Địch Thản Tư cũng không nói, người nói gì vậy? Người là bạn gái của Địch Thản Tư? Hay là vợ hắn? Hay là mẹ hắn?" Kiều Nạp Sâm một phen khí thế nói ra những lời đó khiến đáy mắt Thích Ngạo Sương cũng đã hiện lên một nụ cười. Cái thiếu niên anh tuấn này, cứ nhiên có thể nói lời ác độc như thế! Một lần nữa đem nữ lạnh lùng kia làm cho nàng ta tức điên lên.

Quả thật Lan Ni này phản ứng làm cho người ta có chút đáng ghét. Địch Thản Tư rõ ràng chính là người lạnh nhạt, Kiều Nạp Sâm lại là kẻ vừa hoạt bát vừa tùy tiện, nhưng Kiều Nạp Sâm lên tiếng chế nhạo Địch Thản Tư, Địch Thản Tư vẫn là không có để ý, rõ ràng hai người họ có giao tình tương đối tốt. Lan Ni này lại cố tình không hiểu, bộ dáng cao cao tại thượng trách cứ người khác.

"Người! Kiều Nạp Sâm , người không cần phải nghĩ ta sợ người!" sắc mặt của Lan Ni chợt đại biến, đứng dậy, trợn mắt lạnh lẽo nhìn Kiều Nạp Sâm .

"Ha ha, chuyện cười nha! vạn năm sau nữa vẫn là năm ba nha, tới đây a~~ người chỉ như con Khổng Tước xòe đuôi thôi, cũng như bộ dạng ngu ngốc của những nam ngu ngốc kia theo đuổi người, cái gì cũng không để trong mắt. Ta không cần cái bộ dạng cao cao tại thượng của người dạy dỗ ta. Người dạy ta, người có kia tư cách đó sao? Lần đó thí luyện người không phải là đuổi theo ta mà hít bụi đó thôi?" lời nói ác độc của Kiều Nạp Sâm giờ phút này được phát huy vô cùng tinh tế, không để ý khuôn mặt xinh đẹp của Lan Ni đã trở thành màu gan heo, ngược lại hắn vô tội gãi gãi đầu, có chút quẫn bách nói, "Chẳng lẽ người cho rằng ta nhỏ hơn người hai tuổi thì người có tư cách dạy dỗ ta sao?"

(khu khu ~~ đụng chạm đến tuổi tác~)

Những lời cuối cùng này lại khiến cho Lan Ni học máu. Dưới ống tay áo của Lan Ni, tay đã nắm chặt quả đấm, đốt ngón tay trắng bệch. Con người xinh đẹp đã trừng đến mức sắp lòi ra.

Nhìn bộ dạng chuẩn bị học máu của Lan Ni, Kiều Nạp Sâm không ngừng lại vẫn đổ thêm dầu vào lửa nói: "Lan Ni, ta có câu này muốn nói với người, tuyệt đối xuất phát từ lòng tốt của ta."

Lan Ni sửng sốt, không hiểu Kiều Nạp Sâm muốn nói gì. Sau đó câu tiếp theo của Kiều Nạp Sâm làm cho cơn tức giận của nàng tan ngay lập tức bộc phát.

"Ta có ý tốt nhắc nhở người, nữ nhân tức giận là dễ già. Người cũng đủ già rồi, già hơn nữa chẳng phải là xong đời rồi sao." Kiều Nạp Sâm cười híp mắt hời hợt phun ra một câu nói như vậy.

Lần này, mặc cho Lan Ni kiềm chế thế nào vẫn không nuốt trôi cục tức này. Thích Ngạo Sương khẽ nhíu mày, nhìn Kiều Nạp Sâm đang cợt nhả , trong mắt lóe lên một tia ánh sáng. Người này, có ý tứ nha!

Lan Ni khẽ quát một tiếng, trên tay thoáng một cái, một thanh Ma Pháp Trượng xinh đẹp hào hoa liền xuất hiện ở trong tay của nàng. Tiếp theo Thích Ngạo Sương cũng cảm thấy lạnh cả người.

Nước!

Lan Ni sử dụng là ma pháp hệ thủy.

Nước tụ hội trên không trung thành một khẩu đại bác bắn về phía Kiều Nạp Sâm, cứ như vậy gào thét bén nhọn đánh úp về phía Kiều Nạp Sâm. Công

kích này nhắm vào cả người bên cạnh Kiều Nạp là Thích Ngạo Sương. Hiển nhiên, Lan Ni căn bản là cố ý.

Kiều Nạp Sâm sử dụng là Ma Pháp hệ Hỏa.

Nước với lửa xung khắc!

Kiều Nạp Sâm sắc mặt lập tức thay đổi lạnh lẽo, trên tay đã có động tác, nhưng lại không có đứng lên.

"Đủ rồi" Địch Thản Tư vẫn trầm mặc rồi cuộc chậm rãi lên tiếng.

Mà cái đại bác bùng nước đó đang mạnh mẽ nhả đạn lại dừng lại, tan biến trong không trung.

Địch Thản Tư thậm chí không có xoay người, cứ như vậy nhẹ nhõm đơn giản hóa giải công kích của Lan Ni!

Người này.

Thích Ngạo Sương khẽ hí mắt, nhìn bóng lưng Địch Thản Tư như có điều suy nghĩ.

Địch Thản Tư chậm rãi đứng lên, xoay người lại, mà sắc mặt của hắn như cũ vẫn rất bình tĩnh.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 6: Là Phong Dật Hiên Hay Táp Mễ Nhĩ

C

ác người làm như vậy là có ý gì?" Địch Thản Tư vẫn trầm mặc rồi cuộc chạm rã lên tiếng.

Chỉ nhẹ nhàng nói mấy chữ lại giống như tiếng nổ vang lên bên tai mọi người, chấn động cả màng nhĩ. Càng giống như xuyên qua lòng người, làm cho lòng người kinh sợ không dứt.

Lan Ni muốn lại ra tay nữa lập tức bình tĩnh lại. Kiều Nạp Sâm cũng thu hồi bộ dạng cột nhả kia.

"Không nên để người khác chế diễu. Thân phận các người đã là học viên tám sao rồi." Địch Thản Tư không lạnh không nhạt chỉ một câu nói liền đem hai kẻ đang khí thế giương cung bạt kiếm hoàn toàn tiêu tan sạch.

"Hừ!" Kiều Nạp Sâm hừ lạnh một tiếng, lộ vẻ tức giận ngồi xuống.

Lan Ni hung hăng trợn mắt nhìn Kiều Nạp Sâm , rồi ưu tư ngồi ở bên cạnh Địch Thản Tư .

Đối với công kích của Lan Ni thì thiếu chút nữa liên lụy người bên cạnh Kiều Nạp Sâm là Thích Ngạo Sương, Địch Thản Tư lại không đã động đến. Đáy mắt Thích Ngạo Sương thoáng qua một tia hài hước. Bởi vì Địch Thản Tư này rất thâm thúy, con người hắn đang nhìn về phía nàng, đáy mắt hình như có một cỗ thần thái không rõ, cứ như vậy thẳng tắp nhìn thẳng vào mắt Thích Ngạo Sương. Thích Ngạo Sương không có bất kỳ sợ hãi nào, thản nhiên ngênh đón. Nhưng đáy mắt Thích Ngạo Sương tia hài hước kia lại càng ngày càng rõ ràng.

Địch Thản Tư cuối cùng khẽ hí mắt, dời ánh mắt sang chỗ khác, quay đầu đi. Thích Ngạo Sương cũng thu hồi ánh mắt, nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần.

Ban ngày cứ như vậy đi qua, đến ban đêm, rốt cuộc có người từ cửa sắt chạy ra ngoài. Người tới là thiếu nữ trẻ tuổi, đáy mắt có một cỗ bạo ngược, thời điểm nàng ta đi ra thì cả người tản ra mùi máu tươi, sát khí không thể nào che giấu được.

Thích Ngạo Sương ngửi thấy cỗ mùi vị này, khẽ cau mày, chậm rãi mở mắt, lại không ngờ thấy được một người quen. Chính là thiếu nữ mà Thích Ngạo Sương hôm đó tới Hồn Độn Thế Giới lấy Hỏa Hồn, à kẻ muốn cướp đoạt a Bảo! Thiếu nữ trẻ tuổi là một mỹ nhân, một thân y phục đỏ rực rạng rỡ phát sáng, giơ tay nhắc chân lại có một cỗ hung dữ, đáy mắt thêm một cỗ nóng nảy. Mi gian để lộ ra sát khí làm người ta có cảm giác khó chịu. Trên người của nàng không có máu, lại mang theo nồng nặc mùi máu tươi. Mà cỗ hơi thở trên người nàng lại cho thấy rằng, nàng ta là giết một mạch tới đây. Nhưng trên người không có dính vào một giọt máu, thực lực này.

Nàng ta so với trước kia mạnh lên rất nhiều a. Thích Ngạo Sương nhàn nhạt liếc nhìn nữ tử này, lại hai mắt nhắm nghiền.

"Chúc mừng người thông qua vòng khảo hạch thứ hai, xin ở bên cạnh chờ đợi. Bốn ngày sau chúng ta tiến hành vòng khảo hạch thứ ba." Thanh âm Địch Thản Tư vẫn như cũ không lạnh không nhạt, cũng không nhiệt tình cũng không xa lánh.

"Đa tạ." Nữ tử áo đỏ lên tiếng nói cảm ơn, Địch Thản Tư gật đầu một cái, lại ngồi chỗ cũ.

Lan Ni liếc nhìn nữ tử áo đỏ, khẽ cau mày, không nói gì. Nhưng là đáy mắt lại thoáng qua một tia địch ý nhàn nhạt.

Kiều Nạp Sâm nhìn vẻ mặt kia của Lan Ni, trong lòng âm thầm buồn cười. Cái nữ nhân tự cho mình là đúng đang xem nàng kia là tình địch.

Thích Ngạo Sương nghe thấy nữ tử áo đỏ nói, cảm thấy giọng điệu này so với trước kia không giống nhau. Hình như có chút tang thương hơn. Trước thấy nàng ta còn là một kẻ tùy hứng lỗ mãng, hiện tại, hình như thành thực hơn? Vì sao lại có biến hóa lớn vậy? Nàng ta đã trải qua cái gì? Thích Ngạo Sương không biết là lúc đó Hắc Vũ cho nàng ta một kích trí mạng, chém thân thể nàng ta thành hai nửa, nhờ sư phụ nàng cứu một mạng trở về. Từ đó về sau, tâm cảnh của nàng liền phát sinh biến hóa. Càng thêm khắc khổ tu hành mới có được thực lực bây giờ, để tham gia khảo hạch lần này.

Thời gian kế tiếp, Kiêu Nạp Sâm vẫn như cũ nói oa oa với Thích Ngạo Sương. Nói hăng cùng với Thích Ngạo Sương nói chuyện, không bằng nói là một mình hăng om sòm, Thích Ngạo Sương rất lâu chỉ là nhàn nhạt gật đầu hoặc là ồ một tiếng.

Mấy ngày sau, một nhóm vài đệ tử cũng từ cánh cửa đi ra. Phóng mắt nhìn, thông qua khảo hạch người cũng không ít người. Đệ tử Thiên Đạo Môn sáng ngày cuối cùng cũng ra ngoài, mặc dù có hai người bị thương nhẹ, nhưng cũng là toàn bộ đều thông qua. Nay cùng Thập Lệ Na đưa ra quyết sách mọi người không phân chia ra. Thiên Đạo Môn mặc dù không phải môn phái mạnh nhất nhưng, ở đây danh tiếng cũng không nhỏ, tất nhiên là có nguyên nhân.

Khi Thập Lệ Na thấy Thích Ngạo Sương xa xa không có bị thương, trong lòng không tự chủ khẽ thở phào một cái.

"Thôi đi, tiểu tử kia cứ nhiên so với chúng ta còn đến sớm hơn nữa." Có kẻ tự nhiên cũng nhìn thấy Thích Ngạo Sương, nhìn lông tóc trên người Thích Ngạo Sương không tổn hao gì, chưa chát nói một câu như vậy.

"Cũng thông qua là tốt rồi, vòng kế tiếp cũng không thể phớt lờ." Tháp Lệ Na trịnh trọng dặn dò.

"Dạ, sư tỷ." Mọi người gật đầu nghiêm túc đồng ý. Nếu của thứ hai không nghe theo sự an bài của sư tỷ thì học đã không vượt qua được, đừng bảo là toàn bộ thông qua được, mà chỉ cần một người thông qua thôi là đã khó rồi.

Năm ngày, kỳ hạn đã đến, những người vượt qua có tới 80 phần trăm. Mặc dù có người bị thương nhẹ, có người bị trọng thương, nhưng dù sao cũng tới được nơi này. Chỉ cần trong thời gian quy định thì coi như thông qua.

"Đã đến giờ. Chúc mừng các vị thông qua vòng khảo hạch thứ hai này. lập tức tiến hành vòng khảo hạch thứ ba." Địch Thản Tư đứng ở chỗ cao, không lạnh không nhạt nói.

Lời nói của Địch Thản Tư vừa rơi xuống, phía dưới cũng nổ oanh. Cái gì? Sẽ phải lập tức tiến hành vòng khảo hạch thứ ba? Chẳng lẽ hẳn không thấy có rất nhiều người còn chưa khôi phục như cũ sao? Vòng thứ hai quá hung hiểm, cứ nhiên không cho bọn họ thời gian khôi phục sẽ phải lập tức tiến hành vòng thứ ba! Những người may mắn thông qua, trên người cũng còn mang theo chút vết thương. Địch Thản Tư quyết định vậy khiến các đệ tử phía dưới cũng nổ tung.

"Không muốn tham gia có thể lập tức rời đi." Thanh âm Địch Thản Tư như cũ không lạnh không nhạt, không có chút nào cảm xúc. Nhưng lời này chui vào lỗ tai mỗi người, lại mang theo một cỗ khí lạnh xuyên suốt từ đầu đến chân. Lời này hoàn toàn không mang chút tình cảm.

"Như vậy thì nhanh lên một chút tiến hành vòng khảo hạch thứ ba thôi." Có người quát to ra tiếng. Nếu là bị nam tử áo trắng này coi thường, vậy thì quá mất mặt rồi. Thanh âm nóng nảy lại vang lên càng nhiều.

"Vòng khảo hạch thứ ba, đó chính là đi dọc theo bậc thang này lên trên, nếu cuối cùng có thể đến tới cửa học viện , liền thông qua khảo hạch." Địch

Thản Tư nhàn nhạt nói ra một khẩu hạch không thể tưởng tượng được.

Cái gì? Chỉ cần đi dọc cầu thang này lên trên, tới cửa học viện là được? Mọi người hai mặt nhìn nhau, sợ rằng không có đơn giản như vậy thôi. Nhất định là có nguy hiểm gì tồn tại!

"Các người yên tâm, sẽ không còn có các sinh vật nguy hiểm như vòng khẩu hạch thứ hai uy hiếp tính mạng các người. Hiện tại, bắt đầu đi." Kiều Nạp Sâm cười híp mắt hòa ái dễ gần nói.

Lan Ni cũng là khinh thường hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Mọi người trong lòng hoài nghi, nhìn nhau cũng không có nói chuyện.

Vừa lúc đó trong cửa sắt truyền ra âm thanh dồn dập: "Đợi chút, đợi chút. . . ."

Mọi người quay đầu nhìn lại, lại thấy một kẻ chật vật không chịu nổi đang chạy như điên hướng tới nơi này. Mà phía sau của hắn, xa xa còn có một nhóm người đi theo.

"Khẩu hạch đã kết thúc." Địch Thản Tư thấy những người đó nhấc chân chạy như điên, lão đảo, sắc mặt vẫn như cũ một mảnh lạnh nhạt, chỉ là nhẹ nhàng phất tay, xuất hiện một kết giới, khiến các đệ tử thông qua khẩu hạch cùng những kẻ kia tách ra.

Những đệ tử kia từ trong cửa sắt hối hả chạy ra cũng bị kết giới ngăn lại. Trước mặt rất nhiều người, họ liều mạng đánh mạnh vào kết giới, hô to "Tiếp Dẫn Sứ đại nhân, xin dàn xếp một chút đi, chúng ta chậm năm phút đồng hồ thôi mà."

"Xin dàn xếp một chút đi, ta chỉ là chậm ba phút mà thôi"

Âm thanh cầu xin lẫn âm thanh đánh vào kết giới hòa chung một chỗ. Những đệ tử đến trẻ kia trên mặt tràn đầy cầu khẩn.

"Chậm chính là chậm." Địch Thủ Tư cũng là lạnh lùng nói một tiếng, không có nói gì nữa. Quay mặt, xoay người lập tức đi về phía trước đi.

"Khảo hạch đã bắt đầu rồi nhé." Kiều Nạp Sâm cười híp mắt nhắc nhở mọi người.

Mọi người có chút do dự, nhìn nhau. Một lát sau, bỗng nhiên có người hú lên quái dị, sau đó nháo nhào xông tới trước mặt. Có kẻ thứ nhất, tự nhiên phía sau liền theo nhau mà nháo tới rồi. Thích Ngạo Sương bình tĩnh, cũng chậm rãi đi về phía trước.

"Hôm qua, hôm nay, ngày mai, cái gì thật, cái gì giả?" Đang ở thời điểm Thích Ngạo Sương muốn bước đi tới, bên tai lại vang lên thanh âm Kiều Nạp Sâm. Thích Ngạo Sương có chút kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Kiều Nạp Sâm, lại thấy Kiều Nạp nhìn nàng, sau đó nhún vai, như không có chuyện gì xảy ra cũng đi phía trước từ từ đi tới.

Thích Ngạo Sương khẽ hí mắt, như có điều suy nghĩ, quay đầu theo mọi người đi về phía trước đi.

Vừa bắt đầu mọi người còn cẩn thận cẩn thận, nhưng là dọc theo con đường này cũng là gió êm sóng lặng, không có bất kỳ trở ngại. Có người liền hờ hững ra mặt, tăng nhanh bước chân xông về phía trước.

Thích Ngạo Sương chậm rãi đi, nhưng trong lòng đang suy tư mới vừa rồi Kiều Nạp Sâm đối với mình bí mật truyền âm sao? Kiều Nạp Sâm tại sao phải đột nhiên nói một câu như vậy? Nếu nói không hề lý do, rất không có khả năng. Nhưng những lời này rốt cuộc có ý gì đây?

Ở sau lưng Thích Ngạo Sương cách đó không xa, một đôi ánh mắt mơ hồ thoáng qua nhìn nàng. Đó là ánh mắt của Thập Lệ Na. Thập Lệ Na mang

theo một đám đệ tử cũng chậm rãi theo ở phía sau. Giống Thích Ngạo Sương, nàng cũng không nghĩ là đoạn đường này sẽ đơn giản như vậy. Nhìn Thích Ngạo Sương không nhanh không chậm bước đi, Thập Lệ Na có chút mất hồn. Thiếu niên này, mi gian nhân nhát đau thương làm cho đau lòng người, làm cho người ta muốn tìm tòi nghiên cứu. Không hy vọng hẳn gặp chuyện không may trong khảo hạch, tuyệt không hi vọng.

Thập Lệ Na bước nhanh hơn, mang theo mọi người, muốn đuổi theo Thích Ngạo Sương giữ vững cự ly tương đối gần.

Vậy mà, vừa lúc đó, con người của Thập Lệ Na chợt phóng đại. Nàng ta nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng được, thiếu niên tóc đỏ đó chậm rãi biến mất trong màn sương trắng xóa.

Thập Lệ Na kinh hãi, đi phía trước, đi nhanh mấy bước, đuổi theo, nhìn kỹ lại, thật không có bóng dáng thiếu niên kia !

Thập Lệ Na quay đầu lại muốn hỏi thăm mọi người có nhìn thấy một màn quái dị như vậy hay không

Song khi nàng quay đầu lại, nàng lại hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Sau lưng không có một bóng người. Các sư đệ sư muội vào giờ khắc này cũng giống với thiếu niên tóc đỏ đó, cứ như vậy ly kỳ biến mất.

Tiếp đó, ở trước mặt nàng ta xuất hiện một cảnh tượng mà nàng ta hay thấy trong mộng.....

Lúc này Thích Ngạo Sương lại ngây ngẩn cả người, cứ như vậy kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn cảnh tượng trước mắt vẫn không nhúc nhích, trong mắt lại như có nước đang dâng lên.

"Người, đã tới." Cái thanh âm dịu dàng đó trước sau như một.

Tạp Mễ Nhĩ mang theo khuôn mặt ưu nhã mỉm cười cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt của Thích Ngạo Sương.

Mà phía sau hẳn, bức tường thủy tinh trong suốt, trong bức tường thủy tinh đó, một bóng dáng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn. Tóc đen, lông mi thật dài nhưng đang khép chặt. Không phải là thân thể Thích Ngạo Sương thì còn có thể là ai được nữa.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 7: Bị Nụ Cười Của Nam Nhân Mê Hoặc

E

ditor: Nhóc tinh nghịch

“Thật không ngờ là con lại tới nhanh như vậy.” Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười dịu dàng, từ từ từ từ đi lên phía trước, đứng trước mặt Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương nhìn bên trong tường thủy tinh không có sức sống, nhưng rõ ràng là người còn sống, khẽ mở miệng, run rẩy, không phát ra được bất cứ âm thanh nào.

“Yên tâm, hắc chưa chết, Lãnh Lăng Vân cũng chưa chết. Bọn họ đều đang đợi người.” Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

“Tạp...Mễ...” Thích Ngạo Sương thu hồi tầm mắt, nhìn nụ cười quen thuộc, gọi nhỏ tên hắc.

“Ừ. Ta biết con nhất định sẽ làm được.” Tạp Mễ Nhĩ cười híp mắt, “Vậy ta sẽ tuân thủ lời hứa, cứu bọn họ.”

Thích Ngạo Sương nhìn Tạp Mễ Nhĩ, không nói thêm gì. Nhưng ánh mắt thì mê ly, có gì đó lóe lên trong mắt.

“Ha ha, tiểu Ngạo Sương...” Tạp Mễ Nhĩ vươn tay theo thói quen, muốn nhẹ nhàng vuốt tóc Thích Ngạo Sương.

“Bộp ——!!!” một tiếng vang giòn tan, Thích Ngạo Sương cúi đầu, vươn tay tát mạnh vào bàn tay đang muốn vươn ra của Tạp Mễ Nhĩ.

“Tiểu Ngạo Sương, vẫn giận ta à? Trách ta sao lúc đầu không ra tay cứu Phong Dật Hiên sao?” Tạp Mễ Nhĩ xoa xoa mu bàn tay bị đau, trong giọng điệu có bất đắc dĩ và cứng chiều.

Thích Ngạo Sương vẫn cúi đầu, mắt diếc tai ngơ, rồi từ từ đi lướt qua người Tạp Mễ Nhĩ, đi về phía trước.

“Tiểu Ngạo Sương, được rồi, đừng giận nữa. Ta sẽ đổi các con lại. Ta cũng đã chuẩn bị tiểu tử Lăng Vân kia cho con. Sau này chúng ta tìm chỗ nào đó không có ai, sống cùng với nhau...” Tạp Mễ Nhĩ xoay người, vươn tay muốn kéo Thích Ngạo Sương. Bàn tay đụng phải tay nàng dần trở nên trong suốt rồi từ từ biến mất.

Thích Ngạo Sương không quay đầu lại, dứt khoát đi về phía trước, cứ như vậy mà đi qua tường thủy tinh lớn sau lưng Tạp Mễ Nhĩ, xuyên qua người bên trong.

Đang khi Thích Ngạo Sương đi qua, thân thể Tạp Mễ Nhĩ hóa thành tro bụi, tan đi. Hắn vẫn duy trì nụ cười dịu dàng tao nhã, mà người bên trong tường thủy tinh kia cũng tan theo.

Thích Ngạo Sương chậm rãi ngẩng đầu lần nữa, trong mắt là sự kiên định vô cùng và trong veo. Cảnh tượng trước mắt thay đổi, là một cầu thang dài. Cầu thang này hướng về phía học viện Tinh Thần.

Hôm qua, hôm nay, ngày mai là thật hay giả?

Giọng của Kiều Nạp Sâm vang lên bên tai Thích Ngạo Sương.

Kiều Nạp Sâm, thật ra thì, hôm qua, hôm nay, ngày mai đều là thật. Đã từng trải qua, đang xảy ra, sắp xảy ra, ai là giả? Không có giả, đều là thật....

Ảo giác vừa rồi cũng là thật. Có điều đó là tương lai, là cảnh tượng mà trong lòng Thích Ngạo Sương muốn thấy nhất.

Thì ra là những gì vừa thấy là vòng khảo hạch thứ ba?

Khảo nghiệm xem tâm trí của người ta có kiên định hay không....

Khi Thích Ngạo Sương đi tới cửa, ba người Địch Thủ Tư đã chờ ở đó. Mà Thích Ngạo Sương không phải người đầu tiên thông qua khảo hạch, đi tới cửa. Người đầu tiên là nữ tử áo đỏ toàn thân tỏa ra sát khí. Bây giờ nàng đã thu lại sát khí, đứng lẳng lẳng ở một bên.

“A, người tới rồi.” Kiều Nạp Sâm chủ động chạy về phía Thích Ngạo Sương, chào. Thích Ngạo Sương khẽ gật đầu, không nói gì.

Thích Ngạo Sương liếc nhìn học viện Tinh Thần. Nói là cổng học viện nhưng thật ra không có. Bởi vì cuối bậc thang cuối cùng có một cái hồ khổng lồ. Giữa hồ có hai cánh cửa đá hoa cương vĩ đại đang chuyển động từ từ. Chúng chuyển động qua lại, đổi chỗ cho nhau, chuyển động tự nhiên như một cái thang máy. Kỳ lạ là không có bất cứ vật gì đỡ cánh cửa đá, chỉ chuyển động qua lại trên mặt nước như thế.

Các đệ tử vượt qua khảo hạch tới rất nhanh. Có người mặt nhẹ nhõm, có người đầu đầy mồ hôi, chập vập không thôi. Hiển nhiên có người phải cố gắng rất nhiều mới có thể tỉnh lại từ trong ảo giác. Tháp Lệ Na cũng vượt qua thuận lợi. Những đệ tử Thiên Đạo Môn khác tuy cũng vô cùng chập vập nhưng cũng vượt qua toàn bộ. Không thể không nói đây là một kỳ tích.

Ngay cả như thế thì người qua vòng khảo hạch thứ ba cũng chỉ có một nửa. Chỉ có một nửa người vượt qua. Những đệ tử không vượt qua được sẽ như thế nào, hiển nhiên không thuộc phạm vi quan tâm của bọn họ.

“Mời những người vượt qua ghi danh ở đây, nhận thẻ bài chứng minh thân phận của mình.” Kiều Nạp Sâm cười híp mắt, dẫn đầu đưa mọi người tới hồ, đứng trên tảng đá vừa dừng lại. Ánh mắt Thích Ngạo Sương hướng qua

bên này. Nàng vội vàng đi theo, những người khác cũng lục tục theo sau. Tầng đá to như thế, tất cả mọi người đứng lên vẫn còn thấy trống.

Tầng đá dừng lại một lát, mọi người lên xong thì liền chậm rãi đi về phía đối diện. Thích Ngạo Sương thầm than trong lòng. Tầng đá trôi lơ lửng trống không như thế, bên dưới không có gì đỡ, cũng không cảm thấy chút ma lực nào. Học viện Tinh Thần làm thế nào vậy?

Nhìn nước hồ xanh biếc bị tầng đá tạo thành nhiều gợn sóng, thỉnh thoảng có vài con cá vọt lên trên mặt nước, lòng mọi người dần dần từ nặng nề trở lại như cũ. Có người bắt đầu líu ríu hàn huyên.

Thích Ngạo Sương im lặng nhìn nước hồ xanh biếc. Một ánh mắt như có như không luôn hướng về phía nàng. Thích Ngạo Sương biết đó là của đệ tử Thiên Đạo Môn. Hình như là sư tỷ đứng đầu, tên là Tháp Nạp Lan. Nhưng nàng không muốn tìm hiểu thêm. Thân phận của nàng bây giờ là nam tử, nàng không muốn có rắc rối gì với nữ tử khác, khiến người ta hiểu lầm.

Lướt qua mặt hồ xanh biếc, khắc sâu vào tâm mắt là một quảng trường khổng lồ. Ngay phía sau quảng trường là một kiến trúc hùng vĩ như cung điện.

Những đệ tử mới trình thệ bài chứng minh thân phận. Không phải Dịch Thản Tư dẫn đi, cũng không phải thầy của học viện Tinh Thần mà là một đám người mặc áo xám dẫn bọn họ đi vào ký túc xá của mình. Ký túc xá được chia không rõ lắm. Có mười tòa lầu, mỗi tòa chia làm hai, vừa cho đệ tử nam ở, vừa cho đệ tử nữ ở, vào từ hai cửa khác nhau. Tòa nhà đầu tiên là nơi đệ tử mới và đệ tử không qua được tầng đầu tiên của tu luyện tinh thần ở, nên là nơi của những người có địa vị thấp nhất. Tòa nhà thứ hai là nơi của đệ tử đã qua tầng đầu tiên của tu luyện tinh thần, theo thứ tự tính dần lên. Cho nên, tòa nhà cuối cùng có điều kiện tốt nhất, môi trường tao nhã nhất cho tới nay vẫn chưa có người vào ở. Tòa nhà này cũng là mục tiêu

phần đầu của rất nhiều đệ tử. Đó là nơi tượng trưng cho thực lực và thân phận.

Hai người một phòng. Ở cùng với Thích Ngạo Sương là một thiếu niên ốm yếu, trầm tĩnh ít nói. Hai người chào hỏi hờ hững, biết tên của nhau thì không tiếp xúc nhiều hơn nữa. Tính cách như vậy lại hợp với Thích Ngạo Sương. Nếu là ở cùng với người như Kiều Nạp Sâm thì Thích Ngạo Sương thật nhức đầu. Mỗi người có giường thoải mái, một thư án, một giá sách và một tủ quần áo. Trong tủ có quần áo bốn mùa, mỗi mùa hai bộ, đầy đủ mọi thứ.

Vượt qua khảo hạch và học phí đắt đỏ, những thứ này Thích Ngạo Sương không cần quan tâm. A Nhĩ Đề Tư đã sớm xử lý tốt. Trước khi đi ông giống như nhà giàu mới nổi, quăng cho Thích Ngạo Sương mấy tấm phiếu thủy tinh mệnh giá khổng lồ. Tiền bên trong có bao nhiêu thì có thể đoán ra qua giọng điệu của ông.

A Nhĩ Đề Tư hung dữ nói: “Dùng đi, dùng mạnh tay vào. Người mà dùng không hết thì ta tìm người tính sổ.” Sau đó lại bày ra vẻ mặt đau lòng, “A Nhĩ Đề Tư ta không có gì nhiều, chỉ có nhiều tiền đến mức khiến ta cảm ghét.” Hiển nhiên là một điển hình cho con nhà giàu.

Thật ra trong học viện Tinh Thần không phải lo ăn ở tiêu dùng. Bởi vì tất cả đều được tính trong học phí đắt đỏ. Nhưng Phá Thiên vẫn cố ý để Thích Ngạo Sương nhận những phiếu thủy tinh có mệnh giá lớn, nói là có ích sau này. Đối với sự giúp đỡ của Phá Thiên, Thích Ngạo Sương ghi tạc trong lòng.

Căn cứ vào thuộc tính qua khảo nghiệm, Thích Ngạo Sương được phân vào lớp hệ Phong. Mà thiếu niên gầy yếu ở chung phòng với nàng cũng cùng lớp. Trên vách tường trong phòng có một cái bản đồ khổng lồ, tất cả các ký hiệu của học viện Tinh Thần đều được thể hiện rõ ràng. Có nơi màu xanh lá cây, có nơi là màu đỏ với dấu chéo thật lớn. Màu xanh lá cây là khu vực có

thể ra vào, màu đỏ là nơi không thể ra vào tùy tiện, đều là những nơi tương đối đặc biệt.

Làm quen với học viện là chuyện của đệ tử, có đi học hay không cũng tùy họ. Có điều hàng năm sẽ có một cuộc tỷ thí để khảo hạch những đệ tử có cùng thực lực với nhau, mười người đứng cuối sẽ bị hạ bậc. Ví dụ như, mười đệ tử tám sao đứng cuối sẽ bị hạ xuống còn bảy sao. Mà cấp thấp nhất, không có sao nào thì mười người đứng cuối sau khảo hạch sẽ bị học viện xóa tên.

Quy định này khiến Thích Ngạo Sương tán thưởng. Không có áp lực thì không có động lực. Vấn đề này học viện Tinh Thần làm rất tốt. Đệ tử bị xóa tên có thể thông qua khảo hạch mà vào học viện lần nữa, tiếp tục khiêu chiến. Điều này trở thành vòng tuần hoàn, thúc đẩy con người ta tiến bộ.

Nghỉ ngơi xong, thiếu niên gầy yếu xoay người tới phòng tắm, thay đồng phục đệ tử màu trắng, trùm mặc ra cửa. Lúc bụng Thích Ngạo Sương phát ra tiếng kêu bất nhả thì nàng mới nhớ ra nên ăn cơm. Chắc là bạn cùng phòng của nàng cũng đi ăn cơm. Thích Ngạo Sương nhìn bản đồ trên vách tường, thay quần áo, đeo thẻ bài chứng minh thân phận trước ngực, đi ra cửa, hướng về phía nhà ăn.

Học viện này chỉ có một nhà ăn, nhưng phía tây học viện có một con đường phần hoa, có rất nhiều cửa hàng, còn có một cái quán cơm xa hoa nhất.

Đang giờ cơm nên người ra vào nhà ăn không ít. Nhưng nhà ăn lớn như thế lại không hề phải chen lấn mà rất trật tự ngay ngắn.

Thích Ngạo Sương cầm một phần thức ăn tiêu chuẩn trước cửa sổ, tìm một bàn không có người để ngồi. Trong mâm là cơm trộn và một chén canh. Xem ra mùi vị cũng không tệ lắm. Thích Ngạo Sương cầm dao nĩa lên, từ từ thưởng thức.

Lúc này, ở cửa nhà ăn, Tháp Lệ Na và một thiếu nữ nữa bước vào. Tháp Lệ Na liếc mắt một cái là tìm thấy được Thích Ngạo Sương đang ngồi trong góc nhà ăn. Thiếu niên kia có một mái tóc màu đỏ đặc biệt, nhưng trên mặt rất bình tĩnh, im lặng ngồi đó, lẳng lặng ăn bữa trưa của hắn.

“Sao vậy Tháp Lệ Na?” thiếu nữ bên cạnh thấy Tháp Lệ Na đột nhiên dừng bước, hơi thất thần thì không khỏi nghi ngờ, lên tiếng hỏi.

“A, không có gì. Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm nào Vưu Ni Á.” Tháp Lệ Na quay sang cười với thiếu nữ bên cạnh. Thiếu nữ này là vừa quen, ở cùng phòng, tính tình cởi mở phóng khoáng. Bọn họ vừa quen thì liền trở thành bằng hữu.

“Ừ. Sớm nghe nói đồ ăn của học viện Tinh Thần rất ngon. Chúng ta nếm thử chút đi.” Vưu Ni Á như trẻ con, nói đầy hưng phấn.

Tháp Lệ Na mỉm cười, gật đầu, cùng đi với Vưu Ni Á đến trước cửa sổ lấy cơm. Mới vừa lấy đầy đĩa thì thấy mấy người đi về phía Thích Ngạo Sương, sắc mặt không tốt lắm.

Lúc này, tiếng bàn luận xôn xao truyền vào tai Tháp Lệ Na và Vưu Ni Á.

“Chậc chậc, tiểu tử tóc đỏ này là đệ tử mới à?”

“Người nói thật nhảm. Không thấy thẻ bài chứng minh thân phận trước ngực tiểu tử kia à?”

“Khó trách. Hắn gặp xui rồi. Tên khốn Lợi Tư kia thích ăn hiếp đệ tử mới.”

“Suyt, nói nhỏ thôi. Người mới có năm sao, Lợi Tư sáu sao rồi. Không liên quan tới chúng ta thì nói ít thôi.”

“Tiểu tử kia thật xui xẻo. Chắc là mái tóc đỏ chói của hắn gây nên chuyện.”

“Cả khuôn mặt xinh đẹp kia nữa...”

Sắc mặt Tháp Lệ Na đại biến. Đệ tử sáu sao lại muốn gây chuyện với người kia. Hắn chỉ vừa mới nhập học mà thôi. Tháp Lệ Na căn môi, thâm suy nghĩ. Là đệ tử của Thiên Đạo Môn, nàng tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn. Nhưng tình thế rất rõ ràng. Bọn họ vừa mới nhập học, tuyệt đối không phải là đối thủ của đệ tử sáu sao được. Phải làm thế nào đây?

“Chắc, Tháp Lệ Na, đi thôi. Đừng xem, coi chừng rước họa vào người.”
Vưu Ni Á không biết mối quan hệ giữa Tháp Lệ Na và thiếu niên tóc đỏ kia nên lên tiếng khuyên ngăn. Theo ý nàng, thiếu niên kia đúng là xui xẻo. Sáu sao đó, thực lực không tầm thường đâu.

“Không được. Hắn là sư đệ của ta, là đệ tử của Thiên Đạo Môn ta. Ta không thể khoanh tay đứng nhìn.” Tháp Lệ Na căn răng, nói đầy kiên định.

“Hả?” Vưu Ni Á hơi sững sờ. Thiếu niên tóc đỏ này là sư đệ của Tháp Lệ Na? Vậy phải làm sao bây giờ?

Lúc này, Thích Ngạo Sương cũng chú ý tới mấy người tới gần nàng. Quần áo màu trắng, đeo huy hiệu có sáu ngôi sao nhỏ màu vàng. A, đều đã vượt qua tu luyện ở tầng thứ sáu trong tháp Tinh Thần Thiên sao? Nhìn vẻ mặt của bọn họ thì chắc là không có ý tốt rồi.

“Tiểu tử! Người đang ngồi ở chỗ của chúng ta, cút ngay!” Đệ tử sáu sao cầm đầu vút thứ đang cầm trong tay xuống trước mặt Thích Ngạo Sương, nét mặt khinh thường, quát lạnh.

Tên cầm đầu chính là Lợi Tư. Hắn đột nhiên vút xuống khiến nước canh văng khắp nơi trên bàn, có một ít bay về phía quần áo trắng như tuyết của Thích Ngạo Sương và khuôn mặt tuần mỹ kia. Mọi người đều cho rằng nước canh sẽ dính lên người nàng nhưng chúng lại như có mắt, quay lại, văng lên bàn.

“Chỗ của người? Trên đó có khắc tên người không?” Thích Ngạo Sương mỉm cười, cầm muỗng lên, không nhanh không chậm múc một muỗng canh, tao nhã nhắp.

Nụ cười này ngàn vạn phong tình, tao nhã tuyệt đại.

Lợi Tư sửng sốt, mà người phía sau hắn cũng đều ngơ ngác.

Thiếu niên này, trong khoảnh khắc đó còn đẹp hơn cả nữ nhân.

Ảo giác, ảo giác!

Tiểu bạch kiểm đáng chết! Lợi Tư lấy lại tinh thần, trong mắt lóe lên tức giận. Hắn giận mình vừa nãy lại bị một nụ cười của nam nhân khiến mất cả hồn vía.

“Ta nói phải là phải. Cút cho ta! Nếu không, hừ hừ....” Lợi Tư quát lạnh, cuối cùng cười hai tiếng, ý vị sâu xa, không nói tiếp. Có điều sự âm ngoan trong mắt đã nói lên tất cả.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 8: Kiêu Nạp Sâm Đuổi Theo Thích Ngạo Sương

T

a nói phải là phải. Cút cho ta! Nếu không, hừ hừ...” Lợi Tư quát lạnh, cuối cùng cười hai tiếng, ý vị sâu xa, không nói tiếp. Có điều sự âm ngoan trong mắt đã nói lên tất cả.

“Nếu không thì sao?” Thích Ngạo Sương buông muống canh xuống, nhàn nhạt hỏi.

“Nếu không ta liền khiến người tìm răng trên đất.” Lợi Tư cười lạnh, mấy thiếu niên sau hắn cũng cười lạnh theo. Lần đầu tiên thấy đệ tử mới tới kiêu ngạo như thế. Bây giờ hắn có mở miệng cầu xin tha thứ cũng muộn rồi. Nhất định phải đánh người này răng rơi đầy đất mới được!

Khóe mắt Thích Ngạo Sương liếc nhìn xung quanh. Người xung quanh dường như đã thấy quen nên không trách, chỉ dùng khóe mắt liếc bên này. Vui mừng khi người gặp họa có, đồng tình có, căm hận có, lạnh lùng có...

Nhưng không có ai bước ra ngăn cản.

Bất kể là người có sao nhiều hơn người đang khiêu khích trước mắt này hay ít hơn, toàn bộ vững như bàn thạch.

Thì ra là như vậy.

Thích Ngạo Sương chưa kịp nói gì thì đã có một giọng nói vang lên trước.

“Các huynh đều là học trưởng của chúng ta, sao lại làm vậy với đệ tử mới?” một giọng nữ dịu dàng nhưng chứa tức giận truyền tới. Thập Lệ Na mặt đầy tức giận đi tới, đứng bên cạnh Thích Ngạo Sương.

“A, là người mới à? Cô nàng này vẫn còn rất nóng nảy nhỉ?” Lợi Tư cười ha hả, nhưng không hề nhìn Thập Lệ Na. Học viện này có rất nhiều nữ tử xinh đẹp lại cá tính, bọn họ đã sớm miễn dịch, càng sẽ không bởi vì đối phương là mỹ nữ mà thu tay lại.

“Ha ha, tiểu tử, người thật có điểm phúc nha. Lại có nữ nhân chắn gió cho người trước mặt mọi người.”

“Chắc chắn, không tệ, núp sau lưng nữ nhân để được vệ.”

“Tiểu bạch kiểm, chắc đây là sở trường của người?”

Những lời nói nhục mạ người khác không ngừng tuôn ra từ miệng đám người Lợi Tư. Lời nói độc ác ùn ùn kéo tới. Khuôn mặt tuần mỹ và thái độ lạnh nhạt của Thích Ngạo Sương khiến đám người Lợi Tư cắn răng nghiến lợi.

Mắt Thập Lệ Na như muốn phun ra lửa, nhìn mọi người trước mặt đầy căm hận, rồi lại nhìn Thích Ngạo Sương đầy căng thẳng. Chỉ sợ là đã tổn thương thiếu niên này, càng sợ hấn không nhịn được kích thích này mà ra tay. Ra tay thì liền hồng huyết, căn bản không phải là đối thủ của đối phương. Nhưng có nam nhân nào chịu được vũ nhục như vậy?

Vưu Ni Á đứng bên cạnh, nói cũng không được mà không nói cũng không xong. Tình huống trước mắt đã như thế, nàng càng nói thì càng phản tác dụng. Phải làm sao đây? Vưu Ni Á lo lắng. Tìm thầy giáo à? Không thể. Ở đây, chỉ cần không phạm vào nội quy của học viện thì thầy giáo không thể quan tâm được.

“Tiểu bạch kiểm, sao vậy, câm rồi à?”

“Ha ha, hấn chỉ có thể nói chuyện với nữ nhân thôi.”

Càng nhiều tiếng giễu cợt phát ra từ miệng đám người Lợi Tư. Sắc mặt của Tháp Lệ Na càng ngày càng khó coi, bọn họ càng ngày càng vui mừng. Nhưng lúc nhìn về phía Thích Ngạo Sương thì nụ cười cứng lại. Vốn bọn hắn nghĩ rằng tiểu tử tóc đỏ này sẽ tức đến đỏ cả mặt, đau đến không muốn sống mới đúng. Vậy thì mục đích của bọn họ đã đạt được một nửa. Chờ tiểu tử tóc đỏ này không chịu nổi kích thích mà ra tay, rồi hung hăng giáo huấn hắn một trận thì thật là chuyện vui đáng hưởng thụ. Không phải bọn họ ra tay trước, có gây chuyện lớn bọn họ cũng không sợ. Những chuyện này bọn họ đã ngựa quen đường cũ rồi.

Nhưng mặt thiếu niên tóc đỏ vẫn bình tĩnh như cũ, tao nhã cắt cái bánh mì trong khay của mình. Bỗng nhiên quay sang, nhẹ nhàng nói với Tháp Lệ Na bên cạnh: “Sư tỷ, đi ăn cơm đi. Bên này hơi bẩn, sợ tỷ ăn không ngon.”

Dứt lời, Tháp Lệ Na sửng sốt, nhìn Thích Ngạo Sương chăm chăm, muốn tìm ra bí ẩn và che giấu trong mắt nàng, nhưng chỉ thấy một mảnh bình tĩnh và thản nhiên. Những người đó không hề ảnh hưởng chút nào tới hắn!

Hắn không sao? Hơn nữa, hắn lại biết tên của mình? Hắn nhớ tên của mình. Bây giờ tuy không phải lúc tìm hiểu chuyện này nhưng Tháp Lệ Na lại nghĩ tới điều này ngay lập tức. Mình sao vậy? Tháp Lệ Na tỉnh hồn, trong lòng hoảng loạn không ngừng.

Nhìn vào mắt Thích Ngạo Sương, giờ phút này đầu óc Tháp Lệ Na trống rỗng, quỷ thần xui khiến mà đồng ý, định xoay người đi tìm chỗ ngồi với Vưu Ni Á. Nhưng Lợi Tư lại lắc mình chắn trước mặt nàng, cười lạnh, nói: “Hai vị tiểu thư, không bằng cùng ngồi với chúng ta đi?” Không đợi Tháp Lệ Na trả lời, Lợi Tư nhìn Thích Ngạo Sương đầy khiêu khích.

Ánh mắt Thích Ngạo Sương lạnh xuống, từ từ ngẩng đầu nhìn Lợi Tư đang đắc chí. Lợi Tư đón nhận ánh mắt của Thích Ngạo Sương, tràn đầy khiêu khích. Dần dần, nhìn ánh mắt thâm thúy lạnh lẽo của nàng, Lợi Tư cảm thấy một cỗ sợ hãi dâng lên từ đáy lòng.

Ánh mắt này như thế nào nhỉ? Tựa như hồ nước lạnh sâu không thấy đáy, vừa lạnh lẽo như bầu trời đêm, như hàn băng vạn năm khiến người ta khiếp sợ.

Lợi Tư dần dần cảm thấy tay chân lạnh lẽo, rồi cả người cũng vậy.

Cảm giác này đáng sợ như đang bị răn độc nhìn chăm chăm. Không đúng! Là giống như bị Tử Thần nhìn chăm chăm, không chỗ để trốn, cảm giác khó thở.

Tại sao có thể như vậy?!

Nụ cười của Lợi Tư lúc này đã hoàn toàn cứng lại, lưng toàn là mồ hôi lạnh.

Thiếu niên này là ai? Thật chỉ là đệ tử mới của năm nay sao? Sao lại có khí thế đáng sợ như thế?

Đồng bọn của Lợi Tư đã nhận ra sự bất thường của hắn, có người cau mày, quát: “Tiểu tử, ngươi làm gì vậy?”

Thích Ngạo Sương thu hồi ánh mắt, nhìn về phía mấy người đó, cười nhạt nhưng không lên tiếng, chỉ nói thật nhỏ với Thập Lệ Na và Vương Ni Á đang kinh ngạc: “Sư tỷ, đi ăn cơm đi.”

Thập Lệ Na lấy lại tinh thần, gật đầu, ngồi cùng Vương Ni Á ở bàn bên cạnh. Lần này, Lợi Tư không dám ngăn cản nữa.

“Tiểu tử, ta đang hỏi ngươi đấy!” người vừa hỏi thấy Thích Ngạo Sương chỉ là đệ tử mới mà dám không coi lời hắn ra gì, không khỏi thẹn quá hóa giận, vỗ một cái lên bàn. Tiếng động lớn này càng khiến nhiều người chú ý bên này hơn.

Trong lòng Lợi Tư như đang đánh trống. Trực giác cho hắn biết thiếu niên tóc đỏ này có điểm kỳ lạ, tuyệt không đơn giản như vẻ bề ngoài. Nhưng

tình huống đã trở nên như thế, chẳng lẽ bọn họ bỏ cuộc giữa chừng? Nếu vậy thì mặt mũi mất hết rồi còn gì.

Lúc này Thích Ngạo Sương đã ăn xong, vẫn không thèm để ý thiếu niên đang làm âm ỹ trước mặt, mà cầm khăn ăn trắng tinh, tao nhã lau miệng.

Hành động này không thể nghi ngờ là đã giáng cho thiếu niên âm ý đó một bạt tai. Thiếu niên then quá hóa giận, không kịp suy nghĩ gì mà giáng ngay một quyền vào mặt Thích Ngạo Sương.

Tháp Lệ Na và Vu Ni Á kêu lên một tiếng, tim nhảy lên cổ họng. Đối phương có thực lực sáu sao mà Thích Ngạo Sương chỉ là một học sinh vừa nhập học! Sao có thể tránh được một kích này?

Vậy mà, ngay sau đó, người xung quanh toàn bộ sửng sốt.

Thiếu niên vùng quyền kia không có bất kỳ dấu hiệu nào mà chột ngựa mặt, bay ra ngoài, thân thể nện mạnh lên bàn ăn phía sau, rồi nện tiếp lên mấy cái bàn nữa mới dừng lại được. Dáng vẻ vô cùng chật vật, tạm thời không thể đứng lên được.

Rất nhiều người không thấy được Thích Ngạo Sương ra tay thế nào, dùng cách gì để làm được như vậy.

Lúc bọn họ lấy lại được tinh thần thì thiếu niên làm âm ỹ kia đã bay ra ngoài.

Nhất thời, nhà ăn hoàn toàn yên tĩnh, bị một màn không thể tưởng tượng nổi trước mắt làm cho kinh hãi.

Đám người Lợi Tư này luôn tìm đệ tử mới gây phiền phức. Tuy đáng ghét nhưng không có chuyện gì lớn xảy ra, người có thực lực mạnh thì mặc kệ, người có thực lực yếu hơn thì không dám để ý tới. Nhưng một màn hôm

nay khiến mọi người ngây ngẩn. Thiếu niên tóc đỏ tuần mỹ đó...Hắn chỉ là đệ tử mới mà lại đánh bay đệ tử có thực lực sáu sao. Chuyện này là sao?

“Người...” Thích Ngạo Sương từ từ đứng lên, nhìn Lợi Tư đang sững sờ trước mắt, chậm rãi nói một chữ.

Trong lòng Lợi Tư vang lên tiếng chuông cảnh giác, cả người căng cứng, nhìn Thích Ngạo Sương, lại mạnh miệng: “Người! Người muốn làm gì?” trong giọng nói mang theo run rẩy mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

“Ta ăn xong rồi, xin tránh ra.” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói một câu.

Lợi Tư sững sốt, há hốc miệng, khôn nói được một chữ.

“Xin tránh ra.” Thích Ngạo Sương vẫn nói lạnh nhạt, ánh mắt hơi lạnh xuống.

Lợi Tư chậm rãi di chuyển thân thể cứng ngắc, nhường đường.

“Đứng lại! Đánh người rồi muốn rời đi như không có gì xảy ra sao?” có người đi lên, đỡ thiếu niên bị Thích Ngạo Sương đánh bay, quát lên đầy phần nộ với Thích Ngạo Sương, trong lòng càng thêm xấu hổ. Lần đầu tiên bọn họ bị đệ tử có thực lực thấp hơn mình đánh thành như vậy!

“Ha ha.” Thích Ngạo Sương nhìn người vừa quát, nở nụ cười khiến người khác giật mình. Những người này thật đúng là mặt mũi lớn. Người khiêu khích trước là bọn hắn, ra tay trước cũng là bọn hắn mà lại dám nói mình đánh người rồi muốn rời đi như không có gì xảy ra.

Chẳng hiểu tại sao nụ cười khiến người khác giật mình của Thích Ngạo Sương khiến đám người Lợi Tư thấy mà phát lạnh nhưng rất mê hoặc lòng người. Những người khác cũng ngơ ngác nhìn. Thiếu niên này thật sự là nam nhân à? Có phải là nữ nhân giả trang không? Nhưng hầu kết ở cổ hắn không thể giả được. Sao lại có nam nhân phong hoa tuyệt đại như thế nhỉ?

“Ha ha, hôm nay ta thật sự được mở rộng tầm mắt.” Một giọng nói tràn đầy hài hước đột ngột bay vào tai mọi người, trong giọng nói tràn đầy khinh thường.

Nhưng đám người Lợi Tư nghe giọng nói này thì người cứng đờ. Giọng nói này bọn họ quá quen rồi. Giọng điệu này bọn họ cũng quá quen rồi.

Vua của người có lời nói ác độc – Kiều Nạp Sâm!

Thực lực xuất sắc, hồ mặt cười, vua của người có lời nói ác độc, tuần mỹ, làm việc theo tính tình...

Đánh giá về hắn là phức tạp nhất.

Hắn là người khiến người ta kính trọng từ xa, ai cũng không dám trêu chọc hắn. Bởi vì ai nợ hắn cũng phải trả. Dù là Địch Thản Tư, khiến hắn phát bực thì cũng không thể thương lượng. Hắn khiến một trong những hoa khôi của học viện – Lan Ni thường tức giận đến hoa dung thất sắc. Một nhân vật như vậy lại bỗng nhiên xuất hiện ở đây, nói một câu như thế là muốn làm gì?

Đám người Lợi Tư chợt có dự cảm xấu.

“Người này thay đổi thật nhanh. Ăn hiếp người lại biến thành bị người ăn hiếp, chắc chắn ~~~ có ý tứ.” giọng Kiều Nạp Sâm càng ngày càng gần. Hắn đi từ từ tới, tất cả mọi người tự động nhường một lối đi ở giữa cho hắn. Mặt Kiều Nạp Sâm tươi cười, đi tới trước mặt Thích Ngạo Sương, nhìn đám người Lợi Tư đầy khinh thường, chắt lưỡi cảm thán. Sau đó mặt liền biến sắc, đi quanh đám người Lợi Tư đầy nghi ngờ, sau đó nói một câu khiến đám người Lợi Tư muốn hộc máu.

“Lợi Tư, đã xảy ra chuyện gì vậy? Hôm nay tâm huyết dâng trào muốn diễn vai người bị ức hiếp hả? Sao? Cảm giác thế nào? Có linh hội được gì tâm

đắc không?” lúc Kiều Nạp Sâm nói lời này thì thái độ nghiêm túc khác thường, hoàn toàn không có ý giễu cợt chút nào. Chính vẻ mặt nghiêm túc này khiến đám người Lợi Tư muốn học máu. Sắm vai? Thật là sắm vai sao? Trước mặt bao nhiêu người mà không cần mặt mũi của mình, phối hợp với người khác khiến mình bị đánh bay. Có vai diễn này sao? Có người chịu bị coi thường như thế sao? Có người thiếu ngược vậy sao? Đáng tiếc là những lời này chỉ dám nói trong lòng mà không dám thốt ra.

“Kiều Nạp Sâm...” Lợi Tư nhìn khuôn mặt nghiêm túc trước mắt, không dám nói lời ngoan độc, vì tên gia hỏa này vô cùng nguy hiểm.

“Ha ha, Thích Ngạo Sương, thật là trùng hợp, đệ cũng ở đây à.” Kiều Nạp Sâm thấy Thích Ngạo Sương thì làm ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ, không khác diễn viên thiên phú là mấy. Rõ ràng vừa vào cửa liền biết nhân vật chính của trò cười này là Thích Ngạo Sương, giờ lại bày ra vẻ mặt thì ra là thế.

Thích Ngạo Sương hờ hững gật đầu coi như trả lời.

“Đi, ta dẫn đệ đi thăm học viện một chút.” Kiều Nạp Sâm nhoẻn miệng cười, nhiệt tình mà nói.

“Không cần, tự ta đi.” Thích Ngạo Sương vẫn trả lời nhàn nhạt như cũ, lướt qua Kiều Nạp Sâm, đi về phía cửa chính.

“Ấy, đừng lạnh lùng như thế chứ. Ta dẫn đệ đi.” Kiều Nạp Sâm như cái đuôi, vội vàng đuổi theo.

Lúc này, toàn bộ người trong nhà ăn cơm như hén. Đây là Kiều Nạp Sâm à? Đó là người đứng thứ hai toàn học viện – Kiều Nạp Sâm sao? Lại có thái độ như thế với một đệ tử mới, lạch bạch đuổi theo đối phương mà người ta lại lờ đi.

Trong lòng mọi người đều nghi ngờ.

Thiếu niên tóc đỏ này là ai?

Đám người Lợi Tử nhìn Thích Ngạo Sương rời đi, không ai dám ngăn cản.

Thích Ngạo Sương cứ đi như thế, không quay đầu lại, Kiều Nạp Sâm ở phía sau hô to gọi nhỏ: “Thích Ngạo Sương, đợi chút nào ~~~”

Một người cứ đi, một người đuổi theo.

Đương nhiên là hấp dẫn không ít ánh mắt của mọi người trên đường. Rất nhiều người nhìn tổ hợp kỳ lạ này đầy tò mò. Thiếu niên tuấn mỹ tóc đỏ ở trước mặt đi nhanh, phía sau là nhân vật phong vân của học viện – Kiều Nạp Sâm – đuổi theo, dây dưa không ngớt.

Rốt cuộc, Thích Ngạo Sương dừng lại, tức giận mà nhìn Kiều Nạp Sâm đã đuổi tới, nói: “Huynh muốn thế nào đây?”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 9: Không Thương Hương Tiếc Ngọc Chút Nào

E

ditor: Nhóc Tinh Nghịch

Rốt cuộc, Thích Ngạo Sương dừng lại, tức giận mà nhìn Kiều Nạp Sâm đã đuổi tới, nói: “Huynh muốn thế nào đây?”

Kiều Nạp Sâm cười híp mắt, ba chân bốn cẳng chạy vội tới trước mặt Thích Ngạo Sương, cười hì hì: “Không có gì. Để học trưởng dẫn học đệ đi tham quan học viện một chút.”

Thích Ngạo Sương nhìn Kiều Nạp Sâm đang cười híp mắt, hơi nổi giận. Da mặt người này thật không phải dày bình thường. Không biết rốt cuộc hắn đang nghĩ gì nữa!

Kiều Nạp Sâm bắt đầu chỉ vào các kiến trúc xung quanh, giới thiệu một cách rất tự nhiên. Trong lòng hắn đã sớm nổi lên hứng thú với thiếu niên tóc đỏ này. Từ vòng thi đầu hắn đã có biểu hiện không tầm thường, vừa rồi lại còn đánh bay đệ tử sáu sao, khiến trong lòng Kiều Nạp Sâm tò mò và nghi ngờ.

Rõ ràng tu vi của thiếu niên tóc đỏ này không sâu, vì sao lại có hành động kinh người như thế? Rốt cuộc hắn có bí mật gì?

Kiều Nạp Sâm cười híp mắt, nói: “Thích Ngạo Sương, bên kia là thư viện của học viện chúng ta. Nó chia làm mười tầng, dĩ nhiên cũng phân theo thân phận và thực lực. Ta có thể vào tầng chín. Có một ngày ta có thể lên đến tầng cao nhất ~~~” Kiều Nạp Sâm gật gù đắc chí, sau đó quay sang nhìn Thích Ngạo Sương.

Sau lưng đã không còn bóng người, chỉ có gió thổi và lá rơi.

Người đâu? Kiều Nạp Sâm hoảng hốt. Thiếu niên tóc đỏ đó lại cứ như vậy mà biến mất không tiếng động ngay sau lưng mình sao? Mình lại không hề phát hiện!

Lâu sau, Kiều Nạp Sâm mới chậm rãi rời đi, nhưng trong lòng vẫn không bỏ xuống được.

Bên hồ, gió nhẹ nhàng phơ phất. Dưới ánh mặt trời, bóng cây rung rinh. Thích Ngạo Sương lẳng lặng ngồi trên ghế bên bờ hồ, nhắm mắt lại trau chuốt suy nghĩ. Chỉ còn vài tháng nữa là tới tu luyện tinh thần. Thực lực của mình bây giờ có thể tới được tầng thứ mấy?

Phá Toái Hư Không...

Là như thế nào?

Đến cùng là Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân ra sao rồi? Thích Ngạo Sương từ từ vươn tay, sờ hai cái bông tai trên tai phải của mình, tâm tình nặng nề.

Đang khi Thích Ngạo Sương suy nghĩ thì bị một tiếng động cắt đứt. Nàng khẽ cau mày, bên này yên tĩnh như thế mà còn có người ở đây, hơn nữa hình như không chỉ một người.

“Người đồ đệ tiện này, luôn dùng gương mặt để mê hoặc người ta. Hôm nay ta sẽ xé nát cái mặt người ra!”

“Thật là, còn giả vờ à? Tiểu tiện nhân người, ngoài giả vờ vô tội ra thì còn làm được gì?”

“Hôm nay sẽ để cho người biết, giả bộ thì sẽ có kết quả thế nào....”

.....

Thích Ngạo Sương liếc nhìn qua. Hình như là mấy nữ nhân đang vây một nữ nhân nhỏ nhắn ở giữa. Mà nàng kia không nói tiếng nào, chỉ chống nạnh đứng đó.

Thích Ngạo Sương tuyệt không muốn dính dáng vào chuyện rắc rối, càng không muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân. Tốt nhất là cứ phui mông bỏ chạy lấy người. Thích Ngạo Sương đứng lên, định rời đi nhưng chân lại dẫm vào một cành khô, phát ra tiếng răng rắc.

Người bên kia giật mình, quát lạnh: “Ai? Ai?”

Thích Ngạo Sương không trả lời, chỉ chừa cho các nàng bón lưng, định đi tiếp về phía trước.

Thừa dịp này, nữ nhân bị vây chạy ra, trực tiếp hướng về phía Thích Ngạo Sương.

“Đứng lại!”

“Tiểu tiện nhân! Đứng lại cho ta!”

Thích Ngạo Sương xoay lại thì thấy một đám nữ nhân vừa găm lên vừa đuổi theo. Trước ngực mấy nữ nhân này đeo huy hiệu có ba ngôi sao nhỏ màu vàng.

“Đại ca ca, cứu muội với.” Thiếu nữ vọt tới trước mặt Thích Ngạo Sương xem ra chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, thân thể nhỏ nhắn run lên, cũng có lồi có lõm. Long mi dài, mắt to, khuôn mặt tròn trịa, môi nho nhỏ, da thịt vô cùng mịn màng, là một tiểu mỹ nhân đáng yêu. Nhưng lúc này mặt nàng rất sợ hãi, vội vàng núp sau lưng Thích Ngạo Sương, vươn tay nắm lấy vạt áo nàng, không chịu buông tay. Mà trước ngực nàng là huy hiệu có hai ngôi sao nhỏ màu vàng.

Hả? Thoạt nhìn như là một võ kịch ý mạnh hiếp yếu vậy?

Có điều, thật như thế sao?

“Vị đồng học này, đừng bị vẻ ngoài của ả lừa gạt. Ả luôn có bộ dạng điềm đạm đáng yêu để lừa đảo!”

“Tiểu tiện nhân, người lại dùng chiêu này!”

“Nơi này không có chuyện của huynh, huynh có thể đi. Để tiểu tiện nhân đó lại.”

Mấy nữ nhân đuổi tới, có người dịu dàng khuyên bảo, có người nói lời độc ác. Nhưng trong mắt các nàng đều là lửa giận, dường như đã chịu thiệt thòi từ thiếu nữ này.

“Đừng, đại ca ca, ngàn vạn lần đừng giao muội cho các nàng ấy. Họ đều không phải là người tốt.” Thân thể nữ đệ tử sau lưng Thích Ngạo Sương run rẩy vô cùng, nhỏ giọng cầu xin. Đáy mắt nàng hiện lên tia mỉa mai, nhô đầu ra từ sau lưng Thích Ngạo Sương, nháy mắt với mấy người kia.

“Tiện nhân!” nữ tử dẫn đầu đuổi tới, tức giận đến nỗi toàn thân run lên. Mạt Lý Na khốn kiếp này giả bộ vô tội để lợi dụng lòng tốt của nam nhân. Rõ ràng họ mới là người bị hại nhưng những nam kia lại bảo vệ ả. Cũng bởi vì ả luôn giả bộ đáng yêu, giả bộ đáng thương! Nam nhân trước của mình cũng vì tiểu tiện nhân này mà cãi nhau với mình, thiếu chút nữa là cãi đến mức chia tay. Nhất định phải dạy dỗ ả!

Trong mắt những nữ nhân khác cũng là phần hận, nhưng nhìn nam nhân tóc đỏ trước mặt, tạm thời không ra tay. Trên quần áo của đối phương không có bất kỳ huy hiệu gì, là đệ tử mới. Nhưng nếu chuyện truyền đi thì sẽ gây sóng to gió lớn.

Thích Ngạo Sương im lặng.

Nữ đệ tử sau lưng kéo vạt áo Thích Ngạo Sương, giọng nói run run: “Đại ca ca, cứu muội, đưa muội đi đi. Họ...Họ muốn xé nát mặt của muội.”

Mạt Lý Na run run nói tới đây thì giọng điệu trở nên sợ hãi hơn, nhưng lại ở sau lưng Thích Ngạo Sương làm mặt quỷ với những nữ nhân kia như để tuyên bố thắng lợi một lần nữa. Nam nhân mà, đều hèn hạ như nhau thôi. Thương hương tiếc ngọc, ha ha, vậy hãy để bọn họ thương hương tiếc ngọc cho tốt vào.

Ngay sau đó, Thích Ngạo Sương di chuyển.

Nhóm nữ nhân đối diện Thích Ngạo Sương nhìn nàng đầy cảnh giác.

Thích Ngạo Sương lại làm chuyện khiến tất cả mọi người kinh ngạc. Nàng lạnh lùng xoay người, vươn tay, nắm lấy cổ áo của Mạt Lý Na, ném nàng ta ra ngoài không chút khách khí, đẩy tới trước mặt nhóm nữ nhân kia.

“Đại ca ca?!” nhất thời, trong mắt Mạt Lý Na tràn đầy nước mắt, nhìn Thích Ngạo Sương đầy không thể tin. Ánh mắt Thích Ngạo Sương lộ ra cổ mị hoặc khó mà diễn tả thành lời.

Gương mặt Thích Ngạo Sương lạnh lùng, không thèm liếc nhìn nàng ta lấy một cái.

“O?” đám nữ nhân đuổi theo tới chết đứng tại chỗ. Lần đầu tiên, lần đầu tiên thấy Mạt Lý Na bị nam nhân vứt ra một cách vô tình như thế. Những nam nhân kia nhìn khuôn mặt diễm đạm đáng yêu của Mạt Lý Na, ai không nguyện đứng sau bảo vệ cho ả? Thế nhưng thiếu niên tóc đỏ lại lạnh lùng như thế.

Thích Ngạo Sương mặc kệ, im lặng, định rời đi.

“Đại ca ca, huynh không thể đi được. Huynh không muốn để ý tới muội à? Cứu muội với, muội, muội rất sợ. Hu hu hu, muội thật sợ ~~ họ...họ muốn xé nát mặt muội.” Mạt Lý Na nhìn Thích Ngạo Sương đầy điềm đăm đáng yêu, nước mắt óng ánh trong đôi mắt to, lông mi dài như cánh quạt run rẩy, sắc mặt tái nhợt như trở nên trong suốt. Mà thân thể nhỏ nhắn của nàng ta càng run hơn, thoát nhìn khiến người ta thương tiếc, khiến người ta đau lòng. Nàng ta bước lên hai bước, nắm thật chặt vạt áo của Thích Ngạo Sương.

“Tiện nhân, còn....” nữ nhân đứng đầu đang định quát lạnh, chưa nói hết câu.

Thích Ngạo Sương quay sang, vươn tay, đẩy bàn tay nhỏ bé của Mạt Lý Na ra không lưu tình chút nào, nói nhỏ: “Ghê tởm.” Trong giọng nói tràn đầy chán ghét, đáy mắt là khinh thường nồng đậm.

Nói xong câu này, Thích Ngạo Sương không quay lại nữa, bước nhanh về phía trước.

Mạt Lý Na ngây ngốc đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng dứt khoát của Thích Ngạo Sương, trong lòng dậy sóng. Lời nói và ánh mắt trước khi đi của nàng khắc sâu trong lòng Mạt Lý Na. Lần đầu tiên, lần đầu tiên có nam nhân dùng ánh mắt chán ghét và khinh thường nhìn mình. Lần đầu tiên có nam nhân không thương hương tiếc ngọc với mình. Hơn nữa còn là dưới tình trạng mình dùng ánh mắt mê hoặc!

“Ha ha, tiểu tiện nhân, để xem hôm nay ngươi làm thế nào?”

“Ha ha, đề tiện, thật không ngờ ngươi cũng có ngày đáng ngạc nhiên như hôm nay.”

“Trong mắt người đó, ngươi chỉ là rác rưởi!”

Một đám nữ nhân đứng sau lưng Mạt Lý Na cười nghiêng ngả, không ngừng nói ra những lời ác độc nhục mạ Mạt Lý Na. Lần đầu tiên có nam nhân không bị nàng ta hấp dẫn, sao bọn họ không cao hứng cho được?

“Hừ!” Mạt Lý Na xoay người, nhìn nhóm người cười nghiêng ngả, lạnh lùng hừ một tiếng rồi im lặng nhìn mọi người.

Đám nữ nhân ngây ngẩn. Bây giờ Mạt Lý Na không còn đáng vẻ diễm đam đáng yêu như hoa lê trong mưa, càng không còn sợ hãi như khi họ vừa vây nàng ta. Giờ phút này mặt nàng ta lạnh lẽo, ánh mắt càng đáng sợ hơn. Chỉ bị nàng ta nhìn chăm chăm thôi mà đã thấy áp lực không tả nổi.

“Tiện...tiện nhân! Hôm nay chúng ta sẽ khiến người phải trả giá lớn!” trong lòng nữ nhân dẫn đầu hơi hoảng hốt nhưng lập tức lắc đầu, đuổi cảm giác đáng ghét đó đi. Dù sao thì đối phương chỉ là đệ tử có thực lực hai sao mà thôi. Đám bọn mình đều có ba sao, sợ cái gì?!

“Hừ! Không chơi với các người nữa. Chán chết.” Mạt Lý Na âm lãnh nói, ngay sau đó, nàng ta di chuyển.

Đám nữ nhân sửng sốt. Họ chỉ thấy được tàn ảnh của Mạt Lý Na. Bóng dáng nàng ta đã biến mất tại chỗ.

Phạch phạch phạch....

Thích Ngạo Sương quay lại nhìn, bên hồ, trong rừng cây nhỏ vừa nãy có một đàn chim bị hoảng sợ, bay lên.

Rốt cuộc thì thiếu nữ kia đã lộ ra bộ mặt thật rồi à?

Thực lực hai sao? Hừ. Thích Ngạo Sương nhàn nhạt cười. Ẩn giấu tu vi, còn có ánh mắt tràn đầy mỉa mai hoặc kia mà sẽ bị đám nữ nhân kia tổn thương được sao? Thiếu nữ kia tuy nhìn rất đáng yêu, trong sáng và rất uất ức,

nhưng tuyệt đối không như bề ngoài. Sợ rằng thiếu nữ kia không đơn giản. Hơn nữa, thiếu nữ kia hẳn có thân phận là Yêu tộc.

Học viện này thật đặc biệt.

Thích Ngạo Sương lắc nhẹ đầu, xoay người trở về ký túc xá.

Khi Thích Ngạo Sương vừa rời đi thì Mạt Lý Na liền đi ra, nhìn theo bóng lưng xa dần của nàng, nheo mắt lại.

Người tóc đỏ này khá thú vị.

Hừ, có điều, ta không tin không bắt được ngươi. Chờ đấy, nhất định ta sẽ khiến ngươi quỳ dưới váy ta, để ngươi thần hồn điên đảo!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 10: Rất Thuần Khiết Ngây Thơ

L

úc này Thích Ngạo Sương dĩ nhiên không biết lời thề của Mạt Lý Na, nàng đang từ từ dạo bước trở về phòng ngủ.

Trong phòng ngủ, này thiếu niên gầy yếu —— Vi Ân Tư vẫn chưa về. Thích Ngạo Sương ngửa mặt nằm ở trên giường, nhưng trong lòng có chút mệt mỏi. Suy nghĩ phiền loạn, nghĩ tới chút chuyện tình, cuối cùng ngủ thật say.

Ban đêm, Thích Ngạo Sương bị một hồi thanh âm rất nhỏ đánh thức. Đứng dậy lại thấy Vi Ân Tư mặt mũi sưng húp ngồi ở trước bàn mình bôi thuốc. Nhìn thấy Thích Ngạo Sương tỉnh lại, Vi Ân Tư hình như có chút ngượng ngùng. Nói với Thích Ngạo Sương nói: "Ngượng ngùng, đánh thức người. Ta đã rất cẩn thận rồi." trong thanh âm Vi Ân Tư là sự áy náy.

"Người là vì sao thành như vậy?" Thích Ngạo Sương thử dò xét hỏi một câu. Dù sao bị đánh thành như vậy, cũng không phải đơn giản. Nếu như đối phương không muốn nói, Thích Ngạo Sương cũng sẽ không nữa hỏi tới.

"Không có, không có gì. Ngủ sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi học." Quả nhiên, Vi Ân Tư chỉ là nở nụ cười, nói đại khái một câu như vậy. Không có nói là chuyện gì xảy ra.

Thích Ngạo Sương thấy thế, cũng không tiện hỏi nhiều nữa. Nếu như Vi Ân Tư muốn nói đã nói rồi, hiện tại thái độ này dĩ nhiên là không muốn Thích Ngạo Sương biết. Thích Ngạo Sương khẽ gật đầu một cái nói: "được, vậy người cũng sớm nghỉ ngơi một chút thôi."

Vi Ân Tư gật đầu, tiếp tục bôi thuốc, tiếp đó chính là trầm mặc.

Thích Ngạo Sương tiếp tục ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi Thích Ngạo Sương tỉnh lại, Vi Ân Tư đã không có ở đây. Thích Ngạo Sương nhìn một chút phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, như có điều suy nghĩ.

Tới phòng học thì Thích Ngạo Sương phát hiện ra học viên hệ phong cũng không nhiều. Dù sao lần này học sinh mới cũng có mấy người. Vi Ân Tư ngồi ở trong ngõ ngách, có chút mất hồn, hình như đang suy nghĩ chuyện gì. Ngay cả Thích Ngạo Sương ngồi ở bên cạnh hẩn hẩn cũng không có phát giác.

Chuông vào học đã vang lên, nhưng vẫn như cũ không có Thầy giáo đi tới. Qua hơn 10' sau, rốt cuộc có một bóng dáng xuất hiện. Một lão đầu đi bộ cũng không yên, cảm giác đi ba bước lùi một bước. Đi tới cửa cũng đi cực kỳ lâu. Tất cả mọi người lo lắng sau một khắc hẩn có thể té ngã trên đất hay không.

Rốt cuộc đi tới bục giảng, lão đầu đem sách để xuống, hơi rung rung lật ra sách, bắt đầu giảng bài. Nói đến kiến thức đều là một chút cơ bản cũng không có gì xuất sắc lắm.

Âm thanh giảng bài thật thấp, từ từ càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành tiếng ngáy o o.

Mọi người 囧.

Ông thầy này, cứ nhiên ngủ thiếp đi.

"Lão sư, Lão sư?" Học sinh ngồi trước mặt không nhịn được kêu lên.

Lão đầu kia bỗng nhiên tỉnh lại, lau nước miếng ở khóe miệng, nhìn trời một chút, sau đó mờ mịt trừng mắt nhìn, nói ra một câu: "A~, tan lớp." Nói

xong, không đợi bọn học sinh có bất kỳ phản ứng, trực tiếp cầm quyển sách đi ra khỏi phòng học. Lưu lại một bầu học sinh hai mặt nhìn nhau .

Lớp học cứ như vậy mà kết thúc.

Trong phòng học học sinh kẻ thì khinh thường, kẻ thì có suy nghĩ sâu xa. Thầy giáo của Học viện Ngôi Sao chẳng lẽ lại như thế sao?

Nhưng là sự thật rồi cuộc như thế nào, hiện tại không thể nào biết được. Hiện tại ai phải làm gì thì làm cái đó.

Vì Ân Tư ngồi ở bên cạnh Thích Ngạo Sương yên lặng đứng dậy, theo mọi người đi ra ngoài. Bây giờ trên mặt hắn có chút sừng, nhưng là đã không còn nghiêm trọng như hôm qua nữa.

Thích Ngạo Sương suy nghĩ một chút, quyết định đi thư viện xem một chút, muốn biết một chút về cái thế giới này, chắc hẳn thư viện phải có cái gì đó.

Thích Ngạo Sương mới vừa đi ra phòng học, liền thấy xa xa thấy có một bóng dáng hơi quen thuộc ở đó. Nhìn kỹ lại, chính là thiếu nữ hồ tộc hôm qua nàng gặp ở bên hồ. Nàng ta giờ phút này trên người hoàn hảo không tổn hao gì, cười lộ lúm đồng tiền như hoa. Còn đâu bộ dáng đáng thương hề hề. Chắc hẳn kết quả đúng như Thích Ngạo Sương đoán, những học sinh ba sao kia căn bản cũng không phải là đối thủ của nàng ta.

Nhìn bộ dạng của cô gái kia, hình như đang tìm người. Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, trực giác tự nói với mình người thiếu nữ này là một phiền toái. Cũng không có suy tính lâu, Thích Ngạo Sương xoay người rồi đi theo hướng khác.

Queo một cái, vòng qua khu vực vắng vẻ này là được. Thích Ngạo Sương vừa mới chuẩn bị queo lại nghe được một thanh âm tức giận mắng, tiếp đó hình như còn có thanh âm động thủ.

"Người đúng là ngu xuẩn, để cho người đưa cái đồ này vào trong ngăn kéo của thiếu niên tóc đỏ kia cũng không làm được à?" Trong thanh âm tràn đầy tức giận, nhưng thanh âm này có chút kỳ quái. Hình như, có chút quen. Cái thanh âm này, Thích Ngạo Sương đã nghe qua, là kẻ đi chung với Lợi Tư, cũng là kẻ bị chính mình đánh bay. Hừ! Thích Ngạo Sương trong lòng hừ lạnh một tiếng, người này nói chuyện như vậy dĩ nhiên là vì hôm đó mình rat ay rất nặng, đoán chừng đã đánh rớt hàm răng của hắn. Rất rõ ràng, tóc đỏ tiểu tử trong miệng hắn là mình chứ ai.

"Không biết điều, ngày hôm qua còn chưa dạy dỗ người đủ hay sao? Có tin hay không hôm nay ta để cho người lại thương tích đầy mình nữa?" Thanh âm tức giận mắng.

Ngày hôm qua dạy dỗ? Tóc đỏ tiểu tử? Bỏ thứ kia vào ngăn kéo của mình?

Thích Ngạo Sương cau mày, đem dây tất cả liên hệ lại với nhau, trong đầu liền sáng tỏ.

Chẳng lẽ, người nọ bị uy hiếp, chính là Vi Ân Tư, bạn cùng phòng của mình?

Thích Ngạo Sương khẽ hí mắt, ẩn nặc hơi thở của mình, chậm rãi di động thân thể, nhìn qua bên kia. Lúc này nàng ẩn mình trong không khí, người khác hoàn toàn không cảm thấy sự hiện diện của nàng.

Phía trước mấy thiếu niên vây quanh Vi Ân Tư, khí thế hung hăng, kẻ cầm đầu có khuôn mặt âm độc. Vi Ân Tư một mực lắc đầu, sau đó không nói tiếng nào. Kỳ quái là Lợi Tư cũng không có ở đây.

"Không biết điều! Đánh cho ta!" kẻ cầm đầu ánh mắt lộ ra vẻ hung ác, hung hăng một cước đá Vi Ân Tư, trong miệng tức giận mắng, "Người đúng là ngu xuẩn, chỉ là bắt người đem đồ vật để trong ngăn kéo, cũng không làm được, người đi chết đi! Con bà nó, kẻ không biết điều!"

Vi Ân Tư bị một cước đá ngã lăn trên mặt đất, rên lên một tiếng, khóe miệng tràn ra máu tươi, vẫn như cũ quật cường lắc đầu, một tiếng cũng không thừa nhận mặc cho mọi người đấm đá.

Ánh mắt Thích Ngạo Sương càng thêm thâm trầm. Thì ra là, vết thương trên người Vi Ân Tư là như vậy mà có! Những người này uy hiếp hấn hãm hại mình, nhưng hấn lại cự tuyệt, cho nên đã bị họ khi dễ. Thực lực của Vi Ân Tư, Thích Ngạo Sương đã nhìn thấy ngay từ lần đầu tiên. Hấn bây giờ tuyệt đối không phải là đối thủ của những người này.

"Cái kẻ ngu ngốc này, người có biết ta là ai không? Tỷ tỷ ta là thành chủ phu nhân của Cụ Phong Thành! Người lại dám cãi mệnh lệnh của ta!" ke kia mặt dữ tợn, hung hăng nhắc chân, tính một cước đạp vào mặt của Vi Ân Tư.

"Đúng là, tiểu tử thối không biết điều, A Thập Tâm bảo người làm chuyện này là coi trọng người, người lại dám cự tuyệt!" Bên cạnh mấy thiếu niên khác vẻ mặt cũng cực kỳ âm độc nói.

Lúc mà chân của A Thập Tâm sắp dẫm lên mặt của Vi Ân Tư thì động tác của hắn bỗng nhiên dừng lại. Cứ như vậy bất động ở giữa không trung, trên mặt là một mảnh kinh hãi. Bởi vì, hắn phát hiện, thân thể của mình không cách nào nhúc nhích! Điều này nói rõ cái gì? Có người thực lực cao hơn hắn rất nhiều đang ở quanh đây, âm thầm rat ay với hắn!

Sau một khắc, một cơn gió nhẹ nhàng mà lạnh lẽo thổi qua.

A Thập Tâm và mấy kẻ xung quanh quay người, nhìn về phía trận gió quỷ dị này. Rất nhanh, sắc mặt của mọi người nháy mắt thay đổi rất khó coi. Ở nơi nào đó, thiếu niên tóc đỏ khuôn mặt lạnh lẽo, cả người tản ra một cỗ hơi thở sát phạt, chậm rãi, từng bước từng bước đi về phía bọn họ. Cảm giác áp bức rất đáng sợ. Giống như bị Tử Thần nhìn chăm chú vào, cảm giác của bọn họ lúc này là hít thở không thông. Mọi người thấy con người đen nhánh

của Thích Ngạo Sương tản ra sát khí, đáy lòng cũng sinh ra khiếp sợ. Nghĩ xoay người né tránh, chân nhưng mà lại như mọc rễ một chỗ, thế nào cũng không có cách nào di động. Thân thể A Thập Tâm không cách nào nhúc nhích, lại nỗ lực dùng khước mắt nghiêng mắt nhìn bên kia. Nhìn đến mái tóc màu đỏ.

Trong tim của hắn chợt run lên. Là người ấy!

Ấy là thiếu niên tóc đỏ, giống như tử thần.

Chẳng lẽ, mới vừa rồi lời của bọn họ hắn đều nghe được? nghe được tất cả?

A Thập Tâm nghĩ tới đây, hàm răng càng thêm đau nhức, trong lòng cũng không khỏi phát run .

Vi Ân Tư ngơ ngẩn, ngẩng đầu sững sờ nhìn Thích Ngạo Sương, một câu cũng nói không nên lời.

"Cút!" Thích Ngạo Sương chậm rãi tiến tới gần, lạnh lùng phun ra một chữ .

Mọi người nhìn A Thập Tâm không nhúc nhích được, trong mắt lóe lên do dự cùng sợ hãi. Sau một khắc, một cỗ Phong Nhận cuồng loạn đánh tới, mà ngọn gió kia hiển nhiên cùng ngọn gió bình thường mà bọn họ thấy không giống nhau, mơ hồ mang theo màu đen, hình như lại lộ ra một tia màu đỏ. Quỷ dị, rất quỷ dị làm cho lòng người kinh không thôi.

"Các người đang sợ cái gì? Đối phương chỉ là học viên mới thôi!" A Thập Tâm lúc này duy trì cái tư thế quái dị kia quát chói tai "Mà các người lại là thực lực sáu sao! Nếu như các người hôm nay dám can đảm bỏ lại mình ta chạy trốn, ta sẽ nói Thành Chủ Đại Nhân nghiêm trị các người!"

Lời nói cuối cùng của A Thập Tâm đã có tác dụng. Những thiếu niên này đều phụ thuộc vào Lợi Tư cùng A Thập Tâm, địa vị không bằng bọn họ.

Giờ phút này nghe uy hiếp như vậy, trong lòng có tia sợ hãi.

Vốn là tính thối lui thì lúc này lại nhắm mắt tiến lên. Xuất kết giới ngăn cản Phong Nhận của Thích Ngạo Sương, còn chuẩn bị thi triển ma pháp phản kích.

Phốc phốc phốc thanh âm vang lên, Phong Nhận của Thích Ngạo Sương cắt vỡ toàn bộ kết giới của bọn họ. Mọi người đều kêu lên sợ hãi tránh né, nhưng thủy chung né tránh không kịp, bị Phong Nhận quý dị này cắt vào thân thể bị thương. Thương thế cũng không phải rất nghiêm trọng, một là Thích Ngạo Sương không có sát tâm, hai là Phong Nhận trải qua kết giới ngăn trở, lực lượng đã yếu bớt đi.

"Ngu xuẩn! Mau xông lên!" A Thập Tâm nhìn thấy loại tình trạng này trong lòng càng thêm sốt ruột. Thân thể của hắn lúc này vẫn là không thể động. Trong lòng hắn âm thầm mắng, tiểu tử tóc đỏ không biết thi triển cái ma pháp ác độc gì lên hắn, mà làm cho hắn không nhúc nhích được. Chờ hắn có thể động dậy, nhất định phải rửa sạch nỗi nhục này, băm vằm nhóc con này ra thành trăm mảnh!

Mọi người đã triệt tiêu được ma pháp của Thích Ngạo Sương, chuẩn bị ra tay phản kích.

Trong không khí lại đột nhiên truyền tới một âm thanh tự nhiên, thanh âm dễ nghe làm cho người ta tinh thần chấn động.

"Ah, các người đang làm gì đấy? Các vị học trưởng trốn ở chỗ này làm cái gì vậy?" Một cái đầu nho nhỏ từ sau tường chui ra, gương mặt xinh đẹp thuần khiết, nụ cười đáng yêu vô hại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 11: Sắc Lang

A

h, các người đang làm gì đấy? Các vị học trưởng trốn ở chỗ này làm cái gì vậy?" Một cái đầu nho nhỏ từ sau tường chui ra, gương mặt xinh đẹp thuần khiết, nụ cười đáng yêu vô hại.

Nụ cười rất thuần khiết rất ngây thơ, làm cho lòng người rung động, càng làm cho người ta trong nháy mắt liền quên mất ý muốn ban đầu của bản thân. Đoàn người cũng sững sốt nhìn nhau một chút.

Thích Ngạo Sương nghe thấy cái thanh âm này, trong lòng cảm thấy căng thẳng. Chủ nhân cái thanh âm này, nàng dĩ nhiên biết là ai. Ấy là thiếu nữ Yêu Tộc ngày đó ở bên hồ giả bộ vô tội. Vào lúc này đã chạy tới đây, Thích Ngạo Sương cũng không cảm thấy tình cờ. Chẳng lẽ, mới vừa rồi nàng ta là đang tìm mình?

"Khụ khụ. Mạt Lý Na, làm sao mọi người lại ở chỗ này?". Những kẻ kia vốn muốn động thủ, thấy cô gái kia xuất hiện, cứ nhiên ngừng lại, mà có chút chần chờ hỏi ra một câu như vậy. Trong giọng nói càng thêm phần phức tạp, có do dự, có thương tiếc, còn có không đành lòng cùng một chút lấy lòng.

"Học trưởng, các người ở chỗ này làm cái gì đấy? Đang chơi đùa sao?" Mạt Lý Na trợn to con ngươi nhìn có vẻ rất tò mò, muốn đi tới nhìn xem đến cùng là xảy ra chuyện gì. Khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp có từng tia màu phấn hồng, càng nhìn càng thêm cực kỳ mê người. Long mi thật dài nháy một cái, đôi môi nhỏ nhỏ khẽ mân mê, thoạt nhìn là ngay lập tức làm cho người thích.

"A, không có chơi cái gì hết. Mạt Lý Na, mọi người không nên tới đây." Mạt cực kỳ khó coi, A Thập Tâm có chút khấn trương, sau đó quay đầu đối với những người kia quát lên, "Đi, còn không mau đưa ta đi."

Thích Ngạo Sương khẽ nhú mày, liền nhìn đến mọi người mang A Thập Tâm hoảng hốt chạy bừa ra chỗ khác. Thích Ngạo Sương cũng không có ngăn trở, ở trong học viện mà làm lớn chuyện, đối với nàng không có lợi, đối với Vi Ân Tư cũng không có lợi gì. Vi Ân Tư bị hiếp bách nhưng vẫn im hơi lặng tiếng, tất nhiên có nguyên nhân của hẳn. Nhưng nếu Thích Ngạo Sương tùy tiện hành động, có lẽ còn có thể khiến Vi Ân Tư khó xử hơn. Sau này chứng minh Thích Ngạo Sương đoán quả nhiên không sai. Vi Ân Tư xác thực có điều khó xử của mình.

"Ah, bọn họ đi rồi nha. Hai người là học viên mới chứ? Ở chỗ này làm cái gì?" Mạt Lý Na nhẹ nhàng đi lên, nghiêng đầu nhìn Thích Ngạo Sương cùng Vi Ân Tư, mở to hai mắt hỏi, thanh âm ngọt ngào có một cỗ mỉa mai hoặc không nói ra được.

Thích Ngạo Sương hừ lạnh một tiếng, không để ý đến Mạt Lý Na, mà đi lên phía trước đỡ Vi Ân Tư.

"Tiểu học đệ, làm sao người lại bị thương, không có sao chứ?" Mạt Lý Na thấy Thích Ngạo Sương không để ý tới nàng, khó chịu âm thầm cắn cắn môi, ngay sau đó sắc mặt lại khôi phục thành dáng vẻ ngây thơ thuần khiết, tiến lên hỏi Vi Ân Tư.

"Không có, không có việc gì. Cảm ơn học tỷ quan tâm." Vi Ân Tư đau đến chảy nước mắt, nhưng vẫn là lễ phép gật đầu đáp trả.

"A, người tên là gì? Vị thiếu niên tóc đỏ này chính là bằng hữu người sao? Tên là gì?" Mạt Lý Na cùng Vi Ân Tư nhìn nhau, ánh mắt chột thay đổi dẹt dẹt đến khác thường, hơn nữa hình như có một cỗ lực hấp dẫn khó tả. Cứ

như vậy nhìn thẳng vào Vi Ân Tư , giọng nói cũng trở nên vô cùng dịu dàng, "Ta tên là Mạt Lý Na nha. Các người thì sao?"

"Ta tên Vi Ân Tư, vị này là bạn cùng phòng của ta tên Thích Ngạo Sương." Vi Ân Tư nhìn si ngốc vào ánh mắt của Mạt Lý Na, lẩm bẩm nói.

Thích Ngạo Sương cau mày, quay đầu nhìn Mạt Lý Na, chợt hừ lạnh một tiếng.

Mạt Lý Na lập tức cảm thấy một cỗ vô hình khí tức bén nhọn đánh về phía nàng, thẳng đến khi chấn động làm cho tâm thần nàng rất mệt mỏi, lui về sau một bước. Mà ngực một hồi bực bội, suýt nữa thở không nổi. Trong mắt Mạt Lý Na không còn vẻ mỉa mai, thay thế vào đó là kinh ngạc, nhưng lại không có sợ hãi.

Thích Ngạo Sương không có nhìn Mạt Lý Na, mà là chờ Vi Ân Tư dậy từ từ đi về.

Mạt Lý Na không có lên tiếng ngăn trở, mà là đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt. Đợi bóng lưng của Thích Ngạo Sương cùng Vi Ân Tư biến mất không thấy gì nữa, Mạt Lý Na mới thật thà tự nhủ: "Thích Ngạo Sương sao? Hắc hắc, cuối cùng biết tên của người rồi. Tiểu tử chết toi, chờ làm tù binh của ta đi thôi." Mạt Lý Na sửa lại một chút tóc bên tai, ánh mắt lại trầm xuống. Mới vừa rồi, hẳn lại có thể cắt đứt Mị Thuật của mình, thiếu chút nữa làm cho mình bị thương. Hừ hừ, có ý tứ.

Thích Ngạo Sương chờ Vi Ân Tư hướng đi đến ký túc xá, dọc theo đường đi, Thích Ngạo Sương cũng không nói một lời. Ngược lại là Vi Ân Tư trong lòng có chút bắt đầu thấp thỏm không yên.

Trở lại ký túc xá, Thích Ngạo Sương nấu nước nóng, đặt ở trên bàn. Tiếp ngồi đó ở vừa một chỗ không nói gì thêm, chỉ là trầm mặc nhìn Vi Ân Tư .

Vi Ân Tư yên lặng cầm lấy khăn lông của mình rửa sạch vết thương, bôi thuốc. Làm xong đây tất cả mới nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi, ta không biết làm sao mà mới vừa rồi liền nói cho người kia biết tên của người."

Thích Ngạo Sương ngẩn ra, ngay sau đó trong lòng cười khổ than thở. Cái tên Vi Ân Tư , thật là một người tốt!

"Người không phải để ý chuyện đó, mới vừa rồi nữ nhân kia dùng Mị Thuật, cho nên người mới luống cuống." Thích Ngạo Sương trầm giọng nói, "Ta muốn hỏi chính là, người tại sao làm như vậy?" Thích Ngạo Sương nói xong, nhìn vết thương trên người Vi Ân Tư trầm mặc. Mới vừa rồi Thích Ngạo Sương biết được chân tướng của chuyện này, cũng đã có hảo cảm với thiếu niên trước mặt. Mặc dù hắn có chút cổ hủ, nhưng cũng có nguyên tắc của bản thân hắn. Tình nguyện bị đả thương bị nhục nhã cũng không chịu hãm hại người khác. Hắn chỉ là một học sinh mới, đối mặt với những học sinh có thực lực sáu sao kia mà vẫn không khuất phục.

Vi Ân Tư nghe được Thích Ngạo Sương giải thích, trên mặt thoáng qua kinh ngạc, tiếp khẽ suy tư, hình như đang hồi tưởng lúc Mạt Lý Na sử dụng Mị Thuật với hắn

Thích Ngạo Sương không dám mở miệng, chỉ là yên lặng chờ đợi câu nói kế tiếp của Vi Ân Tư.

"Ta sẽ không làm trái với nguyên tắc của ta." Vi Ân Tư chột chậm rãi trầm thấp nói, dĩ nhiên là đang nói tới việc những kẻ kia bắt hắn hãm hại Thích Ngạo Sương. Dừng một chút Vi Ân Tư bổ sung, "Tuyệt đối sẽ không, cho dù mất đi tính mạng của ta."

Thích Ngạo Sương nhìn Vi Ân Tư nghiêm túc khác thường , nhìn thân thể gầy yếu của hắn, nhìn lại cương quyết trong mắt của hắn. Chột, Thích Ngạo Sương cười, đứng dậy đi tới trước mặt của Vi Ân Tư, vỗ mạnh một cái bờ

vai của hắn nói: "Mỗi người đều có nguyên tắc của mình. Ta muốn người sẽ là bằng hữu của ta. Một lời đã định."

Vi Ân Tư sững sốt, chợt ánh mắt lại có chút sáng lên. Lần đầu tiên, lần đầu tiên có người nói nguyện ý cùng hắn làm bằng hữu! Cho tới bây giờ, những người đó đối với mình chỉ có phỉ nhổ, xem thường, khi dễ, nói lời ác độc châm chọc. Còn lần này thiếu niên liễu lĩnh tóc đỏ này, lại còn nói muốn cùng mình kết giao bằng hữu.

"Thế nào? Bị đánh có đau không?" Thích Ngạo Sương lúc này mới nhớ tới, mình vừa chụp lên bả vai của người bị thương.

"Không, không. Không có." Vi Ân Tư vội vàng lắc đầu, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thích Ngạo Sương nói, "Người, người thật nguyện ý làm bằng hữu với ta?"

"Đúng vậy nha." Thích Ngạo Sương trả lời như đó là chuyện đương nhiên.

"Cho dù, cho dù biết thân thế của ta, người cũng sẽ không đổi ý sao?" Vi Ân Tư chợt có chút khẩn trương.

"Thân thế? Ta cũng không phải là muốn kết bằng hữu với thân thế của người, mà là cùng cái thân thể này của người." Thích Ngạo Sương nhìn Vi Ân Tư bộ dáng khẩn trương, trong lòng có chút nghi ngờ, cũng âm thầm suy đoán. Thân thể của Vi Ân Tư là một ẩn số, hình như là trong lòng hắn còn có một cái gai nhọn.

"Cho dù, cho dù, ta, ta, ta là con riêng." Vi Ân Tư nhìn thiếu niên trước mắt, trong lòng buồn bã, đem chuyện thân thế của chính mình nói ra. Đau dài không bằng đau ngắn. Nhưng nếu thiếu niên ở trước mắt cùng mình thành bằng hữu, cuối cùng biết được thân thế của mình sẽ phỉ nhổ mình và phản bội mình, không bằng hiện tại liền nói thật đi.

Vi Ân Tư vừa nói xong lời này, liền khẩn trương nhìn Thích Ngạo Sương, trong lòng càng thấp thỏm không thôi.

"Ha ha, con riêng thì như thế nào? Suy nghĩ của người thật là kỳ quái. Con riêng thì không thể kết giao bằng hữu sao?" Thích Ngạo Sương cau mày rất kinh ngạc hỏi.

Vi Ân Tư gắt gao nhìn ánh mắt của Thích Ngạo Sương, lại chỉ thấy trong con người của Thích Ngạo Sương một mảnh trong suốt, chỉ có chân thành, không có một tia giả dối.

"Tạ.... cảm ơn người". Vi Ân Tư đôi môi khẽ run, có chút kích động nói.

"Ha ha, được rồi." Thích Ngạo Sương cười lên, "Phải là ta cảm tạ người. Người tình nguyện bị đánh thành đầu heo cũng không muốn hãm hại ta. Lại nói những người đó bảo người giấu cái gì ở trong ngăn tủ của ta?" Vi Ân Tư tình nguyện bị đánh thành đầu heo cũng không nguyện ý hãm hại Thích Ngạo Sương. Giờ cũng đã có được bằng hữu đầu tiên là Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương hỏi ra lời này, sắc mặt của Vi Ân Tư lại thay đổi rất kỳ quái. Nháy mắt, muốn nói lại thôi.

"Là cái gì?" Thích Ngạo Sương nhìn thái độ của Vi Ân Tư, càng thêm nghi ngờ.

"Cái đó, cái đó." Vi Ân Tư chần chừ một hồi lâu mới đỏ mặt khắc ra mấy chữ, "Là áo lót nữ nhi."

Ừng ừng ——! ! !

Thích Ngạo Sương bị sét đánh.

Áo lót của nữ nhân, giấu đến từ mấy trong ngăn kéo, vu hãm mình là sắc lang sao?

Cái này, cái này.

Có phải quá hay không ?

"Còn là áo lót của hoa khôi của trường Bối Sắt Phân Ni."

(ôi cái tên ~)

Khuôn mặt của Vi Ân Tư chột đỏ bừng, nhỏ giọng nói, "Ấy là những người này trộm được. Muốn hãm hại cho người. Để cho người biến thành kẻ địch của tất cả mọi người."

Thích Ngạo Sương kể co quắp khoe miệng. Giờ phút này trong lòng cảm kích Vi Ân Tư hơn. Đùa gì thế? ! Trộm áo lót của nữ nhân, còn là giáo hoa hậu của trường! Đây nhất định sẽ làm mình trở thành mục tiêu công kích củ toàn bộ đám con trai trong trường! Cực kỳ độc ác, chuyện này xảy ra ở trên người mình, này hoàn toàn là tháng sáu có tuyết—— oan a! Oan không thể oan hơn được nữa!

Cũng may, hoàn hảo. Trán Thích Ngạo Sương toát ra một giọt mồ hôi lạnh. Bây giờ nhìn tiểu tử Vi Ân Tư cái này gây yếu này là càng nhìn càng thuận mắt. May nhờ phúc của hắn, mình không biến thành Đậ Nga thứ hai.

(Có sự tích “ Nỗi oan của Đậ Nga)

Suy nghĩ một chút nếu như những thiếu nữ kia chỉ vào chop mũi mình kêu: sắc lang a ——

Thích Ngạo Sương suy nghĩ một chút tự dưng thấy không rét mà run.

"Tiểu tử, người làm quá tốt. Tốt vô cùng." Thích Ngạo Sương dưới sự kích động lại vỗ vỗ bả vai bị thương của Vi Ân Tư, làm hắn đau nhe răng trợn mắt

Vi Ân Tư nhe răng, đau đến mức nói cái gì đều nói không ra được.

"Đúng rồi, Vi Ân Tư, hôm nay về Mạt Lý Na đó , về sau nguwoi ít cùng nàng ta tiếp xúc đi. Nàng là Yêu Tộc, rất am hiểu Thuật mị hoặc." Thích Ngạo Sương chợt nhớ tới cái kẻ có bề ngoài ngây thơ thuần khiết đó, kì thực là một thiếu nữ không đơn giản. Từ thái độ của đám người A Thập Tâm kia đối với nàng ta, người thiếu nữ này ở nơi học viện này tuyệt đối không đơn giản.

"Được. Về sau ta thấy nàng ta liền quay đầu đi." Vi Ân Tư nghiêm túc gật đầu mà đồng ý xuống.

"Nhìn người bị thương nhiều vậy, lại chảy máu nhiều như vậy. Ta mời người đi ăn một bữa lớn." Thích Ngạo Sương cười đối với Vi Ân Tư nói.

"Một bữa lớn?" Vi Ân Tư nghi ngờ.

"Bên kia học viện không phải có con phố sao, có quán rượu ngon nhất ở đó?" Thích Ngạo Sương nói.

"Nhưng là, những nơi đó rất đắt!" Vi Ân Tư lập tức mang dáng vẻ kinh hoàng.

"Tiền ta còn nhiều mà." Thích Ngạo Sương chợt giống như là nhà giàu mới nổi, rút ra mấy tờ tiền lắc lắc rồi cười lớn, bộ dáng kia muốn bao nhiêu tục, có bấy nhiêu.

Vi Ân Tư rơi mồ hôi lạnh.

Buổi tối, hai người đi ăn uống no nê, lại không nghĩ rằng ở nơi nào đó đụng phải người suýt nữa ở trong cuộc, hoa khôi của trường —— Bối Sắt Phân Ni .

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 12: Nữ Nhân Nóng Bỏng, Nam Nhân Rầu Rĩ

C

on phố lớn này, cái gì cần có đều có. Có thể ở nơi này buôn bán được đều không phải là người đơn. Học Viện Ngôi Sao hội tụ cả cường giả của Hỗn Độn Thế Giới, có thể ở nơi này mở cửa hàng , còn là người bình thường được sao?

Khách điểm cao cấp nhất được đặt tên là Tinh Chi, nghe nói là do một vị thân thích của trưởng lão Học Viện mở. Ở chỗ này, dùng cơm ở chỗ này coi như cũng nể mặt trưởng lão mấy phần.

Ở chỗ này, không có phân chia thân phận. Chỉ cần có tiền, là có thể hưởng thụ. Tòa khách điểm 5 lầu, chi phí dĩ nhiên là theo tầng lầu mà tăng dần. Xa hoa nhất đúng là lầu năm. Cả khách điểm được xây tráng lệ vô cùng, đại sảnh càng thêm xa hoa. Vô số khoáng thạch quý được dùng để trang trí. Cầu thang hình tròn lớn như vậy nhưng không nhiễm một hạt bụi, sàn nhà sáng bóng. Trong đại sảnh ghế sa lon đều được phủ lông ngỗng mềm mại. Cái chỗ này, chính xác là nơi không phải người bình thường có thể tới được.

Thích Ngạo Sương cùng Vi Ân Tư dưới sự hướng dẫn của phục vụ trực tiếp đi lầu năm, đặt một căn phòng trang nhã. Vi Ân Tư có chút thấp thỏm, dù sao hẳn cũng là lần đầu tiên tới địa phương xa hoa như vậy.

Phục vụ dẫn hai người đi ở phía trước, lên lầu năm khách khí hỏi: "Xin hỏi hai vị muốn dùng bữa ở phòng nào?"

"Tùy ý." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt trả lời.

"Xin mời đi bên này." Phục vụ mỉm cười bày ra cái tư thế xin mời, mang theo hai người đi vào bên trong.

Thích Ngạo Sương theo sau lại bỗng nhiên phát hiện Vi Ân Tư không có theo tới, quay đầu lại thấy Vi Ân Tư sững sờ ở tại chỗ, có chút mất hồn nhìn phía dưới.

"Thế nào?" Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ ngừng lại, theo ánh mắt của Vi Ân Tư nhìn xuống dưới, lại thấy một nữ tử, như mặt trăng giữa muôn vì sao. Nàng kia, xinh đẹp làm cho người ta sợ hãi than. Mà vóc người, càng thêm tốt, tốt đến khoa trương.

Nàng kia mặc toàn thân mặc quần áo màu đỏ đậm hết sức nổi bật, này dán chặt vào thân thể, đem lấy đường cong thân thể hoàn toàn phác họa ra ngoài. Bộ ngực cao vút, vòng eo nhỏ nhắn dường như chỉ cần một tay cũng có thể nắm được, đường cong lả lướt, cái hông đầy đặn, cặp đùi mướt mà. Làm cho người ta máu nóng sôi sục. Nữ nhân này đứng ở nơi đó là có thể hấp dẫn ánh mắt của người khác, cái gì cũng không cần phải làm, cái gì cũng không cần nói. Gương mặt tựa hồ xinh đẹp từ trong xương tủy. Cặp mắt phượng thật to mặc dù không có cố ý nhìn về phía người nào, chỉ là nhẹ nhàng thoáng nhìn, cũng làm cho mỗi người cảm giác nàng hình như đang phóng điện với mình. Đôi môi mỏng nhỏ hấp dẫn vô cùng. Làm cho người ta không nhìn được mà bị hấp dẫn. Mà ở bên người nàng, mấy thiếu niên cười nói, bọn họ ăn mặc cũng cao quý vô cùng. Ở ban ngày đi học, là mặc đồng phục, nhưng là buổi tối Chủ nhật, trường học ngược lại không có quy định.

Mấy thiếu niên ăn mặc sang trọng đó như là mấy vì sao vây quanh mặt trăng.

"Thế nào? Người biết nàng ta?" Thích Ngạo Sương nhìn cô gái khêu gợi kia, lại nghi hoặc nhìn Vi Ân Tư đang mất hồn hỏi.

Vi Ân Tư hình như không có nghe được lời nói của Thích Ngạo Sương, vẫn như cũ nhìn si ngốc nữ tử xinh đẹp kia.

Nàng kia hình như cảm thấy tầm mắt bên này, thấy Vi Ân Tư mặc toàn thân đồng phục học sinh tầm thường, hơn nữa trên người cũng không có đồ trang sức hoa lệ gì cả, mắt lộ ra tia mỉa mai cùng khinh thường, ngay sau đó dời ánh mắt sang chỗ khác.

Vi Ân Tư lúc này mới phục hồi tinh thần lại, ngượng ngùng sờ sờ cái mũi của mình, quay đầu lại đối với Thích Ngạo Sương nói: "Thích Ngạo Sương, đi thôi."

"Người biết người kia?" Thích Ngạo Sương cùng Vi Ân Tư xoay người rời đi, Thích Ngạo Sương ở trên đường hỏi.

Vi Ân Tư lại lộ ra một bộ nụ cười tự giễu, nói thật nhỏ: "Làm sao có thể? Ta biết nàng, nhưng là nàng không biết ta."

"Hả?" Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ.

"Đó chính một trong Tứ Đại Hoa Khôi của Học Viện Bối Sắt Phân Ni ." Vi Ân Tư nói đến đây, trong mắt lóe lên một tia tâm tình.

À? Bối Sắt Phân Ni ? Không phải là người thiếu chút nữa biến mình thành Đậ Nga thứ hai đó sao? Thích Ngạo Sương ngẩn người, hồi tưởng tưởng mạo cùng vóc người của nữ nhân kia, trong lòng cảm thán.Quả là báu vật nhân gian! Nữ nhân như vậy, sự tồn tại của nàng chính là ánh sáng chói mắt. A Thập Lâm thật là thật độc, các Hộ Hoa Sứ Giả bên cạnh Bối Sắt Phân Ni kia, thoát nhìn liền thấy là một đám ngốc nghếch, ái mộ ngu ngốc. Nếu thật muốn nháo lên, mình tuyệt đối sẽ có miệng mà khó cài. Thích Ngạo Sương nghĩ đến chỗ này, ánh mắt khẽ lạnh. A Thập Lâm, không cần thử lại chọc giận mình. Nếu như có lần thứ hai thì không chỉ là rụng mấy cái răng thôi đâu.

Đến phòng, Thích Ngạo Sương đem thực đơn gọi món ăn, sau đó gọi chút rượu. Đem thực đơn trả lại cho phục vụ, quay đầu lại lại phát hiện Vi Ân Tư vẫn còn đang ngẩn người.

"Vi Ân Tư , người không phải sẽ thích cái người tên Bối Sắt Phân Ni đó chứ?" Bất thành lình Thích Ngạo Sương chột toát ra một câu như vậy, Vi Ân Tư kinh hãi thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

"Người, người, chớ nói nhảm, ta, ta không có." Vi Ân Tư liên tiếp khoát tay, mặt cũng đã đỏ lên rồi.

Không đánh đã khai! (Thực ra chị đó là Thanh Mai của lão này)

Thích Ngạo Sương giựt giựt khoe miệng, không ngờ cái thiếu niên gầy yếu này lại thích nữ nhân khêu gợi, thật đúng là không nhìn ra. Vi Ân Tư lại là một người như thế. Khẩu vị nặng, khẩu vị nặng a~~~

"Chớ nói nhảm. Nàng ta, nàng ta là thiên kim của Thành chủ Thành Ngọc Bích. Ta, ta có muốn cũng không dám tưởng tượng ." Vi Ân Tư lúc nói lời này, đáy mắt thoáng qua một tia đau thương không dễ dàng phát giác.

Dừng! Thích Ngạo Sương khinh bỉ liếc nhìn Vi Ân Tư, người này, trên miệng nói không cảm tưởng, thật ra thì cũng không biết suy nghĩ bao nhiêu lần thôi. Bằng không mới vừa rồi vì sao nhìn người ta hoài nha.

Vi Ân Tư thấy Thích Ngạo Sương mang một bộ khinh thường, hự nửa ngày nghĩ giải thích cái gì, cuối cùng lại không nói lời nào ra ngoài.

Một lát sau, cửa liền bị nhẹ nhàng gõ ra, món ăn ngon đã được mang lên

Trong đó có một món ăn gọi Minh Nguyệt Tâm, chỉ là một khối hình tròn trắng như tuyết thôi, hình thức rất đơn giản, nhưng là mùi vị cũng không tồi. Đang trong lúc Thích Ngạo Sương thưởng thức món ăn, Vi Ân Tư lại chỉ nhìn món đó, bất động.

"Thế nào?" Thích Ngạo Sương thuận miệng mà hỏi.

"Món ăn này." Vi Ân Tư nhìn món ăn kia, câu nói kế tiếp làm thế nào cũng nói không ra được. Chỉ là kinh ngạc nhìn món ăn đó mà thôi.

"Có cái gì khác thường à?" Thích Ngạo Sương đã nhận ra Vi Ân Tư không bình thường.

"Món ăn này, làm cho ta nhớ lại chuyện lúc nhỏ. Lúc ta còn nhỏ thích một loại bánh ngọt, chính là cái này dáng vẻ trắng trắng giống như cái này." Vi Ân Tư cười có chút ngượng ngùng, nhẹ nhàng nói.

Thích Ngạo Sương hơi ngần ra, Vi Ân Tư đã từng đề cập tới thân thể của hắn, là một con riêng. Ở trên cái thế giới này, con riêng là bị người phi nhố . Bánh ngọt này, chỉ sợ là kí ức tốt đẹp ít ỏi mà hắn có thể có mà thôi.

Thích Ngạo Sương dừng một chút, ngay sau đó quay đầu kêu phục vụ mang thêm mấy phần. Bởi vì mới chỉ có năm món, phục vụ xoay người đi thông báo với nhà bếp.

Vi Ân Tư vội vàng khoát tay: "Không cần lãng phí, Thích Ngạo Sương, cảm ơn ý tốt của người. Nhưng không có cần thiết lãng phí như vậy a."

"Mang về cũng được." Thích Ngạo Sương cũng cười nhạt trả lời như vậy.

Vi Ân Tư cười khổ, ánh mắt nhưng không có rời đi khỏi món ăn kia. Trong mắt dần dần dịu dàng, hình như xuyên thấu qua món ăn kia thấy được quá khứ xa xôi. Thích Ngạo Sương cũng không có quấy rầy hắn, chỉ là yên lặng ăn mấy thứ linh tinh.

Mà ở lúc này ngoài cửa lại vang lên một hồi tiếng ồn ào.

"Món Minh Nguyệt Tâm này làm sao không có? Khách điểm của các người lớn như vậy làm sao làm buôn bán như thế được?" Ngoài cửa có thanh âm

hình như rất tức giận.

Sau đó là tiếng phục vụ nói xin lỗi, giải thích.

"Người nào phiền phức như vậy, cứ nhiên đem Minh Nguyệt Tâm còn dư lại cũng bán cả rồi. Các người làm sao buôn bán như thế được? Chẳng lẽ không biết Bối Sát Phân Ni tiểu thư tới mỗi lần đều sẽ gọi món này sao?" Âm thanh tức giận không giảm chút nào, lại chỉ vì phục vụ giải thích mà càng tức giận hơn.

Thanh âm truyền đến chỗ Thích Ngạo Sương. Vi Ân Tư nghe đến mấy lời nói đó thì thân thể chợt run lên, ngẩng đầu sáng quắc nhìn bên ngoài. Đôi môi khẽ run, một câu cũng nói không nên lời.

"Thế nào?" Thích Ngạo Sương trong lòng buồn bực, Vi Ân Tư hôm nay không bình thường chút nào. Kể từ khi Bối Sát Phân Ni xuất hiện, hẳn chưa từng trở lại bình thường lần nào nha.

" Là ai đã gọi, chúng ta đi nói chuyện chút, kêu người ta nhường lại là được." Thanh âm của một người khác mặc dù cũng có chút tức giận, nhưng cũng không có nóng nảy như cái thanh âm trước đó.

Hình như là phục vụ chỉ vào phòng của Thích Ngạo Sương , rất nhanh có tiếng bước chân hướng tới bên này.Cửa đang khép hờ thì có tiếng gõ cửa, Vi Ân Tư lại thiếu chút nữa nhảy lên.

"Xin hỏi, là hai vị đã gọi món Nguyệt Tâm đúng không?" Đứng ở cửa, thiếu niên gõ cửa ăn nổi khá lễ độ.

Thích Ngạo Sương gật đầu lạnh nhạt nói: "Đúng"

"Như vậy, hai vị có thể để lại cho tại hạ một phần hay không. Tại hạ sẽ cảm kích khôn cùng. Bằng hữu của ta vô cùng thích món ăn này." Thiếu niên kia mặc dù mặc cao quý, nhưng không có dùng tiền tới dọa người. Bởi vì hẳn

đã sớm nhìn ra, trong gian phòng trang nhã, Thích Ngạo Sương mặc dù là mặc đồng phục học sinh, nhưng là trên người lộ ra khí chất cao quý, tuyệt không phải người bình thường. Hơn nữa trên lỗ tai hắn có hai bông tai màu tím, lóe sáng bóng, vừa nhìn thì đã biết không phải là Phàm Phẩm. Người như vậy chắc là sẽ không thiếu tiền, nếu như mình dùng tiền tới dọa người, chỉ có thể mang hiệu quả ngược lại mà thôi. Xem xét lại một người khác gây yếu hơn, thoạt nhìn liền thấy là kẻ mang hơi thở bình dân. Thật không biết hai người này khác biệt khổng lồ như vậy sao lại ở cùng một chỗ.

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, còn chưa mở miệng, Vi Ân Tư lại đứng lên có chút kích động nói: "Có phải, có phải Bối Sát Phân Ni thích món ăn này không?"

Thiếu niên ở cửa bất mãn liếc nhìn Vi Ân Tư, hừ lạnh một câu: "Là Bối Sát Phân Ni tiểu thư thích." Nhìn Vi Ân Tư trong mắt lại tràn đầy khinh thường cùng tức giận.

"Này, vậy hãy để lại cho nàng một phần." Vi Ân Tư hình như cũng ý thức được sự thất thố của mình, ngồi xuống ngập ngừng nói.

"Đa tạ." Thiếu niên kia khóe miệng nâng nụ cười mỉa mai, xoay người chuẩn bị rời đi, trong miệng lại thật thấp nói thầm một câu, "Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng không nhìn một chút bộ dạng của mình."

Thanh âm không lớn, nhưng Vi Ân Tư lại nghe được. Mặt của Vi Ân Tư trong nháy mắt thay đổi tái nhợt, ánh mắt ảm đạm xuống, gắt gao cắn môi, lại một câu cũng nói không nên lời.

Thiếu niên kia chuẩn bị bước ra khỏi cửa, sau lưng lại truyền đến thanh âm lạnh lẽo của Thích Ngạo Sương: "Đợi đã nào...! Ai nói ta đồng ý nhượng lại cho người?"

Vi Ân Tư cùng thiếu niên kia sắc mặt đồng thời biến đổi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 13: Có Phúc Khó Hưởng

E

ditor: Nhóc tinh nghịch

Vì Ân Tư thấp thỏm nhìn Thích Ngạo Sương lúc này mặt hơi khó chịu. Giờ hẳn mới nhớ ra mình không có tư cách chuyển món ăn. Là Thích Ngạo Sương mời mà mình lại tự chủ trương như thế.

“Ta không đồng ý, mời đi ra ngoài đi.” Thích Ngạo Sương lạnh lùng nói.

Thiếu niên đứng ở cửa quay sang, nhìn Thích Ngạo Sương chăm chăm, rất lâu không nói gì. Đáy mắt hẳn có tia độc ác, cứ đứng như thế mà nhìn Thích Ngạo Sương, tựa như muốn ghi tạc hình dáng của nàng vào lòng. Lâu sau, hẳn mới xoay người rời đi.

Nhã gian yên lặng lại. Thích Ngạo Sương vung nhẹ tay lên, một luồng gió thoảng qua, cửa đóng lại.

Sắc mặt Vì Ân Tư hơi buồn bã, cúi đầu nhìn thức ăn tinh xảo trên bàn, không còn khẩu vị.

“Vi Ân Tư, huynh biết vì sao ta lại đổi ý không?” Thích Ngạo Sương thản nhiên hỏi.

Vi Ân Tư lắc đầu, không nói.

“Huynh quen Bối Sát Phân Ni à?” chợt, Thích Ngạo Sương nói.

Vi Ân Tư ngẩng phắt đầu lên, đáy mắt hơi hoảng sợ.

“Huynh vừa nói lúc còn nhỏ huynh thích món điểm tâm này, hẳn là có liên quan tới Bối Sát Phân Ni. Nhất định giữa các huynh có chuyện xưa, nếu

không huynh sẽ không có phản ứng kỳ lạ như thế khi thấy món ăn này. Huynh cũng nghe đấy, mỗi lần Bối Sát Phân Ni tới đây thì nhất định sẽ ăn món này.” Thích Ngạo Sương không mặn không nhạt, chậm rãi nói, liên kết những lời Vi Ân Tư nói lại với nhau. Càng nói, sắc mặt Vi Ân Tư càng tái nhợt.

Thích Ngạo Sương không nói nữa, chỉ im lặng chờ đợi.

Lâu sau, Vi Ân Tư nhẹ thở dài, nói hơi xót xa: “Vậy thì sao? Nàng là nữ nhi bảo bối của Thành chủ thành Bích Ngọc, địa vị cao quý. Ta chỉ cần đứng nhìn nàng ở một góc nhỏ là được, nhìn nàng sống tốt là ổn rồi.”

“Huynh không nên nhường món ăn này cho nam nhân khác, để nam nhân khác lấy lòng nàng.” Thích Ngạo Sương lạnh lùng nói.

“Ta....” Vi Ân Tư há hốc miệng, cứng lưỡi, không biết nói gì cho phải.

“Không thử thì làm sao biết được. Nàng vẫn nhớ mãi không quên món ăn đó, chứng tỏ vẫn chưa quên huynh.” Thích Ngạo Sương nghĩ tới nữ nhân gợi cảm cao ngạo vừa rồi, trong lòng nghi ngờ, chẳng lẽ dáng vẻ đó chỉ là giả vờ?

“Vậy thì sao? Bây giờ nàng căn bản chưa nhận ra ta. Ta...Ta vì muốn thấy nàng cho nên mới dốc sức vào học viện Tinh Thần.” Vi Ân Tư cười khổ, nói thật nhỏ.

Vì muốn thấy nữ nhân kia nên mới vào học viện Tinh Thần? Thích Ngạo Sương có thể tưởng tượng được nỗi khó khăn trong đó. Một đứa con riêng tí tiện, phải vào một môn phái, sau đó được đề cử tham gia khảo hạch vào học viện Tinh Thần, phải bỏ ra bao nhiêu cố gắng để có được những điều này. Thật không ngờ người này lại si tình như thế.

“Thích Ngạo Sương....” Chợt, Vi Ân Tư nhẹ nhàng nói.

“Hả?” Thích Ngạo Sương quay sang nhìn Vi Ân Tư, bưng rượu ngọt lên, nhẹ nhàng nhấp.

“Sao huynh lại đa nghi như nữ nhân vậy?” Vi Ân Tư nhìn Thích Ngạo Sương, nói vô cùng nghiêm túc.

Phốc ——

Thích Ngạo Sương phun hết rượu ngọt trong miệng vào thẳng mặt Vi Ân Tư.

“Ấy, ngại quá, ngại quá.” Thích Ngạo Sương vội vàng xin lỗi, đưa khăn ăn màu trắng trên bàn cho Vi Ân Tư.

Vi Ân Tư rơi lệ đầy mặt, nhận lấy, im lặng lau mặt. Không hiểu sao mình chỉ hỏi một câu mà Thích Ngạo Sương lại có phản ứng mạnh như thế.

“Không có.” Lúc này, Thích Ngạo Sương mới trả lời câu hỏi của Vi Ân Tư, nhưng trong lòng bỗng hiện lên bóng dáng của Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân. Bây giờ bọn họ ổn không?

Bây giờ Tạp Mễ Nhĩ đang ở đâu? Có còn đứng ở nơi mình không biết, yên lặng dõi theo mình không?

Tần Diêm, Ngõa Nhĩ Đa, Hạ Thiên, Hắc Long Bản, Kiều Sở Tâm, Đông Phong Hầu, bây giờ bọn họ thế nào? Sống có tốt không?

“Thích Ngạo Sương?” Vi Ân Tư nhìn Thích Ngạo Sương đang thất thần, nhỏ giọng gọi.

“À, không sao.” Thích Ngạo Sương phục hồi tinh thần lại, nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười.

Ăn cơm xong, Thích Ngạo Sương và Vi Ân Tư rời đi. Lúc đi ngang qua nhả gian của Bối Sắt Phân Ni, Vi Ân Tư liếc nhìn cánh cửa, đáy mắt thoáng qua

bi thương, rồi xoay người rời đi với Thích Ngạo Sương.

Trở lại phòng ngủ, hai người đều có tâm sự riêng nên không ngủ được.

“Thích Ngạo Sương, sắp tới ngày tu luyện ở tháp Tinh Thần Thiên rồi. Huynh có muốn tham gia không?” Vi Ân Tư chột lên tiếng hỏi.

“Ừ. Muốn.” Thích Ngạo Sương không chần chừ, đáp rất kiên quyết.

“Có lẽ qua lần tu luyện này chúng ta sẽ không là bạn cùng phòng nữa.” Vi Ân Tư buồn bã nói. Thực lực của Thích Ngạo Sương cách hẳn rất xa. Từ ngày hẳn được nàng cứu từ tay thuộc hạ của A Thập Lâm là hẳn đã biết.

“Không ở cùng nhau nhưng chúng ta vẫn là bằng hữu.” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói, trong lòng biết thiếu niên gây yếu có tính cách cứng cỏi này thực ra rất tự ti.

“Ừ.” Vi Ân Tư nhẹ nhàng ừ.

“Muốn ở cùng với Bối Sắt Phân Ni không?” chột, Thích Ngạo Sương hỏi.

“Ta nói không muốn là giả, nhưng....” Giọng Vi Ân Tư hơi xa xôi.

“Nhưng huynh thấy mình không xứng với nàng, đúng không?” Thích Ngạo Sương nói tiếp lời Vi Ân Tư.

“Ừ.” Vi Ân Tư ừ.

“Vậy thì huynh thay đổi để xứng với nàng, có thể bảo vệ nàng.” Thích Ngạo Sương ngồi dậy, “Ta có thể giúp huynh trở nên mạnh mẽ.”

“Cái gì?” Vi Ân Tư đột nhiên ngồi dậy, nhìn Thích Ngạo Sương bằng ánh mắt sáng quắc.

Thiên Cương Phong Lệ. Phong Lão, ông không ép ta phải hứa không truyền cho người khác nha. Ha ha, hôm nay ta sẽ thay ông thu đồ đệ. Vi Ân Tư cũng hệ Phong, nhân phẩm của hân có thể tin được. Dạy cho hân tuyệt đối không phải là chuyện xấu.

Vi Ân Tư không thể ngờ rằng hân không muốn hãm hại Thích Ngạo Sương lại có được tình hữu nghị của nàng, cuối cùng được báo đáp hơn hân những gì hân bỏ ra.

Tháp tu luyện Tinh Thần Thiên sắp mở ra, tất cả đệ tử của học viện Tinh Thần đều có thể tham gia tu luyện lần này. Trong một tháng, bất kỳ ai cũng có thể rút lui. Một tháng sau, các đệ tử sẽ tỷ thí ở mỗi tầng, lấy ra ba người. Ba người này sẽ có phần thưởng hậu hĩnh.

Hôm nay, trước quảng trường của tháp Tinh Thần Thiên tụ tập rất nhiều người. Tất cả đệ tử đều tập trung ở đây. Có người tới tham gia tu luyện, có người tới chỉ để xem náo nhiệt. Sự tàn khốc của tháp Tinh Thần Thiên vượt xa trí tưởng tượng của người thường, càng lên cao thì càng khủng khiếp. Trước khi đệ tử bước vào đều phải ký thỏa thuận sinh tử tự chịu mới có thể bước vào nên có thể thấy được sự nguy hiểm trong đó.

Cho dù mỗi lần tháp này mở ra có không ít người bỏ mạng trong đó, mọi người vẫn đổ xô vào. Bởi vì đối với rất nhiều người, tu luyện này là một bước ngoặt lớn.

Người có thể lực của các thành chống lưng, vượt qua tu luyện càng cao thì càng không uổng công các thể lực đó bồi dưỡng.

Mà đệ tử không có thể lực chống lưng cũng trông mong qua được tầng cao của lần tu luyện này để lấy được ngôi sao vàng tượng trưng cho thực lực và thân phận. Như vậy thì sẽ được các thành chủ mời chào, thăng chức rất nhanh, hưởng thụ vinh hoa phú quý vô tận.

Còn có những người muốn chứng minh mình. Sức mạnh mạnh mẽ luôn được tôn vinh.

Thích Ngạo Sương nhìn những học sinh kích động, trong lòng hơi buồn rầu. Ranh giới Phá Toái Hư Không có thể dễ dàng tới được sao? Phải đột phá cảnh giới cao nhất của thế giới này, thông qua tầng tu luyện thứ chín của tháp Tinh Thần Thiên.

“Thích Ngạo Sương, huynh đang nghĩ gì vậy?” Vi Ân Tư đứng cạnh Thích Ngạo Sương nhỏ giọng hỏi.

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn đỉnh tháp ẩn trong tầng mây. Một nửa thân tháp nguy nga chìm trong mây mờ. Có mấy dây xích sắt quấn quanh thân tháp hùng vĩ, đầy dấu vết năm tháng. Thích Ngạo Sương không trả lời Vi Ân Tư mà mỉm cười, nhàn nhạt hỏi: “Huynh tu luyện phương pháp ta dạy tới tầng thứ mấy rồi?”

“Tầng thứ chín.” Vi Ân Tư nói đến đây thì nắm chặt tay đầy kích động, sắc mặt ửng đỏ. Sao hắn có thể không kích động cho được. Hắn nắm chắc có thể đạt được tầng thứ năm trở lên trong lần tu luyện này. Không lâu nữa hắn có thể khiến người ta nhìn với cặp mắt khác xưa.

“Vậy thì tốt. Cố gắng lên.” Thích Ngạo Sương gật nhẹ đầu, “Lúc tu luyện huynh nên cẩn thận một chút.”

“Huynh...Huynh không đi cùng đường với ta à?” Vi Ân Tư nghe Thích Ngạo Sương nói thì hơi sững sờ.

“Không được.” Thích Ngạo Sương chậm rãi lắc đầu, dư quang khóe mắt quét về chỗ đám A Thập Lâm cách đó không xa. Những người này vừa đến liền nhìn mình đầy ác độc, chắc là muốn gây rắc rối cho mình sau khi vào tháp Tinh Thần Thiên. Những người này tính toán rất giỏi. Có thể vừa thông qua tu luyện, vừa tính kế người khác.

Có điều, ai chết còn chưa biết được.

Nhìn ánh mắt âm độc của A Thập Lâm, khoe miệng Thích Ngạo Sương nhếch lên thành vòng cung lãnh khốc.

“Ha, tiểu học đệ, các đệ cũng ở đây à.” Chợt, một giọng nói ngọt ngào khiến người khác mất hồn truyền tới. Người xung quanh quay sang nhìn Mạt Lý Na, trong lòng nghi ngờ. Tiểu công chúa ngọt ngào trong lòng bọn họ đang nói chuyện với ai vậy?

Không cần nhìn cũng biết là ai. Trong lòng Thích Ngạo Sương run lên, không quay đầu lại mà nói với Vi Ân Tư: “Ta đi trước đây. Tới lúc đó huynh phải cẩn thận. Nếu Bối Sát Phân Ni biết huynh chết sẽ rất đau lòng.”

Không chờ Vi Ân Tư trả lời, Thích Ngạo Sương liền đi về phía trước. Đám người đông đúc không ngăn cản được bước chân của nàng. Thích Ngạo Sương bước theo đường cong kỳ lạ, cứ như vậy mà thoải mái đi qua đám người đông đúc, trực tiếp đi ký thỏa thuận sống chết tự chịu. Vi Ân Tư nghe câu nói cuối cùng của Thích Ngạo Sương thì toàn thân chấn động, đứng sững tại chỗ.

“Cắt, chạy cái gì mà chạy!” Mạt Lý Na đuổi theo, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng dáng của Thích Ngạo Sương biến mất trong đám người. Suy nghĩ của Mạt Lý Na vốn ở trên người Thích Ngạo Sương, liếc thấy Vi Ân Tư đứng cạnh đang ngăn người thì hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Bây giờ mọi người xung quanh mới biết người tiểu công chúa ngọt ngào trong lòng bọn họ muốn tìm là tiểu tử tóc đỏ đó. Chậc chậc, tiểu tử kia lại không biết tốt xấu mà bỏ chạy. Có điểm phúc vậy mà lại không biết hưởng thụ.

Tại một nơi khác, Tháp Lệ Na kinh ngạc mà nhìn chỗ Thích Ngạo Sương vừa đứng. Thiếu nữ ngọt ngào đáng yêu vừa rồi quen Thích Ngạo Sương?

Chẳng biết tại sao trong lòng Tháp Lệ Na có tia buồn phiền nhàn nhạt không nói rõ được.

Lúc này, Thích Ngạo Sương đã ký xong thỏa thuận, bước vào cửa tháp. Mà đoàn người A Thập Lâm cũng ra sức chen vào, vội vàng ký thỏa thuận rồi đuổi theo vào. Dáng vẻ sốt ruột khó nén của bọn họ thật giống một đám sói đang đuổi theo con dê con.

Có điều, trên thực tế, ai là sói, ai là dê?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 14: Châm Dứt Tai Họa Về Sau

E

ditor: Nhóc tinh nghịch

Thích Ngạo Sương từ từ đi vào, nghe đồn là tới đây sẽ ngửi thấy mùi tanh nhàn nhạt. Có thể khẳng định đây không phải là mùi tanh của máu. Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, chỗ này không thể bay được. Trên bầu trời có cấm chế bá đạo, khiến người khác không thể bay ở đây. Suy nghĩ một chút sẽ hiểu, nếu ở đây có thể bay được thì độ khó của tu luyện sẽ giảm đi rất nhiều.

Đám người A Thập Lâm đi theo Thích Ngạo Sương một cách sát sao.

“Tiểu tử kia không thể chạy được. Hẳn tới lần đầu, chưa quen thuộc địa hình. Chúng ta đi đường tắt để chặn hắn lại.” A Thập Lâm trầm giọng nói đầy độc ác. Lúc này người ở bên trong còn ít khiến hắn có thể yên tâm. Không thể để cho ai biết bọn hắn hạ độc thủ. Nếu học viện mà biết thì sẽ bị xử lý.

“Được.” Dĩ nhiên những người khác đều nghe theo lời hắn.

“Lợi Tư cũng thật là, sợ đầu sợ đuôi, nói gì mà tốt nhất đừng đắc tội tiểu tử này. Hắn có gì đặc biệt hơn người đâu? Sao có thể nói hắn lợi hại được? Hôm nay sẽ khiến hắn chết không toàn thân.” Đáy mắt A Thập Lâm hiện lên tia khinh thường. Bây giờ hắn đang nhớ tới lời Lợi Tư cảnh cáo hắn mấy ngày trước.

Lợi Tư nhắc nhở hắn năm lần bảy lượt rằng Thích Ngạo Sương tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài. Hắn vẫn giấu thực lực của mình. Tốt nhất là đừng đắc tội hắn, kính trọng từ xa thì tốt hơn.

“Đúng vậy, chúng ta tới chỗ mấy cây mây ăn thịt người bên kia chờ hăn. Tên tiểu tử này không biết chỗ đó, lần này sẽ chết không toàn thây.” Những người khác cũng cười ác độc.

Cây mây ăn thịt người, ý nghĩa như tên, là một loại thực vật ăn thịt. Bình thường thì ở trong trạng thái ngủ say nhưng chỉ cần có người hoặc động vật chạm vào nó thì sẽ tỉnh lại lập tức. Sau đó chúng sẽ lớn rất nhanh, tập kích vật còn sống, toàn thân là gai độc. Gai nhọn đâm vào da người sẽ khiến họ tê liệt, sau đó nó sẽ từ từ xé xác người đó, không để lại mẩu thịt hay xương nào. Nhưng chỉ cần con người hoặc động vật không đụng vào nó, không công kích nó thì nó sẽ không ra tay.

Đám người A Thập Lâm đã sớm biết rõ địa hình của tầng thứ nhất. Bọn chúng đi nhanh vào đường tắt, chờ Thích Ngạo Sương ở chỗ mấy cây mây ăn thịt người.

Để đi qua tầng thứ hai của tháp Tinh Thần Thiên thì phải đi qua một cái vực, chỉ có thể cho ba người đi sát vào nhau. Hai bên là hai dãy núi tối mịt, cây mây ăn thịt người mọc chằng chịt trên đó. Nếu người đứng trên vực không cẩn thận chạm phải cây mây ăn thịt người thì cây mây hai bên sẽ ào tới như nước thủy triều. Người có thực lực yếu dĩ nhiên sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Tuy Thích Ngạo Sương là người đầu tiên bước vào tháp nhưng A Thập Lâm còn bố trí một người chờ trước ở vực để núp, phòng chuyện bất ngờ. Vậy thì phải nghĩ cách cầm chân những người khác, chờ giả quyết xong chuyện ở đây rồi đi tiếp. Thông thường thì cường giả sẽ vào sau. Người vào đầu đều là đệ tử mới nên A Thập Lâm cũng không sợ người mình phải đi trước không giải quyết được những đệ tử mới.

Trong đám người A Thập Lâm có người có ma pháp hệ Thổ. Hăn đã đào một cái hố, mọi người sẽ nấp ở trong đó, tập trung lực chú ý vào miệng vực.

Chỉ cần Thích Ngạo Sương vừa xuất hiện, bọn họ sẽ ném chủy thủ ra, đánh thức cây mây ăn thịt người gần nàng để chúng công kích nàng.

A Thập Lâm nhìn những cây mây ăn thịt người đen nhánh đang đung đưa theo gió, khoe miệng hiện ra nụ cười đắc chí đầy tàn nhẫn. Hắn có thể tưởng tượng ra được cảnh Thích Ngạo Sương bị rất nhiều cây mây ăn thịt người cuốn lấy, sau đó bộc lộ dáng vẻ hoảng hốt lo sợ. Khi hắn ra sức hô lên cứu mạng là lúc bọn họ xuất hiện ngay lập tức, lên tiếng chế giễu không kiêng nể gì. Chuyện này thật thoải mái.

Lâu sau, bóng dáng của Thích Ngạo Sương vẫn chưa xuất hiện. A Thập Lâm nhíu mày, nói thật nhỏ: “Có chuyện gì vậy? Sao tiểu tử thúi kia còn chưa tới? Đáng ra hắn nên tới rồi mới đúng.” A Thập Lâm cố nén giọng đến mức thấp nhất, chỉ sợ sẽ quấy nhiễu những cây mây ăn thịt người xung quanh bọn họ. Tuy những cây mây này không uy hiếp được tới tính mạng bọn họ nhưng nếu tất cả các cây mây ở đây cùng ra tay thì chuyện sẽ rất rắc rối.

Những người khác trong hố cũng cau mày suy nghĩ. Đã lâu vậy rồi mà tiểu tử tóc đỏ vẫn chưa xuất hiện.

“Hay Phí Lôi xảy ra chuyện gì rồi?” một người nhỏ giọng nói. Phí Lôi chính là người được A Thập Lâm phái đi để chặn những đệ tử mới lại.

“Không biết nữa. Tiểu tử thúi kia không có năng lực lớn như vậy, cũng không có lá gan đó.” A Thập Lâm nói đầy khinh thường.

“Nhưng...Nhưng lần trước...” người nọ ấp úng, không nói tiếp.

Sắc mặt A Thập Lâm hơi đổi, nhớ lại hai lần chịu thiệt thòi dưới tay Thích Ngạo Sương. Lần đầu tiên là bị đánh bay trong nhà ăn, lần thứ hai là bị chế trụ sau phòng học. Chẳng lẽ tiểu tử này thật không đơn giản như bề ngoài sao?

“Sợ gì chứ? Lát nữa hắn tới, nhất định ta sẽ chém hắn thành trăm mảnh!” A Thập Lâm nói thật nhỏ đầy độc ác, giống như đang lấy thêm can đảm cho mình, “Chờ ta cắt mái tóc đỏ chói mắt của hắn cho Lợi Tư xem, chẳng biết hắn đang sợ cái gì nữa!”

Khi A Thập Lâm vừa nói xong thì chợt một giọng nói hài hước vang lên bên tai bọn hắn: “A, người đang nói tới ta à?”

Sắc mặt đám người A Thập Lâm đại biến. Giọng này không phải của ai khác mà chính là Thích Ngạo Sương – người mà bọn họ tính kế.

Ngay sau đó, không chờ bọn họ có phản ứng, tiếng phốc phốc vang lên, tiếp đó, tiếng rầm rầm chói tai vang lên xung quanh đám người A Thập Lâm .

Cây mây ăn thịt người xung quanh bọn họ đã bị đánh thức rồi!

Cây mây ăn thịt người nhận ra được hơi thở sinh mệnh, sau khi thức tỉnh thì toàn bộ dãi ra một cách điên cuồng, nhanh chóng vươn về phía hố đất, muốn quấn chặt lấy người bên trong.

“Đi ra mau!” A Thập Lâm la lên, nhảy ra khỏi hố đất đầu tiên, bắt đầu thi triển ma pháp công kích những cây mây ăn thịt người vừa bị đánh thức.

Bọn chúng luống cuống đối phó với cây mây ăn thịt người. Thích Ngạo Sương đứng nhàn nhã ở phía trước, nhìn cảnh tượng trước mắt. Cây mây ăn thịt người lại hoàn toàn không công kích nàg.

“Người...Người tới đây lúc nào vậy?” A Thập Lâm kinh ngạc mà nhìn Thích Ngạo Sương đang đứng một cách nhàn nhã trước mặt, hỏi đầy tức giận. Trong lòng hắn vừa sợ vừa tức. Thích Ngạo Sương đi qua lúc nào mà bọn hắn lại không phát hiện ra. Vốn muốn lợi dụng cây mây ăn thịt người để giết Thích Ngạo Sương, lại không ngờ rằng ngược lại lại bị nàg giăng bẫy.

“Người cho rằng ta sẽ nói cho người biết à?” Thích Ngạo Sương cười nhẹ, sau đó khoanh tay đứng bên cạnh, bày ra vẻ đứng bên xem náo nhiệt.

“Đừng có đắc chí. Xử lý xong bên này ta sẽ chặt người thành trăm mảnh, để người đau đến không muốn sống nữa!” ma pháp trên tay A Thập Lâm càng hung ác hơn. Ma pháp thả ra liên tục, đốt trụi những cây mây ăn thịt người đến gần hẳn.

Đoàn người A Thập Lâm đều là người có thực lực sáu sao nên đốt trụi những cây mây ăn thịt người công kích bọn họ rất nhanh. Những cây phía sau dường như bị sợ hãi nên từ từ lui về.

Hả? Thích Ngạo Sương khẽ nhú mày. Không ngờ đám cây này cũng có trí thông minh, biết tình thế bất lợi liền rút lui toàn bộ.

“Hừ! Tiểu tạp chủng chết tiệt! Bây giờ tới lượt người!” A Thập Lâm cười độc ác, nhìn Thích Ngạo Sương vẫn đang còn nhàn nhã. Bây giờ vẻ mặt này của nàng ở trong mắt hắn là không biết lượng sức mình.

“Các vị, nhất định phải dồn ta vào đường cùng sao?” Thích Ngạo Sương đứng đó, mỉm cười nhìn mọi người.

“Hừ! Người có quỳ xuống cầu xin tha thứ cũng vô ích! Người khiến ta hai lần chịu nhục, hôm nay nhất định ta phải chặt người làm trăm mảnh mới có thể giải mối hận trong lòng!” A Thập Lâm âm u nói, sự tàn nhẫn trong mắt càng rõ ràng hơn.

Những người khác cũng cười lạnh.

“Thật không có cách nào khác sao?” Thích Ngạo Sương nhìn bọn chúng một cách bất đắc dĩ.

“Hừ! Bây giờ người mới muốn cầu xin tha thứ thì muộn rồi. Hôm nay người phải chết!” A Thập Lâm cười lạnh, trên mặt vô cùng dữ tợn. Những

người khác cũng cười lạnh, trong mắt cũng bắn ra sự tàn nhẫn.

“Haiz....” Thích Ngạo Sương nhẹ thở dài, sau đó lắc đầu, đứng thẳng lên, thả tay ra, nhún vai, “Được rồi, xem ra đúng là không có cách trở về rồi.”

A Thập Lâm vừa định cười to thì lại thấy ánh mắt của Thích Ngạo Sương.

Vừa rồi ánh mắt nàng còn lười biếng, bây giờ đã thay đổi thành lạnh lùng ngay lập tức, dường như có thể xuyên thủng người vậy. Nụ cười trên mặt nàng cũng biến mất, thay vào đó là sự lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm.

Thích Ngạo Sương khé híp mắt, giơ tay lên, vài luồng gió đánh về phía đám người A Thập Lâm, trói toàn bộ bọn chúng lại.

Đám A Thập Lâm cười lạnh, định dùng lực phá tan luồng gió có vẻ mỏng manh này. Nhưng ngay sau đó, sắc mặt bọn họ liền thay đổi. Không thể phá tan dây thừng bằng gió này! Hơn nữa trên đó còn có rất nhiều sợi râu đang dài ra, trói thật chặt bọn họ lại.

“Người...Người đã làm gì?” sắc mặt A Thập Lâm thay đổi. Bởi vì hắn phát hiện ra rằng chẳng những không có cách nào phá nổi sợi dây thừng này mà nó còn đang dần thít chặt lại, rồi lại thít chặt lại, dường như sắp chĩa vào da hắn

“Làm chuyện mà người muốn làm với ta.” Thích Ngạo Sương nở nụ cười mê người, nghiêng đầu, nói không chút để ý.

“Người! Người muốn giết ta?!” sắc mặt A Thập Lâm giờ phút này đã tái nhợt. Hắn thấy được sự lãnh khốc trong mắt Thích Ngạo Sương. Thiếu niên tóc đỏ này không nói giỡn! Hắn (TNS) thật muốn giết hắn (ATL)!

Sắc mặt những người khác xung quanh A Thập Lâm cũng thay đổi. Rốt cuộc bọn chúng cũng ý thức được rằng không thể thoát khỏi sợi dây thừng

bằng gió nhìn có vẻ mỏng manh này và Thích Ngạo Sương thật muốn giết bọn chúng!

Thích Ngạo Sương lười biếng đứng đó, trên mặt vẫn giữ nụ cười thản nhiên. Mà sợi dây thừng trói trên người chúng càng ngày càng thít chặt lại, dần dần xuyên qua quần áo của bọn chúng, siết vào da. Máu tươi chảy ra theo sợi dây. Tiếng la hét đau đớn của bọn chúng không thể truyền ra khỏi vực này. Lòng bọn chúng càng sợ hãi hơn. Trước đó Thích Ngạo Sương đã bố trí kết giới để ngăn chặn tiếng của bọn chúng truyền ra ngoài. Ban đầu bọn chúng không nghĩ chu đáo được như thế, chỉ định lợi dụng cây mây ăn thịt người để giết chết hẳn.

Sự sợ hãi dâng lên trong lòng bọn chúng, hơi thở tử vong bao phủ bọn chúng, khiến bọn chúng khó thở, khiến bọn chúng sợ hãi tới mức muốn hét to lên, muốn bỏ chạy. Nhưng bọn chúng không thể làm gì được. Sự đau đớn về thể xác và sự hành hạ tinh thần khiến bọn chúng dường như sắp điên mất. Nước mắt và nước mũi đều không nghe lời chảy ra cùng nhau. Giờ phút này đáng vẻ của bọn chúng muốn bao nhiêu nhếch nhác thì có bấy nhiêu!

“Đừng, đừng giết ta. Là hãn uy hiếp ta phải đối phó với huynh. Ta cũng không muốn làm thế.” Một thiếu niên bên cạnh A Thập Lâm quỳ xuống trước Thích Ngạo Sương, vẻ mặt đau đớn, cầu xin tha thứ.

Những người khác vừa thấy cũng ào ào bắt chước theo, đều không có chí khí mà quỳ xuống cầu xin tha thứ.

Bây giờ trên người A Thập Lâm cũng đầy vết máu, những sợi dây thừng bằng gió đã thít sâu vào thịt hãn. Giờ phút này hãn cũng đau đến nỗi không muốn sống nữa. Rốt cuộc hãn cũng không quan tâm gì nữa, cũng quỳ xuống xin tha: “Thích Ngạo Sương, xin huynh hãy bỏ qua cho ta đi. Ta...tỷ tỷ của ta là phu nhân của Thành chủ thành Cự Phong, ta có thể cho huynh thứ mà huynh muốn. Vinh hoa phú quý cũng có thể! Chỉ cần huynh bỏ qua cho ta!”

Mới vừa rồi còn kêu gào muốn chặt Thích Ngạo Sương làm trăm mảnh trước mặt mọi người, thế nhưng bây giờ lại làm trò hề, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

“Hả?” Thích Ngạo Sương khẽ nhíu mày, nhìn A Thập Lâm một cách hứng thú. Mà sợi dây thừng bằng gió trên người A Thập Lâm dường như cũng hơi lỏng ra một chút.

A Thập Lâm thấy thế, cho là mình đã khiến nàng động tâm, càng vội vàng mà nói: “Ta có thể cho huynh quyền lực, tiền bạc, mỹ nữ, chỉ cần hôm nay huynh tha cho ta.” A Thập Lâm nói xong những lời này, còn liếc nhìn những người bên cạnh đầy ác độc. Mấy tên khốn kiếp này, dám bán đứng mình. Sau này nhất định phải tìm những người này tính sổ. Những người kia bị nhìn thì liên cả kinh trong lòng, đều thầm kêu khổ trong lòng, nghĩ cách làm sao để ứng phó.

“Ha ha, nghe không tệ lắm nhỉ.” Thích Ngạo Sương mỉm cười, nhìn A Thập Lâm.

A Thập Lâm mừng thầm, định đứng lên. Ngay lúc này, Thích Ngạo Sương bỗng xoay người, bỏ lại một câu: “Quyền lực, tiền bạc, mỹ nhân...Đáng tiếc, ta không cần những thứ này.”

Sau khi nhẹ nhàng nói hết câu này, Thích Ngạo Sương đã nhẹ nhàng lướt đi, bóng dáng biến mất rất nhanh trong tầm mắt bọn chúng.

Bọn chúng nhìn nhau, không thể tin được rằng Thích Ngạo Sương cứ như vậy mà bỏ bọn chúng lại.

A Thập Lâm đứng lên đầu tiên, nhìn theo hướng bóng dáng Thích Ngạo Sương biến mất, quay lại nhìn đám người còn ngơ ngác mà quỳ ở đó, nói đầy hung dữ: “Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các người. Ta muốn các

người sống không bằng chết...” Vậy mà, chữ chết cuối cùng còn chưa dứt, đã bị một tiếng nổ “phịch” cắt ngang.

Thân thể A Thập Lâm nổ tung trong nháy mắt, máu thịt văng tung tóe (ợ >##

Tiếng rào rào vang lên lần nữa. Những cây mây ăn thịt người dài ra rất nhanh, cuốn lấy toàn bộ phần thân thể còn lại trên mặt đất, kéo về rồi từ từ tiêu hóa. Mà ở sâu trong đám dây mây ăn thịt người còn một cái xác nữa. Đó chính là xác của người mà A Thập Lâm phải đi giám sát.

Ở đó chỉ còn lại vài vết máu đỏ sẫm, đang từ từ bị gió hong khô, biến thành màu đen.

Chết không toàn thây! Chặt làm trăm mảnh! A Thập Lâm trước kia từng kêu gào đầy tự cao tự đại, không nghĩ tới bị báo ứng nhanh như vậy!

Mặt Thích Ngạo Sương vẫn bình tĩnh, đi về phía trước. Có điều trong đáy mắt nàng nổi lên ánh sáng lạnh.

Đối với người như A Thập Lâm, có cơ hội thì phải diệt trừ, nếu không thì không thể lường được tai họa về sau! Ở học viện Tinh Thần, Thích Ngạo Sương không thể ra tay được, bởi vì nàng mơ hồ nhận thấy có người rất mạnh đang trấn giữ học viện Tinh Thần. Nếu làm chuyện quá giới hạn ở đó thì có khi người bị diệt trừ là mình. Nhưng ở đây thì khác, nếu đối phương có thể sử dụng quy tắc ngầm để giết mình, thì sao mình không thể sử dụng nó để giết bọn hắn!

Gió thổi hiu hiu, thổi tan mùi máu tươi nồng đậm trong không khí. Chỉ có vài vũng máu đã biến thành màu đen trên mặt đất là có thể chứng minh rằng ở đây từng xảy ra một vụ án mạng. Nhưng cũng sẽ chỉ bị mọi người cho rằng đệ tử không đủ thực lực đã kinh động dây mây ăn thịt người nên bị công kích mà thôi.

Thích Ngạo Sương ra khỏi cái vực hẹp dài, nhìn núi trùng điệp ở phía trước, khẽ híp mắt. Chợt, nàng xoay người, quay lại quát khê: “Đi ra đi.”

“Hì hì, sao đệ biết ta ở đây?” giọng nói ngọt ngào, hồn nhiên truyền vào tai Thích Ngạo Sương. Ngay sau đó, thân thể nhỏ nhắn động lòng người của Mạt Lý Na lộ ra khỏi đường trên miệng vực.

“Đi theo ta làm gì?” sắc mặt Thích Ngạo Sương lạnh lùng, nhàn nhạt hỏi.

“Ha ha, thật là thủ đoạn hay. Không ngờ nhìn đệ lịch sự tao nhã mà xuống tay lại ác như vậy.” Mạt Lý Na híp mắt, cười hì hì, nghiêng đầu nói. Nàng cũng thấy được cảnh kia, thấy Thích Ngạo Sương vẫn không nhúc nhích, chẹp chẹp miệng đầy không thú vị, “Có điều, ta thích đệ như thế. Nên ác thì phải ác, nếu không thì lẽ mề dài dòng sẽ khó lường được tai họa về sau.”

Thích Ngạo Sương liếc nhìn Mạt Lý Na, không nói gì, xoay người đi về phía trước.

“Này! Chờ ta một chút, ta đi với đệ. Đệ nên biết mỗi một tầng đều có sự nguy hiểm riêng. Đặc biệt là sáu tầng sau, cấp bậc ở đó hoàn toàn khác ở đây!” Mạt Lý Na vội vàng la lên.

Thích Ngạo Sương vừa nghe những lời này thì trong lòng liền hiểu. Quả nhiên nữ nhân này không tầm thường. Thực lực của nàng ta không chỉ dừng lại ở hai sao. Có điều, nàng ta đã dùng thủ đoạn gì để chỉ đạt hai sao thì thật là có chút ý vị sâu xa. Tất nhiên nàng ta có cách không tầm thường.

Nhưng, dù là như vậy, Thích Ngạo Sương cũng không tình nguyện đi cùng nữ nhân này. Trực giác nói cho nàng biết, chạm vào nữ nhân này thì sẽ chạm phải rắc rối. Cho nên không để ý tới nàng ta, chỉ sải bước rời đi.

“Đệ không đi cùng ta, không sợ ta sẽ nói việc vừa rồi ra ngoài sao?” Mạt Lý Na nói những lời không có chút uy hiếp nào.

“Tỷ sẽ không làm thế.” Thích Ngạo Sương ở rất xa phía trước bỏ lại một câu, không nói thêm lời thừa nào nữa.

Mạt Lý Na ngẩn ra, sau đó trên mặt hiện lên một nụ cười. Thấy Thích Ngạo Sương càng đi nhanh hơn, Mạt Lý Na nóng nảy: “Này, Thích Ngạo Sương, sao đệ lại có thể làm thế? Đệ để ta – một nữ nhân yếu điệu yếu đuối lại một mình ở đây sao? Chẳng lẽ đệ không thương hương tiếc ngọc mà giúp ta, dẫn ta đi với à?” Mạt Lý Na ở phía sau quát khê đầy tức giận. Thấy những lời vừa rồi không có hiệu quả, lập tức đổi sang cách nói này. Thật nực cười! (nghe mẽ nói xong da gà iem rớt đầy đất @.@”

Vậy mà Thích Ngạo Sương vẫn không dừng lại mà còn chạy nhanh hơn, bóng dáng biến mất rất nhanh trong tầm mắt của Mạt Lý Na.

“Tiểu tử chết tiệt!” Mạt Lý Na cố gắng đuổi theo nhưng không thể được. Nàng ta dậm chân, chửi nhỏ đầy khó chịu, “Thật là cộc gỗ lớn không biết thương hương tiếc ngọc.” Chợt, mắng xong những lời này nàng ta lại mỉm cười. Thương hương tiếc ngọc? Lần đầu tiên gặp tiểu tử khốn kiếp này cũng đâu có thương hương tiếc ngọc gì, trực tiếp nắm cổ áo mình giao cho đám xú nha đầu kia. Sao bây giờ lại trông mong hăn đổi tính được?

Mạt Lý Na hừ một tiếng, cũng vội vàng đi về phía trước.

Lúc này, Tháp Lệ Na và Vưu Ni Á cũng đang cùng tới vực hẹp này. Bởi vì Tháp Lệ Na nhớ lời an ủi của Thích Ngạo Sương nên cũng lôi kéo Vưu Ni Á vào tháp Tinh Thần Thiên.

“Cẩn thận đấy Tháp Lệ Na. Sư huynh của ta nói cho ta biết, cây mây ăn thịt người ở đây rất khó đối phó. Chúng đang ngủ say, chúng ta phải cẩn thận, đừng đánh thức bọn nó.” Mạt Vưu Ni Á nặng nề, nhỏ giọng nói.

“Ừ.” Tháp Lệ Na gật khê. Người phía trước họ không nhiều lắm, phải đi nhanh chút mới có thể gặp được Thích Ngạo Sương. Nghĩ tới đây, Tháp Lệ Na không khỏi khê cau mày, giữa hai hàng lông mày là lo lắng. Không biết

bây giờ Thích Ngạo Sương thế nào rồi? Vừa rồi nhóm A Thập Lâm vội vội vàng vàng vào tháp, mong rằng bọn chúng đừng tìm hắc gây phiền phức.

“Tháp Lệ Na, có phải tỷ đang lo cho tiểu sư đệ tóc đỏ kia không?” chợt, Vu Ni Á hỏi nhỏ.

“Hả?” Tháp Lệ Na bị nói trúng tâm sự nên trong lòng kinh hãi. Ngay sau đó nàng liền thẳng thừng mà gạt đầu, “Ừ. Hắc vào một mình nên ta sợ hắc bị đám A Thập Lâm làm khó dễ.”

Vu Ni Á im lặng. Nàng cũng có tìm hiểu một chút về đám người A Thập Lâm kia. Bọn chúng có thù tất báo, lòng dạ độc ác. Nếu một mình thiếu niên tóc đỏ kia gặp phải bọn chúng, quả thật không làm sao lạc quan được.

“A! Nhìn kia!” chợt, Tháp Lệ Na hô nhỏ, sắc mặt đại biến.

Vu Ni Á nhìn theo ánh mắt của Tháp Lệ Na, thấy vết máu đã bị gió thổi khô thành màu đen trên đất. Vu Ni Á khẽ cau mày. Có người bị tổn thất nặng ở đây.

“Có phải hắc không? Có phải hắc gặp.... Không, có lẽ chỉ bị thương thôi!” thân thể Tháp Lệ Na hơi lung lay, cố gắng ổn định tinh thần, nhìn chăm chăm vào mấy vết máu trên đất, liều mạng thuyết phục mình. Có lẽ, có lẽ Thích Ngạo Sương chỉ bị thương mà thôi. Nhưng mấy vũng máu trên đất hơi lớn, hiển nhiên không phải chỉ bị thương thôi.

“Bình tĩnh một chút đi Tháp Lệ Na. Có lẽ không phải hắc đâu! Quan tâm quá sẽ bị loạn. Chẳng lẽ tỷ quên hắc có bản lĩnh sao?” Vu Ni Á nhỏ giọng quát.

Lúc này Tháp Lệ Na mới hồi phục tinh thần lại, nhìn những vết máu kia, lẩm bẩm: “Đúng, đúng...Không đâu, hắc không sao.”

“Chúng ta đi nhanh chút đi.” Vưu Ni Á nhẹ thở dài. Trong lòng nàng biết vị bằng hữu mới quen, tương đối hợp tính này sợ là đã để ý tới tiểu tử tóc đỏ kia. Có điều nàng ta còn chưa phát hiện ra thôi.

Lúc này, Thích Ngạo Sương đã đứng trước cửa vào tầng thứ hai. Trên đường có gặp ít thú dữ, đều bị Thích Ngạo Sương giải quyết một cách nhẹ nhàng. Nói chung, độ khó của tầng thứ nhất không cao lắm, chỉ cần cẩn thận một chút là được. Cửa vào tầng thứ hai tản ra ánh sáng trắng. Thích Ngạo Sương bước vào không chút chần chừ.

Khắc sâu vào mắt Thích Ngạo Sương là một thảo nguyên mênh mông, cỏ cao cỡ nửa người lay động theo gió, tạo cảm giác thoải mái khó diễn tả thành lời.

Nhưng Thích Ngạo Sương biết, thảo nguyên nhìn như yên bình này ẩn giấu rất nhiều nguy hiểm, chỉ sơ ý một chút là vạn kiếp bất phục.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 15: Ha Ha, Mỹ Nữ Nhìn Trúng Ta Rồi

T

hích Ngạo Sương dự đoán không sai. Trong thảo nguyên có vô số trùng độc, rắn độc ẩn náu, chờ con người bước vào rồi từ trong bóng tối tập kích bọn họ.

Gió thổi qua đám cỏ dày đặc, mang theo mùi thơm của cỏ xanh. Thích Ngạo Sương bước vào thảo nguyên mênh mông không chút chần chừ.

“Nha nha ~~ chít chít ~~” chợt tiếng động nhỏ vụn truyền tới tai Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương quay sang nhìn nơi phát ra tiếng động, khẽ híp mắt, rồi một luồng gió nhẹ vờn quanh người Thích Ngạo Sương, thổi tay áo và tóc nàng bay phất phơ, dường như đang cầu xin gì đó.

Thích Ngạo Sương trầm ngâm, rồi tìm theo tiếng động. Tiếng động càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ. Tới khi nàng tìm tới nơi phát ra, thấy vật thể gây nên tiếng động đó thì ngây ngẩn. Tiếng động đó là do vật nho nhỏ màu trắng này phát ra? Gió cầu xin mình giúp nó? Nó tròn trịa, trắng đến mức gần như trong suốt, dong đưa, dường như rất yếu, tựa như ngay sau đó sẽ biến mất.

"Chít chít!" Vật nhỏ thấy Thích Ngạo Sương đến hình như rất vui mừng, không đợi Thích Ngạo Sương phản ứng, liền trực tiếp nhào tới chỗ Thích Ngạo Sương. Thích Ngạo Sương cả kinh trong lòng, vốn định né tránh, xung quanh gió lại vô cùng nhu hòa, hình như ở nói cho nàng biết không có nguy hiểm cả.

Thích Ngạo Sương ổn định lại tinh thần , không có tránh né nữa. Viên cầu nhỏ nhỏ nhào tới trong lòng Thích Ngạo Sương thì biến mất.

Ah? Thích Ngạo Sương có chút kinh ngạc cúi đầu nhìn qua thân thể của mình, không có cảm giác dị thường gì. Đây là chuyện gì xảy ra? Vật kia tiến vào trong thân thể của mình rồi hả?

Đây là vật gì vậy? Gió tại sao lại thỉnh cầu mình giúp đỡ nó? Muốn mình trợ giúp như thế nào đây?

Sau một khắc, sắc mặt của Thích Ngạo Sương đột nhiên biến đổi. Nàng cảm thấy ma lực trong cơ thể mình cấp tốc giảm xuống! giảm xuống với tốc độ cực kì khủng bố.

Chuyện cổ quái gì vậy! Chẳng lẽ là do vật kia? Thích Ngạo Sương trong lòng hết hoảng, nếu cứ như vậy, Ma lực trong cơ thể của mình tuyệt đối sẽ biến mất, như vậy chẳng phải mình sẽ gặp nguy hiểm sao? Vật nhỏ đó chắc là vừa rồi rất suy yếu nên đã chui vào cơ thể mình hấp thu ma lực bổ sung?

Hỏng bét! Cực kì hỏng bét! Thích Ngạo Sương hoàn toàn không cảm thấy sự tồn tại của vật nhỏ kia, mà ma lực của mình lại không ngừng giảm xuống. Nếu như ma lực của mình bị khô kiệt thì hậu quả

Thích Ngạo Sương trong lòng gấp gáp, lục lọi trong nhân không gian tìm tòi xem có ma hạch không. Vào lúc này, nàng dựa vào suy nghĩ của mình nên nghĩ ma hạch có thể giúp vật nhỏ khôi phục ma lực. Đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên, Thích Ngạo Sương cũng phải tiêu tốn nhiều tinh thần như vậy. Lục tung tìm kiếm ma hạch, rốt cuộc tìm được một chút, Thích Ngạo Sương bắt đầu lập tức bổ sung ma lực.

Nhưng là vật nhỏ này không ngừng hấp thu ma lực. Thích Ngạo Sương không ngừng bổ sung, nó cũng không ngừng hấp thu. Thích Ngạo Sương hoàn toàn tựa như một trạm trung gian, không ngừng đem ma hạch chuyển hóa thành ma lực, còn vật nhỏ kia thì không ngừng hấp thu ma lực.

Đã mất rất nhiều ma hạch cao cấp, vậy mà trong thân thể nàng vật nhỏ kia còn không có dừng lại. Thích Ngạo Sương trong lòng âm thầm kêu khổ, đây là chuyện gì xảy ra? Theo lý thuyết Phong Chi Ngữ sẽ không hại nàng mà?

Cũng không biết trải qua bao lâu, trên đất vút bỏ mười cái ma hạch cao cấp, trong cơ thể Thích Ngạo Sương vật nhỏ rút cuộc ngưng hấp thu ma lực. Thích Ngạo Sương nhanh chóng bổ sung ma lực lần nữa, đem ma hạch troogs rỗng ném qua một bên, thật dài thở phào một cái. Nhưng trong lòng càng thêm nghi ngờ, cái vật nhỏ kia trong cơ thể nàng là cái gì?

Thích Ngạo Sương vừa nghĩ đến đây, vật nhỏ hình như nghe được tiếng lòng của nàng, từ trong thân thể Thích Ngạo Sương chui ra, đứng ở trên bả vai Thích Ngạo Sương .

"Nắc ~~~" này vật nhỏ ra ngoài liền ợ no nê, sau đó run rẩy đứng ở trên bả vai Thích Ngạo Sương, hình như đang say . Kì thực cho thấy nó đã ăn quá nhiều.

Thích Ngạo Sương quay đầu, nhìn vật nhỏ đứng ở bả vai mình, gương mặt kinh ngạc. Cái vật nhỏ này, giờ phút này lại có hình dáng. Cùng dáng vẻ vừa rồi hoàn toàn bất đồng với nhau. Hẳn giờ phút này hình như càng giống một nhân loại, thân thể trắng trắng , có tay chân, thân thể, tóc, còn có gương mặt đó. Chỉ là! Thích Ngạo Sương há hốc miệng, có ai nói cho nàng biết đây là chuyện gì xảy ra hay không, khuôn mặt của vật nhỏ này, như thế nào lại giống khuôn mặt mình thế?

"Người, người là ai? Lại có dáng vẻ giống ta như vậy?" Thích Ngạo Sương kinh ngạc vô cùng, nhưng kỳ quái là nàng cư nhiên không cảm thấy ghét, chẳng qua là cảm thấy trên thân vật nhỏ này tản ra một cỗ hơi thở thân thiết, một loại cảm giác cùng chung máu thịt. Giống như người thân, lại cùng giống như một phần thân thể mình.

"Nắc ~~" tiểu gia hỏa này lại nắc một tiếng, sau đó từ trên bả vai Thích Ngạo Sương tuột xuống, trượt đến trong ngực Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương vươn tay tiếp lấy hắn.

"Ta, ta là ai? Ta là phong chi nguyên, hôm nay tiểu gia là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh. Thật may là người đã đến rồi." Tiểu gia hỏa kia gật gù hả hê nói.

Phong chi nguyên? !

Thích Ngạo Sương khiếp sợ nhìn vật nhỏ trong tay, cảm giác như không có sức nặng. Lại là phong chi nguyên? ! Phong chi nguyên trong truyền thuyết lại có thể xuất hiện tại nơi này ư? Làm sao có thể?

"Về phần dáng vẻ của ta, không có biện pháp nha, ai kêu ta gặp phải người đầu tiên là người. Không thể làm gì khác hơn là chiếm tiện nghi của người." Phong chi nguyên hình như rất bất đắc dĩ nói.

"Gặp nhân loại đầu tiên?" Thích Ngạo Sương trong nháy mắt bắt được tin tức mấu chốt. Là phong chi nguyên mà mãi bây giờ mới thấy qua nhân loại?

"Khụ, khụ, chớ bày ra dáng vẻ kinh hãi đó, tiểu gia ta mới từ Thánh Địa trốn ra ngoài, a, không, mới từ Thánh Địa đi ra ngoài, sau đó tới đây thì bị lạc đường." Phong chi nguyên hình như có chút mất tự nhiên nói.

Trong nháy mắt Thích Ngạo Sương hiểu được, thì ra là phong chi nguyên trước mắt còn chưa có trưởng thành, từ nhà chuồng êm ra ngoài. Phong chi nguyên là một giống loài rất thần bí, không thể so với phong chi hạch. Tất cả nguyên tố chi hạch đều là tập hợp Thiên Địa Nguyên Tố tạo thành, thân thể con người sau khi hấp thu cũng có thể giúp tăng tu vi. Nhưng là các nguyên tố chi nguyên cũng không giống nhau, không chỉ có thể giúp loài người tu hành, hơn nữa hắn có nói rõ, có thể liên tục không ngừng trợ giúp

người tu hành. Có một nguyên tố chi nguyên, thì đồng nghĩa với có vô số nguyên tố chi hạch. Nguyên tố chi hạch đã đủ quý trọng rồi, từ lần trước Thích Ngạo Sương tới thế giới tìm kiếm linh hỏa đã biết được điều này. Riêng xuất xứ của nguyên tố chi nguyên đã thấy trân quý rồi! Vật như vậy, vốn chỉ là trong truyền thuyết mới có, hôm nay Thích Ngạo Sương lại đụng phải!

Thật ra thì hôm nay đúng là vận số của Thích Ngạo Sương, cỗ thân thể này của hắn là Thuộc Tính Phong, Tinh Thần lực rất mạnh, lại hiểu được Phong Chi Ngũ. Nhưng nếu đi ngang qua đây người không phải Thuộc Tính Phong, không hiểu được Phong Chi Ngũ, thì không cách nào tìm được phong chi nguyên. Có hai điều kiện này mà Tinh Thần lực quá yếu chẳng những không cứu được phong chi nguyên, mình cũng sẽ phải bồi thương một cái mạng. Không thể không nói vận số của Thích Ngạo Sương quá tốt.

Thích Ngạo Sương lúc này suy tư, Thánh Địa? Đó là nơi tụ tập nguyên tố chi nguyên sao? Mà tên tiểu tử trước mắt mình là chuồn êm ra ngoài, sau đó gặp phải nguy hiểm, cho nên Gió thịnh cầu mình tới trợ giúp hắn?

Thích Ngạo Sương này đem tất cả râu chuỗi lại rồi đoán như vậy.

"Tiểu tử, người mạnh khỏe nhưng rất cổ quái. Tại sao, tại sao ta lại cảm thấy được linh hồn của người, cùng thân thể không tương xứng?" Phong chi nguyên ngẩng đầu nhìn Thích Ngạo Sương nghi ngờ hỏi.

"Người nói gì vậy? Hút nhiều ma lực của ta như thế, có phải hay không bồi thường chút gì đó chứ?" Thích Ngạo Sương không trả lời vấn đề phong chi nguyên hỏi, mà là lạnh lẽo hỏi lại vấn đề này.

"À? Khụ khụ ~~ cái này, ta đã hấp thu của người không phải ít ma lực. Nhưng người không phải là kẻ hẹp hòi vậy chứ." Phong chi nguyên mất tự nhiên ấp a ắp úng nói.

"Phải là ta cứu mạng của người? phong chi nguyên dũng mãnh vĩ đại không nhận nợ sao?" Thích Ngạo Sương híp mắt lạnh lẽo nói những lời này, bởi vì mới vừa rồi một chút đối thoại ngắn ngủn, Thích Ngạo Sương cũng đã nắm rõ ràng tính tình tên tiểu tử này, kiêu ngạo tự phụ. Rõ ràng là tiểu gia hỏa, lại thỉnh thoảng tự xưng tiểu gia gia . Đánh rắn phải đánh giập đầu, trước nâng hân lên là dũng mãnh vĩ đại, sau đó sẽ hỏi ngược lại chẳng lẽ muốn không thừa nhận sao.

" Ta mới không như vậy!" Quả nhiên, phong chi nguyên lập tức có chút đỏ mặt tía tai phản bác, "Tiểu gia ta tên là Trường Không, hút ma lực của người, ta sẽ trợ giúp người tu hành . Chờ người đột phá cảnh giới Phá Toái Hư Không tiểu gia rời đi là được!" Phong chi nguyên vỗ ngực của mình bảo đảm.

Cảnh giới Phá Toái Hư Không? ! ! Con người Thích Ngạo Sương chột sáng lên, một tay bắt được phong chi nguyên, có chút kích động nói: "Người, người có thể giúp ta tu luyện tới cảnh giới Phá Toái Hư Không?"

"Nói nhảm! Nguyên tố chi nguyên chúng ta có rất nhiều kinh nghiệm tâm đắc trong việc này, dĩ nhiên là so với người cửa thuận buồm xuôi gió hơn nhiều, các người giống như con ruồi không đầu đi loạn, rất nhiều người chính là kém một bước cuối cùng không có cách nào đột phá. Thật ra thì cuối cùng một tầng màng rất mỏng, đâm một cái liền PHÁ...! Đúng rồi, người gọi gì vậy?" Trường Không giơ cao của mình tiểu ngực, lòng tin tràn đầy nói.

"Phải bao lâu? Ta tên là Thích Ngạo Sương." Thích Ngạo Sương vội vàng hỏi.

"À ~~" Trường Không nháy mắt quan sát Thích Ngạo Sương, sau đó híp mắt nói, "Không phải là ta đã nói, có người cả đời cũng tu luyện không tới, có người cũng rất mau. Người sao ~~ cũng không quá lâu . Ta chính là rất

là nghi hoặc, linh hồn của người cùng thân thể hình như không tương xứng."

Thích Ngạo Sương trầm mặc xuống, không ngờ cái này phong chi nguyên lại có thể nhìn thấu bản chất của mình. Cổ thân thể này quả thật không phải là của mình.

"Này, người cũng không cần nổi giận chứ. Tư chất người tốt, Tinh Thần lực mạnh, nên mười năm là được rồi." Phong chi nguyên gãi gãi đầu của mình nói.

"Mười năm!" Thích Ngạo Sương cau mày, quá dài, quá dài.

"Có lẽ tám năm, có lẽ bảy năm, cái này phải xem chính người cố gắng thế nào, chỉ là ta chỉ nói vậy, nhưng ta nhất định sẽ giúp người." Trường Không nhìn Thích Ngạo Sương trong mắt lóe lên bi ai, lập tức lên tiếng an ủi. Giờ phút này Trường Không cùng Thích Ngạo Sương có một loại liên hệ kỳ diệu, giống như là người thân. Trường Không thấy Thích Ngạo Sương khổ sở, trong lòng cứ nhiên cũng không chịu nổi.

"Cám ơn." Thích Ngạo Sương có chút mất hồn gật đầu một cái, nhưng vẫn là cảm kích liếc nhìn tên tiểu tử này. Nhìn tiểu tử cùng mình có dung mạo tương tự, Thích Ngạo Sương trong lòng có chút là lạ.

"Đây là nơi nào? Người kế tiếp muốn làm cái gì?" Trường Không hỏi.

Thích Ngạo Sương buông Trường Không ra, mặc cho Trường Không chạy nhảy trên vai của nàng, lúc này mới đứng dậy, bắt đầu từ từ giải thích cho Trường Không hiểu. Trường Không cũng hiểu được thì ra là Thích Ngạo Sương là muốn tham gia một thí luyện.

Thích Ngạo Sương đứng dậy, hiểu nàng và Trường Không ở chỗ này đã làm trễ nãi thời gian tuyệt đối không phải là nửa ngày đơn giản như vậy. Bởi vì nàng rõ ràng cảm thấy trong bụng đói bụng, vội vã ăn ít thứ bổ sung thể lực.

Hiện tại phải nhanh một chút chạy tới tầng tiếp theo, rất muốn biết một chút về Tầng thứ chín. Nếu như thông qua chín Tầng thí luyện, như vậy, thì có thể đánh thẳng vào cảnh giới Phá Toái Hư Không.

Trường Không đứng ở trên bả vai Thích Ngạo Sương, nghe theo Thích Ngạo Sương phân phó, Hóa Hình thành bộ dáng một Tiểu Linh Thú. Hóa thân thành một con thiếu thú lông màu trắng tinh, cũng tốt, Thích Ngạo Sương cũng không muốn bị người ta hiểu lầm nàng có một đứa bé nhỏ như vậy.

Theo tin tức đồn đại, lúc này đây thảo nguyên quả nhiên đã có rất nhiều người tiến vào, trong đó không thiếu học sinh thực lực cao cường. Thích Ngạo Sương cùng Trường Không bổ sung một ít ma lực mất một ngày một đêm.

Thích Ngạo Sương mang theo Trường Không chạy về phía trước đi, muốn mau chóng lên tầng tiếp theo. Gặp phải người khác, Thích Ngạo Sương tận lực tránh ra, tránh khỏi xung đột làm trễ nải thời gian. Thích Ngạo Sương không muốn, nhưng không có nghĩa là có người sẽ không cố ý đụng vào.

"Bối Sắt Phân Ni tiểu thư, có mệt hay không? Có muốn nghỉ ngơi hay không?" Một thanh âm lấy lòng truyền đến trong lỗ tai Thích Ngạo Sương .

"Bối Sắt Phân Ni tiểu thư, khát nước sao? Có muốn uống chút hay không nước?" Một người khác trong thanh âm cũng tràn đầy lấy lòng.

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, trước mặt nàng là Bối Sắt Phân Ni cùng mấy Hộ Hoa Sứ Giả của nàng ta. Hai âm thanh này, thích Ngạo Sương nghe qua, là hai người ở khách điểm kia. Thật đúng là âm hồn bất tán.

Trước đó đã từng có những thứ không vui nên Thích Ngạo Sương không muốn cùng bọn họ đụng đầu, để tránh lãng phí thời gian. Thích Ngạo Sương mang theo Trường Không đi tránh qua một bên.

"Chít chít ~~" chợt Trường Không phát ra thanh âm thật thấp, mà trong đầu Thích Ngạo Sương vang lên vậy thanh âm Trường Không có chút lỗ mãng, "Oa nha, Thích Ngạo Sương, vóc người cô nàng kia thật là tốt nha. Nhìn nàng ta tiểu gia cũng tâm thần nhộn nhạo."

Thích Ngạo Sương 囧! Tên tiểu tử này, lại là Tiểu Sắc Lang!

Vậy mà, phiền toái đang ở Trường Không này hai thanh chít chít thượng. Bối Sát Phân Ni xuyên thấu qua những khe hở, liếc mắt liền thấy được trên bả vai Thích Ngạo Sương có con chồn nhỏ màu tuyết trắng đáng yêu.

"C on chồn nhỏ thật đáng yêu!" trong thanh âm Bối Sát Phân Ni có vui mừng.

Thích Ngạo Sương trong lòng thầm kêu hồng lét. Vươn tay gỡ Trường Không xuống, nói với Trường Không : "Người! Tiểu Sắc Lang này, lần này rước lấy phiền phức."

"Vị bạn học kia xin chờ một chút! Có thể hay không đem súng vật của người chuyển nhượng cho chúng ta? Tiền không là vấn đề." Quả nhiên, thanh âm đáng ghét truyền đến.

"Nếu như người không cần tiền, nói ra thứ người muốn, chúng ta cũng có thể thỏa mãn người." Khác một chút thanh âm trước, thanh âm này có sự khinh thường không ai bì nổi.

"Hắc hắc, mỹ nữ để ý ta rồi ~~" Trường Không ở trong đầu Thích Ngạo Sương kêu lên.

Thích Ngạo Sương đầu đầy vạch đen.

"Không muốn." Thích Ngạo Sương vội vã ném một câu nói, thậm chí không có xoay người cấp tốc rời đi.

"Đội đã nào...!" trước mắt Thích Ngạo Sương thoáng một cái, này hai nam tử đã thật nhanh ngăn trở ở trước mặt của Thích Ngạo Sương.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 16: Mĩ Nữ Nào Coi Trọng Hãn

T

hích Ngạo Sương nhàn nhạt nhìn hai tên thiếu niên ngẩn ở trước mặt mình, hai tên thiếu niên hiện tại cũng mặc đồng phục, mà trước ngực mang bảy viên Tiểu Tinh Tinh biểu hiện bọn họ đều là thực lực bảy sao.

Hai người gặp Thích Ngạo Sương, mới nhìn rõ bộ dáng của Thích Ngạo Sương. Cũng kinh ngạc mở miệng: "Là người?"

"Là ta, cho nên, các người nên rất rõ ràng, ta sẽ không cho các người." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt bỏ lại một câu, liền vượt qua hai người tiếp tục đi về phía trước. Trường Không đứng ở trên bả vai Thích Ngạo Sương, quay đầu lại lưu luyến

"Hay là thương lượng thêm một chút nữa, có lẽ. . . ." Một người trong đó chưa từ bỏ ý định.

Người phía sau dừng đuổi theo bước chân của Thích Ngạo Sương, nhưng là Thích Ngạo Sương lại cảm thấy sau lưng hai cổ ánh mắt nóng rực bắn tới. Không cần phải nói cũng biết, chính là hai Hộ Hoa Sứ Giả của nàng hoa khôi kia. Lại một lần nữa mình làm bọn hãn mất mặt trước mĩ nữ, mà mình lại là một học sinh mới, trong lòng của đối phương giờ phút này sợ rằng hận không được hung hăng dạy dỗ mình mà thôi. Bối Sát Phân Ni này, mặc dù có chút cao ngạo, nhưng là cũng không trở thành kẻ gian xảo thủ đoạn. Thích Ngạo Sương đối với Bối Sát Phân Ni này cảm tình tăng lên một chút.

Thích Ngạo Sương trong lòng hiểu, chuyện này tuyệt đối sẽ không dọn giản cho qua như vậy. Hai tên thiếu niên kia nhất định sẽ tìm cơ hội gây phiền toái cho mình. Chỉ là Thích Ngạo Sương bây giờ lười phải trông nom những thứ này, mà là bước nhanh về phía trước. Nếu là hai người kia tìm tới

cửa, cũng không cần tự trách mình không khách khí với bọn họ. Mãi không thấy hơi thở của bọn họ nữa mà Trường Không ngồi trên vai Thích Ngạo Sương vẫn quay đầu lại nhìn, Thích Ngạo Sương nhéo nó một cái. (Háo sắc thấy sợ)

"Làm cái gì vậy? Làm cái gì vậy?" Trường Không đạp bốn chân, vùng vẫy

"Không cần gây ra thêm phiền toái cho ta, bây giờ đi vào bên trong đi." Thích Ngạo Sương hung hăng nói với Trường Không.

"Không cần vào được không." Trường Không làm bộ đáng thương nói.

"Đi vào!" Thích Ngạo Sương mặt hung ác, không cho hăn thương lượng chút nào.

"Đi vào liền đi vào, có mỹ nữ thì tiểu gia vẫn có thể ngắm được. Dù sao thân thể của người cũng coi là nhà của ta, ta về nhà nghỉ ngơi vậy." Trường Không giựt giựt khoe miệng, từ trên vai Thích Ngạo Sương, trực tiếp nhào vào trong ngực Thích Ngạo Sương, trong nháy mắt biến mất ở trong không trung, giống như lúc trước tiến vào thân thể của Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương khẽ hí mắt, Trường Không vừa tiến vào thân thể của nàng, cả người nàng liền chìm đắm trong một cảm giác huyền diệu không nói nên lời. Thân thể cùng tinh thần mệt nhọc biến mất không thấy gì nữa.Sau khi Thích Ngạo Sương gặp phải Trường Không, ở đó đã hao phí một ngày một đêm không có nghỉ ngơi, có chút mệt mỏi. Nhưng là hiện tại phong chi nguyên tiến vào thân thể, những thứ cảm giác mệt mỏi kia biến mất dạng. Phong chi nguyên, quả nhiên là đồ tốt.

Không quá quanh co, Thích Ngạo Sương rất dễ dàng tìm thấy cửa vào tầng thứ ba, chui vào, hiện ra ngay trước mắt chính là một mảnh mênh mờng bát ngát sa mạc. Cát vàng cuồn cuộn bay múa đầy trời, dần dần muốn che lấp mắt người ta. Tầng này cửa ra ở đâu vậy?

"Thích Ngạo Sương, ta ngủ trước, nếu như có mỹ nữ, nhớ gọi ta a~~." Một thanh âm vao lên trong đầu của Thích Ngạo Sương

Thích Ngạo Sương giựt giựt khóe miệng, tên tiểu sắc lang này! Cần nghỉ ngơi mà còn nhớ mãi không quên mỹ nữ.

Cát vàng bay múa đầy trời, tất cả một mảng mù mịt. Thế nhưng khi Thích Ngạo Sương bước vào sa mạc này, bão cát kia như mọc thêm con mắt, vòng qua thân thể của nàng thối đi bên cạnh. Thật ra thì cũng không phải cát có mắt, mà là gió trong cát đã tránh Thích Ngạo Sương mà thôi. Vẫn tiến về phía trước, thấy được có những học viên khác cũng tiến vào sa mạc trước đó, có nhiều người áo khoác dày cộm cuốn chặt lấy cơ thể mà đi về phía trước. Mà người như Thích Ngạo Sương không cần bất cứ gì hỗ trợ mà cứ đi về phía trước, cũng có mấy người. Đương nhiên là thuộc về số ít.

Đang ở thời điểm Thích Ngạo Sương suy tư nên đi đường nào thì sau lưng rồi lại truyền tới một thanh âm xa lạ: "Thích Ngạo Sương, người đoán xem cửa ra tầng này ở đâu? Người nhất định không biết, ta dẫn người đi."

Thích Ngạo Sương có chút hồ nghi xoay người, thanh âm xa lạ này, nàng chưa từng nghe qua, nhưng mà đối với phương lại gọi ra tên của nàng. Người này là ai?

Khi Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn người kia thì không khỏi giựt giựt khóe miệng, xoay người cấp tốc rời đi.

"Thích Ngạo Sương, chờ ta một chút! Người hẳn tâm bỏ lại ta một cô gái yếu đuối như vậy nơi địa phương hung tàn này sao?" Cô gái nhỏ nhắn một sải bước chân liền chạy tới kéo vạt áo Thích Ngạo Sương không thả. Nữ tử này, không phải là người khác, chính là chuyên gia giả bộ Mạt Lý Na. Thanh âm thay đổi, dáng ngoài cũng có thay đổi, nhưng tia mị hoặc trong con ngươi không có cách nào che giấu được.

Thích Ngạo Sương mặt đen lại, quay đầu lạnh lùng nói: "Buông tay!"

"Không thả! Ta muốn đi cùng người." Mạt Lý Na ăn mặc như thế này là không muốn người khác nhận ra thực lực của mình, hình như nàng vẫn là có ý định ẩn dấu thực lực, ai cũng nghĩ nàng chỉ có thực lực hai sao

"Ai nha, mỹ nữ, là mỹ nữ~~!" Chợt Trường Không từ trong ngực Thích Ngạo Sương chui ra ngoài, ngoại hình như cũ là con chồn nhỏ lông trắng như tuyết, nhảy lên vai Mạt Lý Na kêu oa oa.

Thích Ngạo Sương một đầu đầy vạch đen, biết chuyện phiền toái lại tới rồi.

"Mẹ nó! Thích Ngạo Sương, có mỹ nữ ở đây người cũng không gọi tiểu gia, tiểu gia không phải mới vừa nói nha, có mỹ nữ nhớ gọi ta." Trường Không ở trên bả vai Mạt Lý Na nhảy lên, bất mãn xông ra trách cứ Thích Ngạo Sương. Con người lại lưu lưu chuyển chuyển, "Mỹ nữ, người nhất định là mỹ nữ, chỉ là người tại sao muốn che giấu diện mạo của mình thành như vậy?"

Mạt Lý Na sửng sốt, còn không có phục hồi tinh thần lại. Quay đầu nhìn con chồn nhỏ trắng như tuyết trên vai mình, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, có chút cổ quái hỏi: "Cái này, cái này là sủng vật của người? Linh Thú? Nó biết nói hả?"

"Ừ" thích Ngạo Sương mặt đen lại thanh âm buồn bực trả lời, liền vươn tay ra bắt lấy Trường Không nhéo qua nhéo lại

"Mỹ nữ, người gọi gì ta vậy? Không ngại đi cùng chúng ta chứ? Mặc dù tùy tùng của ta thái độ có chút thô bạo, nhưng thực lực thì tạm được, nhất định có thể bảo vệ người nha." Trường Không mãi mê nói, không để ý Thích Ngạo Sương đã tóm lấy cái đuôi nó, cả thân thể treo ngược lên trên, vẫn còn khoác lác vô sỉ nói.

"Tốt, tốt." Mạt Lý Na ước gì nghe được câu này, vui mừng đồng ý.

"Người nói ai là tùy tùng của người? Ai đồng ý làm tùy tùng của người?" Thích Ngạo Sương vừa nghe xong, tràn đầy tức giận, níu lấy cái đuôi của Trường Không mà lắc, lắc Trường Không thất điên bát đảo.

"Là ta, ta sai lầm rồi, ta là tùy tùng của người." Trường Không hai mắt đã đầy sao vội vàng cầu xin tha thứ, "Ngài là đại gia, ngài là đại gia. Vậy vị mỹ nữ này có thể cùng đi với chúng ta hay không?" Tránh voi chẳng xấu mặt nào, hơn nữa mỹ nữ này là coi trọng Thích Ngạo Sương, nên trước phải lấy lòng Thích Ngạo Sương cái đã.

Thích Ngạo Sương nổi đóa! Đây là phong chi nguyên cái gì a! Thích Ngạo Sương đang muốn phát tác, thanh âm phong chi nguyên lập tức truyền đến trong đầu của nàng: "Tiểu ưu tư~~, không nên tức giận a. Tiểu gia rất yêu thích mỹ nữ nha~~ người thỏa mãn ta một chút~~~ ta nhất định sẽ toàn lực phụ trợ người tu hành."

(buồn cười nhất là sau này Trường Không phát hiện ra Ngạo Sương là mỹ nữ. Nó trách khử Ngạo Sương tại sao lại lừa nó)

Thích Ngạo Sương chỉ kém là học máu ngay tại chỗ thôi, tiểu tử đáng chết, cư nhiên, cư nhiên hiểu được cách lợi dụng người khác. Đây thật là phong chi nguyên sao? Còn nói cái gì mà yêu thích mỹ nữ, trợ giúp tu hành? Thấy mỹ nữ thì tới tây bắc đông nam còn chẳng phân biệt được nữa là.

"Dẫn ta đi đi, ta nhất định sẽ không gây phiền toái cho người, hơn nữa ta hiểu rất rõ đường đi nha. Mạt Lý Na thấy Thích Ngạo Sương nét mặt bất định, biết này con chồn nhỏ này đang giúp mình nói tốt.

"Đi thôi." Thích Ngạo Sương cau mày, lạnh lùng bỏ lại hai chữ, xoay người liền đi về phía trước.

"Tiểu ưu tư ~~~" Trường Không tội nghiệp khắc ra hai chữ, cái đuôi của hắn vẫn còn bị Thích Ngạo Sương chộp trong tay.

"Dừng lại" Thích Ngạo Sương bị câu tiểu ưu tư này làm cho nổi da gà, nàng dĩ nhiên biết ý của phong chi nguyên. Vung tay một cái, liền đem Trường Không trong tay ném về phía sau. Mạt Lý Na vội vàng đưa tay ra đón lấy Trường Không.

"Mỹ nữ tử tử ~~" Trường Không vui mừng vội vàng rúc vào trong ngực Mạt Lý Na. (Ôi cái đồ háo sắc)

"Ngoan ~~" Mạt Lý Na sờ sờ đồ nhỏ của nó, ánh mắt một mực không rời khỏi bóng lưng Thích Ngạo Sương. Trường Không ngẩng đầu liếc thấy khóe miệng Mạt Lý Na đang nâng lên, trong lòng chợt dâng lên một tia cảm giác không ổn. Thế nào cảm giác mỹ nữ tử tử này có chút nguy hiểm? Ánh mắt của nàng sao nhìn giống thợ săn nhìn con mồi, hơn nữa, giống như là.....

"Thích Ngạo Sương, đi về phía tây thôi, sẽ thấy Hải Thị Thận Lâu, thấy Hải Thị Thận Lâu rồi thì của ra cách đó không xa đâu." Mạt Lý Na đuổi theo Thích Ngạo Sương sóng vai với nhau nói.

Thích Ngạo Sương không có lên tiếng, tiếp tục trầm mặc đi về phía trước.

"Thích Ngạo Sương, người là tại sao lại đến Học Viện Ngôi Sao? Cũng là vì muốn nâng cao thực lực sao?" Mạt Lý Na lú lú không ngừng.

Thích Ngạo Sương vẫn như cũ mặt lạnh lùng.

"Thích Ngạo Sương, tên của người, thật là có điểm giống tên nữ nhân nha. Người năm nay bao nhiêu tuổi?" Mạt Lý Na chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi.

Trả lời Mạt Lý Na chỉ có tiếng gió vi vu.

Mạt Lý Na bĩu môi, trong lòng oán giận, làm gì mặt lạnh như vậy, không nói câu nào, thiệt là.

Trường Không híp mắt, hài lòng bị Mạt Lý Na ôm, cảm thụ bộ ngực mềm mại của Mạt Lý Na, hạnh phúc muốn ngất đi.

Vẫn đi về phía tây, quả nhiên thấy được nơi xa ở giữa không trung Hải Thị Thận Lâu lơ lửng. Đó là một cái ốc đảo nho nhỏ, chung quanh có chút thực vật.

"Hướng chỗ Hải Thị Thận Lâu mà đi, là có thể đến một gò cát, tới gò cát đó có một cái động, chỉ cần an toàn thông qua cái đó động đó là có thể tới cửa ra." Mạt Lý Na ở bên cạnh giải thích .

Sau đó Thích Ngạo Sương thái độ vẫn như cũ là trầm mặc.

"Này, người cũng không hỏi một chút trong hang động kia có cái gì nha? Có thể bị nguy hiểm hay không?" Mạt Lý Na nói lâu như vậy, nhưng không thấy Thích Ngạo Sương trả lời, bất mãn hỏi tới.

"Không có nguy hiểm cũng không gọi thí luyện, chắc nên gọi ngắm cảnh du lịch đi." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nói một câu, làm cho Mạt Lý Na trợn mắt, giận run người.

"Cái người này thật là ác miệng, cái huyết động kia nhìn như vậy nhưng thật ra là cá mê cung, bên trong có một loại trùng. Trùng này có thể khắc ra dịch, chạm vào cái gì là cái đó hỏng." Mạt Lý Na tức giận nói, "Ta tốt bụng nói cho người biết, người cư nhiên lại có thái độ này!"

"Người không nói ta vẫn có thể tự nhiên thông qua." Thích Ngạo Sương nhìn về phía trước, trong mắt bắn ra ánh sáng kiên định. Có gì phải sợ đây? Lúc này mới tầng thứ ba mà thôi. Nhất định, nhất định phải thông qua thí luyện này.

"Người!" Mạt Lý Na dậm chân, tức anh ách mà đi theo. Người này tính tình thật là vừa thối vừa cứng. Có tự tin như vậy, nàng ngược lại muốn nhìn một

chút tiểu tử này có thể đến tới tầng thứ mấy! Chỉ là, người này trong mắt mang vẻ tự tin rất lớn, là đến từ nơi nào? Chẳng lẽ thực lực của hắn thật rất cường đại?

Gió thổi qua, thổi bay tóc Thích Ngạo Sương, nhưng bão cát toàn bộ tránh qua bên người Thích Ngạo Sương. Mạt Lý Na nhìn bóng dáng của Thích Ngạo Sương, nhìn gió thổi tung tóc hắn, nhìn thấy trên tai hắn có bông tai màu tím xinh đẹp, không khỏi sửng sốt.

"Thích Ngạo Sương, bông tai trên lỗ tai người thật xinh đẹp, thật là xinh đẹp. Người là nam nhân, cũng mang bông tai à?" Mạt Lý Na đuổi theo, nhìn bông tai bên tai Thích Ngạo Sương, mở to hai mắt nói, "Nam nhân mang bông tai làm cái gì, không bằng đưa cho ta đi?"

Mạt Lý Na nghiêng đầu nhìn Thích Ngạo Sương, sau một khắc Thích Ngạo Sương vốn là mặt lạnh lùng nhưng trong nháy mắt trầm xuống, quay đầu nhìn Mạt Lý Na, ánh mắt đã lạnh lẽo vô cùng. Rõ ràng là ở trong sa mạc nóng bức, Mạt Lý Na lại cảm thấy giống như ngâm mình vào trong sông băng vạn năm. Cả người lạnh lẽo vô cùng, một cỗ áp lực không nói được cứ như vậy bao phủ toàn thân của nàng, làm cho sau lưng nàng rịn ra mồ hôi lạnh. Mà cỗ áp lực kinh khủng đến từ Thích Ngạo Sương.

"Người, người định làm gì?" Mạt Lý Na có chút kinh hoảng hỏi.

"Người, tốt nhất không cần nhắc lại cái này bông tai, cũng không cần đánh chủ ý lên nó." Thích Ngạo Sương bộ mặt sương lạnh, thanh âm càng không có một tia nhiệt độ. Nói xong lời này, Thích Ngạo Sương không để ý đến Mạt Lý Na nữa, mà là sải bước đi về phía trước.

Mạt Lý Na nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại. Toàn lưng nàng đã đổ mồ hôi lạnh.

"Cái gì vậy? Không phải chỉ là hai bông tai rách sao? Ta còn không cần, người hung hăng cái gì mà hung hăng!" Mạt Lý Na giận dữ dậm chân bất

mãn hờ lạnh.

"Mỹ nữ tử tử, hai bông tai đó, đối với Thích Ngạo Sương rất quan trọng." Lúc này Trường Không yếu ớt lên tiếng. Hắn lại càng hoảng sợ. Mới vừa rồi cả người Thích Ngạo Sương hơi thở đều là cuồng bạo, hình như nháy mắt sau đó là có thể đem người ta chặt làm trăm mảnh. Thật là một cảm giác đáng sợ.

"Ta cũng nhìn ra." Mạt Lý Na bĩu môi, có chút không cam tâm nói, "Ta không biết, biết trước ta sẽ không hỏi hắn, hung hăng cái gì chứ."

"Tốt lắm, mỹ nữ tử tử, chúng ta mau đuổi theo đi, một hồi mất dấu mất." Trường Không thở dài nói.

"Được. Về sau cho hắn đẹp mặt!" Mạt Lý Na cắn răng hờ lạnh một tiếng, thầm nghĩ trong lòng, chờ ta bắt được lòng của người thì chậm rãi dày vò người! Nói hắn đi phía tây hắn liền không được phép đi đông, nói hắn đi dừng, hắn không được phép đi.

Quả nhiên theo như lời Mạt Lý Na, thấy được cái gò cát, cũng nhìn thấy cái huyết động kia. Coi như Mạt Lý Na không nói láo, thích Ngạo Sương cũng nhìn ra được nơi này là chỗ phải thông qua để tới chỗ cửa ra. Vì vậy lúc sau đã có vài học sinh đi vào.

Tiến vào cái huyết động này, hơi thở âm lãnh nhào tới. Nóng bức trong nháy mắt thối lui, nhưng là trong huyết động lại truyền đến một loạt mùi tanh, còn có xen lẫn một chút thanh âm hơi nhỏ cổ quái. Tu vi học viên nào cao có thể nghe thấy được, tu vi thấp thì không thể.

Thích Ngạo Sương lồng lộng cau mày, nhớ tới Mạt Lý Na đã nói đây là trùng tử có thể khắc ra dịch làm tan chảy mọi thứ. Nghĩ đến đó nàng thầm nghĩ cái âm thanh kia có phải là âm thanh của bọn trùng hay không

Cái huyết động này quả nhiên là cái mê cung, bốn phương thông suốt, rất dễ dàng đem người ta xoay đến chóng mặt.

"Này, Thích Ngạo Sương, đi theo ta đi, ta dẫn người đi ra ngoài, cẩn thận lạc đường." Mạt Lý Na đuổi theo, nói khẽ với Thích Ngạo Sương nói.

Thích Ngạo Sương không nói gì, mà là khẽ hí mắt, nhìn mê cung trước mặt, chột mắt nhắm nghiền lại.

"Người vẫn ở đây làm gì?" Mạt Lý Na cau mày hỏi.

"Hắn, giống như đang cảm giác kết cấu cái huyết động này." Trường Không yếu ớt trả lời.

"Làm sao có thể?" Mạt Lý Na lập tức hỏi ngược lại.

Trường Không không nói, hắn không có nói cho Mạt Lý Na, Thích Ngạo Sương hiểu được Phong Chi Ngữ, hắn đang thông qua gió để biết cấu tạo của huyết động này, đang tìm một con đường ngắn nhất để xuyên qua.

Một lát sau, Thích Ngạo Sương mở mắt, không do dự, bước qua bên trái

"Uy uy! Sai lầm rồi, nên đi bên này! Bên này mới phải!" Mạt Lý Na thấy Thích Ngạo Sương đi bên đó vội vàng kêu lên.

Thích Ngạo Sương không để ý đến, vẫn như cũ đi về phía trước. Chỉ chừa cho Mạt Lý Na một bóng lưng lạnh lẽo.

"Hừ! Tiểu tử thú! Một hồi ta xem người còn cứng đầu đến mức nào!" Mạt Lý Na thở phì phò đi theo, nhưng trong lòng nghĩ đến chút nữa hắn đi nhầm, quay lại thì nên chằm chọc hắn thế nào.

Nhưng ngoài dự đoán của Mạt Lý Na. Thích Ngạo Sương một chút cũng không chần chờ, mặc kệ trước mắt xuất hiện mấy ngã ba, Thích Ngạo Sương luôn lập tức chọn một đường mà đi tiếp. Dọc theo đường đi quả thật

cũng gặp một ít bọn Trùng tử liền bị Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng giải quyết hết.

Nghi ngờ trong lòng Mạt Lý Na càng lúc càng lớn. Thế nào lại cảm giác Thích Ngạo Sương làm việc lại dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ không phải lần đầu tiên tới đây? Không thể nào a!

Khi Thích Ngạo Sương mang theo Mạt Lý Na đi ra khỏi cái huyết động này, nghênh đón ánh mặt trời, Mạt Lý Na kinh ngạc há to mồm, lời gì cũng nói không ra được.

Nhanh như vậy! Cứ nhiên nhanh như vậy đi ra khỏi cái mê cung này. Lộ tuyến nàng biết mất ít nhất một ngày mới ra được! Nhưng Thích Ngạo Sương cứ nhiên chỉ dùng hai giờ liền đi ra ngoài. Tại sao có thể như vậy?

Đi ra khỏi huyết động, xuất hiện tại trước mặt Thích Ngạo Sương là một rừng cây nhỏ.

"Phía sau rừng cây nhỏ này chính là cửa ra. Thích Ngạo Sương, người làm sao làm được? Người có biết hay không rất nhiều người bị vây ở cái huyết động này mấy ngày đêm không ra được. Còn có người thậm chí rất lâu sau đó. Làm sao người lại nhanh như vậy tìm được đường ra?" Mạt Lý Na ngạc nhiên muốn chết, không ngừng hỏi thăm Thích Ngạo Sương, muốn biết đáp án.

Cũng khó trách nàng giật mình, cái huyết động này là mê cung quả thật làm cho người ta rất nhức đầu. Không hề phức tạp, hơn nữa còn có sinh vật nguy hiểm bên trong nữa. Coi như mấy lần tới, nhưng không nhất định là lần sau có thể đến được đường cũ. Nhưng Thích Ngạo Sương lại chỉ dùng hai giờ liền thông qua con đường ngắn nhất ra ngoài được. Hơn nữa, Thích Ngạo Sương là lần đầu tiên đi tới nơi này, lại là một người mới.

"Nghỉ ngơi, ngày mai lại xuất phát." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt bỏ lại một câu, đi vào rừng cây, liền bắt đầu từ trong nhẵn không gian lấy lều ra

bắt đầu dựng lều.

Mạt Lý Na kinh ngạc nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, thiếu niên này có nhiều điểm rất mê người, rốt cuộc hẳn là ai?

"Mỹ nữ tử tử ~~~ có đói bụng không?" Trường Không nhảy xuống, hướng vai Thích Ngạo Sương nhảy lên, "Tiểu ưu tư, cầm chút gì ra ăn đi. Mỹ nữ tử tử khẳng định đói bụng rồi."

"Ăn cây táo rào cây sung." Thích Ngạo Sương mắt lạnh nhìn Trường Không đang lay tay nàng đòi thức ăn.

"Chúng ta phải thương hương tiếc ngọc! Tiểu ưu tư, ta thật sự không hiểu nổi, người lãnh khốc như vậy, về sau mỹ nữ nào coi trọng người nha?" Trường Không đem thức ăn đẩy tới trước mặt của Mạt Lý Na, lấy lòng nhe răng cười lên, "Mỹ nữ tử tử, không cần để ý cái kẻ đầu gỗ mục, về sau khẳng định là không có nữ nhân thích hẳn. Chúng ta ăn cái gì."

Thích Ngạo Sương lạnh lùng liếc nhìn Trường Không, không để ý đến. Tên tiểu sắc lang này, thật là muốn đánh vô cùng.

Mạt Lý Na ngồi ở bên cạnh, cười nhận lấy thức ăn Trường Không đẩy tới. Trong lòng cũng đau khổ, người này, hiểu được thương hương tiếc ngọc thì tốt rồi. Hừ, mình ngược lại là muốn nhìn một chút, về sau có thể có nữ nhân nào thích hẳn không! Muốn cho người này thích mình, thật đúng là có chút khó khăn. Chỉ là, càng khó khăn mình càng thích. Nhất định phải bắt được hẳn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Mạt Lý Na còn dễ chịu hơn một chút. Bắt đầu ăn xong thức ăn Trường Không cho. Trường Không ở bên cạnh nói mấy lời vớ vẩn, làm hòa hoãn không khí giữa Thích Ngạo Sương và Mạt Lý Na.

"Ngủ." Thích Ngạo Sương ăn xong đồ, nói với hai người kia một tiếng trực tiếp đi vào lều.

Mạt Lý Na sững sờ ở tại chỗ, Thích Ngạo Sương cùng Trường Không chui vào lều, liền một lều. Mà cô nàng kia vẫn còn ở ngoài lều. Thích Ngạo Sương không chút nào hỏi nàng ngủ chỗ nào.

"Ta muốn cùng mỹ nữ tử tử ngủ. A u, a! Nha ~~" tiếng dầy dụa cuối cùng biến thành tiếng kêu thảm thiết, hiển nhiên là bị trừng trị rồi.

"Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương ~~ Thích Ngạo Sương ~~ Cái đồ gia hỏa chán ghét !" Mạt Lý Na cắn răng nghiêng lợi nhìn lều từ trong kẽ răng nặn ra mấy câu nói . Lần đầu tiên, Mạt Lý Na lần đầu tiên gặp phải đối xử như vậy. Tên khốn kiếp này, cư nhiên thật mặc kệ mình!

Mạt Lý Na giận dữ tự mình xây dựng lều, nhưng trong lòng đem Thích Ngạo Sương nguyên rủa một lần.

Thích Ngạo Sương an tĩnh ngồi xếp bằng ở trong lều trại, mạnh mẽ khiến tên tiểu sắc lang Trường Không tiến vào thân thể của mình, mượn phong chi nguyên phụ trợ, bắt đầu hiểu được phong lực trong thiên địa.

Đột phá, nhất định phải mau sớm đột phá.

Phá Toái Hư Không.

Phong Dật hiên.

Lãnh Lăng Vân.

Thích Ngạo Sương nhắm mắt lại, hoàn toàn đắm chìm trong một cỗ cảm giác huyền diệu không nói ra được.

Buổi sáng, Mạt Lý Na đã rời giường, nhưng vẫn là không thấy Thích Ngạo Sương từ trong lều trại đi ra.

"Đáng ghét, kẻ đáng ghét!" Mạt Lý Na khó chịu ngồi ở bên cạnh chờ.

Nhưng là, không ngờ chính là ba ngày sau.

Ước chừng ba ngày Thích Ngạo Sương cũng không có từ trong lều vải đi ra. Mấy lần Mạt Lý Na cũng muốn đi vào gọi Thích Ngạo Sương, nhưng là mỗi lần đi tới trước lều Thích Ngạo Sương, liền bị một cỗ gió vô hình ngăn lại, không thể tiếp tục đi tới.

Mạt Lý Na ngày mai lại tới, Thích Ngạo Sương hiện đang tu hành, cho nên cũng không có lại đi quấy rầy, chỉ là yên lặng chờ.

Ngày thứ tư buổi sáng, có người tiến vào cái này rừng cây, hơn nữa còn đi về phía này.

Mạt Lý Na cau mày cảnh giác nhìn phương hướng người đang đi tới. Lúc này, lều Thích Ngạo Sương đột nhiên có động tĩnh. Thích Ngạo Sương chậm rãi từ bên trong đi ra.

Vừa đúng lúc gặp mặt mấy người đi tới.

Đi về phía bên này người của chính là Thập Lộ Na, cùng Thập Lộ Na đi chung với nhau còn có mấy người. Hai nam tử phía sau đều là thực lực sáu sao .

Trong lúc nhất thời, người của hai bên nhìn thẳng vào mắt nhau. Thập Lộ Na nhìn Thích Ngạo Sương.

(Chương sau Mạt Lý Na và Thập Lộ Na nghênh chiến.Tranh giành tiểu Sương. Họa thủy, đúng là họa thủy nha ~~)

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 17: Các Người Mới Là Kẻ Vong Ân Phụ Nghĩa

A

nh mắt của Mạt Lý Na tự nhiên cũng rơi vào trên người của Tháp Lệ Na, bởi vì, Tháp Lệ Na đang nhìn Thích Ngạo Sương.

"Sư đệ." Tháp Lệ Na nhẹ nhàng mở miệng, có chút giật mình khi nhìn thấy hấn ở chỗ này.

"Sư tỷ." Thích Ngạo Sương lễ phép gật đầu một cái coi như là chào hỏi. Nói thế nào Tháp Lệ Na cũng đối với mình tỏ vẻ quan tâm lúc ở phòng ăn, Thích Ngạo Sương đối với nàng vẫn còn có chút hảo cảm.

"Thích Ngạo Sương, chúng ta lúc nào thì lên đường?" Mạt Lý Na nhìn ánh mắt của Tháp Lệ Na, đáy mắt chợt lộ ra một tia giảo hoạt không dễ dàng phát giác, không biến sắc nhích gần lại Thích Ngạo Sương.

"Một lát nữa." Thích Ngạo Sương phun ra hai chữ.

ánh mắt của Tháp Lệ Na rơi xuống trên người của Mạt Lý Na, đáy mắt thoáng qua tâm tình phức tạp. Nữ tử này, là ai? Cùng Thích Ngạo Sương có quan hệ như thế nào? Tại sao phải chung một chỗ? Thoạt nhìn hình như quan hệ của họ rất thân thiết.

"Sư đệ, người." Tháp Lệ Na mở miệng, nhưng không biết nói cái gì cho phải.

"Tháp Lệ Na, vị này là sư đệ của người sao? Có muốn đi cùng chúng ta hay không, chúng ta cũng có thể chăm sóc hấn một chút." Nam tử ở bên cạnh Tháp Lệ Na nhỏ giọng mở miệng.

Tháp Lệ Na trong nội tâm rất vui vẻ, hai nam tử này thực lực cường đại là sư huynh ở cùng môn phái với Vu Lệnh Á, nếu mặt Vu Lệnh Á mới cho mình đi cùng. Nếu như có thể mang Thích Ngạo Sương cùng đi thì thật là tốt.

Còn không đợi Tháp Lệ Na nói chuyện, Thích Ngạo Sương đã nhàn nhạt lên tiếng: "Cám ơn vị tiền bối tốt tính này, không cần."

Sắc mặt Nam tử kia khẽ hơi biến đổi, đáy mắt thoáng qua vẻ tức giận. Ý tứ rất rõ ràng, là đang nói Thích Ngạo Sương không biết điều.

Tháp Lệ Na khẽ há mồm, nhưng không biết nói cái gì cho phải. Nam nhân đều có lòng tự ái, chẳng lẽ hành động mới vừa rồi của nam tử này chọc vào lòng tự ái của Thích Ngạo Sương? trong lòng Tháp Lệ Na có chút hối hận.

"Như vậy nếu, vậy các người mình cẩn thận một chút đi, chúng ta đi trước." Vu Lệnh Á lúc này mở miệng nói.

"Sư đệ, người, phải cẩn thận." Tháp Lệ Na quay đầu nói một câu như vậy. Nàng thật ra muốn nói Thích Ngạo Sương nếu như thực lực không đủ thì không cần phải đi lên thêm nữa. Nàng không muốn Thích Ngạo Sương gặp chuyện không may, nhưng vừa ngại tại đây có nhiều người như vậy không tiện nói ra.

Thích Ngạo Sương gật đầu một cái, không nói gì thêm.

Đoàn người Tháp Lệ Na cứ như vậy rời đi, mà Tháp Lệ Na trước khi đi vẫn còn quay đầu lại nhìn Thích Ngạo Sương, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Mạt Lý Na ở bên cạnh co quắp khóe miệng, trong lòng đau khổ, không phải chứ, cái tên đầu gỗ mục này, là kẻ không hiểu được thương hương tiếc ngọc, lại có người để ý hắn?

Đội đoàn người Thập Lệ Na đi xa, Mạt Lý Na lúc này mới ngồi chồm hổm xuống đất, nhìn Thích Ngạo Sương ngồi ở một bên, chế nhạo mà hỏi: "Này, Thích Ngạo Sương, cô gái kia là ai? Sư tỷ của người? Ta cảm thấy ánh mắt nàng nhìn người không giống nha."

Thích Ngạo Sương không để ý đến, bắt đầu tìm kiếm đồ trong nhẫn không gian.

"Này, cái nữ nhân đó có phải thích người hay không?" Mạt Lý Na nhất quyết không tha hỏi.

"Nàng đối với tất cả Sư đệ sư muội nào cũng giống nhau". Thích Ngạo Sương rút cuộc lạnh lùng nói một câu. Theo Thích Ngạo Sương thì sự thật chính là như vậy. Thập Lệ Na là một sư tỷ mà đối với tất cả mọi người nàng đều rất săn sóc, là một cô gái thiện lương.

Mạt Lý Na mắt tròn trắng, thật sự là như vậy sao? Đầu gối này cũng quá trĩu nặng rồi? Cô gái kia nhìn hẩn bằng ánh mắt không giống sư tỷ nhìn sư đệ nha. Hắc hắc, như vậy cũng tốt. Đối với mình vô cùng có lợi.

"Đúng rồi, Trường Không đâu?" Mạt Lý Na nghi ngờ hỏi.

"Hắn quá mệt mỏi, đang nghỉ ngơi." Thích Ngạo Sương tùy ý qua loa nói.

"Ah, nghỉ ngơi ở nơi nào? Chẳng lẽ người có trang bị túi linh thú?" Mạt Lý Na nháy mắt nghi ngờ hỏi. Trong nhẫn không gian không có không khí, sinh vật không có cách nào sống bên trong đó cả. Như vậy Thích Ngạo Sương nhất định là có túi linh thú. Vật kia thật ra cũng không được coi là trân quý lắm.

Thích Ngạo Sương không trả lời, Thân phận chân chính của phong chi nguyên, nàng sẽ không nói cho bất kỳ kẻ nào biết. Mạt Lý Na thấy Thích Ngạo Sương không trả lời, chỉ coi là hẩn chấp nhận.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của Mạt Lý Na Thích Ngạo Sương lấy công cụ nướng thịt cùng gia vị, đốt lửa bắt đầu nướng thịt nướng. Thịt nướng bốc lên mùi thơm, mỡ chảy ra nhỏ giọt trên đồng lửa, một loạt mùi thơm truyền đến trong lỗ mũi Mạt Lý Na. Mạt Lý Na nhìn thịt nướng dần dần trở nên vàng óng mê người, nuốt nước miếng một cái nói: "Người, người còn có thể nướng thịt nướng?"

Thích Ngạo Sương không nói gì, ánh mắt nhìn thịt nướng có chút lơ đãng. Nàng nghĩ đến các bằng hữu của nàng, nhớ lại hôm đó ở Phong Đảo liên hoan. Giống như mới hôm qua, bọn họ còn ở đây. Nhưng là, hiện tại, tất cả mọi người không có ở bên cạnh mình. Lúc nào thì mới có thể cùng bọn họ gặp lại, ngày đó sẽ đến sao? Nhất định sẽ có.

(Vâng chính là ngày Đại hỉ của tiểu Sương đấy ạ)

Thích Ngạo Sương nướng xong rồi thịt, thuận tay cắt cho Mạt Lý Na một nửa.

"Cho ta, cho ta?" Mạt Lý Na có chút kinh ngạc, nhìn thịt nướng, rồi chỉ chỉ chính mình, hồ nghi hỏi. Cái đầu gỗ lãnh khốc này chủ động cho mình?

"Không cần thì thôi." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt bỏ lại một câu, chuẩn bị thu hồi miếng thịt.

"Ai nói ta không muốn?" Mạt Lý Na vừa thấy vội vàng đưa tay ra giành, cướp được thịt nướng lại vội vàng chuyển qua tay trái, trong miệng kêu lên, "Thật là nóng, thật là nóng a ~~~"

Thích Ngạo Sương yên lặng ăn thức ăn, không để ý Mạt Lý Na nữa.

Mạt Lý Na vừa ăn thịt nướng, một bên nghiêng mắt nhìn Thích Ngạo Sương. Trong lòng than thở thịt nướng đúng là mỹ vị, càng thêm nghi ngờ thân phận của Thích Ngạo Sương. Người này mặc dù rất lãnh khốc, thật ra thì, tâm địa không giống như vậy nha, hơn nữa còn biết làm món thịt nướng

ngon như vậy. Nếu như làm bạn trai của mình thì thật sự là không tồi. Phi phi phi! Mình ở nghĩ cái gì vậy? Đây không phải là kế hoạch ban đầu của mình. Mục tiêu của mình là bắt được lòng của hắn, sau đó giày vò rồi giết hắn.

Nghỉ ngơi sau đó hai người lần nữa lên đường, xuyên qua rừng cây nhỏ, quả nhiên thuận lợi đi tới Tầng thứ tư. Tầng thứ tư lại là một hồ nước khổng lồ. Hồ nước trong veo không thấy đáy, phía dưới Thủy Thảo, rồi cả cá dưới hồ cũng thấy rất rõ ràng. Nhưng nước trong suốt như vậy có chút quỷ dị. Không hề gợn sóng. Đáy hồ cũng phẳng lặng không hề có chút dòng chảy nào.

"Chỉ cần thông qua cái hồ này đây thì có thể thuận lợi đi tới vòng tiếp theo. Chỉ là, cái hồ này, không phải đơn giản như vậy. Hồ này chỉ chứa được sức nặng rất nhỏ, không thể bay cũng không thể đóng thuyền, người càng không cách nào đi qua." Mạt Lý Na nói xong, từ bên cạnh lấy cái cọc gỗ ném xuống dưới, cọc gỗ ngay lập tức chìm xuống.

"Thấy được chưa? Cọc gỗ nhẹ vậy mà cũng không thể nổi lên trên. Chỉ là." Mạt Lý Na vừa nói vừa nhặt lên một mảnh lá cây ném xuống, lá cây lơ lửng ở trên mặt nước. "Chỉ có thể chịu đựng sức nặng như vậy thôi, lớn hơn nữa thì không được." Mạt Lý Na giải thích.

Thích Ngạo Sương nhìn lá cây trên mặt hồ, không nói gì.

Mạt Lý Na khéo miệng lộ ra nụ cười狡黠, trong lòng thầm dễ chịu. Tiểu tử chết toi, xem người lần này có cần nhờ giúp đỡ ta không? Không có ta người sẽ không có biện pháp xuyên qua cái hồ này. Xem người làm thế nào!

Mạt Lý Na âm thầm hả hê, ở đó hí mắt chờ đợi Thích Ngạo Sương mở miệng hỏi nàng, sau đó sẽ châm chọc hắn một phen rồi mới dẫn hắn qua. Nhưng sau một khắc Mạt Lý Na trợn to hai mắt.

Chỉ thấy Thích Ngạo Sương hai chân nhẹ nhàng, bồng bênh đi trước, nhẹ nhàng đứng ở trên mảnh lá cây mảnh khảnh đó. Vậy mà này mảnh lá cây lại hoàn toàn không có ảnh hưởng gì, vẫn như cũ trôi lơ lửng ở trên mặt nước. Sau một khắc, trận gió nhẹ thổi qua, lá cây chậm rãi di động, mang theo Thích Ngạo Sương đi về phía trước.

Mạt Lý Na trợn to hai mắt, nhìn Thích Ngạo Sương cứ như vậy trôi đi, hồi lâu nói không ra lời. Đây là làm sao làm được? Tại sao người này giống như không có sức nặng vậy, cứ nhiên có thể đứng ở trên lá cây, sau đó gió thổi đi? !

Bóng dáng của Thích Ngạo Sương càng ngày càng xa, Mạt Lý Na lúc này mới phục hồi tinh thần lại, giận dữ hừ lạnh một tiếng. Sau đó ngồi chồm hổm xuống đem bàn tay đẩy nước dưới mặt hồ, trong miệng nói lầm bầm. Rất nhanh, trước mắt nàng mặt nước liền nổi lên một con vật kì quái. Một con Rùa khổng lồ nhanh chóng xuất hiện. Mạt Lý Na không chút khách khí, trực tiếp nhảy lên lưng con rùa đuổi theo Thích Ngạo Sương.

Khi Mạt Lý Na đuổi theo kịp Thích Ngạo Sương, giương nanh múa vuốt hỏi: "Này, Thích Ngạo Sương, ngươi là làm sao làm được? Làm sao người có thể đứng ở trên lá cây này?"

Thích Ngạo Sương trầm mặc, không trả lời, ánh mắt lại lạc ở đoàn người trước mặt.

"Này, Thích Ngạo Sương, ta đang hỏi ngươi nha, ngươi làm sao làm được? Chẳng lẽ ngươi không phải là người, chẳng lẽ ngươi là quỷ sao?" Mạt Lý Na trong nội tâm hồi hộp, lại lập tức bĩu môi, cười thầm mình tại sao nói ra những lời không có đạo lý như vậy.

Thích Ngạo Sương đã nhìn thấy bọn người Tháp Lệ Na, hình như tình trạng của bọn họ không quá tốt thì phải. Bởi vì sắc mặt bọn họ có chút nóng nẩy. Bốn người bọn họ cũng đứng trên một vòng tròn màu xanh nhạt, vòng tròn

kia nhẹ nhàng lơ lửng trôi trên mặt nước. Hiển nhiên đó là bảo vật của một trong số bọn họ. Nhưng giờ phút này cái bảo vật kia không có trôi đi một chút nào, nó đang đứng nguyên tại chỗ.

"Giúp đỡ ta, ta nợ người một cái ân tình." Thích Ngạo Sương chột trằm giọng mở miệng.

"Cái gì?" Mạt Lý Na sợ mình nghe lầm, cái tên lãnh khốc này muốn ta giúp hắn? không phải chứ?

Thích Ngạo Sương trằm mặc, không có lặp lại lời nói vừa rồi. Sắc mặt vẫn như cũ lạnh nhạt một mảnh.

Mạt Lý Na bĩu môi, bất mãn nói: "giúp giúp giúp, người nói đi, giúp người gấp cái gì?" Nhưng trong lòng thì thầm dễ chịu, tiểu tử thú vị, người cũng có hôm nay! Người cũng có lúc cầu xin ta. Ha ha ha ~~~ ta giúp người về sau lấy đó chế nhạo người.

"Đem mấy người kia sang bờ bên kia." Thích Ngạo Sương chỉ chỉ đoàn người Tháp Lệ Na mà nói.

Mạt Lý Na theo phương hướng ngón tay Thích Ngạo Sương chỉ, thấy được đoàn người Tháp Lệ Na bị vây tại chỗ, nàng ta có chút tức giận. Cái tên khốn kiếp này, thì ra là muốn mình giúp người khác? ! Còn tưởng rằng hắn muốn cầu cạnh mình, không ngờ là vì giúp người khác, vẫn là vì cái nữ nhân kia.

"Người sao phải giúp bọn hắn? Ta tại sao phải nghe lời người? Ta tại sao phải giúp bọn họ?" Mạt Lý Na trong lòng tức giận, vô cùng khó chịu. Bởi vì trong lòng có tính toán nên không có bốc hỏa tại chỗ mà thôi. Vốn là muốn thấy dáng vẻ ủ rũ cúi đầu của Thích Ngạo Sương, không ngờ thì ra là như vậy.

"Giúp? Hay là không giúp?" Thích Ngạo Sương không có lời thừa thãi, không mẫn không lạt chỉ hỏi ra khỏi một câu nói như vậy.

“ Giúp, giúp! Nhưng nhớ, người nợ ta một cái nhân tình." Mạt Lý Na trong lòng thâm hận, kêu con rùa khổng lồ đi lên phía trước.

"Đã biết." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt khắc ra hai chữ, thân hình lại nhanh hơn, vượt qua Mạt Lý Na. Nhẹ nhàng bỏ lại câu, "Ta ở trên bờ chờ người."

"Tốt." Mạt Lý Na nghe được Thích Ngạo Sương câu nói sau cùng, trong lòng cuối cùng thư thái một chút.

Thích Ngạo Sương cứ như vậy bỗng bênh lướt qua đoàn người Thập Lệ Na, không có nhìn bọn hắn một cái, trực tiếp đi về phía trước.

"Sư đệ? !" Thập Lệ Na thấy được Thích Ngạo Sương, kinh ngạc nhỏ giọng hô ra tiếng. Những người khác cũng đều kinh ngạc nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương cứ như vậy nhẹ nhàng trôi lơ lửng ở trên mặt nước. Đây là ma pháp gì?

"Sư đệ người? Cũng không có nhìn người một cái! Thua thiệt cho người vẫn luôn lo lắng cho hắn." Vưu Lệ Á nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, sắc mặt trầm xuống, bất mãn hừ lạnh. Chỉ là, người này làm thế nào trôi lơ lửng được trên mặt nước vậy?

"Người như vậy, quả thật không đáng giá cho người lo lắng." Ở bên cạnh Vưu Lệ Á, nam tử kia cũng mở miệng chê bai Thích Ngạo Sương."Trong lòng người nhớ hắn, nhưng hắn hoàn toàn không đem người để trong mắt." Giọng điệu khinh thường mơ hồ còn mang theo tia ghen tỵ, bởi vì hắn cũng không cách nào làm được như Thích Ngạo Sương trôi lơ lửng ở trên mặt nước như vậy, đi về phía trước đơn giản thế. Khó trách mới vừa rồi cái tiểu tử tóc đỏ cự tuyệt đi cùng bọn họ, xem ra cũng có chút thực lực.

"Hắn căn bản là không muốn giúp người, hừ!" Vưu Lệ Á nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương càng ngày càng xa, trong lòng càng thêm hận, thời điểm hắn thua thiệt tại phòng ăn hắn còn rất thân thiết với Thập Lệ Na, vậy mà giờ... cái đồ vong ân bội nghĩa, khốn kiếp! Nghĩ tới đây trong lòng Vưu Lệ Á lại càng tức hơn, "Sư huynh, cái bảo vật này có chuyện gì vậy? mau bổ sung ma lực cho nó đi".

"bổ sung, bổ sung, ta đã rất nhanh rồi mà." Nam tử khác đầu đầy mồ hôi nói, nhưng mà lời của hắn một chút tác dụng an ủi cũng không có. Hắn cũng không ngờ xuất hiện cái tình huống như vậy, làm cho hắn bất ngờ. Lần này thảm, có lẽ phải ở lại chỗ này vài ngày rồi.

Thập Lệ Na nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, sắc mặt phức tạp. Hắn, thật không có nhìn mình một lần, cứ như vậy rời đi sao? Hắn, sẽ là người như vậy sao? Nhưng lòng của Thập Lệ Na nguyện ý tin tưởng Thích Ngạo Sương không phải là người như vậy.

"Này, các người, gặp khó khăn hả?" Chợt, một giọng nữ đã từng nghe qua lên tiếng.

"Người?" đoàn người Thập Lệ Na nghi ngờ quay đầu lại, đằng sau có một nữ nhân ngồi trên lưng con rùa khổng lồ đang trừng to mắt nhìn bọn họ. Mọi người thấy một màn này có chút kinh ngạc, nữ tử này có phương thức có thể vượt qua được cái hồ. Thật là kỳ lạ! Chỉ là, Học Viện Ngôi Sao dị nhân kiểu gì chẳng có, nàng ta cũng chỉ là một trong số đó thôi. Mọi người hơi kinh ngạc liền sau khôi phục thái độ bình thường.

"Đúng vậy a. Chúng ta gặp được chút ít phiền toái." Sư huynh của Vưu Lệ Á có chút xấu hổ mở miệng. Hắn hiểu được, bảo vật phải cần nhiều ngày mới tu sửa được. Có lẽ phải ở trên mặt nước này giằng co thêm vài ngày nữa.

Tháp Lệ Na tự nhiên cũng nhận ra nữ tử này, là cô gái ở cùng với Thích Ngạo Sương. Có chút kì quái là bọn họ vì sao lại chia ra hành động, nhưng nàng không hỏi.

"Cần giúp một tay sao? Ta mang bọn người lên bờ, cứ chờ đợi ở đây cũng không phải là biện pháp." Mạt Lý Na cũng không có kiêu ngạo, ngược lại giọng điệu rất ôn hòa. Nàng biết, nếu như quá mức cao ngạo, những người này nhất thời giận dữ không lên đây, vậy thì không có biện pháp mang bọn họ đi, sẽ không có biện pháp khiến cái kẻ đầu gỗ mục kia thiếu nợ ân tình của mình rồi.

"Như vậy thật là cảm tạ" Sư huynh của Vu Lệnh Á lên tiếng nói cảm ơn .

"Chuyện nhỏ, tất cả mọi người lên đây đi." Mạt Lý Na mỉm cười khiến con rùa khổng lồ tiến đến, tất cả mọi người cùng trèo lên. Sư huynh của Vu Lệnh Á thu hồi bảo vật, Mạt Lý Na ra lệnh cho con rùa khổng lồ tiến lên phía trước.

"Thật là cảm ơn người." Vu Lệnh Á lên tiếng nói cảm ơn .

"Không có gì" Mạt Lý Na ngoài mặt khách khí đáp trả, nhưng trong lòng ở đâu khổ, ai nguyện ý làm gà mẹ cứu các người nha, không phải tại cái kẻ đầu gỗ mục, ta mới không làm loại chuyện chẳng có gì tốt đẹp lại phí sức lực này.

Nét mặt Tháp Lệ Na có chút phức tạp, không biết đang nghĩ cái gì.

"Tháp Lệ Na, người nhìn một chút đi, lòng dạ người ta như vậy so với sư đệ người thì sao. Hừ! Vong ân phụ nghĩa!" Vu Lệnh Á hừ lạnh phát tiết bất mãn trong lòng, "Người suy nghĩ một chút đi, thời điểm tại phòng ăn người không suy nghĩ tới an nguy của mình cứu hân, mới vừa rồi cũng lo lắng cho hân như vậy, người xem hân lúc này đi qua đây, mắt cũng không liếc người một cái, hân đáng giá để cho người lo lắng sao?"

Tháp Lệ Na không nói gì, ánh mắt có chút tối đi.

Mặt Lý Na nghe lời này, nhưng trong lòng không khỏi một hồi khó chịu. Ra lệnh cho con rùa tăng tốc, mọi người ai cũng hết hồn. Đã đứng vững rồi mà trong lòng vẫn còn có chút sợ hãi.

"Ngưng ngừng, mọi người đứng vững a." Mặt Lý Na làm bộ như không có việc gì dặn dò mọi người.

Mọi người gật đầu đồng ý .

"Được rồi, Vương Lệ Á , đừng nói nữa ahhh...Tháp Lệ Na trong lòng cũng không chịu nổi mà." Một người trong đó nam tử mở miệng an ủi.

Wang Lei A hừ lạnh một tiếng, vẫn như cũ trầm mặt, không nói.

Mặt Lý Na lại càng nghe càng tức, loại người này rất đáng ghét. So với cái tên đầu gỗ kia thì bọn họ càng làm cho nàng chán ghét hơn! Hừ, chờ lên bờ ta làm thế nào trừng trị bọn khốn kiếp các ngươi, đồ vong ân phụ nghĩa.

Lên bờ, Vương Lệ Á dĩ nhiên là đối với Mặt Lý Na vô cùng cảm kích. Mặt Lý Na lúc này lại xụ mặt xuống: "Tạ lăm người rồi, các người thật sự cho rằng ta ăn no không có việc gì làm liền ra tay cứu các người sao?"

"Có ý tứ gì?" đoàn người Vương Lệ Á ngạc nhiên, không hiểu cô gái trước mắt thế nào lại trở mặt nhanh như vậy.

"Ta mới không có rảnh rồi giúp mấy kẻ vô dụng như các người, chỉ là một cái hồ liền không thể vượt qua được. Thật vô dụng. Nếu không phải là Thích Ngạo Sương kêu ta giúp các người, các người cho là ta sẽ đến giúp các người sao? Vong ân phụ nghĩa, cũng không biết là người nào vong ân phụ nghĩa, thật không biết điều!" Mặt Lý Na chanh chua nói, nàng nhìn sắc mặt của mọi người đặc sắc biến hóa, trong lòng thoải mái tới cực điểm, dù

sao hiện tại cũng dẫn bọn hăn lên bờ, đương nhiên là hăn phải nợ ân tình mình, mình phải nắm chặt cơ hội hung hăng bắt nạt hăn.

Đoàn người Vưu Lệ Á sắc mặt có thể nói cực kỳ đặc sắc, đối tới đối lui, màu gan heo, cuối cùng chột đỏ bừng, lại một câu cũng nói không nên lời. Thập Lệ Na trong lòng càng thêm phức tạp, có kinh ngạc, cảm kích, cảm động, xấu hổ, hối hận.

"Ha ha, tên đầu gỗ mục, lần này rốt cuộc thiếu ta một cái nhân tình, xem ta hành hạ hăn như thế nào!" Lúc gần đi, Mạt Lý Na ác ngoan ngoan cười lớn rời đi. Lưu lại đoàn người Vưu Lệ Á sắc mặt phức tạp đợi tại tại chỗ.

Vưu Lệ Á tức giận nhìn bóng dáng của Mạt Lý Na đi xa, lại nửa ngày nghẹn không ra một câu. "Cái cô gái ghê tởm này, thì ra mọi chuyện là vậy!" Thập Lệ Na nghe câu nói cuối cùng của Mạt Lý Na, trong lòng lo lắng không dứt. Càng thêm có chút hối hận tại sao lại dễ dàng nhận sự giúp đỡ của người ta, giờ chẳng phải nàng ta sẽ làm khó dễ Thích Ngạo Sương sao? Phải làm sao đây?

Mạt Lý Na đi phía trước đuổi theo thấy Thích Ngạo Sương đang đứng ở phía trước chờ nàng, trong lòng dâng lên một cỗ vui mừng.

"Thích Ngạo Sương, đi thôi." Mạt Lý Na vui mừng nói.

Thích Ngạo Sương liếc mắt thấy Mạt Lý Na có chút khác thường, cũng không có lên tiếng hỏi thăm, chỉ là nhàn nhạt gật đầu một cái: "Đi thôi." Dứt lời liền đi về phía trước.

Mạt Lý Na cười híp mắt đi theo phía sau, tâm tình thật tốt.

Dần dần càng đi, người tham gia càng ít. Có người không cách nào nữa đi tới, không muốn mất tính mạng, dứt khoát bỏ qua, dùng quyền trục truyền tổng duy nhất Học Viện cho, bỏ về. Tự nhiên sẽ có Lão sư để phán đoán cấp bậc của bọn họ.

Tầng thứ năm, Thích Ngạo Sương dễ dàng thông qua, Mạt Lý Na đã không cảm thấy ngạc nhiên. Nàng hiểu được, cái thiếu niên tóc đỏ này chỉ có thể hơn học viên thực lực sáu sao chứ không có chuyện kém.

Tầng thứ sáu bắt đầu cso chút khó khăn, tầng thứ sáu là một mảnh bình nguyên, nhưng trên bình nguyên này có một loại gió gọi là Long Quyển Phong, thổi không ngừng nghỉ. Phải bình an vô sự xuyên qua nơi này mới được xem là thông qua tầng thứ sáu. Rất nhiều người bị Long Quyển Phong chơi đùa chỉ còn lại nửa cái mạng, vì vậy buông tha việc tiến lên. Chỉ lấy được chứng chỉ thực lực sáu sao.

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn cổ Long Quyển Phong kì quái này, Long Quyển Phong gầm thét, lực lượng cuồng bạo hình như muốn xé nát người ta. Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy được một màn rất lạ . Long Quyển Phong cuốn lên bầu trời, có vô số mảnh vụn, còn có chút vật phẩm tùy thân riêng tư bay lên cao. Rõ ràng là y phục của đám người tiến vào đây .

Đối với người khác, Long Quyển Phong là một nơi khó vượt qua nhưng đối với Thích Ngạo Sương thì khác. Tất cả loại gió , đều là bằng hữu Thích Ngạo Sương (đây là bạn của Phong Giật Hiên nên có thể coi là nhà họ nội nha)

Thích Ngạo Sương mặt bình thản tiến vào Long Quyển Phong, Mạt Lý Na vội vàng đi theo phía sau. Quả nhiên, Thích Ngạo Sương thần kì đến mức, Long Quyển Phong không nữa cuồng bạo, mà là êm ái vòng qua Thích Ngạo Sương, hoặc là ở bên cạnh Thích Ngạo Sương dịu dàng lẩn quẩn. Mạt Lý Na trợn mắt hốc mồm, đây là lần đầu tiên thấy gió lại có thể biết thân cận một người. Coi như người này thể chất là Phong Thuộc Tính, chính là dùng Phong Hệ Ma Pháp, cũng không khoa trương vậy chứ. Người này, rốt cuộc là ai? Nhờ phúc của Thích Ngạo Sương, Mạt Lý Na theo sát bên người

Thích Ngạo Sương, tay kéo vạt áo Thích Ngạo Sương , cứ như vậy thông qua.

"Oa ~, ta chính là lần đầu tiên nhẹ nhàng mà thông qua như vậy đấy." Mặt Lý Na vỗ vỗ lồng ngực của mình, le lưỡi một cái dí dỏm nói. Long Quyển Phong rất quái lạ , thực lực càng mạnh thì phải chịu sát thương càng lớn, thực lực yếu chịu sát thương nhỏ, nhưng sẽ rất dễ dàng bị thổi bay lên trời. Thế nào cũng không tốt." Mặt Lý Na giải thích.

Thích Ngạo Sương nhìn một chút Long Quyển Phong, như có điều suy nghĩ. Long Quyển Phong quả thật rất kỳ quái. Kéo dài không ngớt, gặp mạnh là mạnh, gặp yếu là yếu.

Tầng thứ bảy tương đối hung hiểm, quả nhiên cùng tầng thứ sáu là hai cấp bậc rõ rệt, người thông qua dĩ nhiên là ít hơn rồi. Đây là một vùng đất thần kì. Bầu trời không ngừng rơi xuống băng nhũ, gió lạnh gào thét, băng hàn thấu xương. Nhưng là mặt đất lại nóng bức vô cùng, nhiệt độ cao khác thường, từ trên mặt đất không ngừng phun ra ngọn lửa, không chú ý sẽ bị nướng chín. Một nửa nóng bức, một nửa rét lạnh, chân chính là Thiên Băng Địa Hỏa

Con người một khi đạp lên, sợ rằng cả giày cũng lập tức bị nướng cháy. Còn phòng bị trên mặt đất, thì bầu trời đã rơi xuống băng nhũ.

"Thấy được chưa? Bắt đầu tầng thứ bảy, liền hoàn toàn khác nhau, ta chưa đi qua đây, thực sự quá nguy hiểm. Nơi này quá nguy hiểm. Có người nổi bật trong môn phái thì có sư phụ cho bọn hắn bảo vật, bọn họ có thể mượn bảo vật thông qua nơi này. Rất ít người có thể tự có bản lĩnh thông qua được tầng này. Tầng thứ tám thì càng khó khăn, Tầng thứ chín còn chưa có người nhìn thấy nữa." Mặt Lý Na đứng tại chỗ, mắt vẫn lo lắng, nhìn đông nhìn tây.

Thích Ngạo Sương trầm mặc nhìn cảnh tượng kinh khủng trước mắt, bầu trời Băng Trụ không ngừng rơi xuống, mãnh liệt cắm vào mặt đất, ngay sau đó phát ra tiếng xì xì, lập tức bị bốc hơi. Mà trên đất không ngừng toát ra ngọn lửa, nhiệt độ ngọn lửa hình như có thể đốt cháy tất cả, làm cho lòng người sợ hãi. Càng làm cho người ta nhức đầu ấy là ngọn lửa kia thoát ra vô cùng không quy luật, căn bản là không có cách nào dự liệu ngọn lửa sẽ lại nổi lên chỗ nào.

"Ta không cùng người đi tiếp nữa, người cẩn thận." Mạt Lý Na dặn dò, chột cau mày nhớ ra cái gì đó. Nhỏ giọng nói, "Đúng rồi, Tầng thứ tám nghe nói là một đầm lầy đáng sợ, ao đầm nổi lên rất nhiều khối nham thạch, chỉ có đập khối nham thạch mới có thể thông qua. Nhưng là không phải khối nham thạch nào cũng có thể chịu đựng được người đứng ở phía trên. Người phải cẩn thận, không cần té xuống rồi, té xuống liền vạn kiếp bất phục rồi, khẳng định mất mạng. Ta là nghe người ta nói, người phải cẩn thận, không cần chết nha, người phải nhớ người còn thiếu ta một ân tình chưa trả đấy."

Mạt Lý Na hiểu, theo tu vi của mình, không cách nào đi tiếp. Không thể làm cho Thích Ngạo Sương vì mình mà chịu phiền toái được, như vậy có lẽ sẽ khiến hai người cũng lâm vào nguy hiểm.

Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn Mạt Lý Na, gật đầu một cái: "Cám ơn, ta sẽ cẩn thận. Cũng sẽ còn sống trở về trả nhân tình của người."

"Hừ! Người biết là tốt rồi." Mạt Lý Na quệt mồ hôi lạnh một tiếng, sau đó móc ra quyển trục Truyền Tống học viện cho xét nát, chờ đợi bị truyền tống đi ra ngoài.

"Không được liên rút lui, không cần uống mất tánh mạng, nhớ a." Bóng dáng của Mạt Lý Na từ từ biến mất, cuối cùng còn không ngừng dặn dò. Mà Mạt Lý Na không phát hiện thái độ mình đang thay đổi. Từ lúc mới bắt đầu chỉ muốn bắt hãm làm tù binh, vậy mà từ lúc nào nàng bắt đầu thật lòng quan tâm hẳn?

Thích Ngạo Sương nhìn cảnh tưởng trước mắt, không do dự bước vào địa phương tựa như Tu La Địa Ngục

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 18: Ta Vô Tội, Ta Là Bất Đắc Dĩ A

N

óng quá, rồi lại lạnh quá. Rất quý dị, rất mâu thuẫn, đồng thời tồn tại hai loại cảm giác khác nhau.

Đây là cảm giác của Thích Ngạo Sương. Trên đất nóng bức vô cùng, từng cỗ khí nóng từ dưới lòng bàn chân mà đi lên. Mà bầu trời không ngừng nhũ băng rơi xuống, gió lạnh buốt từng trận. Giầy đi trên chân quả nhiên phát ra mùi cháy khét, cho dù Thích Ngạo Sương không có tiếp xúc với mặt đất cũng có kết quả như thế. Thích Ngạo Sương cũng không có đụng tới mặt đất, mà là nhờ gió nhẹ nhàng nâng nàng bay, cách mặt đất có mấy centi mét cứ như vậy mà bay tới. Cho dù như vậy, giầy vẫn bị nướng phát ra mùi cháy khét.

Thích Ngạo Sương giựt giựt khoe miệng, trực tiếp cởi giầy ra, đem giầy ném vào nhãn không gian, chân không trôi lơ lửng ở gần mặt đất. Trên bầu trời băng nhũ đang không ngừng rơi xuống, Thích Ngạo Sương nhẹ nhõm tránh thoát những băng nhũ sắc bén này.

Càng đi về phía trước, băng nhũ rơi xuống lại càng ngày càng dày đặc, mà trên đất ngọn lửa toát ra càng ngày càng thường xuyên hơn, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Trước mặt dần dần xuất hiện bóng người, là kẻ tiến vào khu vực này trước nàng. Đó là một nam tử, hăn không nhanh không chậm đi trước mặt, trên lưng là một đôi cánh đen nhánh mở rộng ra, giống như là một cái ô khổng lồ, đem băng nhũ rơi xuống từ trên bầu trời ngăn lại. Mà băng nhũ rơi vào trên cánh của hăn, không có để lại một vết thương nào. Mà hăn cũng là dùng chân không đi lại trên mặt đất, những ngọn lửa kia đối với hăn không

có chút nào tổn thương, thì ngược lại y phục trên người bị thiêu cháy gần hết, thiếu chút nữa trần truồng rồi.

Người của ma tộc.

Thích Ngạo Sương vừa nhìn thấy thân hình của hắn, liền hiểu rõ đã tới thân phận của đối phương.

Có cánh trên lưng cùng với thân thể cường tráng như vậy thì hắn là người của ma tộc rồi.

Cảm thấy Thích Ngạo Sương đến gần, người nọ lại cũng chỉ là nhàn nhạt liếc mắt, không nói gì, vẫn như cũ nhàn nhã đi bộ bình thường tiến về phía trước.

Song khi Thích Ngạo Sương lướt qua hắn, tiếp tục đi về phía trước về phía sau, ánh mắt của hắn dần dần thay đổi kinh ngạc.

Thân phận Thích Ngạo Sương cũng đã bị hắn nhìn ra, là một Ma tộc. Nhưng mà không có mở cánh ra chặn băng nhũ rơi xuống, mà là né tránh hết băng nhũ. Thân hình linh hoạt quý dị, một đường nhìn lại, tại chỗ có rất nhiều tàn ảnh của nàng, mà Thích Ngạo Sương thật thể đã càng đi ngày càng xa.

Nhìn Thích Ngạo Sương dần dần đi xa, ánh mắt nam tử dần dần đắm chiêu. Xem ra, năm nay sẽ có một hắc mã rồi. Thiếu niên này y phục trên người không hề có một sao nào, xem ra chỉ là học sinh mới mà thôi. Thân pháp như vậy, có thể thuận lợi thông qua tầng thứ tám hay không? Giờ phút này trong tim của hắn ngược lại có chút mong đợi.

Thích Ngạo Sương trong lòng âm thầm kêu khổ, bởi vì này con đường này tựa như không có điểm cuối . Đã đi gần năm giờ rồi, vẫn không đi đến điểm cuối. Không phải thể lực của Thích Ngạo Sương không đủ không cách nào tiếp tục đi về phía trước, mà là nàng gặp phải lung túng giống như nam tử

kia, y phục trên người, hình như chịu không chịu nổi hỏa diễm nóng bỏng, đang chậm rãi bị thiêu hủy. Cho dù cổ thân thể hiện tại này là nam nhân , nhưng là cũng không nghĩa là Thích Ngạo Sương không ngại trần truồng. Hơn nữa người nam nhân kia coi như đến thời khắc mấu chốt, có thể dùng cánh chắn bằng nhũ, Thích Ngạo Sương hiện tại không có cánh nào khiến cho cánh của thân thể này mở ra chỉ có thể giữ vững bộ dáng này.

Cũng may qua nửa giờ sau, rốt cuộc thấy được điểm cuối.

Thích Ngạo Sương vừa nhảy vừa bay vọt vàng nhảy lên đến nơi, nhìn một chút chung quanh, xác định không có ai, lúc này mới vọt vàng từ trong Nhẫn Không Gian lấy giày và y phục ra, đem mặc vào.

Hô ~~~ Thích Ngạo Sương thở phào nhẹ nhõm. Lúc này mới phát hiện ra mình rất là mệt mỏi. Xuyên qua cái địa phương y như địa ngục này, mình cần được nghỉ ngơi.

Thích Ngạo Sương nhìn một chút chung quanh, chung quanh đều là Nham Thạch lồi lõm. Suy nghĩ một chút, tìm nơi bí mật, ngồi xếp bằng xuống, bắt đầu điều khí. Mới vừa rồi dùng mấy giờ để vượt qua con đường kia, quả thật cũng hao tổn không ít tinh lực của hắn. Chậm rãi nhắm mắt lại, Thích Ngạo Sương bị phong chi nguyên lực lượng trong cơ thể cũng cấp năng lượng, dần dần tiến vào một cảnh giới kì diệu quên hết thấy mọi việc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thích Ngạo Sương bị hai thanh âm đánh thức.

"Hô, mỗi lần qua này cái địa phương cũng khó khăn như vậy." Cái thanh âm này rất là mệt mỏi, nhưng quả thật Thích Ngạo Sương đã nghe qua.

"Đúng vậy a. Không có những thứ đồ này, chúng ta thật đúng là không qua được." Khác cái thanh âm cũng rất mệt mỏi, trong giọng nói lại có hài lòng. Cái thanh âm này Thích Ngạo Sương cũng nghe qua. Hai người này, là Hộ

Hoa Sứ Giả bên cạnh Bối Sắt Phân Ni. Rõ ràng Bối Sắt Phân Ni không có cùng bọn họ đi chung, bởi vì lời kể tiếp thật là nghe không thể lọt tai được.

"Bối Sắt Phân Ni cái ả lẳng lơ đó, thiệt thòi cho chúng ta liều chết mang nàng tới tầng thứ sáu, một câu cảm ơn cũng không có." Thanh âm đầu tiên không cam lòng nói.

"Bối Cáp Lỗ, không nên nóng lòng. Một ngày nào đó này con ranh đó sẽ rơi vào trong tay chúng ta. Đến lúc đó chúng ta muốn thế nào thì được thế đó." Cái thanh âm này cực kì bỉ ổi dâm dăng.

"Ha ha, Mang Trạch Tư, người nói đúng. Dáng người đó chắc là thoải mái chết đi được, đến lúc đó nhất định sẽ làm cho chúng ta dục tiên dục tử, ha ha." nam tử tên Bối Cáp Lỗ cười hắc hắc , giống như hắc đang nói chuyện đã xảy ra rồi.

"Đến lúc đó, thật tốt hành hạ nữ nhân này. Để cho nàng cầu xin tha thứ, chúng ta vì nàng làm nhiều như vậy, nàng lại càng xa cách , đừng tưởng rằng lão tử không biết, trong lòng nàng vẫn có người khác." Mang Trạch Tư giận dữ nói.

Thích Ngạo Sương nghe đến đó, trong nội tâm khẽ động. Bối Sắt Phân Ni trong lòng sớm đã có người khác, chẳng lẽ.

"Thôi đi, người cho rằng chỉ người cảm thấy được? Lão tử không cảm thấy sao? Mỗi lần đến nhà hàng đó nàng luôn gọi món ăn kia. Món ăn đem lên lại không ăn, luôn nhìn món ăn kia mà ngẩn người. Ánh mắt kia, không phải đang suy nghĩ nam nhân thì là đang suy nghĩ gì?" Bối Cáp Lỗ tức giận nói, trong mắt dâng lên hung quang, "Để cho ta biết người nam nhân kia là ai. Ta trước tiên đem hắc thiến sau đó róc thịt cho chó ăn"

Nói tới chỗ này, trong lòng Thích Ngạo Sương đã sáng tỏ. Bối Sắt Phân Ni quả nhiên đối với Vi Ân Tư nhớ mãi không quên, một mảnh chân tình. Mà

Vi Ân Tư đối với Bối Sắt Phân Ni cũng là nhớ không dứt. Thời điểm này trong lòng nàng đã có quyết định.

"Ai, nói một chút mà thôi. Người phải biết, cái bối cảnh của nữ nhân kia không thể tùy tiện xuống tay được." Mang Trạch Tư than thở, "Nàng còn là viên ngọc bích trong tay Thành Chủ đấy."

"Ta hiểu rõ, bằng không chúng ta như vậy lấy lòng nàng làm cái gì. Ai, không thể cưỡng dâm nàng, chẳng lẽ suy nghĩ một chút đều không có thể à?" Bối Cáp Lỗ than thở không cam lòng nói.

"Về sau chế phục nàng, muốn làm cái gì cũng được. Chúng ta tiếp tục cố gắng lên." Mang Trạch Tư bất đắc dĩ nói. Mặc dù mới vừa rồi nói ác độc như vậy, nhưng cũng không dám tùy tiện ra tay với Bối Sắt Phân Ni. Thế lực đằng sau nàng ta không phải dễ chọc.

"Đúng lắm, cùng lắm thì gạo nấu thành cơm, hạ chút thuốc, để cho nàng chủ động. Cũng không phải là chúng ta ép buộc nàng, mà là nàng ép buộc chúng ta, đến lúc đó nàng không nói lại, chúng ta chỉ cần nói là chúng ta bất đắc dĩ cứu nàng. Hắc hắc."

"Ôi mẹ nó, đến lúc đó người nào tới trước?"

Hai người YY đến mức tâm thần của nhận nhạo, quên hết tất cả.

"Vậy bây giờ các người người nào muốn chết trước?" Vậy mà, đang lúc bọn họ đang YY đến cực điểm thì bị một âm thanh lạnh lùng cắt đứt.

"Người nào? !" Hai người cũng kinh ngạc quát khê ra tiếng, sau lưng càng thêm mồ hôi lạnh cả người. Có người! Nói như vậy lời nói mới rồi của bọn họ cũng bị nghe qua không sót một chữ?

Thích Ngạo Sương chậm rãi từ trong chỗ hẻo lánh đi ra.

"Là người!" Hai người biểu hiện cả kinh, tiếp theo mặt tràn đầy ác độc nhìn Thích Ngạo Sương. Ở trong lòng bọn hắn đã có tính toán. Phải đem Thích Ngạo Sương đánh chết ở đây, không chỉ nói đến lần trước không nể mặt bọn hắn mà, nhất định phải trả thù. Mà mới vừa rồi Thích Ngạo Sương nghe hết thấy, nên nhất định phải chết.

"Là ta." Thích Ngạo Sương thản nhiên nói, "Thật là khéo a."

"Khéo, thật sự là thật trùng hợp, ha ha ha."

"Khéo muốn chết!"

Hai người dữ tợn cười như điên, ánh mắt của bọn hắn nhìn Thích Ngạo Sương giống như đang nhìn một người chết. Ở trong mắt bọn họ, Thích Ngạo Sương đã là một người chết. Nhưng bọn họ không nghĩ đến, Thích Ngạo Sương tới nơi này trước bọn hắn, hơn nữa mặt lại rất nhẹ nhõm. Hai người chỉ biết rằng Thích Ngạo Sương là một học sinh mới, hiện tại nhất định phải giết chết hắn, mà không có suy tính cái khác. Hoàn toàn không nghĩ tới thực lực của Thích Ngạo Sương có thể cao hơn mình.

Thích Ngạo Sương mỉm cười nhìn hai người trước mắt, đáy mắt hai kẻ đó sát khí rất rõ ràng.

"Tiểu tử, người muốn chết như thế nào đây?" Mang Trạch Tư cười gằn từ từ tiến tới gần Thích Ngạo Sương, "Là muốn bị băng nhũ cắt thành mấy khối hay là bị ngọn lửa nướng thành than?"

"Hôm nay vận số thật là tốt. Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại xông tới. Chúng ta đang định lúc nào thì tìm người nói chuyện một chút đấy." Bối Cáp Lỗ ha ha cười lên.

Nhìn hai kẻ sát khí nồng đậm, Thích Ngạo Sương có chút bất đắc dĩ vô tội buông tay nhàn nhạt than thở nói: "Hôm nay không phải là ta chết thì các người chết?"

Hai người hơi sững sờ, chợt lên tiếng cười ha ha như điên. Giống như bọn họ nghe được chuyện buồn cười nhất thế gian. Cái tiểu tử tóc đỏ này muốn giết bọn hắc? Giết bọn hắc? Ha ha ha ha! Đùa gì thế à? !

Thích Ngạo Sương chỉ là cười nhạt, người đã hơi động.

Mang Trạch Tư và Bối Cáp Lỗ sững sốt, vì bóng dáng Thích Ngạo Sương chợt biến mất. Khi hai người lần nữa phát hiện, Thích Ngạo Sương đã tập kích trước mặt của bọn họ.

Phịch một tiếng.

Mang Trạch Tư cả người đã bay lên giữa không trung, sau đó giống như điều đứt dây bay về phía sau, ngã vào vực lửa đáng sợ kia.

Hừu hừu hừu ——

A ——!

Mang Trạch Tư tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau đó bỗng nhiên không có thanh âm nữa.

Băng nhũ dày đặc toàn bộ cắm vào người Mang Trạch Tư đem hắc hung hăng cắm trên mặt đất, trên mặt đất trong nháy mắt lửa cháy ngút trời đã nướng hắc thành than.

Tất cả diễn ra trong nháy mắt, Bối Cáp Lỗ hoàn toàn không hề phát hiện ra Thích Ngạo Sương đã làm thế nào. Mang Trạch Tư bị vô số băng nhũ cắm vào, lại bị biến thành than đen. Cách chết này, chính là lúc trước hắc muốn an bài cho Thích Ngạo Sương, hiện tại cũng ứng nghiệm ở trên người của mình.

Bối Cáp Lỗ ngây ngốc nhìn một màn này, giờ khắc này thậm chí quên mất sợ hãi, chỉ là bộ mặt không thể tin nhìn một màn trước mắt. Mới vừa rồi hắc

còn cùng mình cùng nhau YY Bối Sắt Phân Ni, bây giờ đã chết không toàn thân!

"Người thì sao? Người muốn chết như thế nào?" Thích Ngạo Sương cười lúm đồng tiền như hoa, nụ cười tuyệt mỹ giờ phút này trong mắt Bối Cáp Lỗ đáng sợ giống như Tử Thần.

Bối Cáp Lỗ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, muốn chạy, nhưng là chân không ngừng run lên, giống như bị mọc rễ, thế nào cũng di động không được nửa bước.

"Ta, ta. Đừng có giết ta, cái gì ta cũng đồng ý." Bối Cáp Lỗ thanh âm cũng run rẩy, trong mắt cũng không che giấu được sợ hãi. Lúc này hắn mới suy tính đến vấn đề khác. Thiếu niên tóc đỏ này đến trước bọn hắn! Hơn nữa nhìn hắn cả người rất thoải mái, chắc chắn hắn đã tới lâu rồi mới khôi phục được như vậy. Bọn họ làm sao cũng không ngờ, thiếu niên này thực lực cao hơn bọn họ rất nhiều

"Hả? cái gì cũng đồng ý sao?" Thích Ngạo Sương không chút để ý cười cười, thần thái lười biếng nhìn Bối Cáp Lỗ "Chẳng lẽ người quên mất người vừa nói gì sao?"

Bối Cáp Lỗ đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt lưng, sợ hãi trong lòng cơ hồ khiến hắn sắp điên mất. Không thể trách hắn tại sao sợ như vậy, Mang Trạch Tư chết đi làm hắn thực sự rất sợ, quá máu tanh rồi. Coi như bọn họ đã từng tự tay giết người, nhưng cũng chưa từng thấy qua thủ pháp khủng bố như vậy. Quá nhanh, quá hung ác, chính xác, không cho đối phương mấy may cơ hội thở dốc liền kết thúc.

"Ta, ta mới vừa rồi đều là nói nhảm, xin ngài đại nhân đại lượng tha ta. Ta bảo đảm, ta bảo đảm sẽ không đem chuyện hôm nay nói ra ngoài." Bối Cáp Lỗ hốt hoảng cầu xin được tha thứ. Tiếp đó cư nhiên là hoảng sợ quỳ

xuống, khóc lóc nước nở cầu xin được tha thứ, bộ dáng kia muốn bao nhiêu nhếch nhác, có bấy nhiêu. Còn đâu là bộ dạng phách lối trước đó.

"Người nói đi, nếu bây giờ người cầu xin tha mạng là ta thì người có tha mạng không?" Thích Ngạo Sương vẫn như cũ miễn cưỡng cười cười, tiếp vô tội nhú nhú mày nói, "Ta đã cho người cơ hội đấy. Người quên là trước khi động thủ người đã nói gì sao?"

Bối Cáp Lỗ ngẩn ra, chợt nhớ tới lời Thích Ngạo Sương nói trước đó.

Hôm nay nếu ta không giết các người thì các người sẽ giết chết ta?

Bối Cáp Lỗ mồ hôi lạnh trên trán đổ như mưa.

Khi đó, bọn họ làm sao sẽ cho là những lời này sẽ trở thành thật? Bọn họ chỉ coi là Thích Ngạo Sương nổi điên, làm sao có thể nghĩ đến Thích Ngạo Sương là thật sự có thực lực giết chết bọn họ! Lúc này Bối Cáp Lỗ hồi hận đến nổi ruột trong bụng xanh lè rồi. Nhưng thời gian có thể quay ngược lại sao? Dĩ nhiên không thể!

"Ta, ta có mắt không trông, cầu xin người bỏ qua cho ta đi." Bối Cáp Lỗ trong lòng càng lo sợ hơn, không ngừng cầu xin được tha thứ, cả người run rẩy không ngừng.

"Ta nói rồi, đổi lại, người sẽ bỏ qua cho ta sao?" Thích Ngạo Sương chậm chọc cười nhạt.

Sắc mặt của Bối Cáp Lỗ đột nhiên trầm xuống, giống như tro tàn không còn huyết sắc.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng thở ra, con người nha, vốn là như vậy. Mình cũng không làm được, lại cứ muốn cầu cứu người khác làm.

"Cái tên ác ma này, ta liều mạng với ngươi!" Bối Cáp Lỗ rốt cuộc hiểu rõ, vô luận mình có nói như thế nào, cũng không thể tránh được một kiếp rồi, hạ quyết tâm, muốn dây dựa một phen.

Vậy mà, chỉ trong nháy mắt sau đó, Thích Ngạo Sương đã xuất hiện ở trước mắt Bối Cáp Lỗ, duỗi ngón tay ra, nhẹ nhàng bắn trên trán Bối Cáp Lỗ một cái, trong sự kinh ngạc và sợ hãi của Bối Cáp Lỗ, hẳn cuối cùng chỉ thấy băng nhũ rơi xuống, tiếp đó trước mặt bỗng tối sầm lại, cái gì cũng tan mất.

Thích Ngạo Sương khinh bỉ liếc nhìn hai kẻ bị nướng thành than kia, chỉ là nhờ vào bảo vật mới đạt được đến tầng này, thực lực chân chính thì còn cách xa. Học Viện Ngôi Sao không cấm đoán những thứ này. Xem ra những trưởng lão ở học viện cho phép bọn học sinh mang bảo vật, hiểu được lợi dụng bảo vật cũng là một loại thực lực, thậm chí vận số cũng là một loại thực lực.

Thân thể của Bối Cáp Lỗ dần dần biến mất, Trên mặt đất dư lại hai khối gì đó. Trong nội tâm Thích Ngạo Sương khẽ động, đó không phải là hai cái bảo vật của hai kẻ kia chứ?

Thích Ngạo Sương đem hai đồ vật nhặt lên, phát hiện là một viên trân châu, còn vật kia là một miếng ngọc bội. Kể cả y phục của hai người kia cũng hoàn toàn bị đốt cháy, chỉ còn lại hai cái bảo vật và Nhẫn Không Gian. Thích Ngạo Sương không chút khách khí đem Nhẫn Không Gian kia thu vào. Mặc dù không gian không lớn, nhưng là cũng có thể chứa đựng đồ vật, còn có thể xem một chút bên trong có đồ gì giá trị không. (đây có phải “hôi của” trong truyền thuyết không?)

Có gì thì cứ tạm thời ném vào Nhẫn Không Gian của mình đã, Thích Ngạo Sương tiếp tục đi về phía trước đi.

Tầng thứ tám, sẽ có thử thách gì đây? Có đúng như theo lời Mạt Lý Na là một ao đầm hay không.

Mạt Lý Na trước nói cũng đúng, đó là tầng thứ tám quả là có ao đầm, nhưng không chỉ là có ao đầm. Hơn nữa cái ao đầm này theo như lời Mạt Lý Na, phải giẫm chính xác lên các tảng đá mới qua được. Nhưng cũng không phải là mỗi một lần là biết đường. Lần thứ nhất cho dù có tìm được đường thông qua ao đầm nhưng mà lần sau sẽ không còn như vậy nữa. Mỗi một khối nham thạch đập lên về sau sẽ biến hóa xảy ra. Không cần phải đầu cơ trục lợi, nhàn nhả mà hưởng thụ. Mỗi một lần thông qua nơi này đều phải bỏ ra cố gắng mới được. Hơn nữa còn có một cất giấu nguy cơ mà Mạt Lý Na không biết.

Nước màu đen trong ao không ngừng ùng ục nổi bọt, bọt vỡ ra, nước màu đen đục ngầu vắng khắp nơi. Thích Ngạo Sương đứng dọc theo cái ao, nhặt lên một đoạn cành gỗ chọc trong chỗ nước đục này, nhưng mà vừa mới tiếp xúc với nước kia thì cành gỗ lập tức biến thành hư vô.

Không phải chứ? Cái này quá tà môn đi? Thích Ngạo Sương suy nghĩ một lấy trong Nhãn Không Gian ra một cái chân heo, chọc vào nước đục trong ao, một thanh âm hưng phấn vang lên, chân heo ngay lập tức cả xương cũng không còn. Mà đáng sợ hơn là đoạn giò heo mà không tiếp xúc với nước đục kia vẫn bị phân hủy với tốc độ chóng mặt.

Thích Ngạo Sương kinh hãi, lập tức đem đoạn giò heo còn lại vứt đi.. Trong lòng run sợ thì tiếng xì xì lần nữa vang lên, đoạn giò heo kia bị chìm xuống, ngay lập tức bị ăn mòn hầu như không còn. Chỉ còn những bọt nước màu đen nổi bôm bốp.

Chậc ~~~ Thích Ngạo Sương giựt giựt khóe miệng. Mà té xuống thật là không còn đường sống nha.

Thầm thì —— thầm thì ——

Chợt, một hồi thanh âm cổ quái truyền đến, Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn lại, kinh ngạc cực kỳ. Bởi vì nàng thấy được lúc này đây trong ao đầm

không lồ kia có sinh vật.

Lúc này đây ao đầm liên miên bất tận, dọc theo hướng nơi xa, Nham Thạch thừa thốt lơ lửng ở trên vũng nước đục ngầu, làm cho người ta không phân biệt được đâu là thực đâu là hư. Ở giữa không trung còn nổi lên chướng khí lơ lửng, nhìn một cái cũng biết nếu mà bị dính phải thực không dễ chịu chút nào. Tại nơi điều kiện khắc nghiệt như vậy mà lại có sinh vật tồn tại, Thích Ngạo Sương cực kì kinh ngạc.

Sinh vật này có một cái đầu thật to, mắt chỉ to bằng hạt đậu nành, xem ra thật là quý dị, miệng ngáp dài, miệng của nó thực quá lớn.

Bịch một tiếng, sinh vật kia tựa như người cá, nhảy một cái lên không trung, văng lên vô số nước đục màu đen, những tia nước đó bắn ra trên tảng đá phát ra âm thanh xì xèo đáng sợ.

Khi sinh vật kì quái đó nhảy lên Thích Ngạo Sương đã quan sát thấy hình dáng nó rất rõ ràng. Đầu giống như hai hai trái cầu lớn, nhưng thân thể lại nhỏ đến đáng thương, cơ hồ coi như không thấy. Bên miệng nó lại thoát ra tiếng kêu là lạ.

Thích Ngạo Sương nhìn chăm chăm con quái thú này, suy nghĩ một chút, lại lấy ra một khối chân heo thật to ném cho nó

NGAO...OOO một hớp, quái thú kia miệng chọt há lớn, một hớp đem toàn bộ chân heo nuốt vào. Trong chớp nhoáng này, cái miệng quý dị của nó lớn gấp mấy lần! Hơn nữa quý dị hơn chính là, nuốt khối chân heo lớn như vậy, thân thể của nó còn nhỏ đến đáng thương. Ai mà biết chân heo kia đi đến nơi nào chứ?

Đây là sinh vật gì? Thích Ngạo Sương có chút mồ hôi lạnh. Lại sinh tồn được trong hoàn cảnh ác liệt như vậy, hơn nữa miệng có thể trong nháy mắt mở rộng như thế, có thể nuốt cả một người nha. Càng không thể tùy tiện

nhảy lên nha, nhưng bọt nước kia có thể bắn lên làm người ta hụt chân, và thế là hết.

Thích Ngạo Sương đoán chừng không sai, có không ít cao thủ chính là ôm hận ở đây Không tìm được tảng Nham Thạch bị trượt chân mà chết, có người lại bị loại sinh vật này trực tiếp nuốt vào. Cũng rất nhiều người ở chỗ này bị thua thiệt nhiều thứ, coi như thực lực cao cường, có bảo vật, cũng có người bị nước bắn vào thì không mất mạng cũng mất một lớp da.

Nhiều Nham Thạch trôi lão đảo như vậy, đều là lão đảo, căn bản là không nhìn ra cái nào thực, cái nào hư, hơn nữa bên cạnh còn có sinh vật đáng sợ này nhìn chăm chăm, tầng này quả thật không dễ chịu chút nào.

Thích Ngạo Sương đứng xem kỹ cái địa phương đáng sợ này, vừa nghĩ đối sách.

Sinh vật cổ quái đó liền nhìn chăm chăm bên cạnh, đôi mắt đậm nành nhìn chăm chăm Thích Ngạo Sương

Thích Ngạo Sương cùng sinh vật cổ quái đó trừng mắt to nhỏ với nhau, đều không động đây.

Tầng này, muốn qua phải làm sao đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 19: Xinh Đẹp Thì Ngon À?

T

hích Ngạo Sương cùng sinh vật cổ quái kia trừng mắt to nhỏ với nhau, Thích Ngạo Sương không động đậy, cái sinh vật kia cũng không có tránh né, lơ lửng trong ao đầm nhìn chăm chăm Thích Ngạo Sương, đôi mắt chỉ lớn bằng hạt đậu nành không hề nháy một cái, cũng thật khó cho nó.

"Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy qua mỹ nữ à? Không đúng, chưa từng thấy qua trai đẹp à?" Thích Ngạo Sương đầu đã lớn ra nhưng vẫn là không nghĩ ra phương pháp an toàn có thể vượt qua sông, thấy sinh vật cổ quái này nhìn nàng, không khỏi nổi giận quát lên.

"Thầm thì ~~ thầm thì ~~~" quái thú kia hướng về phía Thích Ngạo Sương rầm rì , nhưng không biết hẳn đang nói gì.

"Nói gì điều ngữ sao?" Thích Ngạo Sương cau mày nhìn cái sinh vật kì quái này, đề phòng. Có thể sống trong điều kiện khủng bố như vậy, làm sao mà dễ dàng đối phó với nó được? Chỉ là cái đầu cùng cái miệng to lớn kia thật làm cho người ta không khỏi càng đề phòng hơn.

"Chít chít?" Lúc này, Trường Không chợt từ trong thân thể Thích Ngạo Sương nhảy ra ngoài, trực tiếp nhảy tới trước mặt quái thú kia kêu chít chít.

"Thầm thì ~~"

"Chít chít?"

"Thầm thì! Cô cô cô cô!"

"Chít chít. Chít chít ~~~"

Hai người dùng ngôn ngữ Thích Ngạo Sương hoàn toàn nghe không hiểu tức tức oa oa nói chuyện với nhau.

Chợt, một am thanh vang lên, quái thú kia cứ nhiên nhảy lên, nước bắn tung tóe. Trên mặt ao đầm, mấy cái Nham Thạch lơ lửng bị nước bắn lên phát ra tiếng xì xì, những thứ trên bờ bị nước bắn lên hầu như bị ăn mòn hết, khiến người kinh hồn bạt vía. Mà quái thú kia trong miệng phát ra tiếng kêu lăm lăm, lại nhảy lên . Hình như, nó vui mừng?

"Chít chít! Tức ——" Trường Không hình như có chút căm tức, nhảy lên , dường như, là khiển trách?

"Cô." Khiến Thích Ngạo Sương kinh ngạc là quái thú tựa như đứa trẻ làm sai, ngoan ngoãn bơi tới, lơ lửng ở trong ao đầm, đôi mắt như hạt đậu nành nhìn chăm chăm Trường Không.

Khiến cho Thích Ngạo Sương lòng dạ rối rắm, là trong đôi mắt hạt đậu nành đó , hình như lộ ra vẻ tội nghiệp, hình như là đang cầu xin Trường Không tha thứ?

Đây là tình huống gì?

"Này, Thích Ngạo Sương ~~" Trường Không nhảy trở lại bên người Thích Ngạo Sương.

"Làm gì?" Thích Ngạo Sương nghi hoặc nhìn Trường Không, "Người có thể hiểu được lời tên kia nói?"

"Hắn tên gọi Chíp Bông, người có muốn thông qua chỗ này không? Có hẳn dẫn đường sẽ rất mau chóng thuận lợi thông qua. Người chỉ cần trả tiền qua sông là được." Trường Không mang bộ dạng lưu manh, cười hắc hắc.

Thích Ngạo Sương 囧, thật 囧. Sau đó lại có chút kích động.

Chíp Bông? Cái sinh vật quý dị này có tên? Còn có một cái tên thật là rối rắm như vậy? Lại còn muốn thu tiền phí qua sông?

"Cái gì? Tiền qua sông là như thế nào?" Thích Ngạo Sương cảm giác đầu lưỡi mình có chút thắt lại.

"Đơn giản, Chíp Bông nói thịt mà trước đó người ném xuống ăn thật ngon, cho hẳn thêm một ít. Sau đó ta nói cho hẳn biết, người có thể gia công càng ngon hơn. Hẳn nói nếu cho hẳn ăn ngon vậy hẳn có thể giúp người qua sông, còn có thể giúp người qua một cách rất an toàn." Trường Không mang dáng vẻ hả hê như mới lập công, sau đó bổ sung, "Chíp Bông nhìn thế nhưng hẳn chính là Thổ Địa vùng này, nơi này là địa bàn của hẳn."

Thích Ngạo Sương co quắp khóe miệng nửa ngày nói không ra lời. Chỗ này trước đây mấy người kia làm sao qua? Thích Ngạo Sương đối với việc qua hay không qua tầng này rất là để ý nha, nàng quan tâm là phần thưởng thông qua thí luyện.

Nghe nói thông qua tầng thứ tám thì có thể đến nơi thì luyện bí mật, nơi có lực lượng dày đặc, sẽ nhanh đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không. Đã nhắm tới phần thưởng này, Thích Ngạo Sương nhất định phải thông qua tầng thứ tám

"Cô cô cô cô ~~" Chíp Bông lại bắt đầu kêu lên, càng gọi càng khẩn thiết .

Trường Không ở một bên phiên dịch: "Loài người a, người lấy đồ ăn ngon cho ta đi. Từ trước tới giờ ta không có được ăn no, hơn nữa những thứ thịt kia cũng siêu cấp khó ăn. Người cho ta ăn, ta có thể làm cho người an toàn thông qua nơi này. Người phải biết, những kẻ đó muốn thông qua đây ít nhất phải mất vài ngày."

Thích Ngạo Sương có chút mồ hôi lạnh, những thứ thịt khó ăn trong miệng Chíp Bông, chỉ sợ chính là những người thí luyện thông qua nơi này. Thịt người dĩ nhiên ăn không ngon, huống chi là còn sống đấy!

Chíp bông lần đầu tiên ăn được thịt heo, tự nhiên cảm giác mùi vị so với thịt người tốt hơn nhiều. Cộng thêm lại có cả Trường Không hiểu lời hăn, vậy thì càng tốt rồi.

Trên trán Thích Ngạo Sương trượt xuống mấy vạch đen. Thì ra qua cái địa phương nguy hiểm này có có phương pháp như vậy, hồi lộ Chíp Bông! Nếu như trước đó mấy người kia biết phương pháp này, cũng không cần nuốt hận ở chỗ này rồi. Nhưng tuy nói như thế, nếu có người quăng thịt heo cho Chíp Bông, lại có người nào trùng hợp mang theo Phong Chi Nguyên để trao đổi cùng với Chíp Bông sao? Thích Ngạo Sương là người đầu tiên hội tụ hai điều kiện này.

"Thịt nướng?" Thích Ngạo Sương nhìn Chíp Bông trơ đôi mắt đậu nành nhìn mình, da đầu có chút tê dại, sau đó đem công cụ nướng thịt tra, lấy thêm mấy khối thịt tươi ra bắt đầu nướng.

"Thầm thì! Thầm thì!" Chíp Bông kích động ở trong đầm lầy phịch phịch , cuối cùng đem cái đầu xấu xí to lớn của hăn tựa vào sát bờ, đôi mắt đậu nành ti hí nhìn chăm chăm những thứ trong tay của Thích Ngạo Sương. Tiếp đó ực một tiếng, Trường Không xoay người, không biết đang nói với Chíp Bông cái gì đó.

"Chíp Bông vừa nuốt nước miếng." Trường Không lúc này mới giải thích với Thích Ngạo Sương thanh âm vừa này.

Thích Ngạo Sương im lặng, chỉ là tăng nhanh động tác trên tay, nướng xong một khối lập tức ném bên bờ cho Chíp Bông, Chíp Bông cũng không chút khách khí, há to mồm một hớp liền nuốt vào. Liên tiếp mấy khối thịt cứ như vậy không thấy đâu.

"Trường Không, cái này, cái này Chíp Bông, thịt nuốt đi nơi nào? Thân thể nhỏ như vậy." Thích Ngạo Sương trăm mối nghi ngờ không giải thích được.

"Hắn dự trữ thức ăn trong không gian nào đó, tạm thời nuốt vào không gian kia, đợi đến lúc khác thì phun ra ăn lại." Trường Không giải thích.

Xấu như vậy? Thích Ngạo Sương mồ hôi lạnh tuôn ra, cái thói quen này giống với chuột đồng nha. Chỉ là sinh vật này lại tự mình chế tạo được không gian trong cơ thể. Rốt cuộc đây là loại sinh vật gì vậy?

Cơ hồ toàn bộ thịt trong Nhãn Không Gian của Thích Ngạo Sương đều nằm trong bụng mình, Chíp Bông mới nheo mắt đậu nành lại, vừa lòng. Sau đó nó nháy mắt với Thích Ngạo Sương.

"Chíp Bông nói bây giờ có thể mang cho người lên đường." Trường Không nhảy lên vai Thích Ngạo Sương nói

"Được" Thích Ngạo Sương gật đầu một cái, nói với Chíp Bông " vậy phiền người rồi."

"Thầm thì! Thầm thì ~~ cô ~~~" Chíp Bông lẩm bẩm kêu.

"Người đã mất tiền mãi lộ, không cần phải nói cảm ơn" Trường Không thật xứng là một tay phiên dịch chuyên nghiệp.

Vừa lúc đó, nơi xa truyền đến thanh âm rất nhỏ.

"Cô cô cô cô ~~~" Chíp Bông chột nhỏ giọng kêu lên.

"Có người tới." Trường Không bỏ lại một câu nói như vậy liền nhảy trở về trong cơ thể Thích Ngạo Sương .

Thích Ngạo Sương nghi ngờ, xoay người sang chỗ khác, là ai tới đây?

Dần dần, thanh âm đó càng ngày càng gần.

"Là người? !" Một thanh âm bén nhọn đầy chất vấn. Người nói lời này chính là Lan Ni, giờ phút này trên mặt của nàng ta đều là không thể tin được, cứ như vậy cau mày nhìn Thích Ngạo Sương.

Mà ở bên cạnh Lan Ni là người luôn mang khuôn mặt bình tĩnh Địch Thản Tư . Chỉ là thần thái Lan Ni có chút mệt mỏi, mà Địch Thản Tư thì tinh thần lại là rất tốt. Từ điểm đó xác định được thực lực của hai người chênh lệch tới mức nào. Hiển nhiên Lan Ni đã trải tra tăng vừa rồi tổn không ít hơi sức, mà Địch Thản Tư thì lại nhẹ nhõm thông qua.

Chỉ là, Kiều Nạp Sâm hình như không cùng bọn họ ở chung một chỗ à?

"Làm sao người lại ở chỗ được?" Lan Ni trừng trừng mắt nhìn Thích Ngạo Sương, rất không khách khí hỏi.

Thích Ngạo Sương không để ý đến Lan Ni, chỉ là nhàn nhạt quét mắt tới hai người, liền xoay người ngồi về vị trí ban nãy.

Lan Ni trong lòng rất ấm ức, cái tiểu tử tóc đỏ này mỗi lần đều làm cho nàng khó chịu, chưa bao giờ dùng mắt để nhìn nàng. Cả Kiều Nạp Sâm nữa, quả nhiên không phải người tốt ! Hừ, hai người đều là kiếm nhả, thiếu lịch sự, không có lòng tốt, không tử tế khốn kiếp.

"Không có lễ phép, ta đang hỏi người đó." Lan Ni trong lòng rất không thoải mái còn còn thốt ra những lời này.

"Câu hỏi của người cũng không thấy lễ phép đâu, người khác không trả lời người cũng bình thường." Địch Thản Tư vào lúc này lại nhàn nhạt lên tiếng. Ánh mắt lại rơi trên người của vào Thích Ngạo Sương. Thiếu niên này, có thể đến nơi này, hẳn ngược lại tuyệt không cảm thấy kỳ quái. Từ lúc bắt đầu, thiếu niên này đã toát ra hơi thở khiến hẳn cảm thấy không đơn giản. Hiện tại quả nhiên lại đến được chỗ này. Nhìn dáng vẻ hiện tại của hẳn chắc là đã sớm đến đây, vậy là tăng kia hẳn có lẽ rất dễ dàng thông qua.

Lan Ni bị Địch Thản Tư nói vậy, trong lòng có chút kinh hoàng. Lúc này mới nhớ tới mình quả thật có chút luống cuống.

"Ta, ta chỉ là rất kinh ngạc, cho nên mới gấp gáp hỏi." Lan Ni vội vàng giải thích, sợ mình để lại ấn tượng xấu trong lòng Địch Thản Tư. Trong lòng trừ thấp thỏm, cũng âm thầm hận Thích Ngạo Sương. Tiểu tử tóc đỏ này và Kiều Nạp Sâm cũng cùng một dạng, luôn làm mình luống cuống.

Cũng khó trách Lan Ni sẽ tức giận như vậy. Trong cái học viện này, có người nam nhân nào nhìn thấy Lan Ni sẽ không thêm để ý như hăn không? Những người kia ngưỡng mộ nàng ta là sẽ nói những điều nịnh bợ, coi như không phải người ngưỡng mộ cũng sẽ cho nàng ta mấy phần mặt mũi. Chỉ có Kiều Nạp Sâm đối với nàng ta chê cười, mà bây giờ thái độ của Thích Ngạo Sương lại làm cho nàng ta phát điên, đối phương không thèm nhìn thẳng nàng!

Thích Ngạo Sương không có lên tiếng, chỉ là an tĩnh ngồi ở đó đợi. Nàng muốn nhìn một chút, hai người kia là làm sao qua được ao đầm này.

Lúc này thanh âm của Địch Thản Tư không mang chút gợn sóng nào nói với Lan Ni.

"Lan Ni, người không thể mỗi lần đều dựa vào ta được, lần này người phải dựa vào lực lượng của bản thân mà vượt qua" thanh âm Địch Thản Tư rất bình thản, không có mang một tia tình cảm nào.

Câu này nhẹ nhàng nói ra, Thích Ngạo Sương mới bừng tỉnh. Thì ra là Lan Ni là dựa vào Địch Thản Tư mới qua được tầng thứ tám. Vì là học viên thông qua tầng thứ tám, Lan Ni được nằm trong top ba người. Nhưng mà nàng ta phải dựa vào thực lực của người khác sao?

Thích Ngạo Sương nghĩ tới điều này nhưng không hỏi! Chuyện thật đúng là như vậy! Những nam sinh khác cũng giống như Địch Thản Tư đối với Lan Ni xuống tay lưu tình, chỉ có Kiều Nạp Sâm người này là mạnh tay bẻ hoa.

Cho nên Lan Ni mới bị Kiều Nạp Sâm nói là kẻ Vạn Năm Lão Tam! Thực lực của Lan Ni tốt cùng chỉ có thể đạt tới bảy sao, không có cách nào lên tám sao được

Thích Ngạo Sương trong đáy mắt thoáng qua vẻ khinh bỉ, khinh bỉ Lan Ni, hơn nữa là khinh bỉ lòng kiêu ngạo của nàng ta.

Xinh đẹp thì ngon à? Xinh đẹp thì muốn làm gì cũng được à? Thật là buồn cười!

Lời Địch Thản Tư nói ra, Lan Ni dĩ nhiên là mặt thất sắc, hoảng sợ kêu lên: "Địch Thản Tư, không thể như vậy được, người nhất định phải dẫn ta qua, nếu không ta sẽ hạ xuống bảy sao đó!"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 20: Nàng Khó Chịu Ta Rất Thoải Mái

L

an Ni hoảng loạn, kêu thất thanh: “Địch Thản Tư, đừng, ta không thể rơi xuống bảy sao được. Ta...”

“Lần trước là để thực hiện lời hứa của ta, trả nhân tình cho người, dẫn người qua. Nhưng lần này ta không có nghĩa vụ phải dẫn người qua nữa.” Địch Thản Tư đối mặt với dung nhan tuyệt mỹ khiến hoa thất sắc của nàng, nhưng không có chút ý thương hương tiếc ngọc nào. Giọng nói vẫn vẫn đậm phong khinh như trước, không mang theo chút tình cảm và nhiệt độ nào. Mà trên khuôn mặt anh tuấn của Địch Thản Tư cũng không có biểu tình gì.

“Không, Địch Thản Tư, ta, ta là người đứng thứ ba đấy. Ta không thể rơi xuống bảy sao được. Vậy...Vậy ta còn mặt mũi nào mà sống nữa, ta...” Lan Ni khóc lóc nước mắt, giả bộ đáng thương tội nghiệp, kể lể với Địch Thản Tư, “Địch Thản Tư, người đành lòng sao? Người đành lòng thấy ta chịu nhục sao? Bối Sát Phân Ni, Mạt Lý Na và Y Bối Nhĩ đều chờ xem trò cười của ta.” Trong bốn đại hoa khôi của học viện thì thực lực của Lan Ni là mạnh nhất, là một trong ba người tám sao. Nhưng ba người này có thanh thế rất lớn.

Khó trách Lan Ni sẽ có phản ứng kịch liệt như thế. Chọc tới người trong lòng của rất nhiều nam sinh, dĩ nhiên sẽ trở thành đối tượng khiến đông đảo nữ sinh ghét bỏ. Nếu Lan Ni bị giáng xuống bảy sao, có rất nhiều người xếp hàng chờ xem trò cười này. Đặc biệt là đối thủ một mất một còn Y Bối Nhĩ của Lan Ni. Y Bối Nhĩ là người có bảy sao, là một trong tứ đại hoa khôi của

học viện không thể nghi ngờ. Nàng vẫn không hợp với Lan Ni, gặp mặt là sấm sét vang trời, giường cung bạt kiếm.

“Nếu người bị người ta cười nhạo cũng là do tự tìm. Vốn thực lực của người không đạt được tới tám sao. Làm sao người đứng thứ ba, người rõ hơn ai hết.” Mặt Dịch Thản Tư bình tĩnh, nói trúng tim đen khiến sắc mặt Lan Ni tái nhợt trong nháy mắt, dường như trở nên trong suốt, không có chút huyết sắc nào.

Thích Ngạo Sương không có phản ứng gì, chỉ lẳng lặng ngồi đó xem kịch vui. Nàng cảm thấy hơi lạnh.

“Dịch Thản Tư...?” Lan Ni không thể tin mà nhìn Dịch Thản Tư đang hồ hững nói chuyện, tựa như không thể tin Dịch Thản Tư có thể nói những lời lãnh khốc vô tình như thế, còn có cảm giác nhục nhã. Khóe mắt Lan Ni liếc thấy Thích Ngạo Sương đang im lặng ngồi đó. Dịch Thản Tư lại nói ra những lời như thế này với mình trước mặt người khác!

“Dựa vào sức mạnh trước đây của người, nếu không được thì nên lui về, đừng uống phí sinh mạng của mình.” Dịch Thản Tư bỏ lại những lời này, không để ý tới Lan Ni mà đi trên bờ đầm lầy, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Lan Ni vừa kinh vừa sợ, tuyệt vọng nhìn theo bóng lưng Dịch Thản Tư, cả người run rẩy, sắc mặt tái nhợt, cắn chặt môi, không thể nói nên lời. Nàng biết rất rõ phong cách hành sự của Dịch Thản Tư. Hắn đã quyết định chuyện gì thì sẽ không thay đổi. Chưa bao giờ và cũng tuyệt đối không vì mình mà thay đổi!

Chíp bông lơ lửng trên đầm lầy, đôi mắt màu vàng nho nhỏ nhìn chăm chăm vào Dịch Thản Tư, lăm bậm vài tiếng rồi bơi đi như tránh né hắn.

A? Thích Ngạo Sương nhìn chíp bông một cách kỳ lạ, thấy nó cũng nhìn nàng. Sau đó nó lắc lắc cái đầu nhỏ, thăm thì mấy tiếng.

“Chíp bông này nói người này rất mạnh, không dễ đối phó, không chiếm được tiện nghi. Lần trước đã bị thiệt thòi trong tay hắn nên lần này sẽ không chọc hắn.” Giọng Trường Không lại vang lên trong đầu Thích Ngạo Sương, giải thích hành động kỳ lạ của con vật kia.

Thích Ngạo Sương đổ mồ hôi. Con vật này cũng biết ức hiếp người yếu, sợ người ác. Vậy thì xem ra thực lực của Địch Thản Tư quả thật rất cường hãn. Nhưng mạnh tới đâu thì không biết.

Địch Thản Tư từ từ ngồi xuống, nhắm hai mắt lại, hướng về phía đầm lầy.

Khóe mắt Thích Ngạo Sương nhìn Địch Thản Tư, trong lòng nghi ngờ. Chẳng lẽ người này biết những khối đá kia nửa thật nửa giả?

Ánh mắt ai oán của Lan Ni vẫn dừng trên người Địch Thản Tư, rất lâu không rời khỏi chỗ đang đứng nửa bước.

“Người trở về đi. Những người khác không thể dẫn người qua đây được. Nếu người cố tình muốn người khác dẫn người đi qua thì chỉ có hại mình hại người mà thôi.” Chợt, Địch Thản Tư nhàn nhạt lên tiếng. Còn một người có thể dẫn Lan Ni đi qua đây, đó là Kiều Nạp Sâm. Dĩ nhiên, dùng mộng để nghĩ cũng biết tuyệt đối Kiều Nạp Sâm sẽ không dẫn Lan Ni qua. Nếu bây giờ hắn ở đây thì chỉ sợ sẽ cười ha ha rồi bỏ đá xuống giếng.

Những lời này trực tiếp đánh nát chút hy vọng cuối cùng trong lòng Lan Ni. Nàng cắn chặt môi, bi phẫn mà nhìn theo bóng lưng của Địch Thản Tư. Sự nhục nhã và đau đớn dâng lên trong lòng như thủy triều. Tuy trong lòng đã sớm chuẩn bị tư tưởng rằng Địch Thản Tư không yêu nàng nhưng chuyện đến nước này vẫn khiến Lan Ni không thích ứng kịp.

Cuối cùng, Lan Ni xoay người rời đi. Nhưng rời khỏi tháp Tinh Thần Thiên hay trở về tầng trước để làm chuyện khác thì không ai biết.

Sau khi Lan Ni rời đi, xung quanh yên lặng lại. Chỉ có chớp bông trừng mắt nhìn Thích Ngạo Sương, thỉnh thoảng đôi mắt nhỏ như hạt đậu khẽ chớp.

“Con vật kỳ lạ này rất thân cận với đệ?” Chợt, Địch Thản Tư nói.

Thích Ngạo Sương quay sang, nhìn về phía Địch Thản Tư, lại thấy Địch Thản Tư đã mở mắt, đang nhìn nàng chăm chăm.

Điều này mà cũng nhìn ra được? Thích Ngạo Sương kinh ngạc.

“Trên người nó không có chút sát khí nào, vẫn nhìn đệ. Hơn nữa nó không tới gần bờ.” Địch Thản Tư nhàn nhạt nói ra những gì giúp mình đoán ra được.

Thích Ngạo Sương không nói gì, từ chối cho ý kiến.

“Có muốn biết làm thế nào để đi qua không?” Bỗng Địch Thản Tư nói.

Hồi lâu sau Thích Ngạo Sương chưa lấy lại được tinh thần. Nàng nghi ngờ mà nhìn Địch Thản Tư. Nghe nói Địch Thản Tư tám sao, đứng đầu bảng là một cái bình lãnh khốc, bình thường im lặng là vàng mà sao hôm nay lại nói nhảm nhiều vậy?

Không chờ Thích Ngạo Sương trả lời, Địch Thản Tư nói một cách tự nhiên: “Chỉ cần đệ bình tâm lại, hòa nhập mình vào xung quanh, hòa nhập vào trời đất này, dùng tâm cảm nhận là có thể nhận ra được khối đá nào là thật.”

Dứt lời, Địch Thản Tư từ từ đứng lên, dường như chuẩn bị rời đi.

“Sao huynh lại cho ta biết những điều này?” Rốt cuộc Thích Ngạo Sương hỏi.

“Đừng cảm thấy là ta giúp đệ. Lúc tâm trạng ta tốt thì gặp ai ta cũng sẽ nói cho người đó biết. Có điều, có thể lĩnh ngộ lời ta không?” Trong giọng nói bình thản của Địch Thản Tư chứa mĩa mai.

Không đợi Thích Ngạo Sương lên tiếng, hắn đã lướt qua ba khối đá trong đầm lầy, rồi đứng yên ở đó, không chần chừ, tiếp tục đi lên phía trước. Bóng dáng hắn dần biến mất trong màn sương mù, biến mất trong tầm mắt của Thích Ngạo Sương.

Hòa nhập mình vào xung quanh, vào mảnh trời đất này? Thích Ngạo Sương ngồi tại chỗ không nhúc nhích, nhớ lại lời Địch Thản Tư nói. Mà chíp bông cũng không tránh ra mà chỉ trừng mắt nhìn Thích Ngạo Sương.

“Này, Thích Ngạo Sương, không đi à? Chíp bông vẫn chờ dẫn đường cho người đấy.” giọng Trường Không vang lên trong đầu Thích Ngạo Sương.

“Tạm thời không vội. Người nói nó tự đi chơi đi, khi cần ta sẽ gọi.” Thích Ngạo Sương phân phó Trường Không đi nói cho chíp bông để nó tự do hoạt động.

“A.” Tuy Trường Không nghi ngờ nhưng vẫn đồng ý, rời khỏi người Thích Ngạo Sương để truyền đạt ý của nàng cho chíp bông. Chíp bông thì thầm hai tiếng rồi bơi vào nơi sâu của đầm lầy.

Thích Ngạo Sương ngồi xếp bằng dưới đất, cau mày, nhắm mắt lại tiếp tục suy nghĩ lời của Địch Thản Tư.

Không biết qua bao lâu, đột nhiên Thích Ngạo Sương cảm thấy trước mắt như có gì đó thay đổi. Nàng mở mắt ra thì thấy gương mặt tuần tú phóng đại, cách mặt mình rất gần khiến nó như biến dạng, nhìn rất đáng sợ.

Thích Ngạo Sương kinh hãi, vươn tay uốn người lui lại, mới nhìn rõ người trước mặt là Kiều Nạp Sâm.

Kiều Nạp Sâm cười híp mắt nhìn Thích Ngạo Sương, nháy mắt, cười ha ha: “Thích Ngạo Sương, ha ha, đệ tới đây lâu chưa?”

“Kiều Nạp Sâm.” Thích Ngạo Sương cau mày, nhìn người cột nhả trước mặt mình, vươn tay đẩy hẳn ra.

“Thích Ngạo Sương, ta biết ngay nhất định đệ có thể tới được đây. Quả nhiên ta không nhìn lầm.” Kiều Nạp Sâm nói đầy hả hê.

“Vậy thì sao?” Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, nhìn Kiều Nạp Sâm đang rất thoải mái, biết hẳn tới đây cũng không mất bao nhiêu công. Hiển nhiên Kiều Nạp Sâm đứng thứ hai là nhờ thực tài, hoàn toàn khác với Lan Ni hàng dỏm kia.

“Ha ha. Ta nói với đệ chuyện vui này.” Kiều Nạp Sâm trực tiếp ngồi bên cạnh Thích Ngạo Sương, mặt mày hớn hờ nói, “Đệ đoán xem ta vừa gặp ai?”

“Lan Ni.” Thích Ngạo Sương không hề nghĩ ngợi mà trực tiếp nói ra hai chữ này.

Kiều Nạp Sâm kinh ngạc, mở lớn mắt nhìn Thích Ngạo Sương: “Sao đệ biết?”

“Huynh còn hung hăng chế nhạo nàng, làm nhục nàng.” Thích Ngạo Sương tiếp tục mặt không vẻ gì mà nói ra.

“Oa! Sao đệ biết?” Kiều Nạp Sâm kinh ngạc hơn, mắt càng mở lớn hơn.

“Lan Ni khổ sở thì sẽ khiến huynh vui vẻ không phải sao?” Thích Ngạo Sương giựt giựt khóe miệng, miễn cưỡng nói ra những lời này.

“À? Ha ha, ha ha, ha ha ~~~” Kiều Nạp Sâm nghe xong, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó cười ha hả, càng cười càng lớn.

Thích Ngạo Sương không nói gì, chờ Kiều Nạp Sâm cười xong.

“Đệ thật hiểu huynh. Ha ha, ha ha, đúng vậy. Nàng khó chịu ta liền rất vui vẻ, nàng đau đớn ta liền vui mừng.” Kiều Nạp Sâm vươn tay vỗ vai Thích Ngạo Sương, vui mừng mà nói.

“Sao lại ghét nàng ta như thế?” Thích Ngạo Sương nghi ngờ. Kiều Nạp Sâm có thâm thù đại hận gì với với Lan Ni sao?

“Không có tại sao, chỉ là ghét mà thôi. Cả ngày chỉ dựa vào mình xinh đẹp liền hoành hành ngang ngược. Xinh đẹp thì sao? Xinh đẹp thì ngon à?” Kiều Nạp Sâm hừ lạnh đầy khinh thường. Cách nghĩ trong lòng không mưu mà hợp với Thích Ngạo Sương. “Nữ nhân này ghê tởm muốn chết. Lần trước qua được tầng thứ tám là nhờ Địch Thản Tư, đạt được vị trí thứ ba là do lén lút thương lượng với những học viên khác. Đệ cho rằng nàng ta rất cao quý à? Nàng ta nghĩ là ta và Địch Thản Tư không biết. Chúng ta chỉ không muốn nói mà thôi.”

Thích Ngạo Sương sững sờ. Nàng không ngờ Lan Ni lại đi cầu xin những người đó nhường cho nàng. Còn tưởng rằng những người đó chủ động nhường chứ.

“Rất nhiều chuyện cần phải có ba người đứng đầu cùng làm. Phần thưởng cho ba người đứng đầu là cùng tu luyện với nhau. Lan Ni vì tiếp cận Địch Thản Tư mà làm chuyện lỗ vốn rồi.” Sự khinh thường trong mắt Kiều Nạp Sâm càng ngày càng đậm, “Đệ cho rằng vì sao mà Địch Thản Tư lại dẫn nàng ta theo? Bởi vì Địch Thản Tư nợ nàng một nhân tình. Chuyện này, phải nhắc tới...”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 21: Người Hoặc Ngạo Sương

S

au ót Thích Ngạo Sương hiện lên vài vạch đen, nhìn Kiều Nạp Sâm nói tới nước miếng văng lung tung, khoe miệng giứt giứt. Không ngờ người này ngoài miệng lưỡi độc ác còn nhiều chuyện như vậy!

“Địch Thản Tư có một tỷ tỷ xinh đẹp, là phu nhân của Thành chủ thành Cửu Thiên. Có lần nàng ra ngoài, bị ám sát, vừa may gặp được Lan Ni đi ngang qua. Lan Ni liền cứu tỷ tỷ của hắn, vậy nên mới thiếu phần nhân tình này. Thật ra thì ta và Địch Thản Tư cũng biết chuyện này. Lúc ấy không có Lan Ni, tỷ tỷ của hắn cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì. Nhưng Lan Ni lúc đó dũng cảm quên mình, can một kiếm cho tỷ tỷ của Thản Tư.” Kiều Nạp Sâm bĩu môi, nói đầy khinh thường, “Nàng ta trăm phương ngàn kế muốn gặp tỷ tỷ của Thản Tư, muốn lấy lòng tỷ ấy, rốt cuộc có được cơ hội này thì sao mà bỏ qua được.”

Cuối cùng thì Thích Ngạo Sương đã biết sao lại thiếu nhân tình.

“Lúc ấy không cần Lan Ni gà mẹ, tỷ tỷ của Địch Thản Tư cũng sẽ không có chuyện gì. Nhưng tính của Địch Thản Tư...Haiz, thật khiến người ta buồn. Nhiều năm qua vẫn đồng ý cho Lan Ni gà mẹ đi theo hắn, còn giúp nàng ta rất nhiều lần. Thậm chí còn dẫn nàng ta qua khảo hạch ở tầng thứ tám.” Đáy mắt Kiều Nạp Sâm là sự khinh bỉ, sau đó cười rộ lên, “Có điều, bây giờ Địch Thản Tư cũng sẽ không dẫn theo nữ nhân kia nữa. Hắn là hắn cảm thấy đã trả xong nhân tình rồi, ha ha ha ha...”

Kiều Nạp Sâm càng cười đắc ý hơn, ngửa đầu cười lớn tới quên mình.

Chíp bông nằm bên bờ, đôi mắt đậu nánh ti hí nhìn Kiều Nạp Sâm không chút thiện cảm.

“Phải rồi, Thích Ngạo Sương, đệ không đi à? Đi, ta dẫn đệ đi qua đó.” Mặt mày Kiều Nạp Sâm hớn hờ.

“Không cần.” Thích Ngạo Sương lắc đầu, lạnh nhạt nói, “Tự ta có thể đi được.”

“Cũng đúng. Ta vui đến choáng váng rồi. Ta tin đệ tuyệt đối có thể qua được.” Kiều Nạp Sâm cười sáng lạn, gật đầu thật mạnh.

Lúc này, sau lưng bọn họ lại có tiếng động. Đã có học viên khác tới được đây. Trong đó có nam tử Ma tộc mà Thích Ngạo Sương gặp ở hai tầng lửa và băng ở tầng thứ bảy.

“Ồ, các đệ tới rồi à?” Kiều Nạp Sâm đứng lên, nhìn mấy người vừa tới, giọng nói tùy tiện, lười biếng.

“Kiều Nạp Sâm.” Một giọng nói trầm thấp truyền tới, không có thiện cảm mấy.

“Ha ha, ta tưởng là ai, thì ra là con ruồi cả ngày lượn quanh Lan Ni à.” Kiều Nạp Sâm khoanh tay trước ngực, nhìn bên kia đầy chế giễu.

Thích Ngạo Sương quay sang, thấy có năm nam tử đang đi tới. Đi cuối cùng là nam tử Ma tộc Thích Ngạo Sương gặp ở tầng thứ bảy. Nam tử đi đầu vẻ mặt âm trầm, khuôn mặt cũng tạm coi là anh tuấn. Có điều sự ác độc giữa hai hàng lông mày đã phá hỏng vẻ anh tuấn của hắn. Dĩ nhiên, hắn kém hơn Dịch Thần Tư rồi.

“Kiều Nạp Sâm! Người chỉ biết khoe khoang, khoa môi múa mép ức hiếp nữ nhân thôi. Ngoài chuyện đó ra thì người còn biết gì nữa?” Một nam tử vẻ mặt âm trầm, lạnh lùng nói.

“Ha ha, Tây Mễ, ta chẳng những khoe khoang, nhanh mồm nhanh miệng mà còn có thể đánh người đến gà bay chó sủa. Không tin thì thử xem. Về phần người nói ta ước hiếp nữ nhân...” Kiều Nạp Sâm chợt giả bộ suy nghĩ nghiêm túc, cau mày nói: “Ta rất thân thiện với nữ nhân, đều vô cùng có phong độ với họ.”

“Phi! Nghe thật hay!” Sắc mặt của nam tử tên là Tây Mễ như màu gan heo. Hắn không dám nhận lời Kiều Nạp Sâm bởi vì hắn biết quả thật Kiều Nạp Sâm có năng lực để đánh hắn tới mức gà bay chó sủa. Vậy nên chỉ có thể nói tiếp câu sau, “Người có phong độ với nữ nhân? Nói vậy mà không sợ đau đầu lưỡi à? Thái độ của người với Lan Ni còn cần ta nói không? Mọi người đều biết người làm khó Lan Ni ở mọi nơi, vừa rồi còn làm nhục nàng. Người là nam nhân à? Dám đối xử như thế với Lan Ni!” Tây Mễ nói đầy phần hận, ánh mắt sắc bén nhưng không dám có hành động gì.

“À?” Kiều Nạp Sâm ra vẻ nghi ngờ, chớp mắt đầy vô tội, nói, “Lan Ni? Nàng ta được coi là nữ nhân à? Là nữ nhân sao? Sao ta không biết nhỉ?”

Tây Mễ nhìn phản ứng của Kiều Nạp Sâm, tức giận tới mức muốn thổ huyết. Hắn duỗi ngón tay chỉ vào Kiều Nạp Sâm, ấp úng thật lâu mới nói được một câu: “Người...Người...Quả thật là không thể nói lý với người được!”

Kiều Nạp Sâm nhún vai, nói đầy bất đắc dĩ: “Mắt người mọc ở mông rồi. Người như vậy mà người cũng thích cho được. Tâm kế nặng, lòng dạ độc ác, tự cho là đúng...” Kiều Nạp Sâm vẫn tiếp tục nói.

“Câm miệng! Người đừng vũ nhục Lan Ni.” Sắc mặt Tây Mễ đại biến, gầm lên một tiếng, định nhào lên.

Sắc mặt Kiều Nạp Sâm trầm xuống, nụ cười độc ác thoáng qua đáy mắt. Nhưng hắn tuyệt không để ý để cho Tây Mễ đáng ghét này nhuộm màu, ha ha!

“Tây Mễ, dừng!” Chợt, một tiếng kêu khê truyền tới, ngăn Tây Mễ lại.

Giọng nói này Thích Ngạo Sương rất quen. Là Lan Ni. Thì ra nàng ta vẫn chưa đi à? Lại còn núp ở sau nữa chứ.

Kiều Nạp Sâm nhẹ cau mày, nhìn bộ mặt tức giận của Tây Mễ đầy hả hê. Hắn nghĩ thầm, khó trách hôm nay Tây Mễ lại kích động như gà chọi, biết rõ không phải đối thủ của mình mà còn muốn nhào tới. Thì ra là muốn thể hiện trước mặt người mình mến mộ.

“Sao? Lan Ni, người không đi mà còn định nhờ ai dẫn qua đây à?” mặt Kiều Nạp Sâm đầy khinh bỉ mà nhìn Tây Mễ, mỉa mai, “Chẳng lẽ người trông cậy vào Tây Mễ? Chính hắn còn không bảo vệ được mình mà còn đòi dẫn theo người. Các người sẽ chết cùng thôi.” Lúc này Kiều Nạp Sâm không còn cười rục rờ như ánh mặt trời nữa mà nụ cười trên khóe môi cực kỳ tà mị.

Tây Mễ nắm chặt nắm đấm, nhìn Kiều Nạp Sâm chăm chăm. Nếu ánh mắt có thể giết người thì Kiều Nạp Sâm đã có hàng ngàn vết thương, chết đi sống lại, sống lại rồi lại chết đi rồi. Nhưng đáng tiếc, ánh mắt không thể giết người. Cho nên Kiều Nạp Sâm vẫn đứng đó nhìn Tây Mễ. Tây Mễ tức đến nổi muốn thổ huyết.

Lan Ni cũng cắn chặt môi nhìn Kiều Nạp Sâm chăm chăm, trong lòng thấy nản. Nàng ta không phải là đối thủ của Kiều Nạp Sâm, Tây Mễ cũng vậy.

Những người khác cũng im lặng, nhìn trò cười trước mắt, không ai mở miệng. Thích Ngạo Sương cũng im lặng, lẳng lặng ngồi đó.

Ánh mắt của Lan Ni hướng về phía Thích Ngạo Sương, đáy mắt tràn đầy sát ý và phần hận.

Sát ý? Thích Ngạo Sương cau mày. Nàng không nhìn lầm. Ánh mắt Lan Ni nhìn nàng tràn đầy sát ý. Nàng ta muốn giết mình? Tại sao? Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, không tìm ra nguyên nhân. Mình không chọc nàng ta mà?

Sao Thích Ngạo Sương có thể hiểu được lòng Lan Ni. Lan Ni bị Địch Thản Tư nói những lời tuyệt tình tàn khốc như vậy trước mặt Thích Ngạo Sương, đối với nàng ta là sự nhục nhã rất lớn. Tấm chân tình say mê của nàng ta bị Địch Thản Tư chà đạp một cách vô tình. Địch Thản Tư không hề có chút tình ý nào với nàng ta. Nếu chỉ có hai người với nhau thì còn đỡ, đằng này lại là trước mặt Thích Ngạo Sương. Nàng ta không thể nuốt trôi chuyện này. Nhục nhã như vậy mà lại bị người khác nhìn thấy. Nhưng tuyệt đối không thể! Nàng ta là ai chứ? Là Lan Ni – một trong tứ đại hoa khôi, là thiên chi kiêu nữ, là ngôi sao trong học viện Tinh Thần!

Tuyệt đối không thể để người khác biết chuyện của nàng và Địch Thản Tư. Bởi vì chuyện này thật sự quá mất mặt, quá nhục nhã, sẽ khiến những nữ tử ghét nàng ta hung hăng nhạo báng nàng ta. Không! Lòng tự trọng của nàng tuyệt đối không cho phép chuyện như thế xảy ra!

Lan Ni thấy may khi Thích Ngạo Sương còn chưa kịp nói chuyện giữa nàng ta và Địch Thản Tư cho Kiều Nạp Sâm. Nếu không, với tình tình của Kiều Nạp Sâm thì lúc này đã tuyên truyền, cổ vũ mọi người cười nhạo. Còn chưa kịp! Tuyệt đối không thể để người khác biết chuyện này, đặc biệt là Kiều Nạp Sâm!

Ánh mắt Lan Ni nhìn Thích Ngạo Sương càng ngày càng lạnh, thầm hạ quyết định trong lòng rằng nhất định phải giết hắn ở đây! Chết khi đi qua đầm lầy, không ai có thể nói chính xác rằng chuyện gì đã xảy ra. Cho nên Lan Ni mới không lập tức rời khỏi tháp Tinh Thần Thiên mà chờ người mến mộ nàng tới, khiến Tây Mễ giết Thích Ngạo Sương lúc qua đầm lầy mà thần không biết quỷ không hay.

“Hừ, hôm nay không nói nhảm với người.” Tây Mễ kiềm lửa giận trong lòng, trầm giọng nói.

“Thôi đi, người cho rằng ta muốn nói nhảm với người à? Khẩu vị của ta không tệ thế đâu.” Kiều Nạp Sâm hừ lạnh, nói một câu đầy khinh thường, hoàn toàn không để ý rằng sắc mặt Lan Ni đã cực kỳ khó chịu, xoay người ngồi cạnh Thích Ngạo Sương, cười hì hì: “Thích Ngạo Sương, đi không?”

“Huynh đi trước đi. Tối nay ta mới đi.” Thích Ngạo Sương nhàn nhạt trả lời. Bây giờ nàng không muốn nhờ chíp bông dẫn đường, muốn thử xem mình có hiểu được lời Dịch Thần Tư không.

“A, vậy ta đi trước. Đề cẩn thận nhé.” Kiều Nạp Sâm cười híp mắt. Dứt lời thì đứng lên, nhìn đầm lầy phía trước, tạm thời không động đậy.

Lâu sau, Kiều Nạp Sâm mới điểm nhẹ mũi chân, nhẹ nhàng bay tới trước. Chíp bông thầm thì hai tiếng đầy khó chịu, nhìn Kiều Nạp Sâm đi xa mà không dám đuổi theo. Rất rõ ràng rằng con chíp bông sợ kẻ mạnh, ăn hiếp kẻ yếu này biết Kiều Nạp Sâm không phải đèn cạn dầu, nên không tiến tới trêu chọc mà chỉ quay sang, dùng đôi mắt đậu nành mà nhìn những người khác trên bờ đầy ác độc.

“Đi thôi.” Nam tử Ma tộc nói nhỏ, sau đó nhảy tới đầu tiên, không ngừng phóng ra ma pháp. Đó là công kích hệ Phong nhẹ nhàng, đánh lên những tảng đá, đoán xem tảng nào là thật, tảng nào là giả. Tuy thế nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm. Có những tảng đá ở quá xa, hẳn phải dùng lực thật mạnh mới có thể phóng tới. Làm vậy thì tảng đá dưới chân sẽ không chịu nổi sức ép, chìm xuống rất nhanh, dòng nước đục có tính ăn mòn sẽ vọt lên ngay lập tức, mấy lần suýt dính vào chân nam tử này.

Thích Ngạo Sương nhìn ma pháp nam tử phóng ra. Hẳn điều chỉnh sức lực rất tốt, có thể thử được tảng đá nào là thật, tảng nào là giả. Nhưng những tảng đá bị hấn công kích chỉ có thể chịu được hấn đạp chân lên, chứ không

chịu nổi sức mạnh khi hấn phóng ra ma pháp tiếp theo. Như vậy, những người khác không thể đi theo hấn, chiếm lợi thế. Ma pháp này được kiểm chế độ mạnh yếu rất tốt. Thích Ngạo Sương nhẹ than. Những tảng đá kia chỉ cần ma pháp hệ Phong công kích rất nhẹ đã lung lay rồi. Nếu là ma pháp khác thì chỉ sợ đã bị trực tiếp đánh chìm rồi.

Ba nam tử khác cũng hành động, dùng tất cả các cách để vượt qua. Chíp bông thăm thì đầy hưng phấn, bơi tới bơi lui trên đầm lầy, đuổi theo nam tử Ma tộc phía trước. Ba người phía sau lần lượt đi theo.

Thích Ngạo Sương ngồi đó không động nhưng vẫn duy trì sự cảnh giác. Bởi vì nàng cảm nhận được ánh mắt nóng rực sau lưng. Không cần nghĩ cũng biết là của Lan Ni.

Ngay lập tức, những người kia biến mất trong làn sương mù mờ mịt của đầm lầy. Tiếng rầm rầm vang lên không dứt bên tai. Hiển nhiên là tiếng quát của chíp bông và sau đó là tiếng xì xào đầy hưng phấn của nó.

Một tiếng hét thảm truyền ra từ đám sương mù, vô cùng thê lương.

Sắc mặt Lan Ni hơi đổi. Sợ rằng có người đã bị con thú ồn ào công kích bị thương dưới điều kiện khắc nghiệt này. Không sợ họ mất mạng, bởi dù sao thì họ cũng có kinh nghiệm. Lúc trước cũng còn sống mà đi qua đầm lầy này.

Ánh mắt Tây Mễ rơi lên trên người Thích Ngạo Sương, mừng thầm. Mới vừa thấy tên khốn Kiều Nạp Sâm đó nói chuyện với tên tiểu tử tóc đỏ này, sao lại sợ hấn đi cùng với bọn hấn cơ chứ. Nếu bọn hấn đi với nhau thì nhất định Kiều Nạp Sâm sẽ giúp hấn, vậy thì mình không thể ra tay được. Bây giờ thì tốt rồi, chỉ còn mình tên tiểu tử tóc đỏ này thôi.

Thích Ngạo Sương vẫn không đi. Tây Mễ và Lan Ni cũng không đi. Ba người cứ thế mà im lặng đứng trên bờ, trong lòng có những suy nghĩ khác nhau.

Bây giờ trong lòng Thích Ngạo Sương hơi phiền muộn. Hai người kia ở đây giống như quả bom hẹn giờ vậy. Mình không thể thả lỏng tinh thần mà hòa nhập vào xung quanh.

Ba người cứ dây dưa như thế. Tây Mễ và Lan Ni không ngại ra tay ở đây. Ở bên bờ tử vong, lưu lại chút dấu vết cũng có cái hay. Có thể tới được tầng thứ tám này, thực lực không hề kém. Nếu có thể thắng trong một chiêu, Tây Mễ cũng không tình nguyện mạo hiểm đánh Thích Ngạo Sương trên bờ. Cứ như vậy qua một lúc lâu, Lan Ni và Tây Mễ nhìn vào mắt nhau, trong mắt đều là mất kiên nhẫn. Nếu cứ tiếp tục thì còn kéo dài tới lúc nào? Hai người trao đổi ánh mắt, không muốn chần chừ nữa. Tiểu tử tóc đỏ này muốn làm trò quỷ gì? Không đi qua cũng không rời khỏi tháp Tinh Thần Thiên, cứ im lặng ngồi đó làm gì?

“Lan Ni, chắc là con quái thú đó đuổi theo bọn họ. Nếu không thì để ta dẫn muội đi. Ta đi trước dò xem tảng đá nào là thật. Ta tìm được tảng đá chính xác thì ta đi trước rồi muội theo sau. Cho muội bảo bối này, có thể ngăn cản được nước kia.” Lúc này, Tây Mễ cố ý lên tiếng, lấy ra bảo bối lần trước giúp mình vượt qua chỗ này đưa cho Lan Ni. Thật ra thì cách này không thể dùng được. Có rất nhiều tảng đá không thể chịu được sức nặng một lần nữa. Chỉ có một số ít là chịu được mà thôi. Cho nên học viên muốn đi qua đây phải tự chọn được đường đi chính xác. Còn có chíp bông ồn ào xuất quỷ nhập thần, không biết xuất hiện tập kích con người lúc nào, thật là kinh khủng. Nhưng Tây Mễ nghĩ tiểu tử tóc đỏ vừa tới đây nên sẽ không biết điều này. Phải dụ hắn đi theo mình. Bây giờ con thú ồn ào đã đi xa, chỉ cần dẫn tên tiểu tử này lên đầm lầy là hắn sẽ trả được thù của Lan Ni. Hắn cũng biết với thực lực này của mình, dùng bảo bối thì có thể miễn cưỡng mà qua. Không mang theo bảo bối thì không được. Có điều, con thú ồn ào đã đi xa, hơn nữa ở đây cũng không cách bờ xa lắm, hắn là không có vấn đề gì. (vừa đại gái, vừa tự cao, vừa nảo phẳng...à, thiện tai #.#)

“Hả?” Lan Ni sửng sốt, sau đó hiểu được ý của Lan Ni, gật đầu rồi nói lớn, “Được, Tây Mễ, cảm ơn huynh. Chắc chắn là con quái thú kia đã đuổi theo bọn họ, nhất thời nửa khắc cũng không về được đâu. Chúng ta phải nhanh lên.” Khóe mắt Lan Ni liếc nhìn Thích Ngạo Sương, quan sát hành động của nàng.

Tây Mễ dẫn Lan Ni cẩn thận tìm tảng đá, sau đó Lan Ni đi theo. Hắn nhìn màn sương hơi lo lắng, chỉ sợ con quái thú hung mãnh sẽ đột ngột xuất hiện.

Lúc này, Thích Ngạo Sương từ từ đứng lên.

Trong lòng Tây Mễ và Lan Ni vui mừng, lặng lẽ liếc nhìn nhau, trong mắt là ý cười không giấu được.

Vậy nhưng bọn họ không để ý thấy khóe môi Thích Ngạo Sương nhếch lên thành một vòng cung lạnh lẽo.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 22: Xem Náo Nhiệt Là Xem Náo Nhiệt

T

hích Ngạo Sương từ từ đứng lên, cúi đầu, thăm thờ dài.

“Này, Thích Ngạo Sương, người thờ dài cái lông gì vậy?” Trong đầu truyền tới tiếng của Trường Không.

“Ta chỉ thờ dài vì sao lòng người lại phức tạp như thế.” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng trả lời.

“Con người là một loại động vật rất phức tạp rất cực đoan. Con người có mặt tốt đẹp nhất, cũng có mặt xấu xí nhất. Đây là chuyện bình thường thôi.” Lúc này, Trường Không thay đổi giọng điệu nói năng tùy tiện lúc trước, nghiêm túc khác thường.

“Hả? Con người là cực đoan nhất...” Thích Ngạo Sương lăm lăm, nhắc lại lời Trường Không.

“Đừng nường tay với những thứ xấu xí tồi tệ. Còn đối với những thứ tốt đẹp thì nên quý trọng.” Chợt, giọng Thiên Không hơi lạnh khốc, trầm xuống, “Có câu nói rằng nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với chính mình. Bây giờ giết hai người kia được rồi đấy.” Lúc này, lời Trường Không lại nhẹ nhàng như ăn một bữa cơm vậy.

“Hả? Tiểu tử, không ngờ người ác vậy đấy. Người không phải chỉ là một đứa bé à?” Thích Ngạo Sương từ từ tới bên bờ, trao đổi trong đầu với Trường Không.

“Làm ơn đi! Ta đã trưởng thành rồi. Tuy mới lớn nhưng không còn là trẻ con nữa. Còn nữa, trong đầu ta có ký ức được truyền lại. Ta hiểu khá rõ loại động vật phức tạp là con người này đấy.” Trường Không phản bác đây khó chịu.

“Ừ. Được được, người là người lớn.” Thích Ngạo Sương cười nhạt, đi tới bên bờ, ngẩng đầu nhìn Tây Mễ và Lan Ni.

Tây Mễ và Lan Ni đưa lưng về phía Thích Ngạo Sương nhưng dư quang nơi khóe mắt vẫn nhìn nàng chăm chăm.

“Chắc chắc, tảng nào mới là con đường chính xác đây?” Thích Ngạo Sương đứng bên bờ, nhìn đầm lầy đầy phiến nào, dường như chưa biết được nên đi lên tảng đá nào.

Lòng Tây Mễ và Lan Ni căng thẳng. Nếu Thích Ngạo Sương không chọn đúng đường, tự té xuống cũng tốt. Nếu chọn đúng đường vậy thì đánh lén hắn, để hắn té xuống.

“Thôi, đoán đại vậy.” Thích Ngạo Sương lăm bẫm, điểm nhẹ mũi chân, sau đó bay đến một tảng đá cách không xa chỗ Tây Mễ và Lan Ni lắm.

“A....!!!” Thích Ngạo Sương kêu lên, thân thể lay động.

Trong mắt Tây Mễ và Lan Ni hiện lên sự kích động, như muốn kêu thành tiếng.

Nhưng Thích Ngạo Sương quơ quơ hai tay, rồi lại ổn định thân thể, sau đó thở dài: “Hô —— nguy hiểm quá. Xem ra mình thật là may, đi đúng rồi.”

Quả nhiên, tảng đá dưới chân Thích Ngạo Sương vẫn đứng vững ở đó, không lay động chút nào.

Mắt Tây Mễ và Lan Ni trầm xuống đầy thất vọng. Sau đó hai người liếc nhìn nhau, gật nhẹ đầu, chuẩn bị ra tay. Dáng vẻ hô to gọi nhỏ của Thích Ngạo Sương cho thấy rằng rõ ràng nàng dựa vào vận may mới có thể dấn lên tảng đá thật. Nói vậy thì hắc cũng không đủ thực lực để vượt qua đầm lầy này.

Vậy mà, bỗng nhiên Thích Ngạo Sương lại quay lại nhìn hai người không dời mắt.

Tây Mễ và Lan Ni cũng nhìn thấy ánh mắt của Thích Ngạo Sương. Thấy nàng đứng đó không động, cứ như vậy mà nhìn bọn họ thì trong lòng bối rối. Chẳng lẽ Thích Ngạo Sương nhìn ra được cái gì rồi?

“Hai vị, có phải thấy thất vọng khi ta không té xuống không?” Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Thích Ngạo Sương là nụ cười vô cùng đẹp.

Mặt hai người biến sắc, vẻ mặt không tự nhiên.

“Ta thấy hơi lạ. Ta với ngươi không thù không oán, sao lại muốn mạng của ta?” Thích Ngạo Sương nhìn Lan Ni đầy nghi ngờ, vuốt cằm, khó hiểu mà hỏi.

Thích Ngạo Sương vừa dứt lời thì sắc mặt của Lan Ni và Tây Mễ hết sức đặc sắc.

“Hừ! Ngươi đã phát hiện thì không cần nói nhiều nữa, đi chết đi.” Tây Mễ cười lạnh. Vừa rồi thấy Thích Ngạo Sương đoán xem tảng đá nào là thật để dấn lên, gặp may được một tảng đá thật, trong lòng hắc đã định ninh thực lực của nàng kém hơn hắc, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắc. Nếu vậy, hắc đã bước lên đầm lầy thì còn cần gì phải giả vờ nữa? Sao hắc có thể ngờ Thích Ngạo Sương đang đánh lạc hướng hắc.

“Có chết cũng phải rõ ràng chứ.” Thích Ngạo Sương bĩu môi, nhìn Lan Ni. Nàng muốn nói trước khi chết thì Lan Ni và Tây Mễ phải cho nàng biết lý

do vì sao lại nhắm vào nàng. Nhưng lời này vào tai hai người kia thì lại có ý khác. Nó giống như lời trăn trối của nàng vậy.

“Người không cần biết.” Lan Ni sẽ không nói lại chuyện mất mặt của mình, càng không muốn để Tây Mễ bên cạnh biết. Sự kiêu ngạo của nàng không cho phép nàng nói ra.

“Chắc, vậy thì thật đáng tiếc.” Thích Ngạo Sương nhẹ thở dài. Nàng thấy được sát ý nồng đậm trong mắt hai người kia. Đối phương đã có lòng dạ độc ác như thế thì mình cần gì phải nhân từ với bọn họ?

“Đi chết đi!” Tây Mễ cười lạnh, gương mặt anh tuấn biến dạng. Hắn quát khẽ, trong tay đã có một ngọn lửa nhỏ. Đột nhiên hắn phóng về phía Thích Ngạo Sương. Ngọn lửa lớn dần trong không trung, sau đó biến thành vô số mũi tên lửa đánh về phía nàng. Mũi tên lửa ngập trời hoàn toàn chặn mọi đường lui của nàng.

Đáy mắt Lan Ni cũng hiện lên ánh sáng độc ác cay nghiệt, tay cũng hoạt động. Ma pháp công kích trực tiếp vào tảng đá dưới chân Thích Ngạo Sương. Khóe miệng nàng ta cong lên, tựa như có thể tưởng tượng ra cảnh Thích Ngạo Sương bị đánh khỏi tảng đá, rơi vào nước đục rồi bị ăn mòn đến không còn hình dạng ban đầu.

Tây Mễ cũng cười lạnh đầy độc ác, khẽ hí mắt, đặc chí nhìn một màn trước mắt. Nhưng hắn chỉ chớp mắt một cái rồi mở ra thì bị cảnh tượng trước mắt khiến cho ngây ngẩn. Mũi tên bằng lửa ngập trời rơi xuống, đánh tung bọt nước đục lên xung quanh. Lan Ni cũng đánh chìm tảng đá Thích Ngạo Sương đứng nhưng trên đó không có bóng dáng của nàng! Càng không có tiếng kêu thảm thiết như bọn hắn tưởng!

“Người đang nhìn đi đâu đấy?” Chợt, giọng nói đầy thần bí của Thích Ngạo Sương vang lên bên tai Tây Mễ.

Ngay sau đó, Tây Mễ cảm thấy cổ mình hơi nhột. Hắn đưa tay ra sờ thì thấy dính dính. Sau đó là màu đỏ của máu bay đầy trời.

Thật là cơn mưa máu xinh đẹp....

Đây là cảm nhận cuối cùng của Tây Mễ.

Sau đó thân thể Tây Mễ mềm nhũn, lộ ra gương mặt lạnh lùng của Thích Ngạo Sương ở sau lưng.

Lúc này, Lan Ni có cảm giác máu trên người mình lạnh đi, rồi đông lại.

Chết! Tây Mễ chết rồi!

Cứ không có sức chống lại mà chết đi như thế!

Mới vừa rồi còn nói chuyện với mình, bây giờ đã biến thành một thi thể đang dần mất đi độ ấm! Thân thể Tây Mễ mềm nhũn, trượt vào trong nước. Tiếng ăn mòn vang lên đầy hưng phấn. Một mùi gay mũi lan tỏa trong không trung.

Người Lan Ni cứng đờ, đầu óc không thể hoạt động được, cứ như vậy mà nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Thích Ngạo Sương đầy sững sờ.

“Gương mặt mỹ lệ kia mà bị nước đục này ăn mòn thì sẽ ra sao nhỉ?” Thích Ngạo Sương hạ mi mắt, nhìn chủ thủ còn vương máu trong tay mình, cười khê, hỏi. Trên đầm lầy, sử dụng ma pháp là chuyện rất nguy hiểm. Cho nên rất nhiều người vượt qua nơi này mà không dùng ma pháp. Thích Ngạo Sương cười. Ở nơi này, người tinh thông thuật ám sát như nàng, dường như có lợi thế rất lớn.

“Không không không!!!” Rốt cuộc, Lan Ni phục hồi tinh thần, lắc mạnh đầu, nhìn Thích Ngạo Sương đang cười lạnh và thanh chủ thủ trong tay nàng, vô cùng hoảng sợ.

“Không cái gì? Vừa nãy ta hỏi người sao lại muốn giết ta thì người không chịu trả lời.” Thích Ngạo Sương thở dài đầy tiếc nuối.

“Ta nói, ta nói, đệ muốn biết gì ta sẽ nói.” Trong lòng Lan Ni vô cùng sợ hãi. Thiếu niên tóc đỏ trước mặt giết Tây Mễ rồi mà trên mặt vẫn là nụ cười mê hoặc trí mạng như thế. Quá đáng sợ. Hơi thở lạnh lẽo tỏa ra từ người thiếu niên này thật đáng sợ! Không muốn chết! Nàng không muốn chết!

“Muộn rồi. Bây giờ ta không muốn biết nữa.” Thích Ngạo Sương nhún vai, nói đầy bất đắc dĩ.

“Đừng giết ta, đừng giết ta. Chuyện gì ta cũng đồng ý với đệ. Đệ muốn ta làm gì cũng được.” Trong đôi mắt xinh đẹp của Lan Ni dâng lên hơi nước, đáng vẻ như hoa lê đắm mưa khiến người ta thương. Những lời này, là nam nhân thì đều hiểu. Chỉ cần có thể cho nàng sống nàng có thể bán đi tôn nghiêm và thân thể của mình.

Đáy mắt Thích Ngạo Sương hiện lên tia chán ghét. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng thì nàng vô cùng vênh váo tự đắc, nhưng bây giờ lại thành ra thế này. Rất nhiều nam nhân thích nữ nhân bề ngoài xinh đẹp nhưng không có nội hàm thế này sao?

Đang khi Thích Ngạo Sương im lặng thì tay phải Lan Ni khẽ động, từ từ xé nát quyển trục truyền tống mà học viện đưa. Phải nhanh rời khỏi đây thôi.

“Hừ!” Thích Ngạo Sương hừ lạnh, giơ tay lên, một ngọn gió sắc bén bắn về phía Lan Ni đang từ từ biến mất.

Lan Ni kêu thảm một tiếng nhưng vẫn biến mất.

“Ôi mẹ nó! Nữ nhân kia cứ như vậy mà chạy được à?” Trường Không nhảy khỏi người Thích Ngạo Sương, hô to gọi nhỏ.

“Không phải người thích mỹ nữ à? Nữ nhân vừa rồi cũng là mỹ nữ đấy.” Thích Ngạo Sương trêu.

“Cắt! Tiểu gia ta không phải không có mắt. Loại nữ nhân này uống có vẻ ngoài xinh đẹp mà lại cực kỳ nông cạn.” Trường Không phản bác đầy khinh thường. Từ khi nữ nhân kia nói chuyện với nam nhân kia, rồi sát ý của nàng dành cho Thích Ngạo Sương khiến Trường Không cảm thấy ghê tởm.

Thích Ngạo Sương cười, xoay người bay về bờ, trên tay đột nhiên công kích về phía tảng đá Lan Ni và Tây Mễ vừa đứng, đánh nó chìm xuống. Tất cả rơi vào nước, bị ăn mòn không còn gì, không để lại chút dấu vết nào.

“Nữ nhân kia chạy mất rồi! Lần này thì rắc rối rồi đây.” Trường Không nhảy trên đất, nói đầy lo lắng, “Với tính tình độc ác của nàng ta, tuyệt đối nàng ta sẽ không từ bỏ ý đồ. Không chừng còn tìm nhiều nam nhân ngu ngốc hơn nữa tới tìm người gây rắc rối đấy. Nàng còn có thể nói chuyện này cho người khác biết nữa. Người cứ như vậy mà thả nàng đi à?! Họa lớn rồi đó, họa lớn rồi đó!”

“Không đâu.” Thích Ngạo Sương cười nhạt, không căng thẳng chút nào. “Chuyện này là bọn họ làm trước. Chắc chắn nàng ta không dám nói chuyện ngày hôm nay ra đâu. Còn nữa, ai nói ta cứ như thế mà thả nàng đi?”

“Có ý gì?” Trường Không gật gù đắc chí, nói đầy nghi ngờ, “Người không đánh chết nàng.”

“Lúc đó không chết, không có nghĩa sau này không chết.” Khóe miệng Thích Ngạo Sương cong lên, nở nụ cười tà mị. Trường Không nổi da gà. Sao lúc này hắn lại thấy tuy Thích Ngạo Sương đang cười nhưng lại rất lạnh nhĩ? Chuyện này là sao?

“Có ý gì?” Trường Không tò mò muốn chết, dĩ nhiên là không ngừng hỏi tới.

“Không phải nàng ta quan tâm tới gương mặt nhất sao? Không phải là nàng ta dựa vào khuôn mặt đó mà khoe khoang sao?” Thích Ngạo Sương nói không chút để ý, “Đến khi nàng ta trở thành Bao Công, không biết có còn nhiều nam nhân vây xung quanh không.”

“Nghĩa là sao?” Trường Không càng sốt ruột, suýt nữa thì muốn nhảy lên bóp cổ Thích Ngạo Sương. Nàng nói cái gì hử nghe không hiểu, “Bao Công là gì?”

“Là người mặt đen như than.” Thích Ngạo Sương miễn cưỡng nói, “Trước khi nàng đi, ta đã đánh một luồng gió âm vào người nàng, thuận tiện giấu chút bí mật trong đó. Thứ đó sẽ từ từ chảy tới toàn thân nàng. Tới lúc đó thì không chỉ mặt mà da toàn thân sẽ biến thành màu đen.”

“Ôi mẹ nó! Tiểu tử người còn ác hơn tiểu gia nữa! Tiểu gia chỉ muốn giết nàng ta, tiểu tử người lại đánh vào xương sườn mềm của nàng ta như thế. Tốt, rất tốt, vô cùng tốt! Tiểu gia ta thích người. Sau này người hãy đi theo tiểu gia, tiểu gia sẽ bảo vệ người.” Trường Không gật mạnh đầu, hưng phấn khác thường mà nói.

“Nói nhảm ít thôi. Vào thôi, biết được chút manh mối rồi, tiếp tục thôi.” Thích Ngạo Sương níu lấy Trường Không, đẩy hử vào lòng mình. Trường Không tự động tiến vào thân thể Thích Ngạo Sương.

“Được. Nhanh làm cho xong chuyện của người rồi chúng ta đi tìm nữ nhân kia, xem nào nhiệt là xem nào nhiệt.” Trường Không vẫn còn hưng phấn.

Nhiều chuyện! Sắc! Bỏ đá xuống giếng! Những điểm này của Trường Không khiến Thích Ngạo Sương rất khó tưởng tượng ra hử là nguyên tố thuần khiết trong lời đồn.

Tìm một góc yên tĩnh, ngồi xếp bằng xuống, Thích Ngạo Sương ngộ ra được nhiều điều. Lúc này, nàng từ từ nhắm mắt lại, thử đem mình hòa nhập

vào khoảng trời đất này.

Bốn phía tối lại, tất cả đều rơi vào yên lặng.

Trong trời đất, tất cả đều biến mất, chỉ còn lại bóng tối. Gió, một luồng gió nhẹ nhàng mềm mại từ từ thổi qua, phất lên mặt Thích Ngạo Sương, phất lên tóc nàng sau đó từ từ đi về phía trước. Thích Ngạo Sương nhắm mắt lại cảm nhận luồng gió đi xa, ý thức từ từ theo sau.

Dần dần, phía trước có một chút ánh sáng. Tiếp tục đi tới thì càng ngày càng sáng. Xung quanh chợt sáng lên. Tất cả đều khắc sâu vào đầu Thích Ngạo Sương. Bong bóng nhỏ trên đầm lầy, tảng đá trôi lơ lửng trên đó, giả giả thật thật, thật thật giả giả...

Rắc rắc...Tiếng động vang lên, ý thức của Thích Ngạo Sương tiếp tục đi về phía trước. Chíp bông? Chíp bông đang bơi lên đầy vui sướng trong đầm lầy, quấy rầy mấy học viên kia. Bọn họ khổ không thể tả, vừa phải tìm hiểu tảng đá, vừa phải đề phòng chíp bông tập kích. Trong đó có một đệ tử băng chặt tay, đầu đầy mồ hôi lại. Chắc người vừa bị chíp bông tập kích, phát ra tiếng kêu thảm là hẳn.

Ý thức của Thích Ngạo Sương lại đi về phía trước, thấy một bóng dáng thoải mái. Đó là Kiều Nạp Sâm. Hẳn đi một chút lại dừng một chút, thời gian dừng lại không nhiều, rất nhanh đã tìm được tảng đá có thể đặt chân lên.

Tiếp tục đi về phía trước thì thấy một bóng dáng khác. Tốc độ của hẳn nhanh hơn Kiều Nạp Sâm nhiều.

Địch Thản Tư?

Ý thức của Thích Ngạo Sương dừng lại, cảm nhận Địch Thản Tư đang trước.

Chợt, Địch Thản Tư dừng lại, từ từ quay lại, nhìn phía sau, không động đậy.

Sao vậy? Thích Ngạo Sương nghi ngờ, sao Địch Thản Tư lại đột nhiên dừng lại?

Ngay sau đó, trên khuôn mặt anh tuấn của Địch Thản Tư hiện lên nụ cười, cứ như thế mà cười với khoảng không phía sau.

“Đệ không tệ.” Địch Thản Tư nhẹ nhàng nói mấy chữ này với khoảng không sau lưng. Hắn cười nhàn nhạt, xoay người, đi nhanh về phía trước.

Thích Ngạo Sương sửng sốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 23: Người Đàn Ông Đây Là Ai?

T

hích Ngạo Sương sừng sốt.

Người, không tệ.

Địch Thản Tư nói những lời này là có ý gì?

Thích Ngạo Sương kinh hãi không thôi! Địch Thản Tư lại có thể cảm thấy ý thức của mình?! Làm sao có thể? Nhưng sự thật ở trước mắt. Địch Thản Tư người này. Thực lực quả nhiên sâu không lường được. (Không phải đâu ạ. Hắn ta không biết tỷ là nữ đâu).

Mí mắt của Thích Ngạo Sương có chút rung rung, phục hồi tinh thần.

Chậm rãi mở mắt ra, hít một hơi thật sâu sau đó, đứng dậy, thản nhiên đi đến bên bờ sông. Mới vừa rồi nàng đã hiểu được tất cả nham thạch trong ao đầm, đâu là thực, đâu là hư.

Thích Ngạo Sương tung người nhẹ nhàng nhảy một cái, vũng vàng đứng ở một khối nham thạch nổi lên cách bờ không xa, không dừng lại một phút nào cả, nhanh chóng lao tới phía trước. Bóng dáng dần dần mất hút trong màn sương khí dày đặc.

Khi thấy Thích Ngạo Sương nhanh chóng đuổi mấy người kia, thì tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Thích Ngạo Sương. Thích Ngạo Sương nhanh chóng nhảy lên những khối nham thạch đó, không do dự cũng không hề dừng lại, đảo mắt liền bỏ rơi bọn họ ở phía sau. Chíp Bông mở to đôi mắt thì hí của mình nhìn Thích Ngạo Sương rời đi, chỉ là hơi do dự một chút, liền bơi theo.

Cái khác mấy học sinh thấy thế trong lòng thở phào nhẹ nhõm, quái thú đáng sợ kia không tập kích bọn họ, bọn họ sẽ nhẹ nhõm rất nhiều. Chỉ là, thiếu niên tóc đỏ kia sẽ phải thảm thôi. Mọi người trong lòng đều nghĩ như vậy.

Nhưng màn tiếp theo làm cho bọn họ kinh ngạc là quái thú đáng sợ trong mắt bọn họ không có tấn công Thích Ngạo Sương, mà là vui sướng bơi ở bên cạnh hắn. Bơi ngay theo sát bên người Thích Ngạo Sương, lại hoàn toàn không có ý muốn công kích. Thậm chí còn muốn kết tình hữu nghị.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Một người trong đám học sinh kia kinh ngạc nhìn bóng dáng đang dần đi xa của Thích Ngạo Sương và Chíp Bông, trăm mối nghi ngờ vẫn không có cách giải thích được.

Những người khác trên mặt cũng toàn ngờ vực.

"Người thiếu niên kia, là hắc mã của năm nay. Các người nhìn tốc độ di chuyển của hắn thấy thế nào?" Lúc này, học viên Ma Tộc kia mới lên tiếng.

"Rất nhanh. Thậm chí so với Kiều Nạp Sâm còn nhanh hơn." Một người học sinh khác trả lời.

"Nói rõ ra là cái gì?" Học sinh Ma Tộc kia lại khạc ra một câu như thế

Những người khác sắc mặt rốt cuộc đã thay đổi, mọi người hai mắt nhìn nhau, trong mắt đã thấy được những tia kinh ngạc

"Người này, thực lực rất mạnh." Học sinh Ma Tộc chậm rãi đưa ra một câu kết luận.

"Coi như hắn rất mạnh, nhưng thái độ của quái thú kia cũng thật quá kì quái! Không đi cùng Dịch Thản Tư hay Kiều Nạp Sâm là ví nó bị thua trên tay hai người bọn họ, cho nên né tránh hai người bọn họ. Nhưng tiểu tử tóc đỏ này, quái thú kia tại sao không né tránh? Ngược lại nghênh đón? Thậm

chí, thậm chí. Câu nói kế tiếp của người này không giám nói ra. Nhưng trong lòng mọi người ai cũng hiểu rõ. Quái thú kia thậm chí có ý muốn lấy lòng.

Thiếu niên tóc đỏ đỏ, thực lực mạnh hơn so với Kiều Nạp Sâm và Địch Thản Tư? ? ?

Không thể nào!

Mọi người lập tức phủ nhận ý tưởng ngu ngốc đó.

Nhưng quái thú kia vui sướng đi theo bên cạnh hắc thì giải thích thế nào đây?

"Đừng suy nghĩ, thừa dịp hiện tại chạy nhanh qua đây đi." Nam tử Ma Tộc lên tiếng mọi người mới sức tỉnh ra.

"Đúng rồi" nam tử đang cầm ngọn thương trên tay lập tức gật đầu đáp lời. Quái thú kia thật sự đáng sợ. Có tấn công thế nào cũng không chết. Coi như nửa chết nửa sống, nhưng vừa tiếp xúc với ao đầm này là lập tức lại mạnh mẽ như thường

Lúc này Thích Ngạo Sương vẫn còn tiếp tục chạy về phía trước.

"Thầm thì? Cô cô cô cô! ?" Chíp Bông một mực bơi bên cạnh Thích Ngạo Sương gọi bí bô.

"Chíp Bông hỏi người người là làm sao tìm được những nham thạch chịu đựng được sức nặng? Hắc nói người cư nhiên lợi hại như vậy." Trường Không tức thời phiên dịch.

" Ta tự có cách." Thích Ngạo Sương lạnh nhạt nói, tiếp ngẩng đầu nhìn về phía trước, cau mày, "Cái này ao đầm đến cùng lớn bao nhiêu, còn cần đi bao lâu?"

"Cô cô cô cô ~~~ thăm thì!" Chíp Bông phe phẩy cái đuôi.

" Với tốc độ của người hiện gì cũng phải hơn một ngày." Trường Không ngáp một cái, "Một quá, ta đi ngủ, người cứ tiếp tiếp tục đi đi."

"Thăm thì ~~~" Chíp Bông nhẹ nhàng thăm thì hai tiếng, sau đó cái đầu to lớn bắt đầu lặn xuống.

"Chíp Bông cũng muốn đi về nhà nghỉ ngơi." Trường Không nhỏ giọng thì thăm một tiếng, sau đó thanh âm càng ngày càng nhỏ, "Nhà của hân, ở phía dưới ao đầm."

Hơn một ngày? Thích Ngạo Sương khẽ cau mày. Nếu như không ngừng nghỉ cũng mất hơn một ngày, cái ao đầm này rốt cuộc lớn đến bao nhiêu? Ý nghĩ này vừa xẹt qua, nàng chỉ cảm thấy Địch Thản Tư trước đó đi qua đây cũng mất hơn một ngày. như vậy những người khác sẽ cần nhiều thời gian hơn rồi.

Tại nơi khắc nghiệt như vậy mà phải kiên trì nhiều ngày, còn phải phòng bị cái tên Chíp Bông đáng sợ đó tập kích, quả thật không phải chuyện dễ dàng. Không chỉ là khảo nghiệm trên thân thể, còn có trên tinh thần . Có thể còn sống thông qua người nơi này quả nhiên đều không phải là người bình thường.

Thích Ngạo Sương vẫn đi phía trước, trước mặt hiện ra cái bóng mơ hồ, cũng là người quen của Thích Ngạo Sương.

Là Kiều Nạp Sâm .

Thích Ngạo Sương đứng lại, nhìn Kiều Nạp Sâm phía trước đang đứng ở trên một khối nổi nhám thạch nổi lên, cũng không có làm gì, chỉ hơi hơi dừng lại sau đó quyết định bước lên, mượn lực nhảy đến tảng đá tiếp theo.

Thích Ngạo Sương suy nghĩ một chút, không có đi lên, chỉ là đi theo phía sau.

Nhưng là Kiều Nạp Sâm cũng rất mau đã nhận ra tình huống phía sau lưng, quay đầu híp mắt nhìn về phía sau. Sau khi thấy bóng dáng của Thích Ngạo Sương thì kích động hô to: "Thích Ngạo Sương, có phải là người hay không? Thích Ngạo Sương!"

Thích Ngạo Sương bất đắc dĩ, bữu môi, đi đến trước mặt hắn

"Ha ha, Thích Ngạo Sương, ta biết ngay người có thể mà. Chỉ là."
Kiều Nạp Sâm chột cau mày, nghi hoặc nhìn Thích Ngạo Sương, sau đó đột nhiên há to mồm, kinh ngạc nói, "Không phải chứ, tốc độ của người so với ta còn nhan hơn! Lên đường sau ta , nhưng bây giờ đã vượt qua ta."

"Vận số tốt mà thôi." Thích Ngạo Sương nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc kia của Kiều Nạp Sâm , qua loa nói, "Chỉ là ta đúng lúc có thể cảm thấy được nham thạch này cái nào thực, cái nào giả, cho nên may mắn nhanh một chút."

"A, vậy sao?" Kiều Nạp Sâm vuốt cằm của mình nghẹo đầu nhìn Thích Ngạo Sương, nháy mắt cũng không biết đang suy nghĩ gì.

"Tốt lắm, đi thôi, nhanh chóng thông qua nơi này đi." Thích Ngạo Sương nhìn thấy Kiều Nạp Sâm vẫn còn đang sửng sờ thì lên tiếng nhắc nhở.

"A ~ được." Kiều Nạp Sâm gật đầu, bỗng nhiên lại cau mày nghiêm túc hỏi, "Người có thể cảm giác được những nham thạch này đâu là thực , cả tốc độ của người cũng mau hơn ta đúng không?"

Thích Ngạo Sương không biết Kiều Nạp Sâm hỏi như vậy là có ý gì, nhưng nhìn bộ dạng Kiều Nạp Sâm nghiêm túc như vậy, cũng đành phải gật đầu một cái.

"Vây rất tốt, người chỉ ta đi! Đi, tốc độ người mau hơn. Người vừa đi vừa thuận tiện chỉ cho ta một con đường khác, như vậy tương đối mau nha." Kiều Nạp Sâm nghiêm túc khác thường mà nói ra một câu nói như vậy.

Thích Ngạo Sương giựt giựt khóe miệng, chưa từng thấy qua người nào nói lời vô sỉ mà lại mang vẻ mặt nghiêm túc như thế cả.

"Chính người tự mà đi." Thích Ngạo Sương tức giận bỏ một câu, đi về phía trước.

"A! Chớ có đi, đợi ta một chút a. Một mình người đi sẽ rất tịch mịch, cái này ao đầm lớn vô cùng. Rất tịch mịch a ~ rất cô độc a ~ rất trống rỗng a~, cho nên chúng ta cùng đi đi, dọc theo đường đi có thể nói chuyện với nhau." Kiều Nạp Sâm ở phía sau liên tục không ngừng kêu lên.

"Ta không tịch mịch cũng chẳng cô độc!" Thích Ngạo Sương có chút hào khí lại có chút buồn cười phản bác, "Đi thôi, sợ người, đừng như Đường Tăng thế, muốn thì cùng đi."

"Đường Tăng, là ai vậy? Có giống như ta, ngọc thụ lâm phong, tác phong nhanh nhẹn, hẳn cũng là mỹ nam sao?" Kiều Nạp Sâm mong đợi nhìn Thích Ngạo Sương, nói một tràng.

Thích Ngạo Sương im lặng, giờ phút này trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là không muốn nhìn mặt tên này. Vì vậy im lặng không lên tiếng lao tới phía trước.

"Chờ ta một chút!" Kiều Nạp Sâm cũng mau chóng đuổi theo.

Hai người cứ như vậy một trước một sau lao tới phía trước.

"Thích Ngạo Sương, nói thật, người cho ta cảm giác thật rất không giống. Kết quả ta thật sự không nhìn lầm người, người là người thứ hai có thể

thông qua tầng thứ tám ngay lần đầu tiên khảo nghiệm đấy." Kiều Nạp Sâm đi theo phía sau Thích Ngạo Sương vẫn còn ở liên thoảng không ngừng.

"Người thứ nhất là Dịch Thản Tư chứ gì?" Thích Ngạo Sương tùy ý phối hợp Kiều Nạp Sâm hỏi. Rõ ràng Kiều Nạp Sâm nói ra những thứ này đương nhiên là muốn nàng lên tiếng hỏi người đầu tiên là ai.

"Đúng, coi như là vậy. Chỉ là, tại môn phái của người trước đây, còn có người cũng là lần đầu tham gia mà có thể thông qua tầng thứ tám. Nhưng là sau lại bị học viện khai trừ, không được coi là học sinh của học viện, ghi chép về hãn dĩ nhiên cũng không có." Kiều Nạp Sâm lười biếng đáp trả, không chút để ý nói, "Thật ra thì, ở trong lòng của các học sinh, người kia mới chính là thần tượng của họ. Chỉ là học viện cấm không cho nhắc tới hãn mà thôi."

(Xin mọi người chú ý đến cái nhân vật vừa được nhắc đến, là ai đây? Là người rất quan trọng đó nha)

"Hả?" Thích Ngạo Sương nghe Kiều Nạp Sâm vừa nói như thế, ngược lại hứng thú, "Tại sao bị khai trừ ? Hãn học ma pháp cấm chú gì hả?"

"Bởi vì hãn thiếu chút nữa phá hủy tháp ngôi sao, đả thương viện trưởng còn có mấy vị trưởng lão. Kinh thế hãi tục chứ? Đoạn này lịch sử bí thống này, ở trong trường học nghiêm cấm nhắc tới. Cho nên sau này người biết càng ngày càng ít." Kiều Nạp Sâm khẽ hí mắt, ánh mắt có chút mông lung, hình như đang nhớ lại cái gì.

"Người thấy được hãn sao?" Thích Ngạo Sương nhú mày mà hỏi.

"Không có, khi đó ta còn là học sinh mới. Ta chỉ thấy cảnh tượng sau khi chuyện xảy ra. Viện trưởng cùng các Trưởng lão mọi người nửa chết nửa sống, tháp ngôi sao lão đảo muốn ngã, xung quanh tháp đổ nát đến thế lương." Kiều Nạp Sâm nhún vai, hình như thật đáng tiếc không nhìn thấy cảnh tượng chiến đấu lúc đó.

"Ta muốn hỏi người năm nay bao nhiêu tuổi?" Thích Ngạo Sương chột nhốt tới một cái vấn đề.

"Không cần hỏi số tuổi của ta. Số tuổi của nam nhân là bí mật." Kiều Nạp Sâm giảo hoạt cười, làm thế nào cũng không chịu nói tuổi của hắn rồi.

"Lão nam nhân." Thích Ngạo Sương thật thấp nói thầm một câu.

"Ta đây gọi là thành thực! Thành thực! Người hiểu không?" Kiều Nạp Sâm lỗ tai rất thính, lập tức nghe được Thích Ngạo Sương nói những lời này, liên tục không ngừng phản bác.

Không đánh đã khai, Thích Ngạo Sương trầm mặc, như vậy có thể thấy được tuổi thọ của người này, tuyệt đối không phải là nam hài cười như anh mặt trời, mà là một người cao thâm khó lường. Chỉ là, cũng không kỳ quái, cái thế giới này chính là một nơi kì diệu. Theo tu hành, thân thể tự nhiên cũng cường hãn đến một trình độ nào đó, sẽ không già yếu đi. Thanh xuân vĩnh viễn ở lại, số tuổi tự nhiên cũng không nhìn ra được

Trưa ngày thứ hai, Thích Ngạo Sương và Kiều Nạp Sâm đã thành công lướt qua ao đầm, thông qua tầng thứ tám của thí luyện. Địch Thản Tư đã sớm rời đi không thấy đâu.

"Đi, đi về thôi." Kiều Nạp Sâm xé quyển trục Truyền Tống, lười biếng nói, "Trở về thôi, mặc dù hơi tiếc nuối. Nhưng mà ta rất thoải mái, lần này không thấy mặt của gà mái Lan Ni kia. Thích Ngạo Sương, đi thôi." Kiều Nạp Sâm xé ra Truyền Tống quyển trục, bóng dáng đang chậm rãi biến mất.

"Người trở về trước đi, ta đi tầng thứ chín xem một chút." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói.

"Cái gì? Không nên đi." Kiều Nạp Sâm biến mất cuối cùng trong một cái chớp mắt nghe được lời nói của Thích Ngạo Sương, sắc mặt chột đại

biển, câu nói kế tiếp đã tới không kịp nói xong cũng bị truyền tống đi ra ngoài.

Tầng thứ chín, nếu là theo thực lực của Thích Ngạo Sương bây giờ, hẳn là chết không thể nghi ngờ a! Tên tiểu tử này, cứ như vậy muốn chết sao? Kiều Nạp Sâm đang bị truyền tống đi ra. Trong lòng vừa tức lại lo lắng còn có một tia bi thương.

Truyền tống đi ra Kiều Nạp Sâm xuất hiện ngay cạnh ddianj phương đã được chỉ định, nơi đó có các đạo sư thay phiên nhau, tiếp ứng các học sinh đi ra.

"Đáng tiếc, đáng tiếc." Kiều Nạp Sâm ý vị lắc đầu than thở.

"Tám sao." Đạo sư bên cạnh rất nhanh liền nhìn được thành tích của Kiều Nạp Sâm lần thí luyện này. Vị đạo sư này biết Kiều Nạp Sâm, nhìn Kiều Nạp Sâm ý vị lắc đầu than thở, có chút nghi ngờ nói, "Kiều Nạp Sâm , người đã xảy ra chuyện gì sao? Ta còn chưa từng thấy qua người như người vậy than thở . Chẳng lẽ thiếu chút nữa qua tầng thứ chín?"

"Được rồi, đừng đùa ta, Lão sư, người cũng không phải không biết, Dịch Thân Tư cũng không qua được mà." Kiều Nạp Sâm vẫn lắc đầu than thở, "Ta nhưng tiếc chính là." Lại nói một nửa, Kiều Nạp Sâm lại dừng lại.

Đáng tiếc cái gì? Mình ở đáng tiếc cái gì? Đáng tiếc Thích Ngạo Sương có thực lực như vậy nhưng lại đi tầng thứ chín để chịu chết?

Phi! Mình mới sẽ không như vậy trách trời thương dân! Sống chết của người khác cùng mình có quan hệ gì? Mình đáng tiếc cái gì?

Kiều Nạp Sâm gãi gãi đầu, có chút khổ não nhắm mắt lại. Chợt không hiểu mình rốt cuộc đang đáng tiếc cái gì.

"Đáng tiếc cái gì?" Đạo sư bên cạnh thấy vẻ khổ não của Kiều Nạp Sâm thì lên tiếng hỏi thăm.

"Không có gì, ha ha, không có gì ." Kiều Nạp Sâm cười khan, vội vàng đi ra.

"Chờ thí luyện sau khi kết thúc đến ấy tám sao của người." Đạo sư có chút không giải thích được biểu hiện kì quái của Kiều Nạp Sâm, nhưng theo trách nhiệm vẫn nhắc nhở hăn.

"Đã biết." Kiều Nạp Sâm bỏ lại câu liền vội vã chạy lên phía trước đi.

Lúc này Thích Ngạo Sương, nhìn anh sáng ở chỗ cửa ra vào kia, biết đó chính là hướng vào Tầng thứ chín. Tìm góc nghỉ ngơi khôi phục tinh thần trước đã, sau đó không do dự, Thích Ngạo Sương định đi vào.

Vào lúc này, chợt truyền tới một âm thanh trong trẻo: "Trở về, không nên đi vào chỗ đó."

"Người nào?" Thích Ngạo Sương cả kinh trong lòng, đột nhiên ngẩng đầu chung quanh nhìn đi nhìn lại. Nhưng là chung quanh không có bất kỳ người nào. Mà cái thanh âm kia cũng là trực tiếp vang lên trong đầu nàng.

"Trở về đi, người bây giờ, không thể đi vào nơi đó được." Người nọ âm thanh trong trẻo lần nữa vang lên, thanh âm rất nhẹ nhàng khoan khoái trong sáng, còn có một cỗ sức quyến rũ không có cách nào hình dung được.

"Người, là ai?" Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, trong lòng kinh ngạc. Người này là ai? Mình hoàn toàn không cảm thấy sự hiện hữu của hăn! Ở nơi này của học viện, không phải Địch Thản Tư là số một sao? Địch Thản Tư không phải người cường hãn nhất của học viện sao?

Như vậy, bây giờ cùng mình nói chuyện là ai đây? Thực lực của người này sợ rằng đã vượt quá mức bình thường. Bởi vì Thích Ngạo Sương hoàn toàn

không cảm thấy sự hiện hữu của hắn, không cảm thấy hắn là ở nơi nào nói chuyện với mình.

Thanh âm dễ nghe đó là của ai?

Tại sao chính mình có một cổ cảm giác quen thuộc đến như vậy?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 24: Da Mặt Của Người Thật Là Dày

N

gười là ai?" Thích Ngạo Sương đứng tại chỗ khẽ cau mày trầm giọng hỏi.

"Trở về đi thôi, người bây giờ vẫn không thể tiến vào Tầng thứ chín được." Thanh âm kia không có trả lời vấn đề của Thích Ngạo Sương, mà là tiếp tục khuyên lơn Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương cau mày, hướng nơi âm thanh phát ra mà bước tới, nhưng là một cỗ lực lượng vô hình đem nàng nhẹ nhàng đẩy ra, để cho nàng không cách nào đi tới nửa bước rồi.

Thích Ngạo Sương thử mấy lần đều là kết quả như thế. Rốt cuộc bỏ qua tiếp tục muốn đi về phía Tầng thứ chín. Chủ nhân của âm thanh này mặc dù ngăn cản mình, nhưng có thể khẳng định người này đối với mình không có địch ý. Nghĩ tới đây, Thích Ngạo Sương cũng không bước thêm nữa, chuẩn bị thối lui.

"Người là ai?" trước khi đi Thích Ngạo Sương chưa từ bỏ ý định hỏi một câu.

"Về sau tự nhiên sẽ biết, người đi đi." Âm thanh đó vẫn trong trẻo như thế nhưng chủ nhân của nó vẫn một mực không lộ diện.

Thích Ngạo Sương gật đầu một cái, móc quyển trục Truyền Tống xé ra, bạch quang thoáng qua, bóng dáng của Thích Ngạo Sương chậm rãi biến mất ngay tại chỗ.

Sau khi Thích Ngạo Sương rời đi, tại chỗ chậm rãi xuất hiện một nam tử áo trắng, hần đứng lẳng lặng ở nơi đó, tóc dài nhu thuận buông xuống che trán, khuôn mặt như ngọc mà lại nhàn nhạt ưu thương, hai mắt của hắn lại đóng chặt lại, phát ra tiếng thở dài nhẹ nhẹ, lập tức biến mất.

Khi Thích Ngạo Sương ra tới ngoài tháp, đã có đạo sư ở nơi đó tiếp ứng.

"Tám sao." Đạo sư kia kinh ngạc khi kiểm tra thành tích của Thích Ngạo Sương, sau khi nói xong câu đó nhìn Thích Ngạo Sương thật lâu không nói được gì. Học sinh mới, học sinh này là học sinh mới, lần đầu tham gia thí luyện cư nhiên là có thể đạt tới tám sao!

Thích Ngạo Sương ghi danh xong tự mình lấy mấy huy hiệu ngôi sao, liền xoay người rời đi, nhưng trong lòng một mực nghi ngờ âm thanh sau cùng đó là của ai? Người nam nhân kia, rốt cuộc là người nào?

Thích Ngạo Sương trở lại túc xá, lại thấy trong túc xá không có ai, hiển nhiên Vi Ân Tư vẫn chưa về. Lần này thí luyện ước chừng trong thời gian 1 tháng, mà thí luyện hoàn thành còn phải tham gia tỷ thí. Đó là thời điểm hai tháng sau thí luyện. Cho nên an bài thể này là bởi vì có học sinh khó tránh khỏi bị thương trong đợt thí luyện vừa rồi, hai tháng này là thời gian khiến học sinh chuẩn bị đầy đủ hơn.

Ba tháng này học sinh tham gia thí luyện nên không phải lên lớp, nên họ tương đối nhàn nhã. Thích Ngạo Sương cả ngày ngâm mình ở thư viện, hoặc là an tĩnh tu hành. Cho đến một ngày lúc ăn cơm ở phòng ăn gặp được Kiều Nạp Sâm .

Thích Ngạo Sương một mình ở góc an tĩnh đang ăn cơm, một khay cơm đặt trước mặt nàng. Thích Ngạo Sương vừa ngẩng đầu liền thấy Kiều Nạp Sâm đang cười híp mắt.

"Hắc hắc, ta còn tưởng rằng không còn cơ hội gặp ngươi nữa." Kiều Nạp Sâm cợt nhả nói ngồi đối diện Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương trầm mặc, chỉ là chăm chú ăn.

"Lại nói, ta rất ngạc nhiên, người vào tầng thứ chín mà vẫn an toàn trở ra sao?" Kiều Nạp Sâm ăn thức ăn, nghi ngờ trừng to mắt mà nhìn Thích Ngạo Sương.

"Ta không có đi." Thích Ngạo Sương lạnh nhạt nói.

"A, khó trách, khó trách, như vậy mới thông minh. Chỗ đó không phải chỗ chúng ta bây giờ có thể đi. Lần trước ta thiếu chút nữa định bước vào đó." Kiều Nạp Sâm lại nói còn lòng vẫn còn đáng vẻ sợ hãi, tiếp mặt nặng nề nói "tầng thứ chín và tầng thứ tám hoàn toàn khác nhau. Mặc dù chỉ là cách một tầng, nhưng là chênh lệch này là giống như giữa trời và đất vậy."

Thích Ngạo Sương trầm mặc, nghe lời nói của Kiều Nạp Sâm trong lòng có chút phức tạp.

"Ặc, cái này người không ăn sao? Ta thích, cho ta đi!" lời nói Kiều Nạp Sâm rơi xuống, Thích Ngạo Sương quay lại nhìn một chút, lại nhìn thấy chân giò hun khói của mình không cánh mà bay.

Thích Ngạo Sương im lặng nhìn Kiều Nạp Sâm, Kiều Nạp Sâm không chút nào gọi là cảm thấy ngượng ngùng, ngược lại đang cao hứng ăn.

"Da mặt của người cũng thật là dày." Thích Ngạo Sương không vui nói.

"Ta đây gọi là có lòng tốt." Kiều Nạp Sâm cười hì hì ăn, chột ngắc đầu nhìn về phía cửa, sắc mặt có chút quái dị.

Thích Ngạo Sương quay đầu theo ánh mắt của Kiều Nạp Sâm nhìn thấy người ở cửa cũng có chút sững sốt. Mọi người ai cũng biết đây là Lan Ni, chỉ là trên mặt Lan Ni đang có một cái khăn che mặt. Mọi người ai cũng trầm mặc ăn cơm.

"VẬY? Gà mẹ hôm nay thế nào lại đeo khăn che mặt? Giả vờ thần bí? Kể từ khi ra khỏi tháp tới nay nàng ta không hề quần lấy Địch Thản Tư nữa, thật khó tin." Kiều Nạp Sâm híp mắt cau mày nhìn Lan Ni đang bưng cơm ra một góc ngôi ăn thì hả hê.

Thích Ngạo Sương từ chối cho ý kiến, nàng dĩ nhiên biết Lan Ni tại sao muốn che mặt. Xem ra ngày đó đòn đánh vào cơ thể nàng ta đã có tác dụng. Sắc mặt của Lan Ni chắc đã nổi lên nhiều chấm đen.

Kiều Nạp Sâm nói Tào Tháo, Tào Tháo đến. Mới vừa nói xong Lan Ni không hề đi theo Địch Thản Tư nữa, Địch Thản Tư liền xuất hiện ở cửa ra vào căn tin.

"Này, Địch Thản Tư, bên này." Kiều Nạp Sâm hô to gọi nhỏ ngoắc tay với Địch Thản Tư.

Địch Thản Tư lẳng lặng nhìn bên này một cái, liền đem cơm trực tiếp đi về phía bên này. Ở trong góc Lan Ni ai oán nhìn bên này một cái, đối mặt với Kiều Nạp Sâm đang hả hê cười lạnh, lập tức cúi đầu xuống.

"Địch Thản Tư, bên này. Chân giò hun khói, người có hay không?" Kiều Nạp Sâm rướn cổ lên hướng khay đồ ăn của Địch Thản Tư.

Địch Thản Tư ngồi xuống, đặt khay đồ ăn lên bàn, nĩa của Kiều Nạp Sâm liền đâm tới.

"Cám ơn người." Thích Ngạo Sương nhìn Địch Thản Tư nhẹ nhàng nói một câu như thế.

"Không cần cám ơn." Địch Thản Tư nhàn nhạt trở nói một câu, sau đó bắt đầu trầm mặc ăn cơm.

Kiều Nạp Sâm nhai chân giò hun khói, nháy mắt nhìn Địch Thản Tư đang trầm mặc, lại nhìn Thích Ngạo Sương đang bình tĩnh, cực kì ngờ vực.

"Hai người các người có chuyện gì sao?" Kiêu Nạp Sâm nháy mắt, không rõ tình hình. Hình như chưa từng thấy qua hai người kia nói chuyện, cũng chưa từng thấy qua hai người có giao tình gì. Thế nào hiện tại ở giữa hai người này, giống như có chút kỳ quái nha.

Kiều Nạp Sâm hỏi ra lời này, hai người cũng không có đáp lại, đều là trầm mặc ăn cơm ăn canh.

Cơm nước xong xuôi, Thích Ngạo Sương định rời đi.

"Này, Thích Ngạo Sương, cách tử thí còn có hơn hai tháng, hơn hai tháng này không phải lên lớp, chúng ta ra ngoài đi dạo, thế nào?" Kiêu Nạp Sâm chột mở miệng giữ lại.

"Không đi." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nói một câu.

"Cùng đi đi, ta muốn trở về Cửu Thiên Thành, các người cùng đi với ta." Địch Thản Tư lúc này nhẹ nhàng buông cái muỗng xuống, ngẩng đầu nhìn Thích Ngạo Sương thản nhiên nói.

"Cũng được" Thích Ngạo Sương chỉ có ngắn gọn trả lời một chữ.

Kiều Nạp Sâm trợn to hai mắt, nhìn Thích Ngạo Sương một chút, lại nhìn Địch Thản Tư một chút, trên mặt của hai người vẫn như cũ không có bất kỳ nét mặt.

"Buổi sáng ngày mai ở cửa trường học gặp nhau." Địch Thản Tư trầm giọng nói.

"Được." Thích Ngạo Sương đồng ý một tiếng rồi rời đi.

Kiều Nạp Sâm vẫn còn trong kinh ngạc cực độ, nhìn Thích Ngạo Sương đi xa, lại nhìn Địch Thản Tư, nghi vấn trong lòng càng lúc càng lớn.

Địch Thản Tư đứng dậy cũng chậm rãi đi tới cửa, Kiều Nạp Sâm vội vàng theo ở phía sau, giống như om sòm la lối: "Này, hai người các người biết nhau lúc nào? Lúc nào thì giao tình tốt như vậy? Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng hăn và ta quan hệ tương đối tốt. Tại sao ta mời hăn hăn không có đồng ý, người nói một câu nói hăn đã đồng ý? Đây là vì cái gì a~ tại sao a a a?"

Địch Thản Tư không để ý kẻ đang đi phía sau là Kiều Nạp Sâm. Địch Thản Tư hiểu, Thích Ngạo Sương cảm kích mình là vì mình nhắc nhở mới thông qua tầng thứ tám.

Buổi sáng hôm sau, Thích Ngạo Sương đi tới cửa trường học, nhìn thấy Địch Thản Tư cùng Kiều Nạp Sâm đã tại nơi đó chờ.

"Ngại quá, ta tới chậm." Thích Ngạo Sương chào hỏi.

"Không, là chúng ta quá sớm." Địch Thản Tư nhàn nhạt nói lại.

Cầm Kiều Nạp Sâm cơ hồ cũng muốn trật khớp. Dùng sức nháy hai mắt của mình, trừng mắt tĐịch Thản Tư , có hay không nhìn lầm? Có nghe lầm hay không? Địch Thản Tư lại có thể khách khí đối với người khác như vậy?

"Đi thôi." Địch Thản Tư đi về phía trước.

"Được" Thích Ngạo Sương gật đầu, đi theo phía sau. Kiều Nạp Sâm đầy một bụng nghi vấn cũng đi theo phía sau.

Ba mỹ nam cứ như vậy đi về phía trước. Ba người bề ngoài đều là xuất sắc như thế, mà Địch Thản Tư cùng Kiều Nạp Sâm nguyên bản chính là nhân vật phong vân trong trường, như vậy thì càng hấp dẫn người khác.

Ba người này ở cùng một chỗ, thật quá nổi bật. Tất cả mọi người ở rỗi rít suy đoán người đang đi cùng Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm, thiếu niên tóc đỏ ấy là ai. Tại sao không phải Lan Ni đi theo bên cạnh của bọn hắn, mà là mỹ thiếu niên tóc đỏ xa lạ này.

Ba người dọc theo cầu thang khá dài đi xuống dưới.

"Địch Thản Tư, lần này ta muốn ăn cái gì thì ăn đúng không, còn có. . . .
." Kiều Nạp Sâm bắt đầu tức tức oa oa .

Thích Ngạo Sương và Địch Thản Tư trầm mặc.

"Đúng rồi, Thích Ngạo Sương, ta đã nói với người, nhà Địch Thản Tư rất có tiền a. Tỷ tỷ của hắn chính là Cửu Thiên Thành chủ phu nhân, chắc chắn, chúng ta ôm bắp đùi, đi theo Địch Thản Tư sẽ được nhậu nhẹt ngon lành nha." Kiều Nạp Sâm nói ra bối cảnh của Địch Thản Tư.

A, Địch Thản Tư là đệ đệ của Cửu Thiên thành chủ phu nhân.

"Câm miệng." Địch Thản Tư trầm giọng phun ra hai chữ.

"Được rồi, được rồi." Kiều Nạp Sâm le lưỡi một cái, "Đi thôi đi thôi. Lần này trở về là bởi vì đại hội tứ thành hay sao?"

"Đúng" Địch Thản Tư ngắn gọn nói

"Cái đại hội nhằm chán đó, đơn giản chỉ là khoe khoang thành của mình thôi, có gì hay đâu." Kiều Nạp Sâm bất đắc dĩ nhún vai, "Chỉ là, nhưng cũng không kỳ quái lắm, nếu không làm như vậy, bốn thành không thể có cục diện cân bằng được thì hậu quả sẽ khó lường."

"Vì giữ vững cân bằng sao?" Thích Ngạo Sương khẽ cau mày lặp lại lời nói Kiều Nạp Sâm.

"Đúng vậy a. Mỗi một lần đại hội đều như vậy, nhân tài tỷ thí, bảo vật bán đấu giá, dù sao vật có thể khoe khoang cũng sẽ được đem khoe khoang." Kiều Nạp Sâm nhàm chán nhún vai.

Bốn thành đều tham gia, nói như vậy Phá Thiên cùng a Bảo cũng sẽ tới rồi hả?

"Sẽ rất nhanh cử hành sao?" Thích Ngạo Sương mở miệng hỏi.

"Không, là ba tháng sau. Chính là khi chúng ta tỷ thí xong. Ta bây giờ đi về là chuẩn bị một ít chuyện." Địch Thản Tư lúc này lên tiếng.

"Ồ" Thích Ngạo Sương ồ một tiếng sau trầm mặc hẳn, nhưng trong lòng nghĩ đến mình ở ba tháng sau cũng đi Thiên Bảo thành, để thăm A Bảo một chút. Lâu như vậy không thấy A Bảo, cũng rất muốn gặp nàng ta.

Ba người mượn một chiếc xe ngựa, hướng Cửu Thiên thành chạy tới. Dọc theo con đường này, Thích Ngạo Sương thấy cũng không khác thế giới bình thường là mấy, chỉ là cái thế giới này chủng tộc phong phú. Loài người, Ải Nhân, tinh linh, Ma tộc, Yêu Tộc đợi chút, tất cả đều tụ tập tại cùng nhau, cũng là ở chung hòa thuận. Cùng thế giới lúc trước bất đồng. Hơn nữa, nơi này thực lực của mọi người so với thế giới kia thì cường hãn hơn nhiều.

"Ta đoán gà mẹ Lan Ni đó nhất định cũng sẽ đuổi theo." Kiều Nạp Sâm ở trong xe ngựa ăn mấy thứ linh tinh, gật gù hả hê nói.

"Người không nói chuyện sẽ chết sao?" Địch Thản Tư trầm giọng khạc ra một câu.

"Sẽ chết! Người không cho ta nói lời nào chính là muốn giết của ta!" Kiều Nạp Sâm sùng sục một tiếng đem gì đó trong miệng nuốt vào, nghiêm mặt nói.

Địch Thản Tư im lặng.

"Gà mẹ Lan Ni thật kì quái, thời điểm ở học viện ta luôn thấy nàng ta mang khăn che mặt? Giả vờ thần bí? Không thể nào. Học viện có người nào không biết diện mạo của nàng đâu." Kiều Nạp Sâm trầm mồi nghi ngờ vẫn không có cách giải, vuốt cằm của mình lăm lăm lâu bầu .

Thích Ngạo Sương nhắm mắt lại không nói, mặc dù việc đó nàng là rõ nhất.

"Chẳng lẽ là khuôn mặt nàng ta vốn kiều ngạo lại bị vấn đề gì, cho nên muốn tạm thời che lại?" Kiều Nạp Sâm cau mày suy đoán.

"Người có thể bớt nhiều chuyện một chút hay không?" Thích Ngạo Sương lắc đầu bất đắc dĩ nói.

"Vậy làm sao có thể? Người quên lời của ta rồi hả ?" Kiều Nạp Sâm cười hắc hắc , "Nàng ta khó chịu ta liền rất sáng khoái ."

Thích Ngạo Sương mắt trợn trắng, không nói. Cái lão nam nhân nhiều chuyện này, hết nói nổi luôn.

Dọc theo đường đi, đi một chút dừng một chút, đi tiếp vô cùng chậm, đều là bởi vì Kiều Nạp Sâm bận rộn, hoặc là mua cái này, hoặc là ăn cái đó.

Ba người cuối cùng đã tới Cửu Thiên thành, nhưng đã là qua bảy ngày.

Phủ của Cửu thiên thành Thành Chủ tráng lệ. Tỷ tỷ của Địch Thản Tư Á Lệ Sa là một cô gái xinh đẹp dịu dàng. Khi nàng ta thấy Địch Thản Tư thì rất vui mừng, cả Kiều Nạp Sâm hiển nhiên đã rất quen thuộc, mà thấy Thích Ngạo Sương có chút giật mình. Bởi vì Kiều Nạp Sâm nói là Địch Thản Tư muốn mời Thích Ngạo Sương tới đây.

"Thích Ngạo Sương. Tỷ tỷ ta, Á Lệ Sa." Địch Thản Tư nhàn nhạt giới thiệu.

" Tỷ khỏe." Thích Ngạo Sương lễ phép gật đầu một cái.

"Cám ơn" Á Lệ Sa hình như có chút thất thần. Ở trong nhận thức của nàng, Địch Thản Tư là một đứa bé lạnh lùng, trừu tượng với mình, hình như chưa từng thấy qua hân chủ động tiếp xúc người nào. Nhưng thiếu niên bình tĩnh trước mắt lại là Địch Thản Tư chủ động muốn mời về.

"A, đúng rồi Địch Thản Tư, Lan Ni đã về trước rồi. Nàng ở sát vách, đệ đi thăm nàng một chút." Á Lệ Sa mỉm cười đối với Địch Thản Tư nói.

"Không đi." Địch Thản Tư trả lời dứt khoát.

"Tại sao? Đệ trước kia đối với nàng không phải." Á Lệ Sa có chút kinh ngạc cùng không hiểu.

"Nhân tình đã trả xong." Địch Thản Tư như cũ là nhàn nhạt giọng nói.

"À?" Á Lệ Sa có chút ngây ngẩn, dừng một chút sau nói "Nàng ta ngã bệnh, đệ nên đi thăm một chút thôi."

"Hả? Bệnh gì?" Kiều Nạp Sâm cố gắng đè xuống vẻ mặt hả hê, thăm dò.

"Ta cũng không biết, da của nàng giống như xảy ra chút vấn đề. Nữ hài tử sợ nhất chính là nhan sắc của mình có vấn đề. Hiện tại tâm tình của nàng ta vô cùng không tốt. Người đi xem xem nàng một chút đi, có lẽ như vậy tâm tình của nàng sẽ tốt một chút. Ta đã tìm không ít thầy thuốc cùng Mục Sư trị liệu cho nàng, nhưng mà không có kết quả." Á Lệ Sa khẽ cau mày, hiển nhiên nàng đối với Lan Ni vẫn có chút quan tâm. Dù sao Lan Ni đã từng quên mình vì nàng đỡ một kích của thích khách.

"Được" Địch Thản Tư cũng là nhàn nhạt một chữ, sau đó quay đầu lại đối với Thích Ngạo Sương và Kiều Nạp Sâm nói "Đi thôi, ta còn có chuyện phải xử lý."

Thích Ngạo Sương và Kiều Nạp Sâm đứng lên, cùng Á Lệ Sa chào hỏi, đi theo Địch Thản Tư.

"Ai, đứa bé này thiệt là, ta liền không hiểu, Lan Ni rốt cuộc chỗ nào không tốt. Cứ nhiên vẫn đối với con bé lạnh nhạt là sao." Á Lệ Sa lắc đầu thở dài .

Hành lang dài, cột nhà cao lớn làm bằng bạch ngọc, trong đình viện muôn hoa đua thắm.

"Ha ha, gà mẹ bị bệnh, quả nhiên là có vấn đề. Còn là da có vấn đề, lần này xem nàng ta làm sao gặp người khác." Kiều Nạp Sâm cười đến nỗi mắt cũng híp lại thành một đường, "Lần này thật sáng khoái, bị giáng xuống bảy sao, hơn nữa dung mạo của nàng ta lại khó giữ được."

Địch Thản Tư vẫn là trầm mặc.

Kiều Nạp Sâm gật gù hả hê .

Thích Ngạo Sương cũng dễ hiểu được đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

"Đi xem một chút." Địch Thản Tư nhàn nhạt khạc ra một câu nói.

"Không phải chứ? Người muốn đi thăm nàng ta!" Kiều Nạp Sâm giống như con khỉ bị giẫm cái đuôi, đang ở trong hành lang nhảy nhót.

"Dám ở trước mặt tỷ tỷ ta mà tính kế, nữ nhân như vậy." Địch Thản Tư câu nói tiếp không có nói ra, chỉ là sắc mặt trầm xuống.

Kiều Nạp Sâm chợt không nói, yên lặng đi phía sau. Hẳn biết, cái này giọng nói này của Địch Thản Tư, bày tỏ hẳn tức giận. Nếu như Lan Ni không phải là ngã bệnh thật, hậu quả liền bi thảm rồi.

Thích Ngạo Sương nhìn trời, trừng mắt nhìn. Lần này Địch Thản Tư thật đúng là oan uổng cho Lan Ni rồi. Lan Ni bây giờ thật là thật xảy ra vấn đề, hơn nữa còn là dưới mình tay. Đến lúc đó nếu như Địch Thản Tư nhìn ra cái gì nên nói như thế nào đây?

"Lần này Lan Ni không có đùa bỡn tâm cơ." Chợt, Thích Ngạo Sương thật thấp khạc ra một câu.

"Cái gì? Làm sao người biết?" Kiều Nạp Sâm kinh ngạc nghi hoặc nhìn thích Ngạo Sương.

Địch Thản Tư cũng ngừng lại, xoay người nhìn Thích Ngạo Sương, gương mặt bình tĩnh, chỉ là lạnh nhạt nói: "Người làm sao biết?" Mặc dù là hỏi thăm, nhưng là giọng nói đã khẳng định.

"Người làm ?" Kiều Nạp Sâm há to mồm, giật mình nhìn Thích Ngạo Sương.

"Đúng" thích Ngạo Sương gật đầu, "Lúc trước ở ao đầm nàng cùng với tùy tùng của nàng định giết ta." Thích Ngạo Sương thấy Địch Thản Tư như vậy thẳng thắn thừa nhận.

"A ~ người có làm sao hay không? Còn tên tùy tùng kia của Lan Ni thì sao?" Kiều Nạp Sâm chính đang quan tâm nàng.

"Giết. Ta chỉ là cho Lan Ni nếm chút mùi vị." Thích Ngạo Sương thẳng thắn nói. Ở nơi này, trước mặt hai người bọn họ, Thích Ngạo Sương cảm thấy đối với Lan Ni làm những chuyện như vậy, không cần ngại cái gì. Hai người kia, tuyệt đối sẽ không để ý.

"Làm rất tốt, ta thích." Kiều Nạp Sâm cười hắc hắc .

Địch Thản Tư lại lập tức xoay người, hướng một hướng khác đi tới.

"Đi đâu? Người không phải là muốn cho người bắt Thích Ngạo Sương chứ?" Kiều Nạp Sâm mặt liền biến sắc, cau mày kêu lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 25: Người Quá Bĩ Ổi

Đ

i đâu? Người không phải là muốn kêu người bắt Thích Ngạo Sương chứ?" mặt của Kiều Nạp Sâm liền biến sắc, cau mày kêu lên.

Địch Thản Tư trầm mặc, không để ý đến Kiều Nạp Sâm, mà là tiếp tục đi về phía trước đi. Thích Ngạo Sương cũng trầm mặc đi theo.

"Này! Địch Thản Tư, người không phải là kẻ độc ác như vậy chứ?" Kiều Nạp Sâm tức tức oa oa bắt đầu kêu lên.

"Ngu ngốc."

" Kém cỏi"

Hai thanh âm trăm miệng một lời.

Nói trắng ra từ “ ngu ngốc” chính là Thích Ngạo Sương, nói “ kém cỏi” là Địch Thản Tư. Mặt hai người không chút thay đổi.

Sau đó hai người cùng nhau đi về phía trước đi không lại để ý sẽ đến Kiều Nạp Sâm đang hóa đá.

"Cái thế giới này, chỉ có người hiểu lòng ta." Hai người song song đi với nhau, Địch Thản Tư chợt nói ra một câu như vậy.

Thích Ngạo Sương ngẩn ra, quay đầu nhìn Địch Thản Tư, Địch Thản Tư vẫn mang gương mặt bình tĩnh, giống như lời nói mới vừa rồi không phải hăn nói. Thích Ngạo Sương cười nhạt, không nói gì. Nàng hiểu, nếu như giờ phút này mình là thân phận nữ tử, lời này có chút mập mờ. Nhưng mà giờ phút này mình là nam tử, cho nên rõ ràng, Địch Thản Tư bây giờ là coi

nàng như huynh đệ, làm bằng hữu. Địch Thản Tư vì sao nói ra như vậy, Thích Ngạo Sương hoàn toàn hiểu. Bởi vì nàng có thể hiểu được ý tứ của hắn.

Kiều Nạp Sâm một hồi lâu mới đuổi đi theo, gãi gãi đầu, hiểu rằng mình đã hiểu lầm Địch Thản Tư. Vì vậy trầm mặc đi theo phía sau.

"Đi Điện Vĩnh Hằng xem một chút." Địch Thản Tư trầm giọng nói, "Nơi đó là chỗ ở của những kẻ tài ba ở Cửu Thành Thiên"

"A, lại đi sao? Những người đó đi bộ thôi mà lỗ mũi cũng hướng lên trời." Kiêu Nạp Sâm giựt giựt khóe miệng khó chịu nói. Vĩnh Hằng Điện là chỗ ở của những kẻ cường hãn nhất thành Cửu Thành Thiên. Có rất nhiều chủng tộc khác nhau, Cửu Thành Thiên cung cấp tài lực, vật lực cho bọn họ, thời điểm Cửu Thành Thiên cần thì họ phải xuất ra toàn lực để giúp đỡ. Ở cửu thiên thành địa vị của họ tương đối cao, tự nhiên Kiêu Nạp Sâm dùng câu "đi bộ lỗ mũi cũng hướng trời" để hình dung tuyệt đối không hề quá mức.

"Lần này đại hội tứ thành còn phải dựa vào bọn họ. Cho nên đi xem một chút, có thể có người của thành khác trà trộn vào." Địch Thản Tư chậm rãi nói.

"Thôi đi, những lão già kia thì có gì khả nghi. Là người không muốn tham gia, giờ người lại nguyện ý chạy đến đó xem họ điều võ dương oai?" Kiêu Nạp Sâm hiển nhiên đối với những người đó không có hảo cảm gì.

Địch Thản Tư không nói gì thêm. Thích Ngạo Sương quan sát tất cả chung quanh, chợt Trường Không chui ra, đứng ở trên vai Thích Ngạo Sương tò mò nhìn xung quanh.

"Đây là cái gì?" Kiêu Nạp Sâm kinh ngạc nhìn Trường Không đột nhiên xuất hiện "Người nuôi sủng vật sao? Người còn nuôi cái loại động vật nhỏ lông lá này? Chẳng lẽ là vì hấp dẫn các nữ tử sao? Người quá bỉ ổi." Kiêu Nạp Sâm chặc chặc cảm thán.

Thích Ngạo Sương im lặng. Trường Không hóa hình thành cái bộ dáng này cũng không phải là m chủ ý của mình. Mà là người này tự mình muốn biến thành cái bộ dáng này. Kiều Nạp Sâm nói ứng đúng. Trường Không trở nên đáng yêu như vậy, chính là vì muốn hấp dẫn nữ sinh. Tên tiểu sắc lang này.

"Chít chít!" Trường Không xông lên hạ móng vuốt đe dọa Kiều Nạp Sâm, hình như có gì bất mãn ở đây. Hắn đương nhiên bất mãn câu nói sau cùng của Kiều Nạp Sâm. Cái gì mà bị ối? Kêu loạn cái gì chứ? Đây gọi là mưu kế.

Địch Thản Tư chỉ là nhàn nhạt liếc mắt Trường Không một cái, liền thu hồi ánh mắt. Mà Trường Không vốn đang diều võ dương oai, bị Địch Thản Tư thoáng nhìn lập tức yên tĩnh lại, lẳng lặng đứng ở trên vai Thích Ngạo Sương.

"Thích Ngạo Sương, tên tiểu tử này, có chút, có chút." thanh âm Trường Không chợt vang lên trong đầu Thích Ngạo Sương.

"Thế nào?" Thích Ngạo Sương âm thầm cùng Trường Không trao đổi.

"Người này không dễ chọc." Trường Không nói thầm .

"Không phải thời điểm ở ao đầm người đã nhìn qua sao? Chíp Bông cũng nói hắn không dễ chọc đó a." Thích Ngạo Sương có chút kỳ quái.

"Không, khi đó ánh mắt hắn nhìn xuyên qua ta nhưng bây giờ lại nhìn thẳng vào ta. Người đàn ông này, rất lạnh lùng và rất nguy hiểm." Trường Không có chút nặng nề nói ra một câu nói như vậy, sau đó bổ sung, "Người phải cẩn thận hắn." Trường Không trong lòng có chút sợ, cảm giác người nam nhân kia, hình như có thể nhìn thấu mình. Loại cảm giác này, thật không tốt, vô cùng không tốt.

"Biết rồi." Thích Ngạo Sương đồng ý. Thực lực của Địch Thản Tư quả thật so với mình cao rất nhiều, Trường Không có kết luận này cũng không kỳ quái.

Điện Vĩnh Hằng ở chỗ sâu nhất trong Thành, hoàn cảnh ưu nhã yên lặng. Chia làm rất nhiều tiểu viện, những tiểu viện chính là chỗ dành cho khách quý.

Ba người đi tới cửa chính, hai thủ vệ canh cửa đang đứng nghiêm.

"Ta không thể vào được rồi" Thích Ngạo Sương nói thật nhỏ, "Có lẽ hơn hai tháng sau, ta sẽ cùng thành chủ thành Thiên Bảo tham gia đại hội. Hiện tại đi vào, về sau có lẽ sẽ có nhiều phiền toái."

Địch Thản Tư vừa định mở miệng nói, nhưng Thích Ngạo Sương bổ sung: "Ta hiểu biết rõ người không để ý. Nhưng là tỷ tỷ của người, và cả tỷ phu của người cũng phải suy tính thiệt hơn."

Địch Thản Tư khẽ cau mày, cuối cùng không có nói cái gì nữa, mà là nhẹ nhàng gật đầu: "Như vậy người ở nơi này chờ ta."

"Ta cũng vậy không đi đâu, ta mới không muốn nhìn thấy mấy cái lão mà lỗ mũi cứ hướng lên trời, " Kiều Nạp Sâm đứng bên cạnh Thích Ngạo Sương, thúc giục Địch Thản Tư, "Người nhanh lên một chút đi, nhanh đi tra xét một cái rồi trở lại. Còn chờ người dẫn chúng ta đi xem khách sạn tốt nhất đấy."

Địch Thản Tư không nói gì thêm, gật đầu một cái, đi vào.

"Thích Ngạo Sương, ta đã nói với người, thức ăn của cái khách sạn kia, mùi vị, chặc chặc. . . ." Kiều Nạp Sâm vừa lòng hí mắt, hình như đang hồi tưởng mùi vị gì đó.

Đang trong lúc Kiều Nạp Sâm hí mắt, chợt truyền đến một thanh âm non nớt.

"Kiều Nạp Sâm ca ca!" Một thanh âm non nớt trong vắt truyền đến.

Sắc mặt của Kiều Nạp Sâm biến đổi, vô cùng mất tự nhiên quay đầu nhìn về phía sau. Thích Ngạo Sương cũng quay đầu nhìn về phía thanh âm phát ra, một đứa bed phấn nộn, mặc cao quý, xem ra chỉ có 5, 6 tuổi, mà phía sau nó là mấy tì nữ cùng hộ vệ.

"Là nhi tử của Thành Chủ, Cơ Lạp. Phiền chết, gọi Địch Thản Tư là cậu, lại gọi ta là ca ca." Kiều Nạp Sâm khoe miệng có chút run rẩy, hiển nhiên đối với sự xưng hô này là cực độ không hài lòng.

Thích Ngạo Sương nghe âm thầm buồn cười. Sự xưng hô này quả thật cũng khôi hài, đem Kiều Nạp Sâm thành kẻ đồng lứa với nó.

"Cơ Lạp, làm sao ngươi tới nơi này?" Kiều Nạp Sâm nặn ra khuôn mặt tươi cười.

"Ta tới tìm cậu Địch Thản Tư. Tìm hắc cùng gì Lan Ni đi chơi." Cơ Lạp lộ ra ngây thơ nụ cười, sau đó quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương cau mày hỏi, "Người là ai? Nhìn thấy bản thiếu gia cũng không chào hỏi?" tuổi còn nhỏ mà đã hống hách.

"Hắc là bằng hữu của Địch Thản Tư cứu cứu. Địch Thản Tư bây giờ đang ở bên trong làm việc, Cơ Lạp, ngươi về trước đi. Một hồi ta nói cho Địch Thản Tư để cho hắc đi tìm ngươi." Kiều Nạp Sâm hiển nhiên không thể nào thích cái vẻ vênh váo tự đắc của đứa bé, qua loa đáp trả. Đáy mắt đã hiện lên một tia khinh thường. Tìm Địch Thản Tư cùng Lan Ni chơi, sợ rằng là thủ đoạn của Lan Ni thôi. Cái đứa bé này cứ như vậy bị gà mje đó lợi dụng sao?

"Bằng hữu?" Cơ Lạp ngược đầu, híp mắt quan sát Thích Ngạo Sương, cau mày nói, "Người tên là gì? Ta ngày trước cũng không gặp qua người? Còn là tóc đỏ." Cơ Lạp không khách khí nói chuyện. Vốn muốn nói tóc đỏ rất chói mắt, rất khó coi. Nhưng nghĩ tới mẫu thân bình thường dạy, Cơ Lạp vẫn là nhịn được. Chỉ là, Lan Ni a di giao phó chuyện nhất định phải hoàn thành. Cho dù tóc đỏ nhìn có khó chịu một chút.

Thích Ngạo Sương nhìn đứa bé trước mắt vênh mặt hất hàm sai khiến, lại nhìn thấy đầy mắt nó có một tia thâm trầm, trong lòng có chút phức tạp. Đứa bé này, mới nhỏ như vậy, đã có tính cách như thế, lớn lên về sau này không biết ra sao? Theo lý thuyết Kiều Nạp Sâm đã nói rõ ràng, đứa bé này có thái độ còn như vậy. Thoạt nhìn hình như là bị người xui khiến. Mà kẻ xui khiến chắc chắn là Lan Ni rồi. Nên nói đứa bé này tính cách không tốt, hay là nói Lan Ni rất có thủ đoạn? Hay là hai người đều có? Nếu như ngày sau nó thừa kế chức Thành chủ thì là phúc hay là họa?

"Hắn gọi là Thích Ngạo Sương. Được rồi, Cơ Lạp, người về nhà đi." Kiều Nạp Sâm qua loa thúc giục.

"Thích Ngạo Sương? Thế nào mà tên lại giống nữ nhân vậy?" Trên khuôn mặt nhỏ nhỏ của Cơ Lạp lộ ra vẻ châm biếm thực không hợp với tuổi của nó.

Thích Ngạo Sương nhàn nhạt liếc nhìn Cơ Lạp, không nói gì, mà là quay đầu nhìn về phía cửa Điện Vĩnh Hằng, chờ đợi Địch Thản Tư ra.

"Cơ Lạp, nói chuyện với bề trên phải biết khách khí chứ? Địch Thản Tư không có ở đây, sao người không tự mình đi tìm, hoặc trở về nhà đi." Sắc mặt Kiều Nạp Sâm bỗng chốc biến đổi, cũng không khách khí nữa, mà là lạnh giọng nói ra một câu nói như vậy. Lời nói ác độc Kiều Nạp Sâm vào giờ khắc này làm Cơ Lạp ghen đỏ bừng cả khuôn mặt. Ngày hai người thị nữ cũng cúi không dám nói. Thiếu chủ nhà họ không phải là người hiền

lành nhưng Kiều Nạp Sâm còn độc miệng hơn. Tốt nhất là ngậm miệng không nói gì cả.

Lời nói của Kiều Nạp Sâm làm cho Cơ Lạp tức giận nhưng không dám phát tác.

"Hừ! Tự ta đi vào là được." Cơ Lạp ghen đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng không dám làm gì Kiều Nạp Sâm, chỉ là giận dữ liếc nhìn bóng lưng của Thích Ngạo Sương, tiếp lướt qua hai người trực tiếp đi vào Điện Vĩnh Hằng . Phía sau, hai người thị nữ vội vàng đi theo.

"Thích Ngạo Sương, không nên cùng cái đứa gtrer bị nuông chiều hư hỏng này mà so đo. Đoán chừng nó vừa bị gà mẹ Lan Ni kia xúi dục đến." Kiều Nạp Sâm xoay người đứng ở bên cạnh Thích Ngạo Sương khuyên lớn .

" Ta biết." Thích Ngạo Sương gật đầu, tự nhiên sẽ không so đo với đứa trẻ. Chỉ vì Cửu Thiên Thành Chủ mà bị ai thôi. Đời sau như vậy, có thể gánh trách nhiệm nặng nề sao? Nhỏ tuổi không phải lấy cớ, phàm là đứa trẻ sinh ra trong gia đình giàu có hay bình thường thì nhân cách của nó cũng được hình thành dưới sự dạy dỗ của người lớn trong gia đình. Đứa trẻ này bị chiều hư, thử hỏi không trách cha mẹ nó thì có thể trách ai?

"Thôi, không nói cái này." Kiều Nạp Sâm thấy có chút vô vị tẻ nhạt.

Hai người trầm mặc xuống, một lát sau, Địch Thản Tư ôm Cơ Lạp đi ra. Cơ Lạp miệng vênh lên vô cùng cao, hình như rất không vui mừng.

"Cửu cửu, mang ta đi chỗ Lan Ni a đi chơi nha, có được hay không vậy?" Cơ Lạp quệt mồm, vươn tay ôm cổ của Địch Thản Tư, làm nũng.

"Chính con tự đi đi. Không muốn đi thì để thị nữ bế con." Địch Thản Tư đem Cơ Lạp để xuống, sờ sờ đầu nó rồi nói.

"Cửu cửu!" Cơ Lạp dậm chân, còn muốn nói điều gì.

Địch Thản Tư lại quay đầu lại nói với Kiều Nạp Sâm: "Chúng ta đi thôi, người không phải là muốn ăn cơm sao?"

"Ừ." Kiều Nạp Sâm gật đầu, không có đi nhìn Cơ Lạp đang mang bộ dạng bị chọc tức.

"Các người, mang Thiếu chủ trở về." Địch Thản Tư phân phó cho thị nữ.

"Dạ, đại nhân." Hai người thị nữ không dám thở mạnh ngay lập tức vâng mệnh.

Địch Thản Tư không nói gì nữa, mang theo Kiều Nạp Sâm cùng Thích Ngạo Sương đi ra ngoài.

"Cửu cửu!" Cơ Lạp ở phía sau lên tiếng hô to, nhưng Địch Thản Tư không có quay đầu lại.

"Thiếu chủ, chúng ta đi thôi." Phía sau thị nữ nhỏ giọng mà nói.

Trong mắt Cơ Lạp lóe lên một tia ác độc, đột nhiên xoay người đuổi ra ngón tay ngoắc ngoắc rồi nói với thị nữ sau lưng: "Người, ngồi chồm hổm xuống."

Hơi kinh ngạc nhưng thị nữ kia vẫn là nghe lời ngồi chồm hổm xuống.

"Pằng!" một tiếng, Cơ Lạp hung hăng cho thị nữ kia một bạt tai. Mặc dù là đứa bé hơi sức không lớn, đánh không đau, nhưng lại vang dội. (Còn nhỏ tuổi mà hỗn láo)

"Người nhớ kỹ cho ta, ta là chủ nhân của các người, lúc nào thì đến phiên các người ra lệnh cho ta?" Cơ Lạp trong lòng tức giận, đem lửa giận toàn bộ phát tiết vào thị nữ kia

"Vâng" thị nữ cúi đầu, sợ hãi.

"Đi đến chỗ Lan Ni a di. Đi!" Cơ Lạp hận hận híp híp mắt, thở phì phò rời đi. Sau lưng hai người thị nữ liên tục không ngừng đi theo.

Lúc này ba người đã ra khỏi phủ thành chủ, đi đến đầu đường.

"Ta nói này Địch Thản Tư, Cơ Lạp kia quả thực thiếu quản giáo. Nói năng lỗ mãng, tìm Thích Ngạo Sương gây phiền phức. Chắc là Lan Ni xui khiến đấy." Kiều Nạp Sâm trong lòng vẫn còn có chút khó chịu, bắt đầu om sòm .

"Chuyện là thế nào?" Địch Thản Tư trầm giọng hỏi.

"Chính là vậy....., hửn a, thứ nhất là." Kiều Nạp Sâm thêm dầu thêm mỡ đem chuyện này của Cơ Lạp nói ra cặn kẽ, cuối cùng bĩu môi nói, " Ta không hiểu sao nó lại nghe lời của Lan Ni, Lan Ni kia muốn người yêu nàng ta thì nàng ta mới chịu sao?"

Thích Ngạo Sương thủy chung không nói gì, gương mặt bình tĩnh, giống như những chuyện này cùng với nàng không liên quan một dạng.

"Ừ" Địch Thản Tư nghe xong Kiều Nạp Sâm lời nói, nhưng chỉ là nhàn nhạt ừ một tiếng liền không nói nữa.

"Này! Người liền ừ một tiếng thế thôi à? Người không quản giáo gì nó sao? Gà mẹ Lan Ni đó xui khiến cháu người, ngộ nhờ về sau làm điều gì không cứu vớt được thì sao?" Kiều Nạp Sâm tức tức oa oa, nói ra mối nguy hại về sau.

"Ừ." Địch Thản Tư còn là ừ một tiếng.

Kiều Nạp Sâm bĩu môi, nhìn một chút, vô lực không biết nói gì nữa

"Tối nay, gặp nhau trong rừng." Địch Thản Tư chợt nói ra một câu nói như vậy .

" Trong rừng, đi làm cái gì nơi đó? Nơi đó hoang vu, hơn nữa còn có ma thú ẩn hiện. Khuya khoắt đi đến nơi đó làm cái gì?" Kiều Nạp Sâm nghi ngờ không hiểu, Địch Thản Tư chợt nói ra những lời này làm cái gì?

"Trong rừng, chỗ Ô Vuông Nhai. Nhớ phải đến" Địch Thản Tư dặn dò

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, nhưng cũng không nói gì. Địch Thản Tư rốt cuộc là cái gì ý tứ? Muốn làm cái gì?

"Sát khí." Thanh âm Trường Không vang lên trong đầu Thích Ngạo Sương.

"Cái gì?" Thích Ngạo Sương nghi ngờ.

"Hắn mới vừa rồi trên người toát ra sát khí, tuy chỉ có như vậy một tia, nhưng mà ta lại cảm thấy. Hắn rất biết ẩn nặc sát khí của mình." Trường Không khẳng định trả lời.

Sát khí? lời Địch Thản Tư mới vừa nói có lộ sát khí? !

Hắn tối nay muốn làm cái gì?

(Chúng ta sắp gặp lại A Bảo đáng yêu và thùng dấm Phá Thiên nha các nàng)

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 26: Ta Không Cần Thứ Tình Yêu Nhàm Chán

V

ừa vào khách điểm thì có người phục vụ bước ra đón, dẫn bọn họ lên lầu. Thái độ của người phục vụ với Địch Thản Tư rất nhiệt tình, mang theo sự cung kính. Hiển nhiên là biết Địch Thản Tư, mà địa vị của Địch Thản Tư cũng không thấp.

Có không ít thiếu nữ trong khách điểm nhìn về phía ba thiếu niên xuất sắc này, nhưng không ai dám bước lên chào hỏi.

“Chắc, mặt hai người có thể thả lỏng chút không? Như thế này thì có mỹ nữ nào dám nói chuyện với các huynh?” Kiều Nạp Sâm cười khoe răng, nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời với những thiếu nữ kia. Lập tức, họ đỏ mặt, tim đập loạn.

Địch Thản Tư hừ lạnh: “Đừng có nhàm chán thế.”

“Ừ.” Thích Ngạo Sương thậm chí còn lười nhắc lại lần nữa, chỉ nhàn nhạt nói một chữ.

“Thôi đi, chả có gì vui cả, hai cái cốc gỗ, hai khối băng. Để xem sau này có nữ nhân nào yêu mến các huynh. Đáng đời các huynh, sau này không có lão bà cho xem.” Kiều Nạp Sâm giựt giựt khóe miệng, không im miệng được. Chợt hơi hiểu ra nguyên nhân mối quan hệ tế nhị giữa hai người này. Thì ra là họ có cùng phương diện kinh người đấy.

Cùng ăn bữa cơm, ba người trở về phủ Thành chủ. Địch Thản Tư sắp xếp cho hai người ở trong viện của mình, ở phòng bên cạnh.

Mặt trời và mặt trăng thay đổi vị trí, màn đêm lặng lẽ buông xuống.

Kiều Nạp Sâm vừa ngáp vừa gõ cửa phòng Thích Ngạo Sương: “Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương...”

Cửa được mở ra, Thích Ngạo Sương nhìn Kiều Nạp Sâm đang ngáp, cau mày: “Địch Thản Tư đâu?”

“Huynh ấy có việc nên đi xử lý rồi. Huynh ấy nói chúng ta chờ ở khoảng rừng chỗ dốc núi đã đánh dấu.” Kiều Nạp Sâm lại không nhin được mà ngáp, “Thật không biết huynh ấy bị sao nữa, cứ thần thần bí bí.”

Thích Ngạo Sương im lặng, trong mắt hiện lên một tia nặng nề.

“Này, đi thôi. Ta không biết đường, huynh dẫn ta đi.” Thích Ngạo Sương nói.

“Ừ, đi thôi, đi thôi. Tên kia dặn chúng ta phải bí mật mà ra ngoài. Đi, đi theo ta.” Hiên hiên Kiều Nạp Sâm rất quen thuộc địa hình thành phủ Cửu Thiên. Hắn dẫn Thích Ngạo Sương đi về phía nam.

“Một nửa khu rừng tương đối hoang vắng, bởi vì có ít ma thú và thực vật nguy hiểm, cho nên người bình thường không đi vào đó. Không biết Địch Thản Tư đang làm gì nữa.” Tuy Kiều Nạp Sâm oán trách nhưng vẫn làm theo lời dặn của Địch Thản Tư, dẫn Thích Ngạo Sương nhanh chóng tới nơi đã được chỉ.

Tốc độ của hai người rất nhanh, không lâu sau đã tới nơi Địch Thản Tư nói. Quả nhiên, vừa vào rừng thì đã có một luồng hơi thở âm lạnh nhào tới, thỉnh thoảng còn có tiếng chim hót đầy quỷ dị. Đi tới bên cạnh vách núi đen, Kiều Nạp Sâm đứng đó, thò đầu nhìn xuống phía dưới, sợ run người. Dưới ánh trăng mờ ảo, vách núi sâu hun hút, gió lạnh thổi qua từng hồi khiến người ta rất khó chịu.

“Không biết Địch Thản Tư nghĩ gì mà bảo chúng ta tới cái nơi âm u này vào đêm khuya thế này.” Kiều Nạp Sâm xoay người, tìm một tảng đá lớn, ngồi lên, rồi nói với Thích Ngạo Sương, “Tới đây, ngồi xuống đi, có thể tránh được gió. Ở đây chờ huynh ấy là được.”

Thích Ngạo Sương nhìn xung quanh một chút, không nói gì, ngồi bên cạnh Kiều Nạp Sâm.

“Đệ nói xem Địch Thản Tư bảo chúng ta tới đây làm gì?” Kiều Nạp Sâm chớp hai mắt đầy nghi ngờ, nhìn Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng lắc đầu nhưng trong lòng lại dâng lên một luồng cảm giác kỳ lạ khó tả.

Một lát sau, có tiếng động truyền tới từ rất xa.

“Có người tới.” Kiều Nạp Sâm vừa định đứng dậy xem có phải Địch Thản Tư tới hay không thì lại nghe thấy giọng nói khiến hấn cực kỳ ghét.

“Địch Thản Tư, huynh hẹn muội tới đây làm gì?” Giọng nói này là của Lan Ni.

Thích Ngạo Sương và Kiều Nạp Sâm liếc nhìn nhau, đều đọc được nghi ngờ trong mắt đối phương.

Im lặng một lúc, giọng nói trầm thấp của Địch Thản Tư truyền tới: “Muội không muốn ở riêng với ta sao?”

“Không, sao lại không muốn cơ chứ?!” Giọng Lan Ni đầy vội vàng.

Mắt Kiều Nạp Sâm trợn trắng.

Đáy lòng Thích Ngạo Sương dâng lên cảm giác chằng lảnh. Tuy không tiếp xúc với Địch Thản Tư lâu nhưng vẫn hiểu được một chút tính tình của hấn.

Theo lý thì Địch Thản Tư sẽ không nói ra những lời như thế, bởi vì cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ đặt Lan Ni trong mắt.

Nhưng Địch Thản Tư lại nói những lời như vậy là có ý gì?

“Ta biết rõ muội vẫn thích ta.” Giọng của Địch Thản Tư không chút gợn sóng, tựa như đang kể lại một câu chuyện không liên quan tới mình.

“Địch Thản Tư, huynh...huynh...huynh...rốt cuộc đã hiểu rõ lòng muội rồi sao?” trong giọng nói của Lan Ni có chứa sự vui mừng và kích động.

“Biết, ta vẫn luôn biết.” giọng Địch Thản Tư không chút độ ấm. Hắn tiếp tục nói một cách lạnh nhạt, “Muội thích huynh cũng không sao. Muội giờ chút thủ đoạn với tỷ tỷ ta cũng không sao. Nhưng muội ngàn vạn lần không nên dùng thủ đoạn với Cơ Lạp.”

“Địch...Địch Thản Tư, huynh...huynh nói gì vậy? Muội không hiểu.” giọng Lan Ni hơi bối rối.

Kiều Nạp Sâm híp mắt, nhếch môi, cười không thành tiếng. Không cần nhìn cũng biết vẻ mặt của Lan Ni bây giờ rất đặc sắc, khẳng định là khó coi muốn chết. Thật là thoải mái!

Thích Ngạo Sương cau mày, cảm giác kỳ lạ trong lòng càng ngày càng mạnh.

“Tính của Cơ Lạp quả thật còn phải rèn luyện nhiều. Nhưng nếu cứ tiếp tục bị muội dẫn sai đường thì hắn không thể nào trưởng thành được. Sau này cũng không đủ tư cách để trở thành Thành chủ. Nhưng với ta mà nói thì hắn thế nào cũng không sao cả.” giọng của Địch Thản Tư vẫn bình lặng như một cái giếng cổ, bình lặng nhưng vô cùng lạnh nhạt.

“Địch Thản Tư...Địch Thản Tư...rốt cuộc huynh đang nói gì?” giọng của Lan Ni càng ngày càng hoảng hốt, khuôn mặt đen thui dưới khăn che mặt lộ

ra màu đỏ mờ mờ. Sự sợ hãi và hoảng hốt càng ngày càng mãnh liệt trong lòng nàng. Vốn nàng cho rằng Địch Thản Tư hẹn mình tới đây để do thám gì đó, cho rằng Địch Thản Tư hiểu bộ mặt mới của mình nên tối nay sẽ đáp lại. Nhưng dường như huynh ấy không như thế. Chẳng lẽ, huynh ấy chỉ tìm mình khởi binh vấn tội thôi sao?

“Hắn có ra sao cũng chẳng có vấn đề gì, sống hay chết đều không liên quan tới ta. Có điều, nếu hắn xảy ra chuyện gì thì tỷ tỷ của ta sẽ rất đau lòng. Cho nên ta không muốn nhìn thấy tỷ tỷ của ta đau lòng.” Địch Thản Tư xoay người, nhìn Lan Ni đầy lạnh lùng.

Lan Ni ghen hòng trần trối. Địch Thản Tư không quan tâm Cơ Lạp sống hay chết hay sao? Đứa bé kia là cháu trai của hắn! Địch Thản Tư chỉ quan tâm tỷ tỷ của huynh ấy sao? Tạo sao? Có phải là do tỷ tỷ huynh ấy nuôi huynh ấy lớn không? Nhưng sao cảm giác của mình lại kỳ lạ thế? Còn có chút khủng hoảng nữa. Tại sao Địch Thản Tư nói tới Cơ Lạp thì lại như thế hắn không liên quan tới mình vậy?

“Hôm nay muội còn xui Cơ Lạp đi gây rối Thích Ngạo Sương phải không?” giọng điệu đó của Địch Thản Tư tựa như hỏi thăm nhưng thực ra là khẳng định.

Lan Ni buồn cười, định vì mình mà nói gì đó, môi mấp máy nhưng không thể nói được gì. Nàng rất rõ tính tình của Địch Thản Tư. Nếu huynh ấy đã xác định chuyện gì thì dù có cãi lại thế nào cũng vô ích.

“Muội...” Địch Thản Tư từ từ tới gần Lan Ni, sắc mặt bình tĩnh.

Lan Ni kinh ngạc mà nhìn Địch Thản Tư, hơi lo sợ, không tự chủ được mà lui theo từng bước Địch Thản Tư tới gần.

“Đừng nhúc nhích.” Chợt, Địch Thản Tư nở nụ cười. Nụ cười này mê hoặc lòng người khiến Lan Ni hoàn toàn ngây ngẩn, mất hồn vào lúc đó.

Tựa như bị mê hoặc, Lan Ni nghe lời, đứng tại chỗ, không nhúc nhích nữa.

“Lan Ni, muội thật thích ta thế sao? Tấm lòng muội dành cho ta là chân thành sao?” mặt Địch Thản Tư vẫn bình tĩnh nhưng nụ cười lại vô cùng tà mị. Trong nụ cười có chứa ý lạnh thấu xương mà Lan Ni không cảm nhận được.

“Vâng, Địch Thản Tư, rốt cuộc thì huynh đã hiểu tấm lòng muội dành cho huynh rồi sao? Muội vẫn luôn hết sức đi theo huynh, vì huynh mà bỏ ra nhiều như thế, chỉ mong huynh có thể quay lại nhìn muội. Chỉ mong trong mắt huynh chỉ có một mình muội. Chỉ mong trong lòng huynh chỉ có mình muội.” Lan Ni kích động và vui mừng. Chẳng lẽ rốt cuộc thì hôm nay Địch Thản Tư đã nghĩ thông rồi sao? Rốt cuộc huynh ấy muốn nhìn thẳng vào tình cảm của mình rồi sao? Thật là đáng mừng, thật là đáng mừng. Hô hấp của Lan Ni cũng dồn dập, sự kích động và vui sướng trong lòng không thể diễn tả được. Chợt, Lan Ni nhớ tới tình trạng thân thể mình, trong lòng lại lo lắng. Nếu Địch Thản Tư biết da toàn thân mình đã đen đi, đã không còn nhan sắc nữa thì liệu có còn để ý tới mình hay không?

Địch Thản Tư từ từ tới gần Lan Ni, đứng trước mặt nàng ta, chỉ mỉm cười mà không nói gì.

“Chuyện này...Địch Thản Tư, thật sự hôm nay muội rất vui, cảm thấy rất hạnh phúc.” Lan Ni che ngực, trên mặt là nụ cười tràn đầy hạnh phúc. Trong lòng càng thêm quyết định phải nhanh nhanh tìm danh y trị bệnh cho mình. Nếu để Địch Thản Tư nhìn thấy dáng vẻ thật của mình thì tất cả sẽ tan thành mây khói.

Kiều Nạp Sâm núp sau tảng đá, nắm chặt nắm đấm nhét vào miệng. Mắt hẩn trợn to, nhìn Thích Ngạo Sương, trong mắt đều là không thể tin được. Có lầm hay không vậy? Địch Thản Tư gọi hai người hẩn tới đây là để xem bọn họ thân thân thiết thiết sao? Lần này thì gà mẹ sướng chết rồi. Tâm nguyện nhiều năm rốt cuộc đã đạt được.

Tức chết ta mất! Tức chết ta mất! Kiều Nạp Sâm hạ nắm tay xuống, không tiếng động mà lặp lại những từ này. Thích Ngạo Sương nhìn miệng hăn là biết hăn đang nói gì.

Địch Thản Tư dẫn bọn họ tới đây thật chỉ để bọn họ nhìn hăn tiếp nhận tấm lòng của Lan Ni sao?

Cảm giác kỳ lạ trong lòng Thích Ngạo Sương vẫn không xua tan đi được. Bây giờ thì càng ngày càng rõ hơn.

Rốt cuộc là Địch Thản Tư muốn làm gì? Tuyệt đối không giống như Kiều Nạp Sâm đoán rằng hăn tới đây chỉ để nói chuyện yêu đương với Lan Ni. Rốt cuộc là hăn muốn làm gì?

“Cho ta xem tấm lòng của muội đi.” Khóe miệng Địch Thản Tư nhếch lên, cười nói. Lan Ni hạnh phúc sắp ngất, cố gắng nhiều năm như vậy, rốt cuộc bây giờ đã được báo đáp. Yêu say đắm Địch Thản Tư khổ sở như vậy, rốt cuộc huynh ấy cũng đón nhận mình! Lan Ni định đưa tay ra ôm Địch Thản Tư, thế nhưng....

Ngay sau đó, Lan Ni còn đang chìm đắm trong hạnh phúc cứ như vậy mà sững sốt, thấy ngực lạnh lạnh. Nàng ta cúi đầu nhìn vật trong tay Địch Thản Tư, đo đỏ, dường như vẫn còn đang đập...

Đây...là cái gì?

Trái tim! Đó là trái tim của mình!!!

Mắt Lan Ni mở lớn, đồng tử co rút lại rất nhanh.

“Thật ra thì ta vẫn quên không nói cho muội biết.” Địch Thản Tư cười nhẹ nhàng, nói đầy khinh thường, “Tình yêu là thứ nhàm chán, ta không cần.” Địch Thản Tư tùy ý ném vật trong tay ra sau lưng. Trên trái tim vẫn còn

dính máu, bay lên không theo một đường cong quyến rũ, cứ như vậy mà rơi vào vực sâu không đáy rồi biến mất.

Trên mặt Lan Ni tràn đầy hoảng sợ, không thể tin. Mắt nàng ta tròn tròn, nhìn Địch Thản Tư chăm chăm, tựa như muốn dùng chút thời gian cuối cùng mà nhìn nam nhân này cho rõ. Nam nhân mà mình luôn yêu, lại không có dấu hiệu nào mà ra tay giết mình...

“Bịch” một tiếng, thân thể Lan Ni nặng nề đập xuống đất, bụi đất tung lên mù mịt.

Địch Thản Tư hờ hững nhìn thi thể trên đất, không có vẻ mặt gì.

“Ôi mẹ nó! Địch Thản Tư, ha ha, huynh ra tay thật à? Huynh thật đã giết nữ nhân này à?” Kiều Nạp Sâm nháy ra từ sau tảng đá, hơi hưng phấn, “Gà mẹ ghê tởm này sớm nên chết rồi. Không phải huynh không biết nàng ta đã công rất nhiều chuyện xấu trên lưng rồi. Cả ngày chỉ giả bộ thanh cao, sau lưng lại tìm nam nhân uy hiếp, lợi dụng, còn cầu bọn họ nhường nàng ta trong cuộc tỷ thí. Ta nhớ vào! Nữ nhân ác độc cuối cùng đã bị báo ứng rồi.” Kiều Nạp Sâm càng nói càng khinh thường, chỉ còn thiếu nước nhổ nước miếng vào thi thể Lan Ni trên đất thôi. Cũng không thể trách hẳn có thái độ này. Ngoài mặt hai người vẫn giương cung bạt kiếm, trong tối thì càng đấu tranh kịch liệt. Lan Ni muốn mạng của Kiều Nạp Sâm không chỉ ngày một ngày hai.

Thích Ngạo Sương cũng từ từ đứng lên từ phía sau tảng đá, nhìn Lan Ni té trên đất mà không nói gì. Tuy Lan Ni muốn giết mình, mà mình cũng không định bỏ qua cho Lan Ni. Nhưng Thích Ngạo Sương không ngờ được rằng người kết thúc sinh mạng của Lan Ni là Địch Thản Tư.

“Trước kia không giết nàng ta bởi vì ta vẫn chưa trả hết nhân tình cho nàng ta. Bây giờ thì xong rồi.” Địch Thản Tư thản nhiên nói, “Nên bây giờ không cần phải chịu đựng nàng ta nữa.”

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn Địch Thản Tư vẫn giữ khuôn mặt bình tĩnh, nhìn ánh mắt lạnh lùng của hắn. Trong lòng nàng lại dâng lên cảm giác lạnh lẽo.

Nếu Lan Ni chết trong tay mình hoặc Kiều Nạp Sâm, thì cảm giác sẽ không thể này. Nhưng bây giờ quả thật nàng ta đã bị chính nam nhân mình vẫn yêu giết.

“Ném xuống đi.” Địch Thản Tư lạnh lùng nói với Kiều Nạp Sâm.

“A, được.” Kiều Nạp Sâm bước lên, ngồi xổm xuống, kéo thi thể Lan Ni đã lạnh đi qua, tiện tay ném một cái, vứt xác Lan Ni xuống vực sâu vạn trượng. Gió nổi lên giữa không trung, khiến khuôn mặt đã đen đi của Lan Ni lộ ra.

Thích Ngạo Sương đứng bên cạnh không nói một câu.

“Đi thôi. Về thôi.” Địch Thản Tư nhàn nhạt nói một câu.

“A, được.” Kiều Nạp Sâm cười híp mắt, nhảy lên phía trước, “Ta về trước đây, tối nay ta hưng phấn không ngủ được rồi.”

Kiều Nạp Sâm nhảy lên, đi xa, Địch Thản Tư ôn hòa đi cùng Thích Ngạo Sương ở phía sau.

“Biết vì sao ta lại gọi các huynh tới không?” mặt Địch Thản Tư bình tĩnh hỏi một câu.

Thích Ngạo Sương im lặng, không lên tiếng.

“Gọi Kiều Nạp Sâm là bởi vì oán hận của hắn và Lan Ni đã sâu. Gọi đệ tới cũng là có mục đích khác, đệ hiểu chứ?” Địch Thản Tư trầm giọng hỏi.

Thích Ngạo Sương: “...”

Không có tiếng động. Địch Thản Tư cũng không nói nữa, lẳng lặng chờ Thích Ngạo Sương trả lời.

“Huynh muốn nói ta biết để đi trên con đường cường giả thì không thể bị tình yêu ràng buộc.” Lâu sau Thích Ngạo Sương mới từ từ, trầm giọng nói.

“Quả nhiên, trên thế gian này chỉ có đệ hiểu ta.” Địch Thản Tư quay sang nhìn Thích Ngạo Sương, mỉm cười.

Thích Ngạo Sương nhìn nụ cười của Địch Thản Tư, trong lòng lại nổi lên ý lạnh khó tả lần nữa.

Chợt nhớ lời Trường Không: Nam nhân này rất nguy hiểm.

“Ta hy vọng đệ có thể cùng ta bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không.” Địch Thản Tư nhìn Thích Ngạo Sương, nói đầy nghiêm túc, “Cũng chỉ đệ mới có khả năng này.”

Thích Ngạo Sương nhìn khuôn mặt anh tuấn lại lạnh lùng của Địch Thản Tư, thật lâu không nói được gì.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 27: Nhất Minh Kinh Nhân

N

hất minh kinh nhân (bình thường không có biểu hiện gì đặc biệt, nhưng khi làm thì có thành tích khiến mọi người kinh ngạc)

Đêm đã khuya, Thích Ngạo Sương nằm trên giường, thật lâu không ngủ được.

Những điều Địch Thản Tư làm tối nay khiến Thích Ngạo Sương có cảm giác khó tả. Không biết nên diễn tả hành động này của Địch Thản Tư thế nào. Chỉ có thể chắc chắn một điều rằng Địch Thản Tư này là người mê võ. Để truy tìm sức mạnh mà đã vứt bỏ đi vài thứ, trong đó có cả tình yêu.

Người này có nguyên tắc rõ ràng trong chuyện tình cảm. Trước kia cho phép Lan Ni ở bên, giúp Lan Ni vượt qua tầng thứ tám của tháp Tinh Thần Thiên là bởi vì thiếu của nàng ta một nhân tình. Mà thái độ với tỷ tỷ và cháu của mình cũng khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa. Địch Thản Tư nói đứa bé kia có ra sao cũng không quan tâm nhưng sẽ không để tỷ tỷ mình đau lòng.

Chân mày Thích Ngạo Sương nhíu chặt, nghĩ tới một vài chuyện đáng sợ. Vì mặt mũi của tỷ tỷ nên Địch Thản Tư mới khách khí với Thiếu chủ. Nếu có một ngày Địch Thản Tư cảm thấy tình cảm của hắn và tỷ tỷ của mình kết thúc thì sẽ thế nào? Giả sử Địch Thản Tư bởi vì được tỷ tỷ mình chăm sóc nên mới quan tâm, nếu hắn cảm thấy tình cảm đó đến hồi kết thì sẽ ra sao... Vậy hắn sẽ làm gì?

Nghĩ tới đây, khí lạnh lan ra sau lưng Thích Ngạo Sương.

Rốt cuộc Địch Thản Tư là người thế nào?

Vì theo đuổi sức mạnh tột cùng, thật chẳng lẽ sẽ tuyệt tình tuyệt nghĩa thật sao? Ở thế giới trước kia của Thích Ngạo Sương không phải không từng nghe qua có người mê võ đến biến thái như thế. Có người vì theo đuổi võ học cực hạn mà đoạn tuyệt tất cả tình cảm, thậm chí còn giết cả người thân của mình. Vì không còn bất kỳ ràng buộc gì nên mới lên được nơi cao nhất.

Chẳng lẽ Địch Thản Tư đúng là người như thế?

Mấy ngày sau đó, Địch Thản Tư giúp thành Cửu Thiên chuẩn bị mọi thứ. Kiều Nạp Sâm liền kéo Thích Ngạo Sương đi dạo phố cả ngày ở thành Cửu Thiên, ăn cơm, trêu ghẹo những nữ nhân xinh đẹp. Mà Lan Ni biến mất, tỷ tỷ của Địch Thản Tư rất lo lắng, phái người đi tìm, cũng phái người về nhà Lan Ni hỏi thăm. Cơ Lạp cũng cả ngày la hét muốn tìm Lan Ni nhưng không có bất kỳ ai nghi ngờ Địch Thản Tư.

Tất cả mọi người trong phủ Thành chủ đều biết Địch Thản Tư không có bất kỳ ý tứ gì với Lan Ni, ai mà nghĩ Địch Thản Tư sẽ mời Lan Ni ra ngoài ban đêm? Tự nhiên cũng sẽ không có ai nghi ngờ Địch Thản Tư.

Một tuần sau, Địch Thản Tư đề cập đến chuyện về học viện.

“Địch Thản Tư, đệ...đệ không chờ Lan Ni à? Bây giờ chưa tìm được Lan Ni, phụ thân muội ấy cũng nói muội ấy không về nhà.” Y Ly Toa cau mày, hỏi Địch Thản Tư đầy bất mãn. Tấm lòng Lan Ni dành cho Địch Thản Tư, Y Ly Toa vẫn xem trong mắt. Tuy con bé hơi kiêu ngạo một chút nhưng dung mạo và gia thế của nó không chê vào đâu được. Hơn nữa, quan trọng nhất là nó chân thành với Địch Thản Tư. Nó theo Địch Thản Tư lâu như vậy, có thể thấy được tình đã vô cùng sâu. Mà bây giờ Địch Thản Tư lại chẳng quan tâm tới việc Lan Ni mất tích nên Y Ly Toa không thấy vui.

“Có lẽ muội ấy đã về học viện rồi.” Địch Thản Tư lạnh nhạt nói.

“Không thể! Con bé tuyệt đối không thể không nói với ta một tiếng mà đã đi.” Y Ly Toa lập tức lên tiếng phủ nhận.

“Sao đệ biết được. Đệ về học viện trước đây. Sắp tới cuộc tỷ thí sau khi tu luyện rồi. Làm xong những việc này đệ sẽ về.” Địch Thản Tư không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này nữa.

“Địch Thản Tư...!” Y Ly Toa muốn nói lại thôi.

“Đệ đi đây.” Địch Thản Tư nhàn nhạt gật đầu chào rồi xoay người rời đi.

Thích Ngạo Sương và Kiều Nạp Sâm cũng gật đầu hành lễ chào hỏi rồi rời đi.

Y Ly Toa mấp máy môi, định nói gì đó nhưng cuối cùng lại im lặng nhìn theo bóng lưng Địch Thản Tư biến mất ở cửa. Lần nào Địch Thản Tư cũng đi một mình, không để Y Ly Toa tiễn. Y Ly Toa đứng yên, nhìn cửa không còn bóng người, khẽ cau mày.

Địch Thản Tư...đứa nhỏ này...rất cuộc giống ai đây? Có lúc cảm thấy nó bình tĩnh đến đáng sợ.

Ba người cứ như thế mà về học viện Tinh Thần, mà Lan Ni không xuất hiện nữa.

Sau khi Thích Ngạo Sương trở về ký túc xá của mình thì thấy Vi Ân Tư đã trở lại.

“Thích Ngạo Sương, huynh đi đâu vậy? Mới trở về từ tháp Tinh Thần Thiên à?” Vi Ân Tư vui mừng, bước lên đón, trên đồng phục của hắn là sáu ngôi sao nhỏ màu vàng.

“Không. Tới thành Cửu Thiên.” Thích Ngạo Sương ngồi xuống, mỉm cười nhìn Vi Ân Tư vui vẻ ra mặt, nói, “Chúc mừng huynh trở thành học viên

sáu sao.”

“Ha ha, đây đều là công của huynh. Cám ơn huynh đã dạy ta nhiều như thế.” Vi Ân Tư rót cho Thích Ngạo Sương ly nước, nói đầy vui vẻ.

“Nếu ta nhớ không lầm thì Bối Sát Phân Ni cũng sáu sao.” Thích Ngạo Sương nhận ly nước, nhấp một ngụm, trêu.

“Ha ha, ha ha ~~~” Vi Ân Tư gãi đầu, ngượng ngùng. Nhưng giữa hai hàng lông mày là thỏa mãn và vui mừng không che giấu được.

“Phải rồi, Thích Ngạo Sương, sao huynh lại tới thành Cửu Thiên? Đi tới đó mất rất nhiều thời gian. Vậy là huynh đã sớm ra khỏi tháp? Ta mới ra ngoài một chút mà huynh đã chạy qua chạy lại thành Cửu Thiên rồi?! Huynh... Huynh bây giờ là mấy sao?” Vi Ân Tư hỏi đầy kích động.

“Tám sao.” Thích Ngạo Sương mỉm cười, nhàn nhạt trả lời.

“A! Ha ha! Lợi hại, quả nhiên lợi hại!” Vi Ân Tư kích động tới mức bật cười, nhìn Thích Ngạo Sương, kêu lên đầy vui vẻ, “Ta biết ngay mà, huynh không đơn giản chút nào. Huynh thật lợi hại. Ta nghe nói có một học viên lần đầu tham gia tu luyện đã lên tới tám sao. Không ngờ chính là huynh. Không đúng, nên nghĩ tới! Huynh lợi hại như thế, chuyện này không có gì là lạ cả.”

Thích Ngạo Sương chỉ mỉm cười mà không nói gì thêm. Nàng cảm thấy Vi Ân Tư thật sự vui cho nàng.

“Thích Ngạo Sương, gần một tháng nữa là tới tỷ thí rồi. Ta cảm thấy nhất định huynh sẽ có thành tích rất tốt, ha ha, không chừng huynh còn có thể thắng Địch Thản Tư đấy.” Vi Ân Tư nói đầy hưng phấn, “Huynh là người có thực lực không lường được nhất trong năm nay. Nên biết trước kia cũng chỉ có Địch Thản Tư là lên tám sao trong lần đầu tiên tham gia tu luyện.

Huynh là người thứ hai. Nhất định huynh có thể vượt qua huynh ấy.” Vi Ân Tư càng nói càng hưng phấn.

Thích Ngạo Sương mỉm cười, lắc đầu, lạnh nhạt nói: “Vi Ân Tư, lời của huynh có hai điểm không đúng.”

“Hả? Không đúng chỗ nào?” Vi Ân Tư nghi ngờ.

“Thứ nhất, ta rất rõ sự chênh lệch giữa mình và Địch Thản Tư. Ta không phải là đối thủ của huynh ấy. Thứ hai, không phải chỉ có ta đạt được tám sao trong lần tham gia tu luyện đầu tiên. Trước Địch Thản Tư còn có một người nữa.”

“Cái gì? Ai?” Vi Ân Tư nhìn Thích Ngạo Sương đầy kinh ngạc, “Ta chưa từng nghe chuyện này. Kể cả những học trưởng mà ta quen mấy ngày nay cũng không ai biết.” Nói tới đây, Vi Ân Tư giựt giựt khóe miệng, bổ sung, “Ta bây giờ là học viên sáu sao nên rất nhiều người muốn làm quen với ta. Thực lực của ta quả thật đã được nâng cao rất nhiều.”

“Tình người ấm lạnh chính là như vậy. Cũng rất nhiều người giẫm lên người khác để trèo lên cao.” Thích Ngạo Sương nhẹ thở dài, rồi trầm giọng nói, “Ta cũng không biết người vượt qua tầng thứ tám của tháp Tinh Thần Thiên trong lần đầu tiên là ai. Bây giờ học viện đã cấm nhắc tới người này. Tốt nhất huynh đừng hỏi Bỉ Nhĩ, đừng tự tìm rắc rối.”

“A, được.” Vi Ân Tư gật đầu, không hỏi chuyện này nữa.

“Tốt nhất huynh nên chuẩn bị để lấy được thành tích tốt giữa các học viên sáu sao đi. Không chừng sẽ gặp được Bối Sắt Phân Ni đấy. Nếu nàng ấy là đối thủ của huynh thì huynh phải làm sao?” Thích Ngạo Sương cười, trêu ghẹo Vi Ân Tư.

“Hả? Vậy thì, chuyện này, nói vậy là...” Vi Ân Tư nhất thời bị ghen đến đỏ mặt, vò đầu bứt tai không biết phải làm sao.

Thích Ngạo Sương buồn cười nhìn Vi Ân Tư. Tính cách dễ xấu hổ như thế có theo đuổi Bối Sát Phân Ni thuận lợi không? Xem ra mình nên giúp huynh ấy một chút.

Hơn một tháng sau đó, Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm luôn tìm Thích Ngạo Sương, sau đó ba người cùng xuất hiện ở sân học viện, nhà ăn, thư viện, sân huấn luyện... Dĩ nhiên ba người thu hút vô số ánh mắt. Ba thiếu niên có dung mạo xuất chúng, phong hoa tuyết đại khiến trái tim của vô số thiếu nữ loạn nhịp.

Nam sinh thì đang đoán một chuyện khác. Tại sao Lan Ni vẫn luôn đi cùng Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm lại không thấy đâu? Mà thay vào đó lại là thiếu niên tóc đỏ kia?

Cho đến khi kết thúc một tháng tu luyện, cuộc tranh tài kết thúc, danh sách được công bố, mọi người mới bừng tỉnh, hơn nữa còn xôn xao.

Thiếu niên tóc đỏ đó lại lần đầu tiên tham gia tu luyện đã vượt qua tầng thứ tám. Hơn nữa trong cuộc tỷ thí sau đó lại đạt được vị trí thứ hai, đánh bại tất cả học viên tám sao trước kia, kể cả Kiều Nạp Sâm! Người đứng đầu vẫn là Địch Thản Tư.

Khi danh sách được công bố, cả học viện sôi trào. Tất cả mọi người tranh nhau dò hỏi tin tức về Thích Ngạo Sương xem rốt cuộc hẳn là ai mà lại có thể một lần đánh bại đám Kiều Nạp Sâm, đạt được vị trí thứ hai, có tám sao!

“Thích Ngạo Sương là ai?”

“Người đứng thứ hai không phải Kiều Nạp Sâm mà là Thích Ngạo Sương? Người đó là ai?”

“Không phải chứ? Ai mà lợi hại vậy, có thể kéo được Kiều Nạp Sâm xuống?”

“Thích Ngạo Sương? Chưa từng nghe cái tên này. Là ai vậy?”

“Đúng vậy, chưa từng nghe qua. Chẳng lẽ lần đầu tiên tham gia tu luyện mà có được thành tích như thế à?!”

Xung quanh bàn luận ầm ĩ, xôn xao.

Tháp Lê Na đứng dưới bảng thông báo, kinh ngạc mà nhìn cái tên đứng thứ hai trên cái bảng danh sách khổng lồ, hồi lâu không nhúc nhích nửa bước.

“Chẳng trách hẳn lại kiêu ngạo như vậy. Thì ra đúng là có chút tài năng.”
Vưu Ni Á đứng bên cạnh Tháp Lê Na, nói đầy phức tạp. Ngày đó, tình cảnh xấu hổ vẫn còn rõ mồn một trước mắt. Còn tưởng rằng Thích Ngạo Sương vong ân phụ nghĩa, kết quả là hẳn lại nhờ người tới giúp bọn họ. Không ngờ hẳn có thể thông qua tầng tu luyện thứ tám của tháp Tinh Thần Thiên, hơn nữa còn là người đứng thứ hai toàn học viện. Khó trách lúc đầu hẳn lại trầm ổn bình tĩnh như thế trong nhà ăn.

Tháp Lê Na nhìn tên Thích Ngạo Sương trên bảng danh sách, trong lòng cực kỳ phức tạp. Thì ra là khoảng cách giữa mình và huynh ấy lớn như vậy. Huynh ấy đã đạt tám sao mà mình thì chỉ có năm sao.

“Ha ha, Thích Ngạo Sương, biết ngay là huynh có thể làm được mà. Tám sao, tám sao đó! Mời mọi người đi, huynh phải mời mọi người đi.” Một giọng nói vui sướng, ngọt ngào truyền vào tai mọi người.

Tháp Lê Na theo tiếng nhìn sang, thì thấy một nữ sinh dáng vẻ ngọt ngào trong sáng đang lắc lắc cánh tay Thích Ngạo Sương, nói đầy vui vẻ.

“Nữ sinh đó là ai?”

“Đó là Mạt Lý Na, một trong tứ đại hoa khôi.” Vưu Ni Á nhỏ giọng nói.

Tháp Lệ Na đứng từ xa mà nhìn Thích Ngạo Sương, trong lòng thất vọng. Mọi người vừa nghe cái tên Thích Ngạo Sương thì liền nhìn sang, xem xem người đạt vị trí lớn trong năm nay có dáng vẻ thế nào.

“Đừng như thế. Tỷ nhìn đi, khuôn mặt tiểu tử tóc đỏ là mất kiên nhẫn. Hai người không có mối quan hệ như tỷ nghĩ đâu.” Vưu Ni Á thấy Tháp Lệ Na như vậy, vội vàng lên tiếng an ủi.

“Tỷ...Tỷ nói gì thế? Mối quan hệ giữa bọn họ ra sao thì có liên quan gì tới ta?” trên mặt Tháp Lệ Na thoáng qua tia mắt tự nhiên, vội vàng phân bua.

“Được rồi, ta không phải không có mắt. Thái độ của tỷ với tên tiểu tử kia thế nào chả lẽ ta không nhìn ra?” Vưu Ni Á lắc đầu, thở dài.

Tháp Lệ Na im lặng, không nói gì nữa, chỉ nhìn Thích Ngạo Sương và Mạt Lý Na phía xa.

“Không rảnh, cũng không còn tiền.” Thích Ngạo Sương gạt cánh tay Mạt Lý Na đang kéo tay mình ra, lạnh lùng từ chối.

“Này, huynh quên rồi à, huynh còn nợ ta một nhân tình!” Mạt Lý Na vừa thấy Thích Ngạo Sương có thái độ như vậy thì trong lòng khó chịu, lập tức trừng mắt, lạnh giọng nói. Lý do tồi tàn gì vậy? Không có tiền? Cái tên đáng ghét này nói như thế mà không cảm thấy mất mặt à?

Thích Ngạo Sương im lặng.

“Không có tiền thì ta mời được chưa? Coi như là chúc mừng huynh. Đi, đi ăn thôi!” Mạt Lý Na lại kéo tay Thích Ngạo Sương.

“Nếu ăn cơm có thể trả nhân tình cho tỷ thì đi.” Thích Ngạo Sương lại gạt tay Mạt Lý Na, mất kiên nhẫn mà đi lên đầu.

“Này, huynh nghĩ hay nhỉ! Là ta mời huynh ăn cơm, huynh cho rằng nhân tình dễ trả như thế sao?” Mạt Lý Na vội vàng đuổi theo.

Tháp Lệ Na đưa mắt nhìn hai người rời đi, mặt buồn bã.

Mà những nam sinh xung quanh đều dùng ánh mắt hâm mộ lẫn ghen ghét mà nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương. Chuyện đáng cười là Mạt Lý Na chủ động hẹn hã mà hã còn ba lần bốn lượt từ chối. Tuy không bằng lòng với thái độ kiêu ngạo này của Thích Ngạo Sương nhưng không ai dám chủ động bước lên khiêu khích. Ai bảo người ta bây giờ là người đứng thứ hai trong học viện? Ánh mắt thiếu nữ xung quanh Thích Ngạo Sương cũng tràn đầy khát khao.

“Tháp Lệ Na, tỷ thật là. Nếu đã muốn thì phải chủ động chứ. Tỷ còn cơ hội đó. Tỷ nhìn Thích Ngạo Sương đi, hiển nhiên là không có ý gì với Mạt Lý Na.” Vưu Ni Á nhìn dáng vẻ buồn bã của Tháp Lệ Na đầy tức giận.

“Ta...” Tháp Lệ Na hạ mi mắt, không nói ra lời.

“Tỷ và hã cùng một môn phái. Hã để người ta tới giúp tỷ, chứng tỏ hã đối với tỷ không giống người khác. Tỷ phải nắm chặt cơ hội. Tỷ nghĩ đi, bề ngoài của hã xuất chúng, bây giờ lại có thành tích tốt như thế, không chủ động thì còn có rất nhiều nữ sinh đang nhìn hã chăm chăm đấy.” Vưu Ni Á ra sức thuyết phục.

“Đừng nói nữa, Vưu Ni Á, ta biết rồi.” Sắc mặt Tháp Lệ Na đầy phức tạp.

Vưu Ni Á nhẹ thở dài.

Thích Ngạo Sương đi cùng Mạt Lý Na, rời khỏi đám đông. Mạt Lý Na lải nhải ở phía sau: “Thích Ngạo Sương, chúng ta đi ăn cơm.”

“Ở đây thì ăn gì?” Thích Ngạo Sương không khách khí mà hỏi.

“VẬY chẳng lẽ không ngồi với ta một lúc được à?” Mạt Lý Na cau mày, nói đầy khó chịu.

“Hắn không có thời gian đâu. Hắn phải đi với ta tới phòng làm việc của viện trưởng.” Một giọng nói lạnh lẽo đột ngột chen vào, khiến Mạt Lý Na xoay người, kinh hãi. Nàng ta thấy ngay gương mặt tuấn tú không hề gợn sóng của Dịch Thản Tư. Đứng sau lưng Dịch Thản Tư là Kiều Nạp Sâm.

“Huynh!” Mạt Lý Na vừa định nói gì thì bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Dịch Thản Tư, không dám nói gì nữa. Chỉ nhìn thoáng qua mà Mạt Lý Na đã cảm thấy có một cỗ áp lực vô hình rất lớn khiến nàng ta sợ run.

“Đi thôi, Thích Ngạo Sương.” Dịch Thản Tư lạnh nhạt nói.

“Ừ.” Thích Ngạo Sương gật đầu.

Ba người xoay người rời đi. Mạt Lý Na nhìn theo bọn họ, dậm mạnh chân. Dịch Thản Tư đáng ghét! Thật đáng ghét! Mạt Lý Na nhìn bóng lưng Dịch Thản Tư đầy giận dữ, thở phì phì, mắng trong lòng.

“Đừng bị tình yêu mù mịt chần ràn ràng buộc.” Trên đường đi, Dịch Thản Tư lạnh lùng mà nói.

Kiều Nạp Sâm há hốc miệng. Sao Dịch Thản Tư này lại có thể nói thế?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 28: Ta Sẽ Không Thích Nữ Nhân

T

hích Ngạo Sương, đừng nghe huynh ấy!” Kiều Nạp Sâm không đợi Thích Ngạo Sương trả lời, vội vàng lên tiếng.

“Ta sẽ không thích nữ nhân.” Thích Ngạo Sương giựt giựt khóe miệng, nói.

“Vậy thì tốt.” Đáy mắt Địch Thản Tư thoáng qua tia hài lòng không dễ nhận ra.

Thích Ngạo Sương nhìn trời. Đương nhiên là mình không thích nữ nhân rồi. Khuynh hướng giới tính của mình rất bình thường.

“Oa, Địch Thản Tư, cái tên này, huynh thật xấu. Mình không thích nữ nhân, còn không cho Thích Ngạo Sương tìm nữ nhân.” Kiều Nạp Sâm nghe hai người nói thì liền kêu lên oa oa.

Địch Thản Tư không thèm nhìn Kiều Nạp Sâm đang lải nhải, mà nói với Thích Ngạo Sương: “Đi thôi, viện trưởng tìm chúng ta.”

“Này, Thích Ngạo Sương, ta đã nói huynh đừng nghe lời Địch Thản Tư rồi mà. Người này không có hứng thú với nữ nhân, huynh cũng ngàn vạn lần đừng miễn cưỡng mình. Mạt Lý Na đó không tệ, dù gì người ta cũng là hoa khôi của học viện.” Kiều Nạp Sâm lảm nhảm phía sau, “Có điều hình như Mạt Lý Na rất biết dùng thủ đoạn. Không cần nàng ta thì còn có thể suy nghĩ tới hai mỹ nữ khác. Một người tên là Bối Sắt Phên Ni, một người là Y Bối Nhĩ. Coi như hai người này đều không hợp khẩu vị của huynh thì trong học viện còn có rất nhiều mỹ nữ.”

“Huynh thật âm ỉ.” Thích Ngạo Sương khẽ cau mày.

“Ừ.” Mặt Địch Thản Tư không có biểu hiện gì, nói. Đáy mắt hiện lên nụ cười hiểu ý.

“Các huynh! Hai tên gia hỏa khó coi này!” Kiều Nạp Sâm thấy hai người cực kỳ nhất trí với nhau, tức đến nổi thở phì phì. Đương nhiên hắn không ngờ rằng ý Thích Ngạo Sương nói không thích nữ nhân hoàn toàn khác với ý bọn họ hiểu.

Ba người đi tới phòng làm việc của viện trưởng. Đây là lần đầu tiên Thích Ngạo Sương gặp viện trưởng học viện Tinh Thần. Viện trưởng không già yếu như nàng tưởng tượng, cũng không phải cao nhân râu tóc bạc phơ mà là một nam nhân còn trẻ, anh tuấn, khí độ bất phàm. Mới đầu Thích Ngạo Sương rất kinh ngạc, sau lại hiểu ra. Thế giới này vốn là như vậy, rất nhiều người không thể đoán tuổi qua bề ngoài được. Viện trưởng còn trẻ này sợ rằng tuổi cũng không còn nhỏ nữa.

“Các con tới rồi.” Nam tử trẻ tuổi mỉm cười, nhìn ba người, đứng lên.

“Hiệu trưởng.” Ba người hành lễ.

“Đừng gò bó thế. Lần này các con có thành tích không tệ. Đặc biệt là con, Thích Ngạo Sương. Con là người thứ hai lần đầu tiên tham gia tu luyện mà có thành tích tốt như thế. Con và Địch Thản Tư đều là người cuối cùng có thể vượt qua tu luyện bậc cuối. Mong các con đừng làm ta thất vọng.” Viện trưởng nhìn Thích Ngạo Sương, mỉm cười, nói. Trong mắt ông lóe lên tia tán thưởng.

Khi viện trưởng nói Thích Ngạo Sương là người thứ hai trong lần tu luyện đầu tiên đạt được thành tích tốt như thế thì đáy mắt Địch Thản Tư thoáng qua tia thâm trầm, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất.

“Con sẽ cố hết sức.” Thích Ngạo Sương trả lời không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

“Ha ha, người trẻ tuổi biết khiêm tốn là chuyện tốt. Bây giờ nói chuyện chính. Ta gọi các con tới là có nhiệm vụ muốn giao cho các con và phần thưởng của các con. Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm biết phần thưởng rồi, nhưng Thích Ngạo Sương là lần đầu tiên.” Viện trưởng mỉm cười, nhìn Thích Ngạo Sương, nói ra mục đích gọi bọn họ tới. “Nhiệm vụ của các con là tới đại hội bốn thành. Ba người các con chịu trách nhiệm tiếp đón và điều tiết. Trọng tài sẽ là các vị trưởng lão và những người có uy tín cao ở các thành. Phần thưởng sẽ cho các con. Thích Ngạo Sương không hiểu thì có thể hỏi Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm.”

Viện trưởng nhắc tới rất nhiều món ăn, rồi dừng lại, cầm ba cái thẻ trên bàn đưa cho ba người, cuối cùng dặn: “Được rồi, các con đi đi. Chuẩn bị xong thì xuất phát luôn. Đại hội lần này do học viện ở trấn Bạch Vân làm chủ. Đi đường cẩn thận. Tin rằng các con sẽ xử lý tốt.” Viện trưởng cười híp mắt, gật đầu.

“Vâng.” Ba người nhận thẻ, trả lời.

“Đi đi.” Viện trưởng phất tay, ý bảo bọn họ có thể rời đi.

Ra khỏi phòng làm việc, Thích Ngạo Sương nhìn tấm thẻ trong tay. Nó có màu lam nhạt, tản ra hơi thở lạnh lạnh, không biết là làm từ chất liệu gì.

“Đây là thẻ thông hành. Phần thưởng cho ba người đứng đầu chính là có thể ra vào tháp Tinh Thần Thiên để tu luyện bất cứ lúc nào, có thể vào tầng cao nhất của thư viện. Còn có thể đi tìm tất cả các trưởng lão học hỏi, thậm chí có thể xin chỉ giáo. Các trưởng lão sẽ không từ chối. Mà chúng ta có thể tùy tiện sử dụng nguyên liệu trong bảo khố, không hạn chế.” Địch Thản Tư trầm giọng giải thích cho Thích Ngạo Sương. Thật hiếm khi Địch Thản Tư vốn ít nói lại nói nhiều như thế.

Thứ tốt! Thích Ngạo Sương nghe xong lời Địch Thản Tư thì trong lòng lập tức nghĩ tới điều này. Không ngờ phần thưởng dành cho ba người đứng đầu

lại lớn như thế. Học viện lại có thể hào phóng như vậy! Có điều, Lan Ni đã dùng cách gì để các đệ tử khác từ bỏ tỷ thí với nàng ta để có phần thưởng lớn như thế? Không có lý nào tất cả mọi người không động tâm với phần thưởng thế này.

“Phần thưởng này chỉ có ba người đứng đầu biết, những người khác không thể biết được. Nó được coi là bí mật. Nói cách khác, chỉ có đạt tới ba vị trí đầu thì mới có thể có những phần thưởng này.” Lời tiếp theo của Kiều Nạp Sâm đã xua tan đi những nghi ngờ trong lòng Thích Ngạo Sương. Thì ra là như thế. Những phần thưởng này là bí mật. Phần thưởng lớn như thế, Lan Ni chịu nói cho những người khác biết mới là lạ. Đừng nói Lan Ni, sợ rằng cho dù là ai cũng sẽ không nói cho những người khác.

“Chuẩn bị một chút rồi tới trấn Bạch Vân thôi.” Địch Thản Tư khẽ cau mày, hiển nhiên không dễ chịu lắm với việc này.

“Học viện còn có trấn phụ thuộc à?” Thích Ngạo Sương liền hỏi.

“Nói là trấn nhưng không thua kém bất cứ một thành nào. Là độc lập, không thuộc về thành nào cả. Nhưng thật ra đây là nơi duy trì thế cân bằng của bốn thành, cũng kìm hãm bốn thành. Nhưng trên danh nghĩa thì không ngang hàng với bốn thành nên chỉ là trấn thôi.” Kiều Nạp Sâm giải thích, “Đi, trấn Bạch Vân có rất nhiều đồ ăn ngon và mỹ nữ.”

“Ngoài nghĩ tới hai thứ này thì huynh còn nghĩ được gì nữa không?” Địch Thản Tư dè bĩu.

“Thôi đi. Huynh nghĩ ai cũng là cộc gỗ như hai người các huynh, không có chút thú vị nào à? Sống là nên hưởng thụ, sống là phải phóng túng, đây mới là cuộc sống đích thực.” Kiều Nạp Sâm hí mắt, gật gù, đắc chí nói.

“Với tính cách này của huynh thì không thể bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không được.” Địch Thản Tư lạnh lùng nói.

“Ta vốn không muốn bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không gì đó. Lần trước tới tầng thứ chín suýt nữa thì mất mạng. Cuộc sống vẫn còn rất tốt đẹp, ta không muốn cứ như thế mà bị cắt.” Kiều Nạp Sâm giựt giựt khoe miệng, nói thầm.

“Ếch ngồi đáy giếng.” Địch Thản Tư hừ lạnh, nói.

Thích Ngạo Sương vẫn im lặng. Không cần nói cũng biết Địch Thản Tư theo đuổi sức mạnh.

“Đại hội bốn thành sẽ mở rộng cửa, tất cả học viên có thể trở về với thể lực của mình. Không ít học viên còn có thể tham gia đại hội lần này. Đi chuẩn bị một chút đi, hai ngày sau chúng ta sẽ đi trấn Bạch Vân.” Địch Thản Tư trầm giọng nói.

“Phải rồi, Thích Ngạo Sương, còn huynh thì sao? Thể lực phía sau huynh là sao?” Kiều Nạp Sâm tò mò hỏi.

“Thành chủ thành Thiên Bảo là bằng hữu của ta.” Thích Ngạo Sương nhàn nhạt trả lời.

“Bằng hữu?” Kiều Nạp Sâm hơi kinh ngạc, “Cái đồ cọc gỗ như huynh mà cũng có bằng hữu à?”

Địch Thản Tư cúi đầu, đáy mắt thoáng qua tia âm trầm, không nói gì.

“Huynh nói thế là sao? Ta cũng là người, sao không thể có bằng hữu? Chẳng lẽ các huynh không tính là bằng hữu của ta à?” Thích Ngạo Sương không vui mà nói, “Thành chủ thành Thiên Bảo giúp ta rất nhiều. Lần này ta cũng muốn xem xem ta có thể giúp gì được hần.”

“Ặc, chuyện này, ha ha, là ta nói bậy. Không sai, chúng ta là bằng hữu, là bằng hữu.” Kiều Nạp Sâm cười ha ha.

“Hai ngày sau lên đường.” Lúc này, Địch Thản Tư lạnh lùng chen vào một câu, sau đó rời đi trước mặt mình.

“Chắc, Địch Thản Tư là vậy đấy, thật sự rất khó coi. Khuôn mặt đó lâu rồi không có biểu tình gì.” Kiều Nạp Sâm nhún vai, nói đầy bất đắc dĩ.

“Được rồi, trở về chuẩn bị thôi.” Thích Ngạo Sương không nói thêm gì, xoay người rời đi.

“Thật là không còn gì để nói! Sao hai người này giống nhau thế nhỉ?” Kiều Nạp Sâm bĩu môi, nhìn hai bóng lưng một trước một sau đã đi xa, oán trách. Hai người kia tính tình thật giống nhau. Nhưng dường như lại có điểm không giống. Rốt cuộc là không giống ở đâu thì không nói ra được. Kiều Nạp Sâm cau mày, khổ sở suy nghĩ nhưng không thể nghĩ được gì.

Thôi, không nghĩ nữa. Vẫn nên tranh thủ thời gian trở về chuẩn bị, nhân tiện hỏi xem thành Cụ Phong có cần mình giúp một tay không. Chuyện nhỏ thì còn có thể, chuyện lớn thì không cần bàn. Kiều Nạp Sâm nghĩ tới đây, liền vừa hát vừa rời đi.

Trở lại ký túc xá, Thích Ngạo Sương thấy Vi Ân Tư đang cau mày khổ sở.

“Vi Ân Tư, huynh đang nghĩ gì vậy?” Thích Ngạo Sương đẩy cửa ra, lên tiếng hỏi.

“Hả? Cái gì? Thích Ngạo Sương, huynh vào lúc nào vậy?” Vi Ân Tư kinh hãi, thiếu chút nữa thì nhảy lên, quay sang nhìn Thích Ngạo Sương.

“Đang nhớ Bối Sát Phân Ni à?” Thích Ngạo Sương cười, trêu ghẹo.

“Không có, không có....” Mặt Vi Ân Tư đỏ bừng, ấp úng nửa ngày cũng không nói nên lời.

“Vi Ân Tư, thân phận thật sự của huynh là gì?” Thích Ngạo Sương chột nghiêm mặt hỏi, “Bối Sắt Phân Ni là nữ nhi của thành chủ thành Bích Ngọc. Chuyện giữa các huynh là từ nhỏ. Thân phận thật sự của huynh là gì?” Thích Ngạo Sương suy đoán. Tuy Vi Ân Tư là con riêng nhưng lại có thể tiếp xúc gần gũi với Bối Sắt Phân Ni có thân phận như vậy, phụ thân của Vi Ân Tư hẳn là nhân vật không đơn giản.

Vi Ân Tư im lặng hồi lâu, sắc mặt trở nên phức tạp. Hắn cúi đầu, lâu sau không nói gì. Một lúc lâu sau hắn mới từ từ ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “Thích Ngạo Sương, ta coi huynh là bằng hữu tri kỷ của ta, vậy nên ta sẽ nói cho huynh biết. Cha ta là thành chủ trước của thành Cửu Thiên.”

“Cái gì?” Thích Ngạo Sương cả kinh, nhớ lại trước đây không lâu đi tới nơi đó cùng Dịch Thản Tư. “Nói vậy là thành chủ bây giờ của thành Cửu Thiên là huynh đệ cùng cha khác mẹ với huynh?”

“Hừ! Huynh đệ?!” trên mặt Vi Ân Tư là nụ cười mỉa mai lạnh lẽo, “Ta không có huynh đệ như thế.”

Thích Ngạo Sương nhìn vẻ mặt Vi Ân Tư, biết trong đó có ẩn tình.

“Mẫu thân ta bị hắn bức tử. Nếu không phải là tâm phúc của phụ thân ta liều chết, mạo hiểm dẫn ta ra ngoài, đưa đến môn phái bây giờ thì ta đã sớm hài cốt không còn. Vị trí thành chủ, ta không lạ gì. Thế nhưng hắn lại không muốn bỏ qua cho mẹ con chúng ta.” Sắc mặt Vi Ân Tư thay đổi, cực kỳ khó coi, giọng điệu cũng đầy oán hận.

“Huynh quen Bối Sắt Phân Ni từ khi còn nhỏ? Vậy thì Bối Sắt Phân Ni có biết chuyện của huynh không? Thành chủ bây giờ của thành Cửu Thiên có biết chuyện của huynh không?” Thích Ngạo Sương hỏi liên tiếp mấy vấn đề.

“Ừ. Khi còn nhỏ, nàng tới thành Cửu Thiên nên chúng ta quen nhau. Bối Sắt Phân Ni chỉ biết ta không chết nhưng không biết tung tích của ta, hơn

nữa cũng không nhận ra ta. Về phần thành chủ thành Cửu Thiên, hẳn đương nhiên biết ta không chết, nhưng sức ta quá yếu, trong mắt hẳn không có uy hiếp gì. Ban đầu còn cho người theo dõi ta nhưng sau cảm thấy ta là phế vật, lại thu hết tâm phúc của phụ thân ta, cho nên sau này cũng không gây khó dễ cho ta.” Vi Ân Tư cắn răng nghiêng lợi nói.

“Huynh có tính toán gì không?” Thích Ngạo Sương hỏi.

“Thích Ngạo Sương, ta thật sự vô cùng cảm ơn huynh. Nếu không có huynh ta còn là phế vật. Nhưng bây giờ khác rồi. Ta sẽ cố gắng, dốc hết sức lực của ta để thực hiện giấc mơ của mình. Ta muốn trở nên mạnh mẽ, mạnh để có thể bảo vệ Bối Sắt Phân Ni, mạnh để có thể ngẩng cao đầu đứng trước mặt mọi người. Lúc đó, ta sẽ thổ lộ với Bối Sắt Phân Ni, ta sẽ không trốn tránh nữa.” Ánh mắt của Vi Ân Tư trở nên nóng rực, tỏa ra ánh sáng kiên định.

“Chỉ như vậy?” Thích Ngạo Sương cười nhạt, nhẹ nhàng nói một câu.

Vi Ân Tư sững sốt, nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Thích Ngạo Sương, không hiểu nàng có ý gì. Vốn cho rằng mình nói ra những lời đầy quyết tâm như thế thì Thích Ngạo Sương sẽ tán thưởng mình, sẽ ủng hộ mình nhưng nàng lại nói ra những lời như thế. Đây là ý gì?

“Huynh không muốn lấy lại những thứ thuộc về mình à? Không muốn đòi lại những gì người kia nợ huynh à? Không có địa vị, không có thân phận, sợ là không thể đoạt được Bối Sắt Phân Ni đâu.” Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Thích Ngạo Sương hiện lên nụ cười tà mị, nhìn Vi Ân Tư đang hoàn toàn sững sốt.

Một đêm này, hai người nói chuyện gì trong ký túc xá không ai biết. Có điều những thay đổi lớn sau này khiến người ta thán phục không thôi, nhưng không biết toàn bộ đều là do một tay thiếu niên tóc đỏ thúc đẩy.

.....

Hai ngày sau, Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm, Thích Ngạo Sương mặc đồng phục trắng như tuyết, trên ngực là tám ngôi sao nhỏ màu vàng tượng trưng cho thực lực và thân phận, muôn vàn tao nhã xuất hiện tại cửa học viện.

Mặt ba người bình tĩnh đứng đó, liền thu hút vô số ánh mắt, còn có tiếng bàn tán ầm ĩ xung quanh. Mấy ngày nay rất nhiều đệ tử cũng tới trấn Bạch Vân, cho nên cửa học viện vẫn luôn náo nhiệt.

“Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương....” Một giọng nói ngọt ngào đang kêu lên gấp gáp truyền tới từ xa xa. Là giọng của Mạt Lý Na.

“Đi thôi.” Địch Thản Tư lạnh lùng nói.

“Ừ.” Thích Ngạo Sương gật đầu, chuẩn bị lên xe ngựa, không muốn để ý tới Mạt Lý Na không phải là do lời của Địch Thản Tư, mà là ý của nàng. Quá thân cận với nữ nhân không phải là chuyện tốt. Nếu khiến nữ nhân khác hiểu lầm thì thật tệ.

“Thích Ngạo Sương, cái tên kia, chờ ta một chút, chờ ta một chút!” Mạt Lý NA đuổi tới thì xe ngựa đã rời đi.

“Đáng ghét! Cái đồ đáng ghét!” Mạt Lý Na đứng ở đó, dậm mạnh chân, không cam lòng mà nhìn theo xe ngựa đã đi xa, lẩm bẩm, “Đáng giận! Chờ đấy cho ta. Không đi cùng ta thì tự ta tới trấn Bạch Vân là được chứ gì.”

Ở phía xa, Tháp Lệ Na nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt phức tạp. Vưu Ni Á ở bên cạnh cau mày, nói thầm gì đó với nàng.

Trong xe ngựa, Thích Ngạo Sương nhắm mắt dưỡng thần nhưng trong lòng thì nhớ tới Phá Thiên và A Bảo. Rất nhanh thôi là có thể gặp hai người họ. Lâu rồi không gặp, thật là hơi nhớ, cũng rất mong chờ.

Còn đại hội bốn thành lần này sẽ sôi nổi thế nào đây?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 29: Ngạo Sương Thật Ra Là...

T

rấn Bạch Vân cũng cách Học Viện không xa, chỉ cần nửa ngày là đến. Vừa vào trấn, tiếng người huyên náo, một dáng vẻ phồn thịnh. Đường phố rộng rãi bốn phương thông suốt, các loại cửa hàng đều có khách không ngừng ra vào. Tiệm châu báu, tiệm vũ khí, cửa hàng áo giáp, tiệm sủng vật, tiệm trang phục, đều là đầy ắp người, tiếng người huyên náo. Các đại thế lực đều ở đây lục tục đi tới nơi này.

Quả nhiên theo như lời Kiều Nạp Sâm, cái chỗ này mặc dù trên danh nghĩa là thị trấn, nhưng lại không hề kém so với các thành lớn. Thích Ngạo Sương đã đến thành Thiên Bảo và thành Cửu Thiên nhưng mà cũng không khác gì trấn Bạch Vân này. Nhưng ở cái thế giới này, lớn nhất vẫn là Học Viện Ngôi Sao thôi. Chỉ là tứ Thành ở ngoài sáng, Học viện ngôi sao thì ở trong tối.

"Thật ra thì chúng ta cũng không cần phải làm cái gì, chính là mặc đồng phục rồi đi qua đi lại ở đây, có xung đột xảy ra thì can thiệp. Dù sao các đại thế lực biết thân phận của chúng ta cũng nể mặt đôi chút" Kiều Nạp Sâm cảm thấy chẳng có gì thú vị, vén màn lên vừa nhìn vừa nói với Thích Ngạo Sương.

"Tất cả Thành chủ cùng thuộc hạ của bọn họ cũng ở tại khách điểm của Học Viện Ngôi Sao. Dân xếp xong xuôi có thể tự do hoạt động. Gặp phải chuyện gì thì có thể thông báo cho chủ trì đại hội. Trước khi đại hội bắt đầu một ngày thì tập hợp ở trước đại sảnh." Địch Thản Tư kiên nhẫn cho Thích Ngạo Sương giải thích .

Tứ đại thành cùng các đại môn phái tề tụ cái chỗ này, khó tránh khỏi sẽ có xung đột. Thích Ngạo Sương và hai người còn lại có nhiệm vụ hóa giải

xung đột đó.

"Đã biết" Thích Ngạo Sương gật đầu một cái. Xe ngựa dọc theo đường phố đi tới, cuối cùng dừng lại ở một tòa kiến trúc cao lớn. Trên cái Khách điểm khổng lồ này có khắc mấy chữ: Khách điểm của Học Viện Ngôi Sao. Được khắc trên mấy phiến đá màu xanh vàng chói mắt nhìn không được hài hòa lắm.

"Cái này phiến đá này là do người sáng lập ra Học Viện khắc. Người sáng lập ra Học Viện không ở đây nữa. Hiệu trưởng cùng các Trưởng lão cũng chưa bao giờ nói đến chuyện của người đó, chỉ nói là đó là một người rất cường đại, là tấm gương của tất cả mọi người." Kiều Nạp Sâm nhìn ánh mắt của Thích Ngạo Sương dừng lại ở đó trên đá phiến, lên tiếng giải thích.

"A, thì ra là như vậy." Thích Ngạo Sương tùy ý đáp một tiếng. Nhưng trong lòng nổi lên một tia nghi ngờ. Học Viện Ngôi Sao, hình như không đơn giản như bề ngoài. Bây giờ nhìn lại thì nơi này thì nó chính là chúa tể. Nhưng là, lại có quá nhiều điểm nghi vấn. Người sáng lập ra Học Viện là ai tất cả học sinh đều không biết. Còn nữa, cái người lần đầu đạt tám sao, vì sao lại muốn công kích Học Viện, thậm chí còn cố gắng hủy diệt tháp Ngôi Sao. Cuối cùng nhà trường lại phong tỏa tin tức. Tất cả, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Ba người đi vào khách sạn, lập tức có người cung kính tiến lên đón. Mà ở đại sảnh, nhiều người khi nhìn đến họ thì trong mắt đã có biến hóa. Có cung kính, có sợ hãi, có chẳng để tâm, cũng có khiêu khích. Khinh thường và khiêu khích dĩ nhiên chính là các Thành chủ làm khách rồi. Học Viện Ngôi Sao làm người chủ trì Đại Hội, dĩ nhiên là sẽ khiến cho rất nhiều người bất mãn. Những người đó mặc dù ánh mắt không tốt, vẫn dè dặt không có tiến lên. Dù sao đây cũng chính là địa bàn của Học Viện Ngôi Sao.

Người phục vụ dẫn ba người bọn họ tới một nơi, đó là một không gian rất ưu nhã. Bên trong có ba phòng ngủ hào nhoáng. Mỗi phòng ngủ đều có phòng tắm riêng, có phòng ăn chung ngoài đại sảnh.

"Được rồi, người lui ra." Địch Thản Tư nhàn nhạt phất tay ý bảo người phục vụ kia đi xuống.

"Vâng" phục vụ cung kính, lui xuống.

"A ha, ta muốn gian này." Kiều Nạp Sâm ngay lập tức xông tới phòng ngủ đầu tiên.

Thích Ngạo Sương và Địch Thản Tư trao đổi ánh mắt cho nhau.

"Nghỉ ngơi trước đi, một hồi sẽ có người đưa tới gọi người ăn cơm trưa." Địch Thản Tư nói xong hướng phòng ngủ bên trái mà đi tới. Dành cho Thích Ngạo Sương phòng ngủ ở giữa.

Thích Ngạo Sương gật đầu một cái cũng vào phòng ngủ.

Ngắm xong phòng ngủ xa hoa, Thích Ngạo Sương nằm bẹp dí trên chiếc giường rộng rãi, nhưng trong lòng nghĩ đến xem Phá Thiên và A Bảo có đến hay không. Tính toán ăn cơm trưa xong thì đi hỏi thăm.

Quả nhiên buổi trưa đã có người đưa thức ăn phong phú tới.

"Ăn cơm. Ăn cơm." Kiều Nạp Sâm ngồi ở trong phòng ăn, hăng giọng kêu Thích Ngạo Sương cùng Địch Thản Tư. Hô xong, liền nhanh chóng cầm dao nĩa lên hưởng thụ.

"Bốn năm một lần, đại hội tứ thành đều bắt chúng ta phải tham gia là muốn chúng ta xem xét kỹ thực lực của các Thành khác. Để xem có Thành nào dễ dàng bị thu phục không. Chỉ là, lâu như vậy, chẳng thấy thế lực nào động đậy" Kiều Nạp Sâm nhai thức ăn trong miệng có chút bất mãn nói, "Quả

thật lãng phí thời gian, tốn thời gian như vậy, đi ra ngoài sống phóng túng thật tốt hơn nhiều."

"Người của Thành Thiên Bảo đến rồi sao?"

(Ta là ta nghi ngờ “Thiên Bảo” là ghép từ “Phá Thiên” và “ A Bảo” lắm. Hắc hắc ~~)

Thích Ngạo Sương không để ý đến Kiều Nạp Sâm đang oán trách, mà là hỏi vấn đề nàng quan tâm.

"Đã tới rồi, bọn họ chắc đang ở đại sảnh phía đông. Đại hội lần trước là bọn họ đứng thứ nhất nên lần này bọn họ được ở phía đại sảnh phía đông." Kiều Nạp Sâm hí mắt, vừa lòng hưởng thụ mỹ vị vừa nói.

"A, đã biết, cảm ơn người." Thích Ngạo Sương gật đầu.

"Thật tốn thời gian mới ăn xong nha, ta đi ra ngoài tìm mùa xuân của mình đây." Kiều Nạp Sâm ưu nhã lau miệng, đứng lên, lại biến thành chàng trai ấm áp như ánh mặt trời. (Vâng ~ ấm áp lắm ạ, với điều kiện anh đừng mở miệng (^¬_ ^)~

"Đi đi." Thích Ngạo Sương buồn cười nhìn Kiều Nạp Sâm . Thật ra thì trong lòng vẫn còn có chút hâm mộ thái độ của Kiều Nạp Sâm đối với cuộc sống. Hưởng thụ, sống phóng túng, không buồn không lo. Chỉ là cái đó không phải mục đích sống của nàng. Ít nhất thì bây giờ không phải.

"Ta đi cùng người." Địch Thản Tư chột trầm giọng mở miệng.

"Cái gì ?cái gì? Cái gì?" Kiều Nạp Sâm đi tới cửa nghe được lời nói Địch Thản Tư thiếu chút nữa nháy lên, đột nhiên xoay người không thể tin nhìn Địch Thản Tư, sau đó nhếch môi cười lên, vui mừng nói, "Ha ha, Địch Thản Tư, người rốt cuộc nghĩ thông suốt sao? Rốt cuộc muốn chuẩn bị cùng ta đi hưởng thụ cuộc sống sao?"

Địch Thản Tư vào lúc này chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Kiều Nạp Sâm đang cười hì hì nhẹ nhàng bỏ lại một câu: "Ta không phải đang nói chuyện với người."

Nụ cười trên mặt Kiều Nạp Sâm cứng đờ, nhìn Địch Thản Tư không lộ vẻ mặt gì, rốt cuộc giựt giựt khóe miệng, hừm hừ rời đi.

Thích Ngạo Sương nhìn Kiều Nạp Sâm, không tự chủ mỉm cười. Kiều Nạp Sâm thật đúng là kẻ dở hơi, cùng người như vậy ở chung một chỗ, tâm tình ngược lại rất là buông lỏng.

"Thật ra thì nếu như người có chuyện cũng không cần theo ta đi . Tự ta có thể đi." Thích Ngạo Sương nhìn Địch Thản Tư mỉm cười nói.

"Không có chuyện gì." Địch Thản Tư lạnh nhạt nói, "Ăn xong hãy đi."

"Được, cảm ơn nhiều." Thích Ngạo Sương vẫn như cũ mỉm cười gật đầu.

Đông sảnh, náo thành một đoàn.

"Không cần, meo meo, không cần." Trong thanh âm trong trẻo đầy không kiên nhẫn.

"A Bảo ngoan, tới mặc một cái nữa, mặc nữa một cái nữa thôi là tốt rồi." Một thanh âm khác tràn đầy lấy lòng

Thích Ngạo Sương bước vào cửa chính đông sảnh, liền nhìn thấy trong sân một nữ tử chỉ mặc một cái váy mỏng đang chạy, phía sau là Phá Thiên đang lo lắng đuổi theo, trên tay còn cầm một cái áo khoác. Giờ phút này Phá Thiên còn đâu phong thái của cao thủ giống lần đầu nàng gặp hẳn chứ? Dáng vẻ lấy lòng đó thật khiến thích Ngạo Sương mở rộng tầm mắt. Mà mỹ nữ kia, dáng người thật làm cho người ta máu nóng sôi sục. Mặc dù thời tiết này chỉ cần mặc cái váy đó cũng rất phù hợp. Hơn nữa cũng không có lộ ra

chỗ nhạy cảm nào nha, vì có gì mà Phá Thiên còn mắt nàng mặc một cái áo khoác nữa thế?

Đây là lý do gì nha?

Thích Ngạo Sương trừng to mắt mà nhìn một màn trước mắt.

"Meo meo! Ngạo Sương cứu ta. Phá Thiên thật đáng ghét!" Tuyệt thế mỹ nữ kia nhìn thấy Thích Ngạo Sương thì nhào vào ngực nàng, chết cũng không buông.

Địch Thản Tư khẽ cau mày nhìn một màn trước mắt.

"A Bảo?" Thích Ngạo Sương thử dò xét. Trời ạ, nhìn dáng người bốc lửa, tướng mạo tuyệt trần lại là A Bảo bé nhỏ kia ư? Có phải nhầm lẫn gì không? Cái diện mạo này thật không phù hợp với A Bảo ngây thơ ngốc nghếch đâu!

"Meo meo, meo meo, là ta nha. Ngạo Sương, Phá Thiên thật đáng ghét. Người ta không thích mặc quần áo, Phá Thiên bắt ta mặc, ta đành làm theo. Nhưng Phá Thiên còn bắt mặc thêm, nóng quá, ta mới không cần mặc nữa!" A Bảo đầu lắc, sau đó như bạch tuộc tám chân quấn chặt Thích Ngạo Sương, nói thế nào cũng không buông.

Thích Ngạo Sương co quắp khóe miệng, nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ cùng lúng túng của Phá Thiên, nhìn lại A Bảo đang tựa đầu trong ngực mình, không biết nói cái gì cho phải.

"Phá Thiên, người, người cũng quá nhỏ mọn rồi." Thích Ngạo Sương khinh bỉ nhìn Phá Thiên đang lúng túng, dĩ nhiên hiểu Phá Thiên làm như vậy là do nguyên nhân gì. Còn không phải là không muốn A Bảo lộ dáng người trước mặt người khác sao. Nhưng đến nỗi đó sao? Những nữ tử khác cũng mặc như vậy mà.

Phá Thiên lúng túng cười gượng, co quắp khóe miệng một hồi lâu nói không ra lời.

"A Bảo, tốt rồi, xuống trước rồi nói." Thích Ngạo Sương sờ sờ đầu A Bảo mỉm cười nói.

"Meo meo, ta không xuống, trừ phi Phá Thiên không bắt ta mặc nữa." A Bảo gắt gao ôm cổ của Thích Ngạo Sương, chính là một mực không chịu xuống.

"Phá Thiên ——" Thích Ngạo Sương khinh bỉ nhìn nam nhân chuyên ăn dấm trước mặt.

“Được được, A Bảo, không mặc nữa, ngoan a, tới đây với ta. Ngạo Sương là một nam nhân, người không thể núp trong ngực hắn như vậy được.” ánh mắt của Phá Thiên từ đầu tới cuối vẫn để ý A Bảo đang ôm Thích Ngạo Sương, vẫn trơ mắt nhìn, hiện tại không nhìn được mà nói ra.

"Meo meo? Vậy thì có sao đâu, Ngạo Sương thật ra thì." A Bảo miệng lập tức bị bàn tay Phá Thiên duỗi ra che lại, tay kia lôi A Bảo từ trong ngực Thích Ngạo Sương ra, ôm vào lòng mình

"Ô, meo meo, ô, ô ~~" a Bảo nói không ra lời, chỉ có trừng trừng mắt nhìn Phá Thiên.

Đáy mắt Dịch Thản Tư thoáng qua một tia thâm trầm. Mới vừa rồi, nữ nhân này, rốt cuộc là muốn nói cái gì? Thích Ngạo Sương thật ra thì thế nào?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 30: Hai Nàng Giàng Ngạo Sương

Đ

ịchThản Tư nhìn A Bảo bị che miệng, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ không dễ dàng phát giác.

"Tốt lắm, A Bảo, ngoan nha." Phá Thiên nhẹ giọng dụ dỗ A Bảo, "Không mặc thì không mặc a, trước tiên đi vào đã, buổi tối chúng ta sẽ ăn đồ ăn ngon".

"Meo meo, được a. Một lát nữa ta muốn chơi với Ngạo Sương." A Bảo gật đầu đồng ý còn không quên ra điều kiện.

"Được, được, lát nữa chơi, bây giờ nàng ngoan ngoan đi vào cho ta." Phá Thiên chỉ có cách là đồng ý mà thôi.

Đợi A Bảo đi vào vào, Phá Thiên mới quay đầu nhìn hai người, trên mặt không có vẻ bất đắc dĩ hay nụ cười lung túng như ban nãy mà thay vào đó là vẻ trầm ổn cùng tỉnh táo.

"Ngạo Sương, không tệ nha, người đã thông qua tám tầng thí luyện rồi." Phá Thiên mỉm cười tán thưởng Thích Ngạo Sương, lại quay đầu nhìn về phía ĐịchThản Tư nói, "Không biết sứ giả của Học Viện Ngôi Sao đích thân tới đây là có chuyện gì?"

"Không liên quan tới việc công, ta theo Thích Ngạo Sương tới xem một chút ." ĐịchThản Tư nhàn nhạt lạnh lùng trả lời.

"Hả?" Phá Thiên nghe được lời nói của ĐịchThản Tư cũng có chút kinh ngạc. Cho tới nay, ĐịchThản Tư đã làm sứ giả đã được nhiều năm luôn luôn từ chối thành ý của người khác với lại chẳng bao giờ nói nhiều. Hôm nay lại nói lời như vậy, theo Thích Ngạo Sương tới xem một chút, hơn nữa lại

không phải vì việc công? Điều này thật sự là quá kỳ quái rồi. Cái cô gái vẫn đi theo Địch Thản Tư, hình như tên Lan Ni nhỉ? Sao không thấy?

Địch Thản Tư cũng không để ý tới Phá Thiên nghi ngờ gì, nói xong câu nói kia liền sau trâm mặc đứng ở phía sau.

Phá Thiên thấy thái độ của Địch Thản Tư cũng không cảm thấy kỳ quái, mà là quay đầu tiếp tục cùng Thích Ngạo Sương nói chuyện: "Ngạo Sương làm sao người lại cùng Địch Thản Tư ở chung một chỗ? Chẳng lẽ người"

"Đúng, ta cũng là Sứ giả của lần này." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng gật đầu.

Trong mắt Phá Thiên càng thêm kinh ngạc hơn, Thích Ngạo Sương cư nhiên trở thành học sinh tám sao nằm trong ba người đứng đầu. Như vậy hạng là bao nhiêu đây? Vậy Lan Ni và Kiều Nạp Sâm thì sao?

"Đúng rồi, Phá Thiên, A Nhĩ Tây Tư đâu? Ta còn muốn cảm ơn." Thích Ngạo Sương hướng Phá Thiên sau lưng đại sảnh nhìn, nhưng không có thấy A Nhĩ Tây Tư

"Ở quán trọ, cùng các đệ tử Thiên Đạo Môn ở chung một chỗ, tối nay sẽ tới đây. Lần thí này Thiên Đạo Môn cũng có đệ tử đại diện cho Thành Thiên Bảo tham gia." Phá Thiên lấy lại tinh thần nhìn Thích Ngạo Sương nói, "Đúng rồi, người tới chính là tìm A Nhĩ Tây tư hay sao?"

"Không phải, ta tới thăm các người, thuận tiện hỏi xem hai người cần giúp gì không." Thích Ngạo Sương mỉm cười.

"Ha ha, vậy thì thật là cảm ơn nhiều. Thực lực của người bây giờ quả thật không kém, thời gian ngắn như vậy mà tăng lên không ít, thật là không thể tưởng tượng nổi. Chỉ là, lần này không cần người ra tay, ta nghĩ chúng ta tự mình có thể hoàn thành." Phá Thiên nở nụ cười.

"VẬY thì tốt, nếu như có chuyện cần ta hỗ trợ cứ mở miệng." Lòng cảm kích của Thích Ngạo Sương đối với Phá Thiên cùng A Bảo không cần phải nói ra.

"Nhất định, nhất định. Đi thôi, đi vào ngồi một chút, buổi tối ở lại dùng cơm." Phá Thiên cười híp mắt nói, nhưng ánh mắt lại bán đứng hẳn.

Thích Ngạo Sương buồn cười nói: "Phá Thiên, người nha, thật ra thì căn bản cũng không muốn ta vào chơi. Người thấy được A Bảo nhào lên ôm ta người đã rất ghen tị còn gì, thế nào bây giờ còn muốn ta cùng A Bảo thân thiết?" Thích Ngạo Sương lại rất nhấn tâm đâm trúng nỗi lòng của Phá Thiên. Trong lòng cũng là âm thầm buồn cười, người này, lần đầu tiên nhìn thấy hẳn thì cảm thấy hẳn rất trầm ổn và chừng chặc, nhưng mà cứ đụng đến A Bảo là hẳn lại trở nên ngây thơ đáng yêu thế.

"Ha ha, hắc hắc, có sao đâu? Không sao mà?" Phá Thiên cười khan, cười ha hả.

"Được rồi, chút tâm tư nhỏ nhỏ của người ta không nhìn ra chắc. Người nói cho A Bảo là ta có chuyện phải làm hôm khác ta sẽ tới thăm nàng." Thích Ngạo Sương buồn cười nói.

"Được, người đi thông thả nha" Lúc này Phá Thiên trả lời rất nhanh gọn và dứt khoát.

Thích Ngạo Sương im lặng mắt trợn trắng, xoay người nhìn ĐịchThản Tư nói: "Đi, ĐịchThản Tư, không thèm nói chuyện với kẻ vô nhân tính này nữa."

ĐịchThản Tư trầm mặc đi theo phía sau Thích Ngạo Sương, rời khỏi đông sảnh.

Phá Thiên cười híp mắt đưa mắt nhìn Thích Ngạo Sương rời đi, chờ bóng lưng Thích Ngạo Sương biến mất không thấy gì nữa, lúc này mới vội vàng

xoay người trở về. Trong lòng hẳn dĩ nhiên là ước gì Thích Ngạo Sương cách A Bảo xa một chút. Nói giỡn, tình huống của Thích Ngạo Sương bây giờ rất đặc biệt, mặc dù linh hồn của nàng là một phụ nữ không sai, nhưng cỗ thân thể kia lại là nam nhân nha. Mới vừa rồi liền ôm A Bảo nữa. Ô ô ô, bi thảm a. May mà mình ra kịp! Phải nhanh trở về ôm A Bảo đáng yêu của mình mới được. Phá Thiên vội vàng đi về.

Thích Ngạo Sương và ĐịchThản Tư rời khỏi đông sảnh, Thích Ngạo Sương mỉm cười, tâm tình hình như rất tốt. ĐịchThản Tư trầm mặc khắc ra một câu: "Thành chủ Thành Thiên Bảo, kiếp này đều không thể bước vào cảnh giới của Phá Toái Hư Không."

"Vì sao nói như vậy?" Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn về phía mặt ĐịchThản Tư.

"Hẳn có người để nhớ thương, tình yêu là ràng buộc lớn nhất của hẳn. Tâm tư của hẳn toàn bộ đặt ở trên người nữ nhân kia." ĐịchThản Tư lạnh lùng nói ra một câu nói như vậy .

"Ha ha." Thích Ngạo Sương lại cười , nhìn ĐịchThản Tư nói: " Có người để nhớ thương thì không thể bước vào cảnh giới của Phá Toái Hư Không, người nghe vậy có đạo lý không?"

Không đợi sắc mặt ĐịchThản Tư trầm xuống Thích Ngạo Sương tiếp tục nói: "Chỉ sợ hẳn chẳng có ý nghĩ muốn bước qua cảnh giới Phá Toái Hư Không làm gì. Bởi vì mục đích của kiếp này hẳn đã làm được. Hẳn hiện tại quả thật rất tốt, bao nhiêu đó là quá đủ rồi."

"Ếch ngồi đáy giếng!" ĐịchThản Tư cau mày lạnh lùng nói, "Chẳng lẽ người cũng nghĩ đời người chỉ cần trôi qua như vậy là được? Không muốn bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không?"

Thích Ngạo Sương nhìn nét mặt ĐịchThản Tư, ngừng lại. ĐịchThản Tư cũng ngừng lại, cau mày nhìn Thích Ngạo Sương.

"ĐịchThản Tư, ta mặc dù không tán thành phương pháp tu hành của người, tuyệt tình tuyệt nghĩa. Nhưng ta không thể không bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không. Cho nên, ta nhất định sẽ vào được. Nhất định!" Thích Ngạo Sương nói tới chỗ này, trên mặt đã không còn nụ cười ban nãy, thay vào đó là một cỗ kiên định không nói được bằng lời.

ĐịchThản Tư nhìn chăm chăm Thích Ngạo Sương, hồi lâu không nói gì cũng không có động đậy.

Thích Ngạo Sương cũng là trầm mặc nhìn ĐịchThản Tư, nhưng là trong mắt lại bắn ra sự kiên định vô cùng.

"Thích Ngạo Sương, ta tin tưởng người. Ta và người nhất định có thể song song bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không." Trên khuôn mặt anh tuấn của ĐịchThản Tư chợt nở nụ cười, làm cho tâm thần người ta nhộn nhạo.

Thích Ngạo Sương cười nhạt, không nói thêm gì nữa, mà là cất bước đi về phía trước đi. ĐịchThản Tư theo ở phía sau, trên mặt vẫn còn ý cười nhàn nhạt.

Đi ở trên đường cái, Thích Ngạo Sương quan sát tất cả chung quanh. Mà người đi đường nhìn đến trang phục của hai bọn họ cũng sẽ tự động nhường đường. Thời điểm ánh mắt của Thích Ngạo Sương dừng lại ở một tiệm thuốc, một thanh âm quen thuộc truyền đến tai nàng, giọng nói cực kỳ tức giận: "Thích Ngạo Sương! Cuối cùng cũng bị ta bắt được".

Thích Ngạo Sương quay đầu lại, thấy Mạt Lý Na đang xông tới chỗ mình.

ĐịchThản Tư khẽ cau mày, đáy mắt thoáng qua một tia âm trầm.

"Ta nợ nàng một cái nhân tình. Chưa có trả hết." Thích Ngạo Sương chợt nhỏ giọng phun ra một câu nói như vậy. Chỉ vì nàng thấy được đáy mắt của ĐịchThản Tư lóe lên một ít tia thâm trầm. ĐịchThản Tư người này, giống

như lời Trường Không nói, là rất nguy hiểm. Chẳng biết tại sao, thời điểm ĐịchThản Tư nhìn Mạt Lý Na đáy mắt thoáng qua một tia âm trầm, trong lòng Thích Ngạo Sương hiện lên ý lạnh. Mặc dù Mạt Lý Na có lúc tương đối tùy hứng, nhưng là tổng thể mà nói coi như người tốt.

"A, vậy thì tốt. Ta đi về trước đây, người mau sớm giải quyết đi." Trên mặt ĐịchThản Tư không lộ vẻ gì phun ra một câu nói như vậy. Chỉ là đáy mắt âm trầm đã biến mất không thấy, lo lắng trong lòng Thích Ngạo Sương rốt cuộc đã giảm bớt. Thích Ngạo Sương hiểu, mới vừa rồi ĐịchThản Tư đã nghe câu nói kia của nàng.

"Được." Thích Ngạo Sương cũng chỉ là nhàn nhạt trả lời.

Khi Mạt Lý Na chạy vội tới chỗ trước mặt của Thích Ngạo Sương dậm chân: "Thích Ngạo Sương, cái người này tại sao không tìm ta?"

"A, có sao? Ta không nhớ." Trên mặt Thích Ngạo Sương không đổi sắc, thuận miệng nói láo.

"Người!" Mạt Lý Na tức giận giơ chân giơ tay.

"Đi thôi."

"Đi đâu?"

"Mời người ăn cơm, trả người nhân tình." Mặt Thích Ngạo Sương không chút thay đổi.

"Ta lấy nữa đâm chết người !" Mạt Lý Na tức giận lại muốn nhảy dựng lên, "Cái tên khốn kiếp này, ta tìm người không phải muốn người mời ăn cơm . Hơn nữa, người cho rằng mời ăn cơm là có thể trả sạch nhân tình của ta sao? Ta giúp người cứu bốn người, người phải rõ là bốn người!"

"Ta không bắt người cứu nhiều người vậy, ta chỉ ngờ người cứu Tháp Lệ Na." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt phản bác.

"Người! Cái tên khốn kiếp này!" Mạt Lý Na tức giận lại nói tục, trợn to hai mắt tức giận nhìn Thích Ngạo Sương, cũng có chút không hiểu mình rốt cuộc là thế nào. Thế nào mà luôn bị người này làm cho tức hộc máu."Ta mặc kệ, ta ngày đó giúp người cứu bốn người. Cũng bao gồm cả Tháp Lệ Na."

"Cái gì?" Một tiếng thét kinh hãi từ bên cạnh truyền đến, thanh âm cũng là rất quen thuộc đối với Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương có chút nhức đầu, hôm nay là chuyện gì xảy ra à? Các nữ nhân phiền toái nối tiếp nhau mà đến. Cái thanh âm này chính là Tháp Lệ Na!

"Người, người là cô gái ngày đó cứu chúng ta ở trên mặt hồ? Người... hóa ra mọi việc là như vậy?" Tháp Lệ Na không biết từ lúc nào đứng ở bên cạnh bọn họ, kinh ngạc nhìn Mạt Lý Na.

Mạt Lý Na giựt giựt khóe miệng, bộ mặt khó chịu, trên đường phố đông đúc, nàng chỉ tập trung tinh lực âm ỉ cùng Thích Ngạo Sương, cũng không có chú ý có người đến gần, lại còn là nữ nhân đáng ghét này nữa chứ!

"Đúng vậy a, vậy thì thế nào? Kẻ vong ân phụ nghĩa như các người có chuyện gì sao? Không có việc gì liền mau tránh ra. Là thích Ngạo Sương thiếu ta nhân tình, không phải người." Mạt Lý Na đôi tay khoanh ở trước ngực, liếc mắt nhìn Tháp Lệ Na. Trong lòng vô cùng khó chịu, mỗi lần thấy ánh mắt của nàng ta nhìn Thích Ngạo Sương, ánh mắt kia thật là thâm tình khẩn thiết, là một phụ nữ cũng biết vậy là ý tứ gì. Thích Ngạo Sương còn nói chính mình tự cứu nữ nhân này, hừ, quan hệ của hai người khẳng định không đơn giản. Tức chết đi được.

"Sư tỷ, làm sao lại ở chỗ này?" Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nhìn bộ mặt khiếp sợ Tháp Lệ Na hỏi. Ở sau lưng Tháp Lệ Na còn có nữ tử khác, hình như có chút quen mặt. Hình như là tại lúc khảo hạch đã gặp một lần.

"Ta... Thiên Đạo Môn sẽ ở quán trọ trước mặt. Cho nên." Tháp Lệ Na nhìn nét mặt lạnh nhạt của Thích Ngạo Sương trong lòng rất là phức tạp. Thì ra là người cứu họ là Mạt Lý Na, một trong số hoa khôi của trường. Nàng, có thể hay không lợi dụng nhân tình này uy hiếp Thích Ngạo Sương làm chuyện khiến hấn khổ sở? Nếu như là vậy. !

(chắc ~ sư tỷ à ~ tỷ nghĩ nhiều rồi tỷ ời)

Quả đấm của Tháp Lệ Na đã nắm chặt, nếu như là vậy, mình tuyệt không đồng ý. Sớm biết như vậy ban đầu cũng không cần tiếp nhận cứu viện của Mạt Lý Na rồi !

"A, thì ra là ở phía trước sao? Một lát ta sẽ tới." Thích Ngạo Sương mỉm cười gật đầu, đối với Tháp Lệ Na nói, "Ta còn thiếu Mạt Lý Na nhân tình, một lát nữa sẽ tới đó sau."

"Được." Trên mặt Tháp Lệ Na lập tức hiện lên nụ cười, hân hoan và lại còn tràn đầy mong đợi.

"Này! Thích Ngạo Sương, tốt lắm! Ta muốn biết người định trả nhân tình sao đây!" Mạt Lý Na nhìn thấy bộ dạng hai người như vậy, trong lòng một hồi tức giận, lập tức thốt ra câu đó.

"Hả?" Thích Ngạo Sương hỏi.

Tháp Lệ Na trong lòng căng thẳng, đối mặt với ánh mắt hả hê của Mạt Lý Na, trong lòng có chút hoảng loạn lên. Nữ nhân này, nàng đến cùng muốn làm cái gì?

"Đó chính là." Mạt Lý Na giảo hoạt cười, vươn tay một cái liền khoác lên tay Thích Ngạo Sương, ngẩng lên cầm đối với Thập Lệ Na cao giọng nói: "Yêu cầu của ta rất đơn giản, chính là muốn người làm bạn trai của ta!"

Con người của Thập Lệ Na bỗng chốc co rút nhanh, nhưng trong lòng giống như bị kim đâm rất khổ sở, sững sờ nhìn Mạt Lý Na hả hê. Bạn trai? Nàng lại muốn làm bạn gái của Thích Ngạo Sương? ! Cũng bởi vì Thích Ngạo Sương thỉnh cầu nàng giúp mình, đây là cái giá đó sao?

Không thể! Tại sao có thể như vậy! trong nháy mắt mắt của Thập Lệ Na mất hết huyết sắc, toàn thân cũng có chút run rẩy. Cái đó tuyệt đối không thể!

"Không thể nào." Lạnh lẽo một câu như vậy, Thích Ngạo Sương không có vẻ mặt gì, đem cánh tay của Mạt Lý Na đẩy ra.

"Người đã đồng ý sẽ trả nhân tình này, chẳng lẽ người nghĩ lại nghĩ muốn quyt nợ ?" Mạt Lý Na vừa nghe thấy thế, trong lòng khẩn trương.

Thập Lệ Na lại giật mình ngay tại chỗ, nhìn Thích ánh mắt lạnh nhạt của Ngạo Sương, nghe Thích Ngạo Sương từ chối thì trong lòng nàng vui mừng không xiết.

"Ta là nói trả người nhân tình, nhưng không nói dùng phương thức đó để trả nha." trên mặt Thích Ngạo Sương lạnh lùng, không lộ vẻ gì.

" Nếu ta dứt khoát muốn người dùng phương pháp đó trả nhân tình tình sao? !" Mạt Lý Na đối với việc Thích Ngạo Sương dứt khoát cự tuyệt nàng, trong lòng tức giận không dứt, tức giận đỏ bừng cả khuôn mặt, dậm chân ép hỏi.

"Nếu như người kiên trì, như vậy ta liền không trả được nhân tình của người rồi. Kết quả chỉ có một." Thích Ngạo Sương trên mặt chợt lộ ra nụ

cười mỉ mỉ. Giống như hoa anh túc mỹ lệ mà trí mạng, nhìn vào nụ cười này Tháp Lệ Na cùng Mạt Lý Na cũng mất hồn.

"Ta không cần trả nhân tình nữa, như vậy." Thích Ngạo Sương khẽ lại gần Mạt Lý Na, khẽ mở môi mỏng, phun ra một câu khiến sắc mặt Mạt Lý Na chợt biến đổi.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 31: Nam Tử Thần Bí Lại Xuất Hiện

T

a nợ ân tình, như vậy." Thích Ngạo Sương khẽ lại gần Mạt Lý Na, khẽ mở môi mỏng, phun ra một câu khiến Mạt Lý Na cuống quýt. "Như vậy ta liền giết chết người, người chết rồi thì không cần trả ân tình nữa."

Lời Thích Ngạo Sương vừa nói ra, sắc mặt Mạt Lý Na thay đổi không ngừng, sắc mặt của Thập Lệ Na cũng trong nháy mắt thay đổi tái nhợt.

"Người, người dám!" Mạt Lý Na cực kỳ tức giận hô lên.

"Ha ha ha, người còn kiên trì bắt ta dùng phương pháp này trả nợ ân tình không?" Thích Ngạo Sương cười lớn, nhìn bộ dạng hỗn hển này của Mạt Lý Na.

"Người! Người! ! Người! ! !" Mạt Lý Na bị tức hộc máu. Thích Ngạo Sương giám trâu chọc nàng.

"Sư tỷ, người trước trở về đi thôi, ta hết bận sẽ tới tìm các người." Thích Ngạo Sương quay đầu lại nói với Thập Lệ Na đang sững sờ bên kia.

"Được, được." Thập Lệ Na lúc này mới phục hồi tinh thần lại, liên tục không ngừng gật đầu, cùng sư muội sau lưng mau chóng rời đi.

Hai người đi xa, thanh âm thật thấp còn truyền tới.

"Sư tỷ, người không phải lo lắng a, ta xem Thích Ngạo Sương sư huynh sẽ không thích nữ nhân cố tình gây sự kia."

"Người, người nói càn gì chứ?"

"Ta không có nói càn. Người chính là thích Thích Ngạo Sương sư huynh chứ sao."

" Nói bận nữa ta xé miệng người."

"Không cần a, như vậy về sau ta làm sao có thể nói thật được nữa."

Thanh âm hai người dần dần đi xa rồi biến mất, Mạt Lý Na thở phì phò nhìn chăm chăm , Thích Ngạo Sương buồn cười nhìn nàng ta.

"Người, người cười cái gì cười? !" Mạt Lý Na tức giận quát khê ra một câu, Thích Ngạo Sương tên ghê tởm này, hại mình bị những nữ nhân khác nhạo báng rồi. Cứ nhiên ngay trước nữ nhân khác nhẫn tâm cự tuyệt mình, còn nói ra những lời kinh hồn bạt vía đến như vậy. Cái gì không trả được nhân tình liền giết mình để khỏi cần trả. Đáng ghét!

"Tốt lắm, người tìm ta có việc gì." Thích Ngạo Sương lắc đầu buồn cười nhìn Mạt Lý Na phát điên rồi lại hỏi nàng ta. Nàng hiểu tâm tư của Mạt Lý Na, đoán chừng mới vừa rồi là cố ý chọc giận Thập Lệ Na. Nhưng trong thâm tâm nàng lại nổi lên một hồi chuông báo động. Thập Lệ Na cùng Mạt Lý Na thái độ đối với mình như vậy, hình như không phải là chuyện hay ho gì. Mặc kệ nó như thế thì không được rồi. Nhanh chóng trả sạch ân tình của Mạt Lý Na thì sẽ không còn dính dáng gì đến nàng ta nữa rồi.

"Ta có chuyện muốn nhờ người, hơn nữa còn là rất quan trọng." Mạt Lý Na mặt nặng nề, không còn dáng vẻ thở phì phò lúc nãy nữa.

"Hả? Chuyện gì?" Thích Ngạo Sương thấy bộ dạng như thế của Mạt Lý Na, cũng thu hồi nụ cười.

"Đi theo ta, nơi này không phải nơi để nói chuyện." Mạt Lý Na xoay người quay đầu lại ý bảo Thích Ngạo Sương theo sau.

Thích Ngạo Sương trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng vẫn bước chân đi theo.

Mạt Lý Na mang theo Thích Ngạo Sương quẹo trái quẹo phải, cuối cùng tiến vào một cái hẻm nhỏ, ở cuối hẻm nhỏ, đi vào một cái cửa gỗ tầm thường. Thích Ngạo Sương đi theo, vừa vào cửa Mạt Lý Na vội vàng đem cửa đóng lại. Sau đó mặt nặng nề mang theo Thích Ngạo Sương đi vào bên trong.

Căn phòng này tử mặc dù nhỏ, nhưng cũng chỉnh tề. Làm bằng gỗ cũng được lau sạch sẽ, Thích Ngạo Sương đi theo Mạt Lý Na phía sau lên làm bằng gỗ cầu thang đi lên lầu hai.

Vào một gian phòng ngủ nhỏ, Mạt Lý Na thần bí hề hề khóa cửa lại. Thích Ngạo Sương thật cũng không gấp gáp, mà là ngồi ở trên ghế sa lon nhìn Mạt Lý Na.

"Này, làm sao người không khẩn trương chút nào, chẳng lẽ người không sợ ta đối với người làm cái gì à?" Mạt Lý Na nhìn bộ dạng bình tĩnh của Thích Ngạo Sương thì giận dữ sợ.

"Nói đi, rốt cuộc chuyện gì, còn cần đến đây mới chịu nói?" Thích Ngạo Sương nhìn xung quanh bốn phía, Đây là một gian phòng trong nhà dân không thể bình thường hơn. Rốt cuộc là cái sự tình gì mà nàng ta lại hoảng hốt như thế.

"Hừ! Đợi đã nào...!" Mạt Lý Na không vui nói, tiếp đó kết xuất kết giới, bảo đảm lời của bọn họ sẽ không bị nghe trộm, lúc này mới ngồi xuống, trừng trừng mắt nhìn Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương nhú mày, mỉm cười nhìn Mạt Lý Na.

"Ta muốn cầu xin người giúp ta tra một chuyện, cũng chỉ có người mới có biện pháp." sắc mặt của Mạt Lý Na thay đổi nói "Địch Thản Tư và Kiều

Nạp Sâm sẽ không đồng ý giúp ta."

"Chuyện này phải là một trong ba học sinh đứng đầu làm mới được?" Thích Ngạo Sương suy đoán, lại đoán không được Mạt Lý Na rốt cuộc muốn nàng giúp gì.

"Đúng." Mạt Lý Na gật đầu, tiếp trầm giọng nói, "Mặc dù ta hiểu biết rõ để cho người làm chuyện này rất khó khăn cho người, thậm chí có lẽ còn có chút nguy hiểm, nhưng mà ta lại không thể chờ biện pháp khác được."

"A, người cũng biết ta không giúp được, vậy coi như xong." Thích Ngạo Sương nhạo báng nhìn Mạt Lý Na, tiếp đó làm bộ đứng lên.

"Đừng, đừng. Đợi chút một chút a." Mạt Lý Na cuống quýt đứng lên, trên mặt cư nhiên xuất vẻ mặt cầu khẩn, "Ta van cầu người, nhất định phải giúp ta, nhất định phải giúp ta việc này. Ta nợ người ân tình, van người!" Mạt Lý Na nói xong, trong mắt cư nhiên nổi lên nước mắt, sau đó lại còn quỳ xuống trước mặt Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương kinh hãi, vội vàng tiến lên đỡ Mạt Lý Na dậy, cau mày nghi ngờ hỏi: "Đến cùng là có chuyện gì xảy ra, người nói rõ ràng trước đã. Ta có thể giúp người thì nhất định sẽ giúp."

"Thích Ngạo Sương, người giúp ta đi, nếu như người không giúp ta, ca ca ta liền." trong mắt Mạt Lý Na nước mắt lăn lộn, van xin nhìn Thích Ngạo Sương.

"Nói rõ ràng, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Thích Ngạo Sương nhìn Mạt Lý Na vẻ mặt như vậy, trong lòng cũng hiểu, nhất định là có chuyện gì đại sự rồi.

"Gia tộc của ta là một quý tộc ở Thành Cụ Phong, phụ thân ta không đem ca ca đi Học Viện Ngôi Sao, bởi vì cha ta cảm thấy theo ca ca rất có thiên phú, vào trường học sẽ cản trở việc tu hành của ca ca. Cho nên, ca ca vẫn tự

mình tu hành. Huynh ấy là một thiên tài, cũng là một nhi tử hiếu thảo, và còn là một ca ca tốt." Mạt Lý Na trong mắt nén lệ hoa, bắt đầu nói, "Không phải chỉ thông qua thi luyện ngôi sao mới có thể vào Phá Toái Hư Không, rất nhiều người hiếu lắm điều này, cho là chỉ có ở Học Viện Ngôi Sao mới được. Thật ra là Thập kia ở Học Viện Ngôi Sao làm cho người ta dễ dàng vào Phá Toái Hư Không hơn thôi."

Thích Ngạo Sương không cắt đứt lời nàng, buông Mạt Lý Na ra sau đó trở lại trên ghế sa lon, lắng lắng nghe Mạt Lý Na nói. Trực giác của nàng tự nói với mình, Mạt Lý Na hình như biết rất nhiều.

"Ca ca ta thật sự là thiên tài ngàn năm có một, huynh ấy sẽ vào được Phá Toái Hư Không." Mạt Lý Na nói tới đây, đáy mắt hiện lên vẻ tự hào.

Bước vào Phá Toái Hư Không, đây không phải là chuyện tốt sao? Nhưng là tại sao sắc mặt Mạt Lý Na càng ngày càng khó coi thế?

"Nhưng người của Học Viện Ngôi Sao đã tìm tới cửa, bắt ca ca ta phải vào Học Viện." Trong mắt Mạt Lý Na xuất hiện tức giận, sợ hãi, vô cùng lo lắng ngẩng đầu nhìn Thích Ngạo Sương vội vàng nói, "Thích Ngạo Sương, ca ca ta có vào được Phá Toái Hư Không hay không cũng không quan hệ tới Học Viện, nhưng họ tới tìm huynh ấy, thái độ rất cứng rắn, muốn ép huynh ấy tới Học Viện Ngôi Sao. Ngày mai huynh ấy phải đi rồi."

"Học Viện Ngôi Sao muốn thu thập cường giả? Để lôi kéo thế lực, củng cố địa vị?" Thích Ngạo Sương khẽ cau mày thử dò xét tính suy đoán nói.

"Không! Bước vào Phá Toái Hư Không rồi sẽ đến thế giới khác. Căn bản không dây dưa ở đây. Từ thế giới kia xuống đây rất khó khăn, nhưng nói thế nào cũng không phải không thể. Lúc này Học Viện lại muốn ca ca ta tới đó là ý gì?" Mạt Lý Na có chút kích động.

"Đúng vậy, nghe người nói như vậy, hình như không có ý nghĩa gì rồi." Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ.

"Tại sao Học Viện Ngôi Sao luôn bồi dưỡng nhân tài mà lại không có người tiến vào được Phá Toái Hư Không? Người không thấy kì quái sao?" Mạt Lý Na cắn răng nói, "Người không có cảm thấy Học Viện Ngôi Sao tồn tại chính là để bồi dưỡng nhiều cường giả vào được Phá Toái Hư Không sao?"

"Này?" Thích Ngạo Sương cau mày, hồi tưởng lại. Hình như, Mạt Lý Na nói là sự thật. Học Viện Ngôi Sao có tháp thí luyện được xây dựng giống như để đặc biệt bồi dưỡng cường giả vào Phá Toái Hư Không vậy. Như vậy, như vậy Học Viện rốt cuộc có lợi ích gì?

"Đã từng có người muốn vào Phá Toái Hư Không nhưng đã bị Học Viện dẫn đi, sau đó không có tin tức nữa. Học Viện nói là người đó đã đến được Phá Toái Hư Không. Cho nên không thể gặp lại người thế giới này" Nét mặt của Mạt Lý Na càng ngày càng nặng nề cùng nóng nảy, "Nhưng Thích Ngạo Sương, người tốt nhất suy nghĩ một chút, nếu muốn bước vào Phá Toái Hư Không là có thể tự động đi, vì sao Học Viện muốn tới nhúng một tay? Để làm gì? Người khác muốn ở nhà mình bước vào Phá Toái Hư Không thì có liên quan gì tới Học Viện?"

Thích Ngạo Sương nghe Mạt Lý Na nói, vẻ mặt cũng dần dần nặng nề. Hình như nàng cũng đánh hơi thấy mùi vị không tầm thường ở đây.

"Cách làm của Học Viện Ngôi Sao thật làm cho người ta nghi hoặc. Cho nên ta liền đến học cái Học Viện này, vẫn muốn tra được nguyên nhân gì. Nhưng là, ta cái gì cũng không có phát hiện được. Cho dù ngày nào ta cũng tiến vào tháp. Hơn nữa vào tháp cũng có giới hạn vì chỉ có những ngày thí luyện mới có thể tiến vào. Thực lực của ta cũng không thể lên tầng cao nhất, nên ta muốn người giúp ta." Mạt Lý Na vội vàng nói xong, trong mắt tràn đầy cầu xin.

"Chỉ là, ta hiện tại cũng không cách nào đạt tới tầng thứ chín." Thích Ngạo Sương khẽ cau mày. Khó trách Mạt Lý Na vốn là thực lực sáu sao, lại ngụy trang như vậy.

"Nhưng là, người bây giờ nhưng có thể tùy ý ra vào ngày tháp, hơn nữa người có thể vào tầng thứ tám được. Người nhất định có thể tra ra chút dấu vết ." Mạt Lý Na chỉ sợ Thích Ngạo Sương không đồng ý, nhỏ giọng sụt sùi khóc, cầu xin, "Thích Ngạo Sương, ta van cầu người, giúp ta một chút, ta cảm thấy được chuyện này tuyệt đối không đơn giản, ta cảm thấy được ca ca sẽ xảy ra chuyện. Ta cảm thấy được cuối cùng ca ca ta sẽ không vào được Phá Toái Hư Không mà sẽ gặp chuyện chẳng lành."

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, trong lòng trầm tư.

"Thích Ngạo Sương, ta van người, ca ca ta, ta không thể mất đi ca ca ta. Ta không có mẫu thân, phụ thân vội vàng công sự, không có thời gian trông nom ta. Ca ca ta vẫn chăm chỉ tu hành nhưng vẫn dùng rất nhiều thời gian tới chăm sóc ta, quan tâm ta. Ta không thể mất đi ca ca của ta." Mạt Lý Na nét mặt đau khổ.

"Ta.... đừng khóc, ta sẽ giúp người tra một chút." Thích Ngạo Sương nhìn Mạt Lý Na khóc, lại nghe Mạt Lý Na nói, trong lòng nổi lên ghen tuông. Bởi vì nàng nhớ lại một người. Cái tên đó đã lắng đọng ở trong lòng nàng thật lâu người —— Khải Sắt Lâm. Người phụ nữ đó đã dùng cả tính mạng bảo hộ nàng. Cho dù biết linh hồn của nàng không phải con gái của bà, bà vẫn bảo hộ nàng.

"Nhưng ngày mai ca ca sẽ phải đi đến Học Viện, nếu như, nếu như mà ta sẽ không còn được gặp lại ca ca làm thế nào đây?" đáy mắt của Mạt Lý Na đều là hoảng sợ.

"Người không phải gấp gáp, ca ca người trước tiên khoan đã vào Phá Toái Hư Không, nếu tin tưởng Học Viện Ngôi Sao quả thật có vấn đề. Cho ta

tranh thủ chút thời gian, ta sẽ hết sức giúp người tra rõ ràng." Trong lòng Thích Ngạo Sương dâng lên một cổ cảm giác chằng lành. Học Viện Ngôi Sao, thật như lời Mạt Lý Na nói là có vấn đề sao? Nếu như là thật, như vậy mình cũng là một mục tiêu của bọn hắc sao? Bởi vì Thích Ngạo Sương lúc này chợt nhớ tới thời điếm Viện Trưởng nói chuyện với nàng. Nếu như Mạt Lý Na suy đoán là thật, không chỉ chính mình, bọn Địch Thản Tư cũng là mục tiêu sao?

"Ta, ta thật sự rất sợ. Ta cảm thấy Học Viện Ngôi Sao có vấn đề. Học sinh đầu tiên được tám sao lại phản bội Học Viện, thiếu chút nữa hủy diệt ngày thấp. Nghe nói học sinh kia có thể đã thông qua cả tầng thứ chín. Nói cách khác hẳn có lẽ đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không! Nhưng tại sao phải chuyện khác thường như vậy? Hơn nữa Học Viện lại lao thẳng đến những chỗ có người sắp bước vào Phá Toái Hư Không để thu về Học Viện, là vì cái gì? Ta không phải suy đoán, ta quả thật khẳng định nhất định không có chuyện gì tốt ở đây!" Mạt Lý Na thân thể khẽ run lên, sắc mặt bắt đầu có chút tái nhợt.

"Mạt Lý Na, không nên như vậy, ca ca người bây giờ còn chưa có chuyện gì. Ta sẽ mau sớm tra được thôi." Thích Ngạo Sương cau mày trịnh trọng nói, "Nếu như là thật, như vậy chuyện này cũng không dừng lại là người và ca ca người, mà là quan hệ quá nhiều người rồi, trong đó cũng có ta."

"Cái gì? Người?" Mạt Lý Na mở to hai mắt hoảng sợ nhìn Thích Ngạo Sương, "Chẳng lẽ, chẳng lẽ người cũng muốn bước vào Phá Toái Hư Không? Không cần, Thích Ngạo Sương, không cần!" Mạt Lý Na gằm nhẹ, xông về phía trước ôm lấy Thích Ngạo Sương.

"Không nên kích động, Mạt Lý Na." Thích Ngạo Sương vội thủ đẩy ra Mạt Lý Na, Mạt Lý Na vẫn kích động, ôm gắt gao, thế nào cũng không chịu buông tay. Thích Ngạo Sương không thể làm gì khác hơn là dịu dàng dụ dỗ nói, "Đừng khóc, ta sẽ không để chuyện gì xảy ra. Ta thề, nhất định sẽ không. Hơn nữa ta bây giờ còn chưa có đạt tới thực lực đó."

"Không cần, không cần bước vào Phá Toái Hư Không." Mạt Lý Na khóc sùi sùi.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng than thở, không nói gì thêm.

Phòng yên lặng xuống, chỉ có Mạt Lý Na nhỏ giọng khóc lóc. Hồi lâu, Mạt Lý Na rốt cuộc ngừng khóc thút thít, Thích Ngạo Sương lại an ủi nàng. Mạt Lý Na mới dần dần hòa hoãn lại, lúc này mới xin lỗi buông lỏng ra tay của mình.

"Yên tâm, ta sẽ rất nhanh tra được. Người nhớ trở về nói cho người ca ca, nói hẳn làm chậm tốc độ tu hành, không cần vào Phá Toái Hư Không nhanh như vậy." Thích Ngạo Sương dặn dò .

"Được, ta đều nghe lời người." Mạt Lý Na gật đầu như gà mổ thóc. Dem tên tuổi ca ca nói cho Thích Ngạo Sương, đưa cho Thích Ngạo Sương một dây chuyền bảo thạch, dùng cho chứng minh thân phận của nàng.

Trên đường phố, Thích Ngạo Sương đưa mắt nhìn Mạt Lý Na rời đi, nhưng trong lòng loạn thành một đoàn.

Phải xử lý thế nào đây? Hay là mai mình lặng lẽ đi theo ca ca của nàng ta tới Học Viện? xử lý thế nào đây?

"Không nên đi, người, không nên đi mạo hiểm. Rất nguy hiểm, cho ta chút thời gian, để cho ta tới giải quyết."

Đang ở lúc Thích Ngạo Sương trong lòng phiền loạn, một thanh âm quen thuộc truyền đến lỗ tai Thích Ngạo Sương. Con người của Thích Ngạo Sương chợt phóng đại, cái thanh âm này, nàng đã nghe qua.

Là thanh âm của người đã ngăn cản mình đi tầng thứ chín.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 32: Sao Người Lại Ở Đây?

B

Ông, Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn xung quanh. Người qua lại rất đông nhưng không có chút đặc biệt nào. Nói vậy là không ai thấy người này.

“Người là ai?” Thích Ngạo Sương đứng tại chỗ, khẽ cau mày, nhỏ giọng hỏi không khí trước mặt.

“Đừng để bằng hữu ca ca của người vội vàng bước vào cảnh giới Phá Toái Hư không. Hãy kéo dài thời gian. Sắp tới lúc chân tướng lộ rõ rồi.” Âm thanh trong trẻo không trả lời câu hỏi của Thích Ngạo Sương, mà sau khi nhả hết thì liền không có tiếng động nữa. Dù cho Thích Ngạo Sương nhỏ giọng gọi thế nào đi nữa thì cũng không đáp lại.

Rốt cuộc người này là ai? Thực lực của hắn đã đạt tới trình độ nào rồi? Cả hai lần đều chỉ nghe thấy tiếng mà không thấy người. Nghe giọng điệu của hắn thì hình như thật sự học viện Tinh Thần có bí mật gì đó không muốn bị ai biết, mà hắn thì đang điều tra về bí mật này.

Nói chung tiếp theo chỉ cần yên lặng theo dõi thay đổi, sau đó ứng phó.

Trong lòng Thích Ngạo Sương hơi lo lắng. Sự tình càng ngày càng phức tạp.

Lúc này tâm tình Thích Ngạo Sương không bình thản như trước nữa. Không yên lòng đi trên đường, suy nghĩ rất nhiều.

Đang lúc Thích Ngạo Sương thất thần, chợt có một hồi thay đổi truyền tới từ không khí trước mặt, một luồng sức mạnh nhỏ đánh về phía nàng. Thích Ngạo Sương lập tức lấy lại tinh thần, búng nhẹ ngón tay, đẩy luồng sức

mạnh này ra một cách khéo léo. Nàng khẽ cau mày nhìn về phía trước, thì thấy một nam tử trung niên sắc mặt lạnh nhạt đang khoanh tay trước ngực nhìn mình.

Hiển nhiên công kích không giải thích được vừa nãy là của nam tử này. Nam tử mặc trang phục màu đen, trên đầu cột dải lụa màu đen, cả người tỏa ra một luồng hơi thở hung ác. Cơ bắp của hắn tràn trề sức mạnh.

“Người đại diện của học viện Tinh Thần...” Nam tử trung niên cười lạnh, âm dương quái khí nói, “Học viện Tinh Thần càng ngày càng không có người. Đến người mà cũng có thể làm người đại diện à?”

Thích Ngạo Sương nhìn người trước mặt một cách dửng dưng. Nàng biết nam nhân trước mặt là người bất mãn với học viện Tinh Thần, không cam chịu đứng dưới học viện Tinh Thần.

“A? Người có chuyện gì à?” Thích Ngạo Sương lạnh nhạt nói. Nàng cũng không muốn lãng nhăng với người như vậy. Bởi vì nàng còn có việc phải làm, không cần thiết phải lãng phí thời gian với loại người như vậy.

“Hừ, cũng không có gì. Chỉ cảm thấy quần áo trên người người không hợp với người, không bằng lột xuống để ta mặc thử một chút xem. Biết đâu ta thích hợp với nó hơn.” Nam tử trung niên nhếch môi, nhìn Thích Ngạo Sương đầy khinh thường, cố ý nói lớn để thu hút sự chú ý của người xung quanh.

Quả nhiên như nam tử trung niên muốn, mọi người xung quanh dừng bước, nhìn hết về bên này, bàn tán ầm ĩ nhưng không có ai bước lên nói.

“Vậy người thử xem.” Thích Ngạo Sương cười nhạt, nhẹ nhàng nói.

“Tiểu tử, là người nói đấy nhé!” mặt nam tử trung niên hiện lên sự âm ngoan, chưa nói hết đã tập kích qua, hiển nhiên là muốn thừa dịp Thích Ngạo Sương còn chưa lấy lại tinh thần mà đánh lén. Hắn khiến người xung

quanh thờ dài nhưng vẫn không có ai bước lên cản lại. Người dám khiêu chiến với người đại diện của học viện Tinh Thần Thiên nhất định cũng có chút thực lực. Mà người của học viện Tinh Thần càng không phải là người mà bọn họ có thể đắc tội được.

Sắc mặt Thích Ngạo Sương trầm xuống. Vốn cho rằng đối phương dù gì cũng là người có thực lực, biết kiềm chế nhưng không ngờ hăn lại hèn hạ vô sỉ như thế. Vậy cũng không cần giữ lại đường sống làm gì!

Thích Ngạo Sương định nghênh đón thì một luồng tàn ảnh thoáng qua trước mắt.

Ầm ——

Một tiếng nổ lớn đâm thẳng lên trời xanh.

Khiến màng nhĩ những người xung quanh vang lên tiếng ong ong, làm người ta kinh hồn bạt vía.

Sắc mặt của nam tử trung niên tập kích Thích Ngạo Sương biến thành tái nhợt, trong đáy mắt đều là kinh hoàng.

Quả đấm của hăn bị người ta tiếp lấy nhưng không phải là thiếu niên tóc đỏ thoát nhìn rất yếu đuối kia mà là một nam tử anh tuấn có khuôn mặt bình tĩnh nhưng ánh mắt kiên định.

Ngay sau đó liền vang lên tiếng động quỷ dị.

Răng rắc ——

Không dứt bên tai.

“A —— tay của ta, tay của ta, tay của ta —— tiếng kêu thảm thiết đột nhiên phát ra. Chỉ thấy máu tươi bay đầy trời, tay của nam tử trung niên kia lúc này dần dần lìa ra khỏi cơ thể.

Hắn gào lên đầy đau đớn, chột thu tay lại, ôm lấy cái tay đã đứt lìa kia mà kêu lên thảm thiết. Trong mắt hắn ngoài sợ hãi còn có không thể tin được. Thân thể mình cường tráng như vậy mà lúc này lại bị thương nặng như vậy! Cái tay này hỏng rồi. Vốn muốn tìm người yếu nhất trong ba người đại diện của học viện Tinh Thần mà ra tay nhưng không ngờ, không ngờ lại có một người đột nhiên lao ra, biến mọi chuyện thành như vậy!

Mà lực chú ý của Thích Ngạo Sương không ở chỗ đó, mà ánh mắt nàng dừng trên lưng nam tử trước mặt, không thể dời đi. Bóng lưng này sao mà quen thuộc đến thế, khiến trái tim nàng đập nhanh hơn.

Làm sao có thể? Sao hắn lại ở đây?

Không phải là đang mơ chứ?

Đã rất lâu, rất lâu không gặp người này rồi. Vậy mà bây giờ hắn lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, chờ cho mình một đòn này.

Nam tử đứng trước mặt Thích Ngạo Sương thu tay lại, từ từ xoay người lại, nhìn Thích Ngạo Sương chăm chăm.

“Bây giờ thuộc hạ nên gọi là thiếu gia hay tiểu thư đây?” trên khuôn mặt anh tuấn của nam tử đứng trước mặt Thích Ngạo Sương là nụ cười thản nhiên. Hắn nhỏ giọng nói chỉ đủ cho hai người nghe thấy.

Đôi môi Thích Ngạo Sương khẽ run lên, nhìn sâu vào người trước mặt, hồi lâu không thốt nên lời.

Còn nam tử đối mặt cũng không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Thích Ngạo Sương, ánh mắt cũng phức tạp. Có vui mừng, có kích động, có lo lắng, còn có lưu luyến thật sâu.

“Tần...Tần Diêm...” Thật lâu sau, rốt cuộc Thích Ngạo Sương nói một câu qua đôi môi đang run rẩy, “Người...Sao người lại ở đây? Sao người biết là ta?”

Tần Diêm không trả lời Thích Ngạo Sương mà quay lại nhìn nam tử trung niên đang đau đến không muốn sống nữa, thản nhiên nói: “Cút đi. Đến ta người còn không đánh lại mà còn muốn khiêu chiến với thiếu gia nhà ta à? Không biết tự lượng sức mình!”

Câu nói lạnh lẽo này của Tần Diêm như hòn đá rơi xuống mặt hồ nước yên tĩnh, tạo ra từng gợn sóng. Người xung quanh càng thêm ồn ào, dùng ánh mắt kính sợ mà nhìn Thích Ngạo Sương và Tần Diêm. Thiếu niên đại diện tóc đỏ này lại có người hầu có thực lực kinh khủng như thế? Mà theo cách nói của người hầu thì thực lực của chủ nhân hắc (TNS) còn vượt xa hắc (TD)? Vậy thực lực của chính hắc thì như thế nào?

Trên mặt nam tử trung niên kia đều là sợ hãi, nhìn khuôn mặt lãnh khốc của Tần Diêm, không thốt nên lời.

“Cút!” Tần Diêm quát lạnh một chữ, nam tử trung niên kia tựa như lấy được lệnh đặc xá, vội vàng chạy như trút được gánh nặng.

Ánh mắt lạnh lẽo của Tần Diêm quét qua những người vây xem. Khi mọi người đối mắt với ánh mắt đó thì trong lòng cả kinh, tất cả tản đi nhanh chóng.

Đợi mọi người tản đi, Tần Diêm mới xoay người lại nhìn Thích Ngạo Sương.

“Tần....Tần Diêm....” Giọng nói của Thích Ngạo Sương hơi run rẩy và chua xót. Nàng cho rằng cả đời này sẽ không còn được gặp lại Tần Diêm nữa. Nhưng đúng là bây giờ hắc đang sống sờ sờ, đứng trước mặt mình.

“Thuộc hạ nói rồi. Thuộc hạ sẽ vẫn đi theo người.” Tần Diêm mỉm cười, nhẹ nhàng nhưng vô cùng kiên định mà nói, “Tiểu thư, từ ngày thuộc hạ thề như vậy thì tất cả đã được định rồi. Lần này thuộc hạ sẽ sát cánh bên người, sẽ không buông tay nữa.”

Thích Ngạo Sương sửng sốt. Nàng kinh ngạc mà nhìn người trước mặt, bắt đầu đánh giá tỉ mỉ. Hình như người trước mặt không giống trước, tang thương hơn, ánh mắt kiên định hơn. Sự cố chấp giữa hai hàng lông mày không thay đổi. Đi tới thế giới Hỗn Độn cần có thực lực mà người thường không thể tưởng tượng được. Với thực lực của Tần Diêm, có thể tới được thế giới Hỗn Độn, đứng trước mặt mình, đánh lui người vừa này thì cần phải trả giá bao nhiêu? Chợt trong lòng Thích Ngạo Sương đau xót, hoàn toàn không dám nghĩ tiếp nữa.

“Người...Người tới đây bằng cách nào? Sao vừa nhìn đã biết dáng vẻ bây giờ là ta?” Thích Ngạo Sương hỏi không lưu loát cho lắm, một cổ đau lòng càng ngày càng đậm hơn trong lòng nàng. “Chu Đế đâu rồi? Chu Đế ở đâu?” Thích Ngạo Sương không quên con rồng Tiểu Chu Đế thích ăn giấm kia.

“Ở đây không phải chỗ để nói chuyện. Chúng ta đi thôi.” Tần Diêm nhìn sâu vào mắt Thích Ngạo Sương, nhẹ nhàng nói. Cái nhìn này tựa như nhìn xuyên qua linh hồn của nàng, tựa như muốn khắc nàng vào trong xương tủy của mình.

Tần Diêm nói xong thì đi lên trước, Thích Ngạo Sương quay lại nhìn khách sạn cách đó không xa. Đó là chỗ ở của Thiên Đạo Môn. Nàng không chần chừ mà quay đầu lại, bước theo Tần Diêm.

Tần Diêm dẫn Thích Ngạo Sương đi theo hướng ngược lại cho tới khi tới trước một nhà dân thì mới dừng lại, đẩy cửa vào. Nhà cửa gọn gàng sạch sẽ cho người ta cảm giác tâm tình yên ổn. Sau khi vào nhà, Tần Diêm rót cho Thích Ngạo Sương một ly trà.

“Thuộc hạ không có trà hoa hồng mà người thích nhất, uống tạm cái này nhé.” Tần Diêm đưa ly trà trong tay tới.

Câu này khiến Thích Ngạo Sương thiếu chút nữa thì rơi nước mắt.

Sao trong lòng lại đột nhiên thấy khó chịu như thế? Sao lại cảm thấy buồn bã như thế?

Có thứ gì đó hoặc có cảm giác gì đó đã mất?

Thích Ngạo Sương chậm rãi nhận lấy cái ly, rơi nước mắt.

Tần Diêm nhìn bộ dạng của Thích Ngạo Sương, khẽ mở miệng nhưng lại không thể nói ra lời.

“Ta....Ta nhớ các người, ta nhớ người, nhớ Lăng Vân, nhớ Dật Hiên, nhớ Bạch Đế Hắc Vũ, nhớ Ngõa Nhĩ Đa, nhớ Khắc Lý Phu, nhớ Hạ Thiên, nhớ Hắc Long Bản, nhớ Sở Tâm, nhớ Đông Phong Hầu, nhớ biểu tỷ biểu ca....Ta rất nhớ....” Nước mắt Thích Ngạo Sương rơi xuống không ngừng. Đã bao lâu không khóc rồi? Không nhớ nữa....Hình như lâu lắm rồi....Đủ mọi chuyện trước kia chợt hiện ra trong đầu, lấp đầy lòng của Thích Ngạo Sương, từ từ tràn ra. Lâu như vậy tới nay đều chỉ có mình nàng cô đơn chịu đựng tất cả. Tất cả bằng hữu người thân đều không ở bên cạnh. Mình chỉ có thể chôn tất cả trong đáy lòng. Tịch mịch, cô độc, lo lắng....Nàng không kiên cường như bề ngoài. Phải kiên trì, phải dấu tất cả thật sâu. Ngay khi nhìn thấy Tần Diêm, tâm tình đã chôn giấu lâu nay hoàn toàn bộc lộ ra.

Từ đầu tới cuối Tần Diêm không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng một bên đợi, nhìn dáng vẻ rơi lệ của Thích Ngạo Sương, đáy mắt hiện lên đau lòng rất đậm. Người trước mặt thật ra không kiên cường như mọi người vẫn nghĩ. Nàng chỉ yên lặng chịu đựng tất cả một mình mà thôi.

Lâu sau, rốt cuộc Thích Ngạo Sương bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn Tần Diêm.

Tần Diêm nhẹ nhàng thở ra một hơi, chỉnh lại suy nghĩ của mình, lúc này mới từ từ kể lại mình đã tới thế giới này như thế nào, tìm Thích Ngạo Sương bằng cách nào.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 33: Đế Người Đợi Lâu

T

ấn Diêm nhẹ nhàng thở ra một hơi, chỉnh lại suy nghĩ của mình, lúc này mới từ từ kể lại mình đã tới thế giới này như thế nào, tìm Thích Ngạo Sương bằng cách nào.

Tách linh hồn. Lần đầu tiên Thích Ngạo Sương nghe từ này. Mà đây cũng là lần đầu tiên Thích Ngạo Sương nghe Tần Diêm kể về gia tộc của mình. Là gia tộc cổ xưa thần bí đã biến mất, chỉ còn lại một mình Tần Diêm.

Tần Diêm có thể thăng cấp trong thời gian ngắn như vậy, đuổi theo bước chân của Thích Ngạo Sương, tất cả là nhờ tách linh hồn. Tựa như người lột xác, tách linh hồn sẽ giúp người đó tăng lên một tầng. Nhưng đau đớn trong đó còn hơn bị lột xác nữa. Tần Diêm chỉ hơi hột nói một câu nhưng Thích Ngạo Sương biết, đau đớn trong đó không phải người thường có thể tưởng tượng và thừa nhận được.

“Đây là phương pháp bí truyền của gia tộc chúng ta. Tách linh hồn và dấu ấn linh hồn. Dấu ấn linh hồn của ta ngay trước lúc người rời đi đã khắc trên người của người. Chi nên, dù người đi tới đâu thì ta đều có thể tìm được. Có điều, lần này....Để cho người đợi lâu rồi.” Trên khuôn mặt anh tuấn của Tần Diêm là nụ cười thản nhiên, nhìn sâu vào Thích Ngạo Sương đang kinh ngạc. Mà Tần Diêm không nói với Thích Ngạo Sương rằng sau khi thi triển phương pháp bí truyền này thì xương cốt toàn thân sẽ gãy lìa, sau đó sắp xếp lại, rồi lại gãy ra, lặp lại chín lần như thế. Đau đớn trong đó không cần nói cũng biết. Nhưng nếu thi triển phương pháp bí truyền này thất bại thì không chỉ đơn giản là chết. Mà là linh hồn cũng sẽ hoàn toàn bị hủy, không để lại chút dấu vết nào. Tần Diêm chọn cách giấu những điều này, không muốn Thích Ngạo Sương có chút gánh nặng nào trong lòng, cho dù chỉ là một chút xíu.

“Người....Người.....” Thích Ngạo Sương kinh ngạc mà nhìn Tần Diêm đang mỉm cười trước mặt, ấp úng, nhưng không nói ra được lời nào. Nơi đáy lòng dâng lên cảm động và đau lòng thật sâu. Tần Diêm, Tần Diêm, Tần Diêm vẫn luôn bên cạnh mình, lại dùng cách đó để theo tới đây. Làm sao mình chịu nổi đây? Mình đáng để hắn làm như thế sao? Mình không phải Khắc Lôi Nhã chân chính, cũng không phải là người có ràng buộc gì với hắn. “Nhưng, Tần Diêm, ta, ta không phải là....”

“Tiểu thư!” chợt, Tần Diêm cao giọng ngắt lời Thích Ngạo Sương, nhìn nàng bằng ánh mắt sáng quắc, nói rõ ràng từng chữ, “Tiểu thư, người đừng nói gì nữa. Ta chỉ biết người chính là người mà ta muốn đi theo cả đời. Ta nói rồi, ta sẽ bảo vệ người, sẽ đứng cạnh người vĩnh viễn. Người đừng nghĩ tới những chuyện khác nữa.”

Thích Ngạo Sương kinh ngạc mà nhìn Tần Diêm, đôi môi khẽ run, cực kỳ phức tạp: “Tại sao? Tại sao người....”

“Tiểu thư, xin người đừng có bất kỳ gánh nặng nào. Ta không mong tiểu thư đáp lại tấm lòng của ta, một chút cũng không. Ta chỉ muốn yên lặng bảo vệ người, muốn nhìn người, ở cạnh người là được rồi.” Tần Diêm mỉm cười, giọng điệu kiên định.

Trong phòng yên tĩnh, lúc này, tất cả đều im lặng.

Lâu sau hai người mới bình tĩnh lại, nói về tình huống hiện tại của mình. Thích Ngạo Sương cũng nói cho Tần Diêm về sự hoài nghi học viện Tinh Thần của mình.

“Nói vậy thì quả thật là rất khả nghi.” Tần Diêm cau mày suy nghĩ, “Học viện Tinh Thần ham thích làm cho người ta thành cường giả là có ý đồ gì? Hình như theo lời tiểu thư thì không có chỗ tốt nào. Nhưng nếu những cường giả này có công dụng nào đó với học viện Tinh Thần mà không ai biết...”

Đột nhiên Thích Ngạo Sương kinh hãi. Có công dụng mà không muốn người khác biết?!

“Rất kỳ lạ. Nhưng tiểu thư, bây giờ người đừng vọng động. Theo lời người hãy khiến ca ca của Mạt Lý Na không tiến thêm nữa, tạm thời nghe lời nam tử thần bí kia nói, đừng vội vàng.” Tần Diêm phân tích, “Lực chú ý của học viện Tinh Thần cũng ở đại hội bốn thành này, chắc là cũng muốn phát hiện thêm cường giả, hoặc là người có tiềm năng...” Tần Diêm nói tới đây thì ngừng lại, hai người nhìn nhau, sắc mặt đại biến.

Sao không nghĩ tới cho tới nay đại hội bốn thành đều do học viện Tinh Thần chủ trì nhỉ! Phải chăng đây là để thỏa mãn mục đích không rõ nào đó của học viện? Mà mục đích đó bây giờ đã rõ ràng rồi. Chính là vì tìm kiếm cường giả và người có tiềm lực đột phá cảnh giới Phá Toái Hư Không!

Nhưng tìm những người này làm gì?

Một luồng khí lạnh dâng lên từ đáy lòng Thích Ngạo Sương. Bởi vì lúc này nàng đang nghĩ tới một người.

Người lần đầu tham gia tu luyện đã vượt qua tầng thứ tám, nhưng cuối cùng lại là người phản bội học viện Tinh Thần, thiếu chút nữa thì phá hủy tháp Tinh Thần Thiên. Mọi người đồn rằng lúc đó hắn đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không. Sau đó không ai biết tung tích của hắn. Có người nói đã chết, có người nói đã ẩn cư.

Có phải người kia đã phát hiện ra điều gì không?

Hay là?!

Thích Ngạo Sương giật mình, chấn động toàn thân. Trong đầu nàng xuất hiện nam tử thần bí đó, người đã ngăn mình bước lên tầng thứ chín. Hắn nói

hắn sẽ giải quyết mọi chuyện. Chẳng lẽ hắn chính là người đã phản bội học viện Tinh Thần Thiên?

Phân tích qua đủ loại đầu mối thì có thể là như vậy.

“Tiểu thư? Tiểu thư?” Tần Diêm thấy Thích Ngạo Sương thất thần thì liền gọi mấy tiếng để thần trí nàng quay về.

“À?” rốt cuộc, Thích Ngạo Sương lấy lại tinh thần, nhìn Tần Diêm.

“Tiểu thư, có phải người nghĩ tới điều gì hay không?” Tần Diêm khẽ cau mày, trầm giọng hỏi.

“Ừ. Ta nghĩ tới một người.” Thích Ngạo Sương gật đầu, nói suy đoán trong lòng mình ra.

“Tiểu thư nói rất có lý. Chuyện này dường như rất khó giải quyết. Nhưng chúng ta phải làm theo quyết định của tiểu thư, trước hết cứ yên lặng theo dõi thay đổi cái đã. Hơn nữa...” Tần Diêm dừng lại, trầm giọng nói tiếp, “Hơn nữa bây giờ chúng ta không có thực lực chống đối học viện Tinh Thần.”

“Ừ. Bây giờ chỉ có thể chờ thôi.” Thích Ngạo Sương gật đầu.

“Tiếp theo tiểu thư định làm gì?” Tần Diêm hỏi.

“Ừ. Ta muốn đi gặp đệ tử của Thiên Đạo Môn.” Thích Ngạo Sương nói.

“Là môn phái tiểu thư gia nhập?”

“Ừ. Đi xem xem có chỗ nào có thể giúp được không.” Thích Ngạo Sương gật đầu, “Vừa rồi lúc chưa gặp người ta định tới đó.”

“Vậy ta đi theo người.” Tần Diêm đứng dậy.

“Cũng được. Có điều đừng gọi tiểu thư nữa.” Thích Ngạo Sương cười nhẹ.

“Vâng, thiếu gia.” Tần Diêm và Thích Ngạo Sương nhìn nhau cười.

Đi trên đường, Tần Diêm đi sau lưng Thích Ngạo Sương theo thói quen, yên lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng của nàng, trong lòng đầy suy nghĩ. Được nhìn thấy tiểu thư lần nữa thì lại là trong hoàn cảnh này. Tiểu thư xảy ra nhiều chuyện như vậy, bây giờ thậm chí còn trao đổi thân thể với Phong Dật Hiên, mà người làm ra chuyện này là Lãnh Lăng Vân. Nhưng cũng chính bởi tiểu thư không muốn Phong Dật Hiên chết nên Lãnh Lăng Vân mới làm thế! Tần Diêm ngẩng đầu, nhìn trời, Lãnh Lăng Vân, Phong Dật Hiên...Hai người này, tiểu thư phải chọn ai đây?

Khi Thích Ngạo Sương bước vào đại sảnh của khách sạn nơi Thiên Đạo Môn ở thì một giọng nói lỗ mãng quen thuộc truyền tới: “Ồ, đây chẳng phải là tiểu Ngạo Sương của chúng ta à? Sứ giả đại nhân giá lâm có gì phải làm ạ? Chẳng lẽ tới mời chúng ta đi ăn cơm?” giọng nói này không cần phải đoán cũng biết là của A Nhĩ Đề Tư rồi.

“A Nhĩ Đề Tư trưởng lão.” Thích Ngạo Sương theo giọng nói nhìn sang, nở nụ cười. Chẳng biết tại sao Thích Ngạo Sương có thể nhìn thấy bóng dáng của người kia trên người A Nhĩ Đề Tư, tuy chỉ có một chút xiu. Nhẹ nhàng như vậy, lười biếng như vậy thật giống Tạt Mễ Nhĩ. Cảm giác này khiến trong lòng Thích Ngạo Sương dâng lên sự ấm áp.

“Tiểu Ngạo Sương, ha ha, đã lâu không gặp.” A Nhĩ Đề Tư nhảy từ trong góc đại sảnh ra, chạy về phía Thích Ngạo Sương.

“Vâng, cũng hơi lâu rồi.” Thích Ngạo Sương mỉm cười.

“Oa, đây là ai?” A Nhĩ Đề Tư chột khẽ cau mày nhìn Tần Diêm sau lưng Thích Ngạo Sương, hỏi đầy nghi ngờ. Hơi thở trên người nam tử này hơi kỳ lạ, nhưng lại không nói rõ được là lạ thế nào cho nên mới hỏi.

“Hắn là...” Thích Ngạo Sương còn chưa nói hết thì đã bị Tần Diêm nói trước.

“Ta là người hầu của thiếu gia.” Tần Diêm trả lời không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Hả?” A Nhĩ Đề Tư hơi nghi ngờ mà nhìn hai người, nhưng không hỏi thêm nữa.

“A Nhĩ Đề Tư, cảm ơn người đã giúp con nhiều như vậy. Lần đại hội bốn thành này có cần con giúp gì không?” Thích Ngạo Sương suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định tạm thời không nói việc mà nàng lo lắng và hoài nghi cho A Nhĩ Đề Tư. Dù sao bây giờ không có chứng cứ, hơn nữa bọn họ cũng không có ai đạt tới cảnh giới Hư Không.

“Không có. Chúng ta giải quyết hết rồi. Lần đại hội này nhất định chúng ta sẽ đứng đầu bảng, ha ha.” A Nhĩ Đề Tư ngửa đầu, cười lớn quên cả hình tượng.

Thích Ngạo Sương nhìn bộ dạng đặc chí của A Nhĩ Đề Tư mà thấy xấu hổ.

“Con tới vì chuyện này à? Không có gì cần con giúp đâu. Đi, đi đi, mời ta ăn cơm.” A Nhĩ Đề Tư cười hi hi, nói. Ông vươn tay ôm vai Thích Ngạo Sương đẩy nàng ra ngoài.

Ánh mắt Tần Diêm sắc như kiếm rơi vào cái tay trên vai Thích Ngạo Sương, mà A Nhĩ Đề Tư thì hồn nhiên không nhận ra, vẫn cười hi hi ha ha, ra ngoài với nàng.

Tần Diêm khẽ cau mày, cuối cùng im lặng đi theo.

Trên lầu hai của khách sạn, Tháp Lệ Na kinh ngạc mà nhìn theo bóng lưng đang biến mất ở cửa của Thích Ngạo Sương, trong mắt đầy vẻ không đành lòng.

Ăn cơm với A Nhĩ Đề Tư xong, Thích Ngạo Sương dẫn Tần Diêm về khách sạn của học viện Tinh Thần, để người phục vụ sắp xếp chỗ ở cho Tần Diêm. Là căn phòng cách phòng nàng không xa.

Màn đêm buông xuống, Kiều Nạp Sâm và Địch Thản Tư trở về, cửa phòng Thích Ngạo Sương đóng chặt nên hai người cũng không quấy rầy mà về phòng mình.

Thích Ngạo Sương nằm trên giường, nhìn rèm che hoa lệ, trong lòng kích động và vui mừng. Không ngờ hôm nay lại gặp được Tần Diêm. Sự thân thiết và ấm áp trong lòng không thể diễn tả thành lời.

Có Tần Diêm ở đây, thật tốt....

Thích Ngạo Sương thỏa mãn nhắm mắt lại, từ từ ngủ.

Ban đêm, ánh trăng trong veo chiếu qua cửa sổ, xung quanh yên tĩnh.

Chợt một bóng người lặng yên không tiếng động xuất hiện trước giường Thích Ngạo Sương khi nàng đã ngủ say, cứ như vậy mà lẳng lặng đứng cạnh giường, yên lặng nhìn gương mặt điềm tĩnh say ngủ của nàng.

“Aiz...” một tiếng thở dài nhẹ tới mức không thể nghe được phát ra từ miệng người nọ, mang theo một chút đau buồn và ý tứ hàm xúc.

Chợt, người đứng cạnh giường khẽ cau mày, liếc về phía cửa phòng, biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt tựa như chưa bao giờ xuất hiện.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 34: Giống Như Đã Từng Quen

B

Ông người kia biến mất ngay tại chỗ, trong phòng yên tĩnh như cũ. Thích Ngạo Sương đang ngủ say nên hoàn toàn không nhận ra có người đã tới.

Ngoài thành, hai bóng người đuổi theo nhau, giữ một khoảng cách nhất định cho đến khi bước vào một rừng cây nhỏ tĩnh mịch.

Người đi trước dừng lại, chấp tay mà đứng nhưng không quay đầu lại.

Tần Diêm đuổi theo sau cũng dừng lại, nhìn người phía trước chăm chăm, cũng im lặng.

“Người đuổi theo làm gì?” một câu nói nhẹ nhàng sâu xa phát ra từ miệng người nọ.

“Người là ai?” Tần Diêm khẽ cau mày, nhìn người phía trước, ánh mắt sáng rực.

“Là ai có quan trọng không?” Người phía trước nói nhỏ.

Tần Diêm im lặng.

“Ta không có ác ý với nàng.” Người nọ nói thật nhỏ.

“Ta biết rõ.” Tần Diêm trầm giọng, nói đầy khẳng định, “Ngược lại, còn rất quan tâm.” Tần Diêm nói ra nghi vấn trong lòng. Nam nhân này là ai? Sao lại có thái độ kỳ lạ như thế với tiểu thư?

“Sao lại không. Tạm thời các người đừng nhúng tay vào chuyện của học viện Tinh Thần. Ta sẽ chờ thời cơ thích hợp rồi xử lý. Các người sẽ rõ thôi.

Đến lúc đó các người hãy ra tay cũng không muộn.” người đứng yên phía trước từ từ nói.

“Là người! Người chính là nam tử thần bí theo lời tiểu thư!” Tần Diêm giật mình, “Cũng chính là người năm đó thiếu chút nữa đã phá hủy tháp Tinh Thần Thiên?!” Tần Diêm kinh ngạc không dứt. Khó trách thực lực của người này sâu không lường được. Nếu không phải linh hồn mình từng tách ra nên trở nên nhạy cảm khác thường cũng không thể phát hiện được hắn đang đứng trong phòng của tiểu thư. Mà vừa rồi đuổi theo rõ ràng cho thấy hắn không dùng hết sức, nếu không mình không thể nào bắt kịp. Hắn tới đây thì dừng lại chờ mình là có chuyện muốn nói sao?

“Ừ. Đã qua lâu rồi.” Nam tử thần bí lạnh nhạt nói, “Phải phá hủy tháp Tinh Thần Thiên của học viện Tinh Thần.”

“Vì sao?” Tần Diêm căng thẳng trong lòng. Nam tử thần bí trước mặt hiển nhiên biết chút nội tình. Nhưng chuyện này là như thế nào?

“Rồi người sẽ biết. Trước đó hãy bảo vệ nàng cho tốt.” Nam tử thần bí nói xong thì bóng dáng biến mất ngay tại chỗ trong nháy mắt. Chỉ có gió nhẹ nhàng thổi qua và tiếng lá cây xào xạc.

Tần Diêm bước vội lên mấy bước, không thể cảm nhận được hơi thở của nam tử thần bí kia nữa.

Hắn là ai?

Sao lại quan tâm tiểu thư như vậy?

Sao lại có cảm giác như đã từng quen biết?

Như đã từng quen biết? Sao mình lại có ý nghĩ hoang đường như thế nhỉ?!

Tần Diêm đứng trong rừng cây một lúc lâu rồi mới trở về, trong lòng cực kỳ nghi ngờ.

Sáng sớm hôm sau, tiếng chim hót líu lo truyền vào phòng. Ánh mặt trời chiếu qua khung cửa, tỏa khắp mặt đất. Thích Ngạo Sương từ từ mở mắt ra, nhìn rèm che hoa lệ trên đầu, ngáp một cái, từ từ đứng dậy.

Ngoài cửa truyền đến tiếng nói rất nhỏ.

“Người là ai?”

Hình như là giọng Địch Thản Tư.

Trong lòng Thích Ngạo Sương căng thẳng, chợt nhớ ra hôm qua Tần Diêm trở lại chưa gặp Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm. Mà tính tình của Địch Thản Tư thì hơi kỳ lạ, không chừng sẽ xảy ra xung đột với Tần Diêm.

Thích Ngạo Sương vội vàng xuống giường, mở cửa phòng ra, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Địch Thản Tư.

Tần Diêm im lặng đứng cạnh cửa phòng Thích Ngạo Sương, mặt sắc lạnh, không trả lời câu hỏi của Địch Thản Tư.

“Địch Thản Tư.” Thích Ngạo Sương gọi.

“Thích Ngạo Sương, người này là ai mà lại canh cửa cho đệ?” Địch Thản Tư khẽ cau mày, đáy mắt thoáng qua tia âm trầm.

“Là người hầu của đệ, Tần Diêm.” Thích Ngạo Sương suy nghĩ một chút, giới thiệu theo ý Tần Diêm.

“Người hầu? À.” Địch Thản Tư nghe xong thì sắc mặt hơi dịu lại. Nhìn hành động của Tần Diêm thì đúng là giống một người hầu trung thành.

“A ~~~ oh ~~~ đó ~~~ nha ~~~” Kiều Nạp Sâm vận người bẻ cổ, ngáp dài, miệng phát ra mấy tiếng kêu quái dị, híp mắt, mặt tràn đầy hài lòng. Lúc hăn mở mắt ra thấy ba người thì hơn sừng sốt.

“Các huynh đang làm gì vậy? A, đây là ai?” Kiều Nạp Sâm nhìn Tần Diêm đầy nghi ngờ.

“Chỉ là người hầu của Thích Ngạo Sương mà thôi.” Địch Thản Tư nhàn nhạt trả lời, “Được rồi, chúng ta đi ăn cơm đi. Nhân tiện xem cách trang trí của hội trường luôn.”

Tần Diêm từ đầu đến cuối vẫn im lặng đứng một bên.

Kiều Nạp Sâm nhìn Địch Thản Tư rồi nhìn Tần Diêm một cách đầy nghi ngờ.

“Đệ đi rửa mặt đã.” Thích Ngạo Sương xoay người vào phòng.

“Vậy chúng ta chờ đệ ở nhà ăn.” Kiều Nạp Sâm nói.

“Ừ.”

Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm rời đi. Tần Diêm cúi đầu, khoanh hai tay trước ngực, im lặng tựa vào vách tường cạnh cửa phòng Thích Ngạo Sương, lặng lẽ chờ đợi.

Địch Thản Tư nhìn Tần Diêm từ xa, có vẻ dăm chiêu.

Trên bàn ăn, Kiều Nạp Sâm híp mắt nhai thức ăn, vẻ mặt hài lòng nhưng không biết hăn đang nghĩ gì.

Địch Thản Tư lẳng lẳng ăn bữa sáng, dư quang khóe mắt lại nhìn về phía Thích Ngạo Sương.

Tần Diêm đứng sau lưng nàng, vẻ mặt rất tự nhiên mà rót trà nóng cho nàng. Mùi hoa hồng thơm ngát say lòng người.

Là trà hoa hồng.

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu, nhìn Tần Diêm, khẽ mỉm cười hiểu ý.

Trên khuôn mặt lạnh lẽo của Tần Diêm cũng lộ ra nụ cười thần nhiên. Rót xong trà, Tần Diêm lại im lặng lui lại sau lưng Thích Ngạo Sương.

Tất cả đều rơi vào trong mắt Địch Thản Tư. Ánh mắt hân hoan thâm trầm.

Dùng bữa sáng xong thì ba người chuẩn bị tới võ trường lớn nhất ở phía tây thành. Đây sẽ là nơi diễn ra các cuộc so tài của các thành.

Ba người ngồi chung một chiếc xe ngựa. Tần Diêm ngồi bên cạnh người đánh xe, vẫn không mở miệng nói chuyện như cũ.

Đến võ trường, xe ngựa vừa dừng lại thì liền có người bước ra đón. Ba người đi phía trước, Tần Diêm lặng lẽ theo sau. Tuần tra hội trường, Kiều Nạp Sâm không nhìn được mà ngáp dài, chán đến chết, hết nhìn đông lại ngó tây. Mặt Địch Thản Tư thì không lộ vẻ gì, kiểm tra tất cả, không nhìn ra được hân đang nghĩ gì.

“Kiều Nạp Sâm, đệ đi gặp người phụ trách trận cuối một chút, kia kìa....”

“Thích Ngạo Sương, đệ cũng đi đi, để Kiều Nạp Sâm giải thích cho đệ.”
Địch Thản Tư phân phó.

“Vâng.” Hai người gật đầu. Thích Ngạo Sương đi cùng Kiều Nạp Sâm, Tần Diêm cũng bước theo.

“Chỗ đó trừ đại diện của học viện Tinh Thần thì không ai được bước vào.”
Giọng nói lạnh lùng nhàn nhạt của Địch Thản Tư bay tới.

Tần Diêm khẽ quay lại, liếc nhìn Địch Thản Tư. Mặt Địch Thản Tư vẫn lạnh lùng, không có biểu tình gì.

Thích Ngạo Sương nhìn Tần Diêm, mỉm cười: “Tần Diêm, không sao đâu. Ở đây chờ ta một lát.”

Tần Diêm gật đầu: “Vâng, thiếu gia.”

Đội Kiều Nạp Sâm và Thích Ngạo Sương rời đi Địch Thản Tư mới thu hồi ánh mắt, từ từ quay sang nhìn Tần Diêm.

Tần Diêm từ từ ngẩng đầu, đối diện với đồng tử vô cùng âm u lạnh lẽo của Địch Thản Tư.

“Người hãy chú ý thân phận của mình. Nếu người làm Thích Ngạo Sương phân tán chú ý thì ta sẽ giết người.” Giọng nói của Địch Thản Tư lạnh lẽo không chút gợn sóng. Nhưng sự lạnh lẽo nơi đáy mắt rất rõ ràng. Người hầu bỗng nhiên xuất hiện và loại cảm giác khi thấy hắc (TD) ở cùng với Thích Ngạo Sương khiến hắc (ĐTT) rất khó chịu. Địch Thản Tư có thể xác định một chút đó là Thích Ngạo Sương rất quan tâm nam nhân này. Nhưng nếu nam nhân này trói buộc Thích Ngạo Sương thì nhất định mình sẽ tiêu diệt hắc không chần chừ!

Tần Diêm cười nhạt, nhẹ giọng nói: “Quan hệ giữa người và thiếu gia nhà ta là thế nào?”

Địch Thản Tư hơi sững sờ, sau đó giận tái mặt: “Hắc là người duy nhất mà ta thừa nhận.”

“Vậy người thừa nhận người không?” Khóe miệng Tần Diêm nhếch lên thành nụ cười mỉa mai.

Địch Thản Tư cười lạnh: “Chuyện này không cần người quan tâm.” Trong nhận thức của Địch Thản Tư thì tự nhiên Thích Ngạo Sương cũng thừa

nhận hẳn.

“Người biết thiếu gia muốn làm gì nhất không? Người biết lý do vì sao thiếu gia phải bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không không? Người cho rằng thiếu gia đi chung một đường với người à?” Nụ cười mỉa mai trên khóe miệng Tần Diêm càng rõ hơn.

Ngay lập tức, một luồng khí thế khổng lồ đột nhiên đánh úp về phía Tần Diêm. Sát khí vô cùng đáng sợ phủ lên người Tần Diêm. Một chút máu từ từ hiện ra trên khuôn mặt anh tuấn của Tần Diêm. Vết máu tươi khó coi đáng sợ chảy ra không chút tiếng động.

Tần Diêm không phản ứng, trên mặt vẫn là nụ cười mỉa mai nhàn nhạt.

Hai người cứ như vậy mà nhìn nhau, không có ý lảng tránh.

“Các huynh đang làm gì vậy?” giọng nói hơi lo lắng của Thích Ngạo Sương truyền tới từ xa.

Địch Thản Tư thu hồi khí thế của mình ngay lập tức, xoay người nhìn Thích Ngạo Sương, cười nhạt rồi nói: “Không có gì. Người hầu của đệ cũng không tệ lắm.”

Thích Ngạo Sương nhìn Tần Diêm sau lưng Địch Thản Tư, thấy vết máu trên mặt hẳn nhưng vẻ mặt hẳn vẫn rất thoải mái. Thích Ngạo Sương liền nhìn Địch Thản Tư, không nói thêm gì.

Kiểm tra hết hội trường, Kiều Nạp Sâm kêu gào đã làm xong việc ngày hôm nay rồi, giờ đi dạo phố nhìn ngắm cửa hàng xem có tìm được thứ gì tốt không. Kiều Nạp Sâm hưng phấn chui vào điểm này, nhảy lên rồi vào điểm kia. Theo sau hẳn là đoàn người Địch Thản Tư với vẻ mặt lạnh lùng. Vốn Địch Thản Tư sẽ không làm chuyện nhàm chán này nhưng Thích Ngạo Sương cũng đi theo Kiều Nạp Sâm nên hẳn ở lại.

Trong tiệm trang sức.

“Ha ha, Thích Ngạo Sương, đệ nhìn cái này đi, nó rất hợp với đệ đấy.” giọng điệu Kiều Nạp Sâm có chút hưng phấn.

Thích Ngạo Sương nhìn thì thấy Kiều Nạp Sâm chỉ một sợi dây chuyền màu tím nhạt.

“Rất hợp với bông tai của đệ đó. Ha ha. Dù sao thì đệ cũng đẹp hơn nữ nhân.” Kiều Nạp Sâm không giữ được miệng, nói.

Ánh mắt Thích Ngạo Sương dừng lại. Dây chuyền màu tím nhạt....

Thích Ngạo Sương đưa tay từ từ sờ bông tai của mình, trầm mặc.

“Kiều Nạp Sâm, còn nói hươu nói vượn nữa là ta cắt lưỡi đệ.” Địch Thân Tư lạnh lùng nói ra một câu.

Kiều Nạp Sâm le lưỡi, không nói nữa. Thấy Thích Ngạo Sương trầm mặc thì Kiều Nạp Sâm nghĩ rằng hẳn nói nàng đẹp hơn nữ nhân nên nàng giận. Có nam nhân nào bị nói là đẹp hơn nữ nhân mà không giận?

“Đi thôi.” Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nói, sau đó xoay người rời đi. Tần Diêm cúi đầu theo sau.

Kiều Nạp Sâm có chút lo lắng, cũng vội vàng đi theo.

Địch Thân Tư liền nhìn sợi dây chuyền màu tím nhạt, trong đầu lại nghĩ tới bông tai của Thích Ngạo Sương. Bông tai này có vấn đề gì sao?

Thích Ngạo Sương từ từ đi trên đường, nhìn phía trước, hơi thất thần.

Tần Diêm đuổi theo, nói nhỏ: “Thiếu gia, người nhớ Lãnh thiếu à?”

Thích Ngạo Sương không phủ nhận mà gật đầu.

“Vậy thiếu gia có nhớ Phong thiếu không?” chợt Tần Diêm nói một câu như vậy.

Thích Ngạo Sương hơi ngần ra.

“Sớm muộn gì thiếu gia cũng phải chọn một trong hai người này....” Lời của Tần Diêm rất nhẹ, rất nhẹ.

“Ta....” Thích Ngạo Sương sửng sốt, dừng lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 35: Chọn Rể

K

hông phải sao? Thiếu gia, người hân phải lựa chọn một. Phong thiếu đối với người như vậy, đến ta cũng cảm thấy động lòng. Nhưng thiếu gia, trong lòng người nghĩ gì?" Tần Diêm nhìn Thích Ngạo Sương thật sâu, chậm rãi trầm thấp nói ra một câu nói như vậy. Thanh âm thấp đến mức chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được. Kiều Nạp Sâm và Địch Thản Tư xa xa ở phía sau, cũng không ngay lập tức đuổi theo.

Đúng vậy a, hai người kia đối với tiểu thư là toàn tâm toàn ý, tiểu thư thích một trong hai người bọn họ, là ai đây? Tiểu thư nên đáp lại tâm ý của bọn họ đi thôi. Nhưng đối với mình Tần Diêm không hề nghĩ tới, một chút cũng không nghĩ. Chưa từng muốn Thích Ngạo Sương phải đáp lại mình cái gì.

Thích Ngạo Sương đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn trời, chợt lộ ra nụ cười nhàn nhạt dịu dàng nói: "Tần Diêm, thật ra thì ta đã có lựa chọn."

"À?" Tần Diêm sửng sốt, đứng tại chỗ nhìn Thích Ngạo Sương mỉm cười, nhất thời trong lòng không biết là cảm giác gì.

"Đi thôi, Tần Diêm." Thích Ngạo Sương cười nhàn nhạt, nhưng không nói gì nữa.

Tần Diêm lấy lại tinh thần, trầm mặc đi theo. Lựa chọn của tiểu thư cũng là lựa chọn của hân. Bất luận tiểu thư lựa chọn như thế nào, hân cũng không có bất kỳ ý kiến gì.

Hai người đi về phía trước đi, Kiều Nạp Sâm và Địch Thản Tư từ từ đuổi theo.

"Cái đó.... Thích Ngạo Sương, vừa rồi ta không phải cố ý nói như vậy, ta cũng không có ý đó." Kiều Nạp Sâm đuổi theo, ngượng ngùng nói.

"Ta không để ý, đi thôi. Hôm nay còn có chuyện gì không?" Thích Ngạo Sương quay đầu Kiều Nạp Sâm đang thấp thỏm không yên, cười nhạt một tiếng hỏi.

"Căn bản không có chuyện gì . Đại hội tứ thành cũng chỉ chấn bị như vậy thôi. Kết thúc rồi thì chúng ta về trường học, rất nhàm chán." Kiều Nạp Sâm chán đến chết nói.

"Lần này, chắc lại là thành Thiên Bảo đoạt giải nhất." Thanh âm của Địch Thản Tư không mang theo một tia tình cảm nhàn nhạt bay tới.

"Thôi đi, người cũng tham gia thì thành Thiên Bảo có thể đứng thứ nhất sao?" Kiều Nạp Sâm bĩu môi nói.

"Không cần thiết." Địch Thản Tư lại như vậy khạc ra một câu .

"Thật là không hiểu nổi người, tỷ phu người cầu khẩn mấy lần, người cũng cự tuyệt, đó là tỷ phu người đấy." Kiều Nạp Sâm nói thầm, hiển nhiên hoàn toàn không hiểu ý định của Địch Thản Tư.

Mặt Địch Thản Tư lạnh lùng, không nói thêm với Kiều Nạp Sâm.

Thích Ngạo Sương nghe những lời này, nhưng trong lòng sáng tỏ. Địch Thản Tư quả nhiên là cái đề máu lạnh, mà lại còn là kẻ nguy hiểm nữa.

Đoàn người đã trở lại chỗ trọ, mới vừa vào cửa có người vội vàng tiến lên đón. Còn không chỉ dừng lại một người.

"Địch Thản Tư đại nhân."

"Thiếu gia."

Hai người ăn mặc đoan trang chia nhau ra tiến tới chỗ Kiều Nạp Sâm và cả Địch Thản Tư.

"Người tới làm gì? Lão già không phải nói gần đây sẽ không trông nom ta sao?" Kiều Nạp Sâm cau mày không khách khí nói với kẻ trước mặt.

"Thiếu gia, lần này đại nhân là có chuyện mới tìm ngài, đây là tin tức của đại nhân." Người tới cung kính móc ra một phong thư đưa tới trước mặt của Kiều Nạp Sâm.

Kiều Nạp Sâm hồ nghi nhìn một chút người trước mắt, rồi đưa tay nhận lấy phong thư.

Mà Địch Thản Tư bên này cũng nhận lấy tin tức đang nhìn người đưa tin do tỷ tỷ phái tới.

Thích Ngạo Sương gật đầu một cái, cùng Tần Diêm đi vào bên trong.

"Không thể nào! Lão già, chớ có tính toán trên đầu ta." Chợt, Thích Ngạo Sương mới vừa đi ra mấy bước liền truyền đến âm thanh kích động của Kiều Nạp Sâm, giống như là mèo bị dẫm trúng đuôi vậy.

"Trở về nói cho chị ta biết, ta sẽ không làm." Sau một khắc âm thanh lạnh lẽo của Địch Thản Tư cũng truyền đến.

Thích Ngạo Sương nghi ngờ quay đầu lại, thấy Kiều Nạp Sâm cũng mang dáng vẻ kích động.

"Chuyện Bối Sắt Phân Ni chọn rể liên quan gì tới ta? Ta không có hứng thú, đi đi, trở về nói cho lão già ta không có hứng thú, những chuyện như vậy sau này đừng làm phiền ta." Kiều Nạp Sâm không nhịn được phất tay vội vàng nói với người trước mắt, lại liếc liếc sang bên Thích Ngạo Sương.

Địch Thản Tư trầm mặc đi theo phía sau, để lại hai tới đưa tin người bốn mắt nhìn nhau.

Bối Sắt Phân Ni chọn rể? Thích Ngạo Sương ngăn ra. Chợt nhớ tới, Bối Sắt Phân Ni chính là nữ nhi của Thánh chủ thành Bích Ngọc. Lần này đại hội tứ thành thì có cả việc chọn rể để lôi kéo thế lực cũng là chuyện bình thường. Chỉ là, Bối Sắt Phân Ni là người trong lòng của Vi Ân Tư. Nếu như Bối Sắt Phân Ni đối với Vi Ân Tư không có tâm tư gì thì cũng thôi đi, nhưng là hai người lưỡng tình tương duyệt, chỉ bằng điểm này, Thích Ngạo Sương cũng sẽ không đồng ý để Bối Sắt Phân Ni gả cho người khác.

"Lúc nào thì chọn rể? Ở nơi nào?" Thích Ngạo Sương nhìn về mặt tức giận Kiều Nạp Sâm hỏi.

"Người nghĩ gì đây? Chớ đi, Bối Sắt Phân Ni không thích hợp với người." Kiều Nạp Sâm cho là Thích Ngạo Sương đối với Bối Sắt Phân Ni thấy hứng thú, lập tức mở miệng khuyên, "Nàng kia rất bốc đồng, người không chịu nổi đâu."

"Thích Ngạo Sương?" Địch Thản Tư cũng đi lên, có chút trầm thấp dò hỏi.

"Không, ta đối với nàng không có hứng thú. Là bạn cùng phòng của ta là Vi Ân Tư." Thích Ngạo Sương suy nghĩ một chút, lại nói ra. Kiều Nạp Sâm là người có thể tin tưởng, mà Địch Thản Tư sẽ không nhầm chán đi can thiệp chuyện này.

"Nha. Thì ra là như vậy ~~" Kiều Nạp Sâm vuốt cằm của mình suy tư.

Địch Thản Tư vừa nghe, không nói gì nữa.

"Vi Ân Tư là ai? có phải là con riêng của Tiền Nhâm Cửu Thiên thành chủ không?" Chợt Kiều Nạp Sâm nhỏ giọng nói ra một câu như vậy.

Thích Ngạo Sương có chút kinh ngạc nhú mày, nhìn Kiều Nạp Sâm không nói gì.

"Đừng nhìn ta như vậy, nhà ta có tin tình báo nên biết được." Kiều Nạp Sâm chớp mắt có chút hả hê nói.

"Dạ, cho nên." Thích Ngạo Sương khẽ cau mày.

"Hắc hắc, loại chuyện như vậy ta có hứng thú. Người kia lợi, ta cũng lợi như vậy ai cũng vui vẻ." Kiều Nạp Sâm cười híp mắt đối với thích Ngạo Sương ngoắc ngoắc "Đi, chúng ta đi nói chuyện đi."

Địch Thản Tư liếc nhìn Kiều Nạp Sâm, không nói gì, xoay người trở về phòng của mình.

"Trời sập hăn cũng sẽ không quản, thật không biết hăn rốt cuộc quan tâm cái gì." Kiều Nạp Sâm nhìn Địch Thản Tư nhìn bóng lưng của Địch Thản Tư khẽ nói "Có lẽ hăn chỉ quan tâm là mình? Người như vậy, hăn không tịch tịch sao?"

"Hăn rất sợ tịch tịch." Chợt, Tần Diêm im lặng mà nói ra một câu nói như vậy .

"Gì?" Kiều Nạp Sâm trừng to mắt mà nhìn Tần Diêm, Tần Diêm cũng mang vẻ mặt bình tĩnh, giống như lời nói mới rồi không phải hăn nói ra."Làm sao người biết hăn sợ tịch tịch?"

Tần Diêm không nói lời nào chỉ là lặng lặng đứng sau lưng Thích Ngạo Sương.

Kiều Nạp Sâm giựt giựt khóe miệng, liếc mắt nhìn Tần Diêm, không hiểu Tần Diêm làm sao sẽ đột nhiên nói một câu như vậy.

"Kiều Nạp Sâm, người có biện pháp giải quyết chuyện của Bối Sắt Phân Ni?" Thích Ngạo Sương mở miệng.

"Không có." Kiều Nạp Sâm vẽ mặt thành thật nói.

Thích Ngạo Sương giựt giựt khóe miệng đang muốn nói gì, Kiều Nạp Sâm hì hì mà nói: "Hiện tại không có cách nào thì có thể nghĩ biện pháp chứ sao. Đi, ta sớm xác định bây giờ Thành chủ Cửu Thiên thành rất khó chịu."

Trong lòng của Thích Ngạo Sương hiện lên một tia lo lắng. Hiện đảm nhiệm chức Thành chủ của Cửu Thiên thành là tỷ phu trên danh nghĩa của Định Thản Tư, chuyện này, xử lý thì có rất nhiều phiền toái.

Kiều Nạp Sâm ôm bả vai Thích Ngạo Sương, kéo về gian phòng của mình. Mắt Tấn Diêm sáng quắc dừng lại ở đôi tay của Kiều Nạp Sâm. Khóe mắt Kiều Nạp Sâm nhìn thấy hai mắt Tấn Diêm như hai bó đuốt sáng rực đang chiếu tướng hắn, đáy mắt thoáng qua một tia nghi ngờ. Cái này hầu này, ánh mắt hắn vì sao lại như vậy ?

Vào phòng của Kiều Nạp Sâm, Kiều Nạp Sâm tùy tùy tiện tiện trong phòng, tùy tiện bắn ra cái kết giới, cười hì hì nhìn Thích Ngạo Sương nói: "Thích Ngạo Sương, người tại sao muốn giúp Vi Ân Tư ?"

"Hắn là bằng hữu ta." Thích Ngạo Sương ngồi xuống lạnh nhạt nói.

"Còn ta có là bằng hữu của người không thể ?" Kiều Nạp Sâm chột thu hồi nụ cười trịnh trọng hỏi một câu nói như vậy .

Thích Ngạo Sương gật đầu. Kiều Nạp Sâm nhìn Thích Ngạo Sương khẽ mỉm cười. Tất cả không cần nói.

"Được, cái kia ta giúp người. Thật ra thì rất đơn giản, giết chết Cửu Thiên thành Thành Chủ bây giờ là được. Lão thành chủ kia và mọi người sẽ ủng

hộ Vi Ân Tư lên vị trí kia. Đến lúc đó cưới Bối Sát Phân Ni liền đơn giản hơn nhiều." Kiều Nạp Sâm nói rất dứt khoát.

Thích Ngạo Sương ngơ ngẩn, tiếp khẽ cau mày: "Cái tên Thành Chủ đó thực lực hãn thế nào?"

"Thôi đi, thực lực cái gì. Hãn chính là một cái bao cỏ!" Kiều Nạp Sâm hừ lạnh một tiếng nói, "Tiêu diệt hãn cũng tốt, gia tộc chúng ta cũng đã có ân oán với hãn từ trước."

Thích Ngạo Sương trầm mặc xuống, nhớ lại cháu nhỏ kia của Địch Thản Tư, cũng chính là nhi tử của Cửu Thiên thành Thành Chủ. Còn nhỏ tuổi cũng đã là như vậy, phần lớn trách nhiệm nằm ở cha mẹ nó, nhất là mẹ nó quá nuông chiều vậy còn cha nó thì sao? Theo như cái này thì Thành chủ kia chỉ sợ cũng không phải là kẻ có phẩm chất tốt đẹp gì.

"Hãn là tỷ phu của Địch Thản Tư" Thích Ngạo Sương sâu kín khắc ra một câu như vậy.

"Không cho Địch Thản Tư biết là được. Chờ hãn biết chúng ta giết Thành Chủ, hãn cũng sẽ không quản. Bởi vì người đã chết rồi, cũng không sống lại được. Hãn là người tính toán. Ta, người và hãn tình nghĩa vượt xa một người chết rồi." Kiều Nạp Sâm và Địch Thản Tư ở chung một chỗ học tập nhiều năm, vô cùng đã hiểu rõ tính cách của hã, cho nên mới nói vậy.

Thích Ngạo Sương mặc dù hiểu lời nói Kiều Nạp Sâm, nhưng cũng là trong lòng run lên. Địch Thản Tư, Địch Thản Tư, hãn quả thật chính là người như vậy a.

"Cho nên, ta tới giúp người giết chết cái tên Thành Chủ ngu ngốc đó. Hắc hắc." Kiều Nạp Sâm hơi hột nói đến đây, đáy mắt lại thoáng qua một tia khát máu.

Thích Ngạo Sương ngơ ngẩn, vẫn còn có chút ngây ngẩn. Giết Cửu Thiên Thành thành chủ thật sao?

" Cái tên Thành Chủ đó thật ra thì rất sắc, có biện pháp bí mật giết chết hãn." Kiều Nạp Sâm cười hắc hắc .

"À?" Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ.

"Gia tộc chúng ta có tin tình báo nhanh nhất, chuẩn xác nhất. Bao gồm cả Bích Ngọc Thành Chủ mặc quần lót màu gì cũng tra ra được. Lại càng không muốn nói Cửu Thiên Thành Chủ kia mặc dù đáng vẻ đạo mạo nhưng kì thực là một tên sắc lang. Hãn nhất kiến chung tình với cái nữa nhân kia, có quen biết với gia tộc ta." Kiều Nạp Sâm gật gù hả hê nói qua.

Thích Ngạo Sương mới biết gia tộc Kiều Nạp Sâm làm cái nghề này.

"Ta chỉ phụ trách giúp người tiêu diệt hãn, những việc khác thì người phải tự làm rồi. Chính là bao gồm việc nâng đỡ bằng hữu của người ngồi lên vị trí Thành Chủ." Kiều Nạp Sâm cau mày, "Ta ghét chuyện phiền phức. Người phải biết, nếu như người này biết thực lực Vi Ân Tư bây giờ, hãn sẽ động thủ giết Vi Ân Tư. Không bằng người cứ hạ thủ cường vi đi."

Ra tay trước thì chiếm được lợi thế sao? Thích Ngạo Sương suy tư.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 36: Ta Có Thể Mang Nàng Ấy Đi Thật Sao?

T

rong lòng Thích Ngạo Sương đã có quyết định. Hiện tại điều phải làm là tìm Vi Ân Tư còn có cả Phá Thiên.

Khi Thích Ngạo Sương nhìn thấy Vi Ân Tư, Vi Ân Tư bộ mặt tiêu tụy, cặp mắt hiện đầy tơ hồng, tinh thần chán chường cực kì. Hiển nhiên là cũng biết được là vì chuyện Bối Sát Phân Ni kiếm chồng rồi. Mà hắn thì đang lâm vào tình trạng nửa chết nửa sống.

"Vi Ân Tư " Thích Ngạo Sương nhẹ giọng mở miệng kêu.

Mà Vi Ân Tư giống như không có nghe thấy, vẫn như cũ ngơ ngác ngồi ở chỗ đó, cũng không nhúc nhích.

"Bối Sát Phân Ni tới." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng lắc đầu khạc ra một tiếng.

Quả nhiên, Vi Ân Tư giật mình, mông hắn giống như có lò xo, trực tiếp búng lên. Trợn to hai mắt sợ hãi nhìn xung quanh, lại chỉ thấy khuôn mặt bình tĩnh của Thích Ngạo Sương.

"Đã tỉnh rồi hả ?" Thích Ngạo Sương tức giận hỏi.

"Ta lại hi vọng mình mãi mãi không tỉnh lại." Vi Ân Tư có chút chán chường nói, lần nữa ngồi xuống.

"Không tranh thủ đi?" Thích Ngạo Sương ngồi ở bên cạnh cứng cỏi nói.

"Tranh thủ? Ta dĩ nhiên muốn! Ta hận không thể bay đến bên cạnh nàng, mang đi nàng. Nhưng là, nàng sẽ đồng ý cùng ta đi sao? Ta có thể mang nàng đi sao?" Vi Ân Tư cười khổ, bộ mặt bi thiết.

"Nếu như người không muốn mang nàng đi thì cứ cùng nàng sống ở đây là được rồi?" Thích Ngạo Sương cười như không cười nhìn Vi Ân Tư .

Vi Ân Tư sững sốt, quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương, khẽ há mồm, không xác định nói: "Có ý tứ gì? Thích Ngạo Sương, người có ý gì vậy?"

"Nếu như người là Thành chủ Cửu Thiên Thành thì cũng không được sao? Người cho rằng như thế thì cơ hội người có thể cưới nàng là bao nhiêu?" Thích Ngạo Sương khloe miệng khẽ nâng lên, có chút giễu cợt hỏi.

"Đó chính là nắm chắc. Đáng tiếc." Vi Ân Tư cũng lộ ra nụ cười giễu cợt, lạnh nhạt nói, "Đáng tiếc ta không phải Thành chủ, ta cũng không thể trở thành thành chủ được."

"Nhưng nếu ca ca kia của người chết thì sao? Như vậy phụ thân người và mấy cái tâm phúc kia sẽ ủng hộ người chứ?" Thích Ngạo Sương khẽ mỉm cười tiếp tục nói, " Người ca ca kia của người ta đã nhìn thấy, cũng chẳng phải có tài cán gì. Người có mắt cũng sẽ không nâng đỡ hần."

"Cái gì? !" Vi Ân Tư vừa nghe lời này của Thích Ngạo Sương, cả kinh trong lòng, sắc mặt càng thêm biến đổi, "Người, người đang nói gì vậy? !"

"Người cho là, khi ca ca kia của người biết thực lực người bây giờ thì sẽ bỏ qua cho người hay sao? Có lẽ hần đã biết, đang chuẩn bị hành động đây mà?" Thích Ngạo Sương lạnh lùng cười một tiếng. Nói như thế cũng đủ cho Vi Ân Tư, tin tưởng Vi Ân Tư so với bất cứ ai cũng đều rõ ràng hơn nhiều.

"Nhưng ta phải làm thế nào? Hần dù sao cũng là danh chánh ngôn thuận, mà ta." Vi Ân Tư sắc mặt của ảm đạm xuống, rú thấp lông mi, lẩm bẩm nói, "Mà ta cái gì cũng không có."

"Ta liền hỏi người một câu, nhưng nếu hãn không có ở đây, người có thể làm cho phụ thân người ủng hộ người không?" Thích Ngạo Sương chẳng thèm nói nhảm, trực tiếp hỏi ra khỏi một câu như vậy.

"Có thể!" Trong mắt Vi Ân Tư bắn ra ánh mắt kiên nghị, trả lời một câu như đinh chém sắt.

"Vậy thì tốt. Người kia ta sẽ giúp người giải quyết. Chuyện xảy ra về sau, người lập tức chuẩn bị hành động thôi." Thích Ngạo Sương đứng lên, vươn tay vỗ nhẹ nhẹ bả vai Vi Ân Tư "Còn nữa, nghĩ biện pháp hện Bối Sắt Phân Ni ra ngoài. Nếu như nàng không biết người là người kế nhiệm thành chủ thì sẽ không đồng ý gả."

"Thích Ngạo Sương!" Vi Ân Tư đột nhiên đứng lên, sáng quắc nhìn Thích Ngạo Sương, lời gì cũng nói không ra được. Chỉ là hai mắt lóe ra ánh sáng khác thường, trở tay nắm tay Thích Ngạo Sương đang vỗ vào bả vai hãn.

"Không cần nhiều lời. Vi Ân Tư, cái gì đều không cần phải nói." Thích Ngạo Sương cười nhạt, rút tay về, nhẹ nhàng vỗ xuống tay Vi Ân Tư.

Đôi môi Vi Ân Tư khẽ run, nhìn Thích Ngạo Sương, như có thiên ngôn vạn ngữ phải nói, cuối cùng lại vẫn là không nói gì được.

"Bây giờ chuẩn bị làm thôi." Thích Ngạo Sương thu hồi nụ cười, nghiêm túc giao phó với Vi Ân Tư "Bối Sắt Phân Ni, ta sẽ giúp người hện ra. Ta mang thân phận sứ giả, hện nàng dễ hơn nhiều. Hện đi nơi nào?"

"Ặc, Ặc, ..." Nói tới chỗ này, mới vừa rồi còn mang khuôn mặt trịnh trọng Vi Ân Tư chợt ngay lập tức liền đỏ mặt, hự nửa ngày nói không ra lời.

Thích Ngạo Sương buồn cười lắc đầu: "Vậy thì giúp người hện đến ngoài thành bạch Diệp Lâm? Lúc nào thì đi?"

"Dĩ nhiên càng sớm càng tốt!" Vi Ân Tư không cần suy nghĩ, trực tiếp bật thốt lên. Nói có vẻ rất khẩn cấp.

"Được, bên kia ta đã xử lý tốt giúp người rồi, người bây giờ đi liên lạc với những người ủng hộ người đi thôi." Thích Ngạo Sương cũng không nói nhảm nữa, hiện tại phải đi thúc dục Kiều Nạp Sâm.

"Thích Ngạo Sương." Vi Ân Tư nhìn Thích Ngạo Sương, hô lên ba chữ này.

"Chữ kia không cần phải nói. Khi người bị đánh mà cũng không chịu làm chuyện xấu hại ta thì ta đã nhận định người chính là bằng hữu của ta rồi." Thích Ngạo Sương cười thầm, gật đầu một cái, rồi rời đi.

Lưu lại Vi Ân Tư ở chỗ đó, nhìn Thích Ngạo Sương dần dần biến mất. Nhưng trong lòng bị một cỗ cảm giác ấm áp lấp đầy, dần dần tràn ra.

Trên đầu chữ sắc có cây đao. Quả nhiên là tác phong của Kiều Nạp Sâm, hẳn đã kêu ý trung nhân của Cửu Thiên Thành Chủ đưa một bức thư, ước hẹn Thành chủ kia ở ngoài thành rừng Bạch Diệp Lâm. Thích Ngạo Sương vừa nghe địa điểm, có chút rồi. Xem ra Bạch Diệp Lâm là nơi u tĩnh, thích hợp cho các cặp tình lữ nói chuyện hẹn hò. Nói đúng ra, là dã yên ương.

"Tối nay ta liền theo sau len xử lý hẳn." Kiều Nạp Sâm hai mắt tỏa ánh sáng.

"Ta cũng đi" Thích Ngạo Sương bình thản nói.

"Được, len len đi, không để cho Địch Thản Tư biết là được. Ngộ nhờ hẳn ngăn cản chúng ta thì thật đúng là không có biện pháp." Kiều Nạp Sâm hạ thấp giọng.

Thích Ngạo Sương gật đầu một cái.

Ban đêm phủ xuống, Kiều Nạp Sâm cùng Thích Ngạo Sương còn có Tần Diêm nữa, đoàn người lặng lẽ ra khỏi thành, tự nhiên không có thông báo cho Dịch Thản Tư.

Ánh trăng chiếu nghiêng xuống, cả vùng đất một mảnh mông lung, ánh trăng mê người.

Ở bên trong Bạch Diệp Lâm, một chiếc xe ngựa mộc mạc yên tĩnh đậu ở chỗ đó. Mà người kéo xe ngựa đã bao lại bốn vó ngựa bằng vải mềm, không gây ra tiếng động.

"Đó chính là xe ngựa của yêu nữ. . . ." Kiều Nạp Sâm tìm nơi bí ẩn ngồi đợi, bí ối nhìn xe ngựa phía trước mà cảm thán, "Một hồi thẳng ngốc kia kia sẽ tới. Hẹn hò hãn tuyệt đối sẽ không mang nhiều người, nhiều nhất chỉ mang tâm phúc thôi, hơn nữa cũng sẽ không cho tâm phúc của hãn đến gần. Thật là thoải mái, một hồi nữa người cứ đứng nhìn ta cắt dưa hấu là được"

"Hãn và người rốt cuộc có thù oán gì thế?" Thích Ngạo Sương nhìn Kiều Nạp Sâm hai mắt tỏa ánh sáng có chút nghi ngờ hỏi.

"Hãn đã từng vũ nhục ta, vũ nhục toàn bộ gia tộc ta!" Kiều Nạp Sâm cắn răng nghiêng lợi nói, bộ dáng kia là đang bị phản chí cực, xem ra đúng là có thâm thù đại hận.

"Không đúng lắm, theo tính cách của người, người đã sớm báo thù rồi? sao bây giờ mới tính sổ?" Thích Ngạo Sương khinh bỉ hỏi.

"Ặc, cái này, thật ra thì, hãn hoài nghi tin tình báo của gia tộc ta. Chính là lần đó ta nói kẻ kia mặc quần áo màu đỏ mà hãn lại nói là không tin" Kiều Nạp Sâm mắt trợn trắng, có chút không tự nhiên nói ra một câu nói như vậy .

Thích Ngạo Sương giựt giựt khóe miệng, không nói.

Mà lúc này, nơi xa có tiếng động rất nhỏ.

"Đến rồi!" Kiều Nạp Sâm làm một kí hiệu im lặng, thu lại hơi thở của mình. Thích Ngạo Sương cùng Tần Diêm cũng làm theo, thu lại hơi thở của mình.

Thanh âm rất nhỏ càng ngày càng gần, thanh âm của một nam tử thật thấp truyền đến: "Các người ở chỗ này chờ ta là tốt rồi. Không có ta phân phó không nên tới quấy rầy." Trong thanh âm có phần hưng phấn không kiềm chế được.

"Dạ, Thành chủ." Hai thanh âm miệt đồng thanh.

Tiếp theo là một tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Kiều Nạp Sâm nhìn Thích Ngạo Sương, làm cái ánh mắt hả hê với Thích Ngạo Sương. Xem đi, quả nhiên, tên sắc lang này dẫn theo tâm phúc, nhưng là sẽ không để cho tâm phúc đến gần. Vì cùng nữ nhân hẹn hò mà đến mạng cũng không cần nha.

Thích Ngạo Sương im lặng, người thành chủ này.

Dưới ánh trăng, Thích Ngạo Sương thấy một nam tử thân áo đen nhanh chóng đi về phía xe ngựa, cách xa như vậy thậm chí cũng có thể nghe được hô hấp của hắn thay đổi có chút gấp rút. Quả nhiên sắc lang.

"Này, người, người đi dẫn phân tán lực chú ý của hai con chó kia. Cái này không thành vấn đề chứ?" Kiều Nạp Sâm bỗng nhiên quay đầu lại đối với Tần Diêm nói.

Mặt Tần Diêm bình tĩnh, chậm rãi gật đầu, không có nói một câu nói, lặng yên không tiếng động biến mất tại nguyên chỗ.

"Đi!" Kiều Nạp Sâm hí mắt, nhìn nam tử kia đang vén rèm xe lên chuẩn bị bước vào xe ngựa.

Sau một khắc, trong nháy mắt Kiều Nạp Sâm và Thích Ngạo Sương đã đến trước mặt nam tử áo đen.

Không có chút nào do dự, Kiều Nạp Sâm đã ra tay. Trong ánh sáng của điện quang hỏa thạch, chủy thủ của Kiều Nạp Sâm đã đâm vào tim của nam tử áo đen. Không có dự đoán trước là chủy thủ sẽ đâm vào vật kia, tiếng kim loại va chạm vào nhau.

"Mẹ kiếp!" Kiều Nạp Sâm lúc này tức giận mắg.

Rất rõ ràng, trên người Thành chủ có pháp bảo bảo vệ tánh mạng. Suy nghĩ một chút, đường đường Thành chủ không có pháp bảo bảo vệ tính mạng mới là lạ đấy. Sai lầm cơ bản này khiến Kiều Nạp Sâm và Thích Ngạo Sương không hạ thủ ngay được. Nhưng là mặc dù Kiều Nạp Sâm đang chửi, nhưng mà một chút cũng không có kinh hoàng gì. Dù sao trong mắt hắn, người đàn ông này cũng đã trái dưa hấu, hiện tại cắt hay là lát nữa cắt thì khác gì nhau.

"Người! Người! Là ai?" Cửu Thiên Thành chủ bây giờ đã lấy lại tinh thần, mới vừa rồi trên người xuân tình nhộn nhạo, bây giờ mặt trắng bệch, toàn thân cứng đờ, trừng to mắt mà nhìn Kiều Nạp Sâm và Thích Ngạo Sương, đợi thấy rõ ràng bộ dáng của hai người thì sắc mặt biến hóa khó lường.

"Là các người!" Cửu Thiên Thành Chủ cơ hồ là cắn răng nghiến lợi, càng thêm hoảng sợ vạn phần. Sứ giả của Học Viện Ngôi Sao! Hơn nữa cũng là bằng hữu của Địch Thản Tư lại muốn ám sát mình!

"Đúng vậy a, là chúng ta." Kiều Nạp Sâm nhe răng mà cười cười, nhìn kẻ kia đang hoảng sợ.

Thích Ngạo Sương cũng trầm mặc nhìn kẻ trước mặt. Tối nay, hắn không thể không chết.

"Có ai không!" Cửu thiên Thành chủ xé cổ họng bắt đầu kêu lên. Hãn vô cùng rõ ràng, tối nay nếu muốn chạy thoát khỏi hai người này, chỉ bằng chính hãn tuyệt đối không thể nào. Cho nên tự nhiên phải kêu cứu. Bây giờ không phải là là thời điểm để hỏi tại sao bọn hãn lại ám sát mình!

"Người có kêu nát cổ họng cũng không có ai cứu đâu." Kiều Nạp Sâm cười hắc hắc tiến tới gần.

Vậy mà sau một khắc, nụ cười Kiều Nạp Sâm cứng lại. Thích Ngạo Sương cũng giật mình ngay tại chỗ.

Bởi vì, bởi vì Địch Thản Tư lặng yên không tiếng động xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đứng ở trước mặt Cửu Thiên Thành Chủ

(Đoán xem Địch Thản Tư sẽ đứng về phía nào ?)

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 37: Ta Chờ Chàng Đã Lâu

V

ậy mà sau một khắc, nụ cười trên mặt Kiều Nạp Sâm lại cứng lại. Thích Ngạo Sương cũng giật mình ngay tại chỗ.

Bởi vì, bởi vì ĐịchThản Tư lặng yên không tiếng động xuất hiện ở trước mặt bọn họ, đứng trước mặt Cửu Thiên Thành Chủ.

ĐịchThản Tư bình tĩnh đứng ở trước mặt hai người, nhàn nhạt nhìn hai người.

Mà Cửu Thiên Thành Chủ trong lòng mừng như điên, vội vàng hô to: "ĐịchThản Tư, ĐịchThản Tư! Người đã đến là tốt rồi. Hai người kia muốn giết ta, người cứu ta. Đúng, ĐịchThản Tư, người có thể giết bọn họ, người mau giúp ta giết bọn họ!" Cửu thiên Thành Chủ đến cuối cùng điên cuồng hô lên.

Nét mặt ĐịchThản Tư không có một tia biến hóa, chỉ là bình tĩnh nhìn Thích Ngạo Sương, lạnh nhạt nói: "Là người muốn giết hắn? Lý do?"

"Đúng, hắn không thể không chết." Thích Ngạo Sương cũng bình tĩnh, nhàn nhạt nói ra một câu nói như vậy. Đây không tính là lý do, nhưng cũng tương đương với không trả lời.

"ĐịchThản Tư! ĐịchThản Tư, cùng bọn họ nói nhảm làm cái gì? Nhanh chóng thay ta giết bọn họ!" Cửu Thiên Thành Chủ ở sau lưng ĐịchThản Tư gào thét, "Nhanh lên một chút! Chẳng lẽ người muốn tỷ tỷ người làm quả phụ sao?"

ĐịchThản Tư mặt lạnh lùng, nhìn Thích Ngạo Sương không nói gì. Thích Ngạo Sương cũng không có tránh né, trực diện đối kháng ánh mắt của hắn.

Kiều Nạp Sâm trừng mắt nhìn, cũng không nói chuyện.

"ĐịchThản Tư! Người rốt cuộc đang làm gì? Chẳng lẽ người vẫn không rõ tình trạng bây giờ? Bọn họ muốn giết ta! Bọn họ mới vừa rồi ám sát ta! Cửu Thiên Thành Chủ then quá hóa giận hô to, cũng không dám mình tự rat ay với Thích Ngạo Sương và Kiều Nạp Sâm, bởi vì hắn hiểu đối thủ này thực là vượt xa hắn, càng hiểu tính tình bất định của ĐịchThản Tư. Nhưng nếu tự mình động thủ, Địch Thản Tư có lẽ sẽ ngăn cản.

"Hắn chết đi, có người khác sẽ thay hắn làm Cửu Thiên Thành Chủ, hơn nữa còn làm tốt hơn hắn." Thích Ngạo Sương thanh âm trầm thấp phun ra một câu như vậy .

"Cái gì? ! Cái gì!" CửuThiên Thành Chủ kinh ngạc hô to, không thể tin nhìn Thích Ngạo Sương, tiếp giống như bị giẫm phải đuôi mà nhảy dựng lên, duỗi ra ngón tay chỉ vào Thích Ngạo Sương nói, "Ta hiểu, ta biết! là do tên tạp chủng kia phái người tới phải không! Thật không nghĩ tới, hắn cư nhiên có khả năng này! Ta quả nhiên nên sớm diệt trừ hắn! Sớm nghe nói hắn hiện tại có mấy phần khả năng, không ngờ lại có thể có sự trợ giúp từ các người!" Cửu thiên Thành chủ cắn răng nghiêng lợi giận dữ mắng. Trong lòng cũng là khiếp sợ không thôi. Hoàn toàn không nghĩ tới thế lực của cái đồ tạp chủng đó lại tăng lên nhiều vậy, hơn nữa lại có thể mời được cả sư giả của Học Viện ám sát mình.

ĐịchThản Tư vẫn không có nét mặt gì, chỉ là lẳng lặng nhìn Thích Ngạo Sương, nhàn nhạt hỏi: "Đó là mong muốn của người?"

"Đúng!" Thích Ngạo Sương ngắn gọn nhưng hữu lực một chữ trả lời.

ĐịchThản Tư không nói gì thêm rồi, mà là tay phải nhẹ nhàng vung lên. Động tác ấy thật là hời hợt, tùy ý.

Sau một khắc, âm thanh om sòm của Cửu Thiên Thành chủ chợt biến mất, ngực có một lỗ khổng lồ. Xuyên qua cái lỗ máu me đó còn thấy cả cái xe ngựa ở phía sau lưng. Mà trái tim của hắn ta đã không còn thấy tung tích. Máu không tiếng động, điên cuồng chảy xuống.

Cửu Thiên Thành Chủ nhìn ĐịchThản Tư lạnh nhạt thu tay lại, lại chậm rãi nhìn xuống ngực mình, mặt tràn đầy vẻ không thể tin cùng sợ hãi, sau đó thân thể cũng từ từ ngã xuống.

Kiều Nạp Sâm há to mồm, ngây ngốc nhìn trước mắt. Nhìn tay ĐịchThản Tư, quay lại nhìn Thành Chủ kia đang nằm trên mặt đất, đầu óc nhất thời quên mất phải suy nghĩ.

ĐịchThản Tư cứ như vậy hời hợt giết chết tỷ phu của hắn, giết chết trượng phu của tỷ tỷ hắn! Cửu thiên Thành Chủ đã chết!

Đáy lòng của Thích Ngạo Sương dâng lên một cỗ khí lạnh, nhưng không ngoài ý muốn. Giống như ĐịchThản Tư làm vậy là trong dự định của nàng.

Một cỗ hơi thở lạnh lẽo bao phủ ở chung quanh, Kiều Nạp Sâm nhìn thi thể trên đất nuốt nuốt nước miếng của mình, nhưng thủy chung không nói gì.

"Đi thôi." ĐịchThản Tư nhẹ nhàng khắc ra một câu, vẻ mặt lạnh nhạt chuẩn bị rời đi. Giống như mới vừa rồi không có chuyện gì xảy ra vậy.

Thích Ngạo Sương gật đầu một cái, cũng đi theo phía sau ĐịchThản Tư.

Người trong xe ngựa hoàn toàn không có lộ diện, cũng không có phát ra bất kỳ thanh âm nào. Kiều Nạp Sâm xông xe ngựa trừng mắt nhìn, sau đó cũng yên lặng đi theo. Thi thể sẽ có người khắc phục hậu quả, cái này cũng không cần hắn quan tâm.

Đi tới trước mặt, Tẩn Diêm mặt lạnh lùng đứng ở một bên chờ. Ở bên cạnh hắn, là hai người giống như đã chết. Hai người kia đã chết hồi lâu. Tẩn

Diêm nhìn thấy đoàn người Thích Ngạo Sương đi ra , thấy ĐịchThản Tư, nhưng cũng không có kinh ngạc. Chỉ là trầm mặc đi theo phía sau cùng nhau rời đi.

Cây cối trong an tĩnh trở lại, chỉ có hơi tiếng gió.

Một lát sau, vang lên thanh âm nhỏ nhẹ huyền ảo. Là có người tới sau. Một đám quần áo màu đen thân thể tay kiện trắng, nhanh chóng dọn dẹp mặt đất, khiêng thi thể đi. Dem tất cả đều khôi phục như ban đầu.

Khi tất cả kết thúc về sau, trong chiếc xe ngựa kia, một bàn tay thon dài vén màn lên.

"Đều đi cả rồi sao?" Một âm thanh mềm mại đáng yêu vang lên, cái thanh âm này làm cho người ta thần hồn điên đảo, làm cho người ta không nhận được phải trộm nhìn dung nhan.

"Đúng vậy, tiểu thư, đều đi cả rồi." Trong bóng đêm, một âm thanh khác trầm thấp trả lời. Chỉ nghe tiếng người, không thấy hình dáng.

"Thiếu niên tóc đỏ kia là ai?" Thanh âm mềm mại đáng yêu có một tia tò mò.

"Tiểu thư, người kia là một trong ba sứ giả của năm na, là người thông qua tám tầng khảo hạch ngay lần đầu tiên, đánh bại Kiều Nạp Sâm, chiếm vị trí thứ hai. Kế dưới ĐịchThản Tư." Thanh âm trầm thấp giải thích không có một tia tình cảm nào.

"Như vậy a, thật là trẻ tuổi a. Hơn nữa, đầu gối ĐịchThản Tư rất để ý đến hắn. Chẳng lẽ ĐịchThản Tư thật sự là có hứng thú với nam nhân sao? Ha ha." Thanh âm trầm thấp đáng yêu nở nụ cười làm cho lòng người mềm nhũ.

"Dĩ nhiên không phải." Thanh âm trầm thấp vẫn kiên trì đáp trả.

"Ta nói giỡn thôi. Ta dĩ nhiên biết cái cốc gỗ đó đối với nam nữ đều không hứng thú, hứng thú của hần cũng chỉ là thực lực mà thôi. Nhưng hôm nay hần lại để ý thiếu niên tóc đỏ như vậy, ta rất ngạc nhiên." Thanh âm mềm mại đáng yêu không che giấu được tò mò.

"Tiểu thư, tốt nhất không cần. Người cũng thấy đấy, ĐịchThản Tư có thể nhẫn tâm giết chết tỷ phu của hần." Thanh âm trầm thấp trong giờ phút này không còn lạnh lùng nữa, mà là có một tia lo lắng. Hần biết rõ thực lực của ĐịchThản Tư. ĐịchThản Tư thực ra là đã sớm phát hiện sự hiện hữu của hần, chỉ là không có để ý tới thôi. ĐịchThản Tư là nhân vật rất nguy hiểm, hần tuyệt đối không cửa có thể chọc vào.

"Ta hiểu rõ, ta sẽ có chừng mực." Thanh âm mềm mại đáng yêu có chút bức mình "Tốt lắm, chúng ta cũng trở về đi. Lần này có thể làm cho Kiều Nạp Sâm thiếu một nửa ân tình, tiểu ác ma này thật khó dây dưa."

"Vâng" thanh âm trầm thấp nghe lệnh. Tiếp một đạo tàn ảnh thoáng qua, một che mặt nam tử trẻ tuổi liền xuất hiện ở trên xe ngựa, nhẹ nhàng vung roi vào con ngựa. Xe ngựa chậm rãi không tiếng động biến mất.

Bạch Diệp Lâm, lại một lần nữa khôi phục vẻ trước đó.

Ánh trăng vẫn như cũ, nhưng tình thế đã thay đổi.

Trở lại khách sạn, ĐịchThản Tư đi ở phía trước, bỗng nhiên quay đầu lại đối với Thích Ngạo Sương nói: "Cùng ta đi vào."

Thích Ngạo Sương liếc nhìn Kiều Nạp Sâm , Kiều Nạp Sâm nạt dầy nháy mắt, ý là không có gọi ta, ta không cần đi vào. Thích Ngạo Sương gật đầu với Tần Diêm một cái, ý bảo hần không cần lo lắng, cứ chờ bên ngoài.

Thích Ngạo Sương đi theo ĐịchThản Tư vào cửa, ĐịchThản Tư trở tay đóng cửa lại sau đó dẫn đầu ngồi ở trên ghế sa lon. Thích Ngạo Sương cũng

chậm rãi đi tới ngồi xuống.

"Thích Ngạo Sương." Chợt ĐịchThản Tư mở miệng

“ Ta ở đây." Thích Ngạo Sương cũng nhẹ nhàng trả lời.

"Cái thế giới này, chỉ có người mới hiểu ta." ĐịchThản Tư chợt sâu kín phun ra một câu nói như vậy. Khi hắc động thủ giết chết cửu thiên thành chủ thời điểm, ĐịchThản Tư liền hiểu rõ, cái thế giới này, quả nhiên chỉ có Thích Ngạo Sương hiểu rõ hắc. Kiều Nạp Sâm mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn thật buồn cười. Chỉ có thích Ngạo Sương vẻ mặt lạnh nhạt, giống như sự xuất hiện của hắc tuyệt không ngoài ý muốn.

"Ta hiểu người, nhưng không có nghĩa là ta tán thành cách làm của người." Thích Ngạo Sương lại nói như vậy.

"Không sao cả, hiểu rõ là tốt rồi." ĐịchThản Tư lại tuyệt không để ý, tiếp tục nói, "Thích Ngạo Sương, không nên để cho ta thất vọng, nhanh tăng thực lực đi. Đường của ta chọn, không có người, ta sẽ cảm thấy vô vị tẻ nhạt."

Thích Ngạo Sương trầm mặc, lẳng lặng nhìn ĐịchThản Tư lạnh lùng nói xong, rồi lại im bật.

"Đi đi, làm chuyện người cần làm. Nhưng là, không cần làm trễ nãi quá lâu." ĐịchThản Tư chậm rãi trầm giọng nói, "Tâm tư của người nên bỏ nhiều hơn vào tu hành"

"Được, hôm nay, cảm ơn người." Thích Ngạo Sương đứng dậy, tâm tình phức tạp nói cảm ơn.

"Không nên nói cảm ơn với ta, ta làm việc đều có lý do của mình." ĐịchThản Tư cũng không quan tâm nói.

Thích Ngạo Sương gật đầu một cái không nói thêm nữa, xoay người mở cửa rồi đi. Tựa như ĐịchThản Tư nói, hiện tại nàng là còn có việc phải làm. Chính là đi thông báo cho Vi Ân Tư có thể bắt đầu hành động, phải nhanh một chút mới được. Mau sớm ổn định thế cục, đi lên chức thành chủ.

Tần Diêm vẫn lẳng lặng đứng ở cửa chờ, thấy Thích Ngạo Sương ra ngoài tiền tiến lên. Kiều Nạp Sâm đã trở về mình phòng đi ngủ. Dù sao chuyện kế tiếp hẳn cũng không cần quản, ĐịchThản Tư cũng sẽ không tìm hắn để "Nói chuyện tâm tình" .

"Đi, tần Diêm, tìm Vi Ân Tư ." Thích Ngạo Sương nói thật nhỏ.

"Dạ, tiểu thư." Tần Diêm gật đầu.

Hai người lặng yên không tiếng động ra cửa, hướng nơi bí mật mà đi tới. Vậy mà, ở cửa đại môn cách đó chỗ Vi Ân Tư không xa, họ lại bị người ta ngăn lại.

Mà cản bọn họ là một nữ nhân, một nữ nhân đẹp tới mức tận cùng xinh đẹp.

Nàng ta uyển chuyển như liễu, Gương mặt tinh xảo như mặt trăng, mũi nhẵn như tơ, tóc dài mềm mại đen nhánh theo gió nhẹ nhàng tung bay, lay động lòng người, khẽ mỉm cười, nghiêng nước nghiêng thành. Người đẹp như vậy lại đứng ở ngã tư đường tiến lên ngăn cản Thích Ngạo Sương và Tần Diêm.

"Thích Ngạo Sương." Cô nàng xinh đẹp mở miệng, thanh âm mềm mại đáng yêu làm cho người ta nhũn cả xương cốt"Ta chờ chàng đã lâu. Làm sao bây giờ chàng mới đến?"

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 38: Thích Ngạo Sương Bị Nghi Ngờ

T

hích Ngạo Sương....” Nữ tử vô cùng xinh đẹp từ từ mở miệng, giọng nói mềm mại đáng yêu khiến người ta dường như quên cả hít thở và suy nghĩ, “Ta chờ huynh đã lâu. Sao bây giờ huynh mới tới?”

Thích Ngạo Sương im lặng nhìn người trước mặt, không nói tiếng nào. Tần Diêm thì càng không nói gì rồi.

Thích Ngạo Sương im lặng đi về phía trước, lướt qua nữ tử kia, định rời đi.

“Đợi đã nào...! Thích Ngạo Sương!” Nữ tử tuyệt sắc vừa thấy thái độ của Thích Ngạo Sương thì mặt liền biến sắc, vội vàng vươn tay cản đường nàng.

“Ta nghĩ ta và muội không cần phải nhận nhau. Người nhờ muội tới giúp là Kiều Nạp Sâm. Ta không nợ muội nhân tình gì.” Mặt Thích Ngạo Sương lạnh lùng, trả lời nhàn nhạt.

Nữ tử tuyệt sắc hơi sững sờ nhưng ngay lập tức liền thoải mái. Với thực lực của Thích Ngạo Sương, lúc ở rừng Bạch Diệp hẳn đã có thể cảm nhận được hơi thở của mình trong xe ngựa thì bây giờ nhận ra thân phận của mình cũng không có gì là lạ cả. Có điều thiếu niên trẻ tuổi thế này mà nói chuyện thật là thẳng thắn, rất không khách sáo!

“Chẳng lẽ huynh nỡ lòng nào nhẫn tâm từ chối một nữ tử ngưỡng mộ huynh nói với huynh vài câu hay sao? Chỉ mất chút thời gian thôi mà.” Nữ tử tuyệt mỹ với đôi mắt quyến rũ và xinh đẹp, nói thật nũng nịu, từ từ bước lên trước, định dựa vào người Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng di chuyển, tránh khỏi người nữ tử tuyệt mỹ kia, lạnh lùng nói: “Ta không rảnh, cũng không có hứng thú với muội.”

Mặt nữ tử tuyệt sắc hơi thay đổi nhưng vẫn không buông tha mà cười một cách quyến rũ rồi nói: “Thích Ngạo Sương, đừng tàn nhẫn vậy chứ. Chỉ một chút, một chút thôi mà cũng không thể sao?”

“Không rảnh.” Mặt Thích Ngạo Sương lạnh nhạt, không thèm nhìn nàng ta lấy một cái, lập tức đi về phía trước. Tần Diêm cũng đi theo với khuôn mặt lạnh lẽo.

“Huynh!” Nữ tử tuyệt sắc quay lại nhìn theo bóng lưng Thích Ngạo Sương, giẫm mạnh chân, trên mặt đầy không cam lòng, cứ như vậy mà nhìn theo Thích Ngạo Sương và Tần Diêm cho tới khi họ đi mất.

Hai người tới nơi ở của Vi Ân Tư thì Tần Diêm mới nhỏ giọng nói: “Thiếu gia, nữ nhân kia...”

“Không cần để ý tới nàng ta.” Thích Ngạo Sương nhàn nhạt trả lời. Bởi vì từ trong mắt nàng ta nàng đã thấy rằng nàng ta cũng chỉ là hiếu kỳ mà thôi. Tò mò về mình nên mới muốn đến gần mình, hoặc có thể nói là muốn dựa vào sức hấp dẫn của nàng ta mà quyến rũ mình thôi. Nữ nhân này không cần phải để ý. Hơn nữa đôi mắt của nữ nhân đó quá yêu mị, hoàn toàn là thái độ chơi đùa. Người như vậy không sống nghiêm túc mà chỉ coi cuộc đời như trò chơi mà thôi, kể cả kẻ khác và chính nàng cũng vậy.

Lúc nhìn thấy Vi Ân Tư thì thấy hắn đang đè nén kích động trong lòng mà bước lên đón.

“Đã làm xong rồi. Sáng sớm ngày mai huynh hãy hành động đi.” Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nói.

“Hắn...” Vi Ân Tư không thể tin được.

“Đã chết.” Thích Ngạo Sương hờ hững nói, “Huynh nhanh lên. Tần Diêm, người ở lại giúp Vi Ân Tư, có chuyện gì thì lập tức cho ta biết. Ta còn phải tới chỗ Phá Thiên, nếu cần thì ta sẽ nhờ huynh ấy giúp người. Tin rằng huynh ấy cũng mong có nhiều đồng minh.”

“Ừ. Thích Ngạo Sương, ta thật không biết nói gì cho phải nữa.” Vi Ân Tư kích động tới mức siết chặt nắm tay.

“Vâng, thiếu gia.” Tần Diêm nhỏ giọng đáp rồi lui ra.

Thích Ngạo Sương xoay người, phất nhẹ tay: “Được rồi, các huynh đi sớm về sớm. Chuyện này làm càng nhanh càng tốt.”

“Ừ ừ.” Vi Ân Tư gật đầu liên tục, không che giấu được sự kích động trong giọng nói. Rốt cuộc có thể đường đường chính chính đón Bối Sát Phân Ni yêu quý về rồi. Thật ra thì không làm thành chủ cũng được nhưng muốn cưới được Bối Sát Phân Ni thì phải làm thành chủ, vậy thì nhất định phải ngồi lên cái ghế đó!

Lúc Thích Ngạo Sương ra khỏi nơi ở của Vi Ân Tư thì nữ tử tuyệt sắc vẫn còn chờ ở đó. Thấy Thích Ngạo Sương bước ra thì nàng ta đi nhanh tới đón. Thích Ngạo Sương nhàn nhạt nhìn nàng ta, không nói gì, điểm nhẹ mũi chân, bay lên trời, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của nữ tử tuyệt sắc.

“Đáng ghét! Thích Ngạo Sương! Xú tiểu tử!” Nữ tử tuyệt sắc đứng dưới đất, cắn chặt răng, dậm mạnh chân, nhìn bầu trời, trầm giọng nói, “Thậm chí đến liếc mắt cũng không. Một ngày nào đó ta sẽ cho huynh biết sự lợi hại của Á Sa Ni Na!”

Sáng sớm hôm sau, toàn trấn xôn xao.

Thành chủ thành Cửu Thiên tử vong ngoài ý muốn, phần lớn thần tử thành Cửu Thiên ủng hộ một thiếu niên tên là Vi Ân Tư lên làm Thành chủ kế nhiệm. Có tin rằng người này chính là đứa con riêng mất tích nhiều năm

trước của Thành chủ. Một số ít người ủng hộ con trai của Thành chủ thành Cửu Thiên là Cơ Lạp, mà Cơ Lạp đứng trong đại sảnh lớn tiếng mắng Vi Ân Tư là đồ con hoang, vừa khóc vừa làm loạn, mất đi tiên cơ. Hiển nhiên Vi Ân Tư không phải là người được chỉ định làm Thành chủ thành Cửu Thiên kế nhiệm. Hơn nữa thành chủ thành Thiên Bảo cũng ủng hộ chuyện này hết sức mình nên coi như là đã định Vi Ân Tư là Thành chủ.

Ngày hôm sau, thành chủ thành Bích Ngọc kén rể cho con gái mình là Bối Sắt Phân Ni. Không ai ngờ được người mà Bối Sắt Phân Ni chọn lại là Vi Ân Tư – người vừa nhận chức thành chủ thành Cửu Thiên. Thái độ thân thiết của bọn họ làm Thành chủ thành Cụ Phong lo lắng. Xem ra hai người này không phải mới biết nhau mà giống như người yêu xa cách đã lâu vậy. Đây không phải là chuyện tốt với thành Cụ Phong. Bởi vì thành chủ thành Thiên Bảo ra sức giúp Vi Ân Tư ngồi lên ghế thành chủ là một sự giúp đỡ lớn. Bây giờ thành Cửu Thiên lại kết thông gia với thành Bích Ngọc. Đây chính là muốn cô lập thành Cụ Phong. Thành chủ thành Cụ Phong không còn tâm trạng đâu mà thưởng thức cảnh tượng vui mừng trước mắt nữa. Ông vội vàng rời đi.

Đêm đến, trong một căn phòng của quán rượu Tinh Thần, Vi Ân Tư và Bối Sắt Phân Ni mặt tràn đầy hạnh phúc chờ Thích Ngạo Sương tới.

Thích Ngạo Sương đẩy cửa ra, mỉm cười nhìn hai người đang hạnh phúc trong phòng, gật đầu ý bảo hai người không cần khách sáo như thế bởi vì bọn họ đều vội vàng định đứng lên.

“Thích Ngạo Sương, huynh đã tới rồi!” Vi Ân Tư vẫn cực kỳ kích động, không thể che giấu sự hưng phấn trên mặt.

“Muốn cảm ơn thì cảm ơn huynh ấy ấy. Huynh ấy mới là nhân tố quan trọng nhất.” Thích Ngạo Sương nghiêng mình tránh ra, để lộ Kiều Nạp Sâm đang nở nụ cười xấu xa.

“Kiều Nạp Sâm học trưởng....” Vi Ân Tư và Bối Sắt Phân Ni ngây ngẩn, nhìn Kiều Nạp Sâm đang cười xấu xa, không hiểu gì.

“A, ta nói sao hoa khôi Bối Sắt Phân Ni của học viện sao lại tùy hứng thế, để nhiều nam nhân muốn chết muốn sống vậy nhưng không đáp lại chút nào, thì ra là trong lòng sớm đã có tên này.” Kiều Nạp Sâm bước lên, vỗ mạnh một cái lên vai Vi Ân Tư khiến hắn đau đến nhe răng trợn mắt. Bối Sắt Phân Ni cũng xấu hổ, nhưng là xấu hổ của người đang yêu.

“Ngồi đi. Để ta từ từ kể cho huynh.” Thích Ngạo Sương ý bảo Tần Diêm sau lưng cùng ngồi xuống. Đợi mọi người ngồi xong thì nàng mới nói rõ ràng mọi chuyện. Đương nhiên chuyện đánh chết thành chủ thành Cửu Thiên thì nàng đổ lên đầu Kiều Nạp Sâm chứ không nói ra là Địch Thản Tư.

Kiều Nạp Sâm tức đến mức trợn răng mắt. Biết Thích Ngạo Sương là nghĩ cho mình nên hắn cũng không phản bác.

Thích Ngạo Sương nói xong thì Vi Ân Tư và Bối Sắt Phân Ni đứng lên, làm đại lễ với Kiều Nạp Sâm. Kiều Nạp Sâm cũng không bình tĩnh, khoát tay nói: “Được rồi, không cần cảm ơn ta đâu, cảm ơn đệ ấy ấy. Ta nể mặt đệ ấy nên mới giúp. Được rồi, ăn cơm, động đũa đi! Ta đói bụng lâu rồi.”

Mọi người nhìn nhau cười, bầu không khí rất hòa thuận.

Những ngày sau đó, đại hội bốn thành mở ra nhưng lần này không có mùi thuốc súng nữa. Ba thành cùng bắt tay nhau, thành Cụ Phong thì thu liễm sự sắc bén lại. Đại hội kết thúc trong không khí hòa bình. Thành Thiên Bảo lại đứng đầu một lần nữa.

Đại hội kết thúc thuận lợi, tình hình cũng thay đổi. Nhưng Thích Ngạo Sương không quan tâm những chuyện này. Bây giờ nàng chỉ lo chuyện Mạt Lý Na giao cho, điều tra mục đích thực sự của học viện Tinh Thần và cứu ca ca của nàng ấy.

Khi Thích Ngạo Sương trở lại học viện, cùng tới trình diện ở phòng làm việc của viện trưởng với Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm. Nhưng trên hành lang lại gặp được một người.

Nữ tử tuyệt sắc kiều mị ấy thấy nàng thì nở nụ cười, cả người tản ra một luồng hơi thở thu hút người khác. Nàng ta đang dựa vào một cái cột, nhìn đoàn người Thích Ngạo Sương.

“Thích Ngạo Sương, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Á Sa Ni Na cười dịu dàng đáng yêu.

Thích Ngạo Sương không nói tiếng nào, sắc mặt Địch Thản Tư thì lạnh đi, cũng không nói gì. Mà Kiều Nạp Sâm thì hơi căng thẳng, đi tới lôi Á Sa Ni Na ra chỗ khác.

Thích Ngạo Sương từ chối cho ý kiến, im lặng đi về phía trước. Địch Thản Tư khẽ liếc mắt nhìn Kiều Nạp Sâm và Á Sa Ni Na, không lên tiếng, đi theo Thích Ngạo Sương.

“Á Sa Ni Na, tỷ tới đây làm gì?” Kiều Nạp Sâm vội vàng lôi Á Sa Ni Na ra.

“Đau quá đi. Buông tỷ ra!” Á Sa Ni Na thở phì phì, gạt tay Kiều Nạp Sâm ra.

“Tỷ tới đây làm gì?” sắc mặt Kiều Nạp Sâm lạnh xuống, hỏi một cách nghiêm túc.

“Này, đệ thật là khó hiểu! Tỷ cũng là đệ tử của học viện Tinh Thần đấy nhé. Có điều tỷ thường không ở đây thôi.” Á Sa Ni Na xoa cổ tay bị Kiều Nạp Sâm bóp đau, khó chịu trả lời.

“Làm ơn đi. Tỷ muốn chết à? Tỷ đi trêu ghẹo Thích Ngạo Sương làm cái gì? Chẳng lẽ tỷ không biết dục vọng chiếm hữu của Địch Thản Tư với đệ ấy

rất mạnh à?” Kiều Nạp Sâm nhúc đầu, nói.

Á Sa Ni Na hừ lạnh, xoa tay mình, không trả lời Kiều Nạp Sâm. Đợi tới lúc Kiều Nạp Sâm càng ngày càng gấp gáp mới liếc hăn một cái, nghiêm túc nói: “Đệ nghi ngờ một chuyện. Đó là thân phận của Thích Ngạo Sương.” Á Sa Ni Na chột nói.

“Cái gì? Có ý gì? Thân phận của đệ ấy rất đơn giản, chính là đi lên từ vị trí thấp nhất. Có quan hệ rất tốt với thành chủ thành Thiên Bảo. Do A Nhĩ Đề Tư sắp xếp vào Thiên Đạo Môn, sau đó vượt qua khảo hạch mà vào học viện.” Kiều Nạp Sâm cau mày, trầm giọng nói lại lai lịch của Thích Ngạo Sương.

“Hừ! Quả nhiên không hồ là đi bán tin tức.” Á Sa Ni Na nói, vẻ mặt rất lơ đãng, thấy mặt Kiều Nạp Sâm biến sắc thì mới nói thêm, “Được rồi, được rồi. Tỷ nói cho đệ tỷ nghi ngờ gì là được chứ gì.”

“Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Cho tới bây giờ Kiều Nạp Sâm không cảm thấy Thích Ngạo Sương có gì đáng nghi nên cũng không để ý lắm tới giọng điệu của Á Sa Ni Na.

“Tỷ nghi ngờ Thích Ngạo Sương không phải là nam nhân mà là nữ nhân!” mặt Á Sa Ni Na nặng nề, nghiêm túc khác thường mà nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 39: Nhìn Thoáng Qua Liền Kinh Hải

N

ói đi, rốt cuộc là chuyện gì?” Cho tới bây giờ Kiều Nạp Sâm không cảm thấy Thích Ngạo Sương có gì đáng nghi nên cũng không để ý lắm tới giọng điệu của Á Sa Ni Na.

“Tỷ nghi ngờ Thích Ngạo Sương không phải là nam nhân mà là nữ nhân!” mặt Á Sa Ni Na nặng nề, nghiêm túc khác thường mà nói.

Kiều Nạp Sâm trợn to hai mắt, cười lạnh đầy khinh thường, nói: “Ta xin tỷ đấy yêu nữ. Người ta đã nói không có hứng thú với tỷ rồi. Tỷ làm ta cười chết mất!”

“Mẹ nó! Đệ đi đập đầu chết đi! Tỷ nông cạn vậy à? Trên thế gian này có ai hiểu nam nhân hơn tỷ không? Tỷ đã duyệt qua vô số người, chẳng lẽ không biết người đó là nam hay nữ à? Đệ dám nói xem có nữ nhân nào hiểu nam nhân hơn tỷ thì tỷ lập tức nhảy xuống sông tự vẫn!” Á Sa Ni Na tức giận hét lên, trong giọng nói mang theo sự kiêu ngạo. (mẹ này có trí tưởng bở cơ mà mẹ cảm giác đúng)

“Hả?” Kiều Nạp Sâm vuốt cằm, híp mắt đi vòng quanh Á Sa Ni Na đánh giá, sau đó thở dài: “Quả thật trên thế giới này nữ nhân hiểu nam nhất nhất là tỷ. Có nam nhân còn không hiểu bản thân bằng tỷ ấy chứ. Ai bảo dâm quang của tỷ vắng khắp nơi nào!” (ôi mẹ ơi, cái miệng điêu kinh :*>)

“Ta nhổ vào! Đệ đang khen lão nương hay đang làm lão nương tổn thương đấy hả?” Á Sa Ni Na chống nạnh, hừ một tiếng đầy khó chịu.

“Đúng một nửa đấy. Nhưng tỷ nói Thích Ngạo Sương là nữ nhân thì thật là buồn cười.” Kiều Nạp Sâm giựt giựt khóe miệng một cách lơ đãng, trong mắt có chút khinh thường.

“Tỷ nói không rõ à? Nói lại lần nữa nhé, tỷ nghi ngờ Thích Ngạo Sương bản thể là nữ nhân.” Á Sa Ni Na thu hồi dáng vẻ giận dữ vừa nãy, trở nên nghiêm túc khác thường.

“Ý là sao?” Kiều Nạp Sâm cau mày.

“Đệ cũng biết là có một số bảo vật có thể giúp người ta thay đổi giới tính. Mới đầu tỷ cho rằng Thích Ngạo Sương dùng thứ này nhưng sau tỷ lại cảm thấy không phải. Nếu muốn biết có phải nữ nhân hay không thì dùng kính Chân Tri (kính biết chính xác) chiếu lên là biết.” nét mặt Á Sa Ni Na càng ngày càng nghiêm túc.

“Mẹ nó! Tỷ có thần khí kính Chân Tri à? Tỷ nói thật hay giả?” Kiều Nạp Sâm vừa nghe đến kính Chân Tri thì phát điên. Đó là thần khí giúp nhìn ra diện mạo thật của một người. Sao yêu nữ lại có bảo bối này?

“Đương nhiên là giả.” Á Sa Ni Na nhẹ nhàng nói.

Kiều Nạp Sâm giựt khóe miệng, hết ý kiến.

“Tỷ không có kính Chân Tri nhưng có thứ giống nó. Là nửa thần khí. Tuy không thể thấy được diện mạo thật của một người một cách hoàn toàn nhưng có thể nhìn được đường nét chính. Dù sao thì Thích Ngạo Sương cũng không phải nam nhân.” Miệng Á Sa Ni Na cong lên thật cao, nói đầy tức giận, “Trên thế giới này có mấy nam nhân nhìn thấy tỷ mà bất vi sở động? Một là có người trong lòng, hai là trong mắt không có nữ nhân, như tên Địch Thản Tư biến thái kia. Loại cuối cùng đó chính là nữ nhân! Chẳng lẽ Thích Ngạo Sương thuộc hai loại trước à?”

Kiều Nạp Sâm vuốt cằm suy nghĩ, lâu sau mới nhìn Á Sa Ni Na đang tức giận, nói: “Yêu nữ, Thích Ngạo Sương là người có tình có nghĩa, đệ dám khẳng định chuyện này. Lần đầu tiên thấy đệ ấy đệ đã biết.”

“Cho nên đệ mới coi hắn là bằng hữu của mình.” Á Sa Ni Na bĩu môi, “Vậy hắn đối với nữ nhân cũng có thái độ như với tỷ à?”

“Không. Đệ ấy rất dịu dàng với Mạt Lệ Na và sư tỷ của mình. Cho nên có thể loại bỏ đệ ấy khỏi loại thứ hai của tỷ. Có người trong lòng? Đệ không cảm thấy đệ ấy có ý với ai cả. Tuy đệ ấy đối xử với hai nữ nhân kia tương đối tốt nhưng vẫn giữ khoảng cách, tuyệt đối không có tình cảm gì khác.”

“Không phải loại thứ nhất hay thứ hai? Thì chính là loại thứ ba. Lấy gương của ta ra chiếu là biết chứ gì! Mặc kệ là bảo vật gì giúp nàng ta thay đổi giới tính thì cũng sẽ khiến nàng ta không thể che giấu được!” Á Sa Ni Na hừ lạnh. (Sương tỷ nợ j mẹ mà mẹ diệt ng ta tới cùng zị chài @.@ chỉ vì k thích mẹ thôi mờ phát rồ thía \$.\$.)

“Chắc chắc, lòng dạ tỷ thật hẹp hòi! Không phải là người ta chỉ lạnh lùng với tỷ thôi à, sao tỷ lại phải làm vậy? Vậy là trong lòng muội không cân bằng rồi!” tuy Kiều Nạp Sâm nói thế nhưng trong lòng không hề bình tĩnh. Thích Ngạo Sương là nữ nhân? Nữ nhân?! Sao có thể chứ? Nếu Thích Ngạo Sương thật là nữ nhân....

Kiều Nạp Sâm hơi thất thần, không còn chú ý tới Á Sa Ni Na đang ồn ào bên cạnh.

“Tuyệt đối là nữ nhân, chính là nữ nhân. Kiều Nạp Sâm, người này áp chế đệ mà! Cho đệ cái gương này, đệ tìm cơ hội xem diện mạo thật của Thích Ngạo Sương đi!” Á Sa Ni Na nhét mạnh cái gương trong tay cho Kiều Nạp Sâm thì hắn mới phục hồi tinh thần lại.

“Nhất định là nữ nhân. Nhất định là nữ nhân. Nếu không sao có thể làm như không thấy muội!” Á Sa Ni Na nói đầy oán hận, liếc Kiều Nạp Sâm đã lấy

lại tinh thần: “Tiểu tử thúì, nhớ là có kết quả thì nói cho tỷ biết. Gương tỷ để lại đây, dùng xong nhớ trả lại, nếu không ta đánh gãy cái chân chó của đệ đi đấy.”

“Ôi mẹ nó, tỷ nhân tâm à? Ta là đệ đệ duy nhất của tỷ đấy.” Kiều Nạp Sâm gào lên nhưng lại nắm cái gương thật chặt. Tuy ngoài mặt xem thường nhưng trong lòng lại hoảng hốt.

“Phi! Lão nương đã sớm không còn bất kỳ quan hệ gì với gia tộc của các đệ rồi. Đệ chết tỷ càng mừng.” Á Sa Ni Na nhổ nước miếng, nhưng đáy mắt lại có tia dịu dàng không dễ phát hiện. Đệ đệ duy nhất này tuy là người của gia tộc kia nhưng là người thân duy nhất mà nàng thừa nhận.

“Dừng....Nghĩ một đặng nói một nẻo. Vậy tỷ đi đi, đệ sẽ tìm cơ hội nhìn xem.” Kiều Nạp Sâm gật đầu nhưng lại hơi hoảng hốt.

Đợi Á Sa Ni Na rời đi, Kiều Nạp Sâm từ từ rút cái gương trong ngực ra, sau đó kinh ngạc mà nhìn nó, lẩm bẩm: “Nữ nhân? Đệ ấy là nữ nhân? Thật không? Không thể? Hay có thể?” nhất thời Kiều Nạp Sâm không rõ tâm trạng của mình bây giờ là gì. Có rung động, có kinh ngạc, có chờ mong, có không thể tin...Tâm trạng phức tạp như bao phủ lấy hắn. Cầm cái gương trong tay, lòng Kiều Nạp Sâm bay về tình cảnh lần đầu tiên gặp Thích Ngạo Sương. Thiếu niên trầm mặc lạnh nhạt, lẳng lẳng đẩy cánh cửa kia ra. Lần đầu tiên mỉm cười với mình, lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ với mình, lần đầu tiên mình ôm vai đệ ấy....

Từ đã....!

Chợt Kiều Nạp Sâm giật mình trong lòng. Hắn đang nghĩ tới một chuyện.

Khi hắn lần đầu tiên ôm vai Thích Ngạo Sương thì ánh mắt thị vệ bên cạnh sáng như đuốc, nhìn chăm chăm vào cái tay đặt trên vai Thích Ngạo Sương của mình! Ánh mắt đó rất không bình thường! Nam nhân ôm vai nhau là chuyện bình thường mà! Nhưng sao ánh mắt của thị vệ kia lại như thế? Ánh

mắt sáng quắc tựa như hận không đốt được tay của mình đi vậy. Có vấn đề! Có vấn đề! Thị vệ kia thích nam nhân? A phi! Kiều Nạp Sâm bị chính ý nghĩ của mình làm cho ghê tởm. Vậy thì có khả năng khác!

Thích Ngạo Sương là nữ nhân sao? Nếu đúng, vậy....

Kiều Nạp Sâm đứng chần chừ tại chỗ rất lâu, sắc mặt âm tình bất định. Cuối cùng cũng cất cái gương, xoay người rời đi.

Thích Ngạo Sương đã đổi sang phòng một người. Đệ tử tám sao ở tầng thứ chín, tòa bộ là ký túc xá một người có môi trường rất tốt. Nàng ở giữa Kiều Nạp Sâm và Địch Thản Tư. Khi Thích Ngạo Sương trở lại, vừa tắm rửa thay quần áo xong thì có tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?” Thích Ngạo Sương lên tiếng hỏi.

“Là ta.” Kiều Nạp Sâm cầm cái gương trong tay, lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi.

“Vào đi.” Thích Ngạo Sương ngồi xuống, nói vọng ra.

Kiều Nạp Sâm đẩy cửa ra thì thấy Thích Ngạo Sương vừa tắm xong. Mái tóc đỏ như lửa mềm lại xoa tung trên vai, vài giọt nước từ từ lăn xuống từ lọn tóc, ánh mắt朦胧 lung, tản ra sự xinh đẹp quyến rũ. Kiều Nạp Sâm nhìn mà sửng sốt, thậm chí quên luôn mục đích đến đây của mình.

“Sao vậy? Có chuyện gì?” Thích Ngạo Sương lau tóc, nhàn nhạt hỏi.

“A, cái đó, cái đó...” Kiều Nạp Sâm cầm chặt cái gương hơn, nghĩ xem làm sao để chiếu được lên Thích Ngạo Sương.

Ngay lúc đó thì tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

“Thích Ngạo Sương! Thích Ngạo Sương!” giọng nói ngoài cửa rất quen. Là giọng của Mạt Lý Na!

Thích Ngạo Sương đứng lên, đi ra mở cửa. Ngoài cửa là Mạt Lý Na với khuôn mặt lo lắng.

“Thích Ngạo Sương, nhanh, nhanh...Ca ca của ta, ca ca của ta...” Mạt Lý Na thở không ra hơi, gằm nhẹ.

“Sao vậy? Nói từ từ thôi.” Thích Ngạo Sương khẽ cau mày. Nhìn sắc mặt này của Mạt Lý Na là biết chuyện có thay đổi, hơn nữa còn là thay đổi theo chiều hướng xấu.

“Ca ca của ta đã vào tháp Tinh Thần Thiên! Là viện trưởng cho huynh ấy vào! Làm sao đây? Làm sao đây? Ca ca của ta đang gặp nguy hiểm!” Mạt Lý Na lo lắng, hạ thấp giọng nói với Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương cau mày, lập tức hiểu ý viện trưởng. Bởi vì ca ca của Mạt Lý Na nghe theo lời mình nên không tu luyện nữa, dĩ nhiên tạm thời không thể đột phá được. Mà viện trưởng sốt ruột nên để cho huynh ấy vào tháp, muốn huynh ấy đột phá trong đó. Nhưng nếu không thể đột phá thì còn có thể ra ngoài không?

“Thích Ngạo Sương, làm ơn vào nhìn huynh ấy một chút đi. Ta biết chỉ có đệ mới có tư cách bước vào tháp Tinh Thần Thiên bất cứ lúc nào. Ta rất lo lắng...” giọng Mạt Lý Na nghẹn ngào, dần dần trở thành khóc thút thít.

“Được rồi, Mạt Lý Na, đừng khóc. Đệ sẽ đi ngay bây giờ.” Thích Ngạo Sương vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu Mạt Lý Na, gật đầu cam kết, “Bây giờ đệ sẽ vào ngay. Hơn nữa sẽ không để huynh ấy gặp chuyện không may. Nhất định đệ sẽ đưa huynh ấy ra ngoài an toàn.”

“Thích Ngạo Sương, cảm ơn, hu hu, cảm ơn...” Mạt Lý Na lau nước mắt, cười rộ lên.

“Được rồi. Tỷ về trước đi. Bây giờ đệ vào đó ngay.” Thích Ngạo Sương không kịp làm gì nữa, đẩy khế Mạt Lý Na ra rồi bước nhanh ra ngoài.

“Đệ cũng phải cẩn thận đấy!” Mạt Lý Na lo lắng, lên tiếng dặn dò từ sau lưng.

“Vâng...” giọng Thích Ngạo Sương bay tới từ xa.

Kiều Nạp Sâm nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương càng lúc càng xa thì mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng đuổi theo.

Mà lúc này cửa phòng Định Thản Tư cũng mở ra. Hẩn lạnh mắt nhìn Mạt Lý Na trên mặt còn vương nước mắt rồi nhìn hai người đã đi xa trên hành lang, khẽ cau mày, sau đó không nói gì cả, rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Lúc này Kiều Nạp Sâm đuổi vội theo, cầm gương trong tay, liếc mành muốn soi theo bóng dáng Thích Ngạo Sương. Nhưng chiếu thế nào cũng không tới bởi Thích Ngạo Sương chạy trước mặt hẳn.

Rốt cuộc, khi tới một khúc quanh, Kiều Nạp Sâm vội vàng chiếu gương trong tay về phía bóng lưng Thích Ngạo Sương.

Trong gương, một bóng hình xinh đẹp chợt lóe lên, mái tóc đen nhánh tung bay. Chỉ có bóng lưng, chỉ có một bóng lưng thướt tha!

Nhưng chỉ ngẩn ngui nhìn thoáng qua đã đủ kinh hãi rồi.

Kiều Nạp Sâm ngây ngốc đứng tại chỗ, không bước nổi nửa bước mà kinh ngạc nhìn cái gương trong tay đến ngẩn người.

Mình nhìn lầm rồi sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 40: Ngạo Sương Ta Không Cho Phép Đệ Đi

K

Kiều Nạp Sâm đứng tại chỗ, sửng sốt mà nhìn cái gương trong tay mình, trong lòng dậy sóng, không thể bình tĩnh được. Bóng hình xinh đẹp trong gương vừa nãy dù chỉ chợt lóe lên nhưng lại khắc sâu vào lòng Kiều Nạp Sâm. Không sai, bóng lưng kia tuyệt đối là của một nữ tử!

Nói vậy là Thích Ngạo Sương thật sự là nữ tử?

Mặt Địch Thản Tư không biểu tình, lướt qua người Kiều Nạp Sâm, nhìn hắn đang ngăn người một cách nghi ngờ. Nét mặt Kiều Nạp Sâm rất kỳ lạ.

Kiêu Nạp Sâm nhận ra Địch Thản Tư đang nhìn mình thì cất gương đi rồi vội vàng đuổi theo. Nơi sâu trong đáy mắt có một chút cảm xúc khó hiểu nhưng lập tức giấu đi. Kiều Nạp Sâm vội vàng đuổi theo sau Địch Thản Tư. Khi bọn hắn chạy tới cửa vào tháp Tinh Thần Thiên thì Thích Ngạo Sương đã vào. Hai người không nói hai lời mà vào theo.

Lúc này Thích Ngạo Sương đang vội vàng chạy vào trong. Nàng vô cùng quen thuộc địa hình nhưng không có nghĩa ca ca Bối Lý Nhĩ của Mạt Lý Na biết nên Thích Ngạo Sương đuổi theo rất nhanh. Có một bóng lưng lạnh nhạt đứng phía xa, tóc màu nâu, bóng lưng cao lớn, y phục đen tuyền.

“Bối Lý Nhĩ!” Thích Ngạo Sương từ xa lên tiếng gọi người đang đi phía trước.

Bối Lý Nhĩ quay lại, khẽ hí mắt nhìn người đang chạy nhanh tới, không chút nghĩ ngợi mà hô lên tên của nàng: “Thích Ngạo Sương!” Không phải giọng điệu nghi vấn mà là khẳng định. Thiếu niên bất phàm theo lời muội

muội Mạt Lý Na chắc chắn là đệ ấy. Tóc màu đỏ như lửa, ánh mắt lạnh lùng kiên nghị.

“Vâng.” Thích Ngạo Sương chạy tới trước mặt Bối Lý Nghi, gật đầu, nhìn hăn từ trên xuống dưới, xác nhận nam tử trước mặt không bị bất cứ thương tổn gì thì mới yên lòng.

“Cám ơn.” Bối Lý Nhĩ nhìn vào mắt Thích Ngạo Sương, trầm giọng nói. Hăn biết thiếu niên tóc đỏ trước mặt đang lo lắng cho mình. Ánh mắt của muội muội quả nhiên không sai. Cổ hơi thở lộ ra trên trán thiếu niên này rất khác với người thường. Thiếu niên này bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Ánh mắt Bối Lý Nhĩ nhìn Thích Ngạo Sương cũng hòa nhã đi rất nhiều. Một là bởi Thích Ngạo Sương lo lắng cho mình, hai là bởi vì quan hệ của hăn với muội muội mình. Ánh mắt nhìn Thích Ngạo Sương sáng rực khiến nàng nổi cả da gà. Nhưng sao Thích Ngạo Sương biết được hăn đã coi nàng như muội phụ rồi.

“Mạt Lý Na rất lo lắng cho huynh đấy.” Thích Ngạo Sương dừng lại, nhìn người trước mặt, từ từ mà nói, “Tòa tháp Tinh Thần Thiên này, khó khăn của tám tầng đầu với huynh không quan trọng. Quan trọng là tầng thứ chín.”

“Đúng vậy. Viện trưởng muốn ta tới tầng thứ chín.” Bối Lý Nhĩ gật đầu, trả lời.

“Tầng đó...rất nguy hiểm. Đệ chưa đi tới.” Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, trong đầu tự nhiên nhớ tới nam tử áo trắng thần bí đó.

“Là không muốn hay không thể?” quả nhiên Bối Lý Nhĩ không phải người thường, lập tức hỏi điều quan trọng.

“Không thể. Có người ngăn cản đệ.” Thích Ngạo Sương chậm rãi rũ thấp lông mi, nhẹ nhàng nói.

“Có phải là một nam tử áo trắng không?” Bối Lý Nhĩ hỏi một câu khiến Thích Ngạo Sương sửng sốt.

“Huynh biết hửn à?” bỗng Thích Ngạo Sương ngẩng đầu, hỏi đầy ngạc nhiên.

“Không! Ta từng gặp hửn. Lúc ta vừa vào tháp Tinh Thần Thiên là gặp hửn. Hửn dặn ta rằng dù có thể lên được tầng thứ chín cũng không được lên.” Bối Lý Nhĩ hơi suy nghĩ rồi nói tiếp, “Hình như hửn biết chút nội tình mà chúng ta không biết.”

“Đệ cũng cho là như thế. Nhưng hửn không nói gì, chỉ muốn chúng ta tiếp tục chờ đợi.” Thích Ngạo Sương cắn nhẹ môi, nhớ lại nam tử thần bí đó.

“Ta cũng nghĩ vậy...” Bối Lý Nhĩ đang định nói thì tiếng Kiều Nạp Sâm truyền tới từ xa.

“Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương, chờ chúng ta một chút!” tiếng hửn càng lúc càng gần. Kiều Nạp Sâm và Địch Thản Tư cùng đuổi theo.

“Sao các huynh cũng tới đây?” Thích Ngạo Sương xoay người nhìn hai người càng ngày càng gần, hỏi đầy nghi ngờ.

“Đệ không sao chứ?” Kiều Nạp Sâm mở to mắt nhìn Thích Ngạo Sương, hỏi.

“Không sao. Vừa vào tới thì có chuyện gì được?” Thích Ngạo Sương hơi nghi ngờ mà nhìn Kiều Nạp Sâm. Sao lại cảm thấy giọng điệu của người này có cái gì đó không bình thường nhỉ.

“À, không sao thì tốt rồi.” Kiều Nạp Sâm cũng cảm thấy mình có phần không bình thường, ngại ngùng nhỏ giọng trả lời.

Địch Thản Tư thì im lặng nhìn Bối Lý Nhĩ, đáy mắt thoáng qua ánh sáng lạnh.

“Địch Thản Tư, sao huynh cũng tới?” Thích Ngạo Sương nghi ngờ mà nhìn Địch Thản Tư.

“Không có gì. Tới xem chút thôi.” Địch Thản Tư lạnh lùng nói, rồi không nói thêm gì nữa.

Nhất thời không khí hơi cứng nhắc. Kiều Nạp Sâm cúi đầu nhưng vẫn dùng dư quang khóe mắt nhìn Thích Ngạo Sương. Ánh mắt hơi mơ hồ bất định, dường như muốn nói gì đó lại thôi.

“VẬY tiếp theo huynh định làm gì? Lên nhìn một chút à?” Thích Ngạo Sương quay sang nhìn Bối Lý Nhĩ, hỏi.

“Không.” Bối Lý Nhĩ từ từ lắc đầu, “Ta cũng cảm thấy có vấn đề. Ta có dự cả một khi ta bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không thì điều chào đón ta không phải một thế giới khác mà là cái chết.” Lúc nói những lời này giọng điệu Bối Lý Nhĩ rất bình thản, vẻ mặt rất tự nhiên.

Bối Lý Nhĩ dứt lời thì sắc mặt của mọi người khác nhau. Sắc mặt Thích Ngạo Sương hơi trầm xuống. Nàng mơ hồ cảm thấy những lời của Bối Lý Nhĩ là sự thật. Đây cũng là lý do mà nam tử thần bí đó ngăn cản bọn họ bước vào tầng thứ chín. Nhưng rốt cuộc học viện Tinh Thần muốn làm gì?

“Ta cũng vẫn luôn nghi ngờ chuyện này. Nhưng lại không thể tra được. Gia tộc chúng ta cũng không tra được chút đầu mối nào.” lúc này, giọng Kiều Nạp Sâm hơi khàn khàn, nói.

Thích Ngạo Sương sửng sốt. Nàng không ngờ rằng không chỉ có một hai người nghi ngờ chuyện này.

“Vậy thì sao? Dù có như thế thì ta vẫn muốn đột phá thẳng cấp.” Địch Thản Tư vẫn nói với giọng điệu lạnh lẽo như cũ, sóng nước chẳng xao. Chuyện mọi người vừa nói không ảnh hưởng chút nào tới tâm trạng của hắn.

“Địch Thản Tư, huynh....” Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, “Có phải huynh đã sớm nhận ra cái gì hay không?”

“Hừ!” Địch Thản Tư nhàn nhạt nhẹ nhàng cười lạnh, trầm giọng nói từ từ, “Người lần đầu tiên tham gia tu luyện đã tới tầng thứ tám, các huynh cho rằng thật chỉ đạt tới tầng thứ tám thôi hay sao?”

“Ý là sao?” Kiều Nạp Sâm cau mày, hơi cảnh giác mà hỏi.

Mặt Bối Lý Nhĩ cũng kinh ngạc.

“Người kia đã đạt tới tầng thứ chín! Hơn nữa đột phá cảnh giới Phá Toái Hư Không thành công, sau đó phát hiện ra bí mật gì đó mà không muốn ai biết nên mới cắt đứt với học viện Tinh Thần, muốn hủy diệt tháp Tinh Thần Thiên này!” Ánh mắt Địch Thản Tư chợt lạnh, gần từng tiếng mà nói ra suy đoán của mình nhưng cũng là chân tướng!

Sắc mặt mọi người đại biến, mà Thích Ngạo Sương thì càng thêm kinh hãi. Nói vậy là nam tử áo trắng thần bí đó chính là người cố gắng hủy diệt tháp Tinh Thần Thiên! Chính là người lần đầu tham gia tu luyện đã qua được tầng thứ chín. Đúng rồi, nhất định là như vậy. Đủ loại đầu mối liên hệ lại với nhau, càng ngày càng rõ ràng.

Nhưng nếu hắn đột phá cảnh giới Phá Toái Hư Không, sao có thể dừng lại ở vị trí này, hơn nữa lại còn đối đầu với học viện Tinh Thần?

“Nhưng có điều ta không hiểu. Hắn đã đột phá đến cảnh giới Phá Toái Hư Không nhưng vẫn có thể tự do đi lại thường xuyên ở thế giới này.” Địch Thản Tư khẽ cau mày, nói thật nhỏ ra nghi ngờ giống Thích Ngạo Sương.

“Điều này thật không thể biết được. Nhưng có thể khẳng định một điều đó là sau lưng học viện Tinh Thần có một tấm lưới mà chúng ta không biết.” nét mặt Thích Ngạo Sương nặng nề. Không đợi mọi người lên tiếng, Thích Ngạo Sương ngắt đầu, ánh mắt dứt khoát, “Nhưng dù có như thế thì đệ cũng sẽ bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không, tuyệt đối phải vào.”

“Ngạo Sương! Đệ, đệ biết rõ là sẽ gặp nguy hiểm mà còn muốn đi?” lúc này Kiều Nạp Sâm không chú ý tới mình đã thay đổi cách xưng hô từ gọi thẳng Thích Ngạo Sương tới Ngạo Sương, mà giọng điệu cũng lo lắng khác thường.

“Đúng. Đệ muốn đi, nhất định phải đi.” Thích Ngạo Sương không do dự chút nào, gật đầu một cách nhẹ nhàng nhưng đầy kiên định.

Đáy mắt Địch Thản Tư thoáng qua nụ cười hài lòng, không nói gì.

“Đệ, đệ không được đi. Nguy hiểm lắm!” Kiều Nạp Sâm nóng nảy, lời nói không mạch lạc. Địch Thản Tư nhìn dáng vẻ này của Kiều Nạp Sâm thì đáy mắt thoáng qua tia nghi ngờ không dễ dàng nhận ra, nhưng chỉ chột lóe mà thôi. Cách cư xử của Kiều Nạp Sâm quả thật hơi không bình thường. Kiều Nạp Sâm cũng hiểu tính cách của Địch Thản Tư là một khi quyết định chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không thay đổi nên hẳn sẽ không lên tiếng khuyên can Địch Thản Tư. Nhưng thái độ với Thích Ngạo Sương dường như hơi không bình thường nhưng vẫn thấy hợp lý.

“Được rồi. Không nói chuyện này nữa. Bây giờ chúng ta làm gì?” Thích Ngạo Sương ngắt đầu nhìn xung quanh, nhàn nhạt hỏi.

“Ta định trước lần vào tháp Tinh Thần Thiên, chờ nam tử áo trắng kia xuất hiện lần nữa. Ta sẽ không lên tầng thứ chín.” Bối Lý Nhĩ trầm giọng nói.

“Vâng, cũng được. Huynh tìm chỗ nào có môi trường tốt của tháp mà dừng chân.” Thích Ngạo Sương gật đầu đồng ý.

“Đi nào. Có điều chúng ta sẽ tới nơi này lần nữa rất nhanh thôi.” Địch Thản Tư xoay người, nhàn nhạt bỏ lại một câu.

Thích Ngạo Sương gật đầu với Bối Lý Nhĩ rồi xoay người đi theo. Kiều Nạp Sâm chưa phục hồi lại tinh thần, ánh mắt hơi mơ hồ, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Bối Lý Nhĩ nhìn Kiều Nạp Sâm đầy nghi ngờ nhưng không lên tiếng gọi hản, chỉ xoay người tiếp tục đi về phía trước. Bây giờ hản phải tìm một chỗ ổn định đã.

Lâu sau Kiều Nạp Sâm mới phục hồi lại tinh thần. Nhìn bóng lưng dần biến mất nơi xa của Thích Ngạo Sương thì lòng đột nhiên chùng xuống. Sau đó hai mắt sáng lên tựa như đã quyết tâm làm gì đó, bước nhanh đuổi theo.

Ra khỏi tháp Tinh Thần Thiên, Địch Thản Tư rời đi, Thích Ngạo Sương đứng lại, cúi đầu như đang suy nghĩ gì đó. Kiều Nạp Sâm nhìn bóng lưng nàng, không suy nghĩ nhiều mà trực tiếp vọt tới trước mặt nàng, giơ tay ngăn nàng lại.

“Kiều Nạp Sâm?” Thích Ngạo Sương nhìn Kiều Nạp Sâm với khuôn mặt nặng nề phía trước một cách đầy nghi ngờ, không hiểu mà hỏi.

“Ngạo Sương, đệ không thể tới tầng thứ chín! Ta không cho phép đệ đi!” Kiều Nạp Sâm nói một cách mạnh mẽ mà lại đầy dịu dàng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 41: Chúng Ta Cùng Là Một Đôi Tình Lữ A

N

gạo Sương, đệ không thể đi Tầng thứ chín! Ta không cho phép đệ đi!" Kiều Nạp Sâm rõ ràng cố gắng nói ra một câu như vậy!

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày nhìn Kiều Nạp Sâm mặt đang nặng nề, nhỏ giọng nói: "Kiều Nạp Sâm, huynh ở đây nói nhảm gì vậy?"

"Ta nói, ta không cho phép đệ đi!" Kiều Nạp Sâm lần nữa từng chữ từng câu rõ ràng phun ra.

"Ta nói, ta có lí do để đi." Thích Ngạo Sương lạnh nhạt nói, "Ta hiểu khổ tâm của huynh. Nhưng là, ta có lý do của riêng mình. Dù cho vạn kiếp bất phục, ta cũng phải đi."

"Tại sao? Tại sao nhất định phải đi? Cho dù vứt bỏ đi tính mạng cũng muốn đi sao? Rốt cuộc là vì chuyện gì?" Kiều Nạp Sâm có chút gấp gáp, cấp tốc hỏi.

Thích Ngạo Sương lẳng lặng nhìn trước mắt Kiều Nạp Sâm đang phát điên, chợt trên mặt hiện lên nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt thay đổi có chút thần thờ, hình như xuyên thấu qua Kiều Nạp Sâm đến một nơi rất xa.

Kiều Nạp Sâm có chút ngây dại, kinh ngạc nhìn Thích Ngạo Sương mỉm cười ngay trước mặt. Tại sao có một cổ cảm giác kỳ quái, trước mắt Thích Ngạo Sương rõ ràng là đang cười, vì sao lại cảm thấy đau thương đến vậy. Nàng buồn bã là vì cái gì? Chợt Kiều Nạp Sâm rất muốn hiểu rõ tại sao Thích Ngạo Sương lại như thế. Lòng lại càng đau hơn.

"Kiều Nạp Sâm, mỗi người đều có điều mà mình kiên trì theo đuổi." Thích Ngạo Sương vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Kiều Nạp Sâm, "Mỗi người luôn có điều mà mình kiên trì theo đuổi, ta cũng thế."

Dứt lời, Thích Ngạo Sương lướt qua Kiều Nạp Sâm một mình đi về phía trước đi. Để lại Kiều Nạp Sâm đứng lẳng lẳng tại nguyên chỗ hồi lâu vẫn không nhúc nhích.

Mỗi người đều có điều mà mình phải kiên trì ư.

Kiều Nạp Sâm chậm rãi quay đầu nhìn bả vai của mình, nơi đó, hình như còn có lưu lại chút ấm áp từ bàn tay của Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương, tại sao biết rõ có thể sẽ bỏ mạng mà vẫn muốn đi vào chỗ chết? Phải đi vì có lý do, là cái gì? Nơi đó, có người đang đợi nàng sao? Trong lòng Kiều Nạp Sâm chợt dâng lên một cỗ ghen tỵ. Là ai, sẽ là người nào có thể để cho Thích Ngạo Sương quên mình nhảy vào chỗ dầu sôi lửa bỏng như vậy?

"Thích Ngạo Sương!" Chợt trên đường đi, Thích Ngạo Sương nghe thấy âm thanh ảo não của Trường Không.

"Hả? người còn sống à?" Thích Ngạo Sương hài hước hỏi.

"Mẹ nó! Nói như là tiểu gia đã chết rồi không bằng, tiểu gia chỉ là thuận tiện ngủ trong thân thể người lâu một chút thôi. Thuận tiện tăng tu vi cho mình. Mà lời vừa rồi ta đều nghe được." giọng điệu Trường Không dần dần thay đổi nghiêm túc hơn, "Ta cũng vậy muốn biết lý do người bất chấp tính mạng của mình là vì sao?"

"Ha ha, phong chi nguyên lúc nào thì nhiều chuyện như vậy rồi hả?" Thích Ngạo Sương không trả lời thẳng, mà là cười cười chuyển đề tài.

"Này! Tiểu gia rất nghiêm túc hỏi ngươi mà!" Trường Không có chút bất mãn.

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn phương xa, trầm mặc lại.

"Này, Thích Ngạo Sương, nói đi, rốt cuộc là tại sao? Nguyên nhân cuối cùng là gì khiến cho ngươi đến cả tính mạng cũng không cần? Ta không phải là sợ ngươi chết. Chậc, đừng hiểu lầm ta à nha, ta không phải lo lắng ngươi đâu, ta chỉ là sợ ngươi chết đi, ta rất khó khăn tìm thêm một người khác có thể chất giống ngươi để làm nhà nha. Chậc, như vậy chẳng lẽ ta lại phải về lại cái nơi nhàm chán trước kia sao. Ngươi có nghe ta nói hay không vậy? Vậy mau trả lời ta đi!" Trường Không một mực không tha, nhất định phải hỏi bằng được.

Khóe miệng Thích Ngạo Sương đã từ từ vẽ ra một đường cong, nhẹ nhàng nói: "Trường Không, ở chỗ đó, có hai người một mực chờ đợi ta. Ta phải đi, phải đi tìm bọn họ. Vì thế, ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào." Thích Ngạo Sương hiểu, Trường Không mặc dù om sòm như vậy, thật ra thì nội tâm là đang lo lắng nàng mà thôi.

"Hai người? Người nào? Bọn họ ở nơi nào chờ ngươi? Bọn họ đã đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không rồi hả, so với ngươi đi đến vị diện trước? Cho nên ngươi phải đi tìm bọn họ? Nhưng Thích Ngạo Sương, lời trước đó của các ngươi ta cũng mơ hồ nghe được một chút. Ngươi thật xác định ngươi có thể an toàn đến nơi nơi ngươi muốn đến ư?" Thanh âm Trường Không lần này có không che giấu được sự lo lắng.

"Ta nhất định có thể đến nơi đó. Trường Không, không phải lo lắng, ta sẽ không để cho ngươi lâm vào trong nguy hiểm ." Thích Ngạo Sương cười nhạt, an ủi Trường Không.

"Phi! Tiểu gia há là hạng người ham sống sợ chết sao! Ngươi cứ nhiên nhìn tiểu gia như vậy, tiểu gia tức giận, tiếp tục ngủ đây, hừ hừ." Trường Không

giận dữ, thanh âm từ miệng thối cứ từ biến mất trong đầu của Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp tục đi về phía trước đi. Trở lại dưới lầu kí túc xá, lại thấy Mạt Lý Na mất hồn tựa vào một cây đại thụ dưới lầu.

"Mạt Lý Na?" Thích Ngạo Sương lên tiếng thấp giọng kêu.

"Thích Ngạo Sương! Thích Ngạo Sương!" Mạt Lý Na vừa nghe đến thanh âm Thích Ngạo Sương, vừa mới bắt đầu sửng sốt, tiếp đó đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thích Ngạo Sương rồi mừng rỡ như điên chạy vội tới, ngay lập tức nhào vào trong ngực Thích Ngạo Sương.

"Thích Ngạo Sương, ta." Mạt Lý Na mới vừa mở miệng liền bị Thích Ngạo Sương nói nhỏ cắt đứt.

"Ca ca người không có việc gì, ta tìm chỗ an toàn cho hân rồi. Ta sẽ mau chóng xử lý chuyện này thôi." Thích Ngạo Sương cúi đầu hạ thấp giọng nói với Mạt Lý Na.

"Được, ta tin tưởng huynh , ta tin tưởng huynh." Mạt Lý Na từ trong ngực Thích Ngạo Sương ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn Thích Ngạo Sương, bộ mặt kiên nghị gập đầu, "Ta tin tưởng huynh."

"Đồ ngốc, tốt lắm, như vậy làm cho người ta thấy khó coi nha." Thích Ngạo Sương cầm bả vai Mạt Lý Na, đem Mạt Lý Na cách xa mình một chút.

"Có cái gì không tốt? Hừ! Như vậy mới phải, tránh cho sư tỷ kia có ý định không tưởng!" Mạt Lý Na lần này không bao giờ giấu giếm tâm tư của mình nữa, mà là nói thẳng ra một câu như vậy khiến Thích Ngạo Sương kinh ngạc .

"Mặt Lý Na? !" Sắc mặt của Thích Ngạo Sương biến đổi, khiếp sợ nhìn người trước mắt.

"Thích Ngạo Sương, huynh không phải một dạng với họ, huynh và những nam nhân ngu ngốc kia không giống nhau! Huynh là người tốt! Ta thích huynh, rất thích! Huynh không giống họ, trong lòng ta, huynh là người đặc biệt nhất!" Ánh mắt của Mặt Lý Na sáng quắc nhìn Thích Ngạo Sương, nghiêm túc kiên định nhanh chóng nói ra lời đó. Sau khi nói xong lần nữa nhào vào trong ngực Thích Ngạo Sương, ôm chặt lấy hông của Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương cơ hồ bất tỉnh! Trong lòng vừa sợ vừa giận, chuyện mình sợ nhất đã xảy ra! Mặt Lý Na cứ nhiên động lòng với mình!

"Người hãy nghe ta nói, Mặt Lý Na, muội không thể thích ta được, ta cũng vậy không thể thích muội." Thích Ngạo Sương lần nữa đem bạch tuộc tám chân Mặt Lý Na đang ôm lấy mình mà tách ra khỏi ngực của mình, tận tình khuyên lơn.

"Ta biết rõ, ta đều biết cả, ta và huynh không cùng tầng lớp, thực lực của huynh cao hơn ta rất nhiều, sự việc giải quyết xong, sẽ có một ngày huynh cách xa ta, rời đi khỏi chỗ này. Nhưng ta chỉ hy vọng ngay bây giờ cho đến trước khi rời đi, hãy cho ta được ở bên cạnh huynh. Vậy là quá đủ rồi!" Mặt Lý Na ngẩng đầu nhìn Thích Ngạo Sương, nghiêm túc nói, ánh mắt lấp lánh.

Thích Ngạo Sương một hồi choáng váng, chờ một chút rồi nói: "Mặt Lý Na, muội hãy nghe ta nói, ta và muội là không thể nào."

"Tại sao? Chẳng lẽ huynh không thích ta? Ta không đủ xinh đẹp? Hay là ta không nghe lời? Huynh có cái gì không hài lòng ta có thể thay đổi!" Mặt Lý Na có chút gấp gáp vội vàng.

"Không phải những vấn đề này, mà là, mà là." Thích Ngạo Sương đại ngốc luôn [囧], suy nghĩ đi suy nghĩ lại, nhìn ánh mắt tha thiết của Mạt Lý Na, một hồi lâu mới quyết định nói "Mạt Lý Na, ta thích người." (..... như là Lạp Tây Á nhà ta kìa...)

Nói còn chưa dứt lời, Mạt Lý Na liền phấn khởi , vui mừng chuẩn bị lại nhào tới.

"Nhưng ta chỉ coi muội là em gái mà thôi. Chỉ là một muội muội đáng yêu mà thôi." Thích Ngạo Sương cố nhấn mạnh trọng tâm, những thứ này quả thật cũng là lời tận đáy lòng nàng, đối với Mạt Lý Na, Thích Ngạo Sương chỉ là coi nàng như muội muội mà thôi. Cái tiểu nữ sinh này, có khi tình khí tùy tiện một chút, nhưng là bản tính không hư, có thể nói là một cô gái tốt. Từ việc nàng làm cho ca ca của nàng có thể thấy nàng tuyệt đối là người trọng tình nghĩa.

"Thích Ngạo Sương! Huynh nói dối!Huynh thích ta, làm sao huynh có thể dùng cái lý do thối nát kia để hù ta!" Mạt Lý Na dậm chân, có chút tức giận nhìn thích Ngạo Sương.

"Ta." Thích Ngạo Sương đang muốn tiếp tục giải thích, nơi xa lại truyền đến một tiếng cười kì quái.

"Mạt Lý Na, người và Thích Ngạo Sương chung đụng lâu như vậy cũng không có phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng sao? Ha ha." Tiếng cười cổ quái đó không phải ai khác, là chính là Kiều Nạp Sâm !

"Cái gì?" Mạt Lý Na sửng sốt, quay đầu nhìn Kiều Nạp Sâm đang cười thô bỉ, trong lòng nghi ngờ, càng thêm dâng lên một cỗ cảm giác chẳng lành.

"Người cư nhiên không có phát hiện Ngạo Sương không thích nữ nhân? Hẳn thích nam nhân. Hẳn cùng ta đã sớm tình đầu ý hợp, chúng ta là một đôi tình lữ a ~~" Kiều Nạp Sâm đi tới, tự nhiên ôm bả vai của Thích Ngạo Sương, cười hắc hắc Mạt Lý Na sắc mặt ngày càng phát lạnh.

Thích Ngạo Sương run lên, sắc mặt trầm xuống, cố nén ý nghĩ muốn bẻ gãy cái bàn tay đang đặt trên bả vai mình, mặt đen lại.

"Người nói dối! Kiều Nạp Sâm, người, người, người....." Mạt Lý Na cảm thấy thật kinh khủng, nhìn ngón tay Kiều Nạp Sâm, nghĩ thật là con mẹ nó biến thái, nhưng lại thủy chung không có mắng ra miệng, bởi vì vậy khác gì mắng cả Thích Ngạo Sương.

"Nói bậy! Nói bậy!" trong mắt Mạt Lý Na đầy nước mắt, cầu xin nhìn Thích Ngạo Sương, "Thích Ngạo Sương, có phải Kiều Nạp Sâm ddag nói hươu nói vượn phải hay không?"

Thích Ngạo Sương nhin được nội thương, nên không nói một lời.

Chấp nhận sao?

Trong mắt Mạt Lý Na lóe lên tuyệt vọng. Thích Ngạo Sương, thật không bình thường? Thật cùng Kiều Nạp Sâm là một đôi sao? Tại sao có thể như vậy? Sao lại thế này!

"Ngạo Sương, buổi trưa chúng ta ăn gì đây?" Kiều Nạp Sâm cười híp mắt nhìn Thích Ngạo Sương, ánh mắt thật là phong tình vạn chủng.

Mà Thích Ngạo Sương như cũ là trầm mặc. Cử động như vậy ở trong mắt Mạt Lý Na xem ra chính là chấp nhận tất cả.

Mạt Lý Na cũng không nhin được nữa, nước mắt tràn mi, khóc chạy đi.

Đời bóng dáng của Mạt Lý Na biến mất không thấy gì nữa hậu, Kiều Nạp Sâm chỉ cảm thấy có một vẩy thoáng cái trước mặt mình ngày càng to dần, sau đó hốc mắt kịch liệt cảm giác đau đớn làm hấn mất hồn, kêu thảm thiết

"A —— Ngạo Sương, đệ làm sao lại đánh ta? Ta chính là đang giúp đệ mà." Kiều Nạp Sâm che hai mắt của mình, kêu lên, vốn muốn nói “ ta

chính là người tình của đệ mà” nhưng nhìn ánh mắt giết người của Thích Ngạo Sương, cuối cùng vẫn không dám đem hai chữ kia nói ra.

Trên mặt Thích Ngạo Sương phát ra tín hiệu nhận thấy rằng phương thức cự tuyệt Mạt Lý Na như vậy hẳn là nàng rất bất mãn. Nhưng là. Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhưng là, kết quả như thế cũng là tốt, không phải sao?

Thích Ngạo Sương khe khẽ thở dài, đi về phía trước.

"Ngạo Sương, chờ ta một chút a ~ đệ đi đâu vậy?" Kiều Nạp Sâm bò dậy theo sau.

"Nói hừ nói vượn nữa, ta cắt đầu lưỡi huynh!" Thích Ngạo Sương quay đầu lạnh lùng nhìn Kiều Nạp Sâm.

"Yên tâm, yên tâm, nơi này không có người khác." Kiều Nạp Sâm vẫn cọt nhả như vậy nhưng trong lòng lại dâng lên một cỗ tâm tình tốt.

"Hừ!" Thích Ngạo Sương hừ lạnh một tiếng, bước nhanh về phía trước.

Kiều Nạp Sâm vẫn còn ở tại chỗ cười khúc khích.

Trở lại túc xá, Tần Diêm đứng lẳng lặng ở tại cửa ra vào.

"Thiếu gia." Tần Diêm thật thấp mở miệng.

"Hả? Tần Diêm, chuyện gì?" Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ.

"Hôm nay, mới vừa rồi một người tên là Thập Lệ Na tìm người." Tần Diêm nhỏ giọng nói.

"Sư tỷ tới tìm ta chuyện gì?" Thích Ngạo Sương nghi ngờ hỏi.

"Nàng ta nhờ ta đem lá thư này cho thiếu gia." Tần Diêm đưa tới một phong thư.

"Hả?" Thích Ngạo Sương nhận lấy, nhanh chóng mở ra nhìn qua một lần sau sắc mặt có chút nặng nề.

"Thế nào? Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì sao?" Tần Diêm lên tiếng có chút lo lắng mà hỏi.

Thích Ngạo Sương chậm rãi gật đầu không nói gì. Trong thư Thập Lệ Na nói rõ, đó chính là Thiên Đạo Môn nội loạn. Thập Lệ Na thấp thỏm, nói theo lý là không có tư cách yêu cầu Thích Ngạo Sương giúp. Nhưng nàng đã không có biện pháp khác, chỉ có cầu trợ ở Thích Ngạo Sương mà thôi.

"Thiên Đạo Môn có chuyện, ta muốn đi một chuyến." Thích Ngạo Sương trầm giọng nói.

"Thiếu gia, người phải đi Thiên Đạo Môn sao? Đây?" Tần Diêm khẽ cau mày.

"Người cũng không cần tới đó, người cứ ở bên cạnh Vi Ân Tư trợ giúp hần. Dù sao hần còn chưa vững chân, hơn nữa nghiệt dư đời trước có thể sẽ gây bất lợi cho hần." Không đợi Tần Diêm phản đối, Thích Ngạo Sương khẽ mỉm cười nói, "Tần Diêm, không cần lo lắng cho ta, ta sẽ xử lý tốt tất cả. Hơn nữa ta còn có việc quan trọng phải làm, tuyệt đối không để cho mình xảy ra chuyện gì."

"Không cần lo lắng cho ta, cứ ở bên cạnh Vi Ân Tư. Ta xử lý xong sẽ mau chóng trở lại." Thích Ngạo Sương chợt có chút không yên lòng, nam tử thần bí áo trắng kia khi nào thì trở lại?

"Thiếu gia, tất cả hãy cẩn thận." Tần Diêm cúi đầu chậm rãi trầm giọng nói.

"Được, chính người cũng cần thận. Ta sẽ đi ngay bây giờ tìm Tháp Lệ Na ."
Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng than thở, xoay người rời đi. Tháp Lệ Na ở trong thư nói rồi, sẽ đợi nàng ở cửa trường học, nếu đến tối nàng không ra thì sẽ một mình về Thiên Đạo Môn.

Khi Thích Ngạo Sương xuất hiện tại cửa trường học thì Tháp Lệ Na lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, chột đứng lên, muốn xông tới đón, nhưng lại thôi

"Sư tỷ, chỉ một mình tỷ ở đây sao?" Thích Ngạo Sương đến gần chỉ thấy Tháp Lệ Na một mình, không khỏi có chút nghi ngờ mở miệng hỏi.

"Bọn họ, bọn họ đã về trước. Ta." Tháp Lệ Na có chút không lưu loát nói.

Thích Ngạo Sương hiểu được, những người đó sợ rằng cho là mình sẽ không giúp chỉ thêm tổn thời gian, nên về trước. Cũng khó trách những người đó sẽ nghĩ như vậy. Mặc kệ chuyện Thiên Đạo Môn nội loạn cũng hợp tình hợp lý mà thôi. Chỉ là Tháp Lệ Na vẫn một lòng chờ mình? Thích Ngạo Sương vừa nghĩ đến điểm này, lại bị Tháp Lệ Na nói một câu làm choáng váng

"Ta, ta hiểu rõ đệ nhất định sẽ đến. ta biết đệ sẽ không mặc kệ." Tháp Lệ Na lúc nói những lời này mắt sáng trong, cứ như vậy nhìn chăm chăm Thích Ngạo Sương. Nhìn đến nỗi Thích Ngạo Sương trong lòng sợ hãi. Ánh mắt kia sao mà giống Mạt Lý Na thế?

"Sư tỷ, tỷ đừng hiểu lầm, ta không phải vì tỷ mà đến. Mặc kệ như thế nào, ta là từ Thiên Đạo Môn mà ra, là Thiên Đạo Môn đề cử tới tham gia khảo hạch." Thích Ngạo Sương chỉ sợ Tháp Lệ Na giống Mạt Lý Na có tình cảm với mình, lập tức mở miệng giải thích, mặc dù lời nói không phải dễ nghe, nhưng Thích Ngạo Sương cho là cần sớm làm rõ ràng, "Cho nên, sư tỷ, tỷ ngàn vạn lần không được hiểu lầm, ta đối với tỷ không có bất kỳ ý tứ gì."

Trên mặt Tháp Lệ Na hơi đỏ, đáy mắt có chút ảm đạm, lại lập tức khôi phục vẻ mặt, mỉm cười nói: "Không phải vậy, Thích Ngạo Sương, ta cũng không cho rằng đệ vì ta mà tới. Ta chỉ là biết, đệ tuyệt đối không phải người vô tình vô nghĩa. Đệ nhất định sẽ trợ giúp Thiên Đạo Môn vượt qua cửa ải khó khăn này, vì đệ là người tốt."

Ta! Thích Ngạo Sương trong lòng vô lực hô hào, làm ơn, ai cũng như vậy? Người tốt nhiều như vậy chắc? Chẳng lẽ không biết người tốt bình thường không có gì kết quả tốt sao?

"Vậy là được, chúng ta vội vàng lên đường thôi." Thích Ngạo Sương gật đầu một cái.

"Ngạo Sương, Ngạo Sương, đợi chút, đệ đi đâu?" Kiều Nạp Sâm này đúng là âm hồn bất tán, thanh âm lần nữa truyền đến.

Thích Ngạo Sương cau mày, giựt giựt khóe miệng, đang muốn không để ý tới Kiều Nạp Sâm vì vậy cùng Tháp Lệ Na rời đi, nhưng là khóe mắt dư quang thấy Tháp Lệ Na này tràn đầy ánh mắt mong đợi, trong lòng một dự cảm không lành, do dự một chút vẫn làm cá gian nan quyết định.

Được rồi, đành lợi dụng hăn chút nữa vậy.

"Đi Thiên Đạo Môn. Đến đây đi, cùng nhau, có miễn phí sức lao động không tồi nha." Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn Kiều Nạp Sâm nói. Thích Ngạo Sương khóe mắt dư quang tự nhiên cũng chú ý tới đáy mắt Tháp Lệ Na lóe lên một ít tia thất vọng. Vốn là muốn hai người một chỗ cơ hội vì vậy không có.

"A a, Thiên Đạo Môn? Có phải hay không là chuyện nổi loạn kia? Tốt, vậy ta cũng đi, ta mới có thể đến giúp người." Kiều Nạp Sâm chạy vội tới, một câu liền điểm ra tình huống trước mắt của Thiên Đạo Môn. Tháp Lệ Na sắc mặt biến đổi, hai người mới vừa rồi cũng không nói ra, vì sao hăn lại biết

"VẬY thì đi thôi." Thích Ngạo Sương cũng không nói nhảm nữa, xoay người dọc theo bậc thang đi xuống đi. Hai người theo thật sát phía sau.

Thích Ngạo Sương đi phía trước. Kiều Nạp Sâm khước mắt nghiêng mắt nhìn Tháp Lệ Na , chú ý tới ánh mắt của Tháp Lệ Na nhìn Thích Ngạo Sương. Không khỏi than thở trong lòng: Ngạo Sương lại đầu đọc thêm một kẻ nữa. Biết thân phận Ngạo Sương không biết họ có phát điên không ?Hi vọng nữ tử này không giống như Mạt Lý Na ép mình dùng thủ đoạn, nếu vậy chắc con mắt thứ hai của mình thật không tránh khỏi bị thương nha. Kiều Nạp Sâm không khỏi sờ sờ hốc mắt mình, thốn thức không dứt.

Đi hết thang đá, đến dưới chân núi, Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn Tháp Lệ Na : "Có thể bay không?"

Tháp Lệ Na sửng sốt, tiếp đó xin lỗi lắc đầu.

Thích Ngạo Sương do dự một chút, đang muốn chuẩn bị mang theo Tháp Lệ Na phi hành, Kiều Nạp Sâm đã vượt lên trước ôm chầmTháp Lệ Na : "Không sao, ta mang theo người bay là được, Ngạo Sương, người ở phía trước dẫn đường, nhanh lên."

Đáy lòng Thích Ngạo Sương có chút như trút được gánh nặng, lộ nụ cười cảm kích với Kiều Nạp Sâm, ngay sau đó từ từ lơ lửng . Kiều Nạp Sâm nhe răng mà cười cười, tiếp cũng ôm Tháp Lệ Na bay. Tháp Lệ Na nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, trong lòng ngũ vị tạp trần. Mới vừa rồi sắc mặt cyar Thích Ngạo Sương như vậy lòng nàng đã nhìn ra.

Thích Ngạo Sương, đệ, cứ như vậy không muốn cùng ta thân mật một chút sao? Là bởi vì cô gái kia sao? Là cô gái tên gọi Mạt Lý Na sao? Tháp Lệ Na lộ vẻ tức giận rủ thấp xuống lông mi, không nói thêm gì nữa.

Bọn người Thiên Đạo Môn ngạc nhiên vốn nghĩ Thích Ngạo Sương vô tình vô nghĩa nhưng hiện tại hẳn lại đến nơi này nhanh như vậy.

"Sư tử, sư tử!"

"Sư tử."

Một đám đệ tử xông tới, sắc mặt đều vui mừng. Bọn họ cũng không nghĩ tới Thích Ngạo Sương lại có thể biết, hơn nữa đồng hành còn có Kiều Nạp Sâm. Kiều Nạp Sâm tuyệt đối không phải là người thiện lương, càng không phải là người thích xen vào việc của người khác. Nhưng mà đến bây giờ cùng nhau xuất hiện ở nơi này. Trừ thích Ngạo Sương có thể mời được hắn, chẳng lẽ còn có những lý do khác sao?

Một điểm này, các đệ tử Thiên Đạo Môn ngược lại đã đoán sai. Kiều Nạp Sâm không phải do Thích Ngạo Sương mời tới, mà là chính hắn dây dưa không ngớt đòi tới.

"Chuyện như thế nào?" Thích Ngạo Sương nhàn nhạt mở miệng.

"Không biết hiện tại ở như thế nào, chúng ta cũng là vừa tới. Nội bộ Thiên Đạo Môn đã chia làm mấy phần.

"Vậy chúng ta đi vào trước xem một chút." Thích Ngạo Sương nhìn về quảng trường phía trước này rộng rãi lại không có một bóng người khẽ cau mày nói.

Thiên Đạo Môn, tại sao lại chột xuất hiện nội loạn?

Thích Ngạo Sương dẫn đầu đi về phía trước, những người khác vội vàng đi theo. Kiều Nạp Sâm cũng đi theo.

Tháp Lệ Na đi ở phía sau cùng, nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương có chút mất hồn.

"Sư tử! Chỉ có tử mới có thể mời được Thích Ngạo Sương sư đệ."

"Đúng là, Sư đệ quả nhiên đối với tử có tình."

"Tất nhiên, sư tử cùng Sư đệ còn phải nói sao? Đã sớm lường tình tương duyệt rồi !"

Một đám sư muội vây quanh Tháp Lệ Na lúu rúu không ngừng.

Tháp Lệ Na khẽ mở miệng, không biết phải nói gì.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 42: Định Thân Tư Rung Động

M

ột đám sư muội vây quanh Tháp Lệ Na lúu rúu không ngừng.

Tháp Lệ Na khẽ mở miệng, không biết sẽ phải nói gì.

"Sư tỷ, thật tốt quá, lần này vấn đề của Thiên Đạo Môn sẽ dễ dàng giải quyết rồi. Đều là công lao của sư tỷ."

"Đúng vậy a, không phải nhờ sư tỷ ra mặt, sư đệ Thích Ngạo Sương chắc chắn sẽ không trở về giúp đỡ."

"Phải ha, hăn dù sao cũng là do trưởng lão an bài tiến vào Học Viện. Chỉ là thân phận đệ tử trên danh nghĩa mà thôi, nhưng hăn cư nhiên giúp đỡ chúng ta."

"Đúng là sư tỷ thật lợi hại."

Chung quanh một đám tiểu sư muội sùng bái làm cho lời giải thích của Tháp Lệ Na đến miệng lại nuốt trở về. Tháp Lệ Na chỉ có trầm mặc lộ ra một nụ cười đắng chát, dưới sự vây chặt của mọi người đi về phía trước.

Quảng trường rộng rãi không có một bóng người, xuyên qua quảng trường, đến cửa đại điện của Thiên Đạo Môn, hai đệ tử tiến lên đón ngăn trở, lạnh lùng quát nói: "Người nào?"

"Đệ tử Thiên Đạo Môn, Thích Ngạo Sương." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt khạc ra một câu nói.

Hai đệ tử trên mặt hơi đổi sắc, liếc mắt nhìn nhau sau đó cũng không có ý muốn tránh ra. Mà là cau mày hỏi: "Sư đệ Thích Ngạo Sương Sư, giờ này

người còn đang học tập ở Học Viện, vì sao xuất hiện tại nơi này?"

"Môn phái có chuyện, tự nhiên muốn giúp một phần công sức." Thích Ngạo Sương làm sao không nhìn ra địch ý của hai người bọn họ, lạnh lùng nói.

"Người nào nói với người là môn phái có chuyện? Môn phái rất tốt. Thích Ngạo Sương Sư đệ, mời về người học viện thôi." Mặt hai đệ tử này bình tĩnh, đề phòng nhưng không có dám hô to gọi nhỏ. Dù sao thực lực của Thích Ngạo Sương bọn họ đã biết rõ, mình không phải là đối thủ của họ.

"Nói bậy! Sư phụ trước đó vài ngày bị đả thương, bây giờ còn đang điều dưỡng. Thiên Đạo Môn đã bị các người chia năm xẻ bảy, các người là đệ tử của Lam trưởng lão." Tháp Lệ Na vừa nghe hai người nói, không khách khí tiến lên lớn tiếng chỉ trích.

"Muốn tìm chết! Vu oan sư phụ ta , tội ác tày trời!" Trong đó một vị đệ tử mặt mày dữ tợn, gầm lên đối với Tháp Lệ Na, chuẩn bị ra tay. Trên tay đã lóe ra ánh sáng màu trắng. Hiển nhiên đệ tử này tu vi không thấp, là Thuấn Phát Ma Pháp.

"Sư huynh." Bên cạnh một vị đệ tử sắc mặt cũng tối dần, vừa định lên tiếng ngăn trở, cũng đã không còn kịp nữa.

Ánh sáng màu trắng hung ác đánh về phía Tháp Lệ Na, Tháp Lệ Na ngẩn ra, đáy mắt thoáng qua một tia sợ hãi, nàng hoàn toàn không nghĩ tới đối phương nói động thủ liền động thủ, hoàn toàn không nể một chút tình nghĩa đồng môn.

Sau một khắc, một bóng dáng chắn trước mặt của Tháp Lệ Na, Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng phát tay, Bạch quang như có sinh mạng, lao thẳng tới chỗ tên đệ tử vừa mới xuất chiêu.

"Phốc ——" một tiếng, đạo bạch quang kia hung hăng đánh vào người tên đệ tử kia, hắn phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nháy mắt thay đổi tái

nhọt.

"Sư huynh, người không sao chứ?" sư đệ bên cạnh hấn, lo lắng hỏi.

"Làm sao không có chuyện gì được, lực phủ ngũ tạng của hấn xem ra bị thương không nhẹ." Kiều Nạp Sâm liếc mắt nhìn, hài hước mở miệng nói, "Còn nữa, ta nhớ người cũng không cho bọn ta vào, chắc người cũng chuẩn bị có cái kết giống hấn mà thôi."

"Người! Người là người của Học Viện Ngôi Sao, không phải người của Thiên Đạo Môn! Chuyện của Thiên Đạo Môn, người có tư cách gì để xen vào?" Tên đệ tử bị thương vẫn liếc nhìn Kiều Nạp Sâm, căm hận nói.

"Ta có nói ta xen vào sao? Ta là tới tham quan, đi ngang qua, không cần để ý ta, các người tiếp tục đi." Kiều Nạp Sâm híp mắt, cười hì hì bỏ lại một câu, sau đó lui về sau lưng Thích Ngạo Sương, đôi tay ôm ở trước ngực, bộ dạng xem kịch vui.

Lời nói của Kiều Nạp Sâm khiến đệ tử bị thương lần nữa phun ra một ngụm huyết, chỉ thấy hấn tức giận, sắc mặt hết trắng lại xanh.

"Tháp Lệ Na, người thật to gan, lại dám mang người ngoài tới quấy rối Thiên Đạo Môn! Người rắp tâm có ý đồ gì? Chỉ sợ người mới là kẻ muốn Thiên Đạo Môn chia cắt, người mới là phản đồ của Thiên Đạo Môn." Tên đệ tử bên cạnh kia so với tên bị thương hiển nhiên có đầu óc hơn, lập tức đem các loại tội danh đổ lên đầu Tháp Lệ Na.

"Ta không phải như vậy, ta không bao giờ làm thế!" Tháp Lệ Na trừng mắt chống lại ánh mắt của đệ tử kia, trong khoảng thời gian ngắn cư nhiên không biết nên đối phó thế nào, chỉ có một mực phủ nhận; sắc mặt cũng là càng ngày càng tái nhợt. Sau lưng Tháp Lệ Na các đệ tử còn rất bối rối.

"Câm miệng." Sắc mặt Thích Ngạo Sương chợt nghiêm túc, hiểu rằng tiếp tục dây dưa ở đây sẽ không có bất kì lợi ích gì cả. Trong nháy mắt vung tay

lên, một cổ lực lượng bèn nhón liền đánh úp tới cổ họng tên đệ tử này. Tiếp, tên đệ tử kia trên mặt lập tức thay đổi rất cổ quái, vươn tay gắt gao nhéo ở cổ của mình, liều mạng nắm cổ họng của mình. Khóe miệng chậm rãi không ngừng tràn ra máu tươi, cũng rốt cuộc không cách nào phát ra một âm tiết. Chỉ có trợn to hai mắt gắt gao nhìn Thích Ngạo Sương.

"Người ——!" Tên đệ tử bị thương trước đó thì hoảng sợ nhìn Thích Ngạo Sương, duỗi ngón tay chỉ vào Thích Ngạo Sương, liền bị Thích Ngạo Sương dùng phương pháp giống nhau đã đoạt đi thanh âm. Hai người cũng hoảng sợ nhìn Thích Ngạo Sương, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Tháp Lệ Na cùng một đám đệ tử cũng ngây ngẩn cả người, bọn họ chưa từng gặp qua tình hình như vậy.

"Đi thôi, tìm các vị trưởng lão trước đã." Thích Ngạo Sương hời hợt nói, trực tiếp lướt qua hai đệ tử mặt đang hoảng sợ, bước vào đại điện.

Hai đệ tử thấy thế, tự nhiên không dám nữa ngăn trở, mà là xoay người chạy như bay vào đại điện, đi thông báo. Thích Ngạo Sương cũng không ngăn trở, mặc cho hai người chạy thật nhanh. Muốn gặp chúa tể hiện tại của Thiên Đạo Môn, phương pháp này là nhanh nhất rồi.

Đại điện to lớn rất yên tĩnh, nơi này là nơi Thiên Đạo Môn đãi khách, là nơi đàm phán hòa bình, hiện tại không có ai ở đây. Thích Ngạo Sương cũng lười đi tìm người, trực tiếp tìm vị trí ngồi xuống. Kiều Nạp Sâm theo ở phía sau, cũng tìm vị trí ngồi xuống. Tháp Lệ Na cùng đệ tử khác hai mặt nhìn nhau, không hiểu Thích Ngạo Sương có ý gì.

"Thích Ngạo Sương Sư đệ, người không phải nói là muốn đi tìm các vị trưởng lão hay sao?" Một đệ tử đi lên trước có chút thấp thỏm hỏi. Mới vừa rồi thủ đoạn của Thích Ngạo Sương làm hẳn rất kinh hãi.

"Không cần, chính bọn họ cũng sẽ tới đây nhanh thôi. Rất nhanh." Thích Ngạo Sương lộ ra ti châm chọc cười, nói xong câu này liền không nói thêm

gì nữa, mà là ngồi ngay ngắn ở một bên, nhắm mắt lại bắt đầu dưỡng thần.

Tháp Lệ Na cùng tất cả mọi người có chút hồ nghi, nhìn nhau, nhưng không ai lên tiếng chất vấn nữa.

Quả nhiên, rất nhanh cửa hai bên hông liền vang lên tiếng bước chân dồn dập.

"Ai nha nha, là Ngạo Sương a, người đã về rồi." Một thanh âm sang sảng bên phía cửa hông bên trái truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Xen lẫn một hồi nhỏ nhẹ tiếng bước chân khác, hiển nhiên theo ở phía sau là mấy đệ tử không tầm thường.

"Thích Ngạo Sương, người cũng chạy về đây để giúp Thiên Đạo Môn sao? Vậy thì thật là tốt quá a, ha ha ha ha." Một hồi tiếng cười tục tũn từ bên cửa hông bên phải của đại điện truyền ra. Cũng có một nhóm người đi theo cái người này.

Thích Ngạo Sương chậm rãi mở hai mắt ra, đáy mắt thoáng qua một tia châm chọc nhàn nhạt. Những người này, nhanh như vậy liền rõ ràng thái độ muốn kéo mình về phe họ?

Thiên Đạo Môn tổng cộng sáu vị trưởng lão, lần này biến cố rất cuộc là vì sao? Đại Trưởng Lão chẳng lẽ đều không quản sao?

Thích Ngạo Sương nhìn đoàn người đi ra từ hai bên phải trái, khẽ cau mày. Người bên trái hơi gầy, một bộ dạng khôn khéo, người này Thích Ngạo Sương biết, hẳn chính là Nhị Trưởng Lão. Mà bên phải là người mà Thích Ngạo Sương cũng nhận được, là Tứ Trưởng Lão. Xem ra hai người trước mắt là thế lực lớn nhất của Thiên Đạo Môn, những người khác chỉ sợ là tạm lánh đi mà thôi, hiện tại không có ra ngoài gặp mình.

"Hai vị sư thúc khỏe." Thích Ngạo Sương đứng lên, nhàn nhạt chào một cái.

"Ha ha, không cần khách khí như thế. Chúng ta có tài đức gì làm sư thúc của người đây? Thực lực của người xa hơn chúng ta nhiều. Người gọi như vậy thật làm cho bọn ta sợ hãi." Nhị Trưởng Lão mỉm cười khoát tay, giọng nói lại nghe thật quái dị. Nói lạnh nhạt, nhưng nghe có vẻ có giao tình, nói có giao tình nhưng nghe lại rất quái dị. Người, ta, gọi ngang hàng như vậy, nhưng lại luôn miệng nói Thích Ngạo Sương có thực lực cao hơn. Thân phận của Thích Ngạo Sương ở Thiên Đạo Môn cùng thực lực của hắn quả thật làm cho những trưởng lão này có chút xấu hổ

Khi bọn hắn biết Thích Ngạo Sương lần đầu tham gia thí luyện liên thông qua tám tầng, trở thành học sinh tám sao, lập tức hiểu rõ bản thân Thích Ngạo Sương thực lực không tầm thường, chỉ là danh nghĩa mượn Thiên Đạo Môn mà thôi . Thực lực như thế mà là đệ tử của Thiên Đạo Môn, là trưởng lão đứng trước mặt hắn, quả thật là lúng túng.

"Hai vị sư thúc mời ngồi." Thích Ngạo Sương nhàn nhạt mỉm cười nói.

Hai người vừa ngồi xuống, đã có người liên tục không ngừng lên tiếng.

"Thích Ngạo Sương, lần này người trở lại là muốn đem bọn có dã tâm đuổi ra khỏi môn phải đúng không? Còn lại Thiên Đạo Môn trong sạch hoàn toàn." Tứ Trưởng Lão trừng trừng mắt nhìn Nhị Trưởng Lão nói thẳng một phen.

"Tứ Trưởng Lão, mời nói chuyện chú ý đúng mực. Người nào có dã tâm, ai làm tan rã Thiên Đạo Môn thì mọi người đều biết. Cần gì giả mù mưa sa?" Nhị Trưởng Lão mắt liếc Tứ Trưởng Lão, sau khi nghe xong lời của hắn lại tuyệt không tức giận, mà là cười lạnh nhẹ nhàng nói ra như vậy một ít lời .

"Người! Người lão già kia! Nói hươu nói vượn cái gì, ta hôm nay muốn." Tứ Trưởng Lão rõ ràng thẳng tính, vừa nghe Nhị trưởng lão nói mình ngầm ngầm hại người liền nổi giận, đứng lên chuẩn bị động thủ.

Đứng ở bên hông đại điện là Tháp Lệ Na và một đám đệ tử vừa thấy cục diện này, nhất thời cũng khẩn trương, chỉ sợ Tứ Trưởng Lão sẽ động thủ. Thích Ngạo Sương lại như cũ mặt bình tĩnh, không chút nào muốn ngăn cản. Chỉ là mặt lạnh nhìn tình huống trước mắt.

"Thế nào? Bị ta nói trúng, then quá thành giận?" Nhị Trưởng Lão cười lạnh, nhìn Tứ Trưởng Lão bị người bên cạnh kéo lại thì mừng rỡ như điên. Cái tên điên cuồng lỗ mãng này, vọng tưởng tranh chức trưởng lão với mình! Nghĩ tới đây, Nhị Trưởng Lão càng thêm đồ dầu vào lửa nói "Người trừ việc đả thương người, người còn biết cái gì? Chẳng lẽ người quên mất Ngũ Trưởng Lão bị người đã thương còn nằm trên giường bệnh sao?"

Tháp Lệ Na vừa nghe đến lời này, sắc mặt chợt biến đổi, đột nhiên quay đầu gắt gao nhìn Tứ Trưởng Lão. Thì ra là chính là Tứ Trưởng Lão đả thương sư phụ của mình sao?

"Người, người nói láo? Ngày đó nếu như không phải người kiêu khích ta thì ngày đó ta làm sao đả thương Ngũ Trưởng Lão?" Tứ Trưởng Lão nhìn một chút đám người Tháp Lệ Na sắc mặt đại biến, nhìn lại thấy Thích Ngạo Sương mặt lạnh lùng, trong lòng khẩn trương, liên tục không ngừng biện giải.

"Người lỗ mãng như thế, làm sao thích hợp làm môn chủ đây?" Nhị Trưởng Lão nheo mắt lại, nhẹ nhàng nói ra một câu như vậy .

"Đúng vậy a, Tứ Trưởng Lão, chúng ta cần một người lãnh đạo chân chính, đem thể lực của Thiên Đạo Môn phát dư quang đại".

"Chúng ta không cần một người chỉ biết đánh nhau."

.....

Người phía sau Nhị Trưởng Lão bắt đầu ồn ào lộn xộn không giúp, đều là một bộ tình ý sâu xa, thậm chí mang vẻ mặt trầm thấp.

"Thúi lắm, Nhị Trưởng Lão trừ việc chỉ đùa bốn tâm cơ ra thì còn làm được gì nữa. Ta mới là người mở mang thế lực cho thiên đạo môn!" Tứ Trưởng Lão trực tiếp văng tục ra.

"Đúng! Chúng ta cần chính là nhiệt huyết!"

"Chúng ta tinh thần, ý chí quyết tâm!"

.....

Người của Tứ Trưởng Lão cũng bắt đầu không giúp, không giống với người của Nhị Trưởng Lão, bọn họ là đều là một bộ kích động.

"Muốn đánh phải hay không?"

"Sợ người sao? Hôm nay sẽ giáo huấn người một chút!"

..... Đại Điện bắt đầu dần dần hỗn loạn lên, trong đại điện không khí là càng ngày càng nhiệt liệt. Chính là kịch ngày càng kịch tính.

Tháp Lệ Na vẫn căn môi hung hăng nhìn Tứ Trưởng Lão. Sư phụ giống như là phụ thân của nàng, bây giờ lại bị cái người thô lỗ đả thương! Đáng hận cực kì!

Mắt thấy hai bên lại muốn động thủ đánh nhau, một thanh âm lười biếng xen vào. Thanh âm không lớn, lại giống như một mũi tên xuyên qua tim mọi người.

"Có ai có thể nói cho ta biết, chuyện gì xảy ra ở đây không? Môn chủ đâu? Đại Trưởng Lão đâu?" Thích Ngạo Sương tay chống đỡ lấy cằm tựa vào cái ghế trên lan can, có chút nhàm chán nhìn mọi người, miễn cưỡng hỏi một câu như vậy.

Nhị Trưởng Lão và Tứ Trưởng Lão liếc mắt nhìn nhau, cũng nhíu mày, sau đó quay đầu nhìn về phía Thích Ngạo Sương, trầm miệng một lời nói: "Môn chủ chạy, Đại Trưởng Lão cũng chạy rồi."

"Có ý gì?" Thích Ngạo Sương sừng sốt, theo bản năng hỏi lên một câu nói như vậy.

Một nhóm người Tháp Lệ Na một đều sừng sốt, đối với lời của hai người không rõ chân tướng.

"Cái này, bởi vì Môn chủ và Đại Trưởng Lão vẫn, vẫn luôn có kia.....?lần này Đại Trưởng Lão hình như quyết định, thổ lộ với môn chủ, Môn chủ liền chạy, Đại Trưởng Lão liền đuổi theo. Hơn nữa hai người nói là từ nay sẽ không quản Thiên Đạo Môn nữa, để cho chúng ta tự động giải quyết." Nhị Trưởng Lão đúng là đã cho một câu hỏi khó.

(P/S: Cái lý do thật quá vật vờ ^_^ * lật bàn tập một*)

"Có ý gì? Vẫn luôn có kia ? Ấy là cái gì?" Thích Ngạo Sương cau mày nghi hoặc không thôi.

"Chính là Đại Trưởng Lão một mực theo đuổi Môn chủ, nếu không thực lực của hắn làm sao lại ở đây làm trưởng lão của Thiên Đạo Môn? Hiện tại hai người rất cuộc thông suốt. Không đúng, là Đại Trưởng Lão rất cuộc thông suốt, muốn kết hôn cùng Môn chủ rồi. Môn chủ không đồng ý, chạy, Nhị Trưởng Lão liền đuổi theo." Tứ Trưởng Lão nói trực tiếp.

"À? ! !" Không chỉ Thích Ngạo Sương há to mồm thất kinh, đoàn người Tháp Lệ Na cũng thất kinh, đều là vẻ mặt không thể tin được. Cũng không có ai cư nhiên nghĩ đến là có ẩn tình này. Vốn là các đệ tử đều cho rằng là Đại Trưởng Lão thiếu Môn Chủ một cái ân tình, mới chịu vào Thiên Đạo Môn , không ngờ trong đó lại có nội tình như vậy!

Kiều Nạp Sâm cũng là nháy mắt, không phải rất kinh ngạc gì cho cam. Gia tộc của hắn, hình như không có gì không biết.

Thích Ngạo Sương nhìn Nhị Trưởng Lão lấy trách cứ ánh mắt nhìn chăm chăm Tứ Trưởng Lão, mà Tứ Trưởng Lão còn lại là nhún vai lơ đãng. Thích Ngạo Sương miệng há lớn, thật lâu không khép lại. Không phải chứ, Đại Trưởng Lão khẩu vị nặng như vậy sao? Thì ra là hắn thích là nam nhân! ! ! Hắn cư nhiên cầu kết lại Môn chủ Thiên Đạo Môn, hơn nữa hình như còn ẩn úp chỗ này nhiều năm. Gần đây rốt cuộc tình ngộ.

"Này, vậy Môn chủ của các người, cũng Đại Trưởng Lão sao, à! cũng thích nam nhân sao?" Thích Ngạo Sương cảm giác mình đầu lưỡi có chút bị đả kích. Mặc dù Đại Trưởng Lão thích nam nhân, nhưng người này bản tính không tệ, cũng giúp mình. Dù là yêu nam nhân, mình cũng sẽ chúc phúc bọn họ.

"Môn chủ dĩ nhiên thích, nếu không làm sao sẽ chịu bó lại Thiên Đạo Môn một tay do hắn xây dựng đây. Nhưng thật là khổ chúng ta, hiện tại có người muốn quét sạch môn phái, đem chúng ta đuổi ra ngoài. Môn chủ bây giờ lại đang chơi vui vẻ" Tứ Trưởng Lão nói chuyện không che giấu chút nào, làm cho Nhị Trưởng Lão sắc mặt trắng bệch. Nhị Trưởng Lão trong lòng càng thêm thâm mắng Tứ Trưởng Lão người không có đầu óc, cư nhiên đem những chuyện riêng của môn chủ ra nói lung tung, có thể để chuyện như vậy truyền ra ngoài sao? Huống chi còn có người không phải người của bốn môn ở đây.

Thích Ngạo Sương có chút mồ hôi lạnh, thì ra là nam nhân cũng có thể lâm vào sầu triển miên như vậy.

"Môn chủ lúc đi, có lưu lại gì hay không?" Thích Ngạo Sương suy nghĩ một chút, trong lòng có quyết định. Dầu gì Thiên Đạo Môn là tâm huyết của người trong lòng của Đại Trưởng Lão, mình cũng phải dẹp yên ở Thiên Đạo

Môn mới có thể tham gia khảo hạch của Học Viện Ngôi Sao, về tình về lý mình cũng không thể để Thiên Đạo Môn hỗn loạn như vậy.

"Không có, Môn chủ chỉ nói mấy lời ngu ngốc đó xong liền không trở lại." Cái miệng của Tứ Trưởng Lão đã làm bại lộ hết chuyện riêng của Môn Chủ. Tức giận quá! Nhị Trưởng Lão dựng râu trợn mắt. Mà những người khác càng thêm dờ khóc dờ cười. Đám người Thập Lệ Na nghe xong cũng trừng mắt thật lớn. Ngày thường Môn Chủ mặt lạnh lẽo, cư nhiên cũng có một mặt nhiệt tình như vậy.

Thích Ngạo Sương giựt giựt khóe miệng, có chút vô lực nhìn Tứ Trưởng Lão, trong lòng rõ ràng, dù sao mặc kệ ai làm Môn chủ, cái người trực tiếp quá như vậy không thể làm môn chủ được. Nếu như hắn làm Môn chủ, tất cả riêng tư của Thiên Đạo Môn đều bị hắn làm lộ ra hết! Sau lưng Tứ Trưởng Lão sắc mặt của mọi người đều . Bọn họ muốn chết quá. Bọn họ cũng là lần đầu tiên phát hiện Tứ Trưởng Lão bộc bạch trực tiếp như vậy làm cho bọn họ không biết nói gì. Lần đầu tiên mới phát hiện lúc bởi vì cũng là lần đầu tiên có người hỏi tới chuyện của Đại Trưởng Lão và Môn Chủ. Những chuyện này, rất nhiều người lòng dạ biết rõ, nhưng là tuyệt đối sẽ không vạch trần. Hiện tại thì tốt rồi Tứ Trưởng Lão triệt để nói hết. Nếu là Môn chủ ở chỗ này, nhất định sẽ làm cho lão ta chết đi sống lại

"Môn chủ không có nói ai kế nhiệm sao?" Thích Ngạo Sương vẫn còn giãy giụa, hi vọng nghe được chút tin tức hữu dụng.

"Không có." mọi người là trăm miệng một lời.

"Tại sao có thể có nam nhân không có trách nhiệm như vậy." Thích Ngạo Sương có chút kêu rên.

"Người nào nói với người Môn chủ là nam nhân?" Kiều Nạp Sâm ở bên cạnh nghe được Thích Ngạo Sương nói nhỏ giọng kêu rên.

(Thực cmn quá máu chó rồi . *lật bàn tập hai*)

"Cái gì?" Thích Ngạo Sương kinh ngạc quay đầu nhìn Kiều Nạp Sâm .

"Môn chủ là một phụ nữ, là một Đại Mỹ Nữ. Đệ thân là đệ tử của Thiên Đạo Môn thậm chí giới tính môn chủ cũng lầm, ta là ta cảm thấy đệ thật trơ trẽn." Kiều Nạp Sâm khinh bỉ nhìn Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương 囧 lại 囧, mồ hôi lại mồ hôi. Điều này có thể trách nàng sao? Nàng chỉ là trên đệ tử trên danh nghĩa, các Trưởng lão thì hôm nhập môn nàng mới gặp qua một lần. Mà Môn chủ nàng quả thật không có gặp. Cho nên theo bản năng liền cho là Môn chủ là một nam tử.

Cũng may, cũng may, Đại Trưởng Lão có khuynh hướng giới tính bình thường. Thích Ngạo Sương trong lòng hơi lỏng. Môn chủ chắc hẳn cũng là cô gái Truyền Kỳ, nếu không sẽ không để cho A Nhĩ Tây Tư phí nhiều tâm tư như vậy. Mặc kệ như thế nào, chúc phúc bọn họ có thể tu thành chính quả.

"Như vậy, nếu không có chỉ định ai tới kế nhiệm, vậy thì chọn lựa thôi." Thích Ngạo Sương nhìn Đại Điện một đám người đang trừng mắt to nhỏ, cảm thấy mình thật có khí phách, thật ra thì đám người kia cũng không phải là đại ác nhân gì. Chỉ bằng mới vừa rồi Nhị Trưởng Lão cùng Tứ Trưởng Lão đấu đá, mặc dù không chịu phục đối phương, nhưng lại không có chọn lựa hủ đoạn ác độc gì. Thiên Đạo Môn, hình như so với mình tưởng tượng còn có chút hòa khí.

"Chọn lựa thế nào?" Mọi người ngẩng đầu chờ đợi nhìn Thích Ngạo Sương.

"Làm một cuộc khảo hạch, ai muốn làm Môn chủ cũng phải tham gia cuộc thi." Thích Ngạo Sương khẽ mỉm cười, nói ra một câu khiến mọi người giương mắt mà nhìn.

Sau một khắc, trong đại điện nghị luận ầm ĩ, mọi người châu đầu ghé tai. Thích Ngạo Sương cũng không gấp, lẳng lặng ngồi ở phía trên, nhìn mọi

người thương nghị.

Từ từ, trong đại điện càng ngày có càng nhiều người, nhiều đệ tử của Thiên Đạo Môn tràn vào hơn. Còn bao gồm những trưởng lão khác. Mọi người đang thảo luận đề nghị của Thích Ngạo Sương.

"Buồn cười! Hoang đường! Người tính làm gì đó? Người không phải chẳng qua là một đề tử trên danh nghĩa của Thiên Đạo Môn thôi hay sao. Người có tư cách gì khoa chân múa tay đối với chúng ta, người có tư cách gì tới quyết định môn chủ nhiệm kì kế tiếp?" Cuối cùng tiến vào là một vị trung niên lúc nghe Thích Ngạo Sương nói, bộ mặt tức giận đứng ở trước mặt, chỉ vào Thích Ngạo Sương mắng lên, "Người phải làm rõ ràng, thân phận của chính người! Người có tư cách gì? !" Người này mặc cùng với khác đệ tử đều không một dạng, hiển nhiên tại trong môn phái cũng có chút địa vị.

Thích Ngạo Sương chậm rãi quay đầu đi, mỉm cười nhìn đứng ở người phía dưới, đang muốn mở miệng nói gì. Sau một khắc, người mới quát lớn với Thích Ngạo Sương đã xảy ra biến hóa.

Đầu hắt và thân thể hắt đã tách ra.

Nhanh như chớp thanh âm vang lên ở đại điện, đó là thanh âm đầu hắt rơi xuống đất.

Máu tươi phun đầy đất.

Oanh một tiếng vang, thân thể không đầu rơi xuống mặt đất.

Trong đại điện trong nháy mắt một mảnh tĩnh mịch.

Trên mặt của mọi người chợt thay đổi tái nhợt vô cùng, cũng kinh ngạc nhìn thi thể không đầu kia. Một cỗ lãnh ý đáng sợ bao quanh đại điện.

Trên mặt của Thích Ngạo Sương trên mặt cũng hiện lên kinh ngạc.

"Ta nói hăn có tư cách, thì hăn có tư cách."

Một thanh âm băng hàn vang lên trong đại điện. Giọng nói lạnh lẽo, còn có tia không kiên nhẫn. Đó là.....

Địch Thản Tư!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 43: Ta Sẽ Làm Cho Tất Cả Phải Chết Hết

T

rong đại diện một mảnh tĩnh mịch, hơi thở lạnh lẽo làm cho người ta hít thở không thông.

Địch Thản Tư mặt lạnh lùng, chậm rãi từ cửa đi vào. Mỗi bước đi làm cho tất cả mọi người đều cảm nhận được áp lực vô hình, đi một bước những người bên cạnh liền lùi một bước. Cứ như vậy nhường cho hắn một con đường .

Thích Ngạo Sương lúc này phục hồi tinh thần lại, không đứng lên, nhưng đáy mắt dần dần hiện lên tia tức giận.

Địch Thản Tư vừa ra tay tàn nhẫn như vậy. Không lưu tình chút nào, mặc dù Thích Ngạo Sương muốn trấn uy bọn họ nhưng hoàn toàn không cần cách làm tàn nhẫn như vậy.

Trên mặt Địch Thản Tư âm trầm, cứ như vậy chậm rãi đi tới chỗ trước mặt của Thích Ngạo Sương, khẽ rũ mắt xuống, nhìn Thích Ngạo Sương. Ánh mắt sắc bén còn có mơ hồ tức giận.

"Ta nói qua với đệ rồi, không cần quá quan tâm đến chuyện khác." Địch Thản Tư thanh âm âm trầm lạnh lẽo.

Thích Ngạo Sương chậm rãi đứng lên, mặt lạnh nhìn Địch Thản Tư. Ánh mắt bén nhọn khác thường.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, cũng không có nói chuyện.

Trong đại diện an tĩnh cũng có thể rõ ràng nghe được tiếng hít thở của mọi người.

Trong lòng của Kiều Nạp Sâm lòng có chút mơ hồ khẩn trương, hẳn cảm thấy, Thích Ngạo Sương tức giận, mà Địch Thản Tư hình như cũng vậy.

Tháp Lệ Na cùng một đám đệ tử trên mặt tái nhợt vô cùng, hoàn toàn không biết làm sao. Thực lực của Địch Thản Tư và tính tình cổ quái của hắn, bọn họ cũng nghe qua, hôm nay chính mắt thấy được một màn này, trong lòng càng thêm khẩn trương. Trên đất máu chảy đã bắt đầu dần dần biến thành đen, đọng lại. Thoạt nhìn thấy mà ghê. Các trưởng lão của Thiên Đạo Môn cũng âm thầm nuốt ngụm nước miếng, không ai dám nói chuyện. Địch Thản Tư là nhân vật truyền kì, chỉ cần hắn nguyện ý, sợ rằng có thể đem Thiên Đạo biến thành bình địa.

"Sự tình của chúng ta, không cần huynh quan tâm." Hồi lâu, Thích Ngạo Sương rốt cuộc lạnh lùng phun ra một câu nói như vậy.

Lời nói của Thích Ngạo Sương vừa rơi xuống, Sắc mặt của Địch Thản Tư âm trầm hơn, ánh mắt lạnh lẽo.

"Huynh không phải nên xuất hiện ở chỗ này. Chuyện ở đây ta biết cách giữ đúng mực." Thích Ngạo Sương không cho Địch Thản Tư cơ hội mở miệng, mà tiếp tục nói, "Còn nữa, Địch Thản Tư, ta muốn nói cho huynh biết, ta sẽ đột phá cảnh giới Phá Toái Hư Không trước huynh. Cho nên, chuyện của ta, không cần huynh lo lắng."

Sắc mặt Địch Thản Tư bỗng chốc biến đổi, ánh mắt hơn thâm thúy . Cứ như vậy nhìn thẳng Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương lại không chút nào né tránh, bộ mặt lạnh lùng nhìn Địch Thản Tư.

Trong đại diện tất cả mọi người cực kỳ khẩn trương, không khí cứng ngắt tới cực điểm.

Kiều Nạp Sâm trong lòng khẩn trương, tay đã khẽ run nắm thành nắm đấm. Thích Ngạo Sương hung hăng chọc giận Địch Thản Tư, như vậy sẽ có hậu quả gì? Nhưng là mặc kệ như thế nào, tuyệt đối cũng không có thể để cho Địch Thản Tư tổn hại tới Ngạo Sương được.

Sắc mặt của Tháp Lệ Na trắng bệch, khẩn trương mà lo lắng nhìn một màn trước mắt. An nguy của Thích Ngạo Sương nàng là người lo lắng nhất .

Trong đại điện không khí cứ như vậy cứng lại, không người nào dám nói chuyện, cũng không có ai dám động.

Giống như thật lâu, thế sự xoay chuyển.

"Ha ha ha ha ha." Địch Thản Tư chợt cười, cứ như vậy đột ngột nở nụ cười.

Thích Ngạo Sương cau mày, mắt lạnh nhìn Địch Thản Tư.

"Tốt, ta chờ đệ bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không! Ta chờ đệ bước vào trước! Nhưng nếu đệ đột phá sau ta, ta liền giết chết tất cả bao gồm cả đệ!" Địch Thản Tư nhẹ nhàng phun ra một câu nói như vậy. Sau đó không có chú ý phản ứng của Thích Ngạo Sương, xoay người mặt hờ hững cứ như vậy rời đi. Mọi người lần nữa rồi rút tránh ra, sợ hãi trong lòng nổi lên.

Thích Ngạo Sương nhìn chăm chú vào bóng lưng Địch Thản Tư, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Giờ khắc này, trong lòng Thích Ngạo Sương trong lòng chợt dâng lên ý niệm.

Nàng cùng người đàn ông này, sớm muộn gì cũng sẽ phải có một cuộc chiến

Đội bóng lưng Địch Thản Tư hoàn toàn biến mất ở cửa đại điện, Thích Ngạo Sương mới thu hồi ánh mắt, nhìn đứng ở phía dưới mọi người đang yên lặng như tờ.

Mọi người thấy ánh mắt của nàng rất phức tạp, rất phức tạp.

Địch Thản Tư, đuổi theo Thích Ngạo Sương tới Thiên Đạo Môn, nhưng chỉ vì một lý do buồn cười sẽ đại khai sát giới. Cùng Thiên Đạo Môn có liên quan sao? Mà đem cả Thiên Đạo Môn tận diệt vậy?

Những ánh mắt phức tạp này có không cam lòng, có oán giận, có trách khú.
.....

Nhưng lại không có ai dám nói một từ, không có một người nào dám mở miệng nói gì. Toàn bộ là sử dụng ánh mắt kháng nghị

Thích Ngạo Sương cứ như vậy nhìn mọi người, không tiếng động. Cuối cùng chậm rãi nhép nhép miệng môi, mới cất lực nói ra một câu tới: "Nhị Trưởng Lão, ngài kế nhiệm Môn chủ thôi. Ngài thích hợp nhất. Tứ Trưởng Lão trời sanh tính có chút lỗ mãng, không phải người thích hợp."

Phía dưới vẫn như cũ yên lặng như tờ, không người nào dám phản đối. Chỉ là mọi người ánh mắt phức tạp hơn.

Thích Ngạo Sương nói xong câu này, liền sẽ không muốn nói chuyện nữa. Liếc nhìn trên đất thi thể đã lạnh, thở dài một tiếng. Người kia, vốn là không cần chết. Nhưng bởi vì mình mà chết, còn cái chết thâm như thế. Đây tất cả, vốn là không cần phát triển đến nước này. Mình muốn giải quyết vấn đề nhưng không phải như vậy.

Thích Ngạo Sương từng bước một đi xuống đại điện, từ từ đi tới cửa. Nhị Trưởng Lão đứng ở phía sau, nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, muốn mở miệng gọi lại, muốn nói cái gì, Kiều Nạp Sâm lại đi lên trước, ngăn lại. Tứ Trưởng Lão trợn mắt cũng muốn tiếng lên, Kiều Nạp Sâm lần này thì không

phải là ra dấu tay rồi, mà là trực tiếp ra tay, khiến Tứ Trưởng Lão khó chịu vuốt cổ của mình, lại một chữ cũng nói không ra được.

Tháp Lệ Na kinh ngạc nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, một cổ cảm giác thương tiếc lan tràn. Tại sao giờ phút này cảm thấy bóng lưng của Thích Ngạo Sương sao mà thê lương vậy.

Trong đại điện mọi người ánh mắt sáng quắc đưa mắt nhìn Thích Ngạo Sương đi xa. Tháp Lệ Na đứng tại chỗ, trong lòng chua xót. Nàng hiểu, từ nay về sau Thiên Đạo Môn cùng Thích Ngạo Sương là càng lúc càng xa rồi, về sau sợ rằng sẽ không còn giao tình gì nữa. Lần này mình thỉnh cầu Thích Ngạo Sương tới giúp một tay, chẳng lẽ là sai lầm sao? lòng của Tháp Lệ Na chua xót vô cùng.

Thích Ngạo Sương từ từ đi về phía trước đi, Kiều Nạp Sâm theo ở phía sau, duy trì khoảng cách nhất định, lại không thấy đuổi theo. Hẳn biết, hiện tại Thích Ngạo Sương cần chính là mình an tĩnh một chút.

Địch Thản Tư lời nói vẫn còn vang ở trong đầu Thích Ngạo Sương. Cái nam nhân nguy hiểm này. Nếu hần bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không trước mình, hần sẽ giết tất cả mọi người có liên quan tới mình, thật vô lý!

Thích Ngạo Sương cứ như vậy yên lặng đi bộ đi về phía trước đi, Kiều Nạp Sâm vẫn cùng yên lặng ở phía sau. Thích Ngạo Sương vẫn vô thức đi về phía trước, đợi lấy lại tinh thần, sắc trời đã tối xuống, phát hiện mình đi tới một địa phương xa lạ.

Trước mắt là một mảnh rộng rãi hạp cốc, mạn sơn biển dã hoa tươi, đủ mọi màu sắc, hương thơm say lòng người. Gió nhẹ nhàng thổi qua, đầy trời cánh hoa nhẹ nhàng Phi Dương, như mộng như ảo.

Đây là nơi nào? Thích Ngạo Sương đưa mắt liếc nhìn chung quanh, không có một bóng người. Kiều Nạp Sâm lúc này cũng không ở sau lưng, chẳng

biết đi đâu.

Thích Ngạo Sương khẽ do dự, liền nhấc chân từ từ đi về phía trước đi.

Kiều Nạp Sâm lúc này vẫn còn ở miệng hạp cốc bện đến muốn dậm chân. Đây là cái gì địa phương quý quái? ! Quý dị như vậy! Kết giới trước mắt không xuyên qua được, dùng biện pháp gì đều không thể rung chuyển nửa phần. Nhưng Thích Ngạo Sương lại giống như không có bị ảnh hưởng chút nào, cứ như vậy như thường xuyên qua. Đợi Kiều Nạp Sâm muốn tiếp tục theo sau lại phát hiện không thể tiếp cận, há mồm gọi Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương lại hoàn toàn không có phản ứng. Hình như kết giới ở kia cách âm hoàn toàn.

Thích Ngạo Sương cứ như vậy một mình tiến vào hạp cốc, vẫn đi về phía trước. Hoa nhiều màu sắc tung bay đầy trời, cảnh vật say lòng người. Chợt, một hồi gió mạnh thổi qua, Thích Ngạo Sương giơ tay che mặt.

Gió ngừng, hoa rơi.

Thích Ngạo Sương thả tay xuống, mở mắt ra, liền nhìn thấy một nam tử, một thân áo đen lẳng lặng đưa lưng về phía nàng.

Nam tử không quay đầu lại, chỉ là nhàn nhạt một câu: "Người đã đến rồi." Không phải hỏi thăm, chỉ là nhàn nhạt một câu khẳng định. Giống như biết Thích Ngạo Sương nhất định sẽ tới .

"Người là ai?" Thích Ngạo Sương thật thấp mở miệng, chậm rãi hỏi.

"Trên người người, có mùi của nàng. Cho nên người mới có thể vào." Nam tử áo đen kia không trả lời lời nói của Thích Ngạo Sương, mà là nói một câu như vậy làm cho Thích Ngạo Sương không rõ chân tướng.

"Mùi của nàng. ?" Thích Ngạo Sương có chút chần chờ hỏi lại, trong lòng đang suy đoán người trong miệng hẳn là ai.

"Đúng, nhất định là như vậy." Nam tử áo đen thở dài, vừa tựa như là tiếc hận, dứt lời xoay người lại, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ.

Thích Ngạo Sương nhìn người trước mắt, nhưng trong lòng càng thêm nghi ngờ. Hẳn là ai? Rốt cuộc đang nói cái gì? Chợt, thích Ngạo Sương cảm thấy bên trong thân thể khác thường. Trường Không vốn đang ngủ say mà tự dưng tỉnh giấc. Hẳn hình như đang phát run, hình như đang sợ.

"A, vật nhỏ này cũng thích người, đi theo bên cạnh người sao?" Nam tử áo đen kia cười nhạt. Lại đưa ra tay ra nhẹ vẫy một cái, Thích Ngạo Sương nhất thời cảm thấy thân thể trống rỗng, nửa ngất đầu nhìn thấy Trường Không bị nam tử áo đen nhẹ nhõm nắm trong tay, mà Trường Không đang run lấy bầy.

"Người rốt cuộc là ai?" Thích Ngạo Sương lòng dâng lên cảnh giác.

"Ta a, ha ha, tên của ta là Kinh Phong." Nam tử áo đen khẽ mỉm cười, nhìn Thích Ngạo Sương nói, "Ta là người thân của A Bảo. Cho nên, ta sẽ không làm thương tổn người và người cái vật nhỏ này, không cần khẩn trương."

Kinh Phong cười cười, cầm Trường Không trong tay rồi lại nhẹ nhàng ném đi, ném về phía Thích Ngạo Sương. Thích Ngạo Sương vội vàng đưa tay ra tiếp được, bởi vì nàng nhìn ra được Trường Không cũng bị sợ choáng váng. Nếu là nàng không đưa tay tiếp nó thì chắc nó đã úp mặt xuống đất rồi.

Trường Không bị Thích Ngạo Sương tóm được, trực tiếp như một làn khói chui vào thân thể Thích Ngạo Sương, cũng không có keeu nửa tiếng.

"Người thân của A Bảo?" Thích Ngạo Sương ngất đầu nhìn nam tử áo đen, giờ mới hiểu được người hẳn đang nói là A Bảo.

"Đúng, ta là người thân duy nhất của A Bảo." Kinh Phong nói tới chỗ này, trên mặt lộ ra một tia dịu dàng.

"Người." Thích Ngạo Sương khẽ cau mày nhìn Kinh Phong, trực giác của nàng tự nói với mình, người này tuyệt đối không đơn giản. Bởi vì trên người hắn không cảm thấy một tia hơi thở, không cảm thấy một chút lực lượng. Người trước mắt, giống như chính là một làn sương mỏng manh. Trong nháy mắt bỗng nhiên lại cảm thấy hắn hòa cùng thiên nhiên, giống một bức cổ họa. Giống như cái thế giới này chính là hắn, hắn chính là cái thế giới này.

Cảm giác rất quái dị, cũng rất kinh ngạc

"Thích Ngạo Sương, người đã chuẩn bị tốt để đối mặt với vận mạng của người chưa?" Kinh Phong nhìn Thích Ngạo Sương, nhàn nhạt hỏi ra một câu như vậy.

"Cái gì?" Thích Ngạo Sương hơn giật mình, tại sao người trước mắt nói như thể hắn biết trước tương lai vậy

"Số mạng người tràn đầy chông gai." Kinh Phong hình như ở khẽ thở dài một cái, "Người có nghĩ là nên bỏ cuộc không?"

"Chưa từng có, trước kia sẽ không, hiện tại sẽ không, tương lai càng sẽ không!" Thích Ngạo Sương kiên định lắc đầu, nghiêm túc nói, "Ta sẽ thẳng tiến về phía trước, sẽ không dừng lại, ai cũng không thể ngăn cản ta."

"Ha ha, ta muốn cũng thế. Cho nên, người nọ mới có thể kiên định chờ đợi như vậy sao?" Kinh Phong khẽ rũ mắt xuống tiệp, lăm băm, hình như ở đối với lời nói của Thích Ngạo Sương, hắn tự nhủ với mình.

"Người biết cái gì?" Thích Ngạo Sương có chút gấp gáp cảm giác nam tử trước mắt hình biết rất nhiều, tại sao biết có người đang chờ đợi nàng? Thích Ngạo Sương hỏi tới , "Người là ai? Rốt cuộc là ai?"

"Ta sao? Ta là thủ hộ vị diện." Kinh Phong nhàn nhạt cười, ngẩng đầu nhìn xanh thăm bầu trời, nhẹ nhàng nói, "Mãi mãi không thay đổi."

Thích Ngạo Sương ngẩn ra, nhìn trước mắt người của nhất thời im lặng. Tại sao lại thấy được ưu thương nhàn nhạt đó? Đó là một loại cô độc tịch mịch ưu thương.

"Chỉ là, sự xuất hiện của ngươi, có lẽ sẽ đánh vỡ những quy luật kia." Trong mắt Kinh Phong thoáng qua ưu tư rồi biến mất, cúi đầu nhìn Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói.

"Vị diện kia, rốt cuộc có cái gì? Cảnh giới Phá Toái Hư Không, bước vào rồi về sau còn có âm mưu gì không?" Thích Ngạo Sương lần đầu tiên vội vàng hỏi một người như thế

"Ngươi, chính mình tự đi xem, sẽ hiểu thôi, không phải sao?" Kinh Phong cũng không trả lời mà lại hỏi ngược lại như vậy.

Thích Ngạo Sương vừa định mở miệng tiếp tục hỏi thăm, Kinh Phong lại nói thật nhỏ: "Người người muốn tìm, vẫn còn ở chờ ngươi. Phải nhanh. Nếu không, ngay cả người kia đều không thể tự bảo vệ bản thân nữa"

Dứt lời, cuồng phong chợt nổi lên, thối Thích Ngạo Sương cơ hồ đứng không vững.

"Cái gì? Người nói như vậy có ý tứ gì? Người kia không thể tự vệ được nữa là sao? Người kia, có phải hay không Tịch Mễ Nhĩ ? Có phải hay không." Thích Ngạo Sương hô to, trong lòng nóng nảy. Người trước mắt, tuyệt đối biết cái gì đó. Nhưng tại sao hần không nói rõ, mà là nói một chút như vậy! Gió ngừng thổi, nhưng là trước mắt không còn bóng dáng Kinh Phong nữa.

Chung quanh như cũ là hương thơm hoa tươi, mặt trời rực rỡ. Lại không có một bóng người, giống như mới vừa rời Kinh Phong ra hiện chỉ là một cơn ảo giác.

Người người muốn tìm, vẫn còn ở chờ người.

Phải nhanh.

Nếu không, ngay cả người kia đều không thể tự vệ được nữa.

Người kia, là Tạt Mễ Nhĩ sao? Là Tạt Mễ Nhĩ sao?

Tạt Mễ Nhĩ không thể tự vệ được nữa? Làm sao lại như vậy? Rốt cuộc chuyện biến thành dạng gì, rốt cuộc Tạt Mễ Nhĩ làm sao?

Chợt, Trong lòng của Thích Ngạo Sương rất vội vàng. Đột phá, nhất định phải mau sớm đột phá. Nhất định phải đi vị diện! Lời nói của Lãnh Lăng Vân còn vang vọng trong tâm trí nàng, chúng ta sẽ chờ nàng!

Thích Ngạo Sương hít một hơi thật sâu, nỗ lực bình phục lại tâm tình của mình. Sau đó chậm rãi ngay tại chỗ ngồi xuống, bắt đầu điều chỉnh lại suy nghĩ của mình.

Dần dần, suy nghĩ hình như càng ngày càng rõ ràng, vừa hình như có một trọng điểm nàng không nắm bắt được.

Rốt cuộc là cái gì đây?

Thích Ngạo Sương cứ như vậy ngồi lẳng lặng nơi đó, quên mất tất cả chung quanh.

Thời gian, không gian, vào giờ khắc này giống như đều không tồn tại.

Nàng cứ như vậy chậm rãi tiến vào một loại không gian không cách nào diễn tả bằng ngôn từ .

Quên mất tất cả, thậm chí quên mất mình.

Khi Thích Ngạo Sương tỉnh lại lần nữa, Mặt trời đã nhô cao. Thích Ngạo Sương chậm rãi đứng lên, nhìn một chút hình như không có bất kỳ biến hóa nào chung quanh, nửa ngẩng đầu nhìn hạp cốc rồi xoay người đi ra ngoài.

Đi tới miệng hạp cốc, lại ngạc nhiên phát hiện Kiều Nạp Sâm đang ngủ gà ngủ gật.

"Kiều Nạp Sâm, làm sao ngươi lại ở chỗ này?" Thích Ngạo Sương kinh ngạc hỏi.

"À?" Kiều Nạp Sâm như ở trong mộng tỉnh lại, "Ngạo Sương, đệ cuối cùng đi ra."

"Cái gì?" Thích Ngạo Sương còn là một bộ dáng vẻ nghi hoặc, "Làm sao huynh biết ta ở chỗ này? Huynh tìm ta có chuyện gì sao? Đợi bao lâu? Tại sao không vào tìm ta?"

Lời nói Thích Ngạo Sương khiến Kiều Nạp Sâm dở khóc dở cười, chỉ có xoa xoa đầu nói: "Ngạo Sương, chẳng lẽ đệ quên mất, đệ ra khỏi Thiên Đạo Môn liền thần hồn điên đảo cứ đi về phía trước, cũng không có chú ý đến ta theo sau. Sau đó đến nơi này, nơi này có kết giới, đệ tùy tiện liền tiến vào, ta làm thế nào cũng không vào được, chỉ có ở chỗ này chờ đệ. Nửa tháng rồi, đệ rốt cuộc cũng đã ra."

"Cái gì? ! Nửa tháng?" Thích Ngạo Sương kinh hãi, nàng chỉ là cảm giác mình ngồi một buổi tối, thế nào lại là qua nửa tháng?

"Đúng vậy a, nếu không đệ cho rằng ta sẽ tiêu tụy như vậy, ta lo lắng cho đệ, nhưng mà ta lại không vào được. Đệ không sao chứ? Ở bên trong xảy ra cái gì?" Kiều Nạp Sâm nhìn từ trên xuống dưới Thích Ngạo Sương, càng

xem càng kinh ngạc. Thích Ngạo Sương hình như có chút không giống trước kia, nhưng là, rốt cuộc không giống chỗ nào?

"Ta không sao." Thích Ngạo Sương cười nhạt, nhìn Kiều Nạp Sâm tiều tụy vươn tay vỗ vỗ bờ vai của hắn cười nói, "Cám ơn."

"Ngạo Sương, đệ, giống như có chút không giống trước kia." Kiều Nạp Sâm cau mày nhìn Thích Ngạo Sương, vuốt cằm của mình.

"Đi thôi, chúng ta trở về. Ta nghĩ có chuyện phải giải quyết đã." Thích Ngạo Sương lộ ra nụ cười kiên định.

"Ngạo Sương. ?" Kiều Nạp Sâm có chút nghi ngờ, nhưng là thế nhưng hắn lại cảm thấy, Thích Ngạo Sương nửa tháng này hình như có chút thay đổi.

"Kiều Nạp Sâm, biết huynh, thật là tốt." Thích Ngạo Sương nở nụ cười, hai chân nhẹ nhàng một chút, bay thẳng lên không, không đợi Kiều Nạp Sâm lấy lại tinh thần, liền trực tiếp hướng đến Học Viện Ngôi Sao mà bay tới.

Kiều Nạp Sâm nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương một hồi lâu mới phục hồi tinh thần lại, tiếp theo là gương mặt cười khúc khích, sau đó cũng đuổi theo.

Khi Thích Ngạo Sương trở lại Học Viện thì thấy một cảnh tượng hơi bất ngờ. Có hai người phờ phạc rã rượi ngồi ở thang đá lên, vừa một. Bên trái là Mạt Lý Na, bên phải là Tháp Lệ Na. Hai người tinh thần đều vô cùng không tốt, hai tay chống cằm, đầu thỉnh thoảng khẽ thở dài, hai người đều ở đây ngủ gà ngủ gật.

Đây là chuyện gì xảy ra? Thích Ngạo Sương có chút nghi hoặc nhìn hai người.

Kiều Nạp Sâm lúc này cũng rơi xuống, híp mắt ngáp dài lớn tiếng la hét: "Mệt chết ta, buồn ngủ quá buồn ngủ quá, ta hôm nay muốn ngủ, ta muốn

ngủ ba ngày ba đêm đều không tỉnh dậy!"

Hai người bị Kiều Nạp Sâm đánh thức, cũng kinh hãi đột nhiên ngẩng đầu, sau đó thấy được người mà họ ngày đêm chờ đợi

"Thích Ngạo Sương!"

"Sư đệ."

Hai nữ nhân đồng thời đứng lên liền chạy về phía Thích Ngạo Sương. Trên mặt đều là mừng rỡ như điên, lo lắng nơi đáy mắt hoàn toàn tan biến. Hiển nhiên hai người này là đợi Thích Ngạo Sương trở về!

Thích Ngạo Sương lòng chợt dâng lên một cổ cảm giác cháng lành, vội vàng lui về phía sau đi.

Hai nữ nhân mới không quản nhiều như vậy, mục tiêu đều là lòng ngực của Thích Ngạo Sương, hai người động tác rất mạnh, nhất định bổ nhào vào ngực Thích Ngạo Sương.

Kiều Nạp Sâm sắc mặt đại biến, lập tức anh dũng lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai xông lên trước, một tay kéo Thích Ngạo Sương đến phía sau mình, sau đó sẽ vô sỉ bẻ ối giương ngực của mình ra. Hai nàng kia không kịp thu chân, trực tiếp nhào tới trong ngực Kiều Nạp Sâm.

Một màn bây giờ là thế này: Thích Ngạo Sương há to mồm kinh ngạc đứng ở phía sau Kiều Nạp Sâm nhìn trước mắt kinh hãi, hai nàng thẳng tắp nhào vào lồng ngực Kiều Nạp Sâm, Kiều Nạp Sâm một bộ dạng hy sinh anh dũng.

"Các người cần gì nhiệt tình như vậy nha? Ha ha, mặc dù Kiều Nạp Sâm ta ngọc thụ lâm phong, anh tuấn phi phàm, nhưng một cái liền nhào tới cả hai nữ nhân, ta không chịu nổi a." Kiều Nạp Sâm cười lên ha hả, nhìn như là rất hưng phấn nói một câu như vậy

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 44: Tạt Mễ Nhi Là Ai?

S

ao các muội phải nhiệt tình như thế? Ha ha, tuy Kiều Nạp Sâm ta ngọc thụ lâm phong, anh tuấn phi phàm nhưng hai người nhào tới một lúc làm sao ta chịu nổi.” Kiều Nạp Sâm cười ha hả, nhìn rất hưng phấn, nói.

Hai nàng tựa như có gắn lò xo, nhanh chóng tránh xa khỏi lồng ngực của Kiều Nạp Sâm, nhìn hăn đầy giận dữ, tức giận quát to.

“Ai nhiệt tình với huynh chứ? ٩٠٠٠DĐLQĐ ٩٠٠٠ Là huynh tự nhào tới mà!”

“Huynh là đồ lừa đảo! Khốn nạn!”

Không cần phải nói, giọng thứ hai là của Mạt Lý Na. Từ lần trước Mạt Lý Na bị Kiều Nạp Sâm dùng cách đó ép, lúc mình bình tĩnh lại, càng nghĩ càng thấy có điều không hợp lý. Lại nhớ tới vẻ mặt Thích Ngạo Sương lúc đó rõ ràng là đang cố gắng kiềm chế. Mạt Lý Na kết luận là Thích Ngạo Sương tuyệt đối không có loại sở thích đó, chỉ là muốn dùng cách đó để từ chối mình mà thôi!

“Chắc chắc, sao muội lại có thể vô tình như thế nhỉ? Vừa rồi còn nhiệt tình nhảy vào ôm ấp thế mà giờ lại nói năng tuyệt tình thế với ta. Ta thật đau lòng đó...” mặt Kiều Nạp Sâm ai oán, nhìn Mạt Lý Na, nói bằng giọng cực kỳ tủi thân.

Thấy vậy, Thích Ngạo Sương cảm thấy buồn nôn. Tên này nói cứ như thật vậy.

“Đáng ghét! Ta không tin lời bịa đặt lung tung của huynh đâu!” Mạt Lý Na dậm chân, tức giận nhìn Kiều Nạp Sâm, gầm lên, “Huynh tránh ra!”

“Sao ta phải mở đường?” Kiều Nạp Sâm thầm kêu không ổn trong lòng. Xem ra nha đầu trước mặt đã biết lần trước mình lừa nàng. Chuyện này thật không hay. Thích Ngạo Sương không thể tiếp nhận tình cảm của nàng với mình được, bởi vì Thích Ngạo Sương cũng là nữ nhân!

“Tránh ra!” Mạt Lý Na giận dữ, bước lên định đẩy Kiều Nạp Sâm. Đường nhiên hăn sống chết không chịu mở. Nhưng phòng được Mạt Lý Na chứ không phòng được Thập Lệ Na. Thừa dịp này, Thập Lệ Na lướt qua hai người, chạy vội tới trước mặt Thích Ngạo Sương.

“Sư đệ, thật xin lỗi. Vì ta nên mọi chuyện mới trở nên thế này! Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Thập Lệ Na đứng trước mặt Thích Ngạo Sương, nhìn nàng đầy đau khổ, “Sư đệ, những ngày vừa rồi không thấy đệ ta rất lo. Cho nên ta vẫn luôn đợi đệ ở đây.” Khóe mắt Thập Lệ Na có giọt nước mắt. Lúc này nàng không còn rụt rè nữa. Từ lúc Thích Ngạo Sương rời khỏi Thiên Đạo Môn, Thập Lệ Na vô cùng không yên lòng, xông về học viện nhưng không thấy bóng dáng của hăn, cũng không ai biết hăn đi đâu. Trong nửa tháng này, Thập Lệ Na luôn lo lắng hãi hùng, trong lòng nhớ nhung khôn nguôi. Rốt cuộc nàng đã hiểu rõ vị trí của Thích Ngạo Sương trong lòng mình là không ai có thể thay thế được. Nàng đã hoàn toàn hiểu rõ tâm ý của mình rằng nàng thích Thích Ngạo Sương.

“Thập Lệ Na! Tỷ đừng nói nữa!” Mạt Lý Na thấy Thập Lệ Na đoạt được tiên cơ thì nóng nảy, không biết lấy sức đâu ra mà trực tiếp đẩy Kiều Nạp Sâm ra, vọt lên.

Kiều Nạp Sâm há hốc miệng, nhìn một màn trước mắt, không biết phải làm sao.

Mà Thích Ngạo Sương thì cực kỳ nhức đầu. Nàng biết không thể dễ dàng thoát khỏi chuyện này!

“Sư đệ, ta thật sự rất lo cho đệ. Ta...ta không mong đệ gặp chuyện không may. Ta chỉ muốn thấy đệ bình an.” Tháp Lệ Na không để ý tới Mạt Lý Na, mắt sáng rực nhìn Thích Ngạo Sương, nói một cách nghiêm túc. Giờ phút này nàng sẽ không như trước đây, đứng nhìn Thích Ngạo Sương và Mạt Lý Na ở cùng nhau mà lòng xót xa nữa. ㄟDiễn đàn ㄟLê Quý Đôn Nàng phải lựa chọn hành động, nếu không tất cả sẽ khôn có khả năng thành hiện thực được. Là người thì phải tranh thủ vì mình một lần. Không thử một lần thì sao biết có thể thành công hay không?

“Thích Ngạo Sương!!!” Mạt Lý Na cao giọng, trong giọng nói chứa tức giận và lo lắng, “Huynh! Huynh không thấy rằng ta cũng chờ huynh lâu rồi sao? Chẳng lẽ huynh vẫn không rõ tâm ý của ta sao?”

Thích Ngạo Sương bóp trán, nhất thời cảm thấy trời đất mù mịt, đất đá bay mù trời, cực kỳ khổ sở.

“Muội cũng có thể hiểu tâm ý của ta.” Thích Ngạo Sương đau đầu, nói.

“Huynh lại muốn từ chối ta sao? Nói cho ta biết lý do đi. Có phải bởi vì nàng không? Có phải bởi vì vị sư tỷ này không?!” Mạt Lý Na vừa nóng vừa giận, duỗi ngón tay chỉ Tháp Lệ Na bên cạnh, cực kỳ tức giận mà hỏi. Đáy mắt nàng vô cùng phức tạp, có mong đợi, có sợ hãi...Mong Thích Ngạo Sương trả lời là không, sợ là Thích Ngạo Sương thừa nhận suy đoán của mình.

Lúc này Tháp Lệ Na cũng cực kỳ căng thẳng, nhìn Thích Ngạo Sương đầy chờ mong, chờ nàng trả lời.

Trong lòng Thích Ngạo Sương rất bối rối, nhìn Mạt Lý Na đang quần quýt một bên, lại nhìn Tháp Lệ Na đang nhìn mình đầy chờ mong, rốt cuộc nhẹ nhàng trả lời: “Không phải vậy.”

Dứt lời, trong mắt Tháp Lệ Na đều là thất vọng. Mạt Lý Na cũng hơi vui mừng. Thật tốt quá, Thích Ngạo Sương không thích vị sư tỷ này!

“Nhưng ta cũng sẽ không chấp nhận muội.” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng thở dài, nhìn hai nàng, mặt nghiêm túc, nói, “Bây giờ ta nói rõ cho hai người biết, ta chỉ coi hai người là muội muội, tuyệt đối không có ý gì khác, sẽ không thể đáp lại hai người, cũng sẽ không thích hai người.”

Hai nàng sững sờ mà nhìn Thích Ngạo Sương với khuôn mặt nghiêm túc, nỗi đau trong lòng dần dần lan ra.

“Tại sao?”

“Tại sao?”

Hai nàng đồng thanh hỏi, mặt đều đầy không cam lòng và vội vã.

Bởi vì nàng ấy là nữ nhân chứ sao. Diễn ๓Đàn Lê ๓Quý Đôn Kiều Nạp Sâm đứng yên lặng bên cạnh, nhưng trong lòng thì hô hào như vậy. Đương nhiên không dám la to, chỉ có thể im lặng đứng một bên mà nhìn tất cả.

Thích Ngạo Sương nhìn hai nữ tử đang đầy vẻ khẩn thiết trước mặt, khẽ thở dài, nghiêm mặt, nói: “Hai người có biết lý do vì sao ta phải bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không hay không?”

“Tại sao?” Tháp Lệ Na ngần ra, sau đó lập tức hỏi.

“Là bởi vì không ngừng theo đuổi sức mạnh à?” Mạt Lý Na hỏi hơi nghi ngờ, nhưng trong lòng bác bỏ ngay cái suy đoán này. Thích Ngạo Sương có theo đuổi sức mạnh nhưng không phải là theo đuổi một cách biến thái.

“Ta muốn bước lên một nơi mới, ở đó có người đang chờ ta. Ta phải đi, nhất định phải đi.” Thích Ngạo Sương ngẩng đầu, nhìn bầu trời xanh vời vời, ánh mắt buồn rầu, trong giọng nói có chứa ưu thương.

“Có người chờ huynh? Ai vậy? Người trong lòng của huynh à?!” Mạt Lý Na nhìn vẻ mặt Thích Ngạo Sương, lập tức vội vàng hỏi.

Tháp Lệ Na nhìn vẻ mặt của Thích Ngạo Sương, không lên tiếng. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy thiếu niên trước mắt này thì liền thấy được sự ưu thương nhàn nhạt trong mắt hắn. Thì ra nguyên nhân của sự ưu thương đó là vậy sao? Người hắn yêu thương đã bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không trước, đang chờ hắn ở đó. Hai người chia cách, hắn vẫn không thể đạt tới cảnh giới Phá Toái Hư Không một cách nhanh chóng, cho nên mới luôn ưu thương như thế sao? Vậy thì nhất định người kia rất quan trọng, vô cùng quan trọng trong lòng hắn rồi.

Thích Ngạo Sương cúi đầu nhìn Mạt Lý Na có vẻ mặt khẩn thiết, mỉm cười, không phủ nhận cũng không thừa nhận. Nhưng thái độ như vậy chứng tỏ là đã chấp nhận.

Tháp Lệ Na cũng cúi đầu, không thể thốt được lời nào.

Kiều Nạp Sâm nhìn một màn trước mắt, nghe hết câu chuyện của họ. Sau khi thấy Thích Ngạo Sương chấp nhận lời suy đoán của Mạt Lý Na thì hắn cũng không biết mình cảm thấy thế nào nữa. Trong khoảnh khắc đó chợt thấy trong lòng đau xót mãnh liệt. Thích Ngạo Sương đã có người trong lòng sao? Vậy nên mới phải giả làm nam nhân để ngăn chặn những rắc rối không cần thiết. Mà vào học viện Tinh Thần là để sớm bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không để gặp người đó sao?

Rốt cuộc người kia là người như thế nào mà khiến Thích Ngạo Sương quên mình như thế?

“Đừng lãng phí tình cảm với ta nữa, được không? Ta sẽ không thích các tỷ, vĩnh viễn cũng sẽ không.” Thích Ngạo Sương không chần chừ, vô cùng nghiêm túc và dứt khoát mà nói ra câu này. Nàng biết càng không đành lòng thật ra lại càng tàn nhẫn. Nhất định phải cắt đứt hoàn toàn tâm tư của bọn họ.

Sắc mặt Thập Lệ Na đầy chán nản, cắn chặt môi, nước mắt vòng quanh trong mắt, đau khổ cúi đầu, không nói câu nào.

Về mặt Mạt Lý Na cũng đầy đau khổ, nước mắt không kiềm được mà chảy xuống.

Thích Ngạo Sương cau mày, nhẫn tâm mà nói: “Ta đã nói rất rõ ràng, mong các tỷ đừng trở lại dây dưa với ta nữa. Ta thật không có chút cảm giác gì với hai người, sau này cũng không.” Thích Ngạo Sương dứt lời thì lướt qua hai người, bước lên bậc thềm.

Hai nàng đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Kiều Nạp Sâm liếc hai người. Một cổ đau đớn không thể diễn tả được dần dần lan lên đầu. Hắn thở dài rồi bước theo sau Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương im lặng suốt đường đi, Kiều Nạp Sâm càng yên lặng hơn.

Hai người cứ trở về ký túc xá như vậy.

Trở lại ký túc xá, Thích Ngạo Sương nằm vật xuống giường, thở ra một hơi thật dài, nhìn màn che trên đầu, ngẩn người.

Tình cảm của con người thật kỳ diệu....

Nhưng hôm nay từ chối họ dứt khoát như thế, Thích Ngạo Sương tuyệt không hối hận. Xử lý như thế là tốt nhất.

Thích Ngạo Sương nhắm mắt lại dưỡng thần rồi đứng dậy chuẩn bị đi tắm.

Lúc này, Trường Không chui ra, nằm trên giá áo, trong lòng vẫn còn sợ hãi, nói: “Thích Ngạo Sương, hôm nay thật sợ quá đi. Không ngờ lại gặp phải Kinh Phong đại nhân.”

“Hắn rất mạnh. Ta biết.” Thích Ngạo Sương cởi áo nới thắt lưng, chuẩn bị tắm.

“Đâu chỉ là mạnh. Nơi này thực ra đều nhờ hắn chèo chống. Hắn chính là người bảo vệ nơi này.” Trường Không vỗ vỗ bộ ngực bằng phẳng của mình, vẫn còn sợ hãi, nói, “Bộ tộc chúng ta đều nghe theo lệnh hắn. Diễn ❀ Đàn - Lê - Quý ❀ ĐônTa lén trốn tới đây, ngộ nhờ hắn trách tội thì ta xong đời! Hắn có thể khiến ta biến mất khỏi thế giới này trong nháy mắt. A a a, đáng sợ quá.” Trường Không nghĩ tới mà sợ.

“Ta cảm thấy hắn biết rất nhiều bí mật không muốn ai biết. Thậm chí hắn còn biết tất cả những âm mưu ngầm nữa.” Thích Ngạo Sương cau mày nói nhỏ, “Nhưng vì một số nguyên nhân gây trở ngại nên không nói ra thôi.”

“Dù sao chúng ta cũng không chọc nổi hắn.” Trường Không giựt giựt khóe miệng, “Ta không muốn biết hắn biết những gì. Ngộ nhờ hắn diệt khẩu thì sao?!”

Thích Ngạo Sương trầm mặc, đắm chiêu.

“Thích Ngạo Sương, người đang nghĩ gì đấy?” Trường Không cao giọng hỏi.

“Ta nghĩ...Tạp Mễ Nhĩ...” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 45: Thích Ngạo Sương Có Người Yêu

T

a đang nghĩ tới...Tạp Mễ Nhĩ...” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nói.

“Ai? Tạp Mễ Nhĩ là ai?” Trường Không ngạc nhiên.

Thích Ngạo Sương khẽ trầm mặc, ánh mắt hơi mông lung, suy nghĩ dần dần bay xa. Tạp Mễ Nhĩ, Tạp Mễ Nhĩ...Hắn là ai? Hắn là người vẫn luôn ở bên cạnh mình. Là người tốt hay kẻ xấu? Hắn vẫn luôn ở cạnh mình tự nhiên như một thói quen. Hắn vẫn mỉm cười dịu dàng, pha trà hoa hồng cho mình. Hắn vẫn đùa giỡn mình trong lòng bàn tay nhưng cũng rất quan tâm mình.

☆Diễn ☺ đàn Lê ✱Quý Đôn.

Tạp Mễ Nhĩ, Tạp Mễ Nhĩ....

Thích Ngạo Sương khe khẽ gọi cái tên này.

Kinh Phong nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ Tạp Mễ Nhĩ cũng gặp khó khăn? Tạp Mễ Nhĩ mà cũng gặp phải khó khăn không giải quyết được sao?

“Hứ, không nói với ta thì thôi. Không quan tâm tới người nữa.” Trường Không thấy Thích Ngạo Sương nhớ tới cái gì tới mất hồn, không thèm để ý tới mình, thở phì phò, vút lại một câu rồi chui vào trong người Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương lẳng lặng tẩy rửa thân thể, từ từ mở ra đôi tay của mình, nhìn bàn tay xa lạ mà quen thuộc, trong lòng vô cùng phức tạp. Cảm giác lạnh lạnh truyền tới từ trên tai. Thân xác này là của Phong Dật Hiên, bông

tai trên tai là đôi mắt của Lãnh Lăng Vân. Bây giờ họ đang đi cùng nhau, ba người trở thành một thể. Loại cảm giác này thật kỳ quái, cực kỳ kỳ diệu.

Tắm xong, Thích Ngạo Sương thay quần áo đi ra ngoài. Không biết vì sao bây giờ nàng rất muốn uống một chén trà hoa hồng. Muốn uống thì phải tới khu phố phần hoa phía tây học viện, tìm một quán trà.

Một mình đi, tìm được một quán trà trang trí tao nhã, Thích Ngạo Sương ngồi bên cửa sổ, gọi một bình trà hoa hồng, lẳng lặng thưởng thức. Quả nhiên trà mà Tạp Mễ Nhĩ pha mới là ngon nhất. Hay mùi vị đó đã trở thành thói quen?

Mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ khiến tâm nhìn trở nên mơ hồ. Thích Ngạo Sương nhìn qua khung cửa, suy nghĩ bay tới nơi rất xa. Ngày đó thời tiết cũng âm u thế này, đó là lần đầu tiên gặp Đông Phong Hầu, mọi người đứng trên tường thành đánh lui động vật biển. Diễn♣ - đàn ヲ - Lê - Quý - ĐônKhông biết Tạp Mễ Nhĩ lấy đâu ra một cái ô hình mặt trời nhỏ mà che nước biển văng tung tóe. Vốn là rất buồn cười nhưng do Tạp Mễ Nhĩ làm nên rất tao nhã và tự nhiên. Ngay cả A Bảo cũng nhảy lên người Tạp Mễ Nhĩ để tránh nước biển.

Khi đó tất cả mọi người ở chung một chỗ thật vui vẻ. Nhưng thời gian vui vẻ luôn ngắn ngủi. Toàn bộ quá khứ hiện về, lúc Thích Ngạo Sương nhớ tới quãng thời gian vui vẻ đó thì nở nụ cười nhàn nhạt.

“A, ta tưởng huynh không biết cười cơ đấy.” Một giọng nói mềm mại quyến rũ truyền vào tai Thích NGạo Sương, sau đó một mùi hương ngào ngạt xông vào mũi. Trước mắt Thích Ngạo Sương chột lóe, Á Sa Ni Na đã cười hì hì ngồi đối diện với nàng, khẽ nhíu mày đẩy phong tình vạn chủng nhìn Thích Ngạo Sương.

Nụ cười trên mặt Thích Ngạo Sương biến mất, lạnh lùng mà nhìn nữ tử mềm mại đáng yêu trước mắt, lạnh nhạt nói: “Dung mạo và bản chất của cô

nương quả thật kém xa nhau.”

“Huynh, huynh có ý gì?!” sắc mặt Á Sa Ni Na thay đổi, không còn đáng vẻ cười cười nữa mà nhìn Thích Ngạo Sương đầy tức giận, “Ý huynh là bề ngoài và bản chất của ta trái ngược nhau sao?”

“Thậm chí còn quên cả phép lịch sự tối thiểu thì ta thật khó có thể khen ngợi sự giáo dưỡng của cô nương.” Thích Ngạo Sương nói chuyện không chút khách khí. Một là bởi vì nữ tử trước mắt cắt đứt dòng hồi tưởng ấm áp của mình. Hai là ánh mắt nàng ta nhìn mình như nhìn một con mồi vậy. Nữ tử này là tò mò về mình. Nhưng Thích Ngạo Sương không cho nàng ta cơ hội tìm hiểu mình.

“Huynh! Huynh nói như thế với một quý cô sao?” Á Sa Ni Na tức giận mà nhìn Thích Ngạo Sương, mặt đỏ lên. Đây là lần đầu tiên có người nói chuyện không khách khí chút nào với nàng ta như vậy.

Thích Ngạo Sương không nói gì, nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, quay sang nhìn cảnh tượng mờ lung ngoài cửa sổ. Tất cả mọi thứ trên đường đã được nước mưa tẩy rửa trở nên mát mẻ.

“Thích Ngạo Sương, huynh đừng tưởng ta không biết bí mật của huynh, hừ!” Á Sa Ni Na kề sát vào Thích Ngạo Sương, cười lạnh rồi nói thật nhỏ, “Huynh không phải nam nhân mà là nữ nhân.”

Á Sa Ni Na nói xong thì liền quan sát phản ứng của Thích Ngạo Sương một cách chăm chú khác thường. Đáng tiếc là nàng ta đã phải thất vọng rồi. Thích Ngạo Sương vẫn giữ đáng vẻ hờ hững, thậm chí còn không quay lại.

“Thích Ngạo Sương! Huynh, huynh thật không lịch sự! Huynh lại bỏ một quý cô ột bên, quay cái gáy về phía nàng ấy. Huynh thật không có phong độ!” Á Sa Ni Na thấy thái độ lạnh lùng của Thích Ngạo Sương thì tức giận trong lòng, cắn răng mà nói.

“Người không lịch sự là ai ấy nhỉ? Vị tiểu thư này, tỷ không được ta đồng ý mà đã tự tiện ngồi đối diện với ta, hơn nữa còn sỉ nhục ta. Ta không nổi giận với tỷ là đã vô cùng có phong độ rồi.” Thích Ngạo Sương chỉ hơi quay lại, trên khóe miệng nở nụ cười mỉa mai, thản nhiên nói.

Á Sa Ni Na á khẩu, không trả lời được, sững sốt ngồi đó, hồi lâu không nói được câu nào.

“Ồ, nữ thần Á Sa Ni Na của chúng ta mà cũng có ngày phải sững sốt thế này à?” Chợt một giọng nói chua ngoa mang theo sự vui mừng khi người khác gặp họa truyền tới.

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, trong lòng buồn bực. Muốn tìm nơi yên tĩnh để ở một mình một lúc mà sao khó thế. Mình không đi gây chuyện mà chuyện nhiều chuyện đã tìm tới mình. Giọng nói này là của ai vậy?

“Y Bối Nhĩ!” Á Sa Ni Na quát lạnh, rồi cười lạnh, “Ta kinh ngạc còn tốt hơn người không có nổi người yêu.”

“Người! Đồ nữ nhân táng tận lương tâm, ngoài dụ dỗ nam nhân khắp nơi thì người còn biết làm gì? Sao, hôm nay để mắt tới Thích Ngạo Sương, kết quả là bị kinh ngạc à?” Nữ tử vừa nói vừa đặt móng ngồi cạnh Thích Ngạo Sương không chút khách khí, tức giận mà mắng, sao đó mỉa mai đầy hả hê.

Thích Ngạo Sương vẫn không quay lại, chỉ lẳng lặng nhìn cảnh mưa bên ngoài.

Hai nữ nhân phóng điện qua lại, ánh mắt đối chọi nhau trong không trung, sấm sét vang trời.

Điều này cũng không có gì kỳ lạ. Lúc học viện bình chọn hoa khôi, Á Sa Ni Na chỉ tới trình diện mà không thấy tăm hơi. Sau, tứ đại hoa khôi được bình chọn theo thứ tự là Lan Ni (là nhân vật bất hạnh bỏ mạng), Mạt Lý Na

(thường giả bộ uất ức và dùng vẻ mặt đáng yêu để đùa giỡn nam nhân), Bối Sát Phân Ni (nữ sinh bốc đồng, thật ra trong lòng sớm đã có người yêu), còn một người chính là Y Bối Nhĩ trước mắt. Nhưng sau khi mọi người thấy Á Sa Ni Na thì mới nói thật ra nàng ta mới thật sự là hoa khôi của học viện. Dung mạo của nàng mới là đầu bảng, nàng mới là hoa khôi của học viện. Mà sắc đẹp của Y Bối Nhĩ còn kém hơn những người kia. Nếu đưa Á Sa Ni Na vào thì Y Bối Nhĩ không được tính là hoa khôi của học viện cho nên Y Bối Nhĩ vẫn đối địch với Á Sa Ni Na.

Diễn ♣Đàn Lê ❀Quý Đôn

Chuyện này không phải là lý do trực tiếp khiến Y Bối Nhĩ ghét Á Sa Ni Na như thế. Mà bởi vì Y Bối Nhĩ vốn có một người tâm đầu ý hợp, nhưng sau khi thấy Á Sa Ni Na thì liền thay đổi, mãnh liệt theo đuổi nàng. Khi Á Sa Ni Na đùa giỡn tình cảm, đá hắt thì hắt lại muốn quay lại với Y Bối Nhĩ, bị nàng đánh cho thừa sống thiếu chết, suýt chút nữa hắt phải lăn đi. Nhưng từ đó, hai người kết thù với nhau.

“Ta chưa bao giờ đi dụ dỗ nam nhân. Đều là những nam nhân dê tiện đó dán vào người ta đấy chứ.” Lời nói của Á Sa Ni Na đầy gai, đầu mâu dĩ nhiên nhắm thẳng vào người thay lòng với Y Bối Nhĩ. Y Bối Nhĩ tức đến mức đỏ mặt, vỗ bàn, đứng lên đầy giận dữ, chỉ vào mũi Á Sa Ni Na mà nói: “Đó là vì nam nhân dê tiện mới thích nữ nhân dê tiện!”

“Xin nhường một chút.” Thích Ngạo Sương nhúc nhích đầu, nhìn chén trà hoa hồng đã đổ trên bàn, bất đắc dĩ mà đứng lên, nhỏ giọng nói với Y Bối Nhĩ.

Lúc này Y Bối Nhĩ đang nổi nóng, sao có thể để lời Thích Ngạo Sương vào tai. Nàng ta chống nạnh, quát đầy phần nộ: “Nhường cái gì mà nhường? Không thấy ta đang có việc à?”

Thích Ngạo Sương không nói gì, chỉ vung nhẹ tay lên, Y Bối Nhĩ liền đứng không vững, bay lên trời, đập vào Á Sa Ni Na đang đứng xem trò vui.

Hai nữ nhân kêu lên sợ hãi, rồi thành một nùi.

Thích Ngạo Sương đứng lên, gọi phục vụ, đổi vị trí khác. Ngồi vào chỗ mình xong, nàng trực tiếp bày một cái kết giới, ngăn cách tất cả tiếng động ở bên ngoài. Cho tới khi màn đêm buông xuống nàng mới đứng lên, tính tiền xong thì từ từ đi ra.

Đi tới cửa, nhìn màn mưa mờ mịt bên ngoài, Thích Ngạo Sương mỉm cười, bước vào trong cơn mưa nhỏ.

Lúc này Á Sa Ni Na đang ở trong ký túc xá của Kiều Nạp Sâm, khoa tay múa chân, cảm giận lên án hôm nay Thích Ngạo Sương đã đắc tội mình ở quán trà. Mà Kiều Nạp Sâm thì ngáp không ngừng, nghe nhưng không để ý lắm.

“Đệ có đang nghe không đấy, tiểu tử đáng chết kia! Ta bị người ta ức hiếp đấy. Ta bị người ta ức hiếp mà đệ còn thờ ơ vậy à!” Á Sa Ni Na bước lên bóp cổ Kiều Nạp Sâm, lắc hẳn thật mạnh.

Lúc này Kiều Nạp Sâm mới phục hồi tinh thần, nhưng hẳn lại nói ra một câu khiến Á Sa Ni Na thiếu chút nữa thì hộc máu: “Đệ nói này yêu nữ tử tử tử, nếu là người khác chọc giận tử thì còn dễ, đệ có thể đi đánh hẳn. Nhưng đệ không đánh lại Thích Ngạo Sương.”

“Ta...ta...ta nhõ vào!” Á Sa Ni Na thiếu chút nữa thì tức đến hộc máu, lực trên tay càng mạnh hơn, liều mạng mà lắc, “Đệ là đồ không có tiền đồ, không có chí khí, dám nói ra những lời không có tiền đồ như thế đấy.”

“Đệ nói thật mà.” Kiều Nạp Sâm vò tóc, trả lời không chút để ý.

“Đệ...đệ làm ta tức chết mất!” Á Sa Ni Na chột buông cổ Kiều Nạp Sâm ra, thở hốn hển, ngồi xuống bên cạnh.

“Đệ nói này yêu nữ, tỷ còn chuyện gì để nói nữa không? Nếu không thì phiền tỷ ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại cho đệ. Đệ ngủ tiếp đây.” Kiều Nạp Sâm ngáp dài.

“Đồ lợn chết, chỉ biết ngủ!” Á Sa Ni Na vừa đứng lên định đi thì chợt nhớ ra một chuyện, tức giận mà nói với Kiều Nạp Sâm, “Chuyện ta bảo đệ làm đã làm tới đâu rồi?”

“Gì?” Kiều Nạp Sâm vẫn còn dăng vể mớ hồ.

“Ta bảo đệ dùng gương xem diện mạo thực của Thích Ngạo Sương mà! Đệ muốn nói là chuyện gì?!” Á Sa Ni Na hận không thể đá một cước vào mặt Kiều Nạp Sâm.

Kiều Nạp Sâm giật thót mình, lúc này mới nhớ tới chuyện này.

“Sao? Có kết quả chưa?” Á Sa Ni Na nhìn bộ dạng của Kiều Nạp Sâm, hỏi đầy nghi ngờ.

“Không. Thấy được nhưng đệ ấy đúng là nam nhân. Hơn nữa còn là nam nhân bình thường.” Kiều Nạp Sâm giựt giựt khóe miệng, trả lời, “Còn nữa, đệ ấy rất được hoan nghênh. Mạt Lý Na theo đuổi không bỏ. Sư tỷ của đệ ấy cũng theo đuổi đệ ấy. Nhưng đáng tiếc là ánh mắt đệ ấy quá cao. Hơn nữa...” nói tới đây, đáy mắt Kiều Nạp Sâm hơi tối lại.

“Hơn nữa cái gì?” Á Sa Ni Na vội vàng hỏi.

“Hơn nữa, đệ ấy đã có người trong lòng.” Kiều Nạp Sâm ngẩng đầu, nói.

“Là ai? Sao có thể? Tỷ chưa từng thấy hắc thân cận với ai cả.” Á Sa Ni Na nghi ngờ, cau mày, nói, “Theo lời đệ, Mạt Lý Na và Thập Lệ Na hình như đều là có cảm tình đơn phương. Chưa từng thấy hắc đối xử đặc biệt với nữ nhân nào cả...” Á Sa Ni Na suy nghĩ

“Không phải đâu. Tỷ...tỷ còn điều tra cả những chuyện này à!” Kiều Nạp Sâm bĩu môi khinh thường.

“Đệ thì biết cái gì! Lần đầu tiên tỷ gặp người này đã biết hẳn là người có tình có nghĩa...” Á Sa Ni Na nói tới đây thì liền bị Kiều Nạp Sâm cắt lời.

“Chính xác! Tỷ nói đúng rồi đấy. Lần đầu tiên gặp hẳn đệ cũng có cảm giác này.” Kiều Nạp Sâm nói một cách chắc chắn.

“Nói nhảm, nếu không cảm nhận được thì sao xứng là đệ đệ của ta.” Á Sa Ni Na liếc Kiều Nạp Sâm, nói tiếp, “Đệ nói xem, người như vậy sao có thể là ngoại lệ được? Tuyệt đối hẳn không giống Dịch Thản Tư. Nhưng hẳn không có người yêu, tại sao lại chưa từng liếc nhìn ta lấy một cái?”

“Ai nói người ta không có? Chỉ là tỷ không tra được ai là người trong lòng của người ta thôi.” Kiều Nạp Sâm âm dương quái khí mà nói. Nhưng không hiểu sao có một chút ghen tỵ nổi lên trong lòng hẳn.

“Có ý gì?” Á Sa Ni Na ngạc nhiên.

“Người trong lòng đệ ấy đã sớm đi tới một nơi khác, vào cảnh giới Phá Toái Hư Không trước đệ ấy. Cho nên đệ ấy mới cố gắng tu luyện như thế. Đệ ấy muốn tới đó để đoàn tụ với người trong lòng.” Kiều Nạp Sâm trợn trắng mắt, mất kiên nhẫn mà nói.

“Thật à?” sắc mặt Á Sa Ni Na dễ nhìn hơn một chút. Nói vậy là không phải sức quyến rũ của mình có vấn đề.

“Thật! Được rồi, tỷ đi đi. Đệ muốn ngủ.” Kiều Nạp Sâm ngáp dài, ngã lên giường, hạ lệnh đuổi khách.

“Trả ta cái gương.” Á Sa Ni Na vươn tay đòi lại đồ của mình.

“Tạm thời để để giữ đi. Vật này chơi thật vui. Đợi để chơi một thời gian rồi sẽ trả cho tỷ.” Kiều Nạp Sâm nhắm mắt, không đợi Á Sa Ni Na nói liền chặn lời nàng, “Để nói này yêu nữ tỷ tỷ, tỷ không hẹp hòi vậy đâu nhỉ? Chỉ là vật nhỏ thôi, đưa cho để để duy nhất của mình chơi thì có làm sao.”

“Cắt! Tiểu tử đáng chết!” Á Sa Ni Na trừng mắt nhìn Kiều Nạp Sâm đang nằm trên giường, bất đắc dĩ mà xoay người, mở cửa rồi đi, tiện tay khép cửa lại.

Khi tiếng bước chân trên hành lang xa dần Kiều Nạp Sâm mới lấy cái gương ra, cẩn thận vuốt ve mặt gương. Hẳn đâu muốn mượn chơi mà là sợ trả cái gương này cho Á Sa Ni Na thì tỷ ấy sẽ tự mình đi nghiệm chứng thân phận của Thích Ngạo Sương. Vậy thì diện mạo thật của nàng liền sáng tỏ. Không thể để chuyện này xảy ra được.

Vừa cất gương đi thì tiếng gõ cửa vang lên.

“Ai vậy?” Kiều Nạp Sâm không nhin được, hỏi, đang định nói là mình sắp ngủ, biết điều thì đi cho nhanh. Nhưng sau khi nghe thấy giọng nói quen thuộc thì liền bật dậy.

“Là ta. Đi thôi, tới giờ cơm tối rồi. Huynh đã ngủ một buổi chiều rồi còn gì.” Thích Ngạo Sương trở về từ quán trà liền tìm Kiều Nạp Sâm đi ăn cơm tối. Đã lâu không tới nhà ăn rồi. Buổi chiều chỉ có ít điểm tâm lót dạ.

“Đến đây đến đây!” Kiều Nạp Sâm vội vội vàng vàng mặc quần áo tử tế rồi mới mở cửa. Trước mặt Á Sa Ni Na tuyệt đối hẳn không cẩn thận như vậy. Trước đây trước mặt Thích Ngạo Sương cũng thế. Nhưng bây giờ khác rồi. Bây giờ đã biết Thích Ngạo Sương là nữ nhân nên Kiều Nạp Sâm bắt đầu chú ý, tuyệt đối sẽ không ăn mặc hờ hang mà xuất hiện trước mặt nàng.

“Nghỉ ngơi tốt rồi chứ?” mở cửa thì thấy Thích Ngạo Sương đang đứng đó, ân cần hỏi han.

“Tốt rồi, tốt rồi, đi thôi, chúng ta đi ăn cơm. Đã lâu không tới nhà ăn, ta bắt đầu nhớ rồi.” Kiều Nạp Sâm cười ha ha, che giấu sự hoảng hốt vừa rồi của mình.

Những ngày sau đó, Thích Ngạo Sương và Kiều Nạp Sâm thường xuyên tới thư viện và kho nguyên liệu của học viện. Hai người cùng nhau vào tháp Tinh Thần Thiên nhiên hơn, không biết đang làm gì.

Tất cả Địch Thản Tư đều nhìn trong mắt, chỉ nhìn hai người đầy tán thưởng mà không đi cùng đường với bọn họ.

Mà người vui nhất là viện trưởng. Tất cả mọi chuyện ông đều thấy. Nhìn thực lực của Thích Ngạo Sương và Kiều Nạp Sâm tăng lên hàng ngày, trong lòng ông đặc biệt vui mừng. Thấy Bối Lý Nhĩ đã vào tháp mà vẫn không có dấu hiệu đột phá, thật đúng là phế vật. Vẫn là đặt hy vọng lên người Thích Ngạo Sương và Kiều Nạp Sâm thì thực tế hơn. Địch Thản Tư, Thích Ngạo Sương, Kiều Nạp Sâm không hổ là ba người đứng đầu học viện, thực lực càng ngày càng cao. Không lâu nữa có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi. Hơn nữa bọn họ có tư chất tốt như vậy, nhất định có thể...

Viện trưởng đứng bên cửa sổ trên lầu của mình, nhìn bóng dáng Thích Ngạo Sương và Kiều Nạp Sâm qua khung kính. Hai người đang trên đường tới tháp Tinh Thần Thiên. Trên mặt viện trưởng là nụ cười thỏa mãn, khẽ gật đầu, sau đó xoay người thì đối diện với một đôi mắt âm trầm.

“Ha ha, Ngõa Luân Đình trưởng lão, sao ngươi lại có vẻ mặt âm trầm thế? Chúng ta sắp hoàn thành nhiệm vụ, không phải là nên vui mừng sao?” trên khuôn mặt anh tuấn của viện trưởng là nụ cười. Ông lướt qua người trước mặt, ngồi lên ghế.

“Ta lại hy vọng vĩnh viễn không hoàn thành nhiệm vụ này!” vẻ mặt trưởng lão tên là Ngõa Luân Đình âm trầm. Ông từ từ tới bên cửa sổ, nhìn bóng

dáng Thích Ngạo Sương và Kiều Nạp Sâm qua cửa kính, trong lòng trầm xuống.

“Chắc chắc, chẳng lẽ người muốn ở lại đây vĩnh viễn, không muốn về quê hương của chúng ta nữa sao? Chẳng lẽ người không nhớ người thân của mình à?” Viện trưởng lắc đầu, nói mỉa mai, “Ngõa Luân Đình, chẳng lẽ người quên rằng nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì mỗi năm đều phải chịu cái loại đau đớn kia sao? Sống không bằng chết!”

☒ Diễn - đàn - Lê - ✚ Quý - Đôn

“Ta thì mong chết đi khi chiến đấu.” mặt Ngõa Luân Đình càng âm trầm, đưa tay phải ra bịt lấy ống tay áo trống không bên trái của mình.

“Chắc chắc, không thể nói vậy được. Nếu người chết ở đây thì linh hồn người sẽ không thể trở về quê hương của chúng ta nữa.” mặt viện trưởng lạnh nhạt, khuyên bảo nhưng trong đáy mắt hiện lên tia bi thương.

“Vậy cần phải có nhiều sinh mệnh và linh hồn cùng chịu đựng sao?!” chợt Ngõa Luân Đình cao giọng, gầm lên.

“Ngõa Luân Đình! Chú ý tới giọng điệu của mình một chút! Còn nữa, ta đã có tính toán. Người đi ra ngoài cho ta! Không có lệnh của ta thì không được hành động thiếu suy nghĩ!” Viện trưởng tức giận, đứng lên rống lớn với Ngõa Luân Đình, “Năm đó nếu không phải người nhất thời mềm lòng mà để cho người kia trốn thoát thì bây giờ chúng ta cần gì phải lo lắng đề phòng thế này? Một mình người không muốn về cũng không sao, nhưng người phải nghĩ cho các huynh đệ của mình chứ! Ta chỉ nói thế thôi, tự người nghĩ đi!” Viện trưởng rống giận xong, không đợi Ngõa Luân Đình ra ngoài mà đóng sầm cửa rời đi trước, để lại một mình Ngõa Luân Đình ở trong phòng.

Ngõa Luân Đình nhìn cửa phòng đóng chặt, ánh mắt dần dần chán nản, âm ỉ...

Cuối cùng, thở dài một hơi, sau đó xoay người nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ.

Chuyện bắt đầu từ khi nào?

“Kiều Nạp Sâm, không phải là huynh không muốn bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không à? Sao bây giờ lại cố gắng thế?” Thích Ngạo Sương và Kiều Nạp Sâm vào tháp lần nữa thì nàng hỏi đầy nghi ngờ.

“Bây giờ ta thay đổi chủ ý rồi.” Kiều Nạp Sâm chớp mắt, đảo mắt rồi trả lời như thế.

“Là cái gì khiến huynh thay đổi chủ ý vậy? Huynh biết rõ sẽ gặp nguy hiểm mà vẫn muốn vào à?” Thích Ngạo Sương đi về phía trước, Kiều Nạp Sâm theo sát bên cạnh.

“Không tại sao cả. Dù sao thì cũng muốn đi cùng với đệ.” Nhìn như Kiều Nạp Sâm trả lời cho qua nhưng trong lòng lại có giọng nói nói cho hẳn biết rằng bởi vì hắn không muốn thấy Thích Ngạo Sương xảy ra chuyện gì, nên nhất định phải đi theo xem sao.

Thích Ngạo Sương cũng không hỏi nữa. Nàng thấy Kiều Nạp Sâm thật sự qua loa, có hỏi nữa cũng chẳng có kết quả gì nên thôi.

“Có điều, Thích Ngạo Sương, bây giờ đệ thấy thân thể có gì thay đổi không? Ấy, nói trực tiếp hơn là đệ có cảm thấy mình cách đột phá bao xa không?” giọng Kiều Nạp Sâm hơi vội vàng. Bởi vì hắn chợt thấy một bóng dáng ở phía xa. Đó là Địch Thản Tư! Kiều Nạp Sâm nhớ rất rõ rằng trên đại điện của Thiên Đạo Môn, Thích Ngạo Sương đã đánh cuộc với Địch Thản Tư. Nhưng nếu Thích Ngạo Sương đột phá sau Địch Thản Tư thì có thể Địch Thản Tư sẽ giết sạch những người có liên quan tới Thích Ngạo Sương. Trong đó có cả mình! Kiều Nạp Sâm sờ cổ theo bản năng, nuốt một ngụm nước miếng.

“Không xa.” Thích Ngạo Sương nhỏ giọng trả lời, sau đó ngẩng lên thì nhìn thấy Địch Thản Tư ở phía xa. Ánh mắt Thích Ngạo Sương lạnh xuống. Nam nhân này tuy tịch mịch, tuy bi ai nhưng lại không cùng một thế giới với mình. Với người cố chấp này không thể thành bằng hữu được, vĩnh viễn cũng không.

Địch Thản Tư nghe thấy tiếng hai người thì dừng lại, chờ hai người lại gần.

Thích Ngạo Sương và Kiều Nạp Sâm cũng dừng lại. Ba người cứ nhìn nhau im lặng như vậy.

“Thích Ngạo Sương...” lâu sau, rốt cuộc Địch Thản Tư mở miệng trước, trầm thấp gọi tên Thích Ngạo Sương. Đây là lần đầu hai người đối mặt nhau sau khi rời khỏi Thiên

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 46: Ta Thật Sự Rất Thích Huỳnh

T

hích Ngạo Sương...” lâu sau, rốt cuộc Địch Thản Tư mở miệng trước, trầm thấp gọi tên Thích Ngạo Sương. Đây là lần đầu hai người đối mặt nhau sau khi rời khỏi Thiên Đạo Môn.

Kiều Nạp Sâm căng thẳng nhìn Thích Ngạo Sương rồi lại nhìn Địch Thản Tư. Mỗi quan hệ của hai người này từ sau khi ở Thiên Đạo Môn về liền đóng băng, không hề nói chuyện với nhau. Nhưng bây giờ lại chạm mặt, mọi chuyện sẽ ra sao?

Thích Ngạo Sương lạnh lùng nhìn Địch Thản Tư, trầm giọng nói: “Có chuyện gì không?”

“Bây giờ đệ thấy thế nào rồi?” thì ra là Địch Thản Tư quan tâm chuyện này. Hẳn quan tâm bây giờ Thích Ngạo Sương cảm thấy thế nào, nghĩa là cách đột phá còn bao xa.

“Sẽ đột phá trước huynh.” Thích Ngạo Sương nói không chút khách khí.

“Tốt, tốt lắm. Nếu đột phá trước ta thì những người có liên quan tới đệ sẽ không chết. Nhưng nếu đệ đột phá cùng ta thì bọn họ vẫn phải chết. Những người này còn tồn tại thì sẽ ngăn trở đệ tiến thêm một bước...” Địch Thản Tư còn chưa nói hết thì cuồng phong nổi lên. Cuồng phong mạnh mẽ thổi tung tay áo của mọi người, khiến tóc họ rối tung.

*diendanlequydon.com

Tất cả phát ra từ Thích Ngạo Sương. Vô số cuồng phong mạnh mẽ điên cuồng xông ra từ người nàng, bao phủ xung quanh. Sắc mặt Thích Ngạo Sương trầm xuống đáy cốc, ánh mắt càng thêm cực kỳ lạnh lùng. Nàng cứ

lạnh lẽo nhìn Địch Thản Tư như thế. Một ngọn gió cắt qua trên mặt Địch Thản Tư tạo thành vết máu lan xuống mặt hăn.

Địch Thản Tư vẫn không động đậy, không có hành động gì khác, chỉ lẳng lẳng đứng đó, nhìn Thích Ngạo Sương chăm chăm.

Không khí vô cùng cứng nhắc, chỉ có tiếng gió vù vù xung quanh.

Kiều Nạp Sâm căng thẳng tới mức lòng bàn tay toàn là mồ hôi. Hai người không thể cứ thế mà đánh nhau được. Tuy thời gian này Thích Ngạo Sương đã tiến bộ không ít nhưng dù sao đối phương cũng là Địch Thản Tư. Hăn không muốn Thích Ngạo Sương gặp chuyện không may, bị tổn thương dù chỉ chút xíu.

“Thích Ngạo Sương, mạnh hơn chút nữa đi.” Địch Thản Tư nhàn nhạt nói, gió chợt dừng lại. Xung quanh yên lặng lại, Địch Thản Tư cũng không nói thêm gì, xoay người rời đi một mình.

Thích Ngạo Sương đứng đó, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

Nàng biết trận chiến với nam nhân này sẽ không xa nữa.

“Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương, đệ...đệ không sao chứ?” Kiêu Nạp Sâm hỏi đầy lo lắng.

“Ta thì có thể có chuyện gì được!” Thích Ngạo Sương tức giận trả lời rồi trầm mặt đi về phía trước.

Kiều Nạp Sâm run lên, vội vàng đi theo sau.

Trao đổi chút ý kiến với Bối Lý Nhĩ xong, Thích Ngạo Sương và Địch Thản Tư ra khỏi tháp. Vậy mà nam tử áo trắng thần bí đó từ đầu tới cuối không xuất hiện lại, khiến Thích Ngạo Sương buồn bực không thôi. Rốt cuộc người đó đang làm gì? Tại sao lại không xuất hiện nữa?

Một tháng trôi qua rất nhanh.

 <http://diendanlequydon.com>

Thích Ngạo Sương ngồi trên giường, nhắm mắt cảm nhận cảm giác kỳ diệu vừa trôi qua. Hình như sắp đột phá rồi. Ngày mai lại tới tháp Tinh Thần Thiên lần nữa, lên thẳng tầng thứ chín.

Đúng lúc đó, tiếng gõ cửa đột ngột vang lên.

Thích Ngạo Sương từ từ mở mắt ra, trong mắt chứa nghi ngờ. Là ai đây?

Mở cửa thì thấy dáng vẻ vô cùng tiêu tụy của Mạt Lý Na, đôi mắt toàn tơ máu, thâm quầng, sắc mặt tái nhợt mà còn hơi xanh. Nhưng ánh mắt nàng vô cùng kiên định.

“Mạt Lý Na? Sao vậy? Mọi người muốn hỏi chuyện của ca ca hả? Đừng lo lắng, bây giờ ca ca mọi người rất tốt.” Thích Ngạo Sương không có ý tránh ra mà cứ đứng ở cửa, nói.

“Vậy sao? Vậy cảm ơn huynh. Hôm nay ta có chuyện muốn nói với huynh.” Mạt Lý Na nhẹ nhàng nói, tựa như nổi giận với chính mình.

“Chuyện gì?” Thích Ngạo Sương lạnh nhạt hỏi. Nàng biết không thể cho người trước mặt chút hy vọng nào, nếu không sẽ chỉ đem lại tuyệt vọng vô tận.

“Xin huynh tối nay nhất định phải tới rừng cây nhỏ bên hồ, chính là nơi chúng ta gặp nhau lần đầu. Nhất định phải tới. Ta có chuyện rất quan trọng muốn nói cho huynh.” Mạt Lý Na ngẩng đầu, căn đôi môi trắng bệch, nghiêm túc khác thường mà nói.

“Có chuyện gì không thể nói ở đây được à?” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng quay lại, không nhìn ánh mắt Mạt Lý Na, nói nhỏ.

“Không thể nói ở đây được. Là chuyện rất quan trọng!” Mạt Lý Na một mực chắc chắn, rồi xoay người chạy đi thật nhanh. Chạy được mấy bước còn quay lại nói thêm, “Tối nay ta chờ huynh ở đó. Thật sự là chuyện rất quan trọng, huynh nhất định phải tới!”

Không đợi Thích Ngạo Sương có phản ứng gì, Mạt Lý Na vội vàng chạy đi.

Thích Ngạo Sương nhìn bóng lưng Mạt Lý Na, suy nghĩ. Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến Mạt Lý Na có phản ứng như thế? Thật sự là chuyện rất quan trọng sao? Chẳng lẽ là về âm mưu của học viện Tinh Thần? Nghĩ tới đây, sắc mặt Thích Ngạo Sương nặng nề. Nếu là vậy thì quả thật tối nay cần đi gặp Mạt Lý Na hỏi xem rốt cuộc là có chuyện gì. Thích Ngạo Sương suy nghĩ rồi lui vào, đóng cửa lại.

Nhưng Thích Ngạo Sương không thấy được lúc này Địch Thản Tư đang nhắm mắt dưỡng thần trên giường đột nhiên mở mắt ra, đáy mắt có tia tức giận nhàn nhạt.

Đêm đến, Thích Ngạo Sương ăn tối với Kiều Nạp Sâm xong thì rời khỏi nhà ăn. Nàng quay sang nói với Kiều Nạp Sâm: “Huynh về trước đi. Ta còn có chút việc.”

“Việc gì? Đệ phải đi đâu?” Đương nhiên là Kiều Nạp Sâm vội vàng hỏi.

“Chút chuyện nhỏ thôi. Huynh về trước đi.” Thích Ngạo Sương không nói thêm, bỏ lại Kiều Nạp Sâm, đi về hướng khác.

“Aiz, Ngạo Sương, Ngạo Sương...” Kiều Nạp Sâm phía sau gọi Thích Ngạo Sương không ngừng. Nàng mắt diếc tai ngơ, tiếp tục đi về phía trước. Kiều Nạp Sâm đứng đó hồi lâu, suy nghĩ một chút rồi cất bước rời đi.

Thích Ngạo Sương từ từ đi một mình về phía trước, tới rừng cây nhỏ vắng vẻ. Trong màn đêm, rừng cây này càng yên tĩnh hơn, chỉ có tiếng côn trùng

thình thoảng vang lên. Ban đêm, không ai tới đây lại càng khiến nó trở thành nơi yên tĩnh.

Thích Ngạo Sương ngồi xuống, chờ Mạt Lý Na tới. Từng chiếc lá xoay tròn trong gió. Nàng giơ tay bắt lấy một chiếc, nhẹ nhàng vuốt ve.

Chợt, có tiếng bước chân rất nhỏ vang lên trong rừng cây. Thích Ngạo Sương vẫn không động dậy. Nàng nghe ra đó là tiếng bước chân của Mạt Lý Na. Quả nhiên, một lát sau, bóng dáng Mạt Lý Na đã xuất hiện trong tầm mắt của nàng.

“Thích Ngạo Sương, huynh tới rồi...Ta xin huynh thì huynh sẽ đến, có đúng không?” Mạt Lý Na từ từ tới gần Thích Ngạo Sương, đáy mắt lại lóe lên chút ánh sáng lạ.

“Muội có chuyện gì thì nói đi. Là về chuyện âm mưu của học viện Tinh Thần sao?” Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, không trả lời câu hỏi của Mạt Lý Na mà là lạnh lùng hỏi một câu như thế.

“Huynh nghĩ là chuyện này nên mới tới sao?” trên mặt Mạt Lý Na hiện lên vẻ thất vọng.

“Nếu không thì muội cho là vì sao? Ta nghĩ ta đã sớm nói rất rõ ràng rằng giữa ta và muội tuyệt đối không thể có gì được.” sắc mặt Thích Ngạo Sương càng ngày càng lạnh. Nếu Mạt Lý Na gọi mình tới là vì chuyện này thì đúng là mình nhầm rồi! Thích Ngạo Sương lạnh giọng nói xong thì đứng dậy định rời đi.

“Từ đã...! Thích Ngạo Sương, ta gọi huynh tới thật sự là có chuyện. Sau lưng học viện Tinh Thần đúng là có bí mật.” Mạt Lý Na thấy Thích Ngạo Sương muốn đi thì vội vàng nói.

Quả nhiên. Nét mặt Thích Ngạo Sương kinh ngạc, quay lại nhìn Mạt Lý Na đang có nét mặt vội vàng, nói: “Là chuyện gì?”

“Ta nghe lén được viện trưởng tranh chấp với trưởng lão. Bọn họ...bọn họ hình như không thuộc về thế giới này, tới đây là để làm việc gì đó cho người khác hay cho thế lực nào đó.” Mạt Lý Na nhìn Thích Ngạo Sương chăm chăm, vội vàng nói ra phát hiện của mình.

Thích Ngạo Sương cau mày, sắc mặt dần dần nặng nề, chậm rãi ngồi lại chỗ cũ, vỗ xuống vị trí bên cạnh, nói với Mạt Lý Na: “Ngồi xuống nói tiếp đi.”

“Vâng.” Mạt Lý Na hiện lên nụ cười, vội vàng bước tới ngồi xuống, bắt đầu nói rõ ràng chuyện viện trưởng và trưởng lão tranh chấp trong phòng làm việc của viện trưởng.

Thích Ngạo Sương nghe xong thì sắc mặt càng nặng nề hơn. Mạt Lý Na có được tin tức rất đáng ngạc nhiên. Nhưng nghĩ cẩn thận lại thì thấy không có gì là bất ngờ cả. Mà người trong lời viện trưởng, được trưởng lão thả đi chính là người kia. Chẳng lẽ chính là vị nam tử áo trắng thần bí? Nam tử áo trắng vốn là con mồi của bọn họ nhưng lại được trưởng lão thả đi. Mà lúc đó chắc cũng có một trận đánh kinh thiên động địa, làm rung chuyển cả tháp Tinh Thần Thiên. Nam tử áo trắng thật đúng là biết được mục đích thực sự của viện trưởng sao?

 <http://diendanlequydon.com>

Bọn họ đều không thuộc về thế giới này, mà đảm nhiệm chức vụ ở học viện Tinh Thần là để trở về quê hương ư? Quê hương của bọn họ là ở đâu? Chẳng lẽ là một nơi khác trên cao? Nghĩ tới đây, lòng Thích Ngạo Sương trầm xuống. Người hoặc là thế lực nào đó chống lưng cho bọn họ thật không đơn giản. Cả thế giới Hỗn Độn bị người kia hay thế lực kia đùa giỡn trong lòng bàn tay. Có thể thấy được sức mạnh của người đó kinh khủng tới mức nào!

“Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương?” Mạt Lý Na cẩn thận gọi Thích Ngạo Sương đang thất thần.

“Hả? A.” Thích Ngạo Sương quay sang, nhìn Mạt Lý Na đang có vẻ mặt chờ mong, nói, “Mạt Lý Na, cảm ơn tin tức này của muội. Nó rất quan trọng, rất có ích với ta.”

“Có ích cho huynh là được rồi.” trên mặt Mạt Lý Na cũng lộ ra nụ cười. Khuôn mặt tiêu tụy của nàng lúc này mới có chút thần thái. Có thể tưởng tượng được cuộc sống của nàng sau khi bị Thích Ngạo Sương hoàn toàn từ chối có bao nhiêu đau khổ.

“Ừ, cảm ơn muội. Ta sẽ nhanh chóng tiết lộ chân tướng của một chuyện, càng sẽ không để ca ca muội gặp chuyện không may. Ta về trước đây.” Thích Ngạo Sương đứng dậy, định rời đi. Bây giờ nàng cần thời gian để tiêu hóa hết cái tin mà Mạt Lý Na đưa tới cho nàng hôm nay.

“Từ từ đã...! Thích Ngạo Sương!” đang lúc Thích Ngạo Sương đứng dậy định đi thì Mạt Lý Na cũng đột nhiên đứng lên, nhào mạnh vào lòng Thích Ngạo Sương.

“Mạt Lý Na!” sắc mặt Thích Ngạo Sương thay đổi, đưa tay định đẩy mạnh Mạt Lý Na ra khỏi lòng mình. Nhưng Mạt Lý Na đã dùng hết sức toàn thân ôm chặt lấy hông Thích Ngạo Sương, làm thế nào cũng không chịu buông tay.

“Thích Ngạo Sương, ta thích huynh. Ta chưa từng thích ai, chưa từng nhớ nhưng ai như vậy. Ta thật sự rất thích huynh...” tiếp đó, Mạt Lý Na vội vàng thổ lộ khiến Thích Ngạo Sương phiền lòng.

<Diendanlequydon.com

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 47: Thích Ngạo Sương Là Một Cô Gái

L

ời thọ lộ của Mạt Lý Na như gió táp mưa rào giống, lại nhiệt tình như ngọn lửa. Đối lại là nam tử bình thường, nhất định là vô cùng kích động. Nhưng lại là Thích Ngạo Sương nên nàng cực kì phiền não.

"Mạt Lý Na, muội hãy nghe ta nói, trước đó ta đã nói vô cùng rõ ràng, hiện tại là như vậy, về sau cũng thế. Ta sẽ không tiếp nhận muội." Thích Ngạo Sương lại khuyên nhủ.

"Ta hiểu, ta đều biết, huynh có người trong lòng, hơn nữa huynh nhất định đột phá là vì nàng ta, ta đều biết." Mạt Lý Na không đợi Thích Ngạo Sương nói xong cũng cất cao giọngร้อง lên, chỉ là thanh âm đã nứt vỡ.

"Cho nên muội phải rõ ràng, ta không thể nào tiếp nhận muội, cũng không thể thích muội! Ta chỉ xem muội như em gái mà thôi, muội đừng bắt ta phải đoạn tuyệt đi tía tình cảm cuối cùng!" thanh âm Thích Ngạo Sương càng ngày càng lạnh.

"Ta không cầu nhiều như vậy, ta hiểu rõ vị trí người kia trong lòng huynh là không ai thay thế được, ta cũng vậy vĩnh viễn không thay thế được, yêu cầu của ta rất hèn mọn, ta chỉ là hy vọng, trước khi huynh đi đến vị diện kia, ta có thể lặng lẽ ở bên chăm sóc huynh vậy là đủ rồi." Mạt Lý Na rốt cuộc khóc lên, ngẩng đầu khổ sở nhìn Thích Ngạo Sương, nước mắt rơi đầy mặt hỏi, "Thích Ngạo Sương, chẳng lẽ cái này cũng không được sao? Để ta làm vật thay thế thôi cũng không được sao, ta chỉ muốn ở cạnh huynh khoảng thời gian này thôi cũng không được sao?"

Trong lòng Thích Ngạo Sương quả thật rối một nùi, nhìn Mạt Lý Na bộ dạng đau khổ như vậy, Thích Ngạo Sương thật muốn nói cho nàng ta biết: "Ta không phải nam nhân, ta không tiếp nhận nỗi tình yêu như vậy. Cái thế giới này, sự tồn tại của ai cũng đặc biệt cả, vị trí của muội trong lòng ta cũng không ai có thể thay thế!" Nhưng nói như vậy, Mạt Lý Na sẽ tin sao.

Thích Ngạo Sương bất đắc dĩ nhắm mắt lại, trong đầu sửa sang lại ý nghĩ, muốn thuyết phục triệt để Mạt Lý Na.

"Không được sao? Thích Ngạo Sương, để cho ta ở lại cạnh huynh trước khi huynh vào vị diện, chỉ vậy thôi, cũng không được sao?." Mạt Lý Na nhỏ giọng sụt sùi khóc.

"Dĩ nhiên không được, bởi vì tối nay người sẽ chết ở chỗ này." Một thanh âm lạnh lẽo đột nhiên vang lên trong màn đêm yên tĩnh.

Ngay sau đó, một cỗ lực lượng đáng sợ bỗng đánh tới, đánh tới Mạt Lý Na trong ngực Thích Ngạo Sương.

Con người Thích Ngạo Sương bỗng chốc co rút nhanh, đem Mạt Lý Na ôm chặt, đột nhiên xoay người, khiến một chương đáng sợ kia đánh trúng vào lưng nàng.

Kêu đau một tiếng nhỏ, Thích Ngạo Sương nhịn xuống đau đớn.

Không cần chờ người này xuất hiện Thích Ngạo Sương cũng đã biết rồi là ai. Người này, là Địch Thản Tư! Hắn cứ nhiên theo dõi mình! trong lòng Thích Ngạo Sương một hồi tức giận, hơn nữa hắn lại muốn giết chết Mạt Lý Na!

"Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương, huynh không sao chứ?" Mạt Lý Na ngẩng đầu hoảng sợ nhìn Thích Ngạo Sương khoe miệng rỉ máu lo lắng không dứt hỏi.

"Không có việc gì." Thích Ngạo Sương vươn tay lau vết máu nơi khoe miệng, xoay người đem Mạt Lý Na bảo hộ phía sau mình, nhìn trong bóng đêm dần dần xuất hiện bóng dáng lạnh lùng, nàng nói, "Địch Thản Tư, ta đã cảnh cáo huynh, chuyện của ta không cần huynh nhúng tay." "Nhưng nàng ta cố chấp cản trở người, như vậy nàng ta đáng chết." Địch Thản Tư chậm rãi đến gần, xuất hiện ở trong tầm mắt hai người, sắc mặt hàn sương, nói những lời này mà đáy mắt không một tia gợn sóng.

"Địch Thản Tư!" Thích Ngạo Sương nổi giận. Địch Thản Tư lần nữa can thiệp vào chuyện của mình, lần này còn cố gắng giết chết Mạt Lý Na, mình tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

"Thích Ngạo Sương, không nên ép ta thương tổn được đệ. Nữ nhân này không thể lưu, nàng sẽ trở ngại con đường đệ đi." Giọng của Địch Thản Tư vô cùng bình tĩnh.

"Ta sớm nói với huynh, ta sẽ không yêu nữ nhân." Thích Ngạo Sương trong lòng tức giận, "Ta đối vào Mạt Lý Na không có một tia tình ý nào, huynh không cần phải phí tâm."

"Nhưng là nàng ta thích đệ, cho nên nàng ta phải chết." Địch Thản Tư hơi hờ, "Nàng ta dây dưa sẽ làm cho đệ tâm tình phiền loạn." "Câm mồm, ta nói rồi chuyện của ta không cần huynh quan tâm." Thích Ngạo Sương tức giận quát lên.

"Đệ cũng không quản được!" Sắc mặt Địch Thản Tư lạnh lẽo, chuẩn bị ra tay.

Sắc mặt Thích Ngạo Sương trầm xuống, nàng biết một ngày nào đó nàng sẽ cùng Địch Thản Tư đánh một trận, nhưng là không ngờ trận chiến này tới nhanh như thế. Mà Mạt Lý Na ở sau lưng Thích Ngạo Sương mặt hoảng sợ, nàng cũng không nghĩ tới mình sẽ trở thành nguyên nhân trực tiếp khiến hai người này đấu với nhau. Giờ phút này nàng hồi hận cực kỳ, thực lực

Địch Thản Tư chắc chắn cao hơn Thích Ngạo Sương, nếu như Thích Ngạo Sương vì mình bị thương, như vậy mình sao sao chịu được?

Địch Thản Tư không nói thêm gì nữa, giận tái mặt. Thích Ngạo Sương thân thể đề phòng.

Sau một khắc, không có ai thấy Địch Thản Tư rat ay thế nào, một cỗ khí cuồng bạo dâng lên chỗ hai người.

Thích Ngạo Sương mặt không đổi sắc, chỉ là đưa tay vung lên, cỗ khí cuồng bạo kia nhanh chóng biến mất. (Mỗi lần tiêu Sương vung tay là hóa giải chương của người khác. Ta chạy về học động tác vung tay đây ~ *vung* *vung*vung*)

Địch Thản Tư thấy thế, khuôn mặt có chút động, nhẹ nhàng nhướng mày, đáy mắt hiện ra vẻ hài lòng. Thực lực Thích Ngạo Sương tăng lên nhanh như vậy! Ngoài ngoài dự liệu của hắn. Có lẽ, hôm nay đánh một trận, thật đúng là mà nói chắc không phân thắng bại, vậy mà, cái này cũng không ảnh hưởng tới quyết tâm giết Mạt Lý Na.

Khi Địch Thản Tư chuẩn bị động thủ lần nữa, trong không khí lại truyền đến một hồi tiếng quát: "Dừng tay! Địch Thản Tư dừng tay! Người hãy nghe ta nói!"

Cái thanh âm này là JKiều Nạp Sâm .

Địch Thản Tư dừng tay lại, khẽ cau mày nhìn \ Kieu Nạp Sâm đang chạy tới. Thích Ngạo Sương cũng nghiêng mặt nhìn Kieu Nạp Sâm đang nóng nảy, nhưng là người không có tránh ra, vẫn như cũ đem Mạt Lý Na hộ ở phía sau. Mạt Lý Na si ngốc nhìn bóng lưng của Thích Ngạo Sương, trong lòng cực kỳ cảm động.

"Huynh muốn nói gì?" Địch Thản Tư có chút không vui nhìn Kieu Nạp Sâm hỏi.

Thích Ngạo Sương cũng có chút nghi ngờ.

"Địch Thản Tư, người là bởi vì sợ Thích Ngạo Sương bị tình cảm phiền nhiễu mới có thể muốn giết Mạt Lý Na, phải hay không?" Kiều Nạp Sâm không có trả lời ngay vấn đề Địch Thản Tư hỏi, mà là hỏi ngược một câu.

Địch Thản Tư không nói lời nào, sắc mặt âm trầm, cũng là đã cam chịu.

"Vậy thì đơn giản. Phiền nhiễu này căn bản không tồn tại." Kiều Nạp Sâm quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương nói, "Mạt Lý Na, so sánh với việc người bỏ lại tính mạng, hơn nữa còn bị tình cảm khổn nhiễu, ta cảm thấy được vẫn nên nói chân tướng cho người nghe."

"Có ý tứ gì?" lòng của Mạt Lý Na dâng lên một hồi lo lắng, hơn nữa càng ngày càng lớn hơn.

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, nhìn sắc mặt có chút mâu thuẫn của Kiều Nạp Sâm, không hiểu Kiều Nạp Sâm đây là muốn làm cái gì.

"Thích Ngạo Sương, nếu như đem bí mật của người nói ra, người có cảm thấy phiền hay không?" Kiều Nạp Sâm thận trọng hỏi. Dù sao Thích Ngạo Sương hiện tại thân phận nam nhân nhất định là có lý do của nàng.

Thích Ngạo Sương sửng sốt, cứ như vậy kinh ngạc nhìn Kiều Nạp Sâm, muốn biết Kiều Nạp Sâm có ý gì. Kiều Nạp Sâm lại chậm rãi lấy ra một tấm gương, hướng về phía Thích Ngạo Sương nói: "Gương này có thể nhìn thấy bộ mặt thật của mọi người. Ta lần trước đã dùng nó lên nhìn người một cái. . ."

Lời còn chưa dứt, Thích Ngạo Sương đã hiểu tới đây bộ mặt thật là có ý gì. Cảm giác thái độ của Kiều Nạp Sâm gần đây đối với mình là lạ, thì ra là hẳn đã nhìn ra thân phận của mình là nữ tử.

"Có thể, vậy để cho Mạt Lý Na tự mình xem một chút đi. Bởi vì ta nói, nàng là sẽ không tin tưởng." Thích Ngạo Sương có chút bất đắc dĩ đưa ra quyết định này. Bởi vì nàng biết, chuyện tình của Mạt Lý Na không giải quyết, Mạt Lý Na chỉ biết càng lún càng sâu. Đến cuối cùng lại thật sự vạn kiếp bất phục rồi. Thừa dịp hiện thực tàn nhẫn như thế để cho nàng hoàn toàn chết tâm cũng tốt. Tin tưởng mấy người này cũng không đem thân phận của mình truyền ra ngoài.

"Cái gì? Cái gì?" Mạt Lý Na có chút bối rối, trong lòng lo lắng bao phủ.

Địch Thán Tư cau mày đứng ở một bên trầm mặc nhìn tất cả trước mắt.

"Người qua tới đây xem một chút, người sẽ hiểu. Đau dài không bằng đau ngắn, người về sau cũng không cần vì Thích Ngạo Sương mà rối rắm." Kiều Nạp Sâm đi lên phía trước, đem gương nhắm ngay Thích Ngạo Sương, muốn Mạt Lý Na nhìn.

"Ta không nhìn! Ta không nhìn!" Mạt Lý Na mơ hồ hiểu là chuyện gì, trong lòng dần dần bị lo lắng cùng sợ hãi chiếm hết, dùng sức cúi đầu, thế nào cũng không chịu ngẩng đầu nhìn gương.

Ánh mắt của Thích Ngạo Sương đối mặt với chính mình trong gương, khẽ nhíu mày, có chút kinh ngạc. Đã lâu rồi, không nhìn thấy chính bản thân mình

Mắt đen tóc đen.

Kiều Nạp Sâm cũng nhích đầu qua nhìn xem, vừa nhìn dáng vẻ chân thật của người trong gương, Kiều Nạp Sâm sửng sờ.

Đẹp quá ! gương mặt xinh đẹp tuyệt luân! Mái tóc đen, tròng mắt đen, đôi môi khéo léo đỏ thắm, chỉ là mi gian vẫn có vẻ nhàn nhạt ưu thương là không đổi. Khuôn mặt hoàn mỹ như thế, Kiều Nạp Sâm nhất thời nhìn ngây dại. Hắn nghĩ là Thích Ngạo Sương phải là một mỹ nhân, từ lần đó bóng

lưng xinh đẹp thoáng qua, nhưng là không ngờ Thích Ngạo Sương lại xinh đẹp qua sức như vậy!

Địch Thản Tư nhìn Kiều Nạp Sâm bộ dạng mất hồn, rốt cuộc cũng đi tới, nhìn vào trong gương, sau đó cứng đờ.

"Đây là gương gì? !" Hồi lâu, Địch Thản Tư rốt cuộc mở miệng, chỉ là lần này giọng nói của hắn có chút không đúng

"Là Á Thần Khí. Không có sai!" Kiều Nạp Sâm lúc này mới lấy lại tinh thần, đáp trả vấn đề của Địch Thản Tư.

Địch Thản Tư trầm mặc, sắc mặt, tâm tình bất định, cũng không có động tác gì, chỉ là xoay người cứ như vậy trầm mặc rời đi.

Mạt Lý Na cúi đầu, chính là không dám nhìn vào gương. Nàng sợ, sợ vừa nhìn vào gương, tất cả đều sẽ không như vậy.

"Mạt Lý Na, người nhìn đi! Nhìn xong thì tốt rồi!" Kiều Nạp Sâm không nhìn được không nhìn được thúc giục Mạt Lý Na. Bởi vì Mạt Lý Na như vậy vẫn phiền nhiễu Thích Ngạo Sương là không được.

Mạt Lý Na chậm rãi từ từ ngẩng đầu lên, Kiều Nạp Sâm giờ gương kiên nhẫn chờ đợi. Vậy mà, Mạt Lý Na mới vừa ngẩng đầu lên lại lập tức thấp xuống.

"Mạt Lý Na, ta cũng không nghĩ lừa gạt tình cảm của muội, hoặc là tổn thương muội. Nhưng như vậy thực sự không được. Tiếp tục như vậy chỉ biết chịu tổn thương lớn hơn. Hôm nay ta nói cho muội biết, ta là nữ nhân. Mặc dù ta hiện tại bề ngoài thoát nhìn là nam nhân, nhưng mà ta lại đúng là nữ nhân. Sẽ có ngày ta khôi phục thân phận nữ nhân. Muội hiểu không." Thích Ngạo Sương từng bước, từng bước, giọng nói chậm lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 48: Định Thân Tư Rối Rắm

V

ậy mà lời còn chưa nói hết, Mạt Lý Na đã mất khống chế che lỗ tai của mình, lớn tiếng tiếng hét đứng lên: "Câm mồm! Người câm mồm! Ta không nghe thấy, ta cái gì cũng không nghe được! Người nói dối, người nói dối!"

"Mạt Lý Na!" Thích Ngạo Sương muốn mở miệng nói cái gì nữa.

Vậy mà Mạt Lý Na đã che lỗ tai của mình khóc chạy xa đi dần. Từ đầu đến cuối nàng đều không có nhìn gương một cái nào. Bởi vì đã không có cần thiết, phản ứng của mọi người và ngôn ngữ cũng đã nói rõ tất cả.

Thích Ngạo Sương là nữ nhân! ! ! Nàng thật sự là nữ nhân!

Thích Ngạo Sương nhìn bóng lưng Mạt Lý Na, khẽ than thở.

Thu hồi nhãn thần, thấy Kiều Nạp Sâm còn giơ gương, trơ mắt nhìn người trong gương. Thích Ngạo Sương tức giận nói: "Nhìn cái gì vậy? Mọi người đi hết rồi, chuyện có thể kết thúc ở đây được rồi."

"A nha." Kiều Nạp Sâm lúc này mới lưu luyến không rời thu hồi gương. Vậy mà trong lòng thì phập phồng suy nghĩ. Thích Ngạo Sương thật sự là nữ tử! Hơn nữa còn là cô gái rất xinh đẹp không gì sánh bằng! Trời ạ! Cái thế giới này điên thật rồi! Vừa nghĩ tới mình còn từng cùng nàng kề vai sát cánh, Kiều Nạp Sâm liền khoái chí .

"Ngạo Sương, đợi chút, đợi chút a." Kiều Nạp Sâm vội vàng đuổi theo, cùng Thích Ngạo Sương sóng vai.

Kiều Nạp Sâm ôm đầy một bụng nghi vấn, hẳn rất muốn hiểu rõ tình thế của Thích Ngạo Sương bây giờ là xảy ra chuyện gì, là bởi vì dùng bảo vật nào đó thay đổi ngoại hình hay là dùng thần khí gì đó, nhưng nhìn Thích Ngạo Sương vẫn trầm mặc, biết hôm nay tuyệt đối không phải là thời cơ tốt để hỏi, không thể làm gì khác hơn là đành nhịn đi cái kích động này.

Thích Ngạo Sương mặc dù có chút lo lắng cho Mạt Lý Na, nhưng biết Mạt Lý Na cuối cùng vẫn còn sẽ nghĩ thông, chỉ là quá trình này có lẽ sẽ lâu một chút, khổ sở một chút thôi. Nàng bây giờ đang đau đầu chính là những tin tức Mạt Lý Na mang tới. Sau lưng học viện ngôi sao quả nhiên có cái lưới lớn. Mà giăng lưới như vậy là nhằm mục đích gì đây?

Đang trong lúc Thích Ngạo Sương suy tư, chợt một hồi gió nhẹ thổi qua, một cỗ hơi thở khác thường truyền đến. Thích Ngạo Sương đột nhiên ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy nam tử thần bí áo trắng kia lặng lặng đứng trước mặt nàng.

"Là huynh, huynh rốt cuộc cũng xuất hiện rồi." Thích Ngạo Sương nhìn nam tử trước mắt, trong lòng dâng lên một tia nhàn nhạt an lòng.

"Đúng. Bởi vì bây giờ đã tới lúc rồi." Nam tử áo trắng nhẹ nhàng nói "Thực lực của người bây giờ đã đủ cho người tìm hiểu những thứ kia."

"Này, tìm hiểu cái gì?" Kiêu Nạp Sâm cau mày, nghi ngờ cực kỳ. Người này thế nào lại mang bộ dạng tự cho mình là đúng xuất hiện ở đây, lại có vẻ thân thích với Thích Ngạo Sương nữa.

"Tối nay người sẽ biết là thứ gì thôi." Nam tử áo trắng thần bí cười nhạt, "Ngồi đi, ta cho người biết hết tất cả những gì ta biết được."

Nam tử áo trắng dứt lời ngồi xuống bàn ghế đá, vỗ vỗ chỗ bên cạnh. Thích Ngạo Sương không do dự, đi tới ngồi ở bên cạnh nam tử áo trắng.

Kiều Nạp Sâm bấu môi, ngồi ở bên trái.

"Huynh thực ra là ai?" Thích Ngạo Sương nhìn nam tử áo trắng trước mắt, không biết vì sao, cảm giác trên người người này có một cỗ mùi vị nhàn nhạt quen thuộc, Nhưng mà lại không thể nói được đó là mùi gì.

"Ta" Nam tử áo trắng nói đến đây, sắc mặt lại khẽ tối xuống, nhẹ nhàng thở dài nói, "Thật ra thì, ta cũng không biết ta là ai."

"Có ý tứ gì? Nói nhăng nói cuội gì đó, nào có không biết mình là ai. Người cũng không phải là mất trí nhớ!" Kiều Nạp Sâm vừa nghe khinh thường phản bác.

"Ha ha." Nam tử áo trắng cười nhạt một tiếng nhẹ nhàng nói, "Người nói đúng rồi, ta chính là không có trí nhớ lúc trước. Thật sự của ta không nhớ rõ mình là ai?"

"Gì ?" Kiều Nạp Sâm mắt choáng váng, không ngờ mình tùy tiện nói một câu đúng ngay trọng điểm. Nam tử áo trắng trực tiếp nói như vậy thực làm hấn á khẩu.

"Huynh không nhớ được mình là ai ư? Vậy huynh từ đâu tới đây?" Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ hỏi.

"Không biết, khi ta lấy lại tinh thần thì ta đã ở cái thế giới này rồi. Nhưng ta cảm thấy chỗ vị diện kia có cái gì gọi ta nên ta thuận nước đẩy thuyền đi đến Học Viện. Muốn thông qua chín tầng, đi vào cảnh giới Phá Toái Hư Không rồi đến Vị Diện kia. Nhưng là."

"Nhưng là huynh lại phát hiện ra Học Viện Ngôi Sao không muốn huynh biết được diện mạo thực, cho nên huynh mới chiến đấu chống lại họ trong trận chiến năm ấy. Cuối cùng thiếu chút nữa lật đổ cả Tháp, vậy sao?" Thích Ngạo Sương nói ra phỏng đoán của bản thân.

"Không sai. Ta phát hiện ra là muốn vào được Phá Toái Hư Không cũng không nhất thiết phải đến tầng chín của tháp kia. Bên ngoài cũng có thể làm được điều này. Nhưng Học Viện này đem tất cả mọi người nhốt chung một lưới, để cho bọn họ thông qua tầng thứ chín của Tháp. Tiến vào tầng thứ chín không phải vào được Phá Toái Hư Không mà là sẽ phải bỏ mạng. Sẽ bị thế lực đứng sau của Học Viện này cắn nuốt sinh mạng." Nam tử áo trắng chậm rãi nói qua.

"Cho nên hôm đó huynh mới ngăn cản ta." Thích Ngạo Sương tiếp lời.

"Tại sao người không xuất hiện ngăn cản ta?" Kiều Nạp Sâm ở một bên thầm thì.

"Đó là bởi vì, người làm cho ta có một loại cảm giác rất quen thuộc. Ta, hình như biết người. Nhưng mà ta lại cũng không nhớ ra được đã gặp qua ở nơi nào người. Loại cảm giác này, rất quen thuộc, rất quen thuộc, rất dễ cho ta hoài niệm." Ánh mắt của nam tử áo trắng nhìn Thích Ngạo Sương có chút chăm chú.

"Phi phi ~~ , người chắc cũng biết chân thân của Thích Ngạo Sương là một mỹ nữ mới nói những lời này." Kiều Nạp Sâm khinh thường cắt đứt lời của nam tử áo trắng. Hắn biết một màn trong rừng đã lọt vào mắt nam tử áo trắng, cũng có thể hắn đã biết Thích Ngạo Sương là một cô gái xinh đẹp làm cho người ta hít thở không thông.

"Ha ha." Nam tử áo trắng cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

Thích Ngạo Sương cũng hiểu được căn bản cũng không phải là chuyện Kiều Nạp Sâm nói. Bởi vì, không chỉ Nam tử áo trắng có loại cảm giác này, chính nàng cũng có! Nàng cảm giác người trước mắt rất quen thuộc, nhưng lại thực sự là chưa từng thấy qua hắn. Loại cảm giác này cùng kỳ quái, cũng rất tế nhị.

"Năm đó ta cùng người của Học Viện đánh nhau một trận, ta hiểu biết rõ những người này là giúp thế lực sau lưng bọn họ thu thập cường giả. Mà mục đích thực sự của Học Viện chính là cái này. Nhưng những người có tư chất thực sự quá ít. Lần này người xuất hiện, còn có ĐịchThản Tư và Kiều Nạp Sâm, hiện tại khiến viện trưởng bọn họ cũng rất tò mò đợi. Hình nh, người bọn họ muốn tìm sắp đủ rồi." Nam tử áo trắng trầm giọng nói.

"Bọn họ, hình như là từ Vị Diện xuống. Không phải lên đó rồi về sau liền không cách nào xuống sao? Nhưng là những người này lại xuống được." Thích Ngạo Sương rơi vào trầm tư.

"Hắn là hắn có người chống lưng mới làm được. Hơn nữa còn làm giảm thực lực của bọn họ nên bọn họ mới có thể ở đây được." Nam tử áo trắng phân tích.

"Hiện tại, mấu chốt nhất là cái gì?" Kiều Nạp Sâm khó chịu cắt đứt đối thoại của hai người. Cảm giác Thích Ngạo Sương cùng cái nam tử áo trắng không khí hài hòa làm cho hắn rất khó chịu.

"Mấu chốt nhất là hủy diệt Học Viện Ngôi Sao. Đem diện mạo thực của Tháp Thí Thiên ra ngoài ánh sáng. Đệ Cửu Tầng ta lên vào qua rất nhiều lần, phát hiện không ít trận pháp, đã phá hư một ít. Nhưng cái trận pháp lớn nhất, cần phải có người cùng ta liên hiệp." Nam tử áo trắng nói tới chỗ này, chuyển hướng nhìn Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương hiểu được, nam tử áo trắng cần chính là mình cùng phối hợp của hắn. Lập tức Thích Ngạo Sương liền gật đầu mà đồng ý xuống.

"Diệt trừ cái này, mới thoát khỏi Học Viện Ngôi Sao, mới có thể thuận lợi tiến vào Vị Diện." Nam tử áo trắng cứng cỏi nói.

"Được, ta cũng vậy phải đi vị diện kia." Thích Ngạo Sương gật đầu, trình trọng mà kiên quyết nói.

"Là bởi vì có người ở chờ người sao?" Nam tử áo trắng mỉm cười hỏi.

Thích Ngạo Sương cũng cười, nhẹ nhàng gật đầu: " đúng vậy."

Nam tử áo trắng cười nhạt một tiếng không nói gì thêm, chỉ là nhưng mà trong nội tâm lại có chút trống không.

"Tốt lắm, người nói một chút khi nào thì bắt đầu hành động chứ?" Kiều Nạp Sâm lần nữa chen vào nói. Trong lòng đối với cái này nam tử áo trắng thần bí này phải không thoải mái tới cực điểm. Sao hắn lại thoái mái nói chuyện với Thích Ngạo Sương như vậy? Thiệt là!

"Không nên gấp, hơn nữa chuyện này phải bí mật tiến hành." Nam tử áo trắng khẽ mỉm cười nói với Thích Ngạo Sương, "Còn nữa, mang theo thị vệ thân cận của người, lực lượng của hắn, cũng là không thể khinh thường . Hắn có thể cùng chúng ta cùng nhau tiến vào vị diện kia ."

"Cái gì? Tên kia mạnh thế sao?" Kiều Nạp Sâm có chút không tin.

"Hắn giấu giếm thực lực." Nam tử áo trắng đứng lên, nhìn bóng đêm nói, "Một canh giờ nữa chúng ta gặp mặt ở lối vào tầng thứ chín."

"Tốt. Đến lúc đó gặp!" Thích Ngạo Sương cũng đứng lên, đồng ý một tiếng.

Kiều Nạp Sâm mặt đen lại không nói lời nào, cảm giác không được tự nhiên, hai người kia giống như là tình nhân đính ước, rất ăn ý với nhau.

"Ngạo Sương, Ngạo Sương, đệ." Kiều Nạp Sâm vắt hết óc muốn tìm điểm đề tài, Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn hắn, hắn nửa ngày mới nói một câu " Đệ, đệ đói chưa? Chúng ta đi ăn khuya đi." Nói xong câu này, hắn thiếu chút nữa cắn được đầu lưỡi của mình, cái này gọi là nói cái gì a! Vốn là muốn cùng Thích Ngạo Sương nói chuyện nhiều một chút, nhưng lại nói nhảm cái gì đây??!!

"Hơi đói rồi, đi thôi." Không ngờ Thích Ngạo Sương lại trả lời một câu như vậy.

Kiều Nạp Sâm mừng rỡ, nói liên tục: "Tốt, chúng ta đi ăn thịt nướng, uống chút rượu, ta mời khách."

Hai người cứ như vậy hướng trường học phía tây đi tới.

Mà ĐịchThản Tư lúc này một mình ở trong lí túc xá đang rối rắm.

Thích Ngạo Sương là nữ nhân? !

Thích Ngạo Sương lại là nữ nhân!

Trên cái thế giới này người hiểu rõ mình nhất lại là một nữ nhân!

ĐịchThản Tư suy nghĩ trở lại lần đầu tiên hẩn nhìn thấy Thích Ngạo Sương. Thời điểm đó khi bọn hẩn còn chưa nói hết câu thì Thích Ngạo Sương đã đẩy cửa đi vào thử thách, rồi lại lạnh lùng xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Mà lúc tham gia thí luyện, nàng là người đầu tiên lĩnh hội được lời nói của mình, hơn nữa còn là nhanh như vậy! Còn nữa, mặc kệ mình làm gì nàng đều lập tức đoán được, mặc cho người chung quanh giật mình không thôi, thì nàng vẫn như cũ bộ dạng như là đương nhiên nó phải xảy ra vậy.

Thế này thì làm sao cho phải?

Mình sắp sửa đồng hành cùng một nữ nhân sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 49: Kinh Hải! Địch Thản Tư Yêu!

Đ

ịch Thản Tư rồi rầm dĩ nhiên là không có ai biết, một đêm này Địch Thản Tư chưa chớp mắt một lần nào, ngồi xếp bằng trên giường lẳng lặng đợi cả đêm.

Mà kẻ đầu sỏ khiến Địch Thản Tư rồi rầm như thế lại có cảm giác thoải mái ngủ thẳng tới trời sáng. Trời sáng, Thích Ngạo Sương vắn eo bẻ cổ rời giường, Tần Diêm chờ chuyện của Vi Ân Tư bên kia ổn định lại trở lại đây cũng vừa đúng một ngày. Ăn sáng xong, Thích Ngạo Sương nói hết tất cả cho Tần Diêm, Tần Diêm cũng không giật mình. Bởi trước đó hắn đã thấy qua nam tử áo trắng thần bí.

"Tần Diêm, không biết vì sao, người kia cho ta cảm giác rất quen thuộc. Nhưng mà ta lại xác định ta không biết hắn, ta chưa từng thấy hắn." Thích Ngạo Sương vuốt cằm của mình suy tư.

"Tiểu thư cũng có cảm giác như thế?" Tần Diêm có chút kinh ngạc.

"Người, chẳng lẽ người cũng có cảm giác như thế?" Thích Ngạo Sương vừa nghe lời này của Tần Diêm thì ngây ngẩn cả người.

"Đúng vậy, hơn nữa hắn đối với tiểu thư hình như không giống bình thường." Tần Diêm lúc này mới đem chuyện đêm hôm đó nói với Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương trầm tư nói: "Hắn cũng nói cảm thấy ta quen thuộc, hơn nữa hắn không có trí nhớ. Ta thật sự có chút không hiểu nổi hắn rốt cuộc là ai." (pê ét: Áo trắng là người rất quen đó ~~)

"Mặc kệ như thế nào hản đối với tiểu thư không có địch ý" Tần Diêm trấn an nói "Còn nữa, tiểu thư, một tuần lễ sau phải đi tầng thứ chín rồi, đến lúc đó nhìn thấy hản tất cả đều sáng tỏ rồi."

Thích Ngạo Sương gật đầu một cái, không nói gì nữa. Lúc này nơi xa truyền đến tiếng kêu của Kiều Nạp Sâm : "Ngạo Sương, Ngạo Sương ~~~"

Tần Diêm cau mày nhìn Kiều Nạp Sâm đi tới mặt không hề vui mừng.

"Hắc, các người đang nói cái gì đó?" Kiều Nạp Sâm đặt mông ngồi ngay chính giữa hai người.

“ Nói gì không liên quan tới huynh." Thích Ngạo Sương nói.

"Làm sao lại không liên quan tới ta được? Đệ phải biết, một tuần lễ sau ta cũng muốn đi đến tầng thứ chín." Kiều Nạp Sâm cười hì hì nói.

" Huynh có thể sẽ không cần phải đi." Thích Ngạo Sương lười cùng Kiều Nạp Sâm nói nhảm, người này kể từ khi biết thân phận thực sự của nàng thì lại tỏ thái độ rất kì quái. Nhìn một cái là biết có vấn đề.

"Làm sao ta có thể để cho một mình đệ mạo hiểm được!" Kiều Nạp Sâm không chút nghĩ ngợi liền bật thốt lên.

"Ta không phải một mình. Có Tần Diêm, còn có người kia." Thích Ngạo Sương liếc nhìn Kiều Nạp Sâm.

Tần Diêm càng nghe càng có cái gì không đúng, cái tên Kiều Nạp Sâm này tại sao lại nói chuyện với tiểu thư nhà mình càng ngày càng tùy tiện thế.

"Đi thôi, Tần Diêm." Thích Ngạo Sương chẳng thèm cùng Kiều Nạp Sâm nói nhảm, đứng dậy kêu Tần Diêm cùng đi, Kiều Nạp Sâm cũng không ngại, dù sao thì cứ như vậy vui vẻ đi theo là được.

Một tuần lễ nháy mắt đã trôi qua rồi, Thích Ngạo Sương ở nơi này một tuần lễ thực lực lại tăng lên không ít, hơn nữa cũng loáng thoáng cảm thấy chuẩn bị đột phá. Ở nơi này trong một tuần lễ, Thích Ngạo Sương suy nghĩ một chút, chỉ cùng Vi Ân Tư nói một chút chuyện, nữa chúc phúc cho hần và Bối Sắt Phân Ni. Vi Ân Tư không hiểu, không biết Thích Ngạo Sương đến cùng là đang làm cái quỷ gì. Mà Mạt Lý Na và Tháp Lệ Na, Thích Ngạo Sương quyết định viết cho họ một bức thư, cuối cùng là thư chúc Phá Thiên và A Bảo hạnh phúc. Cuối cùng cuối thư lưu lại câu: Có duyên chắc chắn gặp lại lần nữa. Phá Thiên xem xong thư nở nụ cười, nhất định có duyên gặp lại thôi! quyết định của Thích Ngạo Sương thì Phá Thiên không có nói cho A Bảo, hần sợ A Bảo thương cảm. Hần sợ nhất chính là nước mắt A Bảo.

Một tuần lễ sau, Tần Diêm không cùng Thích Ngạo Sương đi thẳng vào tháp, mà là đi đường khác lên vào. Kiều Nạp Sâm dĩ nhiên là theo Thích Ngạo Sương cùng lúc đi vào. Khi Thích Ngạo Sương cùng Kiều Nạp Sâm đi vào về sau phát hiện rõ ràng Địch Thản Tư ở bên trong. Hần đứng lẳng lẳng đó, hình như đã sớm đợi ở đó. Thời điểm hần nhìn thấy Thích Ngạo Sương thân thể có chút chậm lại, sắc mặt có chút mất tự nhiên .

"Địch Thản Tư, huynh đến thật là sớm." Kiều Nạp Sâm ngáp dài chào hỏi Địch Thản Tư .

Địch Thản Tư chỉ nhìn Thích Ngạo Sương không nói gì. Thích Ngạo Sương quay mặt, không tính sẽ cùng Địch Thản Tư nói chuyện, bước về phía trước.

"Thích Ngạo Sương!" Vậy mà Địch Thản Tư lại nắm cánh tay Thích Ngạo Sương, kéo trở lại.

(Thực ra tuần nam nữ có lời kéo cũng không sao. Nhưng mà đây là thân thể tiểu Phong nha, lời kéo tiểu Phong nhà ta cái gì ~~~ phi phi ~ cất tay, cất tay. Tiểu Sương mau đánh nó, nó ăn đậu hũ tiểu Phong rồi kìa >.

Thích Ngạo Sương bị hấn kéo mà không đề phòng, sợ hết hồn, phục hồi tinh thần lại tránh tay Địch Thản Tư, cau mày nói: "Huynh làm gì vậy?"

Kiều Nạp Sâm cũng trừng to mắt mà nhìn Địch Thản Tư, phải biết Địch Thản Tư ghét nhất cùng người khác tiếp xúc thân thể, mặc kệ là ai! Nhưng là hôm nay hấn cư nhiên chủ động đi kéo tay Thích Ngạo Sương. Xong đời! Chuyện có biến rồi!

Địch Thản Tư trầm mặc, cứ như vậy nhìn Thích Ngạo Sương, hồi lâu mới thở ra một câu: "Mặc kệ đệ là nam nhân hay là nữ nhân, con đường của tương lai đệ nhất định phải đồng hành cùng ta." Dứt lời, không cần nhìn phản ứng của Thích Ngạo Sương, trực tiếp xoay người đi về phía trước.

Kiều Nạp Sâm ngây ngốc đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Địch Thản Tư, giựt giựt khoe miệng, trong lòng chợt dâng lên một ý tưởng hoang đường: Địch Thản Tư yêu. Không biết yêu là gì nhưng Địch Thản Tư chỉ sợ là yêu rồi! Chỉ là người này không biết biểu đạt ý nghĩ của mình, cho nên dùng phương pháp kì cục vậy mà diễn tả. Thật là hấn quá ngu ngốc rồi, dùng cách vậy theo đuổi, con gái nhà người ta chịu hấn mới lạ.

Quả nhiên, quay đầu liền nhìn thấy Thích Ngạo Sương ở một bên cau mày phúi phúi bàn tay bị Địch Thản Tư Lạp nắm, hừ lạnh trong miệng. Kiều Nạp Sâm nhún vai buông tay. Tần Diêm rất nhanh cũng xuất hiện ở trong tháp, một hàng ba người đi tới. Cái tháp này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, lên tới tầng thứ chín họ tốn 4 ngày. Đến cổng vào Tầng thứ chín, Ca ca của Mạt Lý Na đã sớm đứng hèn chờ ở đó. Địch Thản Tư cả quãng đường chỉ lặng lặng và trầm mặc đi trước.(Trầm Mặc còn là tên con rùa của Bạc Cận Ngôn nè ~ ta rất thích tên này)

Thích Ngạo Sương nhìn xung quanh thấy nam tử áo trắng chưa xuất hiện.

Địch Thản Tư thấy Thích Ngạo Sương đến, ánh mắt sáng lên, chuẩn bị đứng lên, Thích Ngạo Sương lại ngồi xuống nói: "Hấn còn chưa tới, đợi

thêm lát nữa."

Sắc mặt của Địch Thản Tư khẽ chìm, không nói gì, vẫn là tiếp tục ngồi chờ đợi.

Không bao lâu, một hồi gió nhẹ thổi qua, nam tử áo trắng xuất hiện trước mặt mọi người. Thích Ngạo Sương vừa thấy, lộ ra nụ cười nghênh đón: "Huynh đã đến rồi."

"Ta đến rồi." Áo trắng nam tử mỉm cười gật đầu.

"Ta còn chưa biết tên của huynh." Thích Ngạo Sương chột hiệu nhớ tới cái vấn đề này.

"Ta cũng không biết tên của mình." nam tử áo trắng có chút bất đắc dĩ trả lời.

"Vậy thì cứ gọi huynh là Áo Trắng đi. Dù sao huynh cũng luôn mặc màu này mà." Thích Ngạo Sương cười trả lời. Không biết vì sao cùng nam tử áo trắng này ở chung một chỗ, Thích Ngạo Sương cảm thấy trong lòng cực kì thanh thản, bình yên.

"Được. Áo Trắng, Áo Trắng." Nam tử áo trắng ngay lập tức đồng ý, lẩm bẩm hai chữ này.

Kiều Nạp Sâm ở một bên nhìn thẳng bữu môi, mắt trợn trắng, định quay người sang không nhìn bọn họ nữa. Mà Địch Thản Tư khẽ cau mày, hẳn không hiểu tại sao trong lòng mình lại cảm thấy không thoải mái. Đây là từ trước đến nay chưa từng có cảm giác này. Giống như, trân bảo của mình bị người khác đoạt đi mất. Cảm giác rất trống rỗng.

"Vậy chúng ta vào đi thôi. Ai không muốn đi vào thì có thể ra khỏi cửa ngay lúc này." Áo Trắng xoay người nói với những người đằng sau. Không có người nói chuyện, Kiều Nạp Sâm vẫn như cũ mắt trợn trắng.

Áo Trắng thấy không có ai phản đối, quay đầu gật đầu với Thích Ngạo Sương một cái, đi vào tầng thứ chín, Thích Ngạo Sương cũng đi sát phía sau. Những người khác nối đuôi mà vào.

Trước mắt Thích Ngạo Sương một màu chói mắt cơ hồ làm nàng không tài nào mở mắt được, khi nàng lần nữa mở mắt ra cúi đầu mà xem xét dưới chân của mình cư nhiên không có bất kì cái gì chống đỡ, phía dưới chính là vực sâu vạn trượng. Thân thể Thích Ngạo Sương vừa rớt xuống dưới, hai bên hai tay nàng bị người khác kéo lên.

"Không cần lo lắng, chỉ là đầu tiên hơi hoảng hốt, ý chí của chúng ta có thể khống chế nó. Chúng ta nghĩ nơi này là gì thì nó sẽ là như vậy, do ý thức tự điều khiển." Áo Trắng trầm giọng nói.

Người đang rơi xuống dưới là ca ca của Mạt Lý Na và cả Tấn Diễm lập tức hiểu được, điều chỉnh thân hình dần dần đi lên.

Thích Ngạo Sương hai cánh tay vừa túm mình, một bên là Địch Thản Tư, một bên là Áo Trắng. Mà Kiều Nạp Sâm ở phía sau vò đầu bứt tai, không có chỗ cho hăn nằm nữa. Ra tay chậm chính là bị kịch. Cơ hội thể hiện đều bị đoạt mất còn đâu.

"Ta, ta biết rồi." Thích Ngạo Sương cũng lập tức điều chỉnh thân hình trôi lơ lửng ở giữa không trung. Địch Thản Tư và Áo Trắng cùng rút tay lại

Mọi người cùng nhau lơ lửng ở trên một đường thẳng, nhìn về phía trước đi. Thích Ngạo Sương nhìn phía trước trước mặt cảnh tượng, có chút rung động. Tầng thứ chín cũng đơn giản vậy thôi, chỗ này nhìn thật giống vũ trụ! Mênh mông bát ngát, vô số vì sao, còn một ít thiên thạch bay lơ lửng, lấy mắt thường rất khó phát giác rằng chúng đang chuyển động. Thậm chí! Còn có cả hố đen nữa!

"Chỉ cần qua đây là có thể đến Vị Diện khác. Nhưng là muốn thông qua nơi này, nhất định phải đột phá cảnh giới Phá Toái Hư Không." Áo Trắng tóc dài nhẹ nhàng phất phới, nhìn về phía trước nhẹ nhàng nói, "Ở cuối, có một nơi rực rỡ chói mắt hào quang, đó chính là cửa ra."

"Cẩn thận những tảng đá kia cùng các xoáy nước màu đen." Địch Thản Tư vào lúc này cũng trầm thấp mở miệng.

Thích Ngạo Sương trông về phía xa, thấy Địch Thản Tư đang nhắc nhở chính là thiên thạch và hố đen.

"Không tệ, tảng đá kia xem ra tốc độ rất chậm, nhưng chỉ cần đến gần sẽ phát hiện tốc độ nó nhanh khác thường. Hoặc là có một cỗ lực hấp dẫn đáng sợ nào đó hút vào, mãi mãi không thoát ra được. Mà những hố đen kia cũng một dạng, là hút người vào. Người nào bị hút vào thì vĩnh viễn không thể ra được." Áo Trắng giải thích cặn kẽ.

Kiều Nạp Sâm nháy mắt nhìn chăm chú vào cảnh tượng trước mắt, nhìn áo trắng và Địch Thản Tư một trái một phải thủ hộ ở hai bên Thích Ngạo Sương, trong lòng khó chịu tới cực điểm. Tần Diêm sắc mặt ngoại trừ đen thui, vẫn là đen thui.

"Muốn an toàn thông qua khu vực này sẽ tốn không ít thời gian. Mọi người không cần tách rời nhau, cũng cẩn thận chút." Áo Trắng nói xong quay đầu lại nói với Thích Ngạo Sương, "Đi, đi theo phía sau ta, không cần đứng xa quá."

"Được" Thích Ngạo Sương nụ cười tủm tỉm, gật đầu một cái.

Đoàn người bước vào khu vực hiểm ác. . . .

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 50: Đột Phá

Đ

oàn người cứ cẩn thận từng ly từng tí bay trên không, từ từ đi về phía trước. Quả nhiên Thích Ngạo Sương thấy rất nhiều hài cốt trên thiên thạch dọc theo đường đi. Có rất nhiều hài cốt mang dáng vẻ giấy dựa khiến người khác sợ hãi. Xa xa cái động đen bằng đá đang mở.

“Nhìn kìa, chính là những thứ kia tạo ra ma pháp trận. Nói đúng hơn là một trong rất nhiều ma pháp trận.” Người mặc áo trắng duỗi ngón tay chỉ về phía xa, nói. Mọi người ngẩng đầu thì thấy một trận pháp hình bát giác lơ lửng giữa không trung, lóe ra ánh sáng màu trắng, đang chậm rãi xoay tròn.

“Nếu phá hủy tất cả trận pháp này thì không gian này sẽ sụp xuống, cả tháp Tinh Thần Thiên sẽ sụp đổ.” Người mặc áo trắng cau mày nhìn trận pháp kia, giữa hai lông mày lộ ra sự bất đắc dĩ.

Thích Ngạo Sương cũng khẽ cau mày, nhớ trước kia áo trắng từng nói: “Áo trắng, ta nhớ người từng nói người phá được một vài trận pháp.”

“Ừ, nhưng...” áo trắng buồn khổ mà nói, “Trận pháp lại hình thành lại, mấy trận pháp cạnh đó ta cũng nhớ rõ là đã phá hết nhưng đến bây giờ lại xuất hiện lại.”

“Không gian này có năng lực tự phục hồi.” Địch Thản Tư lạnh giọng nói.

“Vậy thì thật rắc rối.” Kiều Nạp Sâm gãi gãi đầu.

“Chuyện này không phải là chuyện rắc rối nhất. Người rắc rối chút nữa mới xuất hiện.” Áo trắng mỉm cười, vung tay lên, một sức mạnh hữu hình đánh về phía mấy trận pháp kia.

“Rầm”, sau một tiếng nổ lớn, một luồng sóng khí lan ra, trận pháp tan tành.

“Cái gì? Định làm gì vậy?” Kiều Nạp Sâm trợn to mắt, hỏi đầy nghi ngờ.

“Huynh cảm thấy ai sẽ là người đầu tiên phản đối chuyện phá hủy nơi này?” Thích Ngạo Sương nhàn nhạt hỏi.

“Oh! Trời ạ! Là mấy lão già của học viện Tinh Thần. Oh, không! Lát nữa ta phải khai chiến với bọn họ! Nếu thua thì sẽ dính líu tới gia tộc của ta?” lúc này Kiều Nạp Sâm mới phục hồi tinh thần lại, hô to gọi nhỏ, sắc mặt của Bối Lý Nhĩ cũng hơi thay đổi.

“Cho nên, lát nữa bắt đầu chiến đấu, nhất định ta phải giết bọn họ, còn giết hết không chừa một mống!” Kiều Nạp Sâm kêu to, hạ quyết tâm.

Áo trắng cười cười, không nói thêm gì mà dẫn mọi người tiếp tục bay về phía trước. Thích Ngạo Sương dần dần cảm thấy không khí xung quanh thay đổi. Dường như càng bay về phía trước thì lại càng phải cố hết sức. Có sức mạnh vô hình nào đó ở xung quanh đang đè nén họ, áp bức họ. Dường như cả người bị luồng sức mạnh này đè ép đến mức không thở được.

“Nghỉ ngơi một lát đi.” Áo trắng thấy sắc mặt mọi người lâm vào tình cảnh khó khăn thì dừng lại. Sắc mặt của Địch Thản Tư và Thích Ngạo Sương còn khá hơn một chút, mặt những người khác thì tái đi. Chỉ có Tần Diêm là mặt không đổi sắc.

“Qua bên kia nghỉ ngơi chút đi. Bên kia an toàn, hơn nữa từ đó các người có thể cảm nhận khu vực này một chút xem chỗ nào là nơi tu luyện tốt.” Áo trắng bay về phía bên phải. Cách đó không xa là một thiên thạch khổng lồ màu đỏ. Thiên thạch có diện tích lớn bằng nửa sân bóng.

“Không phải người nói thiên thạch ở đây rất nguy hiểm sao?” Kiều Nạp Sâm rút khóe miệng, hỏi. Lần đầu tiên bước vào chỗ này liền rơi thẳng xuống nên hẳn chưa tiếp xúc với thiên thạch.

“Có thiên thạch rất nguy hiểm, có thiên thạch thì không biết được. Nhưng đây là nơi nguyên tố tập trung nhiều nhất.” Áo trắng giải thích, “Đằng sau khối thiên thạch khổng lồ nhìn tưởng trơn bóng nhưng các người xem thì biết. Hơn nữa quan trọng nhất là nó là một khối thiên thạch không di chuyển.

Mọi người bay theo áo trắng, thấy quả nhiên đằng trước thiên thạch là một khoảng trời riêng, tựa như tổ ong, có rất nhiều hang động. “Chọn một hang động cho mình để nghỉ ngơi đi.” Áo trắng nói xong thì gật đầu với Thích Ngạo Sương, sau đó chỉ vào một hang động trong số đó, nói, “Người có thuộc tính Phong, cái hang kia rất hợp với người.” Áo trắng nói xong, không nói gì với những người khác mà bay thẳng vào hang động của mình. Thích Ngạo Sương quay qua nói với mọi người một tiếng rồi bay về phía cái hang đó. Những người khác cũng tự tìm nơi thích hợp với mình để nghỉ ngơi.

Thích Ngạo Sương vừa bay vào hang động thì Trường Không trong thân thể bỗng nhiên tỉnh lại, trực tiếp nhảy từ trong người nàng ra ngoài, kêu lên: “Trời ạ, đây là đâu? Sao lại thoải mái thế? Thánh Địa của chúng ta cũng không có mùi thơm nồng nàn như thế này đâu!”

Thích Ngạo Sương khẽ nhắm mắt, cảm nhận nguyên tố Phong nồng đậm xung quanh, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Quả nhiên nơi này không chỉ là chỗ để nghỉ ngơi rất tốt mà còn là nơi tu luyện tuyệt vời. Chẳng lẽ tầng thứ chín chính là nơi thế này? Lợi ích và nguy hiểm cùng tồn tại, mà lại còn rất lớn. Chỗ này đúng là nơi đột phá tuyệt vời! Vậy sau khi đột phá thì sao? Bọn họ sẽ gặp phải chuyện gì? Thích Ngạo Sương từ từ ngồi xếp bằng lại, tóm lấy Trường Không còn đang dùng sức mà ngửi đằng kia: “Được rồi, lại đây, Trường Không, biểu lộ thực lực chân chính của người một chút đi.”

“Ah, sao người biết...” Trường Không sửng sốt. Theo lời Thích Ngạo Sương thì hình như nàng đã sớm biết mình chưa từng phát huy thực lực

chân chính.

“Đừng nói nhảm nữa. Thôn tính nguyên tố Phong xung quanh đi.” Thích Ngạo Sương cười giảo hoạt, “Sau đó...đưa ta toàn bộ.”

“A! Sao lại phải cho người hết? Ta ăn vào mà lại còn phải phun ra, người ác vừa chứ. Hu hu, ừ a a ~~” sau đó không có lời nào mà chỉ có tiếng phản đối ô ô a a. Nhưng sự phản đối này không có hiệu quả!

Thích Ngạo Sương chặn miệng Trường Không lại, dùng sức mà lắc khiến hắc chóng mặt. Rốt cuộc hắc khuất phục, chủ động chui vào trong người Thích Ngạo Sương, bắt đầu điên cuồng hấp thu nguyên tố Phong xung quanh. Sắc mặt nàng dần an tĩnh, nhắm mắt lại, bắt đầu tiêu hóa thật nhanh nguyên tố Phong mà Trường Không hấp thu được. Hắc tựa như một cái máy hút bụi đáng sợ, nguyên tố Phong điên cuồng hướng về phía bên này. Không ai thấy được tình hình kỳ lạ trong hang động lúc này. Vô số điểm sáng dần dần tạo thành quang sáng rồi từ từ vây lấy Thích Ngạo Sương. Tất cả thạch bích trên hang động tỏa sáng, nguyên tố Phong đang bị hấp thu điên cuồng.

Áo trắng đang nghỉ ngơi ở một hang động khác đột nhiên mở mắt ra, lộ ra nụ cười trên mặt. Lần này, có lẽ có thể phá hủy nơi này, hơn nữa tìm lại trí nhớ mình đã mất đi. Quan trọng hơn là hắc sẽ biết mình có quen Thích Ngạo Sương và nàng có quan hệ gì với mình hay không. Hơn nữa, lần đầu tiên thấy nàng thì nàng đang thử vào tầng thứ chín. Hắc liền không chút suy nghĩ mà ngăn cản nàng làm chuyện nguy hiểm này. Bởi vì lúc đó sức mạnh của nàng còn chưa đủ. Nhưng bây giờ thì đã đủ rồi, còn hơn mức cần thiết rất nhiều. Nói vậy, mấy lão già kia sẽ nhận thấy rất nhanh. Chuyện sẽ càng ngày càng thú vị. Nhưng sâu trong nội tâm hắc không muốn thấy Thích Ngạo Sương bị một chút xúi tổn thương nào. Cảm giác này thật kỳ diệu...

Thích Ngạo Sương, rốt cuộc người là ai? Áo trắng từ từ nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở dài trong lòng.

Vào lúc này ý thức của Thích Ngạo Sương như đang lơ lửng trên mây. Nguyên tố Phong không ngừng tràn vào cơ thể nàng, kích hoạt tiềm năng trong thân thể nàng, hướng dẫn tinh thần nàng từ từ mở rộng. Dần dần, dường như có một tấm bản đồ xuất hiện trước mắt. Lúc đầu thì rất mờ nhưng càng ngày càng rõ. Khi Thích Ngạo Sương thấy rõ tất cả thì giật mình. Đây chẳng phải là bản đồ tầng thứ chín sao? Khu vực này rất rộng lớn, vô số sao và thiên thạch đang từ từ chuyển động. Những cái động đen ngòm kia càng giống như miệng mãnh thú hung mãnh đang mở lớn, gió lạnh thổi từng hồi, sâu không lường được. Nhìn kỹ lại lần nữa thì thấy rất nhiều trận pháp đã bị áo trắng phá hủy...Trận pháp tràn ngập trong không gian này. Nhưng có trận pháp rất kỳ lạ. Nó không ngừng phun ra những điểm sáng đầy màu sắc. Những điểm sáng kia không phải là thứ gì lạ lắm mà chính là các nguyên tố!

Không gian này lại có nguyên tố không ngừng rót vào, tạo điều kiện cho người ta tu luyện!

Rốt cuộc là ai đã tạo ra chỗ này? Mục đích là gì?

Ý nghĩ của Thích Ngạo Sương càng ngày càng mở rộng. Lúc này ý thức của nàng đã tới lối vào của tầng thứ chín, tiếp tục mở rộng ra, tầng thứ tám, tầng thứ bảy, tầng thứ sáu...

Tình hình trong học viện Tinh Thần xuất hiện trước mắt Thích Ngạo Sương. Tuy nhắm mắt lại nhưng tất cả đều rất rõ ràng trước mắt. Nàng sửng sốt trong lòng nhưng cũng rất vui mừng. Bởi vì nàng biết nàng đã khác trước. Nhưng thời gian ngắn như thế mà có thể có thực lực như thế này sao? Nhưng Thích Ngạo Sương nghĩ lầm rồi. Nàng cho rằng chỉ trong chớp mắt, nhưng thật ra là đã một năm trôi qua!

Ý thức của Thích Ngạo Sương dạo chơi khắp học viện, thấy Vi Ân Tư và Bối Sát Phân Ni hạnh phúc, thấy Tháp Lệ Na trầm mặc và đau lòng. Còn

thấy được bộ dạng mất hồn mất vía của Mạt Lý Na, ngày nào cũng tới tháp Tinh Thần Thiên chờ. Ý thức từ từ bay đi, tới phòng làm việc của viện trưởng. Viện trưởng đang cau mày nhìn thứ gì đó. Chợt, đột nhiên viện trưởng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào cánh cửa, mặt không thể tin được. Thích Ngạo Sương cảm thấy ông đang nhìn mình!

Sắc mặt của viện trưởng thay đổi từ kinh ngạc thành vui mừng, sau đó trực tiếp nhảy ra ngoài, chạy về phía cửa. Hình ảnh này biến mất trước mắt. Đột nhiên Thích Ngạo Sương mở mắt thì thấy tất cả mọi người đang ngồi trước mặt mình.

“Rốt cuộc thì đệ tỉnh rồi!” Kiều Nạp Sâm thở ra một hơi thật dài như trút được gánh nặng.

“Sao vậy? Mọi người không tu luyện mà chạy tới đây làm gì?” Thích Ngạo Sương nghi ngờ.

“Làm ơn đi, đã bao lâu rồi đệ biết không?” bộ dạng Kiều Nạp Sâm như nói không nên lời.

Thích Ngạo Sương chuyển mắt sang Tần Diêm. Hắn trầm giọng, nói: “Thiếu gia đã ngồi im một năm rồi.”

“Cái gì?” Thích Ngạo Sương kêu lên. Nàng không ngờ đã lâu vậy rồi.

“Chẳng lẽ người không phát hiện mình có gì khác sao?” Áo trắng khẽ mỉm cười, “Người không phát hiện ra hình như bản thân mình đã thay đổi sao?”

Thích Ngạo Sương kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn xung quanh, ngạc nhiên khi phát hiện ra mình có thể nhìn thấu tất cả. Thậm chí còn có thể thấy được ánh sáng từ lõi ra. Cảnh tượng ở lõi ra hiện ra! Đó là một thế giới khác mà trước đây không thể chạm tới nhưng bây giờ đã có thể!

Đột phá?! Thích Ngạo Sương ngạc nhiên, trong lòng mừng như điên.

“Người nên tới rồi cuộc đã tới.” Áo trắng quay lại, nhìn ra ngoài hang động, cười một tiếng khinh bỉ, nhàn nhạt nói.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 51: Áo Trắng Là Ai

N

gười nên tới rồi cuộc đã tới.” Áo trắng quay lại, nhìn ra ngoài hang động, cười một tiếng khinh bỉ, nhàn nhạt nói.

Sắc mặt mọi người khẽ biến, bởi vì bọn họ cảm thấy có mấy người đang tới gần, mà thực lực của họ thì đều không yếu.

“Người đó cũng tới.” Áo trắng khẽ cau mày, lạnh nhạt nói, “Chúng ta đi phá hủy pháp trận trước đi. Trước đây ta thiếu Ngõa Luân Đình một nhân tình, ta không muốn ra tay với bọn họ ở đây.”

“Nhưng hình như bọn họ không định bỏ qua cho chúng ta.” Kiều Nạp Sâm nhún vai, nói đầy bất đắc dĩ, “Chắc chắn bọn họ tới vì chúng ta. Họ định làm gì?”

die»nd٢anl«equ»yd«on

“Khởi động pháp trận, bắt chúng ta lại, sau đó dâng lên cho người đứng sau lưng bọn họ.” Áo trắng trả lời ngắn gọn, “Đi nào, phá những pháp trận kia trước khi bọn họ tới. Bây giờ chúng ta có nhiều người thế này, chắc là phá những pháp trận đó dễ thôi.”

“Người đứng sau bọn họ...” Thích Ngạo Sương từ từ đứng lên, lẩm bẩm nhắc lại những lời này. Không biết vì sao nàng lại chợt nhớ tới lời của Kinh Phong. Dường như hẳn biết người đứng sau những người này là ai. Tuy hẳn không nói ra nhưng không sao, mình sẽ kiểm chứng xem người đó là ai rất nhanh thôi.

Áo trắng nói xong thì dẫn mọi người bay đi. Lúc này, Trường Không đang trong người Thích Ngạo Sương lên tiếng với nàng: “Thích Ngạo Sương!

Thật khổ cho người phải lừa gạt ta! Người là nữ tử, hơn nữa, lại còn....” Tiếng của Trường Không như người mất hồn, “Lại còn là một đại mỹ nữ, oa a a a, ta thật hạnh phúc, ta đang ở trong thân thể của một đại mỹ nữ.” Lời này thật vừa dâm đãng vừa ái muội.

“Người...” Thích Ngạo Sương nghi ngờ trong lòng, thầm nói chuyện với Trường Không trong lòng.

“Người đột phá thì không cho phép ta lại gần nữa hay sao?” Trường Không kêu lên oa oa để phản đối, “Người lại không nói cho ta biết người là đại mỹ nữ.”

“Sao ta phải nói với người?” Thích Ngạo Sương trả lời đầy khinh thường.

“Hừ! Ta đã định người rồi, sống chết gì người cũng là người của ta, đừng có mơ bỏ rơi ta.” Trường Không lắc nhai trong người Thích Ngạo Sương, “Còn nữa, Thích Ngạo Sương, bây giờ ta có hình dáng rồi đó. Ha ha, tiểu gia bây giờ là đại soái ca siêu cấp, ngọc thụ lâm phong rồi.”

“A, chúc mừng.” Nhưng Thích Ngạo Sương chỉ nhàn nhạt nói một câu rồi tiếp tục bay theo mọi người về phía trước.

“Thích Ngạo Sương, chờ người thấy được bộ dạng của ta thì đừng yêu ta đấy nhé.” Trường Không cười bỉ ổi.

“Thật ngu ngốc.” Thích Ngạo Sương quở mắng. Trường Không ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không lên tiếng nữa.

Đoàn người bay theo sự hướng dẫn của áo trắng về phía trung tâm. Thích Ngạo Sương cũng cảm thấy có mấy người đang bay nhanh tới đó từ phía khác. Hai bên gặp nhau nơi ngõ hẹp.

die»ndتﺎنل«equ»yd«on

Viện trưởng ngốc ở sau lưng mấy vị trưởng lão thấy vậy thì dừng lại, cười híp mắt, nhìn Thích Ngạo Sương, nói: “Chúc mừng các con, rốt cuộc đã bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không.”

“Thôi đi. Đừng giả mù sa mưa nữa.” Áo trắng nhàn nhạt mĩa mai, “Ai cũng biết một khi bước vào cảnh giới Phá Toái Hư Không sẽ có lực hấp dẫn từ phía trước kéo mạnh người vào chỗ đó. Nhưng khu vực này đúng là khá tốt, có thể cho người ta dừng lại ở đây.”

“Ha ha, Địch Thần Tư, Thích Ngạo Sương, Kiều Nạp Sâm, Bối Lý Nhĩ, các con đừng nghe người này nói hươu nói vượn, chúng ta sẽ tiễn các con đến lối vào.” Viện trưởng cười híp mắt, nói rất thân thiện, nhưng bàn tay chấp sau lưng đã hoạt động.

“Cái cố này thật gượng ép.” Kiều Nạp Sâm không vui mà nói, “Nếu đột phá được thì còn cần các vị đưa tiễn làm gì? Nơi mà các vị định đưa chúng ta tới chỉ sợ là không đơn giản.”

“Phải đưa tới nơi mà người kia chỉ định phải không?” Thích Ngạo Sương nhìn viện trưởng, thử dò xét mà nói.

Quả nhiên sắc mặt viện trưởng hơi đổi, sau đó tay chấp sau lưng kết xuất ra một thủ thế phức tạp hơn. Ngõa Luân Đình thiếu một cánh tay vẫn cúi đầu, không có hành động gì.

“Quả nhiên. Người đứng sau các người là ai? Các người thành lập học viện Tinh Thần là để thu hút cường giả dâng lên cho người đứng sau các người phải không? Hẳn có mục đích gì?” Thích Ngạo Sương hỏi liên tiếp vài câu hỏi.

Viện trưởng mỉm cười, từ từ nói: “Sao con lại muốn biết? Ta sợ con biết rồi sẽ bị dọa đến hồn vía lên mây mất.” Viện trưởng cười nhưng thực ra là đang kéo dài thời gian. Bởi vì ông phát hiện ra lúc này Ngõa Luân Đình lại chần

chừ, không ra tay. Chẳng lẽ thủ đoạn mà chủ nhân dạy cho bọn họ sẽ bị lãng phí sao?

“Ngõa Luân Đình, nếu còn chần chừ thì người có chịu được hậu quả không? Chẳng lẽ người quên lời ta nói rồi hả? Dù người không muốn trở về, người tình nguyện chịu đựng loại thống khổ mà chủ nhân mang lại, không có nghĩa chúng ta cũng tình nguyện! Chủ nhân phái người tới thật sai lầm! Bây giờ người không đền bù thì còn đợi tới khi nào?!” mặt viện trưởng tối sầm, dùng mặt âm trao đổi với Ngõa Luân Đình. Sắc mặt Ngõa Luân Đình thay đổi liên tục nhưng từ đầu tới cuối vẫn không muốn ra tay.

“Ngõa Luân Đình!” viện trưởng bất chấp tất cả, kêu lên thành tiếng.

“Mở!!!” rốt cuộc Ngõa Luân Đình quát lên một tiếng, giữa hai lông mày hiện lên đau đớn. Cả người tỏa ra hào quang vạn trượng trong nháy mắt, sau đó hóa thành lưới ánh sáng khổng lồ, bao vây toàn bộ đám người Thích Ngạo Sương lại. Viện trưởng và các trưởng lão khác hoa tay múa chân tạo thành dấu tay cuối cùng. Từng chùm ánh sáng mạnh mẽ tỏa ra từ tay bọn họ, cố định tấm lưới lại, biến nó thành quả cầu ánh sáng, bao phủ lấy toàn bộ đám người Thích Ngạo Sương trong đó.

Sự thay đổi này khiến cả áo trắng cũng không thể phục hồi tinh thần lại.

Một người, nói biến mất là biến mất, hóa thành tấm lưới ánh sáng bao vây bọn họ lại.

“Bối Tạp Mỗ. A, không, người không phải là Bối Tạp Mỗ thật. Thậm chí chúng ta còn không biết tên của người.” Lúc này viện trưởng mới đưa tay ra. Ánh sáng chói mắt chính là phát ra từ tay ông.

“Ngõa Luân Đình sao vậy?” sắc mặt áo trắng càng ngày càng khó coi, gần từng chữ, mắt sáng rực, hỏi.

“Như người thấy đấy, đã chết rồi. A, phải nói là hoàn toàn biến mất. Cũng không đúng, thân thể và linh hồn hẳn đã biến thành tấm lưới này bằng một phần sức cuối cùng để cống hiến cho chủ nhân. Bối Tạt Mỗ, có phải người tưởng rằng chúng ta sẽ khởi động trận pháp để bắt các người?” viện trưởng cười đầy khinh thường, hờ hững giải thích nguyên nhân cái chết của Ngõa Luân Đình.

die»nd٢anl«equ»yd«on

“Không bằng cầm thú! Lại đối xử như thế với người của mình!” khuôn mặt sóng nước chẳng xao của áo trắng từ từ biến thành đầy phần nộ.

“Lúc hẳn sơ ý để cho người chạy thoát là đã phạm vào một trong mười tội ác khó tha. Bây giờ làm thế là để chuộc tội mà thôi! Còn nữa, ta phải nói cho người biết, mỗi một lần người công kích vào tấm lưới này là một lần đánh vào người của ân nhân Ngõa Luân Đình của người đấy. Có phải rất có ý nghĩa không?” khuôn mặt anh tuấn của viện trưởng dần dần lan tràn ý cười dữ tợn.

Áo trắng nắm chặt nắm tay, cắn răng không nói thêm gì.

Sắc mặt Địch Thản Tư sắc lạnh, không nói hai lời liền bắt đầu công kích vào tấm lưới ánh sáng đang bao vây bọn họ. Nhưng chuyện khiến người ta ngạc nhiên đã xảy ra. Sức mạnh mà Địch Thản Tư đánh vào tấm lưới chỉ như hòn đá rơi vào biển khơi, không có phản ứng gì, tựa như bị hấp thu vậy!!

Địch Thản Tư khẽ cau mày như đang suy nghĩ gì đó. Kiều Nạp Sâm không tin có gì kỳ lạ, cũng tự mình ra tay nhưng chuyện vẫn giống trước. Tất cả sức mạnh bị hấp thu, mà tấm lưới ánh sáng này dường như càng ngày càng vững vàng.

“Bối Tạt Mỗ, người thật ngây thơ. Lần trước dùng trận pháp nhưng không bắt được người, người nghĩ rằng lần này chúng ta còn mạo hiểm dùng cách

cũ sao? Bây giờ các người đừng phí sức giãy giụa nữa. Không ai trên thế giới này thoát được tấm lưới này đâu. Kể cả ở nơi đó cũng không có mấy người có thể làm gì được. Bởi vì đây là người kia ban tặng, ha ha...” Viện trưởng cười ha hả, sau đó nhìn Thích Ngạo Sương và Địch Thản Tư, cười nói, “Quả nhiên hai người các người rất xuất sắc. Lần này, rốt cuộc chúng ta có thể trở về cố hương rồi. Chỉ cần hai người các người là đủ.”

“Nói gì vậy? Có ý gì?” Thích Ngạo Sương giận tái mặt, lạnh giọng hỏi. Người kia rốt cuộc là người thế nào? Sao viện trưởng lại chắc chắn như thế?!

Bối Lý Nhĩ dùng hết sức mạnh toàn thân công kích tấm lưới ánh sáng xung quanh nhưng vẫn không làm được gì. Tấn Diêm đánh ra một quyền nhưng nó chỉ hơi lồm vào một chút rồi lại trở lại nguyên dạng. Mà độ cong lồm vào kia rất khó thấy được bằng mắt thường. Kiêu Nạp Sâm cũng dùng toàn lực đánh vào tấm lưới ánh sáng. Địch Thản Tư bình tĩnh lại, không ra tay nữa.

“Các người sẽ biết nhanh thôi. Các người sắp hóa thành hư vô, không bao giờ tồn tại nữa. Hình như không nên nói thế, mà phải nói là các người sẽ trở về thuở ban đầu. Được rồi, đừng phí sức nữa.” viện trưởng đắc chí cười lớn quên cả hình tượng. Đùa gì chứ, nếu những người trước mặt này có thể phá giải được lưới ánh sáng của chủ nhân thì chi bằng bắt ông tin rằng thế giới này bị hủy diệt còn dễ hơn.

“Năm mơ!” Áo trắng găm lên, toàn thân tỏa ra ánh sáng chói mắt trong nháy mắt, cả người mờ dần đi.

“Không có tác dụng gì đâu. Khuyên người đừng phí...” Viện trưởng chưa nói hết thì ngây ngẩn. Bởi vì ông phát hiện ra ánh sáng trên người áo trắng đang biến thành màu tím. Không đúng, là một luồng ánh sáng tím đang dung hợp với ánh sáng trên người áo trắng, nhuộm hằn thành màu tím. Viện trưởng sững sờ quay sang nhìn nơi phát ra ánh sáng màu tím này. Các

trưởng lão sau lưng cũng cực kỳ kinh ngạc. Mọi người trong lưới ánh sáng cũng hướng tầm mắt tới nơi phát ra ánh sáng màu tím này thì phát hiện ra nó phát ra từ trên vành tai của Thích Ngạo Sương. Thích Ngạo Sương cũng cực kỳ kinh ngạc, dư quang khóe mắt liếc nhìn ánh sáng màu tím tỏa ra từ trên vành tai của mình, càng ngày càng mạnh, càng ngày càng chói mắt.

die»ndتﺎنل«equ»yd«on

Là bông tai thủy tinh của Lãnh Lăng Vân! Cũng là đồng tử của hắc, là sức mạnh của hắc! Nhưng sao lại cộng hưởng với sức mạnh của áo trắng? Vì sao? Sắc mặt Tần Diêm chợt thay đổi, nhìn áo trắng đang được ánh sáng màu tím bao phủ, lại nhìn bông tai chói mắt trên vành tai của Thích Ngạo Sương, trong lòng như đã hiểu rõ gì đó.

“Không hay! Không gian thay đổi!” Sắc mặt viện trưởng thay đổi trong nháy mắt, trở nên khó coi khác thường. Ông cảm nhận rất rõ rằng không gian trong lưới ánh sáng đang điên cuồng khởi động, dường như sắp rách ra. “Đừng để bọn họ chạy thoát!”

Nhưng đã muộn.

Bông tai trên vành tai Thích Ngạo Sương chợt tự động bay ra, trực tiếp nhập vào người áo trắng. Sau đó tấm lưới ánh sáng bị một luồng ánh sáng màu tím rục rờ bao phủ. Khi ánh sáng mờ dần thì toàn bộ người trong lưới ánh sáng đã biến mất!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 1: Trao Đổi Thân Thể

T

rước mắt là ánh sáng màu tím rực rỡ, không thể nhìn thấy gì cả. Thích Ngạo Sương bỗng cảm thấy người mình nhẹ bẫng, tựa như một cây lục bình đang trôi, không thể đứng một chỗ. Thích Ngạo Sương định cử động nhưng không thể nhúc nhích thân thể được. Muốn kêu lên thì lại không thể phát ra được tiếng động gì. Không cảm nhận được bất kỳ ai, xung quanh yên lặng đến đáng sợ. Tất cả như đứng yên, không gian, tính mạng, hô hấp, nhịp tim...

Thích Ngạo Sương từ từ nhắm mắt, sắp ngủ say.

“Thích Ngạo Sương! Chịu đựng đi! Không thể ngủ được!” Thiên Không cố hết sức nói trong thân thể nàng, giọng nói vô cùng lo lắng.

“Chuyện gì vậy? Đây là đâu?” Thích Ngạo Sương vẫn cảm thấy đầu choáng váng, buồn ngủ.

die»nd³anl«equ»yd«on

“Không thể ngủ được!” Trường Không dùng hết sức lực toàn thân quát lên, “Nơi này là khe hở thời gian! Người không thể mất đi ý thức được. Nếu mất ý thức thì sẽ rơi vào vòng xoáy thời gian, không biết sẽ bị đưa đi đâu, cũng không thể trở về được!”

Cái gì? Khe hở thời gian? Thích Ngạo Sương cố hết sức mở mắt, xung quanh rất mờ mịt. Không đúng! Không phải mờ mịt mà là mắt nàng mở không ra, cảnh tượng xung quanh nhanh chóng thay đổi không ngừng nên thoát nhìn mới mờ mịt như thế.

“Bây giờ chúng ta đang ở trong một khe hở thời gian. Đừng ngủ, đừng lộn xộn, nếu không chúng ta sẽ bị cuốn vào vòng xoáy thời gian, tất cả đều là ẩn số.” giọng Thiên Không hơi hoảng sợ.

Đầu Thích Ngạo Sương càng ngày càng choáng váng. Nàng nhớ hình như sau khi Lãnh Lăng Vân làm cầu nối cho mình và Phong Dật Hiên đổi thân thể thì bị vây ở khe hở thời gian. Cảnh tượng cuối cùng dần dần hiện ra. Thích Ngạo Sương từ từ nhớ lại chuyện trên tầng thứ chín của tháp Tinh Thần Thiên. Áo trắng! Áo trắng!!! Cuối cùng, áo trắng cộng hưởng với bông tai thủy tinh màu tím trên vành tai mình! Nhưng hắn vẫn không biết mình là ai! Chẳng lẽ hắn chính là Lãnh Lăng Vân?! Nhất định, nhất định là như thế! Có điều hình dáng của hắn bị thay đổi. Bông tai trên tai mình đã biến mất. Vào thời khắc cuối cùng, nó đã bay ra, dung hợp với áo trắng. Đủ loại đầu mối cho thấy áo trắng chính là Lãnh Lăng Vân, Lãnh Lăng Vân chính là áo trắng! Nghĩ lại lời của Thiên Không, Thích Ngạo Sương đoán ra lập tức!

die»nd٢anl«equ»yd«on

Vốn Lãnh Lăng Vân bị kẹt trong khe hở thời gian không thể động đậy, nhưng không biết vì sao lại lọt vào vòng xoáy thời gian, thay đổi ngoại hình. Hay đó mới là hình dạng thật của hắn? Cuối cùng hắn tới thế giới Hỗn Độn, trước khi nàng tới thì lại mất đi toàn bộ trí nhớ. Vậy là có thể lý giải vì sao mình và Tần Diêm đều thấy rất quen thuộc với áo trắng. Thì ra hắn chính là người mà bọn họ quen thuộc – Lãnh Lăng Vân!

Nhưng bây giờ thì sao? Bây giờ mọi người ở đâu? Thích Ngạo Sương từ từ ngẩng đầu nhìn phía trước. Chẳng lẽ mình bị vây ở đây sao? Đường như ý thức càng ngày càng mơ hồ, mí mắt cũng càng ngày càng nặng. Thật là muốn ngủ...

“Thích Ngạo Sương, không thể ngủ được...Nhưng, nhưng ta cũng sắp không xong...” giọng của Thiên Không truyền đến đứt quãng, “Đừng tiếp

tục như vậy. Thích Ngạo Sương, người không thể chết được...”

“Trường Không, Trường Không, ta buồn ngủ quá...” ý thức của Thích Ngạo Sương dần dần biến mất.

“Mẹ kiếp! Bằng bất cứ giá nào. Cùng lắm thì tiểu gia ta làm lại từ đầu!” giọng Trường Không chột cao vút lên. Hắn gầm lên, sau đó một luồng ánh sáng rực rỡ tỏa ra từ trên ngực Thích Ngạo Sương, đánh tan sương mù trước mặt. Mọi thứ trước mắt dần dần rõ ràng.

“Trường Không, người định làm gì...” giọng Thích Ngạo Sương càng ngày càng yếu. Nhưng nàng vẫn cảm thấy dường như Trường Không đã quyết định một việc quan trọng nào đó.

“Thích Ngạo Sương, hãy nhớ tên ta – Trường Không. Lúc ta tỉnh lại lần nữa người phải nói cho ta biết tên của ta, nói tất cả những chuyện đã xảy ra giữa hai chúng ta...” trong giọng nói của Thiên Không tràn đầy tình cảm, nói nhanh, sau đó luồng ánh sáng trước mặt càng ngày càng mạnh.

Trong lòng Thích Ngạo Sương dâng lên cảm giác cháng lành. Đột nhiên nàng cảm thấy Trường Không có thể cứ thế mà biến mất, không quay lại nữa.

“Ah, bản thể của người kìa!” chột Trường Không kinh ngạc, hô nhỏ. Sau đó ánh sáng màu trắng trước mắt giao hòa với ánh sáng màu vàng, cực kỳ chói mắt.

Bản thể gì...

Trước mắt Thích Ngạo Sương bỗng tối sầm, cứ như vậy mà mất đi ý thức. Tất cả đều biến mất....

Trường Không, khe hở thời gian, tất cả xung quanh dường như cũng biến mất.

“Mẹ, mẹ, người tỉnh đi! Mau tỉnh lại đi!” một giọng nói quen thuộc vang lên âm ỹ bên tai Thích Ngạo Sương.

Kim Liên, giọng nói này là của Kim Liên. Nằm ơ ư? Đúng vậy, rất lâu không gặp Kim Liên rồi. Nhưng bây giờ lại nghe thấy giọng nó trong mơ. Thật nhớ nó, đứa nhỏ dở hơi tự xưng là con mình.

“Bà bà, người tỉnh lại mau đi. Nếu không tỉnh thì Kim Liên sẽ khóc đó.” Một giọng nói ngọt ngào truyền vào tai Thích Ngạo Sương. Bà bà? Cách gọi này... Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, xưng hô này thật lạ chết mất. Đây là tiểu nha đầu Lưu Ly kia hay gọi. Nhưng không phải nó đã vỡ vụn khi bảo vệ mình rồi sao? Mình cũng mơ thấy nó – tiểu nha đầu đáng yêu sợ cô đơn.

“Người nói nhảm gì vậy? Ta không khóc đâu. Chỉ có nữ nhân mới khóc thôi.” Kim Liên trách móc, Lưu Ly cười hì hì. Nhưng câu tiếp theo của Kim Liên khiến Thích Ngạo Sương kinh ngạc, mở mắt ra. “Mẹ, người không nằm mơ đâu! Đây là thật, tỉnh nhanh đi!”

Trời xanh, mây trắng, không khí trong lành, chim hót líu lo, thậm chí còn có tiếng nước chảy róc rách truyền tới từ đằng xa. Còn cả gương mặt phóng đại trước mắt!

Thích Ngạo Sương bỗng ngồi dậy, cái trán hoa lệ đụng vào trán người trước mặt.

“A! Mẹ, sao đầu người lại cứng vậy?!” Kim Liên ôm đầu kêu đau.

Thích Ngạo Sương tròn mắt nhìn người trước mặt. Tóc vàng, đôi mắt màu vàng, ôm đầu kêu đau. Bên cạnh là Lưu Ly với khuôn mặt yên tâm. Vầng trán nõn mỗm mỗm đáng yêu như cũ.

“Mơ à?” Thích Ngạo Sương nói, giọng nói khàn khàn! Nhưng giọng nói này là của nàng! Giọng nữ cực kỳ rõ ràng!

“A hu hu!” Kim Liên không nói gì, giơ tay Thích Ngạo Sương lên cầm mạnh một cái.

Thích Ngạo Sương khẽ hít một hơi, đau! Vô cùng đau! Cảm giác này rất chân thật!

“Biết không phải là mơ rồi chứ? Hừ!” Kim Liên thấy Thích Ngạo Sương đau đến mức hít một hơi mới nhả miệng ra, bĩu môi, nói.

“Kim Liên...Lưu Ly...” Thích Ngạo Sương nhìn đôi kim đồng ngọc nữ trước mặt, rồi cúi đầu nhìn thân thể của mình, vươn tay nhìn lòng bàn tay rồi lật lại nhìn mu bàn tay. Tay, nhỏ lại. Đây không phải là tay của Phong Dật Hiên. Thích Ngạo Sương sờ cổ của mình. Không có hầu kết!

“Mẹ, người sờ ngực của mình đi. Nó to lên đấy.” Kim Liên cười hì hì.

“Người là đồ hoa sen sắc! Để lần sau ta cắt cánh hoa của người, lộ hoa tâm của người ra!” Lưu Ly bên cạnh quát lớn. Kim Liên le lưỡi, không nói gì nữa.

Lâu sau Thích Ngạo Sương mới phục hồi tinh thần lại, tiếp nhận sự thật này. Đó chính là nàng đã trở về thân thể của mình!

Vậy Phong Dật Hiên đâu? Linh hồn và thân thể của hắn đâu?

Mặt Thích Ngạo Sương biến sắc. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong vòng xoáy thời gian?!

“Chuyện này là sao? Các người, các người không đi theo thân thể của ta có linh hồn của Phong Dật Hiên tới nơi kia sao? Đây là đâu?” Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn xung quanh. Xung quanh là một khu rừng xanh ngắt,

cây cối xanh um tươi tốt khiến người ta yêu thích. die»nd٢anl«equ»yd«onCÁCH đó không xa là một dòng suối nhỏ đang róc rách chảy, bên suối còn có hai con nai một lớn một nhỏ đang uống nước. Cảm nhận được ánh mắt của Thích Ngạo Sương, bọn chúng chỉ nhẹ nhàng nhìn bên này rồi tiếp tục cúi đầu uống nước. Một con sóc con chuyền tới chuyền lui trên cành cây, trong móng vuốt nhỏ là quả thông, đang tò mò quan sát bọn Thích Ngạo Sương. Sau cây lớn là hai con thỏ nhỏ cũng đang mở lớn mắt nhìn bên này.

“Mẹ, người nghe chúng con từ từ nói cho nghe.” Sắc mặt Kim Liên nghiêm túc, ngồi đối diện với Thích Ngạo Sương. Lưu Ly cũng ngồi xuống cạnh nó.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Trường Không đâu? Trường Không!” Lòng Thích Ngạo Sương trầm xuống, nhớ lại lời cuối cùng của Trường Không. Dường như hẳn muốn hy sinh bản thân để bảo vệ mình.

“Người nói thể nguyên tố giúp chúng ta trao đổi thân thể à? Hẳn tên là Trường Không ư...” Kim Liên hiểu ra, “Sức mạnh của hẳn vô cùng thuần khiết, là thuộc tính Phong, còn của con là Hỏa. Linh hồn và tâm của Phong Dật Hiên là Phong, linh hồn và tâm của người là Hỏa. Cho nên trong vòng xoáy thời gian chúng ta có thể cảm nhận được đối phương. Con có thể nhận ra người nên vào thời điểm mấu chốt, chúng con mới có thể chọn cách liều mạng để trao đổi thân thể hai người. Làm vậy sức mạnh mới có thể càng hòa hợp hơn, mà chúng con là thể phụ thuộc nên mới không biến mất. Ngược lại có thể dựa vào mọi người mà cất giữ ý thức và hình dáng, có điều sẽ hao hết sức mạnh, chỉ có thể tu luyện lại lần nữa. Trường Không đó thật can đảm. Không tệ, con thích hẳn. Sau này nếu được gặp thì con sẽ luận bàn với hẳn một chút.” Kim Liên nhanh chóng nói xong một hơi. Thích Ngạo Sương không cắt ngang, chỉ nghiêm túc lắng nghe.

“Sao thân thể ta lại ở trong vòng xoáy thời gian? Không phải các người được Táp Mễ Nhĩ đưa đi sao? Còn nữa, những người cùng đi với ta đâu? Bọn Tần Diêm đâu?” sắc mặt Thích Ngạo Sương trầm xuống. Sao mọi

chuyện lại trở thành thế này. Ở lại trong vòng xoáy thời gian là chuyện vô cùng nguy hiểm. Theo lý thì Tạt Mễ Nhĩ sẽ không làm chuyện nguy hiểm như thế. Sao hắn lại khiến mình rơi vào tình cảnh đó?

“Không thấy những người khác, chỉ thấy mình mẹ thôi. Chắc là những người khác bị vòng xoáy thời gian cuốn tới nơi khác thôi. Chúng con vốn được Tạt Mễ Nhĩ đưa đi.” Kim Liên gật đầu, “Có hẳn ở đây tự nhiên chúng con sẽ không mạo hiểm mà gửi thân trong vòng xoáy thời gian, hơn nữa còn ngủ say không thể động đậy. Nhưng cuối cùng hẳn không có các nào giúp chúng con bởi chính hắn cũng gặp nguy hiểm. Vậy nên mới không thể mạo hiểm mà sắp xếp cho chúng con khi vào khe hở thời gian được.”

“Cái gì? Tạt Mễ Nhĩ gặp nguy hiểm?” Thích Ngạo Sương kinh hãi. Tạt Mễ Nhĩ – người tưởng có thể nắm trong tay tất cả mà lại gặp nguy hiểm. Rốt cuộc đối phương là người thế nào mà có thể ép hắn đến mức này?!

die»ndتﺎnl«equ»yd«o

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 2: Éo Lả

T

ạp Mễ Nhĩ hiện tại thế nào?" Thích Ngạo Sương khẩn trương hỏi.

"Mẹ, người đừng nóng vội, Tạt Mễ Nhĩ hiện tại nhất định là an toàn." Kim Liên vội vàng an ủi, "Hắn có thể tùy ý xuyên qua, có thể tránh thoát khỏi người kia. Ngược lại mẹ thì sao, mẹ hãy nói một chút làm sao mẹ tới đây được? Còn ai đi chung với mẹ không?"

"Lãnh Lăng Vân! Tần Diêm!" Thích Ngạo Sương có chút lo lắng đứng lên, nhìn chung quanh, "Còn có Địch Thản Tư, Kiều Nạp Sâm nữa, bọn họ đều không thấy."

Kim Liên vội kéo y phục của Thích Ngạo Sương: "Mẹ, bây giờ người gấp gấp cũng không có tác dụng gì, ngồi xuống trước đã. Nói cho bọn con biết cụ thể chuyện là thế nào. Ở đây, bọn họ sẽ không thể nào chết được đâu. Nếu như bị kẹt trong khe hở thời gian, thì nó sẽ đưa họ về một thời điểm không xác định nào đó, cũng sẽ không có nguy hiểm tới tính mạng. Không nên gấp gáp, mẹ, không có chuyện không giải quyết được."

Thích Ngạo Sương khẽ giật mình, cúi đầu nhìn khuôn mặt ngây thơ non nớt của Kim Liên, giờ khuôn mặt đó chỉ còn lại nét ổn định cùng trầm tĩnh. Thích Ngạo Sương bỗng nhiên có cảm giác, Kim Liên đã trưởng thành lên nhiều, đã có thể đảm đương được mọi việc.

"Kim Liên, Lưu Ly, khi các con và Phong Dật Hiên biến mất, ta liền."
Thích Ngạo Sương bắt đầu kể cặn kẽ mọi chuyện, hai người mang vẻ mặt khó lường. Một hồi là lo lắng, một hồi là khẩn trương, một hồi vừa lúng túng. Nghe tới chuyện Kiều Nạp Sâm và Thích Ngạo Sương thì cười đến nội thương. Kim Liên ghen cười đến nổi chảy cả nước mắt, mẹ dùng thân

thể Phong Dật Hiên giết hại không ít tâm hồn thiếu nữ nha. Món nợ này tình thế nào với Phong Thiếu đây? Cuối cùng nói đến đoạn Áo Trắng chính là Lãnh Lăng Vân, mà Lãnh Lăng Vân cuối cùng dung hợp với bông tai màu tím, cứu bọn họ, Kim Liên và Lưu Ly liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người lóe lên tia phức tạp.

"Mẹ, chúng ta bây giờ ở thế giới này, chính là do Tạp Mễ Nhĩ dẫn chúng ta tới đây. Cái thế giới này rất đẹp." Kim Liên khẽ cau mày có chút nghi ngờ nói, "Nhưng con và Lưu Ly mới biết được đây là một Vị Diện cao cấp. Chúng con cũng cảm thấy thật kỳ quái."

"Đúng vậy a, bà bà, có thể tới vị diện này chỉ có thể là cao thủ thôi. Thế nào lúc đầu chúng con lại bị ném vào đây?" Lưu Ly cũng là cảm thấy lẩn lộn.

"Vị diện này, là gì thế?" Thích Ngạo Sương bây giờ muốn biết là vị diện này rốt cuộc là như thế nào .

"Thiên Vương là người thống trị cao nhất, kế tiếp có bảy nơi được phân chia ranh giới do bảy vị thần khác quản lý." Kim Liên nói liên tục, "Mỗi Vương đều có thực lực rất cao, nhưng bọn họ đều trung thành với Thiên Vương. Thiên Vương sống ở trong một tòa thành xa hoa, xây ở trên một mặt hồ khổng lồ. Mỗi năm một lần Thất Vương hội tụ, trừ việc dâng cống phẩm cho Thiên Vương , còn phải thể hiện lòng trung thành."

"Tạp Mễ Nhĩ đâu rồi, hắn có vị trí gì ở đây?" Thích Ngạo Sương quan tâm nhất là chuyện này.

"Tạp Mễ Nhĩ." Kim Liên ngồi xuống, "Thật ra thì chúng con đều không rõ. Chỗ ở của hắn rất thần kì. Thiên vương xây một tòa thành trên mặt hồ, tòa thành kia có một cái bóng, Tạp Mễ Nhĩ sống ở trong đó."

"Cái bóng!" Thích Ngạo Sương kinh ngạc.

"Chúng con nghĩ lại một chút, chỗ đó chắc không phải là cái bóng mà là một không gian khác, một không gian vắn vẹo, do một tòa thành giống tòa thành của Thiên Vương dựng vào tạo ra không gian này, Tạt Mễ Nhĩ đang ở đó." Lưu Ly nghiêm túc hồi đáp.

"Này Tạt Mễ Nhĩ có phải" trong lòng của Thích Ngạo Sương mờ hồ lóe lên gì đó.

"Chúng con cho là, Tạt Mễ Nhĩ là người mạnh nhất ở thế giới này. Nhưng có một ngày Tạt Mễ Nhĩ tâm trạng nặng nề và rất thận trọng nói với chúng con, hẳn đã tìm tới cửa rồi, cho nên phải đưa chúng con đi nơi khác." Kim Liên hồi tưởng lại những thứ này trên mặt có chút lo lắng.

" Tạt Mễ Nhĩ liền đem chúng con đưa vào đây, để cho chúng con sống trong một khe hở không gian. Tạo ra cấm chú xung quanh và dặn là nhất định không được ngủ gật. Dặn dò chúng ta không nên lộn xộn, nói nhất định sẽ tới đón. Nhưng mà chúng con không đợi được hẳn, cấm chú ngày càng yếu đi và chúng con đã ngủ thiếp đi mất."

(Cấm chú của Tạt Mễ Nhĩ yếu đi >>>>> chứng tỏ Tạt Mễ Nhĩ đang yếu đi >>>>> Tạt Mễ Nhĩ đang gặp nguy hiểm)

Lưu Ly lòng vẫn còn sợ hãi đáp trả "Nhưng nếu chúng ta ngủ ngộ nhờ có người dời thân thể của bà bà đi nơi khác thì chúng con sẽ không được gặp lại bà bà nữa."

"Nhưng cuối cùng lại gặp được ta và Trường Không phải không? Các người và Trường Không liền quyết định mạo hiểm đánh cuộc trao đổi thân thể. Và chúng ta đã thoát khỏi đó." Thích Ngạo Sương dần dần hiểu được.

"Không sai. Thật ra như vậy rất mạo hiểm, nhưng nếu thất bại, không chỉ chúng con sẽ biến mất, mẹ và Phong Thiểu, linh hồn và thân thể vĩnh viễn chia lìa, cũng chia ra đi đến các không gian không biết tên." Kim Liên vẫn còn sợ hãi, bây giờ suy nghĩ một chút thật đúng là đáng sợ.

"Phải như thế nào tìm được những người khác?" trong lòng của Thích Ngạo Sương rất loạn, Phong Dật hiên, thậm chí còn chưa kịp cùng hân gặp mặt một lần, cứ như vậy vội vã tách ra. Mà lãnh Lăng Vân, là gặp được lại không nhận ra hân. Tần Diêm cùng những người khác hiện tại tung tích không rõ.

(Yên tâm Tần Diêm giờ này đang ăn ngon mặc đẹp, có mỹ nữ hầu hạ. Hắc Hắc..)

"Mẹ, chớ có mặt mày ủ ê như vậy. Có biện pháp tìm được bọn họ! Chúng ta chỉ cần mạo hiểm tái tiến nhập không gian kia, tìm được Tạt Mễ Nhĩ thì xong rồi." Kim Liên vội vàng an ủi.

"Người là heo à, hiện tại Tạt Mễ Nhĩ đang chạy trốn làm sao tìm được? Vào đó không cẩn thận cũng sẽ bị mang tới không gian , thời gian không biết tên nào đó! Đến lúc đó làm thế nào?" Lưu Ly duỗi ngón tay hung hăng đâm cái trán Kim Liên giận dữ mắng mỏ .

"Không nhất định làm vậy, chúng ta đi tòa thành của Tạt Mễ Nhĩ trước đã. Chỗ đó vốn chính là một cái không gian méo mó. Hơn nữa Tạt Mễ Nhĩ nói không chừng đã quay lại đó rồi để lại thứ gì thì sao?" Kim Liên nói xong cũng chột lui về phía sau, rồi thỉnh thoảng tiến lên trước , cắn một cái ở ngón tay Lưu Ly. Lưu Ly khóc to.

"Là ai có thể ép Tạt Mễ Nhĩ chạy trốn." Thích Ngạo Sương nhẹ giọng nói ra, hình như hỏi t Kim Liên, lại giống như tự lẩm bẩm.

"Mẹ, hiện tại biện pháp duy nhất chính là đến tòa thành của Tạt Mễ Nhĩ. Chúng ta cũng không biết người kia là ai, lại có thể đem Tạt Mễ Nhĩ vạn năng ép thành như vậy, tuyệt đối không dễ trêu chọc vào." Kim Liên nhún vai đứng lên, "Nơi này hình như là lãnh địa của Mễ Tu Vương, tên ẻo lả đáng chết con đã thấy trong bữa tiệc lần trước Tạt Mễ Nhĩ dẫn bọn con tham gia."

"Mẽ Tu Vương?" Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn xanh thăm bầu trời, nhẹ nhàng nói, "Hắn là hạng người gì, cùng chúng ta không liên quan, đi thôi, nói cho ta biết phương hướng của tòa thành kia."

"Mẹ."

"Bà bà."

Kim Liên và Lưu Ly sắc mặt phức tạp, đứng tại chỗ vẫn không nhúc nhích.

"Chuyện gì?" Thích Ngạo Sương quay đầu, nghi hoặc nhìn hai đứa đang bất động.

"Mẹ hãy thử xem còn có thể bay được không? Xem lực lượng còn có trong cơ thể không." Kim Liên có chút không nhẫn tâm nói.

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cảm thụ chung quanh, sắc mặt chợt thay đổi. Lực lượng trong cơ thể so với lần cuối cảm nhận ở Yêu Giới yếu hơn nhiều, còn chưa tới một nửa! đừng bảo là bay, chính là lơ lửng trên không trung cũng khó khăn rồi.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Thích Ngạo Sương kinh hãi. Thói quen trong thân thể Phong Dật Hiên, giờ trở lại thân thể có chút không thích ứng được.

"Ở khe hở thời không kia lực lượng người mất bớt một chút, sau đó thời điểm tráo đổi lại thân thể bọn con cũng dùng lực lượng của người, lực lượng của mình bọn con là không đủ." Kim Liên thuật lại chi tiết.

"Thôi, tu hành tiếp là được mà." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng than thở, mặc dù không thể phi hành nhanh chóng đến chỗ kia, nhưng cũng không phải là không có biện pháp khác, không phải sao? Hơn nữa, giờ Thích Ngạo Sương có thể chạy tới chạy lui, bọn họ vui mừng còn không kịp. Táp Mẽ

Nhĩ trốn vào bên trong Không Gian Thời Không, ai biết hãn trốn vào không gian, thời gian nao chứ?

"Mẹ, trước mắt chúng ta phải nghĩ biện pháp rời khỏi đây thôi." Chợt Kim Liên xụ mặt.

"Có ý tứ gì?" Thích Ngạo Sương nghe được chỗ không đúng.

"Mẽ Tu Vương éo là đó, là một sắc lang. Cái chỗ này là hoa viên nhà hãn, trước kia Tạp Mẽ Nhĩ dẫn chúng con đi tới đây rồi. Người này." Kim Liên muốn nói lại thôi.

"Người này, có thể. Có thể." Lưu Ly cũng giựt giựt khóe miệng, "Có thể người hương thấy người, chúng ta phải nhanh chóng.....!"

Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, từ trong miệng Kim Liên đã đại khái biết Mẽ Tu Vương là hạng người gì rồi. Hiện tại đổi lại thân thể, giờ quả thực có chút phiền toái. Vẫn là nghe lời Kim Liên rời đi sớm một chút, bởi vì lực lượng của nàng mất hơn phân nửa rồi, tương đương với việc bị giáng xuống nhiều tầng. Nếu như gặp phải xung đột, thì với thực lực này quả thực rất bất lợi.

Thích Ngạo Sương gật đầu một cái, cùng Kim Liên Lưu Ly chuẩn bị rời đi. Bọn họ thấy chỗ này rất đẹp, không khí rất yên bình. Động vật nhỏ không sợ người, ngược lại là tò mò nhìn ba người đột nhiên xuất hiện ở đây.

"Mẹ, người xa bọn con có nhớ bọn con không?"

"Nhớ" Thích Ngạo Sương nghiêm túc trả lời.

"Vậy có nhớ Lãnh Lăng Vân, Phong Thiểu và Tạp Mẽ Nhĩ không?" Kim Liên lại đột ngột hỏi như thế nói.

Thích Ngạo Sương vẫn như cũ gật đầu: "Nhớ."

"Vậy người nhớ ai nhất?" sắc mặt của Kim Liên lại nghiêm túc.

Thích Ngạo Sương sững sốt, ngừng lại, nhìn Kim Liên.

"Mẹ, người nhớ nhất là ai?" Kim Liên cũng không buông tha, tiếp tục hỏi.

Thích Ngạo Sương nhìn Kim Liên, một hồi lâu không nói gì. Hồi lâu, Thích Ngạo Sương chợt cười, nụ cười ấy rực rỡ đẹp mắt, tiếp ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, nhẹ giọng nói ra: "Thật ra thì, ta nhớ nhất chính là."

"Ah, vị tiểu thư xinh đẹp này, nàng lạc đường sao?" Đang ở thời điểm Thích Ngạo Sương thản nhiên muốn nói ra lời trong lòng của bản thân thì một thanh âm của nam nhân cắt đứt lời nói. Chỉ là cái thanh âm này, nghe thế nào cũng không thoải mái. Rõ ràng là thanh âm nam nhân mà lại có chút kiêu mị.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 3: Nữ Nhân Của Tập Mễ Nhĩ

A

~ vị tiểu thư xinh đẹp này, nàng lạc đường sao?" Đang ở thời điểm Thích Ngạo Sương thần nhiên muốn nói ra lời thật lòng của mình thì đột ngột bị thanh âm của một nam nhân cắt đứt. Chỉ là cái thanh âm này, nghe thế nào thế nào cũng thấy không thoải mái. Rõ ràng là thanh âm của một người đàn ông lại mang chút kiêu mị.

Kim Liên và Lưu Ly lộ ra vẻ mặt chán ghét, vừa nói ra khỏi miệng xong thì ngay lập tức xuất hiện, trong lòng hai đứa đang mắng hăn là tên ẻo lả. Thích Ngạo Sương theo thanh âm nhìn lại thấy một nam nhân anh tuấn đang dựa vào gốc cây, bày ra một cái tư thế nhìn rất tuấn tú. Màu vàng quần kia bay bay theo gió, ngũ quan rõ ràng, đôi môi mỏng rất là hấp dẫn, mắt màu xanh dương như nước biển nhìn rất xinh đẹp. Nếu như hăn không có mấy lời trêu hoa ghẹo nguyệt thì người đàn ông này từ bên ngoài nhìn vào là cực kỳ hoàn mỹ, chắc còn là người trong lòng của rất nhiều thiếu nữ. Rất khó tưởng tượng thanh âm vừa rồi là do hăn phát ra. Dĩ nhiên, người này chính là Mễ Tu Vương trong miệng Kim Liên mới nhắc đến.

"Đúng vậy a~ ta lạc đường, nơi này là nơi nào?" Thích Ngạo Sương nhìn Mễ Tu Vương, khẽ mỉm cười nhẹ giọng hỏi.

Nụ cười này phong tình, làm cho Mễ Tu Vương ngẩn ngơ, thiếu chút nữa trượt khỏi thân cây.

Kim Liên và Lưu Ly co rút khóe miệng, Kim Liên nhỏ giọng nói: "Để ý đến hăn làm hả mẹ?"

"Ta hiện tại lại không thể bay, con còn bắt ta đi bộ đến tòa thành kia, nơi đó chắc cách nơi này rất xa. Có một kẻ sẵn lòng, việc gì mà không dùng?"

Thích Ngạo Sương môi không động, từ trong kẽ răng nặn ra những lời này.

"Bà bà anh minh." Lưu Ly vừa nghe, vui vẻ ra mặt khích lệ . Sắc mặt Kim Liên biến đổi, trong lòng của nó chột dăng lên cảm giác xấu. Nó cảm giác về sau mình sẽ rất thê thảm, Lưu Ly theo mẹ thì chỉ có họ mấy cái tư tưởng xấu xa thôi, khẳng định chắc chắn, là tuyệt đối chắc chắn!

"Nơi này là hoa viên của ta. Tiểu thư người từ đâu tới đây?" mắt của Mễ Tu Vương không chớp lấy một cái, tham lam quan sát tất cả của Thích Ngạo Sương. Thật là một báu vật nhân gian.

"Ta từ trong khe hở thời không bị văng ra đây." Thích Ngạo Sương nói thật.

"A, thật là quá bất hạnh." Mễ Tu Vương làm ra một bộ dạng đau lòng. Thật ra thì hắn cũng sớm đã cảm thấy. Có một cỗ không gian đang giao động, nên hắn tới đây tra xét. Khi hắn thấy mấy người Thích Ngạo Sương liền đoán được đối phương nhất định là từ vị diện khác ngoài ý muốn tới chỗ này. Nhưng vẫn muốn hỏi xem đối phương trả lời thế nào, giờ Thích Ngạo Sương nói thật làm cho hắn có thêm mấy phần hảo cảm với nàng.

"Tiểu thư, ta còn chưa có thỉnh giáo tên của nàng, ta thật sự là quá thất lễ. Tên của ta là Mễ Tu." Mễ Tu Vương mỉm cười đi lên trước .

"Ta tên là Thích Ngạo Sương." Thích Ngạo Sương lần nữa mỉm cười gật đầu.

"Nếu như tiểu thư không ngại, hãy đến phủ ta nghỉ ngơi, rồi cho ta biết xem nàng định đi đâu có được hay không." Mễ Tu vương mời mọc.

"Vậ thì phiền toái ngại." Thích Ngạo Sương cũng không từ chối mỉm cười gật đầu.

Mễ Tu Vương xoay người vỗ tay một cái, nơi xa vang lên âm thanh đình đng, đợi đi gần, Thích Ngạo Sương và hai đứa một hàng ba người sáu con

mắt đang trừng lờn, đây là cái gì? Hai con tuần lộc kéo một chiếc xe hồng phấn, toàn bộ phía sau là hoa hồng. Thích Ngạo Sương lạnh đến buồn nôn, nàng chột hiệu người đàn ông này không chỉ sắc, mà là sắc cực phẩm.

"Ngạo Sương tiểu thư, xin mời." Mễ Tu vương mỉm cười làm động tác mời.

Thích Ngạo Sương gật đầu cười, nhắc chân lên xe nai. Kim Liên và Lưu Ly cũng từ phía sau bò lên. Mễ Tu Vương thấy Kim Liên và Lưu Ly, nháy mắt, nghi ngờ hỏi: "Hai đứa bé là?"

Kim Liên và Lưu Ly vừa nghe lời này liền nổi giận, giờ hăn mới nhìn thấy bọn nó! Trong mắt của hăn từ đầu tới đuôi cũng chỉ thấy được Thích Ngạo Sương mà thôi.

"Nàng là mẹ ta, người nói chúng ta là ai?" Kim Liên thở phì phò toát ra một câu.

Mễ Tu Vương hóa đá, đứng tại chỗ há hốc miệng. Sau đó hăn lại rất mau khôi phục sắc mặt bình thường, cười híp mắt gật đầu một cái. Bởi vì hăn nhìn thấu Chân Thân của Kim Liên và Lưu Ly! Cái hai tên Tiểu Gia Hỏa này cũng không phải là loài người, như vậy thì khẳng định không phải là con của vị tiểu thư này.

"Ha ha, đi thôi." Mễ Tu Vương cũng chen lên xe, làm cho Kim Liên một hồi xem thường. Hai con tuần lộc xuất phát, dọc theo đường đi Thích Ngạo Sương thưởng thức cảnh đẹp chung quanh. Nhìn cảnh tượng chung quanh, lòng của nàng bình ổn lại.

Dần dần, một tòa cung điện trắng như tuyết xuất hiện. Một chuỗi tiếng cười như chuông bạc cũng từ xa tới gần.

"Hậu cung khổng lồ." Kim Liên nhỏ giọng nói thầm một câu.

Mẽ Tu Vương làm bộ không nghe thấy, vẫn như cũ mỉm cười nhìn phía trước mặt.

Cuối cùng đã tới trước cung điện, xe nai ngừng lại. Một đám nữ nhân vốn là đang chơi đùa ở gần suối phun, nghe thấy tiếng động thì toàn bộ chạy tới. Thích Ngạo Sương quan sát, thật đúng là cảnh tượng bao la, người loại gì cũng có. Tóc vàng, tóc tím, tóc đỏ, da trắng, da đen, vóc người nhỏ nhắn, hoặc thân hình cao lớn một chút, chặc chặc, thật đúng là đầy đủ hết. Nhưng là họ có một điểm giống nhau chính là trên mặt cũng tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

"Vương, ngài đã về rồi."

"Vương, tối nay ngài nói đến nghe ta đàn."

"Vương, này tối mai là đến lượt ta."

Thanh âm ồn ào đem Mẽ Tu Vương Bao vây. Thích Ngạo Sương nhìn một màn này cảm thán, một người đàn ông có hai nữ nhân đã nhức đầu, có ba nữ nhân thì ví tiền phải lớn, có bốn nữ nhân trở lên, đó chính là bản lĩnh lớn rồi.

Vậy mà Mẽ Tu vương này, có dung mạo, có địa vị, có nhiều nữ nhân, thủ đoạn càng thêm hạng nhất. Bởi vì có nữ phát hiện ra nàng, vui mừng hô: "Ah, Vương lại mang tỷ muội về sao?" Sau đó tất cả nữ nhân đều chạy đến chỗ Thích Ngạo Sương.

"Muội muội, vương là đàn ông tốt nhất thiên hạ. . . ."

"Đúng vậy a~muội muội, muội ở lại đây đi. Cùng chúng ta làm bạn."

"Muội muội, cuộc sống nơi này là hạnh phúc nhất."

Mễ Tu Vương hài lòng cười nhìn bên này, Thích Ngạo Sương cũng không nói chuyện, chỉ là trầm mặc mỉm cười. Kim Liên và Lưu Ly lúc này lên tiếng: "Các người xong chưa ? Chúng ta và mẹ chỉ là đi ngang qua đây thôi, còn muốn tìm phụ thân cho chúng ta à!"

Mẹ, phụ thân! Hai từ này làm cho đám nữ nhân im bật. Nhưng là cũng chỉ là an tĩnh một hồi.

"A ——!" Tiếng thét chói tai thiếu chút làm thủng màng nhĩ Thích Ngạo Sương. Sau đó mấy nữ nhân kia bộ mặt điên cuồng, mới vừa rồi dịu dàng mà giờ bộ mặt trừng lớn, mắt mở to, ngồi chồm hổm mà nhìn Lưu Ly và Kim Liên.

"Đứa bé thật là đáng yêu! Để cho ta bế Bảo Bảo!"

"Ta ôm trước, ta trước!"

..... Trường hợp này quá hỗn loạn lên, Thích Ngạo Sương mỉm cười với Kim Liên và Lưu Ly nét mặt ra vẻ “ Các con tự cầu nhiều phúc vào” rồi cùng Mễ Tu Vương ngang nhiên đi luôn.

"Để cho nàng chê cười." thanh âm Mễ Tu Vương vẫn ẻo lả như vậy.

"Không có việc gì." Thích Ngạo Sương cười cười, đi theo Mễ Tu Vương vào cung điện. Trong cung điện tất cả người hầu đều là nữ nhân, không có một nam nhân nào tồn tại.

Mễ Tu vương dẫn Thích Ngạo Sương tới một căn phòng xa hoa rồi kêu thị nữ bưng trà.

"Người và Tật Mễ Nhĩ là quan hệ như thế nào?" Thích Ngạo Sương mới vừa ngồi xuống, sắc mặt Mễ Tu Vương không phải đáng vẻ hì hì như lúc này, mà là nghiêm túc khác thường.

"Hả?" Thích Ngạo Sương hứng thú nâng trà lên nhấp một ngụm, nhìn Mễ Tu Vương nhưng không có trả lời ngay.

"Hai đứa bé kia, trên người lực lượng bọn họ, ta đã thấy qua trên người Tạp Mễ Nhĩ." Mễ Tu Vương lúc này mới nói ra căn cứ của hắc, "Người, biết Tạp Mễ Nhĩ?"

"Đúng vậy a~" Thích Ngạo Sương gật đầu, để ly trà xuống.

"Người và hắc là quan hệ thế nào?" Mễ Tu vương lúc này lại có tí khẩn trương.

"Ta thích nhất là trà hoa hồng hắc ngâm chế." Thích Ngạo Sương khẽ mỉm cười, trả lời như vậy.

Sắc mặt của Mễ Tu vương lại thay đổi hoàn toàn, thậm chí có chút sợ hãi. Cô gái trước mắt này lại cùng Tạp Mễ Nhĩ có quan hệ tốt vậy. May mà mới vừa rồi mình còn mềm mỏng với nàng ta!

Thích Ngạo Sương nhìn có chút nghi ngờ, khẽ hí mắt nói: "Người hình như rất sợ Tạp Mễ Nhĩ. Chẳng lẽ hắc đã làm gì người sao?"

"Hắc, hắc không cần làm cái gì cả, sự hiện hữu của hắc sẽ làm cho mọi người cảm thấy sợ hãi. Không có lý do gì cả." Mễ Tu vương cau mày nặng nề nói. Nhưng trong lòng đau khổ. Tạp Mễ Nhĩ, thân phận bí ẩn, chỉ cảm thấy hắc thần bí khó lường, mà thái độ của Thiên Vương đối với hắc là rất cung kính, rất tôn trọng. Bình thường Tạp Mễ Nhĩ thỉnh thoảng sẽ tham dự một vài bữa tiệc, nhưng là đều là trầm mặc ít nói, thỉnh thoảng dịu dàng cười cười. Nhưng nụ cười đó làm cho bọn họ không rét mà run. Người như vậy lại có thể pha trà cho Thích Ngạo Sương! Nghĩ cũng không dám nghĩ. Chẳng lẽ, nàng ta là nữ nhân của Tạp Mễ Nhĩ? ! Mễ Tu Vương bị chính ý nghĩ của mình dọa hết hồn. Nhưng là cũng không phải là không thể!

Thích Ngạo Sương sững sốt, đây là cái gì lý do. Tạt Mễ Nhĩ ở cái thế giới này thật sự là đáng sợ như vậy sao?

"Ta muốn tìm hắc. Còn có những bằng hữu khác nữa." Thích Ngạo Sương mở miệng nói thẳng ra mục đích của mình.

"Người nghĩ tìm được hắc sao?" Mễ Tu vương đứng lên, "Đoạn thời gian trước hắc đột nhiên biến mất, nhưng là hắc thường mất tích như vậy. Nghe nói hắc là đi ra ngoài du ngoạn. Khó tìm. Những người khác ta có thể giúp người tìm, nói một chút đặc điểm đặc biệt đi."

"Người, tại sao nguyện ý giúp ta?" Thích Ngạo Sương ngược lại cảm thấy kỳ quái. Mễ Tu Vương lần đầu tiên gặp mặt, không có bất kỳ giao tình gì, nhưng mà đối phương lại nguyện ý trợ giúp nàng.

Mễ Tu Vương mắt tròn trăng, trong lòng nghĩ, vì Tạt Mễ Nhĩ pha trà cho người uống chứ sao. Nhưng không dám nói ra

"Không tại sao, chính là suy nghĩ muốn giúp vậy thôi." Mễ Tu Vương nói ra cái lý do chẳng hề thuyết phục.

Thích Ngạo Sương cũng không nghiên cứu kỹ, mà là miêu tả dáng vẻ bề ngoài của mọi người cho hắc biết. Lãnh Lăng Vân thì nàng miêu tả hai lần, là nam tử áo trắng, hoặc nam tử tóc tím.

"Cái thế giới này rất lớn, ta sẽ nhờ sáu vị Vương kia giúp đỡ nữa. Điều này cần một đoạn thời gian rất dài. Trong khoảng thời gian này người trước hết cứ ở đây đã." Mễ Tu vương nói xong có chút ngượng ngùng cười cười, "Dĩ nhiên, ta sẽ không an bài người và sủng vật của ta ở chung."

Thích Ngạo Sương cũng cười cười, không nói gì. Mễ Tu vương bây giờ nhìn Thích Ngạo Sương cười không bao giờ dám mơ tưởng gì nữa rồi. Nói giỡn sao, là người của Tạt Mễ Nhĩ, hắc làm sao dám nhúng chàm được, nghĩ cũng không được nghĩ!

Thích Ngạo Sương quan tâm nhất là an nguy của mọi người. Mặc dù nàng biết cơ hội tìm được họ ở đây là rất nhỏ nhoi, nhưng nhỏ nàng cũng phải thử.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 4: Tất Cả Đầu Là Thiên Định

Ở

trong cung điện của Mễ Tu Vương, Thích Ngạo Sương nhằm chán trải qua ngày chờ đợi tin tức của Mễ Tu vương. Vậy mà chưa chờ được tin tức nàng quan tâm, mà lại có một tin tức làm cho nàng kinh ngạc .

"Người nói là Bạch Vương trong thất Vương tạo phản đã giết chết Thiên Vương?" Thích Ngạo Sương nhìn mặt Mễ Tu vương trầm như nước xác nhận lại tin tức.

"Đúng vậy, Bạch Vương tạo phản, giết Thiên vương, không biết dùng biện pháp gì hấp thu tất cả lực lượng của Thiên Vương. Hiện tại hãn muốn thống trị toàn bộ thế giới." Mễ Tu vương trầm giọng nói, sắc mặt càng ngày càng khó coi.

"Hiện tại hãn cho người lựa chọn thần phục hay phản kháng?" Thích Ngạo Sương nghi ngờ hỏi.

"Không. Là trực tiếp giết chết." Mễ Tu vương cười khố, tiếp tục nói, "Căn bản cũng không đợi chúng ta có cơ hội thần phục. Bạch vương trở thành Thiên vương, hãn muốn nắm vùng thế lực của mình. Hơn nữa, Bạch vương trở thành Thiên vương, Bạch Vương mới cũng sẽ xuất hiện. Còn lại Lục vương một khi cùng mới Bạch vương gặp nhau, có thể mở ra Tu La chi ấn, tiêu diệt Thiên vương."

"Vậy các người trước kia sao không tạo phản, tiêu diệt Thiên Vương trước?" Thích Ngạo Sương thuận miệng hỏi.

"Đúng, nhưng mà chúng ta không thể." Mễ Tu vương trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt, có mấy phần dịu dàng, "Thiên vương, rất tốt."

Thích Ngạo Sương không nói gì, bởi vì nàng nhìn ra Mễ Tu Vương và Thiên Vương quan hệ rất tốt. Bởi vì ánh mắt của Mễ Tu vương có chút phiêu hốt, từ từ hiện lên ưu thương tiếp chuyển biến thành tức giận: "Ta thật sự không thể ngờ rằng, Bạch vương lại có thể xuống tay giết chết Thiên vương! Hẳn rõ ràng cùng Thiên vương có quan hệ rất tốt. Mỗi một năm tiệc rượu hai người đều uống say như chết, có lúc thậm chí ôm nhau mà cười. Tại sao Bạch vương lại làm vậy? ! Tại sao, tại sao? !" Mễ Tu vương nói xong lời cuối cùng đã tức giận không thể tự kiềm chế, nắm đấm nện thẳng xuống bàn.

"Vấn đề này, người tự mình hỏi hẳn không phải tốt hơn sao?" Thích Ngạo Sương trầm giọng nói.

"Ta là muốn đích thân hỏi, hơn nữa là đích thân làm thịt hẳn." Sắc mặt của Mễ Tu vương lạnh xuống, đứng lên nói, "Ngạo Sương tiểu thư, ta muốn lên đường, đi cùng mấy người khác. Chúng ta phải tìm Bạch vương mới, mở ra Tu La chi ấn, đánh chết Thiên vương." Mễ Tu vương lúc nói lời này đáy mắt thoáng qua một tia đau đớn.

"Cho nên?" Thích Ngạo Sương thoáng chút dăm chiêu.

"Cho nên ở đây tất cả mọi người đều phải phân tán. Ta không muốn Thiên Vương xuống tay với cả những người bình thường. Còn người, người có muốn cùng ta khởi hành không? Và cả dự định của người nữa?" Mễ Tu vương trầm giọng hỏi.

"Ta đương nhiên là đi theo người. Ta hiện tại lực lượng đã yếu không nói, nhưng mục đích của ta là Điện Thiên Vương, người cảm thấy bây giờ Thiên vương sẽ thân thân ái ái mời ta vào đó sao?" Thích Ngạo Sương trả lời "Đi theo bên cạnh người đầu gù người sẽ giúp ta, có hộ vệ miễn phí, tội gì không đi?"

Mễ Tu vương có chút im lặng, tiếp gật đầu một cái: "Tốt, vậy chúng ta chuẩn bị lên đường đi. Còn nữa, chúng ta phải chú ý ẩn núp hành tung, Thiên vương bây giờ đang ở phái người lòng bắt chúng ta."

"Đã hiểu" Thích Ngạo Sương gật đầu. Thân phận của nàng bây giờ căn bản là con cá nhỏ thôi, đáng nói gì chứ.

"Vậy thì chuẩn bị một chút đi." Mễ Tu vương có chút mệt mỏi nói.

"Đồ của ta để ở trong Nhẫn Không Gian." Thích Ngạo Sương trả lời, tiếp nghi ngờ hỏi, "Vậy các thủ hạ của ngươi, ngươi định sắp xếp sao?"

"Còn có thể thế nào được, nếu như người của Thiên Vương đến thì chỉ có thể phục tùng mà thôi." Mễ Tu vương than thở "Ta không muốn bọn họ bị bất kỳ tổn thương nào. Mà bọn họ chia ra trông coi lãnh địa nhỏ, Thiên vương hẳn là sẽ không làm khó bọn họ. Còn đối với chúng ta thì hẳn sẽ đuổi tận giết tuyệt."

"Ngươi là một lãnh tụ tốt." Thích Ngạo Sương nhìn mặt của Mễ Tu vương có chút đau thương, một câu đó của nàng là phát ra từ nội tâm. Mặc dù người này nói chuyện có chút éo lá, hơn nữa nhìn rất sắc, nhưng nội tâm cũng mềm mại hiền lành.

"Ha ha, tất nhiên ta là người tốt mà" Mễ Tu vương nói xong câu này liền không nói thêm lời, mà là xoay người phất tay nói, "Buổi tối ta ở cửa đại điện chờ ngươi, ta còn có chuyện phải xử lý."

"Được, chớ suy nghĩ quá nhiều, có một ngày tất cả đều sẽ khôi phục nguyên dạng ." Thích Ngạo Sương hướng về phía bóng lưng Mễ Tu vương an ủi.

Mễ Tu vương chỉ là phất tay một cái, không nói gì thêm.

Rất nhanh, trong cung điện liền ồn ào lên, có tiếng khóc, có tiếng ồn ào, tiếng bước chân dồn dập. Thích Ngạo Sương tựa vào cây cột, nhìn cung

điện biến hóa, trong lòng cảm khái. Vào lúc này là có thể nhìn ra tâm lý của mỗi người rồi. Quả nhiên là hoạn nạn thấy chân tình. Có nữ người khóc rống không muốn rời Mễ Tu vương mà đi, cũng có cầm theo tài sản chạy thực mạng. Nhân tính a~, Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng lắc đầu cảm thán.

"Mẹ! Mễ Tu vương, thật ra thì cũng không tệ lắm." Kim Liên xuất hiện ở bên người Thích Ngạo Sương, nhẹ nhàng than thở nói.

"Đúng vậy, bắt đầu ta còn rất ghét hẳn, cảm thấy hẳn nói chuyện thật buồn nôn. Không ngờ hẳn lại là một người tình nghĩa." Lưu Ly cũng ra ngoài, nàng trên lưng của Kim Liên, hai tay vòng qua cổ Kim Liên, rướn người lên nhìn tình cảnh hỗn loạn.

"Ta rất ngạc nhiên thì ra Thiên Vương là người như vậy." Thích Ngạo Sương lại bỏ lại như vậy câu. Có thể để cho Mễ Tu vương sùng bái như thế, chắc cũng là một người cực kì dịu dàng lương thiện mà thôi.

"Mẹ phải nắm chặt thời gian khôi phục lực lượng đi thôi. Luôn như vậy con thật chẳng có cảm giác an toàn." Kim Liên cong môi kháng nghị.

"Người là nam nhân mà lại còn nói lời như thế." Lưu Ly vươn tay níu lấy miệng Kim Liên, kéo mạnh làm cho Kim Liên đau đến nhe răng trợn mắt.

"Ta hiện tại liền để cho nàng biết ta có phải nam nhân hay không" Kim Liên nói xong, liền lôi kéo Lưu Ly cùng nhau biến mất không thấy gì nữa. Thích Ngạo Sương buồn cười lắc đầu.(Khụ khụ ~~ cái này là sao nha ..* cười để tiện*)

Bóng đêm dần dần phủ xuống, trong cung điện dần dần vắng vẻ , cuối cùng một màn tĩnh mịch, chỉ có tiếng gió ô ô tại trong cung điện vang vọng. Thích Ngạo Sương đứng ở cây cột vừa nhìn Mễ Tu vương đang chán chường, nhẹ nhàng than thở.

"Mẽ Tu vương, tất cả đều là nhất thời. Là của người sẽ là của người, tất nhiên đi rồi sẽ trở lại. Không phải người, người ép ở lại cuối cùng cũng sẽ bỏ người đi thôi. Hiện tại có cơ hội, người phải phân biệt rõ cái gì của người, cái gì không phải." Thích Ngạo Sương lên tiếng an ủi.

"Là của ta cuối cùng là của ta, không phải của ta cuối cùng sẽ rời đi."
Mẽ Tu vương lắng bầm lời của Thích Ngạo Sương, ánh mắt có chút mê mang.

"Trước kia có nhiều thứ che mắt người, giờ không phải đã rõ ràng rồi sao?"
Thích Ngạo Sương cười cười hỏi.

Ánh mắt của Mẽ Tu vương dần dần trong suốt, hiểu Thích Ngạo Sương muốn nói gì, từ từ ngẩng đầu nhìn Thích Ngạo Sương nói: "Ta đã hiểu, cảm ơn người."

"Không cần cảm ơn, đi thôi, lên đường, ta còn muốn người giúp ta tìm người." Thích Ngạo Sương nở nụ cười, "Người mà cứ chán chường như thế thì người gặp nguy hiểm sẽ là ta đó nha."

Mẽ Tu vương mỉm cười: "Thích Ngạo Sương, mặc kệ như thế nào, cảm ơn người. Tên của ta không phải Mẽ Tu vương, tên của ta là Mẽ Tu Tư."

"Tốt, Mẽ Tu Tư, đi thôi, lên đường." Thích Ngạo Sương hướng về phía Mẽ Tu Tư cười cười, hai người cứ như vậy đi ra khỏi đại điện.

Mẽ Tu Tư đứng ở đại điện bên ngoài xoay người nhìn đại điện, Thích Ngạo Sương cho là Mẽ Tu Tư những kỉ niệm ở đây, vì vậy đứng không nhúc nhích chờ đợi. Nhưng lại từ từ trợn to hai mắt, nhìn Mẽ Tu Tư đang đọc chú ngữ, hai bên cung điện chậm rãi đưa ra một cái không gian trong suốt chụp lấy cung điện, từ từ khép lại. Tiếp đó là tiếng ùng ùng, cung điện từ từ bị vùi lấp.

Thích Ngạo Sương nhìn trợn mắt hốc mồm, cho đến Mễ Tu Tư quay lại, Mễ Tu Tư cười cười: "Cung điện của ta chính là thiết kế như thế, có thể biến thành cung điện dưới lòng đất. Hoặc là di chuyển lên không trung, nhưng mà tốc độ của nó hơi chậm."

"Các người mỗi Vương có một cung điện đều có nét độc đáo riêng sao?" Thích Ngạo Sương kinh ngạc.

"Đúng." Mễ Tu Tư gật đầu một cái, "Đi thôi. Ta vẫn quên nói cho người biết, Bên cạnh Nguyệt Vương là một người trẻ tuổi, rất giống một băng hữu mà người mô tả. Hắn có một mái tóc màu đỏ, am hiểu nhất là Phong Hệ ma pháp. Ta cảm thấy Nguyệt Vương cho là hắn có tiền đồ vô hạn, muốn đem hắn bồi dưỡng thêm."

"Là Phong Dật hiên!" Thích Ngạo Sương kích động hô lên.

"Hình như đúng là tên này. Nguyệt Vương tiền nhiệm muốn thu nhận hắn nhưng mà hắn nói có chuyện quan trọng phải làm. Nguyệt Vương tức giận, đem hắn ném vào trong không gian tu hành." Mễ Tu Tư thấy Thích Ngạo Sương trên khuôn mặt vội vàng trấn an nói, "Không phải lo lắng. Cái không gian kia không có bất kỳ nguy hiểm gì, ngược lại là nơi tu hành rất tốt. Chúng ta bây giờ chính là đang đi tìm Nguyệt Vương, trước cùng hắn hội hợp cùng đến chỗ Ly Vương, đó là lãnh địa xa nhất cũng là an toàn nhất." Mễ Tu Tư nói tới chỗ này lại thở dài.

"Nguyệt Vương vẫn còn ở trong cung điện của hắn? Đây chẳng phải là mục tiêu rất rõ ràng?" Thích Ngạo Sương lo lắng hỏi.

"Không, Nguyệt Vương đã giàn xếp tốt tất cả." Mễ Tu Tư nhẹ nhàng lắc đầu.

"Vậy chúng ta làm sao tụ họp với Phong Dật hiên đây? Phong Dật hiên sẽ như thế nào?" Thích Ngạo Sương quan tâm nhất là cái này. Bởi vì Phong Dật Hiên giống nàng, lực lượng chắc cũng mất hơn nửa.

"Người không phải lo lắng. Không gian tu hành của Nguyệt Vương có thể mang theo người. Không đúng, nó chỉ là một cái vòng tay thôi, có thể mang theo." Mễ Tu Tư giải thích. Thích Ngạo Sương vừa nghe lời này cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

"Chỉ là, chúng ta cũng nhất định phải nhanh. Tìm được Nguyệt Vương vội vàng cùng các Vương khác tụ họp, Bạch vương mới ra đời ở đâu, thời gian nào chúng ta đều không biết được! Cái này điểm chết người!" Mễ Tu Tư vừa nghĩ tới vấn đề mấu chốt nhất, đau cả đầu.

"Trở thành Bạch vương có điều kiện gì sao?" Thích Ngạo Sương hỏi.

"Không có. Cứ như vậy không giải thích được" Mễ Tu Tư nói đến đây sắc mặt càng khó coi "Nghe nói tất cả đều là Thiên Định. Mẹ kiếp! Cái gì gọi là Thiên Định? Chúng ta làm sao biết đi đâu tìm mới Bạch vương đây!" Mễ Tu Tư càng nói càng tức giận.

Thích Ngạo Sương lại có chút nghi hoặc rồi, Thiên Định là sao? Tất cả đều là Thiên Định? Là có ý gì

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 5: Phong Dật Hiên Trở Lại

A

i, ai đòi giết ta thía? Ngạo Sương và Mễ Tu Tư lên đường. Mễ Tu Tư dẫn một con vật hai đầu tới để cười. Nó có sức chịu đựng rất dẻo dai, hình dáng càng khiến Thích Ngạo Sương giật mình. Nó giống với kỳ lân của phương Đông, có thể bay trên bầu trời, có thể bơi dưới nước, đi trên đất cũng vô cùng vững vàng, có điều tốc độ không nhanh lắm. Lên đường rồi Thích Ngạo Sương mới biết thế giới này rất lớn. Các dãy núi nối nhau trùng điệp, chim khổng lồ bay lượn trên không, tiếng kêu kỳ lạ ngân nga kéo dài. Cây cối xanh ngắt cao vút tầng mây làm người ta thích thú. Đất đai tươi xộp phì nhiêu tỏa ra mùi thơm nồng nàn.

“Mễ Tu Tư, người có thể nói một chút về Tạp Mễ Nhĩ được không?” Thích Ngạo Sương phá vỡ không khí yên lặng giữa hai người.

“Vừa như thần linh, vừa như ma quỷ, có lúc rất dịu dàng như con người. Nhưng thực chất hẳn không phải thần, không phải ma, không phải con người cũng không phải là Yêu tộc.” Mễ Tu Tư cho một đáp án nửa thật nửa giả.

Thích Ngạo Sương hơi sửng sốt, hỏi tiếp: “Tạp Mễ Nhĩ này có kiêng kỵ cái gì không? Ví dụ như có người mà hắn sợ?”

“Ha ha, người đang đùa à?” Mễ Tu Tư nở nụ cười bất đắc dĩ, “Trên thế giới này có ai khiến hắn sợ?”

Sau khi nghe xong lời Mễ Tu Tư thì trong lòng Thích Ngạo Sương chấn động. Nàng biết không phải đám Mễ Tu Tư không biết người khiến Tạp Mễ Nhĩ lưu vong là ai. Người kia cũng là người đứng sau học viện Tinh Thần. Xem ra không biết được ai là người thống trị thế giới này.

Thích Ngạo Sương im lặng, ngược mắt nhìn phía trước. Ánh mặt trời chiếu xuyên qua đại thụ, tạo ra ánh sáng rực rỡ khiến tâm tình người ta hơi tốt lên được một chút. Mấy ngày ngọt ngào trôi qua, quang cảnh xung quanh vẫn không thay đổi, chỉ có đại thụ cao vút tầng mây. Dường như cánh rừng rậm này không có giới hạn vậy.

Dường như Mễ Tu Tư nhìn thấu suy nghĩ của Thích Ngạo Sương, vào một ngày, hần mỉm cười, nói với nàng: “Thích Ngạo Sương, đừng lo lắng, sẽ hội hợp với Nguyệt Vương nhanh thôi. Người sắp được thấy bằng hữu của mình rồi.”

“Hội hợp ở đâu? Sao ta cảm thấy cánh rừng này như không có điểm cuối vậy.” Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn về phía trước, hỏi đầy buồn phiền.

“Tới Nguyệt Trì, căn cứ địa bí mật của Nguyệt Vương.” Mễ Tu Tư cười, nhàn nhạt nói, “Quả thật khu rừng này hơi lớn nhưng không phải không có điểm cuối. Tất cả mọi chuyện đều có điểm tận cùng, tự nhiên khu rừng này cũng có.”

Trong mắt Thích Ngạo Sương lóe lên ánh sáng, nhìn vẻ mặt hơi rầu rĩ của Mễ Tu Tư, không nói gì. Mễ Tu Tư này dường như cũng có chuyện xưa.

Quả nhiên khu rừng rậm này có điểm cuối. Đi tiếp ba ngày là tới bìa rừng. Bên ngoài khu rừng là hoang mạc rộng lớn. Gió thổi vù vù, cát vàng bay đầy trời, trong tầm mắt toàn là sương mù.

“Nguyệt Trì ở đây ư?” Thích Ngạo Sương nghi ngờ mà nhìn hoang mạc không thấy đầu ở trước mặt, hỏi.

“Dĩ nhiên. Nơi này chính là nơi bắt đầu lãnh địa của Nguyệt Vương. Chỉ có ta và hần biết căn cứ bí mật kia mà thôi.” Mễ Tu Tư cười cười, “Đi theo ta.”

Thích Ngạo Sương lấy một cái áo choàng ra từ chiếc nhẫn không gian, choàng lên, đi theo Mễ Tu Tư vào sa mạc mịt mờ. Cát vàng, cuồng phong, cây xương rồng khổng lồ, ban đêm chỉ có bọt cạp và rắn. Nhàm chán đi tiếp hai ngày, Mễ Tu Tư ngẩng đầu nhìn trời: “Cuối cùng cũng tới rồi.”

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu thì thấy trên bầu trời cách đó không xa có một ảo cảnh. Đó là hình ảnh phản xạ của một cung điện, không khác với cung điện của Mễ Tu Tư là mấy, xung quanh sắc màu rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.

“Cái này là ảo ảnh ư?” Thích Ngạo Sương cau mày.

“Ừ. Đây là ảo ảnh của cung điện của Nguyệt Vương. Ảo ảnh này xuất hiện rất nhiều tổng sa mạc. Nhưng ảo ảnh này cũng dẫn tới lối vào một nơi khác.” Mễ Tu Tư mỉm cười, vỗ nhẹ lên con vật đang cưỡi. Nó từ từ bay lên. Con vật Thích Ngạo Sương cưỡi cũng bay lên theo. Thích Ngạo Sương nghi ngờ nhìn một con chim đang bay qua ảo ảnh đó về phía xa. Nàng nghi ngờ trong lòng rằng sao đây lại là lối vào được?

Nàng sẽ hiểu nhanh thôi. Mễ Tu Tư lấy một khối ngọc hình trăng lưỡi liềm từ trong lòng ra, giơ ra trước mặt. Ảo ảnh đó chậm chậm dập dềnh mở ra như mặt nước, tạo thành một lối đi màu đen. Mễ Tu Tư từ từ bay vào, Thích Ngạo Sương cũng theo sau. Sau khi hai người vào thì ảo ảnh trở về hình dạng ban đầu, khiến người ta không tìm ra chút đầu mối nào.

Một luồng ánh sáng trắng thoáng qua mắt Thích Ngạo Sương, sau đó tầm mắt được mở rộng. Trước mặt nàng là một cái hồ rất lớn. Trước hồ có một dòng thác màu trắng bạc trút thẳng xuống, tạo thành những bọt nước xinh đẹp rồi hòa cùng một thể với hồ nước. Hoa cỏ đủ mọi màu sắc mọc đầy quanh hồ, cũng lóe ra ánh sáng màu trắng bạc. Nhưng khi Thích Ngạo Sương định thần lại thì liền ngây ngẩn. Đó đâu phải là hoa cỏ, mà là tinh thạch. Hồ này là hồ gì mà lại có nhiều tinh thạch với hình dạng thế này?

“Đi nào, ở phía trước.” Mễ Tu Tư xoay người xuống, vồ vồ lên con vật mình cưỡi, ý bảo nó tự do hoạt động. Thích Ngạo Sương cũng xoay người xuống nhưng trong lòng hơi mất bình tĩnh. Phong Dật Hiên...Lập tức có thể nhìn thấy chàng rồi....

Mễ Tu Tư dẫn Thích Ngạo Sương đi về phía trước. Tất cả mọi thứ trên đường đi cũng phát ra ánh sáng màu trắng bạc nhàn nhạt nhưng không có hoa cỏ sống mà đều là hình dạng của tinh thạch mà thôi.

Từ từ, một ngọn núi nhỏ đập vào mắt Thích Ngạo Sương. Trên đó là một tòa lâu đài nhỏ bằng bạch ngọc đứng sừng sững ngạo nghễ. Càng đến gần ngọn núi nhỏ thì lòng Thích Ngạo Sương càng không thể bình tĩnh được. Sắp gặp người mà mình vẫn nhớ nhung rồi. Tên gốc đó lại vì mình mà tình nguyện chết đi. Gặp được hãn thì nên nói gì cho phải đây? Mình nên nói gì, làm gì đây? Thích Ngạo Sương chợt hơi thấp thỏm bất an. Trao đổi thân thể với người kia lâu như vậy, mình gặp hãn thì sao mà chịu nổi đây?

“Lão khốn khiếp khốn kiếp này! Ta nói ta còn có việc. Ta muốn đi tìm tiểu Sương Sương của ta! Người điếc à?” Vừa rẽ vào ngọn núi nhỏ thì một giọng nói quen thuộc đến mức Thích Ngạo Sương suýt nữa thì rơi lệ vang dội cả khe núi. Trong giọng nói tràn đầy tức giận và không cam lòng.

Giọng nói này!

Khẩu khí này!

Ngoài hãn ra thì còn là ai?

“Ta làm thịt ngươi!” giọng nói đầy tức giận của Phong Dật Hiên lại truyền đến lần nữa.

“Người trẻ tuổi không thể nóng tính như thế được. Phải bình tâm tĩnh trí mới có thể đẩy nhanh tốc độ tu luyện.” Một giọng nói bình ổn, không hề nóng giận truyền tới.

“Phi! Chỉ có lão nam nhân không ai thèm mới nói thế!” Phong Dật Hiên vẫn đang tức giận, mắng.

“Ha ha, Nguyệt Nha Nhi, có người nói người là lão nam nhân kìa, ha ha. Có điều cũng có điểm đúng, người là lão xử nam.” Mễ Tu Tư vẫn dỏng tai cẩn thận lắng nghe, vừa đi vào liền cười ha ha, chế giễu.

“Muốn chết à? Ta sớm đã nói với người không được gọi thế!” Giọng nói kia không còn bình ổn như vừa nãy mà hơi tức giận.

Thích Ngạo Sương đứng sau lưng Mễ Tu Tư, chậm rãi, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn mái tóc đỏ rực, trong lòng giờ khắc này lại run rẩy. Mắt này, lông mày này, tóc đỏ này, thật sự là Phong Dật Hiên, thật sự là hắn!

“Ha ha, Nguyệt Nha Nhi, Nguyệt Nha Nhi, thật là buồn cười chết mất. Thì ra lão nam nhân như người mà cũng buồn nôn thế...” Phong Dật Hiên cười ha hả, trắng trợn chế giễu tên của Nguyệt Vương, quay sang nhìn Mễ Tu Tư, muốn nhìn cho rõ xem là ai gọi tên buồn nôn như thế. Nhưng khi hắn thấy bóng dáng sau lưng Mễ Tu Tư thì liền ngừng cười.

“Tiểu tử thúì, người muốn chết phải không?” khuôn mặt anh tuấn của Nguyệt Vương nhăn thành bánh quai chèo, gầm thành tiếng với Phong Dật Hiên. Nhưng khi hắn hô lên câu này thì phát hiện cả người Phong Dật Hiên run lên, vẻ mặt hắn càng kỳ lạ hơn/ “Không phải chứ? Ta chỉ nói thôi chứ không giết người thật đâu. Người có cần sợ thành như vậy không?” Nguyệt Vương lẩm bẫm, bỗng nhiên lại cảm thấy có gì đó bất thường. Trước kia hắn vẫn uy hiếp tiểu tử này, hành hạ hắn nhưng không thấy hắn khuất phục dù chỉ một lần. Tại sao hôm nay lại có biểu hiện như vậy? Là chuyện gì đang xảy ra?

Nguyệt Vương nhìn theo ánh mắt của Phong Dật Hiên thì ngây ngẩn. Sau lưng Mễ Tu Tư là một thiếu nữ xinh đẹp đến mức khiến người ta khó thở. Mái tóc đen nhánh mềm mại xõa sau lưng, đôi mắt sáng như ánh sao trong

đêm khiến người ta không thể dời mắt. Là người mới của Mễ Tu Tư à? Không thể! Nguyệt Vương lập tức bỏ suy đoán này. Vì hơi thở tản ra trên người thiếu nữ đó không giống. Nó như lưỡi dao sắc bén, vừa như cơn gió nhẹ nhàng vờn quanh, vừa như mặt hồ không một gợn sóng. Thiếu nữ này không phải người tầm thường! Nguyệt Vương lập tức cho ra một kết luận như vậy. Nhưng nàng có quan hệ thế nào với tên tiểu tử này?

“Sương....Ngạo Sương....” Phong Dật Hiên mấp máy môi một cách khó khăn, chỉ có thể nói được mấy chữ như thế. Hắn cứ kinh ngạc mà đứng tại chỗ như vậy, mắt sáng rực nhìn Thích Ngạo Sương, chỉ sợ là ảo giác của mình.

“Dật Hiên, là ta” lúc này Thích Ngạo Sương từ từ lộ ra nụ cười, nhẹ nhàng nói ra mấy chữ như thế.

“Thật...thật là nàng sao? Không phải ảo giác của ta chứ?” Phong Dật Hiên chợt rất muốn cười, lại vừa muốn khóc. Là thật ư? Người mà mình ngày nhớ đêm mong đang đứng trước mặt mình ư?

Thích Ngạo Sương mỉm cười nhìn Phong Dật Hiên. Hai người lẳng lẳng nhìn nhau.

“Không phải là ảo giác đâu. Không tin thì thử xem.” Lời này không phải của Thích Ngạo Sương mà là Nguyệt Vương bên cạnh lăm bầm.

Sau đó, một luồng gió hình con rắn cuồng bạo cuốn lấy Phong Dật Hiên, đẩy hắn lên trời rồi vút mạnh xuống hồ.

“A —— Nguyệt Nha Nhi, ngươi nhất định phải chết! Ta giết ngươi! Làm thịt ngươi, băm thành trăm mảnh!” giọng Phong Dật Hiên kéo vô cùng dài trong không trung, vô cùng thâm trầm. Tiếng ào ào vang lên, Phong Dật Hiên hoa lệ bị ném vào hồ.

Thích Ngạo Sương đứng yên, Mễ Tu Tư cũng đứng yên, Nguyệt Vương giật giật khóe miệng, lộ ra nụ cười gian xảo.

Thích Ngạo Sương 囍, nhìn Phong Dật Hiên đang ra sức bơi về bờ hồ. Nàng từng tưởng tượng rất nhiều cảnh khi gặp Phong Dật Hiên nhưng không ngờ là sẽ thế này.

Nhưng dường như Phong Dật Hiên đã trở lại. Phong Dật Hiên mà nàng quen thuộc đã trở lại.

Thật tốt.

Là chàng. Chính là chàng.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 6: Ta Hối Hận

P

Phong Dật Hiên gào khóc kêu la, ra sức bơi lên bờ, cả người ướt đẫm, chạy nhanh tới. Khi cách Thích Ngạo Sương vài mét thì dừng lại, cứ sững sờ đứng đó. Thích Ngạo Sương và hắn nhìn nhau, không lên tiếng.

Ánh mắt Phong Dật Hiên cực kỳ phức tạp, có vui mừng, có vui sướng, kích động, không muốn rời xa....

Trên mặt Thích Ngạo Sương từ từ, chậm rãi hiện ra nụ cười.

Phong Dật Hiên đứng yên đó không dám bước lên, chỉ sợ bước thêm một bước nữa thì Thích Ngạo Sương sẽ biến mất một lần nữa trước mặt hắn, không thấy nữa. Chỉ sợ vừa chạm vào thì nàng sẽ biến mất.

“Trời của ta!! Đất của ta! Thích Ngạo Sương! Đây mới là dáng vẻ chân chính của người phải không? Mỹ nữ!!!” Chợt một giọng nói mà Thích Ngạo Sương quen thuộc gào lên kinh thiên động địa. Trong giọng nói tràn ngập hưng phấn và kích động.”

Là Trường Không!

Vừa dứt lời thì một con chồn nhỏ trắng như tuyết liền trực tiếp nhảy ra khỏi thân thể Phong Dật Hiên, đánh về phía Thích Ngạo Sương, mục tiêu chính là bộ ngực của nàng.

“Người này có chết cũng không biết xấu hổ!” Phong Dật Hiên tay mắt lạnh lẽo, níu lấy cái đuôi của Trường Không, kéo hắn lại.

“Phong Dật Hiên, đồ biến thái đáng chết! Dám ngăn cản tiểu gia và nữ nhân của ta thân thiết. Người đi chết đi!” Trường Không quay người lại, giọng

móng vuốt, nhắm vào mặt Phong Dật Hiên mà cào một cái đầy độc ác. Phong Dật Hiên kêu thảm thiết không ngừng. Sau đó hắn cũng không yếu thế, níu lấy cái đuôi của Trường Không, quay vòng vòng hắn trong không trung rồi buông tay ra. Trường Không liền bay ra ngoài.

“Đau quá đi! Đồ nguyên tố sắc!” Phong Dật Hiên che mặt, không ngừng kêu đau.

“Đáng đời! Ai bảo người chọc vào tiểu gia. Tiểu gia có thể bay được. Tên ngốc người quên rồi à!” giọng của Trường Không lại vang lên trong tai mọi người, sau đó hắn đáp xuống vai của Thích Ngạo Sương, mặt tràn đầy vừa lòng.

“Sắc lang! Đừng đụng vào mẹ ta!” chợt Kim Liên xuất hiện kịp thời, níu lấy cái đuôi của Trường Không, quay thật mạnh hắn trong không trung khiến hắn choáng váng hoa mắt.

“Mẹ nó! Là tiểu tử người! Ta nhớ người! Đừng có đắc chí, chờ ta khôi phục thực lực, biến lại hình người ta liền...” Trường Không tức giận mắng.

“Người là cái rắm. Bây giờ ta liền cho người xem!” Kim Liên giơ Trường Không lên, vọt sang một bên.

Lúc này những người khác mới hơi phục hồi tinh thần lại. Chuyện vừa xảy ra quá giống trong kịch, khiến người ta ngơ ngác.

“Dật...Dật Hiên...chàng không sao chứ?” Thích Ngạo Sương nhìn vết cào trên mặt Phong Dật Hiên, khẽ giựt giựt khóe mắt, hơi không biết nói gì. Nàng thật không ngờ gặp được Phong Dật Hiên lại vui như thế.

“Không...Không sao.” Phong Dật Hiên ngây ngốc nở nụ cười, nhìn Thích Ngạo Sương đang đứng trước mặt hắn. Bây giờ hắn chỉ cảm thấy thật thỏa mãn, thật thỏa mãn.

“Người chính là người mà tiểu tử này vẫn luôn khóc lóc kêu la phải đi tìm?” lúc này, Nguyệt Vương lên tiếng. Giọng của hắn đã trở lại trầm ổn như trước.

“Mẹ kiếp! Người nói hươu nói vượn cái gì vậy? Người mới khóc lóc cầu xin ta bái người làm thầy thì có!” Phong Dật Hiên vừa nghe thì gầm lên, sắc mặt không được tự nhiên.

“Ta là Thích Ngạo Sương, Nguyệt Vương, xin chào.” Thích Ngạo Sương mỉm cười, gật đầu chào hỏi Nguyệt Vương.

“Ừ. Lễ phép hơn tên tiểu tử ngốc này nhiều. Ha ha, đúng rồi, Chân Vương có một đệ đệ, là một mỹ nam tử, cũng rất cường hãn, hay là...” Nguyệt Vương cười híp mắt, nói. Chưa dứt lời thì đã bị cắt ngang.

“Không được!”

“Muốn chết à!”

Hai giọng nói cùng vang lên. Trước là của Phong Dật Hiên, sau là của Mễ Tu Tư.

Nguyệt Vương quay sang nháy mắt với Mễ Tu Tư, sau đó ánh mắt thay đổi, nói đầy khinh thường: “Mễ Tu Tư, người không vô sỉ thế chứ. Hậu cung của người đã đông thế rồi mà người vẫn muốn tranh giành nữ nhân với đồ đệ của ta à?” Nguyệt Vương sống đã nhiều năm, tuy không gần nữ sắc không có nghĩa là hắn không nhìn ra được tình ý giữa Phong Dật Hiên và Thích Ngạo Sương. Hắn vừa nói vậy cũng chỉ để trêu Phong Dật Hiên mà thôi. Nhưng không ngờ không chỉ Phong Dật Hiên gào lên mà Mễ Tu Tư còn trực tiếp đi tìm chết. Có cần vội vàng tranh giành nữ nhân vậy không?

Mễ Tu Tư trừng mắt, kề sát vào tai Nguyệt Vương, nhỏ giọng nói vài câu. Sắc mặt Nguyệt Vương liền thay đổi. Ngay sau đó mặt đầy tươi cười lấy

lòng, nhìn Thích Ngạo Sương, nói: “Chuyện này, tiểu thư Thích Ngạo Sương, đi đường mệt không? Vào uống chén trà đã.”

Phong Dật Hiên trợn mắt há hốc miệng. Lần đầu tiên hắn thấy lão xử nam này biến sắc mặt nhanh như vậy. Rốt cuộc Nguyệt Vương đã nói gì với Mễ Tu Tư? Thích Ngạo Sương cũng nghi ngờ. Đương nhiên nàng không biết rằng Mễ Tu Tư chỉ nói một câu với Nguyệt Vương: có thể nàng là nữ nhân của Táp Mễ Nhĩ, người muốn chết thì cứ nói hươu nói vượn tiếp đi.

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư đi trước, động tác hơi cứng nhắc dẫn đường. Phong Dật Hiên và Thích Ngạo Sương đi phía sau. Hai người vẫn im lặng. Phong Dật Hiên vẫn không ngừng dùng khóe mắt nhìn Thích Ngạo Sương, muốn nói gì đó nhưng lời ra tới miệng nhưng không mở miệng được.

Chợt, Thích Ngạo Sương bỗng quay sang nhìn Phong Dật Hiên chăm chăm. Hắn kinh hãi, run lên, nhìn Thích Ngạo Sương nhưng không dám nói gì.

“Ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi chàng!” Thích Ngạo Sương nói nhỏ một câu rồi tiếp tục đi về phía trước.

Phong Dật Hiên nhìn bóng lưng của Thích Ngạo Sương, thở ra một hơi thật dài, lúc này mới đi theo.

Đến tòa thành của Nguyệt Vương, Thích Ngạo Sương quan sát nó. Cực kỳ tao nhã, cực kỳ tĩnh mịch. Toàn bộ vật dụng trong nhà đều làm bằng bạch ngọc, một cái đèn khổng lồ trên đầu được điêu khắc từ một khoáng thạch khổng lồ có thể phát sáng. Đèn treo trên vách tường đều được điêu khắc từ các khoáng thạch, hình dạng cổ xưa tao nhã, khiến người ta vui mắt. Sàn nhà không có một hạt bụi nào, trên cầu thang xoắn ốc hai bên đại sảnh trải lông lạc đà cao cấp làm thảm. Nhưng cả tòa thành không có một bóng người nào.

Nguyệt Vương tự mình rót trà, bưng cho Thích Ngạo Sương và Mễ Tu Tư rồi mới nói: “Chỗ này chỉ có ta và Mễ Tu Tư biết. Cho nên không có người

hầu hạ. Tiểu thư Ngạo Sương, xin chịu đựng chút nhé.”

“Gọi ta Ngạo Sương là được.” Thích Ngạo Sương nhận lấy cái chén, gật đầu, “Cám ơn.”

“Các người đều đã biết tình hình bây giờ rồi. Thế giới này, thời tiết thay đổi...” Nguyệt Vương hơi bất đắc dĩ, ngồi xuống xong thì luôn thở dài, vẻ mặt bi thương, “Ta thật sự không hiểu tại sao Bạch Vương lại phản bội. Tình cảm của hắn với Thiên Vương là tốt nhất.”

“Hơn nữa hắn còn thôn tính sức mạnh của Thiên Vương.” Sắc mặt Mễ Tu Tư lạnh xuống.

“Sinh lực và linh hồn của hắn mạnh hơn Thiên Vương! Tại sao? Điều này sao có thể? Sức mạnh thôn tính phải hấp thu toàn bộ linh hồn và sinh lực của Thiên Vương, hòa làm một thể. Nhưng nếu sinh lực và linh hồn của Thiên Vương mạnh hơn hắn thì người bị thôn tính chính là Bạch Vương.” Nguyệt Vương thấy sắc mặt của Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên hơi nghi ngờ thì giải thích lập tức.

Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên liếc nhìn nhau, đều thấy được sự khó hiểu trong mắt nhau.

“Bạch Vương mạnh hơn Thiên Vương từ khi nào, chúng ta không ai biết. Hắn có thể thôn tính sức mạnh của Thiên Vương chứng tỏ cũng có sức mạnh để tiêu diệt chúng ta.” Mễ Tu Tư khẽ cau mày.

“Đừng lo lắng, Mễ Tu Tư, nơi này của ta chỉ có ta và người biết mà thôi. Không có ngọc bội của ta, không ai vào được.” giọng Nguyệt Vương bỗng chậm lại, an ủi Mễ Tu Tư.

“Những Vương khác thì sao? Hay là chúng ta ra ngoài, tìm mấy vị Vương kia, cởi bỏ phong ấn tiêu diệt hắn là có thể giải quyết chuyện này. Chẳng lẽ

chúng ta sẽ phải núp ở nơi này cả đời sao?” Mễ Tu Tư cau mày, hừ lạnh, nói.

“Ta lại hy vọng thật có thể làm vậy...” giọng Nguyệt Vương nhỏ đến mức không ai nghe thấy, càng không có ai thấy được tia ưu thương lóe lên trong đáy mắt hắn.

Hai người bàn bạc một chút, cuối cùng quyết định mau sớm đi tìm những Vương khác.

“Nơi này không có người hầu, các người tự tìm phòng cho mình đi. Tất cả phải tự lo lấy.” Nguyệt Vương cười cười đầy áy náy, “Tối nay ta sẽ uống rượu với Mễ Tu Tư, các người tự lo cho mình nhé.”

“Ừ. Ta và Phong Dật Hiên cũng có chuyện phải nói với nhau.” Thích Ngạo Sương mỉm cười, gật đầu, liếc nhìn Phong Dật Hiên, bữu môi. Phong Dật Hiên thấp thỏm đứng lên, đi theo sau nàng.

Nguyệt Vương nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên, cười xấu xa: “Khí thế của tiểu nữ tử này rất mạnh. Sợ là Phong Dật Hiên không áp được.”

“Có lẽ nàng là nữ nhân của Tạp Mễ Nhĩ đấy.” Mễ Tu Tư bên cạnh lạnh lùng nói.

“Người thì biết cái gì! Nữ nhân có khí thế mạnh mẽ như vậy, dù có mấy nam nhân cũng không trấn áp được.” Nguyệt Vương nhú mày, “Người nhìn tiểu tử Phong Dật Hiên kia đi, cả ngày vô pháp, ngông cuồng tự cao tự đại, ở trước mặt tiểu nữ tử này lại như chuột thấy mèo. Sự nhu thuận này thật khó thấy.”

“Tình yêu là phải một lòng! Một lòng, người có hiểu không?” Mễ Tu Tư nhe răng trợn mắt phản bác, “Tại sao có thể để nàng thu phục Tạp Mễ Nhĩ

và Phong Dật Hiên? Tại sao lại có thể vậy được? Chỉ có thể chọn một mà thôi!”

“Ta nhố vào! Vậy còn người? Không phải là người đã cùng nhiều nữ nhân rồi sao? Người có một lòng không? Người là mấy lòng? Hay là mấy trăm lòng?” Nguyệt Vương hừ lạnh, mỉa mai.

“Ta...Ta...hai chuyện này không giống nhau. Ta là nam nhân, Thích Ngạo Sương là nữ nhân!” Mễ Tu Tư cau mày, giải thích một cách mất tự nhiên.

“Nam nhân hay nữ nhân đều giống nhau thôi!” Nguyệt Vương hầm hừ tức giận, xoay người đi về phía phòng ăn.

“Đi đâu đấy?” Mễ Tu Tư sừng sốt.

“Uống rượu. Người có uống không?” Nguyệt Vương không quay đầu lại nhưng bước chân đã chậm lại.

“Chờ chút, đến đây đến đây.” Mễ Tu Tư cười cười, vội vàng đuổi theo, đi lên ôm vai Nguyệt Vương. Hai người ôm vai nhau bước vào phòng ăn.

Lúc này Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên cũng đã tới vườn hoa nhỏ bên ngoài tòa thành. Hoa nơi này rất ít, chỉ có một loại hoa nhỏ màu trắng, có bốn cánh, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

“Ngồi.” Thích Ngạo Sương ngồi lên bồn hoa, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, nhàn nhạt nói một chữ.

Phong Dật Hiên nuốt một ngụm nước miếng theo bản năng, lúc này mới từ từ ngồi bên cạnh.

“Hình như nên nói những chuyện mà ta không biết trước kia rồi.” Thích Ngạo Sương chậm rãi nói, “Rốt cuộc là lời nguyên gì? Vì sao mọi chuyện

lại trở thành như vậy? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với chàng khi ở Ma giới?”

“Ngạo Sương....” Sắc mặt Phong Dật Hiên hơi u ám, “Ta...Ta từng nghĩ sẽ buông tay nàng ra, nhường nàng cho Lãnh Lăng Vân....” Giọng Phong Dật Hiên càng ngày càng nhỏ. Hắn cắn chặt môi của mình.

Thích Ngạo Sương không nói gì, chỉ lẳng lặng lắng nghe.

“Nhưng, ta hối hận! Tại sao ta lại có ý nghĩ như thế chứ! Ta tuyệt đối không buông tay đâu!” chợt Phong Dật Hiên ngẩng đầu, mắt sáng rực nhìn Thích Ngạo Sương, kiên định mà nói, “Ngạo Sương, ta tuyệt đối sẽ không buông nàng ra.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 7: Một Trong Những Ứng Cử Viên Làm Phụ Thân

M

ắt Phong Dật Hiên sáng rực, buông lời thề, nhìn Thích Ngạo Sương chăm chăm, ánh mắt nóng bỏng.

Thích Ngạo Sương nhìn Phong Dật Hiên, trên mặt từ từ nổi lên nụ cười: “Dật Hiên, còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau không?”

Phong Dật Hiên sửng sốt, ngay sau đó ngại ngùng, cười rộ lên: “Nhớ, sao lại không nhớ được.”

“Lần đó, ta cảm thấy chàng rất ngốc.” Rốt cuộc Thích Ngạo Sương không nhịn được, cười thành tiếng, “Tại sao lại bị ta lừa chỉ với một câu như thế?”

“A, nàng còn nói nữa. Lúc đó nàng nói rất hay. Cảm thấy ta tuần mỹ nên bị ta mê hoặc.” Phong Dật Hiên giựt giựt khóe miệng, nhìn Thích Ngạo Sương đầy ai oán, “Sau đó thì lừa gạt tâm hồn trong sáng của ta, quá狡 hoạt.”

“Bình bất yếm trá, đáng đời chàng.” Thích Ngạo Sương nở nụ cười. Đã lâu rồi không thả lỏng như thế. Đột nhiên nàng cảm thấy mình đã lâu không cười như vậy rồi. Cũng chỉ có Phong Dật Hiên mới có thể khiến nàng cười thành tiếng như thế.

“Ngạo Sương, ta thích nhìn thấy dáng vẻ khi cười của nàng.” Phong Dật Hiên chợt nhẹ nhàng nói một câu như thế. Sự đau lòng dâng lên trong đáy mắt hắn. Thiếu nữ trước mặt luôn phải trải qua nhiều đau khổ nhưng vẫn không ngừng tiến lên, đi trên con đường đầy chông gai, tựa như có một bàn tay đang thúc đẩy nàng từ phía sau....Từ đã...! Chợt một luồng ánh sáng thoáng qua đầu Phong Dật Hiên. Sắc mặt hắn trở nên nặng nề khác thường.

Tạp Mễ Nhĩ thúc đẩy? Trước kia thì còn có thể giải thích được nhưng bây giờ thì sao? Bây giờ phía sau Tạp Lý Mễ còn có thể lực đáng sợ hơn mà không ai biết.

“Chàng đang nghĩ gì vậy? Có phải nên nói một vài chuyện mà ta không biết không?” Thích Ngạo Sương nhìn sắc mặt âm tình bất định của Phong Dật Hiên, nghi ngờ mà hỏi.

“Không có gì.” Phong Dật Hiên cười cười, không có ý nói sự nghi ngờ của mình ra mà chuyển đề tài, “Nàng có biết cách chứng minh huyết mạch không?”

“Có ý gì?” Thích Ngạo Sương càng nghi ngờ hơn.

“Trước đây rất lâu, Ma vương tối đại lục Tích Lan, ở đó đã phải lòng một nữ nhân loài người xinh đẹp. Nghiêm túc mà nói thì nữ nhân này chính là tổ tiên của Phong gia chúng ta. Nhưng bà lại sinh ra một đứa trẻ không có bất kỳ năng lực đặc biệt gì. Cho tới mấy đời sau thì xuất hiện một người anh tuấn tiêu sái, uy vũ bất phàm, vang dội vạn dặm...” Phong Dật Hiên cười hì hì nói thì bị Thích Ngạo Sương cắt ngang.

“Được rồi, đừng tự nâng mình lên nữa, nói tiếp đi.” Thích Ngạo Sương liếc Phong Dật Hiên, hừ lạnh.

“Ừ, được được.” Phong Dật Hiên cười ha ha, “Đúng vậy, người đó là ta. Sau đó Ma vương xuất hiện. Ông nói ông là phụ thân của ta. Phản ứng của ta là dùng một quyền đánh bay ông. Ngược lại ông rất vui mừng, mạnh mẽ kéo ta về Ma giới. Có một lần biến thân ta mới biết đúng là ta được di truyền huyết thống của ông, là Ma tộc. Về phần tiểu nữ tử Lạp Định Nhã kia, nàng mới là người mang huyết thống Ma tộc thuần khiết. Tự nhiên không phục ta nhưng sau mấy lần bị ta ra sức đánh cho thì đã ngoan ngoãn rồi.”

Thích Ngạo Sương nghiêm túc lắng nghe, tưởng tượng dáng vẻ tàn bạo của Thiếu chủ bị Phong Dật Hiên hành hung, cảnh tượng này thế nào nhỉ? Lúc ấy nhất định rất đặc sắc. Thích Ngạo Sương đoán không sai. Không chỉ đặc sắc mà còn là gào khóc thảm thiết kinh thiên động địa. Người gặp người vui, người nghe người vui hết mình. Thiếu chủ là ác bá ở Ma giới, tiếng xấu đồn xa nhưng không ai dám động vào nàng. Ngoài Ma vương thì những người khác không phải là đối thủ của nàng, thường bị đánh đến chết đi sống lại, còn uy hiếp không cho đi tố cáo với Ma vương nếu không thì lần sau sẽ bị đánh thảm hại hơn. Phong Dật Hiên xuất hiện, đánh nàng một trận khiến mọi người vỗ tay khen hay. Khi đó ngày nào Ma giới cũng như đang ăn tết vậy.

“Kết quả là Ma vương vừa nhìn thấy thì rất vui mừng, định truyền vương vị lại cho ta.” Phong Dật Hiên buông tay, nhún vai, “Ta không cần làm Ma vương gì cả. Ta lập tức từ chối. Nhưng lúc này, một chiêm tinh sư của Ma giới lại nói ta trúng lời nguyền, có một ngày thiếu nữ tóc đen mắt đen xuất hiện sẽ lật đổ tất cả. Vì để tránh chuyện đó xảy ra, liền ném ta lại thế giới loài người, xóa đi toàn bộ trí nhớ của ta.”

“Lời nguyền? Mắt đen tóc đen?” Thích Ngạo Sương kinh ngạc, “Vậy... Đây là lời nguyền gì vậy?”

“Ta cũng không biết. Nói rằng linh hồn ta vốn là màu đỏ nhưng lại có một tia khí đen. Cuối cùng Ma vương thấy nàng thì liền cho rằng nàng là khắc tinh của ta, muốn giết nàng. Ta...” Phong Dật Hiên khẽ cau mày, sắc mặt ảm đạm.

“Cho nên chàng đồng ý với ông sẽ làm Ma vương, không bao giờ gặp ta nữa.” Thích Ngạo Sương đã hiểu cả rồi. Thậm chí nàng cũng hiểu được Phong Dật Hiên xuất hiện ở Yêu giới là để hoàn thành nguyện vọng của nàng – bảo vệ Nhân giới.

“Ta nhõ vào cái lão đầu chết tiệt đó! Không phải bây giờ ta vẫn sống tốt sao.” Phong Dật Hiên hàm hừ tức giận, nói.

“Có điều, thật là thiếu chút nữa thì chàng vì ta mà chết.” sắc mặt Thích Ngạo Sương hơi đen lại, “Nếu Lăng Vân không... Có lẽ chúng ta sẽ không gặp lại nhau được nữa.”

“Phải rồi, nhắc tới chuyện này!” mặt Phong Dật Hiên liền biến sắc, “Thật đáng ghét. Ta lại thiếu cái tên mặt cương thi đó một nhân tình. Hơn nữa lại còn là nhân tình lớn như thế! Thiếu người khác còn dễ, sao cố tình lại thiếu tình địch cơ chứ? Làm sao mà ta chịu nổi chuyện này? Nếu hãn muốn ta rút lui, a ——!!!” Phong Dật Hiên phát điên, vò rối tóc của mình, làm ầm lên.

Thích Ngạo Sương không nhin được mà mỉm cười. Phong Dật Hiên trước mặt mới thật sự là hãn. Sự đau thương giữa hai lông mày không hợp với hãn.

“Ta sẽ không lùi bước đâu! Tên mặt cương thi khốn kiếp, ta phải trả nhân tình lại cho hãn” Phong Dật Hiên vò tóc, phiền não mà nói, “Nhưng bây giờ hãn đang ở đâu?”

“Ta...Ta cũng không biết.” Nụ cười trên mặt Thích Ngạo Sương biến mất, nặng nề nói, “Thật ra thì lúc trước ta có gặp qua hãn...” Thích Ngạo Sương nói chuyện sau khi tách khỏi Phong Dật Hiên ra nói cho hãn biết khiến hãn thốn thức một hồi.

“Áo trắng chính là Lãnh Lăng Vân? Hơn nữa bây giờ không biết đã đi đâu.” Phong Dật Hiên cau mày, “Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm là người thế nào? Tần Diêm thật là âm hồn bất tán. Người này hơi quá trung thành với nàng đấy, lại đuổi theo xa như thế. Chẳng lẽ hãn cũng có ý với nàng? Ta không phải đã lén đem hãn...”

Thích Ngạo Sương liếc Phong Dật Hiên, ánh sáng lạnh đảo qua khiến Phong Dật Hiên lập tức câm miệng. Lúc này hãn mới ý thức được mình đã

lỡ miệng.

“Vấn đề bây giờ là ta không biết bọn họ đi đâu. Ta đã nhờ Mễ Tu Tư tìm giúp nhưng lại chỉ có tin tức của chàng. Thế giới này đang nổi loạn.” Thích Ngạo Sương lo lắng mà nói, “Ta sợ là bọn họ đã tách ra trong vòng xoáy không gian.”

“Rất có thể.” Phong Dật Hiên nhỏ giọng phụ họa, nhưng trong lòng thì nói...tác ra đi, tách ra xa xa chút, đừng trở lại nữa. Tần Diêm đi càng xa càng tốt. Có điều mặt cương thi phải chờ mình trả nhân tình rồi đá một cước vào vòng xoáy thời gian thì tốt.

“Bây giờ gặp chàng, thật tốt.” Chợt, Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng quay lại, nhìn vào mặt Thích Ngạo Sương, lúm đồng tiền như hoa. Trong lòng Thích Ngạo Sương đã sớm quyết định nhưng chuyện này phải chờ tìm được Lãnh Lăng Vân mới nói được. Phong Dật Hiên tốt với nàng, nàng biết, nàng biết rõ. Lãnh Lăng Vân đã trả giá vì nàng, nàng cũng đều nhìn trong mắt.

Phong Dật Hiên nhìn mà ngây ngốc, khẽ nói: “Ngạo Sương, ta...”

“Phong Dật Hiên, ngươi là sắc lang táo bạo, đi chết đi! Xem chân bay của ta đây! Dám đụng vào nữ nhân của ta!” Chợt, Trường Không quát một tiếng, xuất hiện trên đầu Phong Dật Hiên, giơ chân lên định đá một cước vào đầu hắn.

“Trường Không, muốn chết à! Hắn là một trong những ứng cử viên làm phụ thân của ta, ngươi dám động vào hắn thử xem!” đúng lúc này tay của Kim Liên xuất hiện, níu lấy cái đuôi của Trường Không, giật hắn lại.

“Kim Liên, ngươi mù à! Người không thấy tiểu gia ta mới phong lưu phóng khoáng, anh tuấn bất phàm sao? Người nhìn Phong Dật Hiên đi, tóc đỏ như mộng khí, có gì hay?” Trường Không đạp loạn bốn chân, không phục mà rống giận với Kim Liên.

“Người nhìn đáng vẻ bây giờ của mình đi. Bốn chân, toàn thân là đầy lông. Người mà cũng muốn nhúng chàm mẹ ta sao?” Kim Liên khinh thường nắm lấy cái đuôi của Trường Không, quay thật mạnh khiến hấn choáng váng, oa oa kêu loạn.

“Chờ...Chờ ta biến thân hình người thì ta liền trở thành thiên hạ vô địch.” Trường Không tức muốn chết.

“Đến lúc đó rồi nói. Có lẽ khi đó mẹ ta đã có con rồi. Nếu là con gái thì người có thể cân nhắc đấy.” Kim Liên nín lấy cái đuôi của Thiên Không, tiêu sái vung một cái lên không, vác hấn trên lưng, cười hì hì với Phong Dật Hiên và Thích Ngạo Sương, nói: “Hai người cứ tiếp tục đi. Đã quấy rầy rồi.”

Phong Dật Hiên và Thích Ngạo Sương lâu sau không lấy lại được tinh thần, cho đến khi bóng lưng Kim Liên biến mất trong tầm mắt của hai người thì mới phục hồi lại tinh thần. Phong Dật Hiên cười khúc khích. Câu nói một trong những ứng cử viên làm phụ thân của ta khiến hấn mở cờ trong bụng. Kim Liên đã chấp nhận hấn.

“Được rồi. Ta mệt rồi, đi ngủ trước đây.” Thích Ngạo Sương đứng lên, mỉm cười với Phong Dật Hiên, “Dật Hiên, trên con đường này có chàng, thật là tốt.”

Đầu tiên Phong Dật Hiên ngẩn ra, sau đó nhếch môi nở nụ cười, đứng dậy đi theo sau Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương đi phía trước, bỗng nhiên không nhìn rõ trước mặt. Trước mắt vốn là màu trắng bạc chợt biến thành một màu đỏ rực tràn ngập, nhìn mà ghê người. Lửa ngập trời, diên cuồng tàn phá. Bầu trời là lửa, mặt đất cũng là lửa.

Trong lửa lớn hùng hực, có thứ gì đó tỏa ra ánh sáng nhu hòa. Là gì vậy?

Trước mặt Thích Ngạo Sương bỗng tối sầm, cứ như thế mà té xuống.

“Ngạo Sương!” Phong Dật Hiên đi phía sau thấy thế thì ngạc nhiên, vội vàng bước lên dùng một tay đỡ lấy Thích Ngạo Sương. Nàng nhúu mày, mất đi tri giác.

“Nguyệt Nha Nhi, Nguyệt Vương! Mau lăn ra đây.” Phong Dật Hiên vừa thấy dáng vẻ của Thích Ngạo Sương thì trong lòng hoảng hốt, ôm lấy nàng, xông vào trong thành, quát to.

“Mẹ nó! Muốn chết à! Không cho phép gọi ta như thế!” Nguyệt Vương với cặp mắt mờ mịt bước từ thiên sảnh ra, quát lớn đầy khó chịu.

“Người mau qua đây nhìn xem Ngạo Sương bị sao vậy?” Phong Dật Hiên không còn quan tâm gì nữa, nóng nảy xông lên với Nguyệt Vương.

Lúc này Nguyệt Vương mới nhìn chăm chú vào Thích Ngạo Sương trong lòng Phong Dật Hiên. Bây giờ nàng nhắm chặt hai mắt, mày nhúu thật chặt, tựa như đang phải chịu đựng nỗi đau đớn lớn lao nào đó.

“Nhiệt độ của nàng càng ngày càng cao! Có chuyện gì vậy? Tựa như sắp bị thiêu cháy vậy!” Phong Dật Hiên vội vàng la lên, “Có chuyện gì vậy? Nguyệt Vương, mau tới nhìn xem.”

Lúc này Nguyệt Vương tỉnh rượu, sắc mặt nặng nề, bước lên trước, sờ trán Thích Ngạo Sương, nhúu mày.

“Rốt cuộc là sao vậy?” Lòng Phong Dật Hiên nóng như lửa đốt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 8: Nàng Chính Là Bạch Vương

R

ốt cuộc như thế nào?" Phong Dật Hiên lòng như lửa đốt.

"Ta, ta không biết." sắc mặt của Nguyệt Vương càng ngày càng nặng nề, chợt kinh hô lên, "Phong Dật hiên, người trước buông nàng ra, thả vào trên ghế, mau!"

Phong Dật Hiên vừa nghe, trong lòng hốt hoảng, nhưng vẫn nghe lời Nguyệt Vương, đem Thích Ngạo Sương thận trọng đặt ở trên ghế. Vừa đem Thích Ngạo Sương đặt xuống, Nguyệt Vương liền kéo Phong Dật Hiên cách xa ra. Phong Dật Hiên vừa muốn phát tác, tình cảnh trước mắt lại kinh hãi làm cho hấn hoàn toàn sửng sốt.

"Bùm" một tiếng, cả người Thích Ngạo Sương dấy lên ngọn lửa kịch liệt, ngọn lửa hiện lên màu đỏ rồi lại xen lẫn màu vàng kim, dần dần đem cả người Thích Ngạo Sương bao phủ.

"Ngạo Sương!" Phong Dật Hiên thấy thế trong lòng hốt hoảng liền muốn tiến lên.

"Không cần vội, lửa kia sẽ không làm tổn thương nàng." Nguyệt Vương lại lần nữa kéo Phong Dật Hiên lại.

"Nhưng!" Phong Dật Hiên kinh hãi, bởi vì hấn nhớ tới mới vừa rồi Thích Ngạo Sương nhiệt độ càng ngày càng cao .

"Cái này, ngọn lửa này là từ linh hồn nàng thoát ra. Kỳ quái."
Nguyệt Vương cau mày suy tư, đáy mắt cũng là nghi ngờ.

Vừa lúc đó Kim Liên bỗng nhiên xuất hiện, trong tay còn nắm lấy cái đuôi của Trường Không, vừa xuất hiện liền ném Trường Không vào ngực của Phong Dật Hiên, sau đó đứng trước mặt Thích Ngạo Sương, vẻ mặt nặng nề.

"Kim Liên, đến cùng là có chuyện gì xảy ra? Đây là ngọn lửa của người sao?" Phong Dật Hiên nhìn thấy Kim Liên đến, vội vàng hỏi.

"Không, không phải." sắc mặt của Kim Liên càng ngày càng khó coi, "Cái ngọn lửa này, là của mẹ. Hơn nữa, giấu giếm rất sâu. Hình như vẫn còn giấu ở trong linh hồn của mẹ, thật là mạnh mẽ!" Kim Liên kinh hô lên, chợt, Kim Liên hô lên, sắc mặt thật ảm đạm, "Lực lượng thật là cường đại, hẳn muốn cắn nuốt ta.!"

"Kim Liên!" sắc mặt của Phong Dật Hiên cũng hết hoảng, quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương la hét, "Ngạo Sương, mau tỉnh lại, mau tỉnh lại đi!"

"Kim Liên, người làm sao vậy?" Lưu Ly lúc này mặt hoảng sợ cũng đã xuất hiện, quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương bị ngọn lửa bao phủ mà hô to "Bà bà, mau tỉnh lại đi, người tiếp tục như vậy nữa, Kim Liên sẽ chết!"

"Hơi thở của nàng cũng yếu đi, không tỉnh lại, chính nàng cũng sẽ gặp nguy hiểm." trên mặt Nguyệt Vương trừ lo lắng còn có nghi ngờ. Ngọn lửa cổ quái đó là sao? Hơn nữa hơi thở của Thích Ngạo Sương càng lúc càng không ổn định.

"Ngạo Sương! ! !" Phong Dật Hiên cũng gấp gáp, căn bản không quản nhiều như vậy, xông lên trước vươn tay nắm lấy bả vai của Thích Ngạo Sương, " Ngạo Sương, nàng tỉnh lại đi, tỉnh lại." Một cái gì đó vỡ òa, tan nát, đau lòng đang xâm chiếm linh hồn Phong Dật Hiên. Đau quá, đau đến không còn muốn sống nữa. Nhưng Phong Dật Hiên không thu hồi tay mình, mà là vòng tay qua, ôm lấy Thích Ngạo Sương thật chặt.

"Ngạo Sương, tỉnh lại! Ngạo Sương ——! ! !" Phong Dật Hiên đau lòng ôm chặt Thích Ngạo Sương, mặc cho lửa nóng vây quanh hai người giống như muốn đem cả linh hồn thiêu rụi.

Ngọn lửa nóng rực nhấn chìm cả hai, Nguyệt Vương trong lòng nóng nảy lo lắng nhưng không có biện pháp gì. Lưu Ly đỡ Kim Liên đang sắp mất đi ý thức, lại vừa gấp vừa sợ, nước mắt hai hàng chảy ròng ròng. Trường Không đứng ở bả vai Nguyệt Vương , cũng nóng nảy nhìn Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên.

Dần dần ngọn lửa chậm rãi tắt đi, cảm giác nóng rực trên người Phong Dật Hiên cũng giảm bớt.

"Ngạo Sương, nàng đã tỉnh?" Phong Dật Hiên cảm thấy ngọn lửa dập tắt, trong nội tâm vui vẻ, buông lỏng tay ra, vui mừng cúi đầu nhìn Thích Ngạo Sương. Vậy mà sau một khắc thế nhưng hẫng lại ngây ngẩn cả người.

Con người của Thích Ngạo không có tiêu cự, cứ như vậy lảng lạng ngồi ở chỗ đó, cũng không nhúc nhích.

"Ngạo Sương, nàng làm sao vậy? Không nên làm ta sợ!" lòng của Phong Dật Hiên trầm xuống, có chút bối rối nắm chặt bả vai Thích Ngạo Sương.

Lưu Ly lúc này lại òa khóc, Kim Liên đã hoàn toàn mất đi tri giác, chậm rãi té xuống. Nguyệt Vương lại thở phào nhẹ nhõm, hẫng đã nhìn ra Kim Liên chỉ là mất hết sức lực hôn mê mà thôi, không có bị cắn nuốt. Nhưng mà hẫng nhìn tới Thích Ngạo Sương, hẫng không thể nhìn thấu nàng.

Thích Ngạo Sương chậm rãi đứng lên, nhìn chăm chăm gương mặt của Phong Dật Hiên, ánh mắt vẫn như cũ không có tiêu cự, một mảnh hư vô

"Ngạo Sương?" Phong Dật Hiên nghi hoặc nhìn Thích Ngạo Sương, hẫng cảm giác Thích Ngạo Sương hiện tại có cái gì không đúng, nhưng là rốt cuộc có chỗ nào không đúng, lại không nói ra được. Giờ khắc này, trên mặt

Thích Ngạo Sương một mảnh lành lạnh, xinh đẹp mê hoặc lòng người, xinh đẹp làm cho người ta hít thở không thông. Cái loại lành lạnh làm người ta ngừng hô hấp. Loại cảm giác này khiến Phong Dật Hiên dâng lên trong lòng một cổ tình cảm xa lạ, lại mơ hồ có chút quen thuộc?

"A." một tiếng thở dài sâu kín nhẹ nhàng từ trong miệng Thích Ngạo Sương phát ra, một tiếng này than nhẹ, hình như thật lâu, hình như xuyên qua thế sự xoay chuyển, hình như xuyên qua biển cạn đá mòn. Bao hàm rất nhiều tình cảm .

Phong Dật Hiên nhìn chăm chăm Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương chậm rãi, từ từ nâng lên tay của mình, nhẹ nhàng sờ lên gương mặt của Phong Dật Hiên, mi gian hiện lên một tia thần thái.

"Rốt cuộc." Thích Ngạo Sương môi khẽ mở, thật thấp khạc ra này hai chữ, trong giọng nói hình như có chút tự cao tự đại, lại có chút nhàn nhạt mừng rỡ, vậy mà Phong Dật Hiên còn chưa hiểu lời nói của Thích Ngạo Sương có ý gì, hoặc là Thích Ngạo Sương chưa kịp nói tiếp, hai mắt của nàng liền chậm rãi nhắm lại, lần này, lại hình như là ngủ . Không phải là đáng vẻ chột hôn mê như trước.

Thích Ngạo Sương cả người chậm rãi trượt xuống, Phong Dật Hiên vươn tay đem Thích Ngạo Sương ôm vào trong lòng. Trên mặt còn có cảm giác vừa rồi nàng vuốt ve. Câu nói kia là có ý gì? Rốt cuộc là ý gì? Nàng rốt cuộc muốn nói cái gì?

"Tốt lắm, trước tiên mang nàng vào nghỉ ngơi đi. Còn người thay y phục đi. Tên tiểu tử này cũng không sao, mang nos vào nghỉ ngơi luôn." Nguyệt Vương lúc này lên tiếng. Tên tiểu tử này, chỉ đương nhiên là Kim Liên rồi.

Phong Dật Hiên sau khi nghe xong, có chút nghi ngờ tại sao mình phải thay y phục, đợi cúi đầu nhìn mới chợt cảm thấy lúng túng cực kỳ. Thì ra là y

phục trên người đã bị cháy chẳng còn gì, cả người đều trống trơn! Mà y phục trên người Thích Ngạo Sương lại hoàn hảo không bị gì!

mặt của Phong Dật Hiên đỏ lên, vội vàng ôm Thích Ngạo Sương liền chạy như bay đi lên lầu. Lưu Ly ở phía sau nhìn trợn mắt ha hồm, sau đó vội vàng quay đầu không nhìn Phong Dật hiên nữa, cúi đầu nhìn Kim Liên còn đang hôn mê.

"Tiểu nha đầu không cần lo lắng, tiểu tử này trong họa có phúc. Mang nó đi ngủ ngơi đi." Nguyệt Vương cười híp mắt nhìn Lưu Ly nói.

"Vâng, cảm ơn đại thúc." Lưu Ly dứt lời, khiêng Kim Liên lên lầu, lưu lại Nguyệt Vương hóa đá tại chỗ.

"Đại thúc. Đại thúc. Ta, ta có già như vậy sao? Ta anh tuấn tiêu sái như thế phải gọi là ca ca chứ?" Nguyệt Vương đầy bụng bức tức.

"Vậy người thì phải gọi Thích Ngạo Sương là a di rồi." Thành linh một cái thanh âm từ bên cạnh xông ra, thì ra là Mễ Tu Tư.

"Cũng đúng, cứ gọi như vậy cũng không sai." Nguyệt Vương sau khi nghe xong Mễ Tu Tư nói xong trong lòng thẳng băng.

"Đến cùng là có chuyện gì xảy ra?" Mễ Tu Tư tuy có chút say rồi, nhưng là đầu óc còn là rất tỉnh táo .

"Ta cũng không biết, nhưng là có một chút khẳng định rằng trên người nàng ta có một lực lượng cực kì cường đại." Nguyệt Vương buông tay nói.

Mễ Tu Tư trầm mặc xuống.

"Yên lặng theo dõi biến hóa thôi." Nguyệt Vương vỗ vỗ bả vai Mễ Tu Tư .

"Người nói nàng có phải Bạch Vương hay không?" Mễ Tu Tư lại nhớ lại một câu như vậy.

Nguyệt Vương sững sốt, khẽ cau mày nói: "Cái này không phải là không có có thể. Mỗi một lần Vương ra đời đều là không giải thích được. Ta trở thành Nguyệt Vương thời điểm ta đang dùng cơm, một bàn người kinh sợ đem thức ăn phun ra ngoài."

"Dĩ nhiên, ai sẽ nghĩ tới kẻ gầy yếu không chịu nổi như người biến thành Nguyệt Vương?" Mễ Tu Tư cười hắc hắc, "Những người khác khi còn bé khi dễ ta chỉ biết lau nước mắt trốn ở trong phòng."

"Mẹ nó! Chuyện lâu như vậy còn nhắc đến, ta giết chết người!" Nguyệt Vương vươn tay nhéo nhéo cổ của Mễ Tu Tư, nhéo tới đỏ bừng mới buông tay.

"Vong ân phụ nghĩa người, nếu không phải được ta bảo vệ, chắc người đã sớm thăng thiên rồi~~~" Mễ Tu Tư trợn trắng mắt trách cứ , nhưng không thu ma trào lại.

Nguyệt Vương trừng mắt giả vờ giận, nhưng là đáy mắt lại có một tia dịu dàng không dễ phát giác.

"Chỉ là, Thích Ngạo Sương có phải Bạch Vương hay không rất khó nói. Tóm lại yên lặng theo dõi biến hóa đi, nếu như nàng là Bạch vương vậy thì càng tốt." Mễ Tu Tư nghiêm mặt nói.

"Còn có những Vương khác đâu? Hiện tại chắc nên liên lạc rồi." Nguyệt Vương nhẹ nhàng than thở.

"Không cần lo lắng, bọn họ cũng không phải là đèn đã cạn dầu, dễ dàng bị giết chết mà cũng xưng Vương được sao?" Mễ Tu Tư lên tiếng an ủi.

"Chỉ hy vọng như thế." Nguyệt Vương gật đầu một cái.

Lúc này Phong Dật Hiên đã đem Thích Ngạo Sương dàn xếp tốt, mình cũng thay xong y phục ngồi bên cạnh giường Phong Dật Hiên.

"Ơ a, Phong Dật hiên, không ngờ người cũng sẽ xấu hổ à? Người xấu hổ cái rắm a, thân thể của người ta sớm nhìn qua rồi, tiểu Ngạo Sương nhà ta cũng xem qua rồi, sờ cũng đã sờ. . . . Ô, ân ~ a ~~" Trường Không vốn là đứng ở bên giường

lắm nhảm, lại bị Phong Dật Hiên bịt miệng lại, ném thẳng xuống khỏi giường.

"Người không nói chuyện cũng không ai bảo người câm đâu. Còn có Ngạo Sương cần nghỉ ngơi, người an tĩnh chút đi." sắc mặt của Phong Dật Hiên hồng bất thường cảnh cáo Trường Không.

Trường Không hừ lạnh một tiếng, nhảy lên đến trên cửa sổ: "Ta đi xem tiểu tử kia một chút, hắn mà chết thì cuộc đời này còn gì là thú vị, ôi ôi ~." Không đợi Phong Dật Hiên trả lời Trường Không liền nhảy ra ngoài.

Trong phòng yên tĩnh lại, chỉ còn lại Thích Ngạo Sương tiếng hít thở.

"Ngạo Sương." Phong Dật Hiên vươn tay nhẹ nhàng nắm tay Thích Ngạo Sương, tự mình lắm bầm, "Tại sao mới vừa rồi trong nháy mắt đó, ta cảm thấy nàng xa lạ đến vậy?"

Thích Ngạo Sương vẫn đang ngủ say, hai mắt nàng nhắm chặt, bàn tay nhỏ khẽ run, lúc này trong mơ nàng nhìn thấy một cảnh tượng rất kì quái.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 9: Phụ Thần Bức Bách

T

hích Ngạo Sương vẫn đang ngủ say, hai mắt nàng nhắm chặt, lông mi như hai bàn chải nhỏ, lúc này nàng nhìn thấy một cảnh tượng kì quái.

Ngọn lửa đầy trời, làm cho người ta không có cách nào hô hấp được. Ngọn lửa kia thoáng như địa ngục chi diễm, thiêu đốt tất cả. Đến mức, tất cả tan thành mây khói. Đó là vì chỉ nhân của nó đang tức giận, tức giận gì vậy? Là cái gì làm cho người đó lại tức giận đến thế? Tại sao?

Có cái gì đó rất quan trọng vừa mất đi, đó là cái gì.

Một cổ bi thương khó tả trong người của Thích Ngạo Sương. Mất đi vật rất quan trọng, vậy là cái gì? Trong lòng lại trống rỗng, bi thương, tức giận đến vậy.

Phong Dật Hiên kinh ngạc nhìn gương mặt của Thích Ngạo Sương, khóe mắt của Thích Ngạo Sương chậm rãi chảy ra nước mắt trong suốt.

"Ngạo Sương, nàng làm sao vậy? Nàng thấy được cái gì? Tỉnh lại đi, tỉnh, ta sẽ ở tại bên cạnh nàng, ta sẽ vĩnh viễn ở bên nàng không rời xa nữa." Phong Dật Hiên đau lòng cầm thật chặt tay Thích Ngạo Sương, hẳn giống như cũng có thể cảm nhận cổ bi thương đó. Rốt cuộc Thích Ngạo Sương bây giờ tại sao lại có thể bi thương đến vậy?

Phong Dật Hiên cứ canh giữ bên người Thích Ngạo Sương cả đêm như thế, nắm tay nàng như thế cả buổi tối.

Sáng sớm, rốt cuộc Thích Ngạo Sương chậm rãi mở mắt ra, tay nhè nhẹ giật giật. Phong Dật Hiên lập tức cảm thấy, vội vàng ngẩng đầu lên, vội vàng nhìn Thích Ngạo Sương. Từ từ xoay đầu lại nhìn thấy bộ mặt lo lắng của

Phong Dật Hiên, nhẹ nhàng mở miệng: "Dật Hiên, chàng làm sao vậy?" Trong giọng nói tràn đầy nghi ngờ.

"Nàng, nàng đã tỉnh là tốt rồi." Phong Dật Hiên rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, chần chừ rồi nhẹ nhàng hỏi, "Nàng không nhớ đã xảy ra chuyện gì ư?"

"Cái gì?" Thích Ngạo Sương mang vẻ mặt nghi hoặc.

Sắc mặt của Phong Dật Hiên hơi đổi, suy nghĩ một chút vẫn là nên đem chuyện xảy ra hôm qua nói lại hết cho nàng.

Thích Ngạo Sương sau khi nghe xong, cũng là sửng sờ. Ngay sau đó khẽ cau mày rơi vào trầm tư, mới vừa rồi mình nằm mơ là có liên quan sao? Là kiếp trước của mình sao?

Phong Dật Hiên thấy Thích Ngạo Sương mang bộ dáng này, trong lòng có chút lo lắng, lên tiếng khuyên lớn: "Ngạo Sương, đừng suy nghĩ. Không có gì, mặc kệ có chuyện gì, cả đời ta sẽ ở cạnh nàng."

Thích Ngạo Sương quay đầu nhìn Phong Dật Hiên, lộ ra nụ cười tươi tắn: "Được, Dật Hiên, cảm ơn chàng."

"Thân thể nàng còn cảm giác khó chịu không?" Phong Dật Hiên ân cần hỏi han.

"Không có, hiện tại cảm giác rất tốt." Thích Ngạo Sương mỉm cười đáp.

"Vậy thì tốt, nàng nghỉ ngơi trước đi, ta đi làm điểm tâm cho nàng, muốn ăn cái gì?" Phong Dật Hiên cũng mỉm cười.

"Thịt nướng." Thích Ngạo Sương mỉm cười nở nụ cười.

"Sáng sớm ăn như vậy có phải quá dầu mỡ rồi không?" Phong Dật Hiên mặc dù nói như vậy, nhưng không có ý phản đối.

"Muốn ăn, thật lâu chưa được ăn thịt do chàng nướng." Thích Ngạo Sương mỉm cười.

Phong Dật Hiên lộ ra nụ cười, đáy mắt là nhàn nhạt thỏa mãn, đứng dậy, xoay người đi ra ngoài chuẩn bị làm điểm tâm. Thích Ngạo Sương chậm rãi ngồi dậy, nhìn ngoài cửa sổ, trầm mặc không nói .

Cái không gian này, không có đêm tối và ban ngày, vẫn luôn bao phủ ở một mảnh màu bạc ánh sáng trắng trong. Nguyệt Vương, cái danh hiệu này chắc có liên quan. Thích Ngạo Sương từ từ xuống giường , đi tới bên cửa sổ, nhìn ra xa mặt hồ yên tĩnh. Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, chân mày Thích Ngạo Sương khẽ dương lên. Nàng biết trong cơ thể có biến hóa. Hình như ở chỗ sâu trong linh hồn, có một cỗ lực lượng cường đại đang chậm rãi xông ra, mặc dù rất nhỏ bé, nhưng lại chân thật tồn tại. Giống như mầm móng, hoặc như một cái xoáy nước nho nhỏ. Lan ra với tốc độ khác thường. Đó là cái gì vậy?

Thích Ngạo Sương rũ mắt xuống, mặc kệ là cái gì, chắc chắn có liên quan tới cảnh tượng mình nhìn thấy trong mộng.

Khe khẽ tựa vào bên cửa sổ, Thích Ngạo Sương suy nghĩ bay tới tận đâu. Nàng nhớ lại chuyện cực kì lâu trước kia. Khi đó mình còn đang sinh sống ở một nơi mà rỗng, hồ lẫn lộn, một nơi đầy hoang dã. Sinh ra đã không thể yêu thương người khác, tính mạng nhẹ nhõm mà kết thúc lại rơi vào vòng luân hồi trở về. Cái đó chẳng lẽ chính là Thần Tiên? Mình trước kia là quyết định sẽ không tin tưởng loại này sự tình hoang đường này. Nhưng khi đến đây, cái thế giới này làm cho nàng không thể không tin nữa. Như vậy, thế giới trước kia của mình cũng có linh hồn tồn tại. Nếu không, tại sao lại có nhiều hiện tượng mà khoa học không giải thích được?

Thôi, không thèm nghĩ nữa. Đã qua rồi. Lãnh Lăng Vân, Tạp Mễ Nhĩ, Tần Diêm. Lúc nào thì có thể tìm được bọn họ đây?

Cửa vào lúc này vang lên tiếng gõ cửa, cắt đứt suy nghĩ của Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương quay đầu: "Vào đi."

Cửa mở ra , là Phong Dật Hiên, Phong Dật Hiên trong tay bưng mâm lớn thịt nướng, còn có trái cây, bánh bao cùng Hoa Trà. Phía sau đi theo là Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư, hai người không còn dáng vẻ như hôm qua mà là một mảng nặng nề.

"Nguyệt Vương, Mễ Tu Tư?" Thích Ngạo Sương có chút nghi ngờ.

"Ăn cơm trước đi, vừa ăn vừa nói." Nguyệt Vương mỉm cười nói.

Phong Dật Hiên đem thức ăn đặt ở trên bàn, cầm lên dao nĩa bắt đầu đem thịt nướng cắt thành phiến, bỏ vào trong bánh bao, mới đưa cho Thích Ngạo Sương. Thích Ngạo Sương nhận lấy hưởng về phía Phong Dật Hiên khẽ mỉm cười, Phong Dật Hiên nhếch môi cười khúc khích quên mất cắt phần cho mình.

"Thích Ngạo Sương, người có cảm giác thân thể đang khó chịu hay không?" Nguyệt Vương sắc mặt nghiêm túc hỏi.

Thích Ngạo Sương cắn bánh bao, nhẹ nhàng lắc đầu.

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư liếc nhau một cái, trong mắt có nghi vấn. Chẳng lẽ Thích Ngạo Sương không phải Bạch vương tương lai?

"Thế nào? Có vấn đề gì sao?" Phong Dật hiên thấy hai người vẻ mặt khác thường, mở miệng hỏi.

"Cũng không có gì vấn đề, chúng ta chỉ là có chút hoài nghi Thích Ngạo Sương có thể là Bạch vương tương lai." Mễ Tu Tư cũng là gương mặt nghiêm túc.

"À?" Phong Dật hiên há to mồm, sau đó quay đầu nhìn về phía Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương lạnh nhạt nói: "Có căn cứ gì khi nói như vậy?" Không biết vì sao, Thích Ngạo Sương lại cảm thấy mình tuyệt đối không phải là Bạch Vương.

"Chúng ta cũng không có cái gì căn cứ, chỉ là suy đoán, từ việc hôm qua người xảy ra hiện tượng quái dị mà thôi." Nguyệt Vương giải thích.

"Ta tuyệt đối không phải Bạch vương." Thích Ngạo Sương lạnh nhạt nói.

"Tại sao khẳng định như vậy?" Mễ Tu Tư khẽ cau mày, "Cái này không nói chính xác a. Ngộ nhớ người chính là Bạch vương thì sao đây?"

"Không có gì nguyên nhân, chỉ là cảm giác của ta mà thôi." Thích Ngạo Sương nhấp một hớp Hoa Trà nói, "Các vị tới chắc còn chuyện khác?"

Nguyệt Vương lông mày nhíu lại, lúc này mới trầm giọng nói: "Chúng ta chuẩn bị đi ra ngoài, đi tìm mấy vị Vương khác, cùng bọn họ hội hợp, rời Tu La Phong Ấn."

"Các người là muốn tiếp tục đợi ở chỗ này còn là cùng chúng ta khởi hành, Hỏi ý kiến các người vì dọc đường đi rất nguy hiểm. Thủ hạ của Thiên vương đang truy lùng chúng ta khắp nơi." Mễ Tu Tư cũng trầm giọng nói.

"Thủ hạ của Thiên vương các người cũng đánh không lại?" Thích Ngạo Sương liếc mắt nhìn khinh bỉ nhìn hai người.

"Làm sao có thể!"

" Tất nhiên là không phải!"

Hai người đều là mặt đỏ đồng thanh nói.

"Vậy còn nguy hiểm cái gì?" Thích Ngạo Sương bữu môi, "Vậy thì lên đường chứ sao. Huống chi ta còn muốn tìm bằng hữu thất lạc."

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư liếc mắt nhìn nhau sau đó gật đầu một cái nói: "Đã như vậy, nếu như người cảm thấy thân thể không có gì khó chịu, ăn cơm xong nghỉ ngơi xong, chúng ta sẽ xuất phát." Nhưng có một điều họ không nói cho Ngạo Sương biết. Đó chính là bên cạnh Thiên Vương tiền nhiệm có tứ đại chiến tướng, thực lực không thua bọn họ. Nếu như bốn người này quy hàng Thiên Vương mới thì.....

"Được" Thích Ngạo Sương đồng ý, nhìn Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư chột lệ ra khuôn mặt tươi cười, "Cám ơn hai người."

Đợi Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư rời đi, Phong Dật Hiên lúc này mới lên tiếng nói: "Ngạo Sương, nàng cảm thấy Tật Mễ Nhĩ bây giờ có nguy hiểm gì không?"

"Ta đoán người có thể làm cho Tật Mễ Nhĩ chặt vật như vậy chỉ có hai, à không chỉ có một." Thích Ngạo Sương nheo mắt lại cắn thức ăn trong nĩa nói, "Bởi vì người còn lại còn đang ngủ say."

"Ý của nàng là Phụ Thần và Mẫu Thần ư? ! ! Không đúng, là Phụ Thần? Bởi vì Mẫu Thần vẫn lâm vào trong ngủ mê." Phong Dật Hiên thất kinh, cái nĩa trên tay cũng rơi xuống.

"Ta chỉ đoán thôi." Thích Ngạo Sương lấy nĩa hung hăng đâm một miếng trái cây, cau mày nói, "Tật Mễ Nhĩ người này, giống như vạn năng, ở trong ấn tượng của ta thì thực lực của hắn đã vượt qua tất cả, chỉ có Phụ Thần mới gây khó dễ được cho hắn thôi." Giọng của Thích Ngạo Sương dần dần có chút lo lắng.

"Này, tại sao Phụ Thần muốn đối phó Tật Mễ Nhĩ?" sắc mặt của Phong Dật Hiên cũng trầm xuống, cau mày hỏi.

"Cái vấn đề này....!" Thích Ngạo Sương hung hăng cắn trái cây, trừng trừng mắt nhìn Phong Dật Hiên, ánh mắt lại càng ngày càng sắc bén, chân mày cũng càng nhíu thật chặt, lòng của Phong Dật Hiên cũng thót lên tới cổ họng. (Tiểu Sương đang trách tiểu Phong vì vụ lời nguyện hồ đồ đó là làm cho Táp Mễ Nhĩ phải ra tay cứu , chắc là trái quy tắc gì đó nên bị phạt)

Vậy mà Thích Ngạo Sương lại sùng sục một tiếng nuốt vào trái cây sau dứt khoát trả lời "Cái vấn đề này, ta cũng không biết."

Phong Dật Hiên trong nháy mắt bay hơi, im lặng.

"Còn nữa, còn chuyện của Học Viện Ngôi Sao." Thích Ngạo Sương tiếp tục ăn trái cây cứng cỏi nói, "Ta bắt đầu hoài nghi chuyện hút lấy thực lực là do người của thế giới này làm . Có lẽ Bạch vương muốn hút lấy thực lực của những người đó làm cho mình mạnh lên rồi lật đổ Thiên Vương."

"Giải thích vậy cũng rất hợp lý, người bây giờ nói như vậy, ta cũng vậy cảm thấy là đúng là Bạch vương làm." Phong Dật Hiên phụ họa nói, gật đầu tán thành cái quan điểm này.

"Nhưng cuối cùng ta lại cảm thấy chuyện không đơn giản vậy." Thích Ngạo Sương lắc đầu một cái, "Nhưng mà ta lại lại không nói ra được là vì cái gì. Chỉ có thể thấy Bạch Vương và Thiên Vương trước kia thì mới biết được."

"Được" Phong Dật hiên gật đầu một cái, lại khẽ cau mày lại suy tư.

Bọn họ chuẩn bị lên đường.

"Chúng ta kế tiếp đi đâu?" Phong Dật Hiên nhìn đầy trời cát bay mù mịt.

"Đi tìm Vĩnh Vương." Nguyệt Vương vừa mới nói xong sắc mặt lại chợt biến đổi, chỉ vì hắn cảm thấy chung quanh khác thường. Mễ Tu Tư cũng là sắc mặt đại biến.

"Không cần tìm, bởi vì chúng ta sẽ lập tức tiễn các người đi gặp hăn." Một thanh âm tục tăng bén nhọn vang lên.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 10: Thích Ngạo Sương Khác Thường

K

hông cần tìm, bởi vì ta sẽ lập tức đưa các người đến chỗ bọn hăn." Một thanh âm tục tăng mà liêu lĩnh vang lên.

" Là người! Hàn khúc!" thanh âm của Mễ Tu Tư có chút đã thay đổi.

Sắc mặt của Nguyệt Vương cũng trầm xuống .

- Thích Ngạo Sương cũng đang dò xét cẩn thận người kia bỗng nhiên sau lưng xuất hiện hai người khác. Hai người kia, một một người mặc áo màu xanh, tóc đen tùy ý thả ra, gương mặt lạnh lùng, nhàn nhạt nhìn Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư. Một người khác chính là người mới vừa nói chuyện, hăn một thân y phục vừa trắng vừa đen, trên mặt là nụ cười dữ tợn, đầu lưỡi liếm liếm đôi môi, mà trên đầu lưỡi của hăn bỗng nhiên có một cái khuyên khổng lồ, làm cho người ta nhìn sinh lòng khó chịu. Hăn liêu lĩnh nhìn Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư, giống như trong mắt hăn hai người kia đã là người chết. Nhưng hai người này không nhìn Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên lấy một cái, chắc bọn họ nghĩ chỉ cần giết Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư thôi là đủ rồi.

Thích Ngạo Sương trong lòng đang suy đoán thân phận của hai người kia. Khẳng định không phải là các vị Vương kia vì họ sẽ không nói những lời như vừa rồi. Hai người này nhất định là thủ hạ của Thiên Vương, hơn nữa hình như thực lực không kém, nếu không làm sao làm cho sắc mặt của Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư đại biến đến như vậy. Còn có Thích Ngạo Sương cũng để ý là hai người này nói muốn đưa bọn họ tới gặp Vĩnh Vương. Chẳng lẽ, Vĩnh Vương đã bị bọn họ giết chết? Phong Dật Hiên

cũng nghĩ đến điểm này, hăn khẽ cau mày. Bởi vì hăn cảm thấy thực lực của hai người kia và bọn Mễ Tu Tư là không phân cao thấp.

"Các người cư nhiên phản bội Thiên vương! Các người thật là đã hàng phục Bạch vương? !" Mễ Tu Tư kích động lên án, sắc mặt của hăn cũng bởi vì kích động có chút ửng đỏ.

"Chẳng lẽ tứ đại chiến tướng cũng đều phục cái phản đồ kia? Các người chẳng lẽ quên mất Thiên vương đối xử với các người như thế nào, nghĩa nặng tình thâm như thế nào ư?!" Nguyệt Vương cũng tức giận mắng .

"Ha ha, phản bội? Người đang nói đùa sao?" Kẻ nói chuyện liêu lĩnh kia đang cười phá lên " Nghĩa trọng tình thâm? Người nào mạnh hơn ta sẽ phục vụ cho người đó, như thế thì có gì kì quái?"

"Không cần nói nhảm, nhanh lên giải quyết xong một lần luôn." Người bên cạnh phun ra câu này chính là Hàn Khúc.

"Được rồi, không nói nhảm nữa. Hai người thật là ngu xuẩn! Nếu như có một ngày các người cũng có thể mạnh hơn chúng ta, có thể tiêu diệt Thiên vương chúng ta cũng sẽ nghe các người . Ha ha, chỉ là, hiện tại đi chết đi!" Tên đó vừa nói xong liền xông lên.

Hàn khúc khẽ hí mắt, vươn tay ra, một thanh trường tiên xuất hiện, cùng lao tới.

"Hừ! Người nào chết còn chưa biết!" Nguyệt Vương sắc mặt âm trầm, không nói hai lời vươn tay ra, trên tay áo sáng bạch quang phát ra, một thanh kiếm nhỏ dài xuất hiện. Thân kiếm tuyết trắng trong suốt, cả người phát ra ánh sáng mau bạc nhàn nhạt. Trên chuôi kiếm là hoa văn cổ xưa.

Sắc mặt của Mễ Tu Tư cũng nặng nề khác thường, vung tay lên, vũ khí của hăn cũng xuất hiện ở trong tay. Mà vũ khí của hăn không ngờ là một cây đàn tinh xảo, phát ra ánh sáng huyền ảo, mê hoặc..

"Hàn khúc, Mễ Tu vương giao cho ta, ta sớm xác định không vừa mắt hần. Cái tên ngu xuẩn như hần mà lúc nào cũng được nữ nhân hoan nghênh!" Tên kia nói một câu chua chát, liền quơ múa giờ kiếm vọt tới, nhắm tới đầu của Mễ Tu Tư mà chém.

"Oanh ——!" một tiếng vang thật lớn, kiếm chém vào cát.

Tại chỗ đó đâu còn có ai? Mễ Tu Tư bay lên giữa không trung, một tay ôm đàn lạnh lùng nhìn tên kia. Nguyệt Vương cũng cùng Hàn Khúc giăng co. Phong Dật Hiên và Thích Ngạo Sương đã tránh ra khỏi chỗ giao tranh. Chỗ mới vừa rồi bọn họ còn đứng giờ đã thành một hố to.

Thích Ngạo Sương liếc nhìn hố sâu, cảm thấy chắc tên kia đã dồn toàn lực, hần ghen ghét Mễ Tu Tư nên ra tay thật nặng, lòng ghen tị của nam nhân cũng thật là đáng sợ!

"Nguyệt Vương, ta sớm muốn lãnh giáo người rồi." Hàn Khúc thanh âm lạnh lẽo vang lên.

"Ta sẽ khiến người từ nay về sau cũng không có cơ hội nữa lãnh giáo nữa." sắc mặt của Nguyệt Vương giờ phút này thay đổi một mảnh lạnh lùng, chậm rãi nói ra một câu nói như vậy .

Mễ Tu Tư am hiểu đánh xa nên muốn kéo dài khoảng cách nhưng mà Nguyệt Vương lại am hiểu cận chiến nên cố gắng tiếp cận mục tiêu..

Phong Dật Hiên cau mày nhìn tình huống trước mắt, nhưng trong lòng càng ngày càng trầm xuống. Bốn người này thực lực cư nhiên không phân cao thấp, tiếp tục như vậy chiến đấu tiếp, thể lực ai không đủ thì sẽ thua. Theo thực lực thì bọn họ còn không bằng Nguyệt Vương. Nếu Nguyệt Vương thua thì hậu quả. Phong Dật Hiên trong lòng có chút gấp lo lắng, quay đầu đem ánh mắt dời về phía Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương đang nhìn gần cả người.

Thích Ngạo Sương nhìn cuộc chiến giữa băng sắc mặt thản nhiên, cũng không biết đang suy nghĩ gì, chỉ là chuyên chú nhìn mà thôi.

"Ngạo Sương." Phong Dật Hiên nhẹ nhàng mở miệng, Thích Ngạo Sương không nghe thấy, chỉ nhìn như vậy.

Gió nổi lên, cát bay múa đầy trời.

Trong nháy mắt Phong Dật Hiên vung tay lên, một kết giới bằng gió bao bọc Thích Ngạo Sương và hãm bên trong. Ngăn cản gió cát bên ngoài. Nhưng trong lòng hãm đang nghĩ cách, bọn họ giăng co như vậy không phải là biện pháp.

"Liên." Chợt, ánh mắt của Thích Ngạo Sương thay đổi, mở miệng nói một câu như vậy.

"Cái gì?" Phong Dật Hiên không rõ ràng, cau mày muốn hỏi, Thích Ngạo Sương lại không có mở miệng nói chuyện. Rất nhanh Phong Dật Hiên phát hiện có cái gì không đúng, chung quanh nhiệt độ cao lên rất nhiều!

Ánh mắt của Thích Ngạo Sương dần dần thần thờ , trong mắt dần dần một mảnh hư vô. Chậm rãi giơ tay lên, chỉ lên bầu trời, đó là hướng bốn người đang kịch liệt đánh nhau.

"Ngạo Sương? Nàng làm sao vậy?" Phong Dật Hiên dâng lên một cổ cảm giác chằng lành, tại sao cảm thấy Thích Ngạo Sương lại muốn biến thành bộ dạng xa lạ trước kia?

Thích Ngạo Sương không trả lời, cứ nhìn vào không trung, nhiệt độ trong kết giới ngày càng cao.

"Ngạo Sương!" Phong Dật Hiên trong lòng trầm xuống, hốt hoảng chuẩn bị kéo Thích Ngạo Sương, vậy mà động tác của Thích Ngạo Sương lại nhanh

hơn, bay thẳng lên bầu trời chỗ trận đấu đang diễn ra kịch liệt.

Chợt có một cỗ hơi thở cực nóng chạm vào mặt bọn họ, toàn bộ ngưng đánh nhau, chuyển hướng thấy Thích Ngạo Sương đang bay lên chỗ bọn họ.

Cô gái này nào hỏng rồi sao? Hoặc là nàng cũng là người của Mễ Tu Tư? Nghĩ đến đây sắc mặt của hắn thay đổi. Cái cô gái này là người ái mộ Mễ Tu Tư muốn cùng chết chung? ! Đáng chết!

Hàn Khúc mặt lạnh lẽo, nhẹ nhàng giương roi lên, hắn chuẩn bị đem kẻ quấy rầy này đánh làm hai mảnh.

"Ngạo Sương!" sắc mặt của Mễ Tu Tư cũng thay đổi, hắn cũng không hy vọng Thích Ngạo Sương mất mạng ở đây.

Sắc mặt của Nguyệt Vương cũng có chút khẩn trương. Mặc dù Thích Ngạo Sương cùng hắn không có giao tình, nhưng nàng là người trong lòng của Phong Dật Hiên, hắn không thể để nàng ta chết được.

"Ngạo Sương! Ngạo Sương, nàng toi đó làm gì? !" Phong Dật Hiên ở dưới hô to, bất đắc dĩ nhưng bởi vì thực lực của hắn không đủ không thể bay nhanh được.

"Đi chết đi!" một tên đã vọt tới.

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư không chút nghĩ ngợi cũng lập tức phi kiếm ngăn cản.

Vậy mà, vừa lúc đó, một màn làm cho người khác kinh ngạc.

"Diệt." Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng mở miệng, thật thấp khạc ra một chữ như vậy, trong nháy mắt liền di động đến tên kia, mũi tay nhẹ điểm vào hắn. . . . Sau một khắc, lửa đỏ ngọn lửa liền trải rộng , lan ra toàn thân hắn

"A ——! ! !" tiếng hét tê tâm liệt phế tiếng kêu phát ra từ linh hồn, làm cho người ta gan mật đều vỡ.

Tất cả mọi người kinh hãi ngây ngẩn cả người,!. Mặc kệ hãn thế nào giây giụa, đều không thể dập tắt ngọn lửa trên người. Hãn kêu thảm thiết, từ giữa không trung rơi xuống đi xuống, hãn liều mạng chui đồng cát, nghĩ là sẽ dập tắt ngọn lửa trên người. Nhưng cát xung quanh cũng bị nóng chảy mà tan ra!

"Lửa Địa Ngục, mùi vị có mùi vị rất tốt phải không?" Thích Ngạo Sương lúc này lại phát ra thanh âm lạnh lẽo nhìn Hàn Khúc.

Bị Thích Ngạo Sương để mắt tới Hàn Khúc chợt cảm thấy cả người lạnh lẽo, hãn đang giờ khắc này cảm giác mình giống như bị rắn độc nhìn chăm chăm, một loại cảm giác làm hãn thà chết ngay lập tức cũng không muốn bị tra tấn như thế. Mà nàng ta hình như không biết , nàng ta cười mới lẳng lơ diêm dúa làm sao. Hai mắt đen nhánh lại có tia màu đỏ, lẳng lơ, mỉa mai!

Thiếu nữ tóc đen mắt đen này là ai?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 11: Thích Ngạo Sương Hôn Hãn

N

ụ cười lạnh như băng lúc này của Thích Ngạo Sương khiến Hàn Khúc sợ hãi. Thậm chí giờ khắc này hãn muốn lập tức chạy khỏi đây! Cảm giác bị áp bức này đừng nói là chưa từng có khi đối mặt với Thiên Vương tiền nhiệm, dù có đối mặt với Thiên Vương bây giờ cũng chưa từng có!

Phong Dật Hiên hơi mở miệng, cứ sững sờ mà nhìn Thích Ngạo Sương như thế. Bây giờ nhìn nàng thật xa lạ, thật....xinh đẹp? Đúng vậy, thoát nhìn là xinh đẹp yêu dã đoạt hồn người, nổi bật như một đóa hoa có độc đang nở rộ. Dù biết có độc nhưng vẫn muốn hái! Cảm giác kỳ lạ này là như thế nào?

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư cũng giật mình ở giữa không trung. Dường như bọn họ cũng nghe thấy tiếng trái tim mình đang đập. Tiếng kêu thảm thiết của Nhiêu Vũ cũng yếu dần, cho đến khi biến mất. Mà hơi thở của Nhiêu Vũ cũng biến mất như chưa từng tồn tại! Thân là một trong tứ đại chiến tướng mà Nhiêu Vũ bị Thích Ngạo Sương xử lý nhẹ nhàng như vậy sao? Quả thật Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư không thể tin vào mắt mình.

“Chắc, thật là đồ bỏ đi chướng mắt.” Ánh mắt Thích Ngạo Sương càng ngày càng lạnh nhưng trên mặt lại là nụ cười quyến rũ tuyệt luân. Nàng cứ như vậy mà lẳng lặng nhìn Hàn Khúc cách đó không xa, không hề động đậy.

Hàn Khúc không chịu nổi cảm giác áp bức vô hình đáng sợ này nữa, liền quay đầu định chạy trốn.

Vút ——

Tiếng xé gió vang lên nhẹ nhàng ngay lập tức.

Tiếp theo là tiếng “phập” trầm đục.

Hàn Khúc kinh ngạc mà nhìn vật thể sắc bén không biết từ đâu ra xuyên qua ngực, trên mặt tràn đầy không tin và hoảng sợ. Hắn từ từ quay đầu lại, chống lại đôi mắt như sông băng vạn năm của Thích Ngạo Sương. Vũ khí sắc bén thon dài xuyên qua ngực hắn là móng tay dài ra của Thích Ngạo Sương!

Vút một tiếng, móng tay ngừng lại. Lúc này, máu tươi phun ra như suối từ ngực Hàn Khúc.

Không ai thấy rõ tất cả. Khi hắn hồi thần lại thì mọi chuyện đã xảy ra.

Rốt cuộc Hàn Khúc đã hiểu rằng thiếu nữ này thật đáng sợ. Lúc này hắn kích thích tất cả tiềm lực của mình. Hắn chỉ có một ý nghĩ đó chính là chạy trốn, lập tức chạy khỏi nơi này, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại thiếu nữ tóc đen này nữa. Thân hình Hàn Khúc vừa động thì trước mặt liền có một khuôn mặt xinh đẹp phóng đại.

Nụ cười lạnh lẽo của Hàn Khúc khiến hắn cứng đờ người.

“Đi đâu vậy?” giọng Thích Ngạo Sương như mộng như ảo khiến Hàn Khúc sợ tới mức gần như sập đổ.

Hàn Khúc xoay người định chạy, ngay sau đó thấy được một màn khiến hắn kinh hãi. Hắn thấy thân thể của mình bay trước mặt nhưng lại không có đầu! Thân thể không đầu cứ như thế mà bay lên một khoảng, đột nhiên rơi xuống từ giữa không trung. Sau đó, trước mắt hắn tối sầm, tất cả đều biến mất.

“Ách...thật không thú vị.” trên tay Thích Ngạo Sương là đầu của Hàn Khúc, máu tươi còn đang nhỏ từ cổ của hắn. Một đường máu quý dị rơi xuống từ trên không, rơi xuống đất thì không thấy đâu nữa.

Phong Dật Hiên cứ đứng yên tại chỗ, nhìn Thích Ngạo Sương hoàn toàn xa lạ giữa không trung, không nói nên lời.

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư càng không dám thở mạnh, sững sờ mà nhìn hành động của Thích Ngạo Sương, trong lòng phát run lần nữa. Đây mới là diện mạo thật của thiếu nữ này sao? Hay là một mặt khác của nàng?! Nguyệt Vương ngừng thở, nhìn Thích Ngạo Sương đang xách đầu người đứng trên không. Mặt nàng đầy nhàm chán, đung đưa đầu người trên tay, nhìn đường máu đỏ tươi đang chảy xuống một cách lười biếng. Nguyệt Vương đã sớm cảm giác được Thích Ngạo Sương không giống người phạm nhưng không ngờ lại khiến người ta kinh hãi như thế.

“Chỗ này?” chợt, Thích Ngạo Sương tiện tay ném đầu người trong tay về phía sau, ngẩng đầu nhìn về phía xa, trong miệng hừ lạnh một tiếng đầy khinh thường, “Hừ, thì ra là như vậy...”

Sau đó nàng thu hồi ánh mắt, chậm rãi nhìn người phía dưới, ánh mắt dừng trên người Phong Dật Hiên. Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, đáy mắt có sự lo lắng mơ hồ. Thích Ngạo Sương như thế quá khác thường. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

“Ha ha, thật là nơi không thú vị. Có điều, coi như không uống công.” Thích Ngạo Sương nói một câu khó hiểu, sau đó từ từ bay tới trước mặt Phong Dật Hiên.

Phong Dật Hiên kinh ngạc mà nhìn Thích Ngạo Sương xinh đẹp quyến rũ trước mặt. Trên tay nàng máu tươi vẫn đang nhỏ giọt. Đôi mắt nàng hơi khép, ngàn vạn phong tình. Mái tóc đen xõa trước ngực, cứ mỉm cười nhìn Phong Dật Hiên như vậy.

“Ngạo...Ngạo Sương...” Phong Dật Hiên nhẹ nhàng gọi.

“Rất tốt. Còn thiếu một thứ.” Thích Ngạo Sương lại nói ra một câu mà Phong Dật Hiên không hiểu.

Phong Dật Hiên nghi ngờ, chưa kịp đặt câu hỏi thì ngón tay của Thích Ngạo Sương đã nhẹ nhàng đặt lên cằm hắn. Ngay sau đó, trên môi liền có cảm giác lạnh lạnh. Trước mặt hắn là khuôn mặt xinh đẹp phóng đại của Thích Ngạo Sương. Nàng nhắm hờ mắt, cứ như vậy mà hôn lên môi Phong Dật Hiên.

Ngay lập tức Phong Dật Hiên hóa đá tại chỗ.

Hôn?

Hôn!!!

Thích Ngạo Sương hôn hắn!

Lạnh lạnh, môi của Thích Ngạo Sương lạnh lạnh, dường như còn mang theo một mùi hương nhàn nhạt.

Phong Dật Hiên ngốc lảng, đầu hắn nổ ầm một tiếng, sau đó trống rỗng, mất đi khả năng suy nghĩ.

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư cũng ngây ngốc nhìn một màn trước mắt, không biết nói gì cho phải.

Một màn trước mắt cực kỳ duy mỹ. Trong sa mạc mờ mịt, thiếu nữ tóc đen mắt đen xinh đẹp nhẹ nhàng trôi giữa không trung. Mái tóc đen mềm mại bay theo gió, nhìn thẳng vào mắt thiếu niên tuấn mỹ. Nếu thiếu nữ này không nắm cằm của thiếu niên, nếu trên bàn tay thon dài đang nắm cằm hắn không có vết máu thì tất cả sẽ rất tường hòa duy mỹ. Nhưng một màn này trong mắt Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư lại khiến người ta kinh hãi.

“Ừm...” Thích Ngạo Sương nhẹ thở dài, từ từ nhắm hai mắt lại, thân thể mềm nhũn, cứ thế mà rơi xuống. Phong Dật Hiên vươn tay ôm lấy thân thể mềm mại của nàng vào lòng, cúi đầu nhìn người trong ngực, vẻ mặt cực kỳ phức tạp. Hẳn hiểu rất rõ nụ hôn vừa rồi là của Thích Ngạo Sương, cũng không phải của nàng. Thân xác vừa chủ động này có phải Thích Ngạo Sương không? Nhưng nếu không phải vậy là của ai? Chợt hấn giật mình. Trên người nàng có rất nhiều bí mật mà hấn không biết.

“Này...Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư vội vàng sáp tới, cực kỳ nghi ngờ mà hỏi.

Phong Dật Hiên lắc nhẹ đầu, ánh mắt không rời khỏi gương mặt của Thích Ngạo Sương. Giờ phút này gương mặt của nàng trong lòng hấn rất điềm tĩnh. Nàng đang ngủ say, tựa như những gì vừa xảy ra không liên quan tới nàng.

“Người lắc đầu là sao?” Mễ Tu Tư cau mày hỏi.

“Ý là hấn cũng không biết.” Nguyệt Vương trầm giọng trả lời thay Phong Dật Hiên.

“Sao lại có thể như vậy? Quan hệ của bọn họ...Hấn rõ ràng cũng không biết...”

giọng Mễ Tu Tư nhỏ dần. Bởi vì từ nét mặt của Phong Dật Hiên hấn nhận ra lời của Nguyệt Vương không phải là giả. Ngay cả Phong Dật Hiên cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chuyện kia...

“Mặc kệ là thế nào, phải giải quyết vấn đề trước mắt đã.” Nguyệt Vương nhìn bốn phía xung quanh. khắp nơi ngổn ngang, chỗ nào cũng là những hố cát lớn nhỏ. Nhưng hấn biết cuồng phong sẽ tới rất nhanh thôi. Những hố cát này sẽ bị lấp đầy, trở về hình dạng vốn có.

“Nhưng, Vĩnh Vương....” Mễ Tu Tư cắn môi, nói nhỏ mấy chữ. Hiển nhiên bọn họ đã nghe rõ lời của Nhiên Vũ trước đó.

“Có thể Vĩnh Vương đã gặp bất trắc. Chúng ta đi tìm những Vương khác đi. Bạch Vương và Vĩnh Vương xuất hiện, nhất định sẽ lại có điềm báo. Đến lúc đó thì tùy cơ ứng biến.” Nguyệt Vương hơi bất đắc dĩ mà nói, trong giọng nói có mấy phần ưu thương.

“Không biết hai chiến tướng khác có đầu hàng Thiên Vương không.” Mễ Tu Tư lo lắng nói, “Chúng ta phải tìm những Vương khác nhanh một chút. Nếu những Vương khác gặp phải hai chiến tướng kia thì thật không thể tưởng tượng nổi hậu quả.”

Nguyệt Vương gật đầu, trong lòng hiểu rõ rằng cái chết của Vĩnh Vương hẳn là vì bị Nhiên Vũ và Hàn Khúc liên thủ.

“Nhất định Thiên Vương sẽ tìm Bạch Vương và Vĩnh Vương mới! Chúng ta phải nhanh lên.” Mễ Tu Tư ngẩng đầu nhìn phương xa, “Bất chấp tất cả, ta phải gọi nó ra thôi.”

“Cũng được. Bốn chiến tướng đã mất hai rồi.” Nguyệt Vương gật đầu, ngoảnh lại nhìn Phong Dật Hiên vẫn im lặng và Thích Ngạo Sương đang ngủ say trong lòng hắn, đồng ý với quyết định của Mễ Tu Tư.

Hai tay Mễ Tu Tư tạo ra một dấu tay kỳ lạ. Sau đó một luồng ánh sáng trắng chói mắt hiện ra, một con quái thú lớn xuất hiện trên khoảng đất trống trước mặt hắn. Con vật này không khác với con mà Thích Ngạo Sương cười trước đó cho lắm, có điều nó lớn hơn rất nhiều, gấp mười con trước, trên lưng rất bằng phẳng rộng rãi.

“Lên đây đi.” Mễ Tu Tư bay lên đầu tiên. Phong Dật Hiên ôm Thích Ngạo Sương, điểm nhẹ mũi chân, nhảy lên. Nguyệt Vương theo sau.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình xong, Mễ Tu Tư vỗ nhẹ lên lưng quái thú: “Đi nào. Đi về hướng tây nam, tìm Chân Vương.”

Quái thú ngậm lên một tiếng, bay lên vũng vàng về hướng tây nam.

Nguyệt Vương tạo một kết giới, bao lấy mọi người bên trong, chắn ánh mặt trời và gió mang theo cát bay tới. Từ đầu tới cuối Phong Dật Hiên chỉ nhìn gương mặt say ngủ của Thích Ngạo Sương, không nói gì, cũng không động đậy.

“Phong Dật Hiên, người thấy thế nào?” Nguyệt Vương lên tiếng hỏi.

“Gì cơ?” Phong Dật Hiên nghe có người gọi tên mình mới phục hồi tinh thần lại, quay sang nhìn Nguyệt Vương.

Nguyệt Vương nhìn Thích Ngạo Sương rồi đối mắt với Phong Dật Hiên: “Người thấy thế nào?”

Ánh mắt Phong Dật Hiên buồn bã. Hắn lắc đầu: “Ta không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng ta cảm thấy vừa nãy không phải là Ngạo Sương chân chính. Nhưng không phải nàng thì là ai? Vừa là nàng, vừa không phải.” lòng Phong Dật Hiên lo lắng, “Ta không rõ lắm.”

“Thật ra thì hai Thích Ngạo Sương hoàn toàn khác nhau về tính cách này đều là nàng.” Nguyệt Vương vuốt cằm, đoán, “Có thể nàng có hai nhân cách? Tính cách tàn bạo thích giết chóc ẩn sâu trong nội tâm?”

“Không phải chúng ta chưa gặp qua người như vậy.” Mễ Tu Tư gật đầu đồng ý.

Phong Dật Hiên khẽ cau mày. Hắn không thích lý do của Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư cho lắm, nhưng lại không tìm ra lý do khác để phản đối. Hành động khác thường của Thích Ngạo Sương quả thật rất đẫm máu, cực kỳ đáng sợ.

“Nhưng tình huống của Thích Ngạo Sương lại không giống lắm. Cụ thể không giống ở đâu thì ta không nói rõ được.” mà Nguyệt Vương cau chặt lại.

“Ta cảm thấy...” Mễ Tu Tư ngẩng đầu nhìn phương xa, thở dài thật dài, nói.
“Hình như chuyện càng ngày càng không đơn giản.”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 12: Chảy Máu Mũi Hằng Ngày

L

ảnh thổ của Chân Vương là những dãy núi trùng điệp, trong khe núi có dòng suối nhỏ chảy róc rách, sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, tựa như dây chuyền màu bạc trên cổ các dãy núi. Trong sơn cốc có rất nhiều chim bay thú chạy, bầu không khí rất hài hòa.

Tòa thành của Chân Vương nằm giữa hai dãy núi. Mễ Tu Tư bảo quái thú dừng lại. Mọi người đứng giữa hai dãy núi cao, phía trước là một con đường lớn tối như mực. Mễ Tu Tư thu hồi quái thú, đi trước dẫn đường. Phong Dật Hiên ôm Thích Ngạo Sương vẫn đang ngủ say đi theo. Vách núi hai bên cao ngất tựa như sắp sụp xuống. Mới đầu ngẩng lên còn thấy một đường bầu trời nhưng sau đó thì tối như mực. Nguyệt Vương lấy một khối bạch ngọc hình trăng lưỡi liềm ra. Bạch ngọc tỏa sáng, soi rõ mọi thứ xung quanh họ.

Vừa lúc đó, tiếng ma sát vang lên không ngừng xung quanh. Phong Dật Hiên vừa định quay lại nhìn thì Mễ Tu Tư ngăn lại: “Đừng nhìn. Những thứ này là thú giữ nhà của Chân Vương.” Phong Dật Hiên gật đầu, không quay lại nhìn nữa. Mà những tiếng ma sát vẫn vang lên sau lưng họ, theo rất xa, cho tới cuối con đường thì mới dừng lại. Cuối con đường là một phiến thạch bích, trên đó có vô số hoa văn kỳ lạ, cổ xưa mà lại hơi quỷ dị.

Nguyệt Vương đi lên phía trước, vươn tay đề lên trên một hoa văn trong một vòng tròn. Tiếng “ầm” vang lên nhưng thạch bích chỉ phát ra tiếng mà không mở ra.

“Kỳ lạ?” Nguyệt Vương nghi ngờ, nhíu mày, “Sao cửa lại không mở ra?”

Nguyệt Vương vừa nói xong thì Mễ Tu Tư đã tay mắt lanh lẹ tạo một kết giới, bao lấy Nguyệt Vương và mình cùng với hai người Phong Dật Hiên.

Ầm ——! Tiếng đụng chạm mạnh mẽ, chạm vào khiến toàn bộ kết giới rung lên, sắp trở nên trong suốt, thiếu chút nữa thì bị phá. Một cỗ lực đạo đáng sợ bắn ra từ trong vòng tròn kia, cứ như vậy mà đụng vào kết giới khiến bọn họ bất ngờ không kịp phòng ngự.

Ngay lập tức sắc mặt Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư thay đổi. Hai người trao đổi ánh mắt, một hồi lâu mới nói một cách khó khăn: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ Chân Vương cũng bị giết rồi sao?”

“Có chuyện gì vậy?” Phong Dật Hiên cau mày, nghi ngờ hỏi.

“Phong ấn trên cánh cửa đá này có thể phân biệt được thân phận của chúng ta, cũng có thể truyền tới nơi của Chân Vương. Nhưng vừa rồi chúng ta bị công kích, chẳng lẽ Chân Vương đã gặp nguy hiểm?” sắc mặt của Nguyệt Vương cực kỳ khó coi.

“Không.” Sắc mặt Mễ Tu Tư trầm xuống, suy nghĩ rồi nói, “Nếu hai chiến tướng khác muốn vào cánh cửa đá này thì chắc chắn không thể mở được. Dám chắc nếu có cuộc chiến đã xảy ra ở đây thì cửa này đã bị phá hủy rồi. Nhưng cánh cửa đá này vẫn hoàn hảo, không tổn hao gì.”

Nguyệt Vương vừa nghe thì sắc mặt hơi dịu lại, sau đó lại lo lắng mà hỏi: “Nhưng tại sao phong ấn lại không phân biệt được?”

“Phong ấn này có thể biết tất cả Vương? Vậy Bạch Vương trước kia thì sao?” Phong Dật Hiên nghi ngờ, hỏi.

“Khi Bạch Vương thôn tính Thiên Vương thì đã không còn là Bạch Vương nữa, phong ấn sẽ không phân biệt được. Hơn nữa Chân Vương cũng nhận được tin tức, nhất định sẽ có cách.” Mễ Tu Tư trả lời câu hỏi của Phong Dật Hiên.

“Chân Vương, mở cửa!” Nguyệt Vương hắng giọng, kêu to với cửa đá.

Chỉ có tiếng vang mà không có phản ứng khác.

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư liếc nhìn nhau, đang chuẩn bị chọn cách khác thì một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Các người là Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư Vương?”

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư sửng sốt. Vì giọng nói này xa lạ nhưng lại truyền ra từ phong ấn trên cửa đá. Chỉ có Chân Vương chân chính mới sử dụng được sức mạnh trên phong ấn này! Sao lại là giọng nam xa lạ?

Nhưng Phong Dật Hiên nghe thấy giọng nói đó thì kinh hãi, kêu lên thất thanh: “Tần Diêm, Tần Diêm, là người ư?”

“Tiểu thư?” trong giọng nói lạnh lùng có chứa kích động.

“Không, ta là Phong Dật Hiên. Ngạo Sương đã đổi thân thể với ta. Bây giờ nàng đang ở bên cạnh ta.” Phong Dật Hiên xác định người đang nói là Tần Diêm thì kích động hơn. Hắn không ngờ lại gặp được Tần Diêm ở đây.

“Tiểu thư đâu? Người sao rồi?” giọng Tần Diêm không lạnh lẽo như trước nữa, mà là vội vàng hỏi.

“Ngạo Sương không sao, chỉ đang ngủ say thôi.” Phong Dật Hiên trả lời, nhìn cánh cửa đá chột từ từ thay đổi. Ánh sáng trắng tỏa ra từ tất cả hoa văn trên cửa đá, lan ra các đường vân, sau đó từ từ tỏa ra xung quanh.

Tiếng ầm vang lên lần nữa, cửa đá dần dần mở ra.

Trong lòng Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư vừa sợ lại vừa thấy kỳ lạ. Nam nhân đang nói có thể sử dụng phong ấn của Chân Vương, hiển nhiên Phong Dật Hiên biết. Chuyện này là sao?

Rất nhanh, một bóng dáng rần rỏi xuất hiện nơi cửa đá. Người đó chính là Tần Diêm. Hắn mặc quần áo màu lam nhạt. Trên cánh tay có một cái bao tay bằng kim loại, hoa văn trên đó hơi giống trên cửa đá, trên lưng hắn là một thanh kiếm lớn. Thanh kiếm lớn đó khiến Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư càng ngây ngẩn hơn. Đó là vũ khí của Chân Vương. Bọn họ nhìn một cái là nhận ra hoa văn và ánh sáng lành lạnh tỏa ra từ trên đó. Hình như hơi khác nhưng khác ở đâu thì nhất thời bọn họ không nói ra được.

Khi Tần Diêm bước ra thì đi thẳng tới bên cạnh Phong Dật Hiên, nhìn gương mặt điềm tĩnh của nàng trong lòng hắn thì mới yên lòng. Đúng là nàng đang ngủ say, không có gì đáng ngại.

“Phong thiếu, có chuyện gì với tiểu thư vậy?” Tần Diêm hoàn toàn không để ý tới Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư mà nghiêm túc hỏi Phong Dật Hiên.

“Ta cũng không biết. Chúng ta bị phục kích....” Phong Dật Hiên kể lại toàn bộ mọi chuyện cho Tần Diêm.

Tần Diêm nghe xong thì sắc mặt nặng nề. Bởi vì hắn biết rất rõ Thích Ngạo Sương không phải đại tiểu thư hoa si ngu ngốc trước kia. Nàng là người tới từ thế giới khác. Như vậy có thể liên kết mọi chuyện đang xảy ra không? Tần Diêm trầm tư. Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư lại nóng nảy.

“Này...Này...Người...Chuyện này...” Nguyệt Vương không biết nên xưng hô thế nào, không thể làm gì khác là lúng túng nặn ra vài chữ.

Lúc này Tần Diêm mới phục hồi tinh thần lại, phát hiện ra Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư đang hóng gió bên cạnh, cười cười đầy áy náy: “Hai vị vương, thật ngại quá. Quên không tự giới thiệu, ta tên là Tần Diêm, là Chân Vương tân nhiệm.”

Tần Diêm vừa nói thì liền khiến mọi người kinh ngạc.

“Vậ lão đầu Na Na đầu?” trong lòng Nguyệt Vương hoảng hốt, vội vàng hỏi.

“Ông ấy sống rất vui vẻ, vui vẻ đến mức chảy máu mũi hàng ngày...” Tần Diêm giựt giựt khóe miệng, nói.

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư nhìn nhau, cùng mở miệng hỏi: “Tại sao? Có chuyện gì vậy?”

“Các vị đi xem thì biết.” Tần Diêm nói một câu đầy khinh thường, quay lại nhìn Thích Ngạo Sương trong lòng Phong thiếu, ánh mắt trở nên dịu dàng, “Vào trước đã. Để tiểu thư nghỉ ngơi cho tốt.”

Vào cửa đá, trước mặt dần dần mở rộng ra, ánh sáng chiếu rọi.

“Cái kia...Cái kia...Tần Diêm, vũ khí này là lão đầu kia truyền cho người à? Sao lại không giống trước cho lắm?” Mễ Tu Tư mở lớn mắt nhìn cự kiếm sau lưng Tần Diêm. Nó được hắt khoắc sau lưng, đầu nhọn dài tới gót chân hắt.

“Là lão đầu cho nhưng ta đã nhập vào vũ khí của mình.” Tần Diêm nói tới đây thì ánh mắt lại hướng về phía Thích Ngạo Sương, mỉm cười, không có ý định nói tiếp. Vũ khí kia của hắt là Thích Ngạo Sương đưa, hắt vẫn mang theo trên người, bây giờ đã nhập vào vũ khí trên lưng mình.

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư đầy bụng nghi vấn, đi theo Tần Diêm vào trong. Cung điện như trước, dọc trên đường đi không có gì khác nhưng vừa vào cung điện thì lập tức phát hiện ra không được bình thường. Tiếng nói tiếng cười vắng tới bên tai, càng đi vào trong thì càng lớn.

“Phu quân, bên này ~~”

“Bên này cơ ~~”

“Thiếp ở đây ~~~”

Trong cung điện xa hoa tráng lệ, tiếng cười truyền tới từ phía sau. Mặt Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư liền biến sắc. Bọn họ nghe thấy tiếng của Chân Vương. Bước nhanh vào bên trong, thấy cảnh tượng trong đó thì trợn mắt há miệng. Chân Vương mặc quần áo trắng như tuyết, bịt mắt, tay quờ quạng xung quanh. Xung quanh có mấy mỹ nữ đang trêu đùa hắn.

“Đừng chạy ~~~ ha ha, sẽ bắt được nàng ngay thôi.” Chân Vương cười ha hả, vươn tay bổ nhào về phía trước. Các mỹ nữ kêu lên sợ hãi, tản ra bốn phía.

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư nhìn nhau, khóe miệng co quắp, hoàn toàn không nói được lời nào. Chân Vương vẫn đùa giỡn âm ỷ với mỹ nữ, không coi ai ra gì.

“Chân Vương!” Nguyệt Vương quát to đầy tức giận.

“Hả? Giọng nói này hình như là của Nguyệt Vương.” Chân Vương gạt tấm vải bịt mắt ra, nhìn Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư, nói, “Đừng gọi bậy. Ta đã không còn là Chân Vương, tất cả mọi chuyện không liên quan gì tới ta nữa. Có chuyện gì thì tìm tiểu tử kia. Bây giờ hắn là Chân Vương. Đừng quấy rầy cuộc sống tốt đẹp của ta bây giờ.” Nói xong thì che mắt lại, tiếp tục nhào vào các mỹ nữ, sau đó không để ý tới mọi người nữa.

Nguyệt Vương còn định nói gì đó thì bị Mễ Tu Tư ngăn lại, nhẹ nhàng lắc đầu: “Để cho hắn sống cuộc sống hắn muốn đi. Quả thật hắn làm Chân Vương quá lâu, quá mệt rồi.”

Nguyệt Vương nhìn ánh mắt của Mễ Tu Tư, nhẹ nhàng thở dài, không lên tiếng nữa.

“Mời đi theo ta.” Lúc này, Tần Diêm lễ phép lên tiếng, “Ta biết mọi chuyện. Các vị nghỉ ngơi một chút rồi bàn bạc đối sách.”

Mọi người chỉ có thể gật đầu bất đắc dĩ.

Tần Diêm dẫn Phong Dật Hiên tới một căn phòng hoa lệ rộng lớn, cẩn thận đặt nàng lên trên cái giường lớn thoải mái.

“Tần Diêm, thật không ngờ người lại trở thành Chân Vương.” Phong Dật Hiên hơi cảm thán.

“Phong thiếu, ta có chuyện muốn hỏi người. Xin người trả lời nghiêm túc.” Sắc mặt Tần Diêm nghiêm túc.

“Chuyện gì?” Phong Dật Hiên nghi ngờ.

“Mặc kệ tiểu thư trở nên thế nào, tình yêu của người cũng sẽ không thay đổi chứ?” ánh mắt Tần Diêm sáng rực, hỏi một cách trịnh trọng.

“Sẽ! Mặc kệ nàng là ai, trở nên thế nào, tình yêu của ta với nàng đều sẽ không thay đổi!” Phong Dật Hiên kiên quyết hơn bao giờ hết.

“Tốt. Vậy là đủ rồi.” Tần Diêm gật đầu, mỉm cười, sau đó trầm giọng nói, “Chỉ cần tìm được Lãnh thiếu thì chuyện ta muốn biết sẽ có kết quả. Người nghỉ ngơi đi. Phòng người ở bên cạnh. Lần nổi loạn này còn phức tạp hơn những gì bọn Nguyệt Vương nghĩ. Sau này ta sẽ nói cho mọi người biết.”

Lòng Phong Dật Hiên tràn đầy nghi ngờ, nhưng vẫn lắc đầu, nói: “Không. Ta muốn canh giữ ở đây, chờ nàng tỉnh lại.”

“Được thôi.” Tần Diêm nhìn ánh mắt kiên định của Phong Dật Hiên, gật đầu.

Sau khi Tần Diêm rời khỏi thì Phong Dật Hiên lẳng lặng ngồi cạnh giường, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh của Thích Ngạo Sương đến thất thần.

“A, các huynh chính là bằng hữu của Tần Diêm đại ca?” chợt, một giọng nói giòn tai truyền tới từ cửa sổ.

Phong Dật Hiên ngẩng đầu thì thấy một thiếu nữ mắt ngọc mày ngài ngồi trên bệ cửa sổ đang nhìn bên này, cười khanh khách.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 13: Thay Đổi Bất Ngờ

P

Phong Dật Hiên ngẩng đầu thì thấy một thiếu nữ mắt ngọc mày ngài ngồi trên bệ cửa sổ đang nhìn bên này, cười khanh khách. Bề ngoài thiếu nữ chỉ khoảng mười ba, mười bốn tuổi, trên mặt chưa hết nét trẻ con. Nhưng hẳn cảm nhận được tu vi của nàng không thấp.

“Ừ, muội là?” Phong Dật Hiên nghi ngờ, hỏi.

“Hi hi, muội là Lai Ly, là tả chiến tướng của Tần Diêm đại ca!” Lai Ly cười hì hì bước tới. Nàng mặc áo màu xanh biếc, trên lưng có một cái đai lưng rất đặc biệt.

Sắc mặt Phong Dật Hiên thay đổi: “Muội biết cuộc nổi loạn lần này à?” Phong Dật Hiên hỏi vậy nhưng trong lòng vẫn nghi ngờ. Bởi vì Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư biết lần nổi loạn này không phải chuyện đùa nên đã cho những người xung quanh nghỉ việc, kể cả chiến tướng bên cạnh. Chân Vương không cho chiến tướng bên cạnh nghỉ việc sao?

“Biết. Chính vì vậy nên muội mới chịu theo bên cạnh Tần Diêm đại ca. Những kẻ nhát gan kia đã lẩn đi xa rồi.” Lai Ly hừ lạnh, trên mặt tràn đầy khinh thường.

Phong Dật Hiên nhìn sắc mặt của Lai Ly thì giật mình, trực tiếp hỏi: “Muội thích Tần Diêm?”

Mặt Lai Ly chợt đỏ bừng, cúi đầu sờ thắt lưng của mình, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Phong Dật Hiên, thẳng thắn mà nói: “Đúng thế. Muội thích Tần Diêm đại ca. Lần đầu tiên nhìn thấy huynh ấy muội đã thích huynh ấy.

Khi đó muội liền thề cả đời sẽ ở cạnh huynh ấy, mặc kệ huynh ấy có thích muội không.”

Ngược lại, Phong Dật Hiên bị rung động bởi những lời thề thấn của nữ hài này.

“Tỷ ấy chính là tiểu thư theo lời của Tần Diêm đại ca ư?” Lai Ly bước lên trước, chống nạnh nhìn Thích Ngạo Sương đang ngủ say trên giường, nói một cách tùy tiện, “Quả nhiên rất đẹp. Không hổ là nữ nhân mà Tần Diêm đại ca thích.”

Phong Dật Hiên trợn mắt há hốc miệng.

“Muội...Muội...”

“Nhất định huynh cũng biết Tần Diêm đại ca thích tỷ ấy. Nhưng dường như tỷ ấy không thích Tần Diêm đại ca. Tỷ ấy thích huynh à? Còn cái người là Lãnh thiếu gì đó thì sao?” Lai Ly cười hì hì, nói trúng tim đen.

Phong Dật Hiên càng kinh ngạc hơn.

“Muội biết rõ Tần Diêm đại ca thích tỷ ấy. Nhưng không sao. Dù vậy muội vẫn sẽ ở bên Tần Diêm đại ca. Cả đời này Tần Diêm đại ca không thích muội muội cũng không sợ. Muội chỉ muốn được ở bên huynh ấy là đủ rồi.” Lai Ly cười hì hì, trực tiếp nói ra tiếng lòng của mình.

Phong Dật Hiên chột trầm mặc, sắc mặt cũng ảm đạm. Hắn nhìn Lai Ly, mấp má môi nhưng không biết nói gì cho phải.

“Huynh không cần nói gì cả. Muội ghét người khác nói muội ngốc. Là muội tình nguyện.” Lai Ly cười tinh nghịch, ngồi bên giường, nhìn khuôn mặt ngủ say của Thích Ngạo Sương, cảm thán, “Thật là đẹp.”

“Phải rồi, huynh tên gì? Cả tỷ ấy nữa?” Lai Ly quay sang nhìn Phong Dật Hiên, hỏi.

“Phong Dật Hiên. Nàng là Thích Ngạo Sương.”

“Thích Ngạo Sương....” Lai Ly lẩm bẩm nhắc lại mấy chữ này, sau đó gật đầu, đứng lên, nói, “Tỷ ấy là người Tần Diêm đại ca dùng hết sức và cả tính mạng để bảo vệ, vậy muội cũng sẽ dốc sức bảo vệ nơi này. Sau này muội sẽ giúp Tần Diêm đại ca bảo vệ tỷ ấy.”

“Ta...Cảm ơn muội...” Phong Dật Hiên hơi chua xót mà nói. Tình yêu của một người thật có thể vô tư như vậy, có thể đạt tới mức này....

“Không cần cảm ơn đâu. Ha ha, hy vọng tỷ ấy sớm tỉnh lại.” Lai Ly cười hi hi, đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, le lưỡi, “Muội đi đây. Ngàn vạn lần đừng nói với Tần Diêm đại ca là muội lén tới đây.”

Phong Dật Hiên gật đầu. Lai Ly nhẹ nhàng lộn ra từ cửa sổ.

Trong phòng yên tĩnh trở lại, Phong Dật Hiên si ngốc nhìn khuôn mặt say ngủ của nàng, trong lòng dâng lên cảm giác êm dịu.

Khi Thích Ngạo Sương từ từ mở mắt ra thì đập vào mắt là màn che hoa lệ. Nàng nhẹ nhàng quay đầu thì thấy Phong Dật Hiên đang ngủ say cạnh giường.

Thích Ngạo Sương từ từ vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu Phong Dật Hiên. Vừa chạm vào thì hần liền tỉnh.

“Ngạo Sương, nàng tỉnh rồi. Có đói bụng không?” Phong Dật Hiên nở nụ cười, nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm.

“Dật Hiên, ta nằm mơ...” giọng Thích Ngạo Sương xa xôi, mang theo chút bi thương.

“Sao? Mơ thấy gì?” Phong Dật Hiên thấy sắc mặt Thích Ngạo Sương hơi lạ thì không khỏi lo lắng, hỏi.

“Ta mơ thấy lửa đầy trời, sinh linh đồ thán, thù hận và căm phẫn ngập trời. Toàn bộ đều do ta tạo ra. Dường như ta đang tìm gì đó.” Thích Ngạo Sương từ từ ngồi dậy. Phong Dật Hiên vội vàng vươn tay đỡ.

“Đang tìm gì?” Phong Dật Hiên khẽ cau mày.

“Ta không biết.” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy đừng nghĩ nữa. Ta gọi người bưng nước rửa mặt, chuẩn bị đồ ăn cho nàng.” Phong Dật Hiên vươn tay xoa đầu Thích Ngạo Sương, an ủi.

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, không nói nữa.

Mọi người đang bàn bạc trong đại sảnh. Tất cả đều ở đây, kể cả Lai Ly. Thích Ngạo Sương hơi không yên lòng, cảnh tượng trong giấc mơ rõ mồn một trước mặt, nhìn thấy mà sợ.

“Như vậy bây giờ phải tìm được những Vương khác, mở phong ấn Tu La ra mới có thể tiêu diệt Thiên Vương, đi tới dưới tòa thành của Tập Mễ Nhĩ?” Phong Dật Hiên tổng kết.

“Chính là ý này. Chúng ta không tiêu diệt Thiên Vương thì hãn cũng sẽ chủ động tìm chúng ta. Không, phải nói là hãn đang đợi chúng ta chứ?” Nguyệt Vương chột cau mày, nói.

“Nếu hãn án binh bất động thì chẳng phải là chờ chết sao? Chờ chúng ta tập hợp đủ, mở phong ấn ra?” Mễ Tu Tư không hiểu.

“Nếu trong đó có Vương đã phản bội, đầu hàng hãn thì sao?” Một câu của Nguyệt Vương khiến sắc mặt của mọi người thay đổi.

“Sẽ không. Hãn thôn tính Thiên Vương, ai sẽ đầu hàng hãn!” Mễ Tu Tư quả quyết phủ nhận.

“Nếu là Vương mới thì sao?” Phong Dật Hiên nhẹ nhàng nói. Sắc mặt Mễ Tu Tư thay đổi.

“Vậy bây giờ không chắc chắn được Vĩnh Vương và Bạch Vương. Chúng ta nên đi tìm Dực Vương.” Nguyệt Vương xụ mặt xuống.

“Dực Vương có thể bị nguy hiểm không?” Phong Dật Hiên chen vào.

“Sẽ không. Hành tung của Dực Vương mơ hồ bất định. Tòa thần của nàng là thành trên không, chuyển động trong mây, không người nào có thể tìm được vị trí chính xác.” Nguyệt Vương trả lời.

“Vậy có nghĩa là chúng ta không dễ tìm được.” Phong Dật Hiên cau mày, lo lắng hỏi.

Mễ Tu Tư nhún vai, không nói.

Lúc mọi người đang bàn bạc thì Tần Diêm nhíu mày, chợt nói: “Ngoài cung điện có người.”

“Ai?” Mọi người đồng thanh hỏi.

“Sứ giả của Dực Vương...” mặt Tần Diêm đầy nghi ngờ, nói. Khi nghe xong thì sắc mặt mọi người cũng giống hãn. Thật kỳ lạ. Vừa nhắc tới Dực Vương thì sứ giả của nàng đã xuất hiện rồi sao?

Tần Diêm không nói nhảm nữa, vẽ một dấu ấn trong không trung. Một cái gương xuất hiện giữa không trung, bắt đầu gợn sóng, dần dần trở nên rõ ràng, chiếu ra hình ảnh của người trong đó.

“Dực Vương đích thực!”

“Tại sao lại là nàng?!”

Trong gương là một nữ nhân đội mũ che màu đen. Tuy thân hình nàng bị áo chàng che lại, mặt cũng bị mũ che đi hơn một nửa nhưng Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư vẫn từ thân hình và một phần khuôn mặt lộ ra của nàng mà nhận ra thân phận của nàng.

“Dực Vương là nữ nhân?” Phong Dật Hiên kinh ngạc.

“Có ai nói với người là nam nhân chưa?” Nguyệt Vương bữu môi.

Phong Dật Hiên giựt giựt khóe miệng, lắc đầu.

“Là Dực Vương thật?” Tần Diêm xác nhận.

“Là nàng, không sai đâu.” Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư cùng gật đầu.

“Vậy ta để nàng vào.” Tần Diêm gật đầu với Lai Ly. Lai Ly ra ngoài đón Dực Vương. Hai tay Tần Diêm kết ấn trước ngực, mở cửa đá ra.

Không lâu sau Lai Ly dẫn Dực Vương vào.

“Dực Vương, người không sao là tốt rồi.”

“Thật tốt quá, Dực Vương. Người cũng biết bây giờ tình hình rất nguy cấp, cho nên tới tận đây tìm ta sao?”

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư tiến lên đón, nhiệt tình nói chuyện.

“Ừ, đúng vậy...” từ đầu tới cuối Dực Vương vẫn cúi đầu, không cởi áo choàng xuống, nhỏ giọng đáp.

“Thật tốt quá. Bây giờ chỉ cần tìm Bạch Vương và Vĩnh Vương mới thôi.” Nguyệt Vương nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, xoay người trở lại chỗ, “Dực Vương, người đã cho thuộc hạ nghỉ, tới đây một mình à?”

Mễ Tu Tư cau mày cảm giác có gì đó bất thường.

“Đừng tìm Vĩnh Vương và Bạch Vương nữa. Bởi vì bọn họ đều ở cạnh Thiên Vương...” chợt, giọng nói trầm thấp của Dực Vương thay đổi. Ngay sau đó mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên. Trên ngực Nguyệt Vương trước mặt Dực Vương bị một thanh bảo kiếm sắc bén đâm vào, máu chảy dọc theo mũi kiếm. Một phần khác của thanh kiếm bị Dực Vương giữ trong tay.

Sự thay đổi đột ngột khiến mọi người kinh hãi.

“Nguyệt Nha Nhi!” sắc mặt Mễ Tu Tư đại biến, kêu to thất thanh đầy đau lòng.

Dực Vương một kích đã trúng, nhanh chóng rút mũi kiếm ra, cười lạnh, lui về sau.

Trong lòng Tần Diêm và Lai Ly kinh hãi, chạy tới, bảo vệ Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư sau lưng.

Dực Vương cầm thanh bảo kiếm còn nhỏ máu, cười ha hả: “Muốn phản người, các người thật là tự tìm đường chết! Vị trí của Thiên Vương vốn nên là của người mới đúng!”

Lúc này Thích Ngạo Sương cũng bị chấn động bởi sự thay đổi đột ngột trước mắt. Nàng và Phong Dật Hiên cũng cau mày nhìn Dực Vương. Tất cả mọi chuyện quá đột ngột, không ai có thể ngăn cản tập kích vừa rồi.

“Dực Vương! Người lại đầu hàng tên súc sinh kia!” Mễ Tu Tư đỡ Nguyệt Vương cả người đầy máu, trong lòng tràn ngập phẫn nộ.

Dực Vương cười lạnh không ngừng.

“Nàng không phải Dực Vương....” Nguyệt Vương dùng hết sức nói một câu đứt quãng. Vết thương trên ngực cũng từ từ thay đổi, dần dần không còn chảy máu nữa nhưng Nguyệt Vương lại càng ngày càng suy yếu.

“Không phải Dực Vương? Người là ai?” Mễ Tu Tư kinh hãi trong lòng, quay sang nhìn Dực Vương đang có vẻ mặt dữ tợn, chất vấn.

“Ta? Ha ha, chẳng lẽ các người đã quên tỷ tỷ sinh đôi còn xuất sắc hơn Dực Vương gấp trăm lần sao?” Dực Vương cầm kiếm, cười ha ha, “Đừng lo. Nguyệt Vương trúng độc do ta chế ra. Hắn sẽ không chết nhưng cũng sẽ không sống được. Ha ha, cả đời này các người đừng nghĩ tới chuyện mở phong ấn Tu La ra!!!” Dực Vương cười ha hả đầy liêu lĩnh.

“Người! Đi chết đi!” Mễ Tu Tư nhìn Nguyệt Vương càng ngày càng yếu trong lòng, then quá thành giận, định ra tay.

“Không cần các người ra tay.” Dực Vương ném bảo kiếm trong tay, trên người từ từ tỏa ra ánh lửa, dần dần bao phủ lấy người nàng ta. Ngọn lửa cực nóng khiến người ta đau đớn đến mức không muốn sống nhưng trên mặt nàng lại là nụ cười thỏa mãn đầy hạnh phúc, lẩm bẩm, “Vương của ta, người có thể an tâm mà ngồi lên vị trí đó vĩnh viễn, không ai giải được độc của ta...Vương....Vương của ta....”

Mễ Tu Tư định xong lên dập tắt lửa trên người Dực Vương nhưng Tần Diêm cản hẳn lại: “Vô dụng. Thiêu đốt linh hồn. Người có dùng hết sức cũng không dập được.”

Ngay sau đó, Dực Vương bị thiêu hầu như không còn, trên đất chỉ còn lại một đồng tro bụi nhỏ, không còn bóng dáng xinh đẹp vừa rồi nữa.

“Nguyệt Nha Nhi!” Mễ Tu Tư cảm thấy hơi thở của Nguyệt Vương trong lòng càng ngày càng yếu, không khỏi vô cùng nóng nảy.

Không ai chú ý rằng lúc này Thích Ngạo Sương vẫn không nhúc nhích, đứng sững sờ tại chỗ.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 14: Nhanh Lên Tìm Cho Ta Đến Hẳn

N

guyệt Nha Nhi!" Mễ Tu Tư ôm Nguyệt Vương xông vào đại điện, trong mắt hẳn Nguyệt Vương thấy được sự nóng nảy và lo lắng.

"Mễ Tu Tư. Thả ta xuống." Nguyệt Vương cất lực nói ra những lời này, "Ta đã không còn thời gian nữa rồi, ta có lời muốn nói."

"Không! làm sao có thể?" trong mắt Mễ Tu Tư có cái gì đó đang lóe lên. Nữ nhân kia thật độc ác, nữ nhân kia là tỷ tỷ của Dực Vương, năm đó Dực Vương ra đời nàng ta đã đại náo một trận. Bởi vì nàng quả thật rất ưu tú, thế nhưng không được chọn làm Dực Vương. Nàng đúng là thiên tài hiếm có, bởi vì chuyện này là đả kích rất lớn. Sau này nàng ta càng tận lực tu luyện, chẳng biết làm thế nào là lại xuất hiện tại đây.

"Ta sắp mất đi ý thức rồi." Nguyệt Vương lộ ra nụ cười buồn bã, "Có mấy lời vẫn muốn nói với huynh, sợ rằng ta ngủ say sẽ không tỉnh lại được nữa."

"Nguyệt Nha Nhi!" Mễ Tu Tư trong lòng khẩn trương, đau lòng mà hô lên.

Tần Diêm cùng Lai Ly đứng ở một bên, nhìn vết thương của Nguyệt Vương ngày càng khép miệng, nhưng sắc mặt của Nguyệt Vương lại càng ngày càng tái nhợt.

Phong Dật Hiên và Thích Ngạo Sương lúc này đang đứng tại đại điện nhìn tro bụi của “Dực Vương” thật lâu vẫn chưa hoàn hồn.

"Ngạo Sương, nàng sao rồi?" Phong Dật Hiên nhẹ nhàng mở miệng hỏi.

Thích Ngạo Sương chậm rãi quay đầu nhìn Phong Dật Hiên, trong ánh mắt cũng là một mảnh hư vô. Trong lòng Phong Dật Hiên run lên, Ngạo Sương lại khác thường rồi.

"Thật là đáng ghét, tại sao còn chưa có tìm được hắc? Muốn làm trễ nãi tới khi nào?" Thanh âm lạnh lùng của Thích Ngạo Sương vang lên, đến gần Phong Dật Hiên, chợt nở nụ cười mê hoặc, "Phải tìm được hắc nhanh lên."

"Người nào?" Phong Dật Hiên sững sờ hỏi. (tất nhiên là tiểu Vân rồi)

"Người và hắc đều là của ta." Thích Ngạo Sương mỉm cười nắm cằm của Phong Dật Hiên, chợt có khe cau mày, "Thời gian ta có thể ra đây thật là ngắn."

Phong Dật Hiên ngây ngốc nhìn Thích Ngạo Sương, không nói được lời nào.

Thích Ngạo Sương buông cằm Phong Dật Hiên ra, trực tiếp đi vào đại điện, đi tới chỗ Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư.

Nguyệt Vương vẫn còn cật lực muốn nói điều gì đó với Mễ Tu Tư.

"Mễ Tu Tư, ta cuối cùng chỉ muốn, nói cho huynh biết. Ta yêu huynh. Từ khi lần đầu tiên huynh cứu ta, ta đã yêu huynh." Sắc mặt của Nguyệt Vương càng ngày càng tái nhợt, hắc chỉ cảm thấy mí mắt của mình càng ngày càng nặng, ý thức càng ngày càng mơ hồ.

Lời này quả là kinh hãi thế tục, Tần Diêm khe nhíu mày, không có phản ứng quá lớn. Mà Lai Ly kinh ngạc, trừng to mắt mà nhìn Nguyệt Vương.

Vậy mà ngoài dự liệu của mọi người Mễ Tu Tư cười khổ: "Ta biết, ta đều biết. Đệ cho rằng ta thực sự ham mê hậu cung ba ngàn mỹ nữ sao? Chúng ta

ở chung một chỗ sẽ kinh hãi thế tục đến ngần nào, đệ bảo ta làm sao dám để cho đệ bị người đời sỉ nhục."

"Mễ Tu Tư." Ánh mắt của Nguyệt Vương thoáng qua tia mừng rỡ.

"Nguyệt Nha Nhi, ta nhất định tìm được thuốc giải!" Mễ Tu Tư nắm chặt tay Nguyệt Vương nói.

"Tốt lắm, người không cần tìm thuốc giải gì cả." Thích Ngạo Sương lạnh lùng chen vào một câu, " Sau này tập trung tìm “ hắc ” cho ta!" (ý là tìm tiểu Vân đó.....Ngày xưa ngày xưa..... xưa ời là xưa, xưa thiệt là xưa, nói chung là rất xưa.....ở một vương quốc xa xôi có một Nữ Vương và hai chàng nam sủng.... một ngày kia.....)

"Cái gì?" Mễ Tu Tư sửng sốt, Tần Diêm cùng Lai Ly cũng sửng sốt. Phong Dật Hiên cũng là khẽ cau mày, không nói một lời đứng ở bên cạnh.

Không đợi Mễ Tu Tư có phản ứng, Thích Ngạo Sương trực tiếp đặt tay lên ngực Nguyệt Vương. Trong phút chốc, một luồng ánh sáng chói mắt phát ra từ cơ thể Nguyệt Vương, Nguyệt Vương đau đớn hét lên.

"Thích Ngạo Sương! Người định làm cái gì?" Mễ Tu Tư vừa thấy, kinh hãi, định xông lên ngăn cản Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương không thèm quay đầu lại, phất tay một cái, Mễ Tu Tư đã bay ra xa, rớt phịch xuống đất.

Con người của Nguyệt Vương phóng đại, muốn nói gì đó nhưng trong cơ thể lại có một cỗ lửa nóng hừng hực làm hắc không tài nào mở miệng được.

Lai Ly có chút nóng nảy nhìn một màn trước mắt, nàng nhìn Thích Ngạo Sương, lại quay đầu nhìn Tần Diêm, Tần Diêm quả thật rất bình tĩnh. Lai Ly lại kiên nhẫn chờ đợi.

Phong Dật Hiên lại nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, trong lòng phức tạp.

Rốt cuộc Thích Ngạo Sương thu tay về, lạnh lùng quay đầu nhìn Tần Diêm nói: " Phải nhanh chóng tìm hắc cho ta!" Thích Ngạo Sương nói xong lời này, chậm rãi hai mắt nhắm nghiền, không có động tác khác nữa.

"Ngạo Sương!" Phong Dật hiên vội vàng đỡ Thích Ngạo Sương.

Nguyệt Vương chậm rãi ngồi dậy, nhìn người đang ngồi trên đất đau nhe răng trợn mắt là Mễ Tu Tư: "Mễ Tu Tư."

"Nguyệt Nha Nhi? Đệ không sao thật ư?" Mễ Tu Tư kinh ngạc nhìn sắc mặt của Nguyệt Vương, bây giờ đã hồng hào hơn.

"Hình như không sao rồi." Nguyệt Vương đứng lên, vuốt lồng ngực của mình cau mày nói, "Mới vừa rồi trong cơ thể giống như có lử thiêu, đau đến không muốn sống nữa, nhưng mà giờ lại cực kì thoải mái."

" Thật khó hiểu" Mễ Tu Tư há to mồm, cất lực bò dậy.

"Đúng vậy." Tần Diêm lúc này nhàn nhạt lên tiếng, "Mọi người chuẩn bị lên đường, chúng ta còn phải tìm được người đó nữa!"

"Người nào? Rốt cuộc là ai?" Mễ Tu Tư bò dậy. Nguyệt Vương cũng mang dáng vẻ nghi ngờ: "Thích Ngạo Sương lại xuất hiện bộ dạng khác thường à ? đã có chuyện gì xảy ra?"

"Nàng ta muốn tìm ai vậy?" Mễ Tu Tư nhe răng hỏi.

Tần Diêm trầm mặc xuống, không nói gì. Lai Ly cũng tò mò không kém.

"Lãnh Lăng Vân." Phong Dật Hiên lại nói ra ba chữ này. Không biết vì sao hắc chắc chắn người đó là Lãnh Lăng Vân. Không sai, chính là lãnh Lăng Vân.

Nguyệt Vương cùng Mễ Tu Tư hai mặt nhìn nhau, nhìn nhau chẳng nói gì.

Tần Diêm đến gần Thích Ngạo Sương, nhìn Thích Ngạo Sương đang nhắm mắt kêu lên: "Tiểu thư, tiểu thư."

"Hửm?" Thích Ngạo Sương như ở trong mộng mới tỉnh lại "Thế nào?"

"Chẳng lẽ tỷ không nhớ." Lai Ly định dùng giọng điệu cứng rắn hỏi, liền bị ánh mắt của Tần Diêm ngăn lại.

Thích Ngạo Sương nhìn ánh mắt của mọi người có chút cổ quái, nàng cũng khẽ cau mày suy tư, nói thật nhỏ: " Mới vừa rồi có phải ta lại làm gì cổ quái không?"

Không ai nói chuyện, ánh mắt của Thích Ngạo Sương hướng tới Phong Dật Hiên, Phong Dật Hiên vẫn trầm mặc và cam chịu.

Lông mi Thích Ngạo Sương rũ thấp xuống, trong lòng có chút phiền muộn. Vừa lúc đó nàng lại chợt ngậy ngẩn cả người, bởi vì nàng cảm thấy một lực lượng quý dị đang ngày càng lan rộng ra! Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng mở tay mình, một đốm lửa màu đỏ xuất hiện. Ngọn lửa màu đỏ xuất hiện như trong giấc mơ.

Đây chính là ngọn lửa thuộc về nàng, trong đầu Thích Ngạo Sương chợt toát ra ý niệm như vậy.

Tần Diêm lên tiếng nói: "Nguyệt Vương, Mễ Tu vương, nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta xuất phát."

Nguyệt Vương cùng Mễ Tu Tư liếc mắt nhìn nhau, hai người lo lắng nhưng cũng gật đầu một cái, tiếp đó hai người đều đỏ mặt.

Tần Diêm không xen vào chuyện giữa Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư, mà là đứng ở trước mặt của Thích Ngạo Sương nói: "Tiểu thư, không nên suy

nghe nhiều. Đợi đến khi chúng ta tìm được Lãnh Lăng Vân và Táp Mễ Nhĩ thì tất cả sẽ có câu trả lời."

Thích Ngạo Sương nhìn Tần Diêm khẽ gật đầu một cái.

Phong Dật hiên vươn tay nắm chặt tay Thích Ngạo Sương, cũng không nói lời nào.

Mọi người lên đường, dọc đường Thích Ngạo Sương trầm mặc không nói lời nào. Phong Dật Hiên yên lặng đi bên cạnh. Tần Diêm và Lai Ly đi ở phía trước, Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư có chút kỳ cục đi ở giữa.

"Tần Diêm đại ca, tòa thành của Dực vương đã di động đến phía Lam Hải rồi." Lai Ly chợt bất thành linh nói như vậy.

"Làm sao muội biết?" Tần Diêm quay đầu nhìn mỉm cười nhìn Lai Ly

"Huynh quên sao? Ta có cái này a." Lai Ly dí dỏm vươn bàn tay, lòng bàn tay của nàng đột nhiên đã có một cái vạch đen.

"Lai Ly!" Tần Diêm vừa thấy chợt kinh hãi, " Muội sử dụng bí quyết! Muội điên rồi sao? Vạch đen đó đủ năm vạch thì sẽ mất đi sinh mạng!" (ầy ~ ta tưởng là hai vạch huyền thoại chứ hóa ra là năm vạch à .Hắc hắc)

"Huynh gấp cái gì, huynh xem, mới có một vạch mà, tận bốn vạch nữa mới nguy hiểm." Lai Ly hì hì cười một tiếng.

Sắc mặt Tần Diêm trầm xuống: " Dừng lúc nào?"

"Tối hôm qua." Lai Ly lên tiếng nở nụ cười.

"Mắt còn đau không?" Tần Diêm có chút ân cần hỏi han.

"Không đau, tối hôm qua nghỉ ngơi một đêm rồi, hiện tại tuyệt không đau chút nào." Lai Ly cười rức rờ. Thật ra thì chỉ có nàng hiểu, dùng bí kíp này

thì mắt nàng sẽ đau đớn thấu tận tim gan. Nàng đem tất cả lực lượng tập trung vào đôi mắt, tầm mắt có thể đạt tới vạn dặm. Đây là bí kíp của gia tộc nàng. Lực lượng càng mạnh thì càng nhìn được xa. Nàng là người nổi bật nhất cho nên sẽ nhìn được xa nhất. Mà loại này cả đời không thể dùng quá năm lần. Dùng xong năm lần sẽ hai mắt nổ tung mà chết, cho nên người bình thường là sẽ không sử dụng đến lần thứ năm.

"Về sau không cho phép dùng nữa." Tần Diêm nghiêm túc dặn dò.

"Được được, ta chỉ dùng vì Tần Diêm đại ca mà thôi." Lai Ly lộ ra nụ cười sáng lạn, đồng ý.

Tần Diêm cười cười, đưa tay ra sờ sờ đầu Lai Ly, xoay người nói: "Chúng ta trực tiếp đi Lam Hải thôi, tòa thành của Dực vương trôi lơ lửng tới Lam Hải rồi".

Leili sờ sờ đầu của mình, mặt trên còn có hơi ấm của Tần Diêm. Nàng cười ngọt ngào, cúi đầu xuống.

"Này ~ làm sao nàng ta biết chuyện đó thế?" Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư trầm miệng một lời hỏi.

"Lai Ly là người của tộc mắt xa, nàng có thể nhìn thấy." Tần Diêm ngắn gọn giải thích. Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư đã hiểu.

"Chỉ là, Dực vương chọn địa điểm thật hay, Lam Hải không một bóng người, nhưng có một quái vật biển cực kì nguy hiểm." Nguyệt Vương cảm thán.

"Thôi đi, đó là truyền thuyết mà thôi." Mễ Tu Tư khinh thường nói.

Đoàn người hướng Lam Hải mà đi, Mễ Tu Tư cười ngựa bay trên không trung. Không có ai phát hiện, khi bọn hắn mới vào địa phận Lam Hải thì có một sự rung động ở tận dưới đáy biển sâu..

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 15: Tâm Tình Của Lãng Lãng Vân Đang Ở Nơi Đâu

T

rên bầu trời Lam Hải, Lai Ly cố gắng nhìn dọc theo bờ biển ra xa

"Cẩn thận kéo té xuống." Mễ Tu Tư ở phía sau dặn dò.

"Mễ Tu Vương, người nói truyền thuyết kia sẽ là thật sao? Phía dưới này sẽ có cả bầy đang thú dữ ngập trời sao?" Lai Ly tò mò trợn to hai mắt hỏi.

"Ngập trời?" Phong Dật Hiên nghi ngờ hỏi.

"Đúng, trong truyền thuyết nói là có Thần Thú, nghe nói cả Mẫu Thần và Phụ Thần đều phải kính sợ ba phần. Truyền thuyết này rất lâu rồi, không biết đã bao nhiêu năm. Nhưng mà nghe hình như không biết là từ đâu mà có." Mễ Tu Tư tùy ý trả lời.

"Biển này thật đẹp." Lai Ly nằm nhìn chăm chăm phía dưới, nàng thậm chí còn kích động muốn dùng bí kíp của mình nhìn xa một chút xem phía sâu dưới đó có Thần Thú thật không.

"Tới tòa thành của Dực vương còn bao xa?" Nguyệt Vương mở miệng hỏi.

"Tiếp tục hướng này, chắc không còn xa nữa." Lai Ly ngẩng đầu lên chỉ vào phía trước nói.

"Kỳ quái, có mùi máu tươi." Phong Dật Hiên chột cau mày trầm giọng nói, " Gió mang mùi tới."

Sắc mặt của mọi người trầm xuống, mọi người đều biết Phong Dật Hiên thuộc phong hệ, đối với Gió rất nhạy cảm, vậy thực sự là có chuyện không

hay rồi.

"Không tốt! Dực vương gặp nguy hiểm rồi!" Nguyệt Vương bừng tỉnh hiểu ra, gầm lên một tiếng, "Mau! Chúng ta lập tức chạy tới! Nhất định là người của Thiên Vương đã tìm tới đây."

"Người của Thiên Vương làm sao tới được nơi này?" sắc mặt của Mễ Tu Tư cũng cực kỳ khó coi, thúc giục ngựa chạy nhanh hơn.

Tần Diêm xụ mặt xuống: "Hiện tại, hi vọng Dực vương không có việc gì." Bạch Vương và Vĩnh Vương đã bị Thiên Vương tìm được, nếu là Dực vương vào lúc này bị giết, như vậy Dực Vương mới thực không biết bao giờ mới tìm được, lại thêm nhiều phiền toái.

Mọi người lòng như lửa đốt, liều mạng hướng phía trước đuổi theo, dần dần một tòa thành tinh xảo hiện ra trước mắt mọi người, mùi máu tươi lại nặng dần. Tòa thành kia giống như một vườn treo trên mây, màu thực vật màu xanh lá cây bao trùm phần lớn khu vực, ở giữa có một suối phun, trong hồ nước tràn ra với ánh sáng màu bạc. Vậy mà, người có ánh mắt tốt nhất là Lai Lị lại hô lên: "Máu, trong hồ có máu."

Lòng của mọi người cũng trầm xuống, quả nhiên xảy ra chuyện.

Lúc đáp xuống thì mọi người đều nghe thấy tiếng đánh nhau.

"Mau!" Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư thật nhanh nhảy xuống chạy vào thành, những người khác theo sát phía sau. Dọc theo đường đi quả nhiên thấy không ít thi thể, đại đa số cư nhiên đều là bị chặt thành hai nửa, máu tươi giàn giụa. Thủ đoạn tàn nhẫn chí cực, không chỉ là hộ vệ bị giết mà tới cả thị nữ tay không tác sắt cũng bị giết!

"Quá tàn nhẫn! Khốn kiếp! Quả thật là tên khốn kiếp a!" Lai Ly nhìn thảm cảnh này, trong lòng tức giận ngập trời, cắn răng nghiêng lợi xông về phía trước.

Tần Diêm ánh mắt lạnh xuống, nhìn tất cả không nói gì

Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên đi cuối cùng, Thích Ngạo Sương khẽ cau mày, có chút không yên lòng.

Ầm ầm tiếng đánh nhau đình tai nhức óc, thời điểm mọi người chạy vào đại điện, bên trong một mảnh hỗn độn, tường đổ tàn hoạn, máu khô nhuộm đỏ, ngẩng đầu nhìn lại, có bốn người đang chiến đấu kịch liệt.

Thấy một người trong đó Thích Ngạo Sương thất thanh kêu lên: "Áo Trắng!" Mà ở bên cạnh chính là cô gái mà bọn họ muốn tìm Dực Vương. (chậc~ Dực Vương là nữ nhân)

"Đi!" Hai kẻ kia đánh nhau với Áo Trắng và Dực Vương đang chiếm ưu thế nhưng mà thấy bọn Nguyệt Vương tiến đến thì quả quyết rút lui. Hai người này chính là hai vị chiến tướng khác bên cạnh Thiên Vương.

"Chạy đi đâu!" Nguyệt Vương chột quát một tiếng. Mễ Tu Tư và Tần Diêm cũng xông lên phía trước, nhát quyết cản lại.

"Oanh ——! ! !" Tiếng nổ lớn vang lên, hai phe đã triển khai chiến đấu kịch liệt.

"Áo Trắng Lãng Vân, ngươi làm sao vậy?" Thích Ngạo Sương chạy vội quá nhìn lên thấy hắn một thân áo trắng đã nhiễm đỏ o lãng hỏi.

"Lãng Vân?" Áo trắng có chút nghi hoặc nhìn Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương hơi sững sờ, hiểu được người trước mắt vẫn chỉ là Áo Trắng, hắn chưa khôi phục trí nhớ.

"Lãnh Lãng Vân." Phong Dật Hiên khẽ hỏi, rồi lại nhìn Áo Trắng nói "Ngươi là Lãnh Lãng Vân, chỉ là chưa khôi phục trí nhớ mà thôi." Phong Dật Hiên đã từ nghe Thích Ngạo Sương kể lại mọi chuyện. Phong Dật Hiên

mắt lạnh nhìn Áo Trắng, hẳn biết Lãnh Lăng Vân bộ dáng này mới là hình dáng thật.

Áo trắng hơi ngấn ra, khóe miệng chột rỉ ra máu tươi , hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

"Áo trắng, người, người không sao chứ?" Sắc mặt tái nhợt, xem ra Dực vương cũng là bị thương không nhẹ, nhưng là trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn nhìn Áo Trắng đầy thâm tình.

"Không có việc gì, người làm sao vậy?" Áo trắng mỉm cười vươn tay đỡ Dực vương.

"Các người qua bên kia nghỉ đi, chiến sự sẽ rất nhanh kết thúc thôi." Phong Dật Hiên nhìn hai người kia có động tác thân mật thì hẳn khẽ chau mày. Hẳn cũng không biết mình tại sao lại như vậy. Nhưng nếu Dực Vương và Lãnh Lăng Vân có tình cảm, thì đây đối với hắn mà nói phải là chuyện tốt, đối thủ cạnh tranh bớt đi một người. Nhưng tại sao trong lòng hắn lại dâng lên một hồi không thoải mái, này ngay cả hắn mình cũng nói không hiểu.

.

Thích Ngạo Sương nhìn trước mắt một màn này, lời gì cũng nói không ra được. Trong lòng có loại cảm giác khó thể diễn tả bằng lời nảy sinh. Vừa lúc đó, Thích Ngạo Sương lại thấy trước mắt tối sầm lại, ngẩng đầu liền đối mặt với ánh mắt của Phong Dật Hiên. Phong Dật Hiên chặn trước mắt cho nàng, không để cho nàng nhìn thấy một màn kia, nói thật nhỏ: "Nhìn bên này, sắp kết thúc rồi."

Thích Ngạo Sương chột hiểu ra, xoay người nhìn về phía phía trước, lúc này mới thấy Lai Ly sớm đã xông pha vào cuộc chiến. Vũ khí của Lai Ly là một cây roi, chính là cây roi từ trên eo nàng lấy xuống. Hai người kia thực lực không tồi nhưng mà phải chống lại bốn người, hơn nữa lại chiến đấu

trước đó đã tiêu hao nhiều sức lực, không thể thoát được. Bị Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư bắt được.

"C ác ngươi là làm sao biết nơi này?" Nguyệt Vương trong lòng có chút sợ, nếu là bọn họ trở lại trễ một chút, chỉ sợ cũng đã muộn.

"Ha ha, phi! Các ngươi có người của Tộc nhìn xa, chúng ta chẳng lẽ không có?" Hãn khinh bỉ nói.

"Không thể nào! Tộc của ta làm sao có thể giúp loại phản đồ như các ngươi được!" Lai Ly sau khi nghe xong hét lên, tức giận nhìn chăm chăm kẻ kia.

"Tộc của ngươi, đều là ngu xuẩn. Chỉ cần bắt hai đứa bé uy hiếp là bọn chúng tranh nhau sử dụng bí kíp rồi.Nhưng chậm quá khiến ta mất kiên nhẫn, nhận được tin tức liền thuận tiện giải quyết toàn bộ. Ngươi nên cảm tạ ta, bây giờ ngươi là hậu duệ duy nhất của Tộc rồi, giá sẽ cao không biết bao nhiêu lần" Hãn nói xong lại dữ tợn cười lớn.

Lai Ly cảm thấy máu cả người nàng đang đọng lại. Tộc của nàng toàn bộ bị diệt! diệt tộc! nàng là người duy nhất sống sót!

"Đồ khốn kiếp, ngươi hãy chết đi!" Lai Ly chột quát một tiếng, rút ra roi hướng về phía đầu tên chiến tướng, trực tiếp chẻ ra làm hai. Máu tươi văng tung tóe khắp nơi. Lai Ly còn không hả giận, tiếp tục quất roi vào thi thể, máu thịt văng tung tóe, máu tươi văng khắp nơi."Khốn kiếp! Súc sinh, súc sinh!" Lai Ly khàn cả giọng chửi mắng , nước mắt lại không ngừng từ trong mắt trào ra. Nàng bất lực kêu khóc, liều mạng quất roi trong tay. Lòng mọi người ai cũng nặng nề. Trong một đêm, một tộc người bị diệt. Nếu có là ai cũng không thể khống chế được tâm tình của mình.

"Được rồi, Lai Ly!" Tần Diêm nhìn Lai Ly, tiến lên nắm được tay nàng.

"Buông ta ra, Tần Diêm đại ca, ta muốn đem hãn chặt làm trăm mảnh!" Lai Ly kêu khóc, giùng giàng.

"Lai Ly, hắn đã chết, còn làm như vậy chỉ bắn tay muội mà thôi." Tần Diêm kiên nhẫn khuyên lơn, nhìn Lai Ly đang khóc rống trước mắt, hắn cũng cảm thấy đau lòng.

"Tần Diêm đại ca." roi trong tay Lai Ly vô lực rơi trên mặt đất, xoay người nhào vào trong ngực Tần Diêm khóc lớn, "Tần Diêm đại ca, ta ngu ngốc quá, ta sớm nên nghĩ đến Thiên Vương sẽ đi tìm Tộc của ta. Ta thật sự quá ngu ngốc. . . Ô ô ô ô, gia gia, cha mẹ, bọn họ đều chết hết rồi."

Tần Diêm chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng của Lai Ly, không tiếng động an ủi nàng.

Dực Vương y thuật cao siêu tự chữa trị cho bản thân và Áo Trắng. Lai Ly khóc rồi ngủ mê man. Tần Diêm ôm nàng vào phòng khách đi nghỉ ngơi, ở bên cạnh cưỡi nàng. Tất cả dàn xếp xong Dực vương ngồi ở đại điện phía trên, nói nặng trịch nói: "Thiên vương trước phái người bắt ta chiêu hàng, ta không đồng ý. Nhưng ta không ngờ hắn ra tay nhanh thế."

"Đối với người còn tiến hành chiêu hàng, bởi vì người y thuật cao siêu, hắn nghĩ thu phục người, nên mới nhường nhịn người một chút chứ đối với chúng ta....." Nguyệt Vương hừ lạnh nói.

"Ta cũng không nghĩ nhúng tay chuyện này. Ta chỉ là muốn cùng Áo Trắng quy ẩn, sẽ không màng sự đời." Dực vương nói tới chỗ này, quay đầu nhìn về phía Áo Trắng, trong ánh mắt lộ ra dịu dàng.

"Vậy bây giờ đây?" Mễ Tu Tư lạnh nhạt mà hỏi.

"Hiện tại, ta muốn hỏi ý của Áo Trắng." Dực vương nhìn Áo Trắng cười "Áo Trắng, người cho là chúng ta nên làm sao?"

Sắc mặt của Áo trắng lạnh xuống, trầm xuống ánh mắt nói: "Ta nghĩ, chỉ có cùng Thiên vương đánh một trận, ở có thể hoàn toàn kết chuyện này." Mà

Áo Trắng từ đầu đến cuối không nhìn Thích Ngạo Sương một cái.

"Được, ta cũng là ý này. Thiên Vương sẽ không bỏ qua của chúng ta." Dực Vương trầm giọng nói, "Như vậy, Nguyệt Vương hãy nói một chút tình trạng hiện giờ đi."

Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư còn có Dực vương kịch liệt thảo luận. Thích Ngạo Sương ở một bên trầm mặc không nói , thoáng chút đăm chiêu. Phong Dật Hiên cũng trầm mặc, sắc mặt nặng nề, không biết hẳn đang nghĩ gì.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 16: Một Thích Ngạo Sương Khác

B

an đêm, bốn phía im ắng yên tĩnh, Thích Ngạo Sương đứng ở vườn hoa, lẳng lặng nhìn mặt biển phía dưới mênh mông bát ngát. Gió biển nhẹ nhàng thổi lên mái tóc đen nhánh của nàng, tóc theo gió bay múa.

"Ngạo Sương." Không biết từ lúc nào thì Phong Dật Hiên đã đứng ở phía sau của nàng.

"Ừ." Thích Ngạo Sương không quay đầu lại, chỉ là nhẹ nhàng đáp một tiếng.

"Lãnh Lăng Vân chỉ là chưa khôi phục trí nhớ mà thôi, nàng không cần phải để ý quá, chờ hẵn khôi phục lại thì tốt rồi." thanh âm nhẹ nhàng của Phong Dật Hiên vang lên sau lưng của Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương khẽ mỉm cười, quay đầu, nhìn chăm chăm Phong Dật Hiên, khẽ hé đôi môi đỏ mọng nói: "Dật Hiên, chàng đang nói tốt giúp Lăng Vân sao?"

"Không, ta chỉ không muốn thấy nàng mất hứng mà thôi." Phong Dật Hiên cười nhạt, nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp cũng đi lên trước , tựa vào hàng rào cao lớn, cũng nhìn mặt biển.

Thích Ngạo Sương hơi ngẩn ra, tiếp lại mỉm cười, đang muốn nói gì, phía sau lại truyền đến tiếng bước chân.

Hai người cùng nhau quay đầu lại, thấy Dực Vương đứng phía sau bọn họ.

"Dực vương." Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên nhẹ nhàng chào hỏi.

Vậy mà Dực Vương không lên tiếng, trầm mặc nhìn hai người.

"Có chuyện gì sao?" Phong Dật Hiên khẽ cau mày, hẳn không thích nữ nhân này. Nữ nhân này trước mặt Lãnh Lăng Vân thì luôn bày ra bộ dáng nhu nhược. Ngồi lên vị trí Dực Vương đó, có thể là người nhu nhược được chăng?

"Người chính là Thích Ngạo Sương." Không phải giọng điệu hỏi thăm, mà là khẳng định.

"Vâng" Thích Ngạo Sương nhìn Dực vương trên mặt âm trầm, khẽ nhúu mày.

"Ha ha, người chính là người Áo Trắng nhớ thương. Người cũng chả có gì đặc biệt." Dực vương dứt lời ưỡn bộ ngực vĩ đại của mình ra phía trước, miệt thị nhìn Thích Ngạo Sương.

Sắc mặt Phong Dật Hiên trở nên khó coi, tạm thời nhẫn nại, nữ nhân này rốt cuộc muốn làm gì?

Thích Ngạo Sương cười nhạt, nữ nhân này chính là tới ra oai với nàng sao? Khoe khoang vóc người với cả chiều cao, chỉ sợ rằng không chỉ như vậy. . .

Quả nhiên, ánh mắt của Dực Vương biến đổi, lạnh lùng nhìn Thích Ngạo Sương, trầm giọng nói: "Thích Ngạo Sương, ta cảnh cáo ngươi, Áo Trắng là của ta. Nếu như ngươi muốn cưới Tu La Phong Ấn thì sớm cánh xa áo trắng ra một chút."

"Dực Vương, ngươi hãy tự trọng! Áo Trắng không phải là thuộc sở hữu của ai cả, hẳn chỉ thuộc về chính bản taan hẳn. Nếu là hẳn lựa chọn người, chúng ta không lời nào để nói, nhưng ngươi lại tới đây uy hiếp ta, thật làm mất mặt thân phận Dực Vương của ngươi!" Không đợi Thích Ngạo Sương có phản ứng, Phong Dật Hiên đã nổi giận.

"Hừ! ta chỉ muốn các người và Áo Trắng giữ khoảng cách, đạt được mục đích thì mau biến mất trước mặt ta, Áo Trắng tự nhiên sẽ trở thành của ta." Dực Vương ngắc đầu lên cao ngạo nhìn Thích Ngạo Sương hừ lạnh nói.

"Dực vương! Người thật vô sỉ!" Phong Dật Hiên nổi giận, sắc mặt trầm xuống.

"Xin chú ý từ ngữ của người. A. á." lời nói của Dực vương chưa kịp nói ra ngoài đã bị ngắt.

Cổ của nàng đã bị tay phải Thích Ngạo Sương bóp lấy, Thích Ngạo Sương chậm rãi nâng tay lên cao, đem thân thể Dực Vương chậm rãi nâng lên khỏi mặt đất. Dực Vương hai tay nắm chặt tay phải của Thích Ngạo Sương, liều mạng giãy giụa, làm thế nào cũng tránh không được. Hai chân của nàng bắt đầu đập loạn, hô hấp càng ngày càng khó khăn, vốn là gương mặt xinh đẹp ngày càng đỏ lên. Cuối cùng, trong mắt của nàng bắt đầu xuất hiện hoảng sợ. Bởi vì nàng phát hiện mình không có cánh nào chống cự được Thích Ngạo Sương. Nữ nhân bề ngoài nhu nhược nhưng mà sức mạnh lại không lường được.

"Người, người là thứ gì mà lại dám uy hiếp ta." giọng nói lạnh lùng của Thích Ngạo Sương vang lên.

Dực vương hoảng sợ nhìn Thích Ngạo Sương, nàng ta có cảm giác như Tử Thần đang đứng trước mặt. Thiếu nữ trước mắt hết như Tử Thần, mang theo hơi thở lạnh lẽo chết chóc, không giống trước đó, rốt cuộc là tại sao?

"Ngạo Sương, Ngạo Sương!" Phong Dật Hiên dĩ nhiên biết đây là chuyện gì xảy ra, một Thích Ngạo Sương khác. Thích Ngạo Sương bá đạo, khát máu lại xuất hiện!

"Đồ của ta, người cũng dám nhúng chàm?" Thích Ngạo Sương lạnh lùng cười một tiếng, nụ cười này cơ hồ khiến Dực vương hồn bay phách tán.

Loại cảm giác áp bức này lần đầu tiên nàng ta gặp phải.

"Ngạo Sương, đừng giết nàng ta." Phong Dật Hiên khẽ cau mày, có chút khẩn trương ngăn hành động của Thích Ngạo Sương lại. Nếu giết Dực Vương ở đây, chuyện sau này sẽ vô cùng phiền toái.

"Người thích nàng?" Thích Ngạo Sương chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Phong Dật Hiên, ánh mắt bắt đầu lạnh xuống .

"Làm sao có thể, nhưng hiện tại không thể giết nàng. Giết nàng, chúng ta lại phải tìm Dực Vương mới." Phong Dật Hiên lắc đầu giải thích.

Thích Ngạo Sương khẽ nhắm mắt, nhẹ nhàng phất tay, Dực vương liền rơi trên mặt đất, xương cốt nàng ta chắc đã gãy hết, trên đất một hố sâu khổng lồ. Tiếng vang lớn vọng khắp lâu đài. Dực Vương hôn mê bất tỉnh. Thích Ngạo Sương mặt lạnh lùng quay lại lâu đài

Phong Dật hiên nhìn Dực vương nằm trên đất, trong lòng có chút phiền não. Dực vương này đúng là gieo gió gặt bão, tình huống hiện tại nên giải thích sao đây?

Rất nhanh, đã có người tới. Nhanh nhất là Nguyệt Vương, Mễ Tu Tư và Áo Trắng, Tẩn Diêm, Lai Ly theo ở phía sau cách đó không xa.

"Đây là thế nào? Người của Thiên Vương tới?" Nguyệt Vương thấy Dực Vương hôn mê, vội vàng tiến lên đỡ.

Sắc mặt Phong Dật hiên trầm xuống, không nói gì.

Ánh mắt của Thích Ngạo Sương lạnh lùng, ánh mắt khẽ lưu chuyển, dời đến trên người Áo Trắng.

"Đây là chuyện gì xảy ra?" Mễ Tu Tư khẽ cau mày, hẳn cảm thấy chuyện hình như có chút bất thường, hơn nữa nét mặt của Phong Dật Hiên có chút

cổ quái.

Thích Ngạo Sương chậm rãi đi về phía Lãnh Lăng Vân, lòng của Lãnh Lăng Vân không biết vì sao luống cuống loạn , nhưng cố gắng bình tĩnh nhìn Thích Ngạo Sương. Ánh mắt của Thích Ngạo Sương giống như lưu luyến, lại giống như nóng bỏng. Chậm rãi, từ từ, Thích Ngạo Sương đưa bàn tay ra, nhẹ nhàng nắm được cằm của Áo Trắng.

"Ta sẽ đem các người trở về." thanh âm của Thích Ngạo Sương lay động, không ngừng lặp lại trong lòng của tất cả mọi người ở đây.

"Ngạo Sương." ánh mắt của Áo Trắng phức tạp tới cực điểm, đáy mắt có nghi ngờ, còn có ưu thương thật sâu.

"Đợi ta lấy lại được lực lượng." ánh mắt của Thích Ngạo Sương càng ngày càng tan rã, tiếp thân hình thoát một cái, mềm oặt ngã xuống thiếp đi.

Áo Trắng không có một tia do dự, lập tức vươn tay ôm lấy Thích Ngạo Sương.

Không gian mảnh tĩnh mịch, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Thích Ngạo Sương trong ngực Áo Trắng. Biết Thích Ngạo Sương mới vừa rồi không phải là Thích Ngạo Sương mà họ biết.

Lai Ly kinh ngạc nhìn Thích Ngạo Sương, lại thấy Dực Vương bị thương không nhẹ, kinh ngạc nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo Tần Diêm : "Tần Diêm đại ca, đây là chuyện gì xảy ra ?"

Tần Diêm rũ thấp xuống lông mi, nhẹ nhàng than thở: "Đừng hỏi. Về sau sẽ nói cho mọi người biết."

Lai Ly nghi ngờ nhìn Tần Diêm, lại nhìn Thích Ngạo Sương, quyết định không hỏi nữa.

Lúc này, bọn hộ vệ cũng chạy tới, thấy Dực Vương bị thương thì hết hoảng.

"Nơi này không có việc gì, tất cả lui ra." Áo Trắng trầm giọng nói với bọn hộ vệ.

Bọn hộ vệ nghi ngờ nhìn Nguyệt Vương đang ôm Dực Vương, Áo Trắng lại đang ôm Thích Ngạo Sương, trong lòng nghi hoặc không thôi.

"Ta nói, không có việc gì. Không cần để cho ta nói lần thứ hai." thanh âm Áo trắng dần dần lạnh xuống.

Bọn hộ vệ vừa thấy thái độ Áo Trắng như vậy vội vàng hành lễ lui xuống.

Áo trắng nhìn Thích Ngạo Sương trong ngực mình, đáy mắt thoáng qua đau đớn, nhưng thoáng qua rồi biến mất, lại nói với Phong Dật Hiên: "Ôm nàng đi vào nghỉ ngơi đi."

Phong Dật Hiên cau mày, muốn nhìn xem cảm xúc của Áo Trắng là gì, thấy được Áo Trắng một mặt tỏ ra bình tĩnh nhưng mà đáy mắt lại xao động khác thường.

Phong Dật Hiên cẩn thận ôm Thích Ngạo Sương hậu, áo trắng xoay người nhận lấy Dực Vương trong tay Nguyệt Vương, quay đầu hướng tòa thành trở về.

Phong Dật Hiên khẽ cau mày, cũng ôm Thích Ngạo Sương đi phía sau. Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư cũng vội vàng đi theo.

Tần Diêm đứng tại chỗ hồi lâu vẫn không nhúc nhích, nhìn cái hố rất sâu đó mà không nói gì, Lai Ly cũng đứng cạnh hẳn.

Qua thật lâu, Tần Diêm mới khẽ ngẩng đầu, nhìn Lai Ly, có chút kinh ngạc nói: "Làm sao muội vẫn còn ở đây?"

"Ta đương nhiên là muốn đi theo Tần Diêm đại ca rồi." Lai Ly nói chuyện giống như hiển nhiên phải vậy.

Tần Diêm lộ ra nụ cười thản nhiên, không nói thêm gì nữa, mà là nhẹ giọng nói: "Như vậy chúng ta đi về nghỉ ngơi đi."

"Tần Diêm đại ca, người có tâm sự." Lai Ly không động mà lại chân thành nói với Tần Diêm như thế.

Tần Diêm cũng không bác bỏ, mà là gật đầu một cái: "Đúng vậy, ta đang lo lắng cho tiểu thư."

"Huynh đang lo lắng cho Ngạo Sương tỷ tỷ sao? Tại sao? Vừa rồi có chuyện gì xảy ra?" nghi ngờ trong lòng Lai Ly càng lớn.

"Mới vừa rồi tiểu thư mang cho muội cảm giác gì?" Tần Diêm trầm giọng hỏi.

"Rất đáng sợ, rất lạnh, rất cường đại, không giống lúc trước nhưng mà họ chính là một người nha." Lai Ly nghiêm túc trả lời, cũng nói ra sự nghi ngờ của mình.

"Đúng vậy, họ chính là một người. Tiểu thư có hai nhân cách. Một người trong đó chính là người muội vừa nói, cường đại mà lạnh lẽo, ẩn sâu trong cơ thể tiểu thư, thỉnh thoảng sẽ thức tỉnh." Sắc mặt của Tần Diêm càng ngày càng khó coi, " Một người không thể tồn tại hai ý chí, mỗi người chỉ có một linh hồn mà thôi."

"Cái gì? Vậy thì làm sao?" sắc mặt của Lai Ly cũng thay đổi.

"Cẩn nuốt." Tần Diêm có chút gian nan nói ra như vậy hai chữ .

"Ý của huynh là ý chí cường đại đó sẽ cắn nuốt Ngạo Sương tỷ tỷ trước đây?" Lai Ly kinh hãi há to miệng.

"Một cái thân thể có hai ý chí, chỉ có hai trường hợp, một là cắn nuốt lẫn nhau, hai là dung hợp lẫn nhau, nhưng dung hợp có chút khó khăn."
Tần Diêm nói xong những thứ này đã sắc mặt tái nhợt.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 17: Kiếp Trước Của Thích Ngạo Sương

L

ai Ly thấy vẻ mặt Tần Diêm nặng nề thì lo lắng, hỏi: “Không phải Ngạo Sương tỷ tỷ sẽ gặp nguy hiểm chứ?”

Tần Diêm không nói gì nhưng sự lo lắng giữa hai lông mày đã nói rõ tất cả. Tần Diêm chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, nhẹ nhàng thở dài. Mong rằng mọi chuyện sẽ ổn. Nếu Táp Mễ Nhĩ ở đây, chắc chắn hẳn sẽ có cách.

Đúng lúc đó, có giọng hát du dương dịu dàng truyền tới từ nơi xa: “Gió biển thổi, gió biển thổi, người đang nhớ nhưng ai...”

“A! Tần Diêm đại ca, là người của Hải tộc. Sao bọn họ lại ca hát vào lúc này nhỉ?” Lai Ly vừa nghe thấy tiếng hát như âm thanh của tự nhiên thì tâm thần rung lên, vội vàng quay sang nhìn biển rộng, muốn tìm xem người đang hát ở đâu nhưng chỉ thấy mặt biển mênh mông.

“Tiếng hát này...” Tần Diêm khẽ cau mày, suy nghĩ.

“Tiếng hát này không buồn không vui không đau thương. Bình thường người của Hải tộc sẽ không xuất hiện, hơn nữa cũng không dễ mở miệng ca hát. Tiếng hát của bọn họ có thể giúp người ta tạm thời quên hết phiền não và vui vẻ, khiến người ta...Nói thế nào nhỉ? Khiến người ta có thể trở về trạng thái nguyên thủy nhất.” Lai Ly nghiêng tai lắng nghe, ánh mắt dần dần trở nên mơ hồ, nhẹ nhàng lẩm bẩm, “Tần Diêm đại ca, hình như muội thấy mẹ muội...”

“Lai Ly!” Tần Diêm bỗng phát hiện tâm trí của mình lại hơi hoảng hốt, vội vàng quát lạnh.

“A, không thể nghe, không thể nghe!” Lai Ly chợt lắc đầu. Sau khi tỉnh lại, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, vỗ vỗ ngực mình, “Có những cảm giác mà mọi người không thể nghe lại. Thật đáng sợ...”

Lai Ly vừa nói xong thì màu lam trên người Tần Diêm thay đổi. Đột nhiên hắc phóng về phía thành. Hắc có dự cảm không tốt. Lai Ly vừa thấy cũng vội vàng chạy theo, hô to đầy lo lắng sau hắc: “Tần Diêm đại ca, sao vậy? Có chuyện gì à?”

Tần Diêm không rảnh mà trả lời nàng, bước nhanh hơn về phía phòng của Thích Ngạo Sương.

Đang khi hắc vừa đặt chân vào hành lang thì một luồng khí lạnh ập tới, khiến người ta không khỏi rùng mình. Nơi phát ra khí lạnh chính là phòng ngủ của Thích Ngạo Sương. Tần Diêm nhanh chóng chạy lên phía trước, mở cửa ra. Khi hắc đứng ở cửa nhìn vào trong thì liền ngẩn người.

Cả căn phòng bị đóng băng, lóe ra ánh sáng quỳnh rũ. Dưới đất là một tầng băng rất dày, trên trần nhà là những mũi băng lớn nhỏ. Nhiệt độ trong phòng lạnh buốt đáng sợ. Phong Dật Hiên bị đôn cứng đến mức xanh cả mặt nhưng vẫn cố chấp đứng bên giường. Trên giường, mặt Thích Ngạo Sương điềm tĩnh, lẳng lặng nằm ở đó. Nhưng da thịt trên mặt và toàn thân lại trắng đến mức gần như trong suốt. Bên cạnh nàng là một tầng băng rất dày.

“Có chuyện gì vậy?” Tần Diêm bước vào. Một luồng khí lạnh truyền qua lòng bàn chân, đau như kim châm muối xát, lạnh thấu tâm can. Đau đớn và hành hạ này người thường không thể tiếp nhận nổi. Ngay lập tức, sắc mặt Tần Diêm thay đổi, quay sang nạt nhỏ với Lai Ly đang muốn theo vào: “Đừng vào. Đứng đó đi!” Lai Ly kinh ngạc, dừng bước, nghe lời đứng ở cửa.

“Phong thiếu, đây...đang xảy ra chuyện gì vậy?” Tần Diêm cảm giác lưỡi mình đã không nghe lời. mà quần áo trên người lại dần dần phát ra tiếng rào rào, bắt đầu kết băng!

“Không...Không biết.” Cổ của Phong Dật Hiên cũng bị lạnh đến cứng ngắc, kể cả đầu cũng không thể cử động được.

“Thế chất của tiểu thư là thuộc tính Hỏa. Sao bây giờ lại trở thành thế này?” Tần Diêm cau mày hỏi, trong lòng vô cùng lo lắng.

“Hắt xì! Hắt xì!” tiếng hắt xì nho nhỏ non nớt chọt vang lên trong phòng. Sau đó Lưu Ly xuất hiện. Một tay nàng đang lôi chân của Kim Liên đã hôn mê. Khi hiện ra thì không nói hai lời liền kéo Kim Liên ra khỏi phòng ngủ.

“Lưu Ly!” Phong Dật Hiên và Tần Diêm cùng kêu lên.

“Hắt xì, hắt xì ~” Lưu Ly hắt xì không ngừng, không để ý tới hai người mà kéo Kim Liên ra khỏi phòng rồi mới run run, quay đầu lại nói với Phong Dật Hiên và Tần Diêm, “Trong người của bà bà bỗng nhiên rất lạnh, hoàn toàn khác lúc trước. Kim Liên không chịu nổi, sắp chết lạnh rồi.”

Tần Diêm và Phong Dật Hiên nhìn nhau, đều thấy được sự kinh ngạc trong mắt đối phương. Thế chất của Thích Ngạo Sương thay đổi trong nháy mắt như vậy là vì sao?

Tiếng hát của người Hải tộc dần dần dừng lại. Thích Ngạo Sương trên giường từ từ mở mắt ra, ngồi dậy, khẽ chuyển ánh mắt, nhìn về phía bên này.

“Ngạo Sương...”

“Tiểu thư...”

Hai người do dự mở miệng. Thích Ngạo Sương chỉ lạnh lùng thoáng nhìn, không nói gì mà quay sang nhìn cửa sổ, ánh mắt chợt lạnh xuống.

“Ngạo Sương, sao vậy?” Phong Dật Hiên cau chặt mày, trong lòng lo lắng không thôi.

“Nên lấy lại rồi...” Thích Ngạo Sương nói một câu đầy ẩn ý, từ từ đứng lên, chân không chạm xuống đất, nhìn Tần Diêm và Phong Dật Hiên, cười nhạt, “Khổ cho các người rồi.”

Trong lòng Tần Diêm và Phong Dật Hiên càng thêm nghi ngờ.

“Như Hỏa, người không nhớ à?” trên khuôn mặt xinh đẹp của Thích Ngạo Sương hiện ra một nụ cười lạnh lùng ma mị, duỗi ngón tay ra nắm lấy cổ của Phong Dật Hiên, “Như Hỏa, đây mới là tên thật của người.”

Tần Diêm giật mình, Lai Ly và Lưu Ly ở cửa cũng giật mình.

Phong Dật Hiên thì cau chặt lông mày, đáy mắt tràn đầy nghi ngờ.

“Đi thôi, đi lấy lại sức mạnh của ta, chấm dứt tất cả. Đã thiếu nợ ta thì chắc chắn ta sẽ đòi lại!” Ánh mắt của Thích Ngạo Sương trở nên lạnh lẽo trong nháy mắt, không có chút độ ấm nào. Sự tàn nhẫn từ từ hiện lên nơi đáy mắt rồi lan rộng ra.

Trong chớp mắt này, mọi người có ảo giác Tử thần tới, ác ma trở về!

Thích Ngạo Sương đi chân không trên mặt băng, lướt qua Tần Diêm và Phong Dật Hiên còn chưa phục hồi tinh thần kịp, ra khỏi cửa phòng, đi về phía phòng ngủ của Dực Vương. Trong phòng của Dực Vương, áo trắng và Nguyệt Vương, Mễ Tu Tư đang chăm sóc cho Dực Vương bị thương không nhẹ. Sắc mặt ba người khác nhau, không biết họ đang nghĩ gì.

“Như Băng...” Thích Ngạo Sương lặng yên không tiếng động xuất hiện ở cửa, nhẹ nhàng nói ra hai chữ này.

Giọng nói rất nhẹ rất nhẹ nhưng cũng đủ đập mạnh vào lòng áo trắng.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía cửa. Thích Ngạo Sương đang lẳng lặng đứng đó.

Quần áo trắng như tuyết, mái tóc dài mềm mượt chấm đất. Làn da trắng nõn và mái tóc đen nhánh tạo thành sự đối lập mạnh mẽ với thị giác. Nàng tựa như một bức họa, lại tựa như một pho tượng, đẹp đến mức không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

“Như Băng, người cũng quên mất quá khứ rồi sao?” trong giọng nói lạnh lẽo của Thích Ngạo Sương có chứa chút cô đơn.

“Ngạo Sương?” áo trắng giật mình, chần chừ hỏi.

“Tên thật của người là Như Băng.” Thích Ngạo Sương từ từ bước tới, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của áo trắng, ánh mắt mờ lung, lăm lăm, “Người và Tự Hỏa là hai người ta yêu thương nhất. Các người là tất cả của ta...”

“Cái gì? Ngạo Sương, người đang nói gì vậy?” Trong lòng áo trắng càng thêm nghi ngờ và lo lắng.

Phong Dật Hiên đứng ở cửa, lòng không ngừng trầm xuống. Hắn không thể diễn tả được cảm giác của mình lúc này.

“Tới biển sâu, tới nơi sâu nhất của biển, lấy lại sức mạnh của ta... Tất cả sẽ kết thúc.” Ánh mắt của Thích Ngạo Sương càng ngày càng rời rạc, nhẹ nhàng nói những lời này xong thì cúi đầu, giọng cũng càng ngày càng nhỏ.

“Ngạo Sương?” áo trắng vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại đang vuốt ve khuôn mặt hần. Nó rất lạnh lẽo buốt giá.

“Áo trắng.” Ngay sau đó, bỗng Thích Ngạo Sương ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt.

“Ngạo Sương, người...” áo trắng khẽ cau mày, vô cùng nghi ngờ.

“Thì ra là vậy...” lúc này Thích Ngạo Sương không còn mê muội, mà rũ lông mi xuống, xoay người nhìn Phong Dật Hiên và Tần Diêm đang đứng ở cửa, khẽ nói: “Từ lúc Dực Vương bị thương, ta đã biết nhưng lại không thể ngăn cản. Ta biết...” giọng Thích Ngạo Sương run rẩy, vẻ mặt cô đơn mà bi thương.

“Ngạo Sương!” trong lòng Phong Dật Hiên chợt hoảng loạn. Sao bỗng nhiên hần có cảm giác Ngạo Sương sắp biến mất trước mắt mình, tựa như chỉ chớp mắt một cái là hần sẽ mất nàng, không thể nhìn thấy nàng nữa.

“Như Hòa Như Băng....” Thích Ngạo Sương khẽ cười, cười đến mức tan nát cõi lòng, vô cùng yếu đuối.

“Ngạo Sương!” Phong Dật Hiên thấy nụ cười này của Thích Ngạo Sương thì lòng đau như cắt, không nói gì mà bước lên ôm chặt nàng vào lòng.

“Đây...rất cuộc là có chuyện gì vậy?” Nguyệt Vương cau mày, sắc mặt nặng nề.

“Ta kể một chuyện xưa, các người sẽ hiểu...” giọng Thích Ngạo Sương yếu ớt, mang theo sự bi thương nhàn nhạt.

“Ở một nơi xa xôi có một nữ thần. Nàng rất cường đại, khát máu, bá đạo. Tất cả thần ở nơi đó không phải là đối thủ của nàng. Không ai dám chọc giận nàng.” Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng tránh khỏi ngực Phong Dật Hiên, lăm bầm thật nhỏ, “Nàng hô mưa gọi gió, hành động rất thoải mái. Nàng

vừa có thể điều khiển ngọn lửa nóng nhất thiên hạ, vừa có thể điều khiển băng tuyết lạnh nhất thế gian.”

Giọng Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng nhưng ai cũng nghe rõ. Tâm thần họ bị chấn động.

“Nàng yêu nhất một cây hoa sen, là sen tịnh đế, một đỏ một trắng. Đóa hoa đỏ có tên là Như Hỏa, đóa trắng tên là Như Băng. Cây hoa sen này là tất cả của nàng, nàng chưa từng yêu thương đến mức đó. Cả đời nàng chỉ chảy một giọt nước mắt. Giọt nước mắt này liền giao cho người chăm sóc đóa sen tịnh đế này. Nhưng vào một ngày, đóa sen tịnh đế biến mất. Nàng nổi giận, sinh linh đồ thán, thiêu đốt tất cả. Vì vậy, rốt cuộc xúc phạm đến thiên uy, bị đày xuống trần gian. Nàng lại muốn chấm dứt tính mạng trước. Nên thần cộng sự với nàng trước kia nghĩ cách đưa nàng tới một thế giới khác. Thế giới đó chính là đại lục Tích Lan...” ánh mắt Thích Ngạo Sương dần dần mơ hồ, thoáng hiện chút hơi nước.

Trong phòng yên lặng đến đáng sợ, không ai nói gì, chỉ có tiếng hít thở đều đặn.

Tất cả đã rõ....

Sắc mặt Tần Diêm phức tạp. Áo trắng và Phong Dật Hiên ngạc nhiên đến mức thất thần. Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư, Lai Ly vừa nghi ngờ vừa kinh ngạc.

“Hôm nay, nàng đã tỉnh, ta sẽ biến mất...” Thích Ngạo Sương nở nụ cười buồn bã, “Tất cả vốn là của nàng. Tất cả đều là của nàng...Ta chỉ là một ý chí phụ được sinh ra mà thôi.” Sức mạnh, thân thể, thậm chí người yêu đều là của người kia...

“Không!” Phong Dật Hiên nghe Thích Ngạo Sương nói thế thì kêu lên cuống bạo, ôm nàng vào lòng một lần nữa. Hắn mất khống chế, kêu lên đầy đau lòng, “Không! Ngạo Sương, nàng chính là nàng! Nàng là độc nhất vô

nhị, không ai có thể khiến nàng biến mất. Ta không cho phép! Ta không cho! Ta yêu nàng. Là nàng chứ không phải ai khác!”

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 18: Phong Dật Hiên Của Nàng

P

Phong Dật Hiên mất khống chế, ôm chặt Thích Ngạo Sương vào lòng: “Ngạo Sương, nàng chính là nàng. Sao có thể là người sinh ra theo được? Chẳng lẽ nàng quên lần đầu tiên chúng ta gặp nhau rồi sao? Đó chính là nàng. Nàng sẽ không biến mất. Ta tuyệt đối sẽ không để nàng biến mất.”

Nhưng mặt Thích Ngạo Sương đầy cô đơn, ánh mắt ảm đạm, từ từ ngẩng đầu nhìn Phong Dật Hiên, cười buồn: “Như Hỏa, người cũng sẽ trở về với nàng...”

“Không! Ta không phải là Như Hỏa. Ta là Phong Dật Hiên, là Phong Dật Hiên của nàng. Từ đầu đến giờ tâm ý ta chưa bao giờ thay đổi! Sau này tuyệt đối cũng sẽ không.” Phong Dật Hiên nhìn khuôn mặt Thích Ngạo Sương, tràn đầy đau lòng. Nhìn dáng vẻ cô đơn của nàng khiến hấn đau thương đến mức không thể thở nổi.

Áo trắng lẳng lẳng nhìn một màn trước mắt, đáy mắt tràn đầy phức tạp. Mà những người khác thì giật mình, không biết phải nói gì mới phải.

Lai Ly nắm chặt vạt áo Tần Diêm, đáy mắt chứa đau đớn. Vào giờ khắc này trong lòng nàng cũng tràn đầy xót xa. Vốn vẫn còn rất hâm mộ Thích Ngạo Sương có được lòng của Tần Diêm, nhưng bây giờ nàng chỉ còn đồng cảm với Thích Ngạo Sương.

“Đi nào. Đang có thứ kêu gọi ta nơi biển sâu. Thu hồi sức mạnh, tất cả sẽ kết thúc.” Thích Ngạo Sương mỉm cười, nhẹ nhàng nói.

“Không! Ta không cho phép!” Phong Dật Hiên lắc mạnh đầu, ôm Thích Ngạo Sương chặt hơn.

“Dù các người không cho, không làm, sớm muộn gì chuyện này cũng xảy ra. Trí nhớ của người và Như Băng sẽ khôi phục từ từ. Đến lúc đó nếu để tự các người để ta biến mất, không bằng tự ta đi.” Ánh mắt Thích Ngạo Sương tràn đầy bi thương, khẽ nói: “Các người đều là của nàng...”

“Không! Ta không thuộc về bất cứ ai. Ta là của ta.” Phong Dật Hiên nắm hai vai Thích Ngạo Sương, mắt sáng rực nhìn nàng, “Ngạo Sương, nàng nghe cho kỹ đây. Người ta yêu là nàng, là nàng chứ không phải nữ thần gì đó! Ta không phải là Như Hỏa, mà là Phong Dật Hiên. Là Phong Dật Hiên luôn luôn ở bên bảo vệ nàng!”

Thích Ngạo Sương đối mắt với đôi mắt trong suốt của Phong Dật Hiên, cảm nhẹ môi, không nói nên lời. Nơi khóe mắt nàng lóe lên hơi nước.

Ánh mắt áo trắng sâu xa nhưng từ đầu tới cuối không nói gì.

“Thật ra vẫn có cách.” Lúc này, chợt Tần Diêm nói.

“Cách gì?” Phong Dật Hiên vừa nghe Tần Diêm nói thì lập tức căng thẳng, vội vàng hỏi.

“Muốn ý chí của tiểu thư không bị thôn tính hết thì có hai cách. Một là dung hợp.” Tần Diêm trầm giọng nói, “Nhưng cách này rất khó.”

“Cách thứ hai thì sao?” Phong Dật Hiên nghe Tần Diêm nói thế thì càng sốt ruột.

“Đó là chia lìa, hoàn toàn tách ý chí của tiểu thư và nữ thần ra.” Tần Diêm nói một cách chắc chắn.

“Có thể làm được không?” lúc này Nguyệt Vương mới hỏi đầy nghi ngờ.

“Tạp Mễ Nhĩ!”

Vài giọng nói cùng vang lên.

“Chắc chắn hẳn làm được.” Tần Diêm gật đầu, “Bây giờ chúng ta phải tìm được Tạp Mễ Nhĩ trước khi nữ thần thức tỉnh.”

“Chờ vết thương của Dực Vương tốt lên thì tới thành của Thiên Vương.” Mễ Tu Tư nhìn Dực Vương vẫn còn đang mê man trên giường, nói khẽ.

“Ừ, tất cả mọi người đi nghỉ đi.” Nguyệt Vương đồng ý.

Mọi người lục tục ra khỏi phòng. Phong Dật Hiên bước theo Thích Ngạo Sương một bước không rời. Cuối cùng trong phòng chỉ còn lại áo trắng và Dực Vương nằm trên giường.

Áo trắng bước tới đóng cửa lại, trở lại bên giường, nhìn Dực Vương còn chưa tỉnh lại, mặt không chút thay đổi.

“Ngạo Sương...” lâu sau, áo trắng khẽ nói hai chữ này. Chợt, hẳn nhắc tay phải lên, nắm chặt lấy cổ Dực Vương, càng ngày càng chặt hơn.

Sắc mặt Dực Vương dần dần ửng đỏ, trở nên đầy đau đớn. Cuối cùng, nàng bị kích thích bởi sự đau đớn này mà mở mắt ra. Thấy cảnh tượng trước mắt thì nàng sợ tới mức hồn phi phách tán. Mặt áo trắng lạnh lẽo tàn khốc, bóp chặt cổ nàng, khiến nàng khó thở.

“Khụ khụ...trắng...áo trắng, dừng tay lại. Người đang làm...làm gì vậy...” Dực Vương hoảng sợ vô cùng, vươn tay đẩy mạnh áo trắng ra. Nhưng tay hẳn tựa như cái vòng sắt, nắm chặt lấy cổ nàng, không thể nào đẩy ra được.

“Nhớ kỹ, đừng có bất kỳ ý nghĩ không an phận nào. Lại càng đừng vọng tưởng ra tay với nàng.” Giọng nói âm lãnh của áo trắng vào lúc này tựa như tiếng gọi của tử thần, khiến người ta cảm thấy đè nén ngập trời và khó thở.

“Người...Người là ai? Người...là áo trắng ư?” trong lòng Dực Vương cực kỳ sợ hãi. Sao người trước mặt lại trở nên xa lạ như thế, không hề giống với áo trắng vốn dịu dàng.

“Tên ta không phải là áo trắng mà là Như Băng...” áo trắng nở nụ cười lạnh lẽo tà mị, nói thật nhỏ từng chữ.

Đồng tử Dực Vương mở lớn ngay lập tức, trong lòng càng hoảng sợ hơn. Áo trắng cười lạnh lùng, đáy mắt không có bất kỳ gợn sóng và chút độ ấm nào. Bây giờ hẵn và lúc trước hoàn toàn là hai người. Trước đó hẵn giống mọi người, nghe thấy những lời của Thích Ngạo Sương thì trong mắt đều tràn đầy nghi ngờ và khó hiểu. Nhưng bây giờ trong mắt hẵn không còn chút mơ hồ nào mà là vô cùng sâu xa và rõ ràng.

“Khụ, khụ....Buông...Buông ta ra...” Lúc Dực Vương sắp ngạt thở thì chợt áo trắng buông tay ra. Dực Vương nặng nề ngã xuống vị trí cũ.

“Ta cảnh cáo người lần nữa. Nếu người làm gì với nàng thì ta sẽ khiến người sống không bằng chết.” mặt áo trắng lạnh lẽo, búng nhẹ ngón tay một cái. Dực Vương bị đóng băng ngay lập tức. Nhất thời Dực Vương cảm thấy tay phải của mình hoàn toàn mất cảm giác, máu vào lúc này không thể chảy trên cánh tay phải. Dực Vương nhìn nó đầy hoảng sợ. Đang khi nàng cho rằng nó sẽ bị phế thì khối băng trên tay lập tức biến mất. Khi Dực Vương ngẩng đầu nhìn áo trắng lần nữa thì trong phòng đã không còn bóng dáng của hẵn.

Lòng Dực Vương vẫn còn sợ hãi, tựa vào đầu giường, nhìn cánh tay phải của mình, trong đầu không ngừng hiện lên tình cảnh từ lúc gặp áo trắng đến bây giờ. Nàng có cảm giác trong nháy mắt hẵn như trở thành người khác, trở nên thật xa lạ, thật đáng sợ. Hay là đây mới là diện mạo thật của hẵn? Dực Vương nghĩ tới đây thì cảm thấy da đầu tê rần, trong lòng không còn tình cảm với hẵn như trước mà chỉ còn sợ hãi.

Áo trắng lẳng lẳng đứng trên hành lang đón gió biển, ánh mắt sâu xa.

“Như Băng...” một giọng nói nhẹ nhàng truyền vào tai áo trắng. Ánh mắt hẳn trầm xuống, từ từ xoay người, đối mặt với Tần Diêm đang có khuôn mặt nặng nề.

“Thì ra người đã sớm nhớ lại tất cả, cũng nhớ người là Lãnh Lăng Vân, là Như Băng...” giọng Tần Diêm rất nhỏ, yếu ớt nhưng lại khẳng định, không cho phép phản bác lại.

“Người vẫn nhạy cảm khiến người ta ghét như vậy.” áo trắng khẽ ngẩng đầu, cười lạnh, nói.

“Dáng vẻ vừa rồi của người mới là thật?” Tần Diêm khẽ híp mắt, nhàn nhạt hỏi.

“Người quá thông minh sẽ không sống lâu. Tần Diêm, người phải nhớ điều này.” Áo trắng mỉm cười, cất bước lướt qua Tần Diêm, rời đi.

Tần Diêm quay lại nhìn bóng dáng dần xa của áo trắng, trong lòng đầy phức tạp.

Mấy ngày sau, vết thương của Dực Vương đã tốt lên. Mọi người quyết định đi đến thành của Thiên Vương. Thích Ngạo Sương vẫn im lặng không nói gì, tinh thần rất uể oải. Mà Phong Dật Hiên thì luôn yên lặng ở bên cạnh nàng. Áo trắng theo sát Dực Vương, ánh mắt lại thỉnh thoảng nhìn về phía Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên.

Lưng của thú cưỡi của Mễ Tu Tư rất rộng rãi. Nhiều người ngồi lên mà vẫn rộng như cũ. Mặt biển rất yên tĩnh, gió nhẹ nhàng phất qua mặt mọi người, mang theo vị mặn. Không có bất kỳ con chim nào bay lượn trên bầu trời. Trời không một gợn mây nào.

Thú cười của Mễ Tu Tư bay vũng vàng trên mặt biển về phía thành của Thiên Vương. Tất cả mọi người lặng im không lên tiếng, trong lòng có suy nghĩ riêng.

Bay không bao lâu thì hiện tượng kỳ lạ nổi lên.

“Gió biển thổi, gió biển thổi, người đang nhớ thương ai...”

Tiếng hát du dương uyển chuyển chọt truyền tới từ mặt biển. Đó là tiếng hát của người Hải tộc.

Không buồn, không lo, không vui, không giận....

“Đi mau!” sắc mặt Tần Diêm trầm xuống, quát nhỏ.

Sắc mặt Lai Ly thay đổi. Tối hôm qua nàng mới nghe tiếng hát này nên dĩ nhiên là biết sự lợi hại của nó.

Nhưng ban đầu chỉ có một giọng hát, dần dần có nhiều giọng hát hơn. Số lượng người của Hải tộc ca hát không ngừng tăng lên, giọng càng lúc càng lớn. Hơn nữa những giọng hát này tựa như đang vây lấy bọn họ.

Mặt Dực Vương đầy ngạc nhiên. Nàng là người hiểu rõ nhất tình hình của Lam Hải. Người của Hải tộc ở Lam Hải luôn luôn không tranh sự đời, lẳng lặng ẩn núp dưới biển. Thỉnh thoảng cũng có người không chịu nổi cô đơn mà ca hát nhưng chỉ có một người chứ không như hôm nay. Bọn họ đang tập trung lại đây, nói là bao vây nhưng giống như giữ lại hơn. Dường như bọn họ đang giữ gì đó lại.

“Thanh Hoa...” ánh mắt Thích Ngạo Sương dần mờ lung, từ từ đứng lên, đi dọc theo lưng thú cười.

“Ngạo Sương, quay lại!” Phong Dật Hiên vươn tay định kéo Thích Ngạo Sương. Tay vừa giơ lên thì tiếng lép bép vang lên giữa không trung. Một bứ

tường băng chặn tay hãm lại. Phong Dật Hiên kinh ngạc quay lại thì thấy mặt áo trắng lạnh lùng. Vừa nãy đúng là hãm ra tay.

“Lãnh Lăng Vân?!” Phong Dật Hiên thấy vẻ mặt lạnh lùng của áo trắng thì trong lòng trầm xuống, dự cảm xấu dâng lên, “Người đã khôi phục trí nhớ?”

Áo trắng nở nụ cười kỳ lạ, không để ý tới Phong Dật Hiên mà ngẩng đầu nhìn Thích Ngạo Sương. Hành động này của hắn hiển nhiên là đã nhận là mình nhớ lại mọi chuyện rồi.

Lai Ly kêu lên sợ hãi. Phong Dật Hiên quay lại thì thấy khuôn mặt Thích Ngạo Sương bình tĩnh, giang hai tay ra, từ từ ngã về phía trước, rơi thẳng xuống dưới về phía mặt biển.

Những người khác trên thú cưỡi cũng phản ứng lại. Tần Diêm và Phong Dật Hiên phản ứng nhanh nhất, lập tức theo xuống. Nhưng lúc này Lãnh Lăng Vân lại có hành động không ai ngờ được. Hắn điểm nhẹ mũi chân, cách xa thú cưỡi, chắp hai tay trước ngực. Một luồng khí lạnh bức người ập tới, liên tiếp đóng băng từng người. Tất cả mọi người bị đông thành những tảng băng lớn, ngã trên lưng thú cưỡi, không thể động đậy.

Lãnh Lăng Vân nở nụ cười quỷ dị, nhảy vào biển sau Thích Ngạo Sương, không quay đầu lại.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 19: Vì Ta Mà Phản Bội Nàng

K

hi Thích Ngạo Sương rơi thẳng xuống mặt biển thì toàn bộ người Hải tộc vây xung quanh nàng. Người của Hải tộc có mái tóc xoắn dài màu xanh lá cây, dáng người tuyệt đẹp, thân dưới là cái đuôi cá, nam có nữ có. Nhưng kỳ lạ là tất cả bọn họ đều giống nhau. Từ gương mặt xinh đẹp, mắt, mũi, lông mày đều như đúc ra từ một khuôn. Thích Ngạo Sương rơi vào biển khơi, lặn thẳng xuống dưới không quay đầu lại, toàn bộ người của Hải tộc đi theo. Lãnh Lăng Vân cũng theo sát nàng.

Càng đi sâu xuống biển thì càng tối, vô số bầy cá tản ra bốn phía khi thấy bọn họ. Người của Hải tộc ôm Thích Ngạo Sương xuống nơi sâu nhất. Dần dần, trước mắt tối đen như mực. Vào lúc này, toàn bộ vây trên đuôi cá của người của Hải tộc phát ra ánh sáng màu xanh lá cây, soi rõ con đường phía trước. Thích Ngạo Sương như không cần thở, sắc mặt lạnh lẽo, bình tĩnh lặn xuống.

Dần dần, một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy xuất hiện trước mắt bọn họ. Nó được xây bằng vỏ sò màu trắng ngà, tỏa ra ánh sáng màu trắng mờ mờ rực rỡ. Trong cung điện không có nước biển, hiển nhiên là đã dùng phép thuật để tách khỏi nước. Từ xa đã nhìn thấy một nữ tử áo xanh đứng trước cửa cung như đang đợi gì đó. Nàng đứng đó với đôi chân trần. Khác với những Hải tộc khác, nàng có một đôi chân xinh đẹp.

Mặt Thích Ngạo Sương lạnh lùng. Nàng bơi tới, chậm rãi đứng trước cửa cung điện. Khuôn mặt nữ tử áo xanh rất xinh đẹp, dáng người tuyệt vời. Nhưng khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử này giống người Hải tộc như đúc. Mà người Hải tộc nhìn thấy nữ tử áo xanh này thì quỳ rạp xuống, cung kính hành lễ.

“Chủ nhân, rốt cuộc người đã tới.” mặt nữ tử áo xanh đầy thành kính, quỳ trước mặt Thích Ngạo Sương, cúi đầu, cực kỳ cung kính.

Lãnh Lăng Vân cũng đi theo đến, đứng sau lưng Thích Ngạo Sương. Nữ tử áo xanh không ngẩng đầu, vẫn nói đầy cung kính như cũ: “Như Băng đại nhân, người cũng đến”

“Thanh Hoa, người vất vả rồi.”

Giọng Thích Ngạo Sương vô cùng lạnh lùng, không có bất kỳ gợn sóng hay chút độ ấm nào, cái lạnh thấm ướt lòng người.

“Không, đây là sứ mạng của nô tỳ.” nữ tử áo xanh tên là Thanh Hoa cung kính quỳ trên đất, chưa đứng dậy.

“Đứng lên đi.”

Mí mắt Thích Ngạo Sương không nâng lên chút nào, lạnh lùng nói.

Lúc này Thanh Hoa mới ngẩng đầu lên, từ từ đứng dậy.

“Ở đâu?”

Thích Ngạo Sương nhàn nhạt hỏi.

“Trong thân thể của nô tỳ.” Thanh Hoa nói khẽ.

Mặt Thích Ngạo Sương không chút thay đổi, vươn tay định xuyên vào người Thanh Hoa.

“Đột chút...!” lúc này, chợt Lãnh Lăng Vân ngăn lại.

“Hà?”

Thích Ngạo Sương khẽ nhướn mày, quay sang nhìn Lãnh Lăng Vân.

“Ta không muốn để nàng biến mất.” Lãnh Lăng Vân nhìn Thích Ngạo Sương, nói rõ ràng từ chữ.

Thích Ngạo Sương từ từ xoay người, nhìn Lãnh Lăng Vân, ánh mắt càng ngày càng trầm xuống, càng ngày càng lạnh lẽo. Nàng trong lời của Lãnh Lăng Vân không phải là Thanh Hoa mà là Thích Ngạo Sương thật.

Thích Ngạo Sương lạnh lùng nhìn Lãnh Lăng Vân, bước từng bước một tới gần hắn. Ánh mắt hắn không hề né tránh, cứ như vậy mà đối mắt với nàng.

Chợt, Thích Ngạo Sương giơ tay lên, đánh một cái “bốp” lên mặt Lãnh Lăng Vân. Vết máu đỏ tươi từ từ chảy ra từ khóe môi hắn, nhìn thấy mà sợ. Hắn vẫn không né tránh mà nhìn Thích Ngạo Sương chăm chăm.

“Người cũng yêu nàng ta?”

Sắc mặt Thích Ngạo Sương âm trầm đáng sợ.

Lãnh Lăng Vân không nói một lời, chỉ đứng lẳng lặng ở đó mà nhìn Thích Ngạo Sương, trong ánh mắt tràn đầy kiên quyết và kiên trì.

“Người!”

Cơn giận của Thích Ngạo Sương bốc lên, giơ tay lên định ra tay.

Sắc mặt Thanh Hoa căng thẳng, tim nhảy lên tới cổ họng.

Lãnh Lăng Vân không né không tránh, cứ đứng thẳng như thế.

“Tốt, tốt lắm, vô cùng tốt.”

Chợt Thích Ngạo Sương vô cùng tức giận mà cười, thả tay xuống, lạnh lùng nói, “Ta cho các người một cơ hội. Nếu các người không vượt qua thử thách lần này thì đừng trách ta.”

“Cám ơn.” Lúc này Lãnh Lăng Vân mới thực sự thả lỏng, nhẹ nhàng thở ra, trả lời.

“Hừ! Đừng cảm ơn sớm thế! Ta thật đúng là quá dung túng các người rồi! Vậy cho nên bây giờ mới không thu lòng các người về được.”

Ánh mắt Thích Ngạo Sương lạnh lùng. Nàng thật sự nổi giận.

Lãnh Lăng Vân không nói tiếng nào, cúi đầu đứng sau nàng.

“Thanh Hoa, tạm thời người đi theo bọn họ, bảo vệ bọn họ cho chu đáo.”

Thích Ngạo Sương lạnh lùng nói câu này xong thì nhắm hai mắt lại, chậm rãi ngã xuống. Lãnh Lăng Vân bước nhanh tới, ôm nàng vào lòng.

“Như Băng đại nhân, ngài không nên không nghe lời chủ nhân. Chủ nhân không cưng chiều ai như các ngài cả.” Thanh Hoa nhìn đáng vẻ căng thẳng của Lãnh Lăng Vân, nói đầy tha thiết.

Lãnh Lăng Vân cúi đầu nhìn người trong lòng, không nói một lời.

“Như Băng đại nhân, vì hai người biến mất nên chủ nhân mới phạm sai lầm lớn, mới tạo ra cục diện bây giờ. Xin Như Băng đại nhân nghĩ lại.” Thanh Hoa tận tình khuyên bảo.

“Hình như chủ nhân của người chỉ dặn người bảo vệ ta và mọi người chu đáo, không nói người nhiều chuyện mà?” ánh mắt Lãnh Lăng Vân trầm xuống, lạnh lùng nói.

Thanh Hoa sửng sốt, ngơ ngác nhìn Lãnh Lăng Vân đang có khuôn mặt lạnh lẽo, không thốt nên lời.

Thích Ngạo Sương trong lòng Lãnh Lăng Vân đang từ từ tỉnh lại. Vừa tỉnh thì nàng liền nhìn thấy khuôn mặt của Lãnh Lăng Vân. Sự lo lắng dưới đáy mắt hẳn tan dần đi.

“Lăng Vân...” Thích Ngạo Sương vươn tay, nhẹ nhàng lau đi vết máu nơi khoe môi Lăng Vân.

“Ngạo Sương, ta sẽ không để nàng gặp chuyện không may.” Lăng Vân nở nụ cười ấm áp.

“Thì ra huynh đã nhớ lại...” ánh mắt Thích Ngạo Sương hơi buồn phiền, “Sao huynh lại làm thế? Huynh thật có thể vì ta mà phải bội nàng sao? Có đáng không?”

“Có thể, đáng giá.” Lăng Vân mỉm cười, cầm tay Thích Ngạo Sương, “Ta tuyệt đối sẽ không để nàng biến mất, tuyệt đối không.”

Thích Ngạo Sương nở nụ cười đầy đau khổ.

Thanh Hoa ở bên cạnh lặng yên nhìn một màn này, nắm chặt nắm đấm. Nụ cười này của Như Băng đại nhân thuộc về chủ nhân! Chủ nhân cứng chiều ngài ấy, chẳng lẽ ngài ấy không biết quý trọng ư?

“Đi nào, chúng ta lên thôi. Chắc bọn họ đang sốt ruột chờ đấy. Đặc biệt là bạo long Phong Dật Hiên kia.” Lăng Vân mỉm cười, đặt Thích Ngạo Sương xuống, cầm tay nàng, nhảy lên một cái, hòa vào biển sâu.

Thanh Hoa cắn môi, đáy mắt tràn đầy không cam lòng, theo sau họ.

Trở lại trên mặt biển, đám người còn đang bị đông cứng một cách hoa lệ. Phong Dật Hiên thấy hai người đi lên thì trợn to mắt, đáy mắt đầy hoảng sợ và lo lắng. Thích Ngạo Sương biết hấn sợ cái gì.

Thích Ngạo Sương ngồi xuống trước mặt Phong Dật Hiên, mỉm cười: “Dật Hiên, ta không sao.”

Phong Dật Hiên giật mình, khuôn mặt giãn ra.

Lãnh Lăng Vân vung tay lên, cởi bỏ trói buộc cho mọi người.

“Lãnh Lăng Vân, tên khốn kiếp kia, ta làm thịt người!” Phong Dật Hiên nhảy dựng lên, định xông về phía Lãnh Lăng Vân.

Nhưng một bóng dáng màu xanh đã nhoáng lên, lúc Phong Dật Hiên phục hồi tinh thần thì thấy một nữ tử tuyệt sắc áo xanh đang vươn tay che trước mặt Lãnh Lăng Vân.

Phong Dật Hiên sửng sốt. Sao lại xuất hiện nữ tử áo xanh này?

“Như Hỏa đại nhân, ngài vẫn không thay đổi, vẫn nóng nảy và thích trêu chọc Như Băng đại nhân như thế.” Mặt nữ tử áo xanh rất tự nhiên, dịu dàng nói.

Phong Dật Hiên cau mày nhìn Lãnh Lăng Vân. Lãnh Lăng Vân không thèm nhìn hắn mà quay mặt sang một bên.

“Người là ai?” Phong Dật Hiên hỏi không chút khách khí.

“Như Hỏa đại nhân, chẳng lẽ ngài chưa khôi phục trí nhớ?” Thanh Hoa kinh ngạc mà hỏi.

“Người ngu ngốc như thế thì đương nhiên không khôi phục được nhanh vậy đâu.” Lãnh Lăng Vân nhàn nhạt nói.

“Ta làm thịt người!” Phong Dật Hiên nổi trận lôi đình.

Lãnh Lăng Vân không thèm nhìn, Thanh Hoa vẫn cố chấp ngăn giữa hai người.

Thích Ngạo Sương nhìn một màn trước mặt, khéo môi nhếch lên một đường cong nhàn nhạt.

Lãnh Lăng Vân giới thiệu đơn giản thân phận của Thanh Hoa, không nói chuyện xảy ra giữa hần và Thích Ngạo Sương. Tất cả mọi người giật mình và thốn thức khôn nguôi. Cơn sóng gió này đã qua đi, mọi người tiếp tục lên đường. Ánh mắt của Thanh Hoa vẫn đuổi theo Thích Ngạo Sương. Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân ngồi bên cạnh Thích Ngạo Sương. Phong Dật Hiên một mực quở trách Lãnh Lăng Vân, mà hần thì chỉ im lặng, thỉnh thoảng cười với Thích Ngạo Sương.

Ra khỏi Lam Hải, thú cười của Mễ Tu Tư cần nghỉ ngơi lấy lại sức nên mọi người đáp xuống một khe núi lớn xanh tươi. Sau khi thu dọn được một khoảng đất trống, mọi người khó có dịp được thư giãn trong khung cảnh tươi đẹp như thế. Thích Ngạo Sương ngồi nhìn Phong Dật Hiên nướng thịt, Lãnh Lăng Vân nhóm lửa, những người khác bận rộn chuẩn bị thức ăn tươi. Vẫn ăn lương khô trong chiếc nhẵn không gian nên đã thấy chán.

Thích Ngạo Sương mỉm cười nhìn mọi người bận bịu. Thanh Hoa lặng yên không tiếng động ngồi cạnh nàng.

“Người không nên tồn tại! Hai người bọn họ là của chủ nhân. Sự xuất hiện của người đã xáo trộn tất cả.” giọng nói âm trầm của Thanh Hoa vang lên bên tai Thích Ngạo Sương.

Thích Ngạo Sương hơi ngẩn ra, quay sang nhìn Thanh Hoa.

“Người là đồ thừa! Người chỉ là sản phẩm phụ sinh mà thôi. Chỉ là đồ giả mà còn vọng tưởng cướp người chủ nhân yêu thương sao?” ánh mắt của Thanh Hoa vô cùng âm lãnh.

Thích Ngạo Sương nhìn mặt Thanh Hoa, nở nụ cười rạng rỡ, nói nhỏ nhưng đầy kiên quyết: “Người biết không, vốn ta cũng cho là thế. Nhưng bây giờ ta không nghĩ vậy nữa. Ta tồn tại là có giá trị của ta. Ta có quá nhiều ký ức của mình, có người thân và bằng hữu của ta. Ta có lý tưởng, có hy vọng. Ta mong có thể có một ngày trở về đại lục Tích Lan cùng bọn họ, thăm người

thân, bằng hữu của ta và vĩnh viễn sống vui vẻ với bọn họ cùng một chỗ. Mà người thì sao?” Thích Ngạo Sương dừng một chút rồi nói tiếp, “Ai mới là sản phẩm phụ sinh? Người không có cuộc sống của mình, không có trí nhớ của mình, không có người thân và bằng hữu của mình. Người mới là người đáng thương.”

Thanh Hoa hoàn toàn sững sốt, ngơ ngác mà nhìn ánh mắt kiên quyết của Thích Ngạo Sương một lúc lâu.

“Ta sẽ cố gắng sống tốt. Nhất định sẽ.” Thích Ngạo Sương đứng dậy, không quay lại nhìn Thanh Hoa, đi thẳng tới trước mặt mọi người. Một câu nói bay vào trong tai Thanh Hoa: “Bởi vì ta có bọn họ.”

Bởi vì ta có bọn họ.

Trong nháy mắt này, Thanh Hoa hoảng hốt.

Không biết vì sao trong lòng Thanh Hoa chợt có một ý nghĩ hoang đường rằng thế nào sớm muộn cũng sẽ có một cuộc chiến giữa chủ nhân và nữ tử này!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 20: Tự Tay Giết Chết Người

T

hanh Hoa chợt lắc đầu, khóe miệng hiện lên nụ cười mỉa mai, sao mình lại có thể cso ý nghĩ như vậy được. Lực lượng của chủ nhân là không có ai có thể so sánh được, nếu chủ nhân muốn, có gì mà không có được đây? Trừ phi là là người kia xuất hiện. Nhưng người kia tuyệt đối sẽ không xuất hiện.

Hồng Liên Như Hòa, Bạch Liên Như Băng, các người, sẽ chỉ có thể là của chủ nhân mà thôi.

Mà ta là Thanh Hoa, cũng thuộc về chủ nhân. Thanh Hoa khẽ cúi đầu, tay nhẹ nhẹ đặt ở trên ngực.

Mọi người bận rộn chuẩn bị ăn, Dực Vương núp ở trong góc, khóe mắt liếc trộm mọi người, đang quan sát mọi người động tĩnh. Lúc này ánh mắt nàng nhìn Lãnh Lăng Vân không còn yêu say đắm nữa, có chỉ là một mảng sợ hãi. Không có ai chú ý tới sự tồn tại của nàng, nàng thận trọng hưởng di chuyển. Tiếp đó nàng chậm rãi đứng lên, từ từ lui vào trong rừng cây.

Thanh Hoa liếc nhìn Dực Vương, Dực Vương kinh sợ, động tác ngừng lại. Vậy mà Thanh Hoa lại làm bộ không nhìn thấy, ánh mắt lại dời đi. Dực vương ở trong lòng nhẹ nhàng thở dài, lặng yên không tiếng động lui về phía sau đi, dần dần ẩn vào trong rừng cây rậm rạp.

Trước mặt mọi người cũng chuẩn bị xong cơm nước, Nguyệt Vương rốt cuộc phát hiện Dực vương không thấy đâu.

"Dực vương?" Nguyệt Vương đứng dậy, nghi ngờ lên tiếng kêu.

"Có phải đi tiểu tiện hay không?" Mễ Tu Tư thuận miệng suy đoán.

Nguyệt Vương lại khẽ cau mày nhẹ nhàng lắc đầu: "Sẽ không đi, chẳng lẽ."

"Nàng đi rồi nha." Thanh Hoa lúc này lạnh lùng mở miệng nói.

"Đi?" Nguyệt Vương giật mình hỏi ngược lại.

"Đã đi từ lâu." Thanh Hoa lơ đãng nhàn nhạt mà nói ra.

"Vậy người vì sao không ngăn cản, vì sao không gọi chúng ta?" Mễ Tu Tư có chút gấp gáp hỏi. Thiếu Dực Vương chuyện của bọn họ sẽ khó hoàn thành.

Ở Mễ Tu Tư sau khi nói xong câu đó, Thanh Hoa toàn thân chợt bộc phát ra một cỗ khí thế đáng sợ, hai mắt nàng trầm xuống, lạnh lùng nhìn Mễ Tu Tư, trầm giọng nói: "Ta có nghĩa vụ nói cho các người biết sao?"

Mễ Tu Tư bị cỗ khí thế này làm kinh động, thân hình đứng không vững lão đảo ngã, Nguyệt Vương tiến đến đỡ hẵn.

"Người không cần báo. Nhưng Thanh Hoa, ta cảnh cáo người, đối với bằng hữu của ta nên khách khí một chút." Thanh âm lạnh lẽ của Lãnh Lăng Vân truyền đến.

"Như Bằng đại nhân, thuộc hạ chỉ phụ trách an nguy của hai người mà thôi." sắc mặt của Thanh Hoa dịu lại, tiếp khẽ khom lưng đối với Mễ Tu Tư nói, "Mới vừa rồi thứ lỗi cho sự vô lễ của tiểu nữ." Dứt lời câu này, cũng không quan tâm tới phản ứng của Mễ Tu Tư, trực tiếp ngồi xuống không nói câu nào nữa.

"Dực vương không thể giúp chúng ta rồi, chúng ta không thể cời Tu La Phong Ấn." Nguyệt Vương cau mày trầm giọng nói, "Chúng ta đuổi theo nàng. Ta khuyên nàng trở lại."

"Ừ, ta có thể dùng bí kíp để tìm nàng ta." Lai Ly cũng lập tức trả lời. sắc mặt của Tần Diêm trầm xuống, khẽ trừng mắt Lai Ly, Lai Ly lập tức im miệng, không nói.

"Nàng ta chưa đi bao xa, chúng ta chia nhau đuổi vẫn còn kịp, không cần dùng đến bí kíp của Lai Ly." Tần Diêm trầm giọng nói.

"Không cần." Lãnh Lăng Vân lại lên tiếng ngăn lại, vẻ mặt lạnh lùng.

"Nhưng." Nguyệt Vương còn muốn nói điều gì lại bị lãnh Lăng Vân ngăn lại.

"Tu La phong ấn có cởi hay không không quan trọng. Chúng ta chỉ cần tới được tòa thành của Thiên vương là được, Thất Vương tề tụ đã không có cái ý nghĩa gì." Lãnh Lăng Vân lại lạnh nhạt mà nói ra một câu nói như vậy .

"Cái gì, có ý gì?" Lúc này không chỉ là Nguyệt Vương nghi ngờ, những người khác cũng nghi hoặc không thôi. Chỉ có Thích Ngạo Sương trầm mặc không nói , sắc mặt có một tia cô đơn và lo lắng.

"Muốn tiêu diệt Thiên Vương, có nàng ở đây cũng đủ rồi." ánh mắt của Lãnh Lăng Vân chuyển một cái, nhìn về phía Thanh Hoa. Nhưng hẳn còn có điều dấu diếm. Đó chính là ước định của hắn và Nữ Thần. Khảo nghiệm của Nữ Thần. Nếu như Phong Dật Hiên khôi phục trí nhớ, hẳn còn có thể yêu Thích Ngạo Sương như trước kia hay không?

Tất cả mọi người sửng sốt, Thanh Hoa, cái nữ tử nhu nhược này có thể tiêu diệt được Thiên Vương sao?

"Ta tin tưởng là có thể." Mễ Tu Tư buồn bực bỏ lại một câu rồi ngồi vào cắt thịt nướng. Ánh mắt của Thích Ngạo Sương phức tạp, không nói gì.

Thanh Hoa liếc mắt nhìn mọi người, quay đầu hừ lạnh một tiếng, rồi không để ý đến mọi người nữa.

Lãnh Lăng Vân cũng không có nói cái gì nữa, ngồi bên cạnh Thích Ngạo Sương, cũng chuẩn bị ăn. Một bữa cơm, không khí rất nặng nề. Chắc đã không còn một bữa ăn ấm áp nào nữa.

Sau khi ăn cơm xong mọi người nghỉ ngơi một chút rồi lên đường. Dọc đường đi, Lãnh Lăng Vân đều là trầm mặc không tiếng động, chỉ là lặng lẽ ngồi ở bên cạnh Thích Ngạo Sương, Phong Dật Hiên cau mày nhìn Lãnh Lăng Vân. Bởi vì hắn cảm giác Lãnh Lăng Vân có chuyện gặt hái. Lúc ấy ở Lam Hải rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thích Ngạo Sương lại không chán chường đau thương như trước, ánh mắt của nàng giờ phút này luôn tràn đầy kiên nghị. Chậm rãi nhắm mắt lại, trước mắt một trận gió thổi qua, tóc dài của nàng bay lên. Thích Ngạo Sương khẽ trầm ngâm, lực lượng kì dị trong cơ thể mình càng ngày càng lớn dần. Nếu như nói trước kia chỉ là một hạt giống nhỏ, thì giờ đây giống như một cái cây, càng ngày càng phát triển mạnh mẽ.

Chợt Thích Ngạo Sương mở mắt ra, vung tay một cái. Một ngọn lửa phóng ra, càng ngày càng mạnh mẽ, tiếp đột nhiên nở rộ ra. Giống như một đóa sen khổng lồ, đẹp mê người.

Tất cả mọi người giật mình. Bởi vì Thích Ngạo Sương lúc này ẩn chứa một lực lượng làm cho người khác thật sự rất chấn động.

Thanh Hoa kinh ngạc nhìn ngọn lửa kia, miệng chậm rãi nói “Trương Khai”. Nàng không có nhìn lầm, nó thuộc về chủ nhân cơ mà, chỉ có chủ nhân mới có thể điều khiển được, nàng ta làm sao có thể?

"Ngạo Sương!" Lãnh Lăng Vân vui mừng nhìn Thích Ngạo Sương, không khỏi nhỏ giọng hô ra tiếng.

Thích Ngạo Sương cúi đầu nhìn mình tay, trên mặt dần dần mỉm cười. Lực lượng, một cỗ lực lượng quen thuộc đang chậm rãi khôi phục. Trong cơ thể

hạt giống kia đang dần dần nở hoa.

Tần Diêm trên mặt cũng lộ ra nụ cười: " Lực lượng của tiểu thư khôi phục."

"Thật là lợi hại!" Lai Ly le lưỡi.

Sắc mặt của Phong Dật hiên có chút phức tạp, bởi vì lực lượng của hắn không có dấu hiệu khôi phục. Tiếp tục như vậy, không phải hắn bảo vệ Thích Ngạo Sương, mà là Thích Ngạo Sương sẽ bảo vệ hắn sao? Vậy làm sao được!

"Làm sao có thể như vậy!" Thanh Hoa lại mất khống chế kêu to chạy tới, "Cái này không thể nào! Người, đồ phụ phẩm này tại sao người lại có được lực lượng của chủ nhân, người ăn cắp lực lượng của chủ nhân, người.....? !"

"Thanh Hoa! Câm mồm!" sắc mặt của Lãnh Lăng Vân đột nhiên trở nên lạnh lẽo, quát lớn, "Chú ý cách dùng từ của người, nếu không ta không ngại cho người biến mất ngay tại đây."

Ánh mắt của Thanh Hoa có chút tan rã, trong miệng lẩm bẩm nhỏ giọng : "Cái này không thể nào, làm sao có thể như vậy. . . ."

"Hừ!" Lãnh Lăng Vân không để ý Thanh Hoa, mà là quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương, có chút lo lắng nói "Không cần để ý nàng ta."

Thích Ngạo Sương mỉm cười nhẹ nhàng lắc đầu: "Lăng Vân, người không phải lo lắng. Ta sẽ không biến mất, nhất định không. Chúng ta còn phải cùng nhau trở về Đại lục Tích Lan." Thích Ngạo Sương cười quay đầu nhìn về phía Phong Dật Hiên và Tần Diêm, nhú mày, "Các người nói, đúng không? Chúng ta còn phải trở về tìm đám người kia. Nói không chừng chúng ta trở về lúc này lại thấy được tiểu Sở Tâm và tiểu Hạ Thiên cũng nên."

Lời nói của Thích Ngạo Sương nói ra, Phong Dật hiên và Tần Diêm trên mặt đều lộ ra nụ cười. Lãnh Lăng Vân ở trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, Thích Ngạo Sương so với hắc tướng tượng thì kiên cường hơn nhiều.

Trở về Tích Lan Đại lục

Lãnh Lăng Vân ngẩng đầu nhìn về phía phương xa, ánh mắt có chút mê man. Minh, còn có thể về sao?

Khóe mắt Lãnh Lăng Vân nhìn về phía Thích Ngạo Sương đang nói chuyện cùng Phong Dật Hiên, trong lòng nhẹ nhàng thở dài, Phong Dật hiên, người khôi phục trí nhớ thì có còn đối xử với Ngạo Sương như vậy được không. Nhưng nếu người không làm được. Ta nhất định sẽ giết chết người! Đáy mắt Lãnh Lăng Vân thoáng qua một tia thâm trầm, thoáng qua rồi biến mất.

Thanh Hoa lặng người, còn chưa hồi phục tinh thần. Tay của nàng nắm chặt, móng tay đâm sâu vào trong thịt, máu tươi chảy đầm đìa. Trong lòng của nàng giờ phút này chỉ có một ý niệm, đó chính là Thích Ngạo Sương nhất định sẽ tạo uy hiếp cho chủ nhân. Như vậy, không thể lưu lại, cái nữ nhân nguy hiểm này tuyệt đối không thể lưu lại. Chủ nhân còn cho nàng ta cơ hội khảo nghiệm cái gì? Căn bản cũng không cần phiền toái như vậy. Giết chết nàng, tiêu diệt ý chí của nàng là được rồi. Như vậy Như Hỏa và Như Băng đại nhân sẽ trở về bên chủ nhân. Tất cả đều hạnh phúc.

Thanh Hoa chậm rãi cúi đầu nhìn bàn tay mình, lòng bàn tay chậm rãi dâng lên một cổ màu xanh lá cây. Chậm rãi, lặng yên không tiếng động. Không có ai chú ý tới sự khác thường của Thanh Hoa, giờ phút này tất cả mọi người buông lỏng cảnh giác cười nói vui vẻ. Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư cũng tò mò hỏi chuyện trước kia của bọn họ ở Tích Lan Đại lục. Mà Thích Ngạo Sương, Phong Dật Hiên, Lãnh Lăng Vân còn có Tần Diêm cũng chìm đắm trong kí ức, bọn họ mỉm cười kể lại đủ chuyện trước kia.

Khi Tần Diêm và Lãnh Lăng Vân nhắc tới lần đầu tiên Phong Dật Hiên và Thích Ngạo Sương gặp mặt, Phong Dật Hiên hoa hoa lệ lệ bị dẫm dưới chân mà vẫn cười vui vẻ. Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư cũng cười nghiêng ngả, Lai Ly ôm bụng mà cười lớn.

"Phong thiếu, thì ra huynh chính là người thích bị ngược đãi nha, thật khác người bình thường" Lai Ly lớn tiếng giễu cợt .

Phong Dật Hiên sắc mặt đỏ lên, quơ múa quả đấm kích động hàm hừ: "Nói hươu nói vượn, các người biết cái gì? Các người làm sao có thể hiểu tâm tình của ta lúc đó?"

Tiếp mọi người nghe đến đoạn hắc bị Thủy Văn Mặc trối như bánh chưng, rồi hắc làm thế nào trả thù Thủy Văn Mặc, mọi người bò lăn ra mà cười. Lai Ly cười đến nỗi nước mắt chảy hết cả ra.

Không có ai thấy Thanh Hoa đang ở sau lưng bọn họ về mặt nàng ta ngày càng lạnh lẽo, dòng khí màu xanh lá ngày càng lắng lơ diêm dúa đến quỷ dị.

Nguy hiểm cận kề!

----- BỐ SUNG THÊM -----

Chương thứ 20: Tự tay giết chết người

Thanh Hoa chợt lắc đầu, khóe miệng hiện lên nụ cười mỉa mai, sao mình lại có thể cso ý nghĩ như vậy được. Lực lượng của chủ nhân là không có ai có thể so sánh được, nếu chủ nhân muốn, có gì mà không có được đây? Trừ phi là là người kia xuất hiện. Nhưng người kia tuyệt đối sẽ không xuất hiện.

Hồng Liên Như Hỏa, Bạch Liên Như Băng, các người, sẽ chỉ có thể là của chủ nhân mà thôi.

Mà ta là Thanh Hoa, cũng thuộc về chủ nhân. Thanh Hoa khẽ cúi đầu, tay nhẹ đặt ở trên ngực.

Mọi người bận rộn chuẩn bị ăn, Dực Vương núp ở trong góc, khoe mắt liếc trộm mọi người, đang quan sát mọi người động tĩnh. Lúc này ánh mắt nàng nhìn Lãnh Lăng Vân không còn yêu say đắm nữa, có chỉ là một mảng sợ hãi. Không có ai chú ý tới sự tồn tại của nàng, nàng thận trọng hướng đi chuyển. Tiếp đó nàng chậm rãi đứng lên, từ từ lui vào trong rừng cây.

Thanh Hoa liếc nhìn Dực Vương, Dực Vương kinh sợ, động tác ngừng lại. Vậy mà Thanh Hoa lại làm bộ không nhìn thấy, ánh mắt lại dời đi. Dực vương ở trong lòng nhẹ nhàng thở dài, lặng yên không tiếng động lui về phía sau đi, dần dần ẩn vào trong rừng cây rậm rạp.

Trước mặt mọi người cũng chuẩn bị xong cơm nước, Nguyệt Vương rốt cuộc phát hiện Dực vương không thấy đâu.

"Dực vương?" Nguyệt Vương đứng dậy, nghi ngờ lên tiếng kêu.

"Có phải đi tiểu tiện hay không?" Mễ Tu Tư thuận miệng suy đoán.

Nguyệt Vương lại khẽ cau mày nhẹ nhàng lắc đầu: "Sẽ không đi, chẳng lẽ."

"Nàng đi rồi nha." Thanh Hoa lúc này lạnh lùng mở miệng nói.

"Đi?" Nguyệt Vương giật mình hỏi ngược lại.

"Đã đi từ lâu." Thanh Hoa lơ đãng nhàn nhạt mà nói ra.

"Vậy người vì sao không ngăn cản, vì sao không gọi chúng ta?" Mễ Tu Tư có chút gấp gáp hỏi. Thiếu Dực Vương chuyện của bọn họ sẽ khó hoàn thành.

Ở Mễ Tu Tư sau khi nói xong câu đó, Thanh Hoa toàn thân chợt bật phát ra một cỗ khí thế đáng sợ, hai mắt nàng trầm xuống, lạnh lùng nhìn Mễ Tu Tư, trầm giọng nói: "Ta có nghĩa vụ nói cho các người biết sao?"

Mễ Tu Tư bị cỗ khí thế này làm kinh động, thân hình đứng không vững lão đảo ngã, Nguyệt Vương tiến đến đỡ hẵn.

"Người không cần báo. Nhưng Thanh Hoa, ta cảnh cáo người, đối với bằng hữu của ta nên khách khí một chút." Thanh âm lạnh lẽ của Lãnh Lăng Vân truyền đến.

"Như Bằng đại nhân, thuộc hạ chỉ phụ trách an nguy của hai người mà thôi." sắc mặt của Thanh Hoa dịu lại, tiếp khẽ khom lưng đối với Mễ Tu Tư nói, "Mới vừa rồi thứ lỗi cho sự vô lễ của tiểu nữ." Dứt lời câu này, cũng không quan tâm tới phản ứng của Mễ Tu Tư, trực tiếp ngồi xuống không nói câu nào nữa.

"Dực vương không thể giúp chúng ta rồi, chúng ta không thể cỏi Tu La Phong Ấn." Nguyệt Vương cau mày trầm giọng nói, "Chúng ta đuổi theo nàng. Ta khuyên nàng trở lại."

"Ừ, ta có thể dùng bí kíp để tìm nàng ta." Lai Ly cũng lập tức trả lời. sắc mặt của Tần Diêm trầm xuống, khẽ trừng mắt Lai Ly, Lai Ly lập tức im miệng, không nói.

"Nàng ta chưa đi bao xa, chúng ta chia nhau đuổi vẫn còn kịp, không cần dùng đến bí kíp của Lai Ly." Tần Diêm trầm giọng nói.

"Không cần." Lãnh Lăng Vân lại lên tiếng ngăn lại, vẻ mặt lạnh lùng.

"Nhưng." Nguyệt Vương còn muốn nói điều gì lại bị lãnh Lăng Vân ngăn lại.

"Tu La phong ấn có cởi hay không không quan trọng. Chúng ta chỉ cần tới được tòa thành của Thiên vương là được, Thất Vương tề tụ đã không có cái ý nghĩa gì." Lãnh Lăng Vân lại lạnh nhạt mà nói ra một câu nói như vậy .

"Cái gì, có ý gì?" Lúc này không chỉ là Nguyệt Vương nghi ngờ, những người khác cũng nghi hoặc không thôi. Chỉ có Thích Ngạo Sương trầm mặc không nói , sắc mặt có một tia cô đơn và lo lắng.

"Muốn tiêu diệt Thiên Vương, có nàng ở đây cũng đủ rồi." ánh mắt của Lãnh Lăng Vân chuyển một cái, nhìn về phía Thanh Hoa. Nhưng hắn còn có điều dấu diếm. Đó chính là ước định của hắn và Nữ Thần. Khảo nghiệm của Nữ Thần. Nếu như Phong Dật Hiên khôi phục trí nhớ, hắn còn có thể yêu Thích Ngạo Sương như trước kia hay không?

Tất cả mọi người sửng sốt, Thanh Hoa, cái nữ tử nhu nhược này có thể tiêu diệt được Thiên Vương sao?

"Ta tin tưởng là có thể." Mễ Tu Tư buồn bực bỏ lại một câu rồi ngồi vào cắt thịt nướng. Ánh mắt của Thích Ngạo Sương phức tạp, không nói gì.

Thanh Hoa liếc mắt nhìn mọi người, quay đầu hừ lạnh một tiếng, rồi không để ý đến mọi người nữa.

Lãnh Lăng Vân cũng không có nói cái gì nữa, ngồi bên cạnh Thích Ngạo Sương, cũng chuẩn bị ăn. Một bữa cơm, không khí rất nặng nề. Chắc đã không còn một bữa ăn ấm áp nào nữa.

Sau khi ăn cơm xong mọi người nghỉ ngơi một chút rồi lên đường. Dọc đường đi, Lãnh Lăng Vân đều là trầm mặc không tiếng động, chỉ là lặng lẽ ngồi ở bên cạnh Thích Ngạo Sương, Phong Dật Hiên cau mày nhìn Lãnh Lăng Vân. Bởi vì hắn cảm giác Lãnh Lăng Vân có chuyện gạt hắn. Lúc ấy ở Lam Hải rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thích Ngạo Sương lại không chán chường đau thương như trước, ánh mắt của nàng giờ phút này luôn tràn đầy kiên nghị. Chậm rãi nhắm mắt lại, trước mắt một trận gió thổi qua, tóc dài của nàng bay lên. Thích Ngạo Sương khẽ trầm ngâm, lực lượng kì dị trong cơ thể mình càng ngày càng lớn dần. Nếu như nói trước kia chỉ là một hạt giống nhỏ, thì giờ đây giống như một cái cây, càng ngày càng phát triển mạnh mẽ.

Chợt Thích Ngạo Sương mở mắt ra, vung tay một cái. Một ngọn lửa phóng ra, ngày càng mạnh mẽ, tiếp đột nhiên nở rộ ra. Giống như một đóa sen khổng lồ, đẹp mê người.

Tất cả mọi người giật mình. Bởi vì Thích Ngạo Sương lúc này ẩn chứa một lực lượng làm cho người khác thật sự rất chấn động.

Thanh Hoa kinh ngạc nhìn ngọn lửa kia, miệng chậm rãi nói “Trương Khai”. Nàng không có nhìn lầm, nó thuộc về chủ nhân cơ mà, chỉ có chủ nhân mới có thể điều khiển được, nàng ta làm sao có thể?

"Ngạo Sương!" Lãnh Lăng Vân vui mừng nhìn Thích Ngạo Sương, không khỏi nhỏ giọng hô ra tiếng.

Thích Ngạo Sương cúi đầu nhìn mình tay, trên mặt dần dần mỉm cười. Lực lượng, một cỗ lực lượng quen thuộc đang chậm rãi khôi phục. Trong cơ thể hạt giống kia đang dần dần nở hoa.

Tần Diêm trên mặt cũng lộ ra nụ cười: " Lực lượng của tiểu thư khôi phục."

"Thật là lợi hại!" Lai Ly le lưỡi.

Sắc mặt của Phong Dật hiên có chút phức tạp, bởi vì lực lượng của hắn không có dấu hiệu khôi phục. Tiếp tục như vậy, không phải hắn bảo vệ Thích Ngạo Sương, mà là Thích Ngạo Sương sẽ bảo vệ hắn sao? Vậy làm sao được!

"Làm sao có thể như vậy!" Thanh Hoa lại mất khống chế kêu to chạy tới, "Cái này không thể nào! Người, đồ phụ phẩm này tại sao người lại có được lực lượng của chủ nhân, người ăn cắp lực lượng của chủ nhân, người.....?!"

"Thanh Hoa! Câm mồm!" sắc mặt của Lãnh Lăng Vân đột nhiên trở nên lạnh lẽo, quát lớn, "Chú ý cách dùng từ của người, nếu không ta không ngại cho người biến mất ngay tại đây."

Ánh mắt của Thanh Hoa có chút tan rã, trong miệng lẩm bẩm nhỏ giọng : "Cái này không thể nào, làm sao có thể như vậy. . . ."

"Hừ!" Lãnh Lăng Vân không để ý Thanh Hoa, mà là quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương, có chút lo lắng nói "Không cần để ý nàng ta."

Thích Ngạo Sương mỉm cười nhẹ nhàng lắc đầu: "Lăng Vân, người không phải lo lắng. Ta sẽ không biến mất, nhất định không. Chúng ta còn phải cùng nhau trở về Đại lục Tích Lan." Thích Ngạo Sương cười quay đầu nhìn về phía Phong Dật Hiên và Tần Diêm, nhíu mày, "Các người nói, đúng không? Chúng ta còn phải trở về tìm đám người kia. Nói không chừng chúng ta trở về lúc này lại thấy được tiểu Sở Tâm và tiểu Hạ Thiên cũng nên."

Lời nói của Thích Ngạo Sương nói ra, Phong Dật hiên và Tần Diêm trên mặt đều lộ ra nụ cười. Lãnh Lăng Vân ở trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra, Thích Ngạo Sương so với hắc tướng tượng thì kiên cường hơn nhiều.

Trở về Tích Lan Đại lục

Lãnh Lăng Vân ngẩng đầu nhìn về phía phương xa, ánh mắt có chút mê man. Mình, còn có thể về sao?

Khóe mắt Lãnh Lăng Vân nhìn về phía Thích Ngạo Sương đang nói chuyện cùng Phong Dật Hiên, trong lòng nhẹ nhàng thở dài, Phong Dật Hiên, người khôi phục trí nhớ thì có còn đối xử với Ngạo Sương như vậy được không. Nhưng nếu người không làm được. Ta nhất định sẽ giết chết người! Đáy mắt Lãnh Lăng Vân thoáng qua một tia thâm trầm, thoáng qua rồi biến mất.

Thanh Hoa lặng người, còn chưa hồi phục tinh thần. Tay của nàng nắm chặt, móng tay đâm sâu vào trong thịt, máu tươi chảy đầm đìa. Trong lòng của nàng giờ phút này chỉ có một ý niệm, đó chính là Thích Ngạo Sương nhất định sẽ tạo uy hiếp cho chủ nhân. Như vậy, không thể lưu lại, cái nữ nhân nguy hiểm này tuyệt đối không thể lưu lại. Chủ nhân còn cho nàng ta cơ hội khảo nghiệm cái gì? Căn bản cũng không cần phiền toái như vậy. Giết chết nàng, tiêu diệt ý chí của nàng là được rồi. Như vậy Như Hỏa và Như Băng đại nhân sẽ trở về bên chủ nhân. Tất cả đều hạnh phúc.

Thanh Hoa chậm rãi cúi đầu nhìn bàn tay mình, lòng bàn tay chậm rãi dâng lên một cổ màu xanh lá cây. Chậm rãi, lặng yên không tiếng động. Không có ai chú ý tới sự khác thường của Thanh Hoa, giờ phút này tất cả mọi người buông lỏng cảnh giác cười nói vui vẻ. Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư cũng tò mò hỏi chuyện trước kia của bọn họ ở Tích Lan Đại lục. Mà Thích Ngạo Sương, Phong Dật Hiên, Lãnh Lăng Vân còn có Tần Diêm cũng chìm đắm trong kí ức, bọn họ mỉm cười kể lại đủ chuyện trước kia.

Khi Tần Diêm và Lãnh Lăng Vân nhắc tới lần đầu tiên Phong Dật Hiên và Thích Ngạo Sương gặp mặt, Phong Dật Hiên hoa hoa lệ lệ bị đâm dưới chân mà vẫn cười vui vẻ. Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư cũng cười nghiêng ngả, Lai Ly ôm bụng mà cười lớn.

"Phong thiếu, thì ra huynh chính là người thích bị ngược đãi nha, thật khác người bình thường" Lai Ly lớn tiếng giễu cợt .

Phong Dật hiện sắc mặt đỏ lên, quơ múa quả đấm kích động hàm hừ: "Nói hươu nói vượn, các người biết cái gì? Các người làm sao có thể hiểu tâm tình của ta lúc đó?"

Tiếp mọi người nghe đến đoạn hăn bị Thủy Văn Mặc trối như bánh chưng, rồi hăn làm thế nào trả thù Thủy Văn Mặc, mọi người bò lăn ra mà cười. Lai Ly cười đến nỗi nước mắt chảy hết cả ra.

Không có ai thấy Thanh Hoa đang ở sau lưng bọn họ về mặt nàng ta ngày càng lạnh lẽo, dòng khí màu xanh lá ngày càng lắng lơ diêm dúa đến quỷ dị.

Nguy hiểm cận kề!

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 21: Yêu Cực Hạn

Đ

úng lúc Thanh Hoa chuẩn bị ra tay đánh lén, Nguyệt Vương lại hô lên: "Nhìn kìa, phía trước có người đến!"

Tất cả mọi người đứng lên, quả nhiên thấy nơi xa có một đám người đang tiếp cận họ rất nhanh.

"Là người của Thiên vương sao?" Mễ Tu Tư cau mày nhìn về phía trước.

"Địch Thản Tư, Kiều Nạp Sâm." Thích Ngạo Sương lại kinh ngạc nhìn về những người đang tiến đến, phun ra hai cái tên này.

"Bọn họ." Lãnh Lăng Vân khẽ cau mày, trong mắt có nghi ngờ.

"Là quân của Thiên Vương." Mễ Tu Tư khẳng định nói.

Cầm đầu đám người là Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm, phía sau là các thị vệ. Tất cả mọi người đang cười trên những con chim bay to lớn. Một nhóm người bay đến cách bọn Thích Ngạo Sương năm mươi mét thì dừng lại.

"Địch Thản Tư, Kiều Nạp Sâm." Thích Ngạo Sương mở miệng, vẻ mặt nghi ngờ.

"Chúng ta tới đón người." ánh mắt của Kiều Nạp Sâm rất là phức tạp, cứ như vậy sáng quắc nhìn Thích Ngạo Sương, trầm giọng nói.

"Đón ta?" Thích Ngạo Sương hơn nghi ngờ.

"Thiên vương đang đợi các người. Đến đây đi." Địch Thản Tư cũng là lạnh lùng bỏ lại những lời này, thay đổi phương hướng.

"Yên tâm, Thiên vương sẽ không làm hại các người, hẳn đang chờ các người đến." Kiều Nạp Sâm vẻ mặt có chút cổ quái, nhìn Thích Ngạo Sương hình như muốn nói lại thôi.

"Đi." ánh mắt của Nguyệt Vương trầm xuống, nói như đinh chém sắt. Cuối cùng cũng đã tới thời điểm phải đổi mặt.

Mễ Tu Tư gật đầu một cái, cưỡi ngựa đi heo Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm. Đoàn người hung dũng tiến vào tòa thành của Thiên Vương.

"Kiều Nạp Sâm, các huynh làm sao sẽ xuất hiện tại nơi này?" Thích Ngạo Sương mở miệng hỏi thăm. Bởi vì nàng đã chú ý tới y phục của Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm hơi khác thường. Hai người mặc y phục cao quý, bên bả vai lại có trang bị cả khối giáp, bảo kiếm đeo bên hông.

"Ta là Vĩnh Vương. Địch Thản Tư là Bạch Vương." Kiều Nạp Sâm nói một câu trọng điểm.

"Như vậy, các người là người của Thiên vương hay sao?" Nguyệt Vương nghe đến đó, nhướn mày, trầm giọng hỏi.

"Cái gì mà người của ai, chúng ta chỉ làm khác mà thôi." Kiều Nạp Sâm liếc Nguyệt Vương một cái, không vui nói "Hiện tại phụ trách truyền lời. Thiên vương đang đợi các người."

"Kiều Nạp Sâm, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?" Thích Ngạo Sương dĩ nhiên hiểu chuyện này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

"Người đi đã rồi biết." Kiều Nạp Sâm xoay mặt, không nói gì thêm.

Địch Thản Tư bay thẳng đến ở phía trước, trầm mặc không nói. Kiều Nạp Sâm bay lên, cùng Địch Thản Tư song song phi hành.

"Địch Thản Tư, người rớt cuộc đang suy nghĩ gì?" Kiều Nạp Sâm đến gần Địch Thản Tư, dùng thanh âm mà chỉ có hai người mới nghe được nói với hắn.

Địch Thản Tư không nhìn Kiều Nạp Sâm, cũng không nói, mà là kéo dây cương, cho chim bay nhanh hơn.

Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm và cả đoàn người Thích Ngạo Sương bay đến cung điện của Thiên Vương. Xa xa Thích Ngạo Sương liền thấy một tòa cung điện cao lớn, lơ lửng trên mặt hồ, nước hồ một mảnh màu xanh lá, cung điện toàn bộ được xây dựng bằng loại đá trắng như tuyết. Màu trắng cung điện và màu xanh của nước hồ tạo thành một cảnh tượng xa hoa. Thích Ngạo Sương trầm ngâm nhìn, cung điện lơ lửng trên mặt nước? vậy chỗ cái bóng đó chính là chỗ của Táp Mễ Nhĩ?

Mọi người đáp xuống trước cung điện, trong cung điện lập tức chạy đến hai nhóm thị vệ, xếp thành hàng sau khi nhận lấy dây cương, đem toàn bộ chim bay đi về phía khác. Kiều Nạp Sâm và Địch Thản Tư đi ở phía trước, đoàn người Thích Ngạo Sương theo sát ở phía sau, cứ như vậy vào cung điện.

Vào cung điện, có giọng hát bay vào tai mọi người. Nguyệt Vương và Mễ Tu Tư liếc nhau một cái, họ đều thấy chút kinh ngạc trong mắt đối phương.

Càng đi vào sâu trong cung điện, tiếng hát và tiếng cười đùa càng rõ ràng hơn. Thích Ngạo Sương quan sát cái cung điện này, cung điện mặc dù được trang hoàng hết sức cao quý, nhưng là có chút cũng rất kỳ quái. Trên tường có rất nhiều gương, ngay cả trên trần nhà cũng có gương rất lớn. Mấy chỗ rẽ đều có gương. Mỗi khúc ngoặt thì mọi người đều bị hình ảnh của chính mình dọa hết hồn.

"Tại sao lại có nhiều gương như vậy? Hắn ta không phải biến thái tới mức này chứ." Nguyệt Vương khẽ cau mày, tựa như đang lăm bầm lăm bầu vừa tựa như nói với mọi người.

"Người nói là, trước kia cái cung điện này không phải như thế?" Lai Ly mở to hai mắt tò mò nhìn chung quanh đặt câu hỏi.

"Dĩ nhiên là không có dáng vẻ cổ quái như vậy." Mễ Tu Tư tức giận trả lời, "Cũng không biết trong đầu hắc nhĩ như thế nào!"

"Nhìn thấy hắc nhĩ thì biết thôi." Nguyệt Vương lạnh nhạt nói, "Nếu hắc nhĩ phải người đến tìm chúng ta, chỉ sợ hắc nhĩ đã có đối sách rồi."

Mễ Tu Tư giựt giựt khóe miệng không nói gì thêm.

Mọi người tới đại điện, những tiết mục ca múa kia vẫn được tiến hành. Mà ở trên đại điện, một nam tử tuấn mỹ, y phục đơn giản mà cao quý, cứ như vậy lười biếng tựa vào trên ghế ngồi. Hắc nhĩ một thân áo đen, thậm chí không có chút trang sức nào, một mái tóc trắng như tuyết không cột lên mà tùy ý thả ra, tóc dài chạm mặt đất. Dưới cặp lông mày thật dài là con ngươi mà nâu, khóe miệng của hắc nhĩ mang theo một nụ cười nhàn nhạt. Khi thấy đám người Thích Ngạo Sương tới, vẻ mặt như cũ không có thay đổi gì.

Thích Ngạo Sương nhìn người đàn ông này, hắc nhĩ chính là Bạch vương tiền nhiệm, bây giờ trở thành Thiên vương sao? Vốn cho rằng hắc nhĩ sẽ là kẻ tràn đầy hơi thở bạo ngược, nhưng tại sao hắc nhĩ lại mang cho nàng cảm giác nhu nhược và còn có cả đau thương.

Lai Ly nhìn Thiên Vương đang ngồi phía trên bằng con mắt thù hận. Chính là kẻ này làm cho tộc nàng bị diệt hết, đáng hận, đáng chết! Lai Ly siết chặt quả đấm, người khẽ run. Lúc này, một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt trên bả vai nàng. Lai Ly quay đầu liền nhìn thấy ánh mắt của Tấn Diêm. Tấn Diêm nhẹ nhàng lắc đầu. Nước mắt Lai Ly sắp rơi xuống, nàng hiểu ý tứ của Tấn Diêm. Nàng bây giờ không phải đối thủ của Thiên vương, trước tiên hãy yên lặng theo dõi biến hóa.

"Người đã tới." Thiên vương khẽ ngẩng đầu, nhưng không có nhìn những người khác một cái, chỉ nhìn Thích Ngạo Sương mỉm cười nói ra khỏi một câu nói như vậy.

"Người biết ta sẽ tới sao?" ánh mắt Thích Ngạo Sương khẽ chìm, nghe được câu nói của Thiên vương có hàm ý khác.

"Dĩ nhiên, ta một mực chờ người. Hẳn giúp ta hoàn thành nguyện vọng, ta phải báo đáp hẳn, ta một mực chờ người ở đây." Trên khuôn mặt tuần mi của Thiên vương mang nụ cười nhàn nhạt..

"Tây tháp! Người giết hại Thiên vương, trời đất không dung!" Nguyệt Vương tứ giận gọi thẳng tên thiên vương.

"Hừ!" Thiên vương hừ lạnh một tiếng, tay nhẹ nhẹ vung lên, Nguyệt Vương liền giống như một viên đạn, bay thẳng tới đập mạnh vào bức tường. Nguyệt Vương như một con búp bê sứ vỡ tan tành, vụn vỡ rơi xuống nền nhà. Hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

"Nguyệt Nha Nhi!" trong lòng Mễ Tu Tư trầm xuống, sắc mặt chợt biến đổi, vội vàng chạy tới đỡ.

"Hả?" Thiên Vương đứng lên tính tung ra một chiêu tiếp theo nhưng rốt cuộc hẫng lại ngừng động tác.

Sắc mặt của Lai Ly bây giờ đã một mảnh tái nhợt. Nàng rất cuộc hiểu rõ rằng trước mặt Thiên Vương mình bé nhỏ tới mức nào. Nếu Thiên vương nguyện ý, trong nháy mắt có thể giết chết nàng. Thanh Hoa cũng chỉ lơ đãnh. Hẳn vẫn còn kém xa chủ nhân

"Thiên vương!" ánh mắt của Thích Ngạo Sương lạnh xuống, "Người chờ ta, không phải để ta xem cái này chứ?"

"Dĩ nhiên không phải." Thiên vương khẽ mỉm cười, thả tay xuống, quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương nói, "Ta chờ người, là vì hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của người kia."

"Có ý gì, " sắc mặt của Phong Dật Hiên trầm xuống. Tâm nguyện cuối cùng, lời này là có ý gì?

"Trước đó, ta muốn hỏi người một vấn đề." Thiên vương không để ý đến Phong Dật Hiên vấn đề, mà là chậm rãi lần nữa ngồi xuống, nhìn Thích Ngạo Sương, vẻ mặt nghiêm túc.

"Vấn đề gì? Tâm nguyện cuối cùng là có ý gì? Là hãn?" Thích Ngạo Sương thấy Thiên vương lộ ra vẻ mặt như thế, trong lòng dâng lên dự cảm xấu. Hãn nói tâm nguyện cuối cùng? Chẳng lẽ lại là tâm nguyện cuối cùng của Táp Mễ Nhĩ?

"Người, cho rằng yêu là cái gì? Người yêu một người, phải làm gì cho họ?" Thiên vương không trả lời vấn đề của Thích Ngạo Sương, mà là trầm giọng hỏi, chợt từ từ vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của mình, mà vẻ mặt của hãn lại là càng ngày càng hưởng thụ, càng ngày càng thỏa mãn. Cảnh tượng quý dị khác thường.

Thích Ngạo Sương sửng sốt, nàng thật là không ngờ Thiên vương đột nhiên lại hỏi vấn đề này.

"Yêu, yêu là." Thích Ngạo Sương á khẩu không trả lời được, nàng chợt phát hiện mình không có cách nào trả lời được cái vấn đề này. Yêu là cho đi? Yêu là hai người bên nhau mãi mãi? Yêu là cả đời theo đuổi? Yêu là.

"Yêu là hai người hi sinh vì nhau. Có thể làm bất cứ chuyện gì. Hi vọng hai người có thể vĩnh viễn ở chung một chỗ." Kiều Nạp Sâm rốt cuộc cũng chen miệng vào. Đây chính là tình yêu của hãn, chỗ này cũng có nhiều người đồng ý.

"Không!" Thiên vương lại như đinh chém sắt hủy bỏ, tiếp đó tay phải hẩn nhẹ nhàng vuốt tay trái, mặt hạnh phúc mà thỏa mãn nói, "Yêu, là yêu đến khi trong người có ta, trong ta có người, từng miếng từng miếng ăn hết vào bụng."

Trên đại điện mọi người đều là cả kinh, trong lòng đều lạnh toát đến cực điểm. Bởi vì động tác của Thiên Vương quá quỷ dị: "Ta yêu hẩn, cho nên ta xơi tái hẩn rồi, hẩn đang ở trong thân thể của ta. . . ."

Những lời này tất cả mọi người đều nghe rõ, trong đầu ai cũng nổ tung. Lại Lý đưa tay che miệng của mình, bộ mặt không thể tin, đáy mắt có hoảng sợ cùng cực. Trong đại điện an tĩnh đến quỷ dị, không có một thanh âm nào. Mọi người nghe được tiếng tim mình đập.

"Đây chính là yêu cực hạn, các người có hiểu không?" Thiên vương chậm rãi quay đầu, nhìn Thích Ngạo Sương, mỉm cười, "Người đã đến rồi, ta muốn báo đáp nguyện vọng của hẩn, cho nên người đi đi."

(Sặc ~ thể tốt cuộc cha nội này yêu ông Thiên Vương cũ hay Táp Mễ Nhĩ vậy???? Biến cmn thái ~~)

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 22: Tập Mễ Nhĩ

Đ

i đâu?" Thích Ngạo Sương nhìn Thiên Vương trước mắt, cảm giác trong lòng cũng là cực kỳ phức tạp.

"Đến nơi hăn muốn." Thiên vương chậm rãi xoay người, nhìn Thích Ngạo Sương, cười khổ nói, "Các người căn bản không biết gì là yêu cả."

"Người mới không hiểu cái gì là yêu. Người thật là một kẻ điên, biến thái!" Lai Ly rốt cuộc không nhịn được chạy tới mắng to, "Tình cảm của người và người kia mà gọi là yêu à? Yêu là nguyện ý vì một người bỏ tất cả, không phải tùy tiện đoạt đi tính mạng của người khác! Người chỉ thích chính người, căn bản không suy nghĩ đến cảm giác của người khác."

"A, nói như vậy người hiểu thế nào là yêu ư?" Thiên vương cười lạnh.

"Ít nhất so với người thì ta hiểu hơn nhiều." Lai Ly tức giận mắng mỏ.

"Người nguyện ý chết vì người người yêu?" thanh âm Thiên vương lạnh nhạt, dịu dàng khác thường.

"Dĩ nhiên! Ta tuyệt đối sẽ không giống như người, giết chết người mình yêu. Đó không phải là yêu!" Lai Ly kích động giận dữ mắng mỏ Thiên vương.

"Người sai lầm rồi, ta không có giết hăn. Ta cùng hăn vĩnh viễn bên cạnh nhau." Thiên vương lại quay đầu nhìn tấm gương bên cạnh lẩm bẩm, "Các người làm sao hiểu được như thế nào là yêu cực hạn." Hiện tại mọi người rốt cuộc hiểu rõ trong cung điện vì sao lại trang hoàng kì quái như thế, toàn là gương, thì ra là như vậy!

Lai Ly giận đến mức nắm chặt quả đấm, trong mắt nàng, Thiên Vương quả thật là biến thái.

Thiên vương khẽ mỉm cười, quay đầu nhìn Thích Ngạo Sương nói: "Ta không thèm tranh luận cùng các người. Yêu là cái gì chính các người tự trả lời đi. Đến nơi các người muốn đến đi."

"Đáng ghét!" Lai Ly cắn răng thật thấp nặn ra hai chữ này .

Thiên vương cũng chỉ liếc qua Lai Ly một cái, ánh mắt dời đến chỗ Tần Diêm, đáy mắt thoáng qua một tia mỉa mai .

"Người nói người yêu Thiên Vương nên mới phản bội mưu sát Thiên Vương?" Mễ Tu Tư ôm Nguyệt Vương đang hôn mê vào trong ngực, ngẩng đầu mặt âm trầm hỏi .

"Không liên quan tới các người. Người bây giờ có thể theo chân bọn họ rời đi, cũng có thể lựa chọn lưu lại nhưng phải cút ra ngoài. Chỉ muốn các người giữ bốn phận, ta chẳng thèm quản các người." Thiên vương mặt khinh thường, "Các người cũng không phải là đối thủ của ta."

Sắc mặt của Mễ Tu Tư chợt trầm xuống, cực kỳ khó coi, nhưng mà lại như Thiên vương nói, bọn họ không có biện pháp đối phó hắn. Chỉ có thể dựa vào các Vương liên thủ tiêu diệt Thiên vương. Nhưng hiện tại Dực vương rời đi, mà bây giờ Bạch vương và Vĩnh Vương lại không muốn giết Thiên Vương.

"Tốt, hi vọng người nói thì giữ lời." Mễ Tu Tư ôm lấy Nguyệt Vương, cũng không quay đầu lại rời. Nguyệt Vương trọng thương, cần mau sớm trị liệu và nghỉ ngơi, Mễ Tu Tư cũng không nguyện ở chút nơi tiếp tục dây dưa tiếp tục. Hắn đã nhìn ra Thích Ngạo Sương và Thiên Vương có quan hệ không bình thường.

Thiên vương cũng không có để ý Mễ Tu Tư nữa, mà là chậm rãi đi tới Vương Tọa trước mặt, nhấn nút bên cạnh. Âm thanh ken két được phát ra, một lối đi bí mật mở ra.

"Đi đi, đây là Tạp Mễ Nhĩ phân phó." Thiên vương đứng ở bên cạnh nhìn mọi người, "Muốn đi thì đi, không muốn thì ở lại. Chỗ đó, có lẽ đi liền sẽ không về được. Nhưng có lẽ không đi thì các người vĩnh viễn không tìm được hãn."

"Hãn đang bên kia sao?" Thích Ngạo Sương theo bản năng lập tức hỏi.

Thiên vương chỉ là nhàn nhạt mỉm cười, không nói lời nào.

"Ta nói rồi, ta sẽ vĩnh viễn ở cạnh nàng." Phong Dật Hiên nhích lại gần Thích Ngạo Sương, thanh âm rất nhẹ cũng rất kiên định.

Lãnh Lăng Vân cũng là khẽ mỉm cười, bước tới phía trước một bước.

Ánh mắt của Tần Diêm kiên nghị, chủ động bước tới không nói lời nào, Lai Ly dĩ nhiên là đi cùng Tần Diễm, không cần nói cũng biết.

"Nhanh đi thôi. Chậm có lẽ sẽ không kịp." Thiên vương âm hiểm nói ra khỏi một câu nói như vậy.

"Đi thôi, Ngạo Sương. Chuyện này nên nhanh chóng kết thúc." Phong Dật Hiên trầm giọng nói ra những lời này liền đi lên phía trước.

Thích Ngạo Sương muốn ngăn cản Phong Dật Hiên, nhưng sau đó bóng dáng Phong Dật Hiên đã biến mất ở lối đi kia. Lãnh Lăng Vân cũng đi theo. Lòng của Thích Ngạo Sương vào giờ khắc này chợt trầm xuống, thanh âm Thanh Hoa âm trầm phía sau nàng truyền đến: "Ít ở đó mà giả mù sa mưa. Nhanh cút vào đi. Chuyện này lập tức có thể có kết quả." Thanh Hoa dứt lời, vươn tay đẩy Thích Ngạo Sương, Thích Ngạo Sương không phòng bị nhếch nhác mà nhào vào lối đi kia.

Thanh Hoa hừ lạnh một tiếng, cũng đi theo.

Sắc mặt Tần Diêm trầm xuống, ẩn nhẫn con tức giận của mình, không chút do dự đi theo, Lai Ly đuổi theo ngay sau đó.

Địch Thản Tư cũng muốn bước vào, Thiên vương có chút kinh ngạc, lên tiếng nói: "Người cũng muốn đi vào? Tại sao? Người không phải là để ý những việc vặt vãnh này chứ?"

Thân thể Địch Thản Tư có chút dừng lại, liếc mắt nhìn Thiên vương, thật thấp phun ra một câu: "Người, sợ cô độc sao?"

Thiên vương sửng sốt, Kiều Nạp Sâm cũng sửng sốt, chờ hăn lấy lại tinh thần, bóng dáng của Địch Thản Tư đã biến mất tại lối đi.

"Chậc,Thiên vương, ta cũng đi đây. Ta biết hăn nhiều năm như vậy, hăn chỉ nói một câu có ý nghĩa, là người ai cũng sẽ sợ cô độc. Một người có thành tựu có lớn thế nào đi chăng nữa, nhưng bên cạnh không có ai để chia sẻ thì thực sự đáng buồn. Nhưng Địch Thản Tư cái tên ngu ngốc này. Thật ra thì, một người lạnh lùng vô tình thì sẽ không có cách nào cưỡng đại được. Có tình cảm làm hậu thuẫn mới được. Tình yêu, thân tình, tình bằng hữu. Ta coi cái kẻ ngu ngốc đó là bằng hữu của mình." Kiều Nạp Sâm nói xong lời cuối cùng, sắc mặt có chút thần thờ , ngẩng đầu nhìn trời: "Thiên vương, trong mắt của người, chỉ có tình yêu thôi sao?"

Thiên vương há miệng, muốn nói cái gì, lại không thốt nên lời. Trước sự chất vấn của Lai Ly kia hăn cũng á khẩu không nói được gì, nhưng, Kiều Nạp Sâm lại làm hăn á khẩu lần nữa. Tình bằng hữu ư. Hăn cũng đã từng có những thứ tình cảm tốt đẹp đó, chỉ là, chỉ là hăn không quý trọng nên làm mất rồi.

"Ta hiện tại đi vào đây không phải vì Thích Ngạo Sương. Ta thích nàng, nhưng nàng không đến mức để ta phải hi sinh tính mạng. Nhưng Địch Thản

Từ tên ngu ngốc kia, ta không bỏ hấn được." Kiều Nạp Sâm buồn bã cười một tiếng, ánh mắt cô đơn, "Đối với người, tình yêu xếp thứ nhất nhưng đối với ta xếp thứ nhất là tình bằng hữu." (không phải~ không phải ~ tiểu Sâm đáng thương ~ ta nghĩ đối tiểu sâm tình yêu cũng thứ nhất đấy ~ Cười đê tiện cái nào)

Kiều Nạp Sâm dứt lời, không quay đầu lại, đi thẳng vào lối kia.

Nếu như lúc này có người quen biết Kiều Nạp Sâm và Địch Thản Tư ở đây chắc sẽ không tưởng tượng được, một kẻ độc mồm độc miệng, phóng đáng như Kiều Nạp Sâm lại trọng tình trọng nghĩa như thế. Còn đối với Địch Thản Tư chỉ quan tâm đến tăng thực lực, lại có một ngày vì bảo vệ một nữ tử mà dẫn thân vào nguy hiểm hay sao. Cuộc sống chính là khó hiểu như vậy.

Kiều Nạp Sâm đi về phía trước bỗng tối sầm lại, thân thể hình như bị một tấm lưới cuốn lấy, hấn cố gắng giữ vững cân bằng, ổn định đáp xuống. Sau đó trước mắt một mảnh ánh sáng chói mắt, Kiều Nạp Sâm theo bản năng lấy tay che mắt. Chờ hấn thích ứng được ánh sáng trước mắt mới phát hiện.

Xung quanh là thảo nguyên bao la bát ngát. Đoàn người của Thích Ngạo Sương đứng ở trước mắt. Bọn họ hình như đang tìm hiểu đây là nơi nào.

"Lực lượng rất thuần túy và tinh khiết, nơi này tràn đầy lực lượng." Thanh Hoa chợt lên tiếng nói như vậy.

"Ai da, đây là nơi nào? Không khí thật tốt." Trường Không chui ra từ thân thể Phong Dật Hiên, bắt đầu thật sâu hô hấp không khí nơi này . Mà Kim Liên cùng Lưu Ly cũng rất mau ra phát hiện, mặc dù Kim Liên còn có chút tiêu tụy, nhưng là trên mặt hai đứa cũng có chút kích động và hưng phấn không thể che dấu. Hiên nhiên, cái chỗ này rất không tầm thường.

"Này, đây là nơi nào?" Lai Ly ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh không có một tia tạp chất, nữa dỗi mắt nhìn một chút thấy một cánh đồng bát ngát vô

tận.

Không người nào có thể trả lời được câu hỏi của nàng ta.

Kiều Nạp Sâm quay đầu lại nhìn, lối đi kia đã biến mất không thấy. Thế nhưng hắn lại không có một tia hốt hoảng, ở đi vào trước, tim của hắn đã có quyết định

Thích Ngạo Sương đưa mắt nhìn lại, cũng có chút nghi ngờ.

"Nơi này, là thần chỗ ở." Chợt, trong đầu của Thích Ngạo Sương vang lên thanh âm đó. Cái thanh âm này, giống giọng nói của nàng như đúc nhưng mà tràn đầy lạnh lẽo.

Là nàng ta! nữ thần!

Thích Ngạo Sương trong nháy mắt đã biết ai nói chuyện với mình.

"Chỗ ở của Thần sao?" Thích Ngạo Sương lăm bắm lại lời nói của Nữ Thần

"Khó trách, ta lại cảm thấy lực lượng thuần khiết như vậy hóa ra là chỗ ở của Thần." ánh mắt Thanh Hoa khẽ chìm, chợt hiểu ra nhỏ giọng mà nói.

"Chỗ của Phụ Thần và Mẫu Thần sao? !" Mọi người lập tức nghĩ đến điều này, trên mặt toàn là kinh ngạc.

Tạp Mễ Nhĩ làm sao mà tạo được lối đi tới đây?

"Tạp Mễ Nhĩ, Tạp Mễ Nhĩ." Lòng của Thích Ngạo Sương dâng lên một cỗ cảm giác chằng lành. Trong lúc Thích Ngạo Sương đang gọi tên Tạp Mễ Nhĩ thì trong nháy mắt Tạp Mễ Nhĩ xuất hiện trước mặt Thích Ngạo Sương.

Vẫn là khuôn mặt tuấn mĩ mỉm cười dịu dàng, vẫn là mái tóc màu vàng buông dài sát đất, vẫn là đôi mắt màu xanh thăm xoáy sâu vào lòng người.

Hắn cứ như vậy xuất hiện, cười rạng rỡ trước mặt Thích Ngạo Sương.

"Tạp Mễ Nhĩ" Thích Ngạo Sương vui mừng kêu ra tiếng.

Tạp Mễ Nhĩ vẫn như cũ mỉm cười, mọi người cảm thấy có chỗ không đúng.

Xuất hiện ở trước mặt mọi người không phải là Tạp Mễ Nhĩ. Chỉ là một hình ảnh rất sống động mà thôi.

"Ngạo Sương, ta rốt cuộc đã chờ được nàng tới."Tạp Mễ Nhĩ chậm rãi mở miệng, trên mặt vẫn là nụ cười dịu dàng nhưng Thích Ngạo Sương phát hiện ra rằng Tạp Mễ Nhĩ đang ngày càng suy yếu.

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 23: Đứa Con Tội Nghiệp

T

ạ Mễ Nhĩ...” Thích Ngạo Sương nhìn nam nhân đang mỉm cười dịu dàng trước mặt. Nam nhân này không thể nói là người tốt nhưng cũng không phải là người xấu. Từ đầu tới cuối, có lẽ hẳn đùa giỡn mọi người trong lòng bàn tay nhưng hẳn không hề làm chuyện gì gây tổn thương cho nàng cả. Ngược lại, hẳn vẫn dùng cách của mình để bảo vệ nàng. Sự thần bí và mạnh mẽ của hẳn khiến Thích Ngạo Sương chưa bao giờ nghi ngờ rằng nam nhân như thế mà cũng lâm vào đường cùng. Nhưng sự thật trước mắt đã nói rõ tất cả. Bây giờ Tạp Mễ Nhĩ vô cùng suy yếu.

“Ngạo Sương, rốt cuộc con đã tới. Có thể nhìn thấy con lần cuối, chắc chắn rằng con vẫn ổn là được rồi.” Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười yếu ớt. Tuy hẳn vẫn cười dịu dàng mà cao quý như thế nhưng lại khiến mũi Thích Ngạo Sương cay cay. Đối với nàng, Tạp Mễ Nhĩ như người thân. Vô tình, nàng đã quen dựa dẫm vào hẳn. Thói quen này đã ăn sâu vào xương tủy.

“Tạp Mễ Nhĩ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Đây thật là chỗ ở của phụ thân và phụ mẫu ạ?” Thích Ngạo Sương nén lại cảm giác cay cay nơi mũi, vội vàng hỏi đầy lo lắng.

“Đúng vậy.” Tạp Mễ Nhĩ từ từ bay tới trước mặt Thích Ngạo Sương. Trong mắt hẳn chỉ có nàng. Hẳn khẽ vươn tay định vuốt ve gương mặt nàng nhưng bỗng xuyên qua. Trên mặt Tạp Mễ Nhĩ hiện lên một tia ảm đạm, nhưng sau đó lại mỉm cười, nói, “Nàng tới là đủ rồi.”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?!” trong lòng Thích Ngạo Sương dâng lên dự cảm chẳng lành.

“Ngạo Sương, nhớ lấy tên thật của ta, Ai Mễ Á Tư Tạt Mễ Nhĩ.” Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười, quay sang nhìn Phong Dật Hiên, nói thật nhỏ: “Phong Dật Hiên, sau này phải đối xử tốt với Ngạo Sương đấy. Về đại lục Tích Lan đi, sống cuộc sống vui vẻ.”

Phong Dật Hiên sửng sốt, thấy sự nghiêm túc nơi đáy mắt Tạt Mễ Nhĩ thì cau mày, hỏi: “Tạt Mễ Nhĩ, rốt cuộc người là ai? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cô bé Ngạo Sương gốc nghềch này hơi chậm chạp trong chuyện tình cảm. Người ở sâu nơi đáy lòng nó là người. Tuy có lúc cô bé gốc này rất nông nổi nhưng thật ra rất đáng tin. Mỗi lần Ngạo Sương gặp nguy hiểm người luôn là người xuất hiện đầu tiên. Ta rất yên tâm khi giao nó cho người.” Tạt Mễ Nhĩ cười dịu dàng như ngọc.

“Tạt Mễ Nhĩ, người đang nói gì vậy? Y như dặn dò chuyện hậu sự vậy. Phi phi! Đừng nói cái giọng đó nữa. Nói cho chúng ta biết rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Phong Dật Hiên là người nóng tính, sao mà chịu được Tạt Mễ Nhĩ cứ úp úp mở mở như thế.

Nhưng khi Tạt Mễ Nhĩ nói ra những lời trong lòng Thích Ngạo Sương thì nàng hơi ngạc nhiên. Lãnh Lăng Vân thì thấy không có gì ngoài ý muốn, chỉ hờ hững đứng một bên. Nhưng không ai nhìn thấy tia đau đớn thoáng qua đáy mắt của hắn.

“Các người đứng đây, ta đặt cấm chế nên hẳn sẽ không cảm nhận được. Bây giờ ta đã gặp các người nên có thể yên tâm rồi. Trở về đi, về nơi các người nên tới.” Tạt Mễ Nhĩ mỉm cười, nhìn Thích Ngạo Sương, “Ngạo Sương, đừng quên ta là được rồi. Tên thật của ta là Ai Mễ Á Tư Tạt Mễ Nhĩ....”

Dứt lời, Tạt Mễ Nhĩ không để Thích Ngạo Sương và những người khác kịp phản ứng, thân hình hắn mờ dần đi. Không khí nơi bọn họ đứng bắt đầu dần dần chuyển động một cách nhanh chóng.

“Thay đổi không gian...” Địch Thủ Tư trầm giọng nói, đáy mắt hằn tràn đầy ngạc nhiên. Nam nhân tóc vàng mắt xanh trước mặt này là ai mà lại có thực lực cường đại đáng sợ như thế? Hơn nữa hắc đường như còn đang trong trạng thái rất yếu ớt.

“Không! Tạp Mễ Nhĩ! Rốt cuộc thầy sao vậy? Có chuyện gì? Đừng đưa chúng con đi. Có đi thì cùng đi!” Lòng Thích Ngạo Sương càng ngày càng hoảng loạn. Nàng không kiềm chế được mà kêu lớn lên. Nhưng khi nàng vươn tay chạm vào Tạp Mễ Nhĩ thì lại xuyên qua người hắc.

“Ngạo Sương, không cần biết chuyện gì cả. Việc con cần biết chính là sống hạnh phúc với người mình yêu và bằng hữu của mình.” Tạp Mễ Nhĩ mỉm cười, “Gặp được con thật không tệ...” Tạp Mễ Nhĩ dứt lời thì bóng dáng cũng biến mất.

“Thanh Hoa!” Lãnh Lăng Vân quát khê.

“Hừ!” Thanh Hoa hừ lạnh, vươn tay tạo ra một luồng ánh sáng trắng trên người Tạp Mễ Nhĩ. Mặt Tạp Mễ Nhĩ tràn đầy ngạc nhiên. Nhưng chỉ vài giây sau hắc đã biến mất.

“Tạp Mễ Nhĩ!” Lòng Thích Ngạo Sương hoảng hốt, hô lên thất thanh.

“Kêu cái gì? Muốn cứu hắc thì yên tĩnh một chút cho ta.” Đang lúc Thích Ngạo Sương hoảng hốt thì giọng nói lạnh lẽo đầy bức bối của nữ thần vang lên trong đầu nàng.

“Cái gì?” đôi mắt Thích Ngạo Sương chợt mở lớn.

Thanh Hoa đứng lặng tại chỗ, cau mày trầm ngâm, sau đó quỳ xuống, cung kính nói với Thích Ngạo Sương: “Chủ nhân, cung nghênh ngài trở về. Thân thể và sức mạnh của thân thể này đều thuộc về ngài, xin ngài thu hồi.”

Hành động này của Thanh Hoa khiến tất cả mọi người kinh ngạc, mà Thích Ngạo Sương thì bỗng thấy có vật gì đó rất quan trọng trong người thoát ra khỏi cơ thể nàng trong nháy mắt. Cảm giác này đặc biệt đau đớn, tựa như đào tim móc phổi ra vậy.

“A...” Thích Ngạo Sương khom người, cố gắng chịu đựng sự đau đớn trong thân thể nhưng vẫn không thể nào chống lại nỗi đau như kim châm muối xát này. Nàng chậm rãi ngồi xuống.

“Ngạo Sương!” Phong Dật Hiên vừa Thích Ngạo Sương có biểu hiện kỳ lạ thì vội vàng đưa tay đỡ nàng.

Sự lo lắng thoáng qua đáy mắt Lãnh Lăng Vân nhưng hắn cố nén lại không làm ra hành động gì khác thường, chỉ lặng lẽ đứng yên.

Từ thân thể Thích Ngạo Sương bắt đầu phát ra ánh sáng màu trắng và đỏ đan xen vào nhau, rực rỡ chói mắt. Mà Kim Liên và Lưu Ly không hiểu tại sao lại bị bắn ra, ngất đi bên cạnh nàng.

“Ngạo Sương, nàng không sao chứ? Ngạo Sương!” Lòng Phong Dật Hiên như lửa đốt. Hắn ngẩng đầu nhìn Thanh Hoa, trong mắt dâng lên ánh sáng độc ác, định ra tay với nàng ta. Chỉ cần giết nữ nhân này thì tất cả sẽ kết thúc.

“Dừng tay, huynh làm vậy là hại Ngạo Sương đấy.” Giọng nói lạnh lạnh của Lãnh Lăng Vân vang lên, ngăn hành động của Phong Dật Hiên lại. Nhìn vào đôi mắt đầy lo lắng và tức giận của hắn, Lãnh Lăng Vân vẫn hờ hững như cũ, “Huynh làm vậy sẽ chỉ càng chọc giận nàng ta. Nàng ta sẽ thôn tính hết ý chí của Thích Ngạo Sương đấy.”

Sắc mặt Phong Dật Hiên trầm xuống, nắm chặt nắm tay, quay sang nhìn Thích Ngạo Sương càng ngày càng đau đớn, trong lòng đau như dao cứa.

Lai Ly nắm thật chặt tay Tần Diêm, nhỏ giọng hỏi đầy lo lắng: “Tần Diêm đại ca, Ngạo Sương tỷ tỷ sẽ không sao chứ? Phải làm sao đây?”

“Không sao đâu.” Tần Diêm nhẹ nhàng nói, nhưng trong lòng hắn đã sớm căng thẳng. Sắc mặt của Thích Ngạo Sương càng ngày càng trắng bệch. Nàng sẽ không sao chứ? Lúc đầu cho rằng Táp Mễ Nhĩ có thể tách rời ý chí của hai người thành công nhưng không ngờ rằng ở đây tràn đầy sức mạnh tinh khiết khiến người kia trong người nàng tỉnh thức, tách rời cả sức mạnh ra. Người kia sẽ không thừa dịp này mà gây bất lợi với Ngạo Sương chứ? Trong lòng Tần Diêm bất an, lo lắng.

Ánh mắt của Dịch Thản Tư càng ngày càng lạnh. Hắn dần dần nắm chặt nắm tay. “Đừng vọng động. Huynh không nghe thấy à? Nếu công kích nữ nhân kia lúc này thì Ngạo Sương sẽ gặp nguy hiểm.” giọng nói bình tĩnh trầm thấp của Kiều Nạp Sâm vang lên bên tai hắn, xua tan đi sự kích động giống Phong Dật Hiên.

“Không sao đâu, nhất định không sao đâu, kiên nhẫn chờ đi.” Giọng nói trầm thấp của Kiều Nạp Sâm lúc này như thuốc an thần khiến Dịch Thản Tư đang nắm chặt nắm đấm từ từ bình tĩnh lại.

Dần dần, ánh sáng trên người Thích Ngạo Sương trút ra ngoài, chiếu lên người Thanh Hoa. Trên mặt Thanh Hoa hiện lên sự đau đớn nhưng vẫn kiên nhẫn không động đậy, không kêu một tiếng.

“Tần Diêm đại ca, vậy người kia sẽ ra sao?” Lai Ly kéo tay Tần Diêm, hơi hoảng sợ mà hỏi. Đó là bởi vì vẻ mặt của Thanh Hoa trước mặt càng ngày càng khổ sở, càng ngày càng vặn vẹo.

“Sẽ bị thôn tính, biến mất hoàn toàn...” Tần Diêm chậm rãi trầm giọng nói.

“A!” Mặt Lai Ly biến sắc, kinh ngạc mà nhìn Thanh Hoa đang chịu đựng nỗi đau lớn lao, trong lòng dâng lên mùi vị khó diễn tả. Tuy nữ nhân kia khiến người ta thấy ghét nhưng nàng sẽ phải biến mất ư? Vì chủ nhân của

nàng mà dưng hiển tất cả không một lời oán trách, sau đó biến mất hoàn toàn. Có đáng không?

Nét mặt của Thanh Hoa từ đau đớn chuyển sang bình tĩnh, rồi trở nên lạnh lùng.

Mà Thích Ngạo Sương cũng dần dần khôi phục sự bình tĩnh, cảm giác đau đớn biến mất, thay vào đó là cảm giác trống vắng khó diễn tả thành lời.

Thanh Hoa từ từ mở mắt ra, ánh mắt lạnh như băng khiến người ta khiếp sợ.

“Ngạo Sương, nàng không sao chứ?” Phong Dật Hiên đỡ Thích Ngạo Sương dậy, khuôn mặt lo lắng, giọng nói cũng run lên. Hắn chỉ sợ nàng sẽ không bao giờ có thể trả lời mình nữa.

“Bây giờ nàng ta rất tốt.” Thanh Hoa tới gần, lạnh lạnh nói một câu. Nàng thấy thái độ của Phong Dật Hiên với Thích Ngạo Sương, mắt như bị gai đâm vào.

“Ta không sao.” Thích Ngạo Sương từ từ ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt.

Nàng và Thanh Hoa cứ nhìn nhau như thế. Ánh mắt Thanh Hoa lạnh lẽo. Thích Ngạo Sương kiềm chế sự khó chịu trong người, nhìn Thanh Hoa. Nàng cảm nhận rất rõ sức mạnh trong cơ thể không chỉ khôi phục mà còn tiến thêm một bước, thậm chí có thể nói là cường đại chưa từng có.

“Thật không nghĩ tới...Không ngờ...” Giọng Thanh Hoa vô cùng âm lãnh, đáy mắt nổi lên ánh sáng độc ác.

Thích Ngạo Sương cười to, từ từ nói: “Có điều, sức mạnh vẫn ở lại phần lớn trong nửa kia của ngươi.”

“Hừ! Những thứ này vốn thuộc về ta!” Thanh Hoa hét to.

Cuộc đối thoại của hai người giúp tất cả mọi người hiểu được là đã xảy ra chuyện gì. Lãnh Lăng Vân cũng giật mình. Bởi vì ngay cả hân cũng không ngờ sức mạnh của người kia cũng bị tách ra. Hay sức mạnh tự động chọn Thích Ngạo Sương làm chủ nhân? Nghĩ tới đây, lòng Lãnh Lăng Vân khẽ trầm xuống. Với tính tình của nàng, đồ của mình bị người khác lấy mất, hậu quả thật không thể tưởng tượng được. Nàng sẽ hành động như thế nào?

“Người có muốn cứu nam nhân - đứa con tội nghiệt đó không?” Khóe miệng Thanh Hoa nhếch lên thành nụ cười lạnh.

“Tạp Mễ Nhĩ!” Sắc mặt Thích Ngạo Sương thay đổi, đương nhiên hiểu nam nhân trong lời Thanh Hoa là ai. Nhưng sao lại là đứa con tội nghiệt?

Quả nhiên... Lòng Lãnh Lăng Vân chìm đến đáy cốc. Nàng luôn nắm lấy xương sườn mềm của người khác rồi cho một kích trí mạng. Hôm nay cũng làm thế với Thích Ngạo Sương sao?

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com

Q.5 - Chương 24: Đại Kết Cục

B

iết vì sao ta gọi hắn là đứa con tội nghiệt không? Sự tồn tại của hắn chính là một loại sỉ nhục và tội nghiệt.” Thanh Hoa cười lạnh, “Vừa rồi khi ta đánh luồng ánh sáng trắng lên hắn đã lấy lại được toàn bộ ký ức. Chắc chắn, thật là không chịu nổi.” Thanh Hoa cười lạnh lẽo, tràn đầy mỉa mai và khinh thường.

Thích Ngạo Sương nhìn Thanh Hoa chăm chăm. Trong nháy mắt này, đột nhiên nàng cảm thấy suy nghĩ và suy nghĩ và ý chí của mình dần dần rõ ràng hơn. Trong khoảng thời gian đó, nàng đã dần dần đánh mất chính mình, rất nhiều lâm vào thế bị động, vô tri vô giác. Nhưng bây giờ khác rồi. Nàng bây giờ chính là Thích Ngạo Sương đích thực, độc nhất vô nhị!

“Có gì không chịu nổi chứ?” Sắc mặt Thích Ngạo Sương trầm xuống, lạnh lùng hỏi. Nàng không thích nghe người khác nói Tạp Mễ Nhĩ như thế, ai cũng không được.

“Phụ thần và mẫu thần không phải vợ chồng mà là hai huynh muội. Phụ thần cường bạo mẫu thần nên mới có Tạp Mễ Nhĩ mà người nhớ mãi không quên. Bởi vì là kết của của cường bạo, nên khi hắn vừa sinh ra mẹ hắn đã muốn giết hắn. Nhưng không giết được mà lại để hắn thoát. Mẫu thần không chấp nhận được tình yêu biến thái của phụ thần nên muốn dùng cách tự phong ấn sức mạnh của mình để tìm đến cái chết.” Giọng Thanh Hoa tựa như hàn băng, lạnh buốt thấu xương. Mọi người nghe được mà kinh ngạc không dứt.

“Hắn căn bản là thứ không nên tồn tại. Không có bất kỳ ai chào đón hắn đến với thế giới này. Sự tồn tại của hắn chỉ khiến người ta hổ thẹn mà thôi.” Khóe miệng Thanh Hoa nhếch lên thành nụ cười lạnh, không chờ Thích

Ngạo Sương phản bác, mặt lạnh đi ngay lập tức, “Nhưng người lại không thể trơ mắt nhìn người như vậy chết đi.”

“Không sai.” Hai mắt Thích Ngạo Sương cũng bắn ra ánh sáng lạnh. Nàng lạnh lùng nhìn Thanh Hoa.

“Bây giờ hắn đã bị phụ thần bắt được. Phụ thần đã lấy đi toàn bộ sức mạnh của hắn để giúp mẫu thần tỉnh lại. Chỉ có ta mới có khả năng cứu hắn.” Thanh Hoa mỉm cười nhưng vẫn vô cùng lạnh lẽo.

“Cho nên? Muốn ta trả giá thế nào?” Sắc mặt Thích Ngạo Sương đã biến thành không dao động. Nàng trầm giọng hỏi, giọng nói tràn đầy kiên quyết.

“Đừng, Ngạo Sương.” Sắc mặt Lãnh Lăng Vân trầm xuống. Hắn không nghĩ nhiều mà lập tức lên tiếng ngăn cản. Hắn hiểu rất rõ tính tình của nữ thần. Lần nào nàng cũng dùng thứ gì đó hoặc người nào đó mà người ta quan tâm nhất để cho đối phương một kích trí mạng.

“Người cầm miệng cho ta!” Ánh mắt Thanh Hoa lạnh lẽo, phát tay áo. Ngay lập tức, Lãnh Lăng Vân bị một luồng sức mạnh cường đại đáng sợ đánh bật ra, đập vào gốc đại thụ phía sau mới trụ vững thân hình.

“Phốc”, Lãnh Lăng Vân chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng như bị lửa đốt, phun ra một ngụm máu tươi.

“Lăng Vân!” sắc mặt Thích Ngạo Sương trầm xuống, nhìn Lãnh Lăng Vân bị thương, lo lắng kêu lên, chạy vội tới định đỡ hắn lên.

“Đừng tới đây! Đừng chạm vào ta!” Lãnh Lăng Vân quát khế, ngăn hành động của Thích Ngạo Sương lại. Bởi vì hắn hiểu rất rõ tính tình của nữ thần. Nếu nàng tới đây dìu hắn lên thì chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa mà thôi.

Thích Ngạo Sương đành dừng chân lại, quay lại đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của Thanh Hoa, nhìn nữ nhân lãnh khốc mà cường đại này đầy oán hận.

“Nữ nhân này!” Tính Phong Dật Hiên vô cùng nóng nảy, sao có thể nhịn được hành động lãnh khốc liều lĩnh của nữ nhân kia. Hắn quát lên, định ra tay.

“Dừng!”

“Không thể!”

Thích Ngạo Sương và Lãnh Lăng Vân cùng lên tiếng ngăn cản nhưng đã muộn.

Ngay lập tức, sắc mặt Thanh Hoa trở nên cực kỳ khó coi. Nàng cau chặt mày, cắn răng hừ lạnh, vung tay lên đầy oán hận với Phong Dật Hiên. Ngay sau đó, Phong Dật Hiên tựa như đạn ra khỏi nòng, bay thẳng tới gốc cây đại thụ khổng lồ. “Rầm” một tiếng thật lớn, hắn đụng vào cây khiến nó gãy đôi. Mà hắn cũng phun một ngụm máu rồi bất tỉnh.

Lần này, Thích Ngạo Sương không thử chạy tới xem xét vết thương của Phong Dật Hiên. Nàng biết, càng thân mật với Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân thì nữ thần càng tức giận.

“Người muốn sao?” Lúc này Thích Ngạo Sương cực kỳ bình tĩnh, hỏi rõ ràng từng chữ từng câu.

Lai Ly thấy không khí căng thẳng thì cắn răng. Tần Diêm vỗ lên vai nàng, lắc đầu, ý bảo chúng ta không thể nhúng tay vào chuyện này. Ánh mắt Dịch Thản Tư lạnh lùng nhưng vẫn còn lý trí, đứng bên cạnh. Hắn đã từ từ hiểu rõ mọi chuyện. Kiều Nạp Sâm cũng không nói tiếng nào. Hắn rất rõ ràng rằng bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ của nữ nhân tên Thanh Hoa kia.

Nếu nữ nhân này muốn thì có thể giết tất cả những người đang đứng đây trong nháy mắt.

Thanh Hoa nhú mày, nở nụ cười vô cùng xinh đẹp, vô cùng quyến rũ.

“Ta giúp người cứu nam nhân kia, người chủ động biến mất, biến mất hoàn toàn.” Giọng nói lạnh lẽo của Thanh Hoa vang lên trong đầu Thích Ngạo Sương.

Đồng tử của Thích Ngạo Sương co lại nhưng trên mặt không có biểu tình gì. Nàng chỉ lẳng lặng đứng yên đó, cứ hờ hững mà nhìn Thanh Hoa đang cười như không cười. Thanh Hoa nhú mày, khoe miệng cong lên, không nói gì nhưng đã nhìn ra từ nét mặt của nàng. Thanh Hoa chỉ đang dò hỏi xem nàng có đồng ý hay không mà thôi.

Lãnh Lăng Vân căng thẳng nhìn hai người, muốn từ nét mặt của họ mà nhìn ra gì đó nhưng không phát hiện được gì.

Thích Ngạo Sương khẽ thở dài trong lòng...

Cả đời này là sống vì mình. Nàng là Thích Ngạo Sương chứ không phải nữ thần. Nàng chính là nàng! Nàng có thể nhìn Tạp Mễ Nhĩ chết đi như thế sao? Có thể sao? Không thể! Tầm quan trọng của Tạp Mễ Nhĩ trong lòng nàng còn hơn những gì nàng nghĩ nữa.

“Được.” Thích Ngạo Sương mấp máy môi, nói thật nhỏ một chữ. Chỉ một chữ rất nhẹ nhàng nhưng cũng vô cùng kiên định và nặng nề.

Thanh Hoa cười không thành tiếng, trên mặt dần dần hiện lên nụ cười tà mị. Mặt Thích Ngạo Sương bình tĩnh, xoay người đi về phía Lãnh Lăng Vân và Phong Dật Hiên. Nàng tới trước mặt họ, ngồi xuống, đỡ Phong Dật Hiên đang bất tỉnh lên, quay sang nhìn Lãnh Lăng Vân, nói nhỏ: “Lăng Vân, huynh không sao chứ?”

“Muội đã đồng ý cái gì vậy?” Sắc mặt Lãnh Lăng Vân nặng nề và khẩn thiết, không trả lời câu hỏi của Thích Ngạo Sương mà trầm giọng hỏi.

“Không có gì. Chỉ đồng ý một chuyện mà muội có thể làm được.” Thích Ngạo Sương cúi đầu nhìn Phong Dật Hiên đang hôn mê, vươn tay lau đi vết máu nơi khóe miệng hắn, sau đó ngẩng đầu nhìn Lãnh Lăng Vân, thản nhiên nói.

“Một chuyện muội có thể làm được? Rốt cuộc là chuyện gì?” Lãnh Lăng Vân biết với tình hình của người kia thì chuyện này tuyệt đối không đơn giản như thế. Một cảm giác bất an mãnh liệt từ từ dâng lên từ đáy lòng, càng ngày càng lan rộng, tràn ngập khắp lòng của Lãnh Lăng Vân.

“Đi thôi. Nếu tới muộn thì nam nhân kia nhất định sẽ chết mất.” Giọng nói lạnh lùng hờ hững của Thanh Hoa vang lên.

Thích Ngạo Sương không thềm liếc Thanh Hoa một cái, vẫn cúi đầu nhìn gương mặt của Phong Dật Hiên. Hắn cùng từ từ khôi phục ý thức, mở hai mắt ra, đối mắt với đôi mắt trong suốt của Thích Ngạo Sương.

“Dật Hiên...” Thích Ngạo Sương nhìn Phong Dật Hiên thật sâu, cười.

“Ngạo Sương?” Phong Dật Hiên dần dần phục hồi tinh thần, ngồi bật dậy, nắm lấy vai Thích Ngạo Sương, căng thẳng xem xét, “Nàng, nàng không sao chứ?”

Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười nhìn Phong Dật Hiên: “Còn chàng, chàng không sao chứ?”

“Không sao.” Tuy Phong Dật Hiên đau đến mức khóe miệng run rẩy nhưng vẫn cười, lắc đầu.

“Nhanh chút đi. Nếu không các người sẽ không thấy cả hạt bụi của nam nhân kia đâu!” Thanh Hoa lạnh mắt nhìn một màn trước mặt, một ngọn lửa

không tên dâng lên trong lòng.

“Đi nào.” Thích Ngạo Sương không để ý tới Thanh Hoa mà băng quơ nói với Phong Dật Hiên, sau đó quay sang nhìn Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm, hơi do dự rồi nói tiếp: “Các huynh có muốn đi theo không?”

Địch Thản Tư không nói gì chỉ bước tới một bước, nói rõ thái độ của mình. Kiều Nạp Sâm thì buông tay, nhún vai, nói: “Muội cũng thấy đấy, không còn cách nào khác. Ta đi theo tên này là được rồi. Nếu huynh ấy bị thương thì còn có người đưa huynh ấy về.” Địch Thản Tư liếc Kiều Nạp Sâm. Kiều Nạp Sâm thì nhướng mắt, biểu hiện không sao cả.

Thanh Hoa không lên tiếng nữa, đi lên trước một mình về phía đông. Nàng cảm thấy ở hướng đó có sức mạnh cường đại mà tinh khiết đang chuyển động. Không thể nghi ngờ rằng đó là nơi phụ thần ở.

Thích Ngạo Sương và mọi người đi theo sau. Nét mặt nàng rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức nổi lo trong lòng Lãnh Lăng Vân càng lan rộng ra. Hắn đi tới cạnh nàng, nhỏ giọng hỏi: “Ngạo Sương, rốt cuộc muội đồng ý chuyện gì?”

Thích Ngạo Sương chỉ hơi nghiêng đầu nhìn sự lo lắng trong đáy mắt Lãnh Lăng Vân, cười hờ hững: “Nếu là huynh thì muội cũng đồng ý.” Dứt lời, nàng không nói gì với Lãnh Lăng Vân nữa, bước nhanh theo Thanh Hoa.

Lãnh Lăng Vân sững sờ đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Thích Ngạo Sương, trong lòng dâng lên cảm giác cực kỳ phức tạp. Chua xót, cảm động, đau đớn, khủng hoảng... Ánh mắt hắn nhìn Thích Ngạo Sương tràn đầy đau lòng và mơ màng, dần dần, ánh mắt ấy trở nên kiên định. Tựa như hắn đã có một quyết định khó khăn. Lãnh Lăng Vân cắn răng, cau chặt mày nhưng vẫn kiên quyết bước theo.

Phong Dật Hiên nhìn thấy tất cả. Hắn không ngờ nên biết có hỏi Thích Ngạo Sương cũng không ra. Hắn định hỏi Lãnh Lăng Vân nên nhích tới gần

Lãnh Lăng Vân, trầm giọng nói nhỏ: “Này, Lãnh Lăng Vân, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Có phải rất nghiêm trọng không?” Phong Dật Hiên cũng biết có điều bất thường nhưng cụ thể thì hắn không biết.

Lãnh Lăng Vân chỉ hờ hững liếc Phong Dật Hiên, rồi nhỏ giọng nói: “Phong Dật Hiên, nếu huynh dám tổn thương Ngạo Sương thì ta sẽ là người đầu tiên giết huynh.” Trong giọng nói mang theo hung dữ, cương quyết và độc ác khiến Phong Dật Hiên kinh ngạc.

“Nếu huynh tổn thương Ngạo Sương, ta cũng sẽ giết huynh.” Giọng nói âm hiểm của Địch Thản Tư bỗng vang lên bên tai Phong Dật Hiên, sau đó hắn liền vượt lên Phong Dật Hiên.

“Có ý gì?!” Phong Dật Hiên nổi giận. Một người nói những lời khó hiểu với hắn hắn còn nhịn được, nhưng sao người ngoài cuộc như Địch Thản Tư cũng chêm vào? Định làm gì chứ?

Địch Thản Tư làm ngơ trước Phong Dật Hiên, tiếp tục đi về phía trước. Lúc này Kiều Nạp Sâm lướt qua người Phong Dật Hiên, nói một câu đầy ý tứ: “Chính là ý đó. Huynh sẽ hiểu nhanh thôi.”

Lúc này Phong Dật Hiên hoàn toàn ngây ngẩn. Rốt cuộc mấy người này muốn nói gì? Không thể hiểu được! Phong Dật Hiên nhìn Thích Ngạo Sương đang đi xa dần, lấy lại tinh thần, vội vàng đuổi theo. Bây giờ hắn cũng im lặng, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Đi thẳng một đường, một tòa cung điện xinh đẹp rất nhanh xuất hiện trong tầm mắt của mọi người. Tòa cung điện này to lớn trang nhã, toàn bộ xây bằng khoáng thạch màu trắng, tỏa ra ánh sáng dưới ánh mặt trời. Xung quanh rực rỡ sắc màu, đủ mọi loại hoa nở theo các mùa khác nhau cũng khoe sắc, ganh đua sắc đẹp, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi thơm.

Thanh Hoa đi theo con đường hoa tươi, trên mặt là nụ cười lạnh đầy khinh thường. Nàng vươn tay ra giữa không trung, hơi cúi đầu, nhắm mắt lại, ánh

sáng trắng bắt đầu tỏa ra từ tay nàng.

“Có kết giới.” Lai Ly mở to mắt nhìn một màn trước mặt, thâm kinh hãi. Có kết giới nhưng nàng không thể cảm nhận được. Sắc mặt những người còn lại thì khác nhau, có khiếp sợ, có thán phục, có sắc mặt như thường. Mặt Lãnh Lăng Vân không thay đổi nhìn một màn này. Kết giới này chẳng là gì trong mắt nàng cả.

“Rầm —— ” một tiếng thật lớn, tựa như tiếng thủy tinh vỡ vang lên bên tai, đâm vào màng nhĩ làm đau tai mọi người.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một tầng kết giới bao quanh cung điện lộ ra, rồi vỡ tan với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được. Nó tỏa ra ánh sáng lung linh rực rỡ như hàng ngàn hàng vạn miếng vụn thủy tinh dưới ánh mặt trời.

Thanh Hoa bước về phía cửa chính của cung điện. Sau khi cứu được đứa con tội nghiệt đó thì tất cả sẽ kết thúc. Hồng Liên, Bạch Liên, các người là của ta, từ trước tới giờ là của ta. Ai cũng không thể cướp các người đi được... Cho dù là một phần ý thức khác của mình.

Thích Ngạo Sương nhìn tòa cung điện đồ sộ hùng vĩ, đi theo sau không chút do dự nào. Lãnh Lăng Vân nhìn bóng lưng nàng, muốn nói lại thôi, đứng sững tại chỗ hồi lâu. Khi tất cả mọi người đi vào thì hắn mới từ từ theo sau.

Bước vào cung điện, in sâu vào tầm mắt là màu trắng. Sàn nhà sáng choang cho thất tất cả xung quanh không dính chút bụi nào nhưng lại không có ai. Trên ghế sofa, trên bàn, khắp nơi đều là hoa tươi vừa mới hái, tỏa hương thơm ngát. Đi tiếp thì thấy sức mạnh tinh khiết càng ngày càng mạnh, càng ngày càng gần.

Qua hành lang thật dài sạch sẽ, ngay lập tức tầm mắt được rộng mở.

Khi Thích Ngạo Sương thấy cảnh tượng trước mắt thì đồng tử co lại. Trên cùng của bức tường là một tấm lưới bằng thủy tinh, dưới chân tường là hai cái ghế xa hoa, trên đó có một nam hài và một nữ hài. Nam hài phấn điêu ngọc trác, đôi mắt to sáng long lanh, khuôn mặt tròn trịa, lẳng lẳng nhìn mọi người. Còn nữ hài bên cạnh thì tựa vào ghế, nhắm nghiền hai mắt. Hàng lông mi thật dài như hai cánh quạt khiến người ta động lòng, khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp tái nhợt. Cô bé mặc y phục màu trắng viền ren, mái tóc đen nhánh. Y phục trắng như tuyết và mái tóc đen nhánh tạo sự đối lập mạnh mẽ, đánh sâu vào mắt người khác. Cô bé xoa tóc, mái tóc dài tới bậc thang dưới chân.

Hai đứa trẻ này là ai? Sắc mặt mọi người hơi đổi, đáy mắt có chứa nghi ngờ. Nhưng Thích Ngạo Sương xác nhận thân phận của hai đứa trẻ này rất nhanh.

Tấm lưới sau lưng nữ hài nối với tấm lưới trên tường. Nhìn theo tấm lưới thủy tinh thì Thích Ngạo Sương sợ tới mức run cả người. Trên cao là một người, cả người chỉ được che bằng một miếng vải trắng ở eo. Hai tay và hai chân của hắn bị một miếng thủy tinh sắc bén xuyên qua, cố định hắn trên tường. Ánh sáng trắng không ngừng xâm nhập vào qua các sợi tơ thủy tinh. Thay vì nói là ánh sáng trắng tỏa ra từ người hắn, không bằng nói là tấm lưới thủy tinh kia đang hút vào. Mái tóc màu vàng mềm mại không còn sức sống rủ xuống, trên mặt hắn không có chút huyết sắc nào. Khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta khó thở này, ngoài Tạt Mễ Nhĩ còn có thể là ai?!

Hai đứa trẻ kia, một là phụ thần, nữ hài xinh đẹp đang hôn mê bất tỉnh chính là mẫu thần! Bọn họ xuất hiện dưới hình dạng này. Bây giờ có vẻ phụ thần và mẫu thần là hai đứa trẻ vô hại.

Thích Ngạo Sương nhìn chăm chăm vào Tạt Mễ Nhĩ đang bị găm trên tường, lòng đau thắt. Tạt Mễ Nhĩ, thì ra thân thể của Tạt Mễ Nhĩ là như thế, cho nên cho dù không có gì là hắn không làm được nhưng lại cô đơn.

Một người như thế lại rơi vào tình cảnh nguy hiểm thế này. Thích Ngạo Sương cản môi, cứ như vậy mà nhìn sâu vào Tật Mễ Nhĩ ở không xa.

“Đây không phải nơi người nên tới.” Phụ thần với bề ngoài là nam hài tuần tú từ từ đứng lên, nhìn Thanh Hoa, thản nhiên nói. Giọng nói thanh thúy dễ nghe.

“Ta muốn đi đâu không ai cản được, kể cả người.” Thanh Hoa cười không thành tiếng, mĩa mai.

“Hắn là của ta, ta có quyền xử trí. Người không có quyền gì mà can thiệp cả.” Phụ thần cau mày nhìn Thanh Hoa, giọng điệu bất thiện, “Người không thuộc về thế giới này. Người không có quyền nhúng tay vào chuyện của chúng ta. Trở về chỗ của người đi.”

“Ngại quá, hắn là lợi thế trong giao dịch của ta.” Thanh Hoa nụ cười mĩa mai trên mặt Thanh Hoa sâu thêm, “Thân là thần tối cao của thế giới này mà lại yếu ớt đến mức này, thật buồn cười.”

“Không liên quan gì tới người cả.” Sắc mặt phụ thần lạnh xuống. Hắn và mẫu thần lấy dáng vẻ bên ngoài này không phải bởi sở thích kỳ lạ của bọn họ, mà là vì hắn để cứu mẫu thần mà tiêu hao rất nhiều sức mạnh. Lấy hình dạng này chỉ để giảm bớt việc tiêu hao sức mạnh mà thôi.

“Chết hoặc giao người kia ra?” Thanh Hoa bước tới trước một bước, ánh mắt trầm xuống, cả người tản ra khí thế đáng sợ bức người trong nháy mắt, ép lấy phụ thần.

Khí thế đáng sợ mắt thường có thể thấy được này khiến sắc mặt phụ thần thay đổi. Hắn bước mạnh ra sau một bước, cau chặt mày, tản ra khí thế trong nháy mắt.

Khí thế của hai người chạm vào nhau tạo ra tiếng vang nhỏ. Sau đó mọi người kinh ngạc mà nhìn khí thế do phụ thần phát ra bị khí thế của Thanh

Hoa triệt tiêu. Sau đó nó không có gì ngăn cản nữa, lao thẳng vào người phụ thần.

“Người...!” sắc mặt phụ thần thay đổi, vươn tay che ngực của mình, máu tươi từ từ rỉ ra từ khóe miệng. Sau đó thân hình hẫng đảo một chút, lui lại phía sau một bước, vội vàng vươn tay ra bám vào ghế để ổn định lại.

Hai sức mạnh chạm vào nhau khiến mọi người cảm nhận được áp lực rất lớn, tựa như chiếc thuyền lá trong cơn mưa to gió lớn, không thể ổn định lại thân hình. Trong một khắc kia, trái tim của mọi người bị đè nén gần như không đập nổi. Nội tâm mọi người run lên, toàn bộ im lặng đứng một bên. Bọn họ biết mình không thể nhúng tay vào tỷ thí sức mạnh này được. Có thể đứng ở đây mà nhìn đã may lắm rồi. Thần và thần giao tiếp, vừa rồi chỉ là sức mạnh bộc phát ra khi thăm dò nhau mà bọn họ đã chịu không nổi rồi.

Ánh mắt Thanh Hoa càng ngày càng lạnh. Nàng sắp không còn kiên nhẫn mà lắng nghe nữa.

“Chết hay giao người?” Thanh Hoa mất kiên nhẫn, nói.

“Ta đã mất rất nhiều sức mạnh...” Phụ thần không cam lòng mà nhìn Thanh Hoa, hung hăng nói. Nhưng chưa dứt lời đã bị Thanh Hoa cắt ngang.

“Dù người ở thời kỳ mạnh nhất cũng không phải là đối thủ của ta.” Thanh Hoa cười lạnh, “Ta không muốn giết thần của thế giới này. Giao người cho ta nhanh lên.”

Phụ thần không nói gì mà quay lại nhìn mẫu thần vẫn ngủ say bên cạnh, trong mắt tràn đầy quyến luyến vô hạn và không nở, còn cả đau lòng.

“Nàng đã quyết tâm muốn chết, dù người có đưa sức mạnh vào nhiều thế nào thì cũng tan đi mà thôi. Đừng làm chuyện vô ích nhàm chán này nữa.” Thanh Hoa mất kiên nhẫn, lạnh giọng nói, “Sớm muộn gì cũng chết, người

chọn chết bây giờ hay sau này? Bây giờ mà chết thì ta sẽ khiến người chết rất khó coi. Nàng còn chết khó coi hơn người.”

Lãnh Lăng Vân cau mày. Nàng không thay đổi, vĩnh viễn vênh váo hung hăng như thế, vĩnh viễn vẫn là khẩu khí hùng hổ dọa người như thế. Nàng vẫn không hiểu thế nào là yêu. Chỉ biết đoạt lấy, đoạt lấy...

Vẻ mặt phụ thần càng ngày càng bi thương. Hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của mẫu thần, hơi mấp máy môi tựa như muốn nói gì đó nhưng không ai nghe thấy hắn nói gì.

“Được, người, người mang đi đi.” Phụ thần chậm rãi quỳ xuống trước mặt mẫu thần, tựa nhẹ đầu vào đùi mẫu thần, nói thật nhỏ.

“Hừ! Nhàm chán!” Thanh Hoa phất nhẹ tay áo. Thủy tinh sắc bén găm qua tay chân Tạt Mễ Nhĩ biến mất trong nháy mắt, thân thể hắn từ từ bay lên, bay tới trước mặt Thích Ngạo Sương. Nàng đưa tay ra đỡ lấy hắn. Tần Diêm bước lên, cởi áo choàng trên người trùm lên cho Tạt Mễ Nhĩ. Vết thương do bị thủy tinh sắc nhọn đâm vào trên người Tạt Mễ Nhĩ không có máu. Bây giờ nó đang từ từ khép lại. Thấy vậy, lòng Thích Ngạo Sương từ từ buông lỏng. Tạt Mễ Nhĩ không sao, may mà còn kịp...

“Tạt Mễ Nhĩ....” Thích Ngạo Sương nhẹ giọng gọi bên tai Tạt Mễ Nhĩ. Nhưng hắn vẫn hôn mê như cũ.

“Đi.” Thanh Hoa hờ hững bỏ lại một chữ, xoay người ra ngoài.

Tần Diêm bước lên công Tạt Mễ Nhĩ, gật đầu với Thích Ngạo Sương rồi bước đi. Thích Ngạo Sương cũng gật đầu, đi theo sau.

Mọi người im lặng ra ngoài. Thích Ngạo Sương đi sau lưng Tần Diêm, nhìn Tạt Mễ Nhĩ trên lưng hắn, đáy mắt có đau thương nhàn nhạt và không nở. Nàng dời mắt về phía Phong Dật Hiên, nhìn bóng lưng hắn hồi lâu mới dời

mắt lên trên người Tần Diêm. Nàng nhìn mọi người, cuối cùng đối mắt với Lãnh Lăng Vân đang đi bên cạnh.

Ánh mắt Lãnh Lăng Vân rất thâm thúy, cứ nhìn Thích Ngạo Sương như thế. Nàng chỉ mỉm cười, không nói gì. Thái độ của Thích Ngạo Sương càng khiến nét mặt Lãnh Lăng Vân thêm nặng nề.

Mọi người ra khỏi cung điện. Thanh Hoa đi đầu bỗng xoay người lại, nhìn Thích Ngạo Sương, cười lạnh: “Nam nhân này sẽ từ từ khôi phục, không sao đâu.” Ý nàng là Tạt Mễ Nhĩ.

Thích Ngạo Sương gật nhẹ, tới cạnh Tần Diêm, vươn tay nhẹ vuốt tóc trên trán Tạt Mễ Nhĩ, thở dài.

“Tới lúc rồi.” Ánh mắt Thanh Hoa lạnh lẽo, cất cao giọng, không kiên nhẫn mà nhắc Thích Ngạo Sương.

“Ừ.” Thích Ngạo Sương đáp một tiếng thật nhỏ, quay sang nhìn Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm, mỉm cười, nói, “Địch Thản Tư, Kiều Nạp Sâm, có thể trở thành bằng hữu của các huynh thật tốt. Địch Thản Tư, huynh vì theo đuổi sức mạnh mà đã bỏ qua quá nhiều thứ. Thật ra thì khi huynh có thứ gì đó để bảo vệ, huynh sẽ mạnh hơn. Kiều Nạp Sâm, thật khó cho huynh khi phải ở bên cọc gỗ Địch Thản Tư này lâu như vậy.”

“Không còn cách nào khác. Ta vẫn sẽ tiếp tục làm thế.” Kiều Nạp Sâm nhún vai, giựt giựt khóe miệng, nói như rất bất đắc dĩ.

Ánh mắt Địch Thản Tư hơi rời rạc. Hắn do dự nhìn Thích Ngạo Sương, khẽ cau mày, dường như đang suy nghĩ xem nên nói gì với nàng.

“Lăng Vân, thật xin lỗi, cảm ơn huynh.” Thích Ngạo Sương đi tới trước mặt Lãnh Lăng Vân, ngẩng đầu nhìn hắn, cười buồn, trong lòng tràn đầy áy náy. Nam nhân này vì mình mà trả giá nhiều như thế nhưng cuối cùng mình lại

không thể đáp lại tâm ý của hắn. Lãnh Lăng Vân là một nam nhân tốt, rất tốt....

Ánh mắt Lãnh Lăng Vân thâm thúy, không nói gì. Có điều đáy mắt hắn càng trở nên kiên định hơn.

Phong Dật Hiên sững sờ tại chỗ, nhìn Thích Ngạo Sương đang tới gần. Nàng giang hai tay ra, ôm lấy hắn, từ từ lại gần tai hắn, nói thật nhỏ: “Dật Hiên, ta thích chàng.” Chỉ vài chữ nhẹ nhàng lại tựa như tảng đá lớn ngàn cân đè nặng lòng Phong Dật Hiên. Trái tim hắn lúc này như ngừng đập. Lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên Thích Ngạo Sương thẳng thắn, trực tiếp nói ra tâm ý của nàng như vậy, lần đầu tiên đối diện mà trả lời hắn.

Thích Ngạo Sương buông tay, mỉm cười nhìn Phong Dật Hiên, cứ lặng yên ngẫm nhìn như thế. Người trước mặt này đi sâu vào tâm hồn nàng từ khi nào? Không biết nữa. Có lẽ là từ lần đầu tiên thấy hắn kiêu ngạo, giương nanh múa vuốt trên võ đài, kết quả lại bị mình dẫm dưới chân. Có lẽ là lúc mình gặp Pháp Sư Hắc Ám hắn đã xuất hiện. Có lẽ là khi mình tỷ thí với nữ thần Quang Minh hắn đã xuất hiện kịp thời...Quá nhiều, quá nhiều. Giờ khắc này, trong đầu Thích Ngạo Sương được lấp đầy bởi những hình ảnh trong quá khứ.

“Ngạo Sương, nàng...” Sự lo lắng dâng lên trong lòng Phong Dật Hiên, dần dần lan rộng, dường như sắp nhấn chìm trái tim hắn.

Thanh Hoa bỗng bước lên, vươn tay, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai mà đặt tay lên trán Phong Dật Hiên. Chợt toàn thân hắn chấn động, đứng cứng ngắc tại chỗ.

Thích Ngạo Sương quay sang thì thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Thanh Hoa và sự tức giận mơ hồ nơi đáy mắt.

“Đừng phí công tốn sức vì những thứ không thuộc về người.” Trong giọng nói lạnh lẽo của Thanh Hoa tràn đầy sốt ruột và tức giận.

Thích Ngạo Sương nhìn hành động của Thanh Hoa, lại nhìn Phong Dật Hiên đã cứng ngắc, trong lòng chợt thấy buồn. Nàng biết Thanh Hoa đã khôi phục ký ức cho Phong Dật Hiên...Ký ức của Như Hỏa.

Bàn tay giấu trong tay áo của Lãnh Lăng Vân khẽ nắm chặt, nặng nề nhìn hành động của Thanh Hoa, chăm chú theo dõi phản ứng của Phong Dật Hiên.

“Nàng ấy làm gì vậy?” Lai Ly nhỏ giọng hỏi Tần Diêm.

“Khôi phục phần ký ức ở nơi sâu nhất của Phong Dật Hiên, ký ức của Như Hỏa.” Trong lòng Tần Diêm hết sức phức tạp. Hắn đã sớm đoán được tất cả từ đôi câu vài lời giữa Thanh Hoa và Thích Ngạo Sương. Hắn từng nói sẽ ủng hộ mọi quyết định của tiểu thư, vĩnh viễn ủng hộ vô điều kiện. Nhưng cũng ủng hộ việc tiểu thư hi sinh bản thân mình để cứu Táp Mễ Nhĩ ư? Nếu mình khai chiến với Thanh Hoa, kết quả chỉ sợ sẽ chọc giận nàng ta. Trừ Phong Dật Hiên và Lãnh Lăng Vân, những người khác sẽ bị nàng ta giết. Chỉ tiếp xúc trong khoảng thời gian ngắn với Thanh Hoa nhưng Tần Diêm đã hiểu tính nàng ta. Lãnh khốc, tàn nhẫn, vênh váo hung hăng, vĩnh viễn là đáng vẻ cao cao tại thượng.

Ánh mắt Địch Thản Tư trầm xuống, im lặng nhìn tất cả trước mắt. Nhưng hắn chợt cảm thấy vai mình trầm xuống, sau đó sự ấm áp truyền qua đó. Hắn quay sang thì thấy Kiều Nạp Sâm đặt tay trên vai mình, mỉm cười với hắn rồi gật đầu một cách kiên định. Không hiểu tại sao lòng Địch Thản Tư chợt thấy ấm áp, có cảm giác khó nói thành lời lấp đầy trái tim, từ từ lan rộng ra. Cảm giác này là gì? Địch Thản Tư hơi ngạc nhiên, rồi quay sang nhìn Thích Ngạo Sương. Câu nói trước đó của nàng đã khắc sâu và đầu hắn. Tình thân, tình bằng hữu, tình yêu...Địch Thản Tư từ từ vươn tay, chần chừ giữa không trung rồi đưa tay, nặng nề đặt lên tay của Kiều Nạp Sâm. Kiều Nạp Sâm kinh ngạc, sau đó từ từ nở nụ cười. Ít nhất, Địch Thản Tư đã bước

một bước đầu tiên. Tuy không biết sau này còn có cơ hội bước những bước tiếp theo không.

Ngay sau đó, Thanh Hoa thu tay lại, quay sang nhìn Thích Ngạo Sương, quát lạnh: “Thực hiện lời hứa của người nhanh lên!”

Thích Ngạo Sương nhìn sâu vào Phong Dật Hiên còn đang cứng ngắc, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười nhàn nhạt, gật đầu: “Ra tay đi.” Rồi quay sang nhìn mọi người, nói, “Đây là giao dịch giữa ta và nàng, các huynh đừng nhúng tay vào, đừng uổng phí tính mạng của mình. Mong rằng các huynh sẽ sống tốt...”

“Tiểu thư!” Tần Diêm cắn răng, mặt biến sắc, định nói gì đó thì Thích Ngạo Sương đã lắc đầu đầy kiên định, dùng mắt ngăn hãm lại.

“Hừ!” Thanh Hoa hừ lạnh, vung tay lên với mọi người. Một luồng sức mạnh đáng sợ ập tới, ngay sau đó, mọi người kinh ngạc phát hiện ra mình không thể cử động được.

“Để người ra đi yên tâm chút. Ta sợ không nhịn được mà giết sạch những người phá rối.” Thanh Hoa lạnh lùng nói ra ý định của mình. Nàng rất rõ rằng nếu những người này tuyệt đối sẽ không đứng nhìn khi thấy nàng ra tay giết Thích Ngạo Sương. Đến lúc đó mình sẽ giết sạch bọn họ mất. Mà chỉ sợ Thích Ngạo Sương sẽ không bỏ qua dễ dàng, vậy thì sẽ không như dự tính ban đầu.

Thích Ngạo Sương không nói gì thêm mà nhìn mọi người một lần nữa, rồi từ từ đi tới trước mặt Thanh Hoa.

Ánh mắt Thanh Hoa lạnh lẽo, vươn tay đâm vào ngực Thích Ngạo Sương, xuyên qua lồng ngực nàng nhưng không thấy máu. Mà thân thể nàng thì từ từ trong suốt, tạo thành một luồng khí, bám vào cánh tay Thanh Hoa, chảy vào người nàng ta.

Tay Lãnh Lăng Vân khẽ run lên. Hắn đang liều mạng chống lại trời buộc của Thanh Hoa, muốn phá vỡ nó. Trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý nghĩ chính là không thể để Thích Ngạo Sương biến mất!

Người có hành động giống hắn còn có Tần Diêm và Địch Thản Tư. Đáng tiếc không ai thoát khỏi sức mạnh cường đại tuyệt đối của Thanh Hoa.

Thích Ngạo Sương chỉ cảm thấy thân thể trở nên rất nhẹ rất nhẹ, dần dần mất đi cảm giác. Nhưng ý thức không biến mất lập tức. Nàng vẫn nhìn thấy rất rõ mọi việc xung quanh. Nàng thấy thân thể mình đang từ từ biến mất, sau đó Kim Liên và Lưu Ly rơi từ trên không xuống đất, hai người hôn mê. Nàng nhìn thấy rất rõ ràng vẻ mặt đầy đau đớn của Lãnh Lăng Vân, vẻ mặt lo lắng thống khổ của Tần Diêm, Lai Ly hoảng sợ và đau lòng, hai mắt Địch Thản Tư đỏ ngầu, nhìn Thanh Hoa đầy oán hận. Phong Dật Hiên, Dật Hiên đâu? Hắn vẫn cúi đầu đứng tại chỗ.

Kỳ thực, thật sự rất khó buông tay...

Thích Ngạo Sương nhìn tất cả, trong lòng tràn đầy không nở. Nàng còn muốn trở về đại lục Tích Lan gặp những bằng hữu kia, muốn ở chung với họ, muốn cùng sống với họ...

Tất cả đều đã trở thành hy vọng xa vời.

Nhưng đời này có thể gặp được bọn họ là tốt rồi, rất tốt...

Ý thức của Thích Ngạo Sương từ từ mơ hồ. Mình sắp trở thành cát bụi rồi sao?

“Dừng tay! Người dừng tay lại cho ta!” Chợt, một tiếng quát như tiếng sấm đột nhiên vang lên.

Dật Hiên? Thích Ngạo Sương ngạc nhiên, ý thức hơi tỉnh táo một chút.

“Như Hỏa? Người tỉnh rồi?” Trong giọng nói lạnh lùng của Thanh Hoa mang theo chút vui mừng. Nàng nhìn vào đôi mắt đầy tức giận của Phong Dật Hiên thì hơi do dự, “Người, nói gì cơ?”

Hai mắt Phong Dật Hiên đỏ ngầu như muốn nhỏ ra máu. Hắn ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào Thanh Hoa, cắn răng nghiêng lợi nói rõ ràng từng chữ từng chữ: “Ta nói người dừng tay lại!”

Sắc mặt Thanh Hoa lạnh lại, trầm giọng nói: “Người đã khôi phục ký ức nhưng lại muốn ta dừng tay? Người và Như Băng đều quan tâm tới vật thay thế đó sao?!”

“Nàng không phải vật thay thế. Nàng chính là nàng. Nàng là Ngạo Sương. Không ai có thể thay thế được nàng. Nàng cũng không phải là vật thay thế của người!” Thân thể Phong Dật Hiên từ từ cất lực nhúc nhích, đi về phía Thanh Hoa, trầm giọng nói một cách kiên định khác thường, “Ta yêu nàng, hiểu không? Ta yêu Ngạo Sương.”

“Nói bậy! Các người chỉ có thể yêu ta. Các người đều là của ta!” Thanh Hoa then quá hóa giận, quát lạnh.

“Người căn bản không biết thế nào là yêu. Cho tới bây giờ người chỉ biết đoạt lấy, chỉ là đoạt lấy mà thôi.” Giọng Phong Dật Hiên trầm thấp, mang theo sức hấp dẫn khó có thể kháng cự.

“Như Hỏa! Người đang nói hươu nói vượn gì vậy! Ta yêu các người, chẳng lẽ người vẫn không hiểu sao? Ta yêu các người đến mức vì các người biến mất nên mới khiến sinh linh đồ thần!” Thanh Hoa tức giận, lớn tiếng cãi lại.

“Không. Tình yêu là duy nhất. Người không yêu chúng ta. Chúng ta chỉ là đồ vật tồn tại của người mà thôi. Người chỉ đoạt lấy chúng ta. Mà ta cũng không yêu người. Đó chỉ là sự tôn trọng với chủ nhân mà thôi.” Phong Dật Hiên trầm giọng, chậm rãi nói, “Chẳng lẽ người vẫn không hiểu tại sao chúng ta lại biến mất ư?”

Thanh Hoa bỗng kinh ngạc, cứ ngơ ngác nhìn Phong Dật Hiên.

Lãnh Lăng Vân thầm thở ra. Thật may. Tuy Phong Dật Hiên đã khôi phục phần ký ức ở nơi sâu nhất nhưng tâm ý vẫn không thay đổi. Nhưng lòng Lãnh Lăng Vân lại căng lên. Phong Dật Hiên nói như vậy, phản đối nàng như vậy, với tính tình của nàng thì...

“Người không yêu chúng ta. Ta, không yêu người. Ta yêu Ngạo Sương. Sự kiên cường của nàng, sự yếu đuối của nàng, mỗi cái nhàn mày mỗi nụ cười của nàng đều khiến lòng ta rung động. Trong lòng ta chỉ có nàng mà thôi. Ai cũng không thể thay thế nàng được.” Phong Dật Hiên nắm chặt nắm đấm, lạnh lùng nói, “Cho nên ta nói người dừng tay. Trả nàng lại cho ta!”

“Không phải là tình yêu? Người nói tình cảm ta dành cho các người không phải là tình yêu...” Thanh Hoa lẩm bẩm, chợt biến sắc mặt, nhìn Phong Dật Hiên, cười lạnh, “Trả lại cho người? Ha ha, trả lại cho người? Người cho rằng ta sẽ để nàng ta sống sao?”

“Trả lại cho ta!” Phong Dật Hiên tức giận công tâm, giơ tay lên thả ra một ngọn lửa cực nóng về phía Thanh Hoa.

Thanh Hoa ngẩn ra, không né tránh, chỉ ngơ ngác đứng đó, đón nhận công kích của Phong Dật Hiên. Ngọn lửa cực nóng này đánh vào người Thanh Hoa, không tạo thành bất kỳ vết thương nào. Nhưng Thanh Hoa lại kinh ngạc, sững sờ đứng đó nhìn Phong Dật Hiên đang tức giận.

“Người ra tay với ta?” Thanh Hoa kinh ngạc mà nhìn Phong Dật Hiên, trong mắt tràn đầy khiếp sợ và không thể tin được, lẩm bẩm, “Người vì nàng mà ra tay với ta?”

Lòng Lãnh Lăng Vân trầm xuống. Hẳn nhận ra cảm xúc của Thanh Hoa bắt đầu thay đổi.

“Ha ha ha ha ha...Người vì một vật thay thế mà ra tay với ta!” Thanh Hoa chột mắt kiềm chế mà ngửa mặt lên trời cười như điên. Nàng bỗng ngừng cười, nhìn Phong Dật Hiên, trong mắt lộ ra tia nguy hiểm mang theo đau đớn và tức giận. Nàng ta kêu lớn, “Đã vậy thì người cũng chết đi. Người hãy đi theo nàng! Cùng chết bên nhau! Biến mất vĩnh viễn! Đi chết đi! Đi chết đi!” Mặt Thanh Hoa dữ tợn, mắt không chế, chắp hai tay trước ngực, thả ra vô số mũi băng sắc bén đánh thẳng về phía Phong Dật Hiên.

Phong Dật Hiên vươn tay phải ra vẽ một vòng trong không trung. Lập tức, một tấm chắn hình tròn bằng lửa xuất hiện giữa không trung. Hắn đẩy tấm chắn về phía trước. Mũi băng và tấm chắn bằng lửa hình tròn chạm vào nhau, phát ra tiếng xèo xèo. Sau đó, những mũi băng sắc bén kia đâm thẳng vào người hắn không chút lưu tình nào. Máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ quần áo của hắn ngay lập tức. Máu tươi rỉ ra từ khóe miệng hắn. Nhưng hắn không quan tâm tới những điều này mà nở nụ cười như trút được gánh nặng.

Thanh Hoa cả kinh, trong mắt lóe lên không đành lòng, khẽ mở miệng định nói gì đó nhưng lời nói tiếp theo của Phong Dật Hiên càng khiến nàng ta tức giận hơn.

“Cũng tốt. Thà chết đi còn hơn làm kẻ mạnh bên cạnh người. Nói theo cách nào đó, ta và Ngạo Sương có thể ở cùng một thế giới.” Phong Dật Hiên cười lạnh, nói.

“Như Hỏa! Không chỉ chết đi đơn giản thế đâu. Ta sẽ khiến người và nàng biến mất hoàn toàn! Biến mất một cách triệt để!” Thanh Hoa tức giận tựa như núi lửa phun trào.

Lãnh Lăng Vân cả kinh thất sắc, định lên tiếng ngăn cản nhưng cổ họng như bị ai đó bóp chặt, không phát ra được một tiếng.

“Không sao cả.” Phong Dật Hiên nở nụ cười lạnh đầy mỉa mai. Sâu trong đáy mắt hắn là bi thương. Ngạo Sương, Ngạo Sương có phải đã biến mất

không?

“Đi chết đi!” Thanh Hoa giận tím mặt, tản ra khí lạnh đến thấu xương. Khí lạnh này nhanh chóng lan tỏa ra, sau đó ngưng kết lại thành một băng nhũ khổng lồ với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được. Tiếng rào rào vang lên không dứt bên tai. Từng tấc đất bị đông lại, vô số băng nhũ trời lên. Hoa tươi xung quanh bị đông lại, vỡ tan trong nháy mắt. Không khí trên thế giới tựa như đều đã bị đóng băng, lạnh lẽo đến thấu xương. Nhưng những thứ này lại không ảnh hưởng tới Lãnh Lăng Vân.

“Dừng tay...” Lãnh Lăng Vân cất lực nói hai chữ. Hắn biết bây giờ nàng đã mất khống chế. Nếu cứ tiếp tục như vậy bọn họ sẽ bị giết hết. Thế giới này cũng sẽ bị phá hủy. Chỉ có mình và nàng có thể sống sót mà thôi.

Lúc này Thanh Hoa không nghe lọt lời của Lãnh Lăng Vân nữa. Nàng điên cuồng thả ra sức mạnh của mình. Một cảm giác bị phản bội sâu sắc hoàn toàn thôn tính tâm trí của nàng. Cảm giác này đau đớn như trái tim bị cắn xé vậy. Ý nghĩ kia điên cuồng chiếm lấy suy nghĩ của nàng. Đó chính là Như Hỏa phản bội nàng, hoàn toàn phản bội nàng.

Khi cung điện to lớn sau lưng bọn họ bắt đầu lung lay, phụ thần ôm mẫu thần chạy ra rất nhanh. Sắc mặt hắn trầm xuống, quát lạnh với Thanh Hoa: “Người dừng tay lại cho ta. Đây không phải là nơi người giương oai.”

Lúc này sao Thanh Hoa có thể nghe lọt nữa. Hơi thở xung quanh nàng càng thêm lạnh lẽo, tạo thành từng vòng tròn tản ra nhanh chóng, đọng lại trong không khí.

Phụ thần vươn tay thả ra một luồng ánh sáng trắng đánh về phía Thanh Hoa. Nhưng những ánh sáng trắng còn chưa đến gần nàng ta thì đã tản đi toàn bộ.

“Vô ích thôi...” Đáy mắt Lãnh Lăng Vân từ từ hiện lên tuyệt vọng. Ở đây không có ai có thể là đối thủ khi nàng thịnh nộ. Tất cả mọi người và thế giới

này sẽ bị hủy diệt trong giờ khắc này, hoàn toàn biến mất.

Phụ thần cau chặt mày, cúi đầu nhìn khuôn mặt tái nhợt của mẫu thần trong lòng, không rời đi. Nếu đưa mẫu thần rời đi thì nàng sẽ không thể chịu đựng thêm chút nào nữa.

Chẳng lẽ hôm nay thật sự diệt vong ở đây? Phụ thần nghĩ tới đây, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của mẫu thần. Vào lúc này, trong lòng hắn đã bình tĩnh lại. Hắn ôm mẫu thần chậm rãi ngồi xuống trên bậc thang của cung điện, hờ hững nhìn tất cả trước mắt. Hắn xây dựng học viện Tinh Thần ở thế giới Hỗn Độn, sai thuộc hạ tìm những người có sức mạnh tinh khiết chính là muốn hút sức mạnh của họ để giữ mẫu thần lại. Bây giờ thì không cần phải phí tâm nữa. Cứ biến mất với nàng như thế, có lẽ cũng là một chuyện tốt. Giải thoát như vậy có lẽ sẽ tốt hơn....

Phụ thần từ từ nhắm mắt lại, ôm chặt người trong lòng hơn. Hắn yên lặng chờ đợi cái chết.

Lai Ly bị lạnh đến mức ôm chặt hai tay, đôi môi tím đen. Nàng cảm thấy máu trong người mình đang đông lại. Những người khác cũng không chịu nổi. Kiều Nạp Sâm bị đông đến mức cứng ngắc, run rẩy nhìn Địch Thản Tư trước mặt. Địch Thản Tư cố gắng thoát khỏi mấy thứ đó nhưng không có tác dụng gì. Mọi người dường như sắp không chống đỡ nổi nữa thì chợt có bước ngoặt.

“Người không làm đúng giao ước của chúng ta...”

Đang lúc nhiệt độ không khí xung quanh hạ xuống đến mức thấp nhất, một giọng nói nhẹ nhàng nhưng mang theo sự tức giận mơ hồ đột ngột vang lên.

Giọng nói này là của người mọi người quen đến mức không thể quen hơn được nữa.

Là Thích Ngạo Sương.

“Ngạo Sương?!” Phong Dật Hiên mừng rỡ, nhỏ giọng kêu, mở lớn mắt nhìn Thanh Hoa trước mặt. Nhưng hắn không thấy được bóng dáng của Ngạo Sương nên không khỏi hoảng hốt mà hỏi, “Ngạo Sương, nàng, nàng đang ở đâu?”

“Xú nữ nhân! Người đi chết đi! Nếu không phải vì người thì mọi chuyện sẽ không đến nước này!” Thanh Hoa cuồn cuộn, gào thét, vươn tay vỗ vào ngực mình.

“Người không làm theo giao ước là người.” Giọng nói nhẹ nhàng Thích Ngạo Sương vang lên sâu kín. Ngay sau đó, một hơi thở cực nóng bộc phát ra từ người Thanh Hoa. Băng thiên tuyết địa xung quanh bị hòa tan trong nháy mắt. Cảm giác lạnh thấu xương biến mất hoàn toàn vào giờ khắc này. Mọi người đều có thể tự do hoạt động.

“Người, người có sức mạnh thế này từ khi nào?” Thanh Hoa vừa giận vừa sợ nhìn tất cả trước mắt, hỏi theo bản năng.

“Vừa mới thôi.” Giọng Thích Ngạo Sương nhẹ nhàng, thật nhỏ...

Từ từ, trên mặt Thanh Hoa hiện lên sự đau đớn. Nàng ta liều mạng ôm lấy đầu mình, rên lên thật nhỏ.

“Tần Diêm đại ca, có chuyện gì vậy?” Lai Ly căng thẳng, nhích tới gần Tần Diêm, sợ hãi hỏi.

“Hình như Ngạo Sương muốn ra khỏi thân thể nàng ta.” Trong lòng Tần Diêm cũng cực kỳ căng thẳng, nhìn phản ứng của Thanh Hoa không rời mắt. Hắn hy vọng suy đoán của mình đúng, hy vọng suy đoán này sẽ thành công.

“A ——!” Thanh Hoa ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu dài đầy đau đớn, tê tâm liệt phế.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc và mừng rỡ của mọi người, Thích Ngạo Sương xuất hiện một lần nữa. Nàng lẳng lặng đứng trước mặt Thanh Hoa, lạnh lùng nhìn nàng ta.

“Ha ha ha ha, thật không ngờ người cũng có thể mạnh đến thế.” Thanh Hoa nở nụ cười lạnh mĩa mai, giữ vững thân hình rồi nhìn Thích Ngạo Sương đầy khinh thường. Tuy Thích Ngạo Sương đã mạnh tới mức này nhưng nàng ta vẫn không đặt trong mắt.

“Ừ, tuy bây giờ ta vẫn không thể đánh bại người nhưng có thể khiến người bị thương nặng rồi tiễn người trở về thế giới kia.” Thích Ngạo Sương mỉm cười, nói từ từ, thầm nói thêm trong lòng, cho dù phải trả giá bằng tính mạng của ta.

Sắc mặt Thanh Hoa trầm xuống, lạnh lùng nói: “Chỉ bằng người?”

“Ừ, chỉ bằng ta.” Thích Ngạo Sương không hờn không giận, nói nhẹ như gió thoảng nhưng trong đó có chứa cương quyết.

“Tất cả dừng tay lại. Cứ tiếp tục như vậy cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Lúc này, Lãnh Lăng Vân nhẹ nhàng lên tiếng.

“Như Bằng, người cũng yêu nữ nhân này phải không?” Chợt Thanh Hoa quay sang đối mặt với Lãnh Lăng Vân. Sự bạo ngược từ từ dâng lên rồi lan rộng trong đáy mắt nàng ta.

Lãnh Lăng Vân không nói gì, im lặng, ngầm thừa nhận.

“Tốt lắm, rất tốt, ha ha ha ha ha, vô cùng tốt! Các người đều phản bội ta! Hôm nay ta sẽ cho các người biết kết quả khi phản bội ta! Ta muốn nghiền xương các người thành tro!” Khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Hoa dần dần thay đổi, trở nên vặn vẹo, dữ tợn. Nàng tuyệt vọng, tức giận mà cuồng tiếu,

bộc lộ cảm xúc trong lòng. Thế giới của nàng như sụp đổ trong nháy mắt này.

Mọi người nhìn bộ dạng như phát điên này của Thanh Hoa, trong lòng trầm xuống. Không khí xung quanh Thanh Hoa cũng rối loạn, dần dần thay đổi trở nên điên cuồng. Mọi người biết, vừa rồi tuyệt đối không phải Thanh Hoa nói đùa.

Sắc mặt Thích Ngạo Sương nặng nề, nâng sức mạnh lên cao nhất ngay lập tức. Nàng biết một kích này sẽ quyết định tất cả.

“Ta không cần các người. Tất cả đều đi chết đi!” Thanh Hoa gầm lên đầy tức giận, giơ hay tay lên cao, điên cuồng tập toàn bộ sức mạnh của mình vào hai tay.

“Ngạo Sương, dừng!” Sắc mặt Phong Dật Hiên âm trầm đến mức có thể chảy ra nước. Lòng hấn chìm đến đáy cốc.

“Như Hỏa! Như Hỏa! Người dám phản bội ta hoàn toàn như thế!” Không chờ Thích Ngạo Sương lên tiếng, Thanh Hoa rống giận như đã phát điên. Nàng ta đã tập hợp xong sức mạnh, tung người bay lên không, hung hăng đẩy sức mạnh trong tay ra, đánh về phía Thích Ngạo Sương.

Mặt Thích Ngạo Sương bình tĩnh, phi thân lên, dùng toàn lực tiếp nhận lấy luồng sức mạnh đáng sợ này.

Ngay lập tức, “ầm” một tiếng lớn, bầu trời rung lên, mặt đất chấn động. Một luồng ánh sáng mãnh liệt tản ra từ người Thích Ngạo Sương, lan rộng ra xung quanh. Tất cả đều bị luồng ánh sáng mãnh liệt này bao lấy. Tầm mắt mọi người không mở ra được dưới luồng ánh sáng này.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển mạnh mẽ, bầu trời như đang nứt ra.

Trời đất quay cuồng....

Mọi thứ dường như sắp bị hủy diệt....

Trần ai lạc định (bụi bặm rơi đầy) ư?

Mọi người cảm thấy mình bỗng bênh, ý thức bắt đầu lơ lửng.

“Nữ nhân điên này, tất cả mọi nơi thuộc về thế giới này đều sẽ bị người hủy diệt, bắt đầu sụp đổ từ thế giới này...” Giọng nói tràn đầy oán hận, có chứa chút bất đắc dĩ của phụ thần truyền đến.

Toàn bộ thế giới cũng sẽ bị hủy diệt sao?

Thích Ngạo Sương cũng cảm thấy thân thể mình sắp biến mất. Tất cả mọi cảm giác đều mờ dần. Không chỉ có nàng mà những người khác cũng cảm thấy như thế.

Thanh Hoa khép hờ mắt, trong mắt tràn đầy tĩnh lặng. Hủy diệt, hủy diệt tất cả cũng tốt. Thì ra mình không có gì cả. Cứ cho là mình có những thứ kia nhưng khi quay đầu lại thì chúng không thuộc về mình nữa rồi.

Cứ biến mất như vậy cũng là chuyện tốt....

Người Thanh Hoa cũng tỏa ra ánh sáng màu trắng. Ánh sáng này không ngừng lan ra xung quanh, tỏa ra bốn phương tám hướng, dẫn đến sự sụp đổ mạnh hơn. Hơi thở của Thanh Hoa cũng yếu dần đi.

Nàng ta tự sát!

Tất cả đều bị vây trong sự lơ lửng.

Phụ thần vẫn ôm chặt mẫu thần như cũ, trong ánh mắt mang theo bi thương.

Tất cả đều sẽ tan thành mây khói ư?

Ý thức của Thích Ngạo Sương càng ngày càng mơ hồ. Nhưng nàng vẫn cảm thấy bàn tay mình được một bàn tay ấm áp nắm chặt. Bàn tay rất ấm áp, cảm giác rất quen thuộc. Là Phong Dật Hiên. Hắn chưa từng rời khỏi nàng. Là hắn. Lòng Thích Ngạo Sương dần dần an bình. Có hắn ở bên cạnh, cái chết không còn đáng sợ nữa. Nhưng các bằng hữu ở đại lục Tích Lan cũng sẽ biến mất ư? Trong lòng Thích Ngạo Sương tràn đầy không cam lòng và lo lắng....Nhưng bây giờ bất lực rồi.

Lãnh Lăng Vân nhắm mắt lại, khẽ cau mày. Chuyện cứ kết thúc như vậy, hắn lại không có năng lực xoay chuyển hay thay đổi gì cả. Sức mạnh của nàng vẫn kinh thể hãi tục như thế. Cách xử sự của nàng vẫn khiến không ai có thể hiểu được như thế. Nhưng sao khi cảm thấy hơi thở của nàng từ từ yếu dần, trong lòng hắn lại thấy bi thương nồng đậm như thế?

Lai Ly nắm chặt tay áo Tần Diêm, ý thức cũng dần dần mơ hồ. Tần Diêm vẫn cống Tạt Mễ Nhĩ, không thể mở được mắt ra. Trong lúc mơ hồ, Kiều Nạp Sâm cảm thấy có một bàn tay đang nắm tay mình. Là Dịch Thần Tư....Kim Liên và Lưu Ly cũng lơ lửng, không thể khống chế thân thể của mình.

Tốc độ thế giới này sụp đổ càng ngày càng nhanh. Tất cả đều sắp bị hủy diệt.... Bỗng, một luồng ánh sáng dịu dàng chiếu xuống từ trên trời.

Thế giới vốn đang sụp xuống dừng lại ngay lập tức, sau đó tất cả yên tĩnh lại. Tầng đá lớn bay lên từ mặt đất cũng hạ xuống từ từ, tạo thành mặt đất bằng. Những đóa hoa tươi đã tàn mọc lên một lần nữa. Bầu trời dần dần trong lại, không khí cũng tươi mát hơn.

Tất cả đều đang dần dần khôi phục nguyên trạng. Ý thức của mọi người cũng dần dần rõ ràng.

Đến khi mọi người đứng vững lại mới phát hiện tất cả dường như đã khôi phục lại dáng vẻ như cũ.

Có chuyện gì vậy?

“Cửu Minh, con lại tùy hứng rồi...” Một giọng nói dịu dàng truyền tới từ chân trời xa, rồi lại tựa như vang lên bên tai. Giọng nói này có sức mạnh khiến người ta bình tĩnh, trấn an lòng mọi người.

“Tổng, tổng mẫu thần!” Phụ thần kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn bầu trời. Là tổng mẫu thần! Từ khi tạo ra hắc và mẫu thần người không ra mặt nữa, hôm nay lại xuất hiện ở đây. Tổng mẫu thần đang nói với ai vậy? Cửu Minh? Là nữ nhân điên đó sao?

“Mẫu thân...” Một giọt nước mắt lăn ra khỏi khóe mắt “Thanh Hoa”, lóe lên nhưng không rơi xuống.

“Đã lâu vậy rồi mà con vẫn không hiểu thế nào là tình yêu thật sự. Con như thế sao ta yên tâm được?” Giọng nói dịu dàng từ bầu trời từ từ tới gần. Một bóng dáng dần dần hiện ra. Dung nhan mỹ lệ hiền lành tỏa ra ánh sáng mẫu tính rực rỡ. Mái tóc người đen nhánh, dáng người xinh đẹp. Mà phần dưới lại hơi mờ ảo, dường như không có hai chân mà là một cái đuôi rắn rất dài. Nhưng dáng vẻ như vậy không khiến người ta cảm thấy bất ngờ chút nào, ngược lại lại khiến người ta sinh lòng sùng kính.

“Con tới chỗ nên tới đi. Có lẽ là lỗi của ta. Lần này ta sẽ không phong ấn ký ức của con mà sẽ phong ấn sức mạnh của con. Lúc con hiểu thế nào là yêu thì tự nhiên sức mạnh sẽ khôi phục. Đi đi...” Giọng nói dịu dàng của tổng mẫu thần vang lên lần nữa.

“Mẫu thân, con...” “Thanh Hoa” định nói lại thôi, trong đầu vô cùng hỗn loạn.

“Con quá tùy hứng. Lần này suýt hủy diệt thế giới này rồi. Con đi đi.” Tổng mẫu thần dứt lời, một dòng nước xoáy màu đen lập tức xuất hiện sau lưng

“Thanh Hoa”. Nàng ta còn chưa kịp nói gì thì đã bị cuốn vào. Chỉ nghe thấy nàng ta phát ra một tiếng kêu dài rồi không có tiếng động gì nữa.

Mà lúc này, Lãnh Lăng Vân nhanh chóng chạy tới cạnh dòng nước xoáy màu đen, quay lại liếc nhìn Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên, mỉm cười: “Phong Dật Hiên, nhớ đấy, phải để Ngạo Sương hạnh phúc.”

Dứt lời, không đợi mọi người có bất kỳ phản ứng nào, cứ như vậy mà nhảy và dòng nước xoáy màu đen, đuổi theo “Thanh Hoa.”

Chuyện diễn ra quá nhanh. Mọi người không kịp phục hồi tinh thần.

“Người, chuyện này kết thúc thế đi. Đi đi.” Tổng mẫu thần dịu dàng nói với Thích Ngạo Sương. Dứt lời, đám người Thích Ngạo Sương chỉ cảm thấy mắt hoa lên. Mở mắt ra lần nữa đã đứng tại chỗ bọn họ quen thuộc. Nơi này là mật thất nhà Phong Dật Hiên!

Toàn bộ mọi người ở đây không thiếu một ai.

Phong Dật Hiên vẫn nắm chặt tay Thích Ngạo Sương, Tần Diêm công Tạp Mễ Nhĩ, Lai Ly nắm tay áo Tần Diêm, Địch Thản Tư nắm tay Kiều Nạp Sâm, Kim Liên và Lưu Ly còn hôn mê trên đất.

“Lăng Vân, huynh ấy...” Thích Ngạo Sương mấp máy môi, giọng hơi khàn khàn.

“Huynh ấy là người nhân hậu, vĩnh viễn là như thế. Cho tới bây giờ huynh ấy luôn tỏ ra lạnh lùng vô tình nhưng thật ra rất mềm lòng. Huynh ấy không thể bỏ mặc Cửu Minh được.” Phong Dật Hiên nhẹ nhàng thở dài, nói.

Thích Ngạo Sương im lặng, trong lòng hỗn loạn, không biết nói gì cho phải. Tất cả mọi chuyện vừa xảy ra thật khó tin. Tổng mẫu thần xuất hiện, bình ổn cuộc chiến này. Mà quan hệ của tổng mẫu thần và người có liên quan tới nàng dường như không tầm thường. Rõ ràng có rất nhiều cạm bẫy. Tên

thật của nàng ta là Cửu Minh ư? Tên này thật buồn. Thật ra thì nàng ta rất cô đơn lạnh lẽo, cô độc. Từ đầu tới cuối nàng ta không hiểu yêu là gì. Chỉ nghĩ rằng đoạt lấy chính là yêu. Bây giờ nàng ta đang ở đâu? Lãnh Lăng Vân ở đâu? Có ở bên cạnh để bảo vệ nàng ta không?

“Có điều đó chẳng phải là cách giải quyết tốt nhất sao?” Kiều Nạp Sâm nhẹ nhàng cười, nói: “Đây là đâu?”

“Là nhà ta.” Phong Dật Hiên nhìn như bình tĩnh khi nói ra ba chữ này nhưng trong giọng nói hơi run. Trong lòng hẳn vô cùng kích động. Không ngờ có thể bình yên trở về đại lục Tích Lan sau khi trải qua nhiều chuyện như thế. Những ước mong trong những ngày qua đã gần ngay trước mắt! Sự thay đổi trong chớp mắt này khiến Phong Dật Hiên cứ ngỡ mình đang nằm mơ.

Tất cả mọi người hơi hốt hoảng. Mọi chuyện vượt xa dự đoán của mọi người, xảy ra quá nhanh. Tổng mẫu thần tự mình xuất hiện để giải quyết tất cả....

“Về nhà! Ngạo Sương, chúng ta về nhà rồi!” Rốt cuộc, Phong Dật Hiên đã lấy lại tinh thần, hô to đầy kích động, ôm lấy Thích Ngạo Sương, “Ngạo Sương, chúng ta trở về thật rồi!”

“Ừ, trở về, trở về....” Trong lòng Thích Ngạo Sương cực kỳ phức tạp. Nước mắt từ từ lăn xuống từ khóe mắt. Có vui mừng, có kích động, có bi thương, có thần thờ, có nhớ nhung....

Thích Ngạo Sương không ngờ mình còn có thể trở về đại lục Tích Lan sau nhiều chuyện như vậy. Còn có Phong Dật Hiên về cùng, đi gặp bằng hữu của mình, sư phụ....

Chỉ có Lãnh Lăng Vân là rời đi. Thích Ngạo Sương nghĩ tới đây thì ánh mắt hơn buồn bã.

Phong Dật Hiên buông Thích Ngạo Sương xuống rồi ôm chặt nàng vào lòng. Hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nói thầm một câu trong lòng: Như Băng, cám ơn. Hắn biết Lãnh Lăng Vân lựa chọn như thế một là vì không bỏ mặc Cửu Minh được, hai là thành toàn mình và Thích Ngạo Sương.

Tuyệt đối sẽ không phụ sự thành toàn của huynh đâu. Nhất định sẽ khiến Ngạo Sương trở thành người hạnh phúc nhất.

Phong Dật Hiên kiên định thầm thề trong lòng.

.....

Chợt, tiếng bước chân vang lên dồn dập.

Phong Dật Hiên buông Thích Ngạo Sương ra, nở nụ cười. Hắn rất quen tiếng bước chân này. Là mẫu thân bạo long!

Rốt cuộc mẫu thân cảm nhận được trong mật thất có nhiều người xuất hiện.

“Rầm”, cửa mở ra. Mẫu thân bạo long hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

Người bà ngày nhớ đêm mong đang đứng trong mật thất. Phong Dật Hiên nhe răng cười, nắm chặt tay Thích Ngạo Sương. Bên cạnh bọn hắn là Tần Diêm đang công một nam nhân hôn mê, một nữ nhân cầm tay áo Tần Diêm. Một đôi nam hài và nữ hài xinh xắn đang nằm trên đất. Còn có hai nam tử xuất chúng.

Năm mơ?

Là năm mơ ư? Mẫu thân bạo long vươn tay, định nhéo vào mặt mình.

“Mẫu thân!” Phong Dật Hiên nhào tới, ôm chặt lấy bà, “Không phải năm mơ đâu. Con trở về thật rồi! Con đã trở về!”

“Không phải là mơ, không phải là mơ! Ha ha, không phải là mơ!” Mẫu thân bạo long cười ha hả, sau đó lại khóc, vươn tay vỗ mạnh lên lưng Phong Dật Hiên, “Tiểu tử thú vị này, đồ khốn kiếp, cứ thế mà đi, không thèm nói rõ với mẫu thân. Ta cho là con không về được nữa. Đáng ghét, đáng giận! Đồ khốn kiếp!”

“Ha ha, mẫu thân, con chẳng những trở về mà còn mang cả con dâu về cho mẫu thân đấy.” Phong Dật Hiên buông mẫu thân bạo long ra, kéo Thích Ngạo Sương qua.

Thích Ngạo Sương ngẩn ra, còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị mẫu thân bạo long kéo mạnh vào lòng.

“Rốt cuộc các con đã trở về rồi. Ngày nào ta cũng gặp ác mộng. Ta nghĩ các con sẽ không về nữa.” Lúc này mẫu thân bạo long không còn khí phách bá vương nữa. Bây giờ bà là một mẫu thân yếu đuối. Bà ôm Thích Ngạo Sương thật chặt, khóc không thành tiếng.

Mắt Thích Ngạo Sương cũng cay cay.

Không biết Lạp Tây Á bây giờ ra sao. Người thân duy nhất đáng để mình nhớ nhung, muội muội duy nhất.

Trở về, cực kỳ rõ ràng rằng đã trở về....

.....

Ngày hôm sau.

Phong gia.

“Các huynh phải đi à?” Vốn Phong Dật Hiên và Thích Ngạo Sương đang uống trà nghỉ ngơi trong hoa viên, Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm tới tạm biệt bọn họ.

“Ừ.” Địch Thản Tư nói một chữ. Tuy mặt không chút thay đổi nhưng giọng điệu đã không còn lạnh lẽo như trước.

“Đi đâu?” Thích Ngạo Sương đứng lên, hỏi.

“Bồi khối băng này trải nghiệm nhân sinh, để hẳn hiểu thế nào là tình.”
Kiều Nạp Sâm nhẹ răng cười ha ha, nhún vai, nói.

Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên liếc nhìn nhau, cười hiểu ý, gật đầu.

Lúc này, đáy mắt Địch Thản Tư thoáng qua tia xấu hổ đầy khả nghi. Nhưng hẳn khôi phục dáng vẻ lạnh lùng trên mặt rất nhanh.

“Được. Nhưng phải giữ liên lạc đấy. Các huynh nhất định phải trở về tham gia hôn lễ của ta và Ngạo Sương.” Phong Dật Hiên nhẹ răng cười ha ha.

“Thôi đi, người ta đồng ý gả cho huynh rồi à? Tự huynh nói mà không sợ đau đầu lưỡi.” Kiều Nạp Sâm bĩu môi coi thường.

“Ai nói không đồng ý? Không gả cho ta, chẳng lẽ gả cho huynh à? Đi đi đi!” Phong Dật Hiên hừ lạnh. Hẳn không phải kẻ ngốc. Hẳn sớm nhìn ra ánh mắt Địch Thản Tư nhìn Ngạo Sương của hẳn có điểm khác thường. Kiều Nạp Sâm này cũng có điểm kỳ lạ. Ánh mắt Kiều Nạp Sâm khi nhìn Thích Ngạo Sương cũng khác thường, mà nhìn Địch Thản Tư cũng kỳ lạ. Chẳng lẽ người này ăn cả nam nữ? Phong Dật Hiên suy đoán đầy bí ối trong lòng.

“Này! Ánh mắt kia của huynh là có ý gì?” Kiều Nạp Sâm nhìn ánh mắt bí ối của Phong Dật Hiên là biết hẳn không nghĩ chuyện gì tốt trong đầu.

“Không có gì, không có gì, đi đi, đi đi. Dù sao thì tới lúc chúng ta thành thân nhất định sẽ chiêu cáo thiên hạ. Ha ha ha ha, nhất định các huynh sẽ

nhận được tin. Tới lúc đó phải về ngay đây. Còn phải chuẩn bị đại lễ nữa!” Phong Dật Hiên cười đến nổi mắt híp thành một đường.

“Dừng!” Kiều Nạp Sâm chen hòng Phong Dật Hiên.

Địch Thản Tư im lặng đứng cạnh đó nhìn Thích Ngạo Sương.

“Địch Thản Tư....” Thích Ngạo Sương nói thật nhỏ.

“Ngạo Sương, có lẽ mọi người nói đúng. Người ta luôn cần lý do để trở nên mạnh mẽ. Ta sẽ tìm được lý do đó.” Địch Thản Tư trầm giọng nói, ánh mắt nhìn Thích Ngạo Sương hơi buồn bã, hơi bị tổn thương.

“Vâng.” Thích Ngạo Sương mỉm cười, “Huynh sẽ tìm được. Giữ gìn sức khỏe.”

“Ừ, mọi người cũng thế.” Rốt cuộc, lúc này Địch Thản Tư nở một nụ cười thật tươi. Thích Ngạo Sương kinh ngạc khi nhìn thấy nụ cười này. Vô cùng khuynh thành! Địch Thản Tư cười một tiếng lại khiến người khác giật mình như thế!

Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên tiễn bọn họ ra cửa, nhìn họ lên xe ngựa. Chiếc xe từ từ rời đi, dần dần biến mất khỏi tầm mắt của hai người.

“Khối băng đó sẽ hiểu thế nào là tình chứ?” Phong Dật Hiên vuốt cằm suy nghĩ, không chờ Thích Ngạo Sương trả lời đã nói tiếp, “Có thể đấy. Hẳn cũng biết cười cơ đấy. Aiz, chúng ta tranh thủ thời gian tiến hành hôn lễ đi. Sao ta cứ có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt thế nhỉ?”

Thích Ngạo Sương chỉ mỉm cười, không nói lời nào, xoay người quay về.

“Ngạo Sương, a, nàng đừng giả vờ như không nghe thấy gì. Ngày mai chúng ta sẽ lên đường tìm những người kia, đi thăm bọn họ, sau đó tự

họp...! Bọn họ đều phải tới tham gia hôn lễ của chúng ta...!” Phong Dật Hiên đuổi sát theo sau, la hét.

Khóe miệng Thích Ngạo Sương nhếch lên, âm áp tràn ngập trong lòng.

Vừa đi tới đại sảnh liền gặp Tần Diêm và Lai Ly đi ra.

“Tiểu thư, thuộc hạ ra ngoài với Lai Ly một chuyến.” Tần Diêm thấy Thích Ngạo Sương thì mỉm cười, xin phép.

“Đi đâu? Chẳng lẽ các người cũng muốn ra ngoài rèn luyện? Thế giới này đâu cần dùng tới những thứ kia?” Phong Dật Hiên vừa chạy theo tới thì nghe hai người này muốn ra ngoài, liền nóng nảy.

“Không, thuộc hạ đi tìm Chu Đế. Tìm được sẽ về. Chắc nó vẫn còn chờ thuộc hạ ở đó.” Tần Diêm nhẹ giọng nói.

Thích Ngạo Sương kinh ngạc, lập tức nhớ tới con rồng cái vẫn còn chưa trưởng thành hoàn toàn kia. Bây giờ chắc đã trưởng thành rồi. Nó đã trả giá rất nhiều vì Tần Diêm.

“Ừ, đi đi. Đi đường cẩn thận.” Thích Ngạo Sương gật đầu, trong lòng cảm thấy áy náy, thầm giận mình sao lại không nghĩ tới điều này. Nên để Tần Diêm đi tìm Chu Đế. Không biết Lạp Tây Á ra sao rồi. Mình đã phái người đi đón nó, chắc mấy ngày nữa sẽ tới. Sự tồn tại của mấy người bọn họ đã phá vỡ trật tự của thế giới này nên Thích Ngạo Sương hiểu rất rõ mọi người không thể dùng đến sức mạnh ở thế giới này. Ý kiến của mọi người cũng giống nàng.

Tần Diêm và Lai Ly đi cùng nhau. Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên liếc nhìn nhau. Nàng thở dài: “Sao Tạp Mễ Nhĩ còn chưa tỉnh?”

“Không phải lo đâu. Tình trạng thân thể của hắn rất tốt, sẽ tỉnh lại nhanh thôi, “Hắn tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu, bởi vì hắn là Tạp Mễ Nhĩ

mà.”

Thích Ngạo Sương gật nhẹ, giữa hai hàng lông mày vẫn còn chút buồn bã.

“Kim Liên, huynh đứng lại cho ta! Huynh chạy làm gì?” giọng Lưu Ly truyền tới từ bên trong, âm âm ỉ ỉ.

“Ta không chạy thì đứng đó làm gì? Ta đã nói với muội rồi, chúng ta còn nhỏ, không thể làm chuyện chỉ người lớn mới có thể làm được!” Giọng nói chứa tức giận và xấu hổ của Kim Liên truyền tới.

“Nói hươu nói vượn! Bây giờ muội đã vài trăm tuổi rồi. Bề ngoài là trẻ con nhưng trong lòng ta đã sớm không còn là trẻ con nữa!” Lưu Ly quát lớn.

“Ta là trẻ con!” Kim Liên bất đắc dĩ, sắp phát khóc.

“Ta lập tức khiến huynh không còn là trẻ con!” Giọng nói ác độc của Lưu Ly truyền tới.

“A...”

Sau đó không còn tiếng động gì nữa....

Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên bèn nhìn nhau cười. Trong mắt hai người tràn đầy ý cười.

“Ngày mai chúng ta đi tìm Bản trước. Tìm hẩn dễ nhất, đang ở Long mạch.” Phong Dật Hiên đề nghị, sau đó cười hì hì, “Thật ra thì, Ngạo Sương, chờ chúng ta tìm được Bản rồi, sau đó liền chiêu cáo thiên hạ là chúng ta thành thân. Rồi sau đó cử hành hôn lễ luôn. Tin tức đó sẽ truyền tới tai mọi người rất nhanh. Chúng ta sẽ làm trong ba tháng, ha ha.”

Thích Ngạo Sương phóng ánh mắt sang, Phong Dật Hiên ôm đầu, nghĩ rằng mình sẽ bị trách mắng.

Ai ngờ Thích Ngạo Sương lại cười dịu dàng: “Ý này không tệ.”

“Đúng đúng, một cuộc hôn lễ xa hoa nhất, long trọng nhất, dài nhất. Mời tất cả bằng hữu của chúng ta tới. Nhất định bọn họ sẽ nhận được tin tức.” Phong Dật Hiên thích thú nói, “Không lợi dụng những người của Long tộc có thể bay sao được. Chúng ta tới Long mạch trước, sau đó tìm Bản, để hẳn cho thuộc hạ đi tung tin.”

Thích Ngạo Sương cười, không nói gì, ngầm chấp nhận.

Hôm sau, Phong Dật Hiên và Thích Ngạo Sương ra khỏi nhà tù rất sớm, đi thẳng tới Long mạch.

Đến cửa vào Long mạch, thủ vệ rồng chỉ cảm thấy mắt hoa lên, từng cơn gió nhẹ thổi qua, căn bản không thể nhìn thấy Thích Ngạo Sương và Phong Dật Hiên đã vào Long mạch.

Vào Long mạch, hai người liếc mắt một cái đã thấy cung điện màu trắng xinh đẹp, nhưng hơi kỳ lạ. Trong cung điện âm ỉ nhốn nháo, bóng người lay động, dường như đang bận rộn gì đó. Bay tới gần thì thấy mọi người trong Long tộc đang náo loạn, trên mặt đầy căng thẳng và lo lắng. Có thị nữ bưng nước nóng, cầm khăn lông, chạy như bay về một phía.

Hai người nhẹ nhàng đáp xuống. Những người đó quá hoảng hốt, không để ý trên hành lang có thêm người.

“Các người đang làm gì vậy?” Phong Dật Hiên tiện tay bắt lại một người, hỏi.

“Người còn rảnh rỗi mà hỏi? Không biết thật hay giả vờ? Vương phi sắp sinh nhưng lại khó sinh! Tính mạng vương phi đang nguy hiểm.” Thị nữ kia hoảng hốt nói, dứt lời, định tiếp tục chạy.

“Đợi chút, Vương phi? Hạ Thiên?” Ngay lập tức trong đầu Thích Ngạo Sương nghĩ tới có chuyện gì.

“Lớn mật, dám gọi thẳng tên Vương phi, a, các người là ai? Có ai không? Có thích khách....” Thị nữ hoảng sợ kêu to lên. Không đợi nàng kêu xong, Phong Dật Hiên bỏ nàng ta ra. Thích Ngạo Sương cau mày, chạy nhanh về phía mọi người đang đổ về. Phong Dật Hiên cũng vội vàng đi theo.

Long tộc trên hành lang nghe thấy thị nữ kêu lên thì phục hồi tinh thần lại, định ngăn cản hai người. Nhưng bọn họ kinh ngạc phát hiện ra rằng tốc độ của hai người kia nhanh đến mức mình không thấy được, chứ đừng nói đến bắt được họ.

Thích Ngạo Sương chạy vội tới cuối hành lang, mơ hồ nghe thấy tiếng kêu rên đầy đau đớn của Hạ Thiên. Người đang đứng gãi tim gãi phổi trước cửa không phải Bản còn ai vào đây?

“Bản! Có chuyện gì vậy?” Thích Ngạo Sương vừa tới liền hỏi ngay.

Hắc Long Bản quay sang nhìn Thích Ngạo Sương, sau đó là mừng như điên: “Ngạo Sương, người trở về, à tới rồi. Hạ Thiên, Hạ Thiên nàng ấy khó sinh. Mau cứu nàng đi! Người có cách phải không? Phải không?”

“Sao lại khó sinh?” Thích Ngạo Sương cau mày hỏi nhưng tay không rảnh rồi, vội vàng đẩy cửa vào.

“Ta, ta sớm biết thế thì tuyệt đối sẽ không để nàng sinh bảo bảo.” Trong lòng Hắc Long Bản vô cùng ảo não, đứng ở cửa dứt tóc mình, lòng đau như cắt, “Chẳng lẽ đây chính là lời nguyên trong truyền thuyết? Con người và Long tộc không thể kết hợp được?”

“Đừng lo lắng, nhất định Ngạo Sương sẽ có cách.” Phong Dật Hiên an ủi.

Hắc Long Bản còn chưa kịp nói thì tiếng kinh hô truyền tới từ bên trong: “Người muốn làm gì? Vương phi, Vương phi....!”

“Câm miệng, rút ra ngoài cho ta. Đây là sinh mỗ.” Giọng nói đầy tức giận của Thích Ngạo Sương truyền tới. Sau đó một cơn gió mạnh ào qua cửa, toàn bộ thị nữ bên trong bị Thích Ngạo Sương ném ra ngoài.

Tiếng kêu đau đớn của Hạ Thiên nhỏ dần. Thích Ngạo Sương ở bên trong dùng giọng hơi kỳ lạ mà hô: “Bản, vào đi, đứa bé ra rồi.”

“Hả?” Phong Dật Hiên giật mình. Chẳng phải khi đứa bé được sinh ra sẽ khóc lên sao? Sao lại yên lặng thế?

Hắc Long Bản nghe thế, vội vàng vọt vào, thấy Hạ Thiên vô cùng yếu ớt nằm trên giường, Thích Ngạo Sương như trút được gánh nặng và một quả trứng rất to màu trắng trên giường!

“Ta có thể vào không?” Phong Dật Hiên ngó nghiêng từ ngoài cửa.

“Lát nữa hãy vào.” Thích Ngạo Sương quát lớn, “Đây là phòng sinh, để phụ thân nó vào thì không sao.”

Phong Dật Hiên không thể làm gì khác hơn là chờ ngoài cửa, trong bụng đầy nghi ngờ. Hắn không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Hạ Thiên, nàng, nàng không sao chứ?” Hắc Long Bản nhào tới trước giường, nắm tay Hạ Thiên, vội vàng mà lo lắng hỏi.

“Không sao, nhờ Ngạo Sương, nếu không hôm nay ta....Nhưng, ta, ta, hình như sinh ra thứ gì đó kỳ lạ.” Trên mặt Hạ Thiên tràn đầy lo lắng.

“Đây, đây là?” Lúc này Hắc Long Bản mới quay sang, thấy thứ kỳ lạ đó, sau đó bắt đầu cà lăm, duỗi ngón tay chỉ vào quả trứng lớn bất thường, hỏi.

“Con của các người.” Khóe miệng Thích Ngạo Sương giựt giựt, nói: “Hạ Thiên gầy yếu như thế mà mang một quả trứng rồng lớn như vậy, có thể sinh ra được đã là kỳ tích rồi.”

Hắc Long Bản giương mắt nhìn quả trứng rồng khổng lồ, gãi gãi đầu, rồi lại gãi gãi đầu: “Vậy bây giờ phải làm sao?”

Thích Ngạo Sương vuốt cằm, suy nghĩ: “Đây là kết tinh của loài người và Long tộc. Đứa trẻ bên trong không giống với đứa trẻ của Long tộc. Quả trứng này phải nhờ có sức mạnh của các người mới nở được, nếu không đứa bé sẽ chết ngạt.”

Hắc Long Bản nghe vậy thì mặt tái xanh, vội vàng bước lên gõ vào vỏ trứng. Hạ Thiên cũng luống cuống, không để ý tới thân thể còn yếu ớt, ra sức kêu Bản làm nhanh lên, làm nhanh lên.

Thích Ngạo Sương cũng cau mày, khóe miệng co rút: “Thì ra đây chính là nguyên nhân loài người và Long tộc không thể kết hợp. Trứng quá lớn, không nở được....”

Hắc Long Bản khua khua gõ gõ, cuối cùng vỏ trứng cũng nứt ra. Vừa nứt ra thì một đứa bé ướt sũng bò ra, mắt chưa mở ra nhưng đã ôm lấy bàn tay Hắc Long Bản. Không yếu ớt như trẻ loài người khi vừa sinh, tuy mắt nó chưa mở đã có thể ôm chặt lấy tay Hắc Long Bản rồi. Thấy cảnh này, Hắc Long Bản và Hạ Thiên thở phào nhẹ nhõm. May mà đứa bé không sao. Sau đó hai người tràn đầy vui mừng. Vào giờ khắc này, bọn họ đã trở thành phụ thân và mẫu thân. Đang lúc Hắc Long Bản thở phào nhẹ nhõm, còn chưa kịp vui mừng thì đứa bé ôm lấy tay hắn, bò lên trên, vừa bò vừa nhắm mắt, dùng miệng dò tìm khắp nơi.

“Nó đang làm gì vậy?” Hắc Long Bản nghi ngờ nhìn hành động của con mình.

Thích Ngạo Sương buông tay, nở nụ cười xấu xa.

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết của Hắc Long Bản vang lên trong phòng. Đứa bé bò tới trước ngực Hắc Long Bản, trực tiếp ngậm vú của hắc vào miệng, khê mút. Mặt Hắc Long Bản biến dạng, không dám gạt con ra, há hốc miệng không biết phải làm sao. Thích Ngạo Sương thấy một màn này thì thiếu chút nữa cười đến mức nội thương.

“Đưa con cho ta! Đồ ngốc!” Hạ Thiên quát lớn. Lúc này Hắc Long Bản mới đưa đứa bé đang mút không ngừng trước ngực mình cho Hạ Thiên.

Tiếng bú sữa vang lên trong phòng. Tuy Hạ Thiên còn yếu nhưng trên mặt là nụ cười hạnh phúc. Hắc Long Bản đứng cạnh, xoa vú của mình, cười đầy hạnh phúc.

Thích Ngạo Sương nhìn một màn này, yên lặng ra ngoài. Phong Dật Hiên vẫn còn đứng ở cửa. Hắc thấy nàng bước ra thì vội hỏi: “Sao rồi? Sao rồi? Con trai hay con gái?”

“Con trai.” Thích Ngạo Sương mỉm cười, sau đó dựa vào Phong Dật Hiên, chỉ cười.

“Ngạo Sương, chúng ta cũng sinh một đứa đi.” Phong Dật Hiên cười ha ha.

Nàng quay sang nhìn hắc, mỉm cười: “Chàng thích con trai hay con gái?”

“Đều thích.” Phong Dật Hiên vừa nghe thì vui đến mức phát điên, “Sinh xong rồi lại tiếp tục sinh, sinh xong rồi lại tiếp tục sinh...”

Cái gáy Thích Ngạo Sương đầy vạch đen, khoe miệng giựt giựt, nói: “Tự chàng sinh đi.”

“Sao mình ta có thể sinh được? Không được, phải cùng nhau, cùng nhau...” Phong Dật Hiên cười hì hì. Ba tháng sau, từng góc ngách trên đại lục Tích Lan đều biết.

Ở nước Lạp Cách Táp, có một hôn lễ hoành tráng được tất cả mọi ánh mắt tập trung vào. Nhân vật chính của hôn lễ chính là Thích Ngạo Sương (Khắc Lô Nhĩ) – người lật đổ nền thống trị đối trá của thần điện Quang Minh – và Phong Dật Hiên.

Hôn lễ kinh thế này kinh động tất cả những người có quyền thế trên đại lục Tích Lan.

Hoa tươi bay đầy trời như mưa, tràn ngập tất cả các con đường ở đế đô Lạp Cách Táp. Hương thơm khiến lòng người vui vẻ thoải mái. Ở quảng trường đế đô, rượu ngon được miễn phí, uống thoải mái, ngày nào cũng rộn rã tiếng cười nói.

Hôn lễ bắt đầu. Thích Ngạo Sương mặc áo cưới trắng tinh đứng trên xe hoa, làn váy viền tơ tầng tầng lớp lớp sau lưng, bên trên gắn đầy bảo thạch và lông chim, kéo rất dài. Dưới xe, mười nữ hài tử xách váy, dẫn đầu chính là Lưu Ly. Hôm nay Thích Ngạo Sương đẹp đến mức khiến người ta không thể diễn tả thành lời, không dời được mắt. Phong Dật Hiên đứng cạnh nàng mặc một bộ lễ phục được cắt may vừa người, thần thái phấn khởi, vô cùng tuấn tú. Một đôi bách nhân thật đẹp, độc nhất vô nhị!

Một nam tử tóc vàng rực rỡ, đôi mắt xanh đẹp như biển khơi, mặc lễ phục màu đen, đứng ở chỗ cao nhất của quảng trường chờ tân lang tân nương tới để chủ trì hôn lễ. Hắn nở nụ cười dịu dàng quyến rũ. Người có nụ cười như thế, ngoài Táp Mễ Nhĩ còn có thể là ai?

Khi tân lang tân nương đứng trước mặt hắn thì hắn nở nụ cười.

Tiếng người ồn ào phía dưới.

“Tiểu Ngạo Sương của ta, dê vào miệng cạp rồi....” Ngõa Nhĩ Đa lau mắt, kêu thảm đầy bi thương.

“Thôi đi, cái này người ta gọi là độc nhất vô nhị.” Kiều Sở Tâm liếc Ngõa Nhĩ Đa.

“Gì chứ? Ngày này mà không cho phép người ta đau lòng chút à?” Ngõa Nhĩ Đa đau lòng phản đối.

“Không cho phép. Lão bà đại nhân đã nói không cho phép là không cho phép! Không phục thì lát nữa ta đánh người.” Đông Phong Hầu vội vàng bảo vệ thể tử, giương mắt nhìn Ngõa Nhĩ Đa, uy hiếp, “Ta cảnh cáo người, người không phải là đối thủ của ta. Coi chừng không ta đánh người đến nỗi Ngạo Sương cũng không nhận ra đấy.”

“Cái tên này...” Ngõa Nhĩ Đa giận dữ định phản bác lại, thấy ánh mắt uy hiếp của Đông Phong Hầu thì nuốt lời định nói vào. Hắn vẫn còn sáng suốt để lựa chọn không chọc vào Kiều Sở Tâm. Bây giờ tên Đông Phong Hầu này có thể làm tất cả vì lão bà, cẩn thận thì tốt hơn.

“Hu hu, đồ đệ ngoan của ta, hôm nay đã lập gia đình....” Khắc Lý Phu khóc đến rồi tỉnh rồi mù. Lao Nhĩ bên cạnh bấu môi không ngừng.

Địch Thản Tư và Kiều Nạp Sâm lẳng lẳng đứng, nhìn Thích Ngạo Sương mặc váy trắng như tuyết.

“Hôm nay nàng rất đẹp.” Kiều Nạp Sâm mỉm cười.

“Ừ.” Địch Thản Tư gật đầu, nở nụ cười, “Nụ cười của nàng rất hạnh phúc. Như vậy cũng không tồi.”

“Huynh nói xem, tiểu tử lạnh lùng đó yêu Ngạo Sương nhiều hơn hay yêu nữ thần điên đó nhiều hơn?” Kiều Nạp Sâm vuốt cằm, chợt hỏi điều này, “Sao ta có cảm giác tiểu tử kia yêu cả hai?”

Địch Thản Tư nở nụ cười, không nói gì, tiếp tục ngược mắt nhìn lên trên.

Một tay Hắc Long Bản ôm con trai bảo bối của mình, tay còn lại thì ôm ái thiê, mỉm cười nhìn lên trên. Hạ Thiên tựa đầu vào ngực Hắc Long Bản, mặt đầy ý cười.

Hai tay của Tần Diêm cũng không thừa. Một tay ôm một nữ nhân nóng tính quyến rũ, một tay ôm một nữ nhân thanh thuần. Nữ nhân nóng tính quyến rũ chính là Chu Đế đã trưởng thành. Người còn lại chính là Lai Ly. Hai người mỗi người ôm một tay Tần Diêm, nhìn đối phương đầy hung dữ, không yếu thế chút nào. Tần Diêm hơn đầu đầu, cười khổ nhìn nghi thức hôn lễ phía trên. Dù sao thì cũng khôn ngăn được. Chỉ cần hai nàng không đánh nhau lớn thì cứ để mặc họ đi.

Lạp Tây Á đứng bên cạnh đầy kích động, trong lòng tràn đầy vui mừng. Đứng cạnh nàng là một thiếu niên anh tuấn, thỉnh thoảng dùng ánh mắt dịu dàng nhìn nàng.

Hoàng tử của tộc Tinh linh, Lý Nguyệt Văn và Lý Minh Ngữ kích động và tràn đầy vui sướng, Thiên Cương Phong Lão, Tư Không Lâm, Long Tát Tư, Tập Thiếu Kỳ, Tập Thiếu Tư....đều tới. Thành viên Hoàng thất các quốc gia tranh nhau bước về phía bọn họ, nịnh bợ bọn họ, lôi kéo bọn họ.

Toàn bộ cường giả của đại lục Tích Lan đều tập trung ở hôn lễ này, rực rỡ chói mắt, trở thành một dấu son mãi mãi chói lọi trong lịch sử.

“Ừ ừ, được rồi, nghi thức bắt đầu.” Giọng của Tạp Mễ Nhĩ rất nhẹ nhưng truyền vào tai mỗi người trên quảng trường rất rõ ràng. Ngay lập tức quảng trường yên lặng như tờ.

Nghi thức bắt đầu, Tạp Mễ Nhĩ là người chủ trì, nên bắt đầu bước đầu tiên của nghi thức. Nhưng chợt hấn cầm tay Thích Ngạo Sương, nói nghiêm túc: “Tân nương Thích Ngạo Sương, bây giờ ta hỏi con một chuyện. Con có đồng ý vứt bỏ tiểu tử gốc này mà bỏ trốn với ta không?”

Tất cả mọi người hóa đá. Mọi người trên quảng trường sững sờ nhìn một màn này. Người chủ trì vừa nói gì? Vứt bỏ tân lang? Bỏ trốn? Chuyện gì với chuyện gì vậy?

Thích Ngạo Sương: “Hả?” Nàng cũng sững sốt. Tạp Mễ Nhĩ vẫn cười dịu dàng và tao nhã.

“Đi chết đi!” Phong Dật Hiên phục hồi tinh thần lại đầu tiên, đá một cước về phía Tạp Mễ Nhĩ. Tạp Mễ Nhĩ né tránh, hai người quần lấy nhau.

“Cướp tân nương!” Ngõa Nhĩ Đa kêu lên một tiếng quái dị rồi bay lên trời, về phía đài cao.

Một tiếng này hoàn toàn làm tình cảnh trở nên hỗn loạn.

“Cướp nào!”

“Mau cướp tân nương! Thật xinh đẹp!”

“Bảo vệ tân nương!”

“Kêu cái đầu người ấy! Cướp tân lang. Tân lang rất tuần tú.”

“Lên nào...cướp nào!”

“Lo nhiều làm gì, cùng nhau cướp!”

.....

Trong nháy mắt, quảng trường loạn thành một đoàn, tiếng xôn xao ồn ào vang vọng chân trời, không khí sôi nổi tới cực điểm

Hôn lễ hoành tráng bắt đầu một cách độc nhất vô nhị như vậy, chưa từng có trong lịch sử.

Tiếng cười vui vẻ vang dội tới chân trời.

“Phong Dật Hiên, người quá xxxxxxxxxxxxxx! Không cướp được tân nương cũng được. Sau này khi người sinh con gái thì cho ta đi.” Hình như giọng nói này là của Tạp Mễ Nhĩ.

“Người đi chết đi, đồ biến thái.” Phong Dật Hiên gào khóc, đánh với Tạp Mễ Nhĩ.

Thích Ngạo Sương ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bầu trời rất xanh, rất xanh.....

Trái tim thật ấm áp, thật ấm áp....

Cảm giác ở cùng mọi người rất tốt, rất hạnh phúc.....

HOÀN

Tải eBook tại: www.dtv-ebook.com